Sveta Biblija

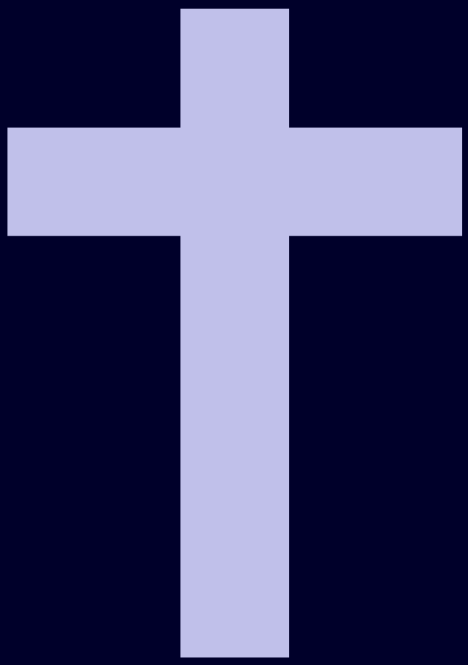

The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet), translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Sveta Biblija

The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet), translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023
b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27

Contents

Postanak 1
Izlazak 49
Levitski Zakonik 89
Brojevi 118
Ponovljeni Zakon 159
Isus Navin 194
Sudije 218
Ruta 241
1. Samuelova 245
2. Samuelova 275
1. Kraljevima 300
2. Kraljevima 331
1. Dnevnika 359
2. Dnevnika 387
Ezra 420
Nehemija 430
Jestira 444
Jov 451
Psalmi 476
Poslovice 537
Propovednik 558
Pesma nad pesmama 565
Isaija 569
Jeremija 614
Jeremijine tužbalice 665
Jezekilj 670
Danilo 717
Osija 731
Joil 738
Amos 741
Ovadija 747
Jona 748
Mihej 750
Naum 754
Avakum 756
Sofonija 758
Agej 760
Zaharija 762
Malahija 770

NT

Mateju 773
Marku 804
Luki 823
Jovanu 856
Dela apostolska 881
Rimljanima 913
1 Korinæanima 926
2 Korinæanima 939
Galaæanima 948
Efežanima 953
Filipljanima 958
Kološanima 961
1 Solunjanima 964
2 Solunjanima 967
1 Timoteju 969
2 Timoteju 973
Titu 976
Filemonu 978
Jevrejima 979
Jakovljeva 989
1 Petrova 993
2 Petrova 997
1 Jovanova 1000
2 Jovanova 1004
3 Jovanova 1005
Judina 1006
Apokalipsa 1007

Postanak

1 U poèetku stvori Bog nebo i zemlju.
2 A zemlja bješe bez oblièja i pusta, i
bješe tama nad bezdanom; i duh Božji
dizaše se nad vodom.
3 I reèe Bog: neka bude svjetlost. I bi
svjetlost.
4 I vidje Bog svjetlost da je dobra; i
rastavi Bog svjetlost od tame.
5 I svjetlost nazva Bog dan, a tamu
nazva noæ. I bi veèe i bi jutro, dan prvi.
6 Potom reèe Bog: neka bude svod
posred vode, da rastavlja vodu od vode.
7 I stvori Bog svod, i rastavi vodu pod
svodom od vode nad svodom; i bi tako.
8 A svod nazva Bog nebo. I bi veèe i bi
jutro, dan drugi.
9 Potom reèe Bog: neka se sabere voda
što je pod nebom na jedno mjesto, i neka
se pokaže suho. I bi tako.
10 I suho nazva Bog zemlja, a zborišta
vodena nazva mora; i vidje Bog da je
dobro.
11 Opet reèe Bog: neka pusti zemlja iz
sebe travu, bilje, što nosi sjeme, i drvo
rodno, koje raða rod po svojim vrstama,
u kojem æe biti sjeme njegovo na zemlji.
I bi tako.
12 I pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što
nosi sjeme po svojim vrstama, i drvo, koje
raða rod, u kojem je sjeme njegovo po
njegovijem vrstama. I vidje Bog da je
dobro.
13 I bi veèe i bi jutro, dan treæi.
14 Potom reèe Bog: neka budu vidjela
na svodu nebeskom, da dijele dan i noæ,
da budu znaci vremenima i danima i
godinama;
15 I neka svijetle na svodu nebeskom, da
obasjavaju zemlju. I bi tako.
16 I stvori Bog dva vidjela velika: vidjelo
veæe da upravlja danom, i vidjelo manje
da upravlja noæu, i zvijezde.
17 I postavi ih Bog na svodu nebeskom
da obasjavaju zemlju.
18 I da upravljaju danom i noæu, i da
dijele svjetlost od tame. I vidje Bog da je
dobro.
19 I bi veèe i bi jutro, dan èetvrti.
20 Potom reèe Bog: neka vrve po vodi
žive duše, i ptice neka lete iznad zemlje
pod svod nebeski.
21 I stvori Bog kitove velike i sve žive
duše što se mièu, što provrvješe po vodi
po vrstama svojim, i sve ptice krilate po
vrstama njihovijem. I vidje Bog da je
dobro;
22 I blagoslovi ih Bog govoreæi: raðajte
se i množite se, i napunite vodu po
morima, i ptice neka se množe na zemlji.
23 I bi veèe i bi jutro, dan peti.
24 Potom reèe Bog: neka zemlja pusti
iz sebe duše žive po vrstama njihovijem,
stoku i sitne životinje i zvijeri zemaljske
po vrstama njihovijem. I bi tako.
25 I stvori Bog zvijeri zemaljske po
vrstama njihovijem, i stoku po vrstama
njezinijem, i sve sitne životinje na zemlji
po vrstama njihovijem. I vidje Bog da je
dobro.
26 Potom reèe Bog: da naèinimo
èovjeka po svojemu oblièju, kao što smo
mi, koji æe biti gospodar od riba morskih
i od ptica nebeskih i od stoke i od cijele
zemlje i od svijeh životinja što se mièu
po zemlji.
27 I stvori Bog èovjeka po oblièju svo-
jemu, po oblièju Božijemu stvori ga;
muško i žensko stvori ih.
28 I blagoslovi ih Bog, i reèe im Bog:
raðajte se i množite se, i napunite zemlju,
i vladajte njom, i budite gospodari od riba
morskih i od ptica nebeskih i od svega
zvjerinja što se mièe po zemlji.
29 I još reèe Bog: evo, dao sam vam sve
bilje što nosi sjeme po svoj zemlji, i sva
drveta rodna koja nose sjeme; to æe vam
biti za hranu.
30 A svjemu zvjerinju zemaljskom i sv-
jema pticama nebeskim i svjemu što se
mièe na zemlji i u èem ima duša živa, dao
sam svu travu da jedu. I bi tako.
31 Tada pogleda Bog sve što je stvorio,
i gle, dobro bješe veoma. I bi veèe i bi
jutro, dan šesti.

2

1 Tako se dovrši nebo i zemlja i sva
vojska njihova.

2 I svrši Bog do sedmoga dana djela
svoja, koja uèini; i poèinu u sedmi dan
od svijeh djela svojih, koja uèini;
3 I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti
ga, jer u taj dan poèinu od svijeh djela
svojih, koja uèini;
4 To je postanje neba i zemlje, kad
postaše, kad Gospod Bog stvori zemlju i
nebo,
5 I svaku biljku poljsku, dokle je još ne
bješe na zemlji, i svaku travku poljsku,
dokle još ne nicaše; jer Gospod Bog još ne
pusti dažda na zemlju, niti bješe èovjeka
da radi zemlju,
6 Ali se podizaše para sa zemlje da
natapa svu zemlju.
7 A stvori Gospod Bog èovjeka od
praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh
životni; i posta èovjek duša živa.
8 I nasadi Gospod Bog vrt u Edemu na
istoku; i ondje namjesti èovjeka, kojega
stvori.
9 I uèini Gospod Bog, te nikoše iz zemlje
svakojaka drveta lijepa za gledanje i do-
bra za jelo, i drvo od života usred vrta i
drvo od znanja dobra i zla.
10 A voda tecijaše iz Edema natapajuæi
vrt, i odande se dijeljaše u èetiri rijeke.
11 Jednoj je ime Fison, ona teèe oko
cijele zemlje Evilske, a ondje ima zlata,
12 I zlato je one zemlje vrlo dobro; ondje
ima i bdela i dragoga kamena oniha.
13 A drugoj je rijeci ime Geon, ona teèe
oko cijele zemlje Huske.
14 A treæoj je rijeci ime Hidekel, ona
teèe k Asirskoj. A èetvrta je rijeka Efrat.
15 I uzevši Gospod Bog èovjeka namjesti
ga u vrtu Edemskom, da ga radi i da ga
èuva.
16 I zaprijeti Gospod Bog èovjeku gov-
oreæi: jedi slobodno sa svakoga drveta u
vrtu;
17 Ali s drveta od znanja dobra i zla, s
njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega,
umrijeæeš.
18 I reèe Gospod Bog: nije dobro da je
èovjek sam; da mu naèinim druga prema
njemu.
19 Jer Gospod Bog stvori od zemlje
sve zvijeri poljske i sve ptice nebeske,
i dovede k Adamu da vidi kako æe
koju nazvati, pa kako Adam nazove koju
životinju onako da joj bude ime;
20 I Adam nadjede ime svakom
živinèetu i svakoj ptici nebeskoj i svakoj
zvijeri poljskoj; ali se ne naðe Adamu
drug prema njemu.
21 I Gospod Bog pusti tvrd san na
Adama, te zaspa; pa mu uze jedno rebro,
i mjesto popuni mesom;
22 I Gospod Bog stvori ženu od rebra,
koje uze Adamu, i dovede je k Adamu.
23 A Adam reèe: sada eto kost od mojih
kosti, i tijelo od mojega tijela. Neka
joj bude ime èovjeèica, jer je uzeta od
èovjeka.
24 Zato æe ostaviti èovjek oca svojega i
mater svoju, i prilijepiæe se k ženi svojoj,
i biæe dvoje jedno tijelo.
25 A bjehu oboje goli, Adam i žena mu,
i ne bješe ih sramota.

3

1 Ali zmija bješe lukava mimo sve zvi-
jeri poljske, koje stvori Gospod Bog; pa
reèe ženi: je li istina da je Bog kazao da
ne jedete sa svakoga drveta u vrtu?
2 A žena reèe zmiji: mi jedemo roda sa
svakoga drveta u vrtu;
3 Samo roda s onoga drveta usred vrta,
kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da
ne umrete.
4 A zmija reèe ženi: neæete vi umrijeti;
5 Nego zna Bog da æe vam se u onaj dan
kad okusite s njega otvoriti oèi, pa æete
postati kao bogovi i znati što je dobro što
li zlo.
6 I žena videæi da je rod na drvetu
dobar za jelo i da ga je milina gledati i
da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra
roda s njega i okusi, pa dade i mužu
svojemu, te i on okusi.
7 Tada im se otvoriše oèi, i vidješe da su
goli; pa spletoše lišæa smokova i naèiniše
sebi pregaèe.
8 I zaèuše glas Gospoda Boga, koji iðaše
po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam
i žena mu ispred Gospoda Boga među
drveta u vrtu.
9 A Gospod Bog viknu Adama i reèe mu:
gdje si?

10 A on reèe: èuh glas tvoj u vrtu, pa se
poplaših, jer sam go, te se sakrih.
11 A Bog reèe: ko ti kaza da si go?
da nijesi jeo s onoga drveta što sam ti
zabranio da ne jedeš s njega?
12 A Adam reèe: žena koju si udružio
sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh.
13 A Gospod Bog reèe ženi: zašto si
to uèinila? A žena odgovori: zmija me
prevari, te jedoh.
14 Tada reèe Gospod Bog zmiji: kad
si to uèinila, da si prokleta mimo svako
živinèe i mimo sve zvijeri poljske; na
trbuhu da se vuèeš i prah da jedeš do
svojega vijeka.
15 I još meæem neprijateljstvo između
tebe i žene i između sjemena tvojega
i sjemena njezina; ono æe ti na glavu
stajati a ti æeš ga u petu ujedati.
16 A ženi reèe: tebi æu mnoge muke za-
dati kad zatrudniš, s mukama æeš djecu
raðati, i volja æe tvoja stajati pod vlašæu
muža tvojega, i on æe ti biti gospodar.
17 Pa onda reèe Adamu: što si poslušao
ženu i okusio s drveta s kojega sam ti
zabranio rekavši da ne jedeš s njega,
zemlja da je prokleta s tebe; s mukom æeš
se od nje hraniti do svojega vijeka;
18 Trnje i korov æe ti raðati, a ti æeš
jesti zelje poljsko;
19 Sa znojem lica svojega ješæeš hljeb,
dokle se ne vratiš u zemlju od koje si uzet;
jer si prah, i u prah æeš se vratiti.
20 I Adam nadjede ženi svojoj ime Jeva,
zato što je ona mati svjema živima.
21 I naèini Gospod Bog Adamu i ženi
njegovoj haljine od kože, i obuèe ih u njih.
22 I reèe Gospod Bog: eto, èovjek posta
kao jedan od nas znajuæi što je dobro što
li zlo; ali sada da ne pruži ruke svoje i
uzbere i s drveta od života, i okusi, te
dovijeka živi.
23 I Gospod Bog izagna ga iz vrta Edem-
skoga da radi zemlju, od koje bi uzet;
24 I izagnav èovjeka postavi pred vr-
tom Edemskim heruvima s plamenijem
maèem, koji se vijaše i tamo i amo, da
èuva put ka drvetu od života.

4

1 Iza toga Adam pozna Jevu ženu svoju,
a ona zatrudnje i rodi Kajina, i reèe:
dobih èovjeka od Gospoda.
2 I rodi opet brata njegova Avelja. I Avelj
posta pastir a Kajin ratar.
3 A poslije nekoga vremena dogodi se,
te Kajin prinese Gospodu prinos od roda
zemaljskoga;
4 A i Avelj prinese od prvina stada
svojega i od njihove pretiline. I Gospod
pogleda na Avelja i na njegov prinos,
5 A na Kajina i na njegov prinos ne
pogleda. Zato se Kajin rasrdi veoma, i lice
mu se promijeni.
6 Tada reèe Gospod Kajinu: što se srdiš?
što li ti se lice promijeni?
7 Neæeš li biti mio, kad dobro èiniš? a
kad ne èiniš dobro, grijeh je na vratima.
A volja je njegova pod tvojom vlašæu, i ti
si mu stariji.
8 Poslije govoraše Kajin s Aveljem
bratom svojim. Ali kad bijahu u polju,
skoèi Kajin na Avelja brata svojega, i ubi
ga.
9 Tada reèe Gospod Kajinu: gdje ti je
brat Avelj? A on odgovori: ne znam; zar
sam ja èuvar brata svojega?
10 A Bog reèe: šta uèini! glas krvi brata
tvojega vièe sa zemlje k meni.
11 I sada, da si proklet na zemlji, koja
je otvorila usta svoja da primi krv brata
tvojega iz ruke tvoje.
12 Kad zemlju uzradiš, neæe ti više
davati blaga svojega. Biæeš potukaè i
bjegunac na zemlji.
13 A Kajin reèe Gospodu: krivica je moja
velika da mi se ne može oprostiti.
14 Evo me tjeraš danas iz ove zemlje
da se krijem ispred tebe, i da se skitam
i potucam po zemlji, pa æe me ubiti ko
me udesi.
15 A Gospod mu reèe: zato ko ubije
Kajina, sedam æe se puta to pokajati. I
naèini Gospod znak na Kajinu da ga ne
ubije ko ga udesi.
16 I otide Kajin ispred Gospoda, i naseli
se u zemlji Naidskoj na istoku prema
Edemu.
17 I pozna Kajin ženu svoju, a ona
zatrudnje i rodi Enoha. I sazida grad i

prozva ga po imenu sina svojega Enoh.
18 A Enohu rodi se Gaidad; a Gaidad
rodi Maleleila; a Maleleilo rodi Matusala;
a Matusal rodi Lameha.
19 I uze Lameh dvije žene: jednoj bješe
ime Ada a drugoj Sela.
20 I Ada rodi Jovila; od njega se narodiše
koji žive pod šatorima i stoku pasu.
21 A bratu njegovu bješe ime Juval; od
njega se narodiše gudaèi i sviraèi.
22 A i Sela rodi Tovela, koji bješe vješt
kovati svašta od mjedi i od gvožđa; a
sestra Tovelu bješe Noema.
23 I reèe Lameh svojima ženama, Adi
i Seli: èujte glas moj, žene Lamehove,
poslušajte rijeèi moje: ubiæu èovjeka za
ranu svoju i mladiæa za masnicu svoju.
24 Kad æe se Kajin osvetiti sedam puta,
Lameh æe sedamdeset i sedam puta.
25 A Adam opet pozna ženu svoju, i ona
rodi sina, i nadje mu ime Sit, jer mi, reèe,
Bog dade drugoga sina za Avelja, kojega
ubi Kajin.
26 I Situ se rodi sin, kojemu nadjede
ime Enos. Tada se poèe prizivati ime
Gospodnje.

5

1 Ovo je pleme Adamovo. Kad Bog
stvori èovjeka, po oblièju svojemu stvori
ga.
2 Muško i žensko stvori ih, i blagoslovi
ih, i nazva ih èovjek, kad biše stvoreni.
3 I poživje Adam sto i trideset godina,
i rodi sina po oblièju svojemu, kao što je
on, i nadjede mu ime Sit.
4 A rodiv Sita poživje Adam osam
stotina godina, raðajuæi sinove i kæeri;
5 Tako poživje Adam svega devet stotina
i trideset godina; i umrije.
6 A Sit poživje sto i pet godina, i rodi
Enosa;
7 A rodiv Enosa poživje Sit osam stotina
i sedam godina, raðajuæi sinove i kæeri;
8 Tako poživje Sit svega devet stotina i
dvanaest godina; i umrije.
9 A Enos poživje devedeset godina, i
rodi Kajinana;
10 A rodiv Kajinana poživje Enos osam
stotina i petnaest godina, raðajuæi sinove
i kæeri;
11 Tako poživje Enos svega devet stotina
i pet godina; i umrije.
12 A Kajinan poživje sedamdeset god-
ina, i rodi Maleleila;
13 A rodiv Maleleila poživje Kajinan
osam stotina i èetrdeset godina, raðajuæi
sinove i kæeri;
14 Tako poživje Kajinan svega devet
stotina i deset godina; i umrije.
15 A Maleleilo poživje šezdeset i pet
godina, i rodi Jareda;
16 A rodiv Jareda poživje Maleleilo osam
stotina i trideset godina, raðajuæi sinove
i kæeri;
17 Tako poživje Maleleilo svega osam
stotina i devedeset i pet godina; i umrije.
18 A Jared poživje sto i šezdeset i dvije
godine, i rodi Enoha;
19 A rodiv Enoha poživje Jared osam
stotina godina, raðajuæi sinove i kæeri;
20 Tako poživje Jared svega devet
stotina i šezdeset i dvije godine, i umrije.
21 A Enoh poživje šezdeset i pet godina,
i rodi Matusala;
22 A rodiv Matusala poživje Enoh
jednako po volji Božjoj trista godina,
raðajuæi sinove i kæeri;
23 Tako poživje Enoh svega trista i
šezdeset i pet godina;
24 I živeæi Enoh jednako po volji Božjoj,
nestade ga, jer ga uze Bog.
25 A Matusal poživje sto i osamdeset i
sedam godina, i rodi Lameha;
26 A rodiv Lameha poživje Matusal
sedam stotina i osamdeset i dvije godine,
raðajuæi sinove i kæeri;
27 Tako poživje Matusal svega devet
stotina i šezdeset i devet godina; i umrije.
28 A Lameh poživje sto i osamdeset i
dvije godine, i rodi sina,
29 I nadjede mu ime Noje govoreæi:
ovaj æe nas odmoriti od posala naših i od
truda ruku naših na zemlji, koju prokle
Gospod.
30 A rodiv Noja poživje Lameh pet
stotina i devedeset i pet godina, raðajuæi
sinove i kæeri;
31 Tako poživje Lameh svega sedam
stotina i sedamdeset i sedam godina; i
umrije.

32 A Noju kad bi pet stotina godina, rodi
Noje Sima, Hama i Jafeta.

6

1 A kad se ljudi poèeše množiti na
zemlji, i kæeri im se narodiše.
2 Videæi sinovi Božji kæeri èovjeèije
kako su lijepe uzimaše ih za žene koje
htješe.
3 A Gospod reèe: neæe se duh moj
dovijeka preti s ljudima, jer su tijelo; neka
im još sto i dvadeset godina.
4 A bijaše tada divova na zemlji; a i
poslije, kad se sinovi Božji sastajahu sa
kæerima èovjeèijim, pa im one raðahu
sinove; to bijahu silni ljudi, od starine na
glasu.
5 I Gospod videæi da je nevaljalstvo
ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli
srca njihova svagda samo zle,
6 Pokaja se Gospod što je stvorio
èovjeka na zemlji, i bi mu žao u srcu.
7 I reèe Gospod: hoæu da istrijebim sa
zemlje ljude, koje sam stvorio, od èovjeka
do stoke i do sitne životinje i do ptica
nebeskih; jer se kajem što sam ih stvorio.
8 Ali Noje naðe milost pred Gospodom.
9 Ovo su dogaðaji Nojevi: Noje bješe
èovjek pravedan i bezazlen svojega vi-
jeka; po volji Božjoj svagda življaše Noje.
10 I rodi Noje tri sina: Sima, Hama i
Jafeta.
11 A zemlja se pokvari pred Bogom, i
napuni se zemlja bezakonja.
12 I pogleda Bog na zemlju, a ona bješe
pokvarena; jer svako tijelo pokvari put
svoj na zemlji.
13 I reèe Bog Noju: kraj svakome ti-
jelu doðe preda me, jer napuniše zemlju
bezakonja; i evo hoæu da ih zatrem sa
zemljom.
14 Naèini sebi kovèeg od drveta gofera,
i naèini pregratke u kovèegu; i zatopi ga
smolom iznutra i spolja.
15 I naèini ga ovako: u dužinu neka
bude trista lakata, u širinu pedeset lakata,
i u visinu trideset lakata;
16 Pusti dosta svjetlosti u kovèeg; i krov
mu svedi ozgo od lakta; i udari vrata
kovèegu sa strane; i naèini ga na tri boja:
donji, drugi i treæi.
17 Jer evo pustiæu potop na zemlju, da
istrijebim svako tijelo, u kojem ima živa
duša pod nebom; što je god na zemlji sve
æe izginuti.
18 Ali æu s tobom uèiniti zavjet svoj: i
uæi æeš u kovèeg ti i sinovi tvoji i žena
tvoja i žene sinova tvojih s tobom.
19 I od svega živa, od svakoga tijela,
uzeæeš u kovèeg po dvoje, da saèuvaš u
životu sa sobom, a muško i žensko neka
bude.
20 Od ptica po vrstama njihovijem, od
stoke po vrstama njezinijem, i od svega
što se mièe na zemlji po vrstama njegovi-
jem, od svega po dvoje neka uðe s tobom,
da ih saèuvaš u životu.
21 I uzmi sa sobom svega što se jede,
i èuvaj kod sebe, da bude hrane tebi i
njima.
22 I Noje uèini, kako mu zapovjedi Bog,
sve onako uèini.

7

1 I reèe Gospod Noju: uði u kovèeg ti i
sav dom tvoj; jer te naðoh pravedna pred
sobom ovoga vijeka.
2 Uzmi sa sobom od svijeh životinja
èistih po sedmoro, sve mužjaka i ženku
njegovu; a od životinja neèistih po dvoje,
mužjaka i ženku njegovu,
3 Također i od ptica nebeskih po sedam,
mužjaka i ženku njegovu, da im se saèuva
sjeme na zemlji.
4 Jer æu do sedam dana pustiti dažd
na zemlju za èetrdeset dana i èetrdeset
noæi, i istrijebiæu sa zemlje svako tijelo
živo, koje sam stvorio.
5 I Noje uèini sve što mu zapovjedi
Gospod.
6 A bješe Noju šest stotina godina kad
doðe potop na zemlju.
7 I uðe Noje u kovèeg i sinovi njegovi
i žena njegova i žene sinova njegovijeh s
njim radi potopa.
8 Od životinja èistih i od životinja
neèistih i od ptica i od svega što se mièe
po zemlji,

9 Uðe k Noju u kovèeg po dvoje, muško
i žensko, kao što bješe Bog zapovjedio
Noju.
10 A u sedmi dan doðe potop na zemlju.
11 Kad je bilo Noju šest stotina godina,
te godine drugoga mjeseca, sedamnaesti
dan toga mjeseca, taj dan razvališe se
svi izvori velikoga bezdana, i otvoriše se
ustave nebeske;
12 I udari daždi na zemlju za èetrdeset
dana i èetrdeset noæi.
13 Taj dan uðe u kovèeg Noje i Sim i
Ham i Jafet, sinovi Nojevi, i žena Nojeva i
tri žene sinova njegovijeh s njima;
14 Oni, i svakojake zvijeri po vrstama
svojim, i svakojaka stoka po vrstama
svojim, i što se god mièe po zemlji po
vrstama svojim, i ptice sve po vrstama
svojim, i što god leti i ima krila.
15 Doðe k Noju u kovèeg po dvoje od
svakoga tijela, u kojem ima živa duša,
16 Muško i žensko od svakoga tijela
uðoše, kao što bješe Bog zapovjedio Noju;
pa Gospod zatvori za njim.
17 I bi potop na zemlji za èetrdeset
dana; i voda doðe i uze kovèeg, i podiže
ga od zemlje.
18 I navali voda, i usta jako po zemlji, i
kovèeg stade ploviti vodom.
19 I navaljivaše voda sve veæma po
zemlji, i pokri sva najviša brda što su pod
cijelijem nebom.
20 Petnaest lakata doðe voda iznad
brda, pošto ih pokri.
21 Tada izgibe svako tijelo što se micaše
na zemlji, ptice i stoka, i zvijeri i sve što
gamiže po zemlji, i svi ljudi.
22 Sve što imaše dušu živu u nosu, sve
što bijaše na suhu, pomrije.
23 I istrijebi se svako tijelo živo na
zemlji, i ljudi i stoka i što god gamiže i
ptice nebeske, sve, velim, istrijebi se sa
zemlje; samo Noje osta i što s njim bješe
u kovèegu.
24 I stajaše voda povrh zemlje sto i
pedeset dana.

8

1 A Bog se opomenu Noja i svijeh zvijeri
i sve stoke što bjehu s njim u kovèegu; i
posla Bog vjetar na zemlju da uzbije vodu.
2 I zatvoriše se izvori bezdanu i ustave
nebeske, i daždi s neba prestade.
3 I stade voda opadati na zemlji, i jed-
nako opadaše poslije sto i pedeset dana;
4 Te se ustavi kovèeg sedmoga mjeseca
dana sedamnaestoga na planini Araratu.
5 I voda opadaše sve veæma do de-
setoga mjeseca; i prvoga dana desetoga
mjeseca pokazaše se vrhovi od brda.
6 A poslije èetrdeset dana otvori Noje
prozor na kovèegu, koji bješe naèinio;
7 I ispusti gavrana, koji jednako odlije-
taše i dolijetaše dokle ne presahnu voda
na zemlji.
8 Pa pusti i golubicu da bi vidio je li
opala voda sa zemlje.
9 A golubica ne našavši gdje bi stala
nogom svojom vrati se k njemu u kovèeg,
jer još bješe voda po svoj zemlji; i Noje
pruživši ruku uhvati je i uze k sebi u
kovèeg.
10 I poèeka još sedam dana, pa opet
ispusti golubicu iz kovèega.
11 I pred veèe vrati se k njemu golubica,
i gle, u kljunu joj list maslinov, koji bješe
otkinula; tako pozna Noje da je opala
voda sa zemlje.
12 Ali poèeka još sedam dana, pa opet
ispusti golubicu, a ona mu se više ne vrati.
13 Šest stotina prve godine vijeka No-
jeva prvi dan prvoga mjeseca usahnu
voda na zemlji; i Noje otkri krov na
kovèegu, i ugleda zemlju suhu.
14 A drugoga mjeseca dvadeset sedmoga
dana bješe sva zemlja suha.
15 Tada reèe Bog Noju govoreæi:
16 Izidi iz kovèega ti i žena tvoja i sinovi
tvoji i žene sinova tvojih s tobom;
17 Sve zvijeri što su s tobom od svakoga
tijela, ptice i stoku i što god gamiže po
zemlji, izvedi sa sobom, neka se raziðu po
zemlji, i neka se plode i množe na zemlji.
18 I izide Noje i sinovi njegovi i žena
njegova i žene sinova njegovijeh s njim.
19 Sve zvijeri, sve sitne životinje, sve
ptice i sve što se mièe po zemlji po svojim
vrstama izidoše iz kovèega.
20 I naèini Noje žrtvenik Gospodu, i
uze od svake èiste stoke i od svijeh ptica

èistijeh, i prinese na žrtveniku žrtve paljenice.
21 I Gospod omirisa miris ugodni, i reèe u srcu svojem: neæu više kleti zemlje s ljudi, što je misao srca èovjeèijega zla od malena; niti æu više ubijati svega što živi, kao što uèinih.
22 Otsele dokle bude zemlje, neæe nestajati sjetve ni žetve, studeni ni vruæine, ljeta ni zime, dana ni noæi.

9

1 I Bog blagoslovi Noja i sinove njegove, i reèe im: raðajte se i množite se, i napunite zemlju;
2 I sve zvijeri zemaljske i sve ptice nebeske i sve što ide po zemlji i sve ribe morske neka vas se boje i straše; sve je predano u vaše ruke.
3 Što se god mièe i živi, neka vam bude za jelo, sve vam to dadoh kao zelenu travu.
4 Ali ne jedite mesa s dušom njegovom, a to mu je krv.
5 Jer æu i vašu krv, duše vaše, iskati; od svake æu je zvijeri iskati; iz ruke samoga èovjeka, iz ruke svakoga brata njegova iskaæu dušu èovjeèiju.
6 Ko prolije krv èovjeèiju, njegovu æe krv proliti èovjek; jer je Bog po svojemu obliju stvorio èovjeka.
7 Raðajte se dakle i množite se; narodite se veoma na zemlji i namnožite se na njoj.
8 I reèe Bog Noju i sinovima njegovijem s njim, govoreæi:
9 A ja evo postavljam zavjet svoj s vama i s vašim sjemenom nakon vas,
10 I sa svijem životinjama, što su s vama od ptica, od stoke i od svega zvijerja zemaljskoga što je s vama, sa svaèim što je izašlo iz kovèega, i sa svijem zvijerjem zemaljskim.
11 Postavljam zavjet svoj s vama, te otsele neæe nijedno tijelo poginuti od potopa, niti æe više biti potopa da zatre zemlju.
12 I reèe Bog: evo znak zavjeta koji postavljam izmeðu sebe i vas i svake žive tvari, koja je s vama dovijeka:
13 Metnuo sam dugu svoju u oblake, da bude znak zavjeta izmeðu mene i zemlje.
14 Pa kad oblake navuèem na zemlju, vidjeæe se duga u oblacima,
15 I opomenuæu se zavjeta svojega koji je izmeðu mene i vas i svake duše žive u svakom tijelu, i neæe više biti od vode potopa da zatre svako tijelo.
16 Duga æe biti u oblacima, pa æu je pogledati, i opomenuæu se vjeènoga zavjeta izmeðu Boga i svake duše žive u svakom tijelu koje je na zemlji.
17 I reèe Bog Noju: to je znak zavjeta koji sam uèinio izmeðu sebe i svakoga tijela na zemlji.
18 A bijahu sinovi Nojevi koji izidoše iz kovèega: Sim i Ham i Jafet; a Ham je otac Hanancima.
19 To su tri sina Nojeva, i od njih se naseli sva zemlja.
20 A Noje poèe raditi zemlju, i posadi vinograd.
21 I napiv se vina opi se, i otkri se nasred šatora svojega.
22 A Ham, otac Hanancima, vidje golotinju oca svojega, i kaza obojici braæe svoje na polju.
23 A Sim i Jafet uzeše haljinu, i ogrnuše je obojica na ramena svoja, i iduæi natraške pokriše njom golotinju oca svojega, licem natrag okrenuvši se da ne vide golotinje oca svojega.
24 A kad se Noje probudi od vina, dozna šta mu je uèinio mlaði sin,
25 I reèe: proklet da je Hanan, i da bude sluga slugama braæe svoje!
26 I još reèe: blagosloven da je Gospod Bog Simov, i Hanan da mu bude sluga!
27 Bog da raširi Jafeta da živi u šatorima Simovijem, a Hanan da im bude sluga!
28 I poživje Noje poslije potopa trista i pedeset godina.
29 A svega poživje Noje devet stotina i pedeset godina; i umrije.

10

1 A ovo su plemena sinova Nojevijeh, Sima, Hama i Jafeta, kojima se rodiše sinovi poslije potopa.
2 Sinovi Jafetovi: Gamer i Magog i Madaj i Javan i Tovel i Meseh i Tiras.

3 A sinovi Gamerovi: Ashanas i Rifat i Togarma.
4 A sinovi Javanovi: Elisa i Tarsis, Kitim i Dodanim.
5 Od njih se razdijeliše ostrva narodna na zemljama svojim, svako po jeziku svojemu i po porodicama svojim, u narodima svojim.
6 A sinovi Hamovi: Hus i Mesrain, Fud i Hanan.
7 A sinovi Husovi: Sava i Evila i Savata i Regma i Savataka. A sinovi Regmini: Sava i Dadan.
8 Hus rodi i Nevroda; a on prvi bi silan na zemlji;
9 Bješe dobar lovac pred Gospodom; zato se kaže: dobar lovac pred Gospodom kao Nevrod.
10 A poèetak carstvu njegovu bješe Vavilon i Oreh i Arhad i Halani u zemlji Senaru.
11 Iz te zemlje izađe Asur, i sazida Nineviju i Rovot grad i Halah,
12 I Dasem između Ninevije i Halaha; to je grad velik.
13 A Mesrain rodi Ludeje i Enemeje i Laveje i Neftaleje,
14 I Patroseje i Hasmeje, odakle izađoše Filisteji i Gaftoreji.
15 A Hanan rodi Sidona, prvenca svojega, i Heta,
16 I Jevuseja i Amoreja i Gergeseja,
17 I Eveja i Arukeja i Aseneja,
18 I Aradeja i Samareja i Amateja. A poslije se rasijaše plemena Hananejska.
19 I bjehu međe Hananejske od Sidona iduæi na Gerar pa do Gaze, i iduæi na Sodom i Gomor i Adamu i Sevojim pa do Dasa.
20 To su sinovi Hamovi po porodicama svojim i po jezicima svojim, u zemljama svojim i u narodima svojim.
21 I Simu rodiše se sinovi, najstarijemu bratu Jafetovu, ocu svijeh sinova Everovijeh.
22 Sinovi Simovi bjehu: Elam i Asur i Arfaksad i Lud i Aram.
23 A sinovi Aramovi: Uz i Ul i Gater i Mas.
24 A Arfaksad rodi Salu, a Sala rodi Evera.
25 A Everu se rodiše dva sina: jednom bješe ime Falek, jer se u njegovo vrijeme razdijeli zemlja, a bratu njegovu ime Jektan.
26 A Jektan rodi Elmodada i Saleta i Sarmota i Jaraha,
27 I Odora i Evila i Deklu,
28 I Evala i Avimaila i Savu,
29 I Ufira i Evilu i Jovava; ti svi bjehu sinovi Jektanovi.
30 I življahu od Mase, kako se ide na Safir do gora istoènijeh.
31 To su sinovi Simovi po porodicama svojim i po jezicima svojim, u zemljama svojim i u narodima svojim;
32 To su porodice sinova Nojevijeh po plemenima svojim, u narodima svojim; i od njih se razdijeliše narodi po zemlji poslije potopa.

11

1 A bijaše na cijeloj zemlji jedan jezik i jednake rijeèi.
2 A kad otidoše od istoka, naðoše ravnicu u zemlji Senarskoj, i naseliše se ondje.
3 Pa rekoše među sobom: hajde da pravimo ploèe i da ih u vatri peèemo. I bjehu im opeke mjesto kamena i smola zemljana mjesto kreèa.
4 Poslije rekoše: hajde da sazidamo grad i kulu, kojoj æe vrh biti do neba, da steèemo sebi ime, da se ne bismo rasijali po zemlji.
5 A Gospod siđe da vidi grad i kulu, što zidahu sinovi èovjeèiji.
6 I reèe Gospod: gle, narod jedan, i jedan jezik u svijeh, i to poèeše raditi, i neæe im smetati ništa da ne urade što su naumili.
7 Hajde da siđemo, i da im pometemo jezik, da ne razumiju jedan drugoga što govore.
8 Tako ih Gospod rasu odande po svoj zemlji, te ne sazidaše grada.
9 Zato se prozva Vavilon, jer ondje pomete Gospod jezik cijele zemlje, i odande ih rasu Gospod po svoj zemlji.
10 Ovo je pleme Simovo: bijaše Simu sto godina, kad rodi Arfaksada, druge godine poslije potopa.

11 A rodiv Arfaksada poživje Sim pet stotina godina, raðajuæi sinove i kæeri.
12 A Arfaksad poživje trideset i pet godina, i rodi Salu;
13 A rodiv Salu poživje Arfaksad èetiri stotine i tri godine, raðajuæi sinove i kæeri.
14 A Sala poživje trideset godina, i rodi Evera;
15 A rodiv Evera poživje Sala èetiri stotine i tri godine, raðajuæi sinove i kæeri.
16 A Ever poživje trideset i èetiri godine, i rodi Faleka;
17 A rodiv Faleka poživje Ever èetiri stotine i trideset godina, raðajuæi sinove i kæeri.
18 A Falek poživje trideset godina i rodi Ragava;
19 A rodiv Ragava poživje Falek dvjesta i devet godina, raðajuæi sinove i kæeri.
20 A Ragav poživje trideset i dvije godine i rodi Seruha;
21 A rodiv Seruha poživje Ragav dvjesta i sedam godina, raðajuæi sinove i kæeri.
22 A Seruh poživje trideset godina, i rodi Nahora;
23 A rodiv Nahora poživje Seruh dvjesta godina, raðajuæi sinove i kæeri.
24 A Nahor poživje dvadeset i devet godina, i rodi Taru;
25 A rodiv Taru poživje Nahor sto i devetnaest godina, raðajuæi sinove i kæeri.
26 A Tara poživje sedamdeset godina, i rodi Avrama, Nahora i Arana.
27 A ovo je pleme Tarino: Tara rodi Avrama, Nahora i Arana; a Aran rodi Lota.
28 I umrije Aran prije Tare oca svojega na postojbini svojoj, u Uru Haldejskom.
29 I oženi se Avram i Nahor, i ženi Avramovoj bješe ime Sara a ženi Nahorovoj ime Melha, kæi Arama oca Melhe i Jeshe.
30 A Sara bješe nerotkinja, i ne imaše poroda.
31 I uze Tara sina svojega Avrama i Lota sina Aranova, unuka svojega, i Saru snahu svoju, ženu Avrama sina svojega; i poðoše zajedno iz Ura Haldejskoga da idu u zemlju Hanansku, i doðoše do Harana, i ondje se nastaniše.
32 I poživje Tara svega dvjesta i pet godina; i umrije Tara u Haranu.

12

1 I reèe Gospod Avramu: idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju koju æu ti ja pokazati.
2 I uèiniæu od tebe velik narod, i blagosloviæu te, i ime tvoje proslaviæu, i ti æeš biti blagoslov.
3 Blagosloviæu one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleæu one koji tebe usproklinju; i u tebi æe biti blagoslovena sva plemena na zemlji.
4 Tada poðe Avram, kao što mu kaza Gospod, i s njim poðe Lot. A bješe Avramu sedamdeset i pet godina kad poðe iz Harana.
5 I uze Avram Saru ženu svoju i Lota sina brata svojega sa svijem blagom koje bjehu stekli i s dušama koje bjehu dobili u Haranu; i poðoše u zemlju Hanansku, i doðoše u nju.
6 I proðe Avram tu zemlju do mjesta Sihema i do ravnice Moreške; a bijahu tada Hananeji u toj zemlji.
7 I javi se Gospod Avramu i reèe: tvojemu sjemenu daæu zemlju ovu. I Avram naèini ondje žrtvenik Gospodu, koji mu se javio.
8 Poslije otide odande na brdo koje je prema istoku od Vetilja, i ondje razape šator svoj, te mu Vetilj bješe sa zapada a Gaj s istoka; i ondje naèini Gospodu žrtvenik, i prizva ime Gospodnje.
9 Odande otide Avram dalje iduæi na jug.
10 Ali nasta glad u onoj zemlji, te Avram siðe u Misir da se ondje skloni; jer glad bješe velika u onoj zemlji.
11 A kad se približi da veæ uðe u Misir, reèe Sari ženi svojoj: gle, znam da si žena lijepa u licu.
12 Zato kad te vide Misirci reæi æe: ovo mu je žena. Pa æe me ubiti, a tebe æe ostaviti u životu.
13 Nego hajde kaži da si mi sestra, te æe meni biti dobro tebe radi i ostaæu u životu uz tebe.

14 I kad doðe Avram u Misir, vidješe
Misirci ženu da je vrlo lijepa.
15 I vidješe je knezovi Faraonovi, i
hvališe je pred Faraonom. I uzeše je u
dvor Faraonov.
16 I on èinjaše dobro Avramu nje radi, te
imaše ovaca i goveda i magaraca i sluga i
sluškinja i magarica i kamila.
17 Ali Gospod pusti velika zla na
Faraona i na dom njegov radi Sare žene
Avramove.
18 Tada dozva Faraon Avrama i reèe mu:
šta mi to uèini? zašto mi nijesi kazao da
ti je žena?
19 Zašto si kazao: sestra mi je? te je
uzeh za ženu. Sad eto ti žene, uzmi je,
pa idi.
20 I Faraon zapovjedi ljudima za nj, te ga
ispratiše i ženu njegovu i što god imaše.

13

1 Tako otide Avram iz Misira gore na jug,
on i žena mu i sve što imaše, također i Lot
s njim.
2 A bijaše Avram vrlo bogat stokom,
srebrom i zlatom.
3 I iðaše svojim putovima od juga sve
do Vetilja, do mjesta gdje mu prvo bijaše
šator, između Vetilja i Gaja,
4 Do mjesta, gdje preðe bješe naèinio
žrtvenik; i ondje prizva Avram ime
Gospodnje.
5 A i Lot koji iðaše s Avramom imaše
ovaca i goveda i šatora.
6 I zemlja ne mogaše ih nositi zajedno,
jer blago njihovo bijaše veliko da ne
mogahu živjeti zajedno,
7 I bijaše svaða među pastirima
Avramove stoke i pastirima Lotove stoke.
A u to vrijeme življahu Hananeji i Ferezeji
u onoj zemlji.
8 Pa Avram reèe Lotu: nemoj da se
svaðamo ja i ti, ni moji pastiri i tvoji
pastiri; jer smo braæa.
9 Nije li ti otvorena cijela zemlja? Odijeli
se od mene. Ako æeš ti na lijevo, ja æu
na desno; ako li æeš ti na desno, ja æu na
lijevo.
10 Tada Lot podiže oèi svoje i sagleda
svu ravnicu Jordansku, kako cijelu nata-
paše rijeka, bješe kao vrt Gospodnji, kao
zemlja Misirska, sve do Zogora, prije nego
Gospod zatr Sodom i Gomor.
11 I Lot izabra sebi svu ravnicu Jordan-
sku, i otide Lot na istok; i razdijeliše se
jedan od drugoga:
12 Avram življaše u zemlji Hananskoj, a
Lot življaše po gradovima u onoj ravnici
premještajuæi svoje šatore do Sodoma.
13 A ljudi u Sodomu bijahu nevaljali, i
griješahu Gospodu veoma.
14 A Gospod reèe Avramu, pošto se Lot
odijeli od njega: podigni sada oèi svoje,
pa pogledaj s mjesta gdje si na sjever i na
jug i na istok i na zapad.
15 Jer svu zemlju što vidiš tebi æu dati i
sjemenu tvojemu dovijeka.
16 I uèiniæu da sjemena tvojega bude
kao praha na zemlji; ako ko uzmože
izbrojiti prah na zemlji, moæi æe izbrojiti
i sjeme tvoje.
17 Ustani, i prolazi tu zemlju u dužinu i
u širinu; jer æu je tebi dati.
18 I Avram diže šatore, i doðe i
naseli se u ravnici Mamrijskoj, koja je
kod Hevrona, i ondje naèini žrtvenik
Gospodu.

14

1 A kad bješe Amarfal car Senarski,
Arioh car Elasarski, Hodologomor car
Elamski i Targal car Gojimski,
2 Zavojštiše na Valu cara Sodomskoga,
i na Varsu cara Gomorskoga, i na Senara
cara Adamskoga, i na Simovora cara Sevo-
jimskoga i na cara od Valake, koja je sada
Sigor.
3 Svi se ovi skupiše u dolini Sidimskoj,
koja je sada slano more.
4 Dvanaest godina bjehu služili Hodol-
ogomoru, pa trinaeste godine odmetnuše
se.
5 A èetrnaeste godine doðe Hodologo-
mor i carevi koji bijahu s njim, i pobiše
Rafaje u Astarotu Karnajimskom i Zuzeje
u Amu i Omeje u polju Kirijatajskom,
6 I Horeje u planini njihovoj Siru do
ravnice Faranske pokraj pustinje.
7 Otuda vrativši se doðoše u En-Mispat,
koji je sada Kadis, i isjekoše sve koji
življahu u zemlji Amaliènoj, i Amoreje
koji življahu u Asason-Tamaru.

8 Tada izide car Sodomski i car Gomorski i car Adamski i car Sevojimski i car od Valake, koja je sada Sigor, izidoše na njih u dolinu Sidimsku,
9 Na Hodologomora cara Elamskoga, i na Targala cara Gojimskoga, i na Amarfala cara Senarskoga, i na Arioha cara Elasarskoga, èetiri cara na pet.
10 A u dolini Sidimskoj bijaše mnogo rupa iz kojih se vadila smola; i pobježe car Sodomski i car Gomorski, i ondje padoše, a što osta pobježe u planinu.
11 I uzeše sve blago u Sodomu i Gomoru i svu hranu njihovu, i otidoše.
12 Uzeše i Lota, sinovca Avramova, i blago njegovo, i otidoše, jer življaše u Sodomu.
13 A doðe jedan koji bješe utekao, te javi Avramu Jevrejinu, koji življaše u ravni Mamrija Amorejina, brata Esholu i brata Avnanu, koji bjehu u vjeri s Avramom.
14 A kad Avram èu da mu se zarobio sinovac, naoruža sluge svoje, trista osamnaest, koji se rodiše u njegovoj kuæi, i poðe u potjeru do Dana.
15 Ondje razredivši svoje udari na njih noæu sa slugama svojim, i razbi ih, i otjera ih do Hovala, koji je na lijevo od Damaska,
16 I povrati sve blago; povrati i Lota sinovca svojega s blagom njegovijem, i žene i ljude.
17 A car Sodomski izide mu na susret kad se vrati razbivši Hodologomora i careve što bijahu s njim, u dolinu Savinu, koje je sada dolina careva.
18 A Melhisedek car Salimski iznese hljeb i vino; a on bijaše sveštenik Boga višnjega.
19 I blagoslovi ga govoreæi: blagosloven da je Avram Bogu višnjemu, èije je nebo i zemlja!
20 I blagosloven da je Bog višnji, koji predade neprijatelje tvoje u ruke tvoje! I dade mu Avram desetak od svega.
21 A car Sodomski reèe Avramu: daj meni ljude, a blago uzmi sebi.
22 A Avram reèe caru Sodomskom: dižem ruku svoju ka Gospodu Bogu višnjemu, èije je nebo i zemlja, zaklinjuæi se:
23 Ni konca ni remena od obuæe neæu uzeti od svega što je tvoje, da ne reèeš: ja sam obogatio Avrama;
24 Osim što su pojeli momci, i osim dijela ljudima koji su išli sa mnom, Esholu, Avnanu i Mamriju, oni neka uzmu svoj dio.

15

1 Poslije ovijeh stvari doðe Avramu rijeè Gospodnja u utvari govoreæi: ne boj se, Avrame, ja sam ti štit, i plata je tvoja vrlo velika.
2 A Avram reèe: Gospode, Gospode, šta æeš mi dati kad živim bez djece, a na kom æe ostati moja kuæa to je Elijezer ovaj Damaštanin?
3 Još reèe Avram: eto meni nijesi dao poroda, pa æe sluga roðen u kuæi mojoj biti moj našljednik.
4 A gle, Gospod mu progovori: neæe taj biti našljednik tvoj, nego koji æe izaæi od tebe taj æe ti biti našljednik.
5 Pa ga izvede napolje i reèe mu: pogledaj na nebo i prebroj zvijezde, ako ih možeš prebrojiti. I reèe mu: tako æe biti sjeme tvoje.
6 I povjerova Avram Bogu, a on mu primi to u pravdu.
7 I reèe mu: ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura Haldejskoga da ti dam zemlju ovu da bude tvoja.
8 A on reèe: Gospode, Gospode, po èemu æu poznati da æe biti moja?
9 I reèe mu: prinesi mi junicu od tri godine i kozu od tri godine i ovna od tri godine i grlicu i golupèe.
10 I on uze sve to, i rasijeèe na pole, i metnu sve pole jednu prema drugoj; ali ne rasijeèe ptica.
11 A ptice slijetahu na te mrtve životinje; a Avram ih odgonjaše.
12 A kad sunce bješe na zahodu, uhvati Avrama tvrd san, i gle, strah i mrak velik obuze ga.
13 I Gospod reèe Avramu: znaj zacijelo da æe sjeme tvoje biti došljaci u zemlji tuðoj, pa æe joj služiti, i ona æe ih muèiti èetiri stotine godina.

14 Ali æu suditi i narodu kojemu æe služiti; a poslije æe oni izaæi s velikim blagom.
15 A ti æeš otiæi k ocima svojim u miru, i biæeš pogreben u dobroj starosti.
16 A oni æe se u èetvrtom koljenu vratiti ovamo; jer grijesima Amorejskim još nije kraj.
17 A kad se sunce smiri i kad se smrèe, gle, peæ se dimljaše, i plamen ognjeni prolažaše izmeðu onijeh dijelova.
18 Taj dan uèini Gospod zavjet s Avramom govoreæi: sjemenu tvojemu dadoh zemlju ovu od vode Misirske do velike vode, vode Efrata,
19 Kenejsku, Kenezejsku i Kedmonejsku,
20 I Hetejsku i Ferezejsku i Rafajsku,
21 I Amorejsku i Hananejsku i Gergesejsku i Jevusejsku.

16

1 Ali Sara žena Avramova ne raðaše mu djece. A imaše robinju Misirku, po imenu Agaru.
2 Pa reèe Sara Avramu: Gospod me je zatvorio da ne rodim; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila djece od nje. I Avram prista na rijeè Sarinu.
3 I Sara žena Avramova uze Agaru Misirku robinju svoju, i dade je za ženu Avramu mužu svojemu poslije deset godina otkako se nastani Avram u zemlji Hananskoj.
4 I on otide k Agari, i ona zatrudnje; a kad vidje da je trudna, ponese se od gospoðe svoje.
5 A Sara reèe Avramu: uvreda moja pada na tebe; ja ti metnuh na krilo robinju svoju, a ona vidjevši da je trudna ponese se od mene. Gospod æe suditi meni i tebi.
6 A Avram reèe Sari: eto, robinja je tvoja u tvojim rukama, èini s njom što ti je volja. I Sara je stade zlostaviti, te ona pobježe od nje.
7 Ali anðeo Gospodnji naðe je kod studenca u pustinji, kod studenca na putu u Sur.
8 I reèe joj: Agaro, robinjo Sarina, otkuda ideš, kuda li ideš? A ona reèe: bježim od Sare gospoðe svoje.
9 A anðeo joj Gospodnji reèe: vrati se gospoði svojoj i pokori joj se.
10 Opet joj reèe anðeo Gospodnji: umnožiæu veoma sjeme tvoje, da se neæe moæi prebrojiti od množine.
11 Jošte joj reèe anðeo Gospodnji: eto si trudna, i rodiæeš sina, i nadjeni mu ime Ismailo; jer je Gospod vidio muku tvoju.
12 A biæe èovjek ubojica; ruka æe se njegova dizati na svakoga a svaèija na njega, i nastavaæe na pogledu svoj braæi svojoj.
13 Tada Agara prizva ime Gospoda koji govori s njom: ti si Bog, koji vidi. Jer govoraše: zar još gledam iza onoga koji me vidje?
14 Toga radi zove se studenac onaj studenac živoga koji me vidi; a on je izmeðu Kadisa i Varada.
15 I rodi Agara Avramu sina; i nadjede Avram sinu svojemu, kojega mu rodi Agara, ime Ismailo.
16 A bješe Avramu osamdeset i šest godina kad mu Agara rodi Ismaila.

17

1 A kad Avramu bi devedeset i devet godina, javi mu se Gospod i reèe mu: ja sam Bog svemoguæi, po mojoj volji živi i budi pošten.
2 I uèiniæu zavjet izmeðu sebe i tebe, i vrlo æu te umnožiti.
3 A Avram pade nièice. I Gospod mu još govori i reèe:
4 Od mene evo zavjet moj s tobom da æeš biti otac mnogim narodima.
5 Zato se više neæeš zvati Avram, nego æe ti ime biti Avraam, jer sam te uèinio ocem mnogih naroda;
6 Daæu ti porodicu vrlo veliku, i naèiniæu od tebe narode mnoge, i carevi æe izaæi od tebe.
7 A postavljam zavjet svoj izmeðu sebe i tebe i sjemena tvojega nakon tebe od koljena do koljena, da je zavjet vjeèan, da sam Bog tebi i sjemenu tvojemu nakon tebe;
8 I daæu tebi i sjemenu tvojemu nakon tebe zemlju u kojoj si došljak, svu zemlju Hanansku u državu vjeènu, i biæu im Bog.

9 I reèe Bog Avramu: ti pak drži zavjet
moj, ti i sjeme tvoje nakon tebe od koljena
do koljena.
10 A ovo je zavjet moj izmeðu mene i vas
i sjemena tvojega nakon tebe, koji æete
držati: da se obrezuje izmeðu vas sve
muškinje.
11 A obrezivaæete okrajak tijela svo-
jega, da bude znak zavjeta izmeðu mene
i vas.
12 Svako muško dijete kad mu bude
osam dana da se obrezuje od koljena do
koljena, rodilo se u kuæi ili bilo kupljeno
za novce od kojih god stranaca, koje ne
bude od sjemena tvojega.
13 Da se obrezuje koje se rodi u kuæi
tvojoj i koje se kupi za novce tvoje; tako
æe biti zavjet moj na tijelu vašem zavjet
vjeèan.
14 A neobrezano muško, kojemu se
ne obreže okrajak tijela njegova, da se
istrijebi iz naroda svojega, jer pokvari
zavjet moj.
15 I još reèe Bog Avramu: a Saru ženu
svoju ne zovi je više Sara nego neka joj
bude ime Sara.
16 I ja æu je blagosloviti, i daæu ti
sina od nje; blagosloviæu je, i biæe mati
mnogim narodima, i carevi narodima
izaæi æe od nje.
17 Tada pade Avram nièice, i nasmija
se govoreæi u srcu svojem: eda æe se
èovjeku od sto godina roditi sin? i Sari?
eda æe žena od devedeset godina roditi?
18 I Avram reèe Bogu: neka živ bude
Ismailo pred tobom!
19 I reèe Bog: zaista Sara žena tvoja
rodiæe ti sina, i nadjeæeš mu ime Isak;
i postaviæu zavjet svoj s njim da bude
zavjet vjeèan sjemenu njegovu nakon
njega.
20 A i za Ismaila uslišio sam te; evo
blagoslovio sam ga, i daæu mu porodicu
veliku, i umnožiæu ga veoma; i rodiæe
dvanaest knezova, i uèiniæu od njega
velik narod.
21 A zavjet svoj uèiniæu s Isakom kad ti
ga rodi Sara, do godine u ovo doba.
22 I Bog izgovorivši otide od Avrama
gore.
23 I Avram uze Ismaila sina svojega i sve
koji se rodiše u domu njegovu i koje god
bješe kupio za svoje novce, sve muškinje
od domaæih svojih; i obreza okrajak tijela
njihova u isti dan, kao što mu kaza Bog.
24 A bješe Avramu devedeset i devet
godina kad obreza okrajak tijela svojega.
25 A Ismailu sinu njegovu bješe trinaest
godina kad mu se obreza okrajak tijela
njegova.
26 U jedan dan obreza se Avram i sin mu
Ismailo,
27 I svi domašnji njegovi, roðeni u kuæi
i kupljeni za novce od stranaca, biše
obrezani s njim.

18

1 Poslije mu se javi Gospod u ravnici
Mamrijskoj kad sjeðaše na vratima pred
šatorom svojim u podne.
2 Podigavši oèi svoje pogleda, i gle, tri
èovjeka stajahu prema njemu. I ugle-
davši ih potrèa im na susret ispred vrata
šatora svojega, i pokloni se do zemlje;
3 I reèe: Gospode, ako sam našao milost
pred tobom, nemoj proæi sluge svojega.
4 Da vam donesemo malo vode i operite
noge, te se naslonite malo pod ovijem
drvetom.
5 I iznijeæu malo hljeba, te potkrijepite
srce svoje, pa onda poðite, kad idete
pored sluge svojega. I rekoše: uèini što
si kazao.
6 I Avram otrèa u šator k Sari, i reèe:
brže zamijesi tri kopanje bijeloga brašna
i ispeci pogaèe.
7 Pa otrèa ka govedima i uhvati tele
mlado i dobro, i dade ga momku da ga
brže zgotovi.
8 Pa onda iznese masla i mlijeka i tele
koje bješe zgotovio, i postavi im, a sam
stajaše pred njima pod drvetom dokle
jeðahu.
9 I oni mu rekoše: gdje je Sara žena
tvoja? A on reèe: eno je pod šatorom.
10 A jedan izmeðu njih reèe: do godine
u ovo doba opet æu doæi k tebi, a Sara
æe žena tvoja imati sina. A Sara slušaše
na vratima od šatora iza njega.
11 A Avram i Sara bijahu stari i vre-
meniti, i u Sare bješe prestalo što biva u
žena.

12 Zato se nasmija Sara u sebi govoreæi:
pošto sam ostarjela, sad li æe mi doæi
radost? a i gospodar mi je star.
13 Tada reèe Gospod Avramu: što se
smije Sara govoreæi: istina li je da æu
roditi kad sam ostarjela?
14 Ima li što teško Gospodu? Do godine
u ovo doba opet æu doæi k tebi, a Sara
æe imati sina.
15 A Sara udari u bah govoreæi: nijesam
se smijala. Jer se uplaši. Ali on reèe: nije
istina, nego si se smijala.
16 Potom ustaše ljudi odande, i poðoše
put Sodoma; i Avram poðe s njima da ih
isprati.
17 A Gospod reèe: kako bih tajio od
Avrama šta æu uèiniti,
18 Kad æe od Avrama postati velik i
silan narod, i u njemu æe se blagosloviti
svi narodi na zemlji?
19 Jer znam da æe zapovjediti sinovima
svojima i domu svojemu nakon sebe da
se drže putova Gospodnjih i da èine što
je pravo i dobro, da bi Gospod navršio na
Avramu što mu je obeæao.
20 I reèe Gospod: vika je u Sodomu i
Gomoru velika, i grijeh je njihov grdan.
21 Zato æu siæi da vidim eda li sve èine
kao što vika doðe preda me; ako li nije
tako, da znam.
22 I ljudi okrenuvši se poðoše put
Sodoma; ali Avram još stajaše pred
Gospodom,
23 I pristupiv Avram reèe: hoæeš li
pogubiti i pravednoga s nepravednim?
24 Može biti da ima pedeset pravednika
u gradu; hoæeš li i njih pogubiti, i neæeš
oprostiti mjestu za onijeh pedeset pravednika što su u njemu?
25 Nemoj to èiniti, ni gubiti pravednika s
nepravednikom, da bude pravedniku kao
i nepravedniku; nemoj; eda li sudija cijele
zemlje neæe suditi pravo?
26 I reèe Gospod: ako naðem u Sodomu
pedeset pravednika u gradu, oprostiæu
cijelom mjestu njih radi.
27 A Avram odgovori i reèe: gle, sada
bih progovorio Gospodu, ako i jesam prah
i pepeo.
28 Može biti pravednika pedeset manje
pet, hoæeš li za ovijeh pet zatrti sav grad?
Odgovori: neæu, ako naðem èetrdeset i
pet.
29 I stade dalje govoriti, i reèe: može
biti da æe se naæi èetrdeset. Reèe: neæu
radi onijeh èetrdeset.
30 Potom reèe: nemoj se gnjeviti,
Gospode, što æu reæi; može biti da æe se
naæi trideset. I reèe: neæu, ako naðem
trideset.
31 Opet reèe: gle, sada bih progovorio
Gospodu; može biti da æe se naæi dvadeset. Reèe: neæu ih pogubiti za onijeh
dvadeset.
32 Najposlije reèe: nemoj se gnjeviti,
Gospode, što æu još jednom progovoriti;
može biti da æe se naæi deset. Reèe:
neæu ih pogubiti radi onijeh deset.
33 I Gospod otide svršivši razgovor s
Avramom; a Avram se vrati na svoje
mjesto.

19

1 A uveèe doðoše dva anðela u Sodom;
a Lot sjeðaše na vratima Sodomskim; i
kad ih ugleda, ustade te ih srete, i pokloni
se licem do zemlje,
2 I reèe: hodite, gospodo, u kuæu sluge
svojega, i prenoæite i operite noge svoje;
pa sjutra rano kad ustanete poðite svojim
putem. A oni rekoše: ne, nego æemo
prenoæiti na ulici.
3 Ali on navali na njih, te se uvratiše
k njemu i uðoše u kuæu njegovu, i on
ih ugosti, i ispeèe hljebova prijesnijeh, i
jedoše.
4 I još ne bjehu legli, a graðani Sodomljani slegoše se oko kuæe, staro i mlado,
sav narod sa svijeh krajeva,
5 I vikahu Lota i govorahu mu: gdje su
ljudi što doðoše sinoæ k tebi? izvedi ih k
nama da ih poznamo.
6 A Lot izide k njima pred vrata zatvoriv
vrata za sobom,
7 I reèe im: nemojte, braæo, èiniti zla.
8 Evo imam dvije kæeri, koje još ne
poznaše èovjeka; njih æu vam izvesti, pa
èinite s njima što vam je volja; samo ne
dirajte u one ljude, jer su zato ušli pod
moj krov.
9 A oni mu rekoše: hodi amo. Pa onda
rekoše: ovaj je sam došao amo da živi
kao došljak, pa još hoæe da nam sudi;

sad æemo tebi uèiniti gore nego njima. Pa navališe jako na èovjeka, na Lota, i stadoše istavljati vrata.
10 A ona dva èovjeka digoše ruke, i uvukoše Lota k sebi u kuæu, i zatvoriše vrata.
11 A ljudi što bijahu pred vratima kuænim ujedanput oslijepiše od najmanjega do najveæega, te ne mogahu naæi vrata.
12 Tada ona dva èovjeka rekoše Lotu: ako imaš ovdje još koga svoga, ili zeta ili sina ili kæer, ili koga god svoga u ovom gradu, gledaj nek idu odavde;
13 Jer hoæemo da zatremo mjesto ovo, jer je vika njihova velika pred Gospodom, pa nas posla Gospod da ga zatremo.
14 I izide Lot, i kaza zetovima svojim, za koje šæaše dati kæeri svoje, i reèe im: ustajte, idite iz mjesta ovoga, jer æe sada zatrti Gospod grad ovaj. Ali se zetovima njegovijem uèini da se šali.
15 A kad zora zabijelje, navališe anðeli na Lota govoreæi: ustani, uzmi ženu svoju i dvije kæeri svoje koje su tu, da ne pogineš u bezakonju grada toga.
16 A on se stade šèinjati, te ljudi uzeše za ruku njega i ženu njegovu i dvije kæeri njegove, jer ga bješe žao Gospodu, i izvedoše ga i pustiše iza grada.
17 I kad ih izvedoše napolje, reèe jedan: izbavi dušu svoju i ne obziri se natrag, i u cijeloj ovoj ravni da nijesi stao; bježi na ono brdo, da ne pogineš.
18 A Lot im reèe: nemoj, Gospode!
19 Gle, sluga tvoj naðe milosti pred tobom, i milost je tvoja prevelika koju mi uèini saèuvavši mi život; ali ne mogu uteæi na brdo da me ne stigne zlo i ne poginem.
20 Eno grad blizu; onamo se može uteæi, a mali je; da bježim onamo; ta mali je, te æu ostati živ.
21 A on mu reèe: eto poslušaæu te i zato, i neæu zatrti grada, za koji reèe.
22 Brže bježi onamo; jer ne mogu èiniti ništa dokle ne stigneš onamo. Zato se prozva onaj grad Sigor.
23 I kad sunce ogranu po zemlji, Lot doðe u Sigor.
24 Tada pusti Gospod na Sodom i na Gomor od Gospoda s neba daždd od sumpora i ognja,
25 I zatr one gradove i svu onu ravan, i sve ljude u gradovima i rod zemaljski.
26 Ali žena Lotova bješe se obazrela iduæi za njim, i posta slan kamen.
27 A sjutradan rano ustavši Avram, otide na mjesto gdje je stajao pred Gospodom;
28 I pogleda na Sodom i Gomor i svu okolinu po onoj ravni, i ugleda, a to se dizaše dim od zemlje kao dim iz peæi.
29 Ali kad Bog zatiraše gradove u onoj ravni, opomenu se Bog Avrama, i izvede Lota iz propasti kad zatr gradove gdje življaše Lot.
30 A Lot otide iz Sigora, i stani se na onom brdu s dvije kæeri svoje, jer se bojaše ostati u Sigoru; i življaše u peæini s dvije kæeri svoje.
31 A starija reèe mlaðoj: naš je otac star, a nema nikoga na zemlji da doðe k nama kao što je obièaj po svoj zemlji.
32 Hajde da damo ocu vina neka se opije, pa da legnemo s njim, eda bismo saèuvale sjeme ocu svojemu.
33 I dadoše ocu vina onu noæ; i došavši starija leže s ocem svojim, i on ne osjeti ni kad ona leže ni kad ustade.
34 A sjutradan reèe starija mlaðoj: gle, noæas spavah s ocem svojim. Da mu damo vina i doveèe, pa idi ti i lezi s njim, eda bismo saèuvale sjeme ocu svojemu.
35 Pa i to veèe dadoše ocu vina i ustavši mlaða leže s njim, i on ne osjeti ni kad ona leže ni kad ustade.
36 I obje kæeri Lotove zatrudnješe od oca svojega.
37 I starija rodi sina, i nadjede mu ime Moav; od njega su Moavci do današnjega dana.
38 Pa i mlaða rodi sina, i nadjede mu ime Ven-Amije; od njega su Amonci do današnjega dana.

20

1 A Avram otide odande na jug, i stani se između Kadisa i Sura; i življaše kao došljak u Geraru.

2 I govoraše za ženu svoju Saru: sestra
mi je. A car Gerarski Avimeleh posla, te
uze Saru.
3 Ali doðe Bog Avimelehu noæu u snu,
i reèe mu: gle, poginuæeš sa žene koju si
uzeo, jer ima muža.
4 A Avimeleh ne bješe se nje dotakao, i
zato reèe: Gospode, eda li æeš i pravedan
narod pogubiti?
5 Nije li mi sam kazao: sestra mi je? a i
ona sama kaza: brat mi je. Uèinio sam u
èistoti srca svojega i u pravdi ruku svojih.
6 Tada mu reèe Bog u snu: znam da
si uèinio u èistoti srca svojega, zato te
saèuvah da mi ne sagriješiš, i ne dadoh
da je se dotakneš.
7 A sada vrati èovjeku ženu njegovu, jer
je prorok, i moliæe se za te, te æeš ostati
živ. Ako li ne vratiš, znaj da æeš umrijeti
ti i svi tvoji.
8 I ujutru rano usta Avimeleh, i sazva
sve sluge svoje, i kaza im sve ovo da èuju.
I uplašiše se ljudi veoma.
9 Tada Avimeleh dozva Avrama i reèe
mu: šta si nam uèinio? šta li sam ti
zgriješio, te navuèe na me i na carstvo
moje toliko zlo? Uèinio si mi što ne valja
èiniti.
10 I još reèe Avimeleh Avramu: šta ti je
bilo, te si to uèinio?
11 A Avram odgovori: veljah: jamaèno
nema straha Božijega u ovom mjestu, pa
æe me ubiti radi žene moje.
12 A upravo i jest mi sestra, kæi oca
mojega; ali nije kæi moje matere, pa poðe
za me.
13 A kad me Bog izvede iz doma oca
mojega, ja joj rekoh: uèini dobro, i kaži
za me gdje god doðemo: brat mi je.
14 Tada Avimeleh uze ovaca i goveda i
sluga i sluškinja, te dade Avramu, i vrati
mu Saru ženu njegovu.
15 I reèe Avimeleh Avramu: evo, zemlja
ti je moja otvorena, živi slobodno gdje ti
je volja.
16 A Sari reèe: evo dao sam tvojemu
bratu tisuæu srebrnika; gle, on ti je oèima
pokrivalo pred svima koji budu s tobom;
i to sve da ti je za nauku.
17 I Avram se pomoli Bogu, i iscijeli
Bog Avimeleha i ženu njegovu i sluškinje
njegove, te raðahu.
18 Jer Gospod bješe sasvijem zatvorio
svaku matericu u domu Avimelehovu radi
Sare žene Avramove.

21

1 I Gospod pohodi Saru, kao što bješe
rekao, i uèini Gospod Sari kao što bješe
kazao.
2 Jer zatrudnje i rodi Sara Avramu sina
u starosti njegovoj u isto vrijeme kad kaza
Gospod.
3 I Avram nadjede ime sinu koji mu se
rodi, kojega mu rodi Sara, Isak.
4 I obreza Avram sina svojega Isaka kad
bi od osam dana, kao što mu zapovjedi
Bog.
5 A Avramu bješe sto godina kad mu se
rodi sin Isak.
6 A Sara reèe: Bog mi uèini smijeh; ko
god èuje, smijaæe mi se.
7 I reèe: ko bi rekao Avramu da æe Sara
dojiti djecu? ipak mu rodih sina u starosti
njegovoj.
8 A kad dijete doraste da se odbije od
sise, uèini Avram veliku gozbu onaj dan
kad odbiše Isaka od sise.
9 I Sara vidje sina Agare Misirke, koja ga
rodi Avramu, gdje se potsmijeva;
10 Pa reèe Avramu: otjeraj ovu robinju
sa sinom njezinijem, jer sin ove robinje
neæe biti našljednik s mojim sinom, s
Isakom.
11 A to Avramu bi vrlo krivo radi sina
njegova.
12 Ali Bog reèe Avramu: nemoj da ti je
krivo radi djeteta i radi robinje tvoje. Što
ti je god kazala Sara, poslušaj; jer æe ti se
u Isaku sjeme prozvati.
13 Ali æu i od sina robinjina uèiniti
narod, jer je tvoje sjeme.
14 I Avram ustav ujutru rano, uze hljeba
i mješinu vode, i dade Agari metnuvši joj
na leða, i dijete, i otpusti je. A ona otišavši
lutaše po pustinji Virsavskoj.
15 A kad nesta vode u mješini, ona baci
dijete pod jedno drvo,
16 Pa otide koliko se može strijelom
dobaciti, i sjede prema njemu; jer gov-
oraše: da ne gledam kako æe umrijeti
dijete. I sjedeæi prema njemu stade iza
glasa plakati.

17 A Bog èu glas djetinji, i anðeo Božji viknu s neba Agaru, i reèe joj: što ti je, Agaro? ne boj se, jer Bog èu glas djetinji odande gdje je.
18 Ustani, digni dijete i uzmi ga u naruèje; jer æu od njega uèiniti velik narod.
19 I Bog joj otvori oèi, te ugleda studenac; i otišavši napuni mješinu vode, i napoji dijete.
20 I Bog bijaše s djetetom, te odraste, i življaše u pustinji, i posta strijelac.
21 A življaše u pustinji Faranu. I mati ga oženi iz zemlje Misirske.
22 U to vrijeme reèe Avimeleh i Fihol vojvoda njegov Avramu govoreæi: Bog je s tobom u svemu što radiš.
23 Zakuni mi se sada Bogom da neæeš prevariti mene ni sina mojega ni unuka mojega, nego da æeš dobro onako kako sam ja tebi èinio i ti èiniti meni i zemlji u kojoj si došljak.
24 A Avram reèe: hoæu se zakleti.
25 Ali Avram prekori Avimeleha za studenac, koji uzeše na silu sluge Avimelehove.
26 A Avimeleh reèe: ne znam ko je to uèinio; niti mi ti kaza, niti èuh do danas.
27 Tada Avram uze ovaca i goveda, i dade Avimelehu, i uhvatiše vjeru među sobom.
28 I Avram odluèi sedam jaganjaca iz stada.
29 A Avimeleh reèe Avramu: šta æe ono sedam jaganjaca što si odluèio?
30 A on odgovori: da primiš iz moje ruke ono sedam jaganjaca, da mi bude svjedoèanstvo da sam ja iskopao ovaj studenac.
31 Otuda se prozva ono mjesto Virsaveja, jer se ondje zakleše obojica.
32 Tako uhvatiše vjeru na Virsaveji. Tada se diže Avimeleh i Fihol vojvoda njegov, i vratiše se u zemlju Filistejsku.
33 A Avram posadi lug na Virsaveji, i ondje prizva ime Gospoda Boga vjeènoga.
34 I Avram življaše kao došljak u zemlji Filistejskoj mnogo vremena.

22

1 Poslije toga šæaše Bog okušati Avrama, pa mu reèe: Avrame! A on odgovori: evo me.
2 I reèe mu Bog: uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gdje æu ti kazati.
3 I sjutradan rano ustavši Avram osamari magarca svojega, i uze sa sobom dva momka i Isaka sina svojega; i nacijepavši drva za žrtvu podiže se i poðe na mjesto koje mu kaza Bog.
4 Treæi dan podigavši oèi svoje Avram ugleda mjesto izdaleka.
5 I reèe Avram momcima svojim: ostanite vi ovdje s magarcem, a ja i dijete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratiæemo se k vama.
6 I uzevši Avram drva za žrtvu naprti Isaku sinu svojemu, a sam uze u svoje ruke ognja i nož; pa otidoše obojica zajedno.
7 Tada reèe Isak Avramu ocu svojemu: oèe! A on reèe: što, sine! I reèe Isak: eto ognja i drva, a gdje je jagnje za žrtvu?
8 A Avram odgovori: Bog æe se, sinko, postarati za jagnje sebi na žrtvu. I iðahu obojica zajedno.
9 A kad doðoše na mjesto koje mu Bog kaza, Avram naèini ondje žrtvenik, i metnu drva na nj, i svezavši Isaka sina svojega metnu ga na žrtvenik vrh drva;
10 I izmahnu Avram rukom svojom i uze nož da zakolje sina svojega.
11 Ali anðeo Gospodnji viknu ga s neba, i reèe: Avrame! Avrame! A on reèe: evo me.
12 A anðeo reèe: ne diži ruke svoje na dijete, i ne èini mu ništa; jer sada poznah da se bojiš Boga, kad nijesi požalio sina svojega, jedinca svojega, mene radi.
13 I Avram podigavši oèi svoje pogleda; i gle, ovan iza njega zapleo se u èesti rogovima; i otišavši Avram uze ovna i spali ga na žrtvu mjesto sina svojega.
14 I nazva Avram ono mjesto: Gospod æe se postarati. Zato se i danas kaže: na brdu, gdje æe se Gospod postarati.
15 I anðeo Gospodnji opet viknu s neba Avrama.
16 I reèe: sobom se zakleh, veli Gospod: kad si tako uèinio, i nijesi požalio sina svojega, jedinca svojega,

17 Zaista æu te blagosloviti i sjeme
tvoje veoma umnožiti, da ga bude kao
zvijezda na nebu i kao pijeska na brijegu
morskom; i naslijediæe sjeme tvoje vrata
neprijatelja svojih.
18 I blagosloviæe se u sjemenu tvojem
svi narodi na zemlji, kad si poslušao glas
moj.
19 Tada se Avram vrati k momcima
svojim, te se digoše, i otidoše zajedno u
Virsaveju, jer Avram življaše u Virsaveji.
20 Poslije toga javiše Avramu govoreæi:
gle, i Melha rodi sinove bratu tvojemu
Nahoru:
21 Uza prvenca i Vuza brata mu, i
Kamuila, oca Avramova,
22 I Hazada i Azava i Faldesa i Jeldafa i
Vatuila.
23 A Vatuilo rodi Reveku. Osam ih rodi
Melha Nahoru bratu Avramovu.
24 A inoèa njegova, po imenu Revma,
rodi i ona Taveka i Gama i Tohosa i Moha.

23

1 A poživje Sara sto i dvadeset i sedam
godina; to su godine vijeka Sarina;
2 I umrije Sara u Kirijat-Arvi, a to je
Hevron, u zemlji Hananskoj. I doðe
Avram da ožali Saru i oplaèe.
3 A kad usta Avram od mrtvaca svojega,
reèe sinovima Hetovijem govoreæi:
4 Stranac sam i došljak kod vas; dajte
mi da imam grob kod vas da pogrebem
mrtvaca svojega ispred oèiju svojih.
5 A sinovi Hetovi odgovoriše Avramu
govoreæi mu:
6 Èuj nas, gospodaru; ti si knez od Boga
među nama; u najboljem grobu našem
pogrebi mrtvaca svojega; niko izmeðu nas
neæe ti zatvoriti groba svojega da ne
pogrebeš mrtvaca svojega.
7 Tada usta Avram i pokloni se narodu
zemlje one, sinovima Hetovijem;
8 I reèe im govoreæi: ako hoæete da
pogrebem mrtvaca svojega ispred oèiju
svojih, poslušajte me, i govorite za mene
Efronu sinu Sarovu,
9 Neka mi da peæinu u Makpeli, koja je
nakraj njive njegove; za novce neka mi
je da među vama koliko vrijedi, da imam
grob.
10 A Efron sjeðaše usred sinova Het-
ovijeh. Pa reèe Efron Hetejin Avramu
pred sinovima Hetovijem, koji slušahu,
pred svijem koji ulažahu na vrata grada
njegova, govoreæi:
11 Ne, gospodaru; èuj me: poklanjam ti
njivu, i peæinu kod nje poklanjam ti; pred
sinovima naroda svojega poklanjam ti je,
pogrebi mrtvaca svojega.
12 A Avram se pokloni narodu zemlje
one,
13 I reèe Efronu pred narodom zemlje
one govoreæi: ako si voljan, èuj me; da ti
dam šta vrijedi njiva, uzmi od mene, pa
æu onda pogrepsti mrtvaca svojega ondje.
14 A Efron odgovori Avramu govoreæi
mu:
15 Gospodaru, èuj me; zemlja vrijedi
èetiri stotine sikala srebra izmeðu mene
i tebe; šta je to? samo ti pogrebi mrtvaca
svojega.
16 A Avram èuvši Efrona izmjeri mu sre-
bro, koje reèe pred sinovima Hetovijem,
èetiri stotine sikala srebra, kako su išli
među trgovcima.
17 I njiva Efronova u Makpeli prema
Mamriji, njiva s peæinom koja je na njoj,
i sva drveta na njivi i po meði njezinoj
unaokolo,
18 Posta Avramova pred sinovima Het-
ovijem, pred svjema koji ulaze na vrata
grada onoga.
19 Potom pogrebe Avram Saru ženu
svoju u peæini na njivi Makpeli prema
Mamriji, a to je Hevron, u zemlji Hanan-
skoj.
20 I potvrdiše sinovi Hetovi njivu i
peæinu na njoj Avramu da ima grob.

24

1 A Avram bješe star i vremenit, i Gos-
pod bješe blagoslovio Avrama u svemu;
2 I reèe Avram sluzi svojemu najstari-
jemu u kuæi svojoj, koji bješe nad svijem
dobrom njegovijem: metni ruku svoju
pod stegno moje,
3 Da te zakunem Gospodom Bogom
nebeskim i Bogom zemaljskim da neæeš
dovesti žene sinu mojemu izmeðu kæeri
ovijeh Hananeja, među kojima živim;

4 Nego da æeš otiæi u zemlju moju i
u rod moj i dovesti ženu sinu mojemu
Isaku.
5 A sluga mu reèe: i ako djevojka ne
htjedbude poæi sa mnom u ovu zemlju;
hoæu li odvesti sina tvojega u zemlju iz
koje si se iselio?
6 A Avram mu reèe: pazi da ne odvedeš
sina mojega onamo.
7 Gospod Bog nebeski, koji me je uzeo iz
doma oca mojega i iz zemlje roda mojega,
i koji mi je rekao i zakleo mi se govoreæi:
sjemenu æu tvojemu dati zemlju ovu, on
æe poslati anðela svojega pred tobom da
dovedeš ženu sinu mojemu odande.
8 Ako li djevojka ne htjedbude poæi s
tobom, onda da ti je prosta zakletva moja;
samo sina mojega nemoj odvesti onamo.
9 I metnu sluga ruku svoju pod stegno
Avramu gospodaru svojemu, i zakle mu
se za ovo.
10 Tada sluga uze deset kamila izmeðu
kamila gospodara svojega da ide, jer
sve blago gospodara njegova bješe
pod njegovom rukom; i otišav doðe u
Mesopotamiju do grada Nahorova.
11 I pusti kamile da poliježu iza grada
kod studenca pred veèe kad izlaze
graðanke da zahvataju vode;
12 I reèe: Gospode Bože gospodara
mojega Avrama, daj mi sreæu danas i
uèini milost gospodaru mojemu Avramu.
13 Evo, ja æu stajati kod ovoga studenca,
a graðanke æe doæi da zahvataju vode.
14 Kojoj djevojci reèem: nagni krèag
svoj da se napijem, a ona reèe: na pij, i
kamile æu ti napojiti; daj to da bude ona
koju si namijenio sluzi svojemu Isaku; i
po tome da poznam da si uèinio milost
gospodaru mojemu.
15 I on još ne izgovori, a to Reveka,
kæi Vatuila sina Melhe žene Nahora brata
Avramova, doðe s krèagom na ramenu.
16 I bješe vrlo lijepa, još djevojka, još
je èovjek ne bješe poznao. Ona siðe na
izvor, i natoèi krèag, i poðe;
17 A sluga iskoèi pred nju i reèe: daj
mi da se napijem malo vode iz krèaga
tvojega.
18 A ona reèe: na pij, gospodaru. I brže
spusti krèag na ruku svoju, i napoji ga.
19 I kad ga napoji, reèe: i kamilama æu
tvojim naliti neka se napiju.
20 I brže izruèi krèag svoj u pojilo, pa
opet otrèa na studenac da nalije, i nali
svijem kamilama njegovijem.
21 A èovjek joj se divljaše, i æutaše,
neæe li poznati je li Gospod dao sreæu
putu njegovu ili nije.
22 A kad se kamile napiše, izvadi èovjek
zlatnu grivnu od po sikla i metnu joj oko
èela, i dvije narukvice metnu joj na ruke
od deset sikala zlata.
23 I reèe: èija si kæi? kaži mi. Ima
li u kuæi oca tvojega mjesta za nas da
prenoæimo?
24 A ona mu reèe: ja sam kæi Vatuila
sina Melšina, kojega rodi Nahoru.
25 Još reèe: ima u nas mnogo slame i
piæe i mjesta za noæište.
26 Tada èovjek savivši se pokloni se
Gospodu,
27 I reèe: blagosloven da je Gospod
Bog gospodara mojega Avrama, što ne
ostavi milosti svoje i vjere svoje prema
gospodaru mojem, i putem dovede me
Gospod u dom rodbine gospodara mojega.
28 A djevojka otrèa i sve ovo kaza u
domu matere svoje.
29 A Reveka imaše brata, kojemu ime
bješe Lavan; i istrèa Lavan k èovjeku na
studenac,
30 Kako vidje grivnu i narukvice na
rukama sestre svoje i èu gdje Reveka
sestra mu reèe: tako mi kaza èovjek;
doðe k èovjeku; a on stajaše kod kamila
na studencu.
31 I reèe: hodi, koji si blagosloven od
Gospoda; što bi stajao napolju? spremio
sam kuæu, ima mjesta i za kamile.
32 I dovede èovjeka u kuæu, i rastovari
kamile; i dadoše slame i piæe kamilama,
i donesoše vode za noge njemu i ljudima
što bijahu s njim;
33 I postaviše mu da jede; ali on reèe:
neæu jesti dokle ne kažem stvar svoju. A
Lavan mu reèe: govori.
34 Tada reèe: ja sam sluga Avramov.
35 A Gospod je blagoslovio gospodara
mojega veoma, te je postao velik, i dao mu
je ovaca i goveda, i srebra i zlata, i sluga
i sluškinja, i kamila i magaraca.

36 I još Sara žena gospodara mojega rodi sina gospodaru mojemu u starosti njegovoj, i on mu dade sve što ima.
37 A mene zakle gospodar moj govoreæi: nemoj dovesti sinu mojemu žene izmeðu kæeri ovijeh Hananeja, meðu kojima živim;
38 Nego idi u dom oca mojega i u rod moj, da dovedeš ženu sinu mojemu.
39 A ja rekoh gospodaru svojemu: može biti da djevojka neæe htjeti poæi sa mnom.
40 A on mi reèe: Gospod, po èijoj volji svagda življah, poslaæe anðela svojega s tobom, i daæe sreæu tvojemu putu da dovedeš ženu sinu mojemu od roda mojega, iz doma oca mojega.
41 Onda æe ti biti prosta zakletva moja, kad otideš u rod moj; ako ti je i ne dadu, opet æe ti biti prosta zakletva moja.
42 I kad doðoh danas na studenac, rekoh: Gospode Bože gospodara mojega Avrama, ako si dao sreæu putu mojemu, kojim idem,
43 Evo, ja æu stajati kod studenca: koja djevojka doðe da zahvati vode, i ja joj kažem: daj mi da se napijem malo vode iz krèaga tvojega,
44 A ona mi odgovori: i ti pij i kamilama æu tvojim naliti; to neka bude žena koju je namijenio Gospod sinu gospodara mojega.
45 Ja još ne izgovorih u srcu svojem, a doðe Reveka s krèagom na ramenu, i sišavši na izvor zahvati; i ja joj rekoh: daj mi da se napijem.
46 A ona brže spustivši sa sebe krèag reèe: na pij, i kamile æu ti napojiti. I kad se napih, napoji i kamile moje.
47 I zapitah je govoreæi: èija si kæi? A ona odgovori: ja sam kæi Vatuila sina Nahorova, kojega mu rodi Melha. Tada joj metnuh grivnu oko èela i narukvice na ruke;
48 I padoh i poklonih se Gospodu, i zahvalih Gospodu Bogu gospodara mojega Avrama, što me dovede pravijem putem da naðem kæer brata gospodara svojega za sina njegova.
49 Ako æete dakle uèiniti ljubav i vjeru gospodaru mojemu, kažite mi; ako li neæete, kažite mi, da idem na desno ili na lijevo.
50 A Lavan i Vatuilo odgovarajuæi rekoše: od Gospoda je ovo došlo; mi ti ne možemo kazati ni zlo ni dobro.
51 Eto, Reveka je u tvojoj vlasti, uzmi je pa idi, i neka bude žena sinu tvojega gospodara, kao što kaza Gospod.
52 A kad èu sluga Avramov rijeèi njihove, pokloni se Gospodu do zemlje;
53 I izvadi sluga zaklade srebrne i zlatne i haljine, i dade Reveci; takoðer i bratu njezinu i materi njezinoj dade darove.
54 Potom jedoše i piše on i ljudi koji bijahu s njim, i prenoæiše. A kad ujutru ustaše, reèe sluga: pustite me gospodaru mojemu.
55 A brat i mati njezina rekoše: neka ostane djevojka kod nas koji dan, barem deset dana, pa onda neka ide.
56 A on im reèe: nemojte me zadržavati, kad je Gospod dao sreæu mojemu putu; pustite me da idem gospodaru svojemu.
57 Tada rekoše: da zovemo djevojku, i upitamo šta ona veli.
58 I dozvaše Reveku i rekoše joj: hoæeš iæi s ovijem èovjekom? A ona odgovori: hoæu.
59 I pustiše Reveku sestru svoju i dojkinju njezinu sa slugom Avramovijem i ljudima njegovijem.
60 I blagosloviše Reveku i rekoše joj: sestro naša, da se namnožiš na tisuæe tisuæa, i sjeme tvoje da naslijedi vrata svojih neprijatelja!
61 I podiže se Reveka s djevojkama svojim, i posjedaše na kamile, i poðoše s èovjekom; i sluga uzev Reveku otide.
62 A Isak iðaše vraæajuæi se od studenca živoga koji me vidi jer življaše u južnom kraju
63 A bješe izašao Isak u polje pred veèe da se pomoli Bogu; i podigav oèi svoje ugleda kamile gdje idu.
64 I Reveka podigavši oèi svoje ugleda Isaka, te skoèi s kamile,
65 I reèe sluzi: ko je onaj èovjek što ide preko polja pred nas? A sluga reèe: ono je gospodar moj. I ona uze pokrivalo i pokri lice.

66 I pripovjedi sluga Isaku sve što je svršio.
67 I odvede je Isak u šator Sare matere svoje; i uze Reveku, i ona mu posta žena, i omilje mu. I Isak se utješi za materom svojom.

25

1 A Avram uze drugu ženu, po imenu Heturu.
2 I ona mu rodi Zomrana i Joksana i Madana i Madijama i Jesvoka i Soijena.
3 A Joksan rodi Savana i Dedana. A Dedanovi sinovi biše Asurim i Latusim i Laomim.
4 A sinovi Madijamovi: Efar i Afir i Enoh i Avida i Eldaga. Svi bjehu djeca Heturina.
5 A Avram dade sve što imaše Isaku;
6 A sinovima svojih inoèa dade Avram dare, i opravi ih od Isaka sina svojega još za života svojega na istok, u istoèni kraj.
7 I vijeka Avramova što poživje bješe sto i sedamdeset i pet godina.
8 I onemoæav umrije Avram u dobroj starosti, sit života, i bi pribran k rodu svojemu.
9 I pogreboše ga Isak i Ismailo u peæini Makpelskoj na njivi Efrona sina Sara Hetejina, koja je prema Mamriji;
10 Na njivi koju kupi Avram od sinova Hetovijeh, ondje je pogreben Avram sa Sarom ženom svojom.
11 I po smrti Avramovoj blagoslovi Bog Isaka sina njegova; a Isak življaše kod studenca živoga koji me vidi.
12 A ovo je pleme Ismaila sina Avramova, kojega rodi Avramu Agara Misirka robinja Sarina,
13 I ovo su imena sinova Ismailovijeh, kako se zvahu u plemenima svojim; prvenac Ismailov Navajot, pa Kidar i Navdeilo i Masam,
14 I Masma i Duma i Masa,
15 I Hadar i Teman i Jetur i Nafes i Kedma.
16 To su sinovi Ismailovi, i to su im imena po selima i gradovima njihovijem, dvanaest knezova nad svojim narodima.
17 A godine su vijeka Ismailova sto i trideset i sedam godina. Poslije onemoæav umrije, i bi pribran k rodu svojemu.
18 I življahu od Evilata do Sura prema Misiru, kako se ide u Asiriju; i dopade mu prema svoj braæi svojoj da živi.
19 A ovo je pleme Isaka sina Avramova: Avram rodi Isaka;
20 A Isaku bješe èetrdeset godina kad se oženi Revekom, kæerju Vatuila Sirina iz Mesopotamije, sestrom Lavana Sirina.
21 I Isak se moljaše Gospodu za ženu svoju, jer bješe nerotkinja; i umoli Gospoda, te zatrudnje Reveka žena njegova.
22 Ali udarahu jedno o drugo djeca u utrobi njezinoj, te reèe: ako je tako, našto sam? I otide da pita Gospoda.
23 A Gospod joj reèe: dva su plemena u utrobi tvojoj, i dva æe naroda izaæi iz tebe; i jedan æe narod biti jaèi od drugoga naroda, i veæi æe služiti manjemu.
24 I kad doðe vrijeme da rodi, a to blizanci u utrobi njezinoj.
25 I prvi izaðe crven, sav kao runo rutav; i nadješe mu ime Isav.
26 A poslije izaðe brat mu, držeæi rukom za petu Isava; i nadješe mu ime Jakov. A bješe Isaku šezdeset godina, kad ih rodi Reveka.
27 I djeca odrastoše, i Isav posta lovac i ratar, a Jakov bješe èovjek krotak i bavljaše se u šatorima.
28 I Isak milovaše Isava, jer rado jeðaše lova njegova; a Reveka milovaše Jakova.
29 Jednom Jakov skuha jelo, a Isav doðe iz polja umoran.
30 I reèe Isav Jakovu: daj mi da jedem toga jela crvenoga, jer sam umoran. Otuda se prozva Edom.
31 A Jakov mu reèe: prodaj mi danas prvenaštvo svoje.
32 A Isav odgovori: evo, hoæu da umrem, pa što æe mi prvenaštvo?
33 A Jakov reèe: zakuni mi se danas. I on mu se zakle; tako prodade svoje prvenaštvo Jakovu.
34 I Jakov dade Isavu hljeba i skuhanoga leæa, i on se najede i napi, pa usta i otide. Tako Isav nije mario za prvenaštvo svoje.

26

1 Ali nasta glad u zemlji svrh prve gladi koja bješe za vremena Avramova; i Isak

otide k Avimelehu caru Filistejskom u Gerar.
2 I javi mu se Gospod i reèe: nemoj iæi u Misir, nego sjedi u zemlji koju æu ti kazati.
3 Sjedi u toj zemlji, i ja æu biti s tobom, i blagosloviæu te; jer æu tebi i sjemenu tvojemu dati sve ove zemlje, i potvrdiæu zakletvu, kojom sam se zakleo Avramu ocu tvojemu.
4 I umnožiæu sjeme tvoje da ga bude kao zvijezda na nebu, i daæu sjemenu tvojemu sve ove zemlje; i u sjemenu tvojem blagosloviæe se svi narodi na zemlji.
5 Zato što je Avram slušao glas moj i èuvao naredbu moju, zapovijesti moje, pravila moja i zakone moje.
6 I osta Isak u Geraru.
7 A ljudi u mjestu onom pitahu za ženu njegovu, a on govoraše: sestra mi je. Jer se bojaše kazati: žena mi je; da me, veli, ne ubiju ovi ljudi radi Reveke, jer je lijepa.
8 I kad provede mnogo vremena ondje, dogodi se, te pogleda Avimeleh car Filistejski s prozora, i vidje Isaka gdje se šali s Revekom ženom svojom.
9 I dozva Avimeleh Isaka i reèe: ta to ti je žena; kako si kazao: sestra mi je? A Isak mu odgovori: rekoh: da ne poginem s nje.
10 A Avimeleh reèe: šta si nam uèinio? lako je mogao ko od naroda ovoga leæi s tvojom ženom, te bi nas ti uvalio u grijeh.
11 I zapovjedi Avimeleh svemu narodu svojemu govoreæi: ko se dotakne ovoga èovjeka ili žene njegove, poginuæe.
12 I Isak stade sijati u onoj zemlji, i dobi one godine po sto, tako ga blagoslovi Gospod.
13 I obogati se èovjek, i napredovaše sve veæma, te posta silan.
14 I imaše ovaca i goveda i mnogo sluga; a Filisteji mu zaviðahu,
15 Pa sve studence koje bjehu iskopale sluge oca njegova za vremena Avrama oca njegova zaroniše Filisteji, i zasuše ih zemljom.
16 I Avimeleh reèe Isaku: idi od nas, jer si postao silniji od nas.
17 I Isak otide odande, i razape šatore u dolini Gerarskoj, i nastani se ondje.
18 I stade Isak otkopavati studence, koji bjehu iskopani za vremena Avrama oca njegova, i koje zaroniše Filisteji po smrti Avramovoj; i prozva ih imenima koja im bješe nadio otac njegov.
19 I kopajuæi sluge Isakove u onom dolu naðoše studenac žive vode.
20 Ali se svadiše pastiri Gerarski s pastirima Isakovim govoreæi: naša je voda. I nadjede ime onom studencu Esek, jer se svadiše s njim.
21 Poslije iskopaše drugi studenac, pa se i oko njega svadiše, zato ga nazva Sitna.
22 Tada se podiže odande, i iskopa drugi studenac, i oko njega ne bi svaðe; zato ga nazva Rehovot, govoreæi: sad nam dade Gospod prostora da rastemo u ovoj zemlji.
23 I otide odande gore u Virsaveju.
24 I istu noæ javi mu se Gospod, i reèe: ja sam Bog Avrama oca tvojega. Ne boj se, jer sam ja s tobom, i blagosloviæu te i umnožiæu sjeme tvoje Avrama radi sluge svojega.
25 I naèini ondje žrtvenik, i prizva ime Gospodnje; i ondje razape šator svoj; i sluge Isakove iskopaše ondje studenac.
26 I doðe k njemu Avimeleh iz Gerara s Ohozatom prijateljem svojim i s Fiholom vojvodom svojim.
27 A Isak im reèe: što ste došli k meni, kad mrzite na me i otjeraste me od sebe?
28 A oni rekoše: vidjesmo zaista da je Gospod s tobom, pa rekosmo: neka bude zakletva izmeðu nas, izmeðu nas i tebe; hajde da uhvatimo vjeru s tobom:
29 Da nam ne èiniš zla, kao što se mi tebe ne dotakosmo i kao što mi tebi samo dobro èinismo, i pustismo te da ideš na miru, i eto si blagosloven od Gospoda.
30 Tada ih on ugosti; te jedoše i piše.
31 A sjutradan ustavši rano, zakleše se jedan drugome, i otpusti ih Isak i otidoše od njega s mirom.
32 Isti dan došavši sluge Isakove kazaše mu za studenac koji iskopaše, i rekoše mu: naðosmo vodu.
33 I nazva ga Saveja; otuda se zove grad onaj Virsaveja do današnjega dana.

34 A kad bi Isavu èetrdeset godina, uze za ženu Juditu kæer Veoha Hetejina, i Vasematu kæer Elona Hetejina.
35 I one zadavahu mnogo jada Isaku i Reveci.

27

1 Kad Isak ostarje i oèi mu potamnješe, te ne viðaše, dozva Isava starijega sina svojega, i reèe mu: sine! A on odgovori: evo me.
2 Tada reèe: evo ostario sam, ne znam kad æu umrijeti;
3 Uzmi oružje svoje, tul i luk, i izidi u planinu, te mi ulovi lova;
4 I zgotovi mi jelo po mojoj volji, i donesi mi da jedem, pa da te blagoslovi duša moja dok nijesam umro.
5 A Reveka èu šta Isak reèe sinu svojemu Isavu. I Isav otide u planinu da ulovi lova i donese.
6 A Reveka reèe Jakovu sinu svojemu govoreæi: gle, èuh oca tvojega gdje besjedi s Isavom bratom tvojim i reèe:
7 Donesi mi lova, i zgotovi jelo da jedem, pa da te blagoslovim pred Gospodom dok nijesam umro.
8 Nego sada, sine, poslušaj me što æu ti kazati.
9 Idi sada k stadu i donesi dva dobra jareta, da zgotovim ocu tvojemu jelo od njih, kako rado jede.
10 Pa æeš unijeti ocu da jede i da te blagoslovi dok nije umro.
11 A Jakov reèe Reveci materi svojoj: ali je Isav brat moj rutav, a ja sam gladak;
12 Može me opipati otac, pa æe se osjetiti da sam ga htio prevariti, te æu navuæi na se prokletstvo mjesto blagoslova.
13 A mati mu reèe: neka prokletstvo tvoje, sine, padne na mene; samo me poslušaj, i idi i donesi mi.
14 Tada otišav uze i donese materi svojoj; a mati njegova zgotovi jelo kako jeðaše rado otac njegov.
15 Pa onda uze Reveka najljepše haljine starijega sina svojega, koje bijahu u nje kod kuæe, i obuèe Jakova mlaðega sina svojega.
16 I jareæim kožicama obloži mu ruke i vrat gdje bješe gladak.
17 I dade Jakovu sinu svojemu u ruke jelo i hljeb što zgotovi.
18 A on uðe k ocu svojemu i reèe: oèe. A on odgovori: evo me; koji si ti, sine?
19 I Jakov reèe ocu svojemu: ja, Isav tvoj prvenac; uèinio sam kako si mi rekao; digni se, posadi se da jedeš lova mojega, pa da me blagoslovi duša tvoja.
20 A Isak reèe sinu svojemu: kad brže naðe, sine? A on reèe: Gospod Bog tvoj dade, te izaðe preda me.
21 Tada reèe Isak Jakovu: hodi bliže, sine, da te opipam jesi li sin moj Isav ili ne.
22 I pristupi Jakov k Isaku ocu svojemu, a on ga opipa, pa reèe: glas je Jakovljev, ali ruke su Isavove.
23 I ne pozna ga, jer mu ruke bjehu kao u Isava brata njegova rutave; zato ga blagoslovi;
24 I reèe mu: jesi li ti sin moj Isav? A on odgovori: ja sam.
25 Tada reèe: a ti daj sine, da jedem lova tvojega, pa da te blagoslovi duša moja. I dade mu, te jede; pa mu donese i vina, te pi.
26 Potom Isak otac njegov reèe mu: hodi, sine, cjeluj me.
27 I on pristupi i cjeliva ga; a Isak osjeti miris od haljina njegovijeh, i blagoslovi ga govoreæi: gle, miris sina mojega kao miris od polja koje blagoslovi Gospod.
28 Bog ti dao rose nebeske, i dobre zemlje i pšenice i vina izobila!
29 Narodi ti služili i plemena ti se klanjala! Bio gospodar braæi svojoj i klanjali ti se sinovi matere tvoje! Proklet bio koji tebe usproklinje a blagosloven koji tebe uzblagosilja!
30 A kad Isak blagoslovi Jakova, i Jakov otide ispred Isaka oca svojega, u taj èas doðe Isav brat njegov iz lova.
31 Pa zgotovi i on jelo i unese ocu svojemu, i reèe mu: ustani, oèe, da jedeš što ti je sin ulovio, pa da me blagoslovi duša tvoja.
32 A Isak otac njegov reèe mu: ko si ti? A on reèe: ja, sin tvoj, prvenac tvoj, Isav.
33 Tada se prepade Isak, i reèe: ko? da gdje je onaj koji ulovi i donese mi lova, i od svega jedoh prije nego ti

doðe, i blagoslovih ga? on æe i ostati blagosloven.
34 A kad èu Isav rijeèi oca svojega, vrište iza glasa i ožalosti se veoma, i reèe ocu svojemu: blagoslovi i mene, oèe.
35 A on mu reèe: doðe brat tvoj s prijevarom, i odnese tvoj blagoslov.
36 A Isav reèe: pravo je što mu je ime Jakov, jer me veæ drugom prevari. Prvenaštvo mi uze, pa eto sada mi uze i blagoslov. Potom reèe: nijesi li i meni ostavio blagoslov?
37 A Isak odgovori, i reèe Isavu: eto sam ga postavio tebi za gospodara; i svu braæu njegovu dadoh mu da mu budu sluge; pšenicom i vinom ukrijepih ga; pa šta bih sada tebi uèinio, sine?
38 A Isav reèe ocu svojemu: eda li je samo jedan blagoslov u tebe, oèe? blagoslovi i mene, oèe. I stade iza glasa plakati Isav.
39 A Isak otac njegov odgovarajuæi reèe mu: evo, stan æe ti biti na rodnoj zemlji i rosi nebeskoj ozgo.
40 Ali æeš živjeti od maèa svojega, i bratu æeš svojemu služiti; ali æe doæi vrijeme, te æeš pošto se naplaèeš skršiti jaram njegov s vrata svojega.
41 I Isav omrze ljuto na Jakova radi blagoslova, kojim ga blagoslovi otac, i govoraše u srcu svojem: blizu su žalosni dani oca mojega, tada æu ubiti Jakova brata svojega.
42 I kazaše Reveci rijeèi Isava sina njezina starijega, a ona poslavši dozva Jakova mlaðega sina svojega, i reèe mu: gle, Isav brat tvoj tješi se tijem što hoæe da te ubije.
43 Nego, sine, poslušaj što æu ti kazati; ustani i bježi k Lavanu bratu mojemu u Haran.
44 I ostani kod njega neko vrijeme dokle proðe srdnja brata tvojega,
45 Dokle se gnjev brata tvojega odvrati od tebe, te zaboravi što si mu uèinio; a onda æu ja poslati da te dovedu odande. Zašto bih ostala bez obojice vas u jedan dan?
46 A Isaku reèe Reveka: omrzao mi je život radi ovijeh Hetejaka. Ako se Jakov oženi Hetejkom, kakom izmeðu kæeri ove zemlje, da što mi život?

28

1 Tada Isak dozva Jakova, i blagoslovi ga, i zapovjedi mu i reèe: nemoj da se oženiš kojom izmeðu kæeri Hananejskih.
2 Ustani, idi u Padan-Aram u dom Vatuila oca matere svoje, i odande se oženi izmeðu kæeri Lavana ujaka svojega.
3 A Bog svemoguæi da te blagoslovi, i da ti da veliku porodicu i umnoži te, da od tebe postane mnoštvo naroda,
4 I da ti da blagoslov Avramov, tebi i sjemenu tvojemu s tobom, da naslijediš zemlju u kojoj si došljak, koju Bog dade Avramu.
5 Tako opravi Isak Jakova, i on poðe u Padan-Aram k Lavanu sinu Vatuila Sirina, bratu Reveke matere Jakovljeve i Isavove.
6 A Isav vidje gdje Isak blagoslovi Jakova i opravi ga u Padan-Aram da se odande oženi, i gdje blagosiljajuæi ga zapovjedi mu i reèe: nemoj da se oženiš kojom izmeðu kæeri Hananejskih,
7 I gdje Jakov posluša oca svojega i mater svoju, i otide u Padan-Aram;
8 I vidje Isav da kæeri Hananejske nijesu po volji Isaku ocu njegovu.
9 Pa otide Isav k Ismailu, i uze za ženu preko žena svojih Maeletu, kæer Ismaila sina Avramova, sestru Navajotovu.
10 A Jakov otide od Virsaveje iduæi u Haran.
11 I doðe na jedno mjesto, i ondje zanoæi, jer sunce bješe zašlo; i uze kamen na onom mjestu, i metnu ga sebi pod glavu, i zaspa na onom mjestu.
12 I usni, a to ljestve stajahu na zemlji a vrhom ticahu u nebo, i gle, anðeli Božji po njima se penjahu i slažahu;
13 I gle, na vrhu stajaše Gospod, i reèe: ja sam Gospod Bog Avrama oca tvojega i Bog Isakov; tu zemlju na kojoj spavaš tebi æu dati i sjemenu tvojemu;
14 I sjemena æe tvojega biti kao praha na zemlji, te æeš se raširiti na zapad i na istok i na sjever i na jug, i svi narodi na zemlji blagosloviæe se u tebi i u sjemenu tvojem.
15 I evo, ja sam s tobom, i èuvaæu te kuda god poðeš, i dovešæu te natrag u

ovu zemlju, jer te neæu ostaviti dokle god
ne uèinim što ti rekoh.
16 A kad se Jakov probudi od sna, reèe:
zacijelo je Gospod na ovom mjestu; a ja
ne znah.
17 I uplaši se, i reèe: kako je strašno
mjesto ovo! ovdje je doista kuæa Božja,
i ovo su vrata nebeska.
18 I usta Jakov ujutru rano, i uze kamen
što bješe metnuo sebi pod glavu, i utvrdi
ga za spomen i preli ga uljem.
19 I prozva ono mjesto Vetilj, a preðe
bješe ime onome gradu Luz.
20 I uèini Jakov zavjet, govoreæi: ako
Bog bude sa mnom i saèuva me na putu
kojim idem i da mi hljeba da jedem i
odijela da se oblaèim,
21 I ako se vratim na miru u dom oca
svojega, Gospod æe mi biti Bog;
22 A kamen ovaj koji utvrdih za spomen
biæe dom Božji; i što mi god daš, od svega
æu deseto dati tebi.

29

1 Tada se podiže Jakov i otide u zemlju
istoènu.
2 I obziruæi se ugleda studenac u polju;
i gle, tri stada ovaca ležahu kod njega,
jer se na onom studencu pojahu stada, a
veliki kamen bijaše studencu na vratima.
3 Ondje se skupljahu sva stada, te pastiri
odvaljivahu kamen s vrata studencu i
pojahu stada, i poslije opet privaljivahu
kamen na vrata studencu na njegovo
mjesto.
4 I Jakov im reèe: braæo, odakle ste?
Rekoše: iz Harana smo.
5 A on im reèe: poznajete li Lavana sina
Nahorova? Oni rekoše: poznajemo.
6 On im reèe: je li zdrav? Rekoše: jest,
i evo Rahilje kæeri njegove, gdje ide sa
stadom.
7 I on reèe: eto još je rano, niti je
vrijeme vraæati stoku; napojte stoku pa
idite i pasite je.
8 A oni rekoše: ne možemo, dokle se
ne skupe sva stada, da odvalimo kamen
s vrata studencu, onda æemo napojiti
stoku.
9 Dok on još govoraše s njima, doðe
Rahilja sa stadom oca svojega, jer ona
pasijaše ovce.
10 A kad Jakov vidje Rahilju kæer La-
vana ujaka svojega, i stado Lavana ujaka
svojega, pristupi Jakov i odvali kamen
studencu s vrata, i napoji stado Lavana
ujaka svojega.
11 I poljubi Jakov Rahilju, i povikavši
zaplaka se.
12 I kaza se Jakov Rahilji da je rod ocu
njezinu i da je sin Reveèin; a ona otrèa te
javi ocu svojemu.
13 A kad Lavan èu za Jakova sina sestre
svoje, istrèa mu na susret, i zagrli ga
i poljubi, i uvede u svoju kuæu. I on
pripovjedi Lavanu sve ovo.
14 A Lavan mu reèe: ta ti si kost moja
i tijelo moje. I osta kod njega cio mjesec
dana.
15 Tada reèe Lavan Jakovu: zar badava
da mi služiš, što si mi rod? Kaži mi šta
æe ti biti plata?
16 A Lavan imaše dvije kæeri: starijoj
bješe ime Lija, a mlaðoj Rahilja.
17 I u Lije bjehu kvarne oèi, a Rahilja
bješe lijepa stasa i lijepa lica.
18 I Jakovu omilje Rahilja, te reèe:
služiæu ti sedam godina za Rahilju, mlaðu
kæer tvoju.
19 A Lavan mu reèe: bolje tebi da je
dam nego drugom; ostani kod mene.
20 I otsluži Jakov za Rahilju sedam
godina, i uèiniše mu se kao nekoliko dana,
jer je ljubljaše.
21 I reèe Jakov Lavanu: daj mi ženu, jer
mi se navrši vrijeme, da legnem s njom.
22 I sazva Lavan sve ljude iz onoga
mjesta i uèini gozbu.
23 A uveèe uze Liju kæer svoju i uvede
je k Jakovu, i on leže s njom.
24 I Lavan dade Zelfu robinju svoju Liji
kæeri svojoj da joj bude robinja.
25 A kad bi ujutru, gle, ono bješe Lija;
te reèe Jakov Lavanu: šta si mi to uèinio?
ne služim li za Rahilju kod tebe? zašto si
me prevario?
26 A Lavan mu reèe: ne biva u našem
mjestu da se uda mlaða prije starije.
27 Navrši nedjelju dana s tom, pa æemo
ti dati i drugu za službu što æeš služiti
kod mene još sedam godina drugih.
28 Jakov uèini tako, i navrši s njom

nedjelju dana, pa mu dade Lavan Rahilju kæer svoju za ženu.
29 I dade Lavan Rahilji kæeri svojoj robinju svoju Valu da joj bude robinja.
30 I tako leže Jakov s Rahiljom; i voljaše Rahilju nego Liju, i stade služiti kod Lavana još sedam drugih godina.
31 A Gospod videæi da Jakov ne mari za Liju, otvori njojzi matericu, a Rahilja osta nerotkinja.
32 I Lija zatrudnje, i rodi sina, i nadjede mu ime Ruvim, govoreæi: Gospod pogleda na jade moje, sada æe me ljubiti muž moj.
33 I opet zatrudnje, i rodi sina, i reèe: Gospod èu da sam prezrena, pa mi dade i ovoga. I nadjede mu ime Simeun.
34 I opet zatrudnje, i rodi sina, i reèe: da ako se sada veæ priljubi k meni muž moj, kad mu rodih tri sina. Zato mu nadješe ime Levije.
35 I zatrudnje opet, i rodi sina, i reèe: sada æu hvaliti Gospoda. Zato mu nadjede ime Juda; i presta raðati.

30

1 A Rahilja vidjevši gdje ne raða djece Jakovu, pozavidje sestri svojoj; i reèe Jakovu: daj mi djece, ili æu umrijeti.
2 A Jakov se rasrdi na Rahilju, i reèe: zar sam ja a ne Bog koji ti ne da poroda?
3 A ona reèe: eto robinje moje Vale, lezi s njom, neka rodi na mojim koljenima, pa æu i ja imati djece od nje.
4 I dade mu Valu robinju svoju za ženu, i Jakov leže s njom.
5 I zatrudnje Vala, i rodi Jakovu sina.
6 A Rahilja reèe: Gospod mi je sudio i èuo glas moj, te mi dade sina. Zato mu nadjede ime Dan.
7 I Vala robinja Rahiljina zatrudnje opet, i rodi drugoga sina Jakovu;
8 A Rahilja reèe: borah se žestoko sa sestrom svojom, ali odoljeh. I nadjede mu ime Neftalim.
9 A Lija vidjevši gdje presta raðati uze Zelfu robinju svoju i dade je Jakovu za ženu.
10 I rodi Zelfa robinja Lijina Jakovu sina;
11 I Lija reèe: doðe èeta. I nadjede mu ime Gad.
12 Opet rodi Zelfa robinja Lijina drugoga sina Jakovu;
13 I reèe Lija: blago meni, jer æe me blaženom zvati žene. Zato mu nadjede ime Asir.
14 A Ruvim izide u vrijeme žetve pšenične i naðe mandragoru u polju, i donese je Liji materi svojoj. A Rahilja reèe Liji: daj mi mandragoru sina svojega.
15 A ona joj reèe: malo li ti je što si mi uzela muža? hoæeš da mi uzmeš i mandragoru sina mojega? A Rahilja joj reèe: neka noæas spava s tobom za mandragoru sina tvojega.
16 I uveèe kad se Jakov vraæaše iz polja, izide mu Lija na susret i reèe: spavaæeš kod mene, jer te kupih za mandragoru sina svojega. I spava kod nje onu noæ.
17 A Bog usliši Liju, te ona zatrudnje, i rodi Jakovu petoga sina.
18 I reèe Lija: Gospod mi dade platu moju što dadoh robinju svoju mužu svojemu. I nadjede mu ime Isahar.
19 I zatrudnje Lija opet, i rodi Jakovu šestoga sina;
20 I reèe Lija: dariva me Gospod darom dobrijem; da ako se sada veæ priljubi k meni muž moj, jer mu rodih šest sinova. Zato mu nadjede ime Zavulon.
21 Najposlije rodi kæer, i nadjede joj ime Dina.
22 Ali se Gospod opomenu Rahilje; i uslišiv je otvori joj matericu;
23 I zatrudnje, i rodi sina, i reèe: uze Bog sramotu moju.
24 I nadjede mu ime Josif, govoreæi: neka mi doda Gospod još jednoga sina.
25 A kad Rahilja rodi Josifa, reèe Jakov Lavanu: pusti me da idem u svoje mjesto i u svoju zemlju.
26 Daj mi žene moje, za koje sam ti služio, i djecu moju, da idem, jer znaš kako sam ti služio.
27 A Lavan mu reèe: nemoj, ako sam našao milost pred tobom; vidim da me je blagoslovio Gospod tebe radi.
28 I još reèe: išti koliko hoæeš plate, i ja æu ti dati.
29 A Jakov mu odgovori: ti znaš kako sam ti služio i kakva ti je stoka postala kod mene.

30 Jer je malo bilo što si imao dokle ja
ne doðoh; ali se umnoži veoma, jer te
Gospod blagoslovi kad ja doðoh. Pa kad
æu i ja tako sebi kuæu kuæiti?
31 I reèe mu Lavan: šta hoæeš da ti
dam? A Jakov odgovori: ne treba ništa
da mi daš; nego æu ti opet pasti stoku i
èuvati, ako æeš mi uèiti ovo:
32 Da zaðem danas po svoj stoci tvojoj,
i odluèim sve što je šareno i s biljegom,
i sve što je crno izmeðu ovaca, i što je
s biljegom i šareno izmeðu koza, pa što
poslije bude tako, ono da mi je plata.
33 Tako æe mi se poslije posvjedoèiti
pravda moja pred tobom kad doðeš da
vidiš zaslugu moju: što god ne bude
šareno ni s biljegom ni crno izmeðu ovaca
i koza u mene, biæe kradeno.
34 A Lavan reèe: eto, neka bude kako si
kazao.
35 I odluèi Lavan isti dan jarce s bil-
jegom i šarene i sve koze s biljegom
i šarene, i sve na èem bijaše što bi-
jelo, i sve crno izmeðu ovaca, i predade
sinovima svojim.
36 I ostavi daljine tri dana hoda izmeðu
sebe i Jakova. I Jakov pasijaše ostalu
stoku Lavanovu.
37 I uze Jakov zelenijeh prutova
topolovijeh i ljeskovijeh i kestenovijeh,
i naguli ih do bjeline koja bješe na
prutovima.
38 I metaše naguljene prutove pred
stoku u žljebove i korita kad dolažaše
stoka da pije, da bi se upaljivala kad doðe
da pije.
39 I upaljivaše se stoka gledajuæi u pru-
tove, i što se mlaðaše bijaše s biljegom,
prutasto i šareno.
40 I Jakov odluèivaše mlad, i obraæaše
stado Lavanovo da gleda u šarene i u
sve crne; a svoje stado odvajaše i ne
obraæaše ga prema stadu Lavanovu.
41 I kad se god upaljivaše stoka rana,
metaše Jakov prutove u korita pred oèi
stoci da bi se upaljivala gledajuæi u pru-
tove;
42 A kad se upaljivaše pozna stoka, ne
metaše; tako pozne bivahu Lavanove a
rane Jakovljeve.
43 I tako se taj èovjek obogati vrlo, te
imaše mnogo stoke i sluga i sluškinja i
kamila i magaraca.

31

1 A Jakov èu gdje sinovi Lavanovi gov-
ore: Jakov uze sve što bješe našega oca,
i od onoga što bješe našega oca steèe sve
ovo blago.
2 I vidje Jakov gdje lice Lavanovo nije
prema njemu kao prije.
3 I Gospod reèe Jakovu: vrati se u
zemlju otaca svojih i u rod svoj, i ja æu
biti s tobom.
4 I poslav Jakov dozva Rahilju i Liju u
polje k stadu svojemu.
5 I reèe im: vidim gdje lice oca vašega
nije prema meni kao prije; ali je Bog oca
mojega bio sa mnom.
6 I vi znate da sam služio ocu vašemu
kako sam god mogao;
7 A otac me je vaš varao i mijenjao mi
platu deset puta; ali mu Bog ne dade da
me ošteti;
8 Kad on reèe: što bude šareno neka
ti je plata, onda se mladilo sve šareno; a
kad reèe: s biljegom što bude neka ti je
plata, onda se mladilo sve s biljegom.
9 Tako Bog uze stoku ocu vašemu i dade
je meni;
10 Jer kad se upaljivaše stoka, podigoh
oèi svoje i vidjeh u snu, a to ovnovi i jarci
što skaèu na ovce i koze bijahu šareni, s
biljegama prutastim i kolastim.
11 A anðeo Gospodnji reèe mi u snu:
Jakove! A ja odgovorih: evo me.
12 A on reèe: podigni sad oèi svoje i
gledaj, ovnovi i jarci što skaèu na ovce i
koze, šareni su, s biljegama prutastim i
kolastim; jer vidjeh sve što ti èini Lavan.
13 Ja sam Bog od Vetilja, gdje si prelio
kamen i uèinio mi zavjet; ustani sada i
idi iz ove zemlje, i vrati se na postojbinu
svoju.
14 Tada odgovori Rahilja i Lija, i rekoše
mu: eda li još imamo kakav dio i
našljedstvo u domu oca svojega?
15 Nije li nas držao kao tuðinke kad nas
je prodao? pa je još i naše novce jednako
jeo.

16 Jer sve ovo blago što uze Gospod ocu
našemu, naše je i naše djece. Zato èini
sve što ti je Gospod kazao.
17 I podiže se Jakov, i metnu djecu svoju
i žene svoje na kamile;
18 I odvede svu stoku svoju i sve blago
što bješe stekao, stoku koju bješe stekao u
Padan-Aramu, i poðe k Isaku ocu svojemu
u zemlju Hanansku.
19 A Lavan bješe otišao da striže ovce
svoje; i Rahilja ukrade idole ocu svojemu.
20 I Jakov otide kradom od Lavana
Sirina ne javivši mu da hoæe da ide.
21 I pobježe sa svijem blagom svojim, i
podiže se te prijeðe preko vode, i uputi se
ka gori Galadu.
22 A treæi dan javiše Lavanu da je
pobjegao Jakov.
23 I uze sa sobom braæu svoju, i poðe
za njim u potjeru, i za sedam dana stiže
ga na gori Galadu.
24 Ali Bog doðe Lavanu Sirinu noæu u
snu, i reèe mu: èuvaj se da ne govoriš s
Jakovom ni lijepo ni ružno.
25 I stiže Lavan Jakova; a Jakov bješe
razapeo šator svoj na gori, pa i Lavan
takoðer razape svoj s braæom svojom na
gori Galadu.
26 I Lavan reèe Jakovu: šta uèini te
kradom pobježe od mene i odvede kæeri
moje kao na maè otete?
27 Zašto tajno pobježe i kradom otide
od mene? niti mi reèe da te ispratim
s veseljem i s pjesmama, s bubnjima i
guslama?
28 Niti mi dade da izljubim sinove svoje
i kæeri svoje? ludo si radio.
29 Mogao bih vam dosaditi; ali Bog oca
vašega noæas mi reèe govoreæi: èuvaj
se da ne govoriš s Jakovom ni lijepo ni
ružno.
30 Idi dakle kad si se tako uželio kuæe
oca svojega; ali zašto ukrade bogove
moje?
31 A Jakov odgovori i reèe: bojah se i
mišljah: hoæeš silom oteti kæeri svoje od
mene.
32 A bogove svoje u koga naðeš, onaj
neka ne živi više; pred našom braæom
traži što je tvoje u mene, pa uzmi. Jer
Jakov nije znao da ih je ukrala Rahilja.
33 I uðe Lavan u šator Jakovljev i u šator
Lijin i u šator dviju robinja, i ne naðe
ih; i izašav iz šatora Lijina uðe u šator
Rahiljin.
34 A Rahilja uze idole i sakri ih pod
samar kamile svoje i sjede ozgo; i Lavan
pipaše po cijelom šatoru, i ne naðe.
35 A ona reèe ocu svojemu: nemoj se
srditi, gospodaru, što ti ne mogu ustati,
jer mi je što u žena biva. Traživ dakle ne
naðe idola svojih.
36 I Jakov se rasrdi, i stade koriti Lavana,
i govoreæi reèe mu: šta sam uèinio, šta
sam skrivio, te si me tako žestoko tjerao?
37 Pipao si sav prtljag moj, pa šta si
našao iz svoje kuæe? daj ovamo pred
moju i svoju braæu, neka rasude izmeðu
nas dvojice.
38 Evo dvadeset godina bijah kod tebe:
ovce tvoje i koze tvoje ne jaloviše se, a
ovnova iz stada tvojega ne jedoh.
39 Što bi zvijerje zaklalo nijesam ti
donosio, sam sam podmirivao; od mene
si iskao što bi mi bilo ukradeno danju ili
noæu.
40 Danju me ubijaše vruæina a noæu
mraz; i san mi ne padaše na oèi.
41 Tako mi je bilo dvadeset godina u tvo-
joj kuæi; služio sam ti èetrnaest godina
za dvije kæeri tvoje i šest godina za stoku
tvoju, i platu si mi mijenjao deset puta.
42 Da nije Bog oca mojega, Bog Avramov,
i strah Isakov bio sa mnom, bi me zacijelo
otpustio prazna. Ali je Bog vidio nevolju
moju i trud ruku mojih, pa te ukori
noæas.
43 A Lavan odgovori Jakovu i reèe: ove
su kæeri moje kæeri, i ovi su sinovi moji
sinovi, i ova stoka moja stoka, i što god
vidiš sve je moje; pa šta bih uèinio danas
kæerima svojim ili sinovima njihovijem
koje rodiše?
44 Nego hajde da uhvatimo vjeru, ja i
ti, da bude svjedoèanstvo izmeðu mene i
tebe.
45 I Jakov uze kamen i utvrdi ga za
spomen.
46 I reèe Jakov braæi svojoj: nakupite
kamenja. I nakupiše kamenja i složiše na
gomilu, i jedoše na gomili.
47 I Lavan ga nazva Jegar-Sahadut, a

Jakov ga nazva Galed.
48 I reèe Lavan: ova gomila neka bude
svjedok izmeðu mene i tebe danas. Zato
se prozva Galed.
49 A prozva se i Mispa, jer reèe Lavan:
neka Gospod gleda izmeðu mene i tebe,
kad ne uzmožemo vidjeti jedan drugoga.
50 Ako ucvijeliš kæeri moje i ako uzmeš
žene preko mojih kæeri, neæe èovjek biti
izmeðu nas, nego gle Bog svjedok izmeðu
mene i tebe.
51 I još reèe Lavan Jakovu: gledaj
ovu gomilu i gledaj ovaj spomenik, koji
podigoh izmeðu sebe i tebe.
52 Svjedok je ova gomila i svjedok je ovaj
spomenik: da ni ja neæu prijeæi preko
ove gomile k tebi ni ti k meni da neæeš
prijeæi preko ove gomile i spomenika
ovoga na zlo.
53 Bog Avramov i bogovi Nahorovi, bo-
govi oca njihova, neka sude meðu nama.
A Jakov se zakle strahom oca svojega
Isaka.
54 I Jakov prinese žrtvu na gori, i
sazva braæu svoju na veèeru; i jedoše pa
noæiše na gori.
55 A ujutru rano usta Lavan, i izljubi
svoju unuèad i kæeri svoje, i blagoslovi
ih, pa otide i vrati se u svoje mjesto.

32

1 A Jakov otide svojim putem; i sretoše
ga anðeli Božiji;
2 A kad ih ugleda Jakov, reèe: ovo je oko
Božji. I prozva ono mjesto Mahanaim.
3 I Jakov posla pred sobom glasnike k
Isavu bratu svojemu u zemlju Sir, krajinu
Edomsku.
4 I zapovjedi im govoreæi: ovako kažite
gospodaru mojemu Isavu: sluga tvoj
Jakov ovako kaže: bio sam došljak kod
Lavana i bavio se dosad.
5 A imam volova i magaraca, ovaca i
sluga i sluškinja, i poslah da javim tebi
gospodaru svojemu, eda bih našao milost
pred tobom.
6 I vratiše se glasnici k Jakovu i rekoše
mu: idosmo do brata tvojega Isava, i
eto on ti ide na susret s èetiri stotine
momaka.
7 A Jakov se uplaši jako i zabrinu se;
pa razdijeli svoje ljude i ovce i goveda i
kamile u dvije èete.
8 I reèe: ako Isav udari na jednu èetu i
razbije je, da ako druga uteèe.
9 I reèe Jakov: Bože oca mojega Avrama
i Bože oca mojega Isaka, Gospode, koji si
mi kazao: vrati se u zemlju svoju i u rod
svoj, i ja æu ti biti dobrotvor!
10 Nijesam vrijedan tolike milosti i to-
like vjere što si uèinio sluzi svojemu; jer
samo sa štapom svojim prijeðoh preko
Jordana, a sada sam gospodar od dvije
èete.
11 Izbavi me iz ruke brata mojega, iz
ruke Isavove, jer se bojim da ne doðe i
ubije mene i mater s djecom.
12 A ti si kazao: zaista ja æu ti biti
dobrotvor, i uèiniæu sjeme tvoje da ga
bude kao pijeska morskoga, koji se ne
može izbrojiti od množine.
13 I zanoæi ondje onu noæ, i uze što mu
doðe do ruke, da pošlje na dar Isavu bratu
svojemu,
14 Dvjesta koza s dvadeset jaraca, dv-
jesta ovaca s dvadeset ovnova,
15 Trideset kamila dojilica s kamiladma,
èetrdeset krava s desetoro teladi, dvade-
set magarica s desetoro magaradi.
16 I predade ih slugama svojim, svako
stado napose, i reèe slugama: idite
naprijed preda mnom, ostavljajuæi dosta
mjesta izmeðu jednoga stada i drugoga.
17 I zapovjedi prvomu govoreæi: kad
sreteš Isava brata mojega, pa te zapita:
èiji si? i kuda ideš? i èije je to što goniš
pred sobom?
18 A ti reci: sluge tvojega Jakova, a ovo
šalje na dar gospodaru svojemu Isavu, a
eto i sam ide za nama.
19 Tako zapovjedi i drugomu i treæemu
i svijema koji iðahu za stadom, i reèe:
tako kažite Isavu kad naiðete na nj.
20 I još kažite: eto, Jakov sluga tvoj
ide za nama. Jer govoraše: ublažiæu ga
darom koji ide preda mnom, pa æu mu
onda vidjeti lice, da ako me lijepo primi.
21 Tako otide dar naprijed, a on prenoæi
onu noæ kod èete svoje.
22 I po noæi usta, i uze obje žene i

dvije robinje i jedanaestoro djece svoje; i prebrodi brod Javok.
23 A pošto njih uze i prevede preko potoka, preturi i ostalo što imaše.
24 A kad osta Jakov sam, tada se jedan èovjek rvaše s njim do zore.
25 I kad vidje da ga ne može svladati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu išèaši stegno iz zglavka, kad se èovjek rvaše s njim.
26 Pa onda reèe: pusti me, zora je. A Jakov mu reèe: neæu te pustiti dokle me ne blagosloviš.
27 A èovjek mu reèe: kako ti je ime? A on odgovori: Jakov.
28 Tada mu reèe: otsele se neæeš zvati Jakov, nego Izrailj; jer si se junaèki borio i s Bogom i s ljudma, i odolio si.
29 A Jakov zapita i reèe: kaži mi kako je tebi ime. A on reèe: što pitaš kako mi je ime? I blagoslovi ga ondje.
30 I Jakov nadjede ime onomu mjestu Fanuil; jer, veli, Boga vidjeh licem k licu, i duša se moja izbavi.
31 I sunce mu se rodi kad proðe Fanuil, i hramaše na stegno svoje.
32 Zato sinovi Izrailjevi ne jedu krajeva od mišiæa na zglavku u stegnu do današnjega dana, što se Jakovu povrijediše krajevi od mišiæa na zglavku u stegnu.

33

1 A Jakov podigav oèi svoje pogleda, a to Isav ide, i èetiri stotine ljudi s njim. I razdijeli djecu uz Liju i uz Rahilju i uz dvije robinje.
2 I namjesti naprijed robinje i njihovu djecu, pa Liju i njezinu djecu za njima, a najposlije Rahilju i Josifa.
3 A sam proðe naprijed, i pokloni se do zemlje sedam puta dokle doðe do brata svojega.
4 A Isav pritrèa preda nj i zagrli ga i pade mu oko vrata i cjeliva ga, i obojica se zaplakaše,
5 I Isav podigav oèi ugleda žene i djecu, pa reèe: ko su ti ono? A Jakov reèe: djeca, koju Bog milostivo darova sluzi tvojemu.
6 I pristupiše robinje s djecom svojom, i pokloniše se.
7 Potom pristupi i Lija i djeca njezina, i pokloniše se; a najposlije pristupi Josif i Rahilja, i pokloniše se.
8 A Isav reèe: šta æe ti èitava vojska ona koju sretoh? A on reèe: da naðem milost pred gospodarom svojim.
9 A Isav reèe: ima, brate, u mene dosta; neka tebi što je tvoje.
10 A Jakov reèe: ne; ako sam sada našao milost pred tobom, primi dar iz moje ruke, jer vidjeh lice tvoje kao da vidjeh lice Božje, tako si me lijepo doèekao.
11 Primi dar moj, koji ti je doveden; jer me je obilato obdario Bog, i imam svega. I navali na nj, te primi.
12 Poslije reèe Isav: hajde da idemo, iæi æu i ja s tobom.
13 A Jakov mu reèe: zna gospodar moj da su ova djeca nejaka, i imam ovaca i krava dojilica, pa ako ih ustjeram jedan dan, poginuæe mi sve stado.
14 Nego gospodar moj neka ide pred slugom svojim, a ja æu polako iæi koliko mogu djeca i stoka, dokle doðem ka gospodaru svojemu u Sir.
15 A Isav reèe: a ono da ti ostavim nekoliko ljudi što su sa mnom. A on reèe: našto? daj da naðem milost pred gospodarom svojim.
16 I tako Isav vrati se isti dan svojim putem u Sir.
17 A Jakov otide u Sokot, i ondje naèini sebi kuæu a stoci svojoj naèini staje; zato nazva ono mjesto Sokot.
18 Poslije doðe Jakov zdravo u grad Sihem u zemlji Hananskoj, vrativ se iz Padan-Arama, i namjesti se prema gradu.
19 I kupi komad zemlje, gdje razape šator svoj, od sinova Emora oca Sihemova za sto novaca.
20 I naèini ondje žrtvenik, i nazva ga: Silni Bog Izrailjev.

34

1 A Dina kæi Lijina, koju rodi Jakovu, izaðe da gleda djevojke u onom kraju.
2 A ugleda je Sihem, sin Emora Evejina, kneza od one zemlje, i uze je i leže s njom i osramoti je.

3 I prionu srce njegovo za Dinu kæer
Jakovljevu, i djevojka mu omilje, i on joj
se umiljavaše.
4 I reèe Sihem Emoru ocu svojemu
govoreæi: oženi me ovom djevojkom.
5 A Jakov èu da je osramotio Dinu kæer
njegovu; a sinovi njegovi bijahu u polju
sa stokom njegovom, i Jakov oæutje dokle
oni ne doðu.
6 A Emor otac Sihemov izide k Jakovu
da se razgovori s njim.
7 A kad doðoše sinovi Jakovljevi iz polja
i èuše šta je bilo, žao bi ljudima vrlo i
razgnjeviše se veoma, što uèini sramotu
Izrailju obležav kæer Jakovljevu, kako ne
bi valjalo èiniti.
8 Tada im reèe Emor govoreæi: sin
moj Sihem srcem prionu za vašu kæer;
podajte mu je za ženu.
9 I oprijateljite se s nama; kæeri svoje
udajite za nas i kæerima našim ženite se.
10 Pa živite s nama, i zemlja æe vam
biti otvorena; nastanite se i trgujte i držite
baštine u njoj.
11 I reèe Sihem ocu djevojèinu i braæi
joj: da naðem milost pred vama, i daæu
što mi god kažete.
12 Ištite mi koliko god hoæete uzdarja i
dara, ja æu dati što god kažete; samo mi
dajte djevojku za ženu.
13 A sinovi Jakovljevi odgovoriše Si-
hemu i Emoru ocu njegovu prijevarno, jer
osramoti Dinu sestru njihovu.
14 I rekoše im: ne možemo to uèiniti ni
dati sestre svoje za èovjeka neobrezana,
jer je to sramota nama.
15 Nego æemo vam uèiniti po volji, ako
æete se izjednaèiti s nama i obrezati sve
muškinje izmeðu sebe.
16 Onda æemo udavati svoje kæeri za
vas i ženiæemo se vašim kæerima, i
postaæemo jedan narod.
17 Ako li ne pristanete da se obrežete,
mi æemo uzeti svoju djevojku i otiæi
æemo.
18 I po volji biše rijeèi njihove Emoru i
Sihemu sinu Emorovu.
19 I momak ne oklijevaše uèiniti to; jer
mu kæi Jakovljeva omilje veoma; i on
bješe najviše poštovan izmeðu svijeh u
kuæi oca svojega.
20 I otide Emor i sin mu Sihem na
vrata grada svojega, i rekoše graðanima
govoreæi:
21 Ovi ljudi hoæe mirno da žive s nama,
da se nastane u ovoj zemlji i da trguju
po njoj; a evo zemlja je široka i za njih;
pa æemo se kæerima njihovijem ženiti i
svoje æemo kæeri udavati za njih.
22 Ali æe tako pristati da žive s nama
i da postanemo jedan narod, ako se sve
muškinje meðu nama obreže, kao što su
oni obrezani.
23 Njihova stoka i njihovo blago i sva
goveda njihova neæe li biti naša? složimo
se samo s njima, pa æe ostati kod nas.
24 I koji god izlažahu na vrata grada
njegova, svi poslušaše Emora i Sihema
sina njegova; i obreza se sve muškinje,
svi koji izlažahu na vrata grada njegova.
25 A treæi dan kad oni bijahu u
bolovima, uzeše dva sina Jakovljeva,
Simeun i Levije, braæa Dinina, svaki svoj
maè i uðoše slobodno u grad i pobiše sve
muškinje.
26 Ubiše i Emora i sina mu Sihema
oštrim maèem, i uzevši Dinu iz kuæe
Sihemove otidoše.
27 Tada doðoše sinovi Jakovljevi na
pobijene, i oplijeniše grad, jer u njemu bi
osramoæena sestra njihova.
28 I uzeše ovce njihove i goveda njihova
i magarce njihove, što god bješe u gradu
i što god bješe u polju.
29 I sve blago njihovo, i svu djecu i žene
njihove pohvataše i odvedoše, i što god
bješe u kojoj kuæi.
30 A Jakov reèe Simeunu i Leviju; sme-
toste me, i omraziste me narodu ove
zemlje, Hananejima i Ferezejima; u mene
ima malo ljudi, pa ako se skupe na me,
hoæe me ubiti te æu se istrijebiti ja i dom
moj.
31 A oni rekoše: zar sa sestrom našom
da rade kao s kurvom?

35

1 A Bog reèe Jakovu: ustani, idi gore u
Vetilj i ondje stani; i naèini ondje žrtvenik
Bogu, koji ti se javio kad si bježao od Isava
brata svojega.

2 I Jakov reèe porodici svojoj i svijema
koji bijahu s njim: bacite tuðe bogove što
su u vas, i oèistite se i preobucite se;
3 Pa da se dignemo i idemo gore u Vetilj,
da naèinim ondje žrtvenik Bogu, koji me
je èuo u dan nevolje moje i bio sa mnom
na putu kojim sam išao.
4 I dadoše Jakovu sve bogove tuðe koji
bijahu u njihovijem rukama, i oboce, koje
imahu u ušima; i Jakov ih zakopa pod
hrastom kod Sihema.
5 Potom otidoše. A strah Božji doðe
na gradove koji bijahu oko njih, te se ne
digoše u potjeru za sinovima Izrailjevi-
jem.
6 I Jakov i sva èeljad što bijaše s njim
doðoše u Luz u zemlji Hananskoj, a to je
Vetilj.
7 I ondje naèini žrtvenik, i nazva ono
mjesto: Bog Vetiljski, jer mu se ondje javi
Bog, kad je bježao od brata svojega.
8 Tada umrije Devora dojkinja
Reveèina, i pogreboše je ispod Vetilja pod
hrastom, koji nazva Jakov Alon-Vakut.
9 I javi se Bog Jakovu opet, pošto izide
iz Padan-Arama, i blagoslovi ga,
10 I reèe mu Bog: ime ti je Jakov; ali se
otsele neæeš zvati Jakov, nego æe ti ime
biti Izrailj. I nadjede mu ime Izrailj.
11 I još mu reèe Bog: ja sam Bog
svemoguæi; rasti i množi se; narod i
mnogi æe narodi postati od tebe, i carevi
æe izaæi iz bedara tvojih.
12 I daæu ti zemlju koju sam dao
Avramu i Isaku, i nakon tebe sjemenu
tvojemu daæu zemlju ovu.
13 Potom otide od njega Bog s mjesta
gdje mu govori.
14 A Jakov metnu spomenik na istom
mjestu gdje mu Bog govori; spomenik od
kamena, i pokropi ga kropljenjem, i preli
ga uljem.
15 I Jakov prozva mjesto gdje mu govori
Bog Vetilj.
16 I otidoše od Vetilja. A kad im osta još
malo puta do Efrate, porodi se Rahilja, i
bješe joj težak poroðaj.
17 I kad se veoma muèaše, reèe joj
babica: ne boj se, imaæeš još jednoga
sina.
18 A kad se rastavljaše s dušom te
umiraše, nazva ga Venonija; ali mu otac
nadjede ime Venijamin.
19 I umrije Rahilja, i pogreboše je na
putu koji ide u Efratu, a to je Vitlejem.
20 I metnu Jakov spomenik na grob
njezin. To je spomenik na grobu Rahiljinu
do današnjega dana.
21 Odatle otišav Izrailj razape šator svoj
iza kule Migdolederske.
22 I kad Izrailj življaše u onoj zemlji,
otide Ruvim i leže s Valom inoèom oca
svojega. I to doèu Izrailj. A imaše Jakov
dvanaest sinova.
23 Sinovi Lijini bjehu: Ruvim prvenac
Jakovljev, i Simeun i Levije i Juda i Isahar
i Zavulon;
24 A sinovi Rahiljini: Josif i Venijamin;
25 A sinovi Vale robinje Rahiljine: Dan i
Neftalim;
26 A sinovi Zelfe robinje Lijine: Gad i
Asir. To su sinovi Jakovljevi, koji mu se
rodiše u Padan-Aramu.
27 I Jakov doðe k Isaku ocu svojemu u
Mamriju u Kirijat-Arvu, koje je Hevron,
gdje Avram i Isak bijahu došljaci.
28 A Isaku bješe sto i osamdeset godina;
29 I onemoæav umrije Isak, i bi pribran
k rodu svojemu star i sit života; i pogre-
boše ga Isav i Jakov sinovi njegovi.

36

1 A ovo je pleme Isavovo, a on je Edom.
2 Isav se oženi izmeðu kæeri Hanane-
jskih Adom kæerju Eloma Hetejina, i
Olivemom kæerju Ane sina Sevegona
Evejina,
3 I Vasematom kæerju Ismailovom, ses-
trom Navaotovom.
4 I rodi Ada Isavu Elifasa, a Vasemata
rodi Raguila.
5 A Olivema rodi Jeusa i Jegloma i
Koreja. To su sinovi Isavovi, koji mu se
rodiše u zemlji Hananskoj.
6 I Isav uze žene svoje i sinove svoje i
kæeri svoje i sve domašnje svoje, i stada
svoja i svu stoku svoju i sve blago svoje
što bješe stekao u zemlji Hananskoj; pa
otide u drugu zemlju daleko od Jakova
brata svojega.

7 Jer im blago bijaše vrlo veliko, te ne
mogahu živjeti zajedno; niti ih zemlja
gdje bijahu došljaci mogaše nositi od
množine stoke njihove.
8 I Isav življaše na planini Siru. Isav je
Edom.
9 A ovo je pleme Isava oca Edomcima
na planini Siru.
10 Ovo su imena sinova Isavovijeh: Eli-
fas sin Ade žene Isavove, i Raguilo sin
Vasemate žene Isavove.
11 A Elifasovi sinovi bjehu: Teman,
Omar, Sofar, Gotom i Kenez.
12 A Tamna bješe inoèa Elifasu sinu
Isavovu, i rodi Elifasu Amalika. To su
sinovi Ade žene Isavove.
13 A ovo su sinovi Raguilovi: Nahot,
Zare, Some i Moze. To bjehu sinovi
Vasemate žene Isavove.
14 A ovo su sinovi Oliveme kæeri Ane
sina Sevegonova, žene Isavove. Ona rodi
Isavu Jeusa i Jegloma i Koreja.
15 Ovo su starješine sinovima Isavovi-
jem: sinovi Elifasa prvenca Isavova: star-
ješina Teman, starješina Omar, starješina
Sofar, starješina Kenez,
16 Starješina Korej, starješina Gotim,
starješina Amalik. To su starješine od
Elifasa u zemlji Edomskoj. To su sinovi
Adini.
17 A sinovi Raguila sina Isavova: star-
ješina Nahot, starješina Zare, starješina
Some, starješina Moze. To su starješine
od Raguila u zemlji Edomskoj. To su
sinovi Vasemate žene Isavove.
18 A sinovi Oliveme žene Isavove: star-
ješina Jeus, starješina Jeglom, starješina
Korej. To su starješine od Oliveme kæeri
Anine, žene Isavove.
19 To su sinovi Isavovi, i to su starješine
njihove; a on je Edom.
20 A ovo su sinovi Sira Horejina, koji
življahu u onoj zemlji: Lotan i Soval i
Sevegon i Ana,
21 I Dison i Asar i Rison. To su starješine
Horejima, sinovi Sirovi u zemlji Edom-
skoj.
22 A sinovi Lotanovi bjehu Horija i
Eman, a sestra Lotanova bješe Tamna.
23 A ovo su sinovi Savalovi: Golam i
Manahat i Gevil i Sofar i Omar.
24 A ovo su sinovi Sevegonovi: Aije i
Ana. A taj je Ana koji pronađe tople
izvore u pustinji pasuæi magarce Seveg-
ona oca svojega.
25 A ovo su djeca Anina: Dison i Olivema
kæi Anina.
26 A ovo su sinovi Disonovi: Amada i
Asvan i Itran i Haran.
27 A ovo su sinovi Asarovi: Valam i
Zavan i Akan.
28 A ovo su sinovi Risonovi: Uz i Aran.
29 I ovo su starješine Horejima: star-
ješina Lotan, starješina Soval, starješina
Sevegon, starješina Ana,
30 Starješina Dison, starješina Asar,
starješina Rison. To su starješine Hore-
jima, kako im starješovahu u zemlji Siru.
31 A ovo su carevi koji carovaše u zemlji
Edomskoj prije nego se zacari car nad
sinovima Izrailjevijem.
32 Carova u Edomskoj Valak sin Veorov,
a gradu mu bješe ime Denava.
33 A kad umrije Valak, zacari se na
njegovo mjesto Jovav sin Zarin od Vosore.
34 A kad umrije Jovav, zacari se na nje-
govo mjesto Asom od zemlje Temanovske.
35 A kad umrije Asom, zacari se na
njegovo mjesto Adad sin Varadov, koji
isijeèe Madijance u polju Moavskom, a
gradu mu bješe ime Geten.
36 A kad umrije Adad, zacari se na
njegovo mjesto Samada iz Masekasa.
37 A kad umrije Samada, zacari se na
njegovo mjesto Saul iz Rovota na rijeci.
38 A kad umrije Saul, zacari se na
njegovo mjesto Valenon sin Ahovorov.
39 A kad umrije Valenon sin Ahovorov,
zacari se na njegovo mjesto Adar, a grad
mu se zvaše Fogor, a ženi mu bješe ime
Meteveilja, koja bješe kæi Matraide kæeri
Mezevove.
40 I ovo su imena starješinama od Isava
po porodicama njihovijem, po mjestima
njihovijem, po imenima njihovijem: star-
ješina Tamna, starješina Gola, starješina
Jeter,
41 Starješina Olivema, starješina Ila,
starješina Finon,
42 Starješina Kenez, starješina Teman,
starješina Mazar,
43 Starješina Magedilo, starješina Zafoj.

To su starješine Edomske kako nastavahu u svojoj zemlji. Ovaj Isav bi otac Edomcima.

37

1 A Jakov življaše u zemlji gdje mu je otac bio došljak, u zemlji Hananskoj.
2 Ovo su događaji Jakovljevi. Josif kad bješe momak od sedamnaest godina, pasijaše stoku s braæom svojom, koju rodiše Vala i Zelfa žene oca njegova; i donošaše Josif zle glasove o njima ocu svojemu.
3 A Izrailj ljubljaše Josifa najveæma izmeðu svijeh sinova svojih, jer mu se rodio pod starost; i naèini mu šarenu haljinu.
4 A braæa videæi gdje ga otac ljubi najveæma izmeðu sve braæe njegove, stadoše mrziti na nj tako da mu ne mogahu lijepe rijeèi progovoriti.
5 Uz to usni Josif san i pripovjedi braæi svojoj, te oni još veæma omrznu na nj.
6 Jer im reèe: da èujete san što sam snio:
7 Vezasmo snoplje u polju, pa moj snop usta i ispravi se, a vaši snopovi iðahu unaokolo i klanjahu se snopu mojemu.
8 Tada mu braæa rekoše: da neæeš još biti car nad nama i zapovijedati nam? Stoga još veæma stadoše mrziti na nj radi sanova njegovijeh i radi rijeèi njegovijeh.
9 Poslije opet usni drugi san, i pripovjedi braæi svojoj govoreæi: usnih opet san, a to se sunce i mjesec i jedanaest zvijezda klanjahu meni.
10 A pripovjedi i ocu svojemu i braæi svojoj; ali ga otac prekori i reèe mu: kakav je to san što si snio? eda li æemo doæi ja i mati tvoja i braæa tvoja da se klanjamo tebi do zemlje?
11 I zaviðahu mu braæa; ali otac njegov èuvaše ove rijeèi.
12 A kad braæa njegova otidoše da pasu stoku oca svojega kod Sihema,
13 Reèe Izrailj Josifu: ne pasu li braæa tvoja stoku kod Sihema? hajde da te pošljem k njima. A on reèe: evo me.
14 A on mu reèe: idi, vidi kako su braæa tvoja i kako je stoka, pa doði da mi javiš. I opravi ga iz doline Hevronske, i on otide put Sihema.
15 I èovjek jedan naðe ga a on luta po polju, te ga zapita govoreæi: šta tražiš?
16 A on reèe: tražim braæu svoju; kaži mi, molim te, gdje su sa stokom?
17 A èovjek reèe: otišli su odavde, jer èuh gdje rekoše: hajdemo u Dotaim. I otide Josif za braæom svojom, i naðe ih u Dotaimu.
18 A oni ga ugledaše izdaleka; i dok još ne doðe blizu njih, stadoše se dogovarati da ga ubiju,
19 I rekoše meðu sobom: gle, evo onoga što sne sanja.
20 Hajde sada da ga ubijemo i da ga bacimo u koju od ovijeh jama, pa æemo kazati: ljuta ga je zvjerka izjela. Onda æemo vidjeti šta æe biti od njegovijeh sanova.
21 Ali Ruvim kad èu to, izbavi ga iz ruku njihovijeh rekav: nemojte da ga ubijemo.
22 I još im reèe Ruvim: nemojte krvi proljevati; bacite ga u ovu jamu u pustinji, a ne dižite ruke na nj. A on ga šæaše izbaviti iz ruku njihovijeh i odvesti k ocu.
23 I kad Josif doðe k braæi svojoj, svukoše s njega haljinu njegovu, haljinu šarenu, koju imaše na sebi.
24 I uhvativši ga baciše ga u jamu; a jama bješe prazna, ne bješe vode u njoj.
25 Poslije sjedoše da jedu. I podigavši oèi ugledaše, a to gomila Ismailjaca iðaše od Galada s kamilama natovarenim mirisavoga korijenja i tamjana i smirne, te nošahu u Misir.
26 I reèe Juda braæi svojoj: kaka æe biti korist što æemo ubiti brata svojega i zatajiti krv njegovu?
27 Hajde da ga prodamo ovijem Ismailjcima pa da ne dižemo ruke svoje na nj, jer nam je brat, naše je tijelo. I poslušaše ga braæa njegova.
28 Pa kad trgovci Madijamski bijahu pored njih, oni izvukoše i izvadiše Josifa iz jame, i prodadoše Josifa Ismailjcima za dvadeset srebrnika; i oni odvedoše Josifa u Misir.
29 A kad se Ruvim vrati k jami, a to nema Josifa u jami; tada razdrije haljine svoje,

30 Pa se vrati k braæi svojoj, i reèe:
nema djeteta; a ja kuda æu?
31 Tada uzeše haljinu Josifovu, i zaklavši
jare zamoèiše haljinu u krv,
32 Pa onda poslaše šarenu haljinu ocu
njegovu poruèivši: naðosmo ovu haljinu,
vidi je li haljina sina tvojega ili nije.
33 A on je pozna i reèe: sina je mojega
haljina; ljuta ga je zvjerka izjela; Josif je
doista raskinut.
34 I razdrije Jakov haljine svoje, i veza
kostrijet oko sebe; i tužaše za sinom
svojim dugo vremena.
35 I svi sinovi njegovi i sve kæeri nje-
gove ustadoše oko njega tješeæi ga, ali se
on ne dadijaše utješiti, nego govoraše: s
tugom æu u grob leæi za sinom svojim.
Pa i njegov otac plakaše za njim.
36 A Madijanci prodadoše ga u Misir
Petefriju, dvoraninu Faraonovu, zapov-
jedniku stražarskom.

38

1 A u to vrijeme dogodi se, te Juda otide
od braæe svoje i uvrati se kod nekoga
Odolamejca, kojemu ime bješe Iras.
2 I ondje vidje Juda kæer nekoga
Hananejca, kojemu ime bješe Sava, i uze
je i leže s njom;
3 I ona zatrudnje i rodi sina, kojemu
nadjede ime Ir.
4 I opet zatrudnjevši rodi sina, kojemu
nadjede ime Avnan.
5 I opet rodi sina, i nadjede mu ime
Silom; a Juda bijaše u Hasvi kad ona toga
rodi.
6 I Juda oženi prvenca svojega Ira djevo-
jkom po imenu Tamarom.
7 Ali Ir prvenac Judin bješe nevaljao
pred Gospodom, i ubi ga Gospod.
8 A Juda reèe Avnanu: uði k ženi brata
svojega i oženi se njom na ime bratovo,
da podigneš sjeme bratu svojemu.
9 A Avnan znajuæi da neæe biti njegov
porod, kad lijegaše sa ženom brata svo-
jega prosipaše na zemlju, da ne rodi djece
bratu svojemu.
10 Ali Gospodu ne bi milo što èinjaše, te
ubi i njega.
11 I Juda reèe Tamari snasi svojoj: os-
tani udovicom u kuæi oca svojega dokle
odraste Silom sin moj. Jer govoraše: da
ne umre i on kao braæa mu. I otide
Tamara, i življaše u kuæi oca svojega.
12 A kad proðe mnogo vremena, umrije
kæi Savina, žena Judina. I kad se Juda
utješi, poðe u Tamnu k ljudima što mu
strizijahu ovce, sam s Irasom prijateljem
svojim Odolamejcem.
13 I javiše Tamari govoreæi: eto svekar
tvoj ide u Tamnu da striže ovce svoje.
14 A ona skide sa sebe udovièko ruho
svoje, i uze pokrivalo i pokri lice, i sjede
na raskršæe na putu koji ide u Tamnu.
Jer vidje da je Silom odrastao a nju još ne
udaše za nj.
15 A Juda kad je vidje, pomisli da je
kurva, jer bješe pokrila lice svoje.
16 Pa svrnu s puta k njoj i reèe joj: pusti
da legnem s tobom. Jer nije poznao da mu
je snaha. A ona reèe: šta æeš mi dati da
legneš sa mnom?
17 A on reèe: poslaæu ti jare iz stada. A
ona mu reèe: ali da mi daš zalog dokle ga
ne pošlješ.
18 A on reèe: kakav zalog da ti dam? A
ona reèe: eto, prsten i rubac, i štap što ti
je u ruci. I on joj dade, te leže s njom, i
ona zatrudnje od njega.
19 Poslije ustavši Tamara otide i skide
pokrivalo sa sebe i obuèe udovièko ruho.
20 A Juda posla jare po prijatelju svom
Odolamejcu da mu donese natrag od žene
zalog. Ali je on ne naðe.
21 Pa pitaše ljude po onom mjestu gdje
je ona bila govoreæi: gdje je ona kurva
što je bila na raskršæu na ovom putu? A
oni rekoše: nije ovdje bilo kurve.
22 I vrati se k Judi i reèe: ne naðoh je,
nego još rekoše mještani: nije ovdje bilo
kurve.
23 A Juda reèe: neka joj, da se ne
sramotimo; ja sam slao jare, ali je ti ne
naðe.
24 A kad proðe do tri mjeseca dana,
javiše Judi govoreæi: Tamara snaha
tvoja uèini preljubu, i evo zatrudnje od
preljube. A Juda reèe: izvedite je da se
spali.
25 A kad je povedoše, posla k svekru
svojemu i poruèi: s èovjekom èije je ovo

zatrudnjela sam. I reèe: traži èiji je ovaj prsten i rubac i štap.
26 A Juda pozna i reèe: pravija je od mene, jer je ne dadoh sinu svojemu Silomu. I više ne leže s njom.
27 A kad doðe vrijeme da rodi, a to blizanci u utrobi njezinoj.
28 I kad se poraðaše, jedno dijete pomoli ruku, a babica uze i veza mu crven konac oko ruke govoreæi: ovaj je prvi.
29 Ali on uvuèe ruku, i gle izaðe brat njegov, a ona reèe: kako prodrije? prodiranje neka ti bude. I nadješe mu ime Fares.
30 A poslije izaðe brat mu, kojemu oko ruke bijaše crveni konac, i nadješe mu ime Zara.

39

1 A Josifa odvedoše u Misir; i Petefrije dvoranin Faraonov, zapovjednik stražarski, èovjek Misirac, kupi ga od Ismailjaca, koji ga odvedoše onamo.
2 I Gospod bješe s Josifom, te bi sreæan, i življaše u kuæi gospodara svojega Misirca.
3 I gospodar njegov vidje da je Gospod s njim i da sve što radi Gospod vodi u napredak u ruci njegovoj.
4 I Josif steèe milost u njega, i dvoraše ga; a najposlije postavi ga nad cijelijem domom svojim, i što god imaše njemu dade u ruke.
5 A kad ga postavi nad domom svojim i nad svijem što imaše, od tada Gospod blagoslovi dom toga Misirca radi Josifa; i blagoslov Gospodnji bješe na svemu što imaše u kuæi i u polju.
6 I ostavi u Josifovijem rukama sve što imaše, i ne razbiraše ni za što osim jela koje jeðaše. A Josif bijaše lijepa stasa i lijepa lica.
7 I dogodi se poslije, te se žena gospodara njegova zagleda u Josifa, i reèe: lezi sa mnom.
8 A on ne htje, nego reèe ženi gospodara svojega: eto gospodar moj ne razbira ni za što što je u kuæi, nego što god ima dade meni u ruke.
9 Ni sam nije veæi od mene u ovoj kuæi, i ništa ne krije od mene osim tebe, jer si mu žena; pa kako bih uèinio tako grdno zlo i Bogu zgriješio?
10 I ona govoraše take rijeèi Josifu svaki dan, ali je ne posluša da legne s njom ni da se bavi kod nje.
11 A jedan dan kad doðe Josif u kuæu da radi svoj posao, a ne bješe nikoga od domašnjih u kuæi,
12 Ona ga uhvati za haljinu govoreæi: lezi sa mnom. Ali on ostaviv joj u rukama haljinu svoju pobježe i otide.
13 A kad ona vidje gdje joj ostavi u rukama haljinu svoju i pobježe,
14 Viknu èeljad svoju, i reèe im govoreæi: gledajte, doveo nam je èovjeka Jevrejina da nas sramoti; doðe k meni da legne sa mnom, a ja povikah iza glasa;
15 A on kad èu gdje vièem, ostavi haljinu svoju kod mene i pobježe i otide.
16 I ona ostavi haljinu njegovu kod sebe dok mu gospodar doðe kuæi.
17 A tada mu reèe ovako govoreæi: sluga Jevrejin, kojega si nam doveo, doðe k meni da me osramoti;
18 A ja povikah iza glasa, te on ostaviv haljinu svoju kod mene pobježe.
19 A kad gospodar njegov èu rijeèi žene svoje gdje mu reèe: to mi je uèinio sluga tvoj, razgnjevi se vrlo.
20 I gospodar Josifov uhvati ga, i baci ga u tamnicu, gdje ležahu sužnji carski; i bi ondje u tamnici.
21 Ali Gospod bješe s Josifom i raširi milost svoju nad njim i uèini te omilje tamnièaru.
22 I povjeri tamnièar Josifu sve sužnje u tamnici, i što je god trebalo ondje èiniti on ureðivaše.
23 I tamnièar ne nadgledaše ništa što bješe u Josifovoj ruci, jer Gospod bješe s njim; i što god èinjaše, Gospod voðaše u napredak.

40

1 Poslije toga dogodi se, te peharnik cara Misirskoga i hljebar skriviše gospodaru svojemu, caru Misirskom.
2 I Faraon se razgnjevi na ta dva dvoranina, na starješinu nad peharnicima i na starješinu nad hljebarima;

3 I baci ih u tamnicu u kuæi zapovjednika stražarskoga, gdje Josif bješe sužanj.
4 A zapovjednik stražarski odredi im Josifa da ih služi; i bijahu dugo u tamnici.
5 I usniše san obojica u jednu noæ, svaki po znaèenju svojega sna za sebe, i peharnik i hljebar cara Misirskoga, koji bijahu sužnji u tamnici.
6 I sjutradan kad dođe Josif k njima, pogleda ih, a oni bjehu vrlo neveseli.
7 Pa zapita dvorane Faraonove, koji bijahu sužnji s njim u kuæi gospodara njegova, i reèe: što ste danas lica nevesela?
8 A oni mu rekoše: san usnismo obojica, a nema ko da nam kaže šta znaèe. A Josif im reèe: šta znaèe, nije li u Boga? ali pripovjedite mi.
9 I starješina nad peharnicima pripovjedi san svoj Josifu govoreæi: snih, a preda mnom èokot;
10 I na èokotu bjehu tri loze, i napupi i procvate, i grožđe na njemu uzre;
11 A u ruci mi bješe èaša Faraonova, te pobrah zrelo grožđe i iscijedih ga u èašu Faraonovu, i dodadoh èašu Faraonu.
12 A Josif mu reèe: ovo znaèi: tri su loze tri dana.
13 Još tri dana, i Faraon brojeæi svoje dvorane uzeæe i tebe, i opet te postaviti u pređašnju službu, i opet æeš mu dodavati èašu kao i pređe dok si mu bio peharnik.
14 Ali nemoj zaboraviti mene kad budeš u dobru, uèini milost i pomeni za me Faraonu, i izvadi me iz ove kuæe.
15 Jer su me ukrali iz zemlje Jevrejske, a ovdje nijesam ništa uèinio da me bace u ovu jamu.
16 A kad vidje starješina nad hljebarima kako lijepo kaza san, reèe Josifu: i ja snih, a meni na glavi tri kotarice bijele;
17 I u najgornjoj kotarici bijaše svakojakih kolaèa za Faraona, i ptice jeđahu iz kotarice na mojoj glavi.
18 A Josif odgovori i reèe: ovo znaèi: tri kotarice tri su dana.
19 Još tri dana, i Faraon brojeæi dvorane svoje izbaciæe te i objesiæe te na vješala, i ptice æe jesti s tebe meso.
20 I kad dođe treæi dan, to bješe dan u koji se rodio Faraon, i uèini Faraon gozbu svima slugama svojim, i naiđe među slugama svojim na starješinu nad peharnicima i na starješinu nad hljebarima;
21 I povrati starješinu nad peharnicima u službu da dodaje èašu Faraonu;
22 A starješinu nad hljebarima objesi, kao što kaza Josif.
23 I starješina nad peharnicima ne opomenu se Josifa, nego ga zaboravi.

41

1 A poslije dvije godine dana usni Faraon, a on stoji na jednoj rijeci.
2 I gle, iz rijeke izađe sedam krava lijepijeh i debelijeh, i stadoše pasti po obali.
3 I gle, iza njih izađe iz rijeke sedam drugih krava, ružnijeh i mršavijeh, i stadoše pored onijeh krava na obali.
4 I ove krave ružne i mršave pojedoše onijeh sedam krava lijepijeh i debelijeh. U tom se probudi Faraon.
5 Pa opet zaspav usni drugom, a to sedam klasova izraste iz jednoga stabla jedrijeh i lijepijeh;
6 A iza njih isklija sedam klasova malijeh i šturijeh;
7 Pa ovi klasovi mali pojedoše onijeh sedam velikijeh i jedrijeh. U tom se probudi Faraon i vidje da je san.
8 I kad bi ujutru, on se zabrinu u duhu, i poslav sazva sve gatare Misirske i sve mudarce, i pripovjedi im šta je snio; ali niko ne može kazati Faraonu šta znaèi.
9 Tada progovori starješina nad peharnicima Faraonu i reèe: danas se opomenuh grijeha svojega.
10 Kad se Faraon rasrdi na sluge svoje i baci u tamnicu u kuæi zapovjednika stražarskoga mene i starješinu nad hljebarima,
11 Usnismo u jednu noæ ja i on, svaki za sebe po znaèenju sna svojega usnismo.
12 A ondje bijaše s nama momèe Jevrejèe, sluga zapovjednika stražarskoga, i mi mu pripovjedismo sne, a on nam kaza šta èiji san znaèi.
13 I zbi se kako nam kaza: mene povrati Faraon u službu, a onoga objesi.

14 Tada Faraon posla po Josifa, i brže
ga izvedoše iz tamnice, a on se obrija i
preobuèe se, te izađe pred Faraona.
15 A Faraon reèe Josifu: usnih san, pa
mi niko ne umije da kaže šta znaèi; a za
tebe èujem da umiješ kazivati sne.
16 A Josif odgovori Faraonu i reèe: to
nije u mojoj vlasti, Bog æe javiti dobro
Faraonu.
17 I reèe Faraon Josifu: usnih, a ja stojim
kraj rijeke na obali.
18 I gle, iz rijeke izađe sedam krava
debelijeh i lijepijeh, te stadoše pasti po
obali.
19 I gle, iza njih izađe sedam drugih
krava rđavijeh, i vrlo ružnijeh i
mršavijeh, kakvijeh nijesam vidio u
cijeloj zemlji Misirskoj.
20 I ove krave mršave i ružne pojedoše
onijeh sedam debelijeh,
21 I kad im biše u trbuhu, ne poznavaše
se da su im u trbuhu, nego opet bjehu on-
ako ružne kao prije. U tom se probudih.
22 Pa opet usnih, a to sedam klasova
izraste iz jednoga stabla jedrijeh i lijepi-
jeh;
23 A iza njih isklija sedam malijeh,
tankijeh i šturijeh.
24 I ovi tanki klasovi proždriješe oni-
jeh sedam lijepijeh. I ovo pripovjedih
gatarima, ali mi nijedan ne zna kazati šta
znaèi.
25 A Josif reèe Faraonu: oba su sna
Faraonova jednaka; Bog javlja Faraonu
šta je naumio.
26 Sedam lijepijeh krava jesu sedam
godina, i sedam lijepijeh klasova jesu
sedam godina; oba su sna jednaka.
27 A sedam krava mršavijeh i ružnijeh,
što izađoše iza onijeh, jesu sedam godina;
i sedam klasova sitnijeh i šturijeh biæe
sedam godina gladnijeh.
28 To je što rekoh Faraonu: Bog kaže
Faraonu šta je naumio.
29 Evo doæi æe sedam godina vrlo
rodnijeh svoj zemlji Misirskoj.
30 A iza njih nastaæe sedam gladnijeh
godina, gdje æe se zaboraviti sve obilje u
zemlji Misirskoj, jer æe glad satrti zemlju,
31 Te se neæe znati to obilje u zemlji od
gladi potonje, jer æe biti vrlo velika.
32 A što je dva puta zasopce Faraon snio,
to je zato što je zacijelo Bog tako naumio,
i naskoro æe to uèiniti Bog.
33 Nego sada neka potraži Faraon
èovjeka mudra i razumna, pa neka ga
postavi nad zemljom Misirskom.
34 I neka gleda Faraon da postavi star-
ješine po zemlji, i pokupi petinu po zemlji
Misirskoj za sedam rodnijeh godina;
35 Neka skupljaju od svakoga žita za
rodnijeh godina koje idu, i neka snesu
pod ruku Faraonovu svakoga žita u sve
gradove, i neka èuvaju,
36 Da se nađe hrane zemlji za sedam
godina gladnijeh, kad nastanu, da ne
propadne zemlja od gladi.
37 I ovo se uèini dobro Faraonu i svijem
slugama njegovijem.
38 I reèe Faraon slugama svojim:
možemo li naæi èovjeka kakav je ovaj, u
kojem bi bio duh Božji?
39 Pa reèe Faraon Josifu: kad je tebi
javio Bog sve ovo, nema nikoga tako
mudra i razumna kao što si ti.
40 Ti æeš biti nad domom mojim, i sav
æe ti narod moj usta ljubiti; samo æu
ovijem prijestolom biti veæi od tebe.
41 I još reèe Faraon Josifu: evo, postavl-
jam te nad svom zemljom Misirskom.
42 I skide Faraon prsten s ruke svoje
i metnu ga Josifu na ruku, i obuèe ga
u haljine od tankoga platna, i objesi mu
zlatnu verižicu o vratu,
43 I posadi ga na kola koja bijahu druga
za njegovijem, i zapovjedi da pred njim
vièu: klanjajte se! i da ga je postavio nad
svom zemljom Misirskom.
44 I još reèe Faraon Josifu: ja sam
Faraon, ali bez tebe neæe niko maæi ruke
svoje ni noge svoje u svoj zemlji Misirskoj.
45 I nadje Faraon Josifu ime Psontom-
fanih, i oženi ga Asenetom kæerju Po-
tifere sveštenika Onskoga. I pođe Josif po
zemlji Misirskoj.
46 A bijaše Josifu trideset godina kad
izađe pred Faraona cara Misirskoga. I
otišav od Faraona obiđe svu zemlju
Misirsku.
47 I za sedam rodnijeh godina rodi
zemlja svašta izobila.

48 I stade Josif kupiti za tijeh sedam
godina svakoga žita što bješe po zemlji
Misirskoj, i snositi žito u gradove; u svaki
grad snošaše žito s njiva koje bjehu oko
njega.
49 Tako nakupi Josif žita vrlo mnogo
koliko je pijeska morskoga, tako da ga
presta mjeriti, jer mu ne bješe broja.
50 I dokle još ne nasta gladna godina,
rodiše se Josifu dva sina, koje mu rodi
Aseneta kæi Potifere svešteníka Onskoga.
51 I prvencu nadjede Josif ime Manasija,
govoreæi: jer mi Bog dade da zaboravim
svu muku svoju i sav dom oca svojega.
52 A drugome nadjede ime Jefrem, gov-
oreæi: jer mi Bog dade da rastem u zemlji
nevolje svoje.
53 Ali proðe sedam godina rodnijeh u
zemlji Misirskoj;
54 I nasta sedam godina gladnijeh, kao
što je Josif naprijed kazao. I bješe glad
po svijem zemljama, a po svoj zemlji
Misirskoj bješe hljeba.
55 Ali najposlije nasta glad i po svoj
zemlji Misirskoj, i narod povika k Faraonu
za hljeb; a Faraon reèe svima Misircima:
idite k Josifu, pa što vam on kaže ono
èinite.
56 I kad glad bješe po svoj zemlji, otvori
Josif sve žitnice, i prodavaše Misircima. I
glad posta vrlo velika u zemlji Misirskoj.
57 I iz svijeh zemalja dolažahu u Misir
k Josifu da kupuju; jer posta velika glad u
svakoj zemlji.

42

1 A Jakov videæi da ima žita u Misiru,
reèe sinovima svojim: šta gledate jedan
na drugoga?
2 I reèe: eto èujem da u Misiru ima
žita; idite onamo te nam kupite otuda, da
ostanemo živi i ne pomremo.
3 I desetorica braæe Josifove otidoše da
kupe žita u Misiru.
4 A Venijamina brata Josifova ne pusti
otac s braæom govoreæi: da ga ne bi
zadesilo kakvo zlo.
5 I doðoše sinovi Izrailjevi da kupe žita
s ostalima koji dolažahu; jer bješe glad u
zemlji Hananskoj.
6 A Josif upravljaše zemljom, i pro-
davaše žito svemu narodu po zemlji. I
braæa Josifova došavši pokloniše mu se
licem do zemlje.
7 A Josif ugledav braæu svoju pozna ih;
ali se uèini da ih ne poznaje, i oštro im
progovori i reèe: odakle ste došli? A oni
rekoše: iz zemlje Hananske, da kupimo
hrane.
8 Josif dakle pozna braæu svoju; ali oni
njega ne poznaše.
9 I opomenu se Josif sanova koje je snio
za njih; i reèe im: vi ste uhode; došli ste
da vidite gdje je zemlja slaba.
10 A oni mu rekoše: nijesmo, gospo-
daru; nego sluge tvoje doðoše da kupe
hrane.
11 Svi smo sinovi jednoga èovjeka,
pošteni ljudi, nigda nijesu sluge tvoje bile
uhode.
12 A on im reèe: nije istina, nego ste
došli da vidite gdje je zemlja slaba.
13 A oni rekoše: nas je bilo dvanaest
braæe, sluga tvojih, sinova jednoga
èovjeka u zemlji Hananskoj; i eno, najm-
laði je danas kod oca našega, a jednoga
nema više.
14 A Josif im reèe: kažem ja da ste vi
uhode.
15 Nego hoæu da se uvjerim ovako:
tako živ bio Faraon, neæete izaæi odavde
dokle ne doðe amo najmlaði brat vaš.
16 Pošljite jednoga izmeðu sebe neka
dovede brata vašega, a vi æete ostati
ovdje u tamnici, pa æu vidjeti je li istina
što govorite; inaèe ste uhode, tako živ bio
Faraon!
17 I zatvori ih u tamnicu na tri dana.
18 A treæi dan reèe im Josif: ako ste radi
životu, ovo uèinite, jer se ja Boga bojim:
19 Ako ste pošteni ljudi, jedan brat
izmeðu vas neka ostane u tamnici, a
vi idite i odnesite žita koliko treba
porodicama vašim.
20 Pa onda dovedite k meni najmlaðega
brata svojega da se posvjedoèe rijeèi vaše
i da ne izginete. I oni uèiniše tako.
21 I rekoše jedan drugom: doista se
ogriješismo o brata svojega, jer vidjesmo
muku duše njegove kad nam se moljaše,
pa ga se oglušismo; zato doðe na nas ova
muka.

22 A Ruvim odgovori im govoreæi: nijesam li vam govorio: nemojte se griješiti o dijete? ali me ne poslušaste; i zato se evo traži od nas krv njegova.
23 A oni ne znadijahu da ih Josif razumije, jer se s njim razgovarahu preko tumaèa.
24 A Josif okrete se od njih, i zaplaka se. Potom se opet okrete k njima, i progovori s njima, i uzev izmeðu njih Simeuna veza ga pred njima.
25 I zapovjedi Josif da im naspu vreæe žita, pa i novce što je koji dao da metnu svakome u vreæu, i da im dadu brašnjenice na put. I tako bi uèinjeno.
26 I natovarivši žito svoje na magarce svoje otidoše.
27 A jedan od njih otvoriv svoju vreæu da nahrani magarca svojega u jednoj gostionici, vidje novce svoje ozgo u vreæi.
28 I reèe braæi svojoj: ja dobih natrag novce svoje, evo ih u mojoj vreæi. I zadrhta srce u njima i uplašiše se govoreæi jedan drugome: što nam to uèini Bog?
29 I došavši k Jakovu ocu svojemu u zemlju Hanansku, pripovjediše mu sve što im se dogodi, govoreæi:
30 Oštro govoraše s nama èovjek, koji zapovijeda u onoj zemlji, i doèeka nas kao uhode.
31 A kad mu rekosmo: mi smo pošteni ljudi, nigda nijesmo bili uhode;
32 Bilo nas je dvanaest braæe, sinova oca našega; jednoga veæ nema, a najmlaði je danas kod oca našega u zemlji Hananskoj;
33 Reèe nam èovjek, koji zapovijeda u onoj zemlji: ovako æu doznati jeste li pošteni ljudi: brata jednoga izmeðu sebe ostavite kod mene, a što vam treba za porodice vaše gladi radi, uzmite i idite.
34 Poslije dovedite k meni brata svojega najmlaðega, da se uvjerim da nijeste uhode nego pošteni ljudi; brata æu vam vratiti, i moæi æete trgovati po ovoj zemlji.
35 A kad izruèivahu vreæe svoje, gle, svakome u vreæi bjehu u zavežljaju novci njegovi; i vidjevši zavežljaje novaca svojih uplašiše se i oni i otac im.
36 I reèe im Jakov otac njihov: potrste mi djecu; Josifa nema, Simeuna nema, pa hoæete i Venijamina da uzmete; sve se skupilo na me.
37 A Ruvim progovori i reèe ocu svojemu: dva sina moja ubij, ako ti ga ne dovedem natrag; daj ga u moje ruke, i ja æu ti ga opet dovesti.
38 A on reèe: neæe iæi sin moj s vama, jer je brat njegov umro i on osta sam, pa ako bi ga zadesilo kako zlo na putu na koji æete iæi, svalili biste me stara s tugom u grob.

43

1 Ali glad bješe vrlo velika u onoj zemlji.
2 Pa kad pojedoše žito koje bijahu donijeli iz Misira, reèe im otac: idite opet, i kupite nam malo hrane.
3 A Juda mu progovori i reèe: tvrdo nam se zarekao onaj èovjek govoreæi: neæete vidjeti lica mojega, ako ne bude s vama brat vaš.
4 Ako æeš pustiti s nama brata našega, iæi æemo i kupiæemo ti hrane.
5 Ako li neæeš pustiti, neæemo iæi, jer nam je kazao onaj èovjek: neæete vidjeti lica mojega, ako ne bude s vama brat vaš.
6 A Izrailj reèe: što mi to zlo uèiniste i kazaste èovjeku da imate još jednoga brata?
7 A oni rekoše: èovjek je potanko raspitivao za nas i za rod naš govoreæi: je li vam jošte živ otac? imate li još braæe? a mi mu odgovarasmo kako nas pitaše. Jesmo li mogli kako znati da æe kazati: dovedite brata svojega?
8 I reèe Juda Izrailju ocu svojemu: pusti dijete sa mnom, pa æemo se podignuti i otiæi, da ostanemo živi i ne pomremo i mi i ti i naša djeca.
9 Ja ti se jamèim za nj, iz moje ga ruke išti; ako ti ga ne dovedem natrag i preda te ne stavim, da sam ti kriv dovijeka.
10 Da nijesmo toliko oklijevali, do sada bismo se dva puta vratili.
11 Onda reèe Izrailj otac njihov: kad je tako, uèinite ovo: uzmite što najljepše ima u ovoj zemlji u svoje vreæe, i ponesite èovjeku onom dar: malo tamjana i

malo meda, mirisava korijenja i smirne, urme i badema.
12 A novaca ponesite dvojinom, i uzmite novce što bijahu ozgo u vreæama vašim i odnesite natrag, može biti da je pogrješka.
13 I uzmite brata svojega, pa ustanite i idite opet k onom èovjeku.
14 A Bog svemoguæi da vam da da naðete milost u onoga èovjeka, da vam pusti brata vašega drugoga i Venijamina; ako li ostanem bez djece, nek ostanem bez djece.
15 Tada uzevši dare i novaca dvojinom, uzevši i Venijamina, podigoše se i otidoše u Misir, i izaðoše pred Josifa.
16 A Josif kad vidje s njima Venijamina, reèe èovjeku koji upravljaše kuæom njegovom: odvedi ove ljude u kuæu, pa nakolji mesa i zgotovi, jer æe u podne sa mnom jesti ovi ljudi.
17 I uèini èovjek kako Josif reèe, i uvede ljude u kuæu Josifovu.
18 A oni se bojahu kad ih èovjek voðaše u kuæu Josifovu, i rekoše: za novce koji preðe bjehu metnuti u vreæe naše vodi nas, dokle smisli kako æe nas okriviti, da nas zarobi i uzme naše magarce.
19 Pa pristupivši k èovjeku koji upravljaše kuæom Josifovom, progovoriše mu na vratima kuænim,
20 I rekoše: èuj, gospodaru; došli smo bili i preðe, i kupismo hrane;
21 Pa kad doðosmo u jednu gostionicu i otvorismo vreæe, a to novci svakoga nas bijahu ozgo u vreæi njegovoj, novci naši na mjeru; i evo smo ih donijeli natrag;
22 A druge smo novce donijeli da kupimo hrane; ne znamo ko nam metnu novce naše u vreæe.
23 A on im reèe: budite mirni, ne bojte se; Bog vaš i Bog oca vašega metnuo je blago u vreæe vaše; novci su vaši bili u mene. I izvede im Simeuna.
24 I uvede ih èovjek u kuæu Josifovu, i donese im vode te opraše noge, i magarcima njihovijem položi.
25 I pripraviše dar èekajuæi dokle doðe Josif u podne, jer èuše da æe oni ondje objedovati.
26 I kad Josif doðe kuæi, iznesoše mu dar koji imahu kod sebe, i pokloniše mu se do zemlje.
27 A on ih zapita kako su, i reèe: kako je otac vaš stari, za koga mi govoriste? je li još te živ?
28 A oni rekoše: dobro je sluga tvoj, otac naš; još je živ. I pokloniše mu se.
29 A on pogledav vidje Venijamina brata svojega, sina matere svoje, i reèe: je li vam to najmlaði brat vaš za kojega mi govoriste? I reèe: Bog da ti bude milostiv, sinko!
30 A Josifu goraše srce od ljubavi prema bratu svojemu, te brže potraži gdje æe plakati, i ušav u jednu sobu plaka ondje.
31 Poslije umiv se izaðe, i ustežuæi se reèe: dajte objed.
32 I donesoše njemu napose, i njima napose, i Misircima koji objedovahu u njega napose, jer ne mogahu Misirci jesti s Jevrejima, jer je to neèisto Misircima.
33 A sjeðahu pred njim stariji po starješinstvu svojem a mlaði po mladosti svojoj. I zgledahu se od èuda.
34 I uzimajuæi jela ispred sebe slaše njima, i Venijaminu dopade pet puta više nego drugima. I piše i napiše se s njim.

44

1 I zapovjedi Josif èovjeku što upravljaše kuæom njegovom govoreæi: naspi ovijem ljudima u vreæe žita koliko mogu ponijeti, i svakome u vreæu metni ozgo novce njegove.
2 I èašu moju, èašu srebrnu, metni najmlaðemu u vreæu ozgo i novce za njegovo žito. I uèini kako mu Josif reèe.
3 A ujutru kad svanu, otpustiše ljude s magarcima njihovijem.
4 A kad izaðoše iz mjesta i još ne bijahu daleko, reèe Josif èovjeku što upravljaše kuæom njegovom: ustani, idi brže za onijem ljudima, i kad ih stigneš reci im: zašto vraæate zlo za dobro?
5 Nije li to èaša iz koje pije moj gospodar? i neæe li po njoj zacijelo poznati kakvi ste? zlo ste radili što ste to uèinili.
6 I on ih stiže, i reèe im tako.
7 A oni mu rekoše: zašto govoriš, gospodaru, take rijeèi? Saèuvaj Bože da sluge tvoje uèine tako što!

8 Eno smo ti donijeli natrag iz zemlje
Hananske novce koje naðosmo ozgo u
vreæama svojim, pa kako bismo ukrali iz
kuæe gospodara tvojega srebro ili zlato?
9 U kojega se izmeðu sluga tvojih naðe,
onaj neka pogine, i svrh toga mi æemo
biti robovi gospodaru mojemu.
10 A on reèe: neka bude kako rekoste;
ali u koga se naðe, onaj da mi bude rob,
a vi ostali neæete biti krivi.
11 I brže poskidaše svi na zemlju vreæe
svoje, i razdriješiše svaki svoju vreæu.
12 A on stade tražiti poèev od najstari-
jega, i kad doðe na najmlaðega, naðe se
èaša u vreæi Venijaminovoj.
13 Tada razdriješe haljine svoje, i nato-
varivši svaki svoj tovar na svojega maga-
rca vratiše se u grad.
14 I doðe Juda s braæom svojom Josifu
u kuæu, dok on još bijaše kod kuæe, i
padoše pred njim na zemlju.
15 A Josif im reèe: šta ste to uèinili?
zar nijeste znali da èovjek kao što sam ja
može zacijelo doznati?
16 Tada reèe Juda: šta da ti reèemo,
gospodaru? šta da govorimo? kako li da
se pravdamo? Bog je otkrio zloèinstvo
tvojih sluga. Evo, mi smo svi robovi tvoji,
gospodaru, i mi i ovaj u koga se našla
èaša.
17 A Josif reèe: Bože saèuvaj! neæu ja
to; u koga se našla èaša on neka mi bude
rob, a vi idite s mirom ocu svojemu.
18 Ali Juda pristupiv k njemu reèe:
èuj me, gospodaru; dopusti da progovori
sluga tvoj gospodaru svojemu, i neka se
gnjev tvoj ne raspali na slugu tvojega, jer
si ti kao sam Faraon.
19 Gospodar moj zapita sluge svoje gov-
oreæi: imate li oca ili brata?
20 A mi rekosmo gospodaru svojemu:
imamo stara oca i brata najmlaðega, koji
mu se rodi u starosti; a njegov je brat
umro, i on osta sam od matere svoje, i otac
ga pazi.
21 A ti reèe slugama svojim: dovedite mi
ga da ga vidim svojim oèima.
22 I rekosmo gospodaru svojemu: neæe
moæi dijete ostaviti oca svojega; da ostavi
oca svojega, odmah æe otac umrijeti.
23 A ti reèe slugama svojim: ako ne doðe
s vama brat vaš najmlaði, neæete više
vidjeti lica mojega.
24 A kad se vratismo k sluzi tvojemu a
ocu mojemu, kazasmo mu rijeèi gospo-
dara mojega.
25 Poslije reèe nam otac: idite opet,
kupite nam hrane.
26 A mi rekosmo: ne možemo iæi, osim
ako bude brat naš najmlaði s nama, onda
æemo iæi, jer ne možemo vidjeti lica
onoga èovjeka, ako ne bude s nama brat
naš najmlaði.
27 A sluga tvoj, otac moj, reèe nam:
znate da mi je žena rodila dva sina.
28 I jedan od njih otide od mene, i rekoh:
zacijelo ga je raskinula zvjerka; i do sada
ga ne vidjeh.
29 Ako i ovoga odvedete od mene i
zadesi ga kakvo zlo, svaliæete me stara
u grob s tugom.
30 Pa sada da otidem k sluzi tvojemu,
ocu svojemu, a ovo dijete da ne bude s
nama, kako je duša onoga vezana za dušu
ovoga,
31 Umrijeæe kad vidi da nema djeteta,
te æe sluge tvoje svaliti staroga slugu
tvojega a oca svojega s tugom u grob.
32 A tvoj se sluga podjemèio za dijete
ocu svojemu rekav: ako ti ga ne dovedem
natrag, da sam kriv ocu svojemu dovijeka.
33 Zato neka sluga tvoj ostane mjesto
djeteta da bude rob gospodaru mojemu a
dijete neka ide s braæom svojom.
34 Jer kako bih se vratio k ocu svojemu
bez djeteta, da gledam jade koji bi mi oca
zadesili?

45

1 Tada Josif ne moguæi se uzdržati pred
ostalima koji stajahu oko njega, povika:
izaðite svi napolje. Tako ne osta niko kod
njega kad se Josif pokaza braæi svojoj.
2 Pa briznu plakati tako da èuše Misirci,
èu i dom Faraonov.
3 I reèe Josif braæi svojoj: ja sam Josif;
je li mi otac još u životu? Ali mu braæa
ne mogahu odgovoriti, jer se prepadoše
od njega.
4 A Josif reèe braæi svojoj: pristupite
bliže k meni. I pristupiše; a on reèe: ja

sam Josif brat vaš, kojega prodadoste u Misir.
5 A sada nemojte žaliti niti se kajati što me prodadoste ovamo, jer Bog mene posla pred vama radi života vašega.
6 Jer je veæ dvije godine dana glad u zemlji, a biæe još pet godina, gdje neæe biti ni oranja ni žetve.
7 A Bog me posla pred vama, da vas saèuva na zemlji i da vam izbavi život izbavljanjem prevelikim.
8 I tako nijeste me vi opravili ovamo nego sam Bog, koji me postavi ocem Faraonu i gospodarem od svega doma njegova i starješinom nad svom zemljom Misirskom.
9 Vratite se brže k ocu mojemu i kažite mu: ovako veli sin tvoj Josif: Bog me je postavio gospodarem svemu Misiru, hodi k meni, nemoj oklijevati.
10 Sjedjeæeš u zemlji Gesemskoj i biæeš blizu mene, ti i sinovi tvoji i sinovi sinova tvojih, i ovce tvoje i goveda tvoja i što je god tvoje.
11 I ja æu te hraniti ondje, jer æe još pet godina biti glad, da ne pogineš od gladi ti i dom tvoj i što je god tvoje.
12 A eto vidite oèima svojima, i brat moj Venijamin svojima oèima, da vam ja iz usta govorim.
13 Kažite ocu mojemu svu slavu moju u Misiru i što ste god vidjeli; pohitajte i dovedite ovamo oca mojega.
14 Tada pade oko vrata Venijaminu bratu svojemu i plaka. I Venijamin plaka o vratu njegovu.
15 I izljubi svu braæu svoju i isplaka se nad njima. Potom se braæa njegova razgovarahu s njim.
16 I èu se glas u kuæi Faraonovoj, i rekoše: doðoše braæa Josifu. I milo bi Faraonu i slugama njegovijem;
17 I reèe Faraon Josifu: kaži braæi svojoj: ovako uèinite: natovarite magarce svoje, pa idite i vratite se u zemlju Hanansku,
18 Pa uzmite oca svojega i èeljad svoju, i doðite k meni, i daæu vam najbolje što ima u zemlji Misirskoj, i ješæete najbolje obilje ove zemlje.
19 A ti im zapovjedi: ovako uèinite: uzmite sa sobom iz zemlje Misirske kola za djecu svoju i za žene svoje, i povezite oca svojega i doðite ovamo;
20 A na pokuæstvo svoje ne gledajte, jer što ima najbolje u svoj zemlji Misirskoj vaše je.
21 I sinovi Izrailjevi uèiniše tako; i Josif im dade kola po zapovijesti Faraonovoj; dade im i brašnjenice na put.
22 I svakome dade po dvoje haljine, a Venijaminu dade trista srebrnika i petore haljine.
23 A ocu svojemu posla još deset magaraca natovarenijeh najljepšijeh stvari što ima u Misiru, i deset magarica natovarenijeh žita i hljeba i jestiva ocu na put.
24 Tako opravi braæu svoju, i poðoše; i reèe im: nemojte se koriti putem.
25 Tako se vratiše iz Misira, i doðoše u zemlju Hanansku k Jakovu ocu svojemu.
26 I javiše mu i rekoše: još je živ Josif, i zapovjeda nad svom zemljom Misirskom. A u njemu srce prenemože, jer im ne vjerovaše.
27 Ali kad mu kazaše sve rijeèi Josifove, koje im je Josif rekao, i vidje kola, koja posla Josif po oca, tada oživje duh Jakova oca njihova;
28 I reèe Izrailj: dosta mi je kad je još živ sin moj Josif; idem da ga vidim dokle nijesam umro.

46

1 Tada poðe Izrailj sa svijem što imaše, i došav u Virsaveju prinese žrtvu Bogu oca svojega Isaka.
2 I Bog reèe Izrailju noæu u utvari: Jakove! Jakove! A on odgovori: evo me.
3 I Bog mu reèe: ja sam Bog, Bog oca tvojega; ne boj se otiæi u Misir; jer æu ondje naèiniti od tebe narod velik.
4 Ja æu iæi s tobom u Misir, i ja æu te odvesti onamo, i Josif æe metnuti ruku svoju na oèi tvoje.
5 I poðe Jakov od Virsaveje; i sinovi Izrailjevi posadiše Jakova oca svojega i djecu svoju i žene svoje na kola koja posla Faraon po nj.

6 I uzeše stoku svoju i blago svoje što
bijahu stekli u zemlji Hananskoj; i doðoše
u Misir Jakov i sva porodica njegova.
7 Sinove svoje i sinove sinova svojih,
kæeri svoje i kæeri sinova svojih, i svu
porodicu svoju dovede sa sobom u Misir.
8 A ovo su imena djece Izrailjeve što
doðoše u Misir: Jakov i sinovi njegovi.
Prvenac Jakovljev Ruvim;
9 I sinovi Ruvimovi: Enoh, Faluj, Esron
i Harmija.
10 A sinovi Simeunovi: Jemuilo, Jamin,
Aod, Jahin, Soar i Saul, sin jedne Hananejke.
11 Sinovi Levijevi: Girson, Kat i Merarije.
12 Sinovi Judini: Ir, Avnan, Silom, Fares
i Zara; a umrli bjehu Ir i Avnan u zemlji
Hananskoj, ali bijahu sinovi Faresovi Esrom i Jemuilo.
13 Sinovi Isaharovi: Tola, Fuva, Jov i
Simron.
14 Sinovi Zavulonovi: Sered, Alon, i
Ahojilo.
15 To su sinovi Lijini, koje rodi Jakovu u
Padan-Aramu, i jošte Dina kæi njegova.
Svega duša, sinova njegovijeh i kæeri
njegovijeh bješe trideset i tri.
16 Sinovi Gadovi: Sifon, Agije, Sunije,
Esvon, Irije, Arodije i Arilije.
17 Sinovi Asirovi: Jemna, Jesva, Jesvija
i Verija, i sestra njihova Sara. A sinovi
Verijini Hovor i Melhilo.
18 To su sinovi Zelfe, koju dade Lavan
Liji kæeri svojoj, i ona ih rodi Jakovu,
šesnaest duša.
19 A sinovi Rahilje žene Jakovljeve: Josif
i Venijamin.
20 A Josifu se rodiše u Misiru od Asenete
kæeri Potifere sveštenika Onskoga: Manasija i Jefrem.
21 A sinovi Venijaminovi: Vela, Veher,
Asvil, Gira, Naman, Ihije, Ros, Mupim,
Upim i Arad.
22 To su sinovi Rahiljini što se rodiše
Jakovu, svega èetrnaest duša.
23 I sin Danov: Asom.
24 A sinovi Neftalimovi: Asilo, Gunije,
Jeser i Silim.
25 To su sinovi Vale, koju dade Lavan
Rahilji kæeri svojoj i ona ih rodi Jakovu;
svega sedam duša.
26 A svega duša što doðoše s Jakovom
u Misir a izaðoše od bedara njegovijeh,
osim žena sinova Jakovljevijeh, svega
duša bješe šezdeset i šest.
27 I dva sina Josifova koji mu se rodiše
u Misiru; svega dakle duša doma Jakovljeva, što doðoše u Misir, bješe sedamdeset.
28 A Judu posla Jakov naprijed k Josifu,
da mu javi da izaðe preda nj u Gesem. I
doðoše u zemlju Gesemsku.
29 A Josif upreže u kola svoja, i izaðe na
susret Izrailju ocu svojemu u Gesem; i kad
ga vidje Jakov, pade mu oko vrata, i plaka
dugo o vratu njegovu.
30 I reèe Izrailj Josifu: sada ne marim
umrijeti kad sam te vidio da si jošte živ.
31 A Josif reèe braæi svojoj i domu oca
svojega: idem da javim Faraonu; ali æu
mu kazati: braæa moja i dom oca mojega
iz zemlje Hananske doðoše k meni;
32 A ti su ljudi pastiri i svagda su se
bavili oko stoke, i dovedoše ovce svoje i
goveda svoja i što god imaju.
33 A kad vas Faraon dozove, reæi æe
vam: kakvu radnju radite?
34 A vi kažite: pastiri su bile sluge
tvoje od mladosti, i mi i stari naši; da
biste ostali u zemlji Gesemskoj; jer su
Misircima svi pastiri neèisti.

47

1 I otišav Josif javi Faraonu i reèe: otac
moj i braæa moja s ovcama svojim i s
govedima svojim i sa svijem što imaju
doðoše iz zemlje Hananske, i evo ih u
zemlji Gesemskoj.
2 I uzev nekolicinu braæe svoje, pet
ljudi, izvede ih pred Faraona.
3 A Faraon reèe braæi njegovoj: kakvu
radnju radite? A oni rekoše Faraonu:
pastiri su sluge tvoje, i mi i naši stari.
4 Još rekoše Faraonu: doðosmo da
živimo kao došljaci u ovoj zemlji, jer
nema paše za stoku tvojih sluga, jer je
velika glad u zemlji Hananskoj; a sada
dopusti da žive u zemlji Gesemskoj sluge
tvoje.
5 A Faraon reèe Josifu: otac tvoj i braæa
tvoja doðoše k tebi;

6 U tvojoj je vlasti zemlja Misirska; na
najboljem mjestu u ovoj zemlji naseli oca
svojega i braæu svoju, neka žive u zemlji
Gesemskoj; i ako koje znaš izmeðu njih
da su vrijedni ljudi, postavi ih nad mojom
stokom.
7 Poslije dovede Josif i Jakova oca svo-
jega i izvede ga pred Faraona, i blagoslovi
Jakov Faraona.
8 A Faraon reèe Jakovu: koliko ti ima
godina?
9 Odgovori Jakov Faraonu: meni ima
sto i trideset godina, kako sam došljak.
Malo je dana života mojega i zli su bili,
niti stižu vijeka otaca mojih, koliko su oni
živjeli.
10 I blagosloviv Jakov Faraona otide od
Faraona.
11 A Josif naseli oca svojega i braæu
svoju, i dade im dobro u zemlji Misirskoj
na najboljem mjestu te zemlje, u zemlji
Rameskoj, kao što zapovjedi Faraon.
12 I hranjaše Josif hljebom oca svojega
i braæu svoju i sav dom oca svojega do
najmanjega.
13 Ali nesta hljeba u svoj zemlji, jer
glad bijaše vrlo velika, i uzmuèi se zemlja
Misirska i zemlja Hananska od gladi.
14 I pokupi Josif sve novce što se
nalažahu po zemlji Misirskoj i po zemlji
Hananskoj za žito koje kupovahu, i sla-
gaše novce u kuæu Faraonovu.
15 A kad nesta novaca u zemlji Misirskoj
i u zemlji Hananskoj, stadoše svi Misirci
dolaziti k Josifu govoreæi: daj nam
hljeba; zašto da mremo kod tebe, što
novaca nema?
16 A Josif im govoraše: dajte stoku
svoju, pa æu vam dati hljeba za stoku, kad
je nestalo novaca.
17 I dovoðahu stoku svoju k Josifu, i Josif
im davaše hljeba za konje i za ovce i za
goveda i za magarce. Tako ih prehrani
onu godinu hljebom za svu stoku njihovu.
18 A kad proðe ona godina, stadoše opet
dolaziti k njemu druge godine govoreæi:
ne možemo tajiti od gospodara svojega,
ali je novaca nestalo, i stoka koju imasmo
u našega je gospodara; i nije ostalo ništa
da donesemo gospodaru svojemu osim
tjelesa naših i njiva naših.
19 Zašto da mremo na tvoje oèi? evo i
nas i naših njiva; kupi nas i njive naše za
hljeb, da s njivama svojim budemo robovi
Faraonu, i daj žita da ostanemo živi i ne
pomremo i da zemlja ne opusti.
20 Tako pokupova Josif Faraonu sve
njive u Misiru, jer Misirci prodavahu
svaki svoju njivu, kad glad uze jako mah
među njima. I zemlja posta Faraonova.
21 A narod preseli u gradove od jednoga
kraja Misira do drugoga.
22 Samo ne kupi sveštenièkih njiva;
jer Faraon odredi dio svještenicima, i
hranjahu se od svojega dijela, koji im
dade Faraon, te ne prodaše svojih njiva.
23 A Josif reèe narodu: evo kupih
danas vas i njive vaše Faraonu; evo vam
sjemena, pa zasijte njive.
24 A što bude roda, daæete peto
Faraonu, a èetiri dijela neka budu vama
za sjeme po njivama i za hranu vama i
onijema koji su po kuæama vašim i za
hranu djeci vašoj.
25 A oni rekoše: ti si nam život saèuvao;
neka naðemo milost pred gospodarem
svojim da budemo robovi Faraonu.
26 I postavi Josif zakon do današnjega
dana za njive Misirske da se daje peto
Faraonu; samo njive sveštenièke ne
postaše Faraonove.
27 A djeca Izrailjeva življahu u zemlji
Misirskoj u kraju Gesemskom, i držahu
ga, i narodiše se i namnožiše se veoma.
28 I Jakov poživje u zemlji Misirskoj
sedamnaest godina; a svega bi Jakovu sto
i èetrdeset i sedam godina.
29 A kad se približi vrijeme Izrailju da
umre, dozva sina svojega Josifa, i reèe
mu: ako sam našao milost pred tobom,
metni ruku svoju pod stegno moje, i uèini
mi milost i vjeru, nemoj me pogrepsti u
Misiru;
30 Nego neka ležim kod otaca svojih;
i ti me odnesi iz Misira i pogrebi me u
grobu njihovu. A on reèe: uèiniæu kako
si kazao.
31 I reèe mu Jakov: zakuni mi se. I on
mu se zakle. I pokloni se Izrailj preko
uzglavlja od odra svojega.

48

1 Poslije javiše Josifu: eno, otac ti je bolestan. A on povede sa sobom dva sina svoja, Manasiju i Jefrema.
2 I javiše Jakovu i rekoše: evo sin tvoj Josif ide k tebi. A Izrailj se okrijepi, te sjede na postelji svojoj.
3 I reèe Jakov Josifu: Bog svemoguæi javi se meni u Luzu u zemlji Hananskoj, i blagoslovi me;
4 I reèe mi: uèiniæu te da narasteš i namnožiš se; i uèiniæu od tebe mnoštvo naroda, i daæu zemlju ovu sjemenu tvojemu nakon tebe da je njihova dovijeka.
5 Sada dakle dva sina tvoja, što ti se rodiše u zemlji Misirskoj prije nego doðoh k tebi u Misir, moji su, Jefrem i Manasija kao Ruvim i Simeun neka budu moji.
6 A djeca koju rodiš poslije njih, neka budu tvoja i neka se po imenu braæe svoje zovu u našljedstvu svojem.
7 Jer kad se vratih iz Padana, umrije mi Rahilja u zemlji Hananskoj na putu, kad bješe još malo do Efrate; i pogreboh je na putu u Efratu, a to je Vitlejem.
8 A vidjev Izrailj sinove Josifove, reèe: ko su ovi?
9 A Josif reèe ocu svojemu: moji sinovi, koje mi Bog dade ovdje. A on reèe: dovedi ih k meni, da ih blagoslovim.
10 A oèi bjehu Izrailju otežale od starosti, te ne mogaše dobro vidjeti. A kad mu ih privede, cjeliva ih i zagrli.
11 I reèe Izrailj Josifu: nijesam mislio da æu vidjeti lice tvoje; a gle, Bog mi dade da vidim i porod tvoj.
12 A Josif odmaèe ih od koljena njegovijeh i pokloni se licem do zemlje.
13 Pa ih uze Josif obojicu, Jefrema sebi s desne strane a Izrailju s lijeve, Manasiju pak sebi s lijeve strane a Izrailju s desne; i tako ih primaèe k njemu.
14 A Izrailj pruživ desnu ruku svoju metnu je na glavu Jefremu mlaðemu, a lijevu na glavu Manasiji, tako namjestiv ruke navlaš, ako i jest Manasija bio prvenac.
15 I blagoslovi Josifa govoreæi: Bog, kojemu su svagda ugaðali oci moji Avram i Isak, Bog, koji me je hranio otkako sam postao do današnjega dana,
16 Anðeo, koji me je izbavljao od svakoga zla, da blagoslovi djecu ovu, i da se po mojemu imenu i po imenu otaca mojih Avrama i Isaka prozovu, i da se kao ribe namnože na zemlji!
17 A Josif kad vidje gdje otac metnu desnu ruku svoju na glavu Jefremu, ne bi mu milo, pa uhvati za ruku oca svojega da je premjesti s glave Jefremove na glavu Manasijinu.
18 I reèe Josif ocu svojemu: ne tako, oèe; ovo je prvenac, metni desnicu njemu na glavu.
19 Ali otac njegov ne htje, nego reèe: znam, sine, znam; i od njega æe postati narod, i on æe biti velik; ali æe mlaði brat njegov biti veæi od njega, i sjeme æe njegovo biti veliko mnoštvo naroda.
20 I blagoslovi ih u onaj dan i reèe: tobom æe Izrailj blagosiljati govoreæi: Bog da te uèini kao Jefrema i kao Manasiju. Tako postavi Jefrema pred Manasiju.
21 Poslije reèe Izrailj Josifu: evo ja æu skoro umrijeti; ali æe Bog biti s vama i odvešæe vas opet u zemlju otaca vaših.
22 I ja ti dajem jedan dio više nego braæi tvojoj, koji uzeh iz ruku Amorejskih maèem svojim i lukom svojim.

49

1 Poslije sazva Jakov sinove svoje i reèe: skupite se da vam javim šta æe vam biti do pošljetka.
2 Skupite se i poslušajte, sinovi Jakovljevi, poslušajte Izrailja oca svojega.
3 Ruvime, ti si prvenac moj, krjepost moja i poèetak sile moje; prvi gospodstvom i prvi snagom.
4 Navro si kao voda; neæeš biti prvi; jer si stao na postelju oca svojega i oskvrnio je legav na nju.
5 Simeun i Levije, braæa, maèevi su im oružje nepravdi.
6 U tajne njihove da ne ulazi duša moja, sa zborom njihovijem da se ne sastavlja slava moja; jer u gnjevu svojem pobiše ljude, i za svoje veselje pokidaše volove.
7 Proklet da je gnjev njihov, što bješe nagao, i ljutina njihova, što bješe

žestoka; razdijeliæu ih po Jakovu, i rasuæu ih po Izrailju.
8 Juda, tebe æe hvaliti braæa tvoja, a
ruka æe ti biti za vratom neprijateljima
tvojim, i klanjaæe ti se sinovi oca tvojega.
9 Laviæu Juda! s plijena si se vratio,
sine moj; spusti se i leže kao lav i kao ljuti
lav; ko æe ga probuditi?
10 Palica vladalaèka neæe se odvojiti
od Jude niti od nogu njegovijeh onaj koji
postavlja zakon, dokle ne doðe onaj kome
pripada, i njemu æe se pokoravati narodi.
11 Veže za èokot magare svoje, i za
plemenitu lozu mlade od magarice svoje;
u vinu pere haljinu svoju i ogrtaè svoj u
soku od grožða.
12 Oèi mu se crvene od vina i zubi bijele
od mlijeka.
13 Zavulon æe živjeti pokraj mora i
gdje pristaju laðe, a meða æe mu biti do
Sidona.
14 Isahar je magarac jak u kostima, koji
leži u toru,
15 I vidjev da je poèivanje dobro i da
je zemlja mila, sagnuæe ramena svoja da
nosi, i plaæaæe danak.
16 Dan æe suditi svojemu narodu, kao
jedno izmeðu plemena Izrailjevih.
17 Dan æe biti zmija na putu i guja na
stazi, koja ujeda konja za kièicu, te pada
konjik nauznako.
18 Gospode, tebe èekam da me izbaviš.
19 A Gad, njega æe vojska svladati; ali
æe najposlije on nadvladati.
20 U Asira æe biti obilata hrana, i on æe
davati slasti carske.
21 Neftalim je košuta puštena, i govoriæe lijepe rijeèi.
22 Josif je rodna grana, rodna grana kraj
izvora, kojoj se ogranci raširiše svrh zida.
23 Ako ga i ucvijeliše ljuto i strijeljaše na
nj, i biše mu neprijatelji strijelci,
24 Opet osta jak luk njegov i ojaèaše
mišice ruku njegovijeh od ruku jakoga
Boga Jakovljeva, odakle posta pastir, kamen Izrailju,
25 Od silnoga Boga oca tvojega, koji
æe ti pomagati, i od svemoguæega,
koji æe te blagosloviti blagoslovima ozgo
s neba, blagoslovima ozdo iz bezdana,
blagoslovima od dojaka i od materice.
26 Blagoslovi oca tvojega nadvisiše
blagoslove mojih starijeh svrh brda
vjeènijeh, neka budu nad glavom
Josifovom i nad tjemenom odvojenoga
izmeðu braæe.
27 Venijamin je vuk grabljivi, jutrom
jede lov, a veèerom dijeli plijen.
28 Ovo su dvanaest plemena Izrailjevih,
i ovo im otac izgovori kad ih blagoslovi,
svako blagoslovom njegovijem blagoslovi
ih.
29 Potom im zapovjedi i reèe im: kad se
priberem k rodu svojemu, pogrebite me
kod otaca mojih u peæini koja je na njivi
Efrona Hetejina,
30 U peæini koja je na njivi Makpelskoj
prema Mamriji u zemlji Hananskoj, koju
kupi Avram s njivom u Efrona Hetejina da
ima svoj grob.
31 Ondje pogreboše Avrama i Saru ženu
njegovu, ondje pogreboše Isaka i Reveku
ženu njegovu, i ondje pogreboh Liju.
32 A kupljena je njiva i peæina na njoj
u sinova Hetovijeh.
33 A kad izgovori Jakov zapovjesti
sinovima svojim, diže noge svoje na
postelju, i umrije, i pribran bi k rodu
svojemu.

50

1 Tada Josif pade na lice ocu svojemu, i
plaka nad njim cjelujuæi ga.
2 I zapovjedi Josif slugama svojim
ljekarima da mirisima pomažu oca njegova; i ljekari pomazaše mirisima Izrailja.
3 I navrši mu se èetrdeset dana, jer
toliko dana treba onijem koje pomažu
mirisima; i plakaše za njim Misirci
sedamdeset dana.
4 A kad proðoše žalosni dani, reèe Josif
domašnjima Faraonovijem govoreæi: ako
sam našao milost pred vama, govorite
Faraonu i recite:
5 Otac me je moj zakleo govoreæi: evo,
ja æu skoro umrijeti; u grobu mojem,
koji iskopah u zemlji Hananskoj, ondje me
pogrebi. Pa sada da idem da pogrebem
oca svojega, a poslije æu opet doæi.
6 A Faraon mu reèe: idi, pogrebi oca
svojega kako te je zakleo.

7 I otide Josif da pogrebe oca svojega; i
s njim poðoše sve sluge Faraonove, star-
ješine od doma njegova i sve starješine od
zemlje Misirske,
8 I sav dom Josifov i braæa njegova
i dom oca njegova; samo djecu svoju i
ovce svoje i goveda svoja ostaviše u zemlji
Gesemskoj.
9 A poðe s njim i kola i konjika toliko da
bješe vojska vrlo velika.
10 A kad doðoše na gumno Atadovo,
koje je s onu stranu Jordana, plakaše
ondje mnogo i vrlo tužno; i Josif uèini
žalost za ocem svojim za sedam dana.
11 A ljudi iz one zemlje, Hananejci, kad
vidješe plaè na gumnu Atadovu, rekoše:
u velikoj su žalosti Misirci. Zato prozvaše
ono mjesto s onu stranu Jordana žalost
Misirska.
12 I uèiniše mu sinovi njegovi kako im
bješe zapovjedio.
13 Odnesoše ga sinovi njegovi u zemlju
Hanansku, i pogreboše ga u peæini na
njivi Makpelskoj, koju kupi Avram da
ima svoj grob u Efrona Hetejina prema
Mamriji.
14 I pogrebavši oca svojega vrati se Josif
u Misir i braæa njegova i svi koji bijahu
izašli s njim da pogrebu oca njegova.
15 A braæa Josifova videæi gdje im otac
umrije, rekoše: može biti da se Josif srdi
na nas, pa æe nam se osvetiti za sve zlo
što mu uèinismo.
16 Zato poruèiše Josifu: otac tvoj zapov-
jedi na smrti i reèe:
17 Ovako kažite Josifu: molim te,
oprosti braæi svojoj bezakonje i grijeh,
što ti pakostiše; sada oprosti bezakonje
slugama Boga oca tvojega. A Josif zaplaka
se kad mu to rekoše.
18 Poslije doðoše i braæa njegova i
padoše pred njim i rekoše: evo smo sluge
tvoje.
19 A Josif im reèe: ne bojte se, zar sam
ja mjesto Boga?
20 Vi ste mislili zlo po me, ali je Bog
mislio dobro, da uèini što se danas zbiva,
da se saèuva u životu mnogi narod.
21 Ne bojte se dakle; ja æu hraniti vas i
vašu djecu. Tako ih utješi i oslobodi.
22 Tako življaše Josif u Misiru s domom
oca svojega, i poživje sto i deset godina.
23 I vidje Josif sinove Jefremove do
treæega koljena; i sinovi Mahira sina
Manasijina rodiše se i odrastoše na kol-
jenima Josifovijem.
24 I reèe Josif braæi svojoj: ja æu skoro
umrijeti; ali æe vas zacijelo Bog pohoditi,
i izvešæe vas iz ove zemlje u zemlju za
koju se zakleo Avramu, Isaku i Jakovu.
25 I zakle Josif sinove Izrailjeve i reèe:
zaista æe vas pohoditi Bog; a vi onda
odnesite kosti moje odavde.
26 Potom umrije Josif, a bješe mu sto
i deset godina; i pomazavši ga mirisima
metnuše ga u kovèeg u Misiru.

Izlazak

1 Ovo su imena sinova Izrailjevijeh koji
doðoše u Misir, doðoše s Jakovom, svaki
sa svojom porodicom:
2 Ruvim, Simeun, Levije i Juda,
3 Isahar, Zavulon i Venijamin,
4 Dan i Neftalim, Gad i Asir.
5 A svega bijaše ih od bedara Jakovljevi-
jeh sedamdeset duša s Josifom, koji bješe
u Misiru.
6 A Josif umrije i sva braæa njegova i
sav onaj naraštaj.
7 I sinovi Izrailjevi narodiše se i um-
nožiše se, i napredovaše i osiliše veoma,
da ih se zemlja napuni.
8 Tada nasta nov car u Misiru, koji ne
znadijaše za Josifa;
9 I reèe narodu svojemu: gle, narod
sinova Izrailjevijeh veæi je i silniji od nas.
10 Nego hajde mudro da postupamo s
njima, da se ne množe, i kad nastane rat
da ne pristanu s neprijateljima našim i ne
udare na nas i ne otidu iz zemlje.
11 I postaviše nad njima nastojnike da
ih muèe teškim poslovima; i graðaše
narod Izrailjev Faraonu gradove Pitom i
Ramesu.
12 Ali što ga više muèahu to se više
množaše i napredovaše, da se grožahu od
sinova Izrailjevijeh.
13 I žestoko nagonjahu Misirci sinove
Izrailjeve na poslove,
14 I zagrèivahu im život teškim
poslovima, blatom i opekama i svakim
radom u polju, i svakim drugim poslom,
na koji ih žestoko nagonjahu.
15 I još zapovjedi car Misirski babicama
Jevrejskim, od kojih jednoj bješe ime
Sefora a drugoj Fuva,
16 I reèe: kad babièite Jevrejke, i u
poroðaju vidite da je muško, ubijte ga, a
kad bude žensko, nek ostane živo.
17 Ali se babice bojahu Boga, i ne
èinjahu kako im reèe car Misirski, nego
ostavljahu djecu u životu.
18 A car Misirski dozva babice, i reèe
im: zašto to èinite, te ostavljate u životu
mušku djecu?
19 A babice rekoše Faraonu: Jevrejke
nisu kao žene Misirke; jaèe su; dok im
doðe babica, one veæ rode.
20 I Bog uèini dobro babicama; i narod
se umnoži i osili veoma;
21 I što se babice bojahu Boga, naèini im
kuæe.
22 Tada zapovjedi Faraon svemu narodu
svojemu govoreæi: svakoga sina koji se
rodi bacite u vodu, a kæeri sve ostavljajte
u životu.

2

1 A neko od plemena Levijeva otide i
oženi se kæerju Levijevom.
2 I ona zatrudnje i rodi sina; i videæi ga
lijepa krijaše ga tri mjeseca.
3 A kad ga ne može više kriti, uze
kovèežiæ od site, i obli ga smolom i
paklinom, i metnu dijete u nj, i odnese ga
u trsku kraj rijeke.
4 A sestra njegova stade podalje da vidi
šta æe biti od njega.
5 A kæi Faraonova doðe da se kupa
u rijeci, i djevojke njezine hodahu kraj
rijeke; i ona ugleda kovèežiæ u trsci, i
posla dvorkinju svoju te ga izvadi.
6 A kad otvori, vidje dijete, i gle, dijete
plakaše; i sažali joj se, i reèe: to je
Jevrejsko dijete.
7 Tada reèe sestra njegova kæeri
Faraonovoj: hoæeš li da idem da ti do-
zovem dojkinju Jevrejku, da ti doji dijete?
8 A kæi Faraonova reèe joj: idi. I otide
djevojèica, i dozva mater djetinju.
9 I kæi Faraonova reèe joj: uzmi ovo
dijete, i odoj mi ga, a ja æu ti platiti. I
uze žena dijete i odoji ga.
10 A kad dijete odraste, odvede ga ka
kæeri Faraonovoj, a ona ga posini; i
nadjede mu ime Mojsije govoreæi: jer ga
iz vode izvadih.
11 I kad Mojsije bijaše velik, izide k
braæi svojoj, i gledaše nevolju njihovu. I
vidje gdje nekakav Misirac bije èovjeka
Jevrejina izmeðu braæe njegove.
12 I obazrev se i tamo i amo, kad vidje
da nema nikoga, ubi Misirca, i zakopa ga
u pijesak.
13 I sjutradan izide opet, a to se dva
Jevrejina svaðahu, i reèe onomu koji

èinjaše krivo: zašto biješ bližnjega svojega?
14 A on reèe: ko je tebe postavio knezom i sudijom nad nama? hoæeš li da me ubiješ kao što si ubio Misirca? Tada se Mojsije uplaši i reèe: zaista se doznalo.
15 I Faraon èuv za to tražaše da pogubi Mojsija. Ali Mojsije pobježe od Faraona i doðe u zemlju Madijamsku, i sjede kod jednoga studenca.
16 A sveštenik Madijamski imaše sedam kæeri, i one doðoše i stadoše zahvatati vodu i naljevati u pojila da napoje stado oca svojega.
17 A doðoše pastiri, i otjeraše ih; a Mojsije usta i odbrani ih, i napoji im stado.
18 I one se vratiše k ocu svojemu Raguilu; a on reèe: što se danas tako brzo vratiste?
19 A one rekoše: jedan Misirac odbrani nas od pastira, i nali nam i napoji stado.
20 A on reèe kæerima svojim: pa gdje je? zašto ostaviste toga èovjeka? zovite ga da jede.
21 I Mojsije se skloni da živi kod onoga èovjeka, i on dade Mojsiju kæer svoju Seforu.
22 I ona rodi sina, i on mu nadjede ime Girsam, jer sam, reèe, došljak u zemlji tuðoj.
23 A poslije mnogo vremena umrije car Misirski; i uzdisahu od nevolje sinovi Izrailjevi i vikahu; i vika njihova radi nevolje doðe do Boga.
24 I Bog èu uzdisanje njihovo, i opomenu se Bog zavjeta svojega s Avramom, s Isakom i s Jakovom.
25 I pogleda Bog na sinove Izrailjeve, i vidje ih.

3

1 A Mojsije pasijaše stado Jotoru tastu svojemu, svešteniku Madijamskomu, i odvede stado preko pustinje, i doðe na goru Božiju Horiv.
2 I javi mu se anðeo Gospodnji u plamenu ognjenom iz kupine. I pogleda, a to kupina ognjem gori a ne sagorijeva.
3 I Mojsije reèe: idem da vidim tu utvaru veliku, zašto ne sagorijeva kupina.
4 A Gospod kad ga vidje gdje ide da vidi, viknu ga Bog iz kupine, i reèe: Mojsije! Mojsije! A on odgovori: evo me.
5 A Bog reèe: ne idi ovamo. Izuj obuæu svoju s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveta zemlja.
6 Još reèe: ja sam Bog oca tvojega, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev. A Mojsije zakloni lice svoje, jer ga strah bijaše gledati u Boga.
7 I reèe Gospod: dobro vidjeh nevolju naroda svojega u Misiru, i èuh viku njegovu od zla koje mu èine nastojnici, jer poznah muku njegovu.
8 I siðoh da ga izbavim iz ruku Misirskih, i da ga izvedem iz one zemlje u zemlju dobru i prostranu, u zemlju gdje mlijeko i med teèe, na mjesto gdje su Hananeji i Heteji i Amoreji i Ferezeji i Jeveji i Jevuseji.
9 I sada evo vika sinova Izrailjevijeh doðe preda me, i vidjeh muku, kojom ih muèe Misirci.
10 Sada hajde da te pošljem k Faraonu, da izvedeš narod moj, sinove Izrailjeve, iz Misira.
11 A Mojsije reèe Bogu: ko sam ja da idem k Faraonu i da izvedem sinove Izrailjeve iz Misira?
12 A Bog mu reèe: ja æu biti s tobom, i ovo neka ti bude znak da sam te ja poslao: kad izvedeš narod iz Misira, služiæete Bogu na ovoj gori.
13 A Mojsije reèe Bogu: evo, kad otidem k sinovima Izrailjevijem, pa im reèem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi reku: kako mu je ime? šta æu im kazati?
14 A Gospod reèe Mojsiju: ja sam onaj što jest. I reèe: tako æeš kazati sinovima Izrailjevijem: koji jest, on me posla k vama.
15 I opet reèe Bog Mojsiju: ovako kaži sinovima Izrailjevijem: Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev posla me k vama; to je ime moje dovijeka, i to je spomen moj od koljena na koljeno.
16 Idi, i skupi starješine Izrailjske, pa im reci: Gospod Bog otaca vaših javi mi se, Bog Avramov, Isakov i Jakovljev, govoreæi: doista obidoh vas, i vidjeh

kako vam je u Misiru.
17 Pa rekoh: izvešæu vas iz nevolje
Misirske u zemlju Hananejsku i Hetejsku
i Amorejsku i Ferezejsku i Jevejsku i
Jevusejsku, u zemlju gdje teèe mlijeko i
med.
18 I oni æe poslušati glas tvoj; pa
æeš ti i starješine Izrailjske otiæi k caru
Misirskom, i reæi æete mu: Gospod
Bog Jevrejski srete nas, pa ti se molimo
da izidemo tri dana hoda u pustinju da
prinesemo žrtvu Gospodu Bogu svojemu.
19 A ja znam da vam neæe dopustiti car
Misirski da izidete bez ruke krjepke.
20 Ali æu pružiti ruku svoju, i udariæu
Misir svijem èudesima svojim, koja æu
uèiniti u njemu: i poslije æe vas pustiti.
21 I uèiniæu da narod naðe ljubav u
Misiraca, pa kad poðete, neæete poæi
prazni;
22 Nego æe svaka žena zaiskati u sus-
jede svoje i u domaæice svoje nakita
srebrnoga i nakita zlatnoga i haljina; i
metnuæete na sinove svoje i na kæeri
svoje, i oplijeniæete Misir.

4

1 A Mojsije odgovori i reèe: ali neæe mi
vjerovati ni poslušati glasa mojega; jer æe
reæi: nije ti se Gospod javio.
2 A Gospod mu reèe: šta ti je to u ruci?
A on odgovori: štap.
3 A Bog mu reèe: baci ga na zemlju.
I baci ga na zemlju, a on posta zmija. I
Mojsije pobježe od nje.
4 A Gospod reèe Mojsiju: pruži ruku
svoju, pa je uhvati za rep. I pruži ruku
svoju, i uhvati je, i opet posta štap u ruci
njegovoj.
5 To uèini, reèe Bog, da vjeruju da ti
se javio Gospod Bog otaca njihovijeh, Bog
Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev.
6 I opet mu reèe Gospod: turi sada ruku
svoju u njedra svoja. I on turi ruku svoju
u njedra svoja; a kad je izvadi iz njedara,
a to ruka mu gubava, bijela kao snijeg.
7 A Bog mu reèe: turi opet ruku svoju
u njedra svoja. I opet turi ruku svoju u
njedra svoja; a kad je izvadi iz njedara, a
to opet postala kao i ostalo tijelo njegovo.
8 Tako, reèe Bog, ako ti ne uzvjeruju i
ne poslušaju glasa tvojega za prvi znak,
poslušaæe za drugi znak.
9 Ako li ne uzvjeruju ni za ta dva
znaka i ne poslušaju glasa tvojega, a ti
zahvati vode iz rijeke, i prolij na zemlju, i
pretvoriæe se voda koju zahvatiš iz rijeke,
i provræi æe se u krv na zemlji.
10 A Mojsije reèe Gospodu: molim ti se,
Gospode, nijesam rjeèit èovjek, niti sam
prije bio niti sam otkako si progovorio sa
slugom svojim, nego sam sporijeh usta i
spora jezika.
11 A Gospod mu reèe: ko je dao usta
èovjeku? ili ko može stvoriti nijema ili
gluha ili okata ili slijepa? zar ne ja,
Gospod?
12 Idi dakle, ja æu biti s ustima tvojim, i
uèiæu te šta æeš govoriti.
13 A Mojsije reèe: molim te, Gospode,
pošlji onoga koga treba da pošlješ.
14 I razgnjevi se Gospod na Mojsija, i
reèe mu: nije li ti brat Aron Levit? znam
da je on rjeèit; i evo on æe te sresti, i kad
te vidi obradovaæe se u srcu svojem.
15 Njemu æeš kazati i metnuæeš ove
rijeèi u usta njegova, i ja æu biti s tvojim
ustima i s njegovijem ustima, i uèiæu vas
šta æete èiniti.
16 I on æe mjesto tebe govoriti narodu,
i on æe biti tebi mjesto usta a ti æeš biti
njemu mjesto Boga.
17 A taj štap uzmi u ruku svoju, njim
æeš èiniti èudesa.
18 I otide Mojsije, i vrati se k Jotoru tastu
svojemu, i reèe mu: pusti me da idem,
da se vratim k braæi svojoj u Misiru, da
vidim jesu li jošte u životu. I reèe Jotor
Mojsiju: idi s mirom.
19 I reèe Gospod Mojsiju u zemlji Madi-
jamskoj: idi, vrati se u Misir, jer su pomrli
svi koji su tražili dušu tvoju.
20 I uze Mojsije ženu svoju i sinove
svoje, i posadi ih na magarca, i poðe
natrag u zemlju Misirsku. I uze Mojsije
štap Božji u ruku svoju.
21 I reèe Gospod Mojsiju: kad otideš i
vratiš se u Misir, gledaj da uèiniš pred
Faraonom sva èudesa koja ti metnuh u
ruku: a ja æu uèiniti da mu otvrdne srce

i ne pusti naroda.
22 A ti æeš reæi Faraonu: ovako kaže Gospod: Izrailj je sin moj, prvenac moj.
23 I kazah ti: pusti sina mojega da mi posluži. A ti ga ne htje pustiti; evo ja æu ubiti sina tvojega, prvenca tvojega.
24 I kad bijaše na putu u gostionici, doðe k njemu Gospod i šæaše da ga ubije.
25 A Sefora uze oštar nož, i obreza sina svojega, i okrajak baci k nogama njegovijem govoreæi: ti si mi krvav zaruènik.
26 Tada ga ostavi Gospod; a ona radi obrezanja reèe: krvav zaruènik.
27 A Gospod reèe Aronu: izidi u pustinju na susret Mojsiju. I otide i srete ga na gori Božijoj, i poljubi ga.
28 I Mojsije kaza Aronu sve rijeèi Gospodnje, za koje ga posla, i sve znake koje mu zapovjedi.
29 I otidoše Mojsije i Aron, i skupiše sve starješine sinova Izrailjevijeh.
30 I Aron kaza sve rijeèi, koje bješe rekao Gospod Mojsiju, a Mojsije uèini znake pred narodom.
31 I narod vjerova; i razumješe da je Gospod pohodio sinove Izrailjeve i vidio nevolju njihovu; i savivši se pokloniše se.

5

1 A poslije izide Mojsije i Aron pred Faraona, i rekoše mu: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: pusti narod moj da mi praznuju praznik u pustinji.
2 Ali Faraon reèe: ko je Gospod da poslušam glas njegov i pustim Izrailja? Ne znam Gospoda, niti æu pustiti Izrailja.
3 A oni rekoše: Bog Jevrejski srete nas; molimo ti se da otidemo tri dana hoda u pustinju da prinesemo žrtvu Gospodu Bogu svojemu, da ne pošlje na nas pomor ili maè.
4 A car Misirski reèe im: Mojsije i Arone, zašto odvlaèite narod od rada njegova? Idite na svoj posao.
5 Još reèe Faraon: eto, naroda je mnogo u zemlji; a vi još hoæete da ostavlja svoje poslove.
6 I u isti dan zapovjedi Faraon nastojnicima nad narodom i upraviteljima njegovijem, i reèe:
7 Otsele nemojte davati narodu pljeve za opeke kao doslije, neka idu sami i kupe sebi pljevu.
8 A koliko su opeka doslije naèinjali toliko izgonite i otsele, niti što smanjite; jer besposlièe, i zato vièu govoreæi: da idemo da prinesemo žrtvu Bogu svojemu.
9 Valja navaliti poslove na te ljude, pa æe raditi i neæe slušati lažljivijeh rijeèi.
10 I izašavši nastojnici narodni i upravitelji rekoše narodu govoreæi: tako veli Faraon: ja vam neæu davati pljeve.
11 Idite sami i kupite sebi pljeve gdje naðete, a od posla vam se neæe popustiti ništa.
12 I razide se narod po svoj zemlji Misirskoj da èupa strnjiku mjesto pljeve.
13 A nastojnici navaljivahu govoreæi: svršujte poslove svoje koliko dolazi na dan, kao kad je bilo pljeve.
14 I upravitelji sinova Izrailjevijeh, koje postaviše nad njima nastojnici Faraonovi, dopadahu boja, i govoraše im se: zašto ni juèe ni danas ne naèiniste onoliko opeka koliko vam je odreðeno, kao prije?
15 I otidoše upravitelji sinova Izrailjevijeh, i povikaše k Faraonu govoreæi: zašto èiniš tako slugama svojim?
16 Pljeva se ne daje slugama tvojim, pa opet kažu nam: gradite opeke. I evo biju sluge tvoje, a kriv je tvoj narod.
17 A on reèe: besposliète, besposliète, i zato govorite: da idemo da prinesemo žrtvu Gospodu.
18 Nego idite, radite; pljeva vam se neæe davati, a opeke da dajete na broj.
19 I upravitelji sinova Izrailjevijeh vidješe da je zlo po njih što im se kaza: da ne bude opeka manje na dan.
20 I otišavši od Faraona sretoše Mojsija i Arona, koji izidoše pred njih.
21 Pa im rekoše: Gospod neka vas vidi i sudi, što nas omraziste Faraonu i slugama njegovijem, i dadoste im maè u ruku da nas pobiju.
22 I Mojsije se vrati ka Gospodu i reèe: Gospode, zašto si navukao to zlo na narod? zašto si me poslao?
23 Jer otkako izidoh pred Faraona i progovorih u tvoje ime, još gore postupa

s narodom ovijem, a ti ne izbavi naroda svojega.

6

1 A Gospod reèe Mojsiju: sad æeš vidjeti šta æu uèiniti Faraonu; jer pod rukom krjepkom pustiæe ih, i istjeraæe ih iz zemlje svoje pod rukom krjepkom.
2 Još govori Bog Mojsiju i reèe mu: ja sam Gospod.
3 I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu imenom Bog svemoguæi, a imenom svojim Gospod ne bih im poznat.
4 I uèinih zavjet svoj s njima da æu im dati zemlju Hanansku, zemlju u kojoj bijahu došljaci, u kojoj življahu kao stranci.
5 I èuh uzdisanje sinova Izrailjevijeh, koje Misirci drže u ropstvu, i opomenuh se zavjeta svojega.
6 Zato kaži sinovima Izrailjevijem: ja sam Gospod, i izvešæu vas ispod bremena Misirskih, i oprostiæu vas ropstva njihova, i izbaviæu vas mišicom podignutom i sudovima velikim.
7 I uzeæu vas da mi budete narod, i ja æu vam biti Bog, te æete poznati da sam ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena Misirskih.
8 Pak æu vas odvesti u svoju zemlju, za koju podigoh ruku svoju zaklinjuæi se da æu je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daæu vam je u našljedstvo, ja Gospod.
9 I Mojsije kaza tako sinovima Izrailjevijem; ali ne poslušaše Mojsija od slabosti duha svojega i od ljutoga ropstva.
10 I Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
11 Idi, kaži Faraonu caru Misirskom neka pusti sinove Izrailjeve iz zemlje svoje.
12 A Mojsije progovori pred Gospodom i reèe: eto, sinovi Izrailjevi ne poslušaše me, a kako æe me poslušati Faraon, kad sam neobrezanijeh usana?
13 Ali Gospod govori Mojsiju i Aronu, i zapovjedi im da idu k sinovima Izrailjevijem i k Faraonu, da izvedu sinove Izrailjeve iz zemlje Misirske.
14 Ovo su poglavice u domovima otaca svojih: sinovi Ruvima prvenca Izrailjeva: Enoh i Faluj, Asron i Harmija; to su porodice Ruvimove.
15 A sinovi Simeunovi: Jemuilo i Jamin i Aod i Ahin i Sar i Saul, sin neke Hananejke; to su porodice Simeunove.
16 A ovo su imena sinova Levijevih po porodicama njihovijem: Girson i Kat i Merarije; a Levije poživje sto i trideset i sedam godina.
17 A ovo su sinovi Girsonovi: Lovenije i Semej po porodicama svojim.
18 A sinovi Katovi: Amram i Isar i Hevron i Ozilo; a Kat poživje sto i trideset i tri godine.
19 A sinovi Merarijevi: Molija i Musija. To su porodice Levijeve po lozama svojim.
20 A Amram se oženi Johavedom bratuèedom svojom, i ona mu rodi Arona i Mojsija. A poživje Amram sto i trideset i sedam godina.
21 A sinovi Isarovi bjehu: Korej i Nafek i Zehrija.
22 A sinovi Ozilovi: Misailo i Elisafan i Segrija.
23 A Aron se oženi Jelisavetom kæerju Aminadavovom, sestrom Nasonovom; i ona mu rodi Nadava i Avijuda i Eleazara i Itamara.
24 A sinovi Korejevi bjehu: Asir i Elkana i Avijasar. To su porodice Korejeve.
25 I Eleazar sin Aronov oženi se jednom od kæeri Futilovijeh, i ona mu rodi Finesa. To su poglavice izmeðu otaca Levitskih po svojim porodicama.
26 To je Aron i Mojsije, kojima reèe Gospod: izvedite sinove Izrailjeve iz zemlje Misirske u èetama njihovijem.
27 To su koji govoriše Faraonu caru Misirskom da izvedu sinove Izrailjeve iz Misira; to je Mojsije i to je Aron.
28 I kad Gospod govoraše Mojsiju u zemlji Misirskoj,
29 Reèe Gospod Mojsiju govoreæi: ja sam Gospod; kaži Faraonu caru Misirskom sve što sam ti kazao.
30 I Mojsije reèe pred Gospodom: evo sam neobrezanijeh usana, pa kako æe me poslušati Faraon?

7

1 I Gospod reèe Mojsiju: evo, postavio sam te da si Bog Faraonu; a Aron brat tvoj biæe prorok tvoj.

2 Govoriæeš sve što ti zapovjedim; Aron
pak brat tvoj govoriæe Faraonu da pusti
sinove Izrailjeve iz zemlje svoje.
3 A ja æu uèiniti da otvrdne srce
Faraonu, te æu umnožiti znake svoje i
èudesa svoja u zemlji Misirskoj.
4 I neæe vas ipak poslušati Faraon; a ja
æu metnuti ruku svoju na Misir, i izvešæu
vojsku svoju, narod svoj, sinove Izrailjeve
iz zemlje Misirske sudovima velikim.
5 I poznaæe Misirci da sam ja Gospod,
kad dignem ruku svoju na Misir, i izve-
dem sinove Izrailjeve izmeðu njih.
6 I uèini Mojsije i Aron, kako im zapov-
jedi Gospod, tako uèiniše.
7 A Mojsiju bijaše osamdeset godina,
a Aronu osamdeset i tri godine, kad
govorahu s Faraonom.
8 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu gov-
oreæi:
9 Kad vam kaže Faraon i reèe: uèinite
kako èudo, onda reci Aronu: uzmi štap
svoj, i baci ga pred Faraona; te æe se
prometnuti u zmiju.
10 I izaðoše Mojsije i Aron pred Faraona,
i uèiniše kako zapovjedi Gospod; i baci
Aron štap svoj pred Faraona i pred sluge
njegove, i prometnu se u zmiju.
11 A Faraon dozva mudarce i vraèare;
te i vraèari Misirski uèiniše tako svojim
vraèanjem.
12 I baciše svaki svoj štap, i promet-
nuše se štapovi u zmije; ali štap Aronov
proždrije njihove štapove.
13 I otvrdnu srce Faraonovo, i ne
posluša ih, kao što bješe kazao Gospod.
14 I reèe Gospod Mojsiju: oteža srce
Faraonovo; neæe da pusti naroda.
15 Idi ujutru k Faraonu. Gle, on æe izaæi
na vodu, pa stani prema njemu na obali, a
štap koji se bio prometnuo u zmiju uzmi
u ruku.
16 I reci mu: Gospod Bog Jevrejski posla
me k tebi da ti kažem: pusti narod moj
da mi posluži u pustinji. Ali ti eto još ne
posluša.
17 Zato Gospod ovako veli: ovako æeš
poznati da sam ja Gospod: evo, udariæu
štapom što mi je u ruci po vodi što je u
rijeci, i prometnuæe se u krv.
18 I ribe u rijeci pomrijeæe, i rijeka
æe se usmrdjeti, i Misirci æe se uzmuèiti
tražeæi vode da piju iz rijeke.
19 I Gospod reèe Mojsiju: reci Aronu:
uzmi štap svoj, i pruži ruku svoju na vode
Misirske, na potoke, na rijeke i na jezera
njihova i na sva zborišta voda njihovijeh;
i prometnuæe se u krv, i biæe krv po svoj
zemlji Misirskoj, i po sudima drvenijem i
kamenijem.
20 I uèiniše Mojsije i Aron kako im
zapovjedi Gospod; i podigav Aron štap
svoj udari po vodi koja bješe u rijeci pred
Faraonom i slugama njegovijem. I sva
voda što bješe u rijeci prometnu se u krv.
21 I pomriješe ribe što bijahu u rijeci,
i usmrdje se rijeka tako da ne mogahu
Misirci piti vode iz rijeke, i bješe krv po
svoj zemlji Misirskoj.
22 Ali i vraèari Misirski uèiniše tako svo-
jim vraèanjem; i srce Faraonu otvrdnu, te
ih ne posluša, kao što bješe kazao Gospod.
23 I okrenuv se Faraon otide kuæi svojoj,
i ne mari ni za to.
24 A Misirci svi kopaše oko rijeke
tražeæi vode da piju; jer ne mogahu piti
vode iz rijeke.
25 I navrši se sedam dana kako rijeku
udari Gospod.

8

1 I reèe Gospod Mojsiju: idi k Faraonu,
i reci mu: ovako veli Gospod: pusti narod
moj, da mi posluži.
2 Ako li neæeš pustiti, evo æu moriti svu
zemlju žabama.
3 I rijeka æe se napuniti žaba, i one æe
izaæi i skakati tebi po kuæi i po klijeti gdje
spavaš i po postelji tvojoj i po kuæama
sluga tvojih i naroda tvojega i po peæima
tvojim i po naævama tvojim;
4 I na tebe i na narod tvoj i na sve sluge
tvoje skakaæe žabe.
5 I reèe Gospod Mojsiju: kaži Aronu:
pruži ruku svoju sa štapom svojim na
rijeke i na potoke i na jezera, i uèini nek
izaðu žabe na zemlju Misirsku.
6 I pruži Aron ruku svoju na vode
Misirske, i izaðoše žabe i pokriše zemlju
Misirsku.

7 Ali i vraèari Misirski uèiniše tako svojim vraèanjem, uèiniše te izaðoše žabe na zemlju Misirsku.
8 A Faraon dozva Mojsija i Arona i reèe: molite Gospoda da ukloni žabe od mene i od naroda mojega, pak æu pustiti narod da prinesu žrtvu Gospodu.
9 A Mojsije reèe Faraonu: èast da ti je nada mnom! dokle da mu se molim za te i za sluge tvoje i za narod tvoj da odbije žabe od tebe i iz kuæa tvojih, i samo u rijeci da ostanu?
10 A on reèe: do sjutra. A Mojsije reèe: biæe kako si kazao, da poznaš da niko nije kao Gospod Bog naš.
11 Otiæi æe žabe od tebe i iz kuæa tvojih i od sluga tvojih i od naroda tvojega; samo æe u rijeci ostati.
12 I otide Mojsije i Aron od Faraona; i zavapi Mojsije ka Gospodu za žabe koje bješe pustio na Faraona.
13 A Gospod uèini po rijeèi Mojsijevoj; i pocrkaše žabe, i oprostiše ih se kuæe i sela i polja.
14 I na gomile ih grtahu, da je smrdjela zemlja.
15 A kad Faraon vidje gdje odahnu, otvrdnu mu srce, i ne posluša ih, kao što bješe kazao Gospod.
16 A Gospod reèe Mojsiju: kaži Aronu: pruži štap svoj, i udari po prahu na zemlji, nek se pretvori u uši po svoj zemlji Misirskoj.
17 I uèiniše tako: Aron pruži ruku svoju sa štapom svojim, i udari po prahu na zemlji, i postaše uši po ljudima i po stoci, sav prah na zemlji pretvori se u uši po cijeloj zemlji Misirskoj.
18 A gledaše i vraèari Misirski vraèanjem svojim da uèine da postanu uši, ali ne mogoše. I bijahu uši po ljudima i po stoci.
19 I rekoše vraèari Faraonu: ovo je prst Božji. Ali opet otvrdnu srce Faraonu, te ih ne posluša, kao što bješe kazao Gospod.
20 A Gospod reèe Mojsiju: ustani rano i izaði pred Faraona, evo, on æe izaæi k vodi, pa mu reci: ovako veli Gospod: pusti narod moj da mi posluži.
21 Ako li ne pustiš naroda mojega, evo, pustiæu na tebe i na sluge tvoje i na narod tvoj i na kuæe tvoje svakojake bubine, i napuniæe se bubina kuæe Misirske i zemlja na kojoj su.
22 Ali æu u taj dan odvojiti zemlju Gesemsku, gdje živi moj narod, i ondje neæe biti bubina, da poznaš da sam ja Gospod na zemlji.
23 I postaviæu razliku izmeðu naroda svojega i naroda tvojega. Sjutra æe biti znak taj.
24 I uèini Gospod tako, i doðoše silne bubine u kuæu Faraonovu i u kuæe sluga njegovijeh i u svu zemlju Misirsku, da se sve u zemlji pokvari od bubina.
25 I Faraon dozva Mojsija i Arona, i reèe im: idite, prinesite žrtvu Bogu svojemu ovdje u zemlji.
26 A Mojsije reèe: ne valja tako; jer bismo prinijeli na žrtvu Gospodu Bogu svojemu što je neèisto Misircima; a kad bismo prinijeli na žrtvu što je neèisto Misircima na oèi njihove, ne bi li nas pobili kamenjem?
27 Tri dana hoda treba da idemo u pustinju da prinesemo žrtvu Gospodu Bogu svojemu, kao što nam je kazao.
28 A Faraon reèe: pustiæu vas da prinesete žrtvu Gospodu Bogu svojemu u pustinji; ali da ne idete dalje; pa se molite za me.
29 A Mojsije reèe: evo ja idem od tebe, i moliæu se Gospodu da otidu bubine od Faraona i od sluga njegovijeh i od naroda njegova sjutra; ali nemoj opet da prevariš, i da ne pustiš naroda da prinese žrtvu Gospodu.
30 I otide Mojsije od Faraona, i pomoli se Gospodu.
31 I uèini Gospod po rijeèi Mojsijevoj, te otidoše bubine od Faraona i od sluga njegovijeh i od naroda njegova; ne osta ni jedna.
32 Ali opet otvrdnu srce Faraonovo, i ne pusti naroda.

9

1 Tada reèe Gospod Mojsiju: idi k Faraonu, i reci mu: ovako veli Gospod Bog Jevrejski: pusti narod moj da mi posluži;

2 Ako li ih ne pustiš nego ih još staneš
zadržavati,
3 Evo, ruka Gospodnja doæi æe na stoku
tvoju u polju, na konje, na magarce, na
kamile, na volove i na ovce, s pomorom
vrlo velikim.
4 A odvojiæe Gospod stoku Izrailjsku od
stoke Misirske; te od svega što je sinova
Izrailjevijeh neæe poginuti ništa.
5 I postavio je Gospod rok rekavši:
sjutra æe to uèiniti na zemlji Gospod.
6 I Gospod uèini to sjutradan, i sva
stoka Misirska uginu; a od stoke sinova
Izrailjevijeh ne uginu nijedno.
7 I posla Faraon da vide, i gle, od stoke
Izrailjske ne uginu nijedno; ipak otvrdnu
srce Faraonu, i ne pusti naroda.
8 Tada reèe Gospod Mojsiju i Aronu:
uzmite pepela iz peæi pune pregršti, i Mo-
jsije neka ga baci u nebo pred Faraonom;
9 I postaæe prah po svoj zemlji
Misirskoj, a od njega æe postati kraste
pune gnoja i na ljudima i na stoci po svoj
zemlji Misirskoj.
10 I uzeše pepela iz peæi, i stadoše
pred Faraona, i baci ga Mojsije u nebo, i
postaše kraste pune gnoja po ljudima i po
stoci.
11 I vraèari ne mogoše stajati pred
Mojsijem od krasta; jer bijahu kraste i na
vraèarima i na svijem Misircima.
12 I Gospod uèini te otvrdnu srce
Faraonovo, i ne posluša ih, kao što bješe
kazao Gospod Mojsiju.
13 Poslije reèe Gospod Mojsiju: ustani
rano i izaði pred Faraona, i reci mu:
ovako veli Gospod Bog Jevrejski: pusti
narod moj da mi posluži.
14 Jer æu sada pustiti sva zla svoja na
srce tvoje i na sluge tvoje i na narod tvoj,
da znaš da niko nije kao ja na cijeloj
zemlji.
15 Jer sada kad pružih ruku svoju, mo-
gah i tebe i narod tvoj udariti pomorom,
pa te ne bi više bilo na zemlji;
16 Ali te ostavih da pokažem na tebi silu
svoju, i da se pripovijeda ime moje po svoj
zemlji.
17 I ti se još podižeš na moj narod, i
neæeš da ga pustiš?
18 Evo, sjutra æu u ovo doba pustiti
grad vrlo velik, kakoga nije bilo u Misiru
otkako je postao pa do sada.
19 Zato sada pošlji, te skupi stoku svoju i
što god imaš u polju, jer æe pasti grad na
sve ljude i na stoku što se zateèe u polju
i ne bude skupljeno u kuæu, i izginuæe.
20 Koji se god izmeðu sluga Faraonovi-
jeh poboja rijeèi Gospodnje, on brže skupi
sluge svoje i stoku svoju u kuæu;
21 A koji ne maraše za rijeè Gospodnju,
on ostavi sluge svoje i stoku svoju u polju.
22 I Gospod reèe Mojsiju: pruži ruku
svoju k nebu, neka udari grad po svoj
zemlji Misirskoj, na ljude i na stoku i na
sve bilje po polju u zemlji Misirskoj.
23 I Mojsije pruži štap svoj k nebu, i
Gospod pusti gromove i grad, da oganj
skakaše na zemlju. I tako Gospod uèini,
te pade grad na zemlju Misirsku.
24 A bješe grad i oganj smiješan s
gradom silan veoma, kakoga ne bješe u
svoj zemlji Misirskoj otkako je ljudi u njoj.
25 I pobi grad po svoj zemlji Misirskoj
što god bješe u polju od èovjeka do
živinèeta; i sve bilje u polju potr grad, i
sva drveta u polju polomi.
26 Samo u zemlji Gesemskoj, gdje bijahu
sinovi Izrailjevi, ne bješe grada.
27 Tada posla Faraon, te dozva Mojsija i
Arona, i reèe im: sada zgriješih; Gospod
je pravedan, a ja i moj narod jesmo
bezbožnici.
28 Molite se Gospodu, jer je dosta, neka
prestanu gromovi Božji i grad, pa æu vas
pustiti, i više vas neæe niko ustavljati.
29 A Mojsije mu reèe: kad izaðem iza
grada, raširiæu ruke svoje ka Gospodu,
a gromovi æe prestati i grada neæe više
biti, da znaš da je Gospodnja zemlja.
30 A ti i sluge tvoje znam da se još
neæete bojati Gospoda Boga.
31 I propade lan i jeèam, jer jeèam bješe
klasao, a lan se glavièio.
32 A pšenica i krupnik ne propade, jer
bješe pozno žito.
33 I Mojsije otišav od Faraona iza grada
raširi ruke svoje ka Gospodu, i prestaše
gromovi i grad, i dažd ne padaše na
zemlju.

34 Ali Faraon vidjev gdje presta daždi grad i gromovi, stade opet griješiti, i srce mu otvrdnu i njemu i slugama njegovijem.
35 Otvrdnu srce Faraonu, te ne pusti sinova Izrailjevijeh, kao što bješe kazao Gospod preko Mojsija.

10

1 A Gospod reèe Mojsiju: idi k Faraonu, jer sam ja uèinio da otvrdne srce njegovo i srce sluga njegovijeh, da uèinim ove znake svoje među njima,
2 I da pripovijedaš sinovima svojim i unucima svojim šta uèinih u Misiru i kakve znake svoje pokazah na njima, da biste znali da sam ja Gospod.
3 I otide Mojsije i Aron k Faraonu, i rekoše mu: ovako veli Gospod Bog Jevrejski: dokle æeš se protiviti da se ne poniziš preda mnom? Pusti narod moj da mi posluži.
4 Jer ako neæeš pustiti naroda mojega, evo sjutra æu nanijeti skakavce na zemlju tvoju;
5 I pokriæe svu zemlju da se neæe vidjeti zemlje, i poješæe ostatak što se saèuvao, koji vam je ostao iza grada, i poješæe sva drveta što vam rastu u polju.
6 I napuniæe ih se kuæe tvoje i kuæe svijeh sluga tvojih i kuæe svijeh Misiraca, što nijesu vidjeli oci tvoji ni oci otaca tvojih, otkako su postali na zemlji do danas. I okrenuv se otide od Faraona.
7 A sluge rekoše Faraonu: dokle æe nas taj muèiti? Pusti ih neka poslužе Gospodu Bogu svojemu. Zar još ne vidiš gdje propade Misir?
8 I dozvaše opet Mojsija i Arona pred Faraona, i reèe im: idite, poslužite Gospodu Bogu svojemu. A koji su što æe iæi?
9 A Mojsije reèe: s djecom svojom i sa starcima svojim iæi æemo, sa sinovima svojim i sa kæerima svojim, sa stokom svojom sitnom i krupnom iæi æemo, jer imamo praznik Gospodnji.
10 A on im reèe: tako bio Gospod s vama, kako æu vas ja pustiti s djecom vašom! Vidite da zlo mislite.
11 Neæe biti tako; nego vi ljudi idite i poslužite Gospodu, jer to ištete. I otjera ih od sebe Faraon.
12 Tada reèe Gospod Mojsiju: pruži ruku svoju na zemlju Misirsku, da doðu skakavci na zemlju Misirsku i pojedu sve bilje po zemlji, što god osta iza grada.
13 I pruži Mojsije štap svoj na zemlju Misirsku, i Gospod navede ustoku na zemlju, te duva cijeli dan i cijelu noæ; a kad svanu, donese ustoka skakavce.
14 I doðoše skakavci na svu zemlju Misirsku, i popadaše po svijem krajevima Misirskim silni veoma, kakih prije nigda nije bilo niti æe kad biti onakih.
15 I pokriše svu zemlju, da se zemlja ne viðaše, i pojedoše svu travu na zemlji i sav rod na drvetima, što osta iza grada, i ne osta ništa zeleno od drveta i od bilja poljskoga u svoj zemlji Misirskoj.
16 Tada Faraon brže dozva Mojsija i Arona, i reèe: zgriješih Gospodu Bogu vašemu i vama.
17 Ali mi još sada samo oprosti grijeh moj, i molite se Gospodu Bogu svojemu da ukloni od mene samo ovu smrt.
18 I otide Mojsije od Faraona, i pomoli se Gospodu.
19 I okrenu Gospod vjetar od zapada vrlo jak, koji uze skakavce i baci ih u Crveno More, i ne osta nijedan skakavac u cijeloj zemlji Misirskoj.
20 Ali Gospod uèini te otvrdnu srce Faraonu, i ne pusti sinova Izrailjevijeh.
21 I reèe Gospod Mojsiju: pruži ruku svoju k nebu, i biæe tama po zemlji Misirskoj taka da æe je pipati.
22 I Mojsije pruži ruku svoju k nebu, i posta gusta tama po svoj zemlji Misirskoj za tri dana.
23 Ne viðahu jedan drugoga, i niko se ne maèe s mjesta gdje bješe za tri dana; ali se kod svijeh sinova Izrailjevijeh vidjelo po stanovima njihovijem.
24 Tada Faraon dozva Mojsija, i reèe: idite, poslužite Gospodu; samo stoka vaša sitna i krupna neka ostane, a djeca vaša neka idu s vama.
25 A Mojsije reèe: treba da nam daš i što æemo prinijeti i sažeæi na žrtvu Gospodu Bogu svojemu;

26 Zato i stoka naša nek ide s nama, da
ne ostane ni papka, jer izmeðu nje treba
da uzmemo èim æemo poslužiti Gospodu
Bogu svojemu, a ne znamo kojim æemo
poslužiti Gospodu dokle ne doðemo on-
amo.
27 Ali Gospod uèini te otvrdnu srce
Faraonu, i ne htje ih pustiti.
28 I reèe mu Faraon: idi od mene, i
èuvaj se da mi više ne doðeš na oèi, jer
ako mi doðeš na oèi, poginuæeš.
29 A Mojsije reèe: pravo si kazao; neæu
ti više doæi na oèi.

11

1 A Gospod reèe Mojsiju: još æu jedno
zlo pustiti na Faraona i na Misir, pa æe
vas onda pustiti; pustiæe sasvijem, i još
æe vas tjerati.
2 A sada kaži narodu neka svaki èovjek
ište u susjeda svojega i svaka žena u
susjede svoje nakita srebrnijeh i nakita
zlatnijeh.
3 I Gospod uèini te narod naðe ljubav
u Misiraca; i sam Mojsije bješe vrlo
velik èovjek u zemlji Misirskoj kod sluga
Faraonovijeh i kod naroda.
4 I reèe Mojsije: ovako veli Gospod: oko
ponoæi proæi æu kroz Misir,
5 I pomrijeæe svi prvenci u zemlji
Misirskoj, od prvenca Faraonova, koji
šæaše sjedjeti na prijestolu njegovu, do
prvenca sluškinje za žrvnjem, i od stoke
što je god prvenac.
6 I biæe vika velika po svoj zemlji
Misirskoj, kakve još nije bilo niti æe je kad
biti.
7 A kod sinova Izrailjevijeh nigdje neæe
ni pas jezikom svojim maæi ni među
ljudima ni među stokom, da znate da je
Gospod uèinio razliku izmeðu Izrailjaca i
Misiraca.
8 I doæi æe sve te sluge tvoje k meni, i
pokloniæe mi se govoreæi: idi, i ti i sav
narod koji je pristao za tobom. I onda æu
izaæi. I otide Mojsije od Faraona s velikim
gnjevom.
9 A Gospod reèe Mojsiju: neæe vas
poslušati Faraon, da bih umnožio èudesa
svoja u zemlji Misirskoj.
10 I Mojsije i Aron uèiniše sva ova
èudesa pred Faraonom, a Gospod uèini
te otvrdnu srce Faraonu, i ne pusti sinova
Izrailjevijeh iz zemlje svoje.

12

1 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu u zemlji
Misirskoj govoreæi:
2 Ovaj mjesec da vam je poèetak
mjesecima, da vam je prvi mjesec u
godini.
3 Kažite svemu zboru Izrailjevu i recite:
desetoga dana ovoga mjeseca svaki neka
uzme jagnje ili jare, po porodicama, po
jedno na dom;
4 Ako li je dom mali za jagnje ili jare,
neka uzme k sebi susjeda, koji mu je
najbliži, s onoliko duša koliko treba da
mogu pojesti jagnje ili jare.
5 A jagnje ili jare da vam bude zdravo,
muško, od godine; između ovaca ili
između koza uzmite.
6 I èuvajte ga do èetrnaestoga dana
ovoga mjeseca, a tada savkoliki zbor
Izrailjev neka ga zakolje uveèe.
7 I neka uzmu krvi od njega i pokrope
oba dovratka i gornji prag na kuæama u
kojima æe ga jesti.
8 I neka jedu meso iste noæi, na vatri
peèeno, s hljebom prijesnijem i sa zeljem
gorkim neka jedu.
9 Nemojte jesti sirovo ni u vodi kuhano,
nego na vatri peèeno, s glavom i s
nogama i s drobom.
10 I ništa nemojte ostaviti do jutra; ako
li bi što ostalo do jutra, spalite na vatri.
11 A ovako jedite: opasani, obuæa da
vam je na nogu i štap u ruci, i jedite hitno,
jer je prolazak Gospodnji.
12 Jer æu proæi po zemlji Misirskoj
tu noæ, i pobiæu sve prvence u zemlji
Misirskoj od èovjeka do živinèeta, i
sudiæu svijem bogovima Misirskim, ja
Gospod.
13 A krv ona biæe vam znak na
kuæama, u kojima æete biti; i kad vidim
krv, proæi æu vas, te neæe biti među
vama pomora, kad stanem ubijati po
zemlji Misirskoj.

14 I taj æe vam dan biti za spomen, i praznovaæete ga Gospodu od koljena do koljena; praznujte ga zakonom vjeènijem.
15 Sedam dana jedite hljebove prijesne, i prvoga dana uklonite kvasac iz kuæa svojih; jer ko bi god jeo što s kvascem od prvoga dana do sedmoga, istrijebiæe se ona duša iz Izrailja.
16 Prvi dan biæe sveti sabor; tako i sedmi dan imaæete sveti sabor; nikakav posao da se ne radi u te dane, osim što treba za jelo svakoj duši, to æete samo gotoviti.
17 I držite dan prijesnijeh hljebova, jer u taj dan izvedoh vojske vaše iz zemlje Misirske; držite taj dan od koljena do koljena zakonom vjeènijem.
18 Prvoga mjeseca èetrnaesti dan uveèe poènite jesti prijesne hljebove pa do dvadeset prvoga dana istoga mjeseca uveèe.
19 Za sedam dana da se ne naðe kvasca u kuæama vašim; jer ko bi god jeo što s kvascem, istrijebiæe se ona duša iz zbora Izrailjeva, bio došljak ili roðen u zemlji.
20 Ništa s kvascem nemojte jesti, nego jedite hljeb prijesan po svijem stanovima svojim.
21 I sazva Mojsije sve starješine Izrailjske, i reèe im: izberite i uzmite sebi jagnje ili jare po porodicama svojim, i zakoljite pashu.
22 I uzmite kitu isopa i zamoèite je u krv, koja æe biti u zdjeli, i pokropite gornji prag i oba dovratka krvlju, koja æe biti u zdjeli, i nijedan od vas da ne izlazi na vrata kuæna do jutra.
23 Jer æe zaæi Gospod da bije Misir, pa kad vidi krv na gornjem pragu i na oba dovratka, proæi æe Gospod mimo ona vrata, i neæe dati krvniku da uðe u kuæe vaše da ubija.
24 I držite ovo kao zakon tebi i sinovima tvojim dovijeka.
25 I kad doðete u zemlju koju æe vam dati Gospod, kao što je kazao, držite ovu službu.
26 I kad vam reku sinovi vaši: kakva vam je to služba?
27 Recite: ovo je žrtva za prolazak Gospodnji, kad proðe kuæe sinova Izrailjevih u Misiru ubijajuæi Misirce, a domove naše saèuva. Tada narod savi glavu i pokloni se.
28 I otidoše i uèiniše sinovi Izrailjevi, kako zapovjedi Gospod preko Mojsija i Arona, tako uèiniše.
29 A oko ponoæi pobi Gospod sve prvence u zemlji Misirskoj od prvenca Faraonova koji šæaše sjedjeti na prijestolu njegovu do prvenca sužnja u tamnici, i što god bješe prvenac od stoke.
30 Tada usta Faraon one noæi, on i sve sluge njegove i svi Misirci, i bi vika velika u Misiru, jer ne bješe kuæe u kojoj ne bi mrtvaca.
31 I dozva Mojsija i Arona po noæi i reèe: ustajte, idite iz naroda mojega i vi i sinovi Izrailjevi, i otidite, poslužite Gospodu, kao što govoriste.
32 Uzmite i ovce svoje i goveda svoja, kao što govoriste, i idite, pa i mene blagoslovite.
33 I Misirci navaljivahu na narod da brže idu iz zemlje, jer govorahu: izgibosmo svi.
34 I narod uze tijesto svoje još neuskislo, umotavši ga u haljine svoje, na ramena svoja.
35 I uèiniše sinovi Izrailjevi po zapovijesti Mojsijevoj, i zaiskaše u Misiraca nakita srebrnijeh i nakita zlatnijeh i haljina.
36 I Gospod uèini, te narod naðe ljubav u Misiraca, te im dadoše; tako oplijeniše Misirce.
37 I otidoše sinovi Izrailjevi iz Ramese u Sohot, oko šest stotina tisuæa pješaka, samijeh ljudi osim djece.
38 I drugih ljudi mnogo otide s njima, i stoke sitne i krupne vrlo mnogo.
39 I od tijesta koje iznesoše iz Misira ispekoše pogaèe prijesne, jer ne bješe uskislo kad ih potjeraše Misirci, te ne mogaše oklijevati, niti spremiše sebi brašnjenice.
40 A baviše se sinovi Izrailjevi u Misiru èetiri stotine i trideset godina.
41 I kad se navrši èetiri stotine i trideset godina, u isti dan izaðoše sve vojske Gospodnje iz zemlje Misirske.
42 Ta se noæ svetkuje Gospodu, u koju

ih izvede iz Misira; to je noæ Gospodnja, koju treba da svetkuju sinovi Izrailjevi od koljena na koljeno.
43 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu: ovo neka bude zakon za pashu: nijedan tuðin da je ne jede;
44 A svaki sluga vaš kupljen za novce, kad ga obrežete, onda neka je jede.
45 Došljak ili najamnik da je ne jede.
46 U istoj kuæi da se jede, da ne iznesete mesa od nje iz kuæe, i kosti da joj ne prelomite.
47 Sav zbor Izrailjev neka èini tako.
48 Ako bi kod tebe sjedio tuðin i htio bi svetkovati pashu Gospodnju, neka mu se obreže sve muškinje, pa onda neka pristupi da je svetkuje, i neka bude kao roðen u zemlji; a niko neobrezan da je ne jede.
49 Zakon jedan da je i roðenome u zemlji i došljaku koji sjedi među vama.
50 I uèiniše svi sinovi Izrailjevi kako zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu, tako uèiniše.
51 I taj dan izvede Gospod sinove Izrailjeve iz zemlje Misirske u èetama njihovijem.

13

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Posveti mi svakoga prvenca, što god otvora matericu u sinova Izrailjevijeh, i od ljudi i od stoke; jer je moje.
3 I Mojsije reèe narodu: pamtite ovaj dan, u koji izidoste iz Misira, iz doma ropskoga, jer vas rukom krjepkom izvede Gospod odande; neka se dakle ne jede ništa s kvascem.
4 Danas izlazite, mjeseca Aviva;
5 Pa kad te Gospod uvede u zemlju Hananejsku i Hetejsku i Amorejsku i Jevejsku i Jevusejsku, za koju se zakleo ocima tvojim da æe ti je dati, zemlju u kojoj teèe mlijeko i med, tada da služiš službu ovu ovoga mjeseca;
6 Sedam dana jedi hljebove prijesne, a sedmi dan neka je praznik Gospodnji.
7 Hljebovi prijesni da se jedu sedam dana, i da se ne vidi u tebe ništa s kvascem, niti da se vidi u tebe kvasac u cijelom kraju tvom.
8 I kazaæeš sinu svojemu u taj dan govoreæi: ovo je za ono što mi je uèinio Gospod kad sam izlazio iz Misira.
9 I neka ti bude kao znak na ruci tvojoj i kao spomen pred oèima tvojima, da ti zakon Gospodnji bude u ustima; jer te je rukom krjepkom izveo Gospod iz Misira.
10 Zato vrši zakon ovaj na vrijeme, od godine do godine.
11 I kad te uvede Gospod u zemlju Hananejsku, kao što se zakleo tebi i tvojim ocima, i da ti je,
12 Odvajaæeš Gospodu što god otvora matericu, i od stoke tvoje što god otvora matericu, što je muško, da bude Gospodu.
13 A svako magare prvenèe otkupi jagnjetom ili jaretom; ako li ga ne bi otkupio, slomi mu vrat. Ali svakoga prvenca èovjeèijega između sinova svojih otkupi.
14 A kad te zapita sin tvoj unapredak govoreæi: šta je to? reci mu: rukom krjepkom izvede nas Gospod iz Misira, iz doma ropskoga.
15 Jer kad otvrdnu Faraon, te nas ne htje pustiti, pobi Gospod sve prvence u zemlji Misirskoj od prvenca èovjeèijega do prvenca od stoke; zato prinosim Gospodu sve muško što otvora matericu, a svakoga prvenca sinova svojih otkupljujem.
16 I to neka ti je kao znak na ruci i kao poèeonik među oèima tvojima, da nas je rukom krjepkom izveo Gospod iz Misira.
17 A kad Faraon pusti narod, ne odvede ih Bog putem k zemlji Filistejskoj, ako i bješe kraæi, jer Bog reèe: da se ne pokaje narod kad vidi rat, i ne vrati se u Misir.
18 Nego Bog zavede narod putem preko pustinje na Crvenom Moru. A vojnièkim redom izidoše sinovi Izrailjevi iz zemlje Misirske.
19 I Mojsije uze kosti Josifove sa sobom; jer bješe zakleo sinove Izrailjeve rekavši: zaista æe vas pohoditi Bog, a tada iznesite kosti moje odavde sa sobom.
20 Tako otišavši iz Sohota stadoše u oko u Etamu, nakraj pustinje.
21 A Gospod iðaše pred njima danju u stupu od oblaka vodeæi ih putem, a noæu u stupu od ognja svijetleæi im, da bi putovali danju i noæu.

22 I ne uklanjaše ispred naroda stupa od oblaka danju ni stupa od ognja noæu.

14

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevijem neka saviju i stanu u oko pred Pi-Airot između Migdola i mora prema Vel-Sefonu; prema njemu neka stanu u oko pokraj mora.
3 Jer æe Faraon reæi za sinove Izrailjeve: zašli su u zemlju, zatvorila ih je pustinja.
4 I uèiniæu da otvrdne srce Faraonu, te æe poæi u potjeru za vama, i ja æu se proslaviti na njemu i na svoj vojsci njegovoj, i Misirci æe poznati da sam ja Gospod. I uèiniše tako.
5 A kad bi javljeno caru Misirskom da je pobjegao narod, promijeni se srce Faraonovo i sluga njegovijeh prema narodu, te rekoše: šta uèinismo, te pustismo Izrailja da nam ne služi?
6 I upreže u kola svoja, i uze narod svoj sa sobom.
7 I uze šest stotina kola izabranih i što još bješe kola Misirskih, i nad svjema vojvode.
8 I Gospod uèini, te otvrdnu srce Faraonu caru Misirskom, i poðe u potjeru za sinovima Izrailjevijem, kad sinovi Izrailjevi otidoše pod rukom visokom.
9 I tjeravši ih Misirci stigoše ih, sva kola Faraonova, konjici njegovi i vojska njegova, kad bjehu u okolu na moru kod Pi-Airota prema Vel-Sefonu.
10 I kad se približi Faraon, podigoše sinovi Izrailjevi oèi svoje a to Misirci idu za njima, i uplašiše se vrlo, i povikaše sinovi Izrailjevi ka Gospodu.
11 I rekoše Mojsiju: zar ne bješe grobova u Misiru, nego nas dovede da izginemo u pustinji? Šta uèini, te nas izvede iz Misira?
12 Nijesmo li ti govorili u Misiru i rekli: proði nas se, neka služimo Misircima? jer bi nam bolje bilo služiti Misircima nego izginuti u pustinji.
13 A Mojsije reèe narodu: ne bojte se, stanite pa gledajte kako æe vas Gospod izbaviti danas; jer Misirce koje ste vidjeli danas, neæete ih nigda više vidjeti dovijeka.
14 Gospod æe se biti za vas, a vi æete muèati.
15 A Gospod reèe Mojsiju: što vièeš k meni? kaži sinovima Izrailjevijem neka idu.
16 A ti digni štap svoj i pruži ruku svoju na more, i rascijepi ga, pa neka idu sinovi Izrailjevi posred mora suhim.
17 I gle, ja æu uèiniti da otvrdne srce Misircima, te æe poæi za njima; i proslaviæu se na Faraonu i na svoj vojsci njegovoj, na kolima njegovijem i na konjicima njegovijem.
18 I Misirci æe poznati da sam ja Gospod, kad se proslavim na Faraonu, na kolima njegovijem i na konjicima njegovijem.
19 I podiže se anðeo Gospodnji, koji iðaše pred vojskom Izrailjskom, i otide im za leða; i podiže se stup od oblaka ispred njih, i stade im za leða.
20 i došav među vojsku Misirsku i vojsku Izrailjsku bješe onijem oblak mraèan a ovijem svijetljaše po noæi, te ne pristupiše jedni drugima cijelu noæ.
21 I pruži Mojsije ruku svoju na more, a Gospod uzbi more vjetrom istoènijem, koji jako duvaše cijelu noæ, i osuši more, i voda se rastupi.
22 I poðoše sinovi Izrailjevi posred mora suhim, i voda im stajaše kao zid s desne strane i s lijeve strane.
23 I Misirci tjerajuæi ih poðoše za njima posred mora, svi konji Faraonovi, kola i konjici njegovi.
24 A u stražu jutrenju pogleda Gospod na vojsku Misirsku iz stupa od ognja i oblaka, i smete vojsku Misirsku.
25 I pozbaca toèkove kolima njihovijem, te ih jedva vucijahu. Tada rekoše Misirci: bježimo od Izrailja, jer se Gospod bije za njih s Misircima.
26 A Gospod reèe Mojsiju: pruži ruku svoju na more, neka se vrati voda na Misirce, na kola njihova i na konjike njihove.
27 I Mojsije pruži ruku svoju na more, i doðe opet more na silu svoju pred zoru,

a Misirci nagoše bježati prema moru; i Gospod baci Misirce usred mora.
28 A vrativši se voda potopi kola i konjike sa svom vojskom Faraonovom, što ih
god bješe pošlo za njima u more, i ne osta od njih nijedan.
29 I sinovi Izrailjevi iðahu posred mora suhim; i stajaše im voda kao zid s desne strane i s lijeve strane.
30 I izbavi Gospod Izrailja u onaj dan iz ruku Misirskih; i vidje Izrailj mrtve Misirce na brijegu morskom.
31 I vidje Izrailj silu veliku, koju pokaza Gospod na Misircima, i narod se poboja Gospoda, i vjerova Gospodu i Mojsiju sluzi njegovu.

15

1 Tada zapjeva Mojsije i sinovi Izrailjevi ovu pjesmu Gospodu, i rekoše ovako: Pjevaæu Gospodu, jer se slavno proslavi; konja i konjika vrže u more.
2 Sila je moja i pjesma moja Gospod, koji me izbavi; on je Bog moj, i slaviæu ga; Boga oca mojega, i uzvišivaæu ga.
3 Gospod je velik ratnik; ime mu je Gospod.
4 Kola Faraonova i vojsku njegovu vrže u more; izbrane vojvode njegove utopiše se u Crvenom Moru.
5 Bezdani ih pokriše; padoše u dubinu kao kamen.
6 Desnica tvoja, Gospode, proslavi se u sili; desnica tvoja, Gospode, satr neprijatelja.
7 I mnoštvom velièanstva svojega oborio si one koji ustaše na te; pustio si gnjev svoj, i proždrije ih kao slamu.
8 Od daha nozdara tvojih sabra se voda; stade u gomilu voda koja teèe; stinuše se vali usred mora.
9 Neprijatelj reèe: tjeraæu, stignuæu, dijeliæu plijen; nasitiæe ih se duša moja, izvuæi æu maè svoj, istrijebiæe ih ruka moja.
10 Ti dunu vjetrom svojim, i more ih pokri, i utonuše kao olovo u dubokoj vodi.
11 Ko je kao ti među silnima, Gospode? ko je kao ti slavan u svetosti, strašan u hvali, i da èini èudesa?
12 Ti pruži desnicu svoju, i proždrije ih zemlja.
13 Vodiš milošæu svojom narod, koji si iskupio, vodiš krjepošæu svojom u stan svetosti svoje.
14 Èuæe narodi, i zadrhtaæe; muka æe spopasti one koji žive u zemlji Filistejskoj.
15 Tada æe se prepasti starješine Edomske, junake Moavske spopašæe drhat, uplašiæe se svi koji žive u Hananskoj.
16 Spopašæe ih strah i trepet; od velièine ruke tvoje zamuknuæe kao kamen, dokle ne proðe narod tvoj, Gospode, dokle ne proðe narod, koji si zadobio.
17 Odvešæeš ih i posadiæeš ih na gori našljedstva svojega, na mjestu koje si sebi za stan spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su tvoje ruke utvrdile.
18 Gospod æe carovati dovijeka.
19 Jer uðoše konji Faraonovi s kolima njegovijem i s konjicima njegovijem u more, i Gospod povrati na njih vodu morsku; a sinovi Izrailjevi prijeðoše suhim posred mora.
20 I Marija proroèica sestra Aronova uze bubanj u ruku svoju; a za njom izidoše sve žene s bubnjima i sviralama.
21 I otpijevaše im Marija: pjevajte Gospodu, jer se slavno proslavi; konja i konjika vrže u more.
22 Potom krenu Mojsije sinove Izrailjeve od Mora Crvenoga, i poðoše u pustinju Sur; i tri dana išavši po pustinji ne naðoše vode.
23 Odande doðoše u Meru, ali ne mogoše piti vode u Meri, jer bješe gorka; otuda se prozva mjesto Mera.
24 Tada stade narod vikati na Mojsija govoreæi: šta æemo piti?
25 I Mojsije zavapi ka Gospodu, a Gospod mu pokaza drvo, te ga metnu u vodu, i voda posta slatka. Ondje mu dade uredbu i zakon, i ondje ga okuša.
26 I reèe: ako dobro uzaslušaš glas Gospoda Boga svojega, i ušèiniš što je pravo u oèima njegovijem, i ako prigneš uho k zapovijestima njegovijem i ušèuvaš sve uredbe njegove, nijedne bolesti koju sam pustio na Misir neæu pustiti na tebe;

jer sam ja Gospod, ljekar tvoj.
27 I doðoše u Elim, gdje bijaše dvanaest izvora i sedamdeset palama; i ondje stadoše u oko kod vode.

16

1 Od Elima se podigoše, i sav zbor sinova Izrailjevijeh doðe u pustinju Sin, koja je između Elima i Sinaja, petnaestoga dana drugoga mjeseca pošto izidoše iz zemlje Misirske.
2 I stade vikati sav zbor sinova Izrailjevijeh na Mojsija i na Arona u pustinji,
3 I rekoše im sinovi Izrailjevi: kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji Misirskoj, kad sjeðasmo kod lonaca s mesom i jeðasmo hljeba izobila! jer nas izvedoste u ovu pustinju da pomorite sav ovaj zbor glaðu.
4 A Gospod reèe Mojsiju: evo uèiniæu da vam daždi iz neba hljeb, a narod neka izlazi i kupi svaki dan koliko treba na dan, da ga okušam hoæe li hoditi po mome zakonu ili neæe.
5 A šestoga dana neka zgotove što donesu, a neka bude dvojinom onoliko koliko nakupe svaki dan.
6 I reèe Mojsije i Aron svijem sinovima Izrailjevijem: doveèe æete poznati da vas je Gospod izveo iz zemlje Misirske;
7 A sjutra æete vidjeti slavu Gospodnju; jer je èuo viku vašu na Gospoda. Jer šta smo mi da vièete na nas?
8 I reèe Mojsije: doveèe æe vam dati Gospod mesa da jedete a ujutru hljeba da se nasitite; jer je èuo Gospod viku vašu, kojom vièete na nj. Jer što smo mi? Nije na nas vaša vika nego na Gospoda.
9 I reèe Mojsije Aronu: kaži svemu zboru sinova Izrailjevih: pristupite pred Gospoda, jer je èuo viku vašu.
10 I kad reèe Aron svemu zboru sinova Izrailjevih, pogledaše u pustinju, i gle, slava Gospodnja pokaza se u oblaku.
11 I Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
12 Èuo sam viku sinova Izrailjevih. Kaži im i reci: doveèe æete jesti mesa, a sjutra æete se nasititi hljeba, i poznaæete da sam ja Gospod Bog vaš.
13 I uveèe doletješe prepelice i prekriliše oko, a ujutru pade rosa oko okola;
14 A kad se diže rosa, a to po pustinji nešto sitno okruglo, sitno kao slana po zemlji.
15 I kad vidješe sinovi Izrailjevi, govorahu jedan drugomu: šta je ovo? Jer ne znadijahu šta bješe. A Mojsije im reèe: to je hljeb što vam dade Gospod da jedete.
16 To je za što zapovjedi Gospod: kupite ga svaki dan koliko kome treba za jelo, po gomor na glavu, po broju duša vaših, svaki neka uzme za one koji su mu u šatoru.
17 I uèiniše tako sinovi Izrailjevi; i nakupiše koji više koji manje.
18 Pa mjeriše na gomor, i ne doðe više onom koji nakupi mnogo, niti manje onom koji nakupi malo, nego svaki nakupi koliko mu je trebalo da jede.
19 I reèe im Mojsije: niko da ne ostavlja od toga za sjutra.
20 Ali ne poslušaše Mojsija, nego neki ostaviše od toga za sjutra, te se ucrva i usmrdje. I rasrdi se Mojsije na njih.
21 Tako ga kupljahu svako jutro, svaki koliko mu trebaše za jelo; a kad sunce ogrijevaše, tada se rastapaše.
22 A u šesti dan nakupiše hljeba dvojinom, po dva gomora na svakoga; i doðoše sve starješine od zbora, i javiše Mojsiju.
23 A on im reèe: ovo kaza Gospod: sjutra je subota, odmor svet Gospodu; što æete peæi, pecite, i što æete kuhati, kuhajte danas; a što preteèe, ostavite i èuvajte za sjutra.
24 I ostaviše za sjutra, kao što zapovjedi Mojsije, i ne usmrdje se niti bješe crva u njemu.
25 I reèe Mojsije: jedite to danas, jer je danas subota Gospodnja, danas neæete naæi u polju.
26 Šest æete dana kupiti, a sedmi je dan subota, tada ga neæe biti.
27 I u sedmi dan izidoše neki od naroda da kupe, ali ne naðoše.
28 A Gospod reèe Mojsiju: dokle æete se protiviti zapovjestima mojim i zakonima mojim?

29 Vidite, Gospod vam je dao subotu, zato vam daje šestoga dana hljeba na dva dana. Stojte svaki na svom mjestu, i neka ne odlazi niko sa svojega mjesta u sedmi dan.
30 I poèinu narod u sedmi dan.
31 I dom Izrailjev prozva taj hljeb mana; a bijaše kao sjeme korijandrovo, bijela, i na jeziku kao medeni kolaèi.
32 I reèe Mojsije: ovo je zapovjedio Gospod: napuni gomor toga, neka se èuva od koljena do koljena vašega, da vide hljeb, kojim sam vas hranio u pustinji kad vas izvedoh iz zemlje Misirske.
33 I reèe Mojsije Aronu: uzmi krèag i naspi pun gomor mane, i metni pred Gospoda da se èuva od koljena do koljena vašega.
34 I ostavi ga Aron pred svjedoèanstvom da se èuva, kao što zapovjedi Gospod Mojsiju.
35 A sinovi Izrailjevi jedoše manu èetrdeset godina dok ne doðoše u zemlju u kojoj æe živjeti; jedoše manu dok ne doðoše na među zemlje Hananske.
36 A gomor je desetina efe.

17

1 I podiže se iz pustinje Sina sav zbor sinova Izrailjevih putem svojim po zapovjesti Gospodnjoj, i stadoše u oko u Rafidinu; a ondje ne bješe vode da narod pije.
2 I narod se svaðaše s Mojsijem govoreæi: daj nam vode da pijemo. A on im reèe: što se svaðate sa mnom? što kušate Gospoda?
3 Ali narod bješe ondje žedan vode, te vikaše narod na Mojsija, i govoraše: zašto si nas izveo iz Misira da nas i sinove naše i stoku našu pomoriš žeðu?
4 A Mojsije zavapi ka Gospodu govoreæi: šta æu èiniti s ovijem narodom? Još malo pa æe me zasuti kamenjem.
5 A Gospod reèe Mojsiju: proði pred narod, i uzmi sa sobom starješine Izrailjske, i štap svoj kojim si udario vodu uzmi u ruku svoju, i idi.
6 A ja æu stajati pred tobom ondje na stijeni na Horivu; a ti udari u stijenu, i poteæi æe iz nje voda da pije narod. I uèini Mojsije tako pred starješinama Izrailjskim.
7 A mjesto ono prozva Masa i Meriva zato što se svaðaše sinovi Izrailjevi i što kušaše Gospoda govoreæi: je li Gospod među nama ili nije?
8 Ali doðe Amalik da se bije s Izrailjem u Rafidinu.
9 A Mojsije reèe Isusu: izberi nam ljude, te izaði i bij se s Amalikom; a ja æu sjutra stati na vrh brda sa štapom Božjim u ruci.
10 I uèini Isus kako mu reèe Mojsije, i pobi se s Amalikom; a Mojsije i Aron i Or izaðoše na vrh brda.
11 I dokle Mojsije držaše u vis ruke svoje, nadbijahu Izrailjci, a kako bi spustio ruke, odmah nadbijahu Amalièani.
12 Ali ruke Mojsiju otežaše, zato uzeše kamen i podmetnuše poda nj, te sjede; a Aron i Or držahu mu ruke jedan s jedne strane a drugi s druge, i ne klonuše mu ruke do zahoda sunèanoga.
13 I razbi Isus Amalika i narod njegov oštrijem maèem.
14 Potom reèe Gospod Mojsiju: zapiši to za spomen u knjigu, i kaži Isusu neka pamti da æu sasvijem istrijebiti spomen Amalikov ispod neba.
15 Tada naèini Mojsije oltar, i nazva ga: Gospod zastava moja.
16 I reèe: što se ruka bješe podigla na prijesto Gospodnji, Gospod æe ratovati na Amalika od koljena do koljena.

18

1 A Jotor sveštenik Madijamski, tast Mojsijev, èu sve što uèini Gospod Mojsiju i Izrailju narodu svojemu, kako izvede Gospod Izrailja iz Misira;
2 I uze Jotor tast Mojsijev Seforu ženu Mojsijevu, koju bješe poslao natrag,
3 I dva sina njezina, od kojih jednom bješe ime Girsam, jer reèe: tuðin sam u zemlji tuðoj,
4 A drugom bješe ime Eliezer, jer, reèe, Bog oca mojega bi mi u pomoæi i ote me od maèa Faraonova.
5 I poðe Jotor tast Mojsijev sa sinovima njegovijem i sa ženom njegovom k Mojsiju u pustinju, gdje bješe u okolu pod gorom Božijom.

6 I poruèi Mojsiju: ja tast tvoj Jotor idem
k tebi i žena tvoja i oba sina njezina s
njom.
7 I Mojsije izide na susret tastu svojemu
i pokloni mu se i cjeliva ga; i upitaše se za
zdravlje, pa uðoše pod šator njegov.
8 I pripovjedi Mojsije tastu svojemu sve
što uèini Gospod Faraonu i Misircima radi
Izrailja, i sve nevolje, koje ih nalaziše
putem, i kako ih izbavi Gospod.
9 I radovaše se Jotor svemu dobru što
uèini Gospod Izrailju izbavivši ga iz ruke
Misirske;
10 I reèe Jotor: blagosloven da je Gos-
pod, koji vas izbavi iz ruke Misirske i
iz ruke Faraonove, koji izbavi narod iz
ropstva Misirskoga.
11 Sad vidim da je Gospod veæi od svijeh
bogova, jer èim se ponošahu onijem ih
samijem nadvisi.
12 I uze Jotor tast Mojsijev i prinese
Bogu žrtvu paljenicu i prinos; i doðe Aron
i sve starješine Izrailjske, i jedoše s tastom
Mojsijevijem pred Bogom.
13 A sjutradan sjede Mojsije da sudi
narodu; i stajaše narod pred Mojsijem od
jutra do veèera.
14 A tast Mojsijev gledajuæi sve šta radi
s narodom, reèe: šta to radiš s narodom?
zašto sjediš sam, a vas narod stoji pred
tobom od jutra do veèera?
15 A Mojsije reèe tastu svojemu: jer
dolazi narod k meni da pita Boga.
16 Kad imaju što među sobom, dolaze
k meni, te im sudim i kazujem naredbe
Božje i zakone njegove.
17 A tast Mojsijev reèe mu: nije dobro
što radiš.
18 Umoriæeš se i ti i narod koji je s
tobom; jer je to teško za tebe, neæeš moæi
sam vršiti.
19 Nego poslušaj mene; ja æu te svjeto-
vati, i Bog æe biti s tobom; ti budi pred
Bogom za narod, i stvari njihove javljaj
Bogu;
20 I uèi ih naredbama i zakonima nje-
govijem, i pokazuj im put kojim æe iæi i
šta æe raditi.
21 A iz svega naroda izberi ljude
poštene, koji se boje Boga, ljude
pravedne, koji mrze na mito, pa ih postavi
nad njima za poglavare, tisuænike,
stotinike, pedesetnike i desetnike;
22 Oni neka sude narodu u svako doba;
pa svaku stvar veliku neka javljaju tebi, a
svaku stvar malu neka raspravljaju sami;
tako æe ti biti lakše, kad i oni stanu nositi
teret s tobom.
23 Ako to uèiniš, i Bog ti zapovjedi,
možeš se održati, i sav æe narod doæi
mirno na svoje mjesto.
24 I Mojsije posluša tasta svojega, i uèini
sve što reèe.
25 I izabra Mojsije iz svega Izrailja ljude
poštene, i postavi ih za poglavare nad
narodom, tisuænike, stotinike, pedeset-
nike i desetnike,
26 Koji suðahu narodu u svako doba,
a stvari teške javljahu Mojsiju, a male
stvari raspravljahu sami.
27 Poslije otpusti Mojsije tasta svojega,
koji se vrati u svoju zemlju.

19

1 Prvoga dana treæega mjeseca, pošto
izaðoše sinovi Izrailjevi iz Misira, toga
dana doðoše u pustinju Sinajsku.
2 Krenuvši se iz Rafidina doðoše u
pustinju Sinajsku, i stadoše u oko u
pustinji, a oko naèiniše Izrailjci ondje pod
gorom.
3 I Mojsije izaðe na goru k Bogu;
i povika mu Gospod s gore govoreæi:
ovako kaži domu Jakovljevu, i reci
sinovima Izrailjevim:
4 Vidjeli ste šta sam uèinio Misircima
i kako sam vas kao na krilima orlovijem
nosio i doveo vas k sebi.
5 A sada ako dobro uzaslušate glas moj
i ušèuvate zavjet moj, biæete moje blago
mimo sve narode, premda je moja sva
zemlja.
6 I biæete mi carstvo sveštenièko i
narod svet. To su rijeèi koje æeš kazati
sinovima Izrailjevim.
7 A Mojsije doðe i sazva starješine
narodne; i kaza im sve ove rijeèi koje mu
Gospod zapovjedi.
8 A sav narod odgovori složno i reèe:
što je god kazao Gospod èiniæemo. I
Mojsije javi Gospodu rijeèi narodne.
9 A Gospod reèe Mojsiju: evo, ja æu
doæi k tebi u gustom oblaku, da narod

èuje kad ti stanem govoriti i da ti vjeruje dovijeka. Jer Mojsije bješe javio Gospodu rijeèi narodne.

10 I reèe Gospod Mojsiju: idi k narodu, i osveštaj ih danas i sjutra, i neka operu haljine svoje;

11 I neka budu gotovi za treæi dan, jer æe u treæi dan siæi Gospod na goru Sinajsku pred svijem narodom.

12 A postaviæeš narodu među unaokolo, i reæi æeš: èuvajte se da ne stupite na goru i da se ne dotaknete kraja njezina; što se god dotakne gore, poginuæe;

13 Toga da se niko ne dotakne rukom, nego kamenjem da se zaspe ili da se ustrijeli, bilo živinèe ili èovjek, da ne ostane u životu. Kad rog zatrubi otežuæi onda neka poðu na goru.

14 I Mojsije siðe s gore k narodu; i osvešta narod, i opraše haljine svoje.

15 I reèe narodu: budite gotovi za treæi dan, i ne liježite sa ženama.

16 A treæi dan kad bi ujutru, gromovi zagrmješe i munje zasijevaše, i posta gust oblak na gori, i zatrubi truba veoma jako, da zadrhta sav narod koji bijaše u okolu.

17 Tada Mojsije izvede narod iz okola pred Boga, i stadoše ispod gore.

18 A gora se Sinajska sva dimljaše, jer siðe na nju Gospod u ognju; i dim se iz nje podizaše kao dim iz peæi, i sva se gora tresijaše veoma.

19 I truba sve jaèe trubljaše, i Mojsije govoraše a Bog mu odgovaraše glasom.

20 I Gospod sišavši na goru Sinajsku, na vrh gore, pozva Mojsija na vrh gore; i izaðe Mojsije.

21 A Gospod reèe Mojsiju: siði, opomeni narod da ne prestupe meðe da vide Gospoda, da ne bi izginuli od mene.

22 I sami sveštenici, koji pristupaju ka Gospodu, neka se osveštaju, da ih ne bi pobio Gospod.

23 A Mojsije reèe Gospodu: neæe moæi narod izaæi na goru Sinajsku, jer si nas ti opomenuo rekavši: naèini među gori i osveštaj je.

24 A Gospod mu reèe: idi, siði, pa onda doði ti i Aron s tobom; a sveštenici i narod neka ne prestupe meðe da se popnu ka Gospodu, da ih ne bi pobio.

25 I siðe Mojsije k narodu i kaza im.

20

1 Tada reèe Bog sve ove rijeèi govoreæi:

2 Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga.

3 Nemoj imati drugih bogova uza me.

4 Ne gradi sebi lika rezana niti kakve slike od onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodi ispod zemlje.

5 Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji pohodim grijehe otaèke na sinovima do treæega i do èetvrtoga koljena, onijeh koji mrze na mene;

6 A èinim milost na tisuæama onijeh koji me ljube i èuvaju zapovijesti moje.

7 Ne uzimaj uzalud imena Gospoda Boga svojega; jer neæe pred Gospodom biti prav ko uzme ime njegovo uzalud.

8 Sjeæaj se dana od odmora da ga svetkuješ.

9 Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje.

10 A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu; tada nemoj raditi nijednoga posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kæi tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinèe tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim.

11 Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi dan poèinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.

12 Poštuj oca svojega i mater svoju, da ti se produlje dani na zemlji, koju ti da Gospod Bog tvoj.

13 Ne ubij.

14 Ne èini preljube.

15 Ne kradi.

16 Ne svjedoèi lažno na bližnjega svojega.

17 Ne poželi kuæe bližnjega svojega, ne poželi žene bližnjega svojega, ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što je bližnjega tvojega.

18 I sav narod vidje grom i munju i
trubu gdje trubi i goru gdje se dimi;
i narod vidjevši to uzmaèe se i stade
izdaleka,
19 I rekoše Mojsiju: govori nam ti, i
slušaæemo; a neka nam ne govori Bog,
da ne pomremo.
20 A Mojsije reèe narodu: ne bojte se,
jer Bog doðe da vas iskuša i da vam
pred oèima bude strah njegov da ne biste
griješili.
21 I narod stajaše izdaleka, a Mojsije
pristupi k mraku u kojem bješe Bog.
22 I Gospod reèe Mojsiju: ovako kaži
sinovima Izrailjevim: vidjeli ste gdje vam
s neba govorih.
23 Ne gradite uza me bogova srebrnijeh,
ni bogova zlatnijeh ne gradite sebi.
24 Oltar od zemlje naèini mi, na kojem
æeš mi prinositi žrtve svoje paljenice i
žrtve svoje zahvalne, sitnu i krupnu stoku
svoju. Na kojem god mjestu zapovjedim
da se spominje ime moje, doæi æu k tebi
i blagosloviæu te.
25 Ako li mi naèiniš oltar od kamena,
nemoj naèiniti od tesanoga kamena; jer
ako povuèeš po njemu gvožðem, os-
kvrniæeš ga.
26 Nemoj uz basamake iæi k oltaru
mojemu, da se ne bi otkrila golotinja tvoja
kod njega.

21

1 A ovo su zakoni koje æeš im postaviti:
2 Ako kupiš roba Jevrejina, šest godina
neka ti služi, a sedme nek otide slobodan
bez otkupa.
3 Ako bude došao inokosan, neka i otide
inokosan; ako li bude imao ženu, neka ide
i žena s njim.
4 Ako ga gospodar njegov oženi, i žena
mu rodi sinove ili kæeri, žena s djecom
svojom neka bude gospodaru njegovu, a
on neka otide sam.
5 Ako li rob reèe tvrdo: ljubim gospo-
dara svojega, ženu svoju i djecu svoju,
neæu da idem da budem slobodan,
6 Onda neka ga dovede gospodar nje-
gov pred sudije i postavi na vratima ili
kod dovratka, i ondje neka mu gospodar
probuši uho šilom, pa neka mu robuje
dovijeka.
7 Ako ko proda kæer svoju da bude
robinja, da ne odlazi kao robovi što
odlaze.
8 Ako ne bude po volji gospodaru svo-
jemu, i on je ne uzme za ženu, neka je
pusti na otkupe; ali da nema vlasti prodati
je u tuð narod uèinivši joj nevjeru.
9 Ako li je zaruèi sinu svojemu, da joj
uèini po pravu koje imaju kæeri.
10 Ako li uzme drugu, da joj ne umali
hrane ni odijela ni zajednice.
11 Ako joj ovo troje ne uèini, onda nek
otide bez otkupa.
12 Ko udari èovjeka, te umre, da se
pogubi.
13 Ako li ne bude htio, nego mu ga Bog
dade u ruke, odrediæu ti mjesto kuda
može uteæi.
14 Ako bi ko nahvalice ustao na
bližnjega svojega da ga ubije iz prijevare,
odvuci ga i od oltara mojega da se pogubi.
15 Ko udari oca svojega ili mater svoju,
da se pogubi.
16 Ko ukrade èovjeka i proda ili se naðe
u njegovijem rukama, da se pogubi.
17 Ko opsuje oca svojega ili mater svoju,
da se pogubi.
18 Kad se svade ljudi, pa jedan udari
drugoga kamenom ili pesnicom, ali onaj
ne umre nego padne u postelju,
19 Ako se pridigne i izaðe o štapu, da
ne bude kriv onaj koji je udario, samo
dangubu da mu naknadi i svu vidarinu
da plati.
20 Ko udari roba svojega ili robinju
štapom tako da mu umre pod rukom, da
je kriv;
21 Ali ako preživi dan ili dva, da nije
kriv, jer je njegov novac.
22 Kad se svade ljudi, pa koji od njih
udari trudnu ženu tako da izaðe iz nje
dijete, ali se ne dogodi smrt, da plati globu
koliko muž ženin reèe, a da plati preko
sudija;
23 Ako li se dogodi smrt, tada æeš uzeti
život za život,
24 Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku,
nogu za nogu,

25 Užeg za užeg, ranu za ranu, modricu za modricu.
26 Ako ko udari po oku roba svojega ili robinju svoju, te mu pokvari oko, da ga otpusti slobodna za oko njegovo.
27 I ako izbije zub robu svojemu ili robinji svojoj, da ga pusti slobodna za zub njegov.
28 Ako vo ubode èovjeka ili ženu, te umre, da se vo zaspe kamenjem i da se ne jede meso od njega, a gospodar od vola da nije kriv.
29 Ali ako je vo prije bio bodaè i gospodar njegov znao za to pa ga nije èuvao, te ubije èovjeka ili ženu, vo da se zaspe kamenjem, i gospodar njegov da se pogubi.
30 Ako mu se odredi da se otkupi, neka da otkup za život svoj, koliko mu se odredi.
31 Ako ubode sina ili kæer, da mu bude po istom zakonu.
32 Ako li roba ubode vo ili robinju, da da gospodaru njihovu trideset sikala srebra i vo da se zaspe kamenjem.
33 Ako ko otkrije jamu ili iskopa jamu a ne pokrije, pa upadne vo ili magarac,
34 Da naknadi gospodar od jame i plati novcem gospodaru njihovu, a što je uginulo da je njegovo.
35 Ako vo jednoga ubode vola drugome, te pogine, onda da prodadu vola živoga i novce da podijele, tako i ubijenoga vola da podijele.
36 Ako li se znalo da je vo prije bio bodaè pa ga nije èuvao gospodar njegov, da da vola za vola, a ubijeni neka bude njemu.

22

1 Ko ukrade vola ili ovcu ili kozu, i zakolje ili proda, da vrati pet volova za jednoga vola, a èetiri ovce ili koze za jednu ovcu ili kozu.
2 Ako se lupež uhvati gdje potkopava, te bude ranjen tako da umre, da ne bude kriv za krv onaj koji ga bude ubio;
3 Ali ako se bude sunce rodilo, da je kriv za krv. A lupež sve da naknadi; ako li ne bi imao, onda da se on proda za svoju kraðu.
4 Ako se naðe što je pokrao u njegovoj ruci živo, bio vo ili magarac ili ovca ili koza, da vrati dvostruko.
5 Ko potre njivu ili vinograd pustivši stoku svoju da pase po tuðoj njivi, da naknadi najboljim sa svoje njive i najboljim iz svoga vinograda.
6 Ako izaðe vatra i naiðe na trnje, pa izgori stog ili žito koje još stoji ili njiva, da naknadi onaj koji je zapalio.
7 Ako ko da bližnjemu svojemu novce ili posuðe na ostavu, pa se ukrade iz kuæe njegove, ako se naðe lupež, da plati dvojinom;
8 Ako li se ne naðe lupež, onda gospodar od one kuæe da stane pred sudije da se zakune da nije posegao rukom svojom na stvar bližnjega svojega.
9 Za svaku stvar za koju bi bila raspra, ili za vola ili za magarca ili za ovcu ili za kozu, ili za haljinu, za svaku stvar izgubljenu, kad ko kaže da je njegova, pred sudije da doðe raspra obojice, pa koga osude sudije, onaj da vrati bližnjemu svojemu dvojinom.
10 Ako ko da bližnjemu svojemu da èuva magarca ili vola ili ovcu ili kozu ili kako god živinèe, pa ugine ili ohrone, ili ga ko otjera a da niko ne vidi,
11 Zakletva Gospodnja neka bude izmeðu njih, da nije posegao rukom svojom na stvar bližnjega svojega, i gospodar od stvari neka pristane, a onaj da ne plati.
12 Ako li mu bude ukradeno, neka plati gospodaru njegovu.
13 Ako li ga bude rastrgla zvjerka da donese od njega svjedodžbu, i da ne plati što je rastrgnuto.
14 Ako ko uzme u bližnjega svojega živinèe na poslugu, pa ohrone ili ugine, a gospodar mu ne bude kod njega, da plati.
15 Ako li gospodar bude kod njega, da ne plati. Ako li bude najmljeno, da plati samo najam.
16 Ko bi prevario djevojku, koja nije zaruèena, te bi spavao s njom, da joj da præiju i uzme je za ženu.
17 A ako mu je otac njezin ne bi htio dati, da da novaca koliko ide u præiju djevojci.

18 Vještici ne daj da živi.
19 Ko bi obležao živinèe, da se pogubi.
20 Ko žrtvu prinosi bogovima drugim osim jedinoga Gospoda, da se istrijebi kao prokletnik.
21 Došljaku nemoj èiniti krivo niti ga cvijeliti, jer ste bili došljaci u zemlji Misirskoj.
22 Nemojte cvijeliti udovice i sirote.
23 Ako li koju cvijeliš u èem god, i povièe k meni, èuæu viku njezinu,
24 I zapaliæe se gnjev moj, i pobiæu vas maèem, pa æe vaše žene biti udovice i vaša djeca sirote.
25 Kad daš u zajam novaca narodu mojemu, siromahu koji je kod tebe, nemoj mu biti kao kamatnik, ne udarajte na nj kamate.
26 Ako uzmeš u zalogu haljinu bližnjemu svojemu, vrati mu je prije nego sunce zaðe;
27 Jer mu je to sve odijelo èim zaklanja tijelo svoje; u èem æe spavati? pa kad povièe k meni, ja æu ga èuti, jer sam milostiv.
28 Nemoj psovati sudija, i starješini naroda svojega ne govori ružno.
29 Od ljetine svoje i od žitkih stvari svojih nemoj se zatezati da prineseš prvine; prvenca izmeðu sinova svojih meni da daš.
30 Tako èini s volom svojim i s ovcom i s kozom; sedam dana neka bude s majkom svojom, a osmoga dana da ga daš meni.
31 Biæete mi sveti ljudi; mesa u polju rastrgnuta ne jedite, bacite ga psima.

23

1 Ne iznosi lažnijeh glasova; ne pristaj s bezbožnikom da svjedoèiš krivo.
2 Ne idi za množinom na zlo, i ne govori na sudu povodeæi se za veæim brojem da se izvrne pravda.
3 Siromahu u parnici njegovoj ne gledaj što je siromah.
4 Ako naiðeš na vola neprijatelja svojega ili na magarca njegova, gdje je zalutao, odvedi ga k njemu.
5 Ako vidiš gdje je nenavidniku tvojemu pao magarac pod teretom svojim, nemoj da ga ostaviš, nego mu pomozi.
6 Nemoj izvrnuti pravde siromahu svojemu u parnici njegovoj.
7 Rijeèi lažne kloni se, i bezazlenoga i pravoga nemoj ubiti, jer neæu opravdati bezbožnika.
8 Ne uzimaj poklona, jer poklon zašljepljuje okate i izvræe rijeèi pravima.
9 Došljake ne cvijeli, jer vi znate kaka je duša došljaku, jer ste bili došljaci u zemlji Misirskoj.
10 Šest godina zasijevaj zemlju svoju i sabiraj rod njezin;
11 A sedme godine ostavi je neka poèine, da jedu siromasi naroda tvojega, a što iza njih ostane neka jedu zvijeri poljske; tako radi i s vinogradom svojim i s maslinikom svojim.
12 Šest dana radi poslove svoje, a u sedmi dan poèini, da se odmori vo tvoj i magarac tvoj, i da odahne sin robinje tvoje i došljak.
13 Držite se svega što sam vam kazao. Ne pominjite imena bogova tuðih, i da se ne èuje iz usta vaših.
14 Tri puta preko godine svetkuj mi:
15 Praznik prijesnijeh hljebova drži; sedam dana jedi hljebove prijesne, kao što sam ti zapovjedio, na vrijeme, mjeseca Aviva, jer si tada izašao iz Misira; i niko da ne izaðe preda me prazan;
16 I praznik žetve prvina od truda tvojega što posiješ u polju svojem; i praznik berbe na svršetku svake godine, kad sabereš trud svoj s njive.
17 Tri puta preko godine sve muškinje tvoje da izlazi pred Gospoda Boga.
18 Krvi od žrtve moje ne prinosi uz hljebove kisele, i pretilina praznika mojega da ne prenoæi do jutra.
19 Prvine od prvoga roda zemlje svoje donesi u kuæu Gospoda Boga svojega; nemoj kuhati jagnjeta u mlijeku majke njegove.
20 Evo, ja šaljem anðela svojega pred tobom da te èuva na putu, i da te odvede na mjesto koje sam ti pripravio.
21 Èuvaj ga se, i slušaj ga, nemoj da ga rasrdiš, jer vam neæe oprostiti grijeha, jer je moje ime u njemu.

22 Nego ako ga dobro uzaslušaš i ustvoriš sve što kažem, ja æu biti neprijatelj tvojim neprijateljima i protivnik tvojim protivnicima.
23 Jer æe anðeo moj iæi pred tobom i odvešæe te u zemlju Amorejsku i Hetejsku i Ferezejsku i Hananejsku i Jevejsku i Jevusejsku, i ja æu ih istrijebiti.
24 Nemoj se klanjati bogovima njihovijem niti im služiti, ni èiniti što oni èine, nego ih sasvijem obori i likove njihove sasvijem izlomi.
25 I služite Gospodu Bogu svojemu, i on æe blagosloviti hljeb tvoj i vodu tvoju; i ukloniæu bolest izmeðu vas.
26 Neæe biti pometkinje ni nerotkinje u zemlji tvojoj; i broj dana tvojih napuniæu.
27 Pustiæu strah svoj pred tobom, i uplašiæu svaki narod na koji doðeš, i obratiæu k tebi pleæi svijeh neprijatelja tvojih.
28 Poslaæu i stršljene pred tobom, da tjeraju Jeveje, Hananeje i Heteje ispred tebe.
29 Neæu ih otjerati ispred tebe za jednu godinu, da ne opusti zemlja i da se zvjerje poljsko ne namnoži na tebe.
30 Pomalo æu ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i zauzmeš zemlju.
31 I postaviæu meðe tvoje od Mora Crvenoga do mora Filistejskoga i od pustinje do rijeke; jer æu vama u ruke dati one koji žive u onoj zemlji da ih otjeraš ispred sebe.
32 Nemoj hvatati vjere s njima ni s bogovima njihovijem.
33 Neka ne sjede u zemlji tvojoj, da te ne navrate da se ogriješiš o mene, jer bi služio bogovima njihovijem, i to bi ti bila zamka.

24

1 I reèe Mojsiju: izaði gore ka Gospodu ti i Aron i Nadav i Avijud i sedamdeset starješina Izrailjevih, i poklonite se izdaleka.
2 I Mojsije sam neka pristupi ka Gospodu, a oni neka ne pristupe; i narod neka ne ide na gore s njim.
3 I doðe Mojsije, i kaza narodu sve rijeèi Gospodnje i sve zakone. I odgovori narod jednijem glasom i rekoše: èiniæemo sve što je rekao Gospod.
4 I napisa Mojsije sve rijeèi Gospodnje, i ustavši rano naèini oltar pod gorom i dvanaest stupova za dvanaest plemena Izrailjevih.
5 I posla mladiæe izmeðu sinova Izrailjevih, koji prinesoše žrtve paljenice i prinesoše teoce na žrtve zahvalne Gospodu.
6 I uzevši Mojsije polovinu krvi, metnu u zdjele, a polovinu krvi izli na oltar.
7 I uze knjigu zavjetnu i proèita narodu. A oni rekoše: što je god rekao Gospod èiniæemo i slušaæemo.
8 A Mojsije uze krv, i pokropi njom narod, i reèe: evo krv zavjeta, koji uèini Gospod s vama za sve rijeèi ove.
9 Potom otide gore Mojsije i Aron, Nadav i Avijud, i sedamdeset starješina Izrailjevih.
10 I vidješe Boga Izrailjeva, i pod nogama njegovijem kao djelo od kamena safira i kao nebo kad je vedro.
11 I ne pruži ruke svoje na izabrane izmeðu sinova Izrailjevih, nego vidješe Boga, pa jedoše i piše.
12 I reèe Gospod Mojsiju: popni se k meni na goru, i ostani ovdje, i daæu ti ploèe od kamena, zakon i zapovijesti, koje sam napisao, da ih uèiš.
13 Tada usta Mojsije s Isusom, koji ga služaše, i izaðe Mojsije na goru Božiju.
14 A starješinama reèe: sjedite tu dok se vratimo k vama; a eto Aron i Or s vama; ko bi imao što, neka ide k njima.
15 I otide Mojsije na goru, a oblak pokri goru.
16 I bijaše slava Gospodnja na gori Sinajskoj, i oblak je pokrivaše šest dana; a u sedmi dan viknu Mojsija ispred oblaka.
17 I slava Gospodnja bješe po viðenju kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim.
18 I Mojsije uðe usred oblaka, i pope se na goru; i osta Mojsije na gori èetrdeset dana i èetrdeset noæi.

25

1 I Gospod reèe Mojsiju govoreæi:

2 Reci sinovima Izrailjevim da mi skupe
prilog: od svakoga koji drage volje da
uzmite prilog meni.
3 A ovo je prilog što æete uzimati od
njih, zlato i srebro i mjed,
4 I porfiru i skerlet i crvac i tanko platno
i kostrijet,
5 I kože ovnujske crvene obojene, i kože
jazavèje, i drvo sitim,
6 Ulje za vidjelo, mirise za ulje po-
mazanja i za mirisavi kad,
7 Kamenje onihovo i kamenje za uki-
vanje na opleæak i naprsnik.
8 I neka mi naèine svetinju, da među
njima nastavam;
9 Kao što æu ti pokazati sliku od šatora
i sliku od svijeh stvari njegovijeh, tako da
naèinite.
10 Neka naèine kovèeg od drveta sitima,
u dužinu od dva lakta i po, a u širinu od
podrug lakta, i u visinu od podrug lakta.
11 I pokuj ga èistim zlatom, iznutra i
spolja pokuj ga; i ozgo mu naèini zlatan
vijenac unaokolo.
12 I salij mu èetiri bioèuga od zlata, i
metni mu ih na èetiri ugla, da mu s jedne
strane budu dva bioèuga i s druge strane
dva bioèuga.
13 I naèini poluge od drveta sitima, i
okuj ih u zlato.
14 I provuci poluge kroz bioèuge s
obje strane kovèegu, da se o njima nosi
kovèeg;
15 U bioèuzima na kovèegu neka stoje
poluge, da se ne vade iz njih.
16 Pa u kovèeg metni svjedoèanstvo,
koje æu ti dati.
17 I naèini zaklopac od èistoga zlata, u
dužinu od dva lakta i po, a u širinu od
podrug lakta.
18 I naèini dva heruvima zlatna, jednos-
tavne ih naèini, na dva kraja zaklopcu.
19 I naèini heruvima jednoga na jednom
kraju a drugoga heruvima na drugom
kraju; na zaklopcu naèinite dva heru-
vima na oba kraja.
20 I neka heruvimi rašire krila u vis da
zaklanjaju krilima zaklopac, i neka budu
licem okrenuti jedan drugom, prema zak-
lopcu neka su okrenuta lica heruvimima.
21 I metnuæeš zaklopac ozgo na kovèeg,
a u kovèeg æeš metnuti svjedoèanstvo,
koje æu ti dati.
22 I tu æu se sastajati s tobom i govoriæu
ti ozgo sa zaklopca između dva heruvima,
koji æe biti na kovèegu od svjedoèanstva,
sve što æu ti zapovijedati za sinove Izrail-
jeve.
23 Naèini i sto od drveta sitima, u dužinu
od dva lakta, a u širinu od jednog lakta, a
u visinu od podrug lakta.
24 I pokuj ga èistijem zlatom, i naèini
mu vijenac zlatan unaokolo.
25 I naèini mu oplatu unaokolo s pod-
lanice, i naèini zlatan vijenac oko oplate.
26 I naèini mu èetiri bioèuga od zlata,
i metni mu te bioèuge na èetiri ugla koji
æe mu biti kod èetiri noge.
27 Pod oplatom neka budu bioèuzi, da u
njima stoje poluge da se nosi sto.
28 A poluge naèini od drveta sitima, i
okuj ih zlatom da se o njima nosi sto.
29 I naèini mu zdjele i èaše i vijedra
i kutliæe, kojima æe se preljevati, a
naèiniæeš ih od èistoga zlata.
30 I metaæeš na sto hljebove, da su
postavljeni svagda preda mnom.
31 I naèini svijetnjak od èistoga zlata,
jednostavan neka bude svijetnjak; stup
i grane i èašice, jabuke i cvjetovi neka
budu u njega.
32 A šest grana neka mu izlazi sa strana,
tri grane s jedne strane svijetnjaka a tri
grane s druge strane svijetnjaka.
33 Tri èašice kao badem neka budu na
jednoj grani i jabuka i cvijet, i tri èašice
kao badem i jabuka i cvijet na drugoj
grani; tako neka bude na šest grana što
izlaze iz svijetnjaka.
34 I na samom svijetnjaku neka budu
èetiri èašice kao badem i jabuke i cvje-
tovi.
35 Jedna jabuka pod dvije grane što
izlaze iz njega, i jedna jabuka pod druge
dvije grane što izlaze iz njega, i jedna
jabuka pod druge dvije grane što izlaze
iz njega; tako æe biti pod šest grana što
æe izlaziti iz svijetnjaka;
36 Jabuke i grane njihove iz njega neka
izlaze; sve jednostavno od èistoga zlata.

37 I naèiniæeš mu sedam žižaka, i paliæeš ih da svijetle sa svake strane;
38 I usekaèi i spremice za gar neka budu od èistoga zlata.
39 Od talanta èistoga zlata neka bude naèinjen sa svijem tijem spravama.
40 I gledaj, te naèini sve ovo po slici koja ti je pokazana na gori.

26

1 A šator æeš naèiniti od deset zavjesa od tankoga platna uzvedenoga i od porfire i od skerleta i od crvca; i po njima da budu vezeni heruvimi.
2 Jedan zavjes neka bude dvadeset i osam lakata dug i èetiri lakta širok; svi zavjesi da budu jedne mjere.
3 Pet zavjesa neka se sastavljaju jedan s drugim, i pet drugih zavjesa neka se sastavljaju jedan s drugim.
4 I naèini petlje od porfire po kraju jednoga zavjesa, gdje æe se krajevi sastavljati, i tako naèini po kraju drugoga zavjesa, gdje æe se krajevi sastavljati.
5 Pedeset petalja naèini na jednom zavjesu, a pedeset petalja naèini na kraju drugoga zavjesa, gdje æe se sastavljati s drugim, a petlje da budu jedna prema drugoj.
6 I naèini pedeset kuka od zlata, da zapneš zavjese jedan za drugi kukama, i tako æe biti šator jedan.
7 I naèini zavjese od kostrijeti za naslon nad šatorom; jedanaest takih zavjesa naèini.
8 Zavjes jedan neka bude trideset lakata dug, a širok èetiri lakta; tijeh jedanaest zavjesa da su jedne mjere.
9 I sastavi pet zavjesa zajedno, a šest ostalijeh zajedno, na dvoje æeš previti šesti zavjes s prednje strane naslonu.
10 I naèini pedeset petalja na stražnjem kraju prvoga zavjesa, gdje æe se sastavljati, a pedeset petalja na kraju drugoga zavjesa, gdje æe se sastavljati.
11 I naèini kuka mjedenijeh pedeset, i zapni kuke na petlje, i sastavi naslon, da bude jedno.
12 A što je više u zavjesa na naslonu, polovina zavjesa što pretjeèe, neka visi na stražnjoj strani šatoru.
13 I lakat s jedne strane a lakat s druge strane što ima više u dužinu u zavjesa na naslonu, neka visi šatoru sa strane i tamo i amo, da ga zaklanja.
14 I naèini pokrivaè naslonu od koža ovnujskih crvenih obojenih, i svrh njega pokrivaè od koža jazavèjih.
15 I naèini za šator daske od drveta sitima, koje æe stajati pravo.
16 Deset lakata neka bude svaka daska duga a podrug lakta široka.
17 Dva èepa neka budu na dasci, jedan prema drugome najednako; tako naèini na svakoj dasci za šator.
18 Tako naèini daske za šator, dvadeset dasaka na južnoj strani.
19 A pod dvadeset dasaka naèini èetrdeset stopica od srebra: dvije stopice pod jednu dasku za dva èepa njezina, i dvije stopice pod drugu dasku za dva èepa njezina.
20 A na drugoj strani šatora prema sjeveru dvadeset dasaka.
21 Sa èetrdeset stopica srebrnijeh, dvije stopice pod jednu dasku i dvije stopice pod drugu dasku.
22 A na zapadnoj strani šatora naèini šest dasaka,
23 I dvije daske na dva ugla od šatora.
24 I one neka se sastavljaju ozdo i neka se sastavljaju ozgo bioèugom; tako neka bude u obje koje æe biti na oba ugla.
25 Tako æe biti osam dasaka sa stopicama srebrnijem, sa šesnaest stopica, dvije stopice pod jednu dasku a dvije stopice pod drugu dasku.
26 I naèini prijevornice od drveta sitima, pet za daske na jednoj strani šatora,
27 I pet prijevornica za daske na drugoj strani šatora, i pet prijevornica za daske na zapadnoj strani šatora do oba ugla.
28 A srednja prijevornica da ide preko srijede dasaka od jednoga kraja do drugoga.
29 A daske okuj zlatom, i bioèuge im naèini od zlata, da se kroz njih provuku prijevornice, a i prijevornice okuj zlatom.
30 Tako æeš podignuti šator po slici koja ti je pokazana na gori.
31 I naèini zavjes od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzve-

denoga, i po njemu neka budu vezeni heruvimi.
32 I objesi ga o èetiri stupa od drveta sitima, okovana zlatom, sa kukama zlatnim, na èetiri stopice srebrne.
33 I objesi zavjes o kuke, i unesi za zavjes kovèeg od svjedoèanstva, da vam zavjes rastavlja svetinju od svetinje nad svetinjama.
34 I metni zaklopac na kovèeg od svjedoèanstva u svetinji nad svetinjama.
35 I namjesti sto pred zavjes a svijetnjak prema stolu na južnoj strani šatora, da sto stoji na sjevernoj strani.
36 I na vrata naslonu naèiniæeš zavjes od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga, vezen;
37 I za taj zavjes naèiniæeš pet stupova od drveta sitima, koje æeš okovati zlatom, sa kukama zlatnijem, i saliæeš za njih pet stopica od mjedi.

27

1 I naèini oltar od drveta sitima, pet lakata u dužinu i pet lakata u širinu, èetvorouglast da bude oltar, tri lakta visok.
2 I na èetiri ugla naèini mu rogove, iz njega da izlaze rogovi, i okovaæeš ga u mjed.
3 I naèiniæeš mu lonce za pepeo i lopatice i kotliæe i viljuške i mašice; sve mu posuðe naèini od mjedi.
4 I naèini mu rešetku od mjedi kao mrežu, i naèini u rešetke èetiri bioèuga od mjedi na èetiri ugla njezina.
5 I metni je ispod oltara unaokolo, da bude rešetka do sredine oltara.
6 Naèini i poluge oltaru, poluge od drveta sitima, i okuj ih u mjed.
7 I poluge da se provuku kroz bioèuge, da budu poluge s dvije strane oltaru, kad se nosi.
8 Naèiniæeš ga od dasaka da bude iznutra šupalj; kao što ti je pokazano na gori tako neka naèine.
9 I naèiniæeš trijem šatoru na južnoj strani; zavjesi trijemu da budu od tankoga platna uzvedenoga, sto lakata u dužinu na jednoj strani.
10 I dvadeset stupova i pod njih dvadeset stopica od mjedi, a kuke na stupovima i pasovi njihovi od srebra.
11 Tako i sa zapadne strane da budu zavjesi sto lakata dugi, i dvadeset stupova i dvadeset stopica od mjedi, na stupovima kuke i njihovi pasovi od srebra.
12 A širina æe trijemu imati sa zapadne strane zavjese od pedeset lakata, deset stupova za njih i deset stopica pod njih.
13 A na prednjoj strani prema istoku biæe trijem širok pedeset lakata.
14 Od petnaest lakata neka budu zavjesi na jednoj strani, i za njih tri stupa i tri stopice pod njih;
15 Na drugoj strani zavjesi od petnaest lakata, i tri stupa za njih i tri stopice pod njih.
16 A nad vratima od trijema zavjes od dvadeset lakata od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga, vezen, i èetiri stupa za nj, i pod njih èetiri stopice.
17 Svi stupovi u trijemu unaokolo da budu opasani srebrom, i kuke da su im srebrne a stopice od mjedi.
18 U dužinu æe trijem imati sto lakata, u širinu pedeset svuda, a u visinu pet lakata, da bude od tankoga platna uzvedenoga, a stopice od mjedi.
19 Sve posuðe u šatoru za svaku službu, i sve kolje u njemu i sve kolje u trijemu da bude od mjedi.
20 I ti zapovjedi sinovima Izrailjevim da ti donesu ulja maslinova èistoga cijeðenoga za vidjelo, da bi žišci gorjeli svagda.
21 U šatoru od sastanka pred zavjesom, koji æe zaklanjati svjedoèanstvo, neka ih Aron i sinovi njegovi spremaju da gore od veèera do jutra pred Gospodom. To neka je uredba vjeèna koljenima njihovijem među sinovima Izrailjevim.

28

1 A ti uzmi k sebi Arona brata svojega sa sinovima njegovijem izmeðu sinova Izrailjevih da mi budu sveštenici, Aron i Nadav i Avijud i Eleazar i Itamar, sinovi Aronovi.

2 I naèini svete haljine Aronu bratu svojemu za èast i diku.
3 I kaži svijem ljudima vještijem, koje sam napunio duha mudrosti, neka naèine haljine Aronu, da se posveti da mi bude sveštenik.
4 A ovo su haljine što æe naèiniti: naprsnik i opleæak i plašt, košulja vezena, kapa i pojas. Te haljine svete neka naprave Aronu bratu tvojemu i sinovima njegovijem, da mi budu sveštenici,
5 I neka uzmu zlata i porfire i skerleta i crvca i tankoga platna;
6 I neka naèine opleæak od zlata i od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga, vezen.
7 Dvije poramenice neka budu na njemu, koje æe se sastavljati na dva kraja, da se drži zajedno.
8 A pojas na njemu neka bude naprave iste kao i on, od zlata, od porfire, od skerleta, od crvca i od tankoga platna uzvedenoga.
9 I uzmi dva kamena oniha, i na njima izreži imena sinova Izrailjevih,
10 Šest imena njihovijeh na jednom kamenu, a šest imena ostalijeh na drugom kamenu po redu kako se koji rodio.
11 Vještinom kamenarskom, kojom se režu peèati, izrezaæeš na ta dva kamena imena sinova Izrailjevijeh, i optoèi ih zlatom unaokolo.
12 I metni ta dva kamena na poramenice opleæku, da budu kameni za spomen sinovima Izrailjevijem, i Aron da nosi imena njihova pred Gospodom na oba ramena svoja za spomen.
13 I naèini kopèe od zlata.
14 I dva lanca od èistoga zlata naèini jednaka pletena, i objesi lance pletene o kopèe.
15 I naprsnik sudski naèini naprave vezene onake kao opleæak, od zlata, od porfire, od skerleta, od crvca i od tankoga platna uzvedenoga naèini ga.
16 Neka bude èetvorouglast i dvostruk, u dužinu s pedi i u širinu s pedi.
17 I udari po njemu drago kamenje, u èetiri reda neka bude kamenje. U prvom redu: sardonih, topaz i smaragad;
18 A u drugom redu: karbunkul, safir i dijamanat;
19 A u treæem redu: ligur i ahat i ametist;
20 A u èetvrtom redu: hrisolit, onih i jaspid; neka budu ukovani u zlato u svom redu.
21 I tijeh kamena s imenima sinova Izrailjevijeh biæe dvanaest po imenima njihovijem, da budu rezani kao peèat, svaki sa svojim imenom, za dvanaest plemena.
22 I na naprsnik metni lance jednake, pletene, od èistoga zlata.
23 I dvije grivne zlatne naèini na naprsnik, i metni dvije grivne na dva kraja naprsniku.
24 Pa provuci dva lanca zlatna kroz dvije grivne na krajevima naprsniku.
25 A druga dva kraja od dva lanca zapni za dvije kopèe, i metni na poramenice od opleæka sprijed.
26 I naèini druge dvije grivne zlatne, i metni ih na druga dva kraja naprsniku iznutra na strani koja je od opleæka.
27 I naèini još dvije zlatne grivne, i metni ih na poramenice od opleæka ozdo prema sastavcima njegovijem, više pojasa na opleæku.
28 Tako neka vežu naprsnik grivne njegove za grivne na opleæku vrvcom od porfire, da stoji nad pojasom od opleæka, i da se ne odvaja naprsnik od opleæka.
29 I neka nosi Aron imena sinova Izrailjevih na naprsniku sudskom na srcu svom kad ulazi u svetinju za spomen pred Gospodom vazda.
30 I metni na naprsnik sudski Urim i Tumim, da bude na srcu Aronu kad ulazi pred Gospoda, i Aron æe nositi sud sinova Izrailjevih na srcu svom pred Gospodom vazda.
31 I naèini plašt pod opleæak sav od porfire.
32 I ozgo neka bude prorez u sredi, i neka bude optoèen prorez svuda unaokolo trakom tkanijem, kao prorez u oklopa, da se ne razdre.
33 A po skutu mu naèini šipke od porfire i od skerleta i od crvca svuda

unaokolo, i među njima zlatna zvonca svuda unaokolo:
34 Zvonce zlatno pa šipak, zvonce zlatno pa šipak po skutu od plašta svuda unaokolo.
35 I to æe biti na Aronu kad služi, da se èuje glas kad ulazi u svetinju pred Gospoda i kad izlazi, da ne pogine.
36 I naèini ploèu od èistoga zlata, i na njoj izreži kao na peèatu: svetinja Gospodu.
37 I veži je vrvcom od porfire za kapu, sprijed na kapi da stoji.
38 I biæe na èelu Aronovu, da nosi Aron grijehe svetijeh prinosa koje prinesu sinovi Izrailjevi u svijem darovima svojih svetijeh prinosa; biæe na èelu njegovu vazda, da bi bili mili Gospodu.
39 I naèini košulju od tankoga platna izmetanoga, i naèini kapu od tankoga platna, a pojas naèini vezen.
40 I sinovima Aronovijem naèini košulje, i naèini im pojase, i kapice im naèini za èast i diku.
41 Pa to obuci Aronu bratu svojemu i sinovima njegovijem, i pomaži ih i napuni im ruke i posveti ih da mi budu sveštenici.
42 I naèini im gaæe lanene, da se pokrije golo tijelo; od bedara do dno stegna da budu.
43 I to neka je na Aronu i na sinovima njegovijem kad ulaze u šator od sastanka ili kad pristupaju k oltaru da služe u svetinji, da ne bi noseæi grijehe poginuli. Ovo æe biti uredba vjeèna njemu i sjemenu njegovu nakon njega.

29

1 Uèiniæeš im ovo kad ih staneš osveštavati da mi vrše službu sveštenièku: uzmi tele i dva ovna zdrava,
2 I hljebove prijesne i kolaèe prijesne zamiješene s uljem, i pogaèe prijesne namazane uljem, od brašna pšeniènoga umijesi ih.
3 I metni ih u jednu kotaricu, i prinesi ih u kotarici s teletom i s dva ovna.
4 I dovedi Arona i sinove njegove pred vrata šatora od sastanka, i umij ih vodom.
5 I uzevši haljine obuci Aronu košulju i plašt ispod opleæka i opleæak i naprsnik, i opaši ga pojasom od opleæka.
6 I metni mu kapu na glavu i svetu ploèu na kapu.
7 I uzmi ulje za pomazanje, i izlij mu na glavu, i pomazaæeš ga.
8 I sinove njegove dovedi i obuci im košulje;
9 I opaši ih pojasima, Arona i sinove njegove, i metni im kape na glave, da imaju sveštenstvo uredbom vjeènom. Tako æeš posvetiti ruke Aronu i sinovima njegovijem.
10 I dovedi tele pred šator od sastanka, a Aron i sinovi njegovi neka metnu ruke teletu na glavu.
11 I zakolji tele pred Gospodom na vratima šatora od sastanka.
12 I uzevši krvi od teleta pomaži rogove oltaru prstom svojim, a ostalu krv svu prolij na podnožje oltaru.
13 I uzmi sve salo po crijevima, i mrežicu na jetri, i oba bubrega i salo oko njih, i zapali na oltaru.
14 A meso od teleta i kožu i balegu spali ognjem izvan okola; to je žrtva za grijeh.
15 Potom uzmi ovna jednoga, i na glavu ovnu neka metnu ruke svoje Aron i sinovi njegovi.
16 I zakolji ovna i uzmi krvi od njega i pokropi oltar unaokolo.
17 A ovna izudi, i operi drob i noge, i metni ih na udove njegove i na glavu.
18 I svega ovna zapali na oltaru; to je žrtva paljenica Gospodu, miris ugodni, žrtva ognjena Gospodu.
19 Pa uzmi i drugoga ovna, i neka mu metne Aron i sinovi njegovi ruke svoje na glavu.
20 I zakolji toga ovna, i uzmi krvi od njega i pomaži njom kraj od desnoga uha Aronu i kraj od desnoga uha sinovima njegovijem, i palac u desne ruke njihove i palac u desne noge njihove, a ostalom krvlju pokropi oltar unaokolo.
21 I uzmi krvi koja bude na oltaru i ulja za pomazanje, i pokropi Arona i haljine njegove, i sinove njegove i haljine njihove, i biæe svet on i haljine njegove i sinovi

njegovi i haljine njihove.
22 Potom uzmi salo od ovna i rep i salo
što je po crijevima i mrežicu na jetri i oba
bubrega i salo oko njih, i desno pleæe; jer
je ovan posvetni;
23 I jedan hljeb i jedan kolaè s uljem
i jednu pogaèu iz kotarice u kojoj budu
prijesni hljebovi pred Gospodom.
24 I to sve metni u ruke Aronu i u ruke
sinovima njegovijem, i obræi tamo i amo,
da bude žrtva obrtana pred Gospodom.
25 Potom uzmi im to iz ruku, i zapali
na oltaru svrhu žrtve paljenice, da bude
miris ugodan pred Gospodom; to je žrtva
ognjena Gospodu.
26 I uzmi grudi od ovna posvetnoga, koji
bude za Arona, i obrtaæeš ih tamo i amo,
da bude žrtva obrtana pred Gospodom; i
to æe biti tvoj dio.
27 Tako æeš osvetiti grudi od žrtve
obrtane i pleæe od žrtve podizane, što
je obrtano i što je podizano od ovna
posvetnoga za Arona i za sinove njegove.
28 I to æe biti Aronu i sinovima njegov-
ijem uredbom vjeènom od sinova Izrail-
jevih, jer je žrtva podizana. Kad je žrtva
podizana sinova Izrailjevih od njihovijeh
žrtava zahvalnijeh, žrtva podizana biæe
Gospodu.
29 A svete haljine Aronove neka budu
sinovima njegovijem nakon njega da se
pomazuju u njima i da im se u njima
posveæuju ruke.
30 Sedam dana neka ih oblaèi koji na
njegovo mjesto bude sveštenik između
sinova njegovijeh, koji æe ulaziti u šator
od sastanka da služi u svetinji.
31 A ovna posvetnoga uzmi i skuhaj
meso od njega na mjestu svetom.
32 I Aron i sinovi njegovi neka na
vratima šatora od sastanka jedu meso od
toga ovna i hljeb što je u kotarici.
33 Neka ga jedu oni za koje je bilo
oèišæenje da bi im se posvetile ruke da
bi bili posveæeni; a drugi da ne jede, jer
je stvar sveta.
34 Ako li bi ostalo što mesa posvetnoga
ili hljeba do jutra, onda što ostane sažezi
ognjem, a da se ne jede, jer je stvar sveta.
35 I tako uèini Aronu i sinovima njegov-
ijem po svemu što ti zapovjedih; sedam
dana svetiæeš im ruke.
36 I svaki æeš dan prinositi na žrtvu tele
za grijeh radi oèišæenja; i oèistiæeš oltar
èineæi oèišæenje na njemu, i pomazaæeš
ga da se osveti.
37 Sedam dana èiniæeš oèišæenje na
oltaru i osvetiæeš ga, te æe oltar biti svet-
inja nad svetinjama; što se god dotakne
oltara, biæe sveto.
38 I ovo æeš prinositi na oltaru: dva
jagnjeta od godine svaki dan bez prekida.
39 Jedno jagnje prinosi jutrom a drugo
prinosi veèerom,
40 I jošte desetinu efe pšeniènoga
brašna smiješana s uljem cijeđenim, ko-
jega da bude èetvrt ina, i naljev vina,
èetvrt ina na jedno jagnje.
41 A drugo jagnje prinesi uveèe; kao sa
žrtvom jutrenjom i s naljevom njezinijem
tako i s ovom èini da bude miris ugodan,
žrtva ognjena Gospodu.
42 To neka bude žrtva paljenica svagda
od koljena do koljena vašega na vratima
šatora od sastanka pred Gospodom, gdje
æu se sastajati s vama da govorim s
tobom.
43 I ondje æu se sastajati sa sinovima
Izrailjevijem, da se osveæuje slavom mo-
jom.
44 I osvetiæu šator od sastanka i oltar; i
Arona i sinove njegove osvetiæu da su mi
sveštenici.
45 I nastavaæu među sinovima Izrailje-
vijem, i biæu im Bog.
46 I poznaæe da sam ja Gospod Bog nji-
hov, koji sam ih izveo iz zemlje Misirske
da nastavam među njima, ja Gospod Bog
njihov.

30

1 Jošte naèini oltar kadioni, od drveta
sitima naèini ga.
2 Dužina neka mu bude lakat, i širina
lakat, èetvorouglast da bude, i dva lakta
visok; iz njega neka mu izlaze rogovi.
3 I pokuj ga èistijem zlatom, ozgo sa
strana unaokolo, i rogove njegove; i
naèini mu vijenac zlatan unaokolo.
4 I naèini mu po dva bioèuga zlatna
ispod vijenca na dva ugla njegova s obje

strane, i kroz njih æeš provuæi poluge da se može nositi.
5 A poluge naèini od drveta sitima, i okuj ih u zlato.
6 I metni ga pred zavjes koji visi pred kovèegom od svjedoèanstva prema zaklopcu koji je nad svjedoèanstvom, gdje æu se s tobom sastajati.
7 I neka kadi na njemu Aron kadom mirisnim; svako jutro neka kadi kad spremi žiške.
8 I kad zapali Aron žiške uveèe, neka kadi; neka bude kad svagdašnji pred Gospodom od koljena do koljena vašega.
9 Ne prinosite na njemu kada tuðega niti žrtve paljenice niti prinosa; ni naljeva ne ljevajte na njemu.
10 Samo oèišæenje neka èini nad rogovima njegovijem Aron jednom u godini; krvlju od žrtve za grijeh u dan oèišæenja jednom u godini èiniæe oèišæenja na njemu od koljena do koljena vašega; jer je to svetinja nad svetinjama Gospodu.
11 Jošte reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
12 Kad staneš brojiti sinove Izrailjeve, izmeðu onijeh koji idu u broj svaki neka dade otkup za život svoj Gospodu, kad ih staneš brojiti, da ne bi došlo na njih kako zlo kad ih staneš brojiti.
13 A neka da svaki koji ide u broj po sikla, po siklu svetom a taj je sikal dvadeset novèiæa po sikla biæe prilog Gospodu.
14 Ko god ide u broj, od dvadeset godina i više, neka da prilog Gospodu.
15 Bogati da ne da više a siromah da ne da manje od po sikla, kad daju prilog Gospodu na oèišæenje duša vaših.
16 I uzevši novce za oèišæenje od sinova Izrailjevijeh ostavi ih za potrebu u šatoru od sastanka, i biæe sinovima Izrailjevijem spomen pred Gospodom za oèišæenje duša vaših.
17 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
18 Naèini i umivaonicu od mjedi i podnožje joj od mjedi za umivanje; i metni je izmeðu šatora od sastanka i oltara, i nalij u nju vode.
19 Da iz nje pere Aron i sinovi njegovi ruke svoje i noge svoje.
20 Kad idu u šator od sastanka, neka se umivaju vodom, da ne izginu, ili kad pristupaju k oltaru da služe i da pale žrtvu ognjenu Gospodu.
21 Tada neka peru ruke svoje i noge svoje da ne izginu. To neka im bude uredba vjeèna Aronu i sjemenu njegovu od koljena do koljena.
22 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
23 Uzmi mirisa najboljih: smirne najèistije pet stotina sikala i cimeta mirisavoga pola toliko, dvjesta pedeset, i iðirota takoðe dvjesta pedeset,
24 I kasije pet stotina mjerom svetom, i ulja maslinova jedan in.
25 I od toga naèini ulje za sveto pomazanje, ulje najbolje vještinom apotekarskom; to da bude ulje svetoga pomazanja.
26 I njim pomaži šator od sastanka i kovèeg od svjedoèanstva,
27 I sto i sve sprave njegove, i svijetnjak i sprave njegove, i oltar kadioni,
28 I oltar na kojem se prinosi žrtva paljenica, i sve sprave njegove, i umivaonicu i podnožje njezino.
29 Tako æeš ih osvetiti, te æe biti svetinja nad svetinjom, i što ih se god dotakne biæe sveto.
30 Pomaži i Arona i sinove njegove, i osvetiæeš ih da mi budu sveštenici.
31 A sinovima Izrailjevijem kaži i reci: ovo neka mi bude ulje svetoga pomazanja od koljena do koljena vašega.
32 Tijelo èovjeèije neka se ne maže njim, niti pravite takoga ulja kako je ono; sveto je, neka vam bude sveto.
33 Ako li bi ko naèinio tako ulje ili namazao njim drugoga, istrijebiæe se iz naroda svojega.
34 I reèe Gospod Mojsiju: uzmi mirisa, stakte, oniha i halvana mirisavoga, i tamjana èistoga, koliko jednoga toliko drugoga.
35 I od toga naèini kad, sastavljen vještinom apotekarskom, èist i svet.
36 I istucavši ga nasitno, metaæeš ga pred svjedoèanstvom u šatoru od sastanka, gdje æu se sastajati s tobom; to neka vam bude svetinja nad svetinjama.

37 A takvoga kada kakav naèiniš nemojte sebi praviti; to neka ti je svetinja za Gospoda.
38 Ako li bi ko naèinio taki da ga miriše, istrijebiæe se iz naroda svojega.

31

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Gle, pozvah po imenu Veseleila sina Urije sina Orova od plemena Judina.
3 I napunih ga duha svetoga, mudrosti i razuma i znanja i svake vještine,
4 Da vješto izmišlja kako se što može naèiniti od zlata i od srebra i od mjedi,
5 Da umije rezati kamenje i ukivati, da umije tesati drvo, i svaki posao raditi.
6 I evo udružih s njim Elijava sina Ahisamahova od plemena Danova, i svakomu vještom èovjeku u srce dadoh vještinu da izrade sve što sam ti zapovjedio.
7 Šator od sastanka, i kovèeg za svjedoèanstvo i zaklopac na nj, i sve sprave u šatoru,
8 I sto i sprave njegove, i svijetnjak èisti sa svijem spravama njegovijem, i oltar kadioni,
9 I oltar za žrtvu paljenicu sa svijem spravama njegovijem, i umivaonicu i podnožje njezino,
10 I haljine službene i svete haljine Aronu svešteniku i haljine sinovima njegovijem, da vrše službu sveštenièku,
11 I ulje pomazanja, i kad mirisni za svetinju. Sve neka naèine onako kako sam ti zapovjedio.
12 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
13 A ti kaži sinovima Izrailjevijem i reci: ali subote moje èuvajte, jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posveæujem.
14 Èuvajte dakle subotu, jer vam je sveta; ko bi je oskvrnio, da se pogubi; jer ko bi god radio kakav posao u nju, istrijebiæe se ona duša iz naroda svojega.
15 Šest dana neka se radi; a sedmi je dan subota, odmor, svet Gospodu; ko bi god radio posao u dan subotni, da se pogubi.
16 Zato æe èuvati sinovi Izrailjevi subotu praznujuæi subotu od koljena do koljena zavjetom vjeènim.
17 To je znak između mene i sinova Izrailjevih dovijeka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan poèinu i odmori se.
18 I izgovorivši ovo Mojsiju na gori Sinajskoj, dade mu dvije ploèe svjedoèanstva, ploèe kamene pisane prstom Božijim.

32

1 A narod vidjevši gdje Mojsije za dugo ne slazi s gore, skupi se narod pred Arona, i rekoše mu: hajde, naèini nam bogove, koji æe iæi pred nama, jer tome Mojsiju koji nas izvede iz zemlje Misirske ne znamo šta bi.
2 A Aron im reèe: poskidajte zlatne oboce što su u ušima žena vaših, sinova vaših i kæeri vaših, i donesite mi.
3 I poskida sav narod zlatne oboce što im bijahu u ušima, i donesoše Aronu.
4 A on uzev iz ruku njihovijeh, sali u kalup, i naèini tele saliveno. I rekoše: ovo su bogovi tvoji, Izrailju, koji te izvedoše iz zemlje Misirske.
5 A kad to vidje Aron, naèini oltar pred njim; i povika Aron, i reèe: sjutra je praznik Gospodnji.
6 I sjutradan ustavši rano prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne; i posjeda narod, te jedoše i piše, a poslije ustaše da se igraju.
7 A Gospod reèe Mojsiju: idi, siði, jer se pokvari tvoj narod, koji si izveo iz zemlje Misirske.
8 Brzo zaðoše s puta, koji sam im zapovjedio; naèiniše sebi tele liveno, i pokloniše mu se, i prinesoše mu žrtvu, i rekoše: ovo su bogovi tvoji, Izrailju, koji te izvedoše iz zemlje Misirske.
9 Još reèe Gospod Mojsiju: pogledah narod ovaj, i eto je narod tvrda vrata.
10 I sada pusti me, da se raspali gnjev moj na njih i da ih istrijebim; ali od tebe æu uèiniti narod velik.
11 A Mojsije se zamoli Gospodu Bogu svojemu, i reèe: zašto se, Gospode, raspaljuje gnjev tvoj na narod tvoj, koji si

izveo iz zemlje Misirske silom velikom i rukom krjepkom?
12 Zašto da govore Misirci i reku: na zlo ih izvede, da ih pobije po planinama i da ih istrijebi sa zemlje? Povrati se od gnjeva svojega, i požali narod svoj oda zla.
13 Opomeni se Avrama, Isaka i Izrailja, sluga svojih, kojima si se sobom zakleo i obrekao im: umnožiæu sjeme vaše kao zvijezde na nebu, i zemlju ovu, za koju govorih, svu æu dati sjemenu vašemu da je njihova dovijeka.
14 I ražali se Gospodu uèiniti zlo narodu svojemu, koje reèe.
15 Tada se vrati Mojsije, i siðe s gore sa dvije ploèe svjedoèanstva u rukama svojim; i ploèe bjehu pisane s obje strane, otud i odovud pisane.
16 I bjehu ploèe djelo Božije, i pismo bješe pismo Božije, urezano na ploèama.
17 A Isus èuvši viku u narodu, kad vikahu, reèe Mojsiju: vika ubojna u okolu.
18 A on reèe: nije to vika kako vièu koji su jaèi, niti je vika kako vièu koji su slabiji, nego èujem viku onijeh koji pjevaju.
19 I kad doðe blizu okola, ugleda tele i igre, te se razgnjevi Mojsije, i baci iz ruku svojih ploèe, i razbi ih pod gorom.
20 Pa uze tele koje bijahu naèinili i spali ga ognjem, i satr ga u prah, i prosu ga po vodi, i zapoji sinove Izrailjeve.
21 I reèe Mojsije Aronu: šta ti je uèinio ovaj narod, te ga uvali u toliki grijeh?
22 A Aron mu reèe: nemoj se gnjeviti, gospodaru; ti znaš ovaj narod da je brz na zlo.
23 Jer rekoše mi: naèini nam bogove, koji æe iæi pred nama, jer tome Mojsiju koji nas izvede iz zemlje Misirske ne znamo šta bi.
24 A ja im rekoh: ko ima zlata, neka ga skida sa sebe. I dadoše mi, a ja ga bacih u vatru, i izaðe to tele.
25 A Mojsije videæi narod go, jer ga ogoli Aron na sramotu pred protivnicima njegovijem,
26 Stade Mojsije na vrata od okola, i reèe: k meni ko je Gospodnji. I skupiše se pred njega svi sinovi Levijevi.
27 I reèe im: ovako kaže Gospod Bog Izrailjev: pripašite svaki svoj maè uz bedro svoje, pa proðite tamo i amo po okolu od vrata do vrata, i pobijte svaki brata svojega i prijatelja svojega i bližnjega svojega.
28 I uèiniše sinovi Levijevi po zapovijesti Mojsijevoj, i pogibe naroda u onaj dan do tri tisuæe ljudi.
29 Jer Mojsije reèe: posvetite danas ruke svoje Gospodu, svak na sinu svom i na bratu svom, da bi vam dao danas blagoslov.
30 A sjutradan reèe Mojsije narodu: vi ljuto sagriješiste; zato sada idem gore ka Gospodu, eda bih ga umolio da vam oprosti grijeh.
31 I vrati se Mojsije ka Gospodu, i reèe: molim ti se; narod ovaj ljuto sagriješi naèinivši sebi bogove od zlata.
32 Ali oprosti im grijeh: ako li neæeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao.
33 A Gospod reèe Mojsiju: ko mi je zgriješio, onoga æu izbrisati iz knjige svoje.
34 A sada idi, vodi taj narod kuda sam ti kazao. Evo, moj æe anðeo iæi pred tobom, a kad ih pohodim, pohodiæu na njima grijeh njihov.
35 I Gospod bi narod zato što naèiniše tele, koje sali Aron.

33

1 I reèe Gospod Mojsiju: idi, digni se odatle ti i narod, koji si izveo iz zemlje Misirske, put zemlje za koju se zakleh Avramu, Isaku i Jakovu govoreæi: sjemenu tvojemu daæu je.
2 I poslaæu pred tobom anðela, i izagnaæu Hananeje, Amoreje i Heteje i Ferezeje i Jeveje i Jevuseje.
3 I odvešæe vas u zemlju gdje teèe mlijeko i med; jer neæu sam iæi s tobom zato što si narod tvrdovrat, pa bih te mogao satrti putem.
4 A narod èuvši ovu zlu rijeè ožalosti se, i niko ne metnu na se svojega nakita.
5 Jer Gospod reèe Mojsiju: kaži sinovima Izrailjevijem: vi ste narod tvrdovrat; doæi æu èasom usred tebe,

i istrijebiæu te; a sada skini nakit svoj sa sebe, i znaæu šta æu èiniti s tobom.
6 I poskidaše sa sebe sinovi Izrailjevi nakite svoje kod gore Horiva.
7 A Mojsije uze šator i razape ga sebi iza okola daleko, i nazva ga šator od sastanka, i ko god tražaše Gospoda, dolažaše k šatoru od sastanka iza okola.
8 I kad Mojsije iðaše u šator, sav narod ustajaše, i svak stajaše na vratima svojega šatora, i gledahu za Mojsijem dok ne uðe u šator.
9 A kad Mojsije ulažaše u šator, spuštaše se stup od oblaka i ustavljaše se na vratima od šatora, i Gospod govoraše s Mojsijem.
10 I sav narod videæi stup od oblaka gdje stoji na vratima od šatora, ustajaše sav narod, i svak se klanjaše na vratima od svojega šatora.
11 I Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori èovjek s prijateljem svojim. Potom se vraæaše Mojsije u oko, a sluga njegov Isus sin Navin, momak, ne izlažaše iz šatora.
12 I reèe Mojsije Gospodu: gledaj, ti mi kažeš: vodi taj narod. A nijesi mi kazao koga æeš poslati sa mnom, a rekao si: znam te po imenu i našao si milost preda mnom.
13 Ako sam dakle našao milost pred tobom, pokaži mi put svoj, da te poznam i naðem milost pred tobom; i vidi da je ovaj narod tvoj narod.
14 I reèe Gospod: moje æe lice iæi naprijed, i daæu ti odmor.
15 A Mojsije mu reèe: ako neæe iæi naprijed lice tvoje, nemoj nas kretati odavde.
16 Jer po èemu æe se poznati da smo našli milost pred tobom, ja i narod tvoj? zar ne po tome što ti ideš s nama? tako æemo se razlikovati ja i narod tvoj od svakoga naroda na zemlji.
17 A Gospod reèe Mojsiju: uèiniæu i to što si kazao, jer si našao milost preda mnom i znam te po imenu.
18 Opet reèe Mojsije: molim te, pokaži mi slavu svoju.
19 A Gospod mu reèe: uèiniæu da proðe sve dobro moje ispred tebe, i povikaæu po imenu: Gospod pred tobom. Smilovaæu se kome se smilujem, i požaliæu koga požalim.
20 I reèe: ali neæeš moæi vidjeti lica mojega, jer ne može èovjek mene vidjeti i ostati živ.
21 I reèe Gospod: evo mjesto kod mene, pa stani na stijenu.
22 I kad stane prolaziti slava moja, metnuæu te u rasjelinu kamenu, i zakloniæu te rukom svojom dok ne proðem.
23 Potom æu dignuti ruku svoju, i vidjeæeš me s leða, a lice se moje ne može vidjeti.

34

1 I reèe Gospod Mojsiju: isteši sebi dvije ploèe od kamena kao što su bile prve, da napišem na tijem ploèama rijeèi koje su bile na prvijem ploèama, koje si razbio.
2 I budi gotov za sjutra da rano izaðeš na goru Sinajsku, i staneš preda me na vrh gore.
3 Ali neka niko ne ide s tobom, i niko neka se ne pokaže na svoj gori, ni ovce ni goveda da ne pasu blizu gore.
4 I istesa Mojsije dvije ploèe od kamena kao što su bile prve, i ustavši rano izaðe na goru Sinajsku, kao što mu zapovjedi Gospod, i uze u ruku svoju dvije ploèe kamene.
5 A Gospod siðe u oblaku, i stade ondje s njim, i povika po imenu: Gospod.
6 Jer prolazeæi Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrðem i istinom.
7 Koji èuva milost tisuæama, prašta bezakonja i nepravde i grijehe, koji ne pravda krivoga, i pohodi grijehe otaèke na sinovima i na unucima do treæega i èetvrtoga koljena.
8 A Mojsije brže savi glavu do zemlje i pokloni se,
9 I reèe: ako sam našao milost pred tobom, Gospode, neka ide Gospod posred nas, jer je narod tvrdovrat; i oprosti nam bezakonje naše i grijeh naš, i uzmi nas za našljedstvo.
10 A on reèe: evo postavljam zavjet; pred cijelim narodom tvojim uèiniæu

èudesa, koja nijesu uèinjena nigdje na zemlji ni u kom narodu, i vidjeæete djelo Gospodnje sav narod, među kojim si, jer æe biti strašno što æu ja uèiniti s tobom.
11 Drži što ti danas zapovjedam; evo, ja æu izagnati ispred tebe Amoreje i Hananeje i Heteje i Ferezeje i Jeveje i Jevuseje.
12 Èuvaj se da ne hvataš vjere s onima koji žive u zemlji u koju æeš doæi, da ti ne budu zamka usred tebe.
13 Nego oltare njihove oborite, i likove njihove izlomite, i gajeve njihove isijecite.
14 Jer ne valja da se klanjaš drugomu bogu: jer se Gospod zove revnitelj, Bog je revnitelj.
15 Nemoj hvatati vjere s onima koji žive u onoj zemlji, da ne bi èineæi preljubu za bogovima svojim i prinoseæi žrtvu bogovima svojim pozvali te, i ti jeo žrtve njihove.
16 I da ne bi kæerima njihovijem ženio sinove svoje, i da ne bi kæeri njihove èineæi preljubu za bogovima svojim uèinile da sinovi tvoji èine preljubu za bogovima njihovijem.
17 Livenih bogova ne gradi sebi.
18 Praznik prijesnijeh hljebova drži; sedam dana jedi prijesne hljebove, kao što sam ti zapovjedio, na vrijeme, mjeseca Aviva, jer si toga mjeseca izašao iz Misira.
19 Sve što otvora matericu moje je, i svako muško u stoci tvojoj što otvora matericu, goveèe ili sitna stoka.
20 Ali magare koje otvori matericu otkupi jagnjetom ili jaretom; ako li ga ne bi otkupio, slomi mu vrat; i svakoga prvenca između sinova svojih otkupi; i da se niko ne pokaže prazan preda mnom.
21 Šest dana radi, a u sedmi dan poèini, i od oranja i od žetve poèini.
22 Praznuj praznik sedmica, prvina žetve pšeniène, i praznik berbe na svršetku godine.
23 Tri puta u godini da se svako muško između vas pokaže pred Gospodom Bogom Izrailjevim.
24 Jer æu izagnati narode ispred tebe, i meðe tvoje raširiæu, i niko neæe poželjeti zemlje tvoje, kad staneš dolaziti da se pokažeš pred Gospodom Bogom svojim tri puta u godini.
25 Nemoj prinositi krvi od žrtve moje uz hljebove kisele, i da ne prenoæi do jutra žrtva praznika pashe.
26 Prvine od prvoga roda zemlje svoje donesi u kuæu Gospoda Boga svojega; nemoj kuhati jareta u mlijeku majke njegove.
27 I reèe Gospod Mojsiju: napiši sebi te rijeèi; jer po tijem rijeèima uèinih zavjet s tobom i s Izrailjem.
28 I Mojsije osta ondje kod Gospoda èetrdeset dana i èetrdeset noæi, hljeba ne jeduæi ni vode pijuæi; i napisa Gospod na ploèe rijeèi zavjeta, deset rijeèi.
29 I kad Mojsije slažaše s gore Sinajske, i držaše u ruci dvije ploèe svjedoèanstva slazeæi s gore, ne znaðaše da mu koža na licu posta svijetla dokle govoraše s njim.
30 I vidje Aron i svi sinovi Izrailjevi Mojsija, a to mu se svijetli koža na licu, i ne smješe pristupiti k njemu.
31 Ali ih zovnu Mojsije, i vratiše se k njemu Aron i svi glavari u zboru, i govori s njima Mojsije.
32 Potom pristupiše svi sinovi Izrailjevi, i zapovjedi im sve što mu kaza Gospod na gori Sinajskoj.
33 A kad im Mojsije izgovori, zastrije lice svoje pokrivalom.
34 Ali kad Mojsije dolažaše pred Gospoda da s njim govori, skidaše pokrivalo dokle ne bi izašao; a izašavši kazivaše sinovima Izrailjevijem što mu se zapovjedaše.
35 Tada viðahu sinovi Izrailjevi lice Mojsijevo, gdje se svijetli koža na licu njegovu, te Mojsije opet zastiraše pokrivalom lice svoje dokle ne bi opet ušao da govori s njim.

35

1 Potom sabra Mojsije sav zbor sinova Izrailjevih, i reèe im: ovo je zapovjedio Gospod da èinite:
2 Šest dana da se radi, a sedmi da vam je svet, subota poèivanja Gospodnjega; ko bi radio u taj dan, da se pogubi.

3 Vatre ne ložite po stanovima svojim u
dan subotni.
4 Još reèe Mojsije svemu zboru sinova
Izrailjevih govoreæi: ovo je zapovjedio
Gospod i rekao:
5 Skupite između sebe prilog Gospodu;
ko god hoæe drage volje, neka donese
prilog Gospodu: zlato i srebro i mjed,
6 I porfiru i skerlet i crvac i tanko platno
i kostrijet,
7 I kože ovnujske crvene obojene i kože
jazavèije i drvo sitim,
8 I ulje za vidjelo, i mirise za ulje
pomazanja i za kad mirisni,
9 I kamenje onihovo, i kamenje za
ukivanje po opleæku i po naprsniku.
10 I koji su god vješti među vama neka
doðu da rade što je zapovjedio Gospod:
11 Šator, i naslon njegov, i pokrivaè
njegov, i kuke njegove, i daske njegove,
prijevornice njegove, stupove njegove i
stopice njegove,
12 Kovèeg, i poluge njegove, i zaklopac,
i zavjes,
13 Sto, i poluge njegove i sve sprave
njegove, i hljeb za postavljanje,
14 I svijetnjak za vidjelo sa spravama
njegovijem, i žiške njegove, i ulje za
vidjelo,
15 I oltar kadioni, i poluge njegove, i ulje
pomazanja, i kad mirisni, i zavjes na vrata
od šatora,
16 Oltar za žrtvu paljenicu, i rešetku
njegovu od mjedi, poluge njegove i sve
sprave njegove, umivaonicu i podnožje
njezino,
17 Zavjese za trijem, stupove njegove
i stopice njegove, i zavjes na vrata od
trijema,
18 Kolje za šator, i kolje za trijem s
užima njihovijem.
19 Haljine službene za službu u svet-
inji, i haljine svete Aronu svešteniku, i
haljine sinovima njegovijem za službu
sveštenièku.
20 Tada otide sav zbor sinova Izrailjevi-
jeh od Mojsija;
21 I vratiše se, svaki kojega podiže
srce njegovo i koga god duh pokrete
dragovoljno, i donesoše prilog Gospodu
za građenje šatora od sastanka i za svu
službu u njemu i za haljine svete.
22 Dolaziše ljudi i žene, ko god bješe
dragovoljna srca, i donosiše spone i
oboce i prstenje i narukvice i svakojake
nakite zlatne; i svaki donese prilog zlata
Gospodu.
23 Ko god imaše porfire, skerleta, crvca,
tankoga platna, kostrijeti, koža ovnujskih
crvenijeh obojenih i koža jazavèijih, svaki
donošaše.
24 I ko god prilagaše srebro ili mjed,
donošaše u prilog Gospodu; i u koga god
bijaše drveta sitima, za svaku potrebu u
službi donošaše.
25 I sve žene vješte predoše svojim
rukama, i donosiše što napredoše za
porfiru, skerlet, crvac i tanko platno.
26 I sve žene koje podiže srce njihovo i
bijahu vješte, predoše kostrijet.
27 A glavari donosiše kamenje onihovo
i kamenje za ukivanje po opleæku i po
naprsniku,
28 I mirise i ulje za vidjelo i za ulje
pomazanja i za kad mirisni.
29 Svi ljudi i žene, koje podiže drago-
voljno srce da donose što treba za sve
djelo koje Gospod zapovjedi preko Mojsija
da se naèini, donesoše sinovi Izrailjevi
dragovoljni prilog Gospodu.
30 Tada reèe Mojsije sinovima Izrailje-
vim: vidite, Gospod pozva po imenu Vese-
leila sina Urije sina Orova od plemena
Judina,
31 I napuni ga duha Božijega, mudrosti,
razuma i znanja i vještine za svaki posao,
32 Da vješto izmišlja kako se što radi od
zlata i srebra i od mjedi,
33 Da umije rezati kamenje i ukivati, da
umije tesati drvo i raditi svaki posao vrlo
vješto.
34 I dade mu u srce, njemu i Elijavu
sinu Ahisamahovu od plemena Danova,
da mogu uèiti druge.
35 Napuni ih vještine da rade svaki
posao, da kuju, tešu, vezu, i tkaju porfiru,
skerlet, crvac i tanko platno, i da rade
svakojake poslove vješto izmišljajuæi.

36

1 I stade raditi Veseleilo i Elijav i svi ljudi

vješti, kojima bješe Gospod dao mudrost i razum da umiju raditi svaki posao za službu u svetinji, i sve što je zapovjedio Gospod.

2 I pozva Mojsije Veseleila i Elijava i sve ljude vješte, kojima Gospod dade mudrost u srce, koje god podiže srce njihovo da doðu da rade taj posao.

3 I uzeše od Mojsija sve priloge, koje donesoše sinovi Izrailjevi da se uradi djelo za službu u svetinji. Ali još donošahu k njemu dragovoljne priloge svako jutro.

4 Tada doðoše svi vješti ljudi, koji raðahu djelo za svetinju, svaki od svojega posla, koji raðahu,

5 I rekoše Mojsiju govoreæi: više donosi narod nego što treba da se uradi djelo, koje je Gospod zapovjedio da se uradi.

6 I zapovjedi Mojsije da se oglasi po okolu govoreæi: ni èovjek ni žena da ne donosi više priloga za svetinju. I zabrani se narodu da ne donosi.

7 Jer bijaše svega dosta da se uradi sve djelo, i još pretjecaše.

8 I ljudi vješti izmeðu onijeh, koji radiše ovo djelo, naèiniše šator od deset zavjesa od tankoga platna uzvedenoga i od porfire i od skerleta i od crvca, s heruvimima vješto vezenim naèiniše.

9 U dužinu bješe jedan zavjes od dvadeset i osam lakata a u širinu od èetiri lakta; svi zavjesi bjehu jedne mjere.

10 I sastaviše pet zavjesa jedan s drugim, i pet drugih zavjesa sastaviše jedan s drugim.

11 I naèiniše petlje od porfire po kraju prvoga zavjesa na onoj strani gdje æe se sastaviti s drugim; i tako naèiniše na svakom zavjesu po kraju gdje æe se sastaviti s drugim.

12 Pedeset petalja naèiniše na prvom zavjesu, i pedeset petalja naèiniše na kraju svakoga zavjesa gdje se sastavlja s drugim; petlje bjehu jedna prema drugoj.

13 I naèiniše pedeset zlatnijeh kuka, i sastaviše kukama zavjese jedan s drugim; tako se šator sastavi.

14 I naèiniše zavjese od kostrijeti za naslon nad šatorom; jedanaest takih zavjesa naèiniše.

15 U dužinu bješe jedan zavjes od trideset lakata a u širinu od èetiri lakta; jedne mjere bješe svijeh jedanaest zavjesa.

16 I sastaviše pet zavjesa zajedno, a drugih šest zavjesa zajedno.

17 I naèiniše pedeset petalja po kraju jednoga zavjesa gdje se sastavlja s drugim, i pedeset petalja naèiniše po kraju drugoga zavjesa da se sastavi.

18 I naèiniše pedeset kuka od mjedi da se sastavi naslon.

19 I naèiniše pokrivaè na naslon od koža ovnujskih crvenih obojenih, i pokrivaè od koža jazavèjih ozgo.

20 I naèiniše daske šatoru od drveta sitima, koje æe stajati pravo.

21 Daska bješe duga deset lakata a podrug lakta široka svaka daska.

22 Po dva èepa bjehu na dasci, jedan prema drugom; tako naèiniše na svijem daskama za šator.

23 A ovijeh dasaka za šator naèiniše dvadeset dasaka za južnu stranu;

24 I èetrdeset stopica srebrnijeh naèiniše pod dvadeset dasaka, dvije stopice pod jednu dasku za dva èepa njezina, a dvije stopice pod drugu dasku za dva èepa njezina.

25 Tako i na drugoj strani šatora, prema sjeveru, naèiniše dvadeset dasaka,

26 I èetrdeset stopica srebrnijeh pod njih, dvije stopice pod jednu dasku a dvije stopice pod drugu dasku.

27 A na zapadnoj strani šatora naèiniše šest dasaka;

28 I još dvije daske naèiniše na uglove šatoru s obje strane;

29 One bijahu sastavljene ozdo, i bijahu sastavljene ozgo bioèugom; tako naèiniše s obje strane na dva ugla.

30 I tako bijaše osam dasaka i šesnaest stopica njihovijeh srebrnijeh, po dvije stopice pod svaku dasku.

31 I naèiniše prijevornice od drveta sitima: pet za daske na jednoj strani šatora,

32 I pet prijevornica za daske na drugoj strani šatora, i pet prijevornica za daske na zapadnoj strani šatora do oba ugla.

33 I naèiniše prijevornicu srednju da ide
preko srijede dasaka od jednoga kraja do
drugoga.
34 A daske okovaše zlatom, i bioèuge na
njih naèiniše od zlata, da u njima stoje
prijevornice, i okovaše zlatom prijevor-
nice.
35 I naèiniše zavjes od porfire i od sker-
leta i od crvca i od tankoga platna uzve-
denoga, s heruvimima vješto vezenim
naèiniše ga.
36 I naèiniše za nj èetiri stupa od drveta
sitima, i okovaše ih zlatom, a kuke na
njima bjehu od zlata, i sališe im èetiri
stopice od srebra.
37 I naèiniše zavjes na vrata naslonu
od porfire i od skerleta i od crvca i od
tankoga platna uzvedenoga vezen,
38 I pet stupova za nj s kukama njihovi-
jem, i vrhove im i pojase okovaše zlatom,
i pet stopica pod njih od mjedi.

37

1 I naèini Veseleilo kovèeg od drveta
sitima, dva i po lakta dug i podrug lakta
širok i podrug lakta visok.
2 I pokova ga èistijem zlatom iznu-
tra i spolja; i naèini mu zlatan vijenac
unaokolo.
3 I sali mu èetiri bioèuga od zlata na
èetiri ugla njegova: dva bioèuga s jedne
strane a dva s druge.
4 I naèini poluge od drveta sitima, i
okova ih zlatom.
5 I provuèe poluge kroz bioèuge s
obje strane kovèegu, da se može nositi
kovèeg.
6 I naèini zaklopac od èistoga zlata, u
dužinu od dva i po lakta, a u širinu od
podrug lakta.
7 I naèini dva heruvima od zlata, jed-
nostavne naèini ih, na dva kraja zaklopcu,
8 Jednoga heruvima na kraju odovud,
a drugoga heruvima na kraju odonud;
zaklopcu na oba kraja naèini heruvime.
9 I u heruvima bjehu krila raširena u
vis, i zaklanjahu krilima svojim zaklopac,
i licem bjehu okrenuti jedan drugom, i
gledahu prema zaklopcu heruvimi.
10 I naèini sto od drveta sitima, u dužinu
od dva lakta a u širinu od lakta, i od
podrug lakta u visinu.
11 I pokova ga èistim zlatom, i naèini
mu vijenac zlatan unaokolo.
12 I naèini mu oplatu s podlanice
unaokolo, i naèini vijenac zlatan uz
oplatu unaokolo.
13 I sali mu èetiri bioèuga od zlata, i
metnu bioèuge na èetiri ugla, koji mu
bijahu na èetiri noge.
14 Prema oplati bijahu bioèuzi, a u
njima poluge, da se može nositi sto.
15 A poluge naèini od drveta sitima, i
okova ih zlatom, da se može nositi sto.
16 I naèini od èistoga zlata posuđe što
se meæe na sto: zdjele i èaše i kutliæe i
vijedra, kojim æe se preljevati.
17 I naèini svijetnjak od èistoga zlata,
jednostavan naèini svijetnjak; stup mu i
grane, èašice i jabuke i cvjetovi izlažahu
iz njega.
18 Šest grana izlažahu mu sa strana;
tri grane svijetnjaka s jedne strane a tri
grane svijetnjaka s druge strane;
19 Tri èašice kao badem na jednoj grani
i jabuka i cvijet, a tri èašice kao badem
na drugoj grani i jabuka i cvijet; tako
na svijeh šest grana koje izlažahu iz
svijetnjaka.
20 A na samom svijetnjaku bjehu èetiri
èašice kao badem sa svojim jabukama i
cvjetovima,
21 Jedna jabuka bješe pod dvije grane
iz njega, i jedna jabuka pod druge dvije
grane iz njega, i jedna jabuka pod druge
dvije grane iz njega; tako pod šest grana
koje izlažahu iz njega.
22 Jabuke njihove i grane im izlažahu iz
njega, sve bješe od èistoga zlata jednos-
tavno.
23 I naèini mu sedam žižaka i usekaèe i
spremice za gar od èistoga zlata.
24 Od talanta èistoga zlata naèini ga sa
svijem spravama njegovijem.
25 I naèini oltar kadioni od drveta sitima
u dužinu od jednoga lakta, i u širinu
od jednoga lakta, èetvorouglast, i od
dva lakta u visinu; iz njega izlažahu mu
rogovi.

26 I pokova ga èistijem zlatom ozgo i
sa strane unaokolo, i rogove; i naèini mu
vijenac od zlata unaokolo.
27 I dva bioèuga od zlata naèini mu
ispod vijenca na dva ugla njegova s obje
strane, da u njima stoje poluge da se može
nositi o njima.
28 A poluge naèini od drveta sitima, i
okova ih zlatom.
29 I naèini ulje za sveto po-
mazanje i èisti kad mirisni vještinom
apotekarskom.

38

1 I naèini od drveta sitima oltar za
žrtve paljenice u dužinu od pet lakata, i u
širinu od pet lakata, èetvorouglast visok
tri lakta.
2 I naèini mu na èetiri ugla njegova
rogove; iz njega izlažahu rogovi, i okova
ga u mjed.
3 I naèini sve posuðe za oltar, lonce i
lopatice i kotliæe i viljuške i kliješta; sve
mu posuðe naèini od mjedi.
4 I naèini oltaru rešetku kao mrežu od
mjedi ispod oltara unaokolo oda dna do
sredine.
5 I sali èetiri bioèuga za èetiri ugla
rešetke mjedene, da se kroz njih provuku
poluge.
6 A poluge naèini od drveta sitima, i
okova ih u mjed.
7 I provuèe poluge kroz bioèuge s obje
strane oltara, da se može nositi, od dasaka
naèini ga šuplja.
8 I naèini umivaonicu mjedenu i pod-
nožje joj mjedeno od ogledala koja
donošahu gomilama žene dolazeæi na
vrata šatoru od sastanka.
9 I naèini trijem na južnoj strani, i
zavjese trijemu od tankoga platna uzve-
denoga od sto lakata,
10 I dvadeset stupova za njih i dvadeset
stopica pod njih od mjedi, a kuke na
stupove i prijevornice od srebra.
11 Tako i na sjevernoj strani zavjese
od sto lakata, dvadeset stupova za njih
i dvadeset stopica pod njih od mjedi; a
kuke na stupove i prijevornice njihove od
srebra;
12 A na zapadnoj strani zavjese od
pedeset lakata, deset stupova za njih i
deset stopica njihovijeh od mjedi, kuke na
stupove i pojasove njihove od srebra;
13 A na prednjoj strani prema istoku
zavjese od pedeset lakata;
14 S jedne strane zavjese od petnaest
lakata, tri stupa za njih i tri stopice pod
njih;
15 A s druge strane, do vrata od trijema
i otuda i odovuda, zavjese od petnaest
lakata, tri stupa za njih i tri stopice pod
njih.
16 Svi zavjesi na trijemu unaokolo bjehu
od tankoga platna uzvedenoga;
17 A stopice pod stupovima od mjedi,
kuke na stupovima i pojasovi na njima
od srebra; i vrhovi im bijahu srebrni;
svi stupovi u trijemu bijahu opasani sre-
brom.
18 A zavjes na vratima od trijema bijaše
od porfire i od skerleta i od crvca i
od tankoga platna uzvedenoga, vezen, u
dužinu od dvadeset lakata a u visinu po
širini pet lakata, kao i drugi zavjesi u
trijemu.
19 I èetiri stupa za nj, i èetiri stopice pod
njih od mjedi, èepovi na njima od srebra
i vrhovi im i pojasovi od srebra.
20 A sve kolje šatoru i trijemu unaokolo
bijaše od mjedi.
21 Te su stvari prebrojene za šator, šator
od svjedoèanstva, koje je prebrojio po
zapovijesti Mojsijevoj Itamar sin Arona
sveštenika za službu Levitsku.
22 A Veseleilo sin Urije sina Orova od
plemena Judina naèini sve to što zapov-
jedi Gospod Mojsiju,
23 I s njim Elijav sin Ahisamahov od
plemena Danova, drvodjelja i vješt tkati
i vesti po porfiri, po skerletu, po crvcu i
po tankom platnu.
24 A svega zlata što otide na ovo djelo,
na sve djelo za svetinju, koje zlato bješe
priloženo, svega ga bješe dvadeset i devet
talanata, sedam stotina i trideset sikala,
po svetom siklu;
25 A srebra što doðe od zbora, sto ta-
lanata, i tisuæa sedam stotina i sedamde-
set i pet sikala, po svetom siklu;
26 Po sikla od glave, po siklu svetom,

od svakoga koji uðe u broj, od dvadeset godina i više, od šest stotina i tri tisuæe i pet stotina i pedeset.
27 Od sto talanata srebra sališe se stopice za svetinju i stopice za zavjes; sto stopica od sto talanata, talanat na stopicu.
28 A od tisuæu i sedam stotina i sedamdeset i pet sikala naèini kuke na stupove, i okova im vrhove i opasa ih.
29 A mjedi priložene bijaše sedamdeset talanata, i dvije tisuæe i èetiri stotine sikala.
30 I od toga naèini stopice na vratima šatora od sastanka, i mjedeni oltar i rešetku mjedenu za nj, i sve sprave za oltar,
31 I stopice u trijemu unaokolo, i stopice na vratima od trijema, i sve kolje za šator i sve kolje za trijem unaokolo.

39

1 A od porfire i skerleta i crvca naèiniše haljine za službu, da se služi u svetinji; i naèiniše svete haljine Aronu, kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
2 Naèiniše opleæak od zlata, i od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga.
3 Istegliše listove od zlata, i isjekoše žice, te izvezoše porfiru i skerlet i crvac i tanko platno vrlo vješto.
4 Poramenice mu naèiniše da se sastavljaju, da se sastavlja na dva kraja svoja.
5 I pojas na opleæku izlažaše od njega i bješe iste naprave, od zlata i od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga, kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
6 I ukovaše dva kamena oniha u zlato, i izrezaše na njima imena sinova Izrailjevih, kao što se režu peèati.
7 I udariše ih na poramenice od opleæka, da budu kameni za spomen sinovima Izrailjevijem, kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
8 I naèiniše naprsnik vrlo vješte naprave kao što je naprava u opleæka, od zlata i od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga;
9 Èetvorouglast i dvostruk naèiniše naprsnik, u dužinu s pedi i u širinu s pedi, dvostruk.
10 I udariše po njemu èetiri reda kamenja; u prvom redu: sardonih, topaz i smaragad;
11 A u drugom redu: karbunkul, safir i dijamanat;
12 A u treæem redu: ligur, ahat i ametist;
13 A u èetvrtom redu: hrisolit, onih i jaspid, sve optoèeno zlatom u svojim redovima.
14 Tijeh kamena s imenima sinova Izrailjevijeh bješe dvanaest prema njihovijem imenima, rezani kao peèati, za dvanaest plemena, svako po svom imenu.
15 I naèiniše na naprsnik lance jednake, pletene, od èistoga zlata.
16 I naèiniše dvije kopèe zlatne i dvije grivne zlatne, i metnuše te dvije grivne na dva kraja naprsniku,
17 I provukoše dva zlatna lanca kroz dvije grivne na krajevima naprsniku,
18 A druga dva kraja od dva lanca zapeše za dvije kopèe, i pritvrdiše ih za poramenice na opleæku sprijed.
19 I naèiniše još dvije zlatne grivne, i metnuše ih na dva kraja naprsniku na strani prema opleæku iznutra.
20 I naèiniše još dvije grivne zlatne, koje metnuše na dvije poramenice na opleæku ozdo naprijed gdje se sastavlja, više pojasa na opleæku.
21 Tako privezaše naprsnik kroz grivne na njemu i grivne na opleæku vrvcom od porfire, da stoji svrh pojasa od opleæka i da se ne razdvaja naprsnik od opleæka, kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
22 I naèiniše plašt pod opleæak, tkan, sav od porfire.
23 I prorez na plaštu u srijedi kao prorez na oklopu, i oko proreza oplatu da se ne razdre.
24 I naèiniše po skutu od plašta šipke od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna uzvedenoga.
25 I naèiniše zvonca od èistoga zlata, i metnuše zvonca među šipke, po skutu od plašta unaokolo između šipaka.

26 Zvonce pa šipak, zvonce pa šipak po
skutu od plašta unaokolo, za službu, kao
što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
27 I naèiniše košulje od tankoga platna
izmetanoga Aronu i sinovima njegovijem;
28 I kapu od tankoga platna, i kapice
kiæene od tankoga platna, i gaæe
platnene od tankoga platna uzvedenoga;
29 I pojas od tankoga platna uzvedenoga
i od porfire i od skerleta i od crvca, vezen,
kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
30 I naèiniše ploèicu za sveto oglavlje
od èistoga zlata, i napisaše na njoj pis-
mom kako se reže na peèatima: svetinja
Gospodu.
31 I pritvrdiše za nju vrvcu od porfire
da se veže za kapu ozgo, kao što bješe
zapovjedio Gospod Mojsiju.
32 I tako se svrši sav posao oko šatora
i naslona od sastanka. I naèiniše sinovi
Izrailjevi sve; kako bješe zapovjedio Gos-
pod Mojsiju, tako naèiniše.
33 I donesoše k Mojsiju šator, naslon i
sve sprave njegove, kuke, daske, prijevor-
nice, stupove i stopice,
34 I pokrivaè od koža ovnujskih crvenih
obojenih i pokrivaè od koža jazavèijih, i
zavjes,
35 I kovèeg od svjedoèanstva i poluge
za nj, i zaklopac,
36 Sto sa svijem spravama, i hljeb za
postavljanje,
37 Svijetnjak èisti, žiške njegove, žiške
naređane, i sve sprave njegove, i ulje za
vidjelo.
38 I oltar zlatni, i ulje pomazanja, i kad
mirisni, i zavjes na vrata od šatora,
39 Oltar mjedeni i rešetku mjedenu za
nj, poluge njegove i sve sprave njegove,
umivaonicu i podnožje njezino,
40 Zavjese za trijem, stupove za njih
i stopice njihove, i zavjes na vrata od
trijema, uža njegova i kolje njegovo, i sve
sprave za službu u šatoru, za šator od
sastanka.
41 Haljine za službu, da se služi u
svetinji, haljine svete Aronu svešteniku
i haljine sinovima njegovijem, da vrše
službu sveštenièku.
42 Sve kako bješe zapovjedio Gospod
Mojsiju, onako uradiše sinovi Izrailjevi
sve ovo djelo.
43 I pogleda Mojsije sve to djelo, i gle,
naèiniše ga, kao što bješe zapovjedio
Gospod, tako ga naèiniše; i blagoslovi ih
Mojsije.

40

1 I Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
2 Prvi dan prvoga mjeseca podigni
šator, šator od sastanka,
3 I metni ondje kovèeg od svje-
doèanstva, i zakloni ga zavjesom.
4 I unesi sto, i uredi što treba urediti na
njemu; unesi i svijetnjak, i zapali žiške na
njemu.
5 I namjesti zlatni oltar kadioni pred
kovèegom od svjedoèanstva; i objesi za-
vjes na vratima od šatora.
6 I metni oltar za žrtvu paljenicu pred
vrata šatoru, šatoru od sastanka,
7 I metni umivaonicu između šatora od
sastanka i oltara, i u nju nalij vode.
8 I podigni trijem unaokolo, i metni
zavjes na vrata od trijema.
9 I uzmi ulje pomazanja, i pomaži šator
i sve što je u njemu, i osveti ga i sve sprave
njegove, i biæe svet.
10 Pomaži i oltar za žrtvu paljenicu i
sve sprave njegove, te æeš osvetiti oltar, i
oltar æe biti svetinja nad svetinjom.
11 Pomaži i umivaonicu i podnožje
njezino, i osveti je.
12 I kaži Aronu i sinovima njegovijem
da pristupe na vrata šatora od sastanka,
i umij ih vodom;
13 I obuci Arona u svete haljine i po-
maži ga i osveštaj ga, da mi vrši službu
sveštenièku.
14 I sinovima njegovijem zapovjedi neka
pristupe, i obuci im košulje.
15 I pomaži ih, kao što pomažeš oca
njihova, da mi vrše službu sveštenièku;
i pomazanje njihovo biæe im za vjeèno
sveštenstvo od koljena do koljena.
16 I uèini Mojsije sve, kako mu zapovjedi
Gospod tako uèini.
17 I podiže se šator druge godine prvoga
mjeseca prvi dan.

18 I Mojsije podiže šator, i podmetnu
mu stopice, i namjesti daske, i povuèe
prijevornice, i ispravi stupove.
19 Pa razape naslon nad šator, i metnu
pokrivaè na naslon ozgo, kao što bješe
zapovjedio Gospod Mojsiju.
20 I uzev svjedoèanstvo metnu ga u
kovèeg, i provuèe poluge na kovèegu, i
metnu zaklopac ozgo na kovèeg.
21 I unese kovèeg u šator, i objesi zavjes,
te zakloni kovèeg sa svjedoèanstvom,
kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
22 I namjesti sto u šatoru od sastanka
na sjevernu stranu šatora pred zavjesom,
23 I postavi na njemu hljeb pred
Gospodom kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
24 I namjesti svijetnjak u šatoru od
sastanka, prema stolu na južnu stranu
šatora.
25 I zapali žiške na njemu pred
Gospodom, kao što bješe zapovjedio
Gospod Mojsiju.
26 I namjesti oltar zlatni u šatoru od
svjedoèanstva pred zavjesom.
27 I pokadi na njemu kadom mirisnijem,
kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
28 I objesi zavjes na vrata od šatora.
29 I oltar za žrtvu paljenicu namjesti
na vrata od šatora, šatora od sastanka,
i prinese na njemu žrtvu paljenicu, i dar,
kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
30 I metnu umivaonicu između šatora
od sastanka i oltara, i nali u nju vode za
umivanje.
31 I praše iz nje ruke i noge svoje Mojsije
i Aron i sinovi njegovi.
32 Kad ulažahu u šator od svjedoèanstva i kad pristupahu k oltaru, umivahu se najprije, kao što bješe zapovjedio
Gospod Mojsiju.
33 I podiže trijem oko šatora i oltara, i
metnu zavjes na vrata trijemu. Tako svrši
Mojsije posao taj.
34 Tada oblak pokri šator od sastanka, i
napuni se šator slave Gospodnje.
35 I ne mogaše Mojsije uæi u šator od
sastanka, jer bješe na njemu oblak, i slave
Gospodnje bješe pun šator.
36 A kad se podizaše oblak sa šatora,
tada polažahu sinovi Izrailjevi, dokle god
putovahu.
37 A kad se ne podizaše oblak, onda ni
oni ne polažahu do dana kad se podiže.
38 Jer oblak Gospodnji bješe na šatoru
danju, a noæu oganj bješe na njemu pred
oèima svega doma Izrailjeva, dokle god
putovahu.

Levitski Zakonik

1 I viknu Gospod Mojsija, i reèe mu iz
šatora od sastanka govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im:
kad ko izmeðu vas hoæe da prinese
Gospodu žrtvu od stoke, prinesite žrtvu
svoju od goveda ili od ovaca ili od koza.
3 Ako mu je žrtva paljenica od goveda,
neka prinese muško, zdravo; na vratima
šatora od sastanka neka je prinese drage
volje pred Gospodom.
4 I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi
paljenici, i primiæe mu se, i oèistiæe ga
od grijeha.
5 I neka zakolje tele pred Gospodom,
i neka sinovi Aronovi sveštenici prinesu
krv, i pokrope krvlju oltar ozgo unaokolo,
koji je pred vratima šatora od sastanka.
6 Potom neka se odre žrtva paljenica i
rasijeèe na dijelove.
7 I sinovi Aronovi sveštenici neka
nalože oganj na oltaru, i metnu drva na
oganj.
8 Pa onda sinovi Aronovi sveštenici
neka namjeste dijelove, glavu i salo na
drva na ognju, koji je na oltaru.
9 A crijeva i noge neka se operu vodom;
i sveštenik neka zapali sve to na oltaru;
to je žrtva paljenica, žrtva ognjena na
ugodni miris Gospodu.
10 Ako li bi htio prinijeti žrtvu paljenicu
od sitne stoke, od ovaca ili od koza, neka
prinese muško, zdravo.
11 I neka se zakolje na sjevernoj strani
oltara pred Gospodom, i sinovi Aronovi
sveštenici neka pokrope krvlju oltar ozgo
unaokolo.
12 I neka se rasijeèe na dijelove s glavom
i sa salom, i sveštenik neka to namjesti na
drva na ognju, koji je na oltaru.
13 A crijeva i noge neka se operu vodom;
i sveštenik neka prinese sve to i zapali na
oltaru; to je žrtva paljenica, žrtva ognjena
na ugodni miris Gospodu.
14 Ako li hoæe da prinese pticu Gospodu
na žrtvu paljenicu, neka prinese žrtvu od
grlica ili od golubiæa.
15 I sveštenik neka je metne na oltar, i
glavu neka joj zasijeèe noktom, i zapali
na oltaru iscijedivši joj krv niz oltar sa
strane.
16 I neka joj izvadi volju s neèistotom
i baci kraj oltara prema istoku gdje je
pepeo.
17 I neka je zadre za krila, ali da ne
raskine; tako neka je sveštenik zapali na
oltaru na drvima koja su na ognju; to je
žrtva paljenica, žrtva ognjena na ugodni
miris Gospodu.

2

1 A kad ko hoæe da prinese na žrtvu
Gospodu dar, bijelo brašno neka bude
žrtva njegova, i neka je polije uljem i
metne na nju kad.
2 I neka je donese sinovima Aronovijem
sveštenicima, i neka sveštenik uzme toga
brašna punu šaku i ulja i sav kad, i neka
to zapali sveštenik na oltaru za spomen
njezin; to je žrtva ognjena na ugodni
miris Gospodu.
3 A što ostane od toga dara, neka bude
Aronu i sinovima njegovijem; to je svet-
inja nad svetinjama izmeðu žrtava koje
se pale Gospodu.
4 Ako li hoæeš da prineseš dar peèen
u peæi, neka budu pogaèe prijesne od
bijeloga brašna, zamiješene s uljem, ili
kolaèi prijesni, namazani uljem.
5 Ako li ti je dar peèeno što u tavi,
neka je od bijeloga brašna bez kvasca
zamiješeno s uljem.
6 Razlomi ga na dijelove, i polij uljem;
to je dar.
7 Ako li ti je dar gotovljen u kotliæu,
neka je od bijeloga brašna s uljem.
8 I donesi dar koji naèiniš od toga
Gospodu, i podaj ga svešteniku, i on æe
ga odnijeti na oltar;
9 I uzeæe sveštenik od dara spomen
njegov, i zapaliæe ga na oltaru; to je žrtva
ognjena na ugodni miris Gospodu.
10 A što ostane od dara, neka bude
Aronu i sinovima njegovijem; to je svet-
inja nad svetinjama izmeðu žrtava koje
se pale Gospodu.
11 Nijedan dar koji prinosite Gospodu
da ne bude s kvascem; jer ni kvasca ni

meda ne treba da palite na žrtvu ognjenu Gospodu.
12 Samo u žrtvi od prvina možete to prinijeti Gospodu; ali na oltar ne meæite za ugodni miris.
13 A svaki dar koji prinosiš osoli solju, i nemoj ostaviti dara svojega bez soli zavjeta Boga svojega; sa svakim darom svojim prinesi soli.
14 A kad prinosiš dar od prvina Gospodu, klasove nove osuši na ognju, i što istreš iz klasova novih prinesi na dar od prvina svojih.
15 I polij ga uljem i kad metni na nj; to je dar.
16 I sveštenik uzevši istrvenoga žita i ulja sa svijem kadom neka zapali spomen. To je žrtva ognjena Gospodu.

3

1 Kad ko prinosi žrtvu zahvalnu, ako od goveda prinosi, muško ili žensko neka prinese zdravo pred Gospodom.
2 I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi svojoj, i neka je sveštenik zakolje na vratima šatora od sastanka, i krvlju njezinom neka sinovi Aronovi sveštenici pokrope oltar ozgo unaokolo.
3 Potom neka sveštenik prinese od žrtve zahvalne ono što se pali Gospodu, salo što pokriva crijeva i sve salo što je na njima;
4 I oba bubrega i salo što je na njima i na slabinama, i mrežicu što je na jetri, neka je izvadi s bubrezima.
5 I neka to zapale sinovi Aronovi na oltaru zajedno sa žrtvom paljenicom, koja bude na drvima na ognju. To je žrtva ognjena na ugodni miris Gospodu.
6 Ako li od sitne stoke prinosi na žrtvu zahvalnu Gospodu, muško ili žensko neka prinese zdravo.
7 Ako prinosi jagnje na žrtvu, neka ga prinese pred Gospodom;
8 I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi svojoj, i neka je zakolje pred šatorom od sastanka; i neka pokrope sinovi Aronovi krvlju njezinom oltar ozgo unaokolo.
9 Potom neka sveštenik prinese od žrtve zahvalne ono što se pali Gospodu, salo, cio rep do leða, salo što pokriva crijeva i sve salo što je na crijevima;
10 I oba bubrega i salo što je na njima i na slabinama, i mrežicu na jetri, s bubrezima neka je izvadi;
11 I neka zapali sveštenik na oltaru; to je jelo od žrtve ognjene Gospodu.
12 Ako li prinosi kozu, neka je prinese pred Gospodom.
13 I neka joj metne ruku svoju na glavu, i neka je zakolje pred šatorom od sastanka, i neka sinovi Aronovi pokrope krvlju njezinom oltar ozgo unaokolo.
14 Potom neka sveštenik prinese od nje na žrtvu što se pali Gospodu, salo što pokriva crijeva i sve salo što je na crijevima,
15 I oba bubrega, i salo što je na njima i na slabinama, i mrežicu na jetri, s bubrezima neka je izvadi;
16 I neka zapali sveštenik na oltaru; to je jelo od žrtve ognjene za ugodni miris. Sve je salo Gospodnje.
17 Vjeèan zakon neka vam bude od koljena do koljena u svijem stanovima vašim: da ne jedete sala ni krvi.

4

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci: ako ko zgriješi nehotice i uèini štogod što je Gospod zabranio da se ne èini,
3 Ako sveštenik pomazani zgriješi, te bude na grijeh narodu, neka za grijeh svoj koji je uèinio prinese tele zdravo Gospodu na žrtvu za grijeh.
4 I dovedavši tele na vrata šatoru od svjedoèanstva pred Gospoda, neka metne ruku svoju teletu na glavu, i zakolje tele pred Gospodom.
5 I neka uzme sveštenik pomazani krvi od teleta, i unese je u šator od sastanka.
6 I neka zamoèi sveštenik prst svoj u krv, i krvlju sedam puta pokropi pred Gospodom pred zavjesom od svetinje.
7 I neka pomaže sveštenik tom krvlju rogove oltaru, na kom se kadi mirisima pred Gospodom u šatoru od sastanka, a ostalu krv od teleta svu neka izlije na

podnožje oltaru, na kom se pale žrtve na vratima šatora od sastanka.
8 I neka izvadi sve salo iz teleta za grijeh, salo što pokriva crijeva i sve salo što je na crijevima;
9 I oba bubrega, i salo što je na njima i na slabinama, i mrežicu na jetri s bubrezima neka izvadi,
10 Onako kako se vadi iz goveèeta za žrtvu zahvalnu; i neka zapali sveštenik na oltaru, na kom se žrtva pali.
11 A kožu od teleta i sve meso s glavom i s nogama i crijeva i balegu,
12 I cijelo tele neka iznese napolje iz okola na èisto mjesto, gdje se prosipa pepeo, i neka ga spali ognjem na drvima; na mjestu gdje se prosipa pepeo neka se spali.
13 Ako li bi sav zbor sinova Izrailjevih zgriješio nehotice i ne bi zbor znao za to, i uèinili bi štogod što je Gospod zabranio da se ne èini, te bi skrivili,
14 Kad se dozna za grijeh koji su uèinili, onda neka zbor prinese tele na žrtvu za grijeh, i neka ga dovedu pred šator od sastanka.
15 I starješine od zbora neka metnu teletu na glavu ruke svoje pred Gospodom, i sveštenik neka zakolje tele pred Gospodom.
16 I sveštenik pomazani neka unese krvi od teleta u šator od sastanka,
17 I neka sveštenik zamoèi prst svoj u krv, i sedam puta pokropi pred Gospodom pred zavjesom.
18 I tom krvlju neka pomaže rogove oltaru koji je pred Gospodom u šatoru od sastanka, a ostalu krv svu neka izlije na podnožje oltaru na kom se pali žrtva, na vratima šatora od sastanka.
19 A sve salo izvadivši iz njega neka zapali na oltaru.
20 I s tijem teletom neka èini onako kako èini s teletom za svoj grijeh, tako neka uèini s njim; tako æe ih sveštenik oèistiti od grijeha, i oprostiæe im se.
21 A tele neka iznese napolje iz okola, i spali ga kao i prvo tele; to je žrtva za grijeh svega zbora.
22 Ako li poglavar zgriješi, i uèini nehotice štogod što je Gospod Bog njegov zabranio da se ne èini, te skrivi,
23 Kad dozna za grijeh svoj, koji je uèinio, tada neka dovede na žrtvu jare muško, zdravo.
24 I neka metne ruku svoju jaretu na glavu, i sveštenik neka ga zakolje gdje se kolje žrtva paljenica pred Gospodom; to je žrtva za grijeh.
25 I neka uzme sveštenik krvi od žrtve za grijeh na prst svoj, i pomaže rogove oltaru na kom se žrtva pali; a ostalu krv neka izlije na podnožje oltaru na kom se žrtva pali.
26 A sve salo neka zapali na oltaru kao salo od žrtve zahvalne; i tako æe ga oèistiti sveštenik od grijeha njegova, i oprostiæe mu se.
27 Ako li ko iz prostoga naroda zgriješi nehotice, i uèini štogod što je Gospod zabranio da se ne èini, te skrivi,
28 Kad dozna za grijeh svoj, koji je uèinio, tada neka dovede na žrtvu jare žensko zdravo za grijeh, koji je uèinio.
29 I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi za grijeh, i neka je sveštenik zakolje na mjestu gdje se kolje žrtva paljenica.
30 I neka uzme sveštenik krvi od nje na prst svoj, i pomaže rogove oltaru na kom se pali žrtva; a ostalu krv svu neka izlije na podnožje oltaru.
31 I sve salo iz nje neka izvadi kao što se vadi salo iz žrtve zahvalne, i neka ga zapali sveštenik na oltaru za ugodni miris Gospodu; a tako æe ga oèistiti od grijeha sveštenik, i oprostiæe mu se.
32 Ako li bi doveo između ovaca na žrtvu za grijeh, neka dovede žensko zdravo.
33 I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi za grijeh, i neka je sveštenik zakolje na mjestu gdje se kolje žrtva paljenica.
34 I neka uzme sveštenik krvi od žrtve za grijeh na prst svoj, i neka pomaže rogove oltaru na kom se pali žrtva; a ostalu krv svu neka izlije na podnožje oltaru.
35 I sve salo neka izvadi kao što se vadi salo iz jagnjeta za žrtvu zahvalnu; i neka ga sveštenik zapali na oltaru za žrtvu ognjenu Gospodu; i tako æe ga oèistiti sveštenik od grijeha njegova, koji

je uèinio, i oprostiæe mu se.

5

1 I kad ko zgriješi što èuje kletvu i bude joj svjedok vidjevši ili èuvši, pa ne kaže, nosiæe svoje bezakonje.
2 Ili kad se ko dotakne neèiste stvari, strva od neèiste zvijerke ili strva od neèista živinèeta ili strva od neèiste životinje koja gamiže, ako i u neznanju uèini, ipak æe se oskvrniti, i biæe kriv.
3 Ili kad se dotakne neèistote èovjeèije, bila neèistota njegova kaka mu drago, kojom se oskvrni, znajuæi ili ne znajuæi, kriv je.
4 Ili kad se ko zakune govoreæi svojim ustima da æe uèiniti što zlo ili dobro, a za koju god stvar za koju èovjek govori zaklinjuæi se, znao ili ne znao, kriv je za jednu od tijeh stvari.
5 Kad bude kriv za koju od tijeh stvari, neka prizna grijeh svoj.
6 I neka dovede na žrtvu Gospodu za grijeh, što je zgriješio, žensko od sitne stoke, jagnje ili jare, za grijeh; i sveštenik æe ga oèistiti od grijeha njegova.
7 Ako li ne bi mogao prinijeti jagnjeta ili jareta, onda neka donese na žrtvu Gospodu za prijestup, kojim je zgriješio, dvije grlice ili dva golubiæa, jedno na žrtvu za grijeh a drugo na žrtvu paljenicu.
8 Neka donese svešteniku, a on neka prinese prvo ono što je za grijeh, i noktom neka mu zasijeèe glavu k šiji, ali da ne razdvoji.
9 I krvlju od žrtve za grijeh neka pokropi strane oltaru; a što ostane krvi neka se iscijedi na podnožje oltaru. To je žrtva za grijeh.
10 A od drugoga neka naèini žrtvu paljenicu po obièaju; tako æe ga oèistiti sveštenik od grijeha njegova, koji je uèinio, i oprostiæe mu se.
11 Ako li ne bi mogao prinijeti ni dvije grlice ili dva golubiæa, onda neka za žrtvu za to što je zgriješio donese desetinu efe bijeloga brašna da bude žrtva za grijeh, a neka ne dodaje ulja i ne meæe kada, jer je žrtva za grijeh.
12 I kad donese k svešteniku, neka uzme sveštenik punu šaku za spomen njezin, i neka zapali na oltaru pored žrtve ognjene Gospodu. To je žrtva za grijeh.
13 I oèistiæe ga sveštenik od grijeha, kojim se ogriješio u èem god od ovoga, i oprostiæe mu se; a ostatak æe biti svešteniku kao od dara.
14 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
15 Ko se prevari, te se ogriješi nehotice o stvari posveæene Gospodu, neka prinese na žrtvu Gospodu za prijestup svoj ovna zdrava s cijenom, kojom ti precijeniš svetu stvar na sikle srebrne, po siklima svetim, prema prijestupu.
16 I tako koliko se ogriješio o svetu stvar neka naknadi, i na to još neka dometne peti dio, i neka da svešteniku; a sveštenik æe ga oèistiti ovnom prinesenijem na žrtvu za prijestup, i oprostiæe mu se.
17 Ko zgriješi i uèini štogod što je Gospod zabranio da se ne èini, ako i nije znao, ipak je kriv, i nosiæe svoje bezakonje.
18 Neka dovede k svešteniku ovna zdrava s cijenom kojom precijeniš prijestup; i oèistiæe ga sveštenik od grijeha njegova, koji je uèinio ne znajuæi, i oprostiæe mu se.
19 Prijestup je; zgriješio je Gospodu.

6

1 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kad ko zgriješi i uèini zlo djelo Gospodu udarivši u bah bližnjemu svojemu za ostavu ili za stvar predanu u ruke ili otevši što ili zanesavši bližnjega svojega,
3 Ili nađe izgubljeno što, pa udari u bah, ili se krivo zakune za koju god stvar koju može èovjek uèiniti i ogriješiti se njom,
4 Kad tako zgriješi i skrivi, neka vrati što je oteo ili prisvojio prijevarom ili što mu je bilo dano na ostavu ili što je izgubljeno našao,
5 Ili za što se zakleo krivo, neka plati cijelo i još dometne peti dio onome èije je; neka mu da onaj dan kad prinese žrtvu za svoj grijeh.
6 A na žrtvu za grijeh svoj neka prinese Gospodu ovna zdrava, sa cijenom kojom precijeniš krivicu neka ga dovede svešteniku.

7 I oèistiæe ga sveštenik pred Gospodom, i oprostiæe mu se svaka stvar koju je uèinio, te skrivio.
8 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
9 Zapovjedi Aronu i sinovima njegovijem, i reci im: ovo je zakon za žrtvu paljenicu: žrtva paljenica neka stoji na ognju na oltaru cijelu noæ do jutra, i oganj na oltaru neka gori jednako.
10 Sveštenik neka obuèe svoju haljinu lanenu, i gaæe lanene neka obuèe na tijelo svoje, i neka zgrne pepeo kad oganj spali na oltaru žrtvu paljenicu, i neka ga izruèi kod oltara.
11 Potom neka svuèe haljine svoje i obuèe druge haljine, i neka iznese pepeo napolje iz okola na èisto mjesto.
12 A oganj što je na oltaru neka gori na njemu, neka se ne gasi, nego neka sveštenik loži na oganj drva svako jutro, i neka namješta na nj žrtvu paljenicu, i neka pali na njemu salo od žrtava zahvalnih.
13 Oganj neka jednako gori na oltaru, neka se ne gasi.
14 A ovo je zakon za dar: sinovi Aronovi neka ga prinose Gospodu pred oltarom.
15 Uzevši šaku bijeloga brašna i ulja od dara i sav kad koji bude na daru, neka zapali na oltaru spomen njegov na ugodni miris Gospodu.
16 A što preteèe, neka jede Aron i sinovi njegovi; neka se jede bez kvasca na svetom mjestu; u trijemu šatora od sastanka neka jedu.
17 Neka se ne mijesi s kvascem; to im dadoh da im bude dio od žrtava mojih ognjenih; to je svetinja nad svetinjama kao žrtva za grijeh i kao žrtva za prijestup.
18 Svako muško između sinova Aronovijeh neka to jede zakonom vjeènim od koljena do koljena od žrtava koje se pale Gospodu; što se god dotakne toga, biæe sveto.
19 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
20 Ovo je žrtva Aronova i sinova njegovijeh, koju æe prinositi Gospodu onaj dan kad se koji pomaže: desetinu efe bijeloga brašna za dar svagdašnji, polovinu ujutru a polovinu uveèe.
21 U tavi s uljem neka se gotovi; prženo neka donese; i pržene komade dara neka prinese na ugodni miris Gospodu.
22 I sveštenik između sinova njegovijeh, koji bude pomazan nakon njega, neka èini tako isto zakonom vjeènim; neka se pali Gospodu sve to;
23 I svaki dar svešteničkov neka se sav spali, a neka se ne jede.
24 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
25 Kaži Aronu i sinovima njegovijem, i reci: ovo je zakon za žrtvu radi grijeha: na mjestu gdje se kolje žrtva paljenica, neka se kolje i žrtva za grijeh pred Gospodom; svetinja je nad svetinjama.
26 Sveštenik koji prinese žrtvu za grijeh neka je jede; na svetom mjestu neka se jede, u trijemu od šatora od sastanka.
27 Što se god dotakne mesa njezina, biæe sveto; i ako ko pokapa krvlju njezinom haljinu, ono što pokapa neka opere na svetom mjestu.
28 I sud zemljani u kojem bude kuhano neka se razbije; ako li je kuhano u sudu mjedenom, neka se istre i vodom opere.
29 Svako muško između sveštenika neka to jede; svetinja je nad svetinjama.
30 Ali nijedna žrtva za grijeh, od koje se krv unese u šator od sastanka da se uèini oèišæenje od grijeha u svetinji, neka se ne jede, nego neka se ognjem sažeže.

7

1 A ovo je zakon za žrtvu radi prijestupa; svetinja je nad svetinjama.
2 Na kojem se mjestu kolje žrtva paljenica, na onom neka se kolje i žrtva za prijestup; i krvlju njezinom neka se pokropi oltar ozgo unaokolo.
3 A sve salo njezino neka se prinese, i rep i salo što pokriva crijeva,
4 I oba bubrega, i salo što je na njima i na slabinama, i mrežicu na jetri neka izvadi s bubrezima,
5 I neka zapali to sveštenik na oltaru na žrtvu ognjenu Gospodu; to je žrtva za prijestup.
6 Svako muško između sveštenika neka je jede; na svetom mjestu neka se jede; svetinja je nad svetinjama.

7 Žrtva je za prijestup kao žrtva za grijeh, jedan je zakon za obje; koji sveštenik uèini njom oèišæenje, njegova je.
8 A kad sveštenik prinese èiju žrtvu paljenicu, koža od žrtve koju prinese njegova je.
9 I svaki dar peèen u peæi ili zgotovljen u kotliæu ili u tavi, onoga je sveštenika koji ga prinese.
10 I svaki dar zamiješen s uljem ili suh, svijeh je sinova Aronovijeh, kako jednoga tako drugoga.
11 A ovo je zakon za žrtvu zahvalnu, koja se prinese Gospodu:
12 Ako bi je ko prinosio da zahvali, neka prinese na žrtvu zahvalnu kolaèe bez kvasca zamiješene s uljem i pogaèe bez kvasca namazane uljem, i bijeloga brašna popržena s tijem kolaèima zamiješenim s uljem.
13 Osim kolaèa hljeb kiseli neka prinese za prinos svoj sa žrtvom zahvalnom, kojom zahvaljuje.
14 I od svega što prinosi neka prinese po jedno za žrtvu podignutu Gospodu; i to æe biti onoga sveštenika koji pokropi krvlju od žrtve zahvalne.
15 A meso od žrtve zahvalne, kojom se zahvaljuje, neka se pojede onaj dan kad se prinese; i neka ne ostaje ništa do jutra.
16 Ako li prinese žrtvu radi zavjeta ili od volje, neka se jede onaj dan kad se prinese; ako što ostane, neka se pojede sjutradan.
17 Ako li što mesa od te žrtve ostane do treæega dana, neka se sažeže ognjem.
18 Ako li bi ko treæi dan jeo mesa od žrtve zahvalne, neæe biti ugodan onaj koji je prinio, niti æe mu se ona primiti, nego æe biti mrska, i ko bi je god jeo, nosiæe grijeh svoj.
19 I meso koje bi se dotaklo èega neèistoga, da se ne jede, nego neka se sažeže ognjem; a drugo meso može jesti ko je god èist.
20 A ko bi jeo mesa od žrtve zahvalne prinesene Gospodu, a ne bi bio èist, taj da se istrijebi iz naroda svojega.
21 I ko se dotakne èega neèistoga, ili neèista èovjeka ili neèista živinèeta, ili kojega mu drago gada neèistoga, pa jede mesa od žrtve zahvalne prinesene Gospodu, taj da se istrijebi iz naroda svojega.
22 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
23 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci: ne jedite sala od vola ni od ovce ni od koze.
24 Može se uzeti za svaku potrebu salo od živinèeta koje crkne ili ga zvjerka razdre; ali ga ne jedite;
25 Ko li bi jeo salo od stoke koju prinosi èovjek na žrtvu ognjenu Gospodu, neka se istrijebi iz naroda svojega onaj koji jede.
26 Ni krvi ne jedite u stanovima svojim ni od ptice niti od kojega živinèeta.
27 Svaki koji bi jeo kakovu krv, neka se istrijebi iz naroda svojega.
28 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
29 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci: ko prinosi žrtvu svoju zahvalnu Gospodu, neka donese Gospodu prinos svoj od žrtve zahvalne.
30 Svojim rukama neka donese što se sažiže Gospodu, salo s grudima neka donese, i grudi neka se obrnu tamo i amo na žrtvu pred Gospodom.
31 A sveštenik neka zapali salo na oltaru, grudi pak nek budu Aronu i sinovima njegovijem.
32 I desno pleæe od svojih žrtava zahvalnih podajte svešteniku da bude žrtva podignuta.
33 A koji između sinova Aronovijeh prinese krv i salo od žrtve zahvalne, njemu neka bude desno pleæe.
34 Jer grudi što se obræu i pleæe što se podiže uzeh od sinova Izrailjevih od svijeh njihovijeh žrtava zahvalnih, i dadoh Aronu svešteniku i sinovima njegovijem zakonom vjeènim da se uzimaju od sinova Izrailjevih.
35 To je pomazanoga Arona i pomazanih sinova njegovijeh od ognjenih žrtava Gospodnjih od dana kad ih dovede da vrše službu sveštenièku Gospodu.
36 To zapovjedi Gospod da im od dana kad ih pomaza daju sinovi Izrailjevi zakonom vjeènim od koljena na koljeno.
37 To je zakon za žrtvu paljenicu, za

dar, za žrtvu radi grijeha i za žrtvu radi prijestupa, i za osveštanje i za žrtvu zahvalnu,
38 Što je Gospod zapovjedio Mojsiju na gori Sinajskoj kad zapovjedi sinovima Izrailjevim u pustinji Sinajskoj da prinose žrtve svoje Gospodu.

8

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Uzmi Arona i sinove njegove s njim i odijelo i ulje pomazanja i tele za žrtvu radi grijeha i dva ovna i kotaricu prijesnijeh hljebova.
3 I saberi sav zbor pred vrata šatoru od sastanka.
4 I uèini Mojsije kako mu zapovjedi Gospod, i sabra se zbor pred vrata šatoru od sastanka.
5 I reèe Mojsije zboru: ovo je zapovjedio Gospod da se uèini.
6 I dovede Mojsije Arona i sinove njegove, i opra ih vodom.
7 I obuèe mu košulju, i opasa ga pojasom, i ogrnu ga plaštem, i metnu mu svrh njega opleæak, i steže oko njega pojas od opleæka, i opasa ga njim.
8 I metnu na nj naprsnik, a na naprsnik metnu Urim i Tumim.
9 Još mu metnu kapu na glavu, i na kapu metnu sprijed ploèu zlatnu, krunu svetu, kao što zapovjedi Gospod Mojsiju.
10 I uze Mojsije ulje pomazanja, i pomaza šator i sve stvari u njemu, i osveti ih.
11 I pokropi njim oltar sedam puta, i pomaza oltar i sve sprave njegove, i umivaonicu i podnožje njezino, da se osveti.
12 I izli ulja pomazanja na glavu Aronu, i pomaza ga da se osveti.
13 I dovede Mojsije sinove Aronove, i obuèe im košulje, i opasa ih pojasom, i veza im kapice na glave, kao što mu bješe zapovjedio Gospod.
14 I dovede tele za grijeh, i Aron i sinovi njegovi metnuše ruke svoje na glavu teletu za grijeh.
15 I zakla ga Mojsije, i uzevši krvi njegove pomaza rogove oltaru unaokolo prstom svojim, i oèisti oltar, a ostalu krv izli na podnožje oltaru, i osveti ga da se na njemu èini oèišæenje od grijeha.
16 I uze sve salo što je na crijevima, i mrežicu s jetre, i oba bubrega, i salo oko njih, i zapali Mojsije na oltaru.
17 A tele s kožom i s mesom i balegom spali ognjem iza okola, kao što bješe Gospod zapovjedio Mojsiju.
18 I dovede ovna za žrtvu paljenicu, i Aron i sinovi njegovi metnuše ruke svoje na glavu ovnu;
19 I zakla ga Mojsije, i pokropi krvlju njegovom oltar ozgo unaokolo.
20 I isjekavši ovna na dijelove zapali Mojsije glavu i dijelove i salo.
21 A crijeva i noge opra vodom, i tako spali Mojsije svega ovna na oltaru; i bi žrtva paljenica za ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu, kao što bješe Gospod zapovjedio Mojsiju.
22 I dovede drugoga ovna, ovna za posveæenje; i Aron i sinovi njegovi metnuše ruke svoje na glavu ovnu.
23 I zaklavši ga Mojsije uze krvi njegove, i pomaza njom kraj desnoga uha Aronu i palac desne ruke njegove i palac desne noge njegove.
24 I dovede Mojsije sinove Aronove, pa i njima pomaza istom krvlju kraj desnoga uha i palac desne ruke i palac desne noge; a ostalu krv izli Mojsije po oltaru unaokolo.
25 Potom uze salo i rep i sve salo što je na crijevima, i mrežicu s jetre, i oba bubrega, i salo oko njih, i pleæe desno,
26 A iz kotarice u kojoj stajahu prijesni hljebovi pred Gospodom uze jedan kolaè prijesan, i jedan kolaè hljeba s uljem i jednu pogaèu, i metnu na salo i na pleæe desno.
27 I metnu to sve Aronu u ruke, i sinovima njegovijem u ruke, i obrnu tamo i amo za žrtvu obrtanu pred Gospodom.
28 Poslije uzevši to iz ruku njihovijeh Mojsije zapali na oltaru svrh žrtve paljenice; to je posveæenje na ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu.
29 I uze Mojsije grudi, i obrnu ih tamo i amo za žrtvu obrtanu pred Gospodom; i od ovna posvetnoga dopade Mojsiju dio,

kao što bješe Gospod zapovjedio Mojsiju.
30 I uze Mojsije ulja za pomazanje i krvi koja bješe na oltaru, i pokropi Arona i haljine njegove, i sinove njegove i haljine njihove s njim; i tako posveti Arona i haljine njegove, i sinove njegove i haljine njihove s njim.
31 Potom reèe Mojsije Aronu i sinovima njegovijem: kuhajte to meso na vratima šatora od sastanka, i ondje ga jedite i hljeb posvetni što je u kotarici, kao što sam zapovjedio rekavši: Aron i sinovi njegovi neka jedu to.
32 A što ostane mesa ili hljeba, ognjem sažezite.
33 I ne izlazite s vrata šatora od sastanka sedam dana, dokle se ne navrše dani posveæenja vašega, jer æete se sedam dana posveæivati.
34 Kako je bilo danas, tako je Gospod zapovjedio da se èini, da biste se oèistili od grijeha.
35 Zato na vratima šatora od sastanka ostanite danju i noæu za sedam dana, i izvršite što je Gospod zapovjedio da izvršite, da ne pomrete, jer mi je tako zapovjeðeno.
36 I Aron i sinovi njegovi uèiniše sve što bješe Gospod zapovjedio preko Mojsija.

9

1 A u osmi dan sazva Mojsije Arona i sinove njegove i starješine Izrailjske.
2 I reèe Aronu: uzmi tele za žrtvu radi grijeha i ovna za žrtvu paljenicu, oba zdrava; i prinesi ih pred Gospodom.
3 A sinovima Izrailjevim kaži i reci: uzmite jare za žrtvu radi grijeha, i tele i jagnje, oboje od godine dana, i zdravo, za žrtvu paljenicu.
4 I vola i ovna za žrtvu zahvalnu, da prinesete pred Gospodom, i dar s uljem zamiješen, jer æe vam se danas javiti Gospod.
5 I uzeše što zapovjedi Mojsije, i donesoše pred šator od sastanka, i pristupivši sav zbor stadoše pred Gospodom.
6 I reèe Mojsije: uèinite što je zapovjedio Gospod, i pokazaæe vam se slava Gospodnja.
7 I reèe Mojsije Aronu: pristupi k oltaru, i prinesi žrtvu za grijeh svoj i žrtvu svoju paljenicu, i oèisti od grijeha sebe i narod; i prinesi žrtvu narodu i oèisti ih od grijeha, kao što je zapovjedio Gospod.
8 Tada Aron pristupi k oltaru, i zakla tele za se.
9 I sinovi Aronovi dodaše mu krv, a on zamoèi prst svoj u krv, i pomaza rogove oltaru; a ostalu krv izli na podnožje oltaru.
10 A salo i bubrege i mrežicu s jetre od žrtve za grijeh zapali na oltaru, kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
11 A meso i kožu sažeže ognjem iza okola.
12 Potom zakla žrtvu svoju paljenicu, i sinovi Aronovi dodaše mu krv od nje, i pokropi njom oltar ozgo unaokolo.
13 I dodaše mu žrtvu paljenicu isjeèenu na dijelove zajedno s glavom, i zapali je na oltaru.
14 I opravši crijeva i noge od nje, zapali ih na oltaru svrh žrtve paljenice.
15 Potom prinese žrtvu narodnu: uze jare za grijeh koje bješe za narod, i zakla ga, i prinese za grijeh kao i prvo.
16 Iza toga prinese i žrtvu paljenicu, i svrši po zakonu.
17 Prinese i dar, i uzevši od njega punu šaku zapali na oltaru svrh jutrenje žrtve paljenice.
18 Potom zakla vola i ovna na žrtvu zahvalnu za narod; i dodaše mu sinovi Aronovi krv, i pokropi njom oltar ozgo unaokolo.
19 Pa mu dodaše i salo od vola, i od ovna rep, i salo što pokriva crijeva, i bubrege i mrežicu s jetre,
20 I metnuše sve salo na grudi, i zapali salo na oltaru.
21 A grudi i desno pleæe obrnu Aron tamo i amo na žrtvu obrtanu pred Gospodom, kao što bješe Gospod zapovjedio Mojsiju.
22 Tada podiže Aron ruke svoje prema narodu i blagoslovi ih; i siđe svršiv žrtvu za grijeh i žrtvu paljenicu i žrtvu zahvalnu.
23 Potom uđe Mojsije s Aronom u šator od sastanka, a kad opet izađoše

blagoslovište narod; i slava se Gospodnja pokaza svemu narodu.
24 Jer doðe oganj od Gospoda, i spali na oltaru žrtvu paljenicu i salo. I vidjevši to sav narod povika i pade nièice.

10

1 A sinovi Aronovi Nadav i Avijud uzevši svaki svoju kadionicu metnuše oganj u njih i na oganj metnuše kad, i prinesoše pred Gospodom oganj tuð, a to im ne bješe zapovjedio.
2 Tada doðe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom.
3 Tada reèe Mojsije Aronu: to je što je kazao Gospod govoreæi: u onima koji pristupaju k meni biæu svet i pred cijelim narodom proslaviæu se. A Aron oæutje.
4 A Mojsije pozva Misaila i Elisafana sinove Ozila strica Aronova, i reèe im: hodite i iznesite braæu svoju ispred svetinje napolje iz okola.
5 I pristupiše i iznesoše ih u košuljama njihovijem napolje iz okola, kao što reèe Mojsije.
6 Tada reèe Mojsije Aronu i Eleazaru i Itamaru, sinovima njegovijem: nemojte otkrivati glava svojih, ni haljina svojih razdirati, da ne izginete i da se Gospod ne razgnjevi na sav zbor; nego braæa vaša, sav rod Izrailjev, neka plaèe radi požara koji uèini Gospod.
7 I s vrata šatora od sastanka nemojte izlaziti, da ne izginete, jer je na vama ulje pomazanja Gospodnjega. I uèiniše po rijeèi Mojsijevoj.
8 I Gospod reèe Aronu govoreæi:
9 Vina i silovita piæa nemoj piti ti ni sinovi tvoji s tobom, kad ulazite u šator od sastanka da ne izginete. To neka vam je uredba vjeèna od koljena na koljeno.
10 Da biste mogli raspoznavati šta je sveto šta li nije, i šta je èisto šta li neèisto,
11 I da biste uèili sinove Izrailjeve svijem uredbama koje im je kazao Gospod preko Mojsija.
12 A Mojsije reèe Aronu i Eleazaru i Itamaru sinovima njegovijem koji ostaše: uzimajte dar što ostane od ognjenih žrtava Gospodnjih, i jedite s hljebom prijesnijem kod oltara; jer je svetinja nad svetinjama.
13 Zato æete ga jesti na svetom mjestu, jer je dio tvoj i dio sinova tvojih od ognjenih žrtava Gospodnjih; jer mi je tako zapovjeðeno.
14 A grudi od žrtve obrtane i pleæe od žrtve podizane jedite na èistom mjestu, ti i sinovi tvoji i kæeri tvoje s tobom; jer je taj dio dan tebi i sinovima tvojim od zahvalnih žrtava sinova Izrailjevih.
15 Pleæe od žrtve podizane i grudi od žrtve obrtane donosiæe se sa salom što se sažiže, da se obrne tamo i amo pred Gospodom, i biæe tvoje i sinova tvojih s tobom zakonom vjeènijem, kao što je zapovjedio Gospod.
16 I Mojsije potraži jare za grijeh; ali gle, bješe izgorjelo; zato se razgnjevi na Eleazara i na Itamara sinove Aronove koji ostaše, i reèe:
17 Zašto ne jedoste žrtve za grijeh na svetom mjestu? svetinja je nad svetinjama, i dade vam je Gospod da nosite grijeh svega zbora, da bi se oèistili od grijeha pred Gospodom.
18 A eto krv njezina nije unesena u svetinju; valjaše vam je jesti na svetom mjestu, kao što sam zapovjedio.
19 Tada reèe Aron Mojsiju: eto, danas prinesoše žrtvu svoju za grijeh i žrtvu svoju paljenicu pred Gospodom, i to mi se dogodi. A da sam danas jeo žrtve za grijeh, bi li bilo po volji Gospodu?
20 Kad to èu Mojsije, prista na to.

11

1 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu govoreæi im:
2 Kažite sinovima Izrailjevim i recite: ovo su životinje koje æete jesti izmeðu svijeh životinja na zemlji:
3 Što god ima papke i papci su mu razdvojeni i preživa izmeðu životinja, to jedite.
4 Ali onijeh što samo preživaju ili što samo imaju papke razdvojene, ne jedite, kao što je kamila, jer preživa ali nema papaka razdvojenih; da vam je neèista;
5 I pitomi zec, jer preživa ali nema papaka razdvojenih; neèist da vam je;

6 I zec divlji, jer preživa ali nema
papaka razdvojenih; neèist da vam je;
7 I svinja, jer ima papke razdvojene ali
ne preživa; neèista da vam je;
8 Mesa od njih ne jedite niti se strva
njihova dodijevajte; jer vam je neèisto.
9 A između svega što je u vodi ovo jedite:
što god ima pera i ljusku u vodi, po moru
i po rijekama, jedite.
10 A što nema pera i ljuske u moru i
u rijekama između svega što se mièe po
vodi i živi u vodi, da vam je gadno.
11 Gadno da vam je; mesa da im ne
jedete, i na strv njihov da se gadite.
12 Što god nema pera i ljuske u vodi, to
da vam je gadno.
13 A između ptica ove da su vam gadne
i da ih ne jedete: orao i jastrijeb i morski
orao,
14 Eja i kraguj po svojim vrstama,
15 I svaki gavran po svojim vrstama,
16 I sovuljaga i æuk i liska i kobac po
svojim vrstama,
17 I buljina i gnjurac i ušara,
18 I labud i gem i svraka,
19 I roda i èaplja po svojim vrstama, i
pupavac i ljiljak.
20 Što god gamiže a ima krila i ide na
èetiri noge, da vam je gadno.
21 Ali između svega što gamiže a ima
krila i ide na èetiri noge jedite što ima
stegna na nogama svojim, kojima skaèe
po zemlji.
22 Između njih jedite ove: arba po
vrstama njegovim, salema po vrstama
njegovim, argola po vrstama njegovim i
agava po vrstama njegovim.
23 A što još gamiže a ima krila i èetiri
noge, da vam je gadno.
24 I o njih æete se oskvrniti; ko se god
dotakne mrtva tijela njihova, da je neèist
do veèera.
25 I ko bi god nosio mrtva tijela njihova,
neka opere haljine svoje, i da je neèist do
veèera.
26 Svaka životinja koja ima papke ali
nerazdvojene i ne preživa, da vam je
neèista; ko ih se god dotakne, da je neèist.
27 I što god ide na šapama između
svijeh životinja èetvoronogih, da vam je
neèisto; ko bi se dotakao strva njihova,
da je neèist do veèera.
28 I ko bi nosio strv njihov, neka opere
haljine svoje, i da je neèist do veèera; to
da vam je neèisto.
29 I između životinja koje pužu po
zemlji da su vam neèiste: lasica i miš i
kornjaèa po svojim vrstama,
30 I jež i gušter i tvor i puž i krtica.
31 To vam je neèisto između životinja
koje pužu; ko ih se dotakne mrtvijeh, da
je neèist do veèera.
32 I svaka stvar na koju padne koje
od njih mrtvo biæe neèista, bila sprava
drvena ili haljina ili koža ili torba, i svaka
stvar koja treba za kakav posao, neka se
metne u vodu, i da je neèista do veèera,
poslije da je èista.
33 A svaki sud zemljani, u koji padne
što od toga, i što god u njemu bude, biæe
neèist, i razbijte ga.
34 I svako jelo što se jede, ako na njega
doðe onaka voda, da je neèisto, i svako
piæe što se pije u svakom takom sudu, da
je neèisto.
35 I na što bi palo što od tijela njihova
mrtva sve da je neèisto, i peæ i ognjište
neka se razvali, jer je neèisto i neka vam
je neèisto.
36 A studenac i ubao, gdje se voda
skuplja, biæe èist; ali što se dotakne strva
njihova, biæe neèisto.
37 Ako li što od strva njihova padne na
sjeme, koje se sije, ono æe biti èisto.
38 Ali ako bude polito sjeme vodom, pa
onda padne što od strva njihova na sjeme,
da vam je neèisto.
39 I kad ugine životinja od onijeh koje
jedete, ko se dotakne strva njezina, da je
neèist do veèera.
40 A ko bi jeo od strva njezina, neka
opere haljine svoje i da je neèist do
veèera; i ko bi odnio strv njezin, neka
opere haljine svoje, i da je neèist do
veèera.
41 I sve što puže po zemlji, da vam je
gadno, da se ne jede.
42 Što god ide na trbuhu i što god ide na
èetiri noge ili ima više noga između svega
što puže po zemlji, to ne jedite, jer je gad.

43 Nemojte se poganiti nièim što gamiže
i nemojte se skvrniti njima, da ne budete
neèisti s njih.
44 Jer ja sam Gospod Bog vaš; zato se
osveæujte i budite sveti, jer sam ja svet;
i nemojte se skvrniti nièim što puže po
zemlji.
45 Jer ja sam Gospod, koji sam vas izveo
iz zemlje Misirske da vam budem Bog;
budite dakle sveti, jer sam ja svet.
46 Ovo je zakon za zvijeri i za ptice, i
za sve životinje što se mièu po vodi, i za
svaku dušu živu koja puže po zemlji,
47 Da se raspoznaje neèisto od èistoga i
životinja koja se jede od životinje koja se
ne jede.

12

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevijem, i reci: kad
žena zatrudni i rodi muško, neèista da
je sedam dana; kao u dane kad se odvaja
radi nemoæi svoje, biæe neèista.
3 A u osmi dan neka se obreže dijete.
4 A ona još trideset i tri dana neka
ostane èisteæi se od krvi; nijedne svete
stvari da se ne dodijeva i u svetinju da
ne ide dok se ne navrše dani èišæenja
njezina.
5 A kad rodi žensko, onda da je neèista
dvije nedjelje dana, kao kad se odvaja
radi nemoæi svoje, i šezdeset i šest dana
neka ostane èisteæi se od krvi.
6 A kad se navrše dani èišæenja njezina
radi sina ili radi kæeri, neka donese
svešteniku na vrata šatora od sastanka
jagnje od godine za žrtvu paljenicu, i
golupèe ili grlicu za žrtvu radi grijeha.
7 I sveštenik æe prinijeti žrtvu pred
Gospodom, i oèistiæe je od grijeha njezina; i tako æe se oèistiti od teèenja krvi
svoje. To je zakon za ženu kad rodi muško
ili žensko.
8 Ako li ne može dati jagnjeta, onda
neka uzme dvije grlice ili dva golubiæa,
jedno za žrtvu paljenicu a drugo za žrtvu
radi grijeha; i oèistiæe je sveštenik od
grijeha njezina i biæe èista.

13

1 Još reèe Gospod Mojsiju i Aronu
govoreæi:
2 Èovjek u koga bi na koži tijela njegova
bio otok ili krasta ili bubuljica, i bilo bi na
koži tijela njegova nalik na gubu, neka se
dovede k Aronu svešteniku ili ka kojemu
sinu njegovu svešteniku.
3 I neka sveštenik vidi boljeticu na koži
tijela njegova; ako dlaka na boljetici bude
pobijeljela i boljetica bude na oèi niža od
ostale kože tijela njegova, onda je guba;
pa kad je vidi sveštenik proglasiæe ga da
je neèist.
4 Ako li bude bijela bubuljica na koži
tijela njegova i ne bude na oèi niža od
ostale kože niti dlaka na njoj pobijeljela,
onda neka zatvori sveštenik za sedam
dana èovjeka sa takom boljeticom.
5 A sedmoga dana neka vidi sveštenik;
ako opazi da je boljetica ostala kako je
bila i nije se dalje razišla po koži, neka
ga zatvori sveštenik opet za sedam dana.
6 I neka ga sveštenik opet vidi sedmoga dana, pa ako opazi da se boljetica
smanjala i nije se dalje razišla po koži,
proglasiæe ga sveštenik da je èist; krasta
je; i on neka opere haljine svoje i biæe
èist.
7 Ako li se dalje raširi krasta po koži
njegovoj, pošto ga sveštenik vidi i proglasi da je èist, nanovo neka se pokaže
svešteniku;
8 Ako vidi sveštenik da se krasta raširila
po koži njegovoj, proglasiæe sveštenik da
je neèist; guba je.
9 Kad je guba na èovjeku, neka ga
dovedu k svešteniku.
10 I sveštenik neka ga vidi; ako bude
bijel otok na koži i dlaka bude pobijeljela,
ako bi i zdravo meso bilo na otoku,
11 Guba je zastarjela na koži tijela njegova; zato æe ga sveštenik proglasiti da
je neèist, i neæe ga zatvoriti, jer je neèist.
12 Ako li se guba izaspe po koži i pokriju
svu kožu èovjeku od glave do pete, gdje bi
god sveštenik oèima pogledao,
13 Kad sveštenik vidi da je guba pokrila
svu kožu na njemu, proglasiæe da je
èovjek èist, jer je sve pobijeljelo, pa je
èist.

14 Ali ako se pokaže na njemu divlje meso, biæe neèist.
15 Pa kad sveštenik vidi divlje meso, proglasiæe ga da je neèist; ono je divlje meso neèisto, guba je.
16 A kad bi se divlje meso promijenilo i pobijeljelo, neka doðe k sveštenику.
17 I kad vidi sveštenik da je boljetica pobijeljela, sveštenik æe proglasiti da je èist; èist je.
18 Kad u koga na koži bude èir, pa proðe,
19 A poslije na mjestu gdje je bio èir izaðe otok bijel ili bubuljica bijela i crvenkasta, neka se pokaže sveštenику.
20 Ako sveštenik vidi da je na oèi niža od ostale kože i dlaka na njoj pobijeljela, proglasiæe ga sveštenik da je neèist, guba je, izašla je iz èira.
21 Ako li sveštenik gledajuæi vidi da nije dlaka na njoj pobijeljela niti je niža od kože, nego se smanjala, onda æe ga zatvoriti sveštenik za sedam dana.
22 Ako se raširi po koži, onda æe ga sveštenik proglasiti da je neèist; bolest je.
23 Ako li ostane na svom mjestu bubuljica i ne raširi se, požiljak je od èira; zato æe ga sveštenik proglasiti da je èist.
24 Ako se ko po koži ožeže ognjem, pa pošto se zalijeèi ostane bubuljica bijela i crvenkasta ili samo bijela,
25 Neka ga vidi sveštenik; ako dlaka na bubuljici bude pobijeljela i ako na oèi bude niža nego koža, guba je, izašla je iz ožegline; zato æe ga sveštenik proglasiti da je neèist; guba je.
26 Ako li sveštenik vidi da na bubuljici nema bijele dlake niti je niža od kože, nego se smanjala, zatvoriæe ga za sedam dana.
27 Pa æe je sedmoga dana pogledati sveštenik; ako se bude raširila po koži, tada æe ga sveštenik proglasiti da je neèist; guba je.
28 Ako li bubuljica bude ostala na svom mjestu, i ne bude se raširila po koži, nego se smanjala, onda je rana od toga što se ožegao; zato æe ga sveštenik proglasiti da je èist, jer je požiljak od ožegline.
29 Ako u èovjeka ili u žene bude boljetica na glavi ili na bradi,
30 Sveštenik neka vidi boljeticu; ako na oèi bude niža od ostale kože i na njojzi dlaka žuækasta i tanka, sveštenik æe proglasiti da je neèist; ospa je, guba na glavi ili na bradi;
31 A kad sveštenik vidi boljeticu, i opazi da na oèi nije niža od ostale kože i da nema na njoj crne dlake, tada æe zatvoriti sveštenik za sedam dana onoga na kom je ospa.
32 Pa kad sveštenik sedmi dan vidi a ospa se nije dalje razišla niti dlaka na njoj požutjela, niti je na oèi ospa niža od kože,
33 Tada neka se obrije, ali ospu da ne obrije, i sveštenik neka zatvori još za sedam dana onoga na kom je ospa.
34 I sedmoga dana neka sveštenik opet vidi ospu; ako opazi da se ospa nije dalje razišla po koži niti je na oèi niža od ostale kože, tada æe ga proglasiti sveštenik da je èist, pa neka opere haljine svoje, i biæe èist.
35 Ako li se raširi ospa po koži, pošto bude proglašen da je èist,
36 Tada neka ga vidi sveštenik; ako se bude raširila ospa po koži, neka više ne gleda sveštenik ima li žutijeh dlaka; neèist je.
37 Ako li opazi da je ospa ostala gdje je bila i da je crna dlaka izrasla po njoj, zalijeèila se ospa, èist je, i sveštenik æe proglasiti da je èist.
38 Kad u èovjeka ili u žene budu bubuljice po koži tijela njihova, bubuljice bijele,
39 Sveštenik neka vidi; ako na koži tijela njihova budu bijele bubuljice male, bijela je ospa izašla po koži, èist je.
40 Kome opadne kosa s glave, æelav je, èist je.
41 Ako mu sprijeda opadne kosa s glave, pola je æelav, i èist je.
42 Kad na glavi sasvijem æelavoj ili pola æelavoj bude bijela i crvenkasta boljetica, guba je, izašla na glavi svoj æelavoj ili pola æelavoj.
43 I neka ga vidi sveštenik; ako opazi da je bijel i crvenkast otok na glavi svoj æelavoj ili pola æelavoj nalik na gubu po koži ostaloga tijela,

44 Èovjek je gubav, neèist je, i sveštenik æe ga proglasiti da je neèist; guba mu je na glavi.
45 A gubavac na kom je ta bolest, neka ide u haljinama razdrtijem i gologlav, i usta neka zastre, i neka viče: neèist, neèist.
46 Dokle je god bolest na njemu, neka bude neèist; neèist je, neka živi sam, iza okola neka mu bude stan.
47 I ako na haljini bude guba, na haljini vunenoj ili lanenoj,
48 Ili na osnovi ili na poučici od lana ili od vune, ili na koži, ili na èem god od kože,
49 I ako boljetica bude zelenkasta ili crvenkasta na haljini ili na koži ili na osnovi ili na poučici ili na èem god od kože, guba je, i neka se pokaže svešteniku.
50 I kad vidi sveštenik bolest, neka zatvori za sedam dana stvar na kojoj je guba.
51 I sedmoga dana ako vidi da se dalje razišla bolest po haljini ili po osnovi ili po poučici ili po koži ili po èemu god od kože, ljuta je guba bolest ona, stvar je neèista.
52 Zato neka spali onu haljinu ili osnovu ili poučicu od vune ili od lana, ili što god bude od kože, na èem bude bolest; jer je ljuta guba, ognjem neka se spali.
53 Ako li opazi sveštenik da se bolest nije razišla po haljini ili po osnovi ili poučici, ili po èemu god od kože,
54 Tada neka zapovjedi sveštenik da se opere ono na èem je bolest, pa onda neka zatvori opet za sedam dana.
55 Pa neka vidi sveštenik pošto se opere stvar na kojoj je bolest, i ako opazi da bolest nije promijenila boje svoje, ako se i ne bude dalje razišla, stvar je neèista, spali je ognjem; jer je ljuta guba na gornjoj ili na donjoj strani.
56 Ako li vidi sveštenik da se mjesto smanjalo pošto je oprano, onda neka ga otkine od haljine ili od kože ili od osnove ili od poučice.
57 Ako li se opet pokaže na haljini ili na osnovi ili na poučici ili na èem god od kože, guba je koja se širi, ognjem spali ono na èem bude.
58 A haljinu ili osnovu ili poučicu ili što mu drago od kože, kad opereš, pa otide s njega ta bolest, operi još jednom, i biæe èisto.
59 Ovo je zakon za gubu na haljini vunenoj ili lanenoj, ili na osnovi ili na poučici, ili na èem god od kože, kako se može znati je li što èisto ili neèisto.

14

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Ovo je zakon za gubavca kad se èisti: neka se dovede k svešteniku,
3 A sveštenik neka izađe iza okola; i ako vidi da je izlijeèena guba na gubavcu,
4 Onda æe zapovjediti sveštenik onome koji se èisti da uzme dvije ptice žive èiste, i drvo kedrovo i crvca i isopa.
5 I neka zapovjedi sveštenik da se jedna ptica zakolje nad sudom zemljanim nad vodom živom.
6 Pa neka uzme živu pticu i drvo kedrovo i crvac i isop, i sve to zajedno sa živom pticom neka zamoèi u krv od ptice zaklane nad vodom živom.
7 I neka pokropi sedam puta onoga koji se èisti od gube, i neka ga proglasi da je èist, i neka pusti živu pticu u polje.
8 Tada koji se èisti neka opere haljine svoje i obrije sve dlake svoje, i neka se okupa u vodi, i biæe èist; potom neka uđe u oko, ali da stoji napolju ne ulazeæi u svoj šator sedam dana.
9 A u sedmi dan neka obrije sve dlake svoje, glavu i bradu i obrve nad oèima, i sve dlake svoje neka obrije, i neka opere haljine svoje, pa neka se okupa u vodi i biæe èist.
10 A u osmi dan neka uzme dva jagnjeta zdrava i jednu ovcu od godine zdravu i tri desetine efe bijeloga brašna zamiješena s uljem za dar, i jedan log ulja.
11 A sveštenik koji ga èisti neka postavi onoga koji se èisti zajedno s tijem stvarima pred Gospodom na vratima šatora od sastanka.
12 I uzevši sveštenik jedno jagnje neka ga prinese na žrtvu za prijestup zajedno s logom ulja, i neka obrne tamo i amo pred Gospodom na žrtvu obrtanu.

13 A poslije neka zakolje jagnje na
mjestu gdje se kolje žrtva za grijeh i žrtva
paljenica na svetom mjestu, jer žrtva za
prijestup pripada svešteniku kao i žrtva
za grijeh; svetinja je nad svetinjama.
14 Tada neka sveštenik uzme krvi od
žrtve za prijestup i pomaže kraj desnoga
uha onome koji se èisti i palac desne ruke
njegove i palac desne noge njegove.
15 Potom neka uzme sveštenik od loga
ulja i nalije na dlan svoj lijevi.
16 Pa neka zamoèi sveštenik prst od
desne ruke svoje u ulje što mu je na li-
jevom dlanu, i neka pokropi uljem s prsta
svojega sedam puta pred Gospodom.
17 A ostalijem uljem što mu je na dlanu
neka pomaže sveštenik kraj desnoga uha
onome koji se èisti, i palac desne ruke
njegove i palac desne noge njegove po
krvi od žrtve za prijestup.
18 A što još ostane ulja na dlanu
svešteniku, onijem neka namaže glavu
onome koji se èisti, i tako æe ga oèistiti
sveštenik pred Gospodom.
19 Potom neka sveštenik prinese žrtvu
za grijeh, i oèistiæe onoga koji se èisti
od svoje neèistote; a poslije neka zakolje
žrtvu paljenicu.
20 I neka prinese sveštenik žrtvu pal-
jenicu zajedno s darom na oltaru; i tako
æe ga oèistiti, i biæe èist.
21 Ali ako je siromah te ne može donijeti
toliko, onda neka uzme jedno jagnje za
žrtvu radi prijestupa da se prinese žrtva
obrtana za oèišæenje njegovo, i jednu
desetinu efe bijeloga brašna zamiješena
s uljem za dar, i log ulja.
22 I dvije grlice ili dva golubiæa, koje
može priskrbiti, da bude jedno žrtva za
grijeh a drugo žrtva paljenica.
23 I to neka donese u osmi dan svojega
èišæenja svešteniku na vrata šatora od
sastanka pred Gospodom.
24 Tada sveštenik neka uzme jagnje za
prijestup i log ulja, i to neka sveštenik
obrne pred Gospodom za žrtvu obrtanu.
25 I neka zakolje jagnje za žrtvu radi pri-
jestupa, i uzevši sveštenik krvi od žrtve
za prijestup neka pomaže kraj desnoga
uha onome koji se èisti i palac desne ruke
njegove i palac desne noge njegove.
26 I ulja neka nalije sveštenik na dlan
svoj lijevi,
27 Pa neka zamoèi prst od desne ruke
svoje u ulje što mu je na lijevom dlanu, i
pokropi njim sedam puta pred Gospodom.
28 I uljem što mu je na dlanu neka po-
maže sveštenik kraj desnoga uha onome
koji se èisti, i palac desne ruke njegove i
palac desne noge njegove po mjestu gdje
je krv od žrtve za prijestup.
29 A što ostane ulja na dlanu
svešteniku, onijem neka namaže glavu
onome koji se èisti; i tako æe ga oèistiti
pred Gospodom.
30 Tako neka uèini i s jednom grlicom ili
golupèetom od onijeh koje priskrbi.
31 Što je priskrbio, jedno æe biti žrtva
za grijeh a drugo žrtva paljenica s
darom; i tako æe sveštenik oèistiti pred
Gospodom onoga koji se èisti.
32 To je zakon za gubavca koji ne može
priskrbiti svega što treba za oèišæenje.
33 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu gov-
oreæi:
34 Kad doðete u zemlju Hanansku, koju
æu vam ja dati da je vaša, pa kad pustim
gubu na koju kuæu u zemlji koju æete
držati,
35 Onda onaj èija je kuæa neka doðe i
javi svešteniku govoreæi: èini mi se kao
da je guba na kuæi.
36 A sveštenik neka zapovjedi da se
isprazni kuæa prije nego on doðe da vidi
gubu, da se ne bi oskvrnilo što je u kuæi;
potom neka doðe sveštenik da vidi kuæu.
37 Pa kad vidi bolest, ako bude bolest na
zidovima kuænim kao rupice zelenkaste
ili crvenkaste i na oèi niže od zida,
38 Neka izaðe sveštenik iz kuæe one na
vrata kuæna, i zatvori kuæu za sedam
dana.
39 Poslije opet neka doðe sveštenik u
sedmi dan, pa ako vidi da se bolest dalje
razišla po zidovima kuænim,
40 Zapovjediæe sveštenik da povade
kamenje na kom je bolest i da ga bace iza
grada na mjesto neèisto.
41 A kuæu zapovjediæe da ostružu iznu-
tra svuda unaokolo, i prah što sastružu da
prospu iza grada na mjesto neèisto,

42 I da uzmu drugo kamenje i uglave
na mjesto gdje je bilo preðašnje kamenje;
tako i blato drugo uzevši da olijepe kuæu.
43 Ako se povrati bolest i opet izraste po
kuæi, pošto se povadi kamenje i ostruže
kuæa i nanovo olijepi,
44 Tada došav sveštenik ako vidi da se
bolest razišla po kuæi, ljuta je guba na
kuæi, neèista je.
45 Neka se razruši ona kuæa, kamenje
i drva i sav lijep od one kuæe, i neka se
iznese iza grada na mjesto neèisto.
46 A ko bi ušao u kuæu onu dok je
zatvorena, da je neèist do veèera.
47 I ko bi spavao u onoj kuæi, neka
opere haljine svoje; tako i ko bi jeo u onoj
kuæi, neka opere haljine svoje.
48 Ako li sveštenik došav vidi da se
nije bolest razišla po kuæi pošto je
kuæa nanovo olijepljena, neka proglasi
sveštenik da je èista, jer se izlijeèila
bolest.
49 I neka uzme da bi se kuæa oèistila
dvije ptice i drvo kedrovo i crvca i isopa,
50 I neka zakolje jednu pticu nad sudom
zemljanim nad vodom živom.
51 Pa neka uzme drvo kedrovo i isop i
crvac i drugu pticu živu, i neka zamoèi
u krv od zaklane ptice i u vodu živu, i
pokropi kuæu sedam puta.
52 I tako æe oèistiti kuæu onu krvlju
ptièijom i vodom živom i pticom živom
i drvetom kedrovijem i isopom i crvcem.
53 Pa onda neka pusti pticu živu iza
grada u polje; i oèistiæe kuæu, i biæe
èista.
54 Ovo je zakon za svaku gubu i za ospu,
55 Za gubu na haljini i na kuæi,
56 I za otok i za krastu i za bubuljicu,
57 Da se zna kad je ko neèist i kad je ko
èist. To je zakon za gubu.

15

1 Još reèe Gospod Mojsiju i Aronu gov-
oreæi:
2 Kažite sinovima Izrailjevim i recite
im: kome èovjeku teèe sjeme od tijela
njegova, neèist je.
3 A ovaka je neèistota njegova od toga
teèenja: ako ispusti tijelo njegovo teèenje
svoje, ili se ustavi teèenje u tijelu njegovu,
neèistota je na njemu.
4 Svaka postelja na koju leže onaj kome
teèe sjeme, da je neèista; i sve na što
sjede, da je neèisto.
5 I ko se god dotakne postelje njegove,
neka opere haljine svoje i neka se okupa
u vodi, i biæe neèist do veèera.
6 I ko sjede na ono na èem je sjedio onaj
kome teèe sjeme, neka opere haljine svoje
i neka se okupa u vodi, i biæe neèist do
veèera.
7 I ko se dotakne tijela onoga kome teèe
sjeme, neka opere haljine svoje i neka se
okupa u vodi, i biæe neèist do veèera.
8 I ako onaj kome teèe sjeme pljune
na èistoga, on neka opere haljine svoje
i neka se okupa u vodi, i biæe neèist do
veèera.
9 I svako sedlo na kom bi sjedio onaj
kome teèe sjeme, da je neèisto.
10 I ko bi se dotakao èega god što je bilo
pod njim, da je neèist do veèera; i ko bi
što takovo nosio, neka opere haljine svoje
i okupa se u vodi, i biæe neèist do veèera.
11 I koga bi se dotakao onaj kome teèe
sjeme ne opravši ruku svojih vodom, neka
opere haljine svoje i okupa se u vodi, i
biæe neèist do veèera.
12 I sud zemljani kojega bi se dotakao
onaj kome teèe sjeme, neka se razbije, a
drveni sud neka se opere vodom.
13 A kad se onaj kome teèe sjeme oèisti
od teèenja svojega, neka broji sedam
dana pošto se oèisti, i neka opere haljine
svoje i neka tijelo svoje opere vodom
živom, i biæe èist.
14 A u osmi dan neka uzme dvije gr-
lice ili dva golubiæa, i neka doðe pred
Gospoda na vrata šatora od sastanka, i
neka ih da svešteniku.
15 I sveštenik neka prinese jedno od
njih na žrtvu za grijeh a drugo na žrtvu
paljenicu; tako æe ga oèistiti sveštenik
pred Gospodom od teèenja njegova.
16 I èovjek kome izaðe sjeme kad spava
sa ženom neka opere vodom cijelo tijelo
svoje, i biæe neèist do veèera.
17 I svaka haljina i svaka koža na kojoj
bude tako sjeme, neka se opere vodom i
biæe neèisto do veèera.

18 I žena kod koje bude spavao taki
èovjek, i ona i on neka se okupaju u vodi
i biæe neèisti do veèera.
19 A žena kad ima vrijeme, kad ide krv
od tijela njezina, neka se odvaja sedam
dana, i ko je se god dotakne, da je neèist
do veèera.
20 I na što god legne dok se odvaja, da je
neèisto, i na što god sjede, da je neèisto.
21 I ko se dotakne postelje njezine, neka
opere haljine svoje i neka se okupa u vodi,
i biæe neèist do veèera.
22 I ko se dotakne èega na èem je ona
sjedjela, neka opere haljine svoje i neka
se okupa u vodi, i biæe neèist do veèera.
23 I što bi god bilo na postelji njezinoj ili
na èem je ona sjedjela, pa se ko dotakne
toga, da je neèist do veèera.
24 A ko bi spavao s njom te bi neèistota
njezina došla na nj, da je neèist sedam
dana, i postelja na kojoj leži da je neèista.
25 A žena, od koje bi išla krv dugo
vremena ili osim obièenoga vremena ili
u obièno vrijeme ali duže, dokle god
teèe neèistota njezina biæe neèista kao
u vrijeme kada se odvaja.
26 Postelja na kojoj leži dokle joj god krv
ide, da joj je kao postelja kad se odvaja; i
na èem bi god sjedjela da je neèisto kao
što je neèisto kad se odvaja.
27 I ko se god dotakne tijeh stvari, neèist
je; zato neka opere haljine svoje i okupa
se u vodi, i biæe neèist do veèera.
28 A kad se oèisti od teèenja krvi svoje,
neka broji sedam dana, pa onda da je
èista.
29 I u osmi dan neka uzme dvije gr-
lice ili dva golubiæa, i neka ih odnese
svešteniku na vrata šatora od sastanka.
30 I neka sveštenik prinese jedno na
žrtvu za grijehe a drugo na žrtvu pal-
jenicu, i oèistiæe je sveštenik pred
Gospodom od teèenja neèistote njezine.
31 Tako æete odluèivati sinove Izrail-
jeve od neèistota njihovijeh, da ne ginu
s neèistota svojih skvrneæi šator moj što
je usred njih.
32 To je zakon za onoga kome teèe sjeme
i kome izaðe sjeme kad spava sa ženom
te bude neèist,
33 I za ženu kad boluje od teèenja krvi
svoje, i za svakoga koji boluje od teèenja
svoga, bilo muško ili žensko, i za èovjeka
koji bi ležao s neèistom.

16

1 I reèe Gospod Mojsiju pošto pogiboše
dva sina Aronova, a pogiboše kad pris-
tupiše pred Gospoda,
2 I kaza Gospod Mojsiju: reci Aronu
bratu svojemu da ne ulazi u svako doba u
svetinju za zavjes pred zaklopac koji je na
kovèegu, da ne pogine, jer æu se u oblaku
nad zaklopcem javljati.
3 S ovijem neka ulazi Aron u svetinju: s
juncem za žrtvu radi grijeha i s ovnom za
žrtvu paljenicu.
4 Svetu košulju lanenu neka obuèe, i
gaæe lanene neka su na tijelu njegovu, i
neka se opaše pojasom lanenijem i kapu
lanenu neka metne na glavu; to su haljine
svete, i neka opere tijelo svoje vodom, pa
onda neka ih obuèe.
5 A od zbora sinova Izrailjevijeh neka
uzme dva jarca za žrtvu radi grijeha, i
jednoga ovna za žrtvu paljenicu.
6 I neka prinese Aron junca svojega na
žrtvu za grijeh i oèisti sebe i dom svoj.
7 Potom neka uzme dva jarca, i neka ih
metne pred Gospoda na vrata šatora od
sastanka.
8 I neka Aron baci ždrijeb za ta dva
jarca, jedan ždrijeb Gospodu a drugi
ždrijeb Azazelu.
9 I neka Aron prinese na žrtvu jarca na
kojega padne ždrijeb Gospodnji, neka ga
prinese na žrtvu za grijeh.
10 A jarca na kojega padne ždrijeb
Azazelov neka metne živa pred Gospoda,
da uèini oèišæenje na njemu, pa neka ga
pusti u pustinju Azazelu.
11 I neka Aron prinese junca svojega na
žrtvu za grijeh i oèisti sebe i dom svoj,
i neka zakolje junca svojega na žrtvu za
grijeh.
12 I neka uzme kadionicu punu
žeravice s oltara, koji je pred Gospodom, i
pune pregršti kada mirisnoga istucanoga,
i neka unese za zavjes.
13 I neka metne kad na oganj pred
Gospodom, da dim od kada zakloni zak-

lopac koji je na svjedoèanstvu; tako neæe poginuti.
14 Poslije neka uzme krvi od junca i pokropi s prsta svojega po zaklopcu prema istoku, a pred zaklopcem neka sedam puta pokropi tom krvlju s prsta svojega.
15 I neka zakolje jarca na žrtvu za grijeh narodni, i neka unese krv njegovu za zavjes; i neka uèini s krvlju njegovom kao što je uèinio s krvlju junèijom, i pokropi njom po zaklopcu i pred zaklopcem.
16 I tako æe oèistiti svetinju od neèistota sinova Izrailjevih i od prijestupa njihovijeh u svijem grijesima njihovijem; tako æe uèiniti i u šatoru od sastanka, koji je među njima usred neèistota njihovijeh.
17 A niko da ne bude u šatoru od sastanka kad on uđe da èini oèišæenje u svetinji, dokle ne izađe i svrši oèišæenje za se i za dom svoj i za sav zbor Izrailjski.
18 A neka izađe k oltaru koji je pred Gospodom, i oèisti ga; i uzevši krvi od junca i krvi od jarca neka pomaže rogove oltaru unaokolo;
19 I neka ga pokropi ozgo istom krvlju s prsta svojega sedam puta; tako æe ga oèistiti i posvetiti ga od neèistota sinova Izrailjevih.
20 A kad oèisti svetinju i šator od sastanka i oltar, tada neka dovede jarca živoga.
21 I metnuvši Aron obje ruke svoje na glavu jarcu živomu, neka ispovjedi nad njim sva bezakonja sinova Izrailjevih i sve prijestupe njihove u svijem grijesima njihovijem, i metnuvši ih na glavu jarcu neka ga da èovjeku spremnom da ga istjera u pustinju.
22 I jarac æe odnijeti na sebi sva bezakonja njihova u pustinju; i pustiæe onoga jarca u pustinju.
23 Potom neka opet uđe Aron u šator od sastanka i svuèe haljine lanene koje je obukao kad je išao u svetinju, i ondje neka ih ostavi.
24 Pa neka opere tijelo svoje na svetom mjestu i obuèe svoje haljine; i izašav neka prinese svoju žrtvu paljenicu i narodnu žrtvu paljenicu, i oèisti sebe i narod.
25 A salo od žrtve za grijeh neka zapali na oltaru.
26 A ko odvede jarca za Azazela, neka opere haljine svoje i okupa tijelo svoje u vodi, pa onda neka uđe u oko.
27 A junca za grijeh i jarca za grijeh, od kojih je krv unesena da se uèini oèišæenje u svetinji, neka iznesu napolje iz okola, i neka spale ognjem kože njihove i meso njihovo i balegu njihovu.
28 A ko ih spali, neka opere haljine svoje i okupa tijelo svoje u vodi, pa onda neka đođe u oko.
29 I ovo neka vam bude vjeèna uredba: deseti dan sedmoga mjeseca muèite duše svoje, i ne radite nikakoga posla, ni domorodac ni došljak koji se bavi među vama.
30 Jer u taj dan biva oèišæenje za vas, da se oèistite; biæete oèišæeni od svijeh grijeha svojih pred Gospodom.
31 To neka vam je poèivanje subotno, i muèite duše svoje po uredbi vjeènoj.
32 A sveštenik koji bude pomazan i koji bude osveæen da vrši službu sveštenièku na mjesto oca svojega, on neka oèišæa obukavši se u haljine lanene, haljine svete.
33 I neka oèisti svetinju svetu i šator od sastanka; i oltar neka oèisti; i sveštenike i sav narod sabrani neka oèisti.
34 I ovo neka vam je vjeèna uredba da oèišæate sinove Izrailjeve od svijeh grijeha njihovijeh jedanput u godini. I uèini Mojsije kako mu zapovjedi Gospod.

17

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži Aronu i sinovima njegovijem i svijem sinovima Izrailjevim, i reci im: ovo je zapovjedio Gospod govoreæi:
3 Ko god od doma Izrailjeva zakolje vola ili jagnje ili kozu u okolu, ili ko god zakolje izvan okola,
4 A ne dovede na vrata šatora od sastanka, da prinese prinos Gospodu pred šatorom Gospodnjim, kriv je za krv; prolio je krv; zato da se istrijebi onaj èovjek iz naroda svojega.
5 Zato sinovi Izrailjevi neka dovedu žrtve svoje, koje bi klali u polju, neka ih dovedu Gospodu na vrata šatora od

sastanka k svešteniku, i neka prinesu žrtve zahvalne Gospodu.
6 I sveštenik neka pokropi krvlju po oltaru Gospodnjem na vratima šatora od sastanka, i salo neka zapali na ugodni miris Gospodu.
7 I neka više ne prinose žrtve svoje ðavolima, za kojima oni èine preljubu. Ovo neka im bude zakon vjeèan od koljena na koljeno.
8 Zato im reci: ko bi god od doma Izrailjeva ili izmeðu stranaca koji se bave meðu njima prinio žrtvu paljenicu ili drugu žrtvu,
9 A ne bi je doveo na vrata šatora od sastanka da je prinese Gospodu, taj èovjek da se istrijebi iz naroda svojega.
10 A ko bi god od doma Izrailjeva ili izmeðu stranaca koji se bave meðu njima jeo kakve god krvi, okrenuæu lice svoje nasuprot onomu èovjeku koji bude jeo krvi, i istrijebiæu ga iz naroda njegova.
11 Jer je duša tijelu u krvi; a ja sam vam je odredio za oltar da se èiste duše vaše; jer je krv što dušu oèišæa.
12 Zato rekoh sinovima Izrailjevim: niko izmeðu vas da ne jede krvi; ni došljak koji se bavi meðu vama da ne jede krvi.
13 I ko bi god izmeðu sinova Izrailjevih ili izmeðu došljaka koji se bave kod njih ulovio zvjerku ili pticu, koja se jede, neka iscijedi krv iz nje, i zaspe je zemljom.
14 Jer je duša svakoga tijela krv njegova, to mu je duša. Zato rekoh sinovima Izrailjevim: krvi nijednoga tijela ne jedite, jer je duša svakoga tijela krv njegova. Ko bi je god jeo, da se istrijebi.
15 A ko bi jeo meso od životinje koja crkne ili koju raskine zvjerka, bio domorodac ili došljak, neka opere haljine svoje i okupa se u vodi, i biæe neèist do veèera, a poslije æe biti èist.
16 Ako li ih ne opere, i tijela svojega ne okupa, nosiæe bezakonje svoje.

18

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im: ja sam Gospod Bog vaš.
3 Nemojte èiniti što se èini u zemlji Misirskoj, u kojoj ste živjeli, niti èinite što se èini u zemlji Hananskoj, u koju vas vodim, i po uredbama njihovijem nemojte živjeti.
4 Nego moje zakone vršite i moje uredbe držite živeæi po njima. Ja sam Gospod Bog vaš.
5 Držite uredbe moje i zakone moje; ko ih vrši, živ æe biti kroz njih. Ja sam Gospod.
6 Niko da ne pristupa k rodici svojoj po krvi, da otkrije golotinju njezinu. Ja sam Gospod.
7 Golotinje oca svojega ni golotinje matere svoje ne otkrij; mati ti je; ne otkrij golotinje njezine.
8 Golotinje žene oca svojega ne otkrij; golotinja je oca tvojega.
9 Golotinje sestre svoje, kæeri oca svojega ili kæeri matere svoje, koja je rođena u kuæi ili izvan kuæe, ne otkrij golotinje njihove.
10 Golotinje kæeri sina svojega, ili kæeri kæeri svoje ne otkrij; jer je tvoja golotinja.
11 Golotinje kæeri žene oca svojega, koju je rodio otac tvoj, ne otkrij; sestra ti je.
12 Golotinje sestre oca svojega ne otkrij; jedna je krv s ocem tvojim.
13 Golotinje sestre matere svoje ne otkrij; jer je jedna krv s materom tvojom.
14 Golotinje brata oca svojega ne otkrij pristupajuæi k ženi njegovoj; strina ti je.
15 Golotinje žene sina svojega ne otkrij; snaha ti je, ne otkrij golotinje njezine.
16 Golotinje žene brata svojega ne otkrij; golotinja je brata tvojega.
17 Golotinje žene i kæeri njezine ne otkrij; kæeri sina njezina ni kæeri kæeri njezine nemoj uzeti da otkriješ golotinju njihovu; jedna su krv; zlo je.
18 Nemoj uzeti žene preko jedne žene, da je ucvijeliš otkrivajuæi golotinju drugoj za života njezina.
19 K ženi dokle se odvaja radi neèistote svoje ne idi da otkriješ golotinju njezinu.
20 Sa ženom bližnjega svojega ne lezi skvrneæi se s njom.
21 Od sjemena svojega ne daj da se

odnese Molohu, da ne oskvrniš imena Boga svojega; ja sam Gospod.
22 S muškarcem ne lezi kao sa ženom; gadno je.
23 Živinèeta nikakoga nemoj obležati skvrneæi se s njim; i žena da ne legne pod živinèe; grdilo je.
24 Nemojte se skvrniti nijednom ovom stvarju; jer su se svijem tijem stvarima oskvrnili narodi koje æu odagnati ispred vas.
25 Jer se oskvrnila zemlja, i nevaljalstvo æu njezino pohoditi na njoj, i izmetnuæe zemlja stanovnike svoje.
26 Nego vi držite zakone moje i uredbe moje, i ne èinite nijednoga ovoga gada, ni domorodac ni došljak koji se bavi među vama;
27 Jer sve ove gadove èiniše ljudi u ovoj zemlji koji su bili prije vas, i zemlja je od toga oskvrnjena;
28 Da ne izmetne zemlja vas, ako je oskvrnite, kao što je izmetnula narod koji je bio prije vas.
29 Jer ko uèini štogod od ovijeh gadova, istrijebiæe se iz naroda svojega duše koje uèine.
30 Zato držite što sam naredio da se drži, da ne èinite što od gadnijeh obièaja koji su bili prije vas, i da se ne skvrnite o njih. Ja sam Gospod Bog vaš.

19

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži svemu zboru sinova Izrailjevih, i reci im: budite sveti, jer sam ja svet, Gospod Bog vaš.
3 Svaki da se boji matere svoje i oca svojega; i držite subote moje; ja sam Gospod Bog vaš.
4 Ne obraæajte se k idolima, i bogova livenijeh ne gradite sebi; ja sam Gospod Bog vaš.
5 A kad prinosite žrtvu zahvalnu Gospodu, prinosite je drage volje.
6 U koji je dan prinesete, neka se jede, i sjutradan; a što ostane do treæega dana, neka se ognjem sažeže.
7 A ako bi se što jelo treæi dan, gad je, neæe biti ugodna.
8 Ko bi je god jeo, nosiæe svoje bezakonje, jer oskvrni svetinju Gospodu; zato æe se istrijebiti ona duša iz naroda svojega.
9 A kad žanjete rod zemlje svoje, nemoj požeti sasvijem njive svoje, niti pabirèi po žetvi.
10 Ni vinograda svojega nemoj pabirèiti, i nemoj kupiti zrna koja padnu po vinogradu tvojem; nego ostavi siromahu i došljaku. Ja sam Gospod Bog vaš.
11 Ne kradite; ne lažite i ne varajte bližnjega svojega.
12 Ne kunite se imenom mojim krivo; jer æeš oskvrniti ime Boga svojega. Ja sam Gospod.
13 Ne zakidaj bližnjega svojega i ne otimaj mu; plaæa nadnièarova da ne prenoæi kod tebe do jutra.
14 Nemoj psovati gluha, ni pred slijepca metati što da se spotakne; nego se boj Boga svojega; ja sam Gospod.
15 Ne èinite nepravde na sudu, ne gledaj što je ko siromah, niti se povodi za bogatijem; pravo sudi bližnjemu svojemu.
16 Ne idi kao opadaè po narodu svojem, i ne ustaj na krv bližnjega svojega; ja sam Gospod.
17 Nemoj mrziti na brata svojega u srcu svojem; slobodno iskaraj bližnjega svojega, i nemoj trpjeti grijeha na njemu.
18 Ne budi osvetljiv, i ne nosi srdnje na sinove naroda svojega; nego ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga; ja sam Gospod.
19 Uredbe moje držite; živinèeta svojega ne puštaj na živinèe druge vrste; ne zasijevaj njive svoje dvojakim sjemenom, i ne oblaèi na se haljine od dvojakih stvari.
20 Ako bi ko obležao robinju koja je isprošena ali nije otkupljena ni osloboðena, oboje da se šibaju, ali da se ne pogube; jer nije bila osloboðena.
21 I neka on prinese Gospodu žrtvu za prijestup svoj na vrata šatora od sastanka, ovna za prijestup.
22 I neka ga oèisti pred Gospodom sveštenik ovnom prinesenim za prijestup od grijeha koji je uèinio; i oprostiæe mu

se grijeh njegov.
23 A kad doðete u zemlju i nasadite svakojakoga voæa, obrežite mu okrajak, rod njegov; tri godine neka vam je neobrezano, i ne jedite ga.
24 A èetvrte godine neka bude sav rod njegov posveæen u hvalu Gospodu.
25 Pa tek pete godine jedite voæe s njega, da bi vam se umnožio rod njegov. Ja sam Gospod Bog vaš.
26 Ništa ne jedite s krvlju. Nemojte vraèati, ni gatati po vremenu.
27 Ne strizite kose svoje uokrug, ni grdite brade svoje.
28 Za mrtvacem ne režite tijela svojega, ni udarajte na se kakvih biljega. Ja sam Gospod.
29 Nemoj skvrniti kæeri svoje puštajuæi je da se kurva, da se ne bi zemlja prokurvala i napunila se bezakonja.
30 Držite subote moje, i svetinju moju poštujte. Ja sam Gospod.
31 Ne obraæajte se k vraèarima i gatarima, niti ih pitajte, da se ne skvrnite o njih. Ja sam Gospod Bog vaš.
32 Pred sijedom glavom ustani, i poštuj lice starèevo, i boj se Boga svojega. Ja sam Gospod.
33 Ako je u tebe došljak u zemlji vašoj, ne èini mu krivo.
34 Ko je došljak među vama, neka vam bude kao onaj koji se rodio među vama, i ljubi ga kao sebe samoga; jer ste i vi bili došljaci u zemlji Misirskoj. Ja sam Gospod Bog vaš.
35 Ne èinite nepravde u sudu, ni mjerom za dužinu, ni mjerom za težinu, ni mjerom za stvari koje se sipaju.
36 Mjerila neka su vam prava, kamenje pravo, efa prava, in prav. Ja sam Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje Misirske.
37 Držite dakle sve uredbe moje i sve zakone moje, i vršite ih. Ja sam Gospod.

20

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Još reci sinovima Izrailjevim: ko god izmeðu sinova Izrailjevih ili izmeðu došljaka koji se bave u Izrailju, da od sjemena svojega Molohu, neka se pogubi, narod u zemlji neka ga zaspe kamenjem.
3 I ja æu okrenuti lice svoje nasuprot takom èovjeku, i istrijebiæu ga iz naroda njegova, što od sjemena svojega dade Molohu, i zaprzni svetinju moju i oskvrni sveto ime moje.
4 Ako li narod kakogod zatvori oèi da ne vidi toga èovjeka kad da od svojega sjemena Molohu, i ne ubiju ga,
5 Ja æu okrenuti lice svoje nasuprot onom èovjeku i nasuprot domu njegovu, i istrijebiæu ga, i sve koji za njim èine preljubu èineæi preljubu za Molohom, iz naroda njihova.
6 A ko se obrati k vraèarima i gatarima da èini preljubu za njima, okrenuæu lice svoje nasuprot njemu, i istrijebiæu ga iz naroda njegova.
7 Zato posveæujte se, i budite sveti, jer sam ja Gospod Bog vaš.
8 I èuvajte uredbe moje i vršite ih. Ja sam Gospod koji vas posveæujem.
9 Ko opsuje oca svojega ili mater svoju, da se pogubi; opsovao je oca svojega ili mater svoju; krv njegova na nj.
10 A èovjek koji uèini preljubu s tuðom ženom, što je uèinio preljubu sa ženom bližnjega svojega, da se pogubi i preljuboèinac i preljuboèinica.
11 Ko bi spavao sa ženom oca svojega, otkrio je golotinju oca svojega; oboje da se pogube; krv njihova na njih.
12 Ko bi spavao sa ženom sina svojega, oboje da se pogube; uèiniše sramotu; krv njihova na njih.
13 Ko bi muškarca obležao kao ženu, uèiniše gadnu stvar obojica; da se pogube; krv njihova na njih.
14 I ko bi uzeo ženu i mater njezinu, zlo je, ognjem da se spali on i ona, da ne bude zla među vama.
15 Ko bi obležao živinèe, da se pogubi; ubijte i živinèe.
16 I ako bi žena legla pod živinèe, ubij i ženu i živinèe, neka poginu, krv njihova na njih.
17 Ko bi uzeo sestru svoju, kæer oca svojega ili kæer matere svoje, vidio bi golotinju njezinu i ona bi vidjela golotinju

njegovu, sramota je; zato da se istrijebe ispred sinova naroda svojega; otkrio je golotinju sestre svoje, neka nosi bezakonje svoje.

18 I ko bi spavao sa ženom kad ima vrijeme i otkrio golotinju njezinu otkrivši teèenje njezino, i ona bi otkrila teèenje krvi svoje, da se istrijebe oboje iz naroda svojega.

19 Golotinje sestre matere svoje i sestre oca svojega ne otkrij, jer bi otkrio svoju krv; neka nose bezakonje svoje.

20 A ko bi spavao sa ženom strica svojega, otkrio bi golotinju strica svojega; neka nose oboje grijeh svoj, neka pomru bez djece.

21 Ko bi uzeo ženu brata svojega, ružno je, otkrio je golotinju brata svojega; bez djece da budu.

22 Èuvajte sve uredbe moje i sve zakone moje, i vršite ih, da vas zemlja ne izmetne, u koju vas vodim da živite u njoj.

23 Nemojte živjeti po uredbama naroda koje æu otjerati ispred vas, jer su èinili sve to, zato mi omrzoše.

24 I rekoh vam: vi æete naslijediti zemlju njihovu i ja æu vam je dati u državu, zemlju u kojoj teèe mlijeko i med. Ja sam Gospod Bog vaš, koji vas odvojih od drugih naroda.

25 Zato razlikujte stoku èistu od neèiste, i pticu èistu od neèiste, i nemojte skvrniti duša svojih stokom ili pticom ili èim god što puže po zemlji, što sam vam odvojio da je neèisto.

26 I biæete mi sveti, jer sam svet ja, Gospod, i odvojih vas od drugih naroda da budete moji.

27 A èovjek ili žena, u kojima bi bio duh vraèarski ili gatarski, da se pogube, kamenjem da se zaspu, krv njihova na njih.

21

1 Još reèe Gospod Mojsiju: kaži svešteničima sinovima Aronovijem, i reci im: za mrtvacem da se ne skvrni ni jedan u narodu svojem,

2 Osim za rodom svojim po krvi, za materom svojom ili za ocem svojim ili za sinom svojim ili za kæerju svojom ili za bratom svojim,

3 Ili za roðenom sestrom svojom, djevojkom, koja nije imala muža; za njom se može oskvrniti.

4 Ako je oženjen, da se ne oskvrni za ženom svojom u narodu svojem uèinivši se neèist.

5 Da se ne naèine æelavi èupajuæi kosu s glave svoje i da ne briju brade svoje, niti se režu po tijelu svojem.

6 Neka budu sveti Bogu svojemu, i neka ne skvrne imena Boga svojega, jer prinose žrtve ognjene Gospodnje, hljeb Boga svojega, zato neka su sveti.

7 Neka se ne žene ženom kurvom ili silovanom; ni puštenicom neka se ne žene; jer su sveti Bogu svojemu.

8 I tebi neka je svaki svet, jer prinosi hljeb Boga tvojega; svet neka ti je, jer sam ja svet, Gospod, koji vas posveæujem.

9 A kæi sveštenièka koja se oskvrni kurvajuæi se, skvrni oca svojega, ognjem neka se spali.

10 A sveštenik najviši izmeðu braæe svoje, kojemu se na glavu izlilo ulje pomazanja i koji je posveæen da se oblaèi u svete haljine, neka ne otkriva glave svoje, i haljina svojih neka ne razdire.

11 I k mrtvacu nijednom neka ne ide, ni za ocem svojim ni za materom svojom da se ne oskvrni.

12 I iz svetinje neka ne izlazi, da ne bi oskvrnio svetinju Boga svojega, jer je na njemu vijenac, ulje pomazanja Boga njegova; ja sam Gospod.

13 On neka se ženi djevojkom.

14 Udovicom ni puštenicom ni silovanom ni kurvom da se ne ženi; nego djevojkom iz naroda svojega neka se oženi.

15 I neka ne skvrni sjemena svojega u narodu svojem, jer sam ja Gospod, koji ga posveæujem.

16 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:

17 Kaži Aronu i reci: u koga bi iz sjemena tvojega od koljena do koljena bila mana na tijelu, onaj neka ne pristupa da prinosi hljeb Boga svojega.

18 Jer niko na kome bi bila mana ne valja da pristupa, ni slijep, ni hrom, ni u

koga bi bio koji ud preveæ mali ili preveæ veliki,
19 Ni u koga je slomljena noga ili ruka.
20 Ni grbav, ni drljav, ni ko ima bionu na oku, ni šugav, ni lišajiv, ni prosut.
21 U koga bi god iz sjemena Arona sveštenika bila kaka mana na tijelu, neka ne pristupa da prinosi žrtve ognjene Gospodu; mana je na njemu; da ne pristupa da prinosi hljeb Boga svojega.
22 Ali hljeb Boga svojega od stvari presvetih i od stvari svetih neka jede;
23 Ali za zavjes neka ne ulazi; k oltaru neka se ne približuje, jer je mana na njemu, pa neka ne skvrni svetinje moje, jer sam ja Gospod koji ih posveæujem.
24 I Mojsije kaza to Aronu i sinovima njegovijem i svijem sinovima Izrailjevim.

22

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži Aronu i sinovima njegovijem da se èuvaju od svetijeh stvari sinova Izrailjevih, da ne bi oskvrnili sveto ime moje u onom što mi oni posveæuju; ja sam Gospod.
3 Reci im: ko bi god iz sjemena vašega od koljena na koljeno pristupio k svetijem stvarima, koje bi posvetili sinovi Izrailjevi Gospodu, kad je neèistota njegova na njemu, taj neka se istrijebi ispred lica mojega; ja sam Gospod.
4 Ko bi god iz sjemena Aronova bio gubav ili bi išlo sjeme od njega, neka ne jede svetijeh stvari dokle ne bude èist; tako i koji bi se dotakao koga neèista od mrtva tijela ili onoga od koga je izašlo sjeme.
5 Ili ko bi se dotakao èega što gamiže po zemlji, od èega bi se oskvrnio, ili èovjeka od kojega bi se oskvrnio kakve mu drago radi neèistote njegove,
6 Ko bi se dotakao takoga èega, biæe neèist do veèera; zato neka ne jede svetijeh stvari ako ne okupa tijela svojega u vodi.
7 A kad zaðe sunce, biæe èist, i onda može jesti od svetijeh stvari; jer mu je hrana.
8 Mrcinoga ili što raskine zvjerka neka ne jede, da se njim ne skvrni; ja sam Gospod.
9 Tako neka drže što sam uredio da se drži, da ne navuku na se grijeha i ne umru od njega oskvrnivši se. Ja sam Gospod, koji ih posveæujem.
10 Niko drugi da ne jede svetijeh stvari, ni ukuæanin sveštenikov ni nadnièar da ne jede svetijeh stvari.
11 A kad sveštenik kupi koga za novce, taj neka ih jede, i koji se rodi u kuæi njegovoj; oni neka jedu jela njegova.
12 Ali kæi sveštenièka kad se uda za èovjeka drugoga plemena, ona da ne jede od žrtava podignutijeh svetijeh stvari.
13 A kæi sveštenièka ako obudovi, ili je pusti muž, ako nema poroda, neka se vrati kuæi oca svojega kao što je bila u djetinjstvu svojem, hljeb oca svojega neka jede; ali niko drugoga plemena da ga ne jede.
14 A ko bi nehotice jeo svetu stvar, neka dometne peti dio i naknadi svešteniku svetu stvar,
15 Da ne bi skvrnili svetijeh stvari sinova Izrailjevih, koje prinose Gospodu,
16 I da ne bi navlaèili na njih kara za prijestup jeduæi svete stvari njihove, jer sam ja Gospod, koji ih posveæujem.
17 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
18 Kaži Aronu i sinovima njegovijem i svijem sinovima Izrailjevijem, i reci im: ko god od doma Izrailjeva ili izmeðu stranaca koji su u Izrailju hoæe da prinese žrtvu svoju po kakvom god zavjetu svom, ili od dobre volje svoje dar, što se prinosi Gospodu na žrtvu paljenicu,
19 Neka prinese drage volje muško zdravo od goveda ili od ovaca ili od koza.
20 Na èem bi bila mana, ono ne prinosite, jer vam se ne bi primilo.
21 I kad ko hoæe da prinese žrtvu zahvalnu Gospodu, izvršujuæi zavjet ili od svoje volje dajuæi dar, od goveda ili od sitne stoke, neka bude zdravo, da bi bilo primljeno; nikake mane da nema na njemu.
22 Slijepo ili kojemu je što slomljeno ili odbijeno, ni gutavo ni krastavo ni lišajivo, što je tako ne prinosite Gospodu, i ne

meæite ih na oltar Gospodnji za žrtvu ognjenu.
23 A vola ili ovcu ili kozu s udom kojim prevelikim ili premalim možeš prinijeti za dobrovoljni dar; ali za zavjet neæe se primiti.
24 Ujalovljeno uvrtanjem, tuèenjem, kidanjem ili rezanjem, ne prinosite Gospodu; i ne èinite toga u zemlji svojoj.
25 I iz ruke tuðinske nemojte uzimati nijedne stvari da prinesete hljeb Bogu svojemu; jer je kvar njihov u njima; imaju manu, neæe vam se primiti.
26 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
27 Tele i jagnje i jare kad se omladi, neka bude sedam dana kod majke svoje, pa od osmoga dana i poslije biæe ugodno za žrtvu ognjenu Gospodu.
28 A krave ni ovce ni koze ne koljite u jedan dan s mladetom njezinijem.
29 I kad prinosite Gospodu žrtvu radi hvale, prinesite je dragovoljno.
30 Neka se jede istoga dana, i ne ostavljajte ništa do jutra; ja sam Gospod.
31 Zato držite zapovijesti moje, i vršite ih; ja sam Gospod.
32 I nemojte skvrniti svetoga imena mojega, i ja æu se svetiti među sinovima Izrailjevim; ja sam Gospod, koji vas posveæujem.
33 Koji sam vas izveo iz zemlje Misirske da vam budem Bog; ja sam Gospod.

23

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im: praznici Gospodnji, koje æete zvati sveti sabori, ovo su praznici moji:
3 Šest dana radi, a sedmi dan, koji je subota za poèivanje, neka bude sveti sabor, ne radite nijednoga posla; subota je Gospodnja po svijem stanovima vašim.
4 Ovo su praznici Gospodnji, sabori sveti, na koje æete se sabirati u vrijeme njihovo:
5 Èetrnaestoga dana prvoga mjeseca uveèe pasha je Gospodnja.
6 A petnaestoga dana istoga mjeseca praznik je prijesnijeh hljebova Gospodu; sedam dana jedite hljebove prijesne.
7 Prvi dan neka vam bude sabor sveti, nikakvoga posla ropskoga ne radite.
8 Nego za sedam dana prinosite Gospodu žrtve ognjene; a sedmi dan neka je sabor sveti; ne radite nijednoga posla ropskoga.
9 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
10 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im: kad doðete u zemlju koju æu vam dati, i stanete žeti u njoj, tada donesite snop prvina od žetve svoje k svešteniku;
11 A on neka obræe snop pred Gospodom, da bi vam se primio; sjutradan po suboti neka ga obræe sveštenik.
12 A isti dan kad budete obrtali snop, prinesite jagnje od godine dana zdravo na žrtvu paljenicu Gospodu;
13 I dar uza nj, dvije desetine efe bijeloga brašna zamiješena s uljem, da bude žrtva ognjena Gospodu na ugodni miris; i naljev uza nj, vina èetvrt ina.
14 A hljeba, ni zrna pržena ni zrna u klasu nemojte jesti do onoga dana kad prinesete žrtvu Bogu svojemu; to da vam je vjeèna uredba od koljena do koljena po svijem stanovima vašim.
15 Potom od prvoga dana po suboti, od dana kad prinesete snop za žrtvu obrtanu, brojte sedam nedjelja punijeh;
16 Do prvoga dana po sedmoj nedjelji nabrojte pedeset dana; onda prinesite nov dar Gospodu.
17 Iz stanova svojih donesite dva hljeba za žrtvu obrtanu; od dvije desetine efe bijeloga brašna da budu, s kvascem neka budu peèeni; to su prvine Gospodu.
18 A s tijem hljebom prinesite sedam jaganjaca od godine zdravijeh, i jedno tele i dva ovna, da bude žrtva paljenica Gospodu s darovima svojim i naljevima svojim, da bude žrtva ognjena na ugodni miris Gospodu.
19 Zakoljite i jarca jednoga za grijeh i dva jagnjeta od godine za žrtvu zahvalnu.
20 I sveštenik neka to obrne tamo i amo s hljebom od prvina i sa dva jagnjeta na žrtvu obrtanu pred Gospodom; i biæe svete stvari Gospodu za sveštenika.
21 I saberite se u taj dan, sabor sveti

da vam je; nijednoga posla ropskoga ne radite zakonom vjeènim po svijem stanovima svojim od koljena do koljena.
22 A kad stanete žeti u zemlji svojoj, nemoj sasvijem požeti njive svoje, ni pabirèi po žetvi; ostavi siromahu i došljaku; ja sam Gospod Bog vaš.
23 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
24 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci: prvi dan sedmoga mjeseca neka vam je odmor, spomen trubni, sabor sveti.
25 Nijednoga posla ropskoga nemojte raditi, nego prinesite žrtvu ognjenu Gospodu.
26 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
27 A deseti je dan toga mjeseca sedmoga dan oèišæenja; sabor sveti neka vam je, i muèite duše svoje, i prinesite Gospodu žrtvu ognjenu.
28 U taj dan nemojte raditi nijednoga posla, jer je dan oèišæenja, da se oèistite pred Gospodom Bogom svojim.
29 A svaka duša koja se ne bi muèila u taj dan, da se istrijebi iz naroda svojega.
30 I svaku dušu koja bi radila kakav posao u taj dan, ja æu zatrti dušu onu u narodu njezinu.
31 Nijednoga posla nemojte raditi; to da je vjeèna uredba od koljena do koljena u svijem stanovima vašim.
32 Subota poèivanja neka vam bude, i muèite duše svoje; devetoga dana istoga mjeseca kad bude veèe, od veèera do veèera praznujte poèinak svoj.
33 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
34 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci: petnaestoga dana sedmoga mjeseca praznik je sjenica za sedam dana Gospodu.
35 Prvi dan neka bude sabor sveti, nijednoga posla ropskoga nemojte raditi.
36 Za sedam dana prinosite žrtve ognjene Gospodu; osmi dan neka vam bude sabor sveti, i prinesite žrtve ognjene Gospodu; praznik je, nijednoga posla ropskoga nemojte raditi.
37 To su praznici Gospodnji, koje æete praznovati na saborima svetim da prinesete žrtve ognjene Gospodu: žrtvu paljenicu i dar i žrtvu zahvalnu i naljev, sve kad je èemu dan,
38 Osim subota Gospodnjih i osim darova vaših i osim svijeh zavjeta vaših i osim svijeh dobrovoljnijeh prinosa vaših, koje æete davati Gospodu.
39 Ali petnaesti dan toga mjeseca sedmoga, kad saberete rod zemaljski, praznujte praznik Gospodu sedam dana; u prvi je dan odmor i u osmi je dan odmor.
40 U prvi dan uzmite voæa s lijepijeh drveta, i grana palmovijeh i grana s gustijeh drveta i vrbe s potoka, i veselite se pred Gospodom Bogom svojim sedam dana.
41 I praznujte taj praznik Gospodu sedam dana svake godine zakonom vjeènim od koljena do koljena, sedmoga mjeseca praznujte ga.
42 I pod sjenicama budite sedam dana, ko je god roðen u Izrailju neka bude pod sjenicama,
43 Da bi znalo natražje vaše da sam ja uèinio da žive pod sjenicama sinovi Izrailjevi kad sam ih izveo iz zemlje Misirske. Ja sam Gospod Bog vaš.
44 I Mojsije kaza praznike Gospodnje sinovima Izrailjevijem.

24

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Zapovjedi sinovima Izrailjevim neka ti donesu ulja maslinova èista, cijeðena, za vidjelo, da žišci gore vazda.
3 Pred zavjesom svjedoèanstva u šatoru od sastanka Aron æe ih namještati da gore od veèera do jutra pred Gospodom vazda zakonom vjeènim od koljena do koljena.
4 Na svijetnjak èisti namještaæe žiške pred Gospodom vazda.
5 I uzmi bijeloga brašna, i ispeci dvanaest kolaèa, svaki kolaè da bude od dvije desetine efe.
6 I postavi ih u dva reda, po šest u jedan red, na èistom stolu pred Gospodom.
7 I na svaki red metni kada èistoga, da bude za svaki hljeb spomen, žrtva ognjena Gospodu.
8 Svake subote neka ih postavlja sveštenik pred Gospodom vazda uzi-

majuæi od sinova Izrailjevih zakonom vjeènim.
9 I biæe Aronovi i sinova njegovijeh, koji æe jesti na mjestu svetom, jer im je svetinja nad svetinjama od ognjenijeh žrtava Gospodnjih zakonom vjeènim.
10 A izađe sin jedne Izrailjke, kojemu je otac bio Misirac, među sinove Izrailjeve, i svadi se u okolu sin žene Izrailjke s nekim Izrailjcem.
11 I psujuæi sin žene Izrailjke pohuli ime Božije, te ga dovedoše k Mojsiju; a mati mu bješe po imenu Salomita, kæi Davrijina, od plemena Danova.
12 I metnuše ga u zatvor dokle im se kaže šta æe èiniti s njim po rijeèi Gospodnjoj.
13 A Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
14 Izvedi toga psovaèa napolje iz okola, i neka svi koji su èuli metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga sav narod zaspe kamenjem.
15 A sinovima Izrailjevim kaži i reci: ko bi god pohulio Boga svojega, nosiæe grijeh svoj.
16 Ko bi ružio ime Gospodnje, da se pogubi, sav narod da ga zaspe kamenjem; i došljak i domorodac koji bi ružio ime Gospodnje, da se pogubi.
17 I ko ubije èovjeka, da se pogubi.
18 A ko ubije živinèe, neka vrati drugo, živinèe za živinèe.
19 I ko rani bližnjega svojega, kako uèini tako da mu bude:
20 Ulom za ulom, oko za oko, zub za zub; kako ošteti tijelo èovjeku, onako da mu se uèini.
21 Ko ubije živinèe, da vrati drugo; ali ko ubije èovjeka, da se pogubi.
22 Zakon da vam je jedan, došljaku da bude kao i rođenom u zemlji. Jer sam ja Gospod Bog vaš.
23 I Mojsije kaza sinovima Izrailjevim, a oni izvedoše psovaèa napolje iz okola, i zasuše ga kamenjem; i uèiniše sinovi Izrailjevi kako Gospod zapovjedi Mojsiju.

25

1 Još reèe Gospod Mojsiju na gori Sinajskoj govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im: kad doðete u zemlju koju vam ja dajem, neka praznuje zemlja subotu Gospodnju.
3 Šest godina zasijevaj njivu svoju, i šest godina reži vinograd svoj i sabiraj rod.
4 A sedma godina neka bude subota za odmor zemlji, subota Gospodnja; nemoj sijati u polju svojem ni rezati vinograda svojega.
5 Što samo od sebe rodi iza žetve tvoje nemoj žeti, i grožđa u vinogradu svojem nerezanom nemoj brati; neka bude godina odmora zemlji.
6 Ali što rodi zemlja za poèivanja svojega, ono neka vam bude hrana, tebi i sluzi tvojemu i sluškinji tvojoj i najamniku tvojemu i ukuæaninu tvojemu koji je kod tebe.
7 I stoci tvojoj i svijem životinjama što su u tvojoj zemlji, sav rod njezin neka bude hrana.
8 I nabroj sedam sedmina godina, sedam puta po sedam godina, tako da ti sedam sedmina godina bude èetrdeset i devet godina.
9 Tada zapovjedi neka zatrubi truba deseti dan sedmoga mjeseca, na dan oèišæenja neka trubi truba po svoj zemlji vašoj.
10 I posvetite godinu pedesetu, i proglasite slobodu u zemlji svima koji žive u njoj; to neka vam je oprosna godina, i tada se vratite svaki na svoju baštinu, i svaki u rod svoj vratite se.
11 Oprosna godina da vam je ta pedeseta godina; nemojte sijati, niti žanjite što samo rodi te godine, niti berite grožđa u vinogradima nerezanim.
12 Jer je oprosna godina; neka vam je sveta; sa svakoga polja jedite rod njegov.
13 Te godine oprosne vratite se svaki na svoju baštinu.
14 I ako prodaš što bližnjemu svojemu ili kupiš što od bližnjega svojega, ne varajte jedan drugoga.
15 Prema broju godina po oprosnoj godini kupuj od bližnjega svojega, i prema broju godina u koje æeš brati rod neka ti prodaje.
16 Što više bude godina to æe cijena

biti veæa onome što kupuješ, a što manje bude godina to æe manja biti cijena, jer ti se prodaje broj ljetina.
17 Zato ne varajte jedan drugoga, nego se bojte Boga svojega; jer sam ja Gospod Bog vaš.
18 Držite uredbe moje i èuvajte zakone moje i vršite ih, pa æete živjeti u zemlji bez straha.
19 I zemlja æe raðati rod svoj, i ješæete ga, i biæete siti, i živjeæete u njoj bez straha.
20 I ako biste rekli: šta æemo jesti sedme godine, eto neæemo sijati niti æemo brati ljetine?
21 Pustiæu blagoslov svoj na vas šeste godine, te æe roditi za tri godine.
22 I sijaæete osme godine, a ješæete ljetinu staru do devete godine, dokle ne prispije rod njezin, ješæete stari.
23 Ali da se zemlja ne prodaje za svagda, jer je moja zemlja, a vi ste došljaci i ukuæani kod mene.
24 Zato po svoj zemlji države vaše neka se otkupljuju zemlje.
25 Ako osiromaši brat tvoj i proda nešto od baštine svoje, a poslije doðe ko od roda njegova najbliži njemu da otkupi, neka otkupi što brat njegov prodade.
26 Ako li ne bi imao nikoga da otkupi, nego bi se pomogao i zglavio koliko treba za otkup,
27 Onda neka odbije godine otkako je prodao, pa što ostane neka isplati onome kome je prodao, i tako neka opet doðe do svoje baštine.
28 Ako li nema koliko bi trebalo vratiti, onda ostaje stvar prodana u onoga ko je kupio do godine oprosne, a oprosne godine ostaviæe se, i on æe se vratiti na svoju baštinu.
29 Ko proda kuæu u kojoj se sjedi u mjestu ograðenu zidom, vlastan je otkupiti je dokle se ne navrši godina dana otkako je proda; cijelu godinu dana ima vlast otkupiti je.
30 A ako je ne otkupi za godinu dana, onda ostaje kuæa u mjestu ograðenu zidom onome ko je kupio sasvijem od koljena na koljeno, i neæe je ostaviti oprosne godine.
31 A kuæe po selima, koja nijesu ograðena zidom, neka se uzimaju kao njive, mogu se otkupiti, i godine oprosne vraæaju se.
32 A mjesta Levitska i kuæe u mjestima njihovijem, svagda mogu otkupiti Leviti.
33 Ali ko kupi od Levita, neka oprosne godine ostavi kupljenu kuæu i što je imao u mjestu; jer kuæe po mjestima Levitskim jesu njihove meðu sinovima Izrailjevim.
34 Ali polje pod mjestima njihovijem da se ne prodaje; jer je njihovo dostojanje dovijeka.
35 Ako osiromaši brat tvoj i iznemogne ruka njegova pored tebe, prihvati ga, i kao stranac i došljak neka poživi uz tebe.
36 Nemoj uzimati od njega kamate ni dobiti; nego se boj Boga, da bi poživio brat tvoj uz tebe.
37 Novaca nemoj mu davati na kamatu, niti mu hrane svoje pozaimaj radi dobiti.
38 Ja sam Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje Misirske da vam dam zemlju Hanansku i da vam budem Bog.
39 I ako osiromaši brat tvoj kod tebe tako da ti se proda, nemoj ga držati kao roba;
40 Kao najamnik i kao došljak neka bude kod tebe; do oprosne godine neka služi kod tebe.
41 A onda neka ide od tebe sa sinovima svojim, neka se vrati u rod svoj, i na baštinu otaca svojih neka se vrati.
42 Jer su moje sluge, koje sam izveo iz zemlje Misirske, neka se ne prodaju kao robovi.
43 Nemoj gospodariti nad njim žestoko, nego se boj Boga svojega.
44 A rob tvoj i robinja tvoja što æeš imati neka budu od onijeh naroda koji æe biti oko vas, od njih kupujte roba i robinju.
45 I izmeðu sinova stranaca koji budu kod vas, izmeðu njih kupujte i iz porodica onijeh koji budu kod vas, koji se rode u zemlji vašoj, i ti neka vam budu imanje.
46 Oni æe postati vaši i sinova vaših nakon vas, i biæe vam dostojanje, da vam svaku službu vrše do vijeka; ali nad braæom svojom, sinovima Izrailjevim, niko nad bratom svojim da ne gospodari žestoko.

47 Ako li se obogati došljak ili gost koji
živi s tobom, a brat tvoj osiromaši kod
njega tako da se proda došljaku, koji živi
s tobom, ili kome god od tuðega roda,
48 Kad se proda, može se otkupiti; kogod
od braæe njegove neka ga otkupi;
49 Ili stric njegov, ili sin strica njegova
neka ga otkupi, ili ko drugi od krvi
njegove u rodu njegovu neka ga otkupi;
ili ako se pomogne, neka se sam otkupi.
50 Neka se proraèuna s kupcem svo-
jim od godine kad se prodao do godine
oprosne, da cijena za koju se prodao doðe
prema broju godina; kao nadnièaru neka
mu se raèuna vrijeme koje je otslužio.
51 Ako ostaje još mnogo godina, prema
njima neka plati otkup od cijene za koju
je kupljen.
52 Ako li ostaje malo godina do oprosne
godine, neka se proraèuna s njim i neka
plati otkup prema tijem godinama.
53 Kao najamnik godišnji neka bude
u njega, i neka ne gospodari nad njim
žestoko na tvoje oèi.
54 Ako li se ovako ne otkupi, neka otide
godine oprosne i on i sinovi njegovi s
njim.
55 Jer su sinovi Izrailjevi moje sluge,
moje su sluge, koje sam izveo iz zemlje
Misirske; ja sam Gospod Bog vaš.

26

1 Nemojte graditi sebi idola ni likova
rezanijeh, niti stupova podižite, ni ka-
menja sa slikama meæite u svojoj zemlji
da mu se klanjate; jer sam ja Gospod Bog
vaš.
2 Držite subote moje, i svetinju moju
poštujte; ja sam Gospod.
3 Ako uživite po mojim uredbama, i
zapovijesti moje uzdržite i ušèinite,
4 Davaæu vam daždi na vrijeme, i zemlja
æe raðati rod svoj, i drveta æe u polju
raðati rod svoj;
5 I vršidba æe vam stizati berbu vino-
gradsku, a berba æe vinogradska stizati
sijanje, i ješæete hljeb svoj do sitosti, i
živjeæete bez straha u zemlji svojoj.
6 Jer æu dati mir zemlji, te æete spavati
a neæe biti nikoga da vas plaši; uèiniæu,
te æe nestati zle zvijeri iz zemlje, i maè
neæe prolaziti preko vaše zemlje.
7 Nego æete tjerati neprijatelje svoje, i
padaæe pred vama od maèa.
8 Vas æe petorica tjerati stotinu, a vas
stotina tjeraæe deset tisuæa, i padaæe
neprijatelji vaši pred vama od maèa.
9 I obratiæu se k vama, i uèiniæu vam
da rastete, i umnožiæu vas, i utvrdiæu
zavjet svoj s vama.
10 I ješæete žito staro, od mnogo godina,
i izasipaæete staro kad doðe novo.
11 I namjestiæu stan svoj meðu vama, i
duša moja neæe mrziti na vas.
12 I hodiæu meðu vama, i biæu vam
Bog, i vi æete biti moj narod.
13 Ja sam Gospod Bog vaš, koji vas izve-
doh iz zemlje Misirske da im ne robujete,
i polomih palice jarma vašega, i ispravih
vas da hodite pravo.
14 Ako li me ne uzaslušate, i ne ušèinite
sve ove zapovijesti,
15 Ako povrgnete uredbe moje i duši
vašoj omrznu zakoni moji da ne tvorite
sve zapovijesti moje, i raskinete zavjet
moj,
16 I ja æu vama uèiniti ovo: pustiæu
na vas strah, suhu bolest i vruæicu, koje
æe vam oèi iskvariti i dušu ucvijeliti; i
zaludu æete sijati sjeme svoje, jer æe ga
jesti neprijatelji vaši.
17 I okrenuæu lice svoje nasuprot vama,
i sjeæi æe vas neprijatelji vaši, i koji mrze
na vas biæe vam gospodari, i bježaæete
kad vas niko ne tjera.
18 Ako me ni tada ne stanete slušati,
karaæu vas još sedam puta više za grijehe
vaše.
19 Potræu ponos sile vaše, i uèiniæu da
nebo nad vama bude kao gvožðe a zemlja
vaša kao mjed.
20 Snaga æe se vaša trošiti uzalud, jer
zemlja vaša neæe raðati roda svojega, i
drveta po zemlji neæe raðati roda svo-
jega.
21 Ako mi uzidete nasuprot i ne htjed-
budete slušati me, dodaæu vam sedam
puta više muka prema grijesima vašim.
22 Pustiæu na vas zvijeri poljske, koje
æe vam djecu izjesti i stoku potrti i vas
umaliti, i opustjeæe putovi vaši.

23 Ako se ni od toga ne popravite, nego
mi jošte uzidete nasuprot,
24 I ja æu vama iæi nasuprot, i biæu vas
još sedam puta više za grijehe vaše.
25 Pustiæu na vas maè, koji æe osvetiti
moj zavjet; a kad se sležete u gradove
svoje, tada æu pustiti pomor među vas,
i biæete predani u ruke neprijatelju.
26 I kad vam slomim potporu u hljebu,
deset æe žena peæi hljeb vaš u jednoj
peæi, i davaæe vam hljeb vaš na mjeru, i
ješæete a neæete se nasititi.
27 Ako me ni tako ne stanete slušati,
nego mi uzidete nasuprot,
28 I ja æu vama s gnjevom iæi nasuprot,
i sedam puta veæma karaæu vas za
grijehe vaše.
29 I ješæete meso od sinova svojih, i
meso od kæeri svojih ješæete.
30 Razvaliæu visine vaše, i oboriæu
idole vaše, i metnuæu trupove vaše na
trupove gadnih bogova vaših, i mrziæe
duša moja na vas.
31 I obratiæu gradove vaše u pustoš,
i razoriæu svetinje vaše, i neæu više
mirisati mirisa vašega.
32 I opustiæu zemlju da æe joj se èuditi
neprijatelji vaši, koji æe živjeti u njoj.
33 A vas æu rasijati po narodima, i
uèiniæu da vas gone s golijem maèem; i
zemlja æe vaša biti pusta i gradovi vaši
raskopani.
34 Tada æe zemlji biti mile subote
njezine za sve vrijeme dokle bude pusta;
i kad budete u zemlji svojih neprijatelja,
zemlja æe poèivati, i biæe joj mile subote
njezine.
35 Za sve vrijeme dokle bude pusta
poèivaæe, jer nije poèivala u vaše subote,
kad ste u njoj živjeli.
36 A koji vas ostanu, metnuæu strah
u srca njihova u zemljama neprijatelja
njihovijeh, te æe ih goniti list kad šušne
zaljuljavši se, i oni æe bježati kao ispred
maèa, i padaæe a niko ih neæe tjerati.
37 I padaæe jedan preko drugoga kao od
maèa, a niko ih neæe tjerati; i neæete se
moæi držati pred neprijateljima svojim.
38 Nego æete izginuti među narodima,
i proždrijeæe vas zemlja neprijatelja
vaših.
39 A koji vas ostanu, èiljeæe za bezakonje svoje u zemlji neprijatelja svojih, i
za bezakonje otaca svojih èiljeæe.
40 Ali ako priznadu bezakonje svoje
i bezakonje otaca svojih po grijesima,
kojima mi griješiše i kojima mi idoše
nasuprot,
41 Te i ja njima idoh nasuprot i odvedoh
ih u zemlju neprijatelja njihovijeh; ako
se tada ponizi srce njihovo neobrezano,
i bude im pravo što su pokarani za
bezakonje svoje,
42 Tada æu se opomenuti zavjeta svojega s Jakovom, i zavjeta svojega s Isakom,
i zavjeta svojega s Avramom opomenuæu
se, i zemlje æu se opomenuti.
43 Kad se zemlja oprosti njih i budu
joj mile subote njezine kad opusti s njih,
i njima bude pravo što su pokarani za
bezakonje svoje, jer sudove moje povrgoše i duši njihovoj omrzoše uredbe moje.
44 A zato ni onda kad budu u zemlji
neprijatelja svojih neæu ih povræi niti
æu tako omrznuti na njih da ih potrem
i raskinem zavjet svoj s njima; jer sam ja
Gospod Bog njihov.
45 Nego æu se njih radi opomenuti zavjeta sa starima njihovijem, koje izvedoh
iz zemlje Misirske narodima na vidiku da
im budem Bog, ja Gospod.
46 Ovo su uredbe i sudovi i zakoni,
koje postavi Gospod između sebe i sinova
Izrailjevih na gori Sinajskoj preko Mojsija.

27

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im:
kad ko zavjetuje dušu svoju Gospodu, ti
ga ucijeni:
3 A ovako æeš cijeniti: muško od dvadeset godina do šezdeset cijeniæeš pedeset
sikala srebra, po siklu svetom.
4 Ako bude žensko, cijeniæeš trideset
sikala.
5 Ako je od pet do dvadeset godina,
cijeniæeš muško dvadeset sikala a žensko
deset sikala.
6 Ako je od jednoga mjeseca do pet godina, cijeniæeš muško pet sikala srebra, a
žensko æeš cijeniti tri sikla srebra.

7 Ako li bude od šezdeset godina i više,
ako je muško, cijeniæeš petnaest sikala, a
žensko deset sikala.
8 Ako je siromah da ne može platiti
cijene, onda neka doðe k svešteniku da
ga ucijeni sveštenik, i prema onome što
može dati koji se zavjetovao, neka ga
sveštenik ucijeni.
9 Ako bi zavjetovao živinèe od oni-
jeh što se prinose Gospodu, što god da
Gospodu, sveto je.
10 Da ga ne promijeni ni dade drugo za
ono, ni dobro za rðavo, ni rðavo za dobro;
ako li bi kako promijenio živinèe, onda
æe biti sveto i ono i drugo koje je dao za
ono.
11 Ako li bi zavjetovao živinèe neèisto
od onijeh što se ne prinose Gospodu, neka
se dovede živinèe pred sveštenika;
12 I neka ga precijeni sveštenik, bilo
dobro ili rðavo; i kako ga precijeni
sveštenik, tako da bude.
13 Ako bi ga htio otkupiti, neka na cijenu
tvoju dometne još peti dio.
14 Kad bi ko zavjetovao kuæu svoju,
da je sveta Gospodu, neka je precijeni
sveštenik, bila dobra ili rðava; kako je
precijeni sveštenik, tako da bude.
15 Ako bi onaj koji zavjetuje htio
otkupiti kuæu svoju, neka na cijenu tvoju
dometne još peti dio, pa neka je njegova.
16 Ako bi ko zavjetovao Gospodu dio
njive svoje, cijeniæeš je prema usjevu:
gomer jeèma gdje se posije, cijeniæeš
pedeset sikala srebra.
17 Ako bi od oprosne godine zavjetovao
njivu svoju, neka ostane po tvojoj cijeni.
18 Ako li poslije oprosne godine zavje-
tuje njivu svoju, tada neka mu sveštenik
proraèuna novce prema broju godina
koje ostaju do oprosne godine, i neka se
odbije od tvoje cijene.
19 I ako bi htio otkupiti njivu svoju onaj
ko je zavjetuje, neka dometne na cijenu
tvoju još peti dio, i neka bude njegova.
20 Ali ako ne otkupi njive, i njiva se
proda drugome, ne može se više otkupiti;
21 Nego æe ona njiva, kad se oprosti
oprosne godine, biti sveta Gospodu, kao
njiva zavjetovana, sveštenikova neka
bude.
22 Ako li bi ko zavjetovao Gospodu njivu
kupljenu, koja nije dostojanje njegovo,
23 Sveštenik neka mu proraèuna cijenu
do godine oprosne, i neka u onaj dan da
tu cijenu da bude stvar sveta Gospodu.
24 A godine oprosne da se vrati njiva
onome od koga je kupljena, èije je dos-
tojanje ona njiva.
25 A svaka cijena tvoja neka bude na
sikle svete, a u siklu ima dvadeset novaca.
26 Ali prvina od stoke, koje su Gospod-
nje, niko da ne zavjetuje, bilo goveèe ili
sitna stoka, jer je Gospodnje.
27 Ako li bi bilo od životinja neèistijeh,
onda neka otkupi po tvojoj cijeni domet-
nuv peti dio ozgo; ako li se otkupi, neka
se proda po tvojoj cijeni.
28 Ali ni jedna stvar zavjetovana, što ko
zavjetuje Gospodu od èega mu drago što
ima, od ljudi ili od stoke ili od njive svoje,
da se ne prodaje ni otkupljuje; svaka stvar
zavjetovana svetinja je nad svetinjama
Gospodu.
29 Živinèe zavjetovano, koje èovjek za-
vjetuje, da se ne otkupljuje, nego da se
ubije.
30 I svaki desetak zemaljski od usjeva
zemaljskoga i od voæa, Gospodnji je,
svetinja je Gospodu.
31 Ali ko bi htio otkupiti što desetka
svojega, neka na cijenu dometne još peti
dio.
32 I desetak od goveda i od sitne stoke,
koje doðe pod štap pastirski deseto, da je
sveto Gospodu.
33 Da se ne bira dobro ni rðavo, ni da se
mijenja; ako li bi se kakogod promijenilo,
onda neka bude i ono i drugo promijen-
jeno sveta stvar, i da se ne otkupi.
34 Ovo su zapovjesti koje zapovjedi Gos-
pod Mojsiju za sinove Izrailjeve na gori
Sinajskoj.

Brojevi

1 Još reèe Gospod Mojsiju u pustinji
Sinajskoj u šatoru od sastanka prvi dan
drugoga mjeseca druge godine po izlasku
njihovu iz zemlje Misirske, govoreæi:
2 Izbrojte sav zbor sinova Izrailjevih po
porodicama njihovijem i po domovima
otaca njihovijeh i po imenima njihovijem,
sve muškinje, glavu po glavu,
3 Od dvadeset godina i više, sve koji
mogu iæi na vojsku u Izrailju, izbrojte ih
po èetama njihovijem ti i Aron;
4 I s vama neka bude po jedan èovjek od
svakoga plemena, koji je poglavar u domu
otaca svojih.
5 A ovo su imena ljudi koji æe biti s
vama: od plemena Ruvimova Elisur sin
Sedijurov;
6 Od Simeunova Salamilo sin Surisade-
jev;
7 Od Judina Nason sin Aminadavov;
8 Od Isaharova Natanailo sin Sogarov;
9 Od Zavulonova Elijav sin Helonov;
10 Od sinova Josifovijeh: od plemena
Jefremova Elisama sin Emijudov; od Man-
asijina Gamalilo sin Fadasurov;
11 Od Venijaminova Avidan sin
Gadeonijev;
12 Od Danova Ahijezer sin Amisadajev;
13 Od Asirova Fagailo sin Ehranov;
14 Od Gadova Elisaf sin Raguilov;
15 Od Neftalimova Ahirej sin Enanov.
16 To su koji se sazivahu na zbor, kne-
zovi u plemenima otaca svojih, tisuænici
Izrailjevi.
17 I uze Mojsije i Aron te ljude, koji biše
imenovani.
18 I sabraše sav zbor prvi dan drugoga
mjeseca, i prepisaše ih po porodicama
njihovijem i po domovima otaca njihovi-
jeh i po imenima njihovijem od dvadeset
godina i više, glavu po glavu.
19 Kako bješe Gospod zapovjedio Mo-
jsiju, tako ih izbroji u pustinji Sinajskoj.
20 I bješe sinova prvenca Izrailjeva Ru-
vima, roda njihova po porodicama nji-
hovijem i po domovima otaca njihovijeh,
kad se izbroji po imenima s glave na glavu
sve muškinje od dvadeset godina i više,
što mogaše iæi na vojsku,
21 Bješe ih izbrojenijeh od plemena
Ruvimova èetrdeset i šest tisuæa i pet
stotina.
22 Sinova Simeunovijeh, roda njihova
po porodicama njihovijem i po do-
movima otaca njihovijeh, kad se izbroji
po imenima s glave na glavu sve muškinje
od dvadeset godina i više, što mogaše iæi
na vojsku,
23 Bješe ih izbrojenijeh od plemena
Simeunova pedeset i devet tisuæa i tri
stotine.
24 Sinova Gadovijeh, roda njihova po
porodicama njihovijem i po domovima
otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po
imenima od dvadeset godina i više svi što
mogahu iæi na vojsku,
25 Bješe ih izbrojenijeh od plemena
Gadova èetrdeset i pet tisuæa, šest
stotina i pedeset.
26 Sinova Judinijeh, roda njihova po
porodicama njihovijem i po domovima
otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po
imenima od dvadeset godina i više svi što
mogahu iæi na vojsku,
27 Bješe ih izbrojenijeh od plemena
Judina sedamdeset i èetiri tisuæe i šest
stotina.
28 Sinova Isaharovijeh, roda njihova po
porodicama njihovijem i po domovima
otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po
imenima od dvadeset godina i više svi što
mogahu iæi na vojsku,
29 Bješe ih izbrojenijeh od plemena
Isaharova pedeset i èetiri tisuæe i èetiri
stotine.
30 Sinova Zavulonovijeh, roda njihova
po porodicama njihovijem i po domovima
otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po
imenima od dvadeset godina i više svi što
mogahu iæi na vojsku,
31 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Za-
vulonova pedeset i sedam tisuæa i èetiri
stotine.
32 Od sinova Josifovijeh: sinova Jefre-
movijeh, roda njihova po porodicama nji-
hovijem i po domovima otaca njihovijeh,
kad se izbrojiše po imenima od dvadeset

godina i više svi što mogahu iæi na vojsku,
33 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Jefremova èetrdeset tisuæa i pet stotina.
34 Sinova Manasijinih, roda njihova po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po imenima od dvadeset godina i više svi što mogahu iæi na vojsku,
35 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Manasijina trideset i dvije tisuæe i dvjesta.
36 Sinova Venijaminovijeh, roda njihova po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po imenima od dvadeset godina i više svi što mogahu iæi na vojsku,
37 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Venijaminova trideset i pet tisuæa i èetiri stotine.
38 Sinova Danovijeh, roda njihova po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po imenima od dvadeset godina i više svi što mogahu iæi na vojsku,
39 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Danova šezdeset i dvije tisuæe i sedam stotina.
40 Sinova Asirovijeh, roda njihova po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po imenima od dvadeset godina i više svi što mogahu iæi na vojsku,
41 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Asirova èetrdeset i jedna tisuæa i pet stotina.
42 Sinova Neftalimovijeh, roda njihova po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh, kad se izbrojiše po imenima od dvadeset godina i više svi što mogahu iæi na vojsku,
43 Bješe ih izbrojenijeh od plemena Neftalimova pedeset i tri tisuæe i èetiri stotine.
44 Ovo su oni koje Mojsije i Aron izbrojiše s knezovima Izrailjskim, s dvanaest ljudi, koji bijahu po jedan za svaki dom otaca svojih.
45 I svega bješe sinova Izrailjevijeh izbrojenijeh po domovima otaca svojih od dvadeset godina i više, svijeh što mogahu iæi na vojsku,
46 Bješe ih izbrojenijeh šest stotina i tri tisuæe i pet stotina i pedeset.
47 Ali Leviti po plemenu otaca svojih ne biše brojeni među njih.
48 Jer Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
49 Plemena Levijeva nemoj brojati, niti broja njihova sastaviti sa sinovima Izrailjevijem.
50 Nego postavi Levite nad šatorom od svjedoèanstva i nad svijem posuđem u njemu i nad svijem što pripada njemu; oni neka nose šator i sve posuđe njegovo, neka služe u njemu, i staju oko šatora.
51 I kad se šator krene, neka ga slože Leviti; i kad šator stane, onda neka ga razapnu Leviti. A ko bi drugi pristupio, da se pogubi.
52 I sinovi Izrailjevi neka staju svaki u svom okolu i svaki kod svoje zastave po èetama svojim.
53 A Leviti neka staju oko šatora od svjedoèanstva, da ne doðe gnjev na zbor sinova Izrailjevijeh; i neka Leviti rade što treba oko šatora od svjedoèanstva.
54 I uèiniše sinovi Izrailjevi kako Gospod zapovjedi, sve tako uèiniše.

2

1 Potom reèe Gospod Mojsiju i Aronu govoreæi:
2 Sinovi Izrailjevi neka staju u oko svaki kod svoje zastave sa znakom doma otaca svojih, prema šatoru od sastanka unaokolo.
3 S istoka neka staje u oko zastava vojske Judine po èetama svojim s vojvodom sinova Judinijeh Nasonom sinom Aminadavovim;
4 A u vojsci njegovoj sedamdeset i èetiri tisuæe i šest stotina izbrojenijeh.
5 A do njega neka staje u oko pleme Isaharovo s vojvodom sinova Isaharovijeh Natanailom sinom Sogarovijem;
6 A u vojsci njegovoj pedeset i èetiri tisuæe i èetiri stotine izbrojenijeh.
7 Pa onda pleme Zavulonovo s vojvodom sinova Zavulonovijeh Elijavom sinom Helonovijem;

8 A u vojsci njegovoj pedeset i sedam
tisuæa i èetiri stotine izbrojenijeh.
9 Svega izbrojenijeh u vojsci Judinoj sto
i osamdeset i šest tisuæa i èetiri stotine
po èetama njihovijem. Oni neka idu
naprijed.
10 A zastava vojske Ruvimove po
èetama svojim neka bude s juga, s
vojvodom sinova Ruvimovijeh Elisurom
sinom Sedijurovijem;
11 A u vojsci njegovoj èetrdeset i šest
tisuæa i pet stotina izbrojenijeh.
12 A do njega neka staje u oko pleme
Simeunovo s vojvodom sinova Sime-
unovijeh Salamilom sinom Surisadaje-
vim;
13 A u vojsci njegovoj pedeset i devet
tisuæa i tri stotine izbrojenijeh.
14 Pa onda pleme Gadovo s vo-
jvodom sinova Gadovijeh Elisafom sinom
Raguilovim;
15 A u vojsci njegovoj èetrdeset i pet
tisuæa i šest stotina i pedeset izbroje-
nijeh.
16 A svega izbrojenijeh u vojsci Ruvi-
movoj sto i pedeset i jedna tisuæa i èetiri
stotine i pedeset po èetama njihovijem. I
oni neka idu drugi.
17 Potom neka ide šator od sastanka
s vojskom sinova Levijevih usred ostale
vojske; kako u oko staju tako neka i
idu, svaki svojim redom pod svojom za-
stavom.
18 Zastava vojske Jefremove po èetama
svojim neka bude sa zapada, s vo-
jvodom sinova Jefremovijeh Elisamom
sinom Emijudovim;
19 A u vojsci njegovoj èetrdeset tisuæa
i pet stotina izbrojenijeh.
20 A do njega pleme Manasijino s vo-
jvodom sinova Manasijinih Gamalilom,
sinom Fadasurovim;
21 A u njegovoj vojsci trideset i dvije
tisuæe i dvjesta izbrojenijeh.
22 Pa onda pleme Venijaminovo s
vojvodom sinova Venijaminovijeh Avi-
danom sinom Gadeonijevim;
23 A u vojsci njegovoj trideset i pet
tisuæa i èetiri stotine izbrojenih.
24 A svega izbrojenijeh u vojsci Jefre-
movoj sto i osam tisuæa i sto po èetama
njihovijem. I oni neka idu treæi.
25 Zastava vojske Danove po èetama
svojim neka bude sa sjevera s vo-
jvodom sinova Danovijeh Ahijezerom
sinom Amisadajevim;
26 A u vojsci njegovoj šezdeset i dvije
tisuæe i sedam stotina izbrojenih.
27 A do njega neka staje u oko pleme
Asirovo s vojvodom sinova Asirovijeh
Fagailom sinom Ehranovijem;
28 A u vojsci njegovoj èetrdeset i jedna
tisuæa i pet stotina izbrojenijeh.
29 Za njima pleme Neftalimovo s vo-
jvodom sinova Neftalimovijeh Ahirejem
sinom Enanovijem;
30 A u njegovoj vojsci pedeset i tri
tisuæe i èetiri stotine izbrojenijeh.
31 A svega izbrojenijeh u vojsci Danovoj
sto i pedeset i sedam tisuæa i šest stotina.
I oni neka idu najposlije uza zastave svoje.
32 To su sinovi Izrailjevi koji biše izbro-
jeni po domovima otaca svojih. Svega
izbrojenijeh u cijeloj vojsci po èetama
njihovijem šest stotina i tri tisuæe i pet
stotina i pedeset.
33 Ali Leviti ne biše brojeni među sinove
Izrailjeve, kao što Gospod bješe zapovje-
dio Mojsiju.
34 I uèiniše sinovi Izrailjevi sve; kako
zapovjedi Gospod Mojsiju, tako stajahu u
oko, i tako iðahu svaki po porodici svojoj
i po domu otaca svojih.

3

1 A ovo je pleme Aronovo i Mojsijevo,
kad Gospod govori s Mojsijem na gori
Sinajskoj.
2 I ovo su imena sinova Aronovijeh:
prvenac Nadav, pa Avijud i Eleazar i
Itamar.
3 To su imena sinova Aronovijeh,
sveštenika, koji biše pomazani i
posveæeni da vrše službu sveštenièku.
4 Ali pogibe Nadav i Avijud pred
Gospodom, kad prinesoše oganj tuð pred
Gospodom u pustinji Sinajskoj; i ne imaše
djece; zato Eleazar i Itamar otpravljahu
službu sveštenièku za života Arona oca
svojega.
5 A Gospod reèe Mojsiju govoreæi:

6 Kaži neka pristupi pleme Levijevo, i
postavi ga pred Aronom sveštenikom da
mu služe,
7 I da rade za nj i za sav zbor pred
šatorom od sastanka služeæi šatoru,
8 I da èuvaju sve posuðe u šatoru od
sastanka, i da straže za sinove Izrailjeve
služeæi šatoru.
9 Pa æeš dati Levite Aronu i sinovima
njegovijem; oni su darovani njemu
izmeðu sinova Izrailjevijeh.
10 A Arona i sinove njegove postavi da
vrše sveštenièku službu svoju; ako li bi
ko drugi pristupio, da se pogubi.
11 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
12 Evo uzeh Levite izmeðu sinova Izrail-
jevijeh za sve prvence što otvoraju mater-
icu meðu sinovima Izrailjevijem; zato æe
moji biti Leviti.
13 Jer je moj svaki prvenac; od onoga
dana kada pobih sve prvence u zemlji
Misirskoj, posvetih sebi svakoga prvenca
u Izrailju od èovjeka do živinèeta; moji
æe biti; ja sam Gospod.
14 Još reèe Gospod Mojsiju u pustinji
Sinajskoj govoreæi:
15 Izbroj sinove Levijeve po domovima
otaca njihovijeh, po porodicama njihovi-
jem, sve muškinje od mjeseca dana i više
izbroj.
16 I Mojsije ih izbroji po zapovijesti
Gospodnjoj, kako mu bi zapovjeðeno.
17 I bjehu sinovi Levijevi po imenu ovi:
Girson i Kat i Merarije.
18 A ovo su imena sinova Girsonovijeh
po porodicama njihovijem: Lovenije i
Semej.
19 A sinovi Katovi po porodicama svo-
jim: Amram i Isar, Hevron i Ozilo.
20 A sinovi Merarijevi po porodicama
svojim: Malije i Musije. To su porodice
Levitske po domovima otaca svojih.
21 Od Girsona porodica Lovenijeva i
porodica Semejeva. To su porodice Gir-
sonove.
22 A izbrojenih meðu njima, kad se
izbroji sve muškinje od mjeseca dana i
više, bješe ih izbrojenijeh svega sedam
tisuæa i pet stotina.
23 Porodice Girsonove stajahu u oko iza
šatora sa zapada.
24 A starješina od doma otaèkoga u
porodicama Girsonovim bješe Elisaf sin
Dailov.
25 A sinovi Girsonovi èuvahu u šatoru
od sastanka šator i naslon, pokrivaè
njegov i zavjes na vratima šatora od
sastanka,
26 I zavjese od trijema i zavjes na
vratima od trijema što je oko šatora i oko
oltara, i uža njegova za svaku potrebu
njegovu.
27 A od Kata bješe porodica Amramova
i porodica Isarova i porodica Hevronova i
porodica Ozilova. To su porodice Katove.
28 Svega muškinja od mjeseca dana i
više bješe na broj osam tisuæa i šest
stotina, koji služahu oko svetinje.
29 Porodice sinova Katovijeh stajahu u
oko pored šatora s juga.
30 A starješina od doma otaèkoga u
porodicama Katovijem bješe Elisafan sin
Ozilov.
31 A oni èuvahu kovèeg i sto i svijetnjak
i oltar i posuðe u svetinji kojim služe, i
zavjes, i sve što pripada k njemu.
32 A starješina nad starješinama Levit-
skim bješe Eleazar sin Arona sveštenika,
postavljen nad onima koji èuvaju svet-
inju.
33 A od Merarija bješe porodica Mali-
jeva i porodica Musijeva. To su porodice
Merarijeve.
34 I bješe ih izbrojenijeh, kad se izbroji
sve muškinje od mjeseca dana i više, šest
tisuæa i dvjesta.
35 A starješina od doma otaèkoga u
porodicama Merarijevim bješe Surilo sin
Avihejev; oni stajahu u oko pored šatora
sa sjevera.
36 I sinovi Merarijevi èuvahu daske od
šatora i prijevornice njegove i stupce
njegove i stopice njegove i sve sprave
njegove i sve što k njemu pripada,
37 I stupce od trijema unaokolo i stopice
njihove i kolje i uža njihova.
38 A pred šatorom od sastanka s istoka
stajahu u oko Mojsije i Aron i sinovi
njegovi èuvajuæi svetinju za sinove Izrail-
jeve; a da ko drugi pristupi, poginuo bi.
39 A svega Levita kad ih izbroji Mo-
jsije i Aron po zapovijesti Gospodnjoj po

porodicama njihovijem, svega muškinja od mjesec dana i više, bješe dvadeset i dvije tisuæe.
40 I Gospod reèe Mojsiju: izbroj sve prvence muške među sinovima Izrailjevim od mjeseca dana i više, i saberi broj imena njihovijeh.
41 I uzmi Levite za mene ja sam Gospod) mjesto svijeh prvenaca među sinovima Izrailjevim, i stoku Levitsku mjesto svijeh prvenaca od stoke sinova Izrailjevih.
42 I izbroji Mojsije kako mu zapovjedi Gospod, sve prvence među sinovima Izrailjevijem;
43 I svega prvenaca muških, kad se izbrojiše po imenima od jednoga mjeseca i više, bješe izbrojenijeh dvadeset i dvije tisuæe i dvjesta i sedamdeset i tri.
44 I Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
45 Uzmi Levite mjesto svijeh prvenaca među sinovima Izrailjevim i stoku Levitsku mjesto stoke njihove, da budu moji Leviti; ja sam Gospod.
46 A da se otkupe oni dvjesta i sedamdeset i tri, što ima prvenaca među sinovima Izrailjevijem više nego Levita,
47 Uzmi po pet sikala od glave; uzmi po svetom siklu a u taj sikal ide dvadeset gera).
48 I podaj te novce Aronu i sinovima njegovijem, otkup za one koji prelaze broj njihov.
49 I uze Mojsije otkup od onijeh koji ostaše preko onijeh koji biše promijenjeni za Levite.
50 I uze novce od prvenaca sinova Izrailjevijeh, tisuæu i trista i šezdeset i pet sikala, po svetom siklu.
51 I dade Mojsije taj otkup Aronu i sinovima njegovijem po zapovijesti Gospodnjoj, kao što zapovjedi Gospod Mojsiju.

4

1 Još reèe Gospod Mojsiju i Aronu govoreæi:
2 Izbroj sinove Katove izmeðu sinova Levijevih po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh.
3 Od trideset godina i više do pedeset godina sve koji su za posao da mogu raditi poslove u šatoru od sastanka.
4 A ovo æe biti posao sinovima Katovijem u šatoru od sastanka u svetinji nad svetinjama:
5 Kad polazi vojska, doæi æe Aron sa sinovima svojim, i skinuæe zavjes s vrata, i pokriæe njim kovèeg od svjedoèanstva.
6 Pa æe po njemu prostrijeti pokrivaè od koža jazavèjih, i ozgo æe prostrijeti prostiraè od same porfire, i provuæi æe mu poluge.
7 I po stolu za hljebove postavljene neka prostru prostiraè od porfire, i neka metnu na nj zdjele i èaše i vijedra i kutliæe, i hljeb svagda neka je na njemu.
8 Pa vrh toga neka prostru prostiraè od crvca, i neka pokriju pokrivaèem od koža jazavèjih, i neka mu provuku poluge.
9 I neka uzmu prostiraè od porfire i pokriju svijetnjak i žiške njegove i usekaèe njegove i lopatice njegove i sve sudove za ulje, kojima služe oko njega.
10 I neka ga sa svijem spravama njegovijem zaviju u pokrivaè od koža jazavèjih, i metnu ga na poluge.
11 I po zlatnom oltaru neka prostru prostiraè od porfire i pokriju ga pokrivaèem od koža jazavèjih, i provuku mu poluge.
12 I neka uzmu sve sprave za službu, kojima služe u svetinji, i neka ih metnu u prostiraè od porfire i zaviju u pokrivaè od koža jazavèjih, i metnu na poluge.
13 I neka ometu pepeo s oltara i po oltaru prostru prostiraè od skerleta,
14 I neka metnu na nj sve sprave njegove, kojima služe na njemu, mašice, viljuške, lopatice i kotliæe i sve sprave za oltar, i neka ga pokriju pokrivaèem od koža jazavèjih, pa mu provuku poluge.
15 I kad to svrši Aron i sinovi njegovi i zaviju svetinju i sve sprave za svetinju, da poðe vojska, onda neka doðu sinovi Katovi da nose, ali neka se ne dotaknu nijedne stvari svete, da ne poginu. To je posao sinova Katovijeh u šatoru od sastanka.
16 A Eleazar sin Arona sveštenika neka se stara za ulje za vidjelo, i za kad

mirisni, i za žrtvu svagdašnju, i za ulje pomazanja, neka pazi na sav šator i na sve što je u njemu, na svetinju i na posuđe njezino.
17 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu govoreæi:
18 Nemojte da se istrijebi koljeno porodica Katovijeh između Levita;
19 Nego im uèinite ovo da bi ostali živi i ne bi pomrli kad pristupaju k svetinji nad svetinjama: Aron i sinovi njegovi neka dođu i odrede svakomu šta æe koji raditi i šta æe nositi.
20 A oni neka ne dolaze da gledaju kad se zavijaju svete stvari, da ne pomru.
21 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
22 Izbroj i sinove Girsonove po domovima otaca njihovijeh i po porodicama njihovijem.
23 Od trideset godina i više do pedeset godina izbroj ih sve koji su za službu da mogu služiti u šatoru od sastanka.
24 Ovo je posao porodicama Girsonovijem što æe raditi i nositi:
25 Neka nose zavjese od naslona i šator od sastanka, pokrivaè njegov i pokrivaè od koža jazavèjih što je ozgo na njemu, i zavjes na ulasku u šator od sastanka,
26 I zavjese od trijema i zavjes na vratima od trijema što je oko šatora i oko oltara, i uža njihova i sve posuđe za službu njihovu i što god treba oko toga raditi neka rade.
27 Po naredbi Aronovoj i sinova njegovijeh neka biva sva služba sinova Girsonovijeh za sve što æe nositi i što æe raditi, i ostavite im neka èuvaju sve što su dužni nositi.
28 To je služba porodica sinova Girsonovijeh u šatoru od sastanka; a Itamar sin Arona sveštenika neka upravlja njima.
29 Izbroj i sinove Merarijeve po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh,
30 Od trideset godina i više do pedeset godina izbroj ih sve koji su za službu da mogu služiti u šatoru od sastanka.
31 A ovo im je dužnost nositi osim sve službe njihove u šatoru od sastanka: daske od šatora i prijevornice njegove i stupce njegove i stopice njegove,
32 I stupce od trijema unaokolo, i stopice njihove i kolje njihovo, i uža njihova, i sve sprave njihove, i što god treba za te stvari; a poimence izbrojte sve sprave što æe oni nositi.
33 To je služba porodica sinova Merarijevih što su dužni raditi u šatoru od sastanka pod rukom Itamara sina Arona sveštenika.
34 I izbroji Mojsije i Aron s knezovima narodnim sinove Katove po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh,
35 Od trideset godina i više do pedeset godina sve koji su za službu da mogu služiti u šatoru od sastanka.
36 I bješe ih izbrojenijeh po porodicama njihovijem dvije tisuæe i sedam stotina i pedeset.
37 To su izbrojeni iz porodica Katovijeh što bjehu za službu u šatoru od sastanka, koje izbroji Mojsije i Aron, kao što zapovjedi Gospod preko Mojsija.
38 A sinova Girsonovijeh po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh bješe izbrojenijeh,
39 Od trideset godina i više do pedeset godina, svijeh što bijahu za službu da služe u šatoru od sastanka,
40 Bješe ih izbrojenijeh po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh dvije tisuæe i šest stotina i trideset.
41 To su izbrojeni iz porodica sinova Girsonovijeh, što bjehu za službu u šatoru od sastanka, koje izbroji Mojsije i Aron po zapovijesti Gospodnjoj.
42 A iz porodica sinova Merarijevih po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh bješe izbrojenijeh,
43 Od trideset godina i više do pedeset godina, svijeh što bijahu za službu da služe u šatoru od sastanka,
44 Bješe ih izbrojenijeh po porodicama njihovijem tri tisuæe i dvjesta.
45 To su izbrojeni iz porodica sinova Merarijevih, koje izbroji Mojsije i Aron kao što zapovjedi Gospod preko Mojsija.
46 A svega bješe izbrojenijeh Levita, koje izbroji Mojsije i Aron s knezovima Izrailjevim po porodicama njihovijem i po domovima otaca njihovijeh,

47 Od trideset godina i više do pedeset godina, što bjehu za službu da služe i da nose u šatoru od sastanka,
48 Svega ih bješe izbrojenijeh osam tisuæa i pet stotina i osamdeset.
49 Kako Gospod zapovjedi preko Mojsija, biše izbrojeni, svaki za ono što treba da radi i da nosi; i izbrojeni biše oni koje je Gospod zapovjedio Mojsiju da se izbroje.

5

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Zapovjedi sinovima Izrailjevijem neka istjeraju iz okola sve gubave i sve kojima teèe sjeme i sve koji su se oskvrnili o mrtvaca,
3 Bio èovjek ili žena, istjerajte, iza okola istjerajte ih, da ne skvrne okola onima među kojima nastavam.
4 I uèiniše tako sinovi Izrailjevi, i istjeraše ih iz okola; kako Gospod kaza Mojsiju, tako uèiniše sinovi Izrailjevi.
5 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
6 Reci sinovima Izrailjevijem: èovjek ili žena kad uèini kakav grijeh ljudski, te zgriješi Gospodu, i bude ona duša kriva,
7 Tada neka priznadu grijeh koji su uèinili, i ko je kriv neka vrati cijelo èim je kriv i neka dometne ozgo peti dio i da onomu kome je skrivio.
8 I ako onaj nema nikoga komu bi pripala naknada za štetu, neka se da Gospodu i neka bude svešteniku osim ovna za oèišæenje kojim æe ga oèistiti.
9 Tako i svaki prinos između svijeh stvari koje posveæuju sinovi Izrailjevi i donose svešteniku, njegov neka bude;
10 I što god ko posveti, neka je njegovo, i što god ko da svešteniku, neka je njegovo.
11 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
12 Kaži sinovima Izrailjevim i reci im: èija bi žena zastranila te bi mu zgriješila,
13 I drugi bi je obležao, a muž njezin ne bi znao, nego bi ona zatajila da se oskvrnila, i ne bi bilo svjedoka na nju, niti bi se zatekla,
14 A njemu bi došla sumnja ljubavna, te bi iz ljubavi sumnjao na svoju ženu, a ona bi bila oskvrnjena; ili bi mu došla sumnja ljubavna te bi iz ljubavi sumnjao na svoju ženu, a ona ne bi bila oskvrnjena;
15 Onda neka muž dovede ženu svoju k svešteniku, i neka donese za nju prinos njezin, deseti dio efe brašna jeèmenoga, ali neka ga ne polije uljem i neka ne metne na nj kada, jer je prinos za sumnju ljubavnu, dar za spomen da se spomene grijeh;
16 I neka je sveštenik privede i postavi pred Gospodom.
17 I neka uzme sveštenik svete vode u sud zemljani; i praha s poda u šatoru neka uzme i uspe u vodu.
18 I postavivši sveštenik ženu pred Gospodom neka joj otkrije glavu i metne joj na ruke dar za spomen koji je dar za sumnju ljubavnu; a sveštenik neka drži u ruci svojoj gorku vodu, koja nosi prokletstvo.
19 I neka sveštenik zakune ženu, i reèe joj: ako nije niko spavao s tobom, i ako nijesi zastranila od muža svojega na neèistotu, neka ti ne bude ništa od ove vode gorke, koja nosi prokletstvo.
20 Ako li si zastranila od muža svojega i oskvrnila se, i kogod drugi osim muža tvojega spavao s tobom,
21 Tada sveštenik zaklinjuæi ženu neka je prokune i reèe ženi: da te Gospod postavi za uklin i za kletvu u narodu tvom uèinivši da ti bedro spadne a trbuh oteèe.
22 I neka ti ova voda prokleta uđe u crijeva da ti oteèe trbuh i da ti bedro spadne. A žena neka reèe: amin, amin.
23 Tada neka napiše sveštenik te kletve u knjigu, i neka ih spere vodom gorkom.
24 I neka da ženi da se napije gorke vode proklete da uđe u nju voda prokleta i bude gorka.
25 I neka uzme sveštenik iz ruku ženi dar za sumnju ljubavnu, i obrne dar pred Gospodom i prinese ga na oltaru.
26 I neka uzme sveštenik u šaku od dara njezina spomen, i zapali na oltaru, pa onda neka da ženi vodu da popije.
27 A kad joj da vodu da pije, ako se bude oskvrnila i uèinila nevjeru mužu svojemu, onda æe uæi voda prokleta u nju i postaæe gorka, i trbuh æe joj oteæi i spasti bedro, i ona æe žena postati uklin

u narodu svojem.
28 Ako li se ne bude oskvrnila žena,
nego bude èista, neæe joj biti ništa i
imaæe djece.
29 Ovo je zakon za sumnju ljubavnu, kad
žena zastrani od muža svojega i oskvrni
se;
30 Ili kad kome doðe sumnja ljubavna
te posumnja iz ljubavi na ženu svoju
i postavi je pred Gospodom i svrši joj
sveštenik sve po ovom zakonu.
31 I muž da je prost od grijeha, ali žena
da nosi svoje bezakonje.

6

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Reci sinovima Izrailjevijem, i kaži im:
kad èovjek ili žena uèini zavjet nazirejski,
da bude nazirej Gospodu,
3 Neka se uzdržava od vina i silovita
piæa, i neka ne pije octa vinskoga ni octa
od silovita piæa niti kakvoga piæa od
grožða i neka ne jede grožða ni novoga
ni suhoga.
4 Dokle god traje njegovo nazirejstvo
neka ne jede ništa od vinove loze, ni zrna
ni ljuske.
5 Dokle traje njegovo nazirejstvo, neka
mu britva ne prijeðe preko glave; dokle se
ne navrše dani za koje se uèinio nazirej
Gospodu, neka bude svet i neka ostavlja
kosu na glavi svojoj.
6 Dokle traju dani za koje se uèinio
nazirej Gospodu, neka ne pristupa k mrt-
vacu.
7 Ni za ocem svojim ni za materom
svojom ni za bratom svojim ni za sestrom
svojom, neka se za njima ne skvrni kad
umru; jer je nazirejstvo Boga njegova na
glavi njegovoj.
8 Dokle god traje nazirejstvo njegovo,
svet je Gospodu.
9 Ako li bi ko umro do njega na preèac,
te bi oskvrnio nazirejstvo glave njegove,
neka obrije glavu svoju u dan èišæenja
svojega, sedmi dan neka je obrije.
10 A osmi dan neka donese dvije gr-
lice ili dva golubiæa svešteniku na vrata
šatora od sastanka.
11 I sveštenik neka zgotovi od jednoga
žrtvu za grijeh a od drugoga žrtvu pal-
jenicu, i neka ga oèisti od onoga što je
zgriješio kod mrtvaca; tako æe posvetiti
glavu njegovu u taj dan.
12 I neka odijeli Gospodu dane nazire-
jstva svojega, i donese jagnje od godine
za krivicu; a preðašnji dani propadaju, jer
mu se oskvrnilo nazirejstvo.
13 A ovo je zakon za nazireje: kad se
navrše dani nazirejstvu njegovu, neka
doðe na vrata šatora od sastanka.
14 I neka donese za žrtvu Gospodu
jagnje muško od godine zdravo za žrtvu
paljenicu, i jagnje žensko od godine
zdravo za grijeh, i ovna zdrava za žrtvu
zahvalnu,
15 I kotaricu hljebova prijesnijeh, kolaèa
od bijeloga brašna zamiješenijeh s uljem,
i pogaèa prijesnijeh namazanijeh uljem,
s darom njihovijem i s naljevom njihovi-
jem.
16 A to æe sveštenik prinijeti pred
Gospodom i uèiniti žrtvu za grijeh njegov
i žrtvu njegovu paljenicu.
17 A ovna æe prinijeti na žrtvu zah-
valnu Gospodu s kotaricom prijesnijeh
hljebova; prinijeæe sveštenik i dar njegov
i naljev njegov.
18 Tada nazirej neka obrije glavu svo-
jega nazirejstva na vratima šatora od
sastanka; i uzev kosu nazirejstva svojega
neka je metne u oganj koji je pod žrtvom
zahvalnom.
19 I sveštenik neka uzme pleæe kuhano
od ovna i jedan kolaè prijesan iz kotarice
i jednu pogaèu prijesnu, i neka metne
na ruke nazireju, pošto obrije nazirejstvo
svoje.
20 I sveštenik neka obræe te stvari
na žrtvu obrtanu pred Gospodom; to je
svetinja, koja pripada svešteniku osim
grudi obrtanih i pleæa podignutoga; a
poslije toga nazirej može piti vina.
21 To je zakon za nazireja koji se zav-
jetuje, i to je prinos njegov Gospodu za
nazirejstvo njegovo, osim onoga što bi
više mogao uèiniti; kakav mu bude zavjet
kojim se zavjetuje, tako neka uèini osim
zakona svojega nazirejstva.
22 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:

23 Reci Aronu i sinovima njegovijem i kaži: ovako blagosiljajte sinove Izrailjeve govoreæi im:
24 Da te blagoslovi Gospod i da te èuva!
25 Da te obasja Gospod licem svojim i bude ti milostiv!
26 Da Gospod obrati lice svoje k tebi i dade ti mir!
27 I neka prizivlju ime moje na sinove Izrailjeve, i ja æu ih blagosloviti.

7

1 I onaj dan kad Mojsije svrši i podiže šator, i kad ga pomaza i osveti sa svijem posuđem njegovijem i oltar sa svijem posuđem njegovijem, kad pomaza i osveti,
2 Donesoše knezovi Izrailjevi, starješine u domovima otaca svojih, knezovi nad plemenima i poglavari od onijeh koji biše izbrojeni,
3 Donesoše prilog svoj pred Gospoda, šestora kola pokrivena i dvanaest volova, jedna kola dva kneza i po jednoga vola svaki, i donesoše pred šator.
4 A Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
5 Uzmi to od njih da bude za službu u šatoru od sastanka, i podaj Levitima, svakomu prema službi njegovoj.
6 I uze Mojsije kola i volove, i dade ih Levitima.
7 Dvoja kola i èetiri vola dade sinovima Girsonovijem prema službi njihovoj.
8 A ostala èetvora kola i osam volova dade sinovima Merarijevim prema službi njihovoj pod upravom Itamara sina Arona sveštenika.
9 A sinovima Katovijem ne dade ništa, jer im posao bijaše služiti svetinji, i nošahu na ramenima.
10 I donesoše knezovi da se posveti oltar kad bi pomazan, donesoše knezovi priloge svoje pred oltar.
11 A Gospod reèe Mojsiju: jedan knez u jedan dan a drugi knez u drugi dan neka donose svoje priloge da se posveti oltar.
12 I prvi dan donese prilog svoj Nason sin Aminadavov od plemena Judina;
13 A prilog njegov bješe jedna zdjela srebrna od sto i trideset sikala, jedna èaša srebrna od sedamdeset sikala, po siklu svetom; a oboje puno brašna bijeloga pomiješana s uljem za dar;
14 Jedna kadionica zlatna od deset sikala, puna kada;
15 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje od godine za žrtvu paljenicu;
16 Jedan jarac za grijeh;
17 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od godine. To bi prilog Nasona sina Aminadavova.
18 Drugi dan donese Natanailo sin Sogarov, knez plemena Isaharova,
19 Donese prilog svoj: jednu zdjelu srebrnu od sto i trideset sikala, jednu èašu srebrnu od sedamdeset sikala po siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna pomiješana s uljem za dar;
20 Jednu kadionicu zlatnu od deset sikala punu kada;
21 Jedno tele, jednoga ovna, jedno jagnje od godine za žrtvu paljenicu;
22 Jednoga jarca za grijeh;
23 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od godine. To bi prilog Natanaila sina Sogarova.
24 Treæi dan donese knez sinova Zavulonovijeh, Elijav sin Helonov;
25 Njegov prilog bješe: jedna zdjela srebrna od sto i trideset sikala, jedna èaša srebrna od sedamdeset sikala, po siklu svetom, a oboje puno bijeloga brašna pomiješana s uljem za dar;
26 Jedna kadionica zlatna od deset sikala puna kada;
27 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje od godine za žrtvu paljenicu;
28 Jedan jarac za grijeh;
29 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od godine. To bi prilog Elijava sina Helonova.
30 Èetvrti dan donese knez sinova Ruvimovijeh Elisur sin Sedijurov;
31 Prilog njegov bješe: jedna zdjela srebrna od sto i trideset sikala, jedna èaša srebrna od sedamdeset sikala, po siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna pomiješana s uljem za dar;
32 Jedna kadionica zlatna od deset sikala puna kada;

33 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
34 Jedan jarac za grijeh;
35 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Elisura sina Sedijurova.
36 Peti dan donese knez sinova Sime-
unovijeh Salamilo sin Surisadajev;
37 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
38 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
39 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
40 Jedan jarac za grijeh;
41 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Salamila sina Surisada-
jeva.
42 Šesti dan donese knez sinova Gadovi-
jeh Elisaf sin Raguilov;
43 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
44 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
45 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
46 Jedan jarac za grijeh;
47 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Elisafa sina Raguilova.
48 Sedmi dan donese knez sinova Jefre-
movijeh Elisama sin Emijudov;
49 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
50 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
51 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
52 Jedan jarac za grijeh;
53 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Elisame sina Emijudova.
54 Osmi dan donese knez sinova Ma-
nasijinih Gamalilo sin Fadasurov;
55 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
56 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
57 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
58 Jedan jarac za grijeh;
59 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Gamalila sina Fada-
surova.
60 Deveti dan donese knez sinova Veni-
jaminovih Avidan sin Gadeonijev;
61 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
62 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
63 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
64 Jedan jarac za grijeh;
65 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Avidana sina Gadeoni-
jeva.
66 Deseti dan donese knez sinova
Danovijeh Ahijezer sin Amisadajev;
67 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
68 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
69 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
70 Jedan jarac za grijeh;
71 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Ahijezera sina Amisada-
jeva.

72 Jedanaesti dan donese knez sinova
Asirovijeh Fagailo sin Ehranov;
73 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
74 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
75 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
76 Jedan jarac za grijeh;
77 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Fagaila sina Ehranova.
78 Dvanaesti dan donese knez sinova
Neftalimovijeh Ahirej sin Enanov;
79 Prilog njegov bješe: jedna zdjela
srebrna od sto i trideset sikala, jedna
èaša srebrna od sedamdeset sikala, po
siklu svetom, oboje puno bijeloga brašna
pomiješana s uljem za dar;
80 Jedna kadionica zlatna od deset sikala
puna kada;
81 Jedno tele, jedan ovan, jedno jagnje
od godine za žrtvu paljenicu;
82 Jedan jarac za grijeh;
83 A za žrtvu zahvalnu dva vola, pet
ovnova, pet jaraca, pet jaganjaca od go-
dine. To bi prilog Ahireja sina Enanova.
84 To je prilog od knezova Izrailjevijeh
da se posveti oltar pošto bi pomazan:
dvanaest zdjela srebrnijeh, dvanaest èaša
srebrnijeh, dvanaest kadionica zlatnijeh;
85 Svaka zdjela srebrna od sto i trideset
sikala, i svaka èaša od sedamdeset sikala;
svega srebra u tijem sudovima dvije
tisuæe i èetiri stotine sikala, po siklu
svetom;
86 Dvanaest kadionica zlatnijeh punijeh
kada, svaka kadionica od deset sikala, po
siklu svetom; svega zlata u kadionicama
sto i dvadeset sikala;
87 Svega stoke za žrtvu paljenicu
dvanaest telaca, dvanaest ovnova,
dvanaest jaganjaca od godine s darom
svojim, i jaraca dvanaest za grijeh;
88 A svega stoke za žrtvu zahvalnu
dvadeset i èetiri vola, šezdeset ovnova,
šezdeset jaraca, šezdeset jaganjaca od
godine. To bi prilog da se posveti oltar,
pošto bi pomazan.
89 I kad Mojsije ulažaše u šator od
sastanka da govori pred Bogom, tada
èujaše glas gdje mu govori sa zaklopca
što bješe na kovèegu od svjedoèanstva
izmeðu dva heruvima; i govoraše mu.

8

1 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Kaži Aronu i reci mu: kad zapališ
žiške, sedam žižaka neka svijetli sprijed
na svijetnjaku.
3 I uèini Aron tako, i zapali žiške da
svijetle sprijed na svijetnjaku, kao što
Gospod zapovjedi Mojsiju.
4 A svijetnjak bješe skovan od zlata, i
stupac mu i cvijeæe skovano; po prilici
koju pokaza Gospod Mojsiju tako bješe
naèinio svijetnjak.
5 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
6 Uzmi Levite izmeðu sinova Izrailjevi-
jeh, i oèisti ih.
7 A uèini im ovo da ih oèistiš: pokropi
ih vodom oèišæenja, a oni neka obriju
sve tijelo svoje i operu haljine svoje, i
oèistiæe se.
8 Potom neka uzmu tele s darom uz
njega, bijelim brašnom pomiješanim s
uljem; i drugo tele uzmi za grijeh.
9 Pa dovedi Levite pred šator od sas-
tanka, i sazovi sav zbor sinova Izrailjevi-
jeh.
10 I dovedi Levite pred Gospoda, i neka
metnu sinovi Izrailjevi ruke svoje na
Levite.
11 I Aron neka prinese Levite Gospodu
za prinos od sinova Izrailjevijeh da vrše
službu Gospodu.
12 A Leviti neka metnu ruke svoje na
glave teocima, pa prinesi jedno tele za gri-
jeh a drugo na žrtvu paljenicu Gospodu
da se oèiste Leviti.
13 I postavi Levite pred Aronom i
sinovima njegovijem, i prinesi ih za pri-
nos Gospodu.
14 I odvoj Levite izmeðu sinova Izrailje-
vijeh da budu moji Leviti.
15 A poslije neka doðu Leviti da služe
u šatoru od sastanka, kad ih oèistiš i
prineseš za prinos.

16 Jer su meni dani između sinova Izrailjevijeh; za sve što otvora matericu, za sve prvence između sinova Izrailjevijeh uzeh njih.
17 Jer je moj svaki prvenac među sinovima Izrailjevijem i od ljudi i od stoke; onaj dan kad pobih sve prvence u zemlji Misirskoj, posvetio sam ih sebi.
18 A Levite uzeh za sve prvence sinova Izrailjevijeh.
19 I dadoh Levite na dar Aronu i sinovima njegovijem između sinova Izrailjevijeh, da služe mjesto sinova Izrailjevijeh u šatoru od sastanka, i da budu otkup za sinove Izrailjeve, da ne bi dolazio pomor na sinove Izrailjeve, kad bi pristupali k svetinji sinovi Izrailjevi.
20 I uèini Mojsije i Aron i sav zbor sinova Izrailjevijeh Levitima sve što zapovjedi Gospod Mojsiju za Levite, tako im uèiniše sinovi Izrailjevi.
21 I oèistiše se Leviti, i opraše haljine svoje, i prinese ih Aron za prinos pred Gospodom, i oèisti ih Aron da bi bili èisti.
22 I onda tek pristupiše Leviti da vrše službu svoju u šatoru od sastanka pred Aronom i pred sinovima njegovijem; kao što zapovjedi Gospod Mojsiju za Levite, tako im uèiniše.
23 I opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
24 I ovo je za Levite: od dvadeset i pet godina i više neka stupaju u službu da služe u šatoru od sastanka.
25 A kad kome bude pedeset godina, neka izlazi iz te službe i više neka ne služi.
26 Ali neka služi braæi svojoj u šatoru od sastanka radeæi što treba raditi, a sam neka ne vrši službe. Tako uèini Levitima za poslove njihove.

9

1 Još reèe Gospod Mojsiju u pustinji Sinajskoj druge godine po izlasku njihovu iz zemlje Misirske prvoga mjeseca, govoreæi:
2 Neka slave sinovi Izrailjevi pashu u određeno vrijeme.
3 Èetrnaestoga dana ovoga mjeseca uveèe slavite je u određeno vrijeme, po svijem zakonima i po svijem uredbama njezinijem slavite je.
4 I reèe Mojsije sinovima Izrailjevijem da slave pashu.
5 I slaviše pashu prvoga mjeseca èetrnaestoga dana uveèe u pustinji Sinajskoj; kako bješe Gospod zapovjedio Mojsiju, sve onako uèiniše sinovi Izrailjevi.
6 A bijahu neki koji se oskvrniše o mrtvaca te ne mogahu slaviti pashe onaj dan; i doðoše isti dan pred Mojsija i pred Arona;
7 I rekoše mu ljudi oni: mi smo neèisti od mrtvaca; zašto da nam nije slobodno prinijeti žrtvu Gospodu u vrijeme zajedno sa sinovima Izrailjevijem?
8 A Mojsije im reèe: stanite da èujem šta æe zapovjediti Gospod za vas.
9 A Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
10 Kaži sinovima Izrailjevijem i reci: ko bi bio neèist od mrtvaca ili bi bio na daljnom putu između vas ili između vašega natražja, neka slavi pashu Gospodu,
11 Drugoga mjeseca èetrnaestoga dana uveèe neka je slave, s prijesnijem hljebom i s gorkim zeljem neka je jedu.
12 Neka ne ostavljaju od nje ništa do jutra, i kosti da joj ne prelome, po svemu zakonu za pashu neka je slave.
13 A ko je èist i nije na putu, pa bi propustio slaviti pashu, da se istrijebi duša ona iz naroda svojega, jer ne prinese Gospodu žrtve na vrijeme, grijeh svoj neka nosi onaj èovjek.
14 I ako bi među vama živio stranac i slavio bi pashu Gospodu, po zakonu i uredbi za pashu neka je slavi; a zakon da vam je jednak i strancu i onomu ko se rodio u zemlji.
15 A u koji dan bi podignut šator, pokri oblak šator nad naslonom od svjedoèanstva; a uveèe bješe nad šatorom kao oganj do jutra.
16 Tako bijaše jednako: oblak ga zaklanjaše, ali noæu bijaše kao oganj.
17 I kad bi se oblak podigao iznad šatora, tada polažahu sinovi Izrailjevi, a gdje bi stao oblak, ondje se ustavljahu sinovi Izrailjevi.

18 Po zapovijesti Gospodnjoj polažahu
sinovi Izrailjevi, i po zapovijesti Gospod-
njoj ustavljahu se; dokle god stajaše oblak
nad šatorom, oni stajahu u okolu,
19 I kad oblak dugo stajaše nad
šatorom, tada svršivahu sinovi Izrailjevi
što treba svršivati Gospodu i ne po-
lažahu.
20 I kad oblak bijaše nad šatorom malo
dana, po zapovijesti Gospodnjoj stajahu
u okolu i po zapovijesti Gospodnjoj po-
lažahu.
21 Kad bi pak oblak stajao od veèera do
jutra, a ujutru bi se podigao oblak, tada
polažahu; bilo danju ili noæu, kad bi se
oblak podigao, oni polažahu.
22 Ako li bi dva dana ili mjesec dana ili
godinu oblak stajao nad šatorom, stajahu
u okolu sinovi Izrailjevi i ne polažahu, a
kako bi se podigao, oni polažahu.
23 Po zapovijesti Gospodnjoj stajahu u
oko, i po zapovijesti Gospodnjoj polažahu;
i svršivahu što treba svršivati Gospodu,
kao što bješe zapovjedio Gospod preko
Mojsija.

10

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Naèini sebi dvije trube od srebra,
kovane da budu; njima æeš sazivati zbor
i zapovijedati da polazi vojska.
3 Kad obje zatrube, tada neka se sku-
plja k tebi sav zbor na vrata šatora od
sastanka.
4 A kad jedna zatrubi, tada neka se
skupljaju k tebi knezovi, glavari od tisuæa
Izrailjevijeh.
5 A kad zatrubite potresajuæi, tada
neka se kreæe oko koji leži prema istoku.
6 A kad zatrubite drugi put potresajuæi,
onda neka se kreæe oko koji je prema
jugu; potresajuæi neka se trubi kad treba
da poðu.
7 A kad sazivate zbor, trubite, ali ne
potresajuæi.
8 A neka trube u trube sinovi Aronovi
sveštenici; to da vam je uredba vjeèna od
koljena do koljena.
9 I kad poðete na vojsku u zemlji svojoj
na neprijatelja koji udari na vas, trubite
u trube potresajuæi; i Gospod Bog vaš
opomenuæe vas se, i saèuvaæete se od
neprijatelja svojih.
10 Tako i u dan veselja svojega i na
praznike svoje i poèetke mjeseca svojih
trubite u trube prinoseæi žrtve svoje
paljenice i žrtve svoje zahvalne, i biæe
vam spomen pred Bogom vašim. Ja sam
Gospod Bog vaš.
11 I u dvadeseti dan drugoga mjeseca
druge godine podiže se oblak iznad
šatora od svjedoèanstva.
12 I poðoše sinovi Izrailjevi svojim re-
dom iz pustinje Sinajske, i ustavi se oblak
u pustinji Faranskoj.
13 Tako poðoše prvi put, kao što Gospod
zapovjedi preko Mojsija.
14 I poðe naprijed zastava vojske sinova
Judinijeh u èetama svojim; i nad vojskom
njihovom bješe Nason sin Aminadavov;
15 A nad vojskom plemena sinova Isa-
harovijeh Natanailo sin Sogarov;
16 A nad vojskom plemena sinova Zavu-
lonovijeh Elijav sin Helonov.
17 I složiše šator, pa poðoše sinovi Gir-
sonovi i sinovi Merarijevi noseæi šator.
18 Potom poðe zastava vojske sinova
Ruvimovijeh u èetama svojim, a nad
njihovom vojskom bješe Elisur sin Sedi-
jurov,
19 A nad vojskom plemena sinova Sime-
unovijeh Salamilo sin Surisadajev,
20 A nad vojskom plemena sinova
Gadovijeh Elisaf sin Raguilov.
21 I poðoše sinovi Katovi noseæi svet-
inju, da bi oni podigli šator dokle ovi
doðu.
22 Potom poðe zastava vojske sinova
Jefremovijeh u èetama svojim, a nad
vojskom njihovom bješe Elisama sin Emi-
judov,
23 A nad vojskom plemena sinova Man-
asijinih Gamalilo sin Fadasurov,
24 A nad vojskom plemena sinova Veni-
jaminovih Avidan sin Gadeonijev.
25 Najposlije poðe zastava vojske sinova
Danovijeh u èetama svojim, zadnja vo-
jska, i nad vojskom njihovom bješe Ahi-
jezer sin Amisadajev,
26 A nad vojskom plemena sinova
Asirovijeh Fagailo sin Ehranov,

27 A nad vojskom plemena sinova Neftalimovijeh Ahirej sin Enanov.
28 Tijem redom poðoše sinovi Izrailjevi u èetama svojim, i tako iðahu.
29 A Mojsije reèe Jovavu sinu Raguilovu Madijaninu, tastu svojemu: idemo na mjesto za koje reèe Gospod: vama æu ga dati. Hajde s nama, i dobro æemo ti uèiniti, jer je Gospod obeæao Izrailju mnogo dobra.
30 A on mu reèe: neæu iæi, nego idem u svoju zemlju i u rod svoj.
31 A Mojsije reèe: nemoj nas ostaviti, jer znaš mjesta u pustinji gdje bismo mogli stajati, pa nam budi voð.
32 I ako poðeš s nama, kad doðe dobro koje æe nam uèiniti Gospod, uèiniæemo ti dobro.
33 I tako poðoše od gore Gospodnje, i iðahu tri dana, i kovèeg zavjeta Gospodnjega iðaše pred njima tri dana tražeæi mjesto gdje bi poèinuli.
34 I oblak Gospodnji bješe nad njima svaki dan kad polažahu s mjesta, gdje bijahu u okolu.
35 I kad polažaše kovèeg, govoraše Mojsije: ustani Gospode, i neka se razaspu neprijatelji tvoji, i neka bježe ispred tebe koji mrze na te.
36 A kad se ustavljaše, govoraše: uvrati se, Gospode, k mnoštvu tisuæa Izrailjevijeh.

11

1 Poslije stade se tužiti narod da mu je teško; a to ne bi po volji Gospodu; i kad Gospod èu, razgnjevi se; i raspali se na njih oganj Gospodnji, i sažeže krajnje u okolu.
2 Tada zavapi narod k Mojsiju, a Mojsije se pomoli Gospodu, i ugasi se oganj.
3 I prozva se ono mjesto Tavera, jer se raspali na njih oganj Gospodnji.
4 A svjetina što bijaše među njima, bješe vrlo lakoma, te i sinovi Izrailjevi stadoše plakati govoreæi: ko æe nas nahraniti mesa?
5 Opomenusmo se riba što jeðasmo u Misiru zabadava, i krastavaca i dinja i luka crnoga i bijeloga.
6 A sada posahnu duša naša, nema ništa osim mane pred oèima našima.
7 A mana bješe kao sjeme korijandrovo, a boja mu bješe kao boja u bdela.
8 I izlažaše narod, te kupljahu, i meljahu na žrvnjima ili tucahu u stupama, i kuhahu u kotlu, ili miješahu pogaèe; a kus joj bijaše kao kus od novoga ulja.
9 I kad padaše rosa po okolu noæu, padaše s njom i mana.
10 I èu Mojsije gdje narod plaèe u porodicama svojim, svaki na vratima od šatora svojega; i Gospod se razgnjevi vrlo, i Mojsiju bi teško.
11 Pa reèe Mojsije Gospodu: zašto uèini tako zlo sluzi svojemu? i zašto ne naðoh milosti pred tobom, nego metnu na me teret svega naroda ovoga?
12 Eda li ja zaèeh sav ovaj narod? eda li ga ja rodih, kad mi kažeš: iznesi ga u naruèju svojem, kao što nosi dojilja dijete, u onu zemlju za koju si se zakleo ocima njihovijem.
13 Otkuda meni mesa da dam svemu ovom narodu? jer plaèu preda mnom govoreæi: daj nam mesa da jedemo.
14 Ne mogu ja sam nositi svega naroda ovoga, jer je teško za mene.
15 Ako æeš tako èiniti sa mnom, ubij me bolje, ako sam našao milost pred tobom, da ne gledam zla svojega.
16 A Gospod reèe Mojsiju: saberi mi sedamdeset ljudi izmeðu starješina Izrailjevijeh, koje znaš da su starješine narodu i upravitelji njegovi, i dovedi ih k šatoru od sastanka, neka ondje stanu s tobom.
17 Tada æu siæi i govoriti ondje s tobom, i uzeæu od duha koji je na tebi i metnuæu na njih, da nose s tobom teret narodni i da ne nosiš ti sam.
18 A narodu reci: pripravite se za sjutra da jedete mesa, jer plakaste da Gospod èu, i rekoste: ko æe nas nahraniti mesa? jer nam dobro bijaše u Misiru. Daæe vam dakle Gospod mesa i ješæete.
19 Neæete jesti jedan dan, ni dva dana, ni pet dana, ni deset dana, ni dvadeset dana;
20 Nego cio mjesec dana, dokle vam na nos ne udari i ne ogadi vam se, zato

što odbaciste Gospoda koji je među vama i plakaste pred njim govoreæi: zašto izidosmo iz Misira?
21 A Mojsije reèe: šest stotina tisuæa pješaka ima naroda, u kojem sam, pa ti kažeš: daæu im mesa da jedu cio mjesec dana.
22 Eda li æe im se poklati ovce i goveda da im dostane? ili æe im se pokupiti sve ribe morske da im bude dosta?
23 A Gospod reèe Mojsiju: zar ruka Gospodnja neæe biti dovoljna? Vidjeæeš hoæe li biti što ti rekoh ili neæe.
24 I Mojsije izide i reèe narodu rijeèi Gospodnje; i sabra sedamdeset ljudi između starješina narodnijeh, i postavi ih oko šatora.
25 I Gospod siðe u oblaku, i govori k njemu, i uzevši od duha koji bješe na njemu metnu na onijeh sedamdeset ljudi starješina; i kad duh doðe na njih, prorokovahu, ali više nikad.
26 A dva èovjeka ostaše u okolu, jednom bješe ime Eldad, a drugom Modad, na koje doðe duh, jer i oni bijahu zapisani ali ne doðoše k šatoru, i stadoše prorokovati u okolu.
27 I dotrèa momak, te javi Mojsiju govoreæi: Eldad i Modad prorokuju u okolu.
28 A Isus sin Navin, sluga Mojsijev, jedan od momaka njegovijeh, reèe govoreæi: Mojsije gospodaru moj, zabrani im.
29 A Mojsije mu odgovori: zar zavidiš mene radi? kamo da sav narod Gospodnji postanu proroci i da Gospod pusti duh svoj na njih!
30 Potom se vrati Mojsije u oko sa starješinama Izrailjevijem.
31 Tada se podiže vjetar od Gospoda, i potjera od mora prepelice, i razasu ih po okolu, na dan hoda odovuda i na dan hoda odonuda oko okola, na dva lakta od zemlje.
32 I ustavši narod vas onaj dan i svu noæ i vas drugi dan kupljaše prepelice: i ko nakupi najmanje nakupi deset gomora; i povješaše ih sebi redom oko okola.
33 Ali meso još im bijaše u zubima, jošte ga ne pojedoše, a Gospod se razgnjevi na narod, i udari Gospod narod pomorom vrlo velikim.
34 I prozva se ono mjesto Kivrot-Atava jer ondje ukopaše narod koji se bješe polakomio.
35 I poðe narod od Kivrot-Atave u Asirot, i stadoše u Asirotu.

12

1 I stadoše vikati Marija i Aron na Mojsija radi žene Madijanke, kojom se oženi, jer se oženi Madijankom.
2 I rekoše: zar je samo preko Mojsija govorio Gospod? nije li govorio i preko nas? I to èu Gospod.
3 A Mojsije bješe èovjek vrlo krotak mimo sve ljude na zemlji.
4 I odmah reèe Gospod Mojsiju i Aronu i Mariji: doðite vas troje u šator od sastanka. I otidoše njih troje.
5 Tada siðe Gospod u stupu od oblaka, i stade na vratima od šatora. I viknu Arona i Mariju, i doðoše oboje.
6 I reèe im: èujte sada rijeèi moje: prorok kad je među vama, ja æu mu se Gospod javljati u utvari i govoriæu s njim u snu.
7 Ali nije taki moj sluga Mojsije, koji je vjeran u svem domu mojem.
8 Njemu govorim iz usta k ustima, i on me gleda doista, a ne u tami niti u kakvoj prilici Gospodnjoj. Kako se dakle ne pobojaste vikati na slugu mojega, na Mojsija?
9 I gnjev se Gospodnji raspali na njih, i on otide.
10 I oblak se podiže sa šatora; i gle, Marija bješe gubava, bijela kao snijeg. I Aron pogleda Mariju, a ona gubava.
11 Tada reèe Aron Mojsiju: gospodaru, molim te, ne meæi na nas grijeha ovoga, jer ludo uèinismo i zgriješismo.
12 Nemoj da ova bude kao mrtvo dijete, kojemu je meso pola trulo kad izlazi iz utrobe matere svoje.
13 I vapi Mojsije ka Gospodu govoreæi: Bože, molim ti se, iscijeli je.
14 A Gospod odgovori Mojsiju: da joj je otac njezin pljunuo u lice, ne bi li se stidjela sedam dana? Neka bude odluèena sedam dana izvan okola, a poslije neka bude opet primljena.

15 Tako bi Marija odluèena izvan okola
sedam dana; i narod ne poðe odande
dokle Marija ne bi opet primljena.

13

1 A potom poðe narod od Asirota, i
stadoše u pustinji Faranskoj.
2 I Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
3 Pošlji ljude da uhode zemlju Hanan-
sku, koju æu dati sinovima Izrailjevijem;
po jednoga èovjeka od svakoga plemena
otaca njihovijeh pošljite, sve glavare
izmeðu njih.
4 I posla ih Mojsije iz pustinje Faranske
po zapovijesti Gospodnjoj; i svi ljudi bjehu
glavari sinova Izrailjevijeh.
5 A ovo su im imena: od plemena
Ruvimova Samuilo sin Zahurov;
6 Od plemena Simeunova Safat sin
Surin;
7 Od plemena Judina Halev sin Jefonijin;
8 Od plemena Isaharova Igal sin Josifov;
9 Od plemena Jefremova Avsije sin
Navin;
10 Od plemena Venijaminova Faltije sin
Rafujev;
11 Od plemena Zavulonova Gudilo sin
Sudin;
12 Od plemena Josifova, od plemena
Manasijina Gadije sin Susin;
13 Od plemena Danova Amilo sin Gama-
lin;
14 Od plemena Asirova Satur sin Mi-
hailov;
15 Od plemena Neftalimova Navija sin
Savin;
16 Od plemena Gadova Gudilo sin
Mahilov.
17 To su imena ljudima koje posla Mo-
jsije da uhode zemlju. I nazva Mojsije
Avsija sina Navina Isus.
18 I šaljuæi ih Mojsije da uhode zemlju
Hanansku reèe im: idite ovuda na jug, pa
izidite na goru;
19 I vidite zemlju kakva je i kakav narod
živi u njoj, je li jak ili slab, je li mali ili
velik;
20 I kakva je zemlja u kojoj živi, je
li dobra ili rðava; i kakva su mjesta u
kojima živi, eda li pod šatorima ili u
tvrdim gradovima;
21 I kakva je sama zemlja, je li rodna
ili nerodna, ima li u njoj drveta ili nema;
budite slobodni, i uzmite roda one zemlje.
A tada bješe vrijeme prvom grožðu.
22 I otišavši uhodiše zemlju od pustinje
Sinske do Reova kako se ide u Emat.
23 I idoše na jug, i doðoše do Hevrona,
gdje bijahu Ahiman i Sesije i Teliman,
sinovi Enakovi. A Hevron bješe sazidan
na sedam godina prije Soana Misirskoga.
24 Potom doðoše do potoka Eshola, i
ondje otsjekoše lozu s grozdom jednijem,
i ponesoše ga dvojica na moci; tako i
šipaka i smokava.
25 I prozva se ono mjesto potok Eshol
od grozda, koji ondje otsjekoše sinovi
Izrailjevi.
26 I poslije èetrdeset dana vratiše se iz
zemlje koju uhodiše.
27 I vrativši se doðoše k Mojsiju i Aronu
i ka svemu zboru sinova Izrailjevijeh u
pustinju Faransku, u Kadis; i pripovjediše
njima i svemu zboru stvar, i pokazaše im
rod one zemlje.
28 I pripovijedajuæi im rekoše: idosmo
u zemlju u koju si nas poslao; doista teèe
u njoj mlijeko i med, i evo roda njezina.
29 Ali je jak narod koji živi u onoj zemlji,
i gradovi su im tvrdi i vrlo veliki; a
vidjesmo ondje i sinove Enakove.
30 Amalik živi na južnoj strani; a Heteji
i Jevuseji i Amoreji žive u planini, a
Hananeji žive na moru i na Jordanu.
31 A Halev utišavaše narod pred Mojsi-
jem; i govoraše: hajde da idemo da je
uzmemo, jer je možemo pokoriti.
32 Ali drugi ljudi koji idoše s njim
govorahu: ne možemo iæi na onaj narod,
jer je jaèi od nas.
33 I prosuše zao glas o zemlji koju
uhodiše meðu sinovima Izrailjevijem gov-
oreæi: zemlja koju proðosmo i uhodismo
zemlja je koja proždire svoje stanovnike,
i sav narod koji vidjesmo u njoj jesu ljudi
vrlo veliki.
34 Vidjesmo ondje i divove, sinove
Enakove, roda divovskoga, i èinjaše nam
se da smo prema njima kao skakavci, taki
se i njima èinjasmo.

14

1 Tada se podiže sav zbor i stade vikati,
i narod plakaše onu noæ.
2 I vikahu na Mojsija i na Arona svi
sinovi Izrailjevi; i sav zbor reèe im: kamo
da smo pomrli u zemlji Misirskoj ili da
pomremo u ovoj pustinji!
3 Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju
da izginemo od maèa, žene naše i djeca
naša da postanu roblje? Nije li bolje da se
vratimo u Misir?
4 I rekoše među sobom: da postavimo
starješinu, pa da se vratimo u Misir.
5 Tada Mojsije i Aron padoše nièice
pred svijem zborom sinova Izrailjevijeh.
6 A Isus sin Navin i Halev sin Jefonijin
između onijeh što uhodiše zemlju, razdri-
ješe haljine svoje,
7 I rekoše svemu zboru sinova Izrailje-
vijeh govoreæi: zemlja koju proðosmo i
uhodismo, vrlo je dobra zemlja.
8 Ako smo mili Gospodu, on æe nas
odvesti u tu zemlju, i daæe nam je; a to je
zemlja u kojoj teèe mlijeko i med.
9 Samo se ne odmeæite Gospoda, i
ne bojte se naroda one zemlje; jer ih
možemo pojesti; otstupio je od njih zak-
lon njihov, a s nama je Gospod, ne bojte
ih se.
10 Tada reèe sav zbor da ih pobiju
kamenjem; ali se pokaza slava Gospodnja
svijem sinovima Izrailjevijem u šatoru od
sastanka.
11 I reèe Gospod Mojsiju: dokle æe me
vriješati taj narod? kad li æe mi vjerovati
poslije tolikih znaka što sam uèinio među
njima?
12 Udariæu ga pomorom, i rasuæu ga;
a od tebe æu uèiniti narod velik i jaèi od
ovoga.
13 A Mojsije reèe Gospodu: ali æe èuti
Misirci, između kojih si izveo ovaj narod
silom svojom,
14 I reæi æe s ljudima ove zemlje, koji
su èuli da si ti, Gospode, bio usred naroda
i da si se oèima viðao, Gospode, i oblak
tvoj da je stajao nad njima, i u stupu od
oblaka da si išao pred njima danju i u
stupu ognjenom noæu;
15 Pa kad pobiješ ovaj narod, sve do
jednoga, govoriæe narodi, koji su èuli
pripovijest o tebi, govoreæi:
16 Nije mogao Gospod dovesti naroda
ovoga u zemlju koju im je sa zakletvom
obeæao, zato ih pobi u pustinji.
17 Neka se dakle proslavi sila Gospod-
nja, kao što si rekao govoreæi:
18 Gospod dugo èeka i obilan je
milošæu, prašta bezakonje i grijeh, ali
ne pravda krivoga, nego pohodi beza-
konje otaèko na sinovima do treæega i
èetvrtoga koljena.
19 Oprosti bezakonje ovomu narodu
radi velike milosti svoje, kao što si
praštao narodu ovomu od Misira dovde.
20 A Gospod reèe: praštam po rijeèi
tvojoj.
21 Ali tako ja živ bio, i tako sva zemlja
bila puna slave Gospodnje,
22 Ti ljudi koji vidješe slavu moju i
znake moje što sam uèinio u Misiru i u
ovoj pustinji, i kušaše me veæ deset puta,
i ne poslušaše rijeèi moje,
23 Neæe vidjeti zemlje koju sa zak-
letvom obeæah ocima njihovijem, neæe
vidjeti ni jedan od onijeh koji me uvri-
jediše.
24 A slugu svojega Haleva, u kojem bješe
drugi duh i koji se sasvijem mene držao,
njega æu odvesti u zemlju u koju je išao,
i sjeme æe je njegovo naslijediti.
25 Ali Amalik i Hananej sjede u dolini,
zato se sjutra vratite natrag, i idite u
pustinju k Crvenom Moru.
26 Još reèe Gospod Mojsiju i Aronu
govoreæi:
27 Dokle æe taj zli zbor vikati na me?
Èuo sam viku sinova Izrailjevijeh, kojom
vièu na me.
28 Kaži im: tako ja živ bio, kaže Gospod,
uèiniæu vam onako kako ste govorili i ja
èuh.
29 U ovoj æe pustinji popadati mrtva
tjelesa vaša, i svi između vas koji su izbro-
jeni u svem broju vašem od dvadeset
godina i više, koji vikaste na me,
30 Neæete uæi u zemlju, za koju podi-
gav ruku svoju zakleh se da æu vas
naseliti u njoj, osim Haleva sina Jefonijina
i Isusa sina Navina.
31 A djecu vašu, za koju rekoste da æe

postati roblje, njih æu odvesti, i oni æe poznati zemlju za koju vi ne marite.
32 A vaša tjelesa mrtva æe popadati u ovoj pustinji.
33 A djeca vaša biæe pastiri po pustinji èetrdeset godina, i nosiæe kar za preljube vaše, dokle ne ispropadaju tjelesa vaša u pustinji.
34 Po broju dana, za koje uhodiste zemlju, èetrdeset dana, na svaki dan po godinu, nosiæete grijehe svoje, èetrdeset godina, i poznaæete da sam prekinuo s vama.
35 Ja Gospod rekoh, i tako æu uèiniti svemu tom zboru zlomu, koji se sabrao na me: u pustinji æe propasti i tu pomrijeti.
36 A ljudi koje bješe poslao Mojsije da uhode zemlju, i koji vrativši se pobuniše sav zbor da viče na nj, prosuvši zao glas o zemlji,
37 Ti ljudi, koji prosuše zao glas o zemlji, pomriješe od pomora pred Gospodom;
38 A Isus sin Navin i Halev sin Jefonijin ostaše živi između ljudi koji su išli da uhode zemlju.
39 I Mojsije kaza sve ove rijeèi svijem sinovima Izrailjevijem, i narod plaka veoma.
40 A sjutradan ustavši poðoše navrh gore, i rekoše: evo nas, idemo na mjesto za koje je govorio Gospod, jer zgriješismo.
41 Ali Mojsije reèe: zašto prestupate zapovijest Gospodnju? Od toga neæe biti ništa.
42 Ne idite gore, jer Gospod nije među vama; nemojte da vas pobiju neprijatelji vaši.
43 Jer je Amalik i Hananej tamo pred vama, i izginuæete od maèa, jer odustaviste Gospoda, pa neæe ni Gospod biti s vama.
44 Ali oni ipak navališe da idu navrh gore; ali kovèeg zavjeta Gospodnjega i Mojsije ne izaðoše iz okola.
45 Tada siðe Amalik i Hananej, koji življahu u onoj gori, i razbiše ih i baciše dori do Orme.

15

1 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Reci sinovima Izrailjevijem i kaži im: kad doðete u zemlju gdje æete nastavati, koju æu vam ja dati,
3 I stanete prinositi žrtvu ognjenu Gospodu, žrtvu paljenicu ili žrtvu zavjeta radi ili od drage volje, ili o praznicima svojim, gotoveæi miris ugodni Gospodu od krupne ili od sitne stoke,
4 Tada ko prinese prinos svoj Gospodu, neka donese uza nj dar, desetinu efe bijeloga brašna pomiješana s èetvrtinom ina ulja.
5 I vina èetvrt ina za naljev donesi uz žrtvu paljenicu ili uz drugu žrtvu, na svako jagnje.
6 A uz ovna donesi dar, dvije desetine bijeloga brašna pomiješana s treæinom ina ulja,
7 I vina za naljev treæinu ina prinijeæeš za miris ugodni Gospodu.
8 A kad prinosiš tele na žrtvu paljenicu ili na žrtvu radi zavjeta ili na žrtvu zahvalnu Gospodu,
9 Onda neka se donese uz tele dar, tri desetine efe bijeloga brašna pomiješana s po ina ulja,
10 I vina donesi za naljev po ina; to je žrtva ognjena za miris ugodni Gospodu.
11 Tako neka bude uza svakoga vola i uza svakoga ovna i uza svako živinèe između ovaca ili koza.
12 Prema broju koliko prinesete, uèinite tako uza svako, koliko ih bude.
13 Svaki domorodac tako neka èini prinoseæi žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu.
14 Tako ako bude među vama i došljak ili ko bi se bavio među vama, pa bi prinio žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu, neka èini onako kako vi èinite.
15 Zbore! vama i došljaku koji je među vama jedan da je zakon, zakon vjeèan od koljena na koljeno; došljak æe biti kao i vi pred Gospodom.
16 Jedan zakon i jedna uredba da bude vama i došljaku, koji je među vama.
17 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
18 Kaži sinovima Izrailjevijem i reci im: kad doðete u zemlju, u koju æu vas ja odvesti,

19 Pa stanete jesti hljeb one zemlje, tada prinesite prinos Gospodu.
20 Od prvina tijesta svojega prinosite u prinos kolaè, kao prinos od gumna tako ga prinosite.
21 Od prvina tijesta svojega dajite Gospodu prinos od koljena do koljena.
22 A kad biste pogriješili, te ne biste uèinili svijeh ovijeh zapovijesti, koje kaza Gospod Mojsiju,
23 Sve što vam je zapovjedio Gospod preko Mojsija, od dana kad zapovjedi Gospod i poslije od koljena do koljena,
24 Ako se bude uèinilo pogrješkom, da zbor ne zna, onda sav zbor neka prinese na žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu tele s darom njegovijem i s naljevom njegovijem po uredbi, i jedno jare na žrtvu za grijeh.
25 I sveštenik neka oèisti sav zbor sinova Izrailjevijeh, i oprostiæe im se, jer je pogrješka i oni donesoše pred Gospoda svoj prinos za žrtvu ognjenu Gospodu i prinos za grijeh svoj radi pogrješke svoje.
26 Oprostiæe se svemu zboru sinova Izrailjevijeh i došljaku koji se bavi među njima, jer je pogrješka svega naroda.
27 Ako li jedna duša zgriješi ne znajuæi, neka prinese kozu od godine na žrtvu za grijeh.
28 I sveštenik neka oèisti dušu koja bude zgriješila ne znajuæi pred Gospodom, i kad je oèisti oprostiæe joj se.
29 I za roðenoga u zemlji sinova Izrailjevijeh i za došljaka, koji se bavi među vama, jedan zakon da bude kad ko zgriješi ne znajuæi.
30 Ali ko od sile zgriješi izmeðu roðenijeh u zemlji ili izmeðu došljaka, on ruži Gospoda; neka se istrijebi ona duša iz naroda svojega.
31 Jer prezre rijeè Gospodnju, i zapovijest njegovu pogazi; neka se istrijebi ona duša; bezakonje je njezino na njoj.
32 A kad bijahu sinovi Izrailjevi u pustinji, naðoše jednoga gdje kupi drva u subotu.
33 I koji ga naðoše gdje kupi drva, dovedoše ga k Mojsiju i k Aronu i ka svemu zboru.
34 I metnuše ga pod stražu, jer ne bješe kazano šta æe se èiniti s njim.
35 A Gospod reèe Mojsiju: neka se pogubi taj èovjek; neka ga zaspe kamenjem sav zbor iza okola.
36 I sav zbor izvede ga iza okola i zasuše ga kamenjem, i umrije, kao što zapovjedi Gospod Mojsiju.
37 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
38 Reci sinovima Izrailjevijem i kaži im, neka udaraju rese po skutovima od haljina svojih od koljena do koljena, i nad rese neka meæu vrvcu plavu.
39 I imaæete rese zato da se gledajuæi ih opominjete svijeh zapovijesti Gospodnjih i tvorite ih, i da se ne zanosite za srcem svojim i za oèima svojima, za kojima èinite preljubu;
40 Nego da pamtite i tvorite sve zapovijesti moje, i budete sveti Bogu svojemu.
41 Ja sam Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje Misirske, da vam budem Bog. Ja sam Gospod Bog vaš.

16

1 A Korej sin Isara sina Kata sina Levijeva, i Datan i Aviron sinovi Elijavovi, i Avnan sin Faleta sina Ruvimova pobuniše se,
2 I ustaše na Mojsija, i s njima dvjesta i pedeset ljudi izmeðu sinova Izrailjevijeh, glavara narodnijeh, koji se sazivahu na zbor i bijahu ljudi znatni.
3 I skupiše se na Mojsija i na Arona, i rekoše im: dosta nek vam je; sav ovaj narod, svi su sveti, i među njima je Gospod; zašto se vi podižete nad zborom Gospodnjim?
4 Kad to èu Mojsije, pade nièice.
5 Potom reèe Koreju i svoj družini njegovoj govoreæi: sjutra æe pokazati Gospod ko je njegov, i ko je svet, i koga je pustio k sebi, jer koga je izabrao onoga æe pustiti k sebi.
6 Ovo uèinite: uzmite kadionice, Korej sa svom družinom svojom.
7 I metnite sjutra u njih ognja i metnite u njih kada pred Gospodom, i koga izbere Gospod onaj æe biti svet. Dosta nek vam je, sinovi Levijevi!

8 I reèe Mojsije Koreju: èujte sinovi Levijevi!
9 Malo li vam je što vas je Bog Izrailjev odvojio od zbora Izrailjeva pustivši vas k sebi da vršite službu u šatoru Gospodnjem i da stojite pred zborom i služite za nj?
10 Pustio je k sebi tebe i svu braæu tvoju, sinove Levijeve, s tobom, a vi tražite još i sveštenstvo?
11 Zato ti i sva družina tvoja skupiste se na Gospoda. Jer Aron šta je da vièete na nj?
12 I posla Mojsije da dozovu Datana i Avirona sinove Elijavove. A oni odgovoriše: neæemo da idemo.
13 Malo li je što si nas izveo iz zemlje u kojoj teèe mlijeko i med da nas pobiješ u ovoj pustinji, nego još hoæeš da vladaš nad nama?
14 Jesi li nas odveo u zemlju gdje teèe mlijeko i med? i jesi li nam dao da imamo njiva i vinograda? hoæeš li oèi ovijem ljudima da iskopaš? Neæemo da idemo.
15 Tada se rasrdi Mojsije vrlo, i reèe Gospodu: nemoj pogledati na dar njihov; nijednoga magarca nijesam uzeo od njih, niti sam kome od njih uèinio kakoga zla.
16 Potom reèe Mojsije Koreju: ti i svi tvoji stanite sjutra pred Gospodom, ti i oni i Aron.
17 I uzmite svaki svoju kadionicu, i metnite u njih kada, i stanite pred Gospodom svaki sa svojom kadionicom, dvjesta i pedeset kadionica, i ti i Aron, svaki sa svojom kadionicom.
18 I uzeše svaki svoju kadionicu, i metnuvši u njih ognja metnuše u njih kada, i stadoše na vrata šatora od sastanka s Mojsijem i Aronom.
19 A Korej sabra na njih sav zbor na vrata šatora od sastanka; tada se pokaza slava Gospodnja svemu zboru.
20 I reèe Gospod Mojsiju i Aronu govoreæi:
21 Odvojte se iz toga zbora, da ih odmah satrem.
22 A oni padoše nièice i rekoše: Bože, Bože duhovima i svakom tijelu! ovaj jedan zgriješio, i na sav li æeš se zbor gnjeviti?
23 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
24 Reci zboru i kaži: otstupite od šatora Korejeva i Datanova i Avironova.
25 I ustavši Mojsije otide k Datanu i Avironu, a za njim otidoše starješine Izrailjeve.
26 I reèe zboru govoreæi: otstupite od šatora tijeh bezbožnika, i ne dodijevajte se nièega što je njihovo, da ne izginete sa svijeh grijeha njihovijeh.
27 I otstupiše sa svijeh strana od šatora Korejeva i Datanova i Avironova; a Datan i Aviron izašavši stadoše svaki na vrata od šatora svojega sa ženama svojim i sa sinovima svojim i s djecom svojom.
28 Tada reèe Mojsije: ovako æete poznati da me je Gospod poslao da èinim sva ova djela, i da ništa ne èinim od sebe:
29 Ako ovi pomru kao što mru svi ljudi, i ako budu pokarani kao što bivaju pokarani svi ljudi, nije me poslao Gospod;
30 Ako li što novo uèini Gospod, i zemlja otvori usta svoja i proždre ih sa svijem što je njihovo, i siðu živi u grob, tada znajte da su ovi ljudi uvrijedili Gospoda.
31 A kad izgovori rijeèi ove, rasjede se zemlja pod njima,
32 I otvorivši zemlja usta svoja proždrije ih, i domove njihove i sve ljude Korejeve i sve blago njihovo.
33 I tako siðoše sa svijem što imahu živi u grob, i pokri ih zemlja i nesta ih iz zbora.
34 A svi Izrailjci koji bijahu oko njih pobjegoše od vike njihove, jer govorahu: da nas ne proždre zemlja.
35 I izaðe oganj od Gospoda, i sažeže onijeh dvjesta i pedeset ljudi koji prinesoše kad.
36 Tada reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
37 Kaži Eleazaru sinu Arona sveštenika neka pokupi kadionice iz toga garišta, i ugljevlje iz njih neka razbaci, jer su svete;
38 Kadionice onijeh koji ogriješiše duše svoje neka raskuju na ploèe da se okuje oltar, jer kadiše njima pred Gospodom, zato su svete, i neka budu sinovima Izrailjevijem znak.
39 I pokupi Eleazar sveštenik kadionice mjedene, kojima bjehu kadili oni što izgorješe, i raskovaše ih na okov oltaru
40 Za spomen sinovima Izrailjevijem, da ne pristupa niko drugi koji nije roda

Aronova da kadi pred Gospodom, da mu ne bude kao Koreju i družini njegovoj, kao što mu bješe kazao Gospod preko Mojsija.
41 A sjutradan vikaše sav zbor sinova Izrailjevijeh na Mojsija i na Arona govoreæi: pobiste narod Gospodnji.
42 A kad se stjecaše narod na Mojsija i na Arona, pogledaše na šator od sastanka, a to oblak na njemu, i pokaza se slava Gospodnja.
43 I doðe Mojsije i Aron pred šator od sastanka.
44 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
45 Uklonite se iz toga zbora da ih odmah potrem. A oni padoše nièice.
46 I reèe Mojsije Aronu: uzmi kadionicu, i metni u nju ognja s oltara, i metni kada, i idi brže ka zboru, i oèisti ih; jer gnjev žestok izaðe od Gospoda, i pomor poèe.
47 I uzevši Aron kadionicu, kao što mu reèe Mojsije, otrèa usred zbora, i gle, pomor veæ bješe poèeo u narodu; i okadiv oèisti narod.
48 I stajaše među mrtvima i živima, i ustavi se pomor.
49 A onijeh koji pomriješe od toga pomora bješe èetrnaest tisuæa i sedam stotina, osim onijeh što izgiboše s Koreja.
50 I vrati se Aron k Mojsiju na vrata šatora od sastanka, kad se ustavi pomor.

17

1 Potom reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Reci sinovima Izrailjevijem, i uzmi od njih po jednu palicu od svakoga doma otaca njihovijeh, od svijeh knezova njihovijeh, po domovima otaca njihovijeh, dvanaest palica, i ime svakoga napiši na palici njegovoj.
3 A na palici Levijevoj napiši ime Aronovo, jer je svaka palica za jednog poglavara od doma otaca njihovijeh.
4 I ostavi ih u šatoru od sastanka pred svjedoèanstvom, gdje se sastajem s vama.
5 I koga izaberem, njegova æe palica procvjetati; tako æu utišati pred sobom viku sinova Izrailjevijeh što vièu na vas.
6 Kad to reèe Mojsije sinovima Izrailjevijem, dadoše mu svi knezovi njihovi palice, svaki knez po palicu od doma oca svojega, dvanaest palica, i palica Aronova bješe među palicama njihovijem.
7 I ostavi Mojsije palice pred Gospodom u šatoru od svjedoèanstva.
8 A sjutradan doðe Mojsije u šator od svjedoèanstva, i gle, procvjetala palica Aronova od doma Levijeva; bješe napupila i cvjetala, i bademi zreli na njoj.
9 I iznese Mojsije sve one palice ispred Gospoda k svijem sinovima Izrailjevijem, i razgledavši ih uzeše svaki svoju palicu.
10 A Gospod reèe Mojsiju: donesi opet palicu Aronovu pred svjedoèanstvo da se èuva za znak nepokornima, da prestane vika njihova na me, da ne izginu.
11 I uèini Mojsije, kako mu zapovjedi Gospod tako uèini.
12 Tada rekoše sinovi Izrailjevi Mojsiju govoreæi: pomrijesmo, propadosmo, svi propadosmo.
13 Ko se god približi k šatoru Gospodnjemu, gine; hoæemo li svi izginuti?

18

1 A Gospod reèe Aronu: ti i sinovi tvoji i dom oca tvojega s tobom nosite grijehe o svetinju; ti i sinovi tvoji s tobom nosite grijehe sveštenstva svojega.
2 I braæu svoju, pleme Levijevo, pleme oca svojega uzmi k sebi da budu uza te i služe ti; a ti æeš i sinovi tvoji s tobom služiti pred šatorom od sastanka.
3 Neka dobro slušaju zapovijesti tvoje i rade što treba u svem šatoru; ali k sudovima od svetinje k oltaru neka ne pristupaju, da ne izginu i oni i vi.
4 Neka budu dakle uza te, i neka rade sve što treba u šatoru od sastanka u svakoj službi u njemu; ali niko drugi da ne pristupi s vama.
5 A vi radite što treba u svetinji i što treba na oltaru, da više ne doðe gnjev na sinove Izrailjeve.
6 Jer evo ja uzeh braæu vašu Levite između sinova Izrailjevijeh, i vama su dani na dar za Gospoda, da vrše službu u šatoru od sastanka.
7 A ti i sinovi tvoji s tobom vršite sveštenièku službu svoju u svemu što pripada k oltaru i što biva iza zavjesa,

i služite; sveštenstvo darovah vam, zato ko bi drugi pristupio, da se pogubi.

8 Još reèe Gospod Aronu: evo, dajem ti i prinose svoje što se u vis podižu, između svijeh stvari koje posveæuju sinovi Izrailjevi dajem ih tebi radi pomazanja i sinovima tvojim zakonom vjeènim.

9 To neka je tvoje od stvari posveæenijeh, koje se ne sažižu; svaki prinos njihov između svijeh darova njihovijeh i između svijeh prinosa za grijeh i svijeh prinosa za krivicu, koje mi donesu, svetinja nad svetinjama da je tvoja i sinova tvojih.

10 U svetinji ga jedi, sve muškinje neka ga jede, sveta stvar da ti je.

11 Tvoje su dakle žrtve darova njihovijeh koje se u vis podižu; i svaku žrtvu sinova Izrailjevijeh koja se obræe tebi dajem i sinovima tvojim i kæerima tvojim s tobom zakonom vjeènim; ko je god èist u domu tvojem, neka jede.

12 Najbolje od ulja i najbolje od vina i žita, prvine koje daju Gospodu, tebi dajem.

13 Prvine od svega što rodi u zemlji njihovoj, koje donesu Gospodu, tvoje neka budu; ko je god èist u domu tvojem neka jede.

14 Sve zavjetovano Bogu i Izrailju, tvoje neka je.

15 Što god otvora matericu između svakoga tijela koje prinose Gospodu, i između ljudi i između stoke, tvoje da bude; ali prvenac èovjeèji neka se otkupljuje; i prvenac neèiste stoke neka se otkupljuje.

16 A otkup neka mu bude kad bude od mjeseca dana po tvojoj cijeni pet sikala srebra, po siklu svetom; u njemu je dvadeset gera.

17 A prvenca od krave ili prvenca od ovce ili prvenca od koze ne daj da se otkupi; svete su stvari; krvlju njihovom pokropi oltar, i salo njihovo zapali, da bude žrtva ognjena za miris ugodni Gospodu.

18 A meso od njih da je tvoje, kao grudi što se obræu i kao pleæe desno, da je tvoje.

19 Sve prinose što se podižu od posveæenijeh stvari, što prinose sinovi Izrailjevi Gospodu, dajem tebi i sinovima tvojim i kæerima tvojim s tobom zakonom vjeènim; to æe biti zavjet osoljen, vjeèan pred Gospodom tebi i sjemenu tvojemu s tobom.

20 Još reèe Gospod Aronu: u zemlji njihovoj da nemaš našljedstva, ni dijela među njima da nemaš; ja sam dio tvoj i tvoje našljedstvo među sinovima Izrailjevijem.

21 A sinovima Levijevim evo dajem u našljedstvo sve desetke od Izrailja za službu njihovu što služe u šatoru od sastanka.

22 A sinovi Izrailjevi neka više ne pristupaju k šatoru od sastanka, da se ne ogriješe i ne izginu.

23 Nego sami Leviti neka služe službu u šatoru od sastanka, i oni neka nose grijeh svoj zakonom vjeènim od koljena do koljena, pa da nemaju našljedstva među sinovima Izrailjevijem.

24 Jer desetke sinova Izrailjevijeh, što æe donositi Gospodu na žrtvu što se podiže, dajem Levitima u našljedstvo; toga radi rekoh za njih: među sinovima Izrailjevijem da nemaju našljedstva.

25 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:

26 Reci Levitima i kaži im: kad uzmete od sinova Izrailjevijeh desetak koji vam dadoh od njih za našljedstvo vaše, onda prinesite od njega prinos što se podiže Gospodu, deseto od desetoga.

27 I primiæe vam se prinos vaš kao žito s gumna i kao vino iz kace.

28 Tako i vi prinosite prinos što se podiže Gospodu od svijeh desetaka svojih, koje æete uzimati od sinova Izrailjevijeh, i dajite od njih prinos Gospodnji Aronu svešteniku.

29 Od svega što vam se da prinosite svaki prinos što se podiže Gospodu, od svega što bude najbolje sveti dio.

30 I reci im: kad prinesete najbolje od toga, tada æe se primiti Levitima kao dohodak od gumna i kao dohodak od kace.

31 A jesti možete to na svakom mjestu i vi i porodice vaše, jer vam je plata za

službu vašu u šatoru od sastanka.
32 I neæete za to navuæi na se grijeha, kad stanete prinositi što je najbolje, i neæete oskvrniti svetijeh stvari sinova Izrailjevijeh, i neæete izginuti.

19

1 Još reèe Gospod Mojsiju i Aronu govoreæi:
2 Ovo je uredba i zakon što zapovjedi Gospod govoreæi: reci sinovima Izrailjevijem neka ti dovedu junicu crvenu zdravu, na kojoj nema mane, i koja još nije bila u jarmu;
3 I podajte je Eleazaru svešteniku, a on neka je izvede napolje iz okola da je zakolju pred njim.
4 I uzevši Eleazar krvi njezine na prst svoj neka pokropi krvlju prema šatoru od sastanka sedam puta.
5 Potom neka zapovjedi da se spali junica pred njegovijem oèima; kožu njezinu i meso njezino i krv njezinu s balegom neka spale.
6 I sveštenik uzevši drveta kedrova, isopa i crvca, neka baci u oganj gdje gori junica.
7 Potom neka opere haljine svoje i opere tijelo svoje vodom, pa onda neka uðe u oko, i neka bude sveštenik neèist do veèera.
8 Tako i ko je spali, neka opere haljine svoje vodom, i tijelo svoje neka opere vodom, i neka bude neèist do veèera.
9 A èist èovjek neka pokupi pepeo od junice i izruèi ga iza okola na èisto mjesto, da se èuva zboru sinova Izrailjevijeh za vodu oèišæenja; to je žrtva za grijeh.
10 I onaj koji pokupi pepeo od junice neka opere haljine svoje, i neka bude neèist do veèera. To neka je sinovima Izrailjevijem i došljaku koji se bavi među njima vjeèan zakon.
11 Ko se dotakne mrtva tijela èovjeèijega, da je neèist sedam dana.
12 On neka se oèisti onom vodom treæi dan i sedmi dan, i biæe èist; ako li se ne oèisti treæi dan i sedmi, neæe biti èist.
13 Ko se dotakne mrtva tijela èovjeèijega pa se ne oèisti, onaj je oskvrnio šator Gospodnji; zato da se istrijebi ona duša iz Izrailja; jer nije pokropljen vodom oèišæenja, zato je neèist, i neèistota je njegova na njemu.
14 Ovo je zakon kad èovjek umre u šatoru: ko god uðe u onaj šator i ko god bude u šatoru, neèist da je sedam dana;
15 I svaki sud otkriven, koji ne bude dobro zaklopljen, neèist je.
16 I ko se god dotakne u polju posjeèenoga maèem ili umrloga ili kosti èovjeèije ili groba, neèist da je sedam dana.
17 I neka za neèistoga uzmu pepela od junice spaljene za grijeh, i neka naliju na nj vode žive u sud.
18 Potom neka uzme èist èovjek isopa i zamoèi u onu vodu, i pokropi njom šator i sve sude i ljude koji su u njemu bili; tako i onoga koji bi se dotakao kosti ili èovjeka posjeèena ili umrla ili groba.
19 Èisti neèistoga neka pokropi treæi i sedmi dan; i kad ga oèisti sedmi dan, neka opere haljine svoje i sebe neka opere vodom, i biæe èist uveèe.
20 A ko bude neèist pa se ne oèisti, da se istrijebi ona duša iz zbora; jer je svetinju Gospodnju oskvrnio, a nije pokropljen vodom oèišæenja; neèist je.
21 I ovo neka im je zakon vjeèan: i koji pokropi vodom oèišæenja, neka opere haljine svoje; i ko se god dotakne vode oèišæenja, da je neèist do veèera.
22 I èega se god dotakne ko je neèist, da je neèisto; i ko se njega dotakne, da je neèist do veèera.

20

1 I sinovi Izrailjevi, sav zbor njihov, doðoše u pustinju Sinsku prvoga mjeseca, i stade narod u Kadisu; i ondje umrije Marija, i bi pogrebena ondje.
2 A ondje nemaše zbor vode, te se skupiše na Mojsija i na Arona.
3 I svaðaše se narod s Mojsijem, i govorahu: kamo da smo pomrli kad pomriješe braæa naša pred Gospodom!
4 Zašto dovedoste zbor Gospodnji u ovu pustinju da izginemo ovdje i mi i stoka naša?
5 I zašto nas izvedoste iz Misira da nas dovedete na ovo zlo mjesto, gdje ne rodi

ni žito ni smokva ni grožđe ni šipak, a ni vode nema za piæe?
6 I doðe Mojsije i Aron ispred zbora na vrata šatora od sastanka, i padoše nièice; i pokaza im se slava Gospodnja.
7 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
8 Uzmi štap, i sazovite zbor ti i Aron brat tvoj, i progovorite stijeni pred njima, te æe dati vodu svoju; tako æeš im izvesti vodu iz stijene, i napojiæeš zbor i stoku njihovu.
9 I Mojsije uze štap ispred Gospoda, kako mu zapovjedi Gospod.
10 I sazvaše Mojsije i Aron zbor pred stijenu, i on im reèe: slušajte odmetnici! hoæemo li vam iz ove stijene izvesti vodu?
11 I diže Mojsije ruku svoju i udari u stijenu štapom svojim dva puta, i izide voda mnoga, te se napoji narod i stoka njihova.
12 A Gospod reèe Mojsiju i Aronu: što mi ne vjerovaste i ne proslaviste me pred sinovima Izrailjevim, zato neæete odvesti zbora toga u zemlju koju sam im dao.
13 To je voda od svaðe, gdje se svaðaše sinovi Izrailjevi s Gospodom, i on se proslavi među njima.
14 Iza toga posla Mojsije poslanike iz Kadisa k caru Edomskom da mu reku: ovako kaže brat tvoj Izrailj: ti znaš sve nevolje koje nas snaðoše:
15 Kako naši oci siðoše u Misir, i bijasmo u Misiru dugo vremena, i kako Misirci zlo èiniše nama i ocima našim;
16 I vikasmo ka Gospodu, i Gospod èu glas naš, i posla anðela, koji nas izvede iz Misira; i evo smo u Kadisu, gradu na tvojoj meði.
17 Pusti nas da proðemo kroz tvoju zemlju; neæemo iæi preko polja ni preko vinograda, niti æemo piti vode iz kojega studenca; iæi æemo carskim putem, neæemo svrtati ni nadesno ni nalijevo dok ne prijeðemo među tvoju.
18 A Edom mu odgovori: ne idi preko moje zemlje, da ne izidem s maèem preda te.
19 A sinovi Izrailjevi rekoše mu: iæi æemo utrenikom, i ako se napijemo vode tvoje, mi ili stoka naša, platiæemo je; ništa više, samo da pješice proðemo.
20 A on im odgovori: neæete proæi. I izide Edom pred njih s mnogo naroda i s velikom silom.
21 I kad ne htje Edom dopustiti Izrailju da prijeðe preko meðe njegove, Izrailj otide od njega.
22 I krenuvši se od Kadisa doðoše sinovi Izrailjevi, sav zbor njihov, ka gori Oru.
23 I Gospod reèe Mojsiju i Aronu na gori Oru kod meðe Edomske govoreæi:
24 Aron valja da se pribere k rodu svojemu, jer neæe uæi u zemlju koju sam dao sinovima Izrailjevijem, jer ne poslušaste zapovijesti moje na vodi od svaðe.
25 Uzmi Arona i Eleazara sina njegova, i izvedi ih na goru Or.
26 I svuci Aronu haljine njegove i obuci ih Eleazaru sinu njegovu, pa æe se Aron pribrati i umrijeti ondje.
27 I uèini Mojsije kako zapovjedi Gospod; i izidoše na goru Or pred svijem zborom.
28 I svuèe Mojsije s Arona haljine njegove i obuèe ih Eleazaru sinu njegovu, i umrije ondje Aron navrh gore, a Mojsije i Eleazar sidoše s gore.
29 A kad vidje sav zbor da umrije Aron, plaka sav dom Izrailjev za Aronom trideset dana.

21

1 A kad èu Hananej car Aradski, koji življaše na jugu, da ide Izrailj putem kojim idoše uhode, on se pobi s njima i zarobi ih nekoliko.
2 Tada se Izrailj zavjetova Gospodu i reèe: ako daš ovaj narod meni u ruke, do temelja æu raskopati gradove njihove.
3 I usliši Gospod glas Izrailjev i dade mu Hananeje, a on zatr njih i gradove njihove, i prozva ono mjesto Orma.
4 Potom poðoše od gore Ora k Crvenom Moru obilazeæi zemlju Edomsku, i oslabi duh narodu od puta.
5 I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hljeba ni vode, a ovaj se nikaki hljeb veæ ogadio duši našoj.

6 A Gospod pusti na narod zmije vatrene, koje ih ujedahu, te pomrije mnogo naroda u Izrailju.
7 Tada doðe narod k Mojsiju i rekoše: zgriješismo što vikasmo na Gospoda i na tebe; moli Boga neka ukloni zmije od nas. I Mojsije se pomoli za narod.
8 I Gospod reèe Mojsiju: naèini zmiju vatrenu, i metni je na motku, i koga ujede zmija, neka pogleda u nju, pa æe ozdraviti.
9 I naèini Mojsije zmiju od mjedi, i metnu je na motku, i koga god ujede zmija on pogleda u zmiju od mjedi, i ozdravi.
10 Potom poðoše sinovi Izrailjevi, i stadoše u oko u Ovotu.
11 I iz Ovota otišavši stadoše u oko na brdima Avarimskim u pustinji koja je prema Moavskoj s istoka.
12 Odande otišavši stadoše u oko u dolini Zaredu.
13 I odatle otišavši stadoše u oko na brodu na Arnonu, koji je u pustinji i izlazi od meðe Amorejske. Jer je Arnon meða Moavska između Moavaca i Amorejaca.
14 Zato se kaže u knjizi o ratovima Gospodnjim: na Vajeva u Sufi i na potoke Arnonske.
15 Jer ti potoci, koji dopiru do mjesta Ara, teku pokraj meðe Moavske.
16 A otuda doðoše k Viru; to je studenac za koji bješe rekao Gospod Mojsiju: skupi narod, i daæu im vode.
17 Tada pjeva Izrailj pjesmu ovu: Diži se, studenèe; pripijevajte ga;
18 Studenèe, koji kopaše knezovi, koji iskopaše poglavari narodni s onijem koji postavi zakon, palicama svojim. A iz pustinje otidoše u Mantanail,
19 A iz Mantanaila u Nadil, a iz Nadila u Vamot,
20 A iz Vamota u dolinu koja je u polju Moavskom kod gore Fazge i gleda u pustinju.
21 Tada posla Izrailj poslanike k Sionu caru Amorejskom govoreæi:
22 Pusti da proðemo kroz tvoju zemlju, neæemo svrtati ni u polje ni u vinograd, niti æemo piti vode iz studenaca; iæi æemo carskim putem dokle ne prijeðemo meðu tvoju.
23 Ali ne dade Sion Izrailju da proðe kroz zemlju njegovu, nego sabra Sion sav narod svoj, i izaðe na Izrailja u pustinju, i doðe u Jasu, i pobi se s Izrailjem.
24 Ali ga isijeèe Izrailj oštrim maèem, i osvoji zemlju njegovu od Arnona pa do Javoka do sinova Amonovijeh, jer tvrda bješe meða sinova Amonovijeh.
25 I uze Izrailj sva ona mjesta i naseli se u svijem gradovima Amorejskim, u Esevonu i u svijem selima njegovijem.
26 Jer Esevon bješe grad Siona cara Amorejskoga, koji bješe prvi zavojštio na cara Moavskoga i bješe mu uzeo svu zemlju njegovu do Arnona.
27 Zato govore u prièi: hodite u Esevon, da se sagradi i podigne grad Sionov.
28 Jer oganj izaðe iz Esevona, plamen iz grada Sionova, i spali Ar Moavski i stanovnike na visini Arnonskoj.
29 Teško tebi, Moave; propao si, narode Hamosov; dao je sinove svoje koji utekoše i kæeri svoje u ropstvo Sionu caru Amorejskom.
30 Ali ih postrijeljasmo, propade Esevon do Devona, i potrsmo ih do Nofe, koja dopire do Medeve.
31 I tako živje Izrailj u zemlji Amorejskoj.
32 Potom posla Mojsije da uhode Jazir, i uzeše sela oko njega, i izagnaše Amorejce koji bijahu ondje.
33 Potom obrativši se poðoše u Vasan; i izide Og car Vasanski pred njih, on i sav narod njegov na boj u Edrajin.
34 A Gospod reèe Mojsiju: ne boj ga se; jer sam ga dao u tvoje ruke i sav narod njegov i zemlju njegovu; i uèini mu kako si uèinio Sionu caru Amorejskom koji življaše u Esevonu.
35 I pobiše ga i sinove njegove i sav narod njegov, da ne osta nijedan, i osvojiše zemlju njegovu.

22

1 Odatle se podigoše sinovi Izrailjevi, i stadoše u oko u polju Moavskom s onu stranu Jordana prema Jerihonu.
2 I vidje Valak sin Seforov sve što uèini Izrailj Amoreju,

3 I uplaši se Moav od naroda veoma; jer ga bješe mnogo, i prituži Moavu od sinova Izrailjevijeh.
4 Pa reèe Moav starješinama Madijanskim: sada æe ova množina pojesti sve što je oko nas kao vo travu u polju. A Valak sin Seforov bješe u ono vrijeme car Moavski.
5 I posla poslanike k Valamu sinu Veorovu u Faturu, koja je na rijeci u zemlji naroda njegova, govoreæi: evo narod izide iz Misira, evo prekrilio je zemlju, i stoji prema meni.
6 Nego hodi, prokuni mi ovaj narod, jer je jaèi od mene, eda bih mu odolio i pobio ga ili istjerao iz zemlje ove; jer znam, koga blagosloviš biæe blagosloven, a koga prokuneš biæe proklet.
7 I otidoše starješine Moavske i starješine Madijanske noseæi darove za vraèanje; i doðoše k Valamu, i kazaše mu rijeèi Valakove.
8 A on im reèe: ostanite ovdje ovu noæ, i odgovoriæu vam kako mi Gospod kaže. I ostaše knezovi Moavski kod Valama.
9 A Bog doðe k Valamu i reèe mu: kakvi su to ljudi kod tebe?
10 I reèe Valam Bogu: Valak sin Seforov, car Moavski, posla ih k meni govoreæi:
11 Evo narod izide iz Misira i prekrili zemlju; nego hodi, prokuni mi ga, eda bih ga nadbio i otjerao ga.
12 A Bog reèe Valamu: ne idi s njima, niti kuni toga naroda, jer je blagosloven.
13 I ujutru ustavši Valam reèe knezovima Valakovijem: vratite se u svoju zemlju, jer mi ne da Bog da idem s vama.
14 I ustavši knezovi Moavski doðoše k Valaku, i rekoše: ne htje Valam poæi s nama.
15 Tada opet posla Valak više knezova i veæe od prvijeh.
16 I oni došavši k Valamu rekoše mu: ovako veli Valak sin Seforov: nemoj se zatezati, molim te, nego doði k meni.
17 Jer æu te dobro darivati, i što mi god reèeš èiniæu; zato doði, molim te, prokuni mi ovaj narod.
18 A Valam odgovori i reèe slugama Valakovijem: da mi da Valak kuæu svoju punu srebra i zlata, ne bih mogao prestupiti rijeèi Gospoda Boga svojega da uèinim što malo ili veliko.
19 Ali opet ostanite ovdje i vi ovu noæ, da vidim što æe mi sada kazati Gospod.
20 I doðe Bog noæu k Valamu i reèe mu: kad su došli ti ljudi da te zovu, ustani, idi s njima, ali što ti kažem ono da èiniš.
21 I ujutru ustavši Valam osamari magaricu svoju, i poðe s knezovima Moavskim.
22 Ali se razgnjevi Bog što on poðe; i stade anðeo Gospodnji na put da mu ne da; a on sjeðaše na magarici svojoj i imaše sa sobom dva momka svoja.
23 A kad magarica vidje anðela Gospodnjega gdje stoji na putu s golijem maèem u ruci, svrnu magarica s puta i poðe preko polja. A Valam je stade biti da je vrati na put.
24 A anðeo Gospodnji stade na stazu među vinogradima, a bijaše zid i odovud i odonud.
25 I magarica videæi anðela Gospodnjega pribi se uz drugi zid, i pritište nogu Valamovu o zid; a on je stade opet biti.
26 Potom anðeo Gospodnji otide dalje, i stade u tjesnacu, gdje ne bješe mjesta da se svrne ni nadesno ni nalijevo.
27 I magarica videæi anðela Gospodnjega pade pod Valamom, a Valam se vrlo razljuti, i stade biti magaricu svojim štapom.
28 Tada Gospod otvori usta magarici, te ona reèe Valamu: šta sam ti uèinila, te me biješ veæ treæi put?
29 A Valam reèe magarici: što mi prkosiš? da imam maè u ruci, sad bih te ubio.
30 A magarica reèe Valamu: nijesam li tvoja magarica? jašeš me otkako sam postala tvoja do danas; jesam li ti kad tako uèinila? A on reèe: nijesi.
31 Tada Gospod otvori oèi Valamu, koji ugleda anðela Gospodnjega gdje stoji na putu s golijem maèem u ruci. I on savi glavu i pokloni se licem svojim.
32 I reèe mu anðeo Gospodnji: zašto si bio magaricu svoju veæ tri puta? evo ja izidoh da ti ne dam, jer tvoj put nije meni po volji.
33 Kad me ugleda magarica, ona se ukloni ispred mene veæ tri puta; a da se

nije uklonila ispred mene, tebe bih veæ ubio a nju bih ostavio u životu.
34 A Valam reèe anðelu Gospodnjemu: zgriješio sam, jer nijesam znao da ti stojiš preda mnom na putu; ako tebi nije po volji, ja æu se vratiti.
35 A anðeo Gospodnji reèe Valamu: idi s tijem ljudima, ali samo ono govori što ti ja kažem. Tada Valam otide s knezovima Valakovim.
36 A kad èu Valak da ide Valam, izide mu na susret u grad Moavski na meði Arnonskoj nakraj meðe.
37 I reèe Valak Valamu: nijesam li slao k tebi i zvao te? zašto mi ne doðe? eda li te ne mogu darivati?
38 A Valam reèe Valaku: evo sam došao k tebi; ali hoæu li moæi što govoriti? Što mi Bog metne u usta, ono æu govoriti.
39 I otide Valam s Valakom, i doðoše u grad Uzot.
40 I nakla Valak volova i ovaca, i posla Valamu i knezovima, koji bijahu s njim.
41 A ujutru uze Valak Valama i odvede ga na visinu Valovu, i odande mu pokaza jedan kraj naroda.

23

1 I reèe Valam Valaku: naèini mi ovdje sedam oltara, i pripravi mi ovdje sedam telaca i sedam ovnova.
2 I uèini Valak kako mu reèe Valam; i prinese Valak s Valamom na svakom oltaru po jedno tele i ovna.
3 Pa reèe Valam Valaku: stoj kod svoje žrtve paljenice; a ja idem eda bih se sreo s Gospodom, pa što mi javi kazaæu ti. I on otide sam.
4 I srete Bog Valama, a on mu reèe: sedam oltara spremih, i prinesoh po tele i ovna na svakom oltaru.
5 A Gospod metnu rijeèi u usta Valamu, i reèe: vrati se k Valaku i tako mu reci.
6 I vrati se k njemu, a on stajaše kod žrtve svoje paljenice i svi knezovi Moavski.
7 A on otvori prièu svoju, i reèe: iz Arama dovede me Valak car Moavski s planine istoène, govoreæi: hodi, prokuni mi Jakova, hodi, naruži Izrailja.
8 Kako bih kleo onoga koga ne kune Bog? ili kako bih ružio onoga koga Gospod ne ruži?
9 Jer svrh stijena vidim ga, i s humova gledam ga. Gle, ovaj æe narod nastavati sam, i s drugim narodima neæe se pomiješati.
10 Ko æe izbrojiti prah Jakovljev i broj od èetvrti Izrailja? Da bih ja umro smræu pravednièkom, i kraj moj da bi bio kao njihov!
11 Tada reèe Valak Valamu: šta to radiš od mene? Ja te dozvah da prokuneš neprijatelje moje, a gle, ti blagosiljaš jednako.
12 A on odgovori i reèe: zar neæu paziti i govoriti ono što mi je Gospod metnuo u usta?
13 Tada mu reèe Valak: hodi sa mnom na drugo mjesto, odakle æeš ga vidjeti; samo mu kraj vidiš, a svega ga ne vidiš; prokuni mi ga odande.
14 I dovede ga u polje Zofim, navrh Fazge, i naèini sedam oltara, i prinese na svakom oltaru po jedno tele i ovna.
15 Tada Valam reèe Valaku: stoj tu kod žrtve svoje paljenice, a ja idem onamo na susret Gospodu.
16 I srete Gospod Valama, i metnu mu rijeè u usta, i reèe: vrati se k Valaku, i tako govori.
17 I doðe k njemu, a on stajaše kod žrtve svoje paljenice i s njim knezovi Moavski; i reèe Valak: šta veli Gospod?
18 A on otvori prièu svoju, i reèe: ustani Valaèe, i poslušaj, èuj me sine Seforov!
19 Bog nije èovjek da laže, ni sin èovjeèji da se pokaje. Što kaže neæe li uèiniti, i što reèe neæe li izvršiti?
20 Gle, primih da blagoslovim; jer je on blagoslovio, a ja neæu poreæi.
21 Ne gleda na bezakonje u Jakovu ni na nevaljalstvo u Izrailju; Gospod je njegov s njim, i graja u njemu kao car kad nadvlada.
22 Bog ga je izveo iz Misira, on mu je kao snaga jednorogova.
23 Jer nema èini na Jakova ni vraèanja na Izrailja; u ovo doba govoriæe se o Jakovu i o Izrailju, što je uèinio Bog.
24 Evo, narod æe ustati kao silan lav, i kao laviæ skoèiæe; neæe leæi dokle ne

pojede lova i popije krvi pobijenijeh.
25 Tada reèe Valak Valamu: nemoj ga ni kleti ni blagosiljati.
26 A Valam odgovori Valaku: nijesam li ti kazao da æu èiniti što mi god Gospod kaže?
27 A Valak reèe Valamu: hodi, odvešæu te na drugo mjesto; da ako Bogu bude volja da mi ga odande prokuneš.
28 I odvede Valak Valama navrh Fegora, koji gleda u pustinju.
29 I reèe Valam Valaku: naèini mi ovdje sedam oltara, i pripravi mi ovdje sedam telaca i sedam ovnova.
30 I uèini Valak kako reèe Valam i prinese žrtvu po tele i ovna na svakom oltaru.

24

1 I vidjevši Valam da je Božja volja da blagosilja Izrailja, ne htje više ni iæi kao prije po vraèanje, nego se okrete licem k pustinji,
2 I podigavši oèi svoje ugleda Izrailja gdje stoji po plemenima svojim; i duh Božji doðe na nj.
3 I otvori prièu svoju, i reèe: kaže Valam sin Veorov; kaže èovjek kojemu su otvorene oèi;
4 Kaže onaj koji èuje rijeèi Božje, koji vidi utvaru Svemoguæega, koji kad padne otvorene su mu oèi:
5 Kako su lijepi šatori tvoji, Jakove, i kolibe tvoje, Izrailju!
6 Pružili su se kao potoci, kao vrtovi kraj rijeke, kao mirisava drveta koja je posadio Gospod, kao kedri na vodi.
7 Poteæi æe voda iz vijedra njegova, i sjeme æe njegovo biti među velikim vodama, i car æe se njegov podignuti svrh Agaga, i carstvo æe se njegovo uzvisiti.
8 Bog ga je izveo iz Misira, i on mu je kao snaga jednorogova; poješæe narode koji su mu neprijatelji, i kosti æe njihove potrti, i strijelama svojim postrijeljati ih.
9 Spustio se, leži kao laviæ i kao ljuti lav; ko æe ga probuditi? Ko tebe blagosilja, biæe blagosloven; a ko tebe kune, biæe proklet.
10 Tada se razgnjevi Valak na Valama, i pljesnu se rukama, i reèe Valak Valamu: dozvah te da prokuneš neprijatelje moje, a ti si blagoslovio eto veæ tri puta.
11 Odlazi u svoje mjesto; rekoh da æu te darivati, a eto Gospod ne da ti dara.
12 A Valam reèe Valaku: nijesam li i poslanicima tvojim koje si poslao k meni rekao govoreæi:
13 Da mi da Valak kuæu svoju punu srebra i zlata, ne bih mogao prestupiti rijeèi Gospodnje da uèinim što dobro ili zlo od sebe; što kaže Gospod ono æu kazati.
14 Ja sada evo idem k narodu svojemu, ali da ti kažem šta æe taj narod uèiniti narodu tvojemu najposlije.
15 Potom otvori prièu svoju, i reèe: kaže Valam sin Veorov, kaže èovjek kome su otvorene oèi,
16 Kaže koji èuje rijeèi Božje, i koji zna znanje o višnjem, i koji vidi utvaru svemoguæega i kad padne otvorene su mu oèi:
17 Vidim ga, ali ne sad; gledam ga, ali ne izbliza; izaæi æe zvijezda iz Jakova i ustaæe palica iz Izrailja, koja æe razbiti knezove Moavske i razoriti sve sinove Sitove.
18 I Edoma æe osvojiti i Sira æe osvojiti neprijatelji njegovi; jer æe Izrailj raditi junaèki.
19 I vladaæe koji je od Jakova, i zatræe ostatak od grada.
20 A ugledav Amalika, otvori prièu svoju, i reèe: Amalik je poèetak narodima, ali æe najposlije propasti.
21 A ugledav Keneja, otvori prièu svoju, i reèe: tvrd ti je stan, i na stijeni si savio gnijezdo svoje;
22 Ali æe biti izagnan Kenej; Asur æe ga zarobiti.
23 I opet otvori prièu svoju, i reèe: jaoh! ko æe biti živ kad to uèini Bog!
24 I laðe iz zemlje Kitimske doploviæe i dosadiæe Asircima i dosadiæe Jevrejima; ali æe i sami propasti.
25 Potom ustavši Valam otide, i vrati se u svoje mjesto; i Valak otide svojim putem.

25

1 I življaše Izrailj u Sitimu, i narod stade èiniti preljubu sa kæerima Moavskim.

2 One pozivahu narod na žrtve svojih
bogova, i narod jeðaše, i klanjaše se
bogovima njihovijem.
3 I Izrailj prionu uz Velfegora; i razgn-
jevi se Gospod na Izrailja.
4 I reèe Gospod Mojsiju: uzmi sve kne-
zove narodne, i objesi ih Gospodu prema
suncu, da se odvrati gnjev Gospodnji od
Izrailja.
5 I reèe Mojsije sudijama Izrailjevijem:
pobijte svaki svoje koji su prionuli uz
Velfegora.
6 I gle, jedan izmeðu sinova Izrailjevijeh
doðe i dovede k braæi svojoj jednu Madi-
janku na oèi Mojsiju i na oèi svemu zboru
sinova Izrailjevijeh; a oni zaplakaše na
vratima šatora od sastanka.
7 A kad to vidje Fines sin Eleazara sina
Arona sveštenika, usta isred zbora i uze
koplje u ruku;
8 I uðe za èovjekom Izrailjcem u šator,
i probode ih oboje, èovjeka Izrailjca i onu
ženu, kroz trbuh, i presta pogibija među
sinovima Izrailjevijem.
9 I izgibe ih od te pogibije dvadeset i
èetiri tisuæe.
10 Tada reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
11 Fines sin Eleazara sina Arona
sveštenika odvrati gnjev moj od sinova
Izrailjevijeh otvorivši revnost za me
među njima, da ne bih istrijebio sinove
Izrailjeve u revnosti svojoj.
12 Zato mu kaži: evo dajem mu svoj
zavjet mirni.
13 I imaæe on i sjeme njegovo nakon
njega zavjet sveštenstva vjeènoga, jer
revnova za Boga svojega i oèisti sinove
Izrailjeve.
14 A èovjeku Izrailjcu ubijenome, koji bi
ubijen s Madijankom, bješe ime Zamrije
sin Salmonov, knez od doma oca svojega
od plemena Simeunova.
15 A ubijenoj ženi Madijanci bješe ime
Hazvija kæi Sura kneza narodnoga u
domu oca svojega među Madijancima.
16 I reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
17 Zavojštite na Madijance, i bijte ih;
18 Jer oni zavojštiše na vas prijevarama
svojim, i prevariše vas Velfegorom i
Hazvijom kæerju kneza Madijanskoga,
sestrom svojom, koja bi ubijena u dan
pogibije koja doðe s Fegora.

26

1 A poslije te pogibije reèe Gospod Mo-
jsiju i Eleazaru sinu Aronovu sveštenику
govoreæi:
2 Izbrojte sav zbor sinova Izrailjevijeh
od dvadeset godina i više po domovima
otaca njihovijeh, sve koji mogu iæi na
vojsku u Izrailju.
3 I reèe im Mojsije i Eleazar sveštenik
u polju Moavskom na Jordanu prema
Jerihonu govoreæi:
4 Da se izbroje od dvadeset godina i
više, kako zapovjedi Gospod Mojsiju i
sinovima Izrailjevijem, koji izaðoše iz
zemlje Misirske.
5 Ruvim bješe prvenac Izrailjev; a
sinovi Ruvimovi: od Enoha porodica Eno-
hova; od Faluja porodica Falujeva;
6 Od Asrona porodica Asronova, od
Harmije porodica Harmijina.
7 To su porodice Ruvimove; a izbro-
jenijeh bješe među njima èetrdeset i tri
tisuæe i sedam stotina i trideset.
8 Sin Falujev bješe Elijav.
9 A sinovi Elijavovi: Namuilo i Datan
i Aviron. Ovaj Datan i ovaj Aviron,
koji bijahu od onijeh što se sazivahu na
zbor, ustaše na Mojsija i Arona u buni
Korejevoj, kad bješe buna na Gospoda;
10 I zemlja otvorivši usta svoja proždrije
njih i Koreja, i izgibe ta gomila, i spali ih
oganj dvjesta i pedeset ljudi, koji postaše
ugled.
11 A sinovi Korejevi ne pogiboše.
12 Sinovi Simeunovi po porodicama svo-
jim: od Namuila porodica Namuilova;
od Jamina porodica Jaminova; od Jahina
porodica Jahinova;
13 Od Zare porodica Zarina, od Saula
porodica Saulova.
14 To su porodice Simeunove; od njih
bješe dvadeset i dvije tisuæe i dvije sto-
tine.
15 A sinovi Gadovi po porodicama svo-
jim: od Sifona porodica Sifonova; od Ag-
ija porodica Agijeva; od Sunija porodica
Sunijeva;

16 Od Azena porodica Azenova; od Irija porodica Irijeva;
17 Od Aroda porodica Arodova; od Arilija porodica Arilijeva.
18 To su porodice sinova Gadovijeh, a među njima bješe izbrojenijeh èetrdeset tisuæa i pet stotina.
19 Sinovi Judini: Ir i Avnan; ali umriješe Ir i Avnan u zemlji Hananskoj.
20 Bijahu pak sinovi Judini po porodicama svojim: od Siloma porodica Silomova; od Faresa porodica Faresova; od Zare porodica Zarina.
21 A sinovi Faresovi bjehu: od Asrona porodica Asronova; od Jamuila porodica Jamuilova.
22 To su porodice Judine, a među njima bješe izbrojenijeh sedamdeset i šest tisuæa i pet stotina.
23 A sinovi Isaharovi po porodicama svojim: od Tole porodica Tolina; od Fuve porodica Fuvina;
24 Od Jasuva porodica Jasuvova; od Amrama porodica Amramova.
25 To su porodice Isaharove; a među njima bješe izbrojenijeh šezdeset i èetiri tisuæe i tri stotine.
26 Sinovi Zavulonovi po porodicama svojim: od Sareda porodica Saredova; od Alona porodica Alonova; od Alila porodica Alilova.
27 To su porodice Zavulonove, a među njima bješe izbrojenijeh šezdeset tisuæa i pet stotina.
28 Sinovi Josifovi po porodicama svojim: Manasija i Jefrem;
29 Sinovi Manasijini: od Mahira porodica Mahirova; a Mahir rodi Galada, od kojega je porodica Galadova.
30 Ovo su sinovi Galadovi: od Ahijezera porodica Ahijezerova; od Heleka porodica Helekova;
31 Od Esrila porodica Esrilova; od Sihema porodica Sihemova;
32 Od Simaera porodica Simaerova; od Ofera porodica Oferova;
33 A Salpad sin Oferov nemaše sinova nego kæeri, kojima su imena Mala i Nuja i Egla i Melha i Tersa.
34 To su porodice Manasijine, a od njih bješe izbrojenijeh pedeset i dvije tisuæe i sedam stotina.
35 Sinovi pak Jefremovi po porodicama svojim: od Sutala porodica Sutalova; od Vehera porodica Veherova; od Tahana porodica Tahanova.
36 A ovo su sinovi Sutalovi: od Erana porodica Eranova.
37 To su porodice sinova Jefremovijeh; a među njima bješe izbrojenijeh trideset i dvije tisuæe i pet stotina. To su sinovi Josifovi po porodicama svojim.
38 A sinovi Venijaminovi po porodicama svojim: od Vele porodica Velina; od Asvila porodica Asvilova; od Ahirama porodica Ahiramova;
39 Od Sufama porodica Sufamova; od Ufama porodica Ufamova.
40 A Velini sinovi bjehu: Ader i Naman; od Adera porodica Aderova; od Namana porodica Namanova.
41 To su sinovi Venijaminovi po porodicama svojim, a među njima bješe izbrojenijeh èetrdeset i pet tisuæa i šest stotina.
42 A ovo su sinovi Danovi po porodicama svojim: od Sameja porodica Samejeva; to je rod Danov po porodicama svojim.
43 U svijem porodicama Samejevijem bješe izbrojenijeh šezdeset i èetiri tisuæe i èetiri stotine.
44 Sinovi Asirovi po porodicama svojim: od Jamina porodica Jaminova; od Jesuja porodica Jesujeva; od Verija porodica Verijina.
45 Sinovi Verijini: od Hovera porodica Hoverova; od Melhila porodica Melhilova.
46 A kæeri Asirovoj bješe ime Sara.
47 To su porodice sinova Asirovijeh; a među njima bješe izbrojenijeh pedeset i tri tisuæe i èetiri stotine.
48 Sinovi Neftalimovi po porodicama svojim: od Asila porodica Asilova; od Gunija porodica Gunijeva;
49 Od Jesera porodica Jeserova; od Selima porodica Selimova.
50 To je rod Neftalimov po porodicama svojim, a među njima bješe izbrojenih èetrdeset i pet tisuæa i èetiri stotine.

51 To su izbrojeni među sinovima Izrailjevijem, šest stotina i jedna tisuæa i sedam stotina i trideset.
52 A Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
53 Tijem neka se podijeli zemlja u našljedstvo prema broju imena;
54 Kojih ima više, podaj im veæe našljedstvo, a kojih ima manje, njima manje; svi prema broju izbrojenijeh svojih neka imaju našljedstvo.
55 Ali ždrijebom neka se podijeli zemlja: po imenima plemena otaca svojih neka dobiju našljedstvo.
56 Ždrijebom neka se podijeli svakome plemenu, bilo veliko ili malo.
57 A ovo su izbrojeni između Levita po porodicama svojim: od Girsona porodica Girsonova; od Kata porodica Katova; od Merarija porodica Merarijeva.
58 Ovo su porodice Levijeve: porodica Lovenijeva, porodica Hevronova, porodica Malijeva, porodica Musijeva, porodica Korejeva. A Kat je rodio Amrama.
59 A ime je ženi Amramovoj Johaveta, kæi Levijeva, koja mu se rodila u Misiru; a ona rodi Amramu Arona i Mojsija, i Mariju sestru njihovu.
60 A Aronu se rodi Nadav i Avijud i Eleazar i Itamar.
61 Ali Nadav i Avijud pogiboše kad prinesoše tuđ oganj pred Gospodom.
62 I bješe ih izbrojenijeh dvadeset i tri tisuæe, svega muškinja od jednoga mjeseca i više; i ne biše brojeni među sinove Izrailjeve, jer im nije dano našljedstvo među sinovima Izrailjevijem.
63 To su izbrojeni, kad Mojsije i Eleazar sveštenik izbrojiše sinove Izrailjeve u polju Moavskom na Jordanu prema Jerihonu.
64 A među njima ne bješe nijedan od onijeh koje izbrojiše Mojsije i Aron sveštenik kad brojiše sinove Izrailjeve u pustinji Sinajskoj.
65 Jer Gospod bješe rekao za njih: pomrijeæe u pustinji. I ne osta ih ni jedan osim Haleva sina Jefonijina i Isusa sina Navina.

27

1 Tada doðoše kæeri Salpada sina Ofera sina Galada sina Mahira sina Manasijina, od plemena Manasije sina Josifova, a imena im bjehu Mala, Nuja, Egla, Melha i Tersa.
2 I stadoše pred Mojsija i pred Eleazara sveštenika i pred knezove i sav zbor na vratima šatora od sastanka, i rekoše:
3 Otac naš umrije u pustinji, ali ne bješe u društvu s onima koji se pobuniše na Gospoda u buni Korejevoj, nego umrije od grijeha svojega, a ne ostavi sinova.
4 Zašto da se istrijebi ime oca našega iz porodice njegove zato što nije imao sina? Daj nam našljedstvo među braæom oca našega.
5 I iznese Mojsije stvar njihovu pred Gospoda.
6 A Gospod reèe Mojsiju govoreæi:
7 Pravo govore kæeri Salpadove; podaj im pravo da imaju našljedstvo među braæom oca svojega, i prenesi našljedstvo oca njihova na njih.
8 A sinovima Izrailjevijem kaži i reci: kad ko umre a nema sina, onda prenesite našljedstvo njegovo na kæer njegovu;
9 Ako li ni kæeri nema, onda podajte našljedstvo njegovo braæi njegovoj;
10 Ako li ni braæe nema, onda podajte našljedstvo njegovo braæi oca njegova;
11 Ako li nema ni braæe oèine, onda podajte našljedstvo njegovo onomu ko mu je najbliži u rodu njegovu, i neka je njegovo. I to neka bude sinovima Izrailjevijem zakon za suđenje, kako zapovjedi Gospod Mojsiju.
12 Još reèe Gospod Mojsiju: izidi na goru ovu Avarimsku, i vidi zemlju koju sam dao sinovima Izrailjevijem.
13 I kad je vidiš, pribraæeš se k rodu svojemu i ti, kao što se pribrao Aron brat tvoj.
14 Jer ne poslušaste rijeèi moje u pustinji Sinu u svaði narodnoj, kad je trebalo da me proslavite na vodi pred oèima njihovijem. To je voda od svađe u Kadisu u pustinji Sinu.
15 I reèe Mojsije Gospodu govoreæi:
16 Gospode Bože duhovima i svakom tijelu, postavi èovjeka nad ovijem zborom,
17 Koji æe izlaziti pred njima i koji æe

dolaziti pred njima, koji æe ih izvoditi i opet dovoditi, da ne bi bio zbor Gospodnji kao ovce koje nemaju pastira.
18 A Gospod reèe Mojsiju: uzmi k sebi Isusa sina Navina, èovjeka u kom je duh moj, i metni ruku svoju na nj,
19 I izvedi ga pred Eleazara svešteníka i pred sav zbor, i podaj mu zapovijesti pred njima.
20 I podaj mu od slave svoje, da ga sluša sav zbor sinova Izrailjevijeh.
21 I neka staje pred Eleazara svešteníka da ga pita za sud Urim pred Gospodom; po zapovijesti njegovoj neka polaze i po zapovijesti njegovoj neka dolaze on i svi sinovi Izrailjevi s njim i sav zbor.
22 I uèini Mojsije kako mu zapovjedi Gospod; i uzev Isusa postavi ga pred Eleazara svešteníka i pred sav zbor.
23 I metnu ruke svoje na nj, i dade mu zapovijesti, kako bješe zapovjedio Gospod preko Mojsija.

28

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Zapovjedi sinovima Izrailjevijem, i reci im: prinose moje, hljeb moj, žrtve što mi se sažižu za ugodni miris, pazite da mi prinosite na vrijeme.
3 Reci im dakle: ovo je žrtva ognjena što æete prinositi Gospodu: dva jagnjeta od godine zdrava, svaki dan na žrtvu paljenicu bez prestanka:
4 Jedno jagnje prinesi ujutru, a drugo jagnje prinesi uveèe,
5 I desetinu efe bijeloga brašna za dar smiješana s èetvrtinom ina èistoga ulja.
6 To je žrtva paljenica svagdašnja, koja bi prinesena na gori Sinajskoj za miris ugodni, žrtva ognjena Gospodu.
7 I naljev njezin da bude èetvrt ina na svako jagnje; u svetinji prinosi naljev dobra piæa Gospodu.
8 A drugo jagnje prinesi uveèe; dar kao ujutru i naljev njegov prinesi za žrtvu ognjenu, za ugodni miris Gospodu.
9 A u subotu dva jagnjeta od godine zdrava, i dvije desetine bijeloga brašna smiješana s uljem za dar s naljevom njegovijem.
10 To je subotna žrtva paljenica svake subote, osim svagdašnje žrtve paljenice i naljeva njezina.
11 I u poèetak mjeseca svojih prinosite Gospodu žrtvu paljenicu, po dva teleta i jednoga ovna i sedam jaganjaca od godine zdravijeh;
12 I tri desetine bijeloga brašna pomiješana s uljem za dar na svako tele, i dvije desetine bijeloga brašna pomiješana s uljem za dar na ovna;
13 I po jednu desetinu bijeloga brašna pomiješana s uljem za dar na svako jagnje; to je žrtva paljenica na ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu.
14 A naljev njihov da bude vina po ina na tele, treæina ina na ovna, i èetvrt ina na jagnje. To je žrtva paljenica u poèetak mjeseca, svakoga mjeseca u godini.
15 I jarca jednoga za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice, prinosite Gospodu s naljevom njegovijem.
16 A prvoga mjeseca èetrnaesti dan da je pasha Gospodu;
17 A petnaesti dan toga mjeseca praznik: sedam dana jedite prijesne hljebove.
18 Prvi dan neka je sabor sveti; nikakoga posla ropskoga ne radite.
19 Nego prinesite Gospodu žrtvu paljenicu, dva teleta i jednoga ovna i sedam jaganjaca od godine, sve da vam je zdravo;
20 A dar uz njih bijeloga brašna pomiješana s uljem tri desetine uza svako tele i dvije desetine uz ovna prinesite.
21 Po jednu desetinu prinesite uza svako jagnje od onijeh sedam jaganjaca;
22 I jednoga jarca za grijeh, radi oèišæenja vašega.
23 To prinesite osim jutrenje žrtve paljenice, koja je žrtva svagdašnja.
24 Tako prinosite svaki dan za onijeh sedam dana, da bude jelo, žrtva ognjena na ugodni miris Gospodu, osim svagdašnje žrtve paljenice i njezina naljeva prinosite.
25 I sedmi dan da imate sveti sabor; posla ropskoga nijednoga ne radite.
26 I na dan prvina, kad prinosite nov dar Gospodu poslije svojih nedjelja, da imate

sabor sveti, nijednoga posla ropskoga ne radite;
27 Nego prinesite žrtvu paljenicu za ugodni miris Gospodu, dva teleta, jednoga ovna, sedam jaganjaca od godine;
28 I dar uz njih: bijeloga brašna pomiješana s uljem po tri desetine uz tele, dvije desetine uz ovna,
29 Po jednu desetinu uza svako jagnje od onijeh sedam jaganjaca;
30 Jednoga jarca, radi oèišæenja vašega.
31 Prinesite to, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina; a sve neka vam je zdravo s naljevom svojim.

29

1 A sedmoga mjeseca prvi dan da imate sveti sabor; posla ropskoga nijednoga ne radite; to da vam je trubni dan.
2 I prinesite žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu, jedno tele, jednoga ovna, sedam jaganjaca od godine zdravijeh;
3 A dar uz njih bijeloga brašna smiješana s uljem tri desetine uz tele i dvije desetine uz ovna,
4 I po jednu desetinu uza svako jagnje od sedam jaganjaca;
5 I jednoga jarca za grijeh, radi oèišæenja vašega;
6 Osim žrtve paljenice u poèetku mjeseca i dara njezina, i osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njihovijeh po uredbi njihovoj, za miris ugodni, za žrtvu ognjenu Gospodu.
7 I deseti dan toga mjeseca sedmoga da imate sveti sabor; i muèite duše svoje; ne radite nikakoga posla;
8 Nego prinesite Gospodu za miris ugodni žrtvu paljenicu, jedno tele, jednoga ovna, sedam jaganjaca od godine, a neka vam je zdravo;
9 I dar uz njih bijeloga brašna pomiješana s uljem tri desetine uz tele, dvije desetine uz ovna,
10 Po jednu desetinu uza svako jagnje od onijeh sedam jaganjaca;
11 Jarca jednoga za grijeh, osim žrtve za grijeh radi oèišæenja, i osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njihovijeh.
12 I petnaesti dan toga mjeseca sedmoga da imate sveti sabor; nijednoga posla ropskoga ne radite; nego praznujte praznik Gospodu sedam dana.
13 I prinesite žrtvu paljenicu, ognjenu žrtvu za ugodni miris Gospodu, trinaest telaca, dva ovna, èetrnaest jaganjaca od godine, a neka su zdravi;
14 I dar uz njih brašna bijeloga smiješana s uljem po tri desetine uza svako tele od trinaest telaca, po dvije desetine uza svakoga ovna od ona dva ovna,
15 I po jednu desetinu uza svako jagnje od onijeh èetrnaest jaganjaca;
16 I jednoga jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
17 A drugi dan dvanaest telaca, dva ovna, èetrnaest jaganjaca od godine zdravijeh,
18 I dar njihov i naljev njihov, uz teoce, uz ovnove i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;
19 I jarca jednoga za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
20 A treæi dan jedanaest telaca, dva ovna i èetrnaest jaganjaca od godine zdravijeh;
21 I darove njihove i naljeve njihove, uz teoce, uz ovnove i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;
22 I jednoga jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
23 A èetvrti dan deset telaca, dva ovna, èetrnaest jaganjaca od godine zdravijeh;
24 I dar njihov i naljeve njihove, uz teoce, uz ovnove i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;
25 I jednoga jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
26 A peti dan devet telaca, dva ovna, èetrnaest jaganjaca od godine zdravijeh;
27 I dar njihov i naljeve njihove, uz teoce, uz ovnove i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;

28 I jednoga jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
29 A šesti dan osam telaca, dva ovna, èetrnaest jaganjaca od godine zdravijeh,
30 I dar njihov i naljeve njihove, uz teoce, uz ovnove i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;
31 I jednoga jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
32 A sedmi dan sedam telaca, dva ovna, èetrnaest jaganjaca od godine zdravijeh,
33 I dar njihov i naljeve njihove, uz teoce, uz ovnove i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;
34 I jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
35 A osmi dan da vam je praznik; nijednoga posla ropskoga ne radite.
36 Nego prinesite žrtvu paljenicu, žrtvu ognjenu za ugodni miris Gospodu, jedno tele, jednoga ovna, sedam jaganjaca od godine zdravijeh,
37 I dar njihov i naljeve njihove, uz tele, uz ovna i uz jaganjce, po broju njihovu, kako je ureðeno;
38 I jednoga jarca za grijeh, osim svagdašnje žrtve paljenice i dara njezina i naljeva njezina.
39 To prinosite Gospodu na praznike svoje, osim onoga što biste po zavjetu ili od svoje volje prinijeli za žrtve paljenice ili darove ili naljeve ili žrtve zahvalne.

30

1 I kaza Mojsije sinovima Izrailjevijem sve što zapovjedi Gospod.
2 I reèe Mojsije knezovima od plemena sinova Izrailjevijeh govoreæi: ovo je zapovjedio Gospod.
3 Kad koji èovjek uèini zavjet Gospodu, ili se zakune vezavši se dušom svojom, neka ne pogazi rijeèi svoje, nego neka uèini sve što izaðe iz usta njegovijeh.
4 A kad žena uèini zavjet Gospodu ili se veže u mladosti svojoj, dokle je u kuæi oca svojega,
5 I èuje otac njezin za zavjet njezin ili kako se vezala dušom svojom, pa joj otac ne reèe ništa, onda da su tvrdi svi zavjeti njezini, i sve èim je vezala dušu svoju da je tvrdo.
6 Ako li otac njezin poreèe to onaj dan kad èuje, zavjeti njezini i èim je god vezala dušu svoju, ništa da nije tvrdo; i Gospod æe joj oprostiti, jer otac njezin poreèe.
7 Ako li se uda pa ima na sebi zavjet ili izreèe što na usta svoja èim bi se vezala,
8 A muž njezin èuvši ne reèe joj ništa onaj dan kad èuje, onda da su tvrdi zavjeti njezini, i tvrdo da je sve èim je vezala dušu svoju.
9 Ako li muž njezin kad èuje onaj dan poreèe, ukida se zavjet koji je bio na njoj ili što je izrekla na usta svoja te se vezala; i Gospod æe joj oprostiti.
10 A zavjet koji uèini udovica ili puštenica, i sve èim veže dušu svoju, da joj je tvrdo.
11 Ali ako bude u kuæi muža svojega uèinila zavjet i za što vezala dušu svoju zakletvom,
12 I muž njezin èuvši oæuti i ne poreèe, tada da su tvrdi svi zavjeti njezini, i da je tvrdo sve za što je vezala dušu svoju.
13 Ako li to poreèe muž njezin onaj dan kad èuje, svaki zavjet koji bi izašao iz usta njezinijeh i sve èim bi vezala dušu svoju da nije tvrdo; muž je njezin porekao, i Gospod æe joj oprostiti.
14 Svaki zavjet i sve za što bi se vezala zakletvom da muèi dušu svoju, muž njezin potvrðuje i ukida.
15 Ako bi muž njezin od dana do dana æutao, onda potvrðuje sve zavjete njezine i sve za što bi se vezala; potvrðuje, jer joj ne poreèe u onaj dan kad èu.
16 Ako li poreèe pošto èuje, sam æe nositi grijeh njezin.
17 Ovo su naredbe, koje zapovjedi Gospod Mojsiju za muža i ženu, za oca i kæer u mladosti njezinoj, dokle je u kuæi oca svojega.

31

1 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Osveti sinove Izrailjeve na Madijancima, pak æeš se onda pribrati k rodu svojemu.
3 I Mojsije reèe narodu govoreæi: opremite izmeðu sebe ljude na vojsku da idu na Madijance da uèine osvetu Gospodnju na Madijancima,
4 Po tisuæu od plemena, od svakoga plemena Izrailjeva opremite na vojsku.
5 I dadoše od tisuæa Izrailjevijeh po tisuæu od svakoga plemena, dvanaest tisuæa opremiše na vojsku.
6 I posla Mojsije po tisuæu od svakoga plemena na vojsku, i s njima Finesa sina Eleazara sveštenika, i u njega bjehu sudi sveti i trube.
7 I zavojštiše na Madijance, kako zapovjedi Gospod Mojsiju, i pobiše sve muškinje.
8 Pobiše i careve Madijanske, s drugima koje im pobiše, Evina i Rokoma i Sura i Ura i Rovoka, pet careva Madijanskih, i Valama sina Veorova ubiše maèem.
9 I zarobiše sinovi Izrailjevi žene Madijanke i djecu njihovu, i zaplijeniše svu stoku njihovu, krupnu i sitnu, i sve blago njihovo.
10 A mjesta njihova u kojima življahu i gradove njihove sve popališe ognjem.
11 I sve roblje i sav plijen, ljude i stoku, uzeše;
12 I povedoše k Mojsiju i Eleazaru svešteniku i ka zboru sinova Izrailjevijeh, i roblje i ostali plijen i dobit u oko na polju Moavskom, koje je na Jordanu prema Jerihonu.
13 A Mojsije i Eleazar sveštenik i svi knezovi od zbora izidoše im na susret iz okola.
14 I Mojsije se razgnjevi na vojvode, na tisuænike i stotinare, koji se vraæahu s vojske;
15 I reèe im Mojsije: a što ostaviste u životu sve žene?
16 Ta one po rijeèi Valamovoj navratiše sinove Izrailjeve da zgriješe Gospodu s Fegora, te doðe ona pogibija na narod Gospodnji.
17 Zato sada pobijte svu djecu mušku, i sve žene pobijte, koje su poznale èovjeka.
18 A djevojke, koje ne poznaše èovjeka, ostavite u životu.
19 A vi ostanite izvan okola sedam dana; svaki koji je ubio koga i koji se dotakao ubijenoga, oèistite se treæi dan i sedmi dan, sebe i roblje svoje.
20 I sve haljine i sve stvari kožne i sve što je od kostrijeti i sve sudove drvene oèistite.
21 I reèe Eleazar sveštenik vojnicima, koji bijahu išli na vojsku: ovo je naredba i zakon što je Gospod zapovjedio Mojsiju:
22 Zlato, srebro, mjed, gvožðe, kositer i olovo,
23 Što god podnosi vatru, propustite kroz vatru, i oèistiæe se, ali pošto se oèisti vodom oèišæenja; a što god ne podnosi vatre, propustite kroz vodu.
24 I operite haljine svoje sedmi dan, i biæete èisti; i onda æete uæi u oko.
25 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
26 Izbroj sve što je zaplijenjeno, ljude i stoku, ti i Eleazar sveštenik i poglavari od plemena narodnijeh.
27 I razdijeli sve zaplijenjeno na dvoje: na vojnike koji su išli na vojsku i na sav zbor.
28 I uzmi dio za Gospoda od vojnika koji su išli na vojsku, po jednu dušu od pedeset, i od ljudi i od goveda i od magaraca i od ovaca.
29 Od njihove polovine to uzmite, i podajte Eleazaru svešteniku za prinos Gospodu.
30 I od polovine koja dopade sinovima Izrailjevijem uzmi po jedno od pedeset, i od ljudi i od goveda i od magaraca i od ovaca i od svake stoke, i to podaj Levitima koji rade što treba za šator Gospodnji.
31 I uèini Mojsije i Eleazar sveštenik kako zapovjedi Gospod Mojsiju.
32 I bješe plijena, što osta od plijena koji zaplijeni vojska: šest stotina i sedamdeset i pet tisuæa ovaca,
33 I sedamdeset i dvije tisuæe goveda,
34 I šezdeset i jedna tisuæa magaraca,
35 I ženskinja što ne bješe poznalo èovjeka, svega trideset i dvije tisuæe duša.

36 A u polovini, u dijelu onijeh koji bijahu išli na vojsku, bješe na broj tri stotine i trideset i sedam tisuæa i pet stotina ovaca,
37 A od toga dio Gospodu bješe šest stotina i sedamdeset i pet ovaca;
38 I trideset i šest tisuæa goveda, a od toga dio Gospodu sedamdeset i dva;
39 I trideset tisuæa i pet stotina magaraca, a od toga dio Gospodu šezdeset i jedan;
40 I šesnaest tisuæa duša ljudskih, a od toga dio Gospodu trideset i dvije duše.
41 I dade Mojsije Eleazaru svešteniku dio za prinos Gospodu, kao što mu zapovjedi Gospod.
42 A od druge polovine, koja dopade sinovima Izrailjevijem, koju uze Mojsije od ljudi koji bjehu išli na vojsku,
43 A i u toj polovini, koja dopade zboru, bješe tri stotine i trideset i sedam tisuæa i pet stotina ovaca,
44 Trideset i šest tisuæa goveda,
45 Trideset tisuæa i pet stotina magaraca,
46 I šesnaest tisuæa duša ljudskih)
47 Od te polovine, koja dopade sinovima Izrailjevijem, uze Mojsije po jedno od pedeset, i od ljudi i od stoke, i dade Levitima koji rade što treba za šator Gospodnji, kao što mu Gospod zapovjedi.
48 I pristupiše k Mojsiju vojvode, tisuænici i stotinari,
49 I rekoše mu: sluge tvoje prebrojiše vojnike koji bijahu pod našom rukom, i nijednoga nije manje.
50 Zato prinosimo Gospodu prinos, svaki što je ko zadobio, zlatnijeh zaklada, kopaèa, narukvica, prstena, obodaca i lanèiæa, da bi se oèistile duše naše pred Gospodom.
51 I uze Mojsije i Eleazar sveštenik od njih zlato, svakojake zaklade.
52 A bješe svega zlata prinesenoga, što prinesoše Mojsiju tisuænici i stotinari, šesnaest tisuæa i sedam stotina i pedeset sikala.
53 A vojnici zadržaše sebi što koji bješe zaplijenio.
54 I uzevši Mojsije i Eleazar zlato od tisuænika i stotinara, unesoše ga u šator od sastanka za spomen sinovima Izrailjevijem pred Gospodom.

32

1 A sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi imahu vrlo mnogo stoke, i vidješe zemlju Jazirsku i zemlju Galadsku da je dobra za stoku.
2 I došavši sinovi Gadovi i sinovi Ruvimovi rekoše Mojsiju i Eleazaru svešteniku i knezovima od zbora govoreæi:
3 Atarot i Devon i Jazir i Namra i Esevon i Elealija i Sevama i Navav i Vean,
4 Ta je zemlja, koju Gospod pokori zboru Izrailjskom, dobra za stoku, a sluge tvoje imaju stoke.
5 Ako smo, rekoše, našli milost pred tobom, neka se ta zemlja dade slugama tvojim u našljedstvo, nemoj nas voditi preko Jordana.
6 A Mojsije reèe sinovima Gadovijem i sinovima Ruvimovijem: braæa æe vaša iæi na vojsku, a vi hoæete ovdje da ostanete?
7 Zašto obarate srce sinovima Izrailjevijem da ne prijeðu u zemlju koju im je dao Gospod?
8 Tako su uèinili oci vaši, kad ih poslah iz Kadis-Varne da uhode zemlju;
9 I otidoše do potoka Eshola, i uhodiše zemlju; i oboriše srce sinovima Izrailjevijem da ne idu u zemlju koju im dade Gospod;
10 I razgnjevi se onda Gospod, i zakle se govoreæi:
11 Neæe ti ljudi koji izaðoše iz Misira, od dvadeset godina i više, vidjeti zemlje za koju se zakleh Avramu, Isaku i Jakovu, jer se ne držaše mene sasvijem,
12 Osim Haleva sina Jefonijina Kenezeja i Isusa sina Navina, jer se sasvijem držaše Gospoda.
13 I razgnjevi se Gospod na Izrailja, i uèini te se potucaše po pustinji èetrdeset godina, dokle ne pomrije sav onaj naraštaj koji èinjaše zlo pred Gospodom.
14 A vi sada izaðoste na mjesto otaca svojih, rod griješnih ljudi, da umnožavate žestinu gnjeva Gospodnjega na Izrailja.

15 Ako se odvratite od njega, on æe
ga još ostaviti u pustinji, i tako æete
upropastiti sav onaj narod.
16 A oni pristupiše opet k njemu, i
rekoše mu: mi smo radi samo torove
naèiniti ovdje za stada svoja i gradove za
djecu svoju.
17 A sami æemo naoružani junaèki
poæi pred sinovima Izrailjevijem, dokle
ih ne odvedemo na njihovo mjesto; a naša
djeca neka stoje u gradovima tvrdijem
radi stanovnika te zemlje.
18 Neæemo se vratiti kuæama svojim
dokle sinovi Izrailjevi ne prime svaki
svoje našljedstvo.
19 Niti æemo uzeti našljedstva s njima
s onu stranu Jordana ni dalje, ako nam
dopadne našljedstvo s ovu stranu Jor-
dana prema istoku.
20 Tada im reèe Mojsije: ako æete
uèiniti tako i iæi pod oružjem pred
Gospodom na vojsku,
21 Ako svaki od vas pod oružjem prijeðe
preko Jordana pred Gospodom, dokle ne
otjera ispred sebe neprijatelja svojih,
22 I dokle se ne pokori zemlja pred
Gospodom, pa se onda vratite i ne zgri-
ješite Gospodu ni Izrailju, onda æe ova
zemlja pripasti vama u našljedstvo pred
Gospodom.
23 Ako li ne uèinite tako, gle, zgri-
ješiæete Gospodu, i znajte da æe vas
grijeh vaš stiæi.
24 Gradite sebi gradove za djecu svoju
i torove za stoku svoju; i što je izašlo iz
usta vaših, uèinite.
25 I rekoše Mojsiju sinovi Gadovi i
sinovi Ruvimovi govoreæi: sluge æe tvoje
uèiniti kako gospodar naš zapovijeda.
26 Djeca naša i žene naše, stada naša
i sva stoka naša ovdje æe ostati u
gradovima Galadskim;
27 A sluge æe tvoje prijeæi svaki
naoružan, da se bije pred Gospodom, kao
što govori gospodar naš.
28 Tada Mojsije zapovjedi za njih
Eleazaru svešteniku i Isusu sinu Navinu
i glavarima od domova otaèkih među
sinovima Izrailjevijem,
29 I reèe im: ako prijeðu sinovi Gadovi
i sinovi Ruvimovi s vama preko Jor-
dana, svi oružani, da se biju pred
Gospodom, i kad vam bude zemlja poko-
rena, onda podajte njima zemlju Galad-
sku u našljedstvo.
30 Ako li ne prijeðu s vama pod oružjem,
onda neka im bude našljedstvo među
vama u zemlji Hananskoj.
31 I odgovoriše sinovi Gadovi i sinovi
Ruvimovi govoreæi: kako je Gospod
kazao slugama tvojim tako æemo uèiniti.
32 Prijeæi æemo pod oružjem pred
Gospodom u zemlju Hanansku, a naše
našljedstvo da bude s ovu stranu Jordana.
33 I dade Mojsije sinovima Gadovi-
jem i sinovima Ruvimovijem i polovini
plemena Manasije sina Josifova carstvo
Siona cara Amorejskoga i carstvo Oga
cara Vasanskoga, zemlju i gradove po
meðama njezinijem, gradove one zemlje
unaokolo.
34 I sagradiše sinovi Gadovi Devon i
Atarot i Aroir.
35 I Atrot-Sofan i Jazir i Jogveju,
36 I Vet-Nimru i Vet-Aran, gradove tvrde,
i torove za stoku.
37 A sinovi Ruvimovi sagradiše Esevon i
Elealiju i Kirijatajim,
38 I Navon i Velmeon predjenuvši im
imena, i Sivmu; i nadješe druga imena
gradovima koje sagradiše.
39 A sinovi Mahira sina Manasijina
otidoše u Galad, i uzeše ga, i izagnaše
Amoreje koji bijahu ondje.
40 I Mojsije dade Galad Mahiru sinu
Manasijinu, koji se ondje naseli.
41 I Jair sin Manasijin otide i uze sela
njihova i prozva ih sela Jairova.
42 I Navav otide i uze Kenat sa selima
njegovijem, i prozva ga Navav po imenu
svojemu.

33

1 Ovo su putovi sinova Izrailjevi-
jeh kad izaðoše iz zemlje Misirske u
èetama svojim pod upravom Mojsijevom
i Aronovom.
2 I Mojsije popisa kako izidoše i gdje
stajaše po zapovijesti Gospodnjoj; i ovo su
putovi njihovi kako putovaše.

3 Poðoše iz Ramese prvoga mjeseca petnaesti dan, sjutradan poslije pashe, i izidoše sinovi Izrailjevi rukom podignutom pred oèima svijeh Misiraca.
4 A Misirci pogrebavahu prvence koje pobi Gospod među njima, kad i na bogovima njihovijem izvrši Gospod sudove.
5 I otišavši sinovi Izrailjevi iz Ramese stadoše u oko u Sohotu.
6 A iz Sohota otišavši stadoše u oko u Etamu, koji je nakraj pustinje.
7 A iz Etama otišavši saviše k Irotu, koji je prema Velsefonu, i stadoše u oko pred Magdalom.
8 A od Irota otišavši prijeðoše preko mora u pustinju, i išavši tri dana preko pustinje Etama stadoše u oko u Meri.
9 A iz Mere otišavši doðoše u Elim, gdje bijaše dvanaest studenaca i sedamdeset palmovijeh drveta, i ondje stadoše u oko.
10 A iz Elima otišavši stadoše u oko kod Crvenoga Mora.
11 I otišavši od Crvenoga Mora stadoše u oko u pustinji Sinu.
12 A iz pustinje Sina otišavši stadoše u oko u Rafaku.
13 A iz Rafaka otišavši stadoše u oko u Elusu.
14 A iz Elusa otišavši stadoše u oko u Rafidinu, gdje nemaše narod vode da pije.
15 A iz Rafidina otišavši stadoše u oko u pustinji Sinajskoj.
16 A iz pustinje Sinajske otišavši stadoše u oko u Kivrot-Atavi.
17 A iz Kivrot-Atave otišavši stadoše u oko u Asirotu.
18 A iz Asirota otišavši stadoše u oko u Ratamu.
19 A iz Ratama otišavši stadoše u oko u Remnon-Faresu.
20 A iz Remnon-Faresa otišavši stadoše u oko u Lemvonu.
21 A iz Lemvona otišavši stadoše u oko u Resanu.
22 A iz Resana otišavši stadoše u oko u Makelatu.
23 A iz Makelata otišavši stadoše u oko kod gore Safera.
24 A od gore Safera otišavši stadoše u oko u Haradu.
25 A iz Harada otišavši stadoše u oko u Makidotu.
26 A iz Makidota otišavši stadoše u oko u Katatu.
27 A iz Katata otišavši stadoše u oko u Taratu.
28 A iz Tarata otišavši stadoše u oko u Meteku.
29 A iz Meteka otišavši stadoše u oko u Aselmonu.
30 A iz Aselmona otišavši stadoše u oko u Mosirotu.
31 A iz Mosirota otišavši stadoše u oko u Vanakanu.
32 A iz Vanakana otišavši stadoše u oko u planini Gadadu.
33 A iz planine Gadada otišavši stadoše u oko u Etevati.
34 A iz Etevate otišavši stadoše u oko u Evronu.
35 A iz Evrona otišavši stadoše u oko u Gesion-Gaveru.
36 A iz Gesion-Gavera otišavši stadoše u oko u pustinji Sinu, a to je Kadis.
37 A iz Kadisa otišavši stadoše u oko kod gore Ora na meði zemlje Edomske.
38 I izide Aron sveštenik na goru Or po zapovjesti Gospodnjoj, i umrije ondje èetrdesete godine po izlasku sinova Izrailjevijeh iz zemlje Misirske, prvi dan petoga mjeseca.
39 A Aronu bješe sto i dvadeset i tri godine kad umrije na gori Oru.
40 Tada èu Hananej car Aradski, koji življaše na jugu u zemlji Hananskoj, da idu sinovi Izrailjevi.
41 Potom otišavši od gore Ora stadoše u oko u Selmonu.
42 A iz Selmona otišavši stadoše u oko u Finonu.
43 A iz Finona otišavši stadoše u oko u Ovotu.
44 A iz Ovota otišavši stadoše u oko na humovima Avarimskim na meði Moavskoj.
45 A od tijeh humova otišavši stadoše u oko u Devon-Gadu.
46 A iz Devon-Gada otišavši stadoše u oko u Gelmon-Devlataimu.
47 A iz Gelmon-Devlataima otišavši stadoše u oko u planinama Avarimskim prema Navavu.
48 A iz planina Avarimskih otišavši stadoše u oko u polju Moavskom na Jordanu prema Jerihonu.
49 I stajahu u okolu kraj Jordana od Esimota do Vel-Satima u polju Moavskom.
50 I reèe Gospod Mojsiju u polju Moavskom na Jordanu prema Jerihonu

govoreæi:
51 Kaži sinovima Izrailjevijem i reci im:
kad prijeðete preko Jordana u zemlju
Hanansku,
52 Otjerajte od sebe sve koji žive u onoj
zemlji, i potrite sve slike njihove rezane,
i sve slike njihove livene potrite, i sve
visine njihove oborite.
53 A kad ih istjerate iz zemlje, naselite
se u njoj; jer sam vama dao onu zemlju
da je vaša.
54 I razdijelite je u našljedstvo
ždrijebom na porodice svoje; kojih ima
više, njima veæe našljedstvo podajte; a
kojih ima manje, njima podajte manje
našljedstvo; koje mjesto kome ždrijebom
dopadne, ono neka mu bude; na plemena
otaca svojih razdijelite našljedstvo.
55 Ako li ne otjerate od sebe onijeh
koji žive u onoj zemlji, onda æe oni
koje ostavite biti trnje oèima vašima i
ostani vašim bokovima, i pakostiæe vam
u zemlji u kojoj æete živjeti.
56 I što sam mislio uèiniti njima,
uèiniæu vama.

34

1 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
2 Zapovjedi sinovima Izrailjevijem i reci
im: kad doðete u zemlju Hanansku, ta æe
vam zemlja pripasti u našljedstvo, zemlja
Hananska s meðama svojim.
3 Južni kraj da vam je od pustinje Sina,
uz među Edomsku, i da vam je južna
meða od brijega slanoga mora na istok;
4 I ta meða neka se savije od juga k
Akravimu i ide do Sina, i neka se pruži
od juga preko Kadis-Varne, a otuda neka
izide na selo Adar i ide do Aselmona;
5 Potom neka se savije ta meða od
Aselmona do potoka Misirskoga i ide do
mora.
6 A zapadna meða da vam bude veliko
more; to da vam je zapadna meða.
7 A sjeverna meða ovo da vam bude: od
velikoga mora povucite sebi među do gore
Ora;
8 A od gore Ora povucite sebi među kako
se ide u Emat, i ta meða neka ide na
Sedad;
9 I neka ide ta meða do Zefrona, i kraj
neka joj bude kod sela Enana; to da vam
bude sjeverna meða.
10 A s istoka povucite sebi među od sela
Enana do Sefama;
11 A od Sefama neka ide ta meða k Rivli,
s istoka Ainu, i neka ide dalje ta meða
dokle doðe do mora Hinerota k istoku;
12 I neka se spusti ta meða ka Jordanu,
i neka izaðe na slano more. Ta æe zemlja
biti vaša s meðama svojim unaokolo.
13 I kaza Mojsije sinovima Izrailjevijem
govoreæi: to je zemlja koju æete dobiti u
našljedstvo ždrijebom, za koju je zapovjedio Gospod da je dobije devet plemena
i po.
14 Jer pleme sinova Ruvimovijeh po
porodicama otaca svojih, i pleme sinova
Gadovijeh po porodicama otaca svojih,
i polovina plemena Manasijina primiše
svoje našljedstvo.
15 Ova dva plemena i po primiše
našljedstvo svoje s ovu stranu Jordana
prema Jerihonu s istoène strane.
16 Opet reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
17 Ovo su imena ljudi koji æe vam
razdijeliti u našljedstvo zemlju: Eleazar
sveštenik i Isus sin Navin.
18 I po jednoga kneza iz svakoga plemena uzmite da dijeli zemlju.
19 A ovo su imena tijeh ljudi: od plemena Judina Halev sin Jefonijin,
20 Od plemena sinova Simeunovijeh
Samuilo sin Emijudov,
21 Od plemena Venijaminova Eldad sin
Haslonov,
22 Od plemena sinova Danovijeh knez
Vokor sin Jeklinov,
23 Od sinova Josifovijeh: od plemena
sinova Manasijinih knez Anilo sin Sufidov,
24 Od plemena sinova Jefremovijeh,
knez Kamuilo sin Saftanov,
25 Od plemena sinova Zavulonovijeh
knez Elisafan sin Harnahov,
26 Od plemena sinova Isaharovijeh knez
Faltilo sin Ozainov,
27 Od plemena sinova Asirovijeh knez
Ahior sin Selemijin,
28 I od plemena Neftalimova knez
Fadailo sin Amijudov.

29 Ovima zapovjedi Gospod da razdijele našljedstvo sinovima Izrailjevijem u zemlji Hananskoj.

35

1 Još reèe Gospod Mojsiju u polju Moavskom na Jordanu prema Jerihonu govoreæi:
2 Zapovjedi sinovima Izrailjevijem neka dadu od našljedstva svojega Levitima gradove, gdje æe živjeti; i podgrađa oko gradova podajte im,
3 Da u gradovima žive, a u podgrađima njihovijem da im stoji stoka i imanje njihovo i sve životinje njihove.
4 A podgrađa koja date Levitima neka budu na tisuæu lakata daleko od zidova gradskih unaokolo.
5 Zato izmjerite iza svakoga grada na istok dvije tisuæe lakata, i na jug dvije tisuæe lakata, i na zapad dvije tisuæe lakata, i na sjever dvije tisuæe lakata, tako da grad bude u srijedi. Tolika neka budu podgrađa njihova.
6 A od gradova koje date Levitima odvojte šest gradova za utoèište, da onamo uteèe ko bi koga ubio; i osim njih podajte im èetrdeset i dva grada.
7 Svega gradova, koje æete dati Levitima da bude èetrdeset i osam gradova, svaki sa svojim podgrađem.
8 A tijeh gradova što æete dati od našljedstva sinova Izrailjevijeh, od onijeh koji imaju više podajte više, a od onijeh koji imaju manje podajte manje; svaki prema našljedstvu koje æe imati neka da od svojih gradova Levitima.
9 Još reèe Gospod Mojsiju govoreæi:
10 Reci sinovima Izrailjevijem i kaži im: kad prijeđete preko Jordana u zemlju Hanansku,
11 Od gradova koji vam dopadnu odvojte gradove za utoèište da u njih uteèe krvnik koji ubije koga nehotice.
12 I ti æe vam gradovi biti utoèišta od osvetnika, da ne pogine krvnik dokle ne stane na sud pred zbor.
13 I tako od tijeh gradova koje date šest gradova biæe vam utoèišta.
14 Tri taka grada podajte s ovu stranu Jordana, a tri grada podajte u zemlji Hananskoj, ti gradovi neka budu utoèišta.
15 Sinovima Izrailjevijem i došljaku i strancu, koji se bavi među njima, neka tijeh šest gradova budu utoèišta, da uteèe u njih ko god ubije koga nehotice.
16 Ali ako gvožđem udari koga, te onaj umre, krvnik je, neka se pogubi taki krvnik.
17 I ako kamenom iz ruke, od kojega može èovjek poginuti, udari koga, te onaj umre, krvnik je, neka se pogubi taki krvnik.
18 Ili ako drvetom iz ruke, od kojega može èovjek poginuti, udari koga, te onaj umre, krvnik je, neka se pogubi taki krvnik.
19 Osvetnik neka pogubi krvnika; kad ga udesi, neka ga pogubi.
20 Ako ga iz mržnje turi, ili se baci èim na nj navalice, te onaj umre,
21 Ili ako ga iz neprijateljstva udari rukom, te onaj umre, neka se pogubi taki ubojica, krvnik je; osvetnik neka pogubi toga krvnika kad ga udesi.
22 Ako li ga nehotice turi bez neprijateljstva, ili se baci na nj èim nehotice,
23 Ili kamenom od kojega može èovjek poginuti, ako se baci na nj nehotice, te onaj umre, a nije mu neprijatelj, niti mu traži zla,
24 Tada da sudi zbor između ubojice i osvetnika po ovom zakonu.
25 I zbor neka izbavi krvnika iz ruke osvetnikove i vrati ga u utoèište njegovo, kuda je utekao, i ondje neka ostane dokle ne umre poglavar sveštenièki, koji je pomazan svetim uljem.
26 Ako krvnik kako god izide preko međe svojega utoèišta, u koje je utekao,
27 I nađe ga osvetnik preko međe utoèišta njegova, ako krvnika ubije osvetnik, neæe biti kriv za krv.
28 Jer u utoèištu svojem valja da stoji dokle ne umre poglavar sveštenièki; pa kad umre poglavar sveštenièki, onda treba da se vrati krvnik u zemlju našljedstva svojega.
29 Ovo da vam je uredba za suđenje od koljena do koljena po svijem stanovima

vašim.
30 Ko bi htio pogubiti èovjeka, po svjedocima neka pogubi krvnika; ali jedan svjedok ne može svjedoèiti da se ko pogubi.
31 Ne uzimajte otkupa za krvnika, koji zasluži smrt, nego neka se pogubi.
32 Ni od onoga ne uzimajte otkupa koji uteèe u utoèište, da bi se vratio da živi u svojoj zemlji prije nego umre sveštenik;
33 Da ne biste skvrnili zemlju u kojoj ste, jer krv ona skvrni zemlju, a zemlja se ne može oèistiti od krvi koja se prolije na njoj drukèije nego krvlju onoga koji je prolije.
34 Zato ne skvrnite zemlje u kojoj nastavate i u kojoj ja nastavam, jer ja Gospod nastavam usred sinova Izrailjevijeh.

36

1 Tada pristupiše starješine iz porodice sinova Galada sina Mahira sina Manasijina od plemena sinova Josifovijeh, i rekoše pred Mojsijem i pred knezovima, glavarima od domova otaèkih među sinovima Izrailjevijem,
2 I govoriše: gospodaru našemu zapovjedi Gospod da podijeli ždrijebom zemlju u našljedstvo sinovima Izrailjevijem; i gospodar naš ima zapovijest od Gospoda da da našljedstvo Salpada brata našega kæerima njegovijem.
3 Ako se one udadu za koga iz drugoga plemena sinova Izrailjevijeh, onda æe se našljedstvo njihovo otkupiti od našljedstva otaca naših i dodaæe se našljedstvu onoga plemena u koje se udadu, i tako æe se dio naš okrnjiti.
4 I kad bude oprosna godina sinovima Izrailjevijem, opet æe ostati našljedstvo njihovo s našljedstvom onoga plemena u koje se budu udale, i tako æe od našljedstva plemena otaca naših ostati otkinuto našljedstvo njihovo.
5 Tada zapovjedi Mojsije sinovima Izrailjevijem po zapovijesti Gospodnjoj govoreæi: pravo govori pleme sinova Josifovijeh.
6 Ovo zapovjedi Gospod za kæeri Salpadove i reèe: neka se udadu za koga im bude volja, ali u porodici plemena svojega neka se udadu,
7 Da se ne bi prenosilo našljedstvo sinova Izrailjevijeh od jednoga plemena na drugo; jer æe sinovi Izrailjevi držati svaki našljedstvo plemena otaca svojih.
8 I svaka kæi u plemenima sinova Izrailjevijeh kojoj dopadne našljedstvo, neka se udaje za koga iz porodice plemena oca svojega, da bi sinovi Izrailjevi držali svaki našljedstvo otaca svojih,
9 Da se ne bi prenosilo našljedstvo od jednoga plemena na drugo, nego svaki iz plemena sinova Izrailjevijeh da drži svoje našljedstvo.
10 Kako zapovjedi Gospod Mojsiju, tako uèiniše kæeri Salpadove.
11 Jer Mala i Tersa i Egla i Melha i Nuja, kæeri Salpadove, udadoše se za sinove strièeva svojih,
12 U porodice sinova Manasije sina Josifova udadoše se, i osta našljedstvo njihovo u plemenu porodice oca njihova.
13 To su zapovijesti i zakoni, koje zapovjedi Gospod preko Mojsija sinovima Izrailjevijem u polju Moavskom na Jordanu prema Jerihonu.

Ponovljeni Zakon

1 Ovo su rijeèi koje govori Mojsije
svemu Izrailju s onu stranu Jordana, u
pustinji, u polju prema Crvenome Moru,
izmeðu Farana i Tofola i Lovona i Asirota
i Dizava,
2 Jedanaest dana hoda od Horiva preko
gore Sira do Kadis-Varnije.
3 A bješe èetrdesete godine prvi dan
jedanaestoga mjeseca, kad Mojsije kaza
sinovima Izrailjevijem sve što mu bješe
zapovjedio Gospod da im kaže,
4 Pošto ubi Siona cara Amorejskoga koji
življaše u Esevonu, i Oga cara Vasanskoga
koji življaše u Astarotu i u Edrainu.
5 S onu stranu Jordana u zemlji
Moavskoj poèe Mojsije kazivati ovaj za-
kon govoreæi:
6 Gospod Bog naš reèe nam na Horivu
govoreæi: dosta ste bili na ovoj gori.
7 Obrnite se i podignite se i idite ka
gori Amorejskoj i u svu okolinu njezinu,
u ravnice i u brda i u doline, i na jug i na
bregove morske, u zemlju Hanansku i na
Livan i do rijeke velike, rijeke Efrata.
8 Eto, dao sam vam zemlju, uðite u nju,
i uzmite zemlju, za koju se zakleo Gospod
ocima vašim, Avramu, Isaku i Jakovu, da
æe im je dati i sjemenu njihovu nakon
njih.
9 I rekoh vam onda govoreæi: ne mogu
vas nositi sam.
10 Gospod Bog vaš umnožio vas je, i
eto vas danas ima mnogo kao zvijezda
nebeskih.
11 Gospod Bog otaca vaših da vas um-
noži još tisuæu puta više, i da vas
blagoslovi kao što vam je kazao.
12 Kako bih ja sam nosio muke vaše,
bremena vaša i raspre vaše?
13 Dajte iz plemena svojih ljude mudre
i vješte i poznate da vam ih postavim za
starješine.
14 Tada mi odgovoriste i rekoste: dobro
je da se uèini što si kazao.
15 Tada uzevši starješine od plemena
vaših, ljude mudre i poznate, postavih
vam ih za starješine, za tisuænike i
stotinare i pedesetare i desetare i up-
ravitelje po plemenima vašim.
16 I zapovjedih onda sudijama vašim
govoreæi: saslušavajte raspre meðu
braæom svojom i sudite pravo izmeðu
èovjeka i brata njegova i izmeðu došljaka
koji je s njim.
17 Ne gledajte ko je ko na sudu,
saslušajte i maloga i velikoga, ne bojte se
nikoga, jer je sud Božji, a stvar koja bi
vam bila teška iznesite preda me da je
èujem.
18 I zapovjedih vam onda sve što æete
èiniti.
19 Potom otišavši od Horiva prijeðosmo
svu onu pustinju veliku i strašnu, koju
vidjeste, iduæi ka gori Amorejskoj, kao
što nam zapovjedi Gospod Bog naš, i
doðosmo do Kadis-Varnije.
20 Tada vam rekoh: doðoste do gore
Amorejske, koju nam daje Gospod Bog
naš.
21 Gle, dao ti je Gospod Bog tvoj tu
zemlju, idi i uzmi je, kao što ti je rekao
Gospod Bog otaca tvojih; ne boj se, i ne
plaši se.
22 A vi svi doðoste k meni i rekoste: da
pošljemo ljude pred sobom da nam uhode
zemlju, i da nam jave za put kojim æemo
iæi i za gradove u koje æemo doæi,
23 I to mi bi po volji, i uzeh izmeðu
vas dvanaest ljudi, iz svakoga plemena po
jednoga;
24 I oni se podigoše i izašavši na
goru doðoše do potoka Eshola, i uhodiše
zemlju;
25 I nabraše roda one zemlje i donesoše
nam, i javiše nam govoreæi: dobra je
zemlja, koju nam daje Gospod Bog naš.
26 Ali ne htjeste iæi nego se suprotiste
zapovijesti Gospoda Boga svojega.
27 I vikaste u šatorima svojim govoreæi:
mrzi na nas Gospod, zato nas izvede
iz zemlje Misirske, da nas da u ruke
Amorejcima i da nas potre.
28 Kuda da idemo? braæa naša uplašiše
srce naše govoreæi: narod je veæi i viši
od nas, gradovi su veliki i ograðeni do
neba, pa i sinove Enakove vidjesmo ondje.
29 A ja vam rekoh: ne plašite se i ne
bojte ih se.

30 Gospod Bog vaš, koji ide pred vama,
on æe se biti za vas onako kako vam je
uèinio u Misiru na vaše oèi,
31 I u pustinji, gdje si vidio kako te je
nosio Gospod Bog tvoj, kao što èovjek nosi
sina svojega, cijelijem putem kojim ste išli
dokle doðoste do ovoga mjesta.
32 Ali zato opet ne vjerovaste Gospodu
Bogu svojemu,
33 Koji iðaše pred vama putem tražeæi
vam mjesto gdje biste stali, iðaše noæu u
ognju da vam svijetli putem kojim biste
išli, a danju u oblaku.
34 I èu Gospod glas rijeèi vaših, i razgn-
jevi se i zakle se govoreæi:
35 Nijedan od ovoga roda zloga neæe
vidjeti ove dobre zemlje, za koju se zakleh
da æu dati vašim ocima,
36 Osim Haleva sina Jefonijina; on æe
je vidjeti, i njemu æu dati zemlju po
kojoj je išao, i sinovima njegovijem, jer
se sasvijem držao Gospoda.
37 Pa i na mene se razgnjevi Gospod s
vas; i reèe: ni ti neæeš uæi onamo.
38 Isus sin Navin, koji te služi, on
æe uæi onamo, njega utvrdi; jer æe
je on razdijeliti sinovima Izrailjevijem u
našljedstvo.
39 A djeca vaša, za koju rekoste da æe
postati roblje, sinovi vaši, koji danas ne
znaju ni šta je dobro ni šta je zlo, oni æe
uæi onamo, i njima æu je dati i oni æe je
naslijediti.
40 Vi pak vratite se i idite u pustinju k
Crvenome Moru.
41 A vi odgovoriste i rekoste mi: sagri-
ješismo Gospodu; iæi æemo i biæemo se
sasvijem kako nam je zapovjedio Gospod
Bog naš. I uzevši svaki svoje oružje
htjeste izaæi na goru.
42 A Gospod mi reèe: kaži im: ne idite i
ne bijte se, jer nijesam među vama, da ne
izginete pred neprijateljima svojim.
43 I ja vam rekoh; ali ne poslušaste,
nego se oprijeste zapovijesti Gospodnjoj,
i navaliste na goru.
44 Tada izidoše pred vas Amoreji, koji
sjeðahu u onoj planini, i pognaše vas kao
što èine pèele, i pobiše vas na Siru pa do
Orme.
45 I vrativši se plakaste pred Gospodom,
ali Gospod ne posluša glasa vašega niti
okrete uha svojega k vama.
46 I ostadoste u Kadisu dugo vremena
dokle ondje stajaste.

2

1 Potom se vratismo, i idosmo u pustinju
k Crvenome Moru, kao što mi zapovjedi
Gospod, i obilazismo goru Sir dugo vre-
mena.
2 I reèe mi Gospod:
3 Dosta ste obilazili tu goru, obrnite se
na sjever.
4 I zapovjedi narodu i reci: sada æete
prijeæi preko meðe braæe svoje, sinova
Isavovih, koji žive u Siru; i oni æe vas se
bojati, ali se i vi dobro èuvajte.
5 Nemojte zametati boja s njima, jer
vam neæu dati zemlje njihove ni stope,
jer sam dao Isavu goru Sir u našljedstvo.
6 Jela kupujte od njih za novce, i jedite;
i vodu kupujte od njih za novce, i pijte.
7 Jer te je Gospod Bog tvoj blagoslovio u
svakom poslu ruku tvojih; i zna put tvoj
po ovoj velikoj pustinji, i ovo èetrdeset
godina bijaše s tobom Gospod Bog tvoj, i
ništa ti nije nedostajalo.
8 I proðosmo braæu svoju, sinove
Isavove, koji žive u Siru, poljem od Elata
i od Gesion-Gavera; i odande savivši
udarismo preko pustinje Moavske.
9 I Gospod mi reèe: nemoj pakos-
titi Moavcima ni zametati boja s njima,
jer ti neæu dati zemlje njihove u
našljedstvo; jer dadoh sinovima Lotovi-
jem u našljedstvo Ar.
10 Preðe življahu ondje Emeji, narod
velik i jak i visok kao Enakimi;
11 O njima se mislilo da su divovi kao i
Enakimi; ali ih Moavci zvahu Emeji.
12 I Horeji življahu preðe u Siru, ali ih
sinovi Isavovi istjeraše i istrijebiše ispred
sebe i naseliše se na njihovo mjesto,
kao što uèini Izrailj u zemlji svojega
našljedstva, koje mu dade Gospod.)
13 A sada ustanite i prijeðite preko po-
toka Zareda. I prijeðosmo preko potoka
Zareda.

14 A vremena za koje idosmo od Kadis-Varnije pa dokle prijeðosmo preko potoka Zareda, bješe trideset i osam godina, dokle ne izumrije u okolu sav onaj naraštaj, ljudi za vojsku, kao što im se bješe zakleo Gospod.
15 Jer i ruka Gospodnja bijaše protivu njih potiruæi ih iz okola dokle ne pomriješe.
16 I kad svi ti ljudi za vojsku pomriješe u narodu,
17 Reèe mi Gospod govoreæi:
18 Ti æeš danas prijeæi preko meðe Moavske kod Ara;
19 I doæi æeš blizu sinova Amonovijeh; nemoj im pakostiti ni zametati boja sa njima, jer ti neæu dati zemlje Amonske u našljedstvo, jer je dadoh sinovima Lotovim u našljedstvo.
20 I za nju se mislilo da je zemlja divovska; u njoj preðe življahu divovi, koje Amonci zvahu Zamzumi.
21 Bijahu narod velik i jak i visok kao Enakimi; ali ih istrijebi Gospod ispred njih, te oni preuzeše zemlju njihovu i naseliše se na njihovo mjesto;
22 Kao što uèini sinovima Isavovijem, koji življahu u Siru, jer istrijebi Horeje ispred njih, i preuzeše zemlju njihovu i ostaše na njihovu mjestu do danas.
23 I Aveje, koji življahu u Asirotu pa do Gaze, istrijebiše Kaftoreji, koji izaðoše od Kaftora, i naseliše se na njihovo mjesto.)
24 Ustanite, idite i prijeðite preko potoka Arnona; gle, dao sam ti u ruke Siona Amorejina cara Esevonskoga i zemlju njegovu; poèni uzimati našljedstvo, i zavojšti na nj.
25 Danas poèinjem zadavati strah i trepet od tebe narodima pod cijelijem nebom; koji god èuju za te, drktaæe i prepadaæe se od tebe.
26 I poslah poslanike iz pustinje Kedamota k Sionu caru Esevonskom s mirnijem rijeèima govoreæi:
27 Da prijeðem preko tvoje zemlje; upravo æu putem iæi, neæu svrtati ni nadesno ni nalijevo.
28 Hranu da mi daješ za novce da jedem, i vodu za novce da mi daješ da pijem, samo da proðem pješice,
29 Kao što mi uèiniše sinovi Isavovi koji žive u Siru, i Moavci, koji žive u Aru, dokle ne prijeðem preko Jordana u zemlju koju nam daje Gospod Bog naš.
30 Ali ne htje Sion car Esevonski pustiti da proðemo kroz njegovu zemlju, jer Gospod Bog tvoj uèini te otvrdnu duh njegov i srce njegovo posta uporno, da bi ga predao u tvoje ruke, kao što se vidi danas.
31 I reèe mi Gospod: gledaj, poèeh predavati tebi Siona i zemlju njegovu; poèni uzimati zemlju njegovu da je naslijediš.
32 I izide pred nas Sion i sav narod njegov na boj u Jasu.
33 I dade nam ga Gospod Bog naš, i ubismo ga sa sinovima njegovijem i svijem narodom njegovijem.
34 I uzesmo tada sve gradove njegove, i pobismo ljude po svijem tijem gradovima, i žene i djecu, ne ostavismo živa nijednoga.
35 Samo stoku zaplijenismo za se i plijen što bješe po gradovima koje uzesmo.
36 Od Aroira koji je na potoku Arnonu, i od grada koji je u dolini, pa do Galada ne bješe grada koji bi nam odolio: sve to dade nam Gospod Bog naš.
37 Samo k zemlji sinova Amonovih nisi pristupio niti ka kojemu kraju na potoku Javoku, ni ka gradovima u gori niti kojemu mjestu što je zabranio Gospod Bog naš.

3

1 Potom obrativši se idosmo k Vasanu. I izide pred nas Og car Vasanski i sav narod njegov na boj u Edrajin.
2 I Gospod mi reèe: ne boj ga se, jer ga dadoh u tvoje ruke sa svijem narodom njegovijem i sa zemljom njegovom, da uèiniš s njim onako kako si uèinio sa Sionom carom Amorejskim, koji sjeðaše u Esevonu.
3 Tako nam dade Gospod Bog naš u ruke i Oga cara Vasanskoga sa svijem narodom njegovijem, i razbismo ga i ne ostavismo mu ni jednoga živa.
4 I uzesmo tada sve gradove njegove; ne bi grada kojega ne uzesmo, šezdeset

gradova, sav kraj Argovski, carstvo Oga u Vasanu.
5 Svi ti gradovi bjehu utvrđeni zidom visokim, vratima i prijevornicama, osim drugih mjesta bez zidova vrlo mnogo.
6 I raskopasmo ih kao što uèinismo Sionu caru Esevonskom, pobivši po svijem mjestima i ljude i žene i djecu.
7 A svu stoku i plijen po gradovima zaplijenismo za se.
8 Tako uzesmo onda zemlju iz ruku dvojice careva Amorejskih, koja je s ovu stranu Jordana od potoka Arnona do gore Ermona,
9 Sidonci zovu Ermon Sirion, a Amoreji ga zovu Senir,)
10 Sva mjesta u ravni i sav Galad i sav Vasan do Salhe i Edrajina, gradove carstva Oga u Vasanu.
11 Jer samo Og car Vasanski bješe ostao od divova. Gle, odar njegov, odar gvozden, nije li u Ravi sinova Amonovijeh? devet je lakata dug, a širok èetiri lakta, lakta èovjeèija.
12 Tako naslijedismo tu zemlju onda; od Aroira, koji je na potoku Arnonu, i polovinu gore Galada s gradovima njezinijem dadoh sinovima Ruvimovijem i Gadovijem.
13 I ostatak Galada i sav Vasan, carstvo Ogovo, dadoh polovini plemena Manasijina; sav kraj Argovski po svemu Vasanu zvaše se zemlja divovska.
14 Jair sin Manasijin uze sav kraj Argovski do meðe Gesurske i Mahatske; i prozva Vasansku svojim imenom: sela Jairova do današnjega dana.
15 A Mahiru dadoh Galad.
16 A Ruvimovu plemenu i Gadovu plemenu dadoh od Galada do potoka Arnona, kako zahvata potok s meðama, pa do potoka Javoka, gdje je meða sinova Amonovijeh,
17 I polje i Jordan s meðama od Hinerota do mora uz polje, do mora slanoga, ispod Fazge prema istoku.
18 I zapovjedih vam onda i rekoh: Gospod Bog vaš dao vam je ovu zemlju u našljedstvo; naoružani hajdete pred braæom svojom, sinovima Izrailjevijem, ko je god za vojsku.
19 A žene vaše i djeca vaša i stoka vaša znam da imate mnogo stoke) neka ostanu u gradovima vašim, koje vam dadoh,
20 Dokle ne smiri Gospod i braæu vašu kao vas, da i oni naslijede zemlju, koju æe im Gospod Bog vaš dati s onu stranu Jordana; onda se vratite svaki na svoje našljedstvo, koje vam dadoh.
21 A Isusu onda zapovjedih govoreæi: oèi tvoje vide sve što je uèinio Gospod Bog vaš s ona dva cara; onako æe Gospod uèiniti sa svijem carstvima u koja doðeš.
22 Nemojte ih se bojati, jer æe se Gospod Bog vaš biti za vas.
23 I molih se Gospodu onda govoreæi:
24 Gospode Bože! ti si poèeo pokazivati sluzi svojemu velièinu svoju i krjepku ruku svoju, jer koji je Bog na nebu ili na zemlji koji bi tvorio djela kakva su tvoja i u koga bi sila bila kakva je tvoja?
25 Daj mi da prijeðem i vidim zemlju dobru koja je preko Jordana i goru dobru, Livan.
26 Ali Gospod bješe gnjevan na me s vas, i ne usliši me, nego mi reèe: dosta; ne govori mi više za to.
27 Popni se na vrh ove gore, i podigavši oèi svoje na zapad i na sjever i na jug i na istok, vidi oèima svojima, jer neæeš prijeæi preko Jordana.
28 Nego podaj zapovijesti Isusu, i utvrdi ga i ukrijepi ga; jer æe on prijeæi pred narodom tijem, i on æe im razdijeliti u našljedstvo zemlju koju vidiš.
29 I ostasmo u ovoj dolini prema Vet-Fegoru.

4

1 A sada, Izrailju, èuj uredbe i zakone, koje vas uèim da tvorite, da biste poživjeli i ušli u zemlju koju vam daje Gospod Bog otaca vaših i da biste je naslijedili.
2 Ništa ne dodajte k rijeèi koju vam ja zapovijedam, niti oduzmite od nje, da biste saèuvali zapovijesti Gospoda Boga svojega koje vam ja zapovijedam.
3 Oèi su vaše vidjele šta uèini Gospod s Velfegora; jer svakoga èovjeka koji poðe za Velfegorom istrijebi Gospod Bog tvoj izmeðu tebe.

4 A vi koji se držaste Gospoda Boga
svojega, vi ste svi živi danas.
5 Gle, uèio sam vas uredbama i zakon-
ima, kao što mi zapovjedi Gospod Bog
moj, da biste tako tvorili u zemlji u koju
idete da je naslijedite.
6 Držite dakle i izvršujte ih, jer je to
mudrost vaša i razum vaš pred narodima,
koji æe kad èuju sve ove uredbe reæi:
samo je ovaj veliki narod narod mudar i
razuman.
7 Jer koji je veliki narod kojemu je Bog
blizu kao što je Gospod Bog naš kad ga
god zazovemo?
8 I koji je narod veliki koji ima uredbe
i zakone pravedne kao što je sav ovaj
zakon koji iznosim danas pred vas?
9 Samo pazi na se i dobro èuvaj dušu
svoju, da ne zaboraviš onijeh stvari koje
su vidjele oèi tvoje, i da ne izidu iz
srca tvojega dokle si god živ; nego da
ih obznaniš sinovima svojim i sinovima
sinova svojih.
10 Onaj dan kad stajaste pred Gospodom
Bogom svojim kod Horiva, kad mi Gospod
reèe: saberi mi narod da im kažem rijeèi
svoje, kojima æe se nauèiti da me se boje
dok su živi na zemlji, i da uèe tome i
sinove svoje;
11 Kad pristupiste i stajaste pod gorom,
a gora ognjem goraše do samoga neba i
bješe na njoj tama i oblak i mrak;
12 I progovori Gospod k vama isred
ognja; glas od rijeèi èuste, ali osim glasa
lika ne vidjeste;
13 I objavi vam zavjet svoj, koji vam
zapovjedi da držite, deset rijeèi, koje
napisa na dvije ploèe kamene.
14 I meni zapovjedi onda Gospod da vas
uèim uredbama i zakonima da ih tvorite
u zemlji u koju idete da je naslijedite.
15 Zato èuvajte dobro duše svoje; jer ne
vidjeste nikakoga lika u onaj dan kad vam
govori Gospod na Horivu isred ognja,
16 Da se ne biste pokvarili i naèinili sebi
lik rezan ili kaku god sliku od èovjeka ili
od žene,
17 Sliku od kakoga živinèeta koje je na
zemlji, ili sliku od kake ptice krilate koja
leti ispod neba;
18 Sliku od èega što puže po zemlji,
ili sliku od kake ribe koja je u vodi pod
zemljom;
19 I da ne bi podigavši oèi svoje k nebu
i vidjevši sunce i mjesec i zvijezde, svu
vojsku nebesku, prevario se i klanjao im
se i služio im; jer ih Gospod Bog tvoj dade
svijem narodima pod cijelijem nebom;
20 A vas uze Gospod i izvede vas iz peæi
gvozdene, iz Misira, da mu budete narod
našljedni, kao što se vidi danas.
21 Ali se Gospod razgnjevi na me za vaše
rijeèi, i zakle se da neæu prijeæi preko
Jordana ni uæi u dobru zemlju, koju ti
Gospod Bog tvoj daje u našljedstvo.
22 I ja æu umrijeti u ovoj zemlji i neæu
prijeæi preko Jordana; a vi æete prijeæi i
naslijediti onu dobru zemlju.
23 Pazite da ne zaboravite zavjeta
Gospoda Boga svojega, koji uèini s vama,
i da ne gradite sebi lika rezanoga, slike
od koje god tvari, kao što ti je zabranio
Gospod Bog tvoj.
24 Jer je Gospod Bog tvoj oganj koji
spaljuje i Bog koji revnuje.
25 Kad izrodiš sinove i unuke, i os-
tarite u onoj zemlji, ako se pokvarite
i naèinite sliku rezanu od kake tvari i
uèinite što nije ugodno Gospodu Bogu
vašemu, dražeæi ga,
26 Svjedoèim vam danas nebom i
zemljom da æe vas brzo nestati sa zemlje
u koju idete preko Jordana da je nasli-
jedite, neæete biti dugo u njoj, nego æete
se istrijebiti.
27 Ili æe vas rasijati Gospod među nar-
ode, i malo æe vas ostati među narodima
u koje vas odvede Gospod;
28 I služiæete ondje bogovima koje su
naèinile ruke èovjeèije, od drveta i od
kamena, koji ne vide ni èuju, niti jedu ni
mirišu.
29 Ali ako i ondje potražiš Gospoda Boga
svojega, naæi æeš ga, ako ga potražiš svi-
jem srcem svojim i svom dušom svojom.
30 Kad budeš u nevolji i sve te to snaðe,
ako se u pošljednje vrijeme obratiš ka
Gospodu Bogu svojemu, i poslušaš glas
njegov,
31 Gospod je Bog tvoj milostiv Bog,
neæe te ostaviti ni istrijebiti, jer neæe

zaboraviti zavjeta s ocima tvojim, za koji im se zakleo.
32 Jer zapitaj sada za stara vremena, koja su bila prije tebe, od onoga dana kad stvori Bog èovjeka na zemlji, i od jednoga kraja neba do drugoga, je li kad bila ovaka stvar velika, i je li se kad èulo što tako?
33 Je li kad èuo koji narod glas Božji gdje govori isred ognja, kao što si ti èuo i ostao živ?
34 Ili, je li Bog pokušao da doðe te uzme sebi narod iz drugoga naroda kušanjem, znacima i èudesima i ratom i rukom krjepkom i mišicom podignutom i strahotama velikim, kao što je uèinio sve to za vas Gospod Bog naš u Misiru na vaše oèi?
35 Tebi je to pokazano da poznaš da je Gospod Bog, i da nema drugoga osim njega.
36 Dao ti je da èuješ glas njegov s neba da bi te nauèio, i pokazao ti je na zemlji oganj svoj veliki, i rijeèi njegove èuo si isred ognja.
37 I što mu mili bijahu oci tvoji, zato izabra sjeme njihovo nakon njih, i izvede te sam velikom silom svojom iz Misira,
38 Da otjera ispred tebe narode veæe i jaèe od tebe, i da tebe uvede u njihovu zemlju i dade ti je u našljedstvo, kao što se vidi danas.
39 Znaj dakle i pamti u srcu svojem da je Gospod Bog, gore na nebu i dolje na zemlji, nema drugoga.
40 I drži uredbe njegove i zapovijesti njegove, koje ti ja danas zapovijedam, da bi dobro bilo tebi i sinovima tvojim nakon tebe, da bi ti se produljili dani na zemlji koju ti Gospod Bog tvoj daje zasvagda.
41 Tada odijeli Mojsije tri grada s ovu stranu Jordana prema istoku,
42 Da bi utjecao u njih krvnik koji ubije bližnjega svojega nehotice ne mrzivši prije na nj, i kad uteèe u koji od tijeh gradova, da bi ostao živ:
43 Vosor u pustinji, na ravnici u zemlji plemena Ruvimova, i Ramot u Galadu u plemenu Gadovu, Golan u Vasanskoj u plemenu Manasijinu.
44 Ovo je zakon koji postavi Mojsije sinovima Izrailjevijem.
45 Ovo su svjedoèanstva i uredbe i zakoni, koje kaza Mojsije sinovima Izrailjevijem kad izidoše iz Misira,
46 S ovu stranu Jordana u dolini prema Vet-Fegoru u zemlji Siona cara Amorejskoga, koji življaše u Esevonu, kojega ubi Mojsije i sinovi Izrailjevi kad izidoše iz Misira,
47 I osvojiše zemlju njegovu i zemlju Oga cara Vasanskoga, dva cara Amorejska, koja je s ovu stranu Jordana prema istoku,
48 Od Aroira, koji je na potoku Arnonu, do gore Siona, a to je Ermon,
49 I sve polje s ovu stranu Jordana prema istoku do mora uz ravnicu pod Azdot-Fazgom.

5

1 I Mojsije sazva sav narod Izrailjev, i reèe im: èuj Izrailju uredbe i zakone, koje æu danas kazati da èujete, da ih nauèite i držite ih i tvorite.
2 Gospod Bog naš uèini s nama zavjet na Horivu.
3 Nije s ocima našim uèinio taj zavjet, nego s nama, koji smo danas tu svi živi.
4 Licem k licu govorio vam je Gospod na ovoj gori isred ognja;
5 Ja tada stajah izmeðu Gospoda i vas, da vam javim rijeèi Gospodnje, jer vas bješe strah od ognja i ne izidoste na goru; i reèe:
6 Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga.
7 Nemoj imati bogova drugih do mene.
8 Ne gradi sebi lika rezanoga, niti kakve slike od tvari koje su gore na nebu ili koje su dolje na zemlji ili koje su u vodi ispod zemlje.
9 Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji na sinovima pohodim bezakonja otaca njihovijeh do treæega i do èetvrtoga koljena, onijeh koji mrze na me,
10 A èinim milost na tisuæama onijeh koji me ljube i èuvaju zapovijesti moje.
11 Ne uzimaj uzalud imena Gospoda Boga svojega, jer neæe pred Gospodom biti prav ko uzme ime njegovo uzalud.

12 Drži dan od odmora i svetkuj ga, kao
što ti je zapovjedio Gospod Bog tvoj.
13 Šest dana radi, i svršuj sve poslove
svoje.
14 A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu
tvojemu; nemoj raditi nikakoga posla ni
ti ni sin tvoj ni kæi tvoja ni sluga tvoj
ni sluškinja tvoja, ni vo tvoj ni magarac
tvoj, niti koje živinèe tvoje, ni došljak koji
je kod tebe, da bi se odmorio sluga tvoj i
sluškinja tvoja kao i ti.
15 I pamti da si bio rob u zemlji
Misirskoj, i Gospod Bog tvoj izvede
te odande rukom krjepkom i mišicom
podignutom. Zato ti je Gospod Bog tvoj
zapovjedio da svetkuješ dan od odmora.
16 Poštuj oca svojega i mater svoju, kao
što ti je zapovjedio Gospod Bog tvoj, da bi
se produljili dani tvoji i da bi ti dobro bilo
na zemlji, koju ti daje Gospod Bog tvoj.
17 Ne ubij.
18 Ne èini preljube.
19 Ne kradi.
20 Ne svjedoèi lažno na bližnjega svo-
jega.
21 Ne poželi žene bližnjega svojega, ne
poželi kuæe bližnjega svojega, ni njive
njegove, ni sluge njegova, ni sluškinje
njegove, ni vola njegova, ni magarca
njegova, niti išta što je bližnjega tvojega.
22 Te rijeèi izgovori Gospod svemu
zboru vašemu na gori isred ognja, oblaka
i mraka, glasom velikim, i ništa više, nego
ih napisa na dvije ploèe kamene koje mi
dade.
23 A vi kad èuste glas isred tame, jer
gora ognjem goraše, pristupiste k meni,
svi glavari od plemena vaših i starješine
vaše,
24 I rekoste: gle, pokaza nam Gospod
Bog naš slavu i velièinu svoju, i èusmo
glas njegov isred ognja; danas vidjesmo
gdje Bog govori s èovjekom, i èovjek osta
živ.
25 Pa sada zašto da pomremo? jer
æe nas spaliti onaj oganj veliki; ako
jošte èujemo glas Gospoda Boga svojega,
pomrijeæemo.
26 Jer koje je tijelo èulo glas Boga živoga
gdje govori isred ognja, kao mi, i ostalo
živo?
27 Idi ti, i saslušaj sve što æe kazati
Gospod Bog naš, pa onda ti kaži nama što
ti god reèe Gospod Bog naš, a mi æemo
slušati i tvoriti.
28 I Gospod èu glas od rijeèi vaših kad
vi govoraste, i reèe mi Gospod: èuh glas
od rijeèi toga naroda, koje rekoše tebi; što
rekoše dobro rekoše.
29 O, kad bi im bilo srce svagda tako
da me se boje i drže sve zapovijesti moje
svagda, da bi dobro bilo njima i sinovima
njihovijem dovijeka.
30 Idi, reci im: vratite se u šatore svoje.
31 A ti stani ovdje kod mene, i kazaæu
ti sve zapovijesti i uredbe i zakone, koje
æeš ih nauèiti da tvore u zemlji koju im
dajem u našljedstvo.
32 Gledajte dakle da èinite kako vam je
zapovjedio Gospod Bog vaš, ne svræite ni
nadesno ni nalijevo.
33 Cijelijem putem, koji vam je zapov-
jedio Gospod Bog vaš, idite, da biste živi
bili i da bi vam dobro bilo, i da bi vam
se produljili dani u zemlji koju æete
naslijediti.

6

1 A ovo su zapovijesti i uredbe i zakoni,
koje Gospod Bog vaš zapovjedi da vas
uèim da ih tvorite u zemlji u koju idete
da je naslijedite,
2 Da bi se bojao Gospoda Boga svojega
držeæi sve uredbe njegove i zapovijesti
njegove, koje ti ja zapovijedam, ti i sin tvoj
i unuk tvoj svega vijeka svojega, da bi ti
se produljili dani tvoji.
3 Èuj dakle, Izrailju, i gledaj da tako
èiniš, da bi ti dobro bilo i da biste se
umnožili veoma u zemlji u kojoj teèe
mlijeko i med, kao što ti je rekao Gospod
Bog otaca tvojih.
4 Èuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini
Gospod.
5 Zato ljubi Gospoda Boga svojega iz
svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz
sve snage svoje.
6 I neka ove rijeèi koje ti ja zapovijedam
danas budu u srcu tvom.
7 I èesto ih napominji sinovima svojim,
i govori o njima kad sjediš u kuæi svojoj i
kad ideš putem, kad liježeš i kad ustaješ.

8 I veži ih sebi na ruku za znak, i neka
ti budu kao poèeonik među oèima.
9 I napiši ih na dovratnicima od kuæe
svoje i na vratima svojim.
10 A kad te uvede Gospod Bog tvoj u
zemlju za koju se zakleo ocima tvojim,
Avramu, Isaku i Jakovu, da æe ti je dati, u
gradove velike i dobre, kojih nijesi zidao,
11 I kuæe pune svakoga dobra, kojih
nijesi punio, i na studence iskopane, kojih
nijesi kopao, u vinograde i u maslinike,
kojih nijesi sadio, i staneš jesti i nasitiš se,
12 Èuvaj se da ne zaboraviš Gospoda,
koji te je izveo iz zemlje Misirske, iz kuæe
ropske.
13 Gospoda Boga svojega boj se, i njemu
služi, i njegovim se imenom kuni.
14 Ne idite za drugim bogovima između
bogova drugih naroda, koji su oko vas.
15 Jer je Bog revnitelj, Gospod Bog tvoj,
usred tebe, pa da se ne bi razgnjevio
Gospod Bog tvoj na te i istrijebio te sa
zemlje.
16 Nemojte kušati Gospoda Boga svojega
kao što ga kušaste u Masi.
17 Držite dobro zapovijesti Gospoda
Boga svojega i svjedoèanstva njegova i
uredbe njegove, koje ti je zapovjedio,
18 I èini što je pravo i dobro pred
Gospodom, da bi ti bilo dobro i da bi ušao
u dobru zemlju, za koju se zakleo Gospod
ocima tvojim, i da bi je naslijedio,
19 Da bi otjerao sve neprijatelje tvoje
ispred tebe, kao što ti je rekao Gospod.
20 Pa kad te zapita poslije sin tvoj
govoreæi: kakva su to svjedoèanstva i
uredbe i zakoni, što vam je zapovjedio
Gospod Bog naš?
21 Onda kaži sinu svojemu: bijasmo
robovi Faraonovi u Misiru, i izvede nas
Gospod iz Misira rukom krjepkom,
22 I uèini Gospod znake i èudesa velika i
zla u Misiru na Faraonu i na svemu domu
njegovu pred nama,
23 A nas izvede odande da nas uvede u
zemlju za koju se zakleo ocima našim da
æe nam je dati.
24 I zapovjedi nam Gospod da vršimo
sve ove uredbe bojeæi se Gospoda Boga
svojega, da bi nam bilo dobro svagda i da
bi nas saèuvao u životu, kao što se vidi
danas.
25 I biæe nam pravda, ako uzdržimo
i ustvorimo sve zapovijesti ove pred
Gospodom Bogom svojim, kako nam je
zapovjedio.

7

1 Kad te Gospod Bog tvoj uvede u zemlju
u koju ideš da je naslijediš, i otjera ispred
tebe narode mnoge, Heteje i Gergeseje i
Amoreje i Hananeje i Ferezeje i Jeveje i
Jevuseje, sedam naroda veæih i jaèih od
tebe,
2 I preda ih Gospod Bog tvoj tebi, i ti ih
razbiješ, potri ih, ne hvataj s njima vjere,
niti se smiluj na njih;
3 Niti se prijatelji s njima; kæeri svoje
ne daji za sina njihova, niti kæeri njihove
uzimaj za sina svojega.
4 Jer bi otpadila sina tvojega od mene,
i služio bi bogovima drugim, te bi se
razgnjevio Gospod na vas i potro vas brzo.
5 Nego ovo im uèinite: oltare njihove
raskopajte, i likove njihove polomite, lu-
gove njihove isijecite, i rezane bogove
njihove ognjem spalite.
6 Jer si ti narod svet Gospodu Bogu
svojemu, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj
da mu budeš narod osobit mimo sve
narode na zemlji.
7 Ne zato što bi vas bilo više nego drugih
naroda prihvati vas Gospod i izabra vas;
jer vas bijaše manje nego ikojega drugoga
naroda;
8 Nego što vas Gospod miluje i što drži
zakletvu kojom se zakleo ocima vašim,
zato vas je Gospod izveo rukom krjepkom
i izbavio vas iz kuæe ropske, iz ruke
Faraona cara Misirskoga.
9 I tako znaj da je Gospod Bog tvoj Bog,
Bog vjeran, koji drži zavjet svoj i milost
svoju do tisuæu koljena onima koji ga
ljube i drže zapovijesti njegove,
10 I plaæa onima koji mrze na nj,
svakome istrebljujuæi ga, i ne odgađa
onome koji mrzi na nj, plaæa svakome.
11 Zato drži zapovjesti i uredbe i zakone,
koje ti danas ja zapovijedam, da ih tvoriš.
12 I ako ove zakone uzaslušate i uz-
držite i ustvorite, i Gospod æe Bog tvoj

držati tebi zavjet i milost, za koju se zakleo ocima tvojim;
13 I milovaæe te i blagosloviæe te i umnožiæe te; blagosloviæe plod utrobe tvoje i plod zemlje tvoje, žito tvoje i vino tvoje i ulje tvoje, plod goveda tvojih i stada ovaca tvojih u zemlji za koju se zakleo ocima tvojim da æe ti je dati.
14 Biæeš blagosloven mimo sve narode: neæe biti u tebe ni muškoga ni ženskoga neplodna, ni među stokom tvojom.
15 I ukloniæe od tebe Gospod svaku bolest, i od ljutih zala Misirskih koja znaš neæe nijednoga pustiti na tebe, nego æe ih pustiti na one sve koji mrze na te.
16 I istrijebi sve narode koje ti Gospod Bog tvoj preda, neka ih ne požali oko tvoje, i nemoj služiti bogovima njihovijem, jer bi ti to bilo zamka.
17 Ako bi rekao u srcu svom: veæi su ovi narodi od mene, kako ih mogu izagnati?
18 Ne boj ih se; pamti dobro što je uèinio Gospod Bog tvoj s Faraonom i sa svijem Misircima,
19 Velika kušanja, koja vidješe oèi tvoje, i znake i èudesa i ruku krjepku i mišicu podignutu, kojom te izvede Gospod Bog tvoj; onako æe uèiniti Gospod Bog tvoj sa svijem narodima od kojih bi se uplašio.
20 I stršljene æe poslati Gospod Bog tvoj na njih dokle ne izginu koji bi ostali i sakrili se od tebe.
21 Ne plaši se od njih, jer je Gospod Bog tvoj usred tebe, Bog veliki i strašni.
22 Gospod æe Bog tvoj malo pomalo potrti te narode ispred tebe; neæeš ih moæi odjedanput istrijebiti, da se ne bi umnožilo na tebe zvijerje poljsko.
23 Ali æe ih predati Gospod Bog tvoj tebi, i zatiraæe ih zatiranjem velikim dokle se ne zatru.
24 I predaæe careve njihove u tvoje ruke da zatreš ime njihovo pod nebom, neæe se nijedan održati pred tobom, dokle ih ne potreš.
25 Rezane bogove njihove spali ognjem, nemoj da se polakomiš na srebro ili zlato što je na njima i da ga uzmeš, da ti ne bude zamka, jer je gadno pred Gospodom Bogom tvojim.
26 I nemoj da uneseš gada u dom svoj, da ne budeš proklet kao i on, nego se gadi na nj i grozi se od njega, jer je prokleto.

8

1 Držite i tvorite sve zapovijesti koje vam ja zapovijedam danas, da biste živi bili i umnožili se, i da biste ušli u zemlju za koju se Gospod zakleo ocima vašim, i da biste je naslijedili.
2 I opominji se svega puta kojim te je vodio Gospod Bog tvoj èetrdeset godina po pustinji, da bi te namuèio i iskušao, da se zna šta ti je u srcu, hoæeš li držati zapovijesti njegove ili neæeš.
3 I muèio te je, i glaðu te morio; ali te je opet hranio manom, za koju ti nijesi znao ni oci tvoji, da bi ti pokazao da èovjek ne živi o samom hljebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih.
4 Odijelo tvoje ne ovetša na tebi niti noga tvoja oteèe za ovijeh èetrdeset godina;
5 Zato poznaj u srcu svom da te Gospod Bog tvoj gaji kao što èovjek gaji svoje dijete.
6 I drži zapovijesti Gospoda Boga svojega hodeæi putovima njegovijem i bojeæi se njega.
7 Jer Gospod Bog tvoj uvešæe te sada u dobru zemlju, u zemlju u kojoj ima dosta potoka i izvora i jezera, što izviru po dolinama i po brdima;
8 U zemlju izobilnu pšenicom i jeèmom i vinovom lozom i smokvama i šipcima, zemlju izobilnu maslinom, od koje biva ulje, i medom;
9 U zemlju, gdje neæeš sirotinjski jesti hljeba, gdje ti neæe ništa nedostajati; u zemlju, gdje je kamenje gvožðe i gdje æeš iz brda njezinijeh sjeæi mjed.
10 Ješæeš i biæeš sit, pa blagosiljaj Gospoda Boga svojega za dobru zemlju koju ti da.
11 I èuvaj se da ne zaboraviš Gospoda Boga svojega bacivši u nemar zapovijesti njegove i zakone njegove i uredbe njegove, koje ti ja zapovijedam danas.
12 I kad uzjedeš i nasitiš se, i dobre kuæe naèiniš i u njima staneš živjeti,

13 I kad se goveda tvoja i ovce tvoje
naplode, i kad ti se namnoži srebro i zlato,
i što god imaš kad ti se namnoži,
14 Nemoj da se ponese srce tvoje i
zaboraviš Gospoda Boga svojega, koji te je
izveo iz zemlje Misirske, iz kuæe ropske;
15 Koji te je vodio preko one pustinje
velike i strašne gdje žive zmije vatrene i
skorpije, gdje je suša a nema vode; koji ti
je izveo vodu iz tvrdoga kamena;
16 Koji te je hranio u pustinji manom, za
koju ne znaše oci tvoji, da bi te namuèio
i iskušao te, i najposlije da bi ti dobro
uèinio.
17 Niti govori u srcu svojem: moja
snaga, i sila moje ruke dobavila mi je ovo
blago.
18 Nego se opominji Gospoda Boga svo-
jega; jer ti on daje snagu da dobavljaš
blago, da bi potvrdio zavjet svoj, za koji
se zakleo ocima tvojim, kao što se vidi
danas.
19 Ako li zaboraviš Gospoda Boga svo-
jega, i poðeš za drugim bogovima i njima
staneš služiti i klanjati se, svjedoèim vam
danas da æete zacijelo propasti,
20 Propašæete kao narodi koje Gospod
potire ispred vas, jer ne poslušaste glasa
Gospoda Boga svojega.

9

1 Èuj, Izrailju! ti danas prelaziš preko
Jordana da uðeš i naslijediš narode veæe
i jaèe od sebe, gradove velike i ograðene
do neba;
2 Velik i visok narod, sinove Enakove,
koje znaš i za koje si slušao: ko ce odoljeti
sinovima Enakovijem?
3 Znaj dakle danas da je Gospod Bog
tvoj, koji ide pred tobom, oganj koji
spaljuje; on æe ih istrijebiti i on æe
ih oboriti pred tobom, i izagnaæeš ih i
istrijebiti brzo, kao što ti je kazao Gospod.
4 Kad ih Gospod Bog tvoj otjera ispred
tebe, nemoj da reèeš u srcu svom: za
pravdu moju uvede me Gospod u ovu
zemlju da je naslijedim; jer Gospod tjera
one narode ispred tebe za nevaljalstvo
njihovo!
5 Ne ideš za pravdu svoju ni za èistotu
srca svojega da naslijediš tu zemlju; nego
za nevaljalstvo tijeh naroda Gospod Bog
tvoj tjera ih ispred tebe, i da održi rijeè
za koju se zakleo ocima tvojim, Avramu,
Isaku i Jakovu.
6 Znaj dakle da ti Gospod Bog tvoj ne
daje te dobre zemlje za pravdu tvoju da
je naslijediš, jer si tvrdovrat narod.
7 Pamti i ne zaboravi kako si gnje-
vio Gospoda Boga svojega u pustinji;
od onoga dana kad izidoste iz zemlje
Misirske pa dokle doðoste na ovo mjesto,
nepokorni bijaste Gospodu.
8 I kod Horiva razgnjeviste Gospoda, i
od gnjeva šæaše vas Gospod da istrijebi.
9 Kad izidoh na goru da primim ploèe
kamene, ploèe zavjeta, koji s vama uèini
Gospod, tada stajah na gori èetrdeset
dana i èetrdeset noæi hljeba ne jeduæi
ni vode pijuæi.
10 I dade mi Gospod dvije ploèe kamene,
ispisane prstom Gospodnjim, na kojima
bijahu rijeèi sve koje vam izgovori Gos-
pod na gori isred ognja na dan zbora
vašega.
11 Poslije èetrdeset dana i èetrdeset
noæi dade mi Gospod dvije ploèe kamene,
ploèe zavjetne.
12 I reèe mi Gospod: ustani, siði brže
odavde; jer se pokvari narod tvoj koji si
izveo iz Misira, siðoše brzo s puta koji im
zapovjedih, i naèiniše sebi liven lik.
13 Još mi reèe Gospod govoreæi:
pogledah ovaj narod, i eto je narod tvrda
vrata.
14 Pusti me da ih istrijebim i ime njihovo
zatrem pod nebom; a od tebe æu uèiniti
narod jaèi i veæi nego što je ovaj.
15 I ja se vratih i siðoh s gore, a gora
ognjem goraše, i dvije ploèe zavjetne
bijahu mi u ruku.
16 I pogledah, a to zgriješiste Gospodu
Bogu svojemu salivši sebi tele, i brzo
siðoste s puta koji vam bješe zapovjedio
Gospod.
17 Tada uzeh one dvije ploèe i bacih ih
iz ruku svojih, i razbih ih pred vama.
18 Potom padoh i ležah pred Gospodom
kao prije, èetrdeset dana i èetrdeset
noæi, hljeba ne jeduæi ni vode pijuæi,
radi svijeh grijeha vaših, kojima se ogri-

ješiste uèinivši što je zlo pred Gospodom i razgnjevivši ga.
19 Jer se bojah gnjeva i jarosti, kojom se bješe Gospod razljutio na vas da vas istrijebi; i usliši me Gospod i tada.
20 Bješe se Gospod i na Arona razgnjevio veoma da ga šæaše ubiti; ali se molih tada i za Arona.
21 I uzeh grijeh vaš koji uèiniste, tele, i sažegoh ga ognjem, i razbih ga i satrh ga u prah, i prosuh prah njegov u potok, koji teèe s one gore.
22 I u Taveri i u Masi i u Kivrot-Atavi gnjeviste Gospoda.
23 I kad vas posla Gospod iz Kadis-Varnije govoreæi: idite i uzmite tu zemlju koju sam vam dao, opet se suprotiste rijeèi Gospoda Boga svojega, i ne vjerovaste mu i ne poslušaste glasa njegova.
24 Nepokorni bijaste Gospodu otkad vas poznah.
25 Zato padoh i ležah pred Gospodom èetrdeset dana i èetrdeset noæi, jer bješe rekao Gospod da æe vas potrti.
26 I molih se Gospodu i rekoh: Gospode, Gospode! nemoj potrti naroda svojega i našljedstva svojega, koje si izbavio velièanstvom svojim, koje si izveo iz Misira krjepkom rukom.
27 Opomeni se sluga svojih Avrama, Isaka i Jakova, ne gledaj na tvrdu naroda ovoga, na nevaljalstvo njegovo i na grijehe njegove;
28 Da ne reku koji žive u zemlji odakle si nas izveo: nije ih mogao Gospod uvesti u zemlju koju im obeæa, ili mrzio je na njih, zato ih izvede da ih pobije u pustinji.
29 Jer su tvoj narod i tvoje našljedstvo, koje si izveo silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom.

10

1 U to vrijeme reèe mi Gospod: isteši dvije ploèe od kamena kao što bjehu prve, i izidi k meni na goru, i naèini kovèeg od drveta.
2 I napisaæu na tijem ploèama rijeèi koje su bile na prvijem ploèama što si razbio, pa æeš ih metnuti u kovèeg.
3 Tako naèinih kovèeg od drveta sitima, i istesah dvije ploèe od kamena, kao što bjehu prve, i izidoh na goru s dvjema ploèama u ruku.
4 I napisa na tijem ploèama što bješe prvo napisao, deset rijeèi, koje vam izgovori Gospod na gori isred ognja na dan zbora vašega; i dade mi ih Gospod.
5 I vrativ se siðoh s gore, i metnuh ploèe u kovèeg koji naèinih, i ostaše ondje, kao što mi zapovjedi Gospod.
6 A sinovi Izrailjevi poðoše od Virota sinova Jakanovijeh u Moseru. Ondje umrije Aron i ondje bi pogreben; a Eleazar sin njegov posta sveštenik na njegovo mjesto.
7 Odande otidoše u Gadgad, a od Gadgada u Jotvatu, zemlju gdje ima mnogo potoka.
8 U to vrijeme odvoji Gospod pleme Levijevo da nose kovèeg zavjeta Gospodnjega, da stoje pred Gospodom i služe mu i da blagosiljaju u ime njegovo do današnjega dana.
9 Zato nema pleme Levijevo dijela ni našljedstva s braæom svojom; Gospod je našljedstvo njegovo, kao što mu Gospod Bog tvoj kaza.
10 A ja stajah na gori kao prije, èetrdeset dana i èetrdeset noæi; i usliši me Gospod i tada, i ne htje te Gospod zatrti,
11 Nego mi reèe Gospod: ustani i idi pred narodom ovijem da uðu u zemlju za koju sam se zakleo ocima njihovijem da æu im je dati, i da je naslijede.
12 Sada dakle, Izrailju, šta ište od tebe Gospod Bog tvoj, osim da se bojiš Gospoda Boga svojega, da hodiš po svijem putovima njegovijem i da ga ljubiš i služiš Gospodu Bogu svojemu iz svega srca svojega i iz sve duše svoje,
13 Držeæi zapovijesti Gospodnje i uredbe njegove, koje ti ja danas zapovijedam, da bi ti bilo dobro?
14 Gle, Gospoda je Boga tvojega nebo, i nebo nad nebesima, zemlja, i sve što je na njoj.
15 Ali samo tvoji oci omilješe Gospodu, i izabra sjeme njihovo nakon njih, vas između svijeh naroda, kao što se vidi danas.

16 Zato obrežite srce svoje, i nemojte
više biti tvrdovrati.
17 Jer je Gospod Bog vaš Bog nad bo-
govima i gospodar nad gospodarima, Bog
veliki, silni i strašni, koji ne gleda ko je ko
niti prima poklona;
18 Daje pravicu siroti i udovici; i ljubi
došljaka dajuæi mu hljeb i odijelo.
19 Ljubite dakle došljaka, jer ste bili
došljaci u zemlji Misirskoj.
20 Boj se Gospoda Boga svojega, njemu
služi i njega se drži, i njegovijem se
imenom kuni.
21 On je hvala tvoja i on je Bog tvoj, koji
tebe radi uèini velike i strašne stvari, koje
vidješe oèi tvoje.
22 Sedamdeset duša bješe otaca tvojih
kad siðoše u Misir; a sada uèini ti Gospod
Bog tvoj te vas ima mnogo kao zvijezda
nebeskih.

11

1 Ljubi dakle Gospoda Boga svojega,
i izvršuj jednako što je zapovjedio da
izvršuješ, i uredbe njegove, i zakone
njegove i zapovijesti njegove.
2 I poznajte danas što vaši sinovi ne
znaju niti vidješe, karanje Gospoda Boga
svojega, velièanstvo njegovo, krjepku
ruku njegovu i mišicu njegovu podignutu,
3 I znake njegove i djela njegova,
što uèini usred Misira na Faraonu caru
Misirskom i na svoj zemlji njegovoj,
4 I što uèini vojsci Misirskoj, konjma i
kolima njihovijem, kako uèini, te ih voda
Crvenoga Mora potopi kad vas tjerahu, i
zatr ih Gospod do današnjega dana,
5 I što vama uèini u pustinji dokle ne
doðoste do ovoga mjesta,
6 I što uèini Datanu i Avironu sinovima
Elijava sina Ruvimova, kako zemlja otvori
usta svoja i proždrije njih i porodice nji-
hove i šatore njihove i sve blago njihovo
što imahu, usred Izrailja.
7 Jer vaše oèi vidješe sva djela Gospod-
nja velika, koja uèini.
8 Zato držite sve zapovijesti koje vam ja
danas zapovijedam, da biste se ukrijepili
i naslijedili zemlju, u koju idete da je
naslijedite;
9 I da bi vam se produljili dani u zemlji,
za koju se zakle Gospod ocima vašim
da æe je dati njima i sjemenu njihovu,
zemlju, u kojoj teèe mlijeko i med.
10 Jer zemlja u koju ideš da je naslijediš
nije kao zemlja Misirska iz koje ste izišli,
gdje si sijao svoje sjeme i zalijevao na
svojima nogama kao vrt od zelja;
11 Nego je zemlja u koju idete da je
naslijedite zemlja u kojoj su brda i doline,
i natapa je dažd nebeski;
12 Zemlja kojom se stara Gospod Bog
tvoj i na koju su jednako obraæene oèi
Gospoda Boga tvojega od poèetka godine
do kraja.
13 Zato ako dobro uzaslušate zapovi-
jesti, koje vam ja zapovijedam danas,
ljubeæi Gospoda Boga svojega i služeæi
mu svijem srcem svojim i svom dušom
svojom,
14 Tada æu davati dažd zemlji vašoj na
vrijeme, i rani i pozni, i sabiraæeš žito
svoje i vino svoje i ulje svoje;
15 I za stoku æu tvoju dati travu u polju
tvojem; i ješæeš i biæeš sit.
16 Èuvajte se da se ne prevari srce vaše
da se odmetnete i služite tuðim bogovima
i poklanjate im se;
17 Da se ne bi razgnjevio Gospod na
vas i zatvorio nebo da ne bude dažda, i
zemlja da ne da roda svojega, te biste brzo
izginuli u dobroj zemlji koju vam Gospod
daje.
18 Nego složite ove rijeèi moje u srce
svoje i u dušu svoju, i vežite ih za znak
sebi na ruku, i neka vam budu kao
poèeonik među oèima vašim.
19 I uèite ih sinove svoje govoreæi o
njima kad sjediš u kuæi svojoj i kad ideš
putem, i kad liježeš i kad ustaješ.
20 I napiši ih na dovratnicima doma
svojega i na vratima svojim,
21 Da bi se umnožili dani vaši i dani
sinova vaših po zemlji, za koju se zakleo
Gospod ocima vašim da æe im je dati, kao
dani nebu nad zemljom.
22 Jer ako dobro uzdržite sve ove za-
povijesti koje vam ja zapovijedam da
tvorite ljubeæi Gospoda Boga svojega,
i hodeæi svijem putovima njegovijem i

njega se držeæi,
23 Tada æe otjerati Gospod sve ove narode ispred vas, i naslijediæete narode veæe i jaèe nego što ste sami.
24 Svako mjesto na koje stupi stopalo noge vaše vaše æe biti; od pustinje do Livana, i od rijeke, rijeke Efrata, do mora zapadnoga biæe meða vaša.
25 Neæe se niko održati pred vama; strah i trepet vaš pustiæe Gospod Bog vaš na svu zemlju na koju stupite, kao što vam kaza.
26 Gle, iznosim danas pred vas blagoslov i prokletstvo:
27 Blagoslov, ako uzaslušate zapovijesti Gospoda Boga svojega, koje vam ja danas zapovijedam;
28 A prokletstvo, ako ne uzaslušate zapovijesti Gospoda Boga svojega nego siðete s puta, koji vam ja danas zapovijedam, te poðete za drugim bogovima, kojih ne poznajete.
29 I kad te uvede Gospod Bog tvoj u zemlju u koju ideš da je naslijediš, tada izreci blagoslov ovaj na gori Garizimu a prokletstvo na gori Evalu.
30 One su s onu stranu Jordana, iduæi k zapadu, u zemlji Hananeja koji žive u ravni prema Galgalu kod ravnice Moreške.
31 Jer æete prijeæi preko Jordana da uðete u zemlju koju vam daje Gospod Bog vaš da je naslijedite, i naslijediæete je i nastavaæete u njoj.
32 Gledajte dakle da tvorite sve ove uredbe i zakone koje ja danas iznosim pred vas.

12

1 Ovo su uredbe i zakoni koje æete držati i tvoriti u zemlji koju ti je Gospod Bog otaca tvojih dao da je naslijediš, dokle ste god živi na zemlji.
2 Raskopajte sasvijem sva mjesta u kojima su služili bogovima svojim narodi koje æete naslijediti, po visokim brdima i po humovima i pod svakijem zelenijem drvetom.
3 Oborite oltare njihove i razbijte likove njihove, i lugove njihove popalite ognjem, i rezane bogove njihove izlomite, i istrijebite ime njihovo iz onoga mjesta.
4 Ne èinite tako Gospodu Bogu svojemu.
5 Nego ga tražite u mjestu koje izbere Gospod Bog vaš izmeðu svijeh plemena vaših sebi za stan da ondje namjesti ime svoje, i onamo idite.
6 Onamo nosite žrtve svoje paljenice i druge žrtve svoje i desetke svoje i prinose ruku svojih i zavjete svoje i dragovoljne prinose svoje i prvine od stoke svoje krupne i sitne.
7 I jedite ondje pred Gospodom Bogom svojim, i veselite se vi i porodice vaše svaèim, za što se prihvatite rukom svojom, èim te blagoslovi Gospod Bog tvoj.
8 Ne èinite kako mi sada ovdje èinimo, što je kome drago.
9 Jer još nijeste došli do odmora i našljedstva, koje ti daje Gospod Bog tvoj.
10 Nego kad prijeðete preko Jordana, i stanete živjeti u zemlji koju vam daje Gospod Bog vaš da je naslijedite, i smiri vas od svijeh neprijatelja vaših unaokolo, te stanete živjeti bez straha,
11 Onda u mjesto koje izbere Gospod Bog vaš da u njemu nastani ime svoje, donosite sve što vam ja zapovijedam, žrtve svoje paljenice i druge žrtve svoje, desetke svoje i prinose ruku svojih i sve što bude najbolje u onome što zavjetujete Gospodu.
12 I veselite se pred Gospodom Bogom svojim vi i sinovi vaši i kæeri vaše i sluge vaše i sluškinje vaše, i Levit koji je u mjestu vašem, jer on nema dijela ni našljedstva s vama.
13 Èuvaj se da ne prinosiš žrtava svojih paljenica na kom god mjestu, koje ugledaš;
14 Nego na onom mjestu koje izbere Gospod Bog u jednom od tvojih plemena, ondje prinosi žrtve svoje paljenice, i ondje èini sve što ti zapovijedam.
15 Ali æeš moæi klati i jesti meso kako ti duša zaželi u svakom mjestu svojem po blagoslovu Gospoda Boga svojega, koji ti da; èist i neèist može jesti kao srnu i jelena.
16 Samo krvi ne jedite; prolijte je na

zemlju kao vodu.
17 Neæeš moæi jesti u mjestu svojem
desetka od žita svojega ni od vina svojega
ni od ulja svojega, ni prvina od stoke svoje
krupne i sitne, ni onoga što zavjetuješ; ni
prinosa dragovoljnijeh, ni prinosa ruku
svojih.
18 Nego to jedi pred Gospodom Bogom
svojim na mjestu koje izbere Gospod Bog
tvoj, ti i sin tvoj i kæi tvoja i sluga tvoj
i sluškinja tvoja, i Levit koji je u mjestu
tvom; i veseli se pred Gospodom Bogom
svojim svaèim za što se prihvatiš rukom.
19 Èuvaj se da ne ostaviš Levita dok si
god živ na zemlji.
20 Kad raširi Gospod Bog tvoj meðe
tvoje, kao što ti je kazao, ako reèeš: da
jedem mesa, kad duša tvoja želi da jede
mesa, jedi mesa po svoj želji duše svoje.
21 Ako bi bilo daleko od tebe mjesto koje
Gospod Bog tvoj izbere da ondje namjesti
ime svoje, zakolji od stoke svoje krupne
ili sitne, koju ti da Gospod, kao što sam ti
zapovjedio, i jedi u svom mjestu po svoj
želji duše svoje.
22 Kako se jede srna i jelen, onako jedi;
i èist i neèist neka jede.
23 Samo pazi da ne jedeš krvi; jer je krv
duša, pa ne jedi duše s mesom.
24 Ne jedi je; nego prolij na zemlju kao
vodu.
25 Ne jedi je, da bi dobro bilo tebi i
sinovima tvojim nakon tebe, kad èiniš što
je ugodno Gospodu.
26 Ali stvari svoje svete, koje imaš, i
što zavjetuješ, uzmi i doði na mjesto koje
izbere Gospod.
27 I prinesi žrtve svoje paljenice, meso
i krv, na oltaru Gospoda Boga svojega;
krv pak od drugih žrtava tvojih neka se
prolije na oltar Gospoda Boga tvojega, a
meso jedi.
28 Èuvaj i slušaj sve ove rijeèi koje ti
ja zapovijedam, da bi dobro bilo tebi i
sinovima tvojim nakon tebe dovijeka kad
èiniš što je dobro i pravo pred Gospodom
Bogom tvojim.
29 Kad istrijebi Gospod Bog tvoj ispred
tebe narode ka kojima ideš da naslijediš
zemlju njihovu, i naslijedivši je kad se
nastaniš u zemlji njihovoj,
30 Èuvaj se da se ne uhvatiš u zamku
pošavši za njima pošto se potru ispred
tebe, i da ne potražiš bogova njihovijeh,
i reèeš: kako su ovi narodi služili svojim
bogovima, tako æu i ja èiniti.
31 Ne èini tako Gospodu Bogu svojemu;
jer oni èiniše svojim bogovima sve što je
gadno pred Gospodom i na što on mrzi;
jer su i sinove svoje i kæeri svoje sažizali
bogovima svojim.
32 Što vam god ja zapovijedam sve
držite i tvorite, niti što dodajte k tome ni
oduzmite od toga.

13

1 Ako ustane među vama prorok ili koji
sne sanja, i kaže ti znak ili èudo,
2 Pa se zbude taj znak ili èudo koje ti
kaže, i on ti reèe: hajde da idemo za
drugim bogovima, kojih ne znaš, i njima
da služimo,
3 Nemoj poslušati što ti kaže taj prorok
ili sanjaè, jer vas kuša Gospod Bog vaš da
bi se znalo ljubite li Gospoda Boga svojega
iz svega srca svojega i sve duše svoje.
4 Za Gospodom Bogom svojim idite,
i njega se bojte; njegove zapovijesti
èuvajte, i glas njegov slušajte, i njemu
služite i njega se držite.
5 A onaj prorok ili sanjaè da se pogubi,
jer vas je nagovarao da se odmetnete
Gospoda Boga svojega, koji vas izvede
iz zemlje Misirske i iskupi vas iz kuæe
ropske, i odvraæao od puta koji ti je
zapovjedio Gospod Bog tvoj da ideš njim;
tako istrijebi zlo iz sebe.
6 Ako bi te podbadao brat tvoj, sin
matere tvoje, ili sin tvoj ili kæi tvoja, ili
žena tvoja mila, ili prijatelj tvoj koji ti je
kao duša tvoja, govoreæi ti tajno: hajde
da služimo drugim bogovima, kojih nijesi
znao ni ti ni oci tvoji,
7 Između bogova drugih naroda koji
su oko vas, blizu ili daleko od tebe, od
jednoga kraja zemlje do drugoga,
8 Ne pristaj s njim niti ga poslušaj;
neka ga ne žali oko tvoje, i nemoj mu se
smilovati niti ga taji,

9 Nego ga ubij: tvoja ruka nek se prva
digne na nj da ga ubiješ, pa onda ruka
svega naroda.
10 Zaspi ga kamenjem da pogine; jer te
šæaše odvratiti od Gospoda Boga tvojega,
koji te je izveo iz zemlje Misirske, iz kuæe
ropske;
11 Da sav Izrailj èuje i boji se, i da se
više ne uèini tako zlo među vama.
12 Ako za kakav grad svoj, koji ti Gospod
Bog tvoj da da u njemu živiš, èuješ gdje
govore:
13 Izidoše ljudi nevaljali između tebe i
otpadiše sve koji žive u gradu njihovu,
govoreæi: hajde da služimo drugim bo-
govima, kojih ne poznajete,
14 Tada istraži i raspitaj, izvidi dobro,
pa ako bude istina i doista se uèinila ona
gadna stvar među vama,
15 Pobij maèem sve koji žive u gradu
onom, i zatri i njega i sve što bi u njemu
bilo, i stoku maèem pobij.
16 I sav plijen iz njega skupi nasred ulice
njegove, spali ognjem i onaj grad i sav
plijen iz njega Gospodu Bogu svojemu,
da bude gomila dovijeka i da se više ne
sazida.
17 I neka ti od prokletijeh stvari ne pri-
one ništa za ruku, eda bi se Gospod povra-
tio od žestine gnjeva svojega, uèinio ti
milost i smilovao se na te, i umnožio te,
kao što se zakleo ocima tvojim,
18 Kad slušaš glas Gospoda Boga svojega
držeæi sve zapovijesti njegove, koje ti ja
danas zapovijedam, da bi èinio što je
pravo pred Gospodom Bogom tvojim.

14

1 Vi ste sinovi Gospoda Boga svojega;
nemojte se rezati niti brijati među oèima
za mrtvacem.
2 Jer si narod svet Gospodu Bogu svo-
jemu, i tebe izabra Gospod da si mu narod
osobit između svijeh naroda na zemlji.
3 Ne jedi ništa gadno.
4 Ovo su životinje koje æete jesti:
goveèe, ovcu, kozu,
5 Jelena, srnu, bivola, divokozu, jed-
noroga i kozu kamenjaèu;
6 I sve životinje koje imaju papke rasci-
jepljene na dvoje, i koje preživaju između
životinja, njih jedite.
7 Ali ne jedite onijeh koje samo
preživaju ili koje samo imaju papke ras-
cijepljene na dvoje, kao: kamile, zeca,
pitomoga zeca, jer preživaju a nemaju
papaka razdvojenijeh; da vam je neèisto;
8 Ni svinjèeta, jer ima razdvojene papke
ali ne preživa; da vam je neèisto; mesa
od njega ne jedite, i strva se njegova ne
dohvatajte.
9 A između onijeh što su u vodi, jedite
ove: što god ima pera i ljuske, jedite;
10 A što nema pera i ljusaka, ne jedite;
da vam je neèisto.
11 Sve ptice èiste jedite;
12 A ovijeh ne jedite: orla, ni jastrijeba,
ni morskoga orla,
13 Ni sokola, ni eje, ni kraguja po
vrstama njihovijem,
14 Ni gavrana po vrstama njegovijem,
15 Ni æuka, ni sovuljage, ni liske, ni
kopca po vrstama njegovijem,
16 Ni buljine, ni ražnja, ni labuda,
17 Ni gema, ni svrake, ni gnjurca,
18 Ni rode, ni èaplje po vrstama njezini-
jem, ni pupavca, ni ljiljka.
19 I sve bubine krilate da su vam
neèiste; ne jedite ih.
20 I sve ptice èiste jedite.
21 Ništa mrcino ne jedite; došljaku koji
je kod tebe podaj neka jede ili prodaj
tuđinu; jer si narod svet Gospodu Bogu
svojemu. Ne kuhaj jareta u mlijeku
matere njegove.
22 Desetak daji od svega roda usjeva
svojega, što doðe s njive tvoje, svake
godine.
23 I jedi pred Gospodom Bogom svojim
na mjestu koje izbere da ondje nastani
ime svoje, desetak od žita svojega, od vina
svojega i od ulja svojega, i prvine od stoke
svoje krupne i sitne, da se uèiš bojati se
Gospoda Boga svojega svagda.
24 Ako bi ti bio put dalek, te ne bi
mogao odnijeti zato što je daleko od tebe
mjesto, koje izbere Gospod Bog tvoj da
ondje namjesti ime svoje, kad te Gospod
Bog tvoj blagoslovi,

25 Onda uèini u novac, i uzev novac
u ruku svoju otidi u mjesto koje izbere
Gospod Bog tvoj,
26 I za te novce uzmi što zaželi duša
tvoja, goveda, ovaca, vina ili drugog jakog
piæa, i što god bi zaželjela duša tvoja, pa
jedi ondje pred Gospodom Bogom svojim,
i veseli se ti i dom tvoj.
27 Ali Levita koji bi bio u mjestu
tvom, nemoj ostaviti, jer nema dijela ni
našljedstva s tobom.
28 Svake treæe godine odvoj sav desetak
od dohodaka svojih one godine, i ostavi ga
u svom mjestu.
29 Pa neka doðu Leviti jer nemaju dijela
ni našljedstva s tobom) i došljaci i sirote
i udovice što su u mjestu tvojem, i neka
jedu i nasite se, da bi te blagoslovio
Gospod Bog tvoj u svakom poslu ruku
tvojih, koji bi radio.

15

1 Svake sedme godine opraštaj.
2 A opraštanje da biva ovako: kome je
ko dužan što, neka oprosti što bi mogao
tražiti od bližnjega svojega; neka ne traži
od bližnjega svojega i od brata svojega,
jer je opraštanje Gospodnje oglašeno.
3 Od tuðina traži, ali što bi imao u brata
svojega, ono neka mu oprosti ruka tvoja,
4 Da ne bi bilo siromaha među vama, jer
æe te obilno blagosloviti Gospod u zemlji
koju ti Gospod Bog tvoj da u našljedstvo
da je tvoja.
5 Samo ako dobro uzaslušaš glas
Gospoda Boga svojega gledajuæi da èiniš
sve ove zapovijesti, koje ti ja zapovijedam
danas,
6 Blagosloviæe te Gospod Bog tvoj, kao
što ti je kazao, te æeš davati u zajam
mnogim narodima, a ni od koga neæeš
uzimati u zajam, i vladaæeš mnogim
narodima, a oni tobom neæe vladati.
7 Ako bude u tebe koji siromah između
braæe tvoje u kom mjestu tvom, u zemlji
tvojoj, koju ti daje Gospod Bog tvoj, nemoj
da ti se stvrdne srce tvoje i da stisneš ruku
svoju bratu svojemu siromahu.
8 Nego otvori ruku svoju i pozajmi
mu rado koliko mu god treba u potrebi
njegovoj.
9 Èuvaj se da ne bude kakvo nevaljal-
stvo u srcu tvom, pa da reèeš: blizu je
sedma godina, godina oprosna; i da oko
tvoje ne bude zlo prema bratu tvojemu
siromahu, pa da mu ne daš, a on zato da
vapije ka Gospodu na te, i bude ti grijeh.
10 Podaj mu, i neka ne žali srce tvoje
kad mu daš; jer æe za tu stvar blagosloviti
tebe Gospod Bog tvoj u svakom poslu
tvom i u svemu za što se prihvatiš rukom
svojom.
11 Jer neæe biti bez siromaha u zemlji;
zato ti zapovijedam i kažem: otvoraj
ruku svoju bratu svojemu, nevoljniku i
siromahu svojemu u zemlji svojoj.
12 Ako ti se proda brat tvoj Jevrejin
ili Jevrejka, neka ti služi šest godina,
a sedme godine otpusti ga od sebe slo-
bodna.
13 A kad ga otpustiš od sebe slobodna,
nemoj ga otpustiti prazna.
14 Daruj ga èim izmeðu stoke svoje i s
gumna svojega i iz kace svoje; podaj mu
èim te je blagoslovio Gospod Bog tvoj.
15 I opominji se da si bio rob u zemlji
Misirskoj i da te je izbavio Gospod Bog
tvoj; zato ti ja zapovijedam ovo danas.
16 Ako li ti reèe: neæu da idem od tebe,
zato što te ljubi i dom tvoj, jer mu je dobro
kod tebe,
17 Tada uzmi šilo i probuši mu uho
na vratima, i biæe ti sluga dovijeka; i
sluškinji svojoj uèini tako.
18 Nemoj da ti bude teško kad ga ot-
puštaš od sebe slobodna, jer je dvojinom
onoliko koliko najamnik zaslužio u tebe
za šest godina, da bi te blagoslovio Gos-
pod Bog tvoj u svemu što radiš.
19 Sve prvence u stoci svojoj krupnoj i
sitnoj što bude muško, posveti Gospodu
Bogu svojemu; ne radi na prvencu od
krave svoje, i ne strizi prvenca od ovaca
svojih.
20 Pred Gospodom Bogom svojim jedi ih
ti i porodica tvoja svake godine na mjestu
koje izbere Gospod.
21 Ako li na njemu bude mana, ako bude
hromo ili slijepo, ili koja god zla mana
bude na njemu, ne kolji ga Gospodu Bogu
svojemu.

22 U svom mjestu pojedi ga; i èist i neèist neka jede kao srnu i jelena.
23 Samo krvi od njega ne jedi; prolij je na zemlju kao vodu.

16

1 Drži mjesec Aviv, te slavi pashu Gospodu Bogu svojemu, jer mjeseca Aviva izveo te je Gospod Bog tvoj iz Misira noæu.
2 I zakolji pashu Gospodu Bogu svojemu, od krupne i sitne stoke, na mjestu koje izbere Gospod da ondje nastani ime svoje.
3 Ne jedi s njom hljeba kiseloga; sedam dana jedi s njom prijesan hljeb, hljeb nevoljnièki, jer si hiteæi izašao iz zemlje Misirske, pa da se opominješ dana kad si izašao iz Misira, dok si god živ.
4 I da se ne vidi u tebe kvasac za sedam dana nigdje među granicama tvojim, i da ne ostane preko noæ ništa do jutra od mesa koje zakolješ prvi dan uveèe.
5 Ne možeš klati pashe na svakom mjestu svom koje ti da Gospod Bog tvoj;
6 Nego na mjestu koje izbere Gospod Bog tvoj da ondje nastani ime svoje, ondje kolji pashu uveèe o sunèanom zahodu u isto vrijeme kad si pošao iz Misira.
7 A peci je i jedi na mjestu koje izbere Gospod Bog tvoj; i sjutradan vrativši se idi u svoje šatore.
8 Šest dana jedi prijesne hljebove, a sedmi dan da je praznik Gospodnji, tada ne radi ništa.
9 Sedam nedjelja nabroj; kad stane srp raditi po ljetini, onda poèni brojiti sedam nedjelja.
10 Tada praznuj praznik nedjelja Gospodu Bogu svojemu; što možeš prinesi dragovoljno kako te bude blagoslovio Gospod Bog tvoj.
11 I veseli se pred Gospodom Bogom svojim ti i sin tvoj i kæi tvoja i sluga tvoj i sluškinja tvoja, i Levit koji bude u mjestu tvojem, i došljak i sirota i udovica, što budu kod tebe, na mjestu koje izbere Gospod Bog tvoj da ondje nastani ime svoje.
12 I opominji se da si bio rob u Misiru, te èuvaj i tvori uredbe ove.
13 Praznik sjenica praznuj sedam dana, kad zbereš s gumna svojega i iz kace svoje.
14 I veseli se na praznik svoj ti i sin tvoj i kæi tvoja i sluga tvoj i sluškinja tvoja, i Levit i došljak i sirota i udovica, što budu u mjestu tvojem.
15 Sedam dana praznuj praznik Gospodu Bogu svojemu na mjestu koje izbere Gospod, kad te blagoslovi Gospod Bog tvoj u svakoj ljetini tvojoj i u svakom poslu ruku tvojih; i budi veseo.
16 Tri puta u godini neka doðe svako muško pred Gospoda Boga tvojega na mjesto koje izbere: na praznik prijesnijeh hljebova, na praznik nedjelja i na praznik sjenica, ali niko da ne doðe prazan pred Gospoda;
17 Nego svaki s darom od onoga što ima, prema blagoslovu Gospoda Boga tvojega kojim te je darivao.
18 Sudije i upravitelje postavi sebi po svijem mjestima koja ti da Gospod Bog tvoj po plemenima tvojim, i neka sude narodu pravo.
19 Ne izvræi pravde i ne gledaj ko je ko; ne primaj poklona; jer poklon zašljepljuje oèi mudrima i izvræe rijeèi pravednima.
20 Sasvijem idi za pravdom, da bi bio živ i naslijedio zemlju koju ti daje Gospod Bog tvoj.
21 Ne sadi luga ni od kakvijeh drveta kod oltara Gospoda Boga svojega, koji naèiniš;
22 I ne podiži nikakoga lika; na to mrzi Gospod Bog tvoj.

17

1 Ne prinosi Gospodu Bogu svojemu ni vola ni jagnjeta ni jareta na kom ima mana ili kako god zlo; jer je gadno pred Gospodom Bogom tvojim.
2 Ako se naðe kod tebe u kojem od mjesta tvojih, koja ti da Gospod Bog tvoj, èovjek ili žena da uèini zlo pred Gospodom Bogom tvojim prestupajuæi zavjet njegov,
3 I otide te služi drugim bogovima i klanja im se, ili suncu ili mjesecu ili

èemu god iz vojske nebeske, što nijesam zapovjedio,
4 I tebi se to javi i ti èuješ, onda raspitaj dobro; pa ako bude istina i doista se uèinila ona gadna stvar u Izrailju,
5 Izvedi onoga èovjeka ili onu ženu, koji uèiniše ono zlo, na vrata svoja, èovjeka onoga ili ženu, i zaspi ih kamenjem da poginu.
6 Na svjedoèanstvo dva ili tri èovjeka da se pogubi onaj koga valja pogubiti; ali na svjedoèanstvo jednoga èovjeka da se ne pogubi.
7 Svjedoci neka prvi dignu ruke na nj da ga ubiju; a potom sav narod; tako izvadi zlo iz sebe.
8 Kad ti bude teško rasuditi izmeðu krvi i krvi, izmeðu raspre i raspre, ili izmeðu rane i rane, oko kojih bude parnica u tvojem mjestu, tada ustani i idi u mjesto koje izbere Gospod Bog tvoj;
9 I otidi k sveštenicima Levitima ili k sudiji koji onda bude, pa ih upitaj, i oni æe ti kazati kako valja presuditi.
10 I uèini onako kako ti kažu u mjestu koje izbere Gospod, i gledaj da uèiniš sasvijem onako kako te nauèe.
11 Po zakonu kojemu te nauèe, i po presudi, koju ti kažu, uèini; ne otstupi od onoga što ti kažu ni nadesno ni nalijevo.
12 Ako li bi se ko upro te ne bi htio poslušati sveštenika koji ondje stoji te služi Gospodu Bogu tvojemu, ili sudije, taki èovjek da se pogubi; i izvadi zlo iz Izrailja,
13 Da sav narod èuje i boji se, i unapredak da ne radi uporno.
14 Kad uðeš u zemlju koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslijediš, i naseliš se u njoj, ako reèeš: da postavim sebi cara, kao što imaju svi narodi oko mene,
15 Samo onoga postavi sebi za cara, kojega izbere Gospod Bog tvoj; izmeðu braæe svoje postavi cara sebi; a nemoj postaviti nad sobom èovjeka tuðina, koji nije brat tvoj.
16 Ali da ne drži mnogo konja, i da ne vraæa naroda u Misir da bi imao mnogo konja, jer vam je Gospod kazao: ne vraæajte se više ovijem putem.
17 I da nema mnogo žena, da se ne bi otpadilo srce njegovo, ni srebra ni zlata da nema vrlo mnogo.
18 A kad sjede na prijesto carstva svojega, neka prepiše sebi u knjigu ovaj zakon od sveštenika Levita;
19 I neka ga drži kod sebe i neka ga èita dok je živ, da se uèi bojati se Gospoda Boga svojega, držati sve rijeèi ovoga zakona i ove uredbe, i tvoriti ih;
20 Da se ne bi podiglo srce njegovo iznad braæe njegove, i da ne bi otstupilo od ove zapovijesti ni nadesno ni nalijevo, da bi dugo carovao on i sinovi njegovi u Izrailju.

18

1 Sveštenici Leviti i sve pleme Levijevo da nemaju dijela ni našljedstva s ostalijem sinovima Izrailjevijem; neka jedu ognjene žrtve Gospodnje i njegovo našljedstvo.
2 Našljedstva dakle da nemaju meðu braæom svojom: Gospod je našljedstvo njihovo, kao što im je kazao.
3 Ali ovo da pripada sveštenicima od naroda, od onijeh koji prinesu žrtvu, bilo vola ili jagnje: da se daje sveštenику pleæe i obje vilice i želudac.
4 Prvine od žita svojega, od vina svojega i od ulja svojega, i prvine od vune s ovaca svojih podaj mu.
5 Jer njega izabra Gospod Bog tvoj izmeðu svijeh plemena tvojih da stoji i služi u ime Gospodnje on i sinovi njegovi dovijeka.
6 I kad doðe koji Levit iz kojega god mjesta tvojega iz svega Izrailja, gdje nastava, kad doðe po želji duše svoje u mjesto koje izbere Gospod,
7 Neka služi u ime Gospoda Boga svojega kao i druga braæa njegova Leviti, koji ondje stoje pred Gospodom.
8 Neka jedu jednak dio, osim onoga što bi koji prodao u porodici otaca svojih.
9 Kad uðeš u zemlju koju ti Gospod Bog tvoj daje, ne uèi se èiniti gadna djela onijeh naroda.
10 Neka se ne naðe u tebe koji bi vodio sina svojega ili kæer svoju kroz oganj, ni

vraèar, ni koji gata po zvijezdama, ni koji gata po pticama, ni uroènik,
11 Ni bajaè, ni koji se dogovara sa zlijem duhovima, ni opsjenar, ni koji pita mrtve.
12 Jer je gad pred Gospodom ko god tako èini, i za take gadove tjera te narode Gospod Bog tvoj ispred tebe.
13 Drži se sasvijem Gospoda Boga svojega.
14 Jer ti narodi koje æeš naslijediti, slušaju gatare i vraèare; a tebi to ne dopušta Gospod Bog tvoj.
15 Proroka isred tebe, izmeðu braæe tvoje, kao što sam ja, podignuæe ti Gospod Bog tvoj; njega slušajte,
16 Po svemu kako si iskao od Gospoda Boga svojega na Horivu na dan sabora svojega govoreæi: da više ne èujem glasa Gospoda Boga svojega i da više ne gledam ognja toga velikoga, da ne poginem.
17 Zato mi reèe Gospod: dobro rekoše što rekoše.
18 Proroka æu im podignuti izmeðu braæe njihove, kao što si ti, i metnuæu rijeèi svoje u usta njegova, i kazivaæe im sve što mu zapovjedim.
19 A ko god ne bi poslušao rijeèi mojih, koje æe govoriti u moje ime, od toga æu ja tražiti.
20 Ali prorok koji bi se usudio govoriti što u moje ime što mu ja ne zapovijedim da govori, ili koji bi govorio u ime drugih bogova, taki prorok da se pogubi.
21 Ako li reèeš u srcu svojem: kako æemo poznati rijeè koje nije Gospod rekao?
22 Što bi prorok rekao u ime Gospodnje, pa se ne zbude i ne navrši se, to je rijeè koje nije rekao Gospod; nego je iz oholosti rekao onaj prorok, ne boj ga se.

19

1 Kad Gospod Bog tvoj potre narode kojih zemlju daje tebi Gospod Bog tvoj, i kad ih naslijediš i nastaniš se po gradovima njihovijem i po kuæama njihovijem,
2 Odvoj tri grada usred zemlje svoje, koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslijediš,
3 Naèini put, i razdijeli na troje krajeve zemlje svoje, koju ti da Gospod Bog tvoj u našljedstvo, pa neka bježi onamo svaki krvnik.
4 A ovako neka bude s krvnikom koji uteèe onamo, da bi ostao živ: ko ubije bližnjega svojega nehotice, ne mrzivši prije na nj,
5 Kao kad bi ko otišao s bližnjim svojim u šumu da sijeèe drva, pa bi zamahnuo sjekirom u ruci svojoj da posijeèe drvo, a ona bi spala s držalice i pogodila bi bližnjega njegova tako da umre, on neka uteèe u koji od tijeh gradova da ostane živ,
6 Da ne bi osvetnik potjerao krvnika dok mu je srce raspaljeno, i da ga ne bi stigao na daleku putu i ubio ga, premda nije zaslužio smrti, jer nije prije mrzio na nj.
7 Zato ti zapovijedam i velim: tri grada odvoj.
8 A kad raširi Gospod Bog tvoj meðe tvoje, kao što se zakleo ocima tvojim, i da ti svu zemlju koju je rekao dati ocima tvojim,
9 Ako uzdržiš i ustvoriš sve ove zapovijesti, koje ti ja danas zapovijedam, da ljubiš Gospoda Boga svojega i hodiš putovima njegovijem svagda, onda dodaj još tri grada osim ona tri,
10 Da se ne proljeva krv prava u zemlji tvojoj, koju ti Gospod Bog tvoj daje u našljedstvo, i da ne bude na tebi krv.
11 Ali ako ko mrzi na bližnjega svojega i vreba ga, i skoèi na nj, i udari ga tako da umre, a on uteèe u koji od tijeh gradova,
12 Onda starješine mjesta njegova neka pošlju i uzmu ga odande, i predadu ga u ruke osvetniku da se pogubi.
13 Neka ga ne žali oko tvoje, nego skini krv pravu s Izrailja, da bi ti dobro bilo.
14 Ne pomièi meðe bližnjega svojega koju postave stari u našljedstvu tvojem koje dobiješ u zemlji koju ti Gospod Bog tvoj daje da je naslijediš.
15 Neka ne ustaje jedan svjedok na èovjeka ni za kako zlo i ni za kakav grijeh izmeðu svijeh grijeha koji se èine, nego na rijeèima dva ili tri svjedoka da ostaje stvar.
16 Ako bi ustao lažan svjedok na koga da svjedoèi na njega da se odmeæe Boga,
17 Onda neka stanu ta dva èovjeka,

koji imaju tu raspru, pred Gospoda, pred sveštenike i pred sudije koje budu u to vrijeme;
18 I neka dobro ispitaju sudije; ako svjedok onaj bude lažan svjedok i lažno svjedoèi na brata svojega,
19 Uèinite mu onako kako je on mislio uèiniti bratu svojemu; i izvadi zlo iz sebe,
20 Da se ostali èuvši to boje, i unapredak više ne èine tako zlo usred tebe.
21 Neka ne žali oko tvoje: život za život, oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nogu za nogu.

20

1 Kad otideš na vojsku na neprijatelja svojega i vidiš konje i kola i narod veæi od sebe, nemoj se uplašiti od njih, jer je s tobom Gospod Bog tvoj, koji te je izveo iz zemlje Misirske.
2 I kad poðete da se pobijete, neka pristupi sveštenik i progovori narodu,
3 I neka im reèe: slušaj Izrailju! vi polazite danas u boj na neprijatelje svoje, neka ne trne srce vaše, ne bojte se i ne plašite se, niti se prepadajte od njih.
4 Jer Gospod Bog vaš ide s vama i biæe se za vas s neprijateljima vašim da vas saèuva.
5 Potom i vojvode neka progovore narodu, i reku: ko je sagradio novu kuæu a nije poèeo sjedjeti u njoj? neka ide, nek se vrati kuæi svojoj, da ne bi poginuo u boju, i drugi poèeo sjedjeti u njoj.
6 I ko je posadio vinograd a još ga nije brao? neka ide, nek se vrati kuæi svojoj, da ne bi poginuo u boju, i drugi ga brao.
7 I ko je isprosio djevojku a još je nije odveo? neka ide, nek se vrati kuæi svojoj, da ne bi poginuo u boju, i drugi je odveo.
8 Još i ovo neka kažu vojvode narodu i reku: ko je strašiv i trne mu srce? neka ide, nek se vrati kuæi svojoj, da ne bi trnulo srce braæi njegovoj kao njemu.
9 I kad vojvode izgovore narodu, onda neka namjeste glavare od èeta pred narod.
10 Kad doðeš pod koji grad da ga biješ, prvo ga ponudi mirom.
11 Ako ti odgovori mirom i otvori ti vrata, sav narod koji se naðe u njemu neka ti plaæa danak i bude ti pokoran.
12 Ako li ne uèini mira s tobom nego se stane biti s tobom, tada ga bij.
13 I kad ga Gospod Bog tvoj preda u ruke tvoje, pobij sve muškinje u njemu maèem.
14 A žene i djecu i stoku i što god bude u gradu, sav plijen u njemu, otmi, i jedi plijen od neprijatelja svojih, koji ti da Gospod Bog tvoj.
15 Tako èini sa svijem gradovima, koji su daleko od tebe i nijesu od gradova ovijeh naroda.
16 A u gradovima ovijeh naroda, koje ti Gospod Bog tvoj daje u našljedstvo, ne ostavi u životu nijedne duše žive.
17 Nego ih zatri sasvijem, Heteje i Amoreje i Hananeje i Ferezeje i Jeveje i Jevuseje, kao što ti je zapovjedio Gospod Bog tvoj.
18 Da vas ne nauèe èiniti gadna djela koja èiniše bogovima svojim, i da ne zgriješite Gospodu Bogu svojemu.
19 Kad opkoliš kakav grad i budeš dugo pod njim bijuæi ga da bi ga uzeo, ne kvari drveta njegovijeh sjekirom; jer možeš s njih jesti, zato ih ne sijeci; jer drvo poljsko je li èovjek da uðe u grad ispred tebe?
20 Nego drveta koja znaš da im se rod ne jede, njih obaljuj i sijeci i gradi zaklon od grada koji se bije s tobom, dokle ne padne.

21

1 Kad se naðe ubijen èovjek u zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslijediš, gdje leži u polju, a ne zna se ko ga je ubio,
2 Tada neka izidu starješine tvoje i sudije tvoje, i neka izmjere od ubijenoga do gradova koji su oko njega.
3 Pa koji grad bude najbliže ubijenoga, starješine onoga grada neka uzmu junicu iz goveda, na kojoj se još nije radilo, koja nije vukla u jarmu,
4 I neka odvedu starješine onoga grada tu junicu u pustu dolinu gdje se ne kopa ni sije, i neka zakolju junicu ondje u dolini.
5 Potom neka pristupe sveštenici, sinovi Levijevi; jer njih izabra Gospod

Bog tvoj da mu služe i da blagosiljaju u ime Gospodnje, i na njihovijem rijeèima da ostaje svaka raspra i svaka šteta;
6 I sve starješine onoga grada koji budu najbliže ubijenoga neka operu ruke svoje nad zaklanom junicom u onoj dolini,
7 I tvrdeæi neka reku: ruke naše nijesu prolile ove krvi niti su oèi naše vidjele;
8 Milostiv budi narodu svojemu Izrailju, koji si iskupio, Gospode, i ne meæi prave krvi na narod svoj Izrailja. Tako æe se oèistiti od one krvi.
9 I ti æeš skinuti pravu krv sa sebe kad uèiniš što je pravo pred Gospodom.
10 Kad otideš na vojsku na neprijatelje svoje, i preda ih Gospod Bog tvoj u ruke tvoje i zarobiš ih mnogo,
11 I ugledaš u roblju lijepu ženu, i omili ti da bi je htio uzeti za ženu,
12 Odvedi je kuæi svojoj; i neka obrije glavu svoju i sreže nokte svoje;
13 I neka skine sa sebe haljine svoje u kojima je zarobljena, i neka sjedi u kuæi tvojoj, i žali za ocem svojim i za materom svojom cio mjesec dana; potom lezi s njom, i budi joj muž i ona nek ti bude žena.
14 Ako ti poslije ne bi bila po volji, pusti je neka ide kuda joj drago, ali nikako da je ne prodaš za novce ni da njom trguješ, jer si je osramotio.
15 Ko bi imao dvije žene, jednu milu a drugu nemilu, pa bi rodile sinove, i mila i nemila, i prvenac bi bio od nemile,
16 Onda kad doðe vrijeme da podijeli sinovima svojim što ima, ne može prvencem uèiniti sina od mile preko sina od nemile koji je prvenac;
17 Nego za prvenca neka prizna sina od nemile i dade mu dva dijela od svega što ima, jer je on poèetak sile njegove, njegovo je pravo prvenaèko.
18 Ko bi imao sina samovoljna i nepokorna, koji ne sluša oca svojega ni matere svoje, i kojega oni i karaše pa opet ne sluša,
19 Neka ga uzmu otac i mati, i neka ga dovedu k starješinama grada svojega na vrata mjesta svojega,
20 I neka kažu starješinama grada svojega: ovaj sin naš samovoljan je i nepokoran, ne sluša nas, izjelica je i pijanica.
21 Tada svi ljudi onoga mjesta neka ga zaspu kamenjem da pogine; i tako izvadi zlo iz sebe, da sav Izrailj èuje i boji se.
22 Ko zgriješi tako da zasluži smrt, te bude osuðen na smrt i objesiš ga na drvo,
23 Neka ne prenoæi tijelo njegovo na drvetu, nego ga isti dan pogrebi, jer je proklet pred Bogom ko je obješen; zato ne skvrni zemlje koju ti Gospod Bog tvoj daje u našljedstvo.

22

1 Kad vidiš vola ili ovcu brata svojega gdje luta, nemoj proæi mimo njih, nego ih odvedi bratu svojemu.
2 Ako li ti brat tvoj nije blizu ili ga ne znaš, odvedi ih svojoj kuæi neka budu kod tebe dokle ih ne potraži brat tvoj, i tada mu ih vrati.
3 Tako uèini i s magarcem njegovijem i s haljinom njegovom; i tako uèini sa svakom stvarju brata svojega izgubljenom, kad je izgubi a ti je naðeš, nemoj proæi mimo nju.
4 Kad vidiš magarca ili vola brata svojega gdje je pao na putu, nemoj ih proæi, nego ih podigni s njim.
5 Žena da ne nosi muškoga odijela niti èovjek da se oblaèi u ženske haljine, jer je gad pred Gospodom Bogom tvojim ko god tako èini.
6 Kad naiðeš putem na gnijezdo ptièije, na drvetu ili na zemlji, sa ptiæima ili sa jajcima, a majka leži na ptiæima ili na jajcima, nemoj uzeti majke s ptiæima.
7 Nego pusti majku a ptiæe uzmi, da bi ti dobro bilo i da bi ti se produljili dani.
8 Kad gradiš novu kuæu, naèini ogradu oko strehe svoje, da ne bi navukao krvi na dom svoj, kad bi ko pao s njega.
9 Ne sij u vinogradu svojem drugoga sjemena da ne bi oskvrnio i rod od sjemena koje posiješ i rod vinogradski.
10 Ne ori na volu i na magarcu zajedno.
11 Ne oblaèi haljine tkane od vune i od lana zajedno.
12 Naèini sebi rese na èetiri kraja od haljine koju oblaèiš.

13 Ko se oženi, pa mu žena omrzne
pošto legne s njom,
14 Pa da priliku da se govori o njoj i
prospe rđav glas o njoj govoreæi: oženih
se ovom, ali legavši s njom ne naðoh u nje
djevojaštva;
15 Tada otac djevojèin i mati neka uzmu
i donesu znake djevojaštva njezina pred
starješine grada svojega na vrata,
16 I neka reèe otac djevojèin star-
ješinama: ovu kæer svoju dadoh ovomu
èovjeku za ženu, a on mrzi na nju,
17 I dade priliku da se govori o njoj
rekav: ne naðoh u tvoje kæeri djevo-
jaštva; a evo znaka djevojaštva kæeri
moje. I neka razastru haljinu pred star-
ješinama gradskim.
18 Tada starješine grada onoga neka
uzmu muža njezina i nakaraju ga,
19 I neka ga oglobe sto sikala srebra,
koje neka dadu ocu djevojèinu zato što
je iznio rđav glas na djevojku Izrailjku, i
neka mu bude žena; da je ne može pustiti
dok je živ.
20 Ali ako bude ono istina, da se nije
našlo djevojaštvo u djevojke,
21 Tada neka izvedu djevojku na vrata
oca njezina, i neka je zaspu kamenjem
ljudi onoga mjesta da pogine, zato što
uèini sramotu u Izrailju kurvavši se u
domu oca svojega. Tako izvadi zlo iz sebe.
22 Ako se ko uhvati gdje leži sa ženom
udatom, neka se pogube oboje, èovjek
koji je ležao sa ženom i žena. Tako izvadi
zlo iz Izrailja.
23 Kad djevojka bude isprošena za koga,
pa je nađe kogod u mjestu i obleži je,
24 Izvedite ih oboje na vrata onoga
mjesta, i zaspite ih kamenjem da poginu,
djevojku što nije vikala u mjestu, a
èovjeka što je osramotio ženu bližnjega
svojega. Tako izvadi zlo iz sebe.
25 Ako li u polju nađe èovjek djevojku
isprošenu, i silom je obleži, tada da se
pogubi samo èovjek koji je obleža;
26 A djevojci ne èini ništa, nije uèinila
grijeha koji zaslužuje smrt, jer kao kad
ko skoèi na bližnjega svojega i ubije ga,
takva je i ta stvar;
27 Jer nađe je u polju, i djevojka is-
prošena vika, ali ne bi nikoga da je
odbrani.
28 Ako ko nađe djevojku koja nije is-
prošena i uhvati je i legne s njom, i zateku
se,
29 Tada èovjek onaj koji je legao s
njom da da ocu djevojèinu pedeset sikala
srebra, i neka mu ona bude žena zato što
je osramoti; da je ne može pustiti dok je
živ.
30 Niko da se ne ženi ženom oca svojega,
ni da otkrije skuta oca svojega.

23

1 U sabor Gospodnji da ne ulazi ni
utuèen ni uškopljen.
2 U sabor Gospodnji da ne ulazi kopile,
ni deseto koljeno njegovo da ne ulazi u
sabor Gospodnji.
3 Ni Amonac ni Moavac da ne ulazi u sa-
bor Gospodnji, ni deseto koljeno njihovo,
da ne ulazi u sabor Gospodnji dovijeka.
4 Zato što ne izidoše pred vas s hljebom
i vodom na putu kad ste išli iz Misira, i
što najmiše za novce na vas Valama sina
Veorova iz Fetore u Mesopotamiji da te
prokune,
5 Premda ne htje Gospod Bog tvoj
poslušati Valama, nego ti Gospod Bog
tvoj obrati prokletstvo u blagoslov, jer te
milova Gospod Bog tvoj.
6 Ne traži mira njihova ni dobra njihova
nigda za svoga vijeka.
7 Nemoj se gaditi na Idumejca, jer ti je
brat; nemoj se gaditi na Misirca, jer si bio
došljak u zemlji njegovoj.
8 Sinovi koji se rode od njih u treæem
koljenu neka dolaze u sabor Gospodnji.
9 Kad otideš na vojsku na neprijatelje
svoje, tada se èuvaj od svake zle stvari.
10 Ako se među vama ko oskvrni od
èega što mu se noæu dogodi, neka izide
iza okola i ne ulazi u oko.
11 A pred veèe neka se opere vodom, pa
kad sunce zađe neka uđe u oko.
12 I imaj mjesto iza okola gdje æeš
izlaziti napolje.
13 I imaj lopaticu u opravi svojoj, pa kad
izideš napolje, zakopaj njom, a kad pođeš
natrag, zagrni neèist svoju.

14 Jer Gospod Bog tvoj ide usred okola
tvojega da te izbavi i da ti preda nepri-
jatelje tvoje; zato neka je oko tvoj svet, da
ne vidi u tebe nikakve neèistote, da se ne
bi odvratio od tebe.
15 Nemoj izdati sluge gospodaru nje-
govu, koji uteèe k tebi od gospodara
svojega;
16 Nego neka ostane kod tebe, usred
tebe, u mjestu koje izbere u kojem gradu
tvom, gdje mu bude drago; nemoj ga
cvijeliti.
17 Da ne bude kurve izmeðu kæeri
Izrailjevijeh, ni adžuvana izmeðu sinova
Izrailjevih.
18 Ne nosi u dom Gospoda Boga svo-
jega ni po kakom zavjetu plate kurvine
ni cijene od psa, jer je oboje gad pred
Gospodom Bogom tvojim.
19 Ne daji na dobit bratu svojemu ni
novaca ni hrane niti išta što se daje na
dobit.
20 Strancu podaj na dobit, ali bratu
svojemu nemoj davati na dobit, da bi
te blagoslovio Gospod Bog tvoj u svemu
zašto se prihvatiš rukom svojom u zemlji
u koju ideš da je naslijediš.
21 Kad uèiniš zavjet Gospodu Bogu svo-
jemu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer æe ga
tražiti od tebe Gospod Bog tvoj, i biæe na
tebi grijeh.
22 Ako li se ne zavjetuješ, neæe biti na
tebi grijeha.
23 Što ti izide iz usta, ono drži i uèini,
kao što zavjetuješ Gospodu Bogu svojemu
dragovoljno, što izreèeš ustima svojim.
24 Kad uðeš u vinograd bližnjega svo-
jega, možeš jesti grožða po volji dok se
nasitiš; ali ga ne meæi u sud svoj.
25 Kad uðeš u usjev bližnjega svojega,
možeš trgati klasje rukom svojom; ali
da ne zažnješ srpom u usjev bližnjega
svojega.

24

1 Kad ko uzme ženu i oženi se njom, pa
se dogodi da mu ona ne bude po volji, što
on naðe na njojzi štogod ružno, neka joj
napiše knjigu raspusnu i da joj u ruke, pa
neka je otpusti iz svoje kuæe.
2 A ona otišavši iz kuæe njegove, ako
otide i uda se za drugoga,
3 Pa ako ovaj drugi muž omrzne na nju i
napiše joj knjigu raspusnu i da joj u ruku,
i otpusti je iz svoje kuæe, ili ako umre
ovaj drugi muž koji se oženi njom,
4 Tada preðašnji muž koji je otpusti
ne može je opet uzeti za ženu, pošto se
s njega ona oskvrnila, jer je gad pred
Gospodom. Tako ne daj da se griješi
zemlja koju ti Gospod Bog tvoj daje u
našljedstvo.
5 Ko se skoro bude oženio, neka ne ide
na vojsku, i ne nameæi na nj nikakoga
posla; neka bude slobodan u kuæi svojoj
godinu dana i neka se raduje sa ženom
svojom koju je doveo.
6 Niko da ne uzima u zalogu žrvnja
gornjega ni donjega, jer bi uzeo dušu u
zalogu.
7 Ko se naðe da je ukrao èovjeka izmeðu
braæe svoje, sinova Izrailjevih, i trgo-
vao njim i prodao ga, neka pogine onaj
kradljivac; tako izvadi zlo iz sebe.
8 Èuvaj se bolesti gube, i pazi dobro i
èini sve što vas uèe sveštenici Leviti, kao
što sam im zapovjedio, držite i èinite.
9 Opominji se šta je uèinio Gospod Bog
tvoj Mariji na putu kad izidoste iz Misira.
10 Kad ti je bližnji tvoj dužan što mu
drago, ne idi u kuæu njegovu da mu
uzmeš zalog;
11 Nego stoj napolju, a èovjek koji ti je
dužan neka ti iznese napolje zalog svoj.
12 Ako je siromah, ne spavaj sa zalogom
njegovijem;
13 Nego mu vrati zalog njegov do zahoda
sunèanoga, da bi ležeæi na svojoj haljini
blagosiljao te, a to æe ti se primiti u
pravdu pred Gospodom Bogom tvojim.
14 Nemoj zanijeti najamnika, siromaha
i potrebitoga izmeðu braæe svoje, ni
došljaka koji je kod tebe u zemlji tvojoj
u mjestu tvojem.
15 Podaj mu najam njegov isti dan, i da
ga ne zaðe sunce u tebe, jer je siromah i
tijem dušu drži, da ne bi zavikao na te ka
Gospodu, i bilo bi ti grijeh.
16 Neka ne ginu ocevi za sinove ni sinovi
za oceve; svaki za svoj grijeh neka gine.

17 Ne izvræi pravice došljaku ni siroti, i
ne uzimaj u zalogu haljine udovici.
18 Nego se opominji da si bio rob u
Misiru, i da te je iskupio odande Gospod
Bog tvoj; zato ti zapovijedam da ovo èiniš.
19 Kad žanješ ljetinu svoju na njivi
svojoj, ako zaboraviš koji snop na njivi, ne
vraæaj se da ga uzmeš; neka ga došljaku,
siroti i udovici, da bi te blagoslovio Gos-
pod Bog tvoj u svakom poslu ruku tvojih.
20 Kad treseš masline svoje, ne za-
gledaj granu po granu pošto otreseš; neka
došljaku, siroti i udovici.
21 Kad bereš vinograd svoj, ne pabirèi
pošto obereš; neka došljaku, siroti i
udovici.
22 I opominji se da si bio rob u zemlji
Misirskoj; zato ti ja zapovijedam da ovo
èiniš.

25

1 Kad je raspra među ljudima, pa doðu
na sud da im sude, tada pravoga neka
opravdaju a krivoga neka osude.
2 I ako krivi zaslužuje boj, tada sudija
neka zapovjedi da ga povale i biju pred
njim, na broj prema krivici njegovoj.
3 Do èetrdeset udaraca neka zapovjedi
da mu udare, ne više, da se ne bi poništio
brat tvoj u tvojim oèima, kad bi mu se
udarilo više udaraca.
4 Nemoj zavezati usta volu kad vrše.
5 Kad braæa žive zajedno pa umre
jedan od njih bez djece, onda žena um-
rloga da se ne uda iz kuæe za drugoga;
brat njegov neka otide k njoj i uzme je za
ženu i uèini joj dužnost djeversku.
6 I prvi sin kojega ona rodi neka se
nazove imenom brata njegova umrloga,
da ne pogine ime njegovo u Izrailju.
7 Ako li onaj èovjek ne bi htio uzeti
snahe svoje, onda snaha njegova neka
doðe na vrata pred starješine, i reèe:
neæe djever moj da podigne bratu svo-
jemu sjemena u Izrailju, neæe da mi uèini
dužnosti djeverske.
8 Tada neka ga dozovu starješine mjesta
onoga i razgovore se s njim; pa ako se on
upre i reèe: neæu da je uzmem;
9 Onda neka pristupi k njemu snaha
njegova pred starješinama, i neka mu
izuje obuæu s noge njegove i pljune mu u
lice, i progovorivši neka reèe: tako valja
da bude èovjeku koji neæe da zida kuæe
brata svojega.
10 I on neka se zove u Izrailju: dom
bosoga.
11 Ako bi se svadili ljudi, jedan s drugim,
pa bi došla žena jednoga da otme muža
svojega iz ruke drugoga koji ga bije, i
pruživši ruku svoju uhvatila bi ga za
mošnice,
12 Otsijeci joj ruku; neka ne žali oko
tvoje.
13 Nemoj imati u torbi svojoj dvojaku
mjeru, veliku i malu.
14 Nemoj imati u kuæi svojoj dvojaku
efu, veliku i malu.
15 Mjera potpuna i prava neka ti je; efa
potpuna i prava neka ti je, da bi ti se
produljili dani tvoji u zemlji koju ti daje
Gospod Bog tvoj.
16 Jer je gad pred Gospodom Bogom
tvojim ko god èini tako, ko god èini krivo.
17 Opominji se šta ti je uèinio Amalik na
putu kad iðaste iz Misira,
18 Kako te doèeka na putu i pobi na
kraju sve umorne koji iðahu za tobom,
kad si bio sustao i iznemogao, i ne boja
se Boga.
19 Zato kad te Gospod Bog tvoj smiri
od svijeh neprijatelja tvojih unaokolo u
zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj da je
naslijediš, tada zatri spomen Amaliku pod
nebom; ne zaboravi.

26

1 A kad uðeš u zemlju koju ti daje
Gospod Bog tvoj u našljedstvo, i naslijediš
je i naseliš se u njoj,
2 Uzmi prvina od svakoga voæa one
zemlje, koje æeš prinositi od zemlje svoje
koju ti Gospod Bog tvoj daje, i metnuvši
u kotaricu idi na mjesto koje Gospod Bog
tvoj izabere da ondje nastani ime svoje,
3 I došavši k svešteniku koji bude
onda reci mu: priznajem danas pred
Gospodom Bogom tvojim da sam ušao
u zemlju za koju se Gospod Bog zakleo
ocima našim da æe nam je dati.

4 A sveštenik neka uzme kotaricu iz
tvoje ruke i metne je pred oltarom
Gospoda Boga tvojega.
5 Tada progovori i reci pred Gospodom
Bogom svojim: otac moj bijaše siromah
Sirin i siðe u Misir s malo èeljadi, i bi
ondje došljak, pa posta narod velik i silan
i obilan na broju.
6 Ali Misirci stadoše zlo postupati s
nama, muèiše nas i udaraše na nas teške
poslove.
7 I mi zavapismo ka Gospodu Bogu
otaca svojih, i Gospod èu glas naš, i
pogleda na muku našu, na trud naš i na
nevolju našu.
8 I izvede nas Gospod iz Misira rukom
krjepkom i mišicom podignutom, i stra-
hotom velikom i znacima i èudesima.
9 I dovede nas na ovo mjesto, i dade
nam zemlju ovu, zemlju u kojoj teèe
mlijeko i med.
10 Zato sad evo donesoh prvine od roda
ove zemlje koju si mi dao, Gospode. I
ostavi ih pred Gospodom Bogom svojim, i
pokloni se pred Gospodom Bogom svojim.
11 I veseli se svakim dobrom koje ti da
Gospod Bog tvoj i domu tvojemu, ti i Levit
i došljak koji je kod tebe.
12 A kad daš sve desetke od dohodaka
svojih treæe godine, koje je godina de-
setka, i daš Levitu, došljaku, siroti i
udovici da jedu u mjestima tvojim i nasite
se,
13 Onda reci pred Gospodom Bogom
svojim: iznesoh iz doma svojega što je
sveto, i dadoh Levitu i došljaku, siroti
i udovici sasvijem po zapovijesti koju si
mi zapovjedio; ne prestupih zapovijesti
tvojih niti zaboravih;
14 Ne jedoh od toga u žalosti svojoj,
niti uzeh od toga na potrebu neèistu,
niti dadoh od toga na mrtvaca; slušah
Gospoda Boga svojega, uèinih sve kako si
mi zapovjedio.
15 Pogledaj iz svetoga stana svojega s
neba, i blagoslovi narod svoj Izrailja i
zemlju koju si nam dao kao što si se
zakleo ocima našim, zemlju u kojoj teèe
mlijeko i med.
16 Danas ti Gospod Bog tvoj zapovijeda
da izvršuješ ove uredbe i ove zakone.
Pazi dakle i izvršuj ih od svega srca
svojega i od sve duše svoje.
17 Danas si se zarekao Gospodu da æe ti
biti Bog i da æeš iæi putovima njegovijem
i držati uredbe njegove, i zapovijesti
njegove i zakone njegove, i da æeš slušati
glas njegov.
18 A Gospod se tebi danas zarekao da
æeš mu biti narod osobit, kao što ti
je govorio, da bi držao sve zapovijesti
njegove;
19 I da æe te podignuti nad sve narode,
koje je stvorio hvalom, imenom i slavom,
da budeš narod svet Gospodu Bogu svo-
jemu, kao što ti je govorio.

27

1 I zapovjedi Mojsije sa starješinama
Izrailjevijem narodu govoreæi: držite
sve ove zapovijesti koje vam ja danas
zapovijedam.
2 I kad prijeðeš preko Jordana u zemlju
koju ti daje Gospod Bog tvoj, podigni sebi
kamenje veliko i namaži ga kreèem.
3 I napiši na njemu sve rijeèi ovoga
zakona, kad prijeðeš da uðeš u zemlju
koju ti daje Gospod Bog tvoj, u zemlju gdje
teèe mlijeko i med, kao što ti je kazao
Gospod Bog otaca tvojih.
4 Kada dakle prijeðeš preko Jordana,
podigni to kamenje, za koje ti zapovi-
jedam danas, na gori Evalu, i namaži ga
kreèem.
5 I naèini ondje oltar Gospodu Bogu
svojemu, oltar od kamenja, ali ga nemoj
gvožðem tesati.
6 Od cijela kamenja naèini oltar
Gospodu Bogu svojemu, i na njemu
prinesi Gospodu Bogu svojemu žrtve
paljenice.
7 Prinesi i zahvalne žrtve, i jedi ih
ondje, i veseli se pred Gospodom Bogom
svojim.
8 I napiši na tom kamenju sve rijeèi
ovoga zakona dobro i razgovijetno.
9 I reèe Mojsije i sveštenici Leviti svemu
Izrailju govoreæi: pazi i èuj Izrailju,
danas si postao narod Gospoda Boga svo-
jega.

10 Zato slušaj glas Gospoda Boga svojega, i tvori zapovijesti njegove i uredbe njegove, koje ti ja danas zapovijedam.
11 I zapovjedi Mojsije u onaj dan narodu govoreæi:
12 Ovi neka stanu da blagosiljaju narod na gori Garizinu, kad prijeðete preko Jordana: Simeun, Levije, Juda, Isahar, Josif i Venijamin.
13 A ovi neka stanu da proklinju na gori Evalu: Ruvim, Gad, Asir, Zavulon, Dan i Neftalim.
14 I neka progovore Leviti glasovito i reku svjema u Izrailju:
15 Proklet da je èovjek koji bi naèinio lik rezan ili liven, stvar gadnu pred Gospodom, djelo ruku umjetnièkih, ako bi i na skrivenu mjestu metnuo. A sav narod odgovarajuæi neka reèe: amin.
16 Proklet da je koji bi ružio oca svojega ili mater svoju. A sav narod neka reèe: amin.
17 Proklet da je koji bi pomakao meðu bližnjega svojega. A sav narod neka reèe: amin.
18 Proklet da je koji bi zaveo slijepca s puta. A sav narod neka reèe: amin.
19 Proklet da je koji bi izvrnuo pravicu došljaku, siroti ili udovici. A sav narod neka reèe: amin.
20 Proklet da je koji bi obležao ženu oca svojega, te otkrio skut oca svojega. A sav narod neka reèe: amin.
21 Proklet da je koji bi obležao kakvo god živinèe. A sav narod neka reèe: amin.
22 Proklet da je koji bi obležao sestru svoju, kæer oca svojega ili kæer matere svoje. A sav narod neka reèe: amin.
23 Proklet da je koji bi obležao taštu svoju. A sav narod neka reèe: amin.
24 Proklet da je koji bi ubio bližnjega svojega iz potaje. A sav narod neka reèe: amin.
25 Proklet da je koji bi primio kakav poklon da ubije èovjeka prava. A sav narod neka reèe: amin.
26 Proklet da je koji ne bi ostao na rijeèima ovoga zakona, i tvorio ih. A sav narod neka reèe: amin.

28

1 Ako dobro uzaslušaš glas Gospoda Boga svojega držeæi i tvoreæi sve zapovijesti njegove, koje ti ja danas zapovijedam, uzvisiæe te Gospod Bog tvoj više svijeh naroda na zemlji.
2 I doæi æe na te svi ovi blagoslovi, i steæi æe ti se, ako uzaslušaš glas Gospoda Boga svojega.
3 Blagosloven æeš biti u gradu, i blagosloven æeš biti u polju,
4 Blagosloven æe biti plod utrobe tvoje, i plod zemlje tvoje i plod stoke tvoje, mlad goveda tvojih i stada ovaca tvojih.
5 Blagoslovena æe biti kotarica tvoja i naæve tvoje.
6 Blagosloven æeš biti kad dolaziš i blagosloven æeš biti kad polaziš.
7 Daæe ti Gospod neprijatelje tvoje koji ustanu na te da ih biješ; jednijem æe putem doæi na te, a na sedam æe putova bježati od tebe.
8 Gospod æe poslati blagoslov da bude s tobom u žitnicama tvojim i u svemu za što se prihvatiš rukom svojom, i blagosloviæe te u zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj.
9 Postaviæe te Gospod da mu budeš narod svet, kao što ti se zakleo, ako uzdržiš zapovijesti Gospoda Boga svojega i uzideš putovima njegovijem.
10 I vidjeæe svi narodi na zemlji da se ime Gospodnje priziva na tebe, i bojaæe se tebe.
11 I uèiniæe Gospod da si obilan svakim dobrom, plodom utrobe svoje i plodom stoke svoje i plodom zemlje svoje na zemlji za koju se zakleo Gospod ocima tvojim da æe ti je dati.
12 Otvoriæe ti Gospod dobru riznicu svoju, nebo, da da dažd zemlji tvojoj na vrijeme, i blagosloviæe svako djelo ruku tvojih, te æeš davati u zajam mnogim narodima, a sam neæeš uzimati u zajam.
13 I uèiniæe te Gospod Bog tvoj da si glava a ne rep, i biæeš samo gore a neæeš biti dolje, ako uzaslušaš zapovijesti Gospoda Boga svojega, koje ti danas ja zapovijedam, da ih držiš i tvoriš,
14 I ne otstupiš ni od jedne rijeèi koju

vam danas ja zapovijedam, ni nadesno ni nalijevo, pristajuæi za drugim bogovima da im služiš.
15 Ali ako ne uzaslušaš glasa Gospoda Boga svojega da držiš i tvoriš sve zapovijesti njegove i uredbe njegove, koje ti ja danas zapovijedam, doæi æe na tebe sve ove kletve i stignuæe te.
16 Proklet æeš biti u gradu, i proklet æeš biti u polju.
17 Prokleta æe biti kotarica tvoja i naæve tvoje.
18 Proklet æe biti plod utrobe tvoje i plod zemlje tvoje, mlad goveda tvojih i stada ovaca tvojih.
19 Proklet æeš biti kad dolaziš, i proklet æeš biti kad polaziš.
20 Poslaæe Gospod na tebe kletvu, rasap i pogibao u svemu za što se prihvatiš rukom svojom i što uzradiš, dokle se ne zatreš i propadneš na preèac za zla djela svoja kojima si me odustavio.
21 Uèiniæe Gospod Bog tvoj da se prilijepi za te pomor, dokle te ne istrijebi sa zemlje u koju ideš da je naslijediš.
22 Udariæe te Gospod suhom bolešæu i vruæicom, i groznicom i žegom i maèem, i sušom i medljikom, koje æe te goniti dokle ne propadneš.
23 A nebo nad glavom tvojom biæe od mjedi a zemlja pod tobom od gvožða.
24 Uèiniæe Gospod da dažd zemlji tvojoj bude prah i pepeo, koji æe padati s neba na te, dokle se ne istrijebiš.
25 Daæe te Gospod Bog tvoj neprijateljima tvojim da te biju; jednijem æeš putem izaæi na njih, a na sedam æeš putova bježati od njih, i potucaæeš se po svijem carstvima na zemlji.
26 I mrtvo tijelo tvoje biæe hrana svijem pticama nebeskim i zvijerju zemaljskom, niti æe biti ko da ih poplaši.
27 Udariæe te Gospod prištevima Misirskim i šuljevima i šugom i krastama, da se neæeš moæi iscijeliti.
28 Udariæe te Gospod ludilom i šljepotom i bjesnilom.
29 I pipaæeš u podne, kao što pipa slijepac po mraku, niti æeš imati napretka na putovima svojim; i èiniæe ti se krivo i otimaæe se od tebe jednako, i neæe biti nikoga da ti pomože.
30 Oženiæeš se, a drugi æe spavati sa tvojom ženom; sazidaæeš kuæu, a neæeš sjedjeti u njoj; posadiæeš vinograd, a neæeš ga brati.
31 Vo tvoj klaæe se na tvoje oèi, a ti ga neæeš jesti; magarac tvoj oteæe se pred tobom, i neæe ti se vratiti; ovce tvoje daæe se neprijatelju tvojemu, i neæe biti nikoga da ti pomože.
32 Sinovi tvoji i kæeri tvoje daæe se drugomu narodu, a oèi æe tvoje gledati i kapaæe jednako za njima, a neæe biti snage u ruci tvojoj.
33 Rod zemlje tvoje i svu muku tvoju izješæe narod, kojega ne znaš, i èiniæe ti krivo i gaziæe te jednako.
34 I poludjeæeš od onoga što æeš gledati svojim oèima.
35 Udariæe te Gospod prištem zlim u koljenima i na golijenima, da se neæeš moæi iscijeliti, od stopala noge tvoje do tjemena.
36 Odvešæe Gospod tebe i cara tvojega, kojega postaviš nad sobom, u narod kojega nijesi znao ti ni stari tvoji, i ondje æeš služiti drugim bogovima, drvetu i kamenu.
37 I biæeš èudo i prièa i potsmijeh svijem narodima, u koje te odvede Gospod.
38 Mnogo æeš sjemena iznijeti u polje, a malo æeš sabrati, jer æe ga izjesti skakavci.
39 Vinograde æeš saditi i radiæeš ih, a neæeš piti vina niti æeš ih brati, jer æe izjesti crvi.
40 Imaæeš maslina po svijem krajevima svojim, ali se neæeš uljem namazati, jer æe opasti masline tvoje.
41 Rodiæeš sinove i kæeri, ali neæe biti tvoji; jer æe otiæi u ropstvo.
42 Sve voæe tvoje i rod zemlje tvoje izješæe bube.
43 Stranac koji je kod tebe popeæe se nada te visoko, a ti æeš siæi dolje veoma nisko.
44 On æe ti davati u zajam, a ti neæeš njemu davati u zajam; on æe postati glava, a ti æeš postati rep.

45 I doæi æe na te sve ove kletve
i goniæe te i stizaæe te, dokle se ne
istrijebiš, jer nijesi slušao glasa Gospoda
Boga svojega i držao zapovijesti njegove i
uredbe njegove, koje ti je zapovjedio.
46 I one æe biti znak i èudo na tebi i na
sjemenu tvojemu dovijeka.
47 Jer nijesi služio Bogu svojemu ra-
dosna i vesela srca u svakom obilju.
48 I služiæeš neprijatelju svojemu, ko-
jega æe Gospod poslati na tebe, u gladi i
u žeði, u golotinji i u svakoj oskudici; i
metnuæe ti gvozden jaram na vrat, dokle
te ne satre.
49 Podignuæe Gospod na tebe narod iz
daleka, s kraja zemlje, koji æe doletjeti
kao orao, narod, kojemu jezika neæeš
razumjeti,
50 Narod bezdušan, koji neæe mariti za
starca niti æe djeteta žaliti.
51 I izješæe plod stoke tvoje i plod
zemlje tvoje, dokle se ne istrijebiš; i neæe
ti ostaviti ništa, ni žita ni vina ni ulja, ni
ploda goveda tvojih ni stada ovaca tvojih,
dokle te ne zatre.
52 I stegnuæe te po svijem mjestima tvo-
jim, dokle ne popadaju zidovi tvoji visoki
i tvrdi, u koje se uzdaš, po svoj zemlji
tvojoj; stegnuæe te po svijem mjestima
tvojim, po svoj zemlji tvojoj, koju ti da
Gospod Bog tvoj;
53 Te æeš u tjeskobi i u nevolji kojom
æe ti pritužiti neprijatelji tvoji jesti plod
utrobe svoje, meso od sinova svojih i od
kæeri svojih, koje ti da Gospod Bog tvoj.
54 Èovjek koji je bio mek i vrlo nježan
među vama prozliæe se prema bratu
svojemu i prema miloj ženi svojoj i prema
ostalijem sinovima, koji mu ostanu,
55 Te neæe dati nikome izmeðu njih
mesa od sinova svojih koje æe jesti,
jer neæe imati ništa drugo u nevolji i
tjeskobi, kojom æe ti pritužiti neprijatelj
tvoj po svijem mjestima tvojim.
56 Žena koja je bila meka i vrlo nježna
među vama, koja od mekote i nježnosti
nije bila navikla stajati nogom svojom na
zemlju, prozliæe se prema milome mužu
svom i prema sinu svom i prema kæeri
svojoj,
57 I posteljici, koja izide izmeðu nogu
njezinijeh, i djeci koju rodi; jer æe ih jesti
krišom u oskudici svakoj od nevolje i od
tjeskobe, kojom æe ti pritužiti neprijatelj
tvoj po svijem mjestima tvojim.
58 Ako ne uzdržiš i ne ustvoriš sve rijeèi
ovoga zakona, koje su napisane u ovoj
knjizi, ne bojeæi se slavnoga i strašnoga
imena Gospoda Boga svojega,
59 Pustiæe Gospod na tebe i na sjeme
tvoje zla èudesna, velika i duga, bolesti
ljute i duge.
60 I obratiæe na tebe sve pomore
Misirske, od kojih si se plašio, i prili-
jepiæe se za tebe.
61 I sve bolesti i sva zla, koja nijesu
zapisana u knjizi ovoga zakona, pustiæe
Gospod na tebe, dokle se ne istrijebiš.
62 I ostaæe vas malo, a preðe vas bijaše
mnogo kao zvijezda nebeskih; jer nijesi
slušao glasa Gospoda Boga svojega.
63 I kao što vam se Gospod radovao
dobro vam èineæi i množeæi vas, tako
æe vam se Gospod radovati zatiruæi vas i
istrebljujuæi vas; i nestaæe vas sa zemlje
u koju idete da je naslijedite.
64 I rasijaæe te Gospod po svima naro-
dima s jednoga kraja zemlje do drugoga, i
ondje æeš služiti drugim bogovima, kojih
nijesi znao ti ni oci tvoji, drvetu i kamenu.
65 Ali u onijem narodima neæeš
odahnuti, niti æe se stopalo noge
tvoje odmoriti; nego æe ti Gospod dati
ondje srce plašljivo, oèi išèiljele i dušu
iznemoglu.
66 I život æe tvoj biti kao da visi prema
tebi, i plašiæeš se noæu i danju, i neæeš
biti miran životom svojim.
67 Jutrom æeš govoriti: kamo da je
veèe! a veèerom æeš govoriti: kamo da
je jutro! od straha kojim æe se strašiti
srce tvoje, i od onoga što æeš gledati
oèima svojima.
68 I vratiæe te Gospod u Misir na
laðama, putem za koji ti rekoh: neæeš
ga više vidjeti. I ondje æete se prodavati
neprijateljima svojim da budete robovi i
robinje, a neæe biti kupca.

29

1 Ovo su rijeèi zavjeta koji zapovjedi

Gospod Mojsiju da uèini sa sinovima Izrailjevijem u zemlji Moavskoj, osim zavjeta koji je uèinio s njima na Horivu.

2 I sazva Mojsije sve sinove Izrailjeve i reèe im: vidjeli ste sve što uèini Gospod na vaše oèi u zemlji Misirskoj Faraonu i svijem slugama njegovijem i svoj zemlji njegovoj,

3 Kušanja velika, koja vidješe oèi tvoje, one znake i èudesa velika.

4 Ali vam ne dade Gospod srca, da razumijete, ni oèiju, da vidite, ni ušiju, da èujete do ovoga dana.

5 I vodih vas èetrdeset godina po pustinji; ne ovetšaše haljine vaše na vama, niti obuæa tvoja ovetša na nogama tvojima.

6 Hljeba ne jedoste, ni piste vina i silovita piæa, da biste poznali da sam ja Gospod Bog vaš.

7 I kad doðoste na ovo mjesto, izide Sion car Esevonski i Og car Vasanski pred nas u boj; i pobismo ih.

8 I uzesmo zemlju njihovu, i dadosmo je u našljedstvo plemenu Ruvimovu i plemenu Gadovu i polovini plemena Manasijina.

9 Zato držite rijeèi ovoga zavjeta i tvorite ih, da biste napredovali u svemu što radite.

10 Vi stojite danas svi pred Gospodom Bogom svojim, glavari od plemena vaših, starješine vaše i upravitelji vaši, svi ljudi Izrailjci,

11 Djeca vaša, žene vaše, i došljak koji je u vašem okolu, i onaj koji ti drva sijeèe, i onaj koji ti vodu nosi.

12 Da pristaneš na zavjet Gospoda Boga svojega i na kletvu njegovu, koju uèini s tobom danas Gospod Bog tvoj,

13 Da te danas postavi sebi za narod i da ti on bude Bog, kao što ti je rekao i kao što se zakleo ocima tvojim, Avramu, Isaku i Jakovu.

14 I ne s vama samima èinim ovaj zavjet i ovu kletvu;

15 Nego sa svakim koji danas stoji ovdje s nama pred Gospodom Bogom našim, i sa svakim koji nije danas ovdje s nama.

16 Jer vi znate kako smo živjeli u zemlji Misirskoj, i kako smo prošli kroz narode kroz koje smo prošli.

17 I vidjeli ste gadove njihove i idole njihove od drveta i od kamena, od srebra i od zlata, koji su kod njih.

18 Neka ne bude među vama èovjeka ni žene ni porodice ni plemena, kojemu bi se srce odvratilo danas od Gospoda Boga našega da ide da služi bogovima onijeh naroda; neka ne bude među vama korijena na kom bi rastao otrov ili pelen,

19 I èuvši rijeèi ove kletve da se ne pohvali u srcu svom govoreæi: biæu miran ako uzidem za onijem što u srcu svom smislim, dodajuæi pijanstvo žeði.

20 Neæe Gospod oprostiti takome, nego æe se onda raspaliti gnjev Gospodnji i revnost njegova na takoga èovjeka, i pašæe na nj sva kletva koja je napisana u ovoj knjizi, i istrijebiæe Gospod ime njegovo pod nebom.

21 I odluèiæe ga Gospod na zlo od svijeh plemena Izrailjevijeh po svijem kletvama zavjeta napisanoga u knjizi ovoga zakona.

22 Tada æe govoriti potonji naraštaj, sinovi vaši koji nastanu iza vas, i došljak koji doðe iz daleke zemlje, kad vide zla u zemlji ovoj i bolesti, koje æe Gospod pustiti na nju,

23 Zemlju ovu opaljenu sumporom i solju, gdje se ne sije niti što nièe niti na njoj raste kaka biljka, kao gdje je propao Sodom i Gomor, Adama i Sevojim, koje zatr Gospod u gnjevu svojemu i u jarosti svojoj,

24 Govoriæe svi narodi: zašto uèini ovo Gospod od ove zemlje? kakva je to žestina velikoga gnjeva?

25 I odgovaraæe se: jer odustaviše zavjet Gospoda Boga otaca svojih, koji uèini s njima kad ih izvede iz zemlje Misirske.

26 Jer idoše i služiše drugim bogovima i poklanjaše im se, bogovima kojih ne znaše i koji im ništa ne dadoše.

27 Zato se Gospod razgnjevi na tu zemlju, i pusti na nju sva prokletstva zapisana u ovoj knjizi.

28 I istrijebi ih Gospod Bog iz zemlje njihove u gnjevu i u jarosti i u ljutini velikoj, i izbaci ih u drugu zemlju, kao što

se vidi danas.
29 Što je tajno ono je Gospoda Boga našega, a javno je naše i sinova naših dovijeka, da bismo izvršivali sve rijeèi ovoga zakona.

30

1 A kad doðe na tebe sve ovo, blagoslov i kletva koju iznesoh preda te, ako ih se opomeneš u srcu svom, gdje bi god bio među narodima, u koje te zagna Gospod Bog tvoj,
2 I obratiš se ka Gospodu Bogu svojemu i poslušaš glas njegov u svemu što ti ja zapovijedam danas, ti i sinovi tvoji, iz svega srca svojega i iz sve duše svoje,
3 Tada æe Gospod Bog tvoj povratiti roblje tvoje i smilovaæe se na tebe, i opet æe te sabrati izmeðu svijeh naroda, po kojima te bude rasijao Gospod Bog tvoj.
4 Ako bi ko tvoj i na kraj svijeta zagnan bio, otuda æe te opet sabrati Gospod Bog tvoj i otuda te uzeti.
5 I odvešæe te opet Gospod Bog tvoj u zemlju koju bijahu naslijedili oci tvoji, i naslijediæeš je, i uèiniæe ti dobro i umnožiæe te veæma nego oce tvoje.
6 I obrezaæe Gospod Bog tvoj srce tvoje i srce sjemena tvojega, da bi ljubio Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i iz sve duše svoje, da budeš živ.
7 A sve kletve ove obratiæe Gospod Bog tvoj na neprijatelje tvoje i na nenavidinike tvoje, koji su te gonili.
8 A ti kad se obratiš i staneš slušati glas Gospoda Boga svojega i tvoriti sve zapovijesti njegove, koje ti ja danas zapovijedam,
9 Daæe ti Gospod Bog tvoj sreæu u svakom djelu ruku tvojih, u plodu utrobe tvoje, u plodu stoke tvoje, u plodu zemlje tvoje; jer æe ti se Gospod Bog tvoj opet radovati èineæi ti dobro, kao što se radovao ocima tvojim,
10 Ako uzaslušaš glas Gospoda Boga svojega držeæi sve zapovijesti njegove i uredbe njegove, napisane u knjizi ovoga zakona; kad se obratiš ka Gospodu Bogu svojemu svijem srcem svojim i svom dušom svojom.
11 Jer zapovijest ova koju ti ja zapovijedam danas niti je visoko ni daleko od tebe;
12 Nije na nebu, da reèeš: ko æe nam se popeti na nebo da nam je skine i kaže nam je, da bismo je tvorili?
13 Niti je preko mora, da reèeš: ko æe nam otiæi preko mora, da nam je donese i kaže nam je, da bismo je tvorili?
14 Nego ti je vrlo blizu ova rijeè, u ustima tvojima i u srcu tvojem, da bi je tvorio.
15 Gle, iznesoh danas preda te život i dobro, smrt i zlo.
16 Jer ti zapovijedam danas da ljubiš Gospoda Boga svojega hodeæi putovima njegovijem i držeæi zapovijesti njegove i uredbe njegove i zakone njegove, da bi živ bio i umnožio se, i da bi te blagoslovio Gospod Bog tvoj u zemlji u koju ideš da je naslijediš.
17 Ako li se odvrati srce tvoje i ne uzaslušaš, nego zastraniš da se klanjaš drugim bogovima i njima služiš,
18 Javljam vam danas da æete zaista propasti, niti æete produljiti dana svojih na zemlji, u koju ideš preko Jordana da je naslijediš.
19 Svjedoèim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izberi život, da budeš živ ti i sjeme tvoje,
20 Ljubeæi Gospoda Boga svojega, slušajuæi glas njegov i držeæi se njega; jer je on život tvoj i duljina dana tvojih; da bi nastavao na zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima tvojim, Avramu, Isaku i Jakovu, da æe im je dati.

31

1 Potom doðe Mojsije i kaza ove rijeèi svemu Izrailju,
2 I reèe im: meni ima danas sto i dvadeset godina, ne mogu više odlaziti ni dolaziti; a i Gospod mi je rekao: neæeš prijeæi preko toga Jordana.
3 Gospod æe Bog tvoj iæi pred tobom, i istrijebiæe one narode ispred tebe, i ti æeš ih naslijediti; Isus æe iæi pred tobom, kao što je kazao Gospod.

4 I uèiniæe Gospod s njima kako
je uèinio sa Sionom i Ogom carevima
Amorejskim i sa zemljom njihovom, te ih
je istrijebio.
5 Zato kad vam ih preda Gospod uèinite
im sasvijem onako kako sam vam zapov-
jedio.
6 Budite slobodni i hrabri, i ne bojte se i
ne plašite se od njih; jer Gospod Bog tvoj
ide s tobom, neæe otstupiti od tebe, niti
æe te ostaviti.
7 Potom dozva Mojsije Isusa, i reèe mu
pred svijem Izrailjem: budi slobodan i
hrabar; jer æeš ti uæi s ovijem narodom
u zemlju za koju se zakleo Gospod ocima
njihovijem da æe im je dati, i ti æeš im je
razdijeliti u našljedstvo.
8 Jer Gospod koji ide pred tobom biæe s
tobom, neæe otstupiti od tebe, niti æe te
ostaviti, ne boj se i ne plaši se.
9 I Mojsije napisa ovaj zakon, i dade
ga sveštenicima, sinovima Levijevim, koji
nošahu kovèeg zavjeta Gospodnjega, i
svijem starješinama Izrailjevijem.
10 I zapovjedi im Mojsije govoreæi:
svake sedme godine, u određeno vrijeme
godine oprosne, na praznik sjenica,
11 Kad dođe sav Izrailj i stane pred
Gospoda Boga svojega na mjestu koje
izbere, èitaj ovaj zakon pred svijem Izrail-
jem da èuju,
12 Sabravši narod, ljude i žene i djecu
i došljake, koji budu u mjestima tvojim,
da èuju i uèe i da se boje Gospoda Boga
vašega, i drže i tvore sve rijeèi ovoga
zakona;
13 I sinovi njihovi, koji još ne znaju,
neka èuju i uèe bojati se Gospoda Boga
vašega, dokle ste god živi na zemlji u koju
idete preko Jordana da je naslijedite.
14 A Gospod reèe Mojsiju: evo, približi
se vrijeme da umreš. Dozovi Isusa i
stanite obojica u šatoru od sastanka, da
mu dam zapovijesti. I otide Mojsije i Isus,
i stadoše u šatoru od sastanka.
15 I javi se Gospod u šatoru u stupu
od oblaka, i stajaše stup od oblaka nad
vratima od šatora.
16 I reèe Gospod Mojsiju: evo, ti æeš
poèinuti s ocima svojim; a narod ovaj us-
tavši èiniæe preljubu za tuđim bogovima
one zemlje u koju ide, i ostaviæe me i
pokvariæe zavjet moj, koji uèinih s njima.
17 I onda æe se raspaliti moj gnjev na
njih, i ostaviæu ih, i sakriæu lice svoje od
njih; oni æe se proždrijeti, i snaæi æe ih
zla mnoga i nevolje; i onda æe reæi: da
me ne snađoše ova zla zato što Bog moj
nije posred mene?
18 A ja æu onda sasvijem sakriti lice
svoje za sva zla koja uèiniše obrativši se
k drugim bogovima.
19 Zato sad napišite sebi ovu pjesmu,
i nauèi je sinove Izrailjeve; metni im je
u usta da mi ta pjesma bude svjedok na
sinove Izrailjeve.
20 Jer æu ga odvesti u zemlju za koju
sam se zakleo ocima njegovijem, u ko-
joj teèe mlijeko i med; ondje æe jesti
i nasitiæe se i ugojiæe se, pa æe se
onda obratiti k drugim bogovima i njima
æe služiti, a za mene neæe mariti, i
pokvariæe zavjet moj.
21 A kad ga snađu zla mnoga i nevolje,
onda æe ta pjesma svjedoèiti na njih; jer
se neæe zaboraviti niti æe je nestati iz
usta sjemena njihova. Jer znam misli
njihove i što æe još danas èiniti, prije
nego ih uvedem u zemlju za koju sam se
zakleo.
22 I napisa Mojsije tu pjesmu onaj dan,
i nauèi sinove Izrailjeve.
23 I Gospod dade zapovijesti Isusu
sinu Navinu govoreæi: budi slobodan i
hrabar, jer æeš ti uvesti sinove Izrailjeve
u zemlju za koju sam im se zakleo, i ja æu
biti s tobom.
24 I kad napisa Mojsije rijeèi ovoga
zakona u knjigu, sve do kraja,
25 Zapovjedi Mojsije Levitima, koji
nošahu kovèeg zavjeta Gospodnjega, gov-
oreæi:
26 Uzmite ovu knjigu zakona, i metnite
je pokraj kovèega zavjeta Gospoda Boga
svojega, da bude ondje svjedok na vas.
27 Jer znam nepokornost tvoju i tvrdi
vrat tvoj. Eto, dokle sam još živ s vama,
do danas, bijaste nepokorni Gospodu;
akamoli kad ja umrem?
28 Skupite k meni sve starješine od
plemena svojih i upravitelje svoje da im
kažem da èuju ove rijeèi, i da im zasvje-

doèim nebom i zemljom.
29 Jer znam da æete se po smrti mojoj pokvariti, i zaæi s puta koji vam zapovjedih; i zato æe vas zadesiti ovo zlo najposlije, kad stanete èiniti što je zlo pred Gospodom gnjeveæi ga djelom ruku svojih.
30 I izgovori Mojsije da èuje sav zbor Izrailjev rijeèi ove pjesme do kraja:

32

1 Slušaj, nebo, govoriæu; i zemlja neka èuje govor usta mojih.
2 Neka se spusti kao dažd nauka moja, i neka padne kao rosa govor moj, kao sitan dažd na mladu travu i kao krupan dažd na odraslu travu.
3 Jer æu javljati ime Gospodnje; velièajte Boga našega.
4 Djelo je te stijene savršeno, jer su svi putovi njegovi pravda; Bog je vjeran, bez nepravde; pravedan je i istinit.
5 Oni se pokvariše prema njemu; njihovo nevaljalstvo nije nevaljalstvo sinova njegovijeh; to je rod zao i pokvaren.
6 Tako li vraæate Gospodu, narode ludi i bezumni? nije li on otac tvoj, koji te je zadobio? on te je naèinio i stvorio.
7 Opomeni se negdašnjih dana, pogledajte godine svakoga vijeka; pitaj oca svojega i on æe ti javiti, starije svoje i kazaæe ti.
8 Kad višnji razdade našljedstvo narodima, kad razdijeli sinove Adamove, postavi meðe narodima po broju sinova Izrailjevih.
9 Jer je dio Gospodnji narod njegov, Jakov je uže našljedstva njegova.
10 Naðe ga u zemlji pustoj, na mjestu strašnu gdje buèi pustoš; vodi ga unaokolo, uèi ga i èuva kao zjenicu oka svojega.
11 Kao što orao izmamljuje orliæe svoje, diže se nad ptiæima svojim, širi krila svoja, uzima ih i nosi na krilima svojim,
12 Tako ga Gospod voðaše, i s njim ne bješe tuðega boga;
13 Voðaše ga na visine zemaljske da jede rod poljski, i davaše mu da sisa med iz stijene i ulje iz tvrdoga kamena,
14 Maslo od krava i mlijeko od ovaca s pretilinom od jaganjaca i ovnova Vasanskih i jaraca, sa srcem zrna pšenièih; i pio si vino, krv od grožða.
15 Ali se Izrailj ugoji, pa se stade ritati; utio si, udebljao i zasalio; pa ostavi Boga koji ga je stvorio, i prezre stijenu spasenja svojega.
16 Na revnost razdražiše ga tuðim bogovima, gadovima razgnjeviše ga.
17 Prinosiše žrtve ðavolima, ne Bogu, bogovima, kojih nijesu znali, novim, koji iz bliza doðoše, kojih se nijesu strašili oci vaši.
18 Stijenu koja te je rodila zaboravio si; zaboravio si Boga stvoritelja svojega.
19 Kad to vidje Gospod, razgnjevi se na sinove svoje i na kæeri svoje,
20 I reèe: sakriæu od njih lice svoje, vidjeæu kakav æe im biti pošljedak, jer su rod pokvaren, sinovi u kojima nema vjere.
21 Oni me razdražiše na revnost onijem što nije Bog, razgnjeviše svojim taštinama; i ja æu njih razdražiti na revnost onijem koji nije narod, narodom ludijem razljutiæu ih.
22 Jer se oganj razgorio u gnjevu mojem, i gorjeæe do najdubljega pakla; spaliæe zemlju i rod njezin, i popaliæe temelje brdima.
23 Zgrnuæu na njih zla, strijele svoje pobacaæu na njih.
24 Glad æe ih cijediti, vruæice i ljuti pomori proždiraæe ih; i zube zvjerske poslaæu na njih i jed zmija zemaljskih.
25 Spolja æe ih ubijati maè, a po klijetima strah, i momka i djevojku, dijete na sisi i sijeda èovjeka.
26 Rekao bih: rasijaæu ih po svijem uglovima zemaljskim, uèiniæu da nestane spomena njihova izmeðu ljudi,
27 Da mi nije do mržnje neprijateljeve, da se ne bi neprijatelji njihovi ponijeli i rekli: ruka se naša uzvisila, a nije Gospod uèinio sve ovo.
28 Jer su narod koji propada sa svojih namjera, i nema u njih razuma.
29 Kamo da su pametni, da razumiju ovo, i gledaju na pošljedak svoj!

30 Kako bi jedan gonio tisuæu a dvojica
tjerala deset tisuæa, da ih nije stijena
njihova prodala i Gospod ih predao?
31 Jer stijena njihova nije kao naša
stijena; neprijatelji naši neka budu sudije.
32 Jer je èokot njihov od èokota Sodom-
skoga i iz polja Gomorskoga; grožðe je nji-
hovo grožðe otrovno, puca su mu gorka.
33 Vino je njihovo otrov zmajevski, i ljuti
jed aspidin.
34 Nije li to sakriveno kod mene, za-
peèaæeno u riznicama mojim?
35 Moja je osveta i plata, u svoje vrijeme
popuznuæe noga njihova, jer je blizu dan
propasti njihove, i ide brzo što æe ih
zadesiti.
36 Sudiæe Gospod narodu svojemu, i
žao æe mu biti sluga njegovijeh, kad vidi
da je prošla snaga i da nema ništa ni od
uhvaæenoga ni od ostavljenoga.
37 I reæi æe: gdje su bogovi njihovi?
stijena u koju se uzdaše?
38 Koji salo od žrtava njegovijeh jedoše
i piše vino od naljeva njihovijeh. Neka
ustanu i pomogu vam, i neka vam budu
zaklon.
39 Vidite sada da sam ja, ja sam, i
da nema Boga osim mene. Ja ubijam i
oživljujem, ranim i iscjeljujem, i nema
nikoga ko bi izbavio iz moje ruke.
40 Jer podižem k nebu ruku svoju i
kažem: ja sam živ dovijeka.
41 Ako naoštrim sjajni maè svoj i
uzmem u ruku sud, uèiniæu osvetu na
neprijateljima svojim i vratiæu onima
koji mrze na me.
42 Opojiæu strijele svoje krvlju, i maè
æe se moj najesti mesa, krvlju isjeèenijeh
i zarobljenijeh, kad poènem osvetu na
neprijateljima.
43 Veselite se narodi s narodom njegov-
ijem, jer æe pokajati krv sluga svojih,
i osvetiæe se neprijateljima svojim, i
oèistiæe zemlju svoju i narod svoj.
44 I doðe Mojsije i izgovori sve rijeèi
pjesme ove narodu, on i Isus sin Navin.
45 A kad izgovori Mojsije sve rijeèi ove
svemu Izrailju,
46 Reèe im: privijte srce svoje k svi-
jem rijeèima koje vam ja danas zasvje-
doèavam, i kazujte ih sinovima svojim da
bi držali sve rijeèi ovoga zakona i tvorili
ih.
47 Jer nije prazna rijeè da za nju ne
marite, nego je život vaš; i tom æete
rijeèju produljiti dane svoje na zemlji, u
koju idete preko Jordana da je naslijedite.
48 U isti dan reèe Gospod Mojsiju gov-
oreæi:
49 Izidi na ovu goru Avarimsku, na goru
Navav, koja je u zemlji Moavskoj prema
Jerihonu, i vidi zemlju Hanansku koju
dajem sinovima Izrailjevijem u državu.
50 I umri na gori na koju izideš, i priberi
s k rodu svojemu, kao što je umro Aron
brat tvoj na gori Oru i pribrao se k rodu
svojemu.
51 Jer mi zgriješiste među sinovima
Izrailjevijem na vodi od svaðe u Kadisu, u
pustinji Sinu, što me ne proslaviste među
sinovima Izrailjevijem.
52 Pred sobom æeš vidjeti zemlju, ali
neæeš u nju uæi, u zemlju koju dajem
sinovima Izrailjevijem.

33

1 A ovo je blagoslov kojim blagoslovi
Mojsije èovjek Božji sinove Izrailjeve
pred smrt svoju.
2 I reèe: Gospod izide sa Sinaja, i pokaza
im se sa Sira; zasja s gore Faranske, i doðe
s mnoštvom tisuæa svetaca, a u desnici
mu zakon ognjeni za njih.
3 Doista ljubi narode; svi su sveti nje-
govi u ruci tvojoj; i oni se slegoše k
nogama tvojim da prime rijeèi tvoje.
4 Mojsije nam dade zakon, našljedstvo
zboru Jakovljevu.
5 Jer bijaše car u Izrailju, kad se sabi-
rahu knezovi narodni, plemena Izrail-
jeva.
6 Da živi Ruvim i ne umre, a ljudi
njegovijeh da bude malo!
7 A za Judu reèe: usliši Gospode glas
Judin, i dovedi ga opet k narodu njegovu;
ruke njegove neka vojuju za nj, a ti mu
pomaži protiv neprijatelja njegovijeh.
8 I za Levija reèe: tvoj Tumim i tvoj
Urim neka budu u èovjeka tvojega sve-
toga, kojega si okušao u Masi i s kojim si
se prepirao na vodi Merivi;

9 Koji reèe ocu svojemu i materi svojoj:
ne gledam na vas; koji ne poznaje braæe
svoje i za sinove svoje ne zna; jer drže
rijeèi tvoje, i zavjet tvoj èuvaju.
10 Oni uèe uredbama tvojim Jakova i
zakonu tvojemu Izrailja, i meæu kad pod
nozdrve tvoje i žrtvu što se sažiže na oltar
tvoj.
11 Blagoslovi, Gospode, vojsku njegovu,
i neka ti milo bude djelo ruku njegovijeh;
polomi bedre onima koji ustaju na nj i koji
mrze na nj, da ne ustanu.
12 Za Venijamina reèe: mili Gospodu
nastavaæe bez straha s njim; zaklanjaæe
ga svaki dan, i meðu pleæima njegovijem
nastavaæe.
13 I za Josifa reèe: blagoslovena je
zemlja njegova od Gospoda blagom s
neba, rosom, i iz dubine ozdo,
14 I blagom koje dolazi od sunca, i
blagom koje dolazi od mjeseca,
15 I blagom starijeh brda i blagom
vjeènijeh humova,
16 I blagom na zemlji i obiljem njezini-
jem, i milošæu onoga koji stoji u kupini.
Neka to doðe na glavu Josifu i na tjeme
odvojenome izmeðu braæe svoje.
17 Krasota je njegova kao u prvenca
teleta, i rogovi njegovi kao rogovi u
jednoroga; njima æe bosti narode sve
do kraja zemlje; to je mnoštvo tisuæa
Jefremovijeh i tisuæe Manasijine.
18 A za Zavulona reèe: veseli se Zavu-
lone izlaskom svojim, i Isahare šatorima
svojim.
19 Narode æe sazvati na goru, ondje
æe prinijeti žrtve pravedne; jer æe obilje
morsko sisati i sakriveno blago u pijesku.
20 A za Gada reèe: blagosloven je koji
širi Gada; on nastava kao lav, i kida ruku
i glavu.
21 Izabra sebi prvo, jer ondje dobi dio od
onoga koji dade zakon; zato æe iæi s kne-
zovima narodnijem, i izvršivati pravdu
Gospodnju i sudove njegove s Izrailjem.
22 A za Dana reèe: Dan je laviæ, koji æe
iskakati iz Vasana.
23 I za Neftalima reèe: Neftalime, siti
milosti i puni blagoslova Gospodnjega,
zapad i jug uzmi.
24 I za Asira reèe: Asir æe biti
blagosloven mimo druge sinove, biæe
mio braæi svojoj, zamakaæe u ulje nogu
svoju.
25 Gvožðe i mjed biæe pod obuæom
tvojom; i dokle traju dani tvoji trajaæe
snaga tvoja.
26 Izrailju! niko nije kao Bog, koji ide
po nebu tebi u pomoæ, i u velièanstvu
svojem na oblacima.
27 Zaklon je Bog vjeèni i pod mišicom
vjeènom; on æe odagnati ispred tebe
neprijatelje tvoje, i reæi æe: zatri!
28 Da bi nastavao Izrailj sam bezbrižno,
izvor Jakovljev, u zemlji obilnoj žitom i
vinom; i nebo æe njegovo kropiti rosom.
29 Blago tebi, Izrailju! ko je kao ti, narod
kojega je saèuvao Gospod, štit pomoæi
tvoje, i maè slave tvoje? Neprijatelji æe
se tvoji poniziti, a ti æeš gaziti visine
njihove.

34

1 Tada izide Mojsije iz polja Moavskoga
na goru Navav, na vrh Fazge, koja je
prema Jerihonu; i pokaza mu Gospod svu
zemlju od Galada do Dana;
2 I svu zemlju Neftalimovu, i zemlju
Jefremovu i Manasijinu, i svu zemlju
Judinu do mora zapadnoga,
3 I južnu stranu, i ravnicu, dolinu pod
Jerihonom, mjestom gdje ima mnogo pal-
movih drveta, do Sigora.
4 I reèe mu Gospod: ovo je zemlja,
za koju sam se zakleo Avramu, Isaku i
Jakovu govoreæi: sjemenu tvojemu daæu
je. Pokazah ti je da je vidiš oèima svojima,
ali u nju neæeš uæi.
5 I umrije ondje Mojsije sluga Gospodnji
u zemlji Moavskoj po rijeèi Gospodnjoj.
6 A pogrebe ga Gospod u dolini u zemlji
Moavskoj prema Vet-Fegoru; i niko ne
dozna za grob njegov do današnjega
dana.
7 I bješe Mojsiju sto i dvadeset godina
kad umrije, i ne bjehu potamnjele oèi
njegove niti ga snaga izdala.
8 I plakaše sinovi Izrailjevi za Mojsi-
jem u polju Moavskom trideset dana; i
proðoše plaèni dani žalosti za Mojsijem.

9 A Isus sin Navin bješe pun duha
mudrosti, jer Mojsije bješe metnuo na nj
ruke svoje. I slušaše ga sinovi Izrailjevi,
i tvoriše kao što zapovjedi Gospod preko
Mojsija.
10 Ali ne usta više prorok u Izrailju kao
Mojsije, kojega Gospod pozna licem k licu,
11 U svijem znacima i èudesima, za
koja ga posla Gospod da ih uèini u zemlji
Misirskoj na Faraonu i na svijem slugama
njegovijem i na svoj zemlji njegovoj,
12 I u svijem djelima krjepke ruke i
u svijem strahotama velikim, koje uèini
Mojsije pred svijem Izrailjem.

Isus Navin

1 A po smrti Mojsija sluge Gospodnjega reèe Gospod Isusu sinu Navinu, sluzi Mojsijevu, govoreæi:
2 Mojsije sluga moj umrije; zato sada ustani, prijeði preko toga Jordana ti i sav taj narod u zemlju koju ja dajem sinovima Izrailjevijem.
3 Svako mjesto na koje stupite stopama svojim dao sam vam, kao što rekoh Mojsiju.
4 Od pustinje i od ovoga Livana do rijeke velike, rijeke Efrata, sva zemlja Hetejska do velikoga mora na zapadu, biæe meða vaša.
5 Niko se neæe održati pred tobom svega vijeka tvojega; s tobom æu biti kao što sam bio s Mojsijem, neæu otstupiti od tebe niti æu te ostaviti.
6 Budi slobodan i hrabar, jer æeš ti predati tome narodu u našljedstvo zemlju za koju sam se zakleo ocima njihovijem da æu im je dati.
7 Samo budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovjedio Mojsije sluga moj, ne otstupaj od njega ni nadesno ni nalijevo, da bi napredovao kuda god poðeš.
8 Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovoga zakona, nego razmišljaj o njemu dan i noæ, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer æeš tada biti sreæan na putovima svojim i tada æeš napredovati.
9 Nijesam li ti zapovjedio: budi slobodan i hrabar? ne boj se i ne plaši se; jer je s tobom Gospod Bog tvoj kuda god ideš.
10 Tada zapovjedi Isus upraviteljima narodnijem govoreæi:
11 Proðite kroz oko i zapovjedite narodu govoreæi: spremite sebi brašnjenice; jer æete do tri dana prijeæi preko Jordana da uðete i uzmete zemlju koju vam Gospod Bog vaš daje u našljedstvo.
12 A plemenu Ruvimovu i Gadovu i polovini plemena Manasijina reèe Isus govoreæi:
13 Opomenite se šta vam je zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji rekav: Gospod Bog vaš smiri vas i dade vam ovu zemlju.
14 Žene vaše, djeca vaša i stoka vaša neka ostanu u zemlji koju vam dade Mojsije s ovu stranu Jordana; vi pak prijeðite pod oružjem pred braæom svojom, koji ste god za vojsku, i pomozite im,
15 Dokle ne smiri Gospod i braæu vašu kao vas, i naslijede i oni zemlju koju im daje Gospod Bog vaš; pa se onda vratite na našljedstvo svoje, koje vam je dao Mojsije sluga Gospodnji s ovu stranu Jordana k istoku, i držite ga.
16 A oni odgovoriše Isusu govoreæi: što si nam god zapovjedio èiniæemo, i kuda nas god pošlješ iæi æemo.
17 Slušaæemo te kako smo slušali Mojsija; samo neka Gospod Bog tvoj bude s tobom kao što je bio s Mojsijem.
18 Ko bi se protivio tvojoj zapovijesti i ne bi slušao rijeèi tvojih u svemu što mu zapovjediš, neka se pogubi; samo budi slobodan i hrabar.

2

1 A Isus sin Navin posla iz Sitima potajno dvije uhode rekavši im: idite, vidite zemlju i Jerihon. I oni otidoše, i doðoše u kuæu jednoj kurvi, kojoj ime bješe Rava, i poèinuše ondje.
2 Ali bi javljeno caru Jerihonskom i kazano: evo, ljudi doðoše ovamo noæas izmeðu sinova Izrailjevih da uhode zemlju.
3 I posla car Jerihonski k Ravi i poruèi: izvedi ljude koji su došli k tebi i ušli u tvoju kuæu, jer su došli da uhode svu zemlju.
4 Ali žena uzevši ona dva èovjeka sakri ih; pa reèe: jest istina da su ljudi došli k meni, ali ja ne znah odakle bijahu;
5 I kad se vrata zatvorahu u sumrak, ljudi izidoše; ne znam kuda otidoše; idite brzo za njima; stignuæete ih.
6 A ona ih bješe izvela na krov, i sakrila ih pod lan netrven, koji bijaše razastrla po krovu.
7 I ljudi poðoše za njima u potjeru put Jordana do broda; i vrata se zatvoriše kad izide potjera za njima.

8 Oni pak još ne bjehu pospali, a ona
doðe k njima na krov,
9 I reèe im: znam da vam je Gospod dao
ovu zemlju, jer nas popade strah od vas,
i prepali su se od vas svi koji žive u ovoj
zemlji.
10 Jer èusmo kako je Gospod osušio pred
vama Crveno More kad izidoste iz Misira,
i šta ste uèinili od dva cara Amorejska koji
bijahu preko Jordana, od Siona i Oga, koje
pobiste.
11 I kad to èusmo, rastopi se srce naše,
i ni u kome veæ nema junaštva od straha
vašega; jer je Gospod, Bog vaš, Bog gore
na nebu i dolje na zemlji.
12 Nego sada zakunite mi se Gospodom
da æete uèiniti milost domu oca mojega
kao što ja vama uèinih milost, i dajte mi
znak istinit,
13 Da æete saèuvati život mojemu ocu
i mojoj materi i mojoj braæi i mojim
sestrama i svjema njihovijem, i da æete
izbaviti duše naše od smrti.
14 A ljudi joj odgovoriše: mi æemo
izginuti za vas, ako ne izdate ove naše
stvari; i kad nam Gospod da ovu zemlju,
uèiniæemo ti milost i vjeru.
15 Tada ih ona spusti kroz prozor po
konopcu; jer kuæa njezina bješe na zidu
gradskom, i ona na zidu nastavaše.
16 I reèe im: idite u goru da ne naiðe na
vas potjera, i ondje se krijte tri dana dokle
se ne vrati potjera, pa onda idite svojim
putem.
17 A ljudi joj rekoše: biæemo prosti od
ove tvoje zakletve kojom si nas zaklela;
18 Evo, kad doðemo u zemlju, veži ovu
vrvcu od skerleta na prozor, kroz koji si
nas spustila, i skupi kod sebe u tu kuæu
oca svojega i mater i braæu i sav dom oca
svojega.
19 I ko bi god izašao iz tvoje kuæe, krv
njegova neka bude na njegovu glavu, a mi
da nijesmo krivi; a ko god bude s tobom
u kuæi, krv njegova neka doðe na naše
glave, ako ga se ko rukom dotakne.
20 Ali ako izdaš ovu stvar našu, tada
æemo biti prosti od tvoje zakletve, kojom
si nas zaklela.
21 A ona odgovori: kako rekoste tako
neka bude. Tada ih pusti, i otidoše; i ona
veza vrvcu od skerleta na prozor.
22 A oni otišavši doðoše u goru, i ostaše
ondje tri dana dokle se ne vrati potjera;
jer ih potjera tražaše po svijem putovima,
ali ih ne naðe.
23 I vratiše se ona dva èovjeka, i sišavši
s gore prebrodiše i doðoše k Isusu sinu
Navinu, i pripovjediše mu sve što im se
dogodilo.
24 I rekoše Isusu: zaista dao nam je Gos-
pod u ruke svu tu zemlju, i svi stanovnici
one zemlje uplašili su se od nas.

3

1 I usta Isus ujutru rano, i kretoše se od
Sitima i doðoše do Jordana on i svi sinovi
Izrailjevi, i noæiše ondje a ne prijeðoše.
2 A poslije tri dana proðoše upravitelji
kroz oko,
3 I zapovjediše narodu govoreæi: kad
vidite kovèeg zavjeta Gospoda Boga svo-
jega i sveštenike Levite gdje ga nose,
poðite i vi s mjesta svojega i idite za njim.
4 Ali neka bude daljina izmeðu vas i
njega do dvije tisuæe lakata; bliže do
njega ne primièite se, da biste poznali put
kojim æete iæi, jer još nikada nijeste išli
tijem putem.
5 I Isus reèe narodu: osveštajte se, jer
æe sjutra uèiniti Gospod èudesa meðu
vama.
6 Potom reèe Isus sveštenicima gov-
oreæi: uzmite kovèeg zavjetni, i idite
pred narodom. I uzeše kovèeg zavjetni
i poðoše pred narodom.
7 A Gospod reèe Isusu: danas te
poèinjem uzvišavati pred svijem Izrail-
jem da poznadu da æu i s tobom biti kao
što sam bio s Mojsijem.
8 Zato ti zapovjedi sveštenicima koji
nose kovèeg zavjetni, i reci: kad doðete
na kraj vode Jordana, stanite u Jordanu.
9 I reèe Isus sinovima Izrailjevim: pris-
tupite ovamo, i èujte rijeèi Gospoda Boga
svojega.
10 Potom reèe Isus: po ovom æete
poznati da je Bog živi posred vas, i da
æe doista odagnati ispred vas Hananeje
i Heteje i Jeveje i Ferezeje i Gergeseje i
Amoreje i Jevuseje:

11 Evo, kovèeg zavjeta Gospoda svoj
zemlji poæi æe pred vama preko Jordana.
12 Zato sada izberite dvanaest ljudi iz
plemena Izrailjeva, po jednoga èovjeka iz
svakoga plemena.
13 I èim sveštenici noseæi kovèeg zav-
jeta Gospoda Gospoda svoj zemlji stanu
nogama svojim u vodi Jordanskoj, voda
æe se u Jordanu rastupiti, te æe voda koja
teèe ozgo stati u gomilu.
14 I kad se podiže narod iz šatora svojih
da prijeðe preko Jordana, i sveštenici
ponesoše kovèeg zavjetni pred narodom,
15 I kad oni što nošahu kovèeg doðoše
do Jordana, i sveštenici noseæi kovèeg
okvasiše noge svoje na kraju vode jer je
Jordan pun preko bregova svojih za cijelo
vrijeme žetve
16 Ustavi se voda što tecijaše ozgo, i
stade u jednu gomilu vrlo nadaleko, od
grada Adama, koji je kraj Zaretana; a što
tecijaše dolje u more kraj polja, more
slano, oteèe sasvijem; i narod prelažaše
prema Jerihonu.
17 A sveštenici koji nošahu kovèeg za-
vjeta Gospodnjega stajahu na suhu usred
Jordana tvrdo, i sav Izrailj iðaše po suhu,
dokle sav narod ne prijeðe preko Jordana.

4

1 A kad sav narod prijeðe preko Jor-
dana, reèe Gospod Isusu govoreæi:
2 Izberite iz naroda dvanaest ljudi, po
jednoga èovjeka iz svakoga plemena,
3 I zapovjedite im i recite: uzmite
odavde, isred Jordana, s mjesta gdje stoje
nogama svojim sveštenici, dvanaest ka-
mena, i odnesite ih sa sobom, i metnite ih
ondje gdje æete noæas noæiti.
4 Tada dozva Isus dvanaest ljudi, koje
bješe odredio izmeðu sinova Izrailjevih,
po jednoga èovjeka iz svakoga plemena.
5 I reèe im Isus: idite pred kovèeg
Gospoda Boga svojega usred Jordana, i
uzmite svaki po jedan kamen na rame
svoje, prema broju plemena sinova Izrail-
jevijeh,
6 Da bude znak meðu vama. Kad vas
poslije zapitaju sinovi vaši govoreæi: šta
æe vam to kamenje?
7 Recite im: jer se voda u Jordanu ras-
tupi pred kovèegom zavjeta Gospodnjega,
kad prelažaše preko Jordana, rastupi se
voda u Jordanu, i ovo je kamenje spomen
sinovima Izrailjevim dovijeka.
8 I uèiniše sinovi Izrailjevi kako zapov-
jedi Isus; i uzeše dvanaest kamena isred
Jordana, kako bješe rekao Gospod Isusu,
prema broju plemena sinova Izrailjevih;
i odnesoše ih sa sobom na noæište, i
metnuše ih ondje.
9 A i usred Jordana postavi Isus
dvanaest kamena na mjestu gdje stajahu
nogama svojim sveštenici noseæi kovèeg
zavjetni, i ondje ostaše do danas.
10 Sveštenici pak koji nošahu kovèeg
stajahu usred Jordana dokle se ne svrši
sve što bješe Gospod zapovjedio Isusu
da kaže narodu, sasvijem kako bješe
Mojsije zapovjedio Isusu. I narod pohitje
i prijeðe.
11 A kad prijeðe sav narod, onda prijeðe
i kovèeg Gospodnji i sveštenici, a narod
gledaše.
12 Prijeðoše i sinovi Ruvimovi i sinovi
Gadovi i polovina plemena Manasijina
pod oružjem pred sinovima Izrailjevim,
kao što im bješe kazao Mojsije.
13 Oko èetrdeset tisuæa naoružanijeh
prijeðoše pred Gospodom preko Jordana
na boj u polje Jerihonsko.
14 Taj dan uzvisi Gospod Isusa pred
svijem Izrailjem; i bojahu ga se, kao što
su se bojali Mojsija, svega vijeka njegova.
15 I reèe Gospod Isusu govoreæi:
16 Zapovjedi sveštenicima koji nose
kovèeg od svedoèanstva neka izidu iz
Jordana.
17 I zapovjedi Isus sveštenicima gov-
oreæi: izidite iz Jordana.
18 A èim sveštenici koji nošahu kovèeg
zavjeta Gospodnjega izidoše isred Jor-
dana, i stadoše na suho nogom svojom
sveštenici, odmah se povrati voda u Jor-
danu na mjesto svoje, i poteèe kao i prije
povrh svijeh bregova svojih.
19 A izide narod iz Jordana desetoga
dana prvoga mjeseca, i stadoše u oko u
Galgalu, s istoka Jerihonu.
20 A onijeh dvanaest kamena, što izne-

soše iz Jordana, postavi Isus u Galgalu,
21 I reèe sinovima Izrailjevim govoreæi: kad unapredak zapitaju sinovi vaši oce svoje govoreæi: šta æe to kamenje?
22 Tada obavijestite sinove svoje, i recite im: suhim prijeðe Izrailj preko ovoga Jordana.
23 Jer Gospod Bog vaš osuši Jordan pred vama dokle prijeðoste, kao što je uèinio Gospod Bog vaš od Crvenoga Mora osušivši ga pred nama dokle prijeðosmo;
24 Da bi poznali svi narodi na zemlji da je ruka Gospodnja krjepka, da biste se svagda bojali Gospoda Boga svojega.

5

1 A kad èuše svi carevi Amorejski, koji bijahu s ovu stranu Jordana k zapadu, i svi carevi Hananski, koji bijahu pokraj mora, da je Gospod osušio Jordan pred sinovima Izrailjevijem dokle prijeðoše, rastopi se srce u njima i nesta u njima junaštva od straha sinova Izrailjevijeh.
2 U to vrijeme reèe Gospod Isusu: naèini oštre nože, i obreži opet sinove Izrailjeve.
3 I naèini Isus oštre nože, i obreza sinove Izrailjeve na brdašcu Aralotu.
4 A ovo je uzrok zašto ih Isus obreza: sav narod što izide iz Misira, sve muškinje, svi ljudi vojnici pomriješe u pustinji na putu, pošto izidoše iz Misira;
5 Jer bješe obrezan sav narod koji izide, ali ne obrezaše nikoga u narodu koji se rodi u pustinji na putu, pošto izidoše iz Misira.
6 Jer èetrdeset godina iðahu sinovi Izrailjevi po pustinji dokle ne pomrije sav narod, ljudi vojnici, što izidoše iz Misira, jer ne slušaše glasa Gospodnjega, te im se zakle Gospod da im neæe dati da vide zemlju, za koju se zakleo Gospod ocima njihovijem da æe nam je dati, zemlju, gdje teèe mlijeko i med;
7 I na mjesto njihovo podiže sinove njihove; njih obreza Isus, jer bijahu neobrezani, jer ih ne obrezaše na putu.
8 A kad se sav narod obreza, ostaše na svojem mjestu u okolu dokle ne ozdraviše.
9 Tada reèe Gospod Isusu: danas skidoh s vas sramotu Misirsku. I prozva se ono mjesto Galgal do današnjega dana.
10 I sinovi Izrailjevi stojeæi u okolu u Galgalu, slaviše pashu èetrnaestog dana onoga mjeseca uveèe u polju Jerihonskom.
11 I sjutradan poslije pashe jedoše od žita one zemlje hljebove prijesne i zrna pržena, isti dan.
12 I presta mana sjutradan pošto jedoše žita one zemlje, i veæ više ne imaše mane sinovi Izrailjevi, nego jedoše od roda zemlje Hananske one godine.
13 I kad Isus bijaše kod Jerihona, podiže oèi svoje i pogleda, a to èovjek stoji prema njemu s golijem maèem u ruci. I pristupi k njemu Isus i reèe mu: jesi li naš ili naših neprijatelja?
14 A on reèe: nijesam; nego sam vojvoda vojske Gospodnje, sada doðoh. I Isus pade nièice na zemlju, i pokloni se, i reèe mu: šta zapovijeda gospodar moj sluzi svojemu?
15 A vojvoda vojske Gospodnje reèe Isusu: izuj obuæu s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveto. I uèini Isus tako.

6

1 A Jerihon se zatvori, i èuvaše se od sinova Izrailjevih; niko ne izlažaše, niti ko ulažaše.
2 A Gospod reèe Isusu: evo, dajem ti u ruke Jerihon i cara njegova i junake njegove.
3 Zato obidite oko grada svi vojnici, iduæi oko grada jedanput na dan; tako uèini šest dana.
4 A sedam sveštenika neka nose sedam truba od rogova ovnujskih pred kovèegom; a sedmoga dana obidite oko grada sedam puta, i sveštenici neka trube u trube.
5 Pa kad otežuæi zatrube u rogove ovnujske, èim èujete glas od trube, neka poviče sav narod iza glasa; i zidovi æe gradski popadati na svojem mjestu, a narod neka ulazi, svaki naprema se.
6 Tada Isus sin Navin dozva sveštenike, i reèe im: uzmite kovèeg zavjetni, a sedam sveštenika neka nose sedam truba

od rogova ovnujskih pred kovèegom Gospodnjim.

7 A narodu reèe: idite i obidite oko grada, i vojnici neka idu pred kovèegom Gospodnjim.

8 A kad Isus reèe narodu, sedam svešteníka noseæi sedam truba od rogova ovnujskih poðoše pred Gospodom, i zatrubiše u trube, a kovèeg zavjeta Gospodnjega poðe za njima.

9 A vojnici poðoše pred sveštenícima, koji trubljahu u trube, a ostali poðoše za kovèegom; iduæi trubljahu u trube.

10 A narodu zapovjedi Isus govoreæi: ne vièite, i nemojte da vam se èuje glas, i nijedna rijeè da ne izide iz usta vaših do dana kad vam ja kažem: vièite; tada æete vikati.

11 Tako obide kovèeg Gospodnji oko grada jednom; pa se vratiše u oko, i noæiše u okolu.

12 A sjutradan usta Isus rano, i svešteníci uzeše kovèeg Gospodnji.

13 I sedam svešteníka noseæi sedam truba od rogova ovnujskih iðahu pred kovèegom Gospodnjim, i iduæi trubljahu u trube; a vojnici iðahu pred njima, a ostali iðahu za kovèegom Gospodnjim; iduæi trubljahu u trube.

14 I obidoše oko grada jednom drugoga dana, pa se vratiše u oko; tako uèiniše šest dana.

15 A sedmoga dana ustaše zorom, i obidoše oko grada isto onako sedam puta; samo toga dana obidoše oko grada sedam puta.

16 A kad bi sedmi put da zatrube svešteníci u trube, Isus reèe narodu: vièite, jer vam Gospod dade grad.

17 A grad da bude proklet Gospodu i što je god u njemu; samo Rava kurva nek ostane u životu i svi koji budu kod nje u kuæi, jer sakri poslanike koje bijasmo poslali.

18 Ali se èuvajte od prokletijeh stvari da i sami ne budete prokleti uzevši što prokleto, i da ne navuèete prokletstvo na oko Izrailjev i smetete ga.

19 Nego sve srebro i zlato i posuðe od mjedi i od gvožða neka bude sveto Gospodu, neka uðe u riznicu Gospodnju.

20 Tada povika narod i zatrubiše trube, i kad narod èu glas trubni i povika iza glasa, popadaše zidovi na mjestu svom; i narod uðe u grad, svaki naprema se; i uzeše grad.

21 I pobiše kao prokleto oštrijem maèem sve što bješe u gradu, i žene i ljude, i djecu i starce, i volove i ovce i magarce.

22 A onoj dvojici što uhodiše zemlju reèe Isus: idite u kuæu one žene kurve, i izvedite nju i sve što je njezino, kao što ste joj se zakleli.

23 I otišavši oni momci što uhodiše zemlju, izvedoše Ravu i oca joj i mater joj i braæu joj i što god bješe njezino, i sav rod njezin izvedoše, i ostaviše ih iza okola Izrailjeva.

24 A grad spališe ognjem i što bješe u njemu; samo srebro i zlato i posuðe od mjedi i od gvožða metnuše u riznicu doma Gospodnjega.

25 A Ravu kurvu i dom oca njezina i sve što bješe njezino ostavi u životu Isus, i ona osta među Izrailjcima do danas, jer sakri poslanike koje posla Isus da uhode Jerihon.

26 I u to vrijeme prokle Isus govoreæi: proklet da je pred Gospodom èovjek koji bi ustao da gradi ovaj grad Jerihon! na prvencu svom osnovao ga, i na mjezincu svom postavio mu vrata!

27 I Gospod bijaše s Isusom, i razglasi se ime njegovo po svoj zemlji.

7

1 Ali se ogriješiše sinovi Izrailjevi o prokletinju, jer Ahan sin Harmije sina Zavdije sina Zarina od plemena Judina uze od prokletijeh stvari; zato se razgnjevi Gospod na sinove Izrailjeve.

2 A Isus posla ljude iz Jerihona u Gaj, koji bijaše blizu Vet-Avena s istoka Vetilju, i reèe im govoreæi: idite i uhodite zemlju. I ljudi otidoše i uhodiše Gaj.

3 I vrativši se k Isusu rekoše mu: neka ne ide sav narod; do dvije tisuæe ljudi ili do tri tisuæe ljudi neka idu, i osvojiæe Gaj; nemoj truditi svega naroda, jer ih je malo.

4 I otide ih onamo iz naroda oko tri tisuæe ljudi; ali pobjegoše od Gajana.
5 I Gajani posjekoše ih do trideset i šest ljudi; i goniše ih od vrata dori do Sivarima, i pobiše ih na strmeni; i rastopi se srce u narodu, i posta kao voda.
6 A Isus razdrije haljine svoje i pade licem na zemlju pred kovèegom Gospodnjim, i leža do veèera, on i starješine Izrailjeve, i posuše se prahom po glavi.
7 I reèe Isus: jaoh! Gospode Bože, zašto prevede ovaj narod preko Jordana da nas predaš u ruke Amorejcima da nas pobiju? o, da šæasmo ostati preko Jordana!
8 Jaoh! Gospode, šta da kažem, kad je Izrailj obratio pleæi pred neprijateljima svojim?
9 Èuæe Hananeji i svi stanovnici te zemlje, i sleæi æe se oko nas, i istrijebiæe ime naše sa zemlje; i šta æeš uèiniti od velikoga imena svojega?
10 A Gospod reèe Isusu: ustani; što si pao na lice svoje?
11 Zgriješio je Izrailj, i prestupio zavjet moj koji sam im zapovjedio: jer uzeše od prokletijeh stvari, i ukradoše, i zatajiše, i metnuše među svoje stvari.
12 Zato neæe moæi sinovi Izrailjevi stajati pred neprijateljima svojim; pleæi æe obraæati pred neprijateljima svojim, jer su pod prokletstvom; neæu više biti s vama, ako ne istrijebite između sebe prokletinje.
13 Ustani, osveštaj narod, i reci: osveštajte se za sjutra; jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: prokletstvo je usred tebe, Izrailju; neæeš moæi stajati pred neprijateljima svojim dokle ne uklonite prokletstva između sebe.
14 Pristupiæete ujutru po plemenima svojim; i koje pleme oblièi Gospod ono æe pristupiti po porodicama svojim, i koju porodicu oblièi Gospod ona æe pristupiti po domovima svojim; i koji dom oblièi Gospod, pristupiæe ljudi iz njega jedan po jedan.
15 Pa ko se nađe u prokletstvu, neka se spali ognjem i on i sve njegovo, jer prestupi zavjet Gospodnji i uèini bezakonje u Izrailju.
16 I ustavši Isus ujutru rano reèe te pristupi Izrailj po plemenima svojim; i oblièi se pleme Judino.
17 Potom reèe te pristupiše porodice Judine; i oblièi se porodica Zarina; potom reèe te pristupi porodica Zarina, domaæin jedan po jedan, i oblièi se Zavdija.
18 I reèe, te pristupi njegov dom, ljudi jedan po jedan, i oblièi se Ahan sin Harmije sina Zavdije sina Zarina od plemena Judina.
19 I reèe Isus Ahanu: sine, hajde daj hvalu Gospodu Bogu Izrailjevu, i priznaj pred njim, i kaži mi šta si uèinio, nemoj tajiti od mene.
20 A Ahan odgovori Isusu i reèe: istina je, ja zgriješih Gospodu Bogu Izrailjevu, i uèinih tako i tako:
21 Vidjeh u plijenu jedan lijep plašt Vavilonski, i dvjesta sikala srebra, i jednu šipku zlata od pedeset sikala, pa se polakomih i uzeh; i eno je zakopano u zemlju usred mojega šatora, i srebro ozdo.
22 Tada Isus posla poslanike, koji otrèaše u šator, i gle, bješe zakopano u šatoru njegovu, i ozdo srebro.
23 I uzeše iz šatora i donesoše k Isusu i svijem sinovima Izrailjevijem, i metnuše pred Gospoda.
24 Tada Isus i s njim sav Izrailj uzeše Ahana sina Zarina, i srebro i plašt i šipku zlata, i sinove njegove i kæeri njegove, i volove njegove i magarce njegove, i ovce njegove, i šator i sve što bješe njegovo, i izvedoše u dolinu Ahor.
25 I reèe Isus: što si nas smeo? Gospod da te smete danas! I zasu ga kamenjem sav Izrailj, i spališe sve ognjem zasuvši kamenjem.
26 Potom nabacaše na nj veliku gomilu kamenja, koja stoji i danas. I Gospod se povrati od žestine gnjeva svojega. Otuda se prozva ono mjesto dolina Ahor do danas.

8

1 Iza toga reèe Gospod Isusu: ne boj se i ne plaši se; uzmi sa sobom sav narod što je za boj, pa ustani i idi na Gaj; evo

predadoh ti u ruke cara Gajskoga i narod njegov i grad njegov i zemlju njegovu.
2 I uèini s Gajem i carem njegovijem kako si uèinio s Jerihonom i njegovijem carem; ali plijen iz njega i stoku njegovu razgrabite za se. Namjesti zasjedu iza grada.
3 I usta Isus i sav narod što bješe za boj, da idu na Gaj; i izabra Isus trideset tisuæa junaka, i posla ih noæu;
4 I zapovjedi im govoreæi: gledajte vi koji æete biti u zasjedi iza grada, da ne budete vrlo daleko od grada, nego budite svi gotovi.
5 A ja i sav narod što je sa mnom primaknuæemo se ka gradu; pa kad oni izidu pred nas, mi æemo kao i prije pobjeæi ispred njih.
6 Te æe oni poæi za nama dokle ih ne odvojimo od grada, jer æe reæi: bježe ispred nas kao i prije. I mi æemo bježati ispred njih.
7 Tada vi izidite iz zasjede i istjerajte iz grada što bude ostalo. Jer æe vam ga dati Gospod Bog vaš u ruke.
8 A kad uzmete grad, zapalite ga ognjem; po rijeèi Gospodnjoj uèinite. Eto, zapovjedio sam vam.
9 Tako ih posla Isus, i oni otidoše u zasjedu, i stadoše izmeðu Vetilja i Gaja, sa zapada Gaju; a Isus prenoæi onu noæ meðu narodom.
10 A ujutru usta Isus rano i prebroji narod, pa poðe sa starješinama Izrailjevijem pred narodom na Gaj.
11 I sva vojska što bješe s njim poðe i primakavši se doðoše prema gradu i stadoše u oko sa sjevera Gaju; a bijaše dolina izmeðu njih i Gaja.
12 I uze oko pet tisuæa ljudi, i namjesti ih u zasjedu izmeðu Vetilja i Gaja, sa zapada gradu Gaju.
13 I kad se namjesti sav narod, sva vojska, što bijaše sa sjevera gradu i što bijaše u zasjedi sa zapada gradu, izide Isus onu noæ usred doline.
14 I kad to vidje car Gajski, ljudi u gradu pohitješe i uraniše; i izidoše onaj èas u polje pred Izrailja u boj, car i sav narod njegov. A ne znaðaše da ima zasjeda za njim iza grada.
15 Tada Isus i sav Izrailj, kao da ih pobiše, nagoše bježati k pustinji.
16 A oni sazvaše sav narod što bješe u gradu da ih tjeraju. I tjeraše Isusa, i odvojiše se od svoga grada.
17 I ne osta niko u Gaju ni u Vetilju da ne poðe za Izrailjem; i ostaviše grad otvoren, i tjerahu Izrailja.
18 Tada reèe Gospod Isusu: digni zastavu što ti je u ruci prema Gaju, jer æu ti ga dati u ruke. I podiže Isus zastavu što mu bješe u ruci prema gradu.
19 A oni što bijahu u zasjedi odmah ustaše sa svojega mjesta, i potrèaše èim on podiže ruku svoju, i uðoše u grad i uzeše ga, i brzo zapališe grad ognjem.
20 A kad se Gajani obazreše, a to dim od grada dizaše se do neba, i ne imahu kuda bježati ni tamo ni amo; a narod koji bježaše u pustinju povrati se na one koji ga tjerahu.
21 I Isus i sav Izrailj vidjevši da je zasjeda njihova uzela grad i gdje se diže dim od grada, vratiše se i udariše na Gajane.
22 A oni iz grada izidoše pred njih, te bijahu meðu Izrailjcima odovud i odonud, i pobiše ih tako da nijedan ne osta živ niti uteèe.
23 A cara Gajskoga uhvatiše živa i dovedoše k Isusu.
24 A kad pobiše Izrailjci sve Gajane u polju, u pustinji, kuda ih goniše, i padoše svi od oštroga maèa, te se istrijebiše, onda se vratiše svi Izrailjci u Gaj, i isjekoše što još bješe u njemu oštrijem maèem.
25 A svijeh što izgiboše onaj dan, i ljudi i žena, bješe dvanaest tisuæa, samijeh Gajana.
26 I Isus ne spusti ruke svoje, koju bješe podigao sa zastavom, dokle ne pobiše sve stanovnike Gajske.
27 Samo stoku i plijen iz grada onoga razgrabiše Izrailjci za se, kao što bješe Gospod zapovjedio Isusu.
28 I Isus spali Gaj, i obrati ga u gomilu vjeènu, i u pustoš do današnjega dana.
29 A cara Gajskoga objesi na drvo i ostavi do veèera; a o zahodu sunèanom

zapovijedi Isus te skidoše tijelo njegovo s drveta i baciše pred vrata gradska, i nabacaše na nj veliku gomilu kamenja, koja stoji i danas.
30 Tada Isus naèini oltar Gospodu Bogu Izrailjevu na gori Evalu,
31 Kao što bješe zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji sinovima Izrailjevim, kao što piše u knjizi zakona Mojsijeva, oltar od cijeloga kamenja, preko kojega nije prevuèeno gvožðe; i prinesoše na njemu žrtve paljenice Gospodu, i prinesoše žrtve zahvalne.
32 I prepisa ondje na kamenju zakon Mojsijev, koji je napisao sinovima Izrailjevijem.
33 I sav Izrailj i starješine njegove i upravitelji i sudije njegove stadoše s obje strane kovèega, prema svještenicima Levitima, koji nošahu kovèeg zavjeta Gospodnjega, i stranac i domorodac; polovina prema gori Garizinu a polovina prema gori Evalu, kao što bješe zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji da blagoslovi narod Izrailjev najprije.
34 I potom proèita sve rijeèi zakona, blagoslov i prokletstvo, sve kako je napisano u knjizi zakona.
35 Ne bi ni jedne rijeèi od svega što je Mojsije napisao, koje ne proèita Isus pred svijem zborom Izrailjevim, i ženama i djecom i strancima koji iðahu među njima.

9

1 A kad to èuše svi carevi koji bijahu s ovu stranu Jordana po brdima i po dolinama i po svemu brijegu velikoga mora dori do Livana, Hetejin i Amorejin, Hananejin, Ferezejin, Jevejin i Jevusejin,
2 Skupiše se svi da se složno biju s Isusom i s Izrailjem.
3 A koji življahu u Gavaonu èuvši šta uèini Isus od Jerihona i od Gaja,
4 Uèiniše i oni prijevaru; jer otidoše i naèiniše se poslanici, i uzeše stare torbe na svoje magarce i stare mjehove vinske, poderane i iskrpljene,
5 I obuæu staru i iskrpljenu na noge svoje, i haljine stare na se; i sav hljeb što ponesoše na put bješe suh i pljesniv.
6 I otidoše k Isusu u oko u Galgalu, i rekoše njemu i ljudima Izrailjcima: doðosmo iz daljne zemlje; hajde uhvatite vjeru s nama.
7 A ljudi Izrailjci rekoše Jevejima: može biti da sjedite usred nas, pa kako æemo uhvatiti vjeru s vama?
8 Ali oni rekoše Isusu: mi smo sluge tvoje. A Isus im reèe: ko ste i otkuda idete?
9 A oni mu rekoše: iz zemlje vrlo daljne doðoše sluge tvoje u ime Gospoda Boga tvojega; jer èusmo slavu njegovu i sve što je uèinio u Misiru,
10 I sve što je uèinio dvojici careva Amorejskih, koji bijahu s onu stranu Jordana, Sionu caru Esevonskom i Ogu caru Vasanskom koji bijaše u Astarotu.
11 I rekoše nam starješine naše i svi stanovnici naše zemlje govoreæi: uzmite brašnjenice na put, i idite im na susret i recite im: mi smo sluge vaše, hajde uhvatite vjeru s nama.
12 Ovo je hljeb naš: vruæ smo ponijeli na put od kuæa svojih kad smo pošli pred vas, a sad eto osušio se i upljesnivio.
13 A ovo su mjehovi vinski: nalismo nove, i eto su se veæ poderali; i haljine naše i obuæa naša ovetša od daljnoga puta.
14 I povjerovaše ljudi po brašnjenici, a ne upitaše Gospoda šta æe reæi.
15 I Isus uèini s njima mir, i zadade im vjeru da æe ih ostaviti u životu; i zakleše im se knezovi od zbora.
16 Ali poslije tri dana kad uhvatiše vjeru s njima, èuše da su im susjedi i da žive usred njih.
17 Jer poðoše sinovi Izrailjevi i doðoše u gradove njihove treæi dan; a gradovi im bijahu: Gavaon i Kefira i Virot i Kirijat-Jarim.
18 I ne pobiše ih sinovi Izrailjevi, jer im se knezovi od zbora zakleše Gospodom Bogom Izrailjevijem. Ali sav zbor vikaše na knezove.
19 Tada svi knezovi rekoše svemu zboru: mi smo im se zakleli Gospodom Bogom Izrailjevijem; zato sada ne možemo dirati u njih.

20 Uèinimo im to, i ostavimo ih u životu,
da ne doðe gnjev na nas radi zakletve
kojom im se zaklesmo.
21 Još im rekoše knezovi: neka ostanu
u životu, pa neka sijeku drva i nose vodu
svemu zboru, kako im knezovi kazaše.
22 Potom ih dozva Isus i reèe im gov-
oreæi: zašto nas prevariste i rekoste: vrlo
smo daleko od vas, kad eto živite usred
nas?
23 Zato sada da ste prokleti i da ste
dovijeka robovi i da sijeèete drva i nosite
vodu za dom Gospoda Boga mojega.
24 A oni odgovoriše Isusu i rekoše:
doista je bilo javljeno slugama tvojim
kako je zapovjedio Gospod Bog tvoj Mo-
jsiju sluzi svojemu da vam da svu ovu
zemlju i da istrijebi sve stanovnike ove
zemlje ispred vas; stoga se vrlo pobo-
jasmo životu svojemu od vas i uèinismo
tako.
25 A sada eto smo ti u ruku; èini što
misliš da je dobro i pravo da s nama
uèiniš.
26 I uèini im tako i saèuva ih od ruku
sinova Izrailjevijeh, te ih ne pobiše.
27 I odredi ih Isus u taj dan da sijeku
drva i nose vodu zboru i za oltar Gospod-
nji do današnjega dana na mjestu koje
izbere.

10

1 A kad èu Adonisedek car Jerusalimski
da je Isus uzeo Gaj i raskopao ga, kao što
je uèinio s Jerihonom i njegovijem carem,
tako da je uèinio i s Gajem i njegovijem
carem, i da su Gavaonjani uèinili mir s
Izrailjem i stoje usred njih,
2 Uplaši se vrlo; jer Gavaon bijaše velik
grad kao kakav carski grad, i bijaše veæi
od Gaja, i svi ljudi u njemu bijahu hrabri.
3 Zato posla Adonisedek car Jerusalim-
ski k Oamu caru Hevronskom i k Piramu
caru Jarmutskom i k Jafiji caru Lahiskom
i k Daviru caru Jeglonskom, i poruèi:
4 Hodite k meni, i pomozite mi da uda-
rimo na Gavaon, jer uèini mir s Isusom i
sa sinovima Izrailjevim.
5 I skupi se i poðe pet careva Amore-
jskih, car Jerusalimski, car Hevronski, car
Jarmutski, car Lahiski, car Jeglonski, oni
i sva vojska njihova, i stavši u oko pod
Gavaonom poèeše ga biti.
6 Tada Gavaonjani poslaše k Isusu u oko
u Galgalu i rekoše: nemoj dignuti ruku
svojih sa sluga svojih; hodi brzo k nama,
izbavi nas i pomozi nam, jer se skupiše
na nas svi carevi Amorejski koji žive u
gorama.
7 I izide Isus iz Galgala, on i s njim sav
narod što bješe za boj, svi junaci.
8 I Gospod reèe Isusu: ne boj ih se; jer
ih dadoh tebi u ruke, nijedan ih se neæe
održati pred tobom.
9 I Isus udari na njih iznenada, išavši
cijelu noæ od Galgala,
10 I smete ih Gospod pred Izrailjem, koji
ih ljuto pobi kod Gavaona, pa ih potjera
putem kako se ide u Vetoron, i sjekoše ih
do Azike i do Makide.
11 A kad bježahu ispred Izrailja i bijahu
niz vrlet Vetoronsku, baci Gospod na njih
kamenje veliko iz neba dori do Azike,
te ginjahu: i više ih izgibe od kamenja
gradnoga nego što ih pobiše sinovi Izrail-
jevi maèem.
12 Tada progovori Isus Gospodu onaj
dan kad Gospod predade Amorejca
sinovima Izrailjevijem, i reèe pred
sinovima Izrailjevijem: stani sunce
nad Gavaonom, i mjeseèe nad dolinom
Elonskom.
13 I stade sunce i ustavi se mjesec, dokle
se ne osveti narod neprijateljima svojim.
Ne piše li to u knjizi istinitoga? I stade
sunce nasred neba i ne naže k zapadu
skoro za cio dan.
14 I ne bi takoga dana ni prije ni poslije,
da Gospod posluša glas èovjeèji, jer Gos-
pod vojeva za Izrailja.
15 I vrati se Isus i sav Izrailj s njim u oko
u Galgal.
16 A onijeh pet careva utekoše i sakriše
se u peæinu kod Makide.
17 I doðe glas Isusu: naðe se pet careva
sakrivenijeh u peæini kod Makide.
18 A Isus reèe: privalite veliko kamenje
na vrata peæini, i namjestite ljude kod nje
da ih èuvaju.
19 A vi ne stojte, nego gonite neprijatelje
svoje i bijte ostatak njihov, ne dajte im da
uðu u gradove svoje, jer vam ih dade u

ruke Gospod Bog vaš.
20 A kad Isus i sinovi Izrailjevi prestaše biti ih u boju vrlo velikom, razbivši ih sasvijem, a koji ih ostaše živi, utekoše u tvrde gradove,
21 Vrati se sav narod zdravo u oko k Isusu u Makidu, i niko ne maèe jezikom svojim na sinove Izrailjeve, ni na jednoga.
22 Tada reèe Isus: otvorite vrata od one peæine, i izvedite k meni onijeh pet careva iz peæine.
23 I uèiniše tako, i izvedoše k njemu onijeh pet careva iz peæine: cara Jerusalimskoga, cara Hevronskoga, cara Jarmutskoga, cara Lahiskoga, cara Jeglonskoga.
24 A kad izvedoše te careve k Isusu, sazva Isus sve ljude Izrailjce, i reèe vojvodama od vojske koje bijahu išle s njim: pristupite i stanite nogama svojim na vratove ovijem carevima. I oni pristupiše i stadoše im na vratove nogama svojim.
25 A Isus im reèe: ne bojte se i ne plašite se; budite slobodni i hrabri, jer æe tako uèiniti Gospod svijem neprijateljima vašim na koje zavojštite.
26 Potom ih pobi Isus i pogubi ih, i objesi ih na pet drveta, i ostaše viseæi na drvetima do veèera.
27 A o zahodu sunèanom zapovjedi Isus te ih skidoše s drveta i baciše ih u peæinu, u koju se bijahu sakrili, i metnuše veliko kamenje na vrata peæini, koje osta ondje do danas.
28 Istoga dana uze Isus i Makidu, i sve u njoj isijeèe oštrijem maèem, i cara njezina i njih pobi, sve duše koje bjehu u njoj, ne ostavi nijednoga živa; i uèini s carem Makidskim kao što uèini s carem Jerihonskim.
29 Potom otide Isus i sav Izrailj s njim iz Makide u Livnu, i stade biti Livnu.
30 Pa i nju predade Gospod u ruke Izrailju i cara njezina; i isijeèe sve oštrijem maèem, sve duše koje bijahu u njoj, ne ostavi u njoj nijednoga živa; i uèini s carem njezinijem kao što uèini s carem Jerihonskim.
31 Potom otide Isus i sav Izrailj s njim iz Livne na Lahis, i stade u oko pred njim, i stade ga biti.
32 I Gospod predade Lahis u ruke Izrailju, i on ga uze sjutradan, i isijeèe sve oštrijem maèem, sve duše što bijahu u njemu, isto onako kako uèini s Livnom.
33 Tada doðe Oram car Gezerski u pomoæ Lahisu; ali pobi Isus njega i narod njegov da ne osta nijedan živ.
34 Potom poðe Isus i sav Izrailj s njim iz Lahisa na Jeglon, i stavši u oko prema njemu udariše na nj;
35 I uzeše ga isti dan, i isjekoše sve oštrijem maèem; sve duše što bijahu u njemu pobi taj dan isto onako kako uèini s Lahisom.
36 Potom se podiže Isus i sav Izrailj s njim iz Jeglona na Hevron, i stadoše ga biti;
37 I uzeše ga i isjekoše oštrijem maèem, i cara njegova i sve gradove njegove, sve duše što bijahu u njima; ne ostavi nijednoga živa isto onako kako uèini s Jeglonom; zatr ga sa svijem dušama što bijahu u njemu.
38 Potom se obrati Isus i sav Izrailj s njim na Davir, i stade ga biti;
39 I uze ga i cara njegova i sve gradove njegove, i isjekoše ih oštrijem maèem i zgubiše sve duše što bijahu u njima; ne ostavi nijednoga živa; kao što uèini s Hevronom, tako uèini s Davirom i carom njegovijem, i kao što uèini s Livnom i carem njezinijem.
40 Tako pobi Isus svu zemlju, gore i južnu stranu i ravnice i doline, i sve careve njihove; ne ostavi nijednoga živa, nego sve duše žive zgubi, kao što bješe zapovjedio Gospod Bog Izrailjev.
41 I pobi ih Isus od Kadis-Varnije do Gaze, i svu zemlju Gosensku do Gavaona.
42 A sve te careve i zemlju njihovu uze Isus ujedanput; jer Gospod Bog Izrailjev vojevaše za Izrailja.
43 Potom se vrati Isus i sav Izrailj s njim u oko u Galgal.

11

1 A kad to èu Javin car Asorski, posla k Jovavu caru Madonskom i k caru Simronskom i k caru Ahsavskom,
2 I k carevima koji bijahu na sjeveru u gorama i po ravnicama na jugu od

Hinerota i u dolini i u Nafat-Doru na zapad,
3 Ka Hananejinu na istoku i zapadu, i Amorejinu i Hetejinu i Ferezejinu i Jevusejinu u gorama, i k Jevejinu pod Ermonom u zemlji Mispi.
4 I izidoše oni i sva vojska njihova s njima, mnogi narod kao pijesak na brijegu morskom, i konji i kola mnoga veoma.
5 Svi ti carevi dogovoriše se i doðoše, i stadoše zajedno u oko na vodi Meromu, da udare na Izrailja.
6 A Gospod reèe Isusu; ne boj ih se; jer sjutra u ovo doba ja æu uèiniti te æe svi biti pobijeni pred Izrailjem; konjma njihovijem ispresijecaj žile, i kola njihova popali ognjem.
7 I izide Isus i sva vojska s njim na njih na vodu Merom iznenada, i udariše na njih.
8 I Gospod ih dade u ruke Izrailju, te ih razbiše i tjeraše ih do Sidona velikoga i do vode Misrefota i do polja Mispe na istok; i tako ih pobiše da ne ostaviše nijednoga živa.
9 I uèini im Isus kako mu bješe zapovjedio Gospod: konjma njihovijem ispresijeca žile, i kola njihova popali ognjem.
10 I vrativši se Isus u to vrijeme, uze Asor, i ubi cara njegova maèem; a Asor bješe prije glava svijem tijem carstvima.
11 I pobiše sve živo što bješe u njemu oštrijem maèem sijekuæi, te ne osta ništa živo; a Asor spališe ognjem.
12 I sve gradove onijeh careva i sve careve njihove uze Isus i isijeèe ih oštrijem maèem i pobi ih, kao što bješe zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji.
13 Ali nijednoga grada koji osta u opkopima svojim ne popali Izrailj, osim samoga Asora, koji spali Isus.
14 A sav plijen iz tijeh gradova i stoku pograbiše za sebe sinovi Izrailjevi; samo ljude sve isjekoše oštrijem maèem, te ih istrijebiše, ne ostaviše ništa živa.
15 Kako zapovjedi Gospod Mojsiju sluzi svojemu, tako Mojsije zapovjedi Isusu, a Isus tako uèini; ništa ne izostavi od svega što bješe Gospod zapovjedio Mojsiju.
16 I tako uze Isus svu tu zemlju, gore i sav južni kraj i svu zemlju Gosensku, i ravnicu i polje, goru Izrailjevu i ravnicu njegovu.
17 Od gore Alaka, koja se pruža k Siru, do Val-Gada u polju Livanskom, pod gorom Ermonom; i sve careve njihove zarobi i pobi ih i pogubi.
18 Dugo vremena vojeva Isus na te careve.
19 Ne bi nijednoga grada koji uèini mir sa sinovima Izrailjevijem, osim Jeveja koji življahu u Gavaonu; sve ih uzeše ratom.
20 Jer od Gospoda bi, te otvrdnu srce njihovo da izidu u boj na Izrailja, da bi ih potro i da im ne bi bilo milosti, nego da bi ih istrijebio, kao što bješe zapovjedio Gospod Mojsiju.
21 U to vrijeme doðe Isus, te istrijebi Enakime iz gora, iz Hevrona, iz Davira, iz Anava i iz sve gore Judine i iz sve gore Izrailjeve, s gradovima njihovijem potr ih Isus.
22 Nijedan Enakim ne osta u zemlji sinova Izrailjevih; samo u Gazi, u Gatu i u Azotu ostaše.
23 Tako uze Isus svu zemlju, kao što bješe kazao Gospod Mojsiju; i dade je u našljedstvo Izrailju prema dijelovima njihovijem, po plemenima njihovijem. I zemlja poèinu od rata.

12

1 A ovo su carevi zemaljski koje pobiše sinovi Izrailjevi i zemlju njihovu osvojiše s onu stranu Jordana k istoku, od potoka Arnona do gore Ermona i svu ravnicu k istoku:
2 Sion car Amorejski koji stajaše u Esevonu i vladaše od Aroira koji je na brijegu potoka Arnona, i od polovine potoka i polovinom Galada do potoka Javoka, gdje je meða sinova Amonskih;
3 I od ravnice do mora Hinerotskoga k istoku, i do mora uz polje, do mora slanoga k istoku, kako se ide k Vetsimotu, i s juga pod goru Fazgu;
4 I susjed mu Og car Vasanski, koji bješe ostao od Rafaja i sjeðaše u Astarotu i u Edrajinu,
5 I vladaše gorom Ermonom i Salhom i svijem Vasanom do meðe Gesurske i

Mahatske, i polovinom Galada do međe Siona cara Esevonskoga.
6 Njih pobi Mojsije sluga Gospodnji i sinovi Izrailjevi; i tu zemlju dade Mojsije sluga Gospodnji u našljedstvo plemenu Ruvimovu i plemenu Gadovu i polovini plemena Manasijina.
7 A ovo su carevi zemaljski koje pobi Isus sa sinovima Izrailjevijem s onu stranu Jordana k zapadu, od Val-Gada u polju Livanskom pa do gore Alaka kako se ide k Siru; i tu zemlju dade Isus plemenima Izrailjevijem u našljedstvo prema dijelovima njihovijem,
8 Po gorama i po ravnicama, po poljima i po dolinama, i u pustinji i na južnom kraju, zemlju Hetejsku, Amorejsku i Hananejsku, Ferezejsku, Jevejsku i Jevusejsku:
9 Car Jerihonski jedan; car Gajski do Vetilja jedan;
10 Car Jerusalimski jedan; car Hevronski jedan;
11 Car Jarmutski jedan; car Lahiski jedan;
12 Car Jeglonski jedan; car Gezerski jedan;
13 Car Davirski jedan; car Gaderski jedan;
14 Car Oramski jedan; car Aradski jedan;
15 Car od Livne jedan; car Odolamski jedan;
16 Car Makidski jedan; car Vetiljski jedan;
17 Car Tafuvski jedan; car Eferski jedan;
18 Car Afeèki jedan; car Saronski jedan;
19 Car Madonski jedan; car Asorski jedan;
20 Car Simron-Meronski jedan; car Ahsavski jedan;
21 Car Tanaški jedan; car Megidski jedan;
22 Car Kedeski jedan; car Jokneamski kod Karmela jedan;
23 Car Dorski u Nafat-Doru jedan; car Gojimski u Galgalu jedan;
24 Car Teraski jedan. Svega trideset i jedan car.

13

1 A Isus veæ bijaše star i vremenit. I reèe mu Gospod: ti si star i vremenit, a zemlje je ostalo vrlo mnogo da se osvoji.
2 Ovo je zemlja što je ostala: sve međe Filistejske i sva Gesurska,
3 Od Siora, koji je pred Misirom, do međe Akaronske na sjever; to pripada Hananejima; pet kneževina Filistejskih, Gazejska, Azotska, Askalonska, Getejska i Akaronska, i Aveji;
4 S juga sva zemlja Hananejska i Meara, što pripada Sidoncima do Afeka, do međe Amorejske.
5 I zemlja Givlejska i sav Livan k istoku, od Val-Gada pod gorom Ermonom pa do ulaska Ematskoga;
6 Sve koji žive u toj gori od Livana do vode Misrefota, sve Sidonce ja æu otjerati ispred sinova Izrailjevih; samo je razdijeli ždrijebom Izrailju u našljedstvo, kao što sam ti zapovjedio.
7 Razdijeli dakle tu zemlju u našljedstvo među devet plemena i polovinu plemena Manasijina.
8 Jer s drugom polovinom pleme Ruvimovo i Gadovo primiše svoj dio, koji im dade Mojsije s onu stranu Jordana k istoku, kako im dade Mojsije sluga Gospodnji,
9 Od Aroira koji je na brijegu potoka Arnona i grada nasred potoka, i svu ravnicu Medevsku do Devona,
10 I sve gradove Siona cara Amorejskoga, koji careva u Esevonu, do međe sinova Amonovijeh,
11 I Galad i među Gesursku i Mahatsku i svu goru Ermonsku i sav Vasan do Salhe;
12 Sve carstvo Ogovo u Vasanu, koji Og carova u Astarotu i Edrajinu i bješe ostao od Rafaja; a Mojsije ih pobi i istrijebi.
13 Ali Gesureja i Mahateja ne izagnaše sinovi Izrailjevi, nego Gesureji i Mahateji ostaše među Izrailjem do danas.
14 Samo plemenu Levijevu ne dade našljedstva; žrtve ognjene Gospoda Boga Izrailjeva jesu našljedstvo njegovo, kao što mu je rekao.
15 A dade Mojsije plemenu sinova Ruvimovijeh po porodicama njihovijem,

16 I meðe im bjehu od Aroira koji je na
brijegu potoka Arnona, i grad koji je na
srijedi potoka, i sva ravan do Medeve,
17 Esevon sa svijem gradovima svojim u
ravni, Devon i Vamot-Val i Vet-Valmeon,
18 I Jasa i Kadimot i Mifat,
19 I Kirijatajim i Sivma i Zaret-Sar na
gori kod doline,
20 I Vet-Fegor i Azdot-Fazga i Vet-
Jesimot,
21 I svi gradovi u ravni, i sve carstvo
Siona cara Amorejskoga, koji carova u
Esevonu, kojega ubi Mojsije s knezovima
Madijamskim, Evijom i Rekemom i Surom
i Urom i Revom, knezovima Sionovijem,
koji življahu u onoj zemlji.
22 I Valama sina Veorova vraèa ubiše
sinovi Izrailjevi maèem s drugima pobi-
jenijem.
23 I bjehu meðe sinova Ruvimovijeh Jor-
dan s meðama svojim. To je našljedstvo
sinova Ruvimovijeh po porodicama nji-
hovijem, gradovi i sela njihova.
24 I dade Mojsije plemenu Gadovu,
sinovima Gadovijem po porodicama nji-
hovijem,
25 I bjehu im meðe Jazir i svi gradovi
Galadski i polovina zemlje sinova
Amonovijeh do Aroira koji je prema Ravi,
26 I od Esevona do Ramot-Mispe i Veton-
ima, i od Mahanaima do meðe Davirske;
27 I u dolini Vet-Aram i Vet-Nimra i
Sokot i Safon; ostatak carstva Siona cara
Esevonskoga, Jordan i meða njegova do
kraja mora Hinerotskoga s onu stranu
Jordana na istok.
28 To je našljedstvo sinova Gadovijeh
po porodicama njihovijem, gradovi i sela
njihova.
29 I dade Mojsije polovini plemena Man-
asijina, i dobi polovina plemena sinova
Manasijinih po porodicama svojim;
30 Meða im bješe od Mahanaima, sav
Vasan, sve carstvo Oga cara Vasanskoga, i
sva sela Jairova, što su u Vasanu, šezdeset
gradova.
31 I polovina Galada, i Astarot i Edra-
jin, gradovi carstva Ogova u Vasanu,
dopadoše sinovima Mahira sina Man-
asijina, polovini sinova Mahirovijeh po
porodicama njihovijem.
32 To je što razdijeli u našljedstvo
Mojsije u polju Moavskom s onu stranu
Jordana prema Jerihonu na istoku.
33 A plemenu Levijevu ne dade Mojsije
našljedstva; Gospod je Bog Izrailjev nji-
hovo našljedstvo, kao što im je rekao.

14

1 A ovo je što dobiše našljedstvo sinovi
Izrailjevi u zemlji Hananskoj, što razdi-
jeliše u našljedstvo Eleazar sveštenik
i Isus sin Navin i poglavari porodica
otaèkih po plemenima sinova Izrailjevih,
2 Ždrijebom dijeleæi im našljedstvo,
kao što zapovijedi Gospod preko Mojsija,
među devet plemena i polovinu plemena.
3 Jer Mojsije dade našljedstvo dvjema
plemenima i polovini plemena s ovu
stranu Jordana, a Levitima ne dade
našljedstva među njima.
4 Jer sinova Josifovijeh bjehu dva ple-
mena: Manasijino i Jefremovo, i Levitima
ne dadoše dijela u zemlji, osim gradova
u kojima æe živjeti i podgrađa njihovijeh
za stoku njihovu i za blago njihovo.
5 Kako bješe zapovjedio Gospod Mojsiju,
tako uèiniše sinovi Izrailjevi i podijeliše
zemlju.
6 A sinovi Judini doðoše k Isusu u
Galgalu, i reèe mu Halev sin Jefonijin
Kenezej: ti znaš šta je kazao Gospod
Mojsiju sluzi Božijemu za me i za te u
Kadis-Varniji.
7 Bilo mi je èetrdeset godina kad me
posla Mojsije sluga Gospodnji iz Kadis-
Varnije da uhodim zemlju, i javih mu
stvar, kako mi je bilo u srcu.
8 A braæa moja što idoše sa mnom
uplašiše srce narodu; ali se ja jednako
držah Gospoda Boga svojega.
9 I zakle se Mojsije onaj dan govoreæi:
zaista zemlja po kojoj si hodio nogama
svojima, dopašæe tebi u našljedstvo i
sinovima tvojim dovijeka; jer si se sasvi-
jem držao Gospoda Boga mojega.
10 A sada, eto, saèuva me Gospod
u životu, kao što je rekao; ima veæ
èetrdeset i pet godina kako to reèe Gos-
pod Mojsiju, kad Izrailj iðaše po pustinji;

i sad, eto, ima mi danas osamdeset i pet godina.
11 I danas sam jošte krjepak, kao što sam bio kad me je Mojsije slao; krjepost mi je i sad onaka kaka je bila onda za boj i da odlazim i dolazim.
12 Zato daj mi sada ovu goru, za koju je govorio Gospod u onaj dan; jer si èuo u onaj dan da su ondje Enakimi i gradovi veliki i tvrdi; da ako bude Gospod sa mnom, te ih istjeram, kao što je Gospod kazao.
13 I Isus ga blagoslovi, i dade Hevron Halevu sinu Jefonijinu u našljedstvo.
14 Zato pripade Hevron Halevu sinu Jefonijinu Kenezeju u našljedstvo do današnjega dana, jer se jednako držao Gospoda Boga Izrailjeva.
15 A ime Hevronu bijaše preðe Kirijat-Arva, a Arva bijaše velik èovjek među Enakimima. I zemlja poèinu od rata.

15

1 A ovo bješe dio sinova Judinijeh po porodicama njihovijem: uz među Edomsku, pustinja Sin k jugu na kraju južne strane;
2 I bješe im južna meða od kraja slanoga mora, od zaliva koji ide k jugu.
3 A otuda ide na jug na brdo Akravim, prelazi preko Sina, i pruža se od juga na Kadis-Varniju, i dopire do Esrona, a otuda ide na Adar i savija se na Karku;
4 Otuda iduæi do Aselmona izlazi na potok Misirski, i kraj toj meði udara u more. To vam je južna meða.
5 A meða k istoku slano more do kraja Jordana; a meða sa sjeverne strane od zaliva morskoga, do kraja Jordana;
6 Odatle ide ta meða na Vet-Oglu, i pruža se od sjevera do Vet-Arave; i odatle ide ta meða na kamen Voana sina Ruvimova;
7 Odatle ide ta meða do Davira od doline Ahora, i na sjever ide na Galgal, prema brdu Adumimskom na južnoj strani potoka; potom ide ta meða do vode En-Semesa, i udara u studenac Rogil;
8 Odatle ide ta meða preko doline sinova Enomovijeh pokraj Jevuseja s juga, a to je Jerusalim; otuda ide meða na vrh gore koja je prema dolini Enomu k zapadu i koja je nakraj doline Rafajske k sjeveru;
9 Potom se savija meða s vrha te gore k izvoru vode Neftoje i izlazi na gradove u gori Efronu; a odatle se pruža meða do Vala, a to je Kirijat-Jarim;
10 Potom ide meða od Vala na zapad ka gori Siru, i ide pokraj gore Jarima sa sjevera, a to je Hasalon, i spušta se na Vet-Semes, i dolazi do Tamne;
11 I ide meða pokraj Akarona k sjeveru, i dopire do Sikrona, i ide preko gore Vala i pruža se do Javnila, i izlazi ta meða na more.
12 A meða je zapadna pokraj velikoga mora i njegovijeh meða. To su meðe sinova Judinijih unaokolo po porodicama njihovijem.
13 A Halevu sinu Jefonijinu dade Isus dio među sinovima Judinijem, kao što mu zapovjedi Gospod: Kirijat-Arvu; a Arva je bio otac Enakov, i to je Hevron;
14 I odatle izagna Halev tri sina Enakova: Sesaja i Ahimana i Talmaja sinove Enakove.
15 I odatle otide na Davirane; a Davir se prije zvaše Kirijat-Sefer.
16 I reèe Halev: ko savlada Kirijat-Sefer i uzme ga, daæu mu za ženu Ahsu kæer svoju.
17 I uze ga Gotonilo sin Kenezov, brat Halevov; i dade mu Ahsu kæer svoju za ženu.
18 I kad polažaše, nagovaraše ga da ište polje u oca njezina; pa skoèi s magarca. A Halev joj reèe: šta ti je?
19 A ona reèe: daj mi dar; kad si mi dao suhe zemlje, daj mi i izvora vodenijeh. I dade joj izvore gornje i izvore donje.
20 Ovo je našljedstvo plemena sinova Judinijeh po porodicama njihovijem;
21 Ovo su gradovi po krajevima plemena sinova Judinijeh, duž meðe Edomske k jugu: Kavseil i Eder i Jagur,
22 I Kina i Dimona i Adada,
23 I Kades i Asor i Itnan,
24 Zif i Telem i Valot,
25 I Asor-Adata i Kiriot; Esron je Asor;
26 Amam i Sama i Molada,
27 I Asar-Gada i Esemon i Vet-Falet,

28 I Asar-Sual i Vir-Saveja i Viziotija,
29 Vala i Im i Asem,
30 I Eltolad i Hesil i Orma,
31 I Siklag i Madmana i Sansana,
32 I Levaot i Sileim i Ajin i Rimon; svega dvadeset i devet gradova sa selima svojim.
33 U ravni Estaol i Saraja i Asna,
34 I Zanoja i En-Ganim, Tafuja i Inam,
35 Jarmut i Odolam, Sohot i Azika.
36 I Sagarim i Aditajim i Gedira i Gedirotajim; èetrnaest gradova sa selima svojim.
37 Sevan i Adasa i Magdal-Gad,
38 I Dilan i Mispa i Jokteil,
39 Lahis i Vaskat i Jeglon,
40 I Havon i Lamas i Hitlis,
41 I Gedirot, Vet-Dagon, i Nama i Makida; šesnaest gradova sa selima svojim.
42 Livna i Eter i Asan,
43 I Jefta i Asna i Nesiv,
44 I Keila i Ahziv i Marisa; devet gradova sa selima svojim.
45 Akaron sa selima i zaseocima;
46 Od Akarona do mora sve što je pokraj Azota sa selima svojim;
47 Azot sa selima i zaseocima, Gaza sa selima i zaseocima do potoka Misirskoga i do velikoga mora s međama.
48 A u gori: Samir i Jatir i Sohot,
49 I Dana i Kirijat-Sana, a to je Davir,
50 I Anav i Estemon i Anim,
51 I Gosen i Olon i Gilon; jedanaest gradova sa selima svojim.
52 Arav i Duma i Esan,
53 I Janum i Vet-Tafuja i Afeka,
54 I Humata i Kirijat-Arva, a to je Hevron, i Sior; devet gradova sa selima svojim.
55 Maon, Karmel i Zif i Juta,
56 Jezrael i Jogdeam i Zanoja,
57 Kajin, Gavaja i Tamna; deset gradova sa selima svojim.
58 Alul, Vet-Sur i Gedor,
59 I Marat i Vet-Anot i Eltekon; šest gradova sa selima svojim.
60 Kirijat-Val, to je Kirijat-Jarim, i Rava; dva grada sa selima svojim.
61 U pustinji: Vet-Arava, Midin i Sehaha,
62 I Nivsan, i grad soni, i Engadija; šest gradova sa selima svojim.
63 A Jevuseja koji življahu u Jerusalimu ne mogoše istjerati sinovi Judini; zato ostaše Jevuseji sa sinovima Judinijem u Jerusalimu do danas.

16

1 I dopade dio sinovima Josifovijem od Jordana kod Jerihona, od vode Jerihonske k istoku, na pustinju koja ide od Jerihona na goru Vetiljsku,
2 A od Vetilja ide na Luz i dolazi do međe Arhijske do Atarota,
3 Potom ide na zapad do međe Jafletske pa do međe donjega Vet-Orona i do Gezera, i izlazi na more.
4 Tako dobiše našljedstvo sinovi Josifovi, Manasija i Jefrem.
5 A bješe međa sinovima Jefremovijem po porodicama njihovijem, bješe međa našljedstva njihova k istoku Atarot-Adar do gornjega Vet-Orona,
6 I izlazi međa na more kod Mihmete sa sjeverne strane, pa se obræe međa k istoku do Tanat-Silona, i prolazi s istoka do Janohe,
7 Potom slazi od Janohe do Atarota i Narata, i došavši do Jerihona udara u Jordan.
8 Od Tafuje ide međa k istoku do potoka Kane i izlazi na more. To je našljedstvo plemena sinova Jefremovijeh po porodicama njihovijem.
9 A gradovi bijahu odvojeni sinovima Jefremovijem u našljedstvu sinova Manasijinih, svi gradovi sa selima svojim.
10 A ne izagnaše Hananejina koji življaše u Gezeru; zato ostaše Hananeji među sinovima Jefremovijem do danas plaæajuæi danak.

17

1 I dopade dio plemenu Manasijinu, a on bješe prvenac Josifov; Mahiru prvencu Manasijinu ocu Galadovu, jer bješe èovjek junak, zato mu dopade Galad i Vasan;
2 Dobiše dio i ostali sinovi Manasijini po porodicama svojim, sinovi Avijezerovi, i sinovi Helekovi, i sinovi Azrilovi, i sinovi

Sihemovi, i sinovi Eferovi, i sinovi Semidini. To su sinovi Manasije sina Josifova; ljudi po porodicama svojim.

3 A Salpad sin Efera sina Galada sina Mahira sina Manasijina nije imao sinova nego kæeri; i ovo su imena kæerima njegovijem: Mala i Nuja, Egla, Melha i Tersa.

4 I one doðoše pred Eleazara sveštenika i pred Isusa sina Navina i pred knezove, i rekoše: Gospod je zapovjedio Mojsiju da nam se dade našljedstvo među braæom našom. I dade im Isus po zapovijesti Gospodnjoj našljedstvo među braæom oca njihova.

5 I dopade Manasiji deset dijelova, osim zemlje Galadske i Vasanske, koje su s onu stranu Jordana.

6 Jer kæeri Manasijine dobiše našljedstvo među sinovima njegovijem, a zemlja Galadska dopade drugim sinovima Manasijinim.

7 A meða Manasijina bješe od Asira k Mihmeti, koja je prema Sihemu, potom ide ta meða nadesno k stanovnicima En-Tafujskim.

8 A Manasijina je zemlja Tafujska, ali Tafuja na meði Manasijinoj pripada sinovima Jefremovijem.

9 Odatle slazi meða na potok Kanu, s južne strane toga potoka; i gradovi su Jefremovi među gradovima Manasijinim; a meða je Manasijina sa sjeverne strane potoka i izlazi na more.

10 S juga je Jefremovo, a sa sjevera Manasijino, a more im je meða; i s Asirom graniče na sjeveru a s Isaharom na istoku.

11 Jer je Manasijino u plemenu Isaharovu i Asirovu: Vet-San sa selima svojim, i Ivleam sa selima svojim, i Dorani sa selima svojim, i En-Dorani sa selima svojim, i Tanašani sa selima svojim, i Megiðani sa selima svojim; ta tri kraja.

12 Ali sinovi Manasijini ne mogoše izagnati Hananeja iz tijeh gradova, nego Hananeji stadoše živjeti u toj zemlji.

13 Ali kad ojaèaše sinovi Izrailjevi, udariše danak na Hananeje, ali ih ne izagnaše.

14 A sinovi Josifovi rekoše Isusu govoreæi: zašto si nam dao u našljedstvo jedan dio i jedno uže, kad je nas množina i Gospod nas je blagoslovio dovde?

15 A Isus im reèe: kad vas je množina, idite u šumu, i ondje okrèite sebi u zemlji Ferezejskoj i Rafajskoj, ako vam je tijesna gora Jefremova.

16 A sinovi Josifovi rekoše: neæe nam biti dosta ova gora; a svi Hananeji koji žive u dolini imaju gvozdena kola; i oni koji su u Vet-Sanu i u selima njegovijem i oni koji su u dolini Jezraelskoj.

17 A Isus reèe domu Josifovu, Jefremu i Manasiji, govoreæi: velik si narod i silan si, neæeš imati jednoga dijela.

18 Nego gora neka bude tvoja; ako je šuma, isijeci je, pak æeš imati meðe njezine; jer æeš izagnati Hananeje, ako i imaju gvozdena kola, ako i jesu jaki.

18

1 I sabra se sav zbor sinova Izrailjevijeh u Silom i ondje namjestiše šator od sastanka, pošto pokoriše zemlju.

2 Ali još bijaše sinova Izrailjevijeh sedam plemena, kojima ne bi dato našljedstvo.

3 I Isus reèe sinovima Izrailjevijem: dokle æete oklijevati, te ne idete i uzmete zemlju koju vam je dao Gospod Bog otaca vaših?

4 Izberite između sebe po tri èovjeka iz svakoga plemena, pa neka se dignu i proðu zemlju, i neka je prepišu na našljedstva svoja, pa onda neka doðu k meni.

5 I neka je razdijele na sedam dijelova; Juda æe ostati u svojim meðama s juga, i dom æe Josifov ostati u meðama svojim sa sjevera.

6 A vi prepišite zemlju na sedam dijelova, i donesite amo k meni, da bacim ždrijeb za plemena vaša ovdje pred Gospodom Bogom našim.

7 Jer Leviti nemaju dijela među vama, jer je sveštenstvo Gospodnje njihovo našljedstvo; a Gad i Ruvim i polovina plemena Manasijina primiše našljedstvo svoje s onu stranu Jordana na istoku, koje im dade Mojsije sluga Gospodnji.

8 Tada ustaše ljudi i poðoše; a Isus zapovjedi ljudima koji otidoše da prepišu

zemlju govoreæi: idite i proðite zemlju i prepišite je, pa onda doðite k meni, te æu baciti ždrijeb za vas ovdje pred Gospodom u Silomu.
9 I otidoše ljudi i proðoše zemlju i prepisaše je u knjigu selo po selo na sedam dijelova; potom se vratiše k Isusu u oko u Silom.
10 I Isus baci ždrijeb za njih u Silomu pred Gospodom, i ondje podijeli Isus zemlju među sinove Izrailjeve po dijelovima njihovijem.
11 I izide ždrijeb za pleme sinova Venijaminovijeh po porodicama njihovijem, i doðe meða dijela njihova među sinove Judine i sinove Josifove.
12 I bi im meða sa sjevera do Jordana, i ona ide pokraj Jerihona sa sjevera i pruža se na goru k zapadu, i izlazi u pustinju Vet-Aven;
13 A odatle ide ta meða do Luza, s južne strane Luzu, a to je Vetilj, i slazi do Atarot-Adara pokraj gore koja je s juga Vet-Oronu donjemu.
14 Otuda izlazi meða i savija se pokraj mora k jugu od gore, koja je prema Vet-Oronu na jug, i izlazi na Kirijat-Val, a to je Kirijat-Jarim, grad sinova Judinijeh. To je zapadna strana.
15 A južna strana od kraja Kirijat-Jarima, i izlazi ta meða k zapadu, pa ide na izvor vode Neftoje,
16 I slazi ta meða nakraj gore koja je prema dolini sina Enomova a u dolini Rafajskoj k zapadu, i ide preko doline Enomove pokraj Jevuseja k jugu, i slazi na izvor Rogil;
17 Potom se obræe od sjevera i ide na En-Semes, a otuda ide na Galilot, koji je prema gori Adumimskoj, i slazi na kamen Voana sina Ruvimova;
18 Otuda ide stranom koja je prema Aravi k sjeveru i slazi u Aravu;
19 Potom ide pokraj Vet-Ogle k sjeveru i udara u zaliv slanoga mora sa sjeverne strane do kraja Jordana na jugu. To je južna meða.
20 A Jordan je meða s istoène strane. To je našljedstvo sinova Venijaminovijeh s meðama njihovijem unaokolo po porodicama njihovijem.
21 A gradovi plemena sinova Venijaminovijeh po porodicama njihovijem jesu: Jerihon i Vet-Ogla i Emek-Kesis,
22 I Vet-Arava i Semarajim i Vetilj,
23 I Avin i Fara i Ofra,
24 I Hefar-Amona i Ofnija i Gava; dvanaest gradova sa selima svojim;
25 Gavaon i Rama i Virot,
26 I Mispa i Hefira i Mosa,
27 I Rekem i Jerfail i Tarala,
28 I Sila, Elef i Jevus, a to je Jerusalim, Gavat, Kirijat; èetrnaest gradova sa selima svojim. To je našljedstvo sinova Venijaminovijeh po porodicama njihovijem.

19

1 Potom izide drugi ždrijeb za Simeuna, pleme sinova Simeunovijeh po porodicama njihovijem, i bi našljedstvo njihovo usred našljedstva sinova Judinijeh.
2 I dopade im u našljedstvo Vir-Saveja i Saveja i Molada,
3 I Asar-Sual i Vala i Asem,
4 I Eltolad i Vetul i Orma,
5 I Siklag i Vet-Markavot i Asar-Susa,
6 I Vet-Levaot i Saruen; trinaest gradova sa selima svojim;
7 Ajin, Remon i Eter i Asan, èetiri grada sa selima svojim;
8 I sva sela što bijahu oko tijeh gradova dori do Valat-Vira, a to je Ramat južni. To je našljedstvo plemena sinova Simeunovijeh po porodicama njihovijem.
9 Od dijela sinova Judinijeh dopade našljedstvo sinovima Simeunovijem, jer dio sinova Judinijeh bijaše velik za njih, zato sinovi Simeunovi dobiše našljedstvo na njihovu našljedstvu.
10 Potom izide treæi ždrijeb za sinove Zavulonove po porodicama njihovijem; i meða našljedstvu njihovu bi do Sarida.
11 A odatle ide meða njihova pokraj mora na Maralu, i dopire do Davaseta, i ide na potok koji je prema Jokneamu,
12 Pa se okreæe od Sarida na istok do meðe Kislot-Tavorske, i ide na Davrat i izlazi do Jafe;

13 Otuda ide opet k istoku do Gita-Efera,
a to je Ita-Kasin, i izlazi na Remon-Metoar,
a to je Neja;
14 Otuda se savija meða k sjeveru na
Anaton, i izlazi u dolinu Jeftail,
15 S Katatom i s Nalalom i Simronom i
Idalom i Vitlejemom, dvanaest gradova sa
selima svojim.
16 To je našljedstvo sinova Zavulonovi-
jeh po porodicama njihovijem, to su
gradovi i sela njihova.
17 Za Isahara izide ždrijeb èetvrti, za
sinove Isaharove po porodicama njihovi-
jem;
18 A meða im bi: Jezrael i Kesulot i
Sunim,
19 I Aferajim i Seon i Anaharat,
20 I Ravit i Kision i Aves,
21 I Remet i En-Ganim i En-Ada i Vet-
Fasis,
22 A otuda ide meða na Tavor i na
Sahasimu i Vet-Semes, i udara u Jordan;
šesnaest gradova sa selima svojim.
23 To je našljedstvo plemena sinova
Isaharovijeh po porodicama njihovijem;
to su gradovi i sela njihova.
24 Potom izide ždrijeb peti za pleme
sinova Asirovijeh po porodicama njihovi-
jem.
25 I meða im bi: Helkat i Alija i Veten, i
Ahsaf,
26 I Alameleh i Amad i Misal, i pruža se
do Karmela k moru i do Sihor-Livnata,
27 I odatle se savija k istoku na Vet-
Dagon, i dopire do Zavulona i do doline
Jeftaila k sjeveru, i do Vetemeka i Naila, i
ide do Havula nalijevo;
28 I Hevron i Reov i Amon i Kana dori
do Sidona velikoga;
29 Otuda se savija meða na Ramu i
do tvrdoga grada Tira, a otuda se savija
na Osu i izlazi na more pokraj dijela
Ahsivskoga;
30 I Ama i Afek i Reov; dvadeset i dva
grada sa selima svojim.
31 To je našljedstvo plemena sinova
Asirovijeh po porodicama njihovijem, to
su gradovi i sela njihova.
32 Za sinove Neftalimove izide
ždrijeb šesti, za sinove Neftalimove po
porodicama njihovijem,
33 I meða im bi od Elafa i od Alona do
Sananima, i od Adami-Nekeva i Javnila do
Lakuma, i izlazi na Jordan;
34 Potom se obræe meða na zapad k
Aznot-Tavoru, i ide na Ukok, i dopire do
Zavulona s juga i do Asira sa zapada i do
Jude na Jordanu s istoka.
35 A tvrdi su gradovi: Sidim, Ser i Amat,
Rakat i Hinerot,
36 I Adama i Rama i Asor,
37 I Kedes i Edrej i En-Asor,
38 I Iron Migdalil, Orem i Vet-Anat i
Vet-Semes; devetnaest gradova sa selima
svojim.
39 To je našljedstvo plemena sinova
Neftalimovijeh po porodicama njihovi-
jem, to su gradovi sa selima svojim.
40 Sedmi ždrijeb izide za pleme sinova
Danovijeh po porodicama njihovijem,
41 I meða našljedstvu njihovu bi Sara i
Estaol i Ir-Semes,
42 I Salavin i Ajalon i Jetla,
43 I Elon i Tamnata i Akaron,
44 I Eltekon i Giveton i Valat,
45 I Jud i Vani-Varak i Gat-Rimon,
46 I Me-Jarkon i Rakon s meðama svojim
prema Jopi.
47 Ali meðe sinova Danovijeh izidoše
male za njih; zato izidoše sinovi Danovi
i udariše na Lesem i uzeše ga i pobiše
oštrijem maèem i osvojiše ga, i naseliše se
u njemu, i Lesem prozvaše Dan po imenu
Dana oca svojega.
48 To je našljedstvo plemena sinova
Danovijeh po porodicama njihovijem; to
su gradovi i sela njihova.
49 A kad podijeliše zemlju po meðama
njezinijem, dadoše sinovi Izrailjevi
našljedstvo Isusu sinu Navinu među
sobom.
50 Po zapovijesti Gospodnjoj dadoše mu
grad koji zaiska, Tamnat-Sarah u gori
Jefremovoj, a on sagradi grad i naseli se u
njemu.
51 To su našljedstva koja Eleazar
sveštenik i Isus sin Navin i glavari porod-
ica otaèkih u plemenima sinova Izrailje-
vijeh podijeliše ždrijebom u Silomu pred
Gospodom na vratima šatora od sastanka,
i tako podijeliše zemlju.

20

1 Potom reèe Gospod Isusu govoreæi:
2 Kaži sinovima Izrailjevijem i reci: Odredite gradove za utoèišta, za koje sam vam govorio preko Mojsija,
3 Da onamo uteèe krvnik koji ubije koga nehotice, ne misleæi, da vam budu utoèišta od osvetnika.
4 Pa kad ko uteèe u koji od tijeh gradova, neka stane pred vratima gradskim i neka kaže starješinama onoga grada stvar svoju, pa neka ga prime k sebi, i dadu mu mjesto da sjedi kod njih.
5 I ako doðe za njim osvetnik, neka mu ne dadu krvnika u ruke, jer je nehotice ubio bližnjega niti je prije mrzio na nj.
6 Nego neka sjedi u gradu onom dokle ne stane pred zbor na sud, do smrti poglavara svešteniègkoga koji bude onda, tada neka se krvnik vrati i ide u svoj grad i svojoj kuæi, u grad iz kojega je utekao.
7 I odijeliše Kedes u Galileji u gori Neftalimovoj i Sihem u gori Jefremovoj i Kirijat-Arvu, to je Hevron, u gori Judinoj.
8 A preko Jordana od Jerihona na istok odrediše Vosor u pustinji, u ravni, od plemena Ruvimova, i Ramot u Galadu od plemena Gadova, i Golan u Vasanu od plemena Manasijina.
9 To su gradovi određeni svijem sinovima Izrailjevijem i došljaku koji se bavi među njima, da uteèe u njih ko god ubije koga nehotice i da ne pogine od ruke osvetnikove dokle ne stane pred zbor.

21

1 Tada doðoše glavari otaèkih porodica Levitskih k Eleazaru svešteniku i k Isusu sinu Navinu i glavarima porodica otaèkih i plemenima sinova Izrailjevijeh.
2 I rekoše im u Silomu u zemlji Hananskoj govoreæi: Gospod je zapovjedio preko Mojsija da nam se dadu gradovi gdje æemo živjeti i podgrađa njihova za stoku našu.
3 I dadoše sinovi Izrailjevi Levitima od našljedstva svojega po zapovijesti Gospodnjoj ove gradove i podgrađa njihova:
4 Izide ždrijeb za porodice Katove; i dopade sinovima Arona svešteníka između Levita ždrijebom trinaest gradova od plemena Judina i od plemena Simeunova i od plemena Venijaminova.
5 A ostalijem sinovima Katovijem dopade ždrijebom deset gradova od porodica plemena Jefremova i od plemena Danova i od polovine plemena Manasijina.
6 A sinovima Girsonovijem dopade ždrijebom od porodica plemena Isaharova i od plemena Asirova i od plemena Neftalimova i od polovine plemena Manasijina u Vasanu trinaest gradova;
7 Sinovima Merarijevim po porodicama njihovijem od plemena Ruvimova i od plemena Gadova i od plemena Zavulonova dvanaest gradova.
8 Dadoše dakle sinovi Izrailjevi Levitima te gradove i podgrađa njihova ždrijebom, kao što bješe zapovjedio Gospod preko Mojsija.
9 I dadoše od plemena sinova Judinijeh i od plemena sinova Simeunovijeh ove gradove koji se kazuju po imenima;
10 I dopade sinovima Aronovijem od porodica Katovijeh između sinova Levijevih, za koje pade prvi ždrijeb,
11 Njima dopade: Kirijat-Arva, a Arva je otac Anakov, a taj je grad Hevron u gori Judinoj, s podgrađem svojim unaokolo.
12 A polje oko toga grada i sela njegova dadoše Halevu sinu Jefonijinu u našljedstvo.
13 Dadoše dakle sinovima Arona svešteníka grad za utoèište krvniku Hevron s podgrađem, i Livnu s podgrađem.
14 I Jatir s podgrađem, i Estemoju s podgrađem,
15 I Olon s podgrađem, i Davir s podgrađem,
16 I Ajin s podgrađem, i Jutu s podgrađem, i Vet-Semes s podgrađem: devet gradova od ta dva plemena.
17 A od plemena Venijaminova Gavaon s podgrađem, i Gavaju s podgrađem,
18 Anatot s podgrađem, i Almon s podgrađem: èetiri grada.
19 Svega gradova sinova Arona svešteníka trinaest gradova s pod-

graðima.
20 A porodicama sinova Katovijeh, Levitima, što ih još bješe od sinova Katovijeh, dopadoše na njihov ždrijeb gradovi od plemena Jefremova;
21 Dopade im grad za utoèište krvniku Sihem s podgraðem u gori Jefremovoj, i Gezer s podgraðem,
22 I Kivsajim s podgraðem, i Vet-Oron s podgraðem: èetiri grada;
23 A od plemena Danova: Eltekon s podgraðem, Giveton s podgraðem,
24 Ajalon s podgraðem, Gat-Rimon s podgraðem: èetiri grada.
25 A od polovine plemena Manasijina: Tanah s podgraðem i Gat-Rimon s podgraðem: dva grada.
26 Svega deset gradova s podgraðima dadoše porodicama sinova Katovijeh ostalijem.
27 A sinovima Girsonovijem između porodica Levitskih dadoše od polovine plemena Manasijina grad za utoèište krvniku Golan u Vasanu s podgraðem, i Vesteru s podgraðem: dva grada;
28 A od plemena Isaharova: Kison s podgraðem, Davrot s podgraðem.
29 Jarmut s podgraðem, En-Ganim s podgraðem: èetiri grada;
30 A od plemena Asirova: Misal s podgraðem, Avdon s podgraðem,
31 Helkat s podgraðem, i Reov s podgraðem: èetiri grada;
32 A od plemena Neftalimova grad za utoèište krvniku Kedes u Galileji s podgraðem, i Amot-Dor s podgraðem, i Kartan s podgraðem: tri grada.
33 Svega gradova sinova Girsonovijeh po porodicama njihovijem trinaest gradova s podgraðima.
34 A porodicama sinova Merarijevih, ostalijem Levitima, dadoše od plemena Zavulonova Jokneam s podgraðem, Kartu s podgraðem,
35 Dimnu s podgraðem, Nalol s podgraðem: èetiri grada;
36 A od plemena Ruvimova: Vosor s podgraðem, i Jazu s podgraðem,
37 Kedimot s podgraðem, i Mifat s podgraðem: èetiri grada;
38 A od plemena Gadova: grad za utoèište krvniku Ramot u Galadu s podgraðem, i Mahanajim s podgraðem.
39 Esevon s podgraðem, Jazir s podgraðem; svega èetiri grada.
40 Sve ove gradove dadoše sinovima Merarijevim po porodicama njihovijem, što još bijahu između porodica Levitskih; i doðe na ždrijeb njihov dvanaest gradova.
41 Svega gradova Levitskih u našljedstvu sinova Izrailjevijeh bješe èetrdeset i osam gradova s podgraðima.
42 A svi gradovi imaju svoja podgraða unaokolo; tako je u svakoga grada.
43 Tako dade Gospod Izrailju svu zemlju, za koju se zakle ocima njihovijem da æe im je dati, i naslijediše je i naseliše se u njoj.
44 I umiri ih Gospod otsvuda unaokolo, kao što se zakleo ocima njihovijem; i niko se ne održa pred njima od svijeh neprijatelja njihovijeh; sve neprijatelje njihove predade im Gospod u ruke.
45 Ništa ne izosta od svega dobra što bješe obrekao Gospod domu Izrailjevu; sve se zbi.

22

1 Tada sazva Isus sinove Ruvimove i sinove Gadove i polovinu plemena Manasijina,
2 I reèe im: vi držaste sve što vam je zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji, i slušaste glas moj u svemu što sam vam zapovijedao.
3 Ne ostaviste braæe svoje dugo vremena, do ovoga dana, i dobro èuvaste zapovijest Gospoda Boga svojega.
4 A sada Gospod je Bog vaš smirio braæu vašu, kako im je rekao; sada dakle vratite se i idite u šatore svoje u zemlju našljedstva svojega, koju vam je dao Mojsije sluga Gospodnji s onu stranu Jordana.
5 Samo pazite dobro da vršite zapovijest i zakon, što vam je zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji, da ljubite Gospoda Boga svojega i da hodite svijem putovima njegovijem, i èuvate zapovijesti njegove i

držite ih se, i da mu služite svijem srcem svojim i svom dušom svojom.
6 I blagoslovi ih Isus, i otpusti ih da idu u svoje šatore.
7 A polovini plemena Manasijina bješe dao Mojsije našljedstvo u Vasanu, a drugoj polovini dade Isus s braæom njihovom s ovu stranu Jordana k zapadu. I otpuštajuæi ih Isus u šatore njihove blagoslovi ih,
8 I reèe im govoreæi: s velikim blagom vraæate se u šatore svoje, sa stokom vrlo mnogom; sa srebrom i zlatom i mjeðu i gvožðem i odijelom vrlo mnogim; podijelite plijen od neprijatelja svojih s braæom svojom.
9 I vrativši se sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi i polovina plemena Manasijina otidoše od sinova Izrailjevijeh iz Siloma, koji je u zemlji Hananskoj, iduæi u zemlju Galadsku, u zemlju našljedstva svojega, koju naslijediše, kako bješe Gospod zapovjedio preko Mojsija.
10 A kad doðoše na meðu Jordansku u zemlji Hananskoj, naèiniše sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi i polovina plemena Manasijina oltar ondje na Jordanu, oltar velik i naoèit.
11 I èuše sinovi Izrailjevi gdje se govori: gle, sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi i polovina plemena Manasijina naèiniše oltar prema zemlji Hananskoj na meði Jordanskoj, pokraj sinova Izrailjevijeh.
12 A kad èuše sinovi Izrailjevi, skupi se sav zbor sinova Izrailjevijeh u Silom da idu da se biju s njima.
13 I poslaše sinovi Izrailjevi k sinovima Ruvimovijem i sinovima Gadovijem i polovini plemena Manasijina u zemlju Galadsku Finesa sina Eleazara sveštenika,
14 I s njim deset knezova, po jednoga kneza od doma otaèkoga od svijeh plemena Izrailjevijeh, a svaki ih bješe poglavar u domu otaca svojih u tisuæama Izrailjevijem.
15 A oni doðoše k sinovima Ruvimovijem i sinovima Gadovijem i polovini plemena Manasijina u zemlju Galadsku, i rekoše im govoreæi:
16 Ovako veli sav zbor Gospodnji: kakav je to grijeh kojim se ogriješiste Bogu Izrailjevu odvrativši se danas od Gospoda naèinivši oltar da se odmetnete danas od Gospoda?
17 Malo li nam je grijeha Fegorova, od kojega se još nijesmo oèistili do danas i s kojega doðe pogibao na zbor Gospodnji,
18 Te se danas odvraæate od Gospoda, i odmeæete se danas od Gospoda, da se sjutra razgnjevi na sav zbor Izrailjev?
19 Ako je zemlja našljedstva vašega neèista, priðite u zemlju našljedstva Gospodnjega, u kojoj stoji šator Gospodnji, i uzmite našljedstvo među nama; samo se ne odmeæite od Gospoda i ne odmeæite se od nas gradeæi sebi oltar mimo oltar Gospoda Boga našega.
20 Nije li se Ahan sin Zarin ogriješio o stvari proklete, te doðe gnjev na sav zbor Izrailjev? i on ne pogibe sam za grijeh svoj.
21 A sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi i polovina plemena Manasijina odgovoriše i rekoše poglavarima tisuæa Izrailjevih:
22 Gospod Bog nad bogovima, Gospod Bog nad bogovima, on zna, i Izrailj neka zna. Ako smo radi odmetati se i griješiti Gospodu, neka nas ne saèuva danas.
23 Ako smo naèinili oltar da se odvratimo od Gospoda ili da prinosimo na njemu žrtve paljenice ili dare ili da prinosimo na njemu žrtve zahvalne, Gospod neka traži.
24 Nego to uèinismo bojeæi se ovoga: rekosmo: sjutra æe reæi sinovi vaši sinovima našim govoreæi: šta vi imate s Gospodom Bogom Izrailjevim?
25 Među je postavio Gospod između nas i vas, sinovi Ruvimovi i Gadovi, Jordan; vi nemate dijela u Gospoda. Te æe sinovi vaši odbiti sinove naše da se ne boje Gospoda.
26 Zato rekosmo: uèinimo tako, i naèinimo oltar, ne za žrtvu paljenicu ni za drugu žrtvu,
27 Nego da bude svjedok među nama i vama, i među natražjem našim nakon nas, da bismo služili Gospodu pred njim žrtvama svojim paljenicama i prinosima svojim, i žrtvama svojim zahvalnim, i da ne bi rekli kadgod sinovi vaši sinovima

našim: vi nemate dijela u Gospoda.
28 Jer rekosmo: ako kad reku tako nama ili natražju našemu, tada æemo im kazati: vidite sliku od oltara Gospodnjega koju naèiniše oci naši ne za žrtvu paljenicu ni za drugu žrtvu, nego da je svjedoèanstvo među nama i vama.
29 Ne daj Bože da se odmeæemo Gospodu i da se danas odvraæamo od Gospoda naèinivši oltar za žrtvu paljenicu, za dar ili za prinos, mimo oltar Gospoda Boga našega, koji je pred šatorom njegovijem.
30 A kad èu Fines sveštenik i knezovi od zbora, poglavari od tisuæa Izrailjevih koji bijahu s njim, rijeèi koje im rekoše sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi i sinovi Manasijini, bi im po volji.
31 I reèe Fines sin Eleazara sveštenika sinovima Ruvimovijem i sinovima Gadovijem i sinovima Manasijinim: danas poznasmo da je među nama Gospod kad se ne ogriješiste Gospodu tijem grijehom, i saèuvaste sinove Izrailjeve od ruku Gospodnjih.
32 I Fines sin Eleazara sveštenika i oni knezovi vratiše se od sinova Ruvimovijeh i od sinova Gadovijeh iz zemlje Galadske u zemlju Hanansku k sinovima Izrailjevijem, i javiše im stvar.
33 I bi po volji sinovima Izrailjevijem; i hvališe Boga sinovi Izrailjevi, i ne govoriše više da idu da se biju s njima da potru zemlju, u kojoj žive sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi.
34 I prozvaše sinovi Ruvimovi i sinovi Gadovi onaj oltar Ed govoreæi: svjedok je među nama da je Gospod Bog.

23

1 A poslije mnogo vremena, pošto Gospod umiri Izrailja od svijeh neprijatelja njegovijeh unaokolo, i Isus bi star i vremenit,
2 Dozva Isus sve sinove Izrailjeve, starješine njihove i poglavare njihove i sudije i upravitelje njihove, i reèe im: ja sam star i vremenit;
3 A vi ste vidjeli sve što je uèinio Gospod Bog vaš svijem ovijem narodima vas radi, jer je Gospod Bog vaš sam vojevao za vas.
4 Vidite, razdijelio sam vam ždrijebom ove narode, koji ostaše, u našljedstvo po plemenima vašim od Jordana, sve narode koje istrijebih do velikoga mora na zapad.
5 I Gospod Bog vaš razagnaæe ih ispred vas i istrijebiæe ih ispred vas, i naslijediæete zemlju njihovu, kao što vam je rekao Gospod Bog vaš.
6 Zato ukrijepite se dobro da držite i tvorite sve što je napisano u knjizi zakona Mojsijeva, da ne otstupate od njega ni nadesno ni nalijevo,
7 Da se ne pomješate s tijem narodima što su ostali među vama, i da ne pominjete imena bogova njihovijeh, i da se ne kunete njima niti da im služite niti im se klanjate.
8 Nego se držite Gospoda Boga svojega, kao što ste èinili do danas.
9 Zato je Gospod odagnao ispred vas narode velike i jake, i niko se nije održao pred vama do danas.
10 Jedan èovjek između vas goniæe tisuæu, jer Gospod Bog vaš vojuje za vas, kao što vam je rekao.
11 Pazite dakle dobro da ljubite Gospoda Boga svojega.
12 Jer ako se odvratite i pristanete za ostatkom tijeh naroda što su još ostali među vama, i s njima se oprijateljite i pomiješate se s njima i oni s vama,
13 Znajte zaista da Gospod Bog vaš neæe više izgoniti tijeh naroda ispred vas, nego æe vam oni postati zamka i mreža, i biè bokovima vašim, i trnje oèima vašim, dokle ne izginete na ovoj dobroj zemlji koju vam je dao Gospod Bog vaš.
14 I evo, ja idem sada kuda ide sve na zemlji; poznajte dakle svijem srcem svojim i svom dušom svojom da nije izostalo ništa od svega dobra što vam je obrekao Gospod Bog vaš, sve vam se navršilo, nije izostalo ništa.
15 A kako vam se navršilo svako dobro što vam je obrekao Gospod Bog vaš, tako æe Gospod pustiti na vas sva zla, dokle vas ne istrijebi s ove dobre zemlje, koju vam je dao Gospod Bog vaš,
16 Ako prestupite zavjet Gospoda Boga svojega koji vam je zapovjedio, i otidete

da služite drugim bogovima, i stanete im se klanjati; i raspaliæe se gnjev Gospodnji na vas, i nestaæe vas brzo s te dobre zemlje, koju vam je dao.

24

1 Potom sabra Isus sva plemena Izrailjeva u Sihem, i sazva starješine Izrailjeve i poglavare njegove i sudije njegove i upravitelje njegove, i stadoše pred Bogom.
2 I reèe Isus svemu narodu: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: s onu stranu rijeke živješe negda oci vaši, Tara otac Avramov i otac Nahorov, i služiše drugim bogovima.
3 Ali uzeh oca vašega Avrama ispreko rijeke i provedoh ga kroz svu zemlju Hanansku i umnožih sjeme njegovo davši mu Isaka.
4 A Isaku dadoh Jakova i Isava, i dadoh Isavu goru Sir da je njegova; a Jakov i sinovi njegovi sidoše u Misir.
5 I poslah Mojsija i Arona, i muèih Misir, kako uèinih usred njega, potom vas izvedoh.
6 A kad izvedoh iz Misira oce vaše, doðoše na more, a Misirci gnaše oce vaše s kolima i s konjicima do Crvenoga Mora.
7 Tada zavapiše ka Gospodu, i postavih tamu izmeðu vas i Misiraca, i navedoh na njih more koje ih zatrpa, i oèi vaše vidješe šta uèinih od Misiraca; potom ostaste u pustinji dugo vremena.
8 Iza toga dovedoh vas u zemlju Amoreja koji življahu s onu stranu Jordana; i oni se pobiše s vama, ali ih dadoh vama u ruke, te naslijediste zemlju njihovu, i istrijebih ih ispred vas.
9 A Valak sin Seforov car Moavski podiže se da se bije s Izrailjem, i posla te dozva Valama sina Veorova da vas prokune.
10 Ali ne htjeh poslušati Valama, te vas on još blagoslovi, i izbavih vas iz ruke njegove.
11 Potom prijeðoste preko Jordana, i doðoste pod Jerihon, i biše se s vama Jerihonjani, Amoreji i Ferezeji i Hananeji i Heteji i Gergeseji i Jeveji i Jevuseji; i dadoh ih vama u ruke.
12 I poslah pred vama stršljene, koji ih izagnaše ispred vas, dva cara Amorejska; ne maèem tvojim ni lukom tvojim.
13 I dadoh vam zemlju, koje ne radiste, i gradove, kojih ne gradiste, i u njima živite; iz vinograda i iz maslinika, kojih nijeste sadili, jedete.
14 Zato sada bojte se Gospoda i služite mu vjerno i istinito; i povrzite bogove, kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke i u Misiru, pa služite Gospodu.
15 Ako li vam nije drago služiti Gospodu, izberite sebi danas kome æete služiti: ili bogove kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke, ili bogove Amoreja u kojih zemlji živite; a ja i dom moj služiæemo Gospodu.
16 A narod odgovori i reèe: ne daj Bože da ostavimo Gospoda da služimo drugim bogovima.
17 Jer Gospod Bog naš, on je izveo nas i oce naše iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga, i on je uèinio pred našim oèima one znake velike, i èuvao nas cijelijem putem kojim idosmo, i po svijem narodima kroz koje proðosmo.
18 I Gospod je istjerao ispred nas sve narode i Amoreje, koji življahu u ovoj zemlji; i mi æemo služiti Gospodu, jer je Bog naš.
19 A Isus reèe narodu: ne možete služiti Gospodu, jer je svet Bog, Bog revnitelj, neæe podnositi vaše nevjere i vaših grijeha.
20 Kad ostavite Gospoda i stanete služiti tuðim bogovima, okrenuæe se i zlo æe vam uèiniti, i istrijebiæe vas, pošto vam je dobro èinio.
21 A narod reèe Isusu: ne, nego æemo Gospodu služiti.
22 A Isus reèe narodu: sami ste sebi svjedoci da ste izabrali sebi Gospoda da mu služite. I oni rekoše: svjedoci smo.
23 Povrzite dakle bogove tuðe što su meðu vama, i privijte srce svoje ka Gospodu Bogu Izrailjevu.
24 A narod reèe Isusu: Gospodu Bogu svojemu služiæemo i glas njegov slušaæemo.
25 Tako uèini Isus zavjet s narodom onaj dan i postavi im uredbe i zakone u

Sihemu.
26 I zapisa Isus ove rijeèi u knjigu
zakona Božijega; i uzevši kamen velik
podiže ga ondje pod hrastom koji bijaše
kod svetinje Gospodnje.
27 I reèe Isus svemu narodu: evo, ka-
men ovaj neka vam bude svjedoèanstvo;
jer je èuo sve rijeèi Gospodnje, koje
nam je govorio; i neka vam bude svje-
doèanstvo da ne biste slagali Bogu svo-
jemu.
28 Potom raspusti Isus narod, svakoga
na njegovo našljedstvo.
29 A poslije ovijeh stvari umrije Isus sin
Navin sluga Gospodnji, kad mu bijaše sto
i deset godina.
30 I pogreboše ga u meðama
našljedstva njegova u Tamnat-Sarahu,
koji je u gori Jefremovoj sa sjevera gori
Gasu.
31 I služi Izrailj Gospodu svega vijeka
Isusova i svega vijeka starješina, koje
dugo živješe iza Isusa i koje znahu sva
djela Gospodnja, koja uèini Izrailju.
32 I kosti Josifove, koje donesoše sinovi
Izrailjevi iz Misira, pogreboše u Sihemu, u
dijelu polja koje je kupio Jakov od sinova
Emora oca Sihemova za sto novaca; i
biše u sinova Josifovijeh u našljedstvu
njihovu.
33 I Eleazar sin Aronov umrije, i pogre-
boše ga na brdu Finesa sina njegova, koje
mu bješe dano u gori Jefremovoj.

Sudije

1 A po smrti Isusovoj upitaše sinovi
Izrailjevi Gospoda govoreæi: ko æe
izmeðu nas iæi prvi na Hananeje da se
bije s njima?
2 I Gospod reèe: Juda neka ide; eto dao
sam mu zemlju u ruke.
3 A Juda reèe Simeunu bratu svojemu:
hajde sa mnom na moj dio da se bijemo s
Hananejima; pak æu i ja iæi s tobom na
tvoj dio. I poðe Simeun s njim.
4 I izide Juda; i dade im Gospod
Hananeje i Ferezeje u ruke, i pobiše ih u
Vezeku deset tisuæa ljudi.
5 Jer naðoše Adoni-Vezeka u Vezeku,
i udariše na nj, i pobiše Hananeje i
Ferezeje.
6 I pobježe Adoni-Vezek, a oni ga pot-
jeraše i uhvativši ga otsjekoše mu palce u
ruku i u nogu.
7 Tada reèe Adoni-Vezek: sedamdeset
careva otsjeèenijeh palaca u ruku i u
nogu kupiše što bješe pod mojim stolom;
kako sam èinio, tako mi plati Bog. I
odvedoše ga u Jerusalim, i ondje umrije.
8 Jer sinovi Judini udariše na Jerusalim
i uzeše ga, i isjekoše graðane oštrijem
maèem, a grad sažegoše ognjem.
9 Potom izidoše sinovi Judini da vojuju
na Hananeje, koji življahu u gori i na jugu
i u ravni.
10 I Juda izide na Hananeje koji življahu
u Hevronu, a Hevronu bijaše preðe ime
Kirijat-Arva; i pobiše Sesaja i Ahimana i
Talmaja.
11 A odatle otidoše na Davirane, a
Daviru prije bješe ime Kirijat-Sefer.
12 I reèe Halev: ko savlada Kirijat-Sefer
i uzme ga, daæu mu Ahsu kæer svoju za
ženu.
13 I uze ga Gotonilo, sin Kenezov, mlaði
brat Halevov; i dade mu Ahsu kæer svoju
za ženu.
14 I kad polažaše, nagovaraše ga da ište
u oca njezina polje; pa skoèi s magarca. A
Halev joj reèe: što ti je?
15 A ona mu reèe: daj mi dar; kad
si mi dao suhe zemlje, daj mi i izvora
vodenijeh. I dade joj Halev izvore gornje
i izvore donje.
16 A i sinovi Keneja tasta Mojsijeva
izidoše iz grada palmova sa sinovima
Judinijem u pustinju Judinu, koja je na
jugu od Arada. I došavši življahu s
narodom.
17 Potom izide Juda sa Simeunom
bratom svojim, i pobiše Hananeje koji
življahu u Sefatu, i raskopaše ga, i prozva
se grad Orma.
18 I Gazu uze Juda s meðama njezinijem,
i Askalon s meðama njegovijem, i Akaron
s meðama njegovijem.
19 Jer Gospod bješe s Judom, te osvoji
goru; ali ne izagna onijeh koji življahu u
dolini, jer imahu gvozdena kola.
20 I dadoše Halevu Hevron, kao što
bješe zapovjedio Mojsije, a on izagna
odande tri sina Enakova.
21 A sinovi Venijaminovi ne izagnaše
Jevuseja koji življahu u Jerusalimu; nego
Jevuseji ostaše u Jerusalimu sa sinovima
Venijaminovijem do ovoga dana.
22 Izidoše i sinovi Josifovi na Vetilj, i
Gospod bijaše s njima.
23 I uhodiše Vetilj sinovi Josifovi, a ime
gradu bješe prije Luz.
24 I uhode vidješe èovjeka koji iðaše
iz grada i rekoše mu: hajde pokaži nam
kuda æemo uæi u grad, pa æemo ti
uèiniti milost.
25 A on im pokaza kuda æe uæi u
grad; i isjekoše u gradu sve oštrijem
maèem, a onoga èovjeka pustiše sa svom
porodicom njegovom.
26 I otide onaj èovjek u zemlju Hetejsku,
i ondje sazida grad, i prozva ga Luz; to mu
je ime do danas.
27 A Manasija ne izagna stanovnika iz
Vet-Sana i sela njegovijeh, ni iz Tanaha
i sela njegovijeh, ni stanovnika iz Dora i
sela njegovijeh, ni stanovnika iz Ivleama i
sela njegovijeh, ni stanovnika iz Megida i
sela njegovijeh; i Hananeji stadoše živjeti
u toj zemlji.
28 A kad ojaèa Izrailj, udari na Hananeje
danak, ali ih ne izagna.
29 Ni Jefrem ne izagna Hananeja koji
življahu u Gezeru; nego ostaše Hananeji
s njim u Gezeru.

30 Zavulon ne izagna stanovnika iz Kitrona, ni stanovnika iz Nalola; nego ostaše Hananeji s njim, i plaæahu danak.
31 Asir ne izagna stanovnika iz Akona, ni stanovnika iz Sidona ni iz Alava, ni iz Ahaziva, ni iz Helve, ni iz Afika, ni iz Reova;
32 Nego Asir življaše među Hananejima, stanovnicima one zemlje, jer ih ne izagna.
33 Neftalim ne izagna stanovnika iz Vet-Semesa, ni stanovnika iz Vet-Anata; nego življaše među Hananejima stanovnicima one zemlje; i stanovnici u Vet-Semesu i u Vet-Anatu plaæahu im danak.
34 A Amoreji pritješnjavahu sinove Danove u gori, i ne dadijahu im slaziti u dolinu.
35 I Amoreji stadoše živjeti u gori Eresu, u Ajalonu i u Salvimu; a kad osili ruka doma Josifova, plaæaše danak.
36 A meða Amorejima bješe od gore Akravimske, od stijene pa na više.

2

1 I doðe anðeo Gospodnji od Galgala u Vokim i reèe: izveo sam vas iz Misira i doveo vas u zemlju za koju sam se zakleo ocima vašim; i rekoh: neæu pokvariti zavjeta svojega s vama dovijeka.
2 A vi ne hvatajte vjere sa stanovnicima te zemlje, oltare njihove raskopajte. Ali ne poslušaste glasa mojega. Šta ste to uèinili?
3 Zato i ja rekoh: neæu ih odagnati ispred vas, nego æe vam biti kao trnje, i bogovi njihovi biæe vam zamka.
4 A kad izgovori anðeo Gospodnji ove rijeèi svijem sinovima Izrailjevijem, narod podiže glas svoj i plaka.
5 Zato prozvaše ono mjesto Vokim; i ondje prinesoše žrtve Gospodu.
6 A Isus raspusti narod, i razidoše se sinovi Izrailjevi svaki na svoje našljedstvo, da naslijede zemlju.
7 I služi narod Gospodu svega vijeka Isusova i svega vijeka starješina koje živješe dugo iza Isusa i koje bijahu vidjele sva velika djela Gospodnja što uèini Izrailju.
8 Ali umrije Isus sin Navin sluga Gospodnji, kad mu bješe sto i deset godina.
9 I pogreboše ga u meðama našljedstva njegova u Tamnat-Aresu u gori Jefremovoj sa sjevera gori Gasu.
10 I sav onaj naraštaj pribra se k ocima svojim, i nasta drugi naraštaj iza njih, koji ne poznavaše Gospoda ni djela koja je uèinio Izrailju.
11 I sinovi Izrailjevi èiniše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima.
12 I ostaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje Misirske, i poðoše za drugim bogovima između bogova onijeh naroda koji bijahu oko njih, i klanjaše im se, i razgnjeviše Gospoda.
13 I ostaviše Gospoda, i služiše Valu i Astarotama.
14 I razgnjevi se Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke ljudima koji ih plijenjahu, i prodade ih u ruke neprijateljima njihovijem unaokolo, i ne mogaše se više držati pred neprijateljima svojim.
15 Kuda god polažahu, ruka Gospodnja bješe protiv njih na zlo, kao što bješe rekao Gospod i kao što im se bješe zakleo Gospod; i bijahu u velikoj nevolji.
16 Tada im Gospod podizaše sudije, koji ih izbavljahu iz ruku onijeh što ih plijenjahu.
17 Ali ni sudija svojih ne slušaše, nego èiniše preljubu za drugim bogovima, i klanjaše im se; brzo zaðoše s puta kojim idoše oci njihovi slušajuæi zapovijesti Gospodnje; oni ne èiniše tako.
18 I kad im Gospod podizaše sudije, bijaše Gospod sa svakim sudijom, i izbavljaše ih iz ruku neprijatelja njihovijeh svega vijeka sudijina; jer se sažali Gospodu radi njihova uzdisanja na one koji im krivo èinjahu i koji ih cvijeljahu.
19 A kad sudija umrije, oni se vraæahu opet i bivahu gori od otaca svojih iduæi za bogovima drugim i služeæi im i klanjajuæi im se; ne ostavljahu se djela svojih niti putova svojih opakih.
20 Zato se raspali gnjev Gospodnji na Izrailja, i reèe: kad je taj narod prestupio moj zavjet koji sam zapovjedio ocima

njihovijem, i ne poslušaše glasa mojega,
21 Ni ja neæu više nijednoga goniti ispred njih izmeðu naroda koje ostavi Isus kad umrije,
22 Da njima kušam Izrailja hoæe li se držati puta Gospodnjega hodeæi po njemu, kao što su se držali oci njihovi, ili neæe.
23 I Gospod ostavi te narode i ne izagna ih odmah ne predavši ih u ruke Isusu.

3

1 A ovo su narodi koje ostavi Gospod da njima kuša Izrailja, sve one koji ne znahu za ratove Hananske,
2 Da bi barem natražje sinova Izrailjevijeh znalo i razumjelo što je rat, barem oni koji od prije nijesu znali:
3 Pet kneževina Filistejskih, i svi Hananeji i Sidonci i Jeveji, koji življahu na gori Livanu od gore Val-Ermona do Emata.
4 Ti narodi ostaše da se Izrailj njima kuša, da se vidi hoæe li slušati zapovijesti Gospodnje, koje je zapovjedio ocima njihovijem preko Mojsija.
5 I življahu sinovi Izrailjevi usred Hananeja i Heteja i Amoreja i Ferezeja i Jeveja i Jevuseja.
6 I ženjahu se kæerima njihovijem i udavahu kæeri svoje za sinove njihove, i služahu bogovima njihovijem.
7 I èinjahu sinovi Izrailjevi što je zlo pred Gospodom, i zaboraviše Gospoda Boga svojega i služahu Valima i lugovima.
8 Zato se razgnjevi Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke Husan-Risatajimu caru Mesopotamskom; i služiše sinovi Izrailjevi Husan-Risatajimu osam godina.
9 Potom vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu, i podiže Gospod izbavitelja sinovima Izrailjevijem da ih izbavi, Gotonila sina Kenezova, mlaðega brata Halevova,
10 I bijaše na njemu duh Gospodnji, i suðaše Izrailju; i izide na vojsku, i predade mu Gospod u ruke Husan-Risatajima cara Mesopotamskoga; i ruka njegova nadjaèa Husan-Risatajima.
11 I zemlja bi mirna èetrdeset godina. Potom umrije Gotonilo sin Kenezov.
12 A sinovi Izrailjevi stadoše opet èiniti što je zlo pred Gospodom; a Gospod ukrijepi Eglona cara Moavskoga na Izrailja, jer èinjahu što je zlo pred Gospodom.
13 Jer skupi k sebi sinove Amonove i Amalike, i izašavši pobi Izrailja, i osvojiše grad palmov.
14 I sinovi Izrailjevi služiše Eglonu caru Moavskom osamnaest godina.
15 Potom vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu; i Gospod im podiže izbavitelja Aoda sina Gire sina Venijaminova, èovjeka koji bijaše ljevak. I poslaše sinovi Izrailjevi po njemu dar Eglonu caru Moavskom.
16 A Aod naèini sebi maè s obje strane oštar, od lakta u dužinu; i pripasa ga pod haljine svoje uz desnu bedricu.
17 I odnese dar Eglonu caru Moavskom; a Eglon bješe èovjek vrlo debeo.
18 I kad predade dar, otpusti ljude koji su nosili dar.
19 Pa sam vrativ se od likova kamenijeh, koji bijahu kod Galgala, reèe: imam, care, neku tajnu da ti kažem. A on reèe: muèi! I otidoše od njega svi koji stajahu pred njim.
20 A Aod pristupi k njemu; a on sjeðaše sam u ljetnoj sobi; pa reèe Aod: rijeè Božiju imam da ti kažem. Tada on usta s prijestola.
21 A Aod poteže lijevom rukom svojom i uze maè od desne bedrice, i satjera mu ga u trbuh,
22 I držak uðe za maèem, i salo se sklopi za maèem, te ne može izvuæi maèa iz trbuha; i izide neèist.
23 Potom izide Aod iz sobe, i zatvori vrata za sobom i zakljuèa.
24 A kad on otide, doðoše sluge, i pogledaše, a to vrata od sobe zakljuèana, pa rekoše: valjada ide napolje u klijeti do ljetne sobe.
25 I veæ im se dosadi èekati a vrata se od sobe ne otvoraju, te uzeše ključ i otvoriše, a gle, gospodar im leži na zemlji mrtav.
26 A Aod dokle se oni zabaviše pobježe i proðe likove kamene, i uteèe u Seirot.
27 I kad doðe, zatrubi u trubu u gori Jefremovoj; i sidoše s njim sinovi Izrailjevi

s gore, a on naprijed.
28 Pa im reèe: hajdete za mnom, jer Gospod predade vam u ruke neprijatelje vaše Moavce. I sidoše za njim, i uzeše Moavcima brodove Jordanske, i ne dadijahu nikome prijeæi.
29 I tada pobiše Moavce, oko deset tisuæa ljudi, sve bogate i hrabre, i nijedan ne uteèe.
30 Tako u taj dan potpadoše Moavci pod ruku Izrailjevu; i zemlja bi mirna osamdeset godina.
31 A poslije njega nasta Samegar sin Anatov, i pobi šest stotina Filisteja ostanom volujskim, i izbavi i on Izrailja.

4

1 A po smrti Aodovoj opet sinovi Izrailjevi èiniše što je zlo pred Gospodom.
2 I Gospod ih dade u ruke Javinu caru Hananskom, koji vladaše u Asoru, a vojsci njegovoj bješe vojvoda Sisara, koji življaše u Arosetu neznabožaèkom.
3 I sinovi Izrailjevi vapiše ka Gospodu; jer on imaše devet stotina gvozdenijeh kola, i veoma pritješnjavaše sinove Izrailjeve dvadeset godina.
4 U to vrijeme Devora proroèica, žena Lafidotova, suðaše Izrailju.
5 I Devora stanovaše pod palmom izmeðu Rame i Vetilja u gori Jefremovoj, i dolažahu k njoj sinovi Izrailjevi na sud.
6 A ona poslavši dozva Varaka sina Avinejemova iz Kedesa Neftalimova, i reèe mu: nije li zapovjedio Gospod Bog Izrailjev: idi, skupi narod na goru Tavor, i uzmi sa sobom deset tisuæa ljudi izmeðu sinova Neftalimovijeh i sinova Zavulonovijeh?
7 Jer æu dovesti k tebi na potok Kison Sisaru vojvodu Javinova i kola njegova i ljudstvo njegovo, i predaæu ga tebi u ruke.
8 A Varak joj reèe: ako æeš ti iæi sa mnom, iæi æu; ako li neæeš iæi sa mnom, neæu iæi.
9 A ona reèe: ja æu iæi s tobom, ali neæeš imati slave na putu kojim æeš iæi; jer æe ženi u ruku dati Gospod Sisaru. I ustavši Devora otide s Varakom u Kedes.
10 I Varak sazvavši sinove Zavulonove i Neftalimove u Kedes, povede za sobom deset tisuæa ljudi; i Devora iðaše s njim.
11 A Ever Kenejin bješe se odvojio od Keneja, od sinova Ovava tasta Mojsijeva, i bješe razapeo svoj šator kod hrastova Zanajimskih, a to je kod Kedesa.
12 I javiše Sisari da je izašao Varak sin Avinejemov na goru Tavor.
13 I Sisara skupi sva kola svoja, devet stotina kola gvozdenijeh, i sav narod koji bijaše s njim od Aroseta neznabožaèkoga do potoka Kisona.
14 Tada reèe Devora Varaku: ustani, jer je ovo dan, u koji ti dade Gospod Sisaru u ruke. Ne ide li Gospod pred tobom? I Varak siðe s gore Tavora, i deset tisuæa ljudi za njim.
15 I Gospod smete Sisaru i sva kola njegova i svu vojsku oštrim maèem pred Varakom; i Sisara siðe s kola svojih i pobježe pješice.
16 A Varak potjera kola i vojsku do Aroseta neznabožaèkoga; i pade sva vojska Sisarina od oštroga maèa, ne osta nijedan.
17 A Sisara uteèe pješice do šatora Jailje žene Evera Kenejina; jer bijaše mir meðu Javinom carem Asorskim i domom Evera Kenejina.
18 I izide Jailja na susret Sisari, i reèe mu: skloni se, gospodaru, skloni se kod mene; ne boj se. I on se skloni kod nje u šator, i ona ga pokri pokrivaèem.
19 A on joj reèe: daj mi malo vode da se napijem, jer sam žedan. A ona otvori mijeh mlijeka i napoji ga, pa ga pokri.
20 A on joj reèe: stoj na vratima od šatora, i ako ko doðe i zapita te i reèe: ima li tu ko? reci: nema.
21 Tada Jailja žena Everova uze kolac od šatora, i uze malj u ruku, i pristupi k njemu polako, i satjera mu kolac kroz slijepe oèi, te proðe u zemlju, kad spavaše tvrdo umoran, i umrije.
22 I gle, Varak tjeraše Sisaru, i Jailja mu izide na susret, i reèe mu: hodi da ti pokažem èovjeka kojega tražiš. I uðe k njoj, i gle, Sisara ležaše mrtav, i kolac mu u slijepijem oèima.

23 Tako pokori Bog u onaj dan Javina
cara Hananskoga pred sinovima Izrailje-
vijem.
24 I ruka sinova Izrailjevijeh bivaše sve
teža Javinu caru Hananskom, dokle ne
istrijebiše Javina cara Hananskoga.

5

1 I u taj dan pjeva Devora i Varak sin
Avinejemov govoreæi:
2 Blagosiljajte Gospoda što uèini osvetu
u Izrailju i što narod dragovoljno prista.
3 Èujte carevi, slušajte knezovi; ja, ja
æu Gospodu pjevati, popijevaæu Gospodu
Bogu Izrailjevu.
4 Gospode! kad si slazio sa Sira, kad
si išao iz polja Edomskoga, zemlja se
tresijaše, i nebesa kapahu, oblaci kapahu
vodom.
5 Brda se rastapahu pred Gospodom;
taj Sinaj pred Gospodom Bogom Izrailje-
vijem.
6 Za vremena Samegara sina Anatova,
za vremena Jailjina nesta putova, i koji
iðahu stazama, iðahu krivijem putovima.
7 Nesta sela u Izrailju, nesta ih, dokle ne
nastah ja, Devora, dokle ne nastah majka
Izrailju.
8 On izabra nove bogove, tada rat bijaše
na vratima; viðaše li se štit ili koplje meðu
èetrdeset tisuæa u Izrailju?
9 Srce se moje privilo k upraviteljima
Izrailjevijem, koji dragovoljno pristaše
izmeðu naroda. Blagosiljajte Gospoda.
10 Koji jašete na bijelijem magaricama,
koji sjedite u sudu i koji hodite po
putovima, pripovijedajte.
11 Prestala je praska streljaèka na mjes-
tima gdje se voda crpe; ondje neka
pripovijedaju pravdu Gospodnju, pravdu
k selima njegovijem u Izrailju; tada æe
narod Gospodnji slaziti na vrata.
12 Ustani, ustani, Devoro; ustani, ustani,
zapjevaj pjesmu; ustani, Varaèe, vodi u
ropstvo roblje svoje, sine Avinejemov.
13 Sada æe potlaèeni obladati silnima
iz naroda; Gospod mi dade da vladam
silnima.
14 Iz Jefrema izide korijen njihov na
Amalike; za tobom bješe Venijamin s
narodom tvojim; od Mahira izidoše koji
postavljaju zakone, a od Zavulona pisari.
15 I knezovi Isaharovi biše s Devorom,
Isahar kao i Varak bi poslan u dolinu s
ljudima koje voðaše. U dijelu Ruvimovu
bijahu ljudi visokih misli.
16 Što si sjedio meðu torovima slušajuæi
kako bleje stada? U dijelu Ruvimovu
bijahu ljudi visokih misli.
17 Galad osta s onu stranu Jordana; a
Dan što se zabavi kod laða? Asir zašto
sjede na brijegu morskom i u krševima
svojim osta?
18 Zavulon je narod koji dade dušu svoju
na smrt, tako i Neftalim, na visokom
polju.
19 Doðoše carevi, biše se; biše se carevi
Hananski u Tanahu na vodi Megidskoj; ali
ni mrve srebra ne dobiše.
20 S neba se vojeva, zvijezde s mjesta
svojih vojevaše na Sisaru.
21 Potok Kison odnese ih, potok
Kadimin, potok Kison; pogazila si, dušo
moja, snažno.
22 Tada izotpadaše konjma kopita od
tjeranja junaka njihovijeh.
23 Proklinjite Miroz, reèe anðeo
Gospodnji, proklinjite stanovnike nje-
gove; jer ne doðoše u pomoæ Gospodu,
u pomoæ Gospodu s junacima.
24 Da je blagoslovena mimo žene Jailja
žena Evera Kenejina; mimo žene u
šatorima da je blagoslovena.
25 Zaiska vode, mlijeka mu dade, u
gospodskoj zdjeli donese mu povlaku.
26 Lijevom rukom maši se za kolac a
desnom za malj kovaèki, i udari Sisaru,
razmrska mu glavu; probode i probi mu
slijepe oèi.
27 Meðu noge njezine savi se, pade, leža;
meðu noge njezine savi se, pade; gdje se
savi, ondje pade mrtav.
28 S prozora gledaše majka Sisarina, i
kroz rešetku vikaše: što se tako dugo ne
vraæaju kola njegova? što se tako polako
mièu toèkovi kola njegovijeh?
29 Najmudrije izmeðu dvorkinja njezini-
jeh odgovarahu joj, a i sama odgovaraše
sebi:
30 Nijesu li našli? ne dijele li plijen?
po jednu djevojku, po dvije djevojke na

svakoga. Plijen šaren Sisari, plijen šaren, vezen; šaren, vezen s obje strane, oko vrata onima koji zaplijeniše.

31 Tako da izginu svi neprijatelji tvoji, Gospode; a koji te ljube da budu kao sunce kad izlazi u sili svojoj. I zemlja bi mirna èetrdeset godina.

6

1 A sinovi Izrailjevi èiniše što je zlo pred Gospodom, i Gospod ih dade u ruke Madijanima za sedam godina.

2 I osili ruka Madijanska nad Izrailjem, te od straha Madijanskoga naèiniše sebi sinovi Izrailjevi jame koje su po gorama, i peæine i ograde.

3 I kad bi Izrailjci posijali, dolažahu Madijani i Amalici i istoèni narod, dolažahu na njih.

4 I stavši u oko protiv njih, potirahu rod zemaljski dori do Gaze, i ne ostavljahu hrane u Izrailju, ni ovce ni vola ni magarca.

5 Jer se podizahu sa stadima svojim i sa šatorima svojim, i dolažahu kao skakavci, tako mnogo, i ne bješe broja njima ni kamilama njihovijem, i dolazeæi u zemlju pustošahu je.

6 Tada osiromaši Izrailj veoma od Madijana, i povikaše ka Gospodu sinovi Izrailjevi.

7 A kad povikaše sinovi Izrailjevi ka Gospodu od Madijana,

8 Gospod posla proroka k sinovima Izrailjevijem, a on im reèe: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja sam vas izveo iz Misira, i izveo sam vas iz doma ropskoga,

9 I izbavio sam vas iz ruke Misirske i iz ruke svijeh onijeh koji vas muèahu; i odagnao sam ih ispred vas, i dao sam vama zemlju njihovu.

10 Pak vam rekoh: ja sam Gospod Bog vaš, na bojte se bogova Amoreja u kojih zemlji živite. Ali ne poslušaste glasa mojega.

11 Potom doðe anðeo Gospodnji i sjede pod hrastom u Ofri koji bijaše Joasa Avijezerita; a sin njegov Gedeon vrsijaše pšenicu na gumnu, da bi pobjegao s njom od Madijana.

12 I javi mu se anðeo Gospodnji, i reèe mu: Gospod je s tobom, hrabri junaèe!

13 A Gedeon mu reèe: o gospodaru moj! kad je Gospod s nama, zašto nas snaðe sve ovo? i gdje su sva èudesa njegova, koja nam pripovijedaše oci naši govoreæi: nije li nas Gospod izveo iz Misira? a sada nas je ostavio Gospod i predao u ruke Madijanima.

14 A Gospod ga pogleda i reèe mu: idi u toj sili svojoj, i izbaviæeš Izrailja iz ruku Madijanskih. Ne poslah li te?

15 A on mu reèe: o Gospode, èim æu izbaviti Izrailja? eto, rod je moj najsiromašniji u plemenu Manasijinu, a ja sam najmanji u domu oca svojega.

16 Tada mu reèe Gospod: ja æu biti s tobom, te æeš pobiti Madijance kao jednoga.

17 A Gedeon mu reèe: ako sam našao milost pred tobom, daj mi znak da ti govoriš sa mnom.

18 Nemoj otiæi odavde dokle se ja ne vratim k tebi i donesem dar svoj i stavim preda te. A on reèe: èekaæu dokle se vratiš.

19 Tada otide Gedeon, i zgotovi jare i od efe brašna hljebove prijesne, i metnu meso u kotaricu a juhu u lonac, i donese mu pod hrast, i postavi.

20 A anðeo Božji reèe mu: uzmi to meso i te hljebove prijesne, i metni na onu stijenu, a juhu prolij. I on uèini tako.

21 Tada anðeo Gospodnji pruži kraj od štapa koji mu bješe u ruci i dotaèe se mesa i hljebova prijesnijeh; i podiže se oganj sa stijene i spali meso i hljebove prijesne. I anðeo Gospodnji otide ispred oèiju njegovih.

22 A Gedeon vidjeæi da bješe anðeo Gospodnji, reèe: ah Gospode Bože! zato li vidjeh anðela Gospodnjega licem k licu?

23 A Gospod mu reèe: budi miran, ne boj se, neæeš umrijeti.

24 I Gedeon naèini ondje oltar Gospodu, i nazva ga mir Gospodnji. Stoji i danas u Ofri Avijezeritskoj.

25 I istu noæ reèe mu Gospod: uzmi junca, koji je oca tvojega, junca drugoga od sedam godina; i raskopaj oltar Valov

koji ima otac tvoj, i isijeci lug koji je kod njega.
26 I naèini oltar Gospodu Bogu svojemu navrh ove stijene, na zgodnu mjestu; pa onda uzmi drugoga junca, i prinesi žrtvu paljenicu na drvima onoga luga koji isijeèeš.
27 Tada uze Gedeon deset ljudi izmeðu sluga svojih, i uèini kako mu zapovjedi Gospod; ali se bojaše doma oca svojega i mještana, te ne uèini danju nego uèini noæu.
28 A kad ujutru ustaše mještani, a to raskopan oltar Valov i lug kod njega isjeèen; a junac drugi prinesen na žrtvu paljenicu na oltaru naèinjenom.
29 I rekoše jedan drugomu: ko to uèini? I traživši i raspitavši rekoše: Gedeon sin Joasov uèini to.
30 Pa rekoše mještani Joasu: izvedi sina svojega da se pogubi, što raskopa oltar Valov i što isijeèe lug kod njega.
31 A Joas reèe svjema koji stajahu oko njega: vi li hoæete da branite Vala? vi li hoæete da ga izbavite? ko ga brani, poginuæe jutros. Ako je bog, neka sam raspravi s njim što mu je raskopao oltar.
32 I prozva ga onoga dana Jeroval govoreæi: neka raspravi s njim Val što mu raskopa oltar.
33 A svi Madijani i Amalici i istoèni narod bijahu se skupili i prešavši preko Jordana bijahu stali u oko u dolini Jezraelu,
34 A duh Gospodnji naoruža Gedeona, i on zatrubi u trubu, i skupi oko sebe porodicu Avijezerovu.
35 I posla glasnike po svemu plemenu Manasijinu, i skupiše se oko njega; posla glasnike i u pleme Asirovo i Zavulonovo i Neftalimovo, te i oni izidoše pred njih.
36 Tada reèe Gedeon Bogu: ako æeš ti izbaviti mojom rukom Izrailja, kao što si rekao,
37 Evo, ja æu metnuti runo na gumnu: ako rosa bude samo na runu a po svoj zemlji suho, onda æu znati da æeš mojom rukom izbaviti Izrailja, kao što si rekao.
38 I bi tako; jer kad usta sjutradan, iscijedi runo, i isteèe rose iz runa puna zdjela.
39 Opet reèe Gedeon Bogu: nemoj se gnjeviti na me, da progovorim još jednom; da obidem runom još jednom, neka bude samo runo suho, a po svoj zemlji neka bude rosa.
40 I Bog uèini tako onu noæ; i bi samo runo suho a po svoj zemlji bi rosa.

7

1 I urani Jeroval, to je Gedeon, i sav narod što bijaše s njim, i stadoše u oko kod izvora Aroda; a vojska Madijanska bješe mu sa sjevera kraj gore Moreha u dolini.
2 A Gospod reèe Gedeonu: mnogo je naroda s tobom, zato im neæu dati Madijana u ruke, da se ne bi hvalio Izrailj suprot meni govoreæi: moja me ruka izbavi.
3 Nego sada oglasi da èuje narod i reci: ko se boji i koga je strah, neka se vrati i nek ide odmah ka gori Galadu. I vrati se iz naroda dvadeset i dvije tisuæe; a deset tisuæa osta.
4 Opet reèe Gospod Gedeonu: još je mnogo naroda; svedi ih na vodu, i ondje æu ti ih prebrati; za kojega ti god reèem: taj neka ide s tobom, neka ide s tobom; a za koga ti god reèem: taj neka ne ide s tobom, neka ne ide.
5 I svede narod na vodu; a Gospod reèe Gedeonu: koji stane laptati jezikom vodu, kao što lapæe pas, metni ga na stranu; tako i svakoga koji klekne na koljena da pije.
6 I onijeh koji laptaše, rukom svojom k ustima prinesavši vodu, bješe tri stotine ljudi; a sav ostali narod kleèe na koljena svoja da piju vode.
7 Tada reèe Gospod Gedeonu: s tijeh trista ljudi koji laptaše vodu izbaviæu vas i predaæu ti u ruke Madijane; neka dakle odlazi sav ovaj narod svaki na svoje mjesto.
8 I narod uze brašnjenice i trube; i Gedeon otpusti sve ljude Izrailjce da idu svaki u svoj šator, a onijeh trista ljudi zadrža. A oko Madijanski bijaše niže njega u dolini.

9 I onu noæ reèe mu Gospod: ustani, siði u oko, jer ti ga dadoh u ruke.
10 Ako li se bojiš sam siæi, siði u oko sa Furom momkom svojim,
11 I èuæeš šta govore, pa æe ti osiliti ruke i udariæeš na oko. I siðe on i Fura momak njegov do kraja vojske koja bijaše u okolu.
12 A Madijani i Amalici i sav narod istoèni ležahu po dolini kao skakavci, tako ih bješe mnogo; i kamilama njihovijem ne bješe broja; bješe ih mnogo kao pijeska po brijegu morskom.
13 I kad doðe Gedeon, a to jedan pripovijedaše drugu svojemu san, i govoraše: gle, usnih, a to peèen hljeb jeèmen kotrljaše se k okolu Madijanskom i doðe do šatora i stade udarati o njih, te padahu, i ispremeta ih, i popadaše šatori.
14 A drug mu odgovori i reèe: to nije drugo nego maè Gedeona sina Joasova èovjeka Izrailjca; predao mu je u ruke Bog Madijane i sav ovaj oko.
15 I kad Gedeon èu kako onaj pripovjedi san i kako ga ovaj istumaèi, pokloni se i vrati se u oko Izrailjski i reèe: ustajte, jer vam dade Gospod u ruke oko Madijanski.
16 Potom razdijeli trista ljudi u tri èete, i dade svakome po trubu u ruku i po prazan žban i po luè u žban.
17 I reèe im: na mene gledajte, pa tako èinite; gle, je æu doæi na kraj okola, pa šta ja ušèinim, to èinite.
18 Kad ja zatrubim u trubu i svi koji budu sa mnom, tada i vi zatrubite u trube oko svega okola, i vièite: maè Gospodnji i Gedeonov.
19 I doðe Gedeon i sto ljudi što bijahu s njim na kraj okola, u poèetak srednje straže, istom bijahu promijenili stražu; a oni zatrubiše u trube i polupaše žbanove koje imahu u rukama.
20 Tako tri èete zatrubiše u trube i polupaše žbanove, i držahu u lijevoj ruci luèeve a u desnoj trube trubeæi, i povikaše: maè Gospodnji i Gedeonov.
21 I stadoše svaki na svom mjestu oko vojske; a sva se vojska smete i stadoše vikati i bježati.
22 A kad zatrubiše u trube onijeh tri stotine, Gospod obrati maè svakome na druga njegova po svemu okolu, te pobježe vojska do Vet-Asete, u Zererat, do obale Avel-meolske kod Tavata.
23 A Izrailjci iz plemena Neftalimova i Asirova i iz svega plemena Manasijina stekoše se i goniše Madijane.
24 I Gedeon posla glasnike po svoj gori Jefremovoj govoreæi: siðite pred Madijane i uhvatite im vode do Vetvare duž Jordana. I stekoše se svi ljudi iz plemena Jefremova i uhvatiše vode do Vetvare duž Jordana.
25 I uhvatiše dva kneza Madijanska, Oriva i Ziva, i ubiše Oriva na stijeni Orivovoj, a Ziva ubiše kod tijeska Zivova; i goniše Madijane, i donesoše glavu Orivovu i Zivovu ka Gedeonu preko Jordana.

8

1 A ljudi od plemena Jefremova rekoše mu: šta nam to uèini te nas ne pozva kad poðe u boj na Madijane? I vikahu na nj žestoko.
2 A on im reèe: pa šta sam uèinio tako kao vi? nije li pabirèenje Jefremovo bolje nego berba Avijezerova?
3 Vama je u ruke dao Gospod knezove Madijanske, Oriva i Ziva; pa što ja mogoh uèiniti tako kao vi? Tada se utiša duh njihov prema njemu kad tako govori.
4 A kad Gedeon doðe na Jordan, prijeðe preko njega s trista ljudi koji bjehu s njim, a bjehu umorni goneæi.
5 Pa reèe ljudima Sokoæanima: dajte nekoliko hljebova narodu koji ide za mnom, jer su umorni, a ja gonim Zeveja i Salmana careve Madijanske.
6 A glavari Sokotski rekoše mu: je li pesnica Zevejeva i Salmanova veæ u tvojoj ruci da damo hljeba tvojoj vojsci?
7 A Gedeon im reèe: kad mi Bog preda Zeveja i Salmana u ruku, tada æu pomlatiti tjelesa vaša trnjem iz ove pustinje i draèom.
8 I otide odande u Fanuil, i reèe Fanuiljanima isto onako, a oni mu odgovoriše kao što odgovoriše ljudi u Sokotu.
9 Zato i ljudima Fanuiljanima reèe: kad se vratim zdravo, razvaliæu tu kulu.

10 A Zevej i Salman bijahu u Karkoru,
i vojska njihova s njima, oko petnaest
tisuæa, što ih god osta od sve vojske
istoène; a pobijenijeh bijaše sto i dvadeset
tisuæa ljudi koji mahahu maèem.
11 I otide Gedeon preko onijeh što žive
pod šatorima, s istoka Novi i Jogveji,
i udari na vojsku kad vojska stajaše
bezbrižna.
12 A Zevej i Salman pobjegoše, a on
ih potjera, i uhvati dva cara Madijanska,
Zeveja i Salmana, i raspudi svu vojsku.
13 I vrati se Gedeon sin Joasov iz boja
prije sunèanoga roðaja.
14 I uhvati momka iz Sokota, i ispitiva
ga; a on mu popisa knezove Sokotske i
starješine, sedamdeset i sedam ljudi.
15 Pa kad doðe k Sokoæanima, reèe:
evo Zeveja i Salmana, za koje mi se
rugaste govoreæi: je li pesnica Zevejeva
i Salmanova veæ u tvojoj ruci, da damo
hljeba umornijem ljudima tvojim?
16 I uzevši starješine onoga mjesta i
trnja iz pustinje i draèe dade na njima
ugled Sokoæanima.
17 I kulu Fanuilsku razvali i pobi ljude
tamošnje.
18 Potom reèe Zeveju i Salmanu: kaki
bjehu ljudi koje pobiste na Tavoru? A oni
rekoše: taki kao ti; svaki bješe na oèima
kao carski sin.
19 A on reèe: to bjehu moja braæa,
sinovi moje matere. Tako Gospod bio živ!
da ste ih ostavili u životu, ne bih vas
pogubio.
20 Tada reèe Jeteru prvencu svojemu:
ustani, pogubi ih. Ali dijete ne izvuèe
maèa svojega, jer se bojaše, jer bješe još
dijete.
21 Tada reèe Zevej i Salman: ustani ti,
uloži na nas; jer kakav je èovjek onaka
mu je i snaga. I ustavši Gedeon pogubi
Zeveja i Salmana, i uze mjeseèiæe koji
bijahu o vratovima kamila njihovijeh.
22 Potom rekoše Izrailjci Gedeonu: budi
nam gospodar ti i sin tvoj i sin sina tvojega, jer si nas izbavio iz ruke Madijanske.
23 A Gedeon im reèe: neæu vam ja
biti gospodar, niti æe vam sin moj biti
gospodar; Gospod æe vam biti Gospodar.
24 Još im reèe Gedeon: jedno æu iskati
od vas: da mi date svaki grivnu od plijena
svojega. A grivne imahu zlatne, jer bjehu
Ismailjci.
25 I odgovoriše: daæemo drage volje. I
razastrvši haljinu bacaše na nju grivne,
svaki od plijena svojega.
26 I bješe na mjeru zlatnijeh grivana što
iziska tisuæa i sedam stotina sikala zlata,
osim mjeseèiæa i lanèiæa i haljina skerletnijeh, što nošahu carevi Madijanski, i
osim litarova, što bijahu oko vrata kamila
njihovijeh.
27 I Gedeon naèini od toga opleæak, i
ostavi ga u svojem gradu Ofri; i ondje sav
Izrailj stade èiniti preljubu za njim, i bi
Gedeonu i domu njegovu zamka.
28 Tako biše pokoreni Madijani pred
sinovima Izrailjevijem, i više ne digoše
glave. I zemlja bi mirna èetrdeset godina
za vijeka Gedeonova.
29 I otišav Jeroval sin Joasov osta u
svojoj kuæi.
30 A imaše Gedeon sedamdeset sinova,
koji izidoše od bedara njegovijeh, jer
imaše mnogo žena.
31 A inoèa njegova, koja bijaše u Sihemu, i ona mu rodi sina, i nadje mu ime
Avimeleh.
32 Potom umrije Gedeon sin Joasov u
dobroj starosti, i bi pogreben u grobu
Joasa oca svojega Avijezerita u Ofri.
33 A kad umrije Gedeon, opet sinovi
Izrailjevi èiniše preljubu za Valima, i
postaviše sebi Val-Verita za boga.
34 I ne sjeæaše se sinovi Izrailjevi
Gospoda Boga svojega, koji ih je izbavio
iz ruku svijeh neprijatelja njihovijeh
unaokolo,
35 I ne uèiniše milosti domu Jerovala
Gedeona prema svemu dobru što je on
uèinio Izrailju.

9

1 I Avimeleh sin Jerovalov otide u Sihem
k braæi matere svoje i reèe njima i
svemu rodu otaèkoga doma matere svoje
govoreæi:
2 Kažite svijem Sihemljanima: šta vam
je bolje, da su vam gospodari sedamdeset
ljudi, svi sinovi Jerovalovi, ili da vam je

gospodar jedan èovjek? I opominjite se da sam ja kost vaša i tijelo vaše.
3 Tada rekoše braæa matere njegove za nj svijem Sihemljanima sve te rijeèi, i srce njihovo privi se k Avimelehu, jer rekoše: naš je brat.
4 I dadoše mu sedamdeset sikala srebra iz doma Val-Veritova, za koje najmi Avimeleh ljudi praznova i skitnica, te iðahu za njim.
5 I doðe u kuæu oca svojega u Ofru, i pobi braæu svoju, sinove Jerovalove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu; ali osta Jotam najmlaði sin Jerovalov, jer se sakri.
6 Tada se skupiše svi Sihemljani i sav dom Milov, i otidoše i postaviše Avimeleha carem kod hrasta koji stoji u Sihemu.
7 A kad to javiše Jotamu, otide i stade navrh gore Garizina, i podigavši glas svoj povika i reèe im: èujte me, Sihemljani, tako vas Bog èuo!
8 Išla drveta da pomažu sebi cara, pa rekoše maslini: budi nam car.
9 A maslina im reèe: zar ja da ostavim pretilinu svoju, kojom se èast èini Bogu i ljudima, pa da idem da tumaram za druga drveta?
10 Potom rekoše drveta smokvi: hodi ti, budi nam car.
11 A smokva im reèe: zar ja da ostavim slast svoju i krasni rod svoj, pa da idem da tumaram za druga drveta?
12 Tada rekoše drveta vinovoj lozi: hodi ti, budi nam car.
13 A loza im reèe: zar ja da ostavim vino svoje, koje veseli Boga i ljude, pa da idem da tumaram za druga drveta?
14 Tada sva drveta rekoše trnu: hodi ti, budi nam car.
15 A trn odgovori drvetima: ako doista hoæete mene da pomažete sebi za cara, hodite sklonite se u hlad moj; ako li neæete, neka izide oganj iz trna i spali kedre Livanske.
16 Tako sada, jeste li pravo i pošteno radili postavivši Avimeleha carem? i jeste li dobro uèinili Jerovalu i domu njegovu? i jeste li mu uèinili kako vas je zadužio?
17 Jer je otac moj vojevao za vas i nije mario za život svoj, i izbavio vas je iz ruku Madijanskih.
18 A vi danas ustaste na dom oca mojega, i pobiste sinove njegove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu, i postaviste carem Avimeleha, sina sluškinje njegove, nad Sihemljanima zato što je brat vaš.
19 Ako ste pravo i pošteno radili danas prema Jerovalu i njegovu domu, veselite se s Avimeleha i on neka se veseli s vas.
20 Ako li nijeste, neka izide oganj od Avimeleha i spali Sihemljane i dom Milov, i neka izide oganj od Sihemljana i od doma Milova i spali Avimeleha.
21 Tada pobježe Jotam, i pobjegav doðe u Vir, i ondje osta bojeæi se Avimeleha brata svojega.
22 I vlada Avimeleh Izrailjem tri godine.
23 Ali Bog pusti zlu volju među Avimeleha i među Sihemljane; i Sihemljani iznevjeriše Avimeleha,
24 Da bi se osvetila nepravda uèinjena na sedamdeset sinova Jerovalovijeh, i krv njihova da bi došla na Avimeleha brata njihova, koji ih ubi, i na Sihemljane, koji ukrijepiše ruku njegovu da ubije braæu svoju.
25 I Sihemljani pometaše mu zasjede po vrhovima gorskim, pa plijenjahu sve koji prolažahu mimo njih onijem putem. I bi javljeno Avimelehu.
26 Potom doðe Gal sin Evedov sa svojom braæom, i uljezoše u Sihem, i Sihemljani se pouzdaše u nj.
27 I izašavši u polje braše vinograde svoje i gaziše grožðe, i veseliše se; i uðoše u kuæu boga svojega, i jedoše i piše, i psovaše Avimeleha.
28 I Gal sin Evedov reèe: ko je Avimeleh i šta je Sihem, da mu služimo? Nije li sin Jerovalov? a Zevul nije li njegov pristav? Služite sinovima Emora oca Sihemova. A što bismo služili tomu?
29 O kad bi taj narod bio pod mojom rukom, da smetnem Avimeleha! I reèe Avimelehu: prikupi vojsku svoju, i izidi.
30 A kad èu Zevul, upravitelj gradski, rijeèi Gala sina Evedova, razgnjevi se vrlo.
31 I posla tajno poslanike k Avimelehu i poruèi mu: evo Gal sin Evedov i braæa mu doðoše u Sihem, i evo pobuniše grad na te.

32 Nego ustani noæu ti i narod što je s
tobom, i zasjedi u polju.
33 A ujutru kad sunce ograne, digni se
i udari na grad; i evo on i narod koji je
s njim izaæi æe preda te, pa uèini s njim
što ti može ruka.
34 I Avimeleh usta noæu i sav narod što
bješe s njim; i zasjedoše Sihemu u èetiri
èete.
35 A Gal sin Evedov izide i stade pred
vratima gradskim; a Avimeleh i narod što
bješe s njim izide iz zasjede.
36 A Gal vidjev narod reèe Zevulu:
eno narod slazi svrh gore. A Zevul mu
odgovori: od sjena gorskoga èine ti se
ljudi.
37 Opet progovori Gal i reèe: eno narod
slazi s visa, i èeta jedna ide putem k šumi
Meonenimskoj.
38 A Zevul mu reèe: gdje su ti sada
usta, kojima si govorio: ko je Avimeleh da
mu služimo? Nije li to onaj narod koji si
prezirao? Izidi sada, i bij se s njim.
39 I izide Gal pred Sihemljanima, i pobi
se s Avimelehom.
40 Ali Avimeleh ga potjera, i on pobježe
od njega; i padoše mnogi pobijeni do
samijeh vrata gradskih.
41 I Avimeleh osta u Arumi; a Zevul ist-
jera Gala i braæu njegovu, te ne mogahu
sjedeti u Sihemu.
42 A sjutradan izide narod u polje, i bi
javljeno Avimelehu.
43 A on uze narod svoj i razdijeli ga u
tri èete, i namjesti ih u zasjedu u polju; i
kad vidje gdje narod izlazi iz grada, skoèi
na njih i pobi ih.
44 Jer Avimeleh i èeta koja bijaše s njim
udariše i stadoše kod vrata gradskih; a
druge dvije èete udariše na sve one koji
bijahu u polju, i pobiše ih.
45 I Avimeleh bijaše grad vas onaj dan,
i uze ga, i pobi narod koji bješe u njemu,
i raskopa grad, i posija so po njemu.
46 A kad to èuše koji bijahu u kuli Si-
hemskoj, uðoše u kulu kuæe boga Verita.
47 I bi javljeno Avimelehu da su se ondje
skupili svi koji bijahu u kuli Sihemskoj.
48 Tada Avimeleh izide na goru Salmon,
on i sav narod što bješe s njim; i uzev
Avimeleh sjekiru u ruku otsijeèe granu od
drveta i podiže je i metnu je na rame,
i reèe narodu koji bijaše s njim: što
vidjeste da sam ja uèinio, brzo èinite kao
ja.
49 I svaki iz naroda otsijeèe sebi granu, i
poðoše za Avimelehom i pometaše grane
oko kule, i zapališe njima grad; i izgiboše
svi koji bijahu u kuli Sihemskoj, oko
tisuæu ljudi i žena.
50 Potom otide Avimeleh na Teves, i
stade u oko kod Tevesa, i uze ga.
51 A bijaše tvrda kula usred grada, i
u nju pobjegoše svi ljudi i žene i svi
graðani, i zatvorivši se popeše se na krov
od kule.
52 A Avimeleh doðe do kule i udari na
nju, i doðe do vrata od kule da je zapali
ognjem.
53 Ali jedna žena baci komad žrvnja na
glavu Avimelehu i razbi mu glavu.
54 A on brže viknu momka koji mu
nošaše oružje, i reèe mu: izvadi maè svoj
i ubij me, da ne reku za me: žena ga
je ubila. I probode ga sluga njegov, te
umrije.
55 A kad vidješe Izrailjci gdje pogibe
Avimeleh, otidoše svaki u svoje mjesto.
56 Tako plati Bog Avimelehu za zlo koje
je uèinio ocu svojemu ubivši sedamdeset
braæe svoje.
57 I sve zlo ljudi Sihemljana povrati Bog
na njihove glave, i steèe im se kletva
Jotama sina Jerovalova.

10

1 A poslije Avimeleha usta da izbavi
Izrailja Tola sin Fuve sina Dodova, èovjek
plemena Isaharova, koji sjeðaše u Samiru
u gori Jefremovoj.
2 I bi sudija Izrailju dvadeset i tri go-
dine, pa umrije i bi pogreben u Samiru.
3 Poslije njega usta Jair od plemena
Galadova, i bi sudija Izrailju dvadeset i
dvije godine;
4 I imaše trideset sinova, koji jahahu
na tridesetoro magaradi, i imahu trideset
gradova, koji se zovu sela Jairova do
danas i jesu u zemlji Galadovoj.
5 I umrije Jair, i bi pogreben u Kamonu.
6 A sinovi Izrailjevi opet èiniše što je
zlo pred Gospodom, i služiše Valima i

Astarotama, i bogovima Sirskim, i bogovima Sidonskim, i bogovima Moavskim, i bogovima sinova Amonovijeh i bogovima Filistejskim; i ostaviše Gospoda i ne služiše mu.
7 Zato se razgnjevi Gospod na Izrailja, te ih dade u ruke Filistejima i u ruke sinovima Amonovijem.
8 A oni gaziše i satiraše sinove Izrailjeve od one godine osamnaest godina, sve sinove Izrailjeve koji bijahu s onu stranu Jordana, u zemlji Amorejskoj, koja je u Galadu.
9 I prijeðoše sinovi Amonovi preko Jordana da se biju i s Judom i s Venijaminom i s domom Jefremovijem; i bi Izrailj u velikoj nevolji.
10 Tada vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu govoreæi: sagriješismo ti što ostavismo Boga svojega i služismo Valima.
11 A Gospod reèe sinovima Izrailjevijem: od Misiraca i od Amoreja i od sinova Amonovijeh i od Filisteja,
12 I od Sidonjana i od Amalika i od Maonaca, koji vas muèiše, nijesam li vas izbavljao kad vapijaste k meni?
13 Ali vi ostaviste mene i služiste drugim bogovima; zato vas više neæu izbavljati.
14 Idite i vièite one bogove koje ste izabrali, neka vas oni izbave u nevolji vašoj.
15 A sinovi Izrailjevi rekoše Gospodu: sagriješismo; èini s nama što ti je drago, samo nas sada izbavi.
16 I pobacaše izmeðu sebe bogove tuðe, i stadoše služiti Gospodu; i sažali mu se radi muke sinova Izrailjevijeh.
17 A sinovi Amonovi skupiše se i stadoše u oko u Galadu; skupiše se i sinovi Izrailjevi i stadoše u oko u Mispi.
18 A narod i knezovi Galadski rekoše jedan drugomu: ko æe poèeti boj sa sinovima Amonovijem? on neka bude poglavar svjema koji žive u Galadu.

11

1 A Jeftaj od Galada bijaše hrabar junak, ali sin jedne kurve, s kojom Galad rodi Jeftaja.
2 Ali Galadu i žena njegova rodi sinova, pa kad dorastoše sinovi te žene, otjeraše Jeftaja rekavši mu: neæeš imati našljedstva u domu oca našega, jer si sin druge žene.
3 Zato pobježe Jeftaj od braæe svoje, i nastani se u zemlji Tovu; i stekoše se k njemu ljudi praznovi, i iðahu s njim.
4 A poslije nekoga vremena zavojštiše sinovi Amonovi na Izrailja;
5 I kad zavojštiše sinovi Amonovi na Izrailja, otidoše starješine Galadske da dovedu Jeftaja iz zemlje Tova.
6 I rekoše Jeftaju: hodi i budi nam vojvoda, da vojujemo sa sinovima Amonovijem.
7 A Jeftaj reèe starješinama Galadskim: ne mrzite li vi na me, i ne istjeraste li me iz doma oca mojega? Što ste dakle došli k meni sada kad ste u nevolji?
8 A starješine Galadske rekoše Jeftaju: zato smo sada došli opet k tebi da poðeš s nama i da vojuješ sa sinovima Amonovijem i da nam budeš poglavar svjema koji živimo u Galadu.
9 A Jeftaj reèe starješinama Galadskim: kad hoæete da me odvedete natrag da vojujem sa sinovima Amonovijem, ako mi ih da Gospod, hoæu li vam biti poglavar?
10 A starješine Galadske rekoše Jeftaju: Gospod neka bude svjedok meðu nama, ako ne uèinimo kako si kazao.
11 Tada otide Jeftaj sa starješinama Galadskim, i narod ga postavi poglavarem i vojvodom nad sobom; i Jeftaj izgovori pred Gospodom u Mispi sve rijeèi koje bješe rekao.
12 Potom posla Jeftaj poslanike k caru sinova Amonovijeh, i poruèi: šta imaš ti sa mnom, te si došao k meni da ratuješ po mojoj zemlji?
13 A car sinova Amonovijeh reèe poslanicima Jeftajevim: što je uzeo Izrailj moju zemlju kad doðe iz Misira, od Arnona do Javoka i do Jordana; sada dakle vrati mi je s mirom.
14 Ali Jeftaj posla opet poslanike k caru sinova Amonovijeh,
15 I poruèi mu: ovako veli Jeftaj: nije uzeo Izrailj zemlje Moavske ni zemlje

sinova Amonovijeh.
16 Nego izašavši iz Misira prijeđe Izrailj preko pustinje do Crvenoga Mora i dođe do Kadisa.
17 I posla Izrailj poslanike k caru Edomskomu i reèe: pusti da proðem kroz tvoju zemlju. Ali ne posluša car Edomski. Posla takoðe k caru Moavskomu; ali ni on ne htje. I tako staja Izrailj u Kadisu.
18 Potom iduæi preko pustinje obide zemlju Edomsku i zemlju Moavsku, i došavši s istoka zemlji Moavskoj stade u oko s onu stranu Arnona; ali ne prijeðoše preko meðe Moavske, jer Arnon bješe meða Moavska.
19 Nego posla Izrailj poslanike k Sionu caru Amorejskomu, caru Esevonskomu, i reèe mu Izrailj: dopusti nam da proðemo kroz tvoju zemlju do svojega mjesta.
20 Ali Sion ne vjerova Izrailju da ga pusti da prijeđe preko meðe njegove, nego Sion skupi sav svoj narod i stadoše u oko u Jasi, i pobi se s Izrailjem.
21 A Gospod Bog Izrailjev predade Siona i sav narod njegov u ruke sinovima Izrailjevijem, te ih pobiše; i zadobi Izrailj svu zemlju Amoreja, koji življahu u onoj zemlji.
22 Zadobiše svu zemlju Amorejsku od Arnona do Javoka, i od pustinje do Jordana.
23 Tako je dakle Gospod Bog Izrailjev otjerao Amoreje ispred naroda svojega Izrailja, pa ti li hoæeš da je zemlja njihova tvoja?
24 Nije li tvoje ono što ti da da je tvoje Hemos bog tvoj? tako koga god Gospod Bog naš otjera ispred nas, onoga je zemlja naša.
25 Ili si ti po èem bolji od Valaka sina Seforova cara Moavskoga? Je li se on kad svaðao s Izrailjem? Je li kad vojevao s nama?
26 Izrailj živi u Esevonu i u selima njegovijem i u Aroiru i selima njegovijem i po svijem gradovima duž Arnona tri stotine godina; zašto ne oteste za toliko vremena?
27 I tako nijesam ja tebi skrivio, nego ti meni èiniš zlo ratujuæi na me. Gospod sudija nek sudi danas izmeðu sinova Izrailjevijeh i sinova Amonovijeh.
28 Ali car sinova Amonovijeh ne posluša rijeèi koje mu poruèi Jeftaj.
29 I siðe na Jeftaja duh Gospodnji, te proðe kroz Galad i kroz Manasiju, proðe i Mispu Galadsku, i od Mispe Galadske doðe do sinova Amonovijeh.
30 I zavjetova Jeftaj zavjet Gospodu i reèe: ako mi daš sinove Amonove u ruke,
31 Što god izide na vrata iz kuæe moje na susret meni, kad se vratim zdrav od sinova Amonovijeh, biæe Gospodnje, i prinijeæu na žrtvu paljenicu.
32 I tako doðe Jeftaj do sinova Amonovijeh da se bije s njima; i Gospod mu ih dade u ruke.
33 I pobi ih od Aroira pa do Minita u dvadeset gradova i do ravnice vinogradske u boju vrlo velikom; i sinovi Amonovi biše pokoreni pred sinovima Izrailjevijem.
34 A kad se vraæaše Jeftaj kuæi svojoj u Mispu, gle, kæi njegova izide mu na susret s bubnjima i sviralama; ona mu bijaše jedinica, i osim nje ne imaše ni sina ni kæeri.
35 Pa kad je ugleda, razdrije haljine svoje i reèe: ah kæeri moja! vele li me obori! ti si od onijeh što me cvijele; jer sam otvorio usta svoja ka Gospodu, i ne mogu poreæi.
36 A ona mu reèe: oèe moj, kad si otvorio usta svoja ka Gospodu, uèini mi, kako je izašlo iz usta tvojih, kad te je Gospod osvetio od neprijatelja tvojih, sinova Amonovijeh.
37 Još reèe ocu svojemu: uèini mi ovo: ostavi me do dva mjeseca da otidem da se popnem na gore da oplaèem svoje djevojaštvo s drugama svojim.
38 A on joj reèe: idi. I pusti je na dva mjeseca, i ona otide s drugama svojim i oplakiva djevojaštvo svoje po gorama.
39 A kad proðoše dva mjeseca, vrati se k ocu svojemu, i on svrši na njoj zavjet svoj koji bješe zavjetovao. A ona ne pozna èovjeka. I posta obièaj u Izrailju
40 Da od godine do godine idu kæeri Izrailjeve da plaèu za kæerju Jeftaja od Galada, èetiri dana u godini.

12

1 A ljudi od plemena Jefremova skupiše
se, i prešavši na sjever rekoše Jeftaju:
zašto si išao u boj na sinove Amonove
a nas nijesi pozvao da idemo s tobom?
spaliæemo ognjem dom tvoj i tebe.
2 A Jeftaj im reèe: imah veliku raspru
sa sinovima Amonovijem ja i moj narod,
i pozvah vas, ali me ne izbaviste iz ruku
njegovijeh.
3 Pa videæi da me ne izbaviste, stavih
dušu svoju u ruku svoju, i otidoh na
sinove Amonove, i Gospod mi ih dade u
ruke; pa što ste sada došli k meni da se
bijete sa mnom?
4 Tada Jeftaj skupi sve ljude od Galada, i
udari na Jefrema; i ljudi od Galada pobiše
Jefrema; jer govorahu: bjegunci ste Jefremovi vi, ljudi od Galada, koji se bavite
među Jefremom i među Manasijom.
5 I Galad uze Jefremu brodove Jordanske. I kad koji od Jefrema dobježe i
reèe: pusti me da prijeđem, rekoše mu
oni od Galada: jesi li od Jefrema? I kad
on reèe: nijesam,
6 Onda mu rekoše: reci: Šibolet. A
on reèe: Sibolet, ne moguæi dobro izgovoriti. Tada ga uhvatiše i zaklaše na brodu
Jordanskom. I pogibe u ono vrijeme
iz plemena Jefremova èetrdeset i dvije
tisuæe.
7 I Jeftaj bi sudija Izrailju šest godina; i
umrije, i bi pogreben u gradu Galadskom.
8 A poslije njega bi sudija Izrailju
Avesan iz Vitlejema.
9 I imaše trideset sinova i trideset
kæeri, koje razuda iz kuæe, a trideset
djevojaka dovede sinovima svojim iz
drugih kuæa; i bi sudija Izrailju sedam
godina.
10 Potom umrije Avesan, i bi pogreben
u Vitlejemu.
11 A poslije njega bi sudija Izrailju Elon
od Zavulona; on bi sudija Izrailju deset
godina.
12 Potom umrije Elon od Zavulona i bi
pogreben u Ajalonu u zemlji Zavulonovoj.
13 Poslije njega bi sudija Izrailju Avdon
sin Elilov Faratonjanin.
14 On imaše èetrdeset sinova i trideset
unuka, koji jahahu sedamdesetoro magaradi. I bi sudija Izrailju osam godina.
15 Potom umrije Avdon sin Elilov Faratonjanin, i bi pogreben u Faratonu u
zemlji Jefremovoj na gori Amalièkoj.

13

1 A sinovi Izrailjevi opet èiniše što je zlo
pred Gospodom, i Gospod ih dade u ruke
Filistejima za èetrdeset godina.
2 A bijaše jedan èovjek od Saraje od
plemena sinova Danovijeh, po imenu
Manoje, i žena mu bješe nerotkinja, i ne
raðaše.
3 Toj ženi javi se anðeo Gospodnji i reèe
joj: gle, ti si sad nerotkinja, i nijesi raðala;
ali æeš zatrudnjeti i rodiæeš sina.
4 Nego sada èuvaj se da ne piješ vina ni
silovita piæa, i da ne jedeš ništa neèisto.
5 Jer gle, zatrudnjeæeš, i rodiæeš sina,
i britva da ne prijeđe po njegovoj glavi,
jer æe dijete biti nazirej Božji od utrobe
materine, i on æe poèeti izbavljati Izrailja
iz ruku Filistejskih.
6 I žena doðe i reèe mužu svojemu
govoreæi: èovjek Božji doðe k meni, i lice
mu bijaše kao lice anðela Božijega, vrlo
strašno; ali ga ne zapitah odakle je, niti
mi on kaza svojega imena.
7 Nego mi reèe: gle, ti æeš zatrudnjeti,
i rodiæeš sina; zato sada ne pij vina
ni silovita piæa i ne jedi ništa neèisto;
jer æe dijete biti nazirej Božji od utrobe
materine pa do smrti.
8 Tada se Manoje pomoli Gospodu i
reèe: o Gospode! neka opet doðe k nama
èovjek Božji, kojega si slao, da nas nauèi
šta æemo èiniti s djetetom, kad se rodi.
9 I usliši Gospod glas Manojev; i doðe
opet anðeo Gospodnji k ženi kad sjeðaše
u polju; a Manoje muž njezin ne bješe kod
nje.
10 Tada žena brže otrèa i javi mužu
svojemu govoreæi mu: evo, javi mi se
onaj èovjek, koji mi je prije dolazio.
11 A Manoje ustavši poðe sa ženom
svojom; i kad doðe k èovjeku, reèe mu:
jesi li ti onaj èovjek što je govorio ovoj
ženi? On odgovori: jesam.

12 A Manoje reèe: kad bude što si kazao,
kako æe biti pravilo za dijete i šta æe
èiniti s njim?
13 A anðeo Gospodnji reèe Manoju:
žena neka se èuva od svega što sam joj
kazao.
14 Neka ne jede ništa što dolazi s vinove
loze, i vina ni silovita piæa neka ne pije,
i ništa neèisto neka ne jede. Što sam joj
zapovjedio sve neka drži.
15 Tada reèe Manoje anðelu Gospod-
njemu: radi bismo te ustaviti da ti zgo-
tovimo jare.
16 A anðeo Gospodnji odgovori Manoju:
da me i ustaviš, neæu jesti tvojega jela;
nego ako hoæeš zgotoviti žrtvu paljenicu,
prinesi je Gospodu. Jer Manoje nije znao
da je anðeo Gospodnji.
17 Opet reèe Manoje anðelu Gospod-
njemu: kako ti je ime? da ti zahvalimo
kad se zbude što si rekao.
18 A anðeo Gospodnji odgovori mu: što
pitaš za ime moje? Èudno je.
19 Tada Manoje uze jare i dar, i prinese
Gospodu na stijeni; a anðeo uèini èudo
pred Manojem i ženom njegovom;
20 Jer kad se podiže plamen s oltara
k nebu, anðeo Gospodnji podiže se u
plamenu s oltara; a Manoje i žena njegova
videæi to padoše nièice na zemlju;
21 I anðeo se Gospodnji ne javi više
Manoju ni ženi njegovoj. Tada Manoje
razumje da je anðeo Gospodnji.
22 I reèe Manoje ženi svojoj: zacijelo
æemo umrijeti, jer vidjesmo Boga.
23 A žena mu reèe: kad bi htio Bog da
nas ubije, ne bi primio iz naših ruku žrtve
paljenice ni dara, niti bi nam pokazao
svega ovoga, niti bi nam sad objavio takih
stvari.
24 I tako ta žena rodi sina, i nadje mu
ime Samson; i dete odraste, i Gospod ga
blagoslovi.
25 I duh Gospodnji poèe hoditi s njim po
okolu Danovu, između Saraje i Estaola.

14

1 I siðe Samson u Tamnat, i vidje ondje
jednu djevojku između kæeri Filistejskih.
2 I vrativši se kaza ocu svojemu i materi
svojoj govoreæi: vidjeh djevojku u Tam-
natu između kæeri Filistejskih; oženite
me njom.
3 A otac i mati rekoše mu: zar nema
djevojke među kæerima tvoje braæe u
svem narodu mom, da ideš da se oženiš
između Filisteja neobrezanijeh? A Sam-
son odgovori ocu svojemu: njom me
oženi, jer mi je ona omiljela.
4 A otac i mati njegova ne znadijahu
da je to od Gospoda, i da traži zadjevicu
s Filistejima; jer u ono vrijeme Filisteji
vladahu sinovima Izrailjevijem.
5 I tako side Samson s ocem svojim i s
materom svojom u Tamnat, i kad doðoše
do vinograda Tamnatskih, gle, mlad lav
rièuæi sukobi ga.
6 I duh Gospodnji side na nj, te rastrže
lava kao jare nemajuæi ništa u ruci: i ne
kaza ocu ni materi šta je uèinio.
7 I tako došavši govori s djevojkom, i
ona omilje Samsonu.
8 A poslije nekoliko dana iduæi opet da
je odvede, svrne da vidi mrtvoga lava; a
gle, u mrtvom lavu roj pèela i med.
9 I izvadi ga u ruku, i poðe putem
jeduæi; i kad doðe k ocu i materi, dade im
te jedoše; ali im ne reèe da je iz mrtvoga
lava izvadio med.
10 I tako doðe otac njegov k onoj djevo-
jci, i Samson uèini ondje veselje, jer tako
èinjahu momci.
11 I kad ga vidješe Filisteji, izabraše
trideset druga da budu s njim.
12 I reèe im Samson: ja æu vam
zagonenuti zagonetku, pa ako mi je
odgonenete za sedam dana dok je veselje
i pogodite, daæu vam trideset košulja i
tridesetore sveèane haljine.
13 Ako li ne odgonenete, vi æete
dati meni trideset košulja i tridesetore
sveèane haljine. A oni mu rekoše: zago-
neni zagonetku svoju, da èujemo.
14 Tada im reèe: od onoga koji jede izide
jelo, i od ljutoga izide slatko. I ne mogoše
odgonenuti zagonetke tri dana.
15 I sedmi dan rekoše ženi Samsonovoj:
nagovori muža svojega da nam kaže
zagonetku, ili æemo spaliti ognjem tebe i

dom oca tvojega. Jeste li nas zato pozvali da nam uzmete imanje? je li tako?

16 I stade plakati žena Samsonova pred njim govoreæi: ti mrziš na me, i ti me ne ljubiš; zagonenuo si zagonetku sinovima naroda mojega, a neæeš meni da je kažeš. A on joj reèe: gle, ni ocu svojemu ni materi svojoj nijesam je kazao, a tebi da je kažem?

17 I ona plaka pred njim za sedam dana dokle trajaše veselje. A sedmi dan kaza joj, jer bješe navalila na nj; a ona kaza zagonetku sinovima naroda svojega.

18 Tada mu rekoše ljudi grada onoga sedmi dan dok sunce ne zaðe: šta je slaðe od meda, i šta je ljuæe od lava? A on im reèe: da nijeste orali na mojoj junici, ne biste pogodili moje zagonetke.

19 I doðe na nj duh Gospodnji, te siðe u Askalon, i pobi ondje trideset ljudi, i uze odijelo s njih i dade sveèane haljine onima koji odgonenuše zagonetku; i rasrdi se vrlo i otide kuæi oca svojega.

20 A žena Samsonova udade se za druga njegova, s kojim se bijaše udružio.

15

1 A poslije nekoliko dana, o pšenièenoj žetvi, doðe Samson da pohodi ženu svoju donesavši joj jare, i reèe: idem k ženi svojoj u ložnicu. Ali mu otac njezin ne dade da uðe.

2 Jer reèe otac njezin: ja mišljah zacijelo da ti nije po volji, pa je dadoh drugu tvojemu; nego mlaða sestra njezina nije li ljepša od nje? uzmi nju mjesto one.

3 A Samson im reèe: ja neæu biti kriv Filistejima kad im uèinim zlo.

4 I otišavši Samson uhvati trista lisica, i uze luèa, i sveza po dvije za repove, i metnu po jedan luè među dva repa,

5 Pa zapali luèeve, i pusti u ljetinu Filistejsku, i popali ljetinu požnjevenu i nepožnjevenu, i vinograde i maslinike.

6 Tada Filisteji rekoše: ko je to uèinio? I odgovoriše: Samson zet Tamnaæaninov, jer mu uze ženu i dade je drugu njegovu. Tada doðoše Filisteji i spališe ognjem nju i oca njezina.

7 A Samson im reèe: ako ste i uèinili tako, opet æu vam se osvetiti, pa æu se onda okaniti.

8 I polomi ih ljuto nogama po bedrima: potom otide i nastani se u peæini od stijene Itama.

9 Tada izidoše Filisteji i stadoše u oko prema Judi, i raširiše se do Lehije.

10 A ljudi od Jude rekoše: što ste izašli na nas? I odgovoriše: izašli smo da svežemo Samsona i da mu uèinimo kako je on nama uèinio.

11 Tada izide tri tisuæe ljudi iz Jude k peæini u stijeni Itamu, i rekoše Samsonu: ne znaš li da Filisteji vladaju nad nama? zašto si nam dakle to uèinio? A on im reèe: kako su oni meni uèinili tako ja uèinih njima.

12 Oni mu rekoše: došli smo da te svežemo i predamo u ruke Filistejima. A Samson im reèe: zakunite mi se da neæete vi uložiti na me.

13 Oni mu odgovoriše i rekoše: neæemo; nego æemo te samo svezati i predati u njihove ruke, ali te neæemo pogubiti. I svezaše ga u dva nova uža i odvedoše ga iz stijene.

14 I kad on doðe do Lehije, Filisteji ga sretoše vièuæi od radosti; a duh Gospodnji siðe na nj, i uža na rukama njegovima postaše kao konci izgorjeli od vatre, i spadoše sveze s ruku njegovijeh.

15 I on naðe èeljust magareæu još sirovu, i pruživ ruku svoju uze je, i pobi njom tisuæu ljudi.

16 Potom reèe Samson: èeljušæu magareæom jednu gomilu, dvije gomile, èeljušæu magareæom pobih tisuæu ljudi.

17 A kad izreèe, baci èeljust iz ruke svoje, i nazva ono mjesto Ramat-Lehija.

18 I bijaše žedan jako, te zavapi ka Gospodu i reèe: ti si uèinio rukom sluge svojega ovo izbavljenje veliko; a sada hoæu li umrijeti od žeði, ili æu pasti u ruke neobrezanima?

19 Tada Bog rascijepi stijenu u Lehiji, i proteèe voda iz nje, te se napi, i povrati mu se duh i oživje. Zato se prozva onaj izvor En-Akore, koji je u Lehiji do današnjega dana.

20 I bi sudija Izrailju za vremena Filiste-

jskoga dvadeset godina.

16

1 Potom otide Samson u Gazu, i ondje
vidje jednu ženu kurvu, i uðe k njoj.
2 I ljudima u Gazi bi kazano: doðe
Samson ovamo. I opkoliše i vrebaše ga
cijelu noæ na vratima gradskim; i stajahu
u potaji cijelu noæ govoreæi: dok svane,
ubiæemo ga.
3 Ali Samson spavav do ponoæi usta
u ponoæi, i šèepa vrata gradska s oba
dovratka i išèupa ih s prijevornicom za-
jedno, i metnu ih na ramena i odnese
navrh gore koja je prema Hevronu.
4 Poslije toga zamilova djevojku na po-
toku Soriku, kojoj bješe ime Dalida.
5 I doðoše k njoj knezovi Filistejski
i rekoše joj: prevari ga i iskušaj gdje
mu stoji velika snaga i kako bismo mu
dosadili da ga svežemo i svladamo; a
mi æemo ti dati svaki po tisuæu i sto
srebrnika.
6 I Dalida reèe Samsonu: hajde kaži mi
gdje stoji tvoja velika snaga i èim bi se
mogao svezati i svladati.
7 A Samson joj reèe: da me svežu
u sedam gužava sirovijeh neosušenijeh,
onda bih izgubio snagu i bio kao i drugi
èovjek.
8 I donesoše joj knezovi Filiste-
jski sedam gužava sirovijeh, još neo-
sušenijeh, i ona ga sveza njima.
9 A kod nje bijaše zasjeda u sobi; i ona
mu reèe: eto Filisteja na te, Samsone! A
on pokida gužve, kao što se kida konac od
kudjelje kad osjeti vatru; i ne dozna se za
snagu njegovu.
10 Potom reèe Dalida Samsonu: gle,
prevario si me, i slagao si mi; nego hajde
kaži mi èim bi se mogao svezati.
11 A on joj reèe: da me dobro svežu
novim užima kojima nije ništa raðeno,
tada bih izgubio snagu i bio bih kao drugi
èovjek.
12 I Dalida uze nova uža, i sveza ga
njima, pak mu reèe: eto Filisteja na te,
Samsone! A zasjeda bijaše u sobi. A on
raskide s ruku uža kao konac.
13 Tada reèe Dalida Samsonu: jednako
me varaš i lažeš mi; kaži mi èim bi se
mogao svezati? A on joj reèe: da sedam
pramena kose na glavi mojoj priviješ na
vratilo.
14 I ona zaglavivši vratilo kocem, reèe:
evo Filisteja na te, Samsone! A on se
probudi od sna, i istrže kolac i osnovu i
vratilo.
15 Opet mu ona reèe: kako možeš
govoriti: ljubim te, kad srce tvoje nije kod
mene? Veæ si me tri puta prevario ne
hoteæi mi kazati gdje ti je velika snaga.
16 I ona mu dosaðivaše svojim rijeèima
svaki dan i navaljivaše na nj, i duša mu
prenemože da umre,
17 Te joj otvori cijelo srce svoje, i reèe
joj: britva nije nikad prešla preko glave
moje, jer sam nazirej Božji od utrobe
matere svoje; da se obrijem, ostavila bi
me snaga moja i oslabio bih, i bio bih kao
svaki èovjek.
18 A Dalida videæi da joj je otvorio cijelo
srce svoje, posla i pozva knezove Filis-
tejske poruèivši im: hodite sada, jer mi
je otvorio cijelo srce svoje. Tada doðoše
knezovi Filistejski k njoj i donesoše novce
u rukama svojim.
19 A ona ga uspava na krilu svojem, i
dozva èovjeka te mu obrija sedam pra-
mena kose s glave, i ona ga prva svlada
kad ga ostavi snaga njegova.
20 I ona reèe: eto Filisteja na te, Sam-
sone! A on probudiv se od sna reèe: izaæi
æu kao i prije i oteæu se. Jer ne znadijaše
da je Gospod otstupio od njega.
21 Tada ga uhvatiše Filisteji, i iskopaše
mu oèi, i odvedoše ga u Gazu i okovaše
ga u dvoje verige mjedene; i meljaše u
tamnici.
22 A kosa na glavi njegovoj poèe rasti
kao što je bila kad ga obrijaše.
23 I knezovi Filistejski skupiše se da pri-
nesu veliku žrtvu Dagonu bogu svojemu, i
da se provesele; pa rekoše: predade nam
bog naš u ruke naše Samsona neprijatelja
našega.
24 Također i narod vidjevši ga hvaljaše
boga svojega govoreæi: predade nam bog
naš u ruke naše neprijatelja našega i
zatiraèa zemlje naše i koji pobi tolike
izmeðu nas.
25 I kad se razveseli srce njihovo rekoše:

zovite Samsona da nam igra. I dozvaše Samsona iz tamnice da im igra, i namjestiše ga među dva stupa.
26 Tada Samson reèe momku koji ga držaše za ruku: pusti me, da opipam stupove na kojima stoji kuæa, da se naslonim na njih.
27 A kuæa bijaše puna ljudi i žena i svi knezovi Filistejski bijahu ondje; i na krovu bijaše oko tri tisuæe ljudi i žena, koji gledahu kako Samson igra.
28 Tada Samson zavapi ka Gospodu i reèe: Gospode, Gospode! opomeni me se, molim te, i ukrijepi me, molim te, samo sada, o Bože! da se osvetim jedanput Filistejima za oba oka svoja.
29 I zagrli Samson dva stupa srednja, na kojima stajaše kuæa, i nasloni se na njih, na jedan desnom a na drugi lijevom rukom svojom.
30 Pa onda reèe Samson: neka umrem s Filistejima. I naleže jako, i pade kuæa na knezove i na sav narod koji bješe u njoj; i bi mrtvijeh koje pobi umiruæi više nego onijeh koje pobi za života svojega.
31 Poslije doðoše braæa njegova i sav dom oca njegova, i uzeše ga, i vrativši se pogreboše ga između Saraje i Estaola u grobu Manoja oca njegova. A on bi sudija Izrailju dvadeset godina.

17

1 A bijaše jedan èovjek iz gore Jefremove po imenu Miha.
2 On reèe materi svojoj: tisuæa i sto srebrnika, što su ti ukradeni, za koje si klela i govorila preda mnom, evo, to je srebro u mene, ja sam ga uzeo. A mati mu reèe: Gospod da te blagoslovi, sine!
3 A kad vrati tisuæu i sto srebrnika materi svojoj, reèe mati njegova: to sam srebro posvetila Gospodu iz svoje ruke za tebe, sine moj, da se naèini od njega lik rezan i liven; zato ti ga sada dajem natrag.
4 Ali on opet dade srebro materi svojoj, a mati uze dvjesta srebrnika i dade zlataru, a on naèini od njega lik rezan i liven, te bijaše u kuæi Mišinoj.
5 I taj Miha imaše kuæu za bogove, i naèini opleæak i likove, i posveti jednoga između sinova svojih da mu bude sveštenik.
6 U to vrijeme ne bješe cara u Izrailju: svaki èinjaše što mu bijaše drago.
7 A bješe jedan mladiæ iz Vitlejema Judina, od porodice Judine, koji bješe Levit i ondje boravljaše.
8 On otide iz toga grada, Vitlejema Judina, da se nastani gdje može; i iduæi svojim putem doðe u goru Jefremovu do kuæe Mišine.
9 A Miha mu reèe: otkuda ideš? Odgovori mu Levit: iz Vitlejema Judina, idem da se nastanim gdje mogu.
10 A Miha mu reèe: ostani kod mene, i budi mi otac i sveštenik, a ja æu ti dati deset srebrnika na godinu i dvoje haljine i hranu. I otide Levit k njemu.
11 I Levitu bi po volji da ostane kod njega, i bi mu taj mladiæ kao da mu je sin.
12 I Miha posveti Levita da mu je sveštenik taj mladiæ, i osta u kuæi Mišinoj.
13 Tada reèe Miha: sada znam da æe mi Gospod uèiniti dobro zato što imam Levita sveštenika.

18

1 U to vrijeme ne bješe cara u Izrailju, i u to vrijeme pleme Danovo tražaše sebi našljedstvo gdje bi nastavalo, jer mu do tada ne bješe dopalo našljedstvo među plemenima Izrailjevijem.
2 Zato poslaše sinovi Danovi iz porodice svoje pet ljudi između sebe, hrabre ljude od Saraje i Estaola, da uhode zemlju i dobro razmotre, i rekoše im: idite, razmotrite zemlju. I oni otidoše u goru Jefremovu u kuæu Mišinu i zanoæiše ondje.
3 I kad bijahu kod kuæe Mišine, poznaše glas onoga mladiæa Levita, i svrativši se onamo rekoše mu: ko te dovede ovamo? i šta radiš tu? i šta æeš tu?
4 A on im reèe: tako i tako uèini mi Miha, i najmi me da mu budem sveštenik.
5 A oni mu rekoše: upitaj Boga da znamo hoæe li nam biti sreæan put na koji poðosmo.
6 A sveštenik im reèe: idite s mirom; po volji je Gospodu put kojim idete.

7 I tako pošavši onijeh pet ljudi doðoše
u Lais, i vidješe tamošnji narod gdje živi
bez straha po obièaju Sidonskom, mirno i
bez straha, i da nema nikoga u zemlji ko
bi im èimgod dosaðivao ili otimao vlast, i
da su daleko od Sidonjana niti imaju šta
s kim.
8 Pa kad se vratiše k braæi svojoj u
Saraju i Estaol, rekoše im braæa: što je?
9 A oni rekoše: ustajte da idemo na njih;
jer vidjesmo zemlju, i vrlo je dobra. I vi ne
marite? nemojte se lijeniti, nego pohitajte
da uzmete zemlju.
10 Kad doðete, doæi æete k narodu
bezbrižnom i u zemlju prostranu; jer je
predade Bog u vaše ruke; to je mjesto gdje
nema nedostataka ni u èem što ima na
zemlji.
11 Tada poðoše odande iz Saraje i
Estaola šest stotina ljudi od porodice
Danove naoružanijeh.
12 I otišavši stadoše u oko kod Kirijat-
Jarima u Judi; zato se prozva ono mjesto
Mahane-Dan do danas, i jest iza Kirijat-
Jarima.
13 A odande pošavši u goru Jefremovu
doðoše u kuæu Mišinu.
14 Tada progovoriše petorica što bijahu
išli da uhode zemlju Laisku, i rekoše
braæi svojoj: znate li da u ovijem
kuæama ima opleæak i likova, i lik rezan
i lik liven? Sada dakle gledajte što æete
raditi.
15 A oni svrativši se onamo uðoše u
kuæu gdje bješe mladiæ Levit, u kuæu
Mišinu, i upitaše ga za zdravlje.
16 A šest stotina ljudi naoružanijeh od
sinova Danovijeh stadoše pred vratima.
17 A pet ljudi što bjehu išli da uhode
zemlju otišavši uðoše i uzeše lik rezan i
opleæak i likove i lik liven; a sveštenik
stajaše na vratima sa šest stotina ljudi
naoružanijeh.
18 I oni što uðoše u kuæu Mišinu kad
uzeše lik rezani, opleæak, likove i lik
liveni, sveštenik im reèe: šta radite?
19 A oni mu rekoše: muèi, metni ruku
na usta, pa hajde s nama, i budi nam otac
i sveštenik. Što ti je bolje, biti sveštenik
kuæi jednoga èovjeka ili biti sveštenik
plemenu i porodici u Izrailju?
20 I sveštenik se obradova u srcu, i uze
opleæak i likove i lik rezani, i uðe među
narod.
21 I okrenuvši se poðoše pustivši djecu
i stoku i zaklade naprijed.
22 A kad bijahu daleko od kuæe Mišine,
onda ljudi koji življahu u kuæama blizu
kuæe Mišine skupiše se i poðoše u pot-
jeru za sinovima Danovijem.
23 I vikaše za sinovima Danovijem, a oni
obazrevši se rekoše Miši: što ti je, te si
skupio tolike ljude?
24 A on reèe: uzeli ste moje bogove koje
sam naèinio, i sveštenika, pa otidoste.
Šta još imam? pa još kažete: što ti je?
25 A sinovi Danovi rekoše mu: nemoj da
ti se èuje glas za nama, da ne bi udarili
na vas ljudi gnjevni, te æeš izgubiti dušu
svoju i dušu doma svojega.
26 I sinovi Danovi otidoše svojim putem,
a Miha videæi da su jaèi od njega vrati se
i otide kuæi svojoj.
27 I oni uzevši što bješe naèinio Miha, i
sveštenika, kojega imaše, doðoše u Lais
k narodu mirnom i bezbrižnom; pa ih
isjekoše oštrijem maèem, a grad upališe
ognjem.
28 I ne bješe nikoga da ih izbavi; jer
bijahu daleko od Sidona i ne imahu ništa
ni s kim; a grad bijaše u dolini koja je kod
Vet-Reova. Poslije sazidaše grad i naseliše
se u njemu.
29 I nazvaše grad Dan po imenu Dana
oca svojega, koji se rodi Izrailju; a prije se
grad zvaše Lais.
30 I sinovi Danovi namjestiše sebi
onaj lik rezani; a Jonatan sin Girsona
sina Manasijina i sinovi njegovi bijahu
sveštenici plemenu Danovu dokle se god
ne iseli iz zemlje.
31 I namješten im stajaše onaj lik rezani,
koji naèini Miha, za sve vrijeme dokle
dom Božji bijaše u Silomu.

19

1 I u to vrijeme, kad ne bješe cara u
Izrailju, bješe jedan Levit koji življaše kao
došljak kraj gore Jefremove, i uze inoèu iz
Vitlejema Judina.

2 A inoèa njegova èinjaše preljubu kod
njega, pa otide od njega kuæi oca svo-
jega u Vitlejem Judin, i osta ondje èetiri
mjeseca.
3 A muž njezin usta i otide za njom da
joj lijepo govori i da je dovede natrag,
imajuæi sa sobom momka svojega, i dva
magarca; i ona ga uvede u kuæu oca svo-
jega, i kad ga vidje otac njezin obradova
se dolasku njegovu.
4 I ustavi ga tast njegov, otac mladièin,
i osta kod njega tri dana, i ondje jeðahu i
pijahu i noæivahu.
5 A èetvrti dan kad ustaše rano, usta
i on da ide; ali otac mladièin reèe zetu
svojemu: potkrijepi srce svoje zalogajem
hljeba, pa onda idite.
6 I tako sjedoše i jedoše obojica zajedno
i napiše se; pa reèe otac mladièin mužu:
hajde ostani još noæas, i budi veseo.
7 Ali èovjek usta da ide; ali tast njegov
navali na nj, te opet noæi ondje.
8 Potom urani petoga dana da ide; i reèe
mu otac mladièin: potkrijepi srce svoje.
I jeduæi zajedno zabaviše se dokle i dan
naže.
9 Tada usta èovjek da ide, on i inoèa
mu i momak; a tast njegov, otac mladièin,
reèe mu: eto, dan je veæ nagao, veèe je,
prenoæite ovdje; eto dockan je, prenoæi
ovdje, i budi veseo, pa sjutra uranite na
put, i idi k svojemu šatoru.
10 Ali èovjek ne htje noæiti; nego usta i
poðe; i doðe do Jevusa, a to je Jerusalim,
i s njim dva magarca natovarena i inoèa
njegova.
11 A kad bijahu blizu Jevusa, dan bijaše
nagao vrlo, pa reèe sluga gospodaru svo-
jemu: hajde brže da se svratimo u taj grad
Jevus, i tu da noæimo.
12 A gospodar mu reèe: neæemo svrtati
u tuð grad, koji nije sinova Izrailjevijeh,
nego æemo iæi do Gavaje.
13 Još reèe momku svojemu: hajde brže
da stignemo u koje od tijeh mjesta i da
noæimo u Gavaji ili u Rami.
14 I minuše onuda i otidoše; i sunce ih
zaðe blizu Gavaje Venijaminove.
15 I okretoše onamo da otidu i prenoæe
u Gavaji; i kad uðe, sjede na ulici grad-
skoj; i ne bi nikoga da ih primi u kuæu da
prenoæe.
16 I gle, jedan starac vraæaše se s
posla svojega iz polja uveèe, a bijaše iz
gore Jefremove i življaše kao došljak u
Gavaji; a ljudi onoga mjesta bjehu sinovi
Venijaminovi.
17 I on podigav oèi svoje ugleda onoga
èovjeka putnika na ulici gradskoj; i reèe
mu starac: kuda ideš? i otkuda ideš?
18 A on mu odgovori: idemo od Vitle-
jema Judina do na kraj gore Jefremove;
odande sam, pa sam išao do Vitlejema Ju-
dina, a sada idem k domu Gospodnjemu,
i nema nikoga da me primi u kuæu.
19 A imamo i slame i piæe za magarce
svoje, i hljeba i vina za se i za sluškinju
tvoju i za momka koji je sa slugom tvojim;
imamo svega dosta.
20 A starac mu reèe: budi miran; što ti
god nedostaje, ja æu se starati za to; samo
nemoj noæiti na ulici.
21 I uvede ga u svoju kuæu, i položi
magarcima; potom opraše noge, i jedoše
i piše.
22 A kad se razveseliše, gle, ljudi onoga
grada, bezakonici, opkoliše kuæu, i sta-
doše lupati u vrata, i rekoše starcu, gospo-
daru od kuæe, govoreæi: izvedi toga
èovjeka što je ušao u tvoju kuæu, da ga
poznamo.
23 I izašav k njima onaj èovjek, gospo-
dar od kuæe, reèe im: ne, braæo, ne
èinite zla; kad je èovjek ušao u moju
kuæu, ne èinite toga bezumlja.
24 Evo kæi moja djevojka i inoèa nje-
gova, njih æu vam izvesti, pa njih os-
ramotite i èinite s njima što vam je
volja, samo èovjeku ovomu ne èinite toga
bezumlja.
25 Ali ga ne htješe poslušati oni ljudi;
tada onaj èovjek uze inoèu svoju i izvede
je napolje k njima, i oni je poznaše, i
zlostaviše je cijelu noæ do zore, i pustiše
je kad zora zabijelje.
26 I došavši žena u zoru pade kod vrata
od kuæe onoga èovjeka gdje bješe gospo-
dar njezin, i leža dokle se ne rasvanu.
27 A gospodar njezin usta ujutru, i kad
otvori vrata i izaðe da ide svojim putem,
a to žena inoèa njegova ležaše na vratima
kuænijem, i ruke joj na pragu.

28 I reèe joj: ustani da idemo. Ali ne
bi odgovora; tada je metnu na magarca, i
ustavši èovjek poðe u mjesto svoje,
29 I došav kuæi svojoj uze maè, i uze
inoèu svoju i isijeèe je s kostima na
dvanaest komada i razasla u sve krajeve
Izrailjeve.
30 I ko god vidje govoraše: nije se
uèinilo niti se vidjelo tako što otkad
izidoše sinovi Izrailjevi iz Misira do
danas. Promislite o tom i vijeæajte i
govorite.

20

1 Tada izidoše svi sinovi Izrailjevi, i
sabra se sav narod jednodušno, od Dana
do Virsaveje i do zemlje Galadove, ka
Gospodu u Mispu.
2 I glavari svega naroda, svijeh ple-
mena Izrailjevijeh, doðoše na zbor nar-
oda Božijega, èetiri stotine tisuæa ljudi
pješaka koji mahahu maèem.
3 A sinovi Venijaminovi èuše da su
sinovi Izrailjevi otišli u Mispu. Sinovi
Izrailjevi rekoše: kažite kako se dogodilo
to zlo.
4 A Levit, muž ubijene žene, odgovori
i reèe: doðoh s inoèom svojom u Gavaju
Venijaminovu da prenoæim.
5 A Gavajani ustaše na me, opkoliše me
u kuæi noæu, i htješe me ubiti; i inoèu
moju zlostaviše tako da umrije.
6 Zato uzev inoèu svoju isjekoh je
na komade i razaslah je u sve krajeve
našljedstva Izrailjeva; jer uèiniše grdilo
i sramotu u Izrailju.
7 Eto, vi ste svi sinovi Izrailjevi; promis-
lite i vijeæajte.
8 A sav narod usta jednodušno i reèe:
da ne idemo nijedan k šatoru svojemu, i
nijedan da se ne vraæa kuæi svojoj.
9 Nego ovo da uèinimo Gavaji: da
bacimo ždrijeb za nju.
10 Da uzmemo po deset ljudi od stotine
po svijem plemenima Izrailjevijem, i po
stotinu od tisuæe, i po tisuæu od deset
tisuæa, da donese hranu narodu, a on da
ide da uèini Gavaji Venijaminovoj kako je
zaslužila grdilom koje je uèinila Izrailju.
11 I skupi se sav narod Izrailjev na onaj
grad složivši se jednodušno.
12 Tada poslaše plemena Izrailjeva ljude
u sve porodice Venijaminove, i poruèiše
im: kakvo se to zlo uèini među vama?
13 Sada dajte te bezakonike što su u
Gavaji, da ih pogubimo i izvadimo zlo iz
Izrailja. Ali ne htješe sinovi Venijaminovi
poslušati braæe svoje, sinova Izrailjevi-
jeh.
14 Nego se skupiše sinovi Venijaminovi
iz svojih mjesta u Gavaju da izidu da se
biju sa sinovima Izrailjevijem.
15 I nabroji se u to vrijeme sinova Veni-
jaminovijeh iz njihovijeh gradova dvade-
set i šest tisuæa ljudi koji mahahu maèem
osim stanovnika Gavajskih, kojih bješe na
broj sedam stotina ljudi odabranijeh.
16 U svem tom narodu bješe sedam
stotina ljudi odabranijeh, koji bjehu lje-
vaci, i svaki gaðaše kamenom iz praæke
u dlaku ne promašujuæi.
17 A ljudi Izrailjaca nabroji se osim
sinova Venijaminovijeh èetiri stotine
tisuæa ljudi koji mahahu maèem, samijeh
vojnika.
18 I ustavši otidoše k domu Boga silnoga,
i upitaše Boga i rekoše sinovi Izrailjevi:
ko æe izmeðu nas iæi prvi u boj na sinove
Venijaminove? A Gospod reèe: Juda nek
ide prvi.
19 Potom ustavši rano sinovi Izrailjevi
stadoše u oko prema Gavaji.
20 I izidoše sinovi Izrailjevi u boj na
sinove Venijaminove, i uvrstaše se sinovi
Izrailjevi da udare na Gavaju.
21 A sinovi Venijaminovi izidoše iz
Gavaje, i povaljaše po zemlji izmeðu
Izrailjaca u onaj dan dvadeset i dvije
tisuæe ljudi.
22 Ali se narod sinova Izrailjevijeh oslo-
bodi, te se opet uvrstaše na istom mjestu
gdje se bijahu uvrstali prvoga dana.
23 Jer sinovi Izrailjevi otidoše te plakaše
pred Gospodom do veèera, i upitaše
Gospoda govoreæi: hoæemo li opet izaæi
u boj na sinove Venijamina brata svojega?
A Gospod im reèe: izidite na njih.
24 I izidoše sinovi Izrailjevi na sinove
Venijaminove drugi dan.
25 I sinovi Venijaminovi izidoše pred
njih iz Gavaje drugi dan; i povaljaše po

zemlji izmeðu sinova Izrailjevijeh opet osamnaest tisuæa ljudi, koji svi mahahu maèem.
26 Tada svi sinovi Izrailjevi i sav narod izidoše i doðoše k domu Boga silnoga, i plakaše i stajaše ondje pred Gospodom, i postiše se onaj dan do veèera, i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Gospodom.
27 Pa upitaše sinovi Izrailjevi Gospoda; jer ondje bijaše kovèeg zavjeta Božijega u ono vrijeme;
28 I Fines sin Eleazara sina Aronova stajaše pred njim u ono vrijeme. I rekoše: hoæemo li opet izaæi u boj na sinove Venijamina brata svojega ili æemo se okaniti? A Gospod im reèe: izidite, jer æu ih sjutra predati vama u ruke.
29 Tada namjesti Izrailj zasjede oko Gavaje.
30 I sinovi Izrailjevi izidoše treæi dan na sinove Venijaminove, i uvrstaše se prema Gavaji kao prvom i drugom.
31 A sinovi Venijaminovi izašavši pred narod odvojiše se od grada, i stadoše biti i sjeæi narod kao prvom i drugom po putovima, od kojih jedan ide k domu Boga silnoga a drugi u Gavaju, i po polju, i ubiše do trideset ljudi iz Izrailja.
32 I rekoše sinovi Venijaminovi: padaju pred nama kao prije. A sinovi Izrailjevi rekoše: da bježimo da ih otrgnemo od grada na putove.
33 Tada svi sinovi Izrailjevi kretoše se sa svojega mjesta i uvrstaše se u Val-Tamaru; i zasjede Izrailjeve iskoèiše iz mjesta svojega, iz luka Gavajskih.
34 I doðe na Gavaju deset tisuæa ljudi izabranijeh iz svega Izrailja, i boj posta žešæi, a oni ne opaziše da æe ih zlo zadesiti.
35 I Gospod pobi Venijamina pred Izrailjem, i sinovi Izrailjevi pogubiše onaj dan od sinova Venijaminovijeh dvadeset i pet tisuæa i sto ljudi, koji svi maèem mahahu.
36 I sinovi Venijaminovi vidješe da su nadbijeni: jer sinovi Izrailjevi uzmakoše ispred sinova Venijaminovijeh uzdajuæi se u zasjede koje bijahu namjestili kod Gavaje;
37 A oni što bijahu u zasjedi navališe brže u Gavaju, i ušavši isjekoše sve po gradu oštrijem maèem.
38 A bijahu sinovi Izrailjevi ugovorili s onima u zasjedi da za znak zapale vatru da se digne velik dim iz grada.
39 Tako sinovi Izrailjevi stadoše bježati iz boja, a sinovi Venijaminovi poèeše ubijati, i isjekoše do trideset ljudi izmeðu sinova Izrailjevijeh govoreæi: doista padaju pred nama kao u preðašnjem boju.
40 Ali kad se plamen i dim kao stup diže iz grada, obazreše se sinovi Venijaminovi, i gle, oganj se iz grada dizaše do neba.
41 Tada se vratiše sinovi Izrailjevi, a sinovi Venijaminovi smetoše se videæi da ih je zlo zadesilo;
42 I pobjegoše ispred sinova Izrailjevijeh k pustinji; ali ih vojska gonjaše, i koji iz gradova izlažahu, biše ih meðu sobom.
43 Tako opkoliše sinove Venijaminove, goniše ih, tlaèiše ih od Menuje do Gavaje k istoku.
44 I pogibe sinova Venijaminovijeh osamnaest tisuæa ljudi, samijeh junaka.
45 A onijeh što se okretoše i pobjegoše u pustinju k stijeni Rimonu, napabirèiše ih po putovima pet tisuæa ljudi, i tjeraše ih do Gidoma i pobiše ih dvije tisuæe ljudi.
46 I tako svega pogibe onaj dan sinova Venijaminovijeh dvadeset i pet tisuæa ljudi koji mahahu maèem, sve samijeh junaka.
47 I bješe šest stotina ljudi koji se okretoše i utekoše u pustinju k stijeni Rimonu, i ostaše na stijeni Rimonu èetiri mjeseca.
48 Potom sinovi Izrailjevi vrativši se k sinovima Venijaminovijem isjekoše oštrijem maèem i ljude po gradovima i stoku i što se god naðe; i sve gradove koji ostaše popališe ognjem.

21

1 A sinovi Izrailjevi bijahu se zakleli u Mispi rekavši: nijedan izmeðu nas da ne da kæeri svoje za ženu sinu Venijaminovu.
2 Zato otide narod k domu Božijemu, i ostaše ondje do veèera pred Bogom, i podigavši glas svoj plakaše vrlo,

3 I rekoše: zašto se, Gospode Bože
Izrailjev, dogodi ovo u Izrailju, danas da
nestane jednoga plemena iz Izrailja?
4 I sjutradan urani narod, i naèini ondje
oltar, i prinesoše žrtve paljenice i žrtve
zahvalne.
5 Tada rekoše sinovi Izrailjevi: ima li ko
da nije došao na zbor iz svijeh plemena
Izrailjevijeh ka Gospodu? Jer se bijahu
teško zakleli za onoga ko ne doðe u Mispu
ka Gospodu rekavši: da se pogubi.
6 Jer se sinovima Izrailjevijem sažali
za Venijaminom bratom njihovijem, i
rekoše: danas se istrijebi jedno pleme iz
Izrailja.
7 Šta æemo èiniti s onima što su os-
tali da bi imali žene, kad se zaklesmo
Gospodom da im ne damo kæeri svojih
za žene?
8 Pa rekoše: ima li ko iz plemena
Izrailjevijeh da nije došao u Mispu ka
Gospodu? I gle, ne bješe došao na vojsku,
na zbor, niko iz Javisa Galadova.
9 Jer kad se narod prebroji, gle, ne
bješe ondje nijednoga od onijeh koji žive
u Javisu Galadovu.
10 Zato posla zbor onamo dvanaest
tisuæa hrabrijeh ljudi, i zapovjedi im
govoreæi: idite i pobijte stanovnike u
Javisu Galadovu oštrijem maèem i žene
i djecu.
11 Ovo æete dakle uèiniti: sve muškinje
i sve ženskinje što je poznalo èovjeka
pobijte.
12 I naðoše među stanovnicima Javisa
Galadova èetiri stotine djevojaka, koje ne
bjehu poznale èovjeka, i dovedoše ih u
oko u Silom, koji je u zemlji Hananskoj.
13 Tada posla sav zbor, te govoriše
sinovima Venijaminovijem koji bjehu u
stijeni Rimonu, i objaviše im mir.
14 Tako se vratiše sinovi Venijaminovi u
to vrijeme, i dadoše im žene koje ostaviše
u životu između žena iz Javisa Galadova;
ali ih ne bješe dosta za njih.
15 A narodu bješe žao Venijamina što
Gospod okrnji plemena Izrailjeva.
16 Pa rekoše starješine od zbora: šta
æemo èiniti s ovima što su ostali da
bi imali žene? jer su izginule žene u
plemenu Venijaminovu.
17 Potom rekoše: našljedstvo Veni-
jaminovo pripada onima što su ostali, da
se ne bi zatrlo pleme iz Izrailja.
18 A mi im ne možemo dati žena između
kæeri svojih; jer su se zakleli sinovi
Izrailjevi rekavši: da je proklet ko da
ženu sinovima Venijaminovijem.
19 Potom rekoše: evo, godišnji je
praznik Gospodnji u Silomu, koji je sa
sjevera Vetilju, k istoku, na putu koji ide
od Vetilja u Sihem, i s juga Levoni.
20 I zapovjediše sinovima Venijaminovi-
jem govoreæi: idite, i zasjedite po vino-
gradima.
21 I pazite: pa kad izidu kæeri Silomske
da igraju, izidite iz vinograda i otmite
svaki sebi ženu između kæeri Silomskih;
i idite u zemlju Venijaminovu.
22 A kad doðu oci njihovi ili braæa
njihova k nama da se sude, mi æemo im
kazati: smilujte im se nas radi, jer u ovom
ratu nijesmo zarobili žene za svakoga
njih; a vi im nijeste dali, i tako neæete
biti krivi.
23 Tada sinovi Venijaminovi uèiniše
tako, i dovedoše žene prema broju svom
između igraèica koje oteše, i otišavši
vratiše se na našljedstvo svoje, i sazidaše
opet gradove i naseliše se u njima.
24 I tako razidoše se sinovi Izrailjevi
odande u ono vrijeme svaki u svoje pleme
i u porodicu svoju, i otidoše odande svaki
na svoje našljedstvo.
25 U ono vrijeme ne bješe cara u Izrailju;
svaki èinjaše što mu bješe drago.

Ruta

1 A u ono vrijeme kad suðahu sudije bi glad u zemlji; i jedan èovjek iz Vitlejema Judina otide da živi kao došljak u zemlji Moavskoj sa ženom svojom i sa dva sina svoja.
2 A ime tomu èovjeku bješe Elimeleh, a ženi mu ime Nojemina, a imena dvojice sinova njegovijeh Malon i Heleon; i bijahu Efraæani, iz Vitlejema Judina; i doðoše u zemlju Moavsku i nastaniše se ondje.
3 Potom umrije Elimeleh muž Nojeminin i ona osta sa dva sina svoja.
4 Oni se oženiše Moavkama: jednoj bješe ime Orfa a drugoj Ruta; i ondje stajahu do deset godina.
5 Potom umriješe obojica, Malon i Heleon; i žena osta bez dva sina svoja i bez muža svojega.
6 Tada se ona podiže sa snahama svojima da se vrati iz zemlje Moavske, jer èu u zemlji Moavskoj da je Gospod pohodio narod svoj davši im hljeba.
7 I izide iz mjesta gdje bijaše, i obje snahe njezine s njom; poðoše putem da se vrate u zemlju Judinu.
8 Tada reèe Nojemina objema snahama svojima: idite, vratite se svaka u dom matere svoje; Gospod neka vam uèini milost kao što vi uèiniste umrlima i meni.
9 Da vam da Gospod da naðete poèinak svaka u domu muža svojega. I poljubi ih; a one povikavši zaplakaše,
10 I rekoše joj: ne, nego æemo se s tobom vratiti u tvoj narod.
11 A Nojemina im reèe: idite natrag, kæeri moje; što biste išle sa mnom? zar æu još imati sinova u utrobi svojoj da vam budu muževi?
12 Vratite se, kæeri moje, idite; jer sam ostarjela i nijesam za udaju. A i da kažem da se nadam i da se još noæas udam, i da rodim sinove,
13 Zar æete ih vi èekati dok odrastu? zar æete toga radi stajati neudate? Nemojte, kæeri moje; jer su moji jadi veæi od vaših, jer se ruka Gospodnja podigla na me.
14 Tada one podigavši glas svoj plakaše opet; i Orfa poljubi svekrvu svoju; a Ruta osta kod nje.
15 A ona joj reèe: eto, jetrva se tvoja vratila narodu svojemu i k bogovima svojim; vrati se i ti za jetrvom svojom.
16 Ali Ruta reèe: nemoj me nagovarati da te ostavim i od tebe otidem; jer kuda god ti ideš, idem i ja; i gdje se god ti nastaniš, nastaniæu se i ja; tvoj je narod moj narod, i tvoj je Bog moj Bog.
17 Gdje ti umriješ, umrijeæu i ja, i ondje æu biti pogrebena. To neka mi uèini Gospod i to neka mi doda, smrt æe me samo rastaviti s tobom.
18 A ona kad vidje da je tvrdo naumila iæi s njom, presta je odvraæati.
19 Tako idoše obje dok ne doðoše u Vitlejem; a kad doðoše u Vitlejem, sav grad uzavre njih radi, i govorahu: je li to Nojemina?
20 A ona im govoraše: ne zovite me više Nojemina, nego me zovite Mara, jer mi velike jade zadade svemoguæi.
21 Obilna sam otišla, a praznu me vrati Gospod. Zašto me zovete Nojemina, kad me Gospod obori i svemoguæi me ucvijeli.
22 Tako doðe natrag Nojemina i s njom Ruta Moavka, snaha njezina, vrativši se iz zemlje Moavske; a doðoše u Vitlejem o poèetku jeèmene žetve.

2

1 A bijaše jedan èovjek, rod mužu Nojemininu, èovjek bogat od porodice Elimelehove, kojemu ime bijaše Voz.
2 I Ruta Moavka reèe Nojemini: da idem u polje da pabirèim klasje za onijem pred kim naðem milost. A ona joj reèe: idi, kæeri moja.
3 I ona otide, i došavši stade pabirèiti po njivi za žeteocima: i dogodi se, te doðe na njivu koja pripadaše Vozu, koji bijaše od porodice Elimelehove.
4 I gle, doðe Voz iz Vitlejema, i reèe žeteocima: Gospod da je s vama! I oni mu rekoše: da te blagoslovi Gospod!
5 Tada reèe Voz sluzi svojemu koji bijaše nad žeteocima: èija je ona mladica?

6 A sluga koji bješe nad žeteocima
odgovori mu: Moavka je mladica koja se
vratila s Nojeminom iz zemlje Moavske.
7 I reèe: da pabirèim, da kupim klasje
između snopova za žeteocima. I došavši
bavi se od jutra do sada; samo je malo bila
kod kuæe.
8 Tada Voz reèe Ruti: èuješ, kæeri moja;
nemoj iæi na drugu njivu da pabirèiš,
niti odlazi odavde, nego se drži mojih
djevojaka.
9 Pazi na kojoj njivi oni žanju, pa idi za
njima; jer sam zapovjedio momcima svo-
jim da te niko ne dira; a kad ožedniš, idi
k sudovima i pij što moje sluge zahitaju.
10 Tada ona pade nièice i pokloni se
do zemlje, i reèe mu: kako naðoh milost
pred tobom, da me pogledaš, kad sam
tuðinka?
11 A Voz odgovori i reèe joj: èuo sam
ja sve što si èinila svekrvi svojoj po
smrti muža svojega, i kako si ostavila oca
svojega i mater svoju i postojbinu svoju,
pa si došla k narodu kojega nijesi znala
prije.
12 Gospod da ti plati za djelo tvoje, i da
ti plata bude potpuna od Gospoda Boga
Izrailjeva, kad si došla da se pod krilima
njegovijem skloniš.
13 A ona reèe: naðoh milost pred
tobom, gospodaru, jer si me utješio i
milostivo progovorio sluškinji svojoj, ako
i nijesam kao jedna od tvojih sluškinja.
14 A Voz joj reèe: kad bude vrijeme jesti,
doði ovamo i jedi hljeba i umoèi zalogaj
svoj u ocat. I ona sjede pokraj žetelaca,
i on joj pruži prženijeh zrna, i ona jede i
nasiti se, i preteèe joj.
15 Potom usta da pabirèi. A Voz za-
povjedi momcima svojim govoreæi: neka
pabirèi i među snopovima, nemojte da je
zastidite.
16 Nego još navlaš ispuštajte rukoveti i
ostavljajte joj neka kupi, i ne korite je.
17 I ona pabirèi na njivi do veèera, i
ovrše što napabirèi, i doðe oko efe jeèma.
18 I uzevši otide u grad, i vidje svekrva
njezina šta je napabirèila; a ona izvadi i
dade joj i ono što joj je preteklo pošto se
nasitila.
19 I reèe joj svekrva: gdje si pabirèila
danas? i gdje si radila? Da je blagosloven
koji te je pogledao! A ona kaza svekrvi
svojoj kod koga je radila govoreæi: ime je
èovjeku kod kojega sam danas radila Voz.
20 A Nojemina reèe snasi svojoj: Gospod
da ga blagoslovi, kad nije ukratio milosti
svoje k živima i k mrtvima. I reèe joj
Nojemina: taj je èovjek nama rod, i jedan
od osvetnika naših.
21 A Ruta Moavka reèe: još mi je rekao:
drži se moje èeljadi dokle ne požanju sve
moje.
22 A Nojemina reèe Ruti snasi svojoj:
dobro je, kæeri moja, da ideš s njegovijem
djevojkama, da te ne bi dirali na drugoj
njivi.
23 I tako se držaše djevojaka Vozovi-
jeh pabirèeæi dokle se ne svrši žetva
jeèmena i žetva pšenièna; i življaše kod
svekrve svoje.

3

1 Potom reèe joj Nojemina svekrva njez-
ina: kæeri moja, ne treba li da ti potražim
poèinka, da bi ti dobro bilo?
2 Evo, nije li nam rod Voz, kod kojega si
bila s djevojkama njegovijem? evo, on æe
ovu noæ vijati jeèam na gumnu.
3 Umij se dakle, i namaži se, i obuci
haljine svoje na se, pa idi na gumno; ali
da ne dozna za te èovjek dokle ne jede i
ne napije se.
4 Pa kad legne, zapamti mjesto gdje
legne, pa onda otidi i digni pokrivaè s
nogu njegovijeh, te lezi ondje; a on æe ti
kazati šta æeš raditi.
5 A Ruta joj reèe: što mi god kažeš,
uèiniæu.
6 I otide na gumno i uèini sve što joj
zapovjedi svekrva.
7 A Voz jedavši i pivši i proveselivši se
otide te leže kod stoga; a ona doðe polako,
podiže pokrivaè s nogu njegovijeh i leže.
8 A kad bi oko ponoæi trže se èovjek
i obrnu se, a gle, žena ležaše kod nogu
njegovijeh.
9 I on joj reèe: ko si? Odgovori: ja sam
Ruta sluškinja tvoja; raširi krilo svoje na
sluškinju svoju, jer si mi osvetnik.
10 A on reèe: Gospod da te blagoslovi,
kæeri moja; ova potonja milost koju mi

pokazuješ veæa je od prve, što nijesi tražila mladiæa, ni siromašna ni bogata.
11 Zato sada, kæeri moja, ne boj se; što
god reèeš uèiniæu ti; jer zna cijelo mjesto
naroda mojega da si poštena žena.
12 Jest istina, ja sam ti osvetnik; ali ima
još bliži od mene.
13 Prenoæi ovdje; pa sjutra ako te htjed-
bude uzeti, dobro, neka uzme; ako li ne
htjedbude uzeti, ja æu te uzeti, tako živ
bio Gospod! Spavaj do jutra.
14 I ona spava kod nogu njegovijeh do
jutra; potom usta dok još ne mogaše
èovjek èovjeka raspoznati, jer Voz reèe:
da se ne dozna da je žena dolazila na
gumno.
15 I reèe: daj ogrtaè koji imaš na sebi; i
drži ga. I ona ga podrža, a on joj izmjeri
šest mjerica jeèma, i naprti joj i ona otide
u grad.
16 I doðe svekrvi svojoj, koja joj reèe:
šta bi, kæeri moja? A ona joj kaza sve što
joj uèini onaj èovjek.
17 I reèe: ovijeh šest mjerica jeèma
dade mi, jer mi reèe: nemoj se vratiti
prazna k svekrvi svojoj.
18 A ona joj reèe: poèekaj, kæeri
moja, dok doznaš kako æe izaæi; jer onaj
èovjek neæe se smiriti dok ne svrši stvar
danas.

4

1 A Voz izide na vrata gradska, i sjede
ondje. I gle, naiðe onaj osvetnik, za kojega
Voz govoraše, i reèe mu Voz: hodi ovamo,
sjedi ovdje. I on doðe i sjede.
2 Potom uze Voz deset ljudi izmeðu
starješina gradskih i reèe: posjedajte
ovdje. I posjedaše.
3 Tada reèe onomu osvetniku: njivu
koja je bila brata našega Elimeleha pro-
dala je Nojemina, koja se vratila iz zemlje
Moavske.
4 Zato rekoh: da javim tebi, i kažem
ti: uzmi njivu pred ovima što sjede
ovdje i pred starješinama naroda mojega;
ako æeš otkupiti, otkupi; ako li neæeš
otkupiti, kaži mi da znam; jer osim tebe
nema drugoga koji bi otkupio, a poslije
tebe idem ja. A on reèe: ja æu otkupiti.
5 A Voz reèe: u koji dan uzmeš njivu iz
ruke Nojeminine, treba da uzmeš i Rutu
Moavku ženu umrloga, da podigneš ime
umrlomu u našljedstvu njegovu.
6 Tada reèe onaj osvetnik: ne
mogu otkupiti, da ne raspem svojega
našljedstva; otkupi ti što bi trebalo da
ja otkupim, jer ja ne mogu otkupiti.
7 A bijaše od starine obièaj u Izrailju
o otkupljivanju i promijenjivanju, da bi
svaka stvar bila tvrda, da jedan izuje
obuæu svoju i da drugomu, i to bijaše
svedodžba u Izrailju.
8 Kad dakle onaj osvetnik reèe Vozu:
uzmi ti, izu obuæu svoju.
9 A Voz reèe starješinama i svemu
narodu: vi ste svjedoci danas da sam
otkupio iz ruke Nojeminine što je god bilo
Elimelehovo i što je god bilo Heleonovo i
Malonovo;
10 I da sam uzeo za ženu Rutu Moavku
ženu Malonovu da podignem ime um-
rlomu u našljedstvu njegovu, da ne bi
poginulo ime umrlomu meðu braæom
njegovom i u mjestu njegovu; vi ste
svjedoci danas.
11 I sav narod koji bijaše na vratima
gradskim i starješine rekoše: svjedoci
smo; da da Gospod da žena koja dolazi u
dom tvoj bude kao Rahilja i Lija, koje obje
sazidaše dom Izrailjev; bogati se u Efrati,
i proslavi ime svoje u Vitlejemu!
12 I od sjemena koje ti Gospod da od
te žene, da postane dom tvoj kao dom
Faresa kojega rodi Tamara Judi.
13 I tako uze Voz Rutu i bi mu žena,
i on leže s njom, i Gospod joj dade te
zatrudnje, i rodi sina.
14 I rekoše žene Nojemini: da je
blagosloven Gospod koji te nije ostavio
danas bez osvetnika, da se ime njegovo
slavi u Izrailju!
15 On æe ti utješiti dušu i biæe potpora
starosti tvojoj, jer ga rodi snaha tvoja
koja te ljubi i koja ti je bolja nego sedam
sinova.
16 I uze Nojemina dijete, i metnu ga na
krilo svoje, i bješe mu dadilja.
17 I susjede nadješe mu ime govoreæi:
rodi se sin Nojemini, i prozvaše ga Ovid.
On bi otac Jeseja oca Davidova.

18 A ovo je pleme Faresovo: Fares rodi Esroma;
19 A Esrom rodi Arama; a Aram rodi Aminadava;
20 A Aminadav rodi Nasona; a Nason rodi Salmona;
21 A Salmon rodi Voza; a Voz rodi Ovida;
22 A Ovid rodi Jeseja; a Jesej rodi Davida.

1. Samuelova

1 Bijaše jedan èovjek iz Ramatajim-Sofima, iz gore Jefremove, kojemu ime bješe Elkana sin Jeroama, sina Eliva, sina Tova, sina Sufova, Efraæanin.
2 I imaše dvije žene, jednoj bješe ime Ana a drugoj Fenina; i Fenina imaše djece, a Ana nemaše djece.
3 I iðaše taj èovjek svake godine iz svojega grada da se pokloni i prinese žrtvu Gospodu nad vojskama u Silom; a ondje bijahu dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines, sveštenici Gospodnji.
4 I jedan dan kad Elkana prinese žrtvu, dade Fenini ženi svojoj i svijem sinovima njezinijem i kæerima njezinijem po dio;
5 Ani pak dade dva dijela, jer ljubljaše Anu, a njoj Gospod bješe zatvorio matericu.
6 I protivnica je njezina vrlo cvijeljaše prkoseæi joj što joj Gospod bješe zatvorio matericu.
7 Tako èinjaše Elkana svake godine, i Ana hoðaše u dom Gospodnji, a ona je cvijeljaše, te plakaše i ne jeðaše.
8 A Elkana muž njezin reèe joj jednom: Ana, zašto plaèeš? i zašto ne jedeš? i zašto je srce tvoje neveselo? Nijesam li ti ja bolji nego deset sinova?
9 A Ana usta, pošto jedoše i piše u Silomu; a Ilije sveštenik sjeðaše na stolici na pragu doma Gospodnjega.
10 I ona tužna u srcu pomoli se Gospodu plaèuæi mnogo.
11 I zavjetova se govoreæi: Gospode nad vojskama! ako pogledaš na muku sluškinje svoje, i opomeneš me se, i ne zaboraviš sluškinje svoje, nego daš sluškinji svojoj muško èedo, ja æu ga dati Gospodu dokle je god živ, i britva neæe prijeæi preko glave njegove.
12 I kad se ona dugo moljaše pred Gospodom, Ilije motraše na usta njezina.
13 Ali Ana govoraše u srcu svojem, usta joj se samo micahu a glas joj se ne èujaše; stoga Ilije pomisli da je pijana.
14 Pa joj reèe Ilije: dokle æeš biti pijana? otrijezni se od vina svojega.
15 Ali Ana odgovori i reèe: nijesam pijana, gospodaru, nego sam žena tužna u srcu; nijesam pila vina ni silovita piæa; nego izlijevam dušu svoju pred Gospodom.
16 Nemoj jednaèiti sluškinje svoje s nevaljalom ženom; jer sam od velike tuge i žalosti svoje govorila dosad.
17 Tada odgovori Ilije i reèe: idi s mirom; a Bog Izrailjev da ti ispuni molbu, za što si ga molila.
18 A ona reèe: neka naðe sluškinja tvoja milost pred tobom! Tada otide žena svojim putem, i jede, i lice joj ne bješe više kao prije.
19 I sjutradan uraniše, i pokloniše se Gospodu, i vratiše se i doðoše kuæi svojoj u Ramat. I Elkana pozna Anu ženu svoju, i Gospod se opomenu nje.
20 I kad bi vrijeme pošto Ana zatrudnje rodi sina, i nadje mu ime Samuilo, jer, reèe, isprosih ga u Gospoda.
21 Potom poðe onaj èovjek Elkana sa svijem domom svojim da prinese Gospodu godišnju žrtvu i zavjet svoj.
22 Ali Ana ne poðe, jer reèe mužu svojemu: dokle odojim dijete, onda æu ga odvesti da izide pred Gospoda i ostane ondje dovijeka.
23 I reèe joj Elkana muž njezin: èini kako ti drago; ostani dokle ga ne odojiš; samo da hoæe Gospod ispuniti rijeè svoju. I tako žena osta; i dojaše sina svojega dokle ga ne odoji.
24 A kad ga odoji, odvede ga sa sobom uzevši tri teleta i efu brašna i mijeh vina, i uvede ga u dom Gospodnji u Silomu; a dijete bijaše još malo.
25 I zaklaše tele, i dovedoše dijete k Iliju.
26 I ona reèe: èuj gospodaru, kako je živa duša tvoja, gospodaru, ja sam ona žena koja je stajala ovdje kod tebe moleæi se Gospodu.
27 Molih se za ovo dijete, i ispuni mi Gospod molbu moju, za što sam ga molila.
28 Zato i ja dajem njega Gospodu, dokle je god živ, da je dat Gospodu. I pokloniše se ondje Gospodu.

2

1 I Ana se pomoli i reèe: razveseli
se srce moje u Gospodu; podiže se rog
moj u Gospodu; otvoriše se usta moja na
neprijatelje moje, jer sam radosna radi
spasenja tvojega.
2 Nema svetoga kao što je Gospod; jer
nema drugoga osim tebe; i nema stijene
kao što je Bog naš.
3 Ne govorite više ponosito, i neka ne
izlaze iz usta vaših rijeèi ohole; jer je
Gospod Bog koji sve zna, i on udešava
namjere.
4 Luk junacima slomi se, i iznemogli
opasaše se snagom.
5 Koji bijahu siti, naimaju se za hljeb; a
koji bijahu gladni, nijesu više; i nerotk-
inja rodi sedmoro, a koja imaše djece,
iznemože.
6 Gospod ubija, i oživljuje; spušta u
grob, i izvlaèi.
7 Gospod siromaši, i bogati; ponižuje, i
uzvišuje.
8 Siromaha podiže iz praha, i iz bun-
jišta uzvišuje ubogoga da ga posadi s
knezovima, i daje im da naslijede prijesto
slave; jer su Gospodnji temelji zemaljski,
i na njima je osnovao vasiljenu.
9 Saèuvaæe noge milijeh svojih, a
bezbožnici æe umuknuti u mraku; jer
svojom snagom neæe èovjek nadjaèati.
10 Koji se suprote Gospodu, satræe se;
na njih æe zagrmjeti s neba; Gospod
æe suditi krajevima zemaljskim, i daæe
snagu caru svojemu, i uzvisiæe rog po-
mazaniku svojemu.
11 Potom otide Elkana u Ramat kuæi
svojoj, a dijete služaše Gospodu pred
Ilijem sveštenikom.
12 A sinovi Ilijevi bijahu nevaljali, i ne
znadijahu za Gospoda.
13 Jer u tijeh sveštenika bješe obièaj
prema narodu: kad ko prinošaše žrtvu,
dolažaše momak sveštenikov dok se
kuhaše meso s viljuškama trokrakim u
ruci,
14 I zabadaše u sud, ili u kotao, ili u tavu,
ili u lonac, i što se god nabode na viljuške
uzimaše sveštenik. Tako èinjahu svemu
Izrailju koji dolažaše u Silom.
15 Tako i prije nego bi zapalili salo,
došao bi momak sveštenikov, te bi rekao
èovjeku koji prinošaše žrtvu: daj meso da
ispeèem sveštenику, jer ti neæu primiti
mesa kuhana, nego sirovo.
16 Ako bi mu tada èovjek odgovorio:
neka se prvo zapali salo, pa onda uzmi
što ti god duša želi; on bi rekao: ne, nego
daj sada, ako li ne daš, uzeæu silom.
17 I grijeh onijeh mladiæa bijaše vrlo
velik pred Gospodom, jer ljudi ne marahu
za prinos Gospodnji.
18 A Samuilo služaše pred Gospodom još
dijete u opleæku lanenom.
19 A mati mu naèini mali plašt i donese
mu, i tako èinjaše svake godine dolazeæi s
mužem svojim da prinese žrtvu godišnju.
20 A Ilije blagoslovi Elkanu i ženu nje-
govu govoreæi: Gospod da ti da poroda
od te žene za ovoga kojega je dala
Gospodu! I otidoše u svoje mjesto.
21 I Gospod pohodi Anu, i ona zatrudnje
i rodi tri sina i dvije kæeri. A dijete
Samuilo rastijaše pred Gospodom.
22 A Ilije bijaše vrlo star, i èu sve što
èinjahu sinovi njegovi svemu Izrailju, i
kako spavahu sa ženama koje dolažahu
gomilama na vrata šatora od sastanka.
23 I govoraše im: zašto to radite? jer
èujem zle rijeèi o vama od svega naroda.
24 Nemojte, djeco moja; jer nije dobro
što èujem; otpaðujete narod Gospodnji.
25 Kad èovjek zgriješi èovjeku, sudiæe
mu sudija; ali kad ko zgriješi Gospodu,
ko æe moliti za nj? Ali ne poslušaše oca
svojega, jer Gospod šæaše da ih ubije.
26 A dijete Samuilo rastijaše i bijaše mio
i Gospodu i ljudima.
27 Tada doðe èovjek Božji k Iliju, i reèe
mu: ovako veli Gospod: ne javih li se
domu oca tvojega, kad bijahu u Misiru u
kuæi Faraonovoj?
28 I izabrah ga izmeðu svijeh plemena
Izrailjevijeh sebi za sveštenika da prinosi
žrtve na oltaru mojem i da kadi kadom i
nosi opleæak preda mnom, i dadoh domu
oca tvojega sve žrtve ognjene sinova
Izrailjevijeh?
29 Zašto gazite žrtvu moju i prinos
moj, koje sam zapovjedio da se prinose

u šatoru? i paziš sinove svoje veæma nego mene, da se gojite prvinama svijeh prinosa Izrailja naroda mojega?
30 Zato Gospod Bog Izrailjev kaže: rekao sam doista: dom tvoj i dom oca tvojega služiæe preda mnom dovijeka; ali kaže Gospod: neæe biti tako, jer one æu poštovati koji mene poštuju, a koji mene preziru, biæe prezreni.
31 Gle, idu dani, kad æu odsjeæi tebi ruku i ruku domu oca tvojega, da ne bude starca u domu tvojem.
32 I vidjeæeš nevolju u šatoru mjesto svega dobra što je Gospod èinio Izrailju; neæe biti starca u domu tvojem dovijeka.
33 A koga od tvojih ne istrijebim ispred oltara svojega, onaj æe ostati da ti èile oèi i da ti se cvijeli duša; i sav podmladak doma tvojega umiraæe u najboljim godinama.
34 I ovo da ti je znak što æe doæi na oba sina tvoja, na Ofnija i Finesa: u jedan dan poginuæe obojica.
35 A sebi æu podignuti svešteníka vjerna, on æe raditi po srcu mojemu i po duši mojoj; i sazidaæu mu tvrd dom, i on æe hoditi pred pomazanikom mojim vazda.
36 I ko ostane od doma tvojega, doæi æe da mu se pokloni za srebrn novac i za komad hljeba, i govoriæe: primi me u kaku službu svešteníèku da imam komad hljeba.

3

1 A dijete Samuilo služaše Gospodu pred Ilijem; i rijeè Gospodnja bješe rijetka u ono vrijeme, i ne javljahu se utvare.
2 Jednom u to vrijeme Ilije ležaše na svom mjestu; a oèi mu poèinjahu tamnjeti te ne mogaše vidjeti;
3 I Samuilo ležaše u domu Gospodnjem gdje bijaše kovèeg Božji, i žišci Gospodnji još ne bjehu pogašeni.
4 I viknu Gospod Samuila, a on reèe: evo me.
5 I pritrèa k Iliju, i reèe mu: evo me, što si me zvao? A on reèe: nijesam te zvao, idi lezi. I on otide i leže.
6 A Gospod opet viknu Samuila, i Samuilo usta, i otide k Iliju, i reèe: evo me, što si me zvao? A on reèe: nijesam te zvao, sine; idi lezi.
7 A Samuilo još ne poznavaše Gospoda, i još mu ne bješe javljena rijeè Gospodnja.
8 Tada opet viknu Gospod Samuila treæi put, i on usta i otide k Iliju, i reèe: evo me, što si me zvao? Tada razumje Ilije da Gospod zove dijete.
9 I reèe Ilije Samuilu: idi lezi; a ako te zovne, a ti reci: govori Gospode, èuje sluga tvoj. I Samuilo otide, i leže na svoje mjesto.
10 A Gospod doðe i stade; i zovnu kao prije: Samuilo! Samuilo! A Samuilo reèe: govori, èuje sluga tvoj.
11 I reèe Gospod Samuilu: evo uèiniæu nešto u Izrailju da æe zujati oba uha svakome ko èuje.
12 U taj dan æu uèiniti Iliju sve što sam govorio za kuæu njegovu, od poèetka do kraja.
13 Jer sam mu javio da æu suditi domu njegovu dovijeka za nevaljalstvo, za koje je znao da njim navlaèe na se prokletstvo sinovi njegovi, pa im nije zabranio.
14 Zato se zakleh domu Ilijevu da se neæe oèistiti nevaljalstvo doma Ilijeva nikakvom žrtvom ni prinosom dovijeka.
15 I Samuilo spava do jutra, pa otvori vrata doma Gospodnjega. Ali se bojaše Samuilo kazati Iliju za utvaru.
16 A Ilije zovnu Samuila i reèe: Samuilo, sine! A on reèe: evo me.
17 A on reèe: kakve su rijeèi što ti je kazao? nemoj zatajiti od mene; tako ti uèinio Bog i tako ti dodao, ako zatajiš od mene što god što ti je kazao.
18 I Samuilo mu kaza sve, i ništa ne zataji od njega. A on reèe: Gospod je, neka èini što mu je volja.
19 A Samuilo rastijaše, i Gospod bijaše s njim, i ne pusti da padne na zemlju nijedna rijeè njegova.
20 I sav Izrailj od Dana do Virsaveje pozna da je Samuilo vjeran prorok Gospodnji.
21 I Gospod se stade opet javljati u Silomu, jer se Gospod javljaše Samuilu u Silomu rijeèju Gospodnjom.

4

1 I što reèe Samuilo, zbi se svemu Izrailju. Jer Izrailj izide na vojsku na Filisteje, i stadoše u oko kod Even-Ezera, a Filisteji stadoše u oko u Afeku.
2 A Filisteji se uvrstaše prema Izrailju, i kad se otvori boj, razbiše Filisteji Izrailja, i izgibe ih u boju u polju oko èetiri tisuæe ljudi.
3 I kad narod doðe u oko, rekoše starješine Izrailjeve: zašto nas danas razbi Gospod pred Filistejima? da donesemo iz Siloma kovèeg zavjeta Gospodnjega, da bude među nama i izbavi nas iz ruku neprijatelja naših.
4 I narod posla u Silom da donesu odande kovèeg zavjeta Gospoda nad vojskama, koji sjedi na heruvimima; a bijahu ondje kod kovèega zavjeta Gospodnjega dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines.
5 A kad doðe kovèeg zavjeta Gospodnjega u oko, povika sav Izrailj od radosti da zemlja zajeèa.
6 A Filisteji èuvši veselu viku rekoše: kakva je to vika vesela u okolu Jevrejskom? I razumješe da je došao kovèeg Gospodnji u oko njihov.
7 I uplašiše se Filisteji kad rekoše: Bog je došao u oko. I govorahu: teško nama! jer to nije bivalo prije.
8 Teško nama! ko æe nas izbaviti iz ruku tijeh silnijeh bogova? to su bogovi što pobiše Misirce u pustinji svakojakim mukama.
9 Ohrabrite se, i budite ljudi, o Filisteji! da ne služite Jevrejima kao što su oni vama služili; budite ljudi, i udrite.
10 I Filisteji udariše, i Izrailjci se opet razbiše i pobjegoše k šatorima svojim; i boj bješe vrlo velik, jer pade iz Izrailja trideset tisuæa pješaka.
11 I kovèeg Božji bi otet, i dva sina Ilijeva Ofnije i Fines pogiboše.
12 A jedan između sinova Venijaminovih pobježe iz boja, i doðe u Silom isti dan razdrtijeh haljina i glave posute prahom.
13 I kad doðe, gle, Ilije sjeðaše na stolici ukraj puta pogledajuæi; jer srce njegovo bijaše u strahu za kovèeg Božji. I došav onaj èovjek u grad kaza glase, i stade vika svega grada.
14 A Ilije èuvši viku reèe: kakva je to vreva? I èovjek brže dotrèa da javi Iliju.
15 A Iliju bijaše devedeset i osam godina, i oèi mu bijahu potamnjele, te ne mogaše vidjeti.
16 I reèe èovjek Iliju: ja idem iz boja, utekoh danas iz boja. A on reèe: šta bi, sine?
17 A glasnik odgovarajuæi reèe: pobježe Izrailj ispred Filisteja, i izgibe mnogo naroda, i oba sina tvoja pogiboše, Ofnije i Fines, i kovèeg Božji otet je.
18 A kad spomenu kovèeg Božji, pade Ilije sa stolice nauznako kod vrata i slomi vrat i umrije, jer bijaše èovjek star i težak. On bi sudija Izrailju èetrdeset godina.
19 A snaha njegova, žena Finesova, bijaše trudna i na tom doba, pa èuvši glas da je kovèeg Božji otet i da joj je poginuo svekar i muž, savi se i porodi, jer joj doðoše bolovi.
20 I kad umiraše, rekoše joj koje stajahu kod nje: ne boj se, rodila si sina. Ali ona ne odgovori, niti hajaše za to.
21 Nego djetetu nadje ime Ihavod govoreæi: otide slava od Izrailja; jer kovèeg Božji bi otet, i svekar joj i muž pogiboše.
22 Zato reèe: otide slava od Izrailja; jer bi otet kovèeg Božji.

5

1 A Filisteji uzeše kovèeg Božji, i odnesoše iz Even-Ezera u Azot.
2 I uzevši Filisteji kovèeg Božji unesoše ga u dom Dagonov, i namjestiše ga do Dagona.
3 A sjutradan kad ustaše Azoæani rano, a to Dagon ležaše nièice na zemlji pred kovèegom Gospodnjim; i oni uzeše Dagona i metnuše ga opet na njegovo mjesto.
4 A kad sjutradan rano ustaše, gle, opet Dagon ležaše nièice na zemlji pred kovèegom Gospodnjim, a glava Dagonu i obje ruke otsjeèene bijahu na pragu; samo trup od Dagona bješe ostao.
5 Zato sveštenici Dagonovi i koji god ulaze u dom Dagonov ne staju na prag Dagonov u Azotu do danas.

6 Tada oteža ruka Gospodnja Azoæanima, i moraše ih i udaraše ih šuljevima u Azotu i meðama njegovijem.
7 A kad Azoæani vidješe šta je, rekoše: da ne stoji kod nas kovèeg Boga Izrailjeva; jer je ruka njegova teška nad nama i nad Dagonom bogom našim.
8 I poslaše, te sabraše k sebi sve knezove Filistejske, i rekoše im: što æemo èiniti s kovèegom Boga Izrailjeva? A oni rekoše: da se prenese u Gat kovèeg Boga Izrailjeva. I prenesoše kovèeg Boga Izrailjeva.
9 A kad ga prenesoše, bi ruka Gospodnja na gradu s mukom vrlo velikom, i stade biti graðane od maloga do velikoga, i doðoše na njih tajni šuljevi.
10 Zato poslaše kovèeg Božji u Akaron; a kad doðe kovèeg Božji u Akaron, povikaše Akaronjani govoreæi: donesoše k nama kovèeg Boga Izrailjeva da pomori nas i naš narod.
11 Zato poslaše, te sabraše sve knezove Filistejske, i rekoše: pošljite kovèeg Boga Izrailjeva neka se vrati na svoje mjesto, da ne pomori nas i naroda našega. Jer bijaše smrtan strah po cijelom gradu, i vrlo teška bijaše ruka Gospodnja ondje.
12 Jer ljudi koji ostajahu živi bolovahu od šuljeva tako da se vika u gradu podizaše do neba.

6

1 I bijaše kovèeg Gospodnji u zemlji Filistejskoj sedam mjeseca.
2 Tada dozvaše Filisteji sveštenike i vraèe, pa im rekoše: šta æemo èiniti s kovèegom Gospodnjim? nauèite nas kako æemo ga poslati natrag na njegovo mjesto.
3 A oni rekoše: ako æete natrag poslati kovèeg Boga Izrailjeva, ne šaljite ga prazna, nego uza nj podajte prinos za grijeh; tada æete ozdraviti i doznaæete zašto se ruka njegova nije odmakla od vas.
4 A oni rekoše: kakav æemo mu dati prinos za grijeh? A oni rekoše: prema broju kneževina Filistejskih pet zlatnijeh šuljeva i pet zlatnijeh miševa; jer je zlo jednako na svjema vama i na knezovima vašim.
5 Naèinite dakle slike od svojih šuljeva i slike od miševa koji kvare zemlju, i podajte slavu Bogu Izrailjevu. Može biti da æe ulakšati ruku svoju nad vama i nad bogovima vašim i nad zemljom vašom.
6 I zašto biste bili uporna srca kao što bijahu uporna srca Misirci i Faraon? i pošto uèini èudesa na njima, eda li ih tada ne pustiše, te otidoše?
7 Zato naèinite jedna kola nova, i uzmite dvije krave dojilice, na kojima još nije bio jaram, pa upregnite krave u kola, a telad njihovu odvedite od njih kuæi.
8 Pa uzmite kovèeg Gospodnji i metnite ga na kola; a zaklade zlatne što æete mu dati za grijeh metnite u kovèežiæ pokraj njega, i pustite ga neka ide.
9 I gledajte: ako poðe putem k meði svojoj u Vet-Semes, on nam je uèinio ovo veliko zlo; ako li ne poðe tako, onda æemo znati da nas se nije dohvatila ruka njegova, nego nam se dogodilo sluèajno.
10 I uèiniše tako oni ljudi; i uzevši dvije krave dojilice upregoše ih u kola, a telad njihovu zatvoriše kod kuæe.
11 I metnuše kovèeg Gospodnji na kola, i mali kovèežiæ s mišima zlatnijem i sa slikama svojih šuljeva.
12 I poðoše krave pravo putem u Vet-Semes, i jednako iðahu istijem putem muèuæi i ne svræuæi ni nadesno ni nalijevo; a knezovi Filistejski iðahu za njima do meðe Vet-Semeske.
13 A Vet-Semešani žnjahu pšenicu u dolini, i podigavši oèi svoje vidješe kovèeg, i obradovaše se vidjevši ga.
14 I doðoše kola na njivu Isusa Vet-Semešanina, i stadoše ondje. A bijaše ondje velik kamen; i iscjepaše drva od kola, i prinesoše one krave na žrtvu paljenicu Gospodu.
15 A Leviti snimivši kovèeg Gospodnji i kovèežiæ što bješe pokraj njega, u kojem bijahu zakladi zlatni, metnuše na onaj veliki kamen; a ljudi iz Vet-Semesa gotoviše žrtve paljenice i prinosiše žrtve Gospodu onaj dan.
16 A to vidjevši pet knezova Filistejskih

vratiše se u Akaron isti dan.
17 A ovo bjehu zlatni šuljevi koje dadoše Filisteji Gospodu za grijeh: za Azot jedan, za Gazu jedan, za Askalon jedan, za Gat jedan, za Akaron jedan.
18 I miši zlatni bjehu prema broju svijeh gradova Filistejskih, u pet kneževina, svijeh zidanijeh gradova i sela neograđenijeh do velikoga kamena, na koji metnuše kovèeg Gospodnji, i koji je i danas u polju Isusa Vet-Semešanina.
19 Ali pobi Gospod neke između Vet-Semešana koji zagledaše u kovèeg Gospodnji, i pobi iz naroda pedeset tisuæa i sedamdeset ljudi. I plaka narod što ga Gospod udari velikom pogiblju.
20 I ljudi iz Vet-Semesa rekoše: ko može ostati pred tijem Gospodom Bogom svetijem? i ka kome æe otiæi od nas?
21 I poslaše poslanike k stanovnicima Kirijat-Jarimskim govoreæi: donesoše natrag Filisteji kovèeg Gospodnji, hodite, odnesite ga k sebi.

7

1 Tada doðoše ljudi iz Kirijat-Jarima, i uzeše kovèeg Gospodnji, i odnesoše ga u kuæu Avinadavovu na brdu, a Eleazara sina njegova posvetiše da èuva kovèeg Gospodnji.
2 A kad kovèeg osta u Kirijat-Jarimu, proðe mnogo vremena, dvadeset godina, i plakaše sav dom Izrailjev za Gospodom.
3 A Samuilo reèe svemu domu Izrailjevu govoreæi: ako se svijem srcem svojim obraæate ka Gospodu, povrzite tuðe bogove između sebe i Astarote, i spremite srce svoje za Gospoda, njemu jedinomu služite, pa æe vas izbaviti iz ruku Filistejskih.
4 I povrgoše sinovi Izrailjevi Vale i Astarote, i služiše Gospodu jedinomu.
5 Potom reèe Samuilo: skupite svega Izrailja u Mispu, da se pomolim Gospodu za vas.
6 I skupiše se u Mispu, i crpuæi vodu proljevaše pred Gospodom, i postiše onaj dan, i ondje rekoše: sagriješismo Gospodu. I Samuilo suðaše sinovima Izrailjevijem u Mispi.
7 A Filisteji kad èuše da su se sinovi Izrailjevi skupili u Mispu, izidoše knezovi Filistejski na Izrailja. A kad to èuše sinovi Izrailjevi, uplašiše se od Filisteja.
8 I rekoše sinovi Izrailjevi Samuilu: ne prestaj vapiti za nas ka Gospodu Bogu našemu, eda bi nas izbavio iz ruku Filistejskih.
9 Tada Samuilo uze jedno jagnje odojèe, i prinese ga svega Gospodu na žrtvu paljenicu; i vapi Samuilo ka Gospodu za Izrailja, i usliši ga Gospod.
10 I kad Samuilo prinošaše žrtvu paljenicu, približiše se Filisteji da udare na Izrailja; ali zagrmje Gospod grmljavinom velikom u onaj dan na Filisteje i smete ih, i biše pobijeni pred Izrailjem.
11 A Izrailjci izidoše iz Mispe, i potjeraše Filisteje, i biše ih do pod Vet-Har.
12 Tada uze Samuilo kamen, i metnu ga između Mispe i Sena, i nazva ga Even-Ezer, jer reèe: dovde nam Gospod pomože.
13 Tako biše pokoreni Filisteji, i više ne dolaziše na među Izrailjevu. I ruka Gospodnja bješe protiv Filisteja svega vijeka Samuilova.
14 I povratiše se Izrailju gradovi, koje bjehu uzeli Filisteji Izrailju, od Akarona do Gata, i meðe njihove izbavi Izrailj iz ruku Filistejskih; i bi mir među Izrailjem i Amorejima.
15 A Samuilo suðaše Izrailju svega vijeka svojega.
16 I iduæi svake godine obilažaše Vetilj i Galgal i Mispu, i suðaše Izrailju u svijem tijem mjestima.
17 Potom se vraæaše u Ramu, jer ondje bijaše kuæa njegova, i suðaše ondje Izrailju, i ondje naèini oltar Gospodu.

8

1 A kad Samuilo ostarje, postavi sinove svoje za sudije Izrailju.
2 A ime sinu njegovu prvencu bješe Joilo, a drugomu Avija, i suðahu u Virsaveji.
3 Ali sinovi njegovi ne hoðahu putovima njegovijem, nego udariše za dobitkom, i primahu poklone i izvrtahu pravdu.

4 Tada se skupiše sve starješine Izrailjeve i doðoše k Samuilu u Ramu.
5 I rekoše mu: eto, ti si ostario, a sinovi tvoji ne hode tvojim putovima: zato postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svijeh naroda.
6 Ali Samuilu ne bi po volji što rekoše: daj nam cara da nam sudi. I Samuilo se pomoli Gospodu.
7 A Gospod reèe Samuilu: poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše tebe, nego mene odbaciše da ne carujem nad njima.
8 Kako èiniše od onoga dana kad ih izvedoh iz Misira do danas, i ostaviše me i služiše drugim bogovima, po svijem tijem djelima èine i tebi.
9 Zato sada poslušaj glas njihov; ali im dobro zasvjedoèi i kaži naèin kojim æe car carovati nad njima.
10 I kaza Samuilo sve rijeèi Gospodnje narodu koji iskaše od njega cara;
11 I reèe: ovo æe biti naèin kojim æe car carovati nad vama: sinove vaše uzimaæe i metati ih na kola svoja i među konjike svoje, i oni æe trèati pred kolima njegovijem;
12 I postaviæe ih da su mu tisuænici i pedesetnici, i da mu oru njive i žnju ljetinu, i da mu grade ratne sprave i što treba za kola njegova.
13 Uzimaæe i kæeri vaše da mu grade mirisne masti i da mu budu kuharice i hljebarice.
14 I njive vaše i vinograde vaše i maslinike vaše najbolje uzimaæe i razdavati slugama svojim.
15 Uzimaæe desetak od usjeva vaših i od vinograda vaših, i davaæe dvoranima svojim i slugama svojim.
16 I sluge vaše i sluškinje vaše i mladiæe vaše najljepše i magarce vaše uzimaæe, i obrtati na svoje poslove.
17 Stada æe vaša desetkovati i vi æete mu biti robovi.
18 Pa æete onda vikati radi cara svojega, kojega izabraste sebi; ali vas Gospod neæe onda uslišiti.
19 Ali narod ne htje poslušati rijeèi Samuilovijeh, i rekoše: ne, nego car neka bude nad nama,
20 Da budemo i mi kao svi narodi; i neka nam sudi car naš i ide pred nama i vodi naše ratove.
21 A Samuilo èuvši sve rijeèi narodne, kaza ih Gospodu.
22 A Gospod reèe Samuilu: poslušaj glas njihov, i postavi im cara. I Samuilo reèe Izrailjcima: idite svaki u svoj grad.

9

1 A bješe jedan èovjek od plemena Venijaminova, kojemu ime bješe Kis, sin Avila, sina Serora, sina Vehorata, sina Afije, sina jednoga èovjeka od plemena Venijaminova, hrabar junak.
2 On imaše sina po imenu Saula, koji bješe mlad i lijep da ne bješe ljepšega od njega među sinovima Izrailjevijem, a glavom bješe viši od svega naroda.
3 A Kisu ocu Saulovu nesta magarica, pa reèe Kis Saulu sinu svojemu: uzmi sa sobom jednoga momka, pa ustani i idi te traži magarice.
4 I on proðe goru Jefremovu, i proðe zemlju Salisku; ali ne naðoše; pa proðoše i zemlju Salimsku, i ne bješe ih; pa proðoše i zemlju Venijaminovu, i ne naðoše.
5 A kad doðoše u zemlju Sufsku, reèe Saul momku svojemu koji bijaše s njim: hajde da se vratimo, da se ne bi otac okanio magarica i zabrinuo se za nas.
6 A on mu reèe: evo, u ovom gradu ima èovjek Božji, kojega veoma poštuju; što god kaže sve se zbiva; hajdemo k njemu, može biti da æe nas uputiti kuda bismo išli.
7 A Saul reèe momku svojemu: hajde da idemo; ali šta æemo odnijeti èovjeku? jer nam je hljeba nestalo u torbama, a dara nemamo da odnesemo èovjeku Božijemu. Šta imamo?
8 A momak opet odgovarajuæi reèe Saulu: eto u mene èetvrt sikla srebra; to da dam èovjeku Božijemu da nas uputi.
9 A u staro vrijeme ko bi išao da pita Boga govoraše: hajde da idemo k vidiocu. Jer ko se sada zove prorok u staro se vrijeme zvaše vidjelac.

10 I Saul reèe momku svojemu: dobro veliš; hajde da idemo. I poðoše u grad gdje bješe èovjek Božji.
11 I kad iðahu uz brdo gradsko, sretoše djevojke koje izlažahu da zahvataju vodu, pa im rekoše: je li tu vidjelac?
12 A one odgovarajuæi rekoše: jest, eto pred tobom; pohitaj, jer je danas došao u grad, jer danas narod ima žrtvu na gori.
13 Kako uðete u grad, naæi æete ga prije nego poðe na goru da jede; jer narod neæe jesti dokle on ne doðe, jer on treba da blagoslovi žrtvu, pa onda æe zvanice jesti; zato idite, jer æete ga sada naæi.
14 I otidoše u grad; a kad doðoše usred grada, gle, Samuilo polazeæi na goru srete ih.
15 A Gospod bješe objavio Samuilu dan prije nego doðe Saul, rekavši:
16 Sjutra u ovo doba poslaæu k tebi jednoga èovjeka iz zemlje Venijaminove, njega pomaži da bude voð narodu mojemu Izrailju, i on æe izbaviti moj narod iz ruku Filistejskih. Jer pogledah na narod svoj, jer vika njegova doðe do mene.
17 I kad Samuilo ugleda Saula, reèe mu Gospod: eto èovjeka za kojega ti rekoh; taj æe vladati mojim narodom.
18 I Saul pristupi k Samuilu na vratima, i reèe: kaži mi, gdje je kuæa vidioèeva?
19 A Samuilo odgovori Saulu i reèe: ja sam vidjelac. Hajde preda mnom na goru, i danas æete sa mnom jesti; a sjutra æu te otpustiti, i što ti je god u srcu, kazaæu ti.
20 A za magarice, kojih ti je nestalo prije tri dana, ne brini se; jer su se našle. I èije æe biti sve što je najbolje u Izrailju? eda li ne tvoje i svega doma oca tvojega?
21 A Saul odgovori i reèe: nijesam li od plemena Venijaminova, najmanjega plemena Izrailjeva, i dom moj najmanji izmeðu svijeh domova plemena Venijaminova? što mi dakle govoriš tako?
22 A Samuilo uze Saula i njegova momka, i odvede ih u sobu, i posadi ih u zaèelje meðu zvanicama kojih bješe do trideset ljudi.
23 I Samuilo reèe kuharu: donesi dio koji ti dadoh i za koji ti rekoh: ostavi ga kod sebe.
24 Tada donese kuhar pleæe i što bješe na njemu; a Samuilo ga metnu pred Saula, i reèe: evo što je ostalo, uzmi preda se, te jedi, jer je saèuvano doslije za tebe, kad rekoh: pozvao sam narod. Tako jede Saul sa Samuilom onaj dan.
25 Potom siðoše s gore u grad, i Samuilo se razgovara sa Saulom na krovu.
26 A ujutru uraniše, i kad svitaše, zovnu Samuilo Saula na krov, i reèe mu: digni se, da te otpustim. I kad se diže Saul, izidoše obojica, on i Samuilo.
27 I kad doðoše na kraj grada, reèe Samuilo Saulu: reci momku neka ide naprijed i on proðe naprijed a ti stani malo da ti javim rijeè Božiju.

10

1 Tada Samuilo uze uljanicu, i izli mu ulje na glavu, pa ga cjelova, i reèe mu: eto, nije li te pomazao Gospod nad našljedstvom svojim da mu budeš voð?
2 Kad otideš danas od mene, naæi æeš dva èovjeka kod groba Rahiljina u kraju Venijaminovu u Selsi, koji æe ti reæi: našle su se magarice, koje si pošao da tražiš, i evo otac tvoj ne mareæi za magarice zabrinuo se za vas govoreæi: šta æu èiniti poradi sina svojega?
3 I otišavši odande dalje kad doðeš u ravnicu Tavorsku, srešæe te ondje tri èovjeka iduæi k Bogu u Vetilj, noseæi jedan tri jareta, a drugi noseæi tri hljeba, a treæi noseæi mješinu vina.
4 Pa æe te upitati za zdravlje, i daæe ti dva hljeba, koje primi iz ruku njihovijeh.
5 Potom æeš doæi na hum Božji, gdje je straža Filistejska, i kad uðeš u grad, srešæe te gomila proroka slazeæi s gore, a pred njima psaltiri i bubnji i svirale i gusle; i oni æe prorokovati.
6 I siæi æe na te duh Gospodnji, te æeš prorokovati s njima, i postaæeš drugi èovjek.
7 I kad ti doðu ti znaci, èini što ti doðe na ruku, jer je Bog s tobom.
8 Potom æeš otiæi prije mene u Galgal, i gle, ja æu doæi k tebi da prinesem žrtve paljenice i da prinesem žrtve zahvalne. Sedam dana èekaj dokle doðem k tebi i kažem ti šta æeš èiniti.

9 I kad se okrete da ide od Samuila, Bog
mu dade drugo srce; i svi se oni znaci
zbiše onaj dan.
10 I kad doðoše na hum, gle, srete ga
gomila proroka, i doðe na nj duh Božji, i
prorokova među njima.
11 I kad ga vidješe svi koji ga poznavahu
od preðe gdje prorokuje s prorocima,
rekoše jedan drugome: šta to bi od sina
Kisova? eda li je i Saul među prorocima?
12 A jedan odande odgovori i reèe: ko li
im je otac? Otuda posta prièa: eda li je i
Saul među prorocima?
13 I prestavši prorokovati doðe na goru.
14 A stric Saulov reèe njemu i momku
njegovu: kuda ste išli? A on odgovori: da
tražimo magarice; i kad vidjesmo da ih
nigdje nema, otidosmo k Samuilu.
15 A stric Saulov reèe: kaži mi šta vam
je rekao Samuilo?
16 A Saul reèe stricu svojemu: kazao
nam je da su se našle magarice. Ali mu ne
reèe za carstvo što mu je kazao Samuilo.
17 A Samuilo sazva narod u Mispu ka
Gospodu.
18 I reèe sinovima Izrailjevijem: ovako
veli Gospod Bog Izrailjev: ja izvedoh
Izrailja iz Misira, i izbavih vas iz ruku
Misirskih i iz ruku svijeh carstava koja
vas muèahu.
19 A vi danas odbaciste Boga svojega,
koji vas sam izbavlja od svijeh zala vaših
i nevolja vaših, i rekoste mu: postavi
cara nad nama. Sada dakle stanite pred
Gospodom po plemenima svojim i po
tisuæama svojim.
20 I privede Samuilo sva plemena Izrail-
jeva, i pade na pleme Venijaminovo.
21 Potom privede pleme Venijaminovo
po porodicama njegovijem, i pade na
porodicu Matrijevu; potom pade na Saula
sina Kisova. I tražiše ga, ali se ne naðe.
22 Tada opet upitaše Gospoda: hoæe li
još doæi ovamo taj èovjek? A Gospod
reèe: eto sakrio se za prtljagom.
23 Tada otrèaše, i dovedoše ga odande.
I stade usred naroda, i bijaše glavom viši
od svega naroda.
24 I reèe Samuilo svemu narodu: vidite
li koga je izabrao Gospod da niko nije kao
on u svemu narodu? I sav narod povika i
reèe: da živi car!
25 Tada Samuilo kaza narodu prava
carska i napisa u knjigu, i metnu je
pred Gospodom. Potom Samuilo raspusti
narod da ide svak svojoj kuæi.
26 I Saul takoðer otide svojoj kuæi u
Gavaju, i s njim otidoše vojnici, kojima
Bog taknu srca.
27 A ljudi nevaljali rekoše: taj li æe nas
izbaviti? I prezirahu ga, niti mu donesoše
dara. Ali se on uèini kao da nije èuo.

11

1 Tada doðe Nas Amonac, i stade u oko
prema Javisu Galadovu. I svi ljudi iz
Javisa rekoše Nasu: uèini vjeru s nama,
pa æemo ti služiti.
2 A Nas Amonac odgovori im: ovako æu
uèiniti vjeru s vama: da vam svakome
iskopam desno oko, i tu sramotu uèinim
svemu Izrailju.
3 A starješine Javiske rekoše mu: ostavi
nam sedam dana, da pošljemo poslanike
u sve krajeve Izrailjeve; pa ako ne bude
nikoga da nas izbavi, tada æemo izaæi k
tebi.
4 I doðoše poslanici u Gavaju Saulovu, i
kazaše ove rijeèi narodu; tada sav narod
podiže glas svoj, i plakahu.
5 A gle, Saul iðaše za govedima svojim
iz polja, i reèe: šta je narodu te plaèe? I
kazaše mu šta su poruèili Javišani.
6 Tada siðe duh Božji na Saula kad èu te
rijeèi, i on se razgnjevi vrlo.
7 Pa uze dva vola, i isijeèe ih na komade,
i razasla ih u sve krajeve Izrailjeve po
istijem poslanicima poruèivši: ko ne poðe
za Saulom i za Samuilom, ovako æe biti s
govedima njegovijem. I strah Gospodnji
popade narod, te izidoše jednodušno.
8 I izbroji ih u Vezeku, i bješe sinova
Izrailjevijeh trista tisuæa, a sinova Judini-
jeh trideset tisuæa.
9 Potom rekoše poslanicima koji bijahu
došli: ovako recite ljudima u Javisu Gal-
adovu: sjutra æete se izbaviti, kad ogrije
sunce. I poslanici se vratiše, i javiše ovo
Javišanima, i oni se obradovaše.

10 I rekoše Javišani Amoncima: sjutra æemo izaæi k vama, da uèinite od nas što vam bude drago.
11 I sjutradan razdijeli Saul narod u tri èete, i uðoše usred okola o jutrenjoj straži, i biše Amonce dokle sunce ne ogrija, i koji ostaše, raspršaše se da ne ostaše ni dvojica zajedno.
12 Tada reèe narod Samuilu: koji je ono što reèe: eda li æe Saul carovati nad nama? dajte ih da ih pogubimo.
13 Ali Saul reèe: da se ne pogubi danas niko, jer je danas Gospod uèinio spasenje u Izrailju.
14 Tad Samuilo reèe narodu: hajdete da idemo u Galgal, da ondje ponovimo carstvo.
15 I sav narod otide u Galgal, i postaviše ondje Saula carem pred Gospodom u Galgalu, i ondje prinesoše žrtve zahvalne pred Gospodom. I proveseli se ondje Saul i sav Izrailj veoma.

12

1 Tada reèe Samuilo svemu Izrailju: eto, poslušao sam glas vaš u svemu što mi rekoste, i postavih cara nad vama.
2 I sada eto, car ide pred vama, a ja sam ostario i osijedio; i sinovi moji eto su među vama; i ja sam išao pred vama od mladosti svoje do danas.
3 Evo me; odgovorite mi pred Gospodom i pred pomazanikom njegovijem. Kome sam uzeo vola ili kome sam uzeo magarca? kome sam uèinio nasilje? kome sam uèinio krivo? ili iz èije sam ruke uzeo poklon, da bih stiskao oèi njega radi? pak æu vam vratiti.
4 A oni rekoše: nijesi nam uèinio sile niti si kome uèinio krivo, niti si uzeo što iz èije ruke.
5 Jošte im reèe: svjedok je Gospod na vas, i svjedok je pomazanik njegov danas, da nijeste našli ništa u mojim rukama. I rekoše: svjedok je.
6 Tada reèe Samuilo narodu: Gospod je koji je postavio Mojsija i Arona, i koji je izveo oce vaše iz zemlje Misirske.
7 Sada dakle stanite da se prem s vama pred Gospodom za sva dobra što je èinio Gospod vama i vašim ocima.
8 Pošto doðe Jakov u Misir, vikaše oci vaši ka Gospodu, i Gospod posla Mojsija i Arona, koji izvedoše oce vaše iz Misira i naseliše ih na ovom mjestu.
9 Ali zaboraviše Gospoda Boga svojega, te ih dade u ruke Sisari vojvodi Asorskom, i u ruke Filistejima, i u ruke caru Moavskomu, koji vojevaše na njih.
10 Ali vikaše ka Gospodu i rekoše: sagriješismo što ostavismo Gospoda i služismo Valima i Astarotama; ali sada izbavi nas iz ruku neprijatelja naših, pa æemo ti služiti.
11 I Gospod posla Jerovala i Vedana i Jeftaja i Samuila, i ote vas iz ruku neprijatelja vaših unaokolo, te živjeste bez straha.
12 Ali kad vidjeste Nasa cara Amonskoga gdje doðe na vas, rekoste mi: ne, nego car neka caruje nad nama, premda Gospod Bog vaš bješe car vaš.
13 Sada dakle, eto cara kojega izabraste, kojega iskaste; evo, Gospod je postavio cara nad vama.
14 Ako se uzbojite Gospoda, i njemu uzaslužite, i uzaslušate glas njegov i ne usprotivite se zapovijesti Gospodnjoj, tada æete i vi i car vaš koji caruje nad vama iæi za Gospodom Bogom svojim.
15 Ako li ne uzaslušate glasa Gospodnjega, nego se usprotivite zapovijesti Gospodnjoj, tada æe biti ruka Gospodnja protiv vas kao što je bila protiv otaca vaših.
16 Ali stanite sada jošte, i vidite ovu stvar veliku koju æe uèiniti Gospod pred vašim oèima.
17 Nije li danas žetva pšenièna? Ja æu prizvati Gospoda, i spustiæe gromove i dažd, da razumijete i vidite koliko je zlo što uèiniste pred Gospodom iskavši sebi cara.
18 Tada Samuilo zavapi ka Gospodu, i Gospod spusti gromove i dažd u taj dan; i sav se narod poboja vrlo Gospoda i Samuila.
19 I reèe sav narod Samuilu: moli se za sluge svoje Gospodu Bogu svojemu da ne pomremo; jer dodasmo k svijem grijesima svojim zlo ištuæi sebi cara.
20 Tada reèe Samuilo narodu: ne bojte se, vi ste uèinili sve ovo zlo; ali ne otstu-

pajte od Gospoda, nego služite Gospodu svijem srcem svojim.
21 Ne otstupajte; jer biste pošli za ništavim stvarima, koje ne pomažu, niti izbavljaju, jer su ništave.
22 Jer Gospod neæe ostaviti naroda svojega radi velikoga imena svojega; jer Gospodu bi volja da vas uèini svojim narodom.
23 A meni ne dao Bog da zgriješim Gospodu i prestanem moliti se za vas; nego æu vas upuæivati na put dobar i prav.
24 Samo se Bojte Gospoda i služite mu istinito, svijem srcem svojim, jer vidite, kakve je velike stvari uèinio za vas.
25 Ako li zlo ušèinite, propašæete i vi i car vaš.

13

1 Kad Saul bi car godinu dana a carova dvije godine nad Izrailjem
2 Izabra sebi Saul tri tisuæe izmeðu sinova Izrailjevih; i bijahu kod Saula dvije tisuæe u Mihmasu i u gori Vetiljskoj, a jedna tisuæa s Jonatanom u Gavaji Venijaminovoj; a ostali narod raspusti u šatore njihove.
3 I Jonatan pobi stražu Filistejsku koja bješe u Gavaji, i èuše za to Filisteji. A Saul zapovjedi, te trubiše u trube po svoj zemlji govoreæi: neka èuju Jevreji.
4 I tako èu sav Izrailj gdje rekoše: pobi Saul stražu Filistejsku; i stoga Izrailj omrznu Filistejima. I sazvan bi narod za Saulom u Galgal.
5 A Filisteji se skupiše da vojuju na Izrailja, trideset tisuæa kola i šest tisuæa konjika, i mnoštvo naroda kao pijesak na brijegu morskom; i izašavši stadoše u oko u Mihmasu, s istoka od Vet-Avena.
6 I Izrailjci se vidješe u nevolji, jer narod bi pritiješnjen; te se sakri u peæine i u èeste i u kamenjake i u rasjeline i u jame.
7 A drugi Jevreji prijeðoše preko Jordana u zemlju Gadovu i Galadovu. A Saul još bijaše u Galgalu, i sav narod što iðaše za njim bijaše u strahu.
8 I poèeka sedam dana do roka Samuilova. Ali Samuilo ne doðe u Galgal; te se narod stade razlaziti od njega.
9 Tada reèe Saul: dodajte mi žrtvu paljenicu i žrtve zahvalne. I prinese žrtvu paljenicu.
10 I kad prinese žrtvu paljenicu, gle, doðe Samuilo. I Saul izide mu na susret da ga pozdravi.
11 A Samuilo mu reèe: šta si uèinio? A Saul odgovori: kad vidjeh gdje se narod razlazi od mene, a ti ne doðe do roka, i Filisteji se skupili u Mihmasu,
12 Rekoh: sad æe udariti Filisteji na me u Galgal, a ja se još ne pomolih Gospodu; te se usudih i prinesoh žrtvu paljenicu.
13 Tada reèe Samuilo Saulu: ludo si radio što nijesi držao zapovijesti Gospoda Boga svojega, koju ti je zapovjedio; jer bi sada Gospod utvrdio carstvo tvoje nad Izrailjem dovijeka.
14 A sada carstvo tvoje neæe se održati. Gospod je našao sebi èovjeka po srcu svojemu, i njemu je zapovjedio Gospod da bude voð narodu njegovu, jer nijesi držao što ti je zapovjedio Gospod.
15 Potom diže se Samuilo i otide iz Galgala u Gavaju Venijaminovu. I Saul izbroji narod koji osta kod njega, i bješe ga do šest stotina ljudi.
16 I Saul i sin mu Jonatan i narod što bješe s njima, stajahu u Gavaji Venijaminovoj; a Filisteji stajahu u okolu u Mihmasu.
17 I izidoše tri èete iz okola Filistejskoga da plijene: jedna èeta udari putem k Ofri u zemlju Sovalsku;
18 A druga èeta udari putem k Vet-Oronu; a treæa udari putem k meði koja gleda prema dolini Sevojimskoj u pustinju.
19 A u cijeloj zemlji Izrailjskoj ne bješe kovaèa, jer Filisteji rekoše: da ne bi gradili Jevreji maèeva ni kopalja.
20 Zato slažahu svi Izrailjci k Filistejima kad koji šæaše poklepati raonik ili motiku ili sjekiru ili srp.
21 I bijahu se zatupili raonici i motike i vile troroge i sjekire, i same ostane trebaše zaoštriti.
22 Zato kad doðe vrijeme boju, ne naðe se maèa ni koplja ni u koga u narodu koji bješe sa Saulom i Jonatanom; samo bijaše u Saula i u Jonatana sina njegova.

23 I straža Filistejska izide u klanac kod Mihmasa.

14

1 Jedan dan reèe Jonatan sin Saulov momku svojemu koji mu nošaše oružje: hajde da idemo k straži Filistejskoj koja je na onoj strani. A ocu svojemu ne kaza ništa.
2 A Saul stajaše kraj brda pod šipkom, koji bijaše u Migronu; i naroda bješe s njim oko šest stotina ljudi.
3 I Ahija sin Ahitova brata Ihavoda sina Finesa sina Ilija svešteníka Gospodnjega u Silomu nošaše opleæak. I narod ne znadijaše da je otišao Jonatan.
4 A u klancu kojim šæaše Jonatan otiæi k straži Filistejskoj, bijahu dvije strmene stijene, jedna s jedne strane a druga s druge, i jedna se zvaše Voses a druga Sene.
5 I jedna od njih stajaše sa sjevera prema Mihmasu, a druga s juga prema Gavaji.
6 I Jonatan reèe momku koji mu nošaše oružje: hajde da otidemo k straži tijeh neobrezanijeh; može biti da æe nam uèiniti što Gospod, jer Gospodu ne smeta izbaviti s množinom ili s malinom.
7 A onaj što mu nošaše oružje odgovori mu: èini što ti je god u srcu, idi, evo ja æu iæi s tobom kuda god hoæeš.
8 A Jonatan mu reèe: evo, otiæi æemo k tijem ljudima, i pokazaæemo im se.
9 Ako nam reku: èekajte dokle doðemo k vama, tada æemo se ustaviti na svom mjestu, i neæemo iæi k njima.
10 Ako li reku: hodite k nama, tada æemo otiæi; jer nam ih Gospod predade u ruke. To æe nam biti znak.
11 I pokazaše se obojica straži Filistejskoj; a Filisteji rekoše: gle, izlaze Jevreji iz rupa u koje su se sakrili.
12 I stražari rekoše Jonatanu i momku koji mu nošaše oružje: hodite k nama da vam kažemo nešto. I Jonatan reèe onomu što mu nošaše oružje: hajde za mnom, jer ih predade Gospod u ruke Izrailju.
13 Tako puzaše Jonatan rukama i nogama, a za njim momak što mu nošaše oružje; i padahu pred Jonatanom, i ubijaše ih za njim onaj što mu nošaše oružje.
14 I to bi prvi boj, u kom pobi Jonatan i momak što mu nošaše oružje oko dvadeset ljudi, otprilike na po rala zemlje.
15 I uðe strah u oko u polju i u sav narod; i straža i oni koji bjehu izašli da plijene prepadoše se, i zemlja se uskoleba, jer bješe strah od Boga.
16 A straža Saulova u Gavaji Venijaminovoj opazi gdje se mnoštvo uzbunilo i uspropadalo.
17 Tada reèe Saul narodu koji bijaše s njim: pregledajte i vidite ko je otišao od nas. I kad pregledaše, gle, ne bješe Jonatana i momka njegova koji mu nošaše oružje.
18 I reèe Saul Ahiji: donesi kovèeg Božji; jer kovèeg Božji bijaše tada kod sinova Izrailjevijeh.
19 A dok govoraše Saul svešteniku, zabuna u okolu Filistejskom bivaše sve veæa, i Saul reèe svešteniku: ostavi.
20 I Saul i sav narod što bješe s njim skupiše se i doðoše do boja, i gle, povadili bjehu maèeve jedan na drugoga, i zabuna bješe vrlo velika.
21 A bijaše s Filistejima Jevreja kao prije, koji iðahu s njima na vojsku svuda; pa i oni pristaše uz Izrailjce, koji bijahu sa Saulom i Jonatanom.
22 I svi Izrailjci koji se bijahu sakrili u gori Jefremovoj kad èuše da bježe Filisteji, naklopiše se i oni za njima bijuæi ih.
23 I izbavi Gospod Izrailja u onaj dan; i boj otide dori do Vet-Avena.
24 I Izrailjci se vrlo umoriše onaj dan; a Saul zakle narod govoreæi: da je proklet koji jede što do veèera, da se osvetim neprijateljima svojim. I ne okusi narod ništa.
25 I sav narod one zemlje doðe u šumu, gdje bješe mnogo meda po zemlji.
26 I kad doðe narod u šumu, vidje med gdje teèe; ali niko ne prinese ruke k ustima svojim: jer se narod bojaše zakletve.
27 Ali Jonatan ne èu kad otac njegov zakle narod, te pruži štap koji mu bješe u ruci, i zamoèi kraj u sat, i primaèe ruku

svoju k ustima svojim, i zasvijetliše mu se oèi.
28 A jedan iz naroda progovori i reèe: otac je tvoj zakleo narod rekavši: da je proklet ko bi jeo što danas; stoga susta narod.
29 Tada reèe Jonatan: smeo je zemlju otac moj; vidite kako mi se zasvijetliše oèi, èim okusih malo meda.
30 A da je još narod slobodno jeo danas od plijena neprijatelja svojih, koji nađe! ne bi li polom Filistejski bio još veæi?
31 I tako pobiše onaj dan Filisteje od Mihmasa do Ajalona, i narod se vrlo umori.
32 I naklopi se narod na plijen, i nahvataše ovaca i volova i telaca, i poklaše ih na zemlji, i stade narod jesti s krvlju.
33 I javiše Saulu govoreæi: evo narod griješi Gospodu jeduæi s krvlju. A on reèe: nevjeru uèiniste; dovaljajte sada k meni velik kamen.
34 Zatijem reèe Saul: razidite se među narod i recite: dovedite svaki k meni vola svojega i ovcu svoju; i ovdje zakoljite i jedite, i neæete griješiti Gospodu jeduæi s krvlju. I donese sav narod, svaki svoga vola svojom rukom one noæi, i ondje klaše.
35 I naèini Saul oltar Gospodu; to bi prvi oltar koji naèini Gospodu.
36 Potom reèe Saul: hajdemo za Filistejima noæas, da ih plijenimo do jutra, i da ih ne ostavimo nijednoga. A oni rekoše: èini što ti je god volja. Ali sveštenik reèe: da pristupimo ovdje k Bogu.
37 I upita Saul Boga: hoæu li iæi za Filistejima? hoæeš li ih dati u ruke Izrailju? Ali ne odgovori mu onaj dan.
38 Zato reèe Saul: pristupite ovamo svi glavari narodni, i tražite i vidite na kom je grijeh danas.
39 Jer kako je živ Gospod koji izbavlja Izrailja, ako bude i na Jonatanu sinu mojem, poginuæe zaista. I ne odgovori mu niko iz svega naroda.
40 Potom reèe svemu Izrailju: vi budite s jedne strane, a ja i Jonatan sin moj biæemo s druge strane. A narod reèe Saulu: èini što ti je drago.
41 Tada reèe Saul Gospodu Bogu Izrailjevu: pokaži pravoga. I oblièi se Jonatan i Saul, a narod izide prav.
42 I reèe Saul: bacite ždrijeb za me i za Jonatana sina mojega. I oblièi se Jonatan.
43 Tada reèe Saul Jonatanu: kaži mi šta si uèinio? I kaza mu Jonatan i reèe: samo sam okusio malo meda nakraj štapa koji mi bješe u ruci; evo me; hoæu li poginuti?
44 A Saul reèe: to neka mi uèini Bog i to neka doda, poginuæeš, Jonatane!
45 Ali narod reèe Saulu: zar da pogine Jonatan, koji je uèinio ovo spasenje veliko u Izrailju? Bože saèuvaj! Tako živ bio Gospod, neæe pasti na zemlju nijedna dlaka s glave njegove. Jer je s pomoæu Božjom uèinio to danas. I tako izbavi narod Jonatana, te ne pogibe.
46 Tada se vrati Saul od Filisteja, a Filisteji otidoše u svoje mjesto.
47 I Saul carujuæi nad Izrailjem ratovaše na sve neprijatelje svoje, na Moavce i na sinove Amonove i na Edomce i na careve Sovske i na Filisteje, i kuda se god obraæaše, nadvlađivaše.
48 Skupi također vojsku i pobi Amalika; i izbavi Izrailja iz ruku onijeh koji ga plijenjahu.
49 A Saul imaše sinove: Jonatana i Isuja i Melhisuja; a dvjema kæerima njegovijem bjehu imena prvenici Merava a mlađoj Mihala.
50 A ženi Saulovoj bješe ime Ahinoama kæi Ahimasova; a vojvodi njegovu bješe ime Avenir sin Nira strica Saulova.
51 Jer Kis otac Saulov i Nir otac Avenirov bijahu sinovi Avilovi.
52 I bijaše velik rat s Filistejima svega vijeka Saulova; i koga god viđaše Saul hrabra i junaka, uzimaše ga k sebi.

15

1 A Samuilo reèe Saulu: Gospod me je poslao da te pomažem za cara nad narodom njegovijem, nad Izrailjem; slušaj dakle rijeèi Gospodnje.
2 Ovako veli Gospod nad vojskama: opomenuh se šta je uèinio Amalik Izrailju, kako mu se opro na putu kad je išao iz Misira.
3 Zato idi, i pobij Amalika, i zatri kao prokleto sve što god ima; ne žali ga, nego

pobij i ljude i žene i djecu i što je na sisi i volove i ovce i kamile i magarce.

4 Tada Saul sazva narod, i izbroji ih u Telaimu, i bješe ih dvjesta tisuæa pješaka i deset tisuæa ljudi od Jude.

5 I doðe Saul do grada Amalièkoga, i namjesti zasjedu u potoku.

6 I reèe Saul Kenejima: idite, odvojte se, uklonite se od Amalika, da vas ne bih potro s njima; jer ste vi uèinili milost svijem sinovima Izrailjevijem kad su išli iz Misira. I otidoše Keneji od Amalika.

7 I Saul pobi Amalike od Avile do Sura, koji je prema Misiru.

8 I uhvati Agaga cara Amalièkoga živa, a sav narod njegov pobi oštrijem maèem.

9 I Saul i narod njegov poštedje Agaga i najbolje ovce i najbolje volove i ugojenu stoku i jaganjce i sve što bijaše dobro, i ne htješe pobiti; nego što bijaše zlo i bez cijene, ono samo pobiše.

10 Zato doðe rijeè Gospodnja k Samuilu govoreæi:

11 Kajem se što sam Saula postavio carem, jer je otstupio od mene, i nije izvršio mojih rijeèi. I rasrdi se Samuilo vrlo, i vikaše ka Gospodu svu noæ.

12 I ustavši rano Samuilo poðe pred Saula. I javiše Samuilu govoreæi: Saul doðe u Karmil, i eno podiže sebi spomenik, pa se vrati odande i otide dalje i siðe u Galgal.

13 Kad Samuilo doðe k Saulu, reèe mu Saul: blagosloven da si Gospodu! izvršio sam rijeè Gospodnju.

14 A Samuilo reèe: kakva je to bleka ovaca u ušima mojim? i rika volova koju èujem?

15 A Saul reèe: od Amalika dognaše ih; jer narod poštedje najbolje ovce i najbolje volove da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvojemu; ostalo pak pobismo kao prokleto.

16 A Samuilo reèe Saulu: stani da ti kažem što mi je rekao Gospod noæas. Reèe mu: govori.

17 Tada reèe Samuilo: nijesi li bio mali sam u svojim oèima, pak si postao glava plemenima Izrailjevijem, i Gospod te pomaza za cara nad Izrailjem?

18 I Gospod te posla na ovaj put i reèe: idi, pobij grješne Amalike, i vojuj na njih dokle ih ne istrijebite.

19 Zašto dakle ne posluša glasa Gospodnjega, nego se naklopi na plijen, i uèini zlo pred Gospodom?

20 A Saul odgovori Samuilu: ta poslušao sam glas Gospodnji, i išao sam putem kojim me posla Gospod, i doveo sam Agaga cara Amalièkoga, a Amalike sam istrijebio.

21 Nego narod uze od plijena ovce i volove, najbolje izmeðu prokletijeh stvari, da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvojemu u Galgalu.

22 Ali Samuilo reèe: zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas njegov? gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske.

23 Jer je neposlušnost kao grijeh od èaranja, i nepokornost kao sujevjerstvo i idolopoklonstvo. Odbacio si rijeè Gospodnju, zato je i on tebe odbacio da ne budeš više car.

24 Tada reèe Saul Samuilu: zgriješio sam što sam prestupio zapovijest Gospodnju i tvoje rijeèi; jer pobojah se naroda i poslušah glas njegov.

25 Nego sada oprosti mi grijeh moj, i vrati se sa mnom da se poklonim Gospodu.

26 A Samuilo reèe Saulu: neæu se vratiti s tobom, jer si odbacio rijeè Gospodnju, i zato je tebe Gospod odbacio da ne budeš više car nad Izrailjem.

27 I Samuilo se okrete da ide, ali ga Saul uhvati za skut od plašta njegova, te se odadrije.

28 Tada mu reèe Samuilo: odadro je Gospod carstvo Izrailjevo od tebe danas, i dao ga bližnjemu tvojemu, koji je bolji od tebe.

29 I doista junak Izrailjev neæe slagati, niti æe se raskajati; jer nije èovjek da se kaje.

30 A on reèe: zgriješio sam; ali mi sad uèini èast pred starješinama naroda mojega i pred Izrailjem, i vrati se sa mnom da se poklonim Gospodu Bogu tvojemu.

31 I vrativši se Samuilo otide za Saulom,
i pokloni se Saul Gospodu.
32 Potom reèe Samuilo: dovedite mi
Agaga cara Amalièkoga. I doðe k njemu
Agag veseo, jer govoraše Agag: zaista,
prošla je gorèina smrtna.
33 Ali Samuilo reèe: kako je tvoj maè
uèinio te su žene ostale bez djece, tako
æe ostati bez djece tvoja majka među
ženama. I isijeèe Samuilo Agaga pred
Gospodom u Galgalu.
34 Potom otide Samuilo u Ramu, a Saul
otide kuæi svojoj u Gavaju Saulovu.
35 I Samuilo više ne vidje Saula do svoje
smrti, i plakaše Samuilo za Saulom, što
se Gospod pokaja što je postavio Saula
carem nad Izrailjem.

16

1 A Gospod reèe Samuilu: dokle æeš ti
plakati za Saulom kad ga ja odbacih da
ne caruje više nad Izrailjem? Napuni rog
svoj ulja, i hodi da te pošljem k Jeseju
Vitlejemcu, jer izmeðu njegovijeh sinova
izabrah sebi cara.
2 A Samuilo reèe: kako da idem? jer
æe èuti Saul, pa æe me ubiti. A Gos-
pod odgovori: uzmi sa sobom junicu iz
goveda, pa reci: doðoh da prinesem žrtvu
Gospodu.
3 I pozovi Jeseja na žrtvu, a ja æu ti
pokazati šta æeš èiniti, i pomaži mi onoga
koga ti kažem.
4 I uèini Samuilo kako mu kaza Gospod,
i doðe u Vitlejem; a starješine gradske
uplašivši se istrèaše preda nj, i rekoše mu:
jesi li došao dobro?
5 A on reèe: dobro; došao sam da
prinesem žrtvu Gospodu; osveštajte se i
hodite sa mnom na žrtvu. Pa osvešta i
Jeseja i sinove njegove i pozva ih na žrtvu.
6 I kad doðoše vidjevši Elijava reèe:
jamaèno je pred Gospodom pomazanik
njegov.
7 Ali Gospod reèe Samuilu: ne gledaj na
lice njegovo ni na visinu rasta njegova,
jer sam ga odbacio; jer ne gledam na
što èovjek gleda: èovjek gleda što je na
oèima, a Gospod gleda na srce.
8 I dozva Jesej Avinadava, i reèe mu da
ide pred Samuila. A on reèe: ni toga nije
izabrao Gospod.
9 Potom Jesej reèe Sami da ide. A on
reèe: ni toga nije izabrao Gospod.
10 Tako reèe Jesej te proðoše sedam
sinova njegovijeh pred Samuila; a
Samuilo reèe Jeseju: nije Gospod izabrao
tijeh.
11 Potom reèe Samuilo Jeseju: jesu li
ti to svi sinovi? A on reèe: ostao je još
najmlaði; eno ga, pase ovce. Tada reèe
Samuilo Jeseju: pošlji, te ga dovedi, jer
neæemo sjedati za sto dokle on ne doðe.
12 I posla, te ga dovede. A bijaše smeð,
lijepijeh oèiju i lijepa stasa. I Gospod
reèe: ustani, pomaži ga, jer je to.
13 Tada Samuilo uze rog s uljem, i
pomaza ga usred braæe njegove; i siðe
duh Gospodnji na Davida i osta na njemu
od toga dana. Potom usta Samuilo i otide
u Ramu.
14 A duh Gospodnji otide od Saula, i
uznemiravaše ga zao duh od Gospoda.
15 I rekoše Saulu sluge njegove: gle,
sada te uznemiruje zli duh Božiji.
16 Neka gospodar naš zapovjedi
slugama svojim koje stoje pred tobom, da
potraže èovjeka koji zna udarati u gusle,
pa kad te napadne zli duh Božji, neka
udara rukom svojom, i odlakšaæe ti.
17 I reèe Saul slugama svojim: potražite
èovjeka koji zna dobro udarati u gusle, i
dovedite mi ga.
18 A jedan izmeðu sluga njegovijeh
odgovori i reèe: evo, ja znam sina Jeseja
Vitlejemca, koji umije dobro udarati u
gusle, i hrabar je junak i ubojnik, i
pametan je i lijep, i Gospod je s njim.
19 I Saul posla ljude k Jeseju i poruèi:
pošlji mi Davida sina svojega koji je kod
ovaca.
20 A Jesej uze magarca i hljeba i mješinu
vina i jedno jare, i posla Saulu po Davidu
sinu svojemu.
21 I David doðe k Saulu i izide preda nj,
i omilje Saulu veoma, te ga postavi da mu
nosi oružje.
22 Potom posla Saul k Jeseju i poruèi:
neka David ostane kod mene, jer je našao
milost preda mnom.

23 I kad bi duh Božji napao Saula, David
uzevši gusle udarao bi rukom svojom, te
bi Saul odahnuo i bilo bi mu bolje, jer bi
zli duh otišao od njega.

17

1 Tada Filisteji skupiše vojsku svoju da
vojuju, i skupiše se u Sokotu Judinu, i
stadoše u oko između Sokota i Azike na
međi Damimskoj.
2 A Saul i Izrailjci skupiše se i stadoše
u oko u dolini Ili, i uvrstaše se prema
Filistejima.
3 I Filisteji stajahu na brdu odonuda a
Izrailjci stajahu na brdu odovuda, a među
njima bješe dolina.
4 I izide iz okola Filistejskoga jedan
zatoènik po imenu Golijat iz Gata, visok
šest lakata i ped.
5 I na glavi mu bješe kapa od mjedi, i
oklop ploèast na njemu od mjedi; i bijaše
oklop težak pet tisuæa sikala.
6 I nogavice od mjedi bjehu mu na nogu,
i štit od mjedi na ramenima.
7 A kopljaèa od koplja mu bješe kao
vratilo, a gvožða u koplju mu bješe šest
stotina sikala; i koji mu oružje nošaše
iðaše pred njim.
8 On stavši vikaše vojsku Izrailjsku, i
govoraše im: što ste izašli uvrstavši se?
nijesam li ja Filistejin a vi sluge Saulove?
izberite jednoga između sebe, pa neka
izaðe k meni.
9 Ako me nadjaèa i pogubi me, mi æemo
vam biti sluge; ako li ja njega nadjaèam i
pogubim ga, onda æete vi biti nama sluge,
i služiæete nam.
10 Još govoraše Filistejin: ja osramotih
danas vojsku Izrailjsku; dajte mi èovjeka
da se bijemo.
11 A kad Saul i sav Izrailj èu šta reèe
Filistejin, prepadoše se i uplašiše se vrlo.
12 A bijaše David sin jednoga
Efraæanina, iz Vitlejema Judina, kojemu
ime bješe Jesej, koji imaše osam sinova i
bijaše u vrijeme Saulovo star i vremenit
među ljudima.
13 I tri najstarija sina Jesejeva otidoše za
Saulom na vojsku; a imena trojici sinova
njegovijeh koji otidoše na vojsku bijahu
prvencu Elijav a drugome Avinadav a
treæemu Sama.
14 A David bijaše najmlaði. I ona tri
najstarija otidoše za Saulom.
15 A David otide od Saula i vrati se u
Vitlejem da pase ovce oca svojega.
16 A Filistejin izlažaše jutrom i
veèerom, i staja èetrdeset dana.
17 A Jesej reèe Davidu sinu svojemu:
uzmi sada za braæu svoju efu ovoga
prženoga žita i ovijeh deset hljebova, i
odnesi brže u oko braæi svojoj.
18 A ovijeh deset mladijeh siraca odnesi
tisuæniku, i vidi braæu svoju kako su, i
donesi od njih znak.
19 A Saul i oni i sav Izrailj bijahu u dolini
Ili ratujuæi s Filistejima.
20 I tako David usta rano i ostavi ovce na
èuvaru; pa uze i otide kako mu zapovjedi
Jesej; i doðe na mjesto gdje bješe oko,
i vojska izlažaše da se vrsta za boj, i
podizaše ubojnu viku.
21 I stajaše vojska Izrailjska i Filistejska
jedna prema drugoj.
22 Tada ostavi David svoj prtljag kod
èuvara, koji èuvaše prtljag, i otrèa u
vojsku, i doðe i zapita braæu svoju za
zdravlje.
23 I dokle govoraše s njima, gle, onaj
zatoènik po imenu Golijat Filistejin iz
Gata, izide iz vojske Filistejske i govoraše
kao prije, i David èu.
24 A svi Izrailjci kad vidješe toga
èovjeka, uzbjegoše od njega, i bješe ih
strah veoma.
25 I govorahu Izrailjci: vidjeste li toga
èovjeka što izide? Jer izide da sramoti
Izrailja. A ko bi ga pogubio, car bi mu
dao silno blago, i kæer svoju dao bi mu; i
oslobodio bi dom oca njegova u Izrailju.
26 Tada reèe David ljudima koji stajahu
oko njega govoreæi: šta æe se uèiniti
èovjeku koji pogubi toga Filistejina i skine
sramotu s Izrailja? Jer ko je taj Filistejin neobrezani da sramoti vojsku Boga
živoga?
27 A narod mu odgovori iste rijeèi govoreæi: to æe se uèiniti onome ko ga
pogubi.
28 A kad èu Elijav brat njegov najstariji
kako se razgovara s tijem ljudima, razljuti

se Elijav na Davida, i reèe mu: što si došao? i na kom si ostavio ono malo ovaca u pustinji? znam ja obijest tvoju i zloæu srca tvojega; došao si da vidiš boj.
29 A David reèe: šta sam sad uèinio? zapovjeðeno mi je.
30 Potom okrenu se od njega k drugome i zapita kao prije; i narod mu odgovori kao prije.
31 I kad se èuše rijeèi koje govoraše David, javiše ih Saulu, a on ga dozva k sebi.
32 I David reèe Saulu: neka se niko ne plaši od onoga; sluga æe tvoj izaæi i biæe se s Filistejinom.
33 A Saul reèe Davidu: ne možeš ti iæi na Filistejina da se biješ s njim, jer si ti dijete a on je vojnik od mladosti svoje.
34 A David reèe Saulu: sluga je tvoj pasao ovce oca svojega; pa kad doðe lav ili medvjed i odnese ovcu iz stada,
35 Ja potrèah za njim, i udarih ga i oteh mu iz èeljusti; i kad bi skoèio na me, uhvatih ga za grlo, te ga bih i ubih.
36 I lava i medvjeda ubijao je tvoj sluga, pa æe i taj Filistejin neobrezani proæi kao oni; jer osramoti vojsku Boga živoga.
37 Još reèe David: Gospod koji me je saèuvao od lava i medvjeda, on æe me saèuvati i od ovoga Filistejina. Tada reèe Saul Davidu: idi, i Gospod neka bude s tobom.
38 I Saul dade Davidu svoje oružje, i metnu mu na glavu kapu svoju od mjedi i metnu oklop na nj.
39 I pripasa David maè njegov preko svojega odijela i poðe, ali ne bješe navikao, pa reèe David Saulu: ne mogu iæi s tijem, jer nijesam navikao. Pa skide David sa sebe.
40 I uze štap svoj u ruku, i izabra na potoku pet glatkih kamena i metnu ih u torbu pastirsku, koju imaše, i uze praæu svoju u ruku, i tako poðe ka Filistejinu.
41 A i Filistejin iðaše sve bliže k Davidu, a èovjek koji mu nošaše oružje, iðaše pred njim.
42 A kad Filistejin pogleda i vidje Davida, potsmjehnu mu se, što bješe mlad i smeð i lijepa lica.
43 I reèe Filistejin Davidu: eda li sam pseto, te ideš na me sa štapom? I proklinjaše Filistejin Davida bogovima svojim.
44 I reèe Filistejin Davidu: hodi k meni da dam tijelo tvoje pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.
45 A David reèe Filistejinu: ti ideš na me s maèem i s kopljem i sa štitom; a ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama, Boga vojske Izrailjeve, kojega si ružio.
46 Danas æe te Gospod dati meni u ruke, i ubiæu te, i skinuæu glavu s tebe, i daæu danas tjelesa vojske Filistejske pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim, i poznaæe sva zemlja da je Bog u Izrailju.
47 I znaæe sav ovaj zbor da Gospod ne spasava maèem ni kopljem, jer je rat Gospodnji, zato æe vas dati nama u ruke.
48 A kad se Filistejin podiže i doðe bliže k Davidu, David brže istrèa na bojište pred Filistejina.
49 I David turi ruku svoju u torbu svoju, i izvadi iz nje kamen, i baci ga iz praæe, i pogodi Filistejina u èelo i uðe mu kamen u èelo, te pade nièice na zemlju.
50 Tako David praæom i kamenom nadjaèa Filistejina, i udari Filistejina i ubi ga; a nemaše David maèa u ruci.
51 I pritrèav David stade na Filistejina, i zgrabi maè njegov i izvuèe ga iz korica i pogubi ga i otsijeèe mu glavu. A Filisteji kad vidješe gdje pogibe junak njihov pobjegoše.
52 A Izrailjci i Judejci ustaše i povikaše i potjeraše Filisteje do doline i do vrata Akaronskih; i padaše pobijeni Filisteji po putu Sarajimskom do Gata i do Akarona.
53 Potom se vratiše sinovi Izrailjevi tjeravši Filisteje, i oplijeniše oko njihov.
54 A David uze glavu Filistejinovu, i odnese je u Jerusalim, a oružje njegovo ostavi u svojoj kolibi.
55 A kad Saul vidje Davida gdje ide pred Filistejina, reèe Aveniru vojvodi: èiji je sin taj mladiæ, Avenire? A Avenir reèe: kako je živa duša tvoja, care, ne znam.
56 A car reèe: pitaj èiji je sin taj mladiæ.
57 A kad se vrati David pogubivši Filistejina, uze ga Avenir i izvede ga pred Saula, a u ruci mu bješe glava Filistejinova.
58 I Saul reèe mu: èiji si sin, dijete? A

David reèe: ja sam sin sluge tvojega Jeseja Vitlejemca.

18

1 I kad svrši razgovor sa Saulom, duša Jonatanova prionu za dušu Davidovu, i Jonatan ga zapazi kao svoju dušu.
2 I uze ga Saul taj dan, i ne dade mu da se vrati kuæi oca svojega.
3 I Jonatan uèini vjeru s Davidom, jer ga ljubljaše kao svoju dušu.
4 I skide Jonatan sa sebe plašt, koji nošaše, i dade ga Davidu, i odijelo svoje i maè svoj i luk svoj i pojas svoj.
5 I iðaše David na što ga god Saul pošiljaše, i bijaše sreæan, i postavi ga Saul nad vojnicima, i omilje svemu narodu, pa i slugama Saulovijem.
6 A kad se vraæahu, i kad se David vraæaše ubivši Filistejina, izlaziše žene iz svakoga grada Izrailjeva pjevajuæi i igrajuæi na susret caru Saulu, s bubnjima i s veseljem i guslama.
7 I otpijevajuæi žene jedne drugima uza svirke govorahu: Saul zgubi svoju tisuæu, ali David svojih deset tisuæa.
8 I razgnjevi se Saul vrlo, i ne biše mu po volji te rijeèi, i reèe: Davidu dadoše deset tisuæa, a meni dadoše tisuæu; još mu samo carstvo treba.
9 I od toga dana Saul gledaše poprijeko Davida.
10 A sjutradan napade Saula zli duh Božji, te prorokovaše u kuæi, a David mu udaraše rukom svojom u gusle kao prije: a Saulu u ruci bješe koplje.
11 I Saul baci koplje govoreæi: da prikujem Davida za zid. Ali mu se David izmaèe dva puta.
12 I Saula bješe strah od Davida, jer Gospod bješe s njim, a od Saula bješe otstupio.
13 Zato ga ukloni Saul od sebe, i postavi ga tisuænikom; i on odlažaše i dolažaše pred narodom.
14 I David bijaše sreæan u svemu što èinjaše, jer Gospod bijaše s njim.
15 A Saul videæi da je veoma sreæan, bojaše ga se.
16 A sav Izrailj i Juda ljubljaše Davida, jer on odlažaše i dolažaše pred njima.
17 I reèe Saul Davidu: evo, kæer svoju stariju Meravu daæu ti za ženu, samo mi budi hrabar i vodi ratove Gospodnje. Jer Saul govoraše: neæu da se digne moja ruka na nj, nego Filistejska ruka neka se digne na nj.
18 A David reèe Saulu: ko sam ja i kakav je život moj ili dom oca mojega u Izrailju, da budem zet carev?
19 A kad doðe vrijeme da Meravu kæer Saulovu dadu Davidu, dadoše je Adrilu Meolaæaninu za ženu.
20 Ali Davida ljubljaše Mihala kæi Saulova; a kad to javiše Saulu, bi mu po volji.
21 I reèe Saul: daæu mu je da mu bude zamka i da se diže na nj ruka Filistejska. A Davidu reèe Saul: biæeš mi danas zet s drugom.
22 I zapovjedi Saul slugama svojim: recite Davidu tajno i govorite: gle, omilio si caru, i sve sluge njegove ljube te; budi sada zet carev.
23 I sluge Saulove rekoše te rijeèi Davidu, a David reèe: mislite li da je lako biti zet carev? ta ja sam siromah i mali èovjek.
24 I Saulu javiše ovo sluge njegove govoreæi: ovako reèe David.
25 A Saul reèe: ovako recite Davidu: ne traži car uzdarja, nego sto okrajaka Filistejskih, da se car osveti svojim neprijateljima. A Saul mišljaše kako bi David pao u ruke Filistejima.
26 I sluge njegove kazaše Davidu te rijeèi, i Davidu bi po volji da postane carev zet. I vrijeme se još ne navrši.
27 A David usta i otide sa svojim ljudima, i pobi dvjesta Filisteja. I donese David okrajke njihove, i dadoše ih na broj caru da bi postao carev zet. I Saul mu dade za ženu Mihalu kæer svoju.
28 I Saul vidje i pozna da je Gospod sa Davidom; i Mihala kæi Saulova ljubljaše ga.
29 A Saul se još veæma poboja Davida; i bijaše Saul jednako neprijatelj Davidu.
30 A knezovi Filistejski udarahu; i kad god udarahu, David bijaše sreæniji od svijeh sluga Saulovijeh, i ime se njegovo vrlo proslavi.

19

1 I Saul govori Jonatanu sinu svojemu i
svijem slugama svojim da ubiju Davida;
ali Jonatan sin Saulov ljubljaše veoma
Davida.
2 I javi Jonatan Davidu i reèe mu: Saul
otac moj traži da te ubije; nego se èuvaj
sjutra, skloni se gdjegod i prikrij se.
3 A ja æu izaæi i stajaæu pored oca
svojega u polju gdje ti budeš, i govoriæu
o tebi s ocem svojim, i što doznam javiæu
ti.
4 I Jonatan progovori za Davida Saulu
ocu svojemu, i reèe mu: da se ne ogriješi
car o slugu svojega Davida, jer se on nije
ogriješio o tebe, nego je još vrlo dobro za
te što je èinio.
5 Jer nije mario za život svoj i pobio je
Filisteje, i Gospod uèini spasenje veliko
svemu Izrailju; vidio si i radovao si se; pa
zašto bi se ogriješio o krv pravu i ubio
Davida ni za što?
6 I posluša Saul Jonatana, i zakle se Saul:
tako živ bio Gospod, neæe poginuti.
7 Tada Jonatan dozva Davida, i kaza mu
Jonatan sve ovo; i dovede Jonatan Davida
k Saulu, i opet bi pred njim kao preðe.
8 I nasta opet rat, i David izide i pobi se
s Filistejima, i razbi ih veoma, te bježaše
od njega.
9 Potom zli duh Gospodnji napade Saula
kad sjeðaše kod kuæe i držaše koplje u
ruci, a David udaraše rukom o gusle.
10 I Saul šæaše Davida kopljem prikovati za zid, ali se on izmaèe Saulu, te
koplje udari u zid, a David pobježe i
izbavi se onu noæ.
11 A Saul posla ljude ka kuæi Davidovoj
da ga èuvaju i ujutru ubiju. A to javi
Davidu žena njegova Mihala govoreæi:
ako noæas ne izbaviš duše svoje, ujutru
æeš poginuti.
12 Tada Mihala spusti Davida kroz prozor, te otide i pobježe i izbavi se.
13 A Mihala uze lik, i metnu ga u
postelju, i metnu mu pod glavu uzglavlje
od kostrijeti, i pokri ga haljinom.
14 I kad Saul posla ljude da uhvate
Davida, ona reèe: bolestan je.
15 A Saul posla opet ljude da vide Davida
govoreæi: donesite mi ga u postelji da ga
pogubim.
16 A kad doðoše poslani, gle, lik
u postelji i uzglavlje od kostrijeti pod
glavom mu.
17 I reèe Saul Mihali: što me tako
prevari i pusti neprijatelja mojega da
uteèe? A Mihala reèe Saulu: on mi reèe:
pusti me, ili æu te ubiti.
18 Tako David uteèe i izbavi se, i doðe k
Samuilu u Ramu, i pripovjedi mu sve što
mu je uèinio Saul. I otidoše on i Samuilo,
i ostaše u Najotu.
19 A Saulu doðe glas i rekoše mu: eno
Davida u Najotu u Rami.
20 Tada posla Saul ljude da uhvate
Davida; i oni vidješe zbor proroka gdje
prorokuju a Samuilo im starješina. I duh
Gospodnji doðe na poslanike Saulove, te i
oni prorokovahu.
21 A kad to javiše Saulu, on posla
druge poslanike, ali i oni prorokovahu; te
Saul opet posla treæe poslanike, ali i oni
prorokovahu.
22 Tada sam poðe u Ramu, i kad doðe
na veliki studenac koji je u Sokotu, zapita
govoreæi: gdje je Samuilo i David? I
rekoše mu: eno ih u Najotu u Rami.
23 I poðe u Najot u Rami; ali i na njega
siðe duh Božji, te iduæi dalje prorokovaše
dokle doðe u Najot u Rami.
24 Pa skide i on haljine svoje sa sebe,
i prorokova i on pred Samuilom, i padnuvši ležaše go vas onaj dan i svu noæ.
Stoga se govori: eda li je i Saul među
prorocima?

20

1 A David pobježe iz Najota u Rami, i
doðe i reèe Jonatanu: šta sam uèinio?
kakva je krivica moja? i šta sam zgriješio
ocu tvojemu, te traži dušu moju?
2 A on mu reèe: saèuvaj Bože! neæeš
ti poginuti. Evo otac moj ne èini ništa, ni
veliko ni malo, a da meni ne kaže; a kako
bi to tajio od mene otac moj? Neæe to biti.
3 A David zaklinjuæi se opet reèe: otac
tvoj zna dobro da sam našao ljubav u
tebe, pa veli: ne treba da dozna za ovo
Jonatan, da se ne ožalosti. Ali tako živ bio
Gospod i tako živa bila duša tvoja, samo
je jedan korak između mene i smrti.

4 A Jonatan reèe Davidu: šta želi duša
tvoja? Ja æu ti uèiniti.
5 I David reèe Jonatanu: evo sjutra je
mladina, kad treba s carem da jedem,
pusti me dakle da se sakrijem u polju do
treæega veèera.
6 Ako zapita za me otac tvoj, ti reci: vrlo
mi se molio David da otrèi u Vitlejem grad
svoj, jer je ondje godišnja žrtva svega
roda njegova.
7 Ako reèe: dobro, biæe miran sluga
tvoj; ako li se razgnjevi, znaj da je zlo
naumio.
8 Uèini dakle milost sluzi svojemu, kad
si vjeru Gospodnju uhvatio sa slugom
svojim; ako je kaka krivica na meni, ubij
me sam, jer zašto bi me vodio k ocu
svojemu?
9 A Jonatan mu reèe: Bože saèuvaj; jer
da doznam da je otac moj naumio zlo da
te zadesi, zar ti ne bih javio?
10 A David reèe Jonatanu: ko æe mi
javiti ako ti otac odgovori što zlo?
11 A Jonatan reèe Davidu: hodi da
izidemo u polje. I izidoše obojica u polje.
12 I Jonatan reèe Davidu: Gospode Bože
Izrailjev! kad iskušam oca svojega sjutra
u ovo doba ili prekosjutra, i bude dobro
po Davida, ako ne pošljem k tebi i ne
javim ti,
13 Neka Gospod uèini tako Jonatanu i
tako neka doda. Ako li otac moj bude
naumio da ti uèini zlo, ja æu ti javiti,
i opraviæu te, i otiæi æeš s mirom; i
Gospod neka bude s tobom kao što je bio
s ocem mojim.
14 A i ti, dokle sam živ, èiniæeš meni
milost Gospodnju da ne poginem;
15 I neæeš ukratiti milosti svoje domu
mojemu dovijeka, ni onda kad Gos-
pod istrijebi sve neprijatelje Davidove sa
zemlje.
16 Tako Jonatan uèini vjeru s domom
Davidovijem govoreæi: Gospod neka
traži iz ruku neprijatelja Davidovijeh.
17 I još zakle Jonatan Davida ljubavlju
svojom k njemu, jer ga ljubljaše kao svoju
dušu.
18 Potom reèe mu Jonatan: sjutra je
mladina, i pitaæe se za te, jer æe tvoje
mjesto biti prazno.
19 A ti èekaj do treæega dana, pa onda
otidi brzo i doði na mjesto gdje si se
bio sakrio kad se ovo radilo, i sjedi kod
kamena Ezila.
20 A ja æu baciti tri strijele ukraj toga
kamena, kao da gaðam biljegu.
21 I evo poslaæu momka govoreæi mu:
idi, naði strijele. Ako reèem momku: eto
strijele su za tobom ovamo bliže, digni ih;
tada doði, dobro je po te, i neæe ti biti
ništa, tako živ bio Gospod!
22 Ako li ovako reèem momku: eto
strijele su pred tobom tamo dalje; onda
idi, jer te Gospod šalje.
23 A za ove rijeèi što rekosmo ja i ti, evo,
Gospod je svjedok izmeðu mene i tebe
dovijeka.
24 Potom se David sakri u polju; i doðe
mladina, i car sjede za sto da jede.
25 A kad car sjede na svoje mjesto,
po obièaju na mjesto kod zida, Jonatan
usta, a Avenir sjede do Saula, a mjesto
Davidovo bješe prazno.
26 I Saul ne reèe ništa onaj dan, jer
mišljaše: dogodilo mu se štogod, te nije
èist, zacijelo nije èist.
27 A sjutradan, drugi dan mjeseca, opet
bješe prazno mjesto Davidovo, a Saul reèe
Jonatanu sinu svojemu: zašto sin Jesejev
ne doðe na objed ni juèe ni danas?
28 A Jonatan odgovori Saulu: vrlo me je
molio David da otide do Vitlejema,
29 Rekavši: pusti me, jer porodica naša
ima žrtvu u gradu, i sam mi je brat
zapovjedio; ako sam dakle našao milost
pred tobom, da otidem i vidim braæu
svoju. Zato nije došao na carev objed.
30 Tada se razgnjevi Saul na Jonatana, te
mu reèe: nevaljali i neposlušni sine! zar
ja ne znam da si izabrao sina Jesejeva sebi
na sramotu i na sramotu svojoj nevaljaloj
majci?
31 Jer dokle je živ sin Jesejev na zemlji,
neæeš se utvrditi ni ti ni carstvo tvoje;
zato pošlji sada i dovedi ga k meni, jer je
zaslužio smrt.
32 A Jonatan odgovori Saulu ocu svo-
jemu i reèe mu: zašto da se pogubi? šta
je uèinio?
33 Tada se Saul baci kopljem na nj da ga
ubije. Tada vidje Jonatan da je otac njegov

naumio ubiti Davida.
34 I usta Jonatan od stola gnjevan, i ništa ne jede drugi dan po mladini; jer se zabrinu za Davida, što ga otac osramoti.
35 A kad bi ujutru, izide Jonatan u polje u vrijeme kako bješe ugovorio s Davidom, i s njim jedno momèe.
36 I reèe momku svojemu: trèi da mi naðeš strijele koje æu pustiti. I momèe otrèa, a on pusti strijelu preko njega.
37 A kad doðe momak do mjesta kuda bješe zastrijelio Jonatan, viknu Jonatan za momkom govoreæi: nije li strijela dalje naprijed?
38 Još viknu Jonatan za momkom: brže, ne stoj. I momak Jonatanov pokupi strijele, i vrati se gospodaru svojemu.
39 Ali momak ne znaše ništa, samo Jonatan i David znahu šta je.
40 I Jonatan dade oružje svoje momku koji bijaše s njim, i reèe mu: idi, odnesi u grad.
41 I kad momak otide, David usta s južne strane i pade nièice na zemlju i pokloni se tri puta, i poljubiše se, i plakaše obojica, a David osobito.
42 I reèe Jonatan Davidu: idi s mirom, kao što smo se zakleli obojica imenom Gospodnjim rekavši: Gospod da je svjedok između mene i tebe i između mojega sjemena i tvojega sjemena dovijeka.
43 I tako David ustavši otide, a Jonatan se vrati u grad.

21

1 Tada David doðe u Nov k Ahimelehu svešteniku; a Ahimeleh se uplaši i istrèa pred Davida, i reèe mu: zašto si sam, i nema nikoga s tobom?
2 A David reèe Ahimelehu svešteniku: car mi nešto zapovjedi, i reèe mi: niko da ne dozna zašto te šaljem i šta sam ti zapovjedio. A sluge sam opravio u to i to mjesto.
3 Nego šta imaš pri ruci? daj mi pet hljebova, ili šta imaš.
4 A sveštenik odgovori Davidu i reèe: nemam pri ruci obièhaving hljeba; nego ima svetoga hljeba; ali jesu li se momci èuvali od žena?
5 A David odgovori svešteniku i reèe mu: nije bilo žena kod nas ni juèe ni onomadne, otkako sam pošao, i sudovi su u momaka bili sveti. A ako bi put i neèist bio, osvetiæe se danas sudovima.
6 Tada mu dade sveštenik hljebove svete, jer ne bješe hljeba osim hljebova postavljenijeh, koji bijahu uzeti ispred Gospoda da se postave hljebovi topli onaj dan kad se oni uzeše.
7 A ondje bijaše onaj dan jedan od sluga Saulovijeh baveæi se pred Gospodom, kojemu ime bješe Doik Idumejac, starješina nad pastirima Saulovijem.
8 I David reèe Ahimelehu: imaš li tu kako koplje ili maè? jer ni maèa svojega ni oružja ne ponesoh, jer stvar careva bijaše hitna.
9 A sveštenik reèe: ovdje je maè Golijata Filistejina, kojega si ubio u dolini Ili, uvijen u platno iza opleæka; ako hoæeš, uzmi ga, jer drugoga osim njega nema ovdje. A David reèe: takoga više nema, daj mi ga.
10 Potom se podiže David, i pobježe onaj dan od Saula, i doðe k Ahisu caru Gatskom.
11 A Ahisu rekoše sluge njegove: nije li ovo David car zemaljski? Nijesu li o njemu pjevali igrajuæi i govoreæi: Saul zgubi svoju tisuæu, a David svojih deset tisuæa?
12 I David metnu ove rijeèi u srce svoje, i poboja se veoma Ahisa cara Gatskoga.
13 I pretvori se pred njima i uèini se lud u rukama njihovijem; i šaraše po vratima, i bacaše pjenu niz bradu svoju.
14 I Ahis reèe slugama svojim: eto, vidite da je èovjek lud; što ste mi ga doveli?
15 Zar nemam dosta ludijeh, nego mi dovedoste toga da luduje preda mnom? zar æe taj uæi u kuæu moju?

22

1 Tada David otide odande i uteèe u peæinu Odolamsku. A kad to èuše braæa njegova i sav dom oca njegova, doðoše onamo k njemu.
2 I skupiše se oko njega koji god bijahu u nevolji i koji bijahu zaduženi i koji god

bijahu tužna srca; i on im posta poglavica; i bješe ih s njim oko èetiri stotine ljudi.
3 I odande otide David u Mispu Moavsku, i reèe caru Moavskom: dopusti da se otac moj i mati moja sklone kod vas dokle vidim šta æe Bog uèiniti sa mnom.
4 I izvede ih pred cara Moavskoga, i ostaše kod njega za sve vrijeme dokle David bješe u onom gradu.
5 Ali prorok Gad reèe Davidu: nemoj ostati u tom gradu, idi i vrati se u zemlju Judinu. I David otide i doðe u šumu Aret.
6 A Saul èu da se pojavio David i ljudi što bijahu s njim. Tada Saul sjeðaše u Gavaji pod šumom u Rami, s kopljem u ruci, a sve sluge njegove stajahu pred njim.
7 I reèe Saul slugama svojim koje stajahu pred njim: èujte sinovi Venijaminovi; hoæe li vama svjema sin Jesejev dati njive i vinograde? hoæe li sve vas uèiniti tisuænicima i stotinicima?
8 Te ste se svi složili na me, i nema nikoga da mi javi da se moj sin složio sa sinom Jesejevijem, i nema nikoga među vama da mari za me i da mi javi da je sin moj podigao slugu mojega na me da mi zasjeda, kao što se danas vidi.
9 Tada odgovori Doik Idumejac, koji stajaše sa slugama Saulovijem, i reèe: vidio sam sina Jesejeva gdje doðe u Nov k Ahimelehu sinu Ahitovovu.
10 On pita za nj Gospoda, i dade mu brašnjenice: i maè Golijata Filistejina dade mu.
11 Tada car posla da dovedu Ahimeleha sina Ahitovova sveštenika i sav dom oca njegova, sveštenike, koji bijahu u Novu. I doðoše svi k caru.
12 Tada reèe Saul: èuj sada sine Ahitovov. A on odgovori: evo me, gospodaru.
13 A Saul mu reèe: zašto ste se složili na me ti i sin Jesejev, te si mu dao hljeba i maè, i pitao si Boga za nj, da bi ustao na me da mi zasjeda, kao što se vidi danas?
14 A Ahimeleh odgovori caru i reèe: a ko je izmeðu svijeh sluga tvojih kao David, vjeran, i zet carev i poslušan tebi i poštovan u kuæi tvojoj?
15 Eda li sam sad prvi put pitao Gospoda za nj? Saèuvaj Bože! neka car ne bijedi takim èim sluge svojega niti koga u domu oca mojega; jer nije znao sluga tvoj od svega toga ništa.
16 Ali car reèe: poginuæeš, Ahimeleše! i ti i sav dom oca tvojega.
17 Tada car reèe slugama koje stajahu pred njim: okrenite se i pogubite sveštenike Gospodnje, jer je i njihova ruka s Davidom, i znajuæi da je pobjegao ne javiše mi. Ali sluge careve ne htješe podignuti ruke svoje da ulože na sveštenike Gospodnje.
18 Tada car reèe Doiku: okreni se ti, te uloži na sveštenike. I okrenuvši se Doik Idumejac uloži na sveštenike, i pobi ih onaj dan osamdeset i pet, koji nošahu opleæak laneni.
19 I u Novu, gradu sveštenièkom, isijeèe oštrijem maèem i ljude i žene i djecu i koja sisahu, i volove, i magarce i sitnu stoku oštrijem maèem.
20 Ali uteèe jedan sin Ahimeleha sina Ahitovova, po imenu Avijatar, i pobježe k Davidu.
21 I Avijatar javi Davidu da je Saul pobio sveštenike Gospodnje.
22 A David reèe Avijataru: znao sam onoga dana kad je bio ondje Doik Idumejac da æe zacijelo kazati Saulu; ja sam kriv za sve duše doma oca tvojega.
23 Ostani kod mene, ne boj se; jer ko traži moju dušu, tražiæe i tvoju; kod mene æeš biti saèuvan.

23

1 Tada javiše Davidu govoreæi: evo Filisteji udariše na Keilu, i haraju gumna.
2 I upita David Gospoda govoreæi: hoæu li iæi i udariti na te Filisteje? A Gospod reèe Davidu: idi, i pobiæeš Filisteje i izbaviti Keilu.
3 A Davidu rekoše ljudi njegovi: evo nas je strah ovdje u Judinoj zemlji, a šta æe biti kad poðemo u Keilu na oko Filistejski.
4 Zato David opet upita Gospoda, a Gospod mu odgovori i reèe: ustani, idi u Keilu, jer æu ja predati Filisteje u ruke tvoje.
5 Tada otide David sa svojim ljudima u Keilu, i udari na Filisteje, i otjera im

stoku, i pobi ih ljuto; tako izbavi David stanovnike Keilske.
6 A kad Avijatar sin Ahimelehov pobježe
k Davidu u Keilu, donese sobom opleæak.
7 Potom javiše Saulu da je David došao
u Keilu; i reèe Saul: dao ga je Bog u moje
ruke, jer se zatvorio ušavši u grad, koji
ima vrata i prijevornice.
8 I sazva Saul sav narod na vojsku da ide
na Keilu i opkoli Davida i ljude njegove.
9 Ali David doznavši da mu Saul zlo
kuje, reèe Avijataru svešteniku: uzmi na
se opleæak.
10 I reèe David: Gospode Bože Izrailjev!
èuo je sluga tvoj da se Saul sprema da
doðe na Keilu da raskopa grad mene radi.
11 Hoæe li me Keiljani predati u njegove
ruke? hoæe li doæi Saul kao što je èuo
sluga tvoj? Gospode Bože Izrailjev! kaži
sluzi svojemu. A Gospod odgovori: doæi
æe.
12 Opet reèe David: Keiljani hoæe li
predati mene i moje ljude u ruke Saulove?
A Gospod odgovori: predaæe.
13 Tada se David podiže sa svojim
ljudima, oko šest stotina ljudi, i otidoše iz
Keile, i idoše kuda mogoše. A kad Saulu
javiše da je David pobjegao iz Keile, tada
on ne htje iæi.
14 A David se bavljaše u pustinji po
tvrdijem mjestima, i namjesti se na jed-
nom brdu u pustinji Zifu. A Saul ga
tražaše jednako, ali ga Gospod ne dade u
njegove ruke.
15 I David videæi da je Saul izašao te
traži dušu njegovu, osta u pustinji Zifu, u
šumi.
16 A Jonatan sin Saulov podiže se i doðe
k Davidu u šumu, i ukrijepi mu ruku u
Gospodu;
17 I reèe mu: ne boj se, jer te neæe
stignuti ruka cara Saula oca mojega; nego
æeš carovati nad Izrailjem, a ja æu biti
drugi za tobom; i Saul otac moj zna to.
18 I uèiniše njih dvojica vjeru pred
Gospodom; i David osta u šumi, a Jonatan
otide kuæi svojoj.
19 Tada doðoše Zifeji k Saulu u Gavaju,
i rekoše: ne krije li se David kod nas po
tvrdijem mjestima u šumi na brdu Eheli
nadesno od Gesimona?
20 Sada dakle po svoj želji duše svoje,
care, izidi, a naše æe biti da ga predamo
u ruke caru.
21 A Saul reèe: Gospod da vas
blagoslovi, što me požaliste.
22 Idite sada i doznajte još bolje i
razberite i promotrite gdje se sakrio i ko
ga je ondje vidio; jer mi kažu da je vrlo
lukav.
23 Promotrite i vidite sva mjesta gdje se
krije, pa opet doðite k meni kad dobro
doznate, i ja æu poæi s vama; i ako bude
u zemlji, tražiæu ga po svijem tisuæama
Judinijem.
24 Tada ustaše i otidoše u Zif prije Saula;
a David i ljudi njegovi bijahu u pustinji
Maonu u ravnici nadesno od Gesimona.
25 I Saul izide sa svojim ljudima da ga
traži; a Davidu javiše, te on siðe sa stijene
i stade u pustinji Maonu. A Saul kad to èu,
otide za Davidom u pustinju Maon.
26 I Saul iðaše jednom stranom planine,
a David sa svojim ljudima drugom stra-
nom planine; i David hiæaše da uteèe
Saulu, jer Saul sa svojim ljudima op-
koljavaše Davida i njegove ljude da ih
pohvata.
27 U tom doðe glasnik Saulu govoreæi:
brže hodi; jer Filisteji udariše na zemlju.
28 Tada se vrati Saul ne tjerajuæi dalje
Davida, i otide pred Filisteje. Otuda se
prozva ono mjesto Sela-Amalekot.

24

1 A David otišavši odande stade na
tvrdijem mjestima Engadskim.
2 I kad se Saul vrati odagnavši Filis-
teje, rekoše mu govoreæi: eno Davida u
pustinji Engadskoj.
3 Tada uze Saul tri tisuæe ljudi iz-
abranijeh iz svega Izrailja, i otide da traži
Davida i ljude njegove po vrletima gdje su
divokoze.
4 I doðe k torovima ovèijim ukraj puta
gdje bijaše peæina; i Saul uðe u nju rad
sebe; a David i njegovi ljudi sjeðahu u
kraju u peæini.
5 I rekoše Davidu ljudi njegovi: evo
dana, za koji ti reèe Gospod: evo ja ti
predajem neprijatelja tvojega u ruke da

uèiniš s njim što ti je volja. I David usta, te polako otsijeèe skut od plašta Saulova.
6 A poslije zadrhta srce Davidu što otsijeèe skut Saulu.
7 I reèe svojim ljudima: ne dao Bog da to uèinim gospodaru svojemu, pomazaniku Gospodnjemu, da podignem ruku svoju na nj. Jer je pomazanik Gospodnji.
8 I odvrati rijeèima David ljude svoje i ne dade im da ustanu na Saula. I Saul izašav iz peæine poðe svojim putem.
9 Potom David usta, i izašav iz peæine stade vikati za Saulom govoreæi: care gospodine! A Saul se obazre, a David se savi licem do zemlje i pokloni se.
10 I reèe David Saulu: zašto slušaš što ti kažu ljudi koji govore: eto David traži zlo tvoje?
11 Evo, danas vidješe oèi tvoje da te je Gospod bio predao danas u moje ruke u ovoj peæini, i rekoše mi da te ubijem: ali te poštedjeh, i rekoh: neæu dignuti ruke svoje na gospodara svojega, jer je pomazanik Gospodnji.
12 Evo, oèe moj, evo vidi skut od plašta svojega u mojoj ruci; otsjekoh skut od plašta tvojega, a tebe ne ubih; poznaj i vidi da nema zla ni nepravde u ruci mojoj, i da ti nijesam zgriješio; a ti vrebaš dušu moju da je uzmeš.
13 Gospod neka sudi izmeðu mene i tebe, i neka me osveti od tebe; ali ruka se moja neæe podignuti na te.
14 Kako kaže stara prièa: od bezbožnijeh izlazi bezbožnost; zato se ruka moja neæe podignuti na te.
15 Za kim je izašao car Izrailjev? koga goniš? mrtva psa, buhu jednu.
16 Gospod neka bude sudija, i neka rasudi izmeðu mene i tebe; on neka vidi i raspravi moju parnicu i izbavi me iz ruke tvoje.
17 A kad izgovori David ove rijeèi Saulu, reèe Saul: je li to tvoj glas, sine Davide? I podigavši Saul glas svoj zaplaka.
18 I reèe Davidu: praviji si od mene, jer si mi vratio dobro za zlo koje sam ja tebi uèinio.
19 I danas si mi pokazao da mi dobro èiniš; jer me Gospod dade tebi u ruke, a ti me opet ne ubi.
20 I ko bi našavši neprijatelja svojega pustio ga da ide dobrijem putem? Gospod neka ti vrati dobro za ovo što si mi uèinio danas.
21 I sada, evo, znam da æeš zacijelo biti car, i jako æe biti u tvojoj ruci carstvo Izrailjevo.
22 Zato mi se sada zakuni Gospodom da neæeš istrijebiti sjemena mojega poslije mene, ni imena mojega zatrti u domu oca mojega.
23 I zakle se David Saulu; i Saul otide kuæi svojoj, a David i ljudi njegovi otidoše na tvrdo mjesto.

25

1 U tom umrije Samuilo i sabra se sav Izrailj, i plakaše za njim, i pogreboše ga u domu njegovu u Rami. A David usta i siðe u pustinju Faransku.
2 A bijaše jedan èovjek u Maonu, a stoka mu bijaše na Karmilu; i bijaše èovjek vrlo bogat, jer imaše tri tisuæe ovaca i tisuæu koza, i tada strizijaše ovce svoje na Karmilu.
3 I bješe ime tomu èovjeku Naval, a ženi mu ime Avigeja; i ona bijaše žena razumna i lijepa, a on bijaše tvrda srca i opak, a bijaše od roda Halevova.
4 I David èu u pustinji da Naval striže ovce.
5 I posla David deset momaka, i reèe David momcima: idite na Karmil, i otidite k Navalu, i pozdravite ga od mene.
6 I recite mu: zdravo! i mir da ti je, i domu tvojemu da je mir, i svemu što imaš da je mir!
7 Èuo sam da strižeš ovce; pastiri su tvoji bivali kod nas, i ne uèinismo im nepravde, i ništa im nije nestalo dokle god bijahu na Karmilu.
8 Pitaj sluge svoje, i kazaæe ti. Neka ovi momci naðu milost pred tobom, jer doðosmo u dobar dan. Daj slugama svojim i Davidu sinu svojemu što ti doðe do ruke.
9 I doðoše momci Davidovi, i kazaše Navalu u ime Davidovo sve ove rijeèi, i umuèaše.
10 A Naval odgovori slugama Davidovijem i reèe: ko je David? i ko je sin Jesejev?

Danas ima mnogo sluga koje bježe od svojih gospodara.
11 Eda li æu uzeti hljeb svoj i vodu svoju i meso što sam poklao za ljude koji mi strigu ovce, pa dati ljudima kojih ne znam odakle su?
12 Tada se vratiše momci Davidovi svojim putem, vratiše se, i došavši kazaše mu sve ove rijeèi.
13 A David reèe svojim ljudima: pripašite svaki svoj maè. I pripasaše svaki svoj maè, i David pripasa svoj maè; i pođe za Davidom do èetiri stotine ljudi, a dvjesta ostaše kod prtljaga.
14 Ali Avigeji ženi Navalovoj kaza jedan između sluga njegovijeh govoreæi: evo, David posla iz pustinje poslanike da pozdravi gospodara našega, a on ih otjera.
15 A ti su nam ljudi bili vrlo dobri, niti nam uèiniše krivo, niti nam èega nesta dokle god bijasmo kod njih u polju.
16 Nego nam bijahu zidovi i noæu i danju, dokle god bijasmo kod njih pasuæi ovce.
17 Zato sada gledaj i promisli šta æeš èiniti, jer je gotovo zlo gospodaru našemu i svemu domu njegovu; a on je zao èovjek, da mu se ne može govoriti.
18 Tada Avigeja brže uze dvjesta hljebova i dvije mješine vina i pet ovaca zgotovljenijeh i pet mjerica pržena žita, i sto grozdova suhoga grožđa i dvjesta gruda suhih smokava, i metnu na magarce.
19 I reèe momcima svojim: hajdete naprijed, a ja æu iæi za vama. A mužu svojemu Navalu ništa ne reèe.
20 I sjedavši na magarca iđaše ispod gore, a gle, David i ljudi njegovi slažahu pred nju, i sukobi se s njima.
21 A David govoraše: ele sam zaludu èuvao sve što je taj imao u pustinji da mu ništa ne bješe nestalo od svega što ima; jer mi vrati zlo za dobro.
22 To neka uèini Bog neprijateljima Davidovijem i to neka doda, ako mu do zore od svega što ima ostavim i ono što mokri uza zid.
23 A kad Avigeja ugleda Davida, brže siđe s magarca, i pade pred Davidom na lice svoje i pokloni se do zemlje;
24 I padnuvši mu k nogama reèe: na meni, gospodaru, neka bude ta krivica; ali da progovori sluškinja tvoja tebi, i èuj rijeèi sluškinje svoje.
25 Neka gospodar moj ne gleda na toga nevaljaloga èovjeka, Navala, jer je kao ime što mu je; Naval mu je ime, i bezumlje je kod njega. A ja sluškinja tvoja nijesam vidjela momaka gospodara svojega, koje si slao.
26 Zato sada, gospodaru, tako živ bio Gospod i tako živa bila duša tvoja, Gospod ti ne da da ideš na krv i da se osvetiš svojom rukom. Zato sada neka bude neprijateljima tvojim kao Navalu i svjema koji traže zla gospodaru mojemu.
27 Evo dar što je donijela sluškinja gospodaru svojemu, da se da momcima koji idu za gospodarom mojim.
28 Oprosti sluškinji svojoj krivicu; jer æe Gospod zacijelo naèiniti tvrdu kuæu gospodaru mojemu; jer ratove Gospodnje vodi gospodar moj i nije se našlo zlo na tebi nikad tvoga vijeka.
29 I da ustane èovjek da te goni i traži dušu tvoju, duša æe gospodara mojega biti vezana u svežnju živijeh kod Gospoda Boga tvojega, a duše æe neprijatelja tvojih baciti kao iz praæe.
30 I kad Gospod uèini gospodaru mojemu svako dobro koje ti je obrekao, i postavi te vođem Izrailju,
31 Neæe ti biti spoticanja ni sablazni srcu gospodara mojega da je prolio krv ni za što i da se sam osvetio gospodar moj. I kad uèini Gospod dobro gospodaru mojemu, opomenuæeš se sluškinje svoje.
32 Tada reèe David Avigeji: da je blagosloven Gospod Bog Izrailjev, koji te danas posla meni na susret!
33 I da su blagoslovene rijeèi tvoje, i ti da si blagoslovena, koja me odvrati danas da ne idem na krv i osvetim se svojom rukom.
34 Doista, tako živ bio Gospod Bog Izrailjev, koji mi ne dade da ti uèinim zlo, da mi nijesi brže izašla na susret, ne bi ostalo Navalu do zore ni ono što uza zid mokri.
35 I primi David iz ruke njezine što mu bješe donijela, i reèe joj: idi s mirom kuæi svojoj; eto, poslušah te, i pogledah na te.
36 Potom se Avigeja vrati k Navalu; a

gle, kod njega gozba u kuæi, kao carska gozba, i srce Navalu bješe veselo, i bijaše pijan vrlo. Zato mu ona ne reèe ništa do jutra.

37 A ujutru, kad se Naval otrijezni, kaza mu žena sve ovo; a u njemu obamrije srce njegovo, i on posta kao kamen.

38 A kad proðe do deset dana, udari Gospod Navala, te umrije.

39 A kad David èu da je umro Naval, reèe: da je blagosloven Gospod, koji osveti sramotu moju od Navala, i zadrža slugu svojega oda zla, a obrati Gospod Navalu na glavu zloæu njegovu. Potom posla David i poruèi Avigeji da æe je uzeti za ženu.

40 I sluge Davidove doðoše k Avigeji na Karmil, i rekoše joj govoreæi: David nas posla k tebi da te uzme za ženu.

41 A ona usta i pokloni se licem do zemlje, i reèe: evo sluškinje tvoje, da služi i da pere noge slugama gospodara svojega.

42 Potom brže usta Avigeja, i sjede na magarca, i pet djevojaka njezinijeh poðe za njom, i otide za poslanicima Davidovijem, i posta mu žena.

43 A David uze i Ahinoamu iz Jezraela, i obje mu bjehu žene.

44 Jer Saul dade Mihalu kæer svoju, ženu Davidovu, Faltiju sinu Laisovu iz Galima.

26

1 Opet doðoše Zifeji k Saulu u Gavaju govoreæi: ne krije li se David na brdu Eheli prema Gesimonu?

2 A Saul se podiže i siðe u pustinju Zifsku, i s njim tri tisuæe ljudi izabranijeh iz Izrailja, da traži Davida u pustinji Zifskoj.

3 I stade Saul u oko na brdu Eheli prema Gesimonu kraj puta; a David osta u pustinji, i opazi da Saul ide za njim u pustinju.

4 I posla David uhode, i od njih dozna zacijelo da je došao Saul.

5 Tada se podiže David i doðe na mjesto gdje Saul bijaše s vojskom. I David vidje mjesto gdje spavaše Saul i Avenir sin Nirov vojvoda njegov; a spavaše Saul meðu kolima a narod ležaše oko njega.

6 I David progovori i reèe Ahimelehu Hetejinu i Avisaju sinu Serujinu bratu Joavovu: ko æe siæi sa mnom k Saulu u oko? A Avisaj odgovori: ja æu siæi s tobom.

7 I tako David i Avisaj doðoše noæu k narodu; a gle, Saul ležaše i spavaše izmeðu kola, i koplje mu bješe èelo glave pobodeno u zemlju; Avenir pak i narod ležahu oko njega.

8 Tada reèe Avisaj Davidu: danas ti dade Bog neprijatelja tvojega u ruke; zato sada da ga probodem kopljem za zemlju jedanput, neæu više.

9 A David reèe Avisaju: nemoj ga ubiti; jer ko æe podignuti ruku svoju na pomazanika Gospodnjega i biti prav?

10 Još reèe David: tako živ bio Gospod, Gospod æe ga ubiti, ili æe doæi dan njegov da umre, ili æe izaæi u boj i poginuti.

11 Ne dao mi Bog da dignem ruku svoju na pomazanika Gospodnjega! Nego uzmi sada koplje što mu je èelo glave i èašu za vodu, pa da idemo.

12 I David uze koplje i èašu za vodu, što bješe èelo glave Saulu, i otidoše; i niko ih ne vidje ni osjeti, niti se koji probudi, nego svi spavahu; jer bješe napao na njih tvrd san od Gospoda.

13 I David prešav na drugu stranu stade navrh brda izdaleka; i bješe izmeðu njih mnogo mjesta.

14 I stade David vikati narod i Avenira sina Nirova govoreæi: što se ne odzivaš, Avenire? A Avenir se odazva i reèe: koji si ti što vièeš cara?

15 A David reèe Aveniru: nijesi li ti junak? i ko je kao ti u Izrailju? Zašto nijesi èuvao cara gospodara svojega? Jer je išao jedan iz naroda da ubije gospodara tvojega.

16 Nijesi dobro radio. Tako da je živ Gospod, zaslužili ste smrt što nijeste èuvali gospodara svojega, pomazanika Gospodnjega. Eto, gledaj, gdje je koplje carevo i èaša za vodu što mu bješe èelo glave?

17 Tada Saul pozna glas Davidov, i reèe:

je li to tvoj glas, sine Davide? A David reèe: moj je glas, care gospodaru!
18 Još reèe: zašto gospodar moj goni slugu svojega? jer šta sam uèinio? i kako je zlo u ruci mojoj?
19 Zato sada care gospodaru moj, poslušaj rijeèi sluge svojega. Ako te Gospod draži na mene, neka mu je ugodan prinos tvoj; ako li sinovi èovjeèiji, prokleti su pred Gospodom, jer me izagnaše danas da se ne držim našljedstva Gospodnjega, i rekoše: idi, služi tuðim bogovima.
20 Ali sada da ne padne krv moja na zemlju daleko od oèiju Gospodnjih; jer car Izrailjev izide da traži buhu jednu, kao kad ko goni jarebicu po planini.
21 Tada reèe Saul: zgriješio sam; vrati se, sine Davide, neæu ti otsele èiniti zla, kad ti danas draga bi duša moja; evo, ludo sam radio i pogriješio sam veoma.
22 A David odgovori i reèe: evo koplja careva; neka doðe koji od momaka i neka ga uzme.
23 A Gospod æe platiti svakome po pravdi njegovoj i po vjeri njegovoj. Jer te bješe predao Gospod danas u ruke moje, ali ne htjeh dignuti ruke svoje na pomazanika Gospodnjega.
24 I zato, evo, kako je danas meni draga bila duša tvoja, tako neka bude draga moja duša pred Gospodom, i neka me izbavi iz svake nevolje.
25 A Saul reèe Davidu: da si blagosloven, sine moj Davide! izvršiæeš i nadvladaæeš. Tada David otide svojim putem, a Saul se vrati u svoje mjesto.

27

1 Ali David reèe u srcu svojem: poginuæu kadgod od ruke Saulove; nema bolje za me nego da pobjegnem u zemlju Filistejsku, te æe me se Saul okaniti i neæe me više tražiti po krajevima Izrailjevijem; tako æu se izbaviti iz ruku njegovijeh.
2 Tada se podiže David i otide sa šest stotina ljudi koji bijahu s njim k Ahisu sinu Maohovu caru Gatskom.
3 I osta David kod Ahisa u Gatu i ljudi njegovi, svaki sa svojom porodicom, David sa dvije žene svoje, Ahinoamom iz Jezraela i Avigejom iz Karmila ženom Navalovom.
4 I kad javiše Saulu da je David utekao u Gat, presta ga tražiti.
5 A David reèe Ahisu: ako sam našao milost pred tobom, neka mi dadu mjesto u kom gradu ove zemlje, da sjedim ondje, jer zašto da sjedi sluga tvoj s tobom u carskom gradu?
6 I dade mu Ahis onoga dana Siklag. Zato Siklag pripada carevima Judinijem do današnjega dana.
7 I osta David u zemlji Filistejskoj godinu i èetiri mjeseca.
8 I izlažaše David sa svojim ljudima, i udaraše na Gesureje i Gerzeje i na Amalike; jer ti narodi življahu od starine u onoj zemlji od Sura pa do zemlje Misirske.
9 I pustošaše David onu zemlju ne ostavljajuæi u životu ni èovjeka ni žene, i otimaše ovce i volove i magarce i kamile i ruho, i vraæajuæi se dolažaše k Ahisu.
10 I Ahis pitaše: gdje ste danas udarali? A David govoraše: na južnu stranu Judinu, i na južnu stranu Jerameilsku, i na južnu stranu Kenejsku.
11 Ali ne ostavljaše David u životu ni èovjeka ni žene da dovede u Gat govoreæi: da nas ne tuže govoreæi: tako je uradio David. I taki mu bijaše obièaj za sve vrijeme dokle bijaše u zemlji Filistejskoj.
12 I Ahis vjerovaše Davidu, i govoraše: baš se omrazio s narodom svojim Izrailjem; zato æe mi biti sluga dovijeka.

28

1 I u ono vrijeme skupiše Filisteji vojsku svoju da zavojšte na Izrailja; i reèe Ahis Davidu: znaj da æeš iæi sa mnom na vojsku ti i tvoji ljudi.
2 A David reèe Ahisu: sad æeš vidjeti šta æe uèiniti tvoj sluga. A Ahis reèe Davidu: zato æu te postaviti da si èuvar glave moje svagda.
3 A Samuilo bijaše umro, i plaka za njim sav Izrailj, i pogreboše ga u Rami, u njegovu gradu. I Saul bijaše istrijebio iz zemlje gatare i vraèare.

4 I Filisteji skupivši se doðoše i stadoše u
oko kod Sunima; skupi i Saul sve Izrailjce,
i stadoše u oko kod Gelvuje.
5 Saul pak videæi vojsku Filistejsku
uplaši se, i srce mu uzdrhta veoma.
6 I upita Saul Gospoda, ali mu Gospod
ne odgovori ni u snu ni preko Urima, ni
preko proroka.
7 I Saul reèe slugama svojim: tražite mi
ženu s duhom vraèarskim, da otidem k
njoj i upitam je. A sluge mu rekoše: evo u
Endoru ima žena u kojoj je duh vraèarski.
8 Tada se Saul preruši obukav druge
haljine, i otide sa dva èovjeka, i doðe
k onoj ženi noæu; i on joj reèe: hajde
vraèaj mi duhom vraèarskim, i dozovi mi
onoga koga ti kažem.
9 Ali mu žena reèe: ta ti znaš šta je
uèinio Saul i kako je istrijebio iz zemlje
gatare i vraèare; zašto dakle meæeš
zamku duši mojoj da me ubiješ?
10 A Saul joj se zakle Gospodom gov-
oreæi: tako živ bio Gospod! neæe ti biti
ništa za to.
11 Tada reèe žena: koga da ti dozovem?
A on reèe: Samuila mi dozovi.
12 A kad žena vidje Samuila, povika iza
glasa, i reèe žena Saulu govoreæi: zašto
si me prevario? ta ti si Saul.
13 A car joj reèe: ne boj se; nego šta si
vidjela? A žena reèe Saulu: bogove sam
vidjela gdje izlaze iz zemlje.
14 On joj opet reèe: kakav je? Ona mu
reèe: star èovjek izlazi ogrnut plaštem.
Tada razumje Saul da je Samuilo, i savi se
licem do zemlje i pokloni se.
15 A Samuilo reèe Saulu: zašto si me
uznemirio i izazvao? Odgovori Saul: u
nevolji sam velikoj, jer Filisteji zavojštiše
na me, a Bog je otstupio od mene, i ne
odgovara mi više ni preko proroka ni u
snu, zato pozvah tebe da mi kažeš šta æu
èiniti.
16 A Samuilo reèe: pa što mene pitaš,
kad je Gospod otstupio od tebe i postao ti
neprijatelj?
17 Gospod je uèinio kako je kazao preko
mene; jer je Gospod istrgao carstvo iz
tvoje ruke i dao ga bližnjemu tvojemu
Davidu;
18 Jer nijesi poslušao glasa Gospodnjega,
niti si izvršio žestokoga gnjeva njegova
na Amaliku; zato ti je danas Gospod to
uèinio.
19 I Gospod æe predati i Izrailja s tobom
u ruke Filistejima; te æeš sjutra ti i
sinovi tvoji biti kod mene; i oko Izrailjski
predaæe Gospod u ruke Filistejima.
20 A Saul ujedanput pade na zemlju
kolik je dug, jer se vrlo uplaši od rijeèi
Samuilovijeh, i ne bješe snage u njemu,
jer ne bješe ništa jeo vas dan i svu noæ.
21 Tada žena pristupi k Saulu, i videæi
ga vrlo uplašena reèe mu: evo, sluškinja
te je tvoja poslušala, i nijesam za život
svoj marila da bih te poslušala što si mi
kazao.
22 Nego sada i ti poslušaj šta æe ti
sluškinja tvoja kazati: postaviæu ti malo
hljeba, te jedi da se okrijepiš da se možeš
vratiti svojim putem.
23 A on ne htje, i reèe: neæu jesti. Ali
navališe na nj sluge njegove i žena, te
ih posluša, i ustavši sa zemlje sjede na
postelju.
24 A žena imaše kod kuæe tele ugojeno,
i brže ga zakla, i uze brašna te umijesi i
ispeèe hljebove prijesne.
25 Potom postavi Saulu i slugama nje-
govijem, te jedoše. A poslije ustaše i
otidoše iste noæi.

29

1 A Filisteji skupiše svu vojsku svoju kod
Afeka, a Izrailj stade u oko kod izvora u
Jezraelu.
2 I knezovi Filistejski iðahu sa stotinama
i tisuæama; a David i njegovi ljudi iðahu
najposlije s Ahisom.
3 I rekoše knezovi Filistejski: što æe
ti Jevreji? A Ahis reèe knezovima Fil-
istejskim: nije li ovo David sluga cara
Izrailjskoga Saula, koji je kod mene toliko
vremena, toliko godina, i ne naðoh na
njemu ništa otkako je dobjegao do ovoga
dana?
4 Ali se rasrdiše na nj knezovi Filistejski,
i rekoše mu knezovi Filistejski: pošlji
natrag toga èovjeka, neka se vrati u svoje
mjesto gdje si ga postavio, i neka ne ide
s nama u boj, da se ne okrene na nas u

boju; jer èim bi se opet umilio gospodaru svojemu ako ne glavama ovijeh ljudi?
5 Nije li to David o kojem se pjevalo igrajuæi i govorilo: zgubi Saul svoju tisuæu, ali David svojih deset tisuæa?
6 Tada Ahis dozva Davida, i reèe mu: tako bio živ Gospod, ti si pošten, i milo mi je da hodiš sa mnom u boj; jer ne naðoh nikakoga zla na tebi otkako si došao k meni do ovoga dana; ali nijesi po volji knezovima.
7 Nego vrati se i idi s mirom da ne uèiniš što što ne bi bilo milo knezovima Filistejskim.
8 A David reèe Ahisu: ali šta sam uèinio? šta li si našao na sluzi svojem otkako sam kod tebe do ovoga dana, da ne idem da se bijem s neprijateljima gospodara svojega cara?
9 A Ahis odgovarajuæi reèe Davidu: znam; doista si mi mio kao anðeo Božji; ali knezovi Filistejski rekoše: neka ne ide s nama u boj.
10 Nego ustani sjutra rano sa slugama gospodara svojega koje su došle s tobom; ustanite rano èim svane, pa idite.
11 I urani David i ljudi njegovi, i otide rano, i vrati se u zemlju Filistejsku; a Filisteji otidoše u Jezrael.

30

1 I treæi dan doðe David sa svojim ljudima u Siklag, a Amalici bijahu udarili na južnu stranu i na Siklag, i razvalili Siklag i ognjem ga spalili.
2 I bjehu zarobili ženskinje koje bješe ondje, i malo i veliko; ali ne bjehu ubili nikoga, nego ih bjehu odveli i otišli svojim putem.
3 I kad David doðe sa svojim ljudima u grad, a to grad spaljen ognjem, i žene njihove i sinovi i kæeri njihove zarobljene.
4 I podiže David i narod koji bijaše s njim glas svoj, i plakaše dokle veæ ne mogoše plakati.
5 I obje žene Davidove zarobiše se, Ahinoama iz Jezraela i Avigeja iz Karmila žena Navalova.
6 I David bješe na muci velikoj, jer narod govoraše da ga zaspu kamenjem; jer žalostan bješe sav narod, svaki za sinovima svojim i za kæerima svojim; ali se David ohrabri u Gospodu Bogu svojem.
7 I reèe David Avijataru svešteniku sinu Ahimelehovu: uzmi opleæak za me. I uze Avijatar opleæak za Davida.
8 I upita David Gospoda govoreæi: hoæu li potjerati tu èetu? hoæu li je stignuti? A Gospod mu reèe: potjeraj, jer æeš zacijelo stignuti i izbaviæeš.
9 I poðe David sa šest stotina ljudi što bijahu s njim, i doðoše do potoka Vosora; i ondje ostaše jedni.
10 A David sa èetiri stotine ljudi potjera dalje, a dvjesta ljudi osta, koji sustaše te ne mogoše prijeæi preko potoka Vosora.
11 I naðoše jednoga Misirca u polju, i dovedoše ga k Davidu, i dadoše mu hljeba da jede i vode da pije,
12 I dadoše mu grudu smokava i dva grozda suha. I pojedavši oporavi se, jer tri dana i tri noæi ne bješe ništa jeo niti vode pio.
13 Tada mu reèe David: èiji si ti? i odakle si? A on reèe: ja sam rodom Misirac, sluga jednoga Amalika, a gospodar me ostavi, jer se razboljeh prije tri dana.
14 Udarismo na južnu stranu Heretejsku i na Judinu i na južnu stranu Halevovu, i Siklag spalismo ognjem.
15 A David mu reèe: bi li me mogao odvesti k toj èeti? A on reèe: zakuni mi se Bogom da me neæeš pogubiti ni izdati u ruke mojemu gospodaru, pa æu te odvesti k toj èeti.
16 I odvede ga; i gle, oni se bijahu raširili po svoj zemlji onoj jeduæi i pijuæi i veseleæi se velikim plijenom koji zaplijeniše iz zemlje Filistejske i iz zemlje Judine.
17 I David ih bi od veèera do veèera drugoga dana, te niko ne uteèe, osim èetiri stotine mladiæa, koji sjedavši na kamile pobjegoše.
18 I tako izbavi David sve što bijahu uzeli Amalici, i obje žene svoje izbavi David.
19 I ništa ne izgubiše, ni malo ni veliko, ni sinove ni kæeri, ni što od plijena i od svega što im bijahu uzeli; sve povrati David.

20 Takoðer uze David i ostale sve ovce i volove, koje goneæi pred svojom stokom govorahu: ovo je plijen Davidov.
21 I kad se vrati David k onijem dvjesta ljudi koji bjehu sustali te ne mogoše iæi za Davidom, i koje ostavi na potoku Vosoru, izidoše na susret Davidu i narodu koji bijaše s njim. I David pristupivši k narodu pozdravi ih.
22 Tada progovoriše svi zli i nevaljali ljudi izmeðu onijeh koji su išli s Davidom, i rekoše: što nijesu išli s nama, zato da im ne damo od plijena koji izbavismo, nego svaki ženu svoju i sinove svoje neka uzmu, pa nek idu.
23 Ali David reèe: nemojte tako èiniti, braæo moja, s onijem što nam je dao Gospod koji nas je saèuvao i dao nam u ruke èetu koja bješe izašla na nas.
24 I ko æe vas poslušati u tome? jer kakav je dio onome koji ide u boj taki je i onome koji ostane kod prtljaga; jednako treba da podijele.
25 Tako bi od toga dana unapredak, i to posta uredba i zakon u Izrailju do danas.
26 I kad doðe David u Siklag, posla od plijena starješinama Judinijem, prijateljima svojim, govoreæi: evo vam dar od plijena neprijatelja Gospodnjih;
27 Onima u Vetilju, i onima u Ramotu na jugu, i onima u Jatiru,
28 I onima u Aroiru, i onima u Sifmotu, i onima u Estemoji,
29 I onima u Rahalu, i onima u gradovima Jerameilskim, i onima u gradovima Kenejskim,
30 I onima u Ormi, i onima u Hor-Asanu, i onima u Atahu,
31 I onima u Hevronu i po svijem mjestima u koja je dolazio David s ljudima svojim.

31

1 A Filisteji se pobiše s Izrailjcima, i pobjegoše Izrailjci ispred Filisteja, i padahu mrtvi na gori Gelvuji.
2 I stigoše Filisteji Saula i sinove njegove; i pogubiše Filisteji Jonatana i Avinadava i Melhi-Suva, sinove Saulove.
3 I boj posta žešæi oko Saula, i naðoše ga strijelci, i on se vrlo uplaši od strijelaca.
4 I reèe Saul momku koji mu nošaše oružje: izvadi maè svoj i probodi me, da ne doðu ti neobrezani i probodu me i narugaju mi se. Ali ne htje momak što mu nošaše oružje, jer ga bješe vrlo strah. Tada Saul uze maè, i baci se na nj.
5 A kad momak koji nošaše oružje vidje Saula mrtva, baci se i on na svoj maè i umrije s njim.
6 Tako pogibe Saul i tri sina njegova i momak koji mu nošaše oružje i svi ljudi njegovi zajedno onoga dana.
7 A Izrailjci koji bijahu s ovu stranu potoka i s ovu stranu Jordana kad vidješe gdje Izrailjci pobjegoše i gdje pogibe Saul i njegovi sinovi, ostaviše gradove i pobjegoše, te doðoše Filisteji i ostaše u njima.
8 A sjutradan doðoše Filisteji da svlaèe mrtve; i naðoše Saula i tri sina njegova gdje leže na gori Gelvuji.
9 I otsjekoše mu glavu, i skidoše oružje s njega, i poslaše u zemlju Filistejsku na sve strane da se objavi u kuæi njihovijeh lažnijeh bogova i po narodu.
10 I ostaviše oružje njegovo u kuæi Astarotinoj, a tijelo njegovo objesiše na zid Vet-sanski.
11 A èuše stanovnici u Javisu Galadovu šta uèiniše Filisteji od Saula.
12 I podigoše se svi ljudi hrabri, i išavši svu noæ skidoše tijelo Saulovo i tjelesa sinova njegovijeh sa zida Vet-sanskoga, pa se vratiše u Javis, i ondje ih spališe.
13 I uzeše kosti njihove i pogreboše ih pod drvetom u Javisu, i postiše sedam dana.

2. Samuelova

1 A po smrti Saulovoj, kad se David vrati pobivši Amalike i osta u Siklagu dva dana,
2 Treæega dana, gle, doðe jedan iz vojske Saulove razdrtijeh haljina i glave posute prahom; i došav k Davidu pade na zemlju i pokloni se.
3 I reèe mu David: otkuda ideš? A on mu reèe: iz okola Izrailjskoga utekoh.
4 A David mu reèe: šta bi? kaži mi. A on reèe: narod pobježe iz boja; i mnogo naroda pade i izgibe, pogibe i Saul i sin mu Jonatan.
5 A David reèe momku koji mu donese glas: kako znaš da je poginuo Saul i sin mu Jonatan?
6 A momak koji mu donese glas reèe: sluèajno doðoh na goru Gelvuju, a to se Saul naslonio na koplje svoje, kola i konjici približavahu se k njemu.
7 A on obazrevši se natrag ugleda me, pa me viknu, a ja mu rekoh: evo me.
8 A on mi reèe: ko si? A ja mu rekoh: Amalik sam.
9 A on mi reèe: pristupi k meni i ubij me; jer me obuzeše muke, a još je sasvijem duša u meni.
10 I pristupih k njemu i ubih ga, jer sam znao da neæe ostati živ pošto pade; i uzeh vijenac carski koji mu bješe na glavi i grivnu koja mu bješe na ruci, i evo donesoh gospodaru svojemu.
11 Tada David zgrabi haljine na sebi i razdrije ih; tako i svi ljudi koji bijahu s njim.
12 I ridaše i plakaše, i postiše do veèera za Saulom i za Jonatanom sinom njegovijem i za narodom Gospodnjim i za domom Izrailjevijem što izgiboše od maèa.
13 I reèe David momku koji mu donese glas: odakle si? A on reèe: ja sam sin jednoga došljaka Amalika.
14 Reèe mu David: kako te nije bilo strah podiæi ruku svoju i ubiti pomazanika Gospodnjega?
15 I dozva David jednoga izmeðu momaka svojih i reèe: hodi, pogubi ga. A on ga udari, te umrije.
16 I reèe mu David: krv tvoja na tvoju glavu; jer tvoja usta svjedoèiše na te govoreæi: ja sam ubio pomazanika Gospodnjega.
17 Tada David narica ovako za Saulom i za Jonatanom sinom njegovijem,
18 I izgovori, da bi se uèili sinovi Judini luku, i eto je napisano u knjizi istinitoga:
19 Diko Izrailjeva! na tvojim visinama pobijeni su; kako padoše junaci?
20 Ne kazujte u Gatu, i ne razglašujte po ulicama Askalonskim, da se ne vesele kæeri Filistejske i da ne igraju kæeri neobrezanijeh.
21 Gore Gelvujske! ne padala rosa ni dažd na vas, i ne rodilo polje za prinos, jer je tu baèen štit s junaka, štit Saulov, kao da nije pomazan uljem.
22 Bez krvi pobijenijeh i bez masti od junaka nije se vraæao luk Jonatanov, niti je maè Saulov dolazio natrag prazan.
23 Saul i Jonatan, mili i dragi za života, ni na smrti se ne rastaviše; lakši od orlova bijahu.
24 Kæeri Izrailjeve! plaèite za Saulom, koji vas je oblaèio u skerlet lijepo, i kitio vas zlatnijem zakladima po haljinama vašim.
25 Kako padoše junaci u boju! Jonatan kako pogibe na tvojim visinama!
26 Žao mi je za tobom, brate Jonatane; bio si mi mio vrlo; veæa mi je bila ljubav tvoja od ljubavi ženske.
27 Kako padoše junaci, i propade oružje ubojito!

2

1 A poslije toga David upita Gospoda govoreæi: hoæu li otiæi u koji grad Judin? A Gospod mu reèe: otidi. A David reèe: u koji da otidem? Reèe: Hevron.
2 I David otide onamo sa dvije žene svoje, Ahinoamom iz Jezraela i Avigejom koja prije bješe žena Navala iz Karmila.
3 I ljude koji bijahu s njim odvede David, sve s porodicama njihovijem, i nastaniše se po gradovima Hevronskim.
4 I doðoše ljudi od Jude, i pomazaše ondje Davida za cara nad domom Judinijem. I javiše Davidu govoreæi: ljudi iz Javisa Galadova pogreboše Saula.

5 I David posla poslanike k ljudima
u Javisu Galadovu, i reèe im: da ste
blagosloveni Gospodu što uèiniste milost
gospodaru svojemu, Saulu, i pogreboste
ga.
6 Zato da uèini Gospod vama milost i
vjeru; a ja æu vam uèiniti dobro, što ste
to uèinili.
7 I neka vam se ukrijepe ruke i budite
hrabri; jer Saul gospodar vaš pogibe, a
dom Judin pomaza mene za cara nad
sobom.
8 Ali Avenir sin Nirov vojvoda Saulov
uze Isvosteja sina Saulova, i odvede ga u
Mahanajim.
9 I zacari ga nad Galadom i nad Asurom
i Jezraelom i Jefremom i Venijaminom i
nad svijem Izrailjem.
10 Èetrdeset godina bješe Isvosteju sinu
Saulovu kad poèe carovati nad Izrailjem;
i carova dvije godine. Samo dom Judin
držaše se Davida.
11 A David carova u Hevronu nad
domom Judinijem sedam godina i šest
mjeseca.
12 Potom izide Avenir sin Nirov i sluge
Isvosteja sina Saulova iz Mahanajima u
Gavaon.
13 Također i Joav sin Serujin i sluge
Davidove izidoše i sretoše se s njima
kod jezera Gavaonskoga, i stadoše jedni s
jedne strane jezera a drugi s druge strane.
14 Tada reèe Avenir Joavu: neka ustanu
momci i neka se proigraju pred nama. I
reèe Joav: neka ustanu.
15 I ustaše, i izidoše na broj: dvanaest
od Venijamina sa strane Isvosteja sina
Saulova, i dvanaest između sluga Davidovijeh.
16 I uhvatiše jedan drugoga za glavu, i
tisnu jedan drugomu maè svoj u bok, i
popadaše zajedno. Otuda se prozva ono
mjesto Halkat-Asurim kod Gavaona.
17 I bi žestok boj onoga dana; i sluge
Davidove razbiše Avenira i Izrailjce.
18 A ondje bijahu tri sina Serujina: Joav
i Avisaj i Asailo. A Asailo bijaše lak na
nogu kao srna u polju;
19 I potjera Asailo Avenira, i ne svrnu ni
nadesno ni nalijevo iza Avenira.
20 I Avenir obazre se natrag i reèe: jesi
li ti, Asailo? A on reèe: ja sam.
21 A Avenir mu reèe: svrni nadesno ili
nalijevo, i uzmi jednoga od tijeh momaka,
i skini odoru s njega. Ali ne htje Asailo
svrnuti iza njega.
22 I Avenir opet reèe Asailu: otstupi od
mene; zašto da te sastavim sa zemljom?
i kako bih smeo pogledati u Joava brata
tvojega?
23 Ali on ne htje otstupiti; i Avenir ga
udari kopljem pod peto rebro, i izađe mu
koplje na leđa, te on pade ondje i umrije
na mjesto. I ko god dođe na ono mjesto
gdje pade i pogibe Asailo, ustavljaše se.
24 Ali Joav i Avisaj potjeraše Avenira,
i sunce zađe kad doðoše do brda Ame,
koja je prema Giji na putu u pustinju
Gavaonsku.
25 I skupiše se sinovi Venijaminovi za
Avenirom, te se naèini èeta, i stadoše na
vrh jednoga brda.
26 I Avenir viknu Joava i reèe: hoæe li
maè proždirati dovijeka? ne znaš li da
jadi bivaju napošljetku? zašto veæ ne
kažeš narodu da se prođu braæe svoje?
27 A Joav reèe: tako živ bio Bog, da nijesi
kazao, narod bi još jutros otišao, nijedan
ne bi tjerao brata svojega.
28 Tada zatrubi Joav u trubu, i ustavi se
sav narod i prestaše tjerati Izrailja, i ne
biše se više.
29 I tako Avenir i ljudi njegovi idoše
preko polja cijelu onu noæ, i prijeđoše
preko Jordana, i prošavši sav Vitron
doðoše u Mahanajim.
30 A Joav se vrati od Avenira, i kad skupi
sav narod, ne bješe od sluga Davidovijeh
devetnaest ljudi i Asaila.
31 Ali sluge Davidove pobiše sinova
Venijaminovijeh, ljudi Avenirovijeh, tri
stotine i šezdeset ljudi, koji izgiboše.
32 A Asaila uzeše i pogreboše u grobu
oca njegova koji bijaše u Vitlejemu. I Joav
i ljudi njegovi idoše svu noæ, i osvanuše
u Hevronu.

3

1 I dugo bijaše rat između doma Saulova
i doma Davidova; ali David sve veæma
jaèaše a dom Saulov postajaše sve slabiji.

2 I Davidu se rodiše sinovi u Hevronu: prvenac mu bješe Amnon od Ahinoame Jezraeljanke;
3 Drugi bješe Hileav od Avigeje žene Navala Karmilca; treæi Avesalom sin Mahe kæeri Talmaja cara Gesurskoga;
4 Èetvrti Adonija sin Agitin; i peti Sefatija sin Avitalin;
5 I šesti Itram od Egle žene Davidove. Ti se rodiše Davidu u Hevronu.
6 I dok bijaše rat između doma Saulova i doma Davidova, Avenir branjaše dom Saulov.
7 A Saul imaše inoèu po imenu Resfu kæer Ajinu; i Isvostej reèe Aveniru: zašto si spavao kod inoèe oca mojega?
8 I Avenir se razgnjevi na rijeèi Isvostejeve i reèe: jesam li ja pasja glava, koji sada èinim na Judi milost domu Saula oca tvojega i braæi njegovoj i prijateljima njegovijem, i nijesam te pustio u ruke Davidove, te danas tražiš na meni zlo radi te žene?
9 Tako neka uèini Bog Aveniru, i tako neka doda, ako ne uèinim Davidu kako mu se Gospod zakleo,
10 Da se prenese ovo carstvo od doma Saulova, i da se utvrdi prijesto Davidov nad Izrailjem i nad Judom, od Dana do Virsaveje.
11 I on ne može više ništa odgovoriti Aveniru, jer ga se bojaše.
12 I Avenir posla poslanike k Davidu od sebe i poruèi: èija je zemlja? I poruèi mu: uèini vjeru sa mnom, i evo ruka æe moja biti s tobom, da obratim k tebi svega Izrailja.
13 A on odgovori: dobro; ja æu uèiniti vjeru s tobom; ali jedno ištem od tebe, i to: da ne vidiš lica mojega ako mi prvo ne dovedeš Mihalu kæer Saulovu, kad doðeš da vidiš lice moje.
14 I posla David poslanike k Isvosteju sinu Saulovu, i poruèi mu: daj mi ženu moju Mihalu, koju isprosih za sto okrajaka Filistejskih.
15 I Isvostej posla te je uze od muža, od Faltila, sina Laisova.
16 A muž njezin poðe s njom, i jednako plakaše za njom do Vaurima. Tada mu reèe Avenir: idi, vrati se natrag. I on se vrati.
17 Potom Avenir govori starješinama Izrailjskim, i reèe im: preðe tražiste Davida da bude car nad vama.
18 Eto sada uèinite; jer je Gospod rekao za Davida govoreæi: preko Davida sluge svojega izbaviæu narod svoj Izrailja iz ruku Filistejskih i iz ruku svijeh neprijatelja njihovijeh.
19 Tako govori Avenir i sinovima Venijaminovijem. Potom otide Avenir i u Hevron da kaže Davidu sve što za dobro naðe Izrailj i sav dom Venijaminov.
20 I kad doðe Avenir k Davidu u Hevron i s njim dvadeset ljudi, uèini David gozbu Aveniru i ljudima koji bijahu s njim.
21 I reèe Avenir Davidu: da ustanem i idem da skupim k caru gospodaru svojemu sav narod Izrailjev da uèine vjeru s tobom, pa da caruješ kako ti duša želi. I David otpusti Avenira da ide s mirom.
22 A gle, sluge Davidove vraæahu se s Joavom iz boja, i tjerahu sa sobom velik plijen; a Avenir veæ ne bješe kod Davida u Hevronu, jer ga otpusti, te otide s mirom.
23 Joav dakle i sva vojska što bješe s njim doðoše onamo; i javiše Joavu govoreæi: Avenir sin Nirov dolazio je k caru, i on ga otpusti te otide s mirom.
24 I Joav otide k caru i reèe: šta uèini? Gle, Avenir je dolazio k tebi; zašto ga pusti te otide?
25 Poznaješ li Avenira sina Nirova? dolazio je da te prevari, da vidi kuda hodiš i da dozna sve šta radiš.
26 Potom otišav Joav od Davida posla ljude za Avenirom da ga vrate od studenca Sire, a David ne znadijaše za to.
27 I kad se vrati Avenir u Hevron, odvede ga Joav na stranu pod vrata kao da govori s njim nasamo; ondje ga udari pod peto rebro, te umrije za krv Asaila brata njegova.
28 A kad David poslije to èu, reèe: ja nijesam kriv ni carstvo moje pred Gospodom dovijeka za krv Avenira sina Nirova.
29 Neka padne na glavu Joavovu i na sav dom oca njegova; i neka dom Joavov ne bude nikad bez èovjeka bolna od teèenja ili gubava ili koji ide o štapu ili koji padne

od maèa ili koji nema hljeba.
30 Tako Joav i Avisaj brat njegov ubiše Avenira što on pogubi Asaila brata njihova kod Gavaona u boju.
31 I reèe David Joavu i svemu narodu koji bijaše s njim: razderite haljine svoje i pripašite kostrijet, i plaèite za Avenirom. I car David iðaše za nosilima.
32 A kad pogreboše Avenira u Hevronu, car podiže glas svoj i plaka na grobu Avenirovu; plaka i sav narod.
33 I narièuæi za Avenirom reèe: umrije li Avenir kako umire bezumnik?
34 Ruke tvoje ne biše vezane, niti noge tvoje u okov okovane; pao si kao što se pada od nevaljalijeh ljudi. Tada još veæma plaka za njim sav narod.
35 I doðe sav narod nudeæi Davida da jede što, dok još bijaše dan; ali se David zakle i reèe: Bog neka mi uèini tako, i tako neka doda, ako okusim hljeba ili što drugo dok ne zaðe sunce.
36 I sav narod èu to, i bi im po volji; što god èinjaše car, bješe po volji svemu narodu.
37 I pozna sav narod i sav Izrailj u onaj dan da nije bilo od cara što pogibe Avenir sin Nirov.
38 I car reèe slugama svojim: ne znate li da je vojvoda i to veliki poginuo danas u Izrailju?
39 Ali ja sam sada još slab, ako i jesam pomazani car; a ovi ljudi, sinovi Serujini, vrlo su mi silni. Neka Gospod plati onome koji èini zlo prema zloæi njegovoj.

4

1 A kad èu sin Saulov da je poginuo Avenir u Hevronu, klonuše mu ruke, i sav se Izrailj smete.
2 A imaše sin Saulov dvije vojvode nad èetama; jednom bješe ime Vana, a drugom bješe ime Rihav, sinovi Rimona Viroæanina, od sinova Venijaminovijeh; jer se i Virot brojaše Venijaminu;
3 A Viroæani bijahu pobjegli u Gitajim, gdje ostaše kao došljaci do današnjega dana.
4 I imaše Jonatan sin Saulov sina hroma na nogu, kojemu bijaše pet godina kad doðe glas o smrti Saulovoj i Jonatanovoj iz Jezraela, te ga uze dadilja njegova i pobježe, i kad brzo bježaše, on pade i ohronu; a ime mu bijaše Mefivostej.
5 I poðoše sinovi Rimona Viroæanina, Rihav i Vana, i doðoše u podne u kuæu Isvostejevu; a on poèivaše u podne.
6 I uðoše u kuæu kao da uzmu pšenice, i probodoše ga pod peto rebro Rihav i Vana, i pobjegoše.
7 Kad uðoše u kuæu, on ležaše na postelji svojoj u klijeti gdje spavaše, te ga probodoše i ubiše, i otsjekoše mu glavu i uzeše je, pa otidoše putem preko polja cijelu onu noæ.
8 I donesoše glavu Isvostejevu Davidu u Hevron, i rekoše caru: evo glave Isvosteja sina Saulova, neprijatelja tvojega, koji je tražio dušu tvoju; i Gospod osveti danas cara gospodara mojega od Saula i sjemena njegova.
9 Ali David odgovarajuæi Rihavu i Vani bratu njegovu, sinovima Rimona Viroæanina, reèe im: tako da je živ Gospod, koji je izbavio dušu moju iz svake nevolje.
10 Kad onoga koji mi javi govoreæi: gle, pogibe Saul, i mišljaše da æe mi javiti dobre glase, uhvatih i ubih u Siklagu, i to mu bi od mene dar za glase njegove,
11 Akamoli ljude bezbožne, koji ubiše èovjeka prava, u kuæi njegovoj, na postelji njegovoj! neæu li iskati krvi njegove iz vaših ruku, i vas istrijebiti sa zemlje?
12 I zapovjedi David momcima svojim, te ih pogubiše, i otsjekoše im ruke i noge, i objesiše kod jezera Hevronskoga; a glavu Isvostejevu uzeše i pogreboše u grobu Avenirovu u Hevronu.

5

1 Tada doðoše sva plemena Izrailjeva k Davidu u Hevron, i rekoše mu govoreæi: evo, mi smo kost tvoja i tijelo tvoje.
2 I prije, dok Saul bijaše car nad nama, ti si odvodio i dovodio Izrailja; i Gospod ti je rekao: ti æeš pasti narod moj Izrailja i ti æeš biti voð Izrailju.
3 Tako doðoše sve starješine Izrailjeve k caru u Hevron, i uèini s njima car David vjeru u Hevronu pred Gospodom; i pomazaše Davida za cara nad Izrailjem.

4 Trideset godina bijaše Davidu kad se zacari, i carova èetrdeset godina.
5 U Hevronu carova nad Judom sedam godina i šest mjeseca; a u Jerusalimu carova trideset i tri godine nad svijem Izrailjem i Judom.
6 A car otide sa svojim ljudima u Jerusalim na Jevuseje, koji življahu u onoj zemlji. I oni rekoše Davidu govoreæi: neæeš uæi ovamo dok ne uzmeš slijepe i hrome, hoteæi kazati: neæe uæi ovamo David.
7 Ali David uze kulu Sion, to je grad Davidov.
8 Jer reèe David u onaj dan: ko god pobije Jevuseje i doðe do jaza, i do slijepijeh i hromijeh, na koje mrzi duša Davidova, biæe vojvoda. Zato se kaže: slijepi i hromi da ne ulaze u ovu kuæu.
9 I sjede David u kuli, i nazva je gradom Davidovijem: i pogradi je David unaokolo od Milona i unutra.
10 I David jednako napredovaše, jer Gospod Bog nad vojskama bješe s njim.
11 I Hiram car Tirski posla poslanike k Davidu, i kedrovijeh drva i drvodjelja i kamenara, i sagradiše kuæu Davidu.
12 I razumje David da ga je Gospod utvrdio za cara nad Izrailjem, i da je uzvisio carstvo njegovo radi naroda svojega Izrailja.
13 I uze David još inoèa i žena iz Jerusalima, pošto doðe iz Hevrona; i rodi se Davidu još sinova i kæeri.
14 I ovo su imena onijeh koji mu se rodiše u Jerusalimu: Samuja i Sovav i Natan i Solomun,
15 I Jevar i Elisuja i Nafig i Jafija,
16 I Elisama i Elijada i Elifalet.
17 A Filisteji èuvši da su pomazali Davida za cara nad Izrailjem, izidoše svi Filisteji da traže Davida; a David èuvši to, otide u kulu.
18 I Filisteji došavši raširiše se po dolini Rafajskoj.
19 Tada David upita Gospoda govoreæi: hoæu li izaæi na Filisteje? Hoæeš li ih dati u moje ruke? A Gospod reèe Davidu: izaði; doista æu dati Filisteje u tvoje ruke.
20 Tada David doðe u Val-Ferasim, i pobi ih ondje, i reèe: prodrije Gospod neprijatelje moje preda mnom kao kad voda prodire. Otuda se prozva ono mjesto Val-Ferasim.
21 I ostaviše ondje lažne bogove svoje; a David i ljudi njegovi odnesoše ih.
22 I opet nanovo doðoše Filisteji, i raširiše se u dolini Rafajskoj.
23 I David upita Gospoda, koji reèe: ne idi pred njih, nego im zaði za leða, pa udari na njih prema dudovima.
24 Pa kad èuješ da zašušti po vrhovima od dudova, onda se kreni, jer æe onda poæi Gospod pred tobom da pobije vojsku Filistejsku.
25 I David uèini tako kako mu zapovjedi Gospod, i pobi Filisteje od Gavaje do Gezera.

6

1 Poslije skupi opet David sve ljude izabrane iz Izrailja, trideset tisuæa.
2 Pa se podiže David i sav narod što bijaše s njim i otide iz Vale Judine da prenese otuda kovèeg Božji, kod kojega se prizivlje ime, ime Gospoda nad vojskama, koji sjedi na heruvimima.
3 I metnuše kovèeg Božji na nova kola, i povezoše ga iz kuæe Avinadavove, koja bijaše na brdu; a Uza i Ahijo sinovi Avinadavovi upravljahu novijem kolima.
4 I odvezoše kovèeg Božji iz kuæe Avinadavove, koja bijaše na brdu, i Ahijo iðaše pred kovèegom.
5 A David i sav dom Izrailjev udarahu pred Gospodom u svakojake sprave od drveta kedrova, u gusle, u psaltire, u bubnje, u svirale i u kimvale.
6 A kad doðoše do gumna Nahonova, Uza se maši za kovèeg Božji i prihvati ga, jer volovi potegoše na stranu.
7 I Gospod se razgnjevi na Uzu, i udari ga Bog ondje za tu nepažnju, te umrije ondje kod kovèega Božijega.
8 I ožalosti se David što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mjesto Fares-Uza do danas.
9 I uplaši se David od Gospoda u onaj dan, i reèe: kako æe doæi k meni kovèeg Gospodnji?
10 I ne htje David odvesti kovèega Gospodnjega k sebi u grad Davidov; nego

ga skloni David u kuæu Ovid-Edoma Getejina.
11 I osta kovèeg Gospodnji u kuæi Ovid-Edoma Getejina tri mjeseca, i blagoslovi Gospod Ovid-Edoma i sav dom njegov.
12 I javiše caru Davidu govoreæi: Gospod blagoslovi dom Ovid-Edomov i sve što ima radi kovèega Božijega. Tada otide David, i prenese kovèeg Božji iz kuæe Ovid-Edomove u grad Davidov s veseljem.
13 I kad oni koji nošahu kovèeg Gospodnji postupiše šest koraka, prinese na žrtvu vola i debela ovna.
14 I David igraše iz sve snage pred Gospodom, i bješe ogrnut opleækom lanenijem.
15 Tako David i sav dom Izrailjev nošahu kovèeg Gospodnji podvikujuæi i trubeæi u trube.
16 A kad kovèeg Gospodnji ulažaše u grad Davidov, Mihala kæi Saulova gledajuæi s prozora vidje cara Davida gdje skaèe i igra pred Gospodom, i podrugnu mu se u srcu svojem.
17 A kad donesoše kovèeg Gospodnji, namjestiše ga na njegovo mjesto u šatoru koji mu razape David. I prinese David žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Gospodom.
18 Potom prinesavši David žrtve paljenice i žrtve zahvalne blagoslovi narod u ime Gospoda nad vojskama.
19 I razdade među sav narod, među sve mnoštvo Izrailjevo, i ljudima i ženama, svakome po jedan hljeb i komad mesa i žban vina. Potom otide narod, svak svojoj kuæi.
20 I David se vrati da blagoslovi svoj dom; a Mihala kæi Saulova izide na susret Davidu, i reèe: kako je slavan bio danas car Izrailjev, kad se danas otkrivao pred sluškinjama sluga svojih, kao što se otkrivaju nikaki ljudi!
21 A David reèe Mihali: pred Gospodom, koji me je izabrao preko oca tvojega i preko svega doma njegova, te mi zapovjedio da budem voð narodu Gospodnjemu, Izrailju, igrao sam, i igraæu pred Gospodom.
22 I još æu se veæma poniziti, i još æu manji sebi biti; i opet æu biti slavan pred sluškinjama, za koje govoriš.
23 I Mihala kæi Saulova ne ima poroda do smrti svoje.

7

1 A kad car sjeðaše kod kuæe svoje, i Gospod mu dade mir svuda unaokolo od svijeh neprijatelja njegovijeh,
2 Reèe car Natanu proroku: vidi, ja stojim u kuæi od kedrova drveta, a kovèeg Božji stoji pod zavjesima.
3 A Natan reèe caru: šta ti je god u srcu, idi, èini, jer je Gospod s tobom.
4 Ali onu noæ doðe rijeè Gospodnja k Natanu govoreæi:
5 Idi i reci sluzi mojemu Davidu: ovako veli Gospod: ti li æeš mi naèiniti kuæu da u njoj nastavam?
6 Kad nijesam nastavao u kuæi otkad izvedoh sinove Izrailjeve iz Misira do danas, nego sam hodio u šatoru i u naslonu,
7 Kuda sam god hodio sa svijem sinovima Izrailjevim, jesam li jednu rijeè rekao kome od sudija Izrailjevijeh, kojima zapovijedah da pasu narod moj Izrailja, i kazao: zašto mi ne naèinite kuæe od kedra?
8 Ovako dakle reci Davidu sluzi mojemu: ovako veli Gospod nad vojskama: ja te uzeh od tora, od ovaca, da budeš voð narodu mojemu, Izrailju;
9 I bjeh s tobom kuda si god hodio, i istrijebih sve neprijatelje tvoje ispred tebe, i stekoh ti ime veliko, kao što je ime velikijeh ljudi koji su na zemlji.
10 I odrediæu mjesto narodu svojemu Izrailju, i posadiæu ga, te æe nastavati u svom mjestu, i neæe se više pretresati, niti æe ih više muèiti nepravednici kao prije,
11 I od onoga dana kad postavih sudije nad narodom svojim Izrailjem; i smiriæu te od svijeh neprijatelja tvojih. Još te javlja Gospod da æe ti Gospod naèiniti kuæu.
12 Kad se navrše dani tvoji, i poèineš kod otaca svojih, podignuæu sjeme tvoje nakon tebe, koje æe izaæi iz utrobe tvoje, i utvrdiæu carstvo njegovo.

13 On æe sazidati dom imenu mojemu, i utvrdiæu prijesto carstva njegova dovijeka.
14 Ja æu mu biti otac, i on æe mi biti sin; ako uèini što zlo, karaæu ga prutom ljudskim i udarcima sinova èovjeèijih.
15 Ali milost moja neæe se ukloniti od njega kao što sam je uklonio od Saula, kojega uklonih ispred tebe.
16 Nego æe tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje dovijeka pred tobom, i prijesto æe tvoj stajati dovijeka.
17 Po svijem ovijem rijeèima i po svoj ovoj utvari kaza Natan Davidu.
18 Tada doðe car David i stade pred Gospodom, i reèe: ko sam ja, Gospode, Gospode, i šta je moj dom, te si me doveo dovde?
19 Pa i to ti se još èini malo, Gospode, Gospode, nego si govorio i za dom sluge svojega na dugo vremena. Je li to zakon èovjeèji, Gospode, Gospode!
20 Ali šta æe jošte David da ti govori? ta ti znaš slugu svojega, Gospode, Gospode!
21 Radi rijeèi svoje i po srcu svojemu uèinio si sve ove velike stvari obznanjujuæi ih sluzi svojemu.
22 Zato si velik, Gospode Bože, nema takoga kakav si ti; i nema Boga osim tebe, po svemu što èusmo svojim ušima.
23 Jer koji je narod na zemlji kao tvoj narod Izrailj? kojega je radi Bog išao da ga iskupi da mu bude narod i da steèe sebi ime i da vam uèini velika i strašna djela u zemlji tvojoj, pred narodom tvojim, koji si iskupio sebi iz Misira, od naroda i bogova njihovijeh.
24 Jer si utvrdio sebi narod svoj Izrailja da ti bude narod dovijeka; a ti si im, Gospode, Bog.
25 I tako, Gospode Bože, rijeè koju si obrekao sluzi svojemu i domu njegovu, potvrdi zasvagda, i uèini kako si rekao.
26 Neka se velièa ime tvoje dovijeka, da se govori: Gospod je nad vojskama Bog nad Izrailjem; i dom sluge tvojega Davida neka stoji tvrdo pred tobom.
27 Jer si ti, Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, javio sluzi svojemu govoreæi: dom æu sazidati tebi. Zato sluga tvoj naðe u srcu svojem da ti se pomoli ovom molitvom.
28 Tako, Gospode, Gospode, ti si Bog, i rijeèi su tvoje istina; ti si ovo dobro obrekao sluzi svojemu.
29 Budi dakle voljan i blagoslovi dom sluge svojega da bude dovijeka pred tobom; jer si ti, Gospode, rekao, i tvojim æe blagoslovom biti blagosloven dom sluge tvojega dovijeka.

8

1 Poslije toga razbi David Filisteje, i pokori ih, i uze David Meteg-Amu iz ruku Filistejskih.
2 Razbi i Moavce, i izmjeri ih užem povaljavši ih po zemlji, i izmjeri ih dva uža da se pogube a jedno uže da se ostave u životu. I Moavci postaše sluge Davidove, i plaæahu mu danak.
3 David razbi i Adad-Ezera sina Reovova cara Sovskoga, izašav da raširi vlast svoju do rijeke Efrata.
4 I zarobi ih David tisuæu i sedam stotina konjanika i dvadeset tisuæa pješaka, i podreza David žile svijem konjma kolskim, samo ostavi za sto kola.
5 I bijahu došli Sirci iz Damaska u pomoæ Adad-Ezeru caru Sovskom, i David pobi dvadeset i dvije tisuæe Siraca.
6 I namjesti David vojsku u Siriji što je pod Damaskom, i Sirci postaše sluge Davidove plaæajuæi mu danak. I Gospod èuvaše Davida kuda god iðaše.
7 I David uze zlatne štitove koje imahu sluge Adad-Ezerove, i donese ih u Jerusalim.
8 I iz Vetaha i iz Virotaja gradova Adad-Ezerovijeh odnese car David silnu mjed.
9 A kad èu Toja car Ematski da je David pobio svu vojsku Adad-Ezerovu,
10 Posla Toja Jorama sina svojega k caru Davidu da ga pozdravi i da mu èestita što je vojevao na Adad-Ezera i ubio ga, jer Toja imaše rat s Adad-Ezerom; i donese Joram zaklada zlatnijeh i srebrnijeh i mjedenijeh.
11 Pa i to car David posveti Gospodu sa srebrom i zlatom što bješe posvetio od svijeh naroda koje pokori,

12 Od Siraca i od Moavaca i od sinova
Amonovijeh i od Filisteja i od Amalika, i
od plijena Adad-Ezera sina Reovova cara
Sovskoga.
13 I David steèe ime kad se vrati pobiv
Sirce, osamnaest tisuæa, u slanoj dolini.
14 I namjesti vojsku po Idumeji, po svoj
Idumeji namjesti vojsku, i svi Edomci
postaše sluge Davidove. I Gospod èuvaše
Davida kuda god iðaše.
15 Tako carova David nad svijem Izrail-
jem, sudeæi i dajuæi pravdu svemu nar-
odu svojemu.
16 I Joav sin Serujin bješe nad vojskom;
a Josafat sin Ahiludov pametar;
17 A Sadok sin Ihitovov i Ahimeleh sin
Avijatarov sveštenici; a Seraja pisar;
18 A Venaja sin Jodajev bješe nad
Heretejima i Feletejima; a sinovi Davidovi
knezovi.

9

1 I reèe David: ima li jošte ko da je ostao
od doma Saulova? da mu uèinim milost
radi Jonatana.
2 A bijaše jedan sluga doma Saulova, po
imenu Siva; i dozvaše ga k Davidu. I reèe
mu car: jesi li ti Siva? A on reèe: ja sam,
sluga tvoj.
3 A car reèe: ima li jošte ko od doma
Saulova da mu uèinim milost Božiju? A
Siva reèe caru: još ima sin Jonatanov,
hrom na nogu.
4 I reèe mu car: gdje je? A Siva reèe
caru: eno ga u domu Mahira sina Amilova
u Lodevaru.
5 Tada posla car David da ga dovedu iz
Lodevara iz doma Mahira sina Amilova.
6 A kad doðe k Davidu Mefivostej sin
Jonatana sina Saulova, pade na lice svoje
i pokloni se. A David reèe: Mefivosteju!
A on reèe: evo sluge tvojega.
7 A David mu reèe: ne boj se; jer æu ti
uèiniti milost Jonatana radi oca tvojega,
daæu ti natrag sve njive Saula oca tvojega;
a ti æeš svagda jesti za mojim stolom.
8 A on se pokloni i reèe: ko sam ja sluga
tvoj, te si pogledao na mrtva psa kao što
sam ja?
9 I car dozva Sivu slugu Saulova, i reèe
mu: što je god bilo Saulovo i svega doma
njegova, dao sam sinu tvojega gospodara.
10 Radi mu dakle zemlju ti i sinovi tvoji
i sluge tvoje, i donosi da sin gospodara
tvojega ima hljeba da jede; ali Mefivostej
sin gospodara tvojega ješæe svagda za
mojim stolom. Siva pak imaše petnaest
sinova i dvadeset sluga.
11 I reèe Siva caru: kako je car gospodar
moj zapovjedio sluzi svojemu, sve æe
èiniti sluga tvoj. Ali Mefivostej, reèe car,
ješæe za mojim stolom kao carski sin.
12 A Mefivostej imaše maloga sina, ko-
jemu ime bješe Miha; a svi koji življahu u
domu Sivinu bijahu sluge Mefivostejeve.
13 A Mefivostej sjeðaše u Jerusalimu,
jer svagda jeðaše za carevijem stolom, a
bješe hrom na obje noge.

10

1 A poslije toga umrije car sinova
Amonovijeh, i zacari se Anun sin njegov
na njegovo mjesto.
2 I reèe David: da uèinim milost Anunu
sinu Nasovu, kao što je otac njegov meni
uèinio milost. I posla David da ga potješi
za ocem preko sluga svojih. I doðoše
sluge Davidove u zemlju sinova Amonovi-
jeh.
3 A knezovi sinova Amonovijeh rekoše
Anunu gospodaru svojemu: misliš da je
David zato poslao ljude da te potješe, što
je rad uèiniti èast ocu tvojemu? a nije
zato poslao David k tebi sluge svoje da
promotri grad i uhodi, pa poslije da ga
raskopa?
4 Tada Anun uhvati sluge Davidove, i
obrija im brade do pola i otsijeèe im
haljine po pole, do zadnjice, i opravi ih
natrag.
5 A kad to javiše Davidu, on posla pred
njih, jer ljudi bijahu grdno osramoæeni, i
poruèi im car: sjedite u Jerihonu dokle
vam naraste brada, pa onda doðite na-
trag.
6 Tada sinovi Amonovi videæi gdje
se omraziše s Davidom, poslaše sinovi
Amonovi, te najmiše Siraca od Vet-Reova
i Siraca od Sove dvadeset tisuæa pješaka,

i u cara od Mahe tisuæu ljudi, i od Is-Tova dvanaest tisuæa ljudi.
7 A David kad to èu, posla Joava sa svom hrabrom vojskom svojom.
8 I izidoše sinovi Amonovi, i uvrstaše se pred vratima, a Sirci iz Sove i iz Reova i ljudi iz Is-Tova i iz Mahe bijahu za sebe u polju.
9 I Joav videæi namještenu vojsku prema sebi sprijed i ozad, uze odabrane iz sve vojske Izrailjske, i namjesti ih prema Sircima;
10 A ostali narod predade Avisaju bratu svojemu da ih namjesti prema sinovima Amonovijem.
11 I reèe: ako Sirci budu jaèi od mene, doði mi u pomoæ; ako li sinovi Amonovi budu jaèi od tebe, ja æu doæi tebi u pomoæ.
12 Budi hrabar, i držimo se hrabro za svoj narod i za gradove Boga svojega; a Gospod neka uèini što mu je po volji.
13 Tada Joav i narod koji bješe s njim primakoše se da udare na Sirce, ali oni pobjegoše ispred njega.
14 A sinovi Amonovi videæi gdje pobjegoše Sirci, pobjegoše i oni ispred Avisaja, i uðoše u svoj grad. I vrati se Joav od sinova Amonovijeh, i doðe u Jerusalim.
15 Ali Sirci kad vidješe gdje ih nadbiše Izrailjci, skupiše se opet.
16 I Adarezer posla, te dovede Sirce ispreko rijeke, koji doðoše u Elam; a Sovak vojvoda Adarezerov iðaše pred njima.
17 Kad to javiše Davidu, on skupi sve Izrailjce, i prijeðe preko Jordana i doðe u Elam; i Sirci se namjestiše protiv Davida i pobiše se s Davidom.
18 Ali pobjegoše Sirci ispred Izrailja, i pobi David Siraca sedam stotina i èetrdeset tisuæa konjika; i Sovaka vojvodu njihova ubi, te pogibe ondje.
19 I kad vidješe svi carevi, sluge Adarezerove, da ih razbi Izrailj, uèiniše mir s Izrailjem, i služahu im, i Sirci ne smijahu više pomagati sinovima Amonovijem.

11

1 A kad proðe godina, u vrijeme kad carevi idu na vojsku, posla David Joava i sluge svoje s njim, i svega Izrailja, te potirahu sinove Amonove, i opkoliše Ravu; a David osta u Jerusalimu.
2 I pred veèe usta David s postelje svoje, i hodajuæi po krovu carskoga dvora ugleda s krova ženu gdje se mije, a žena bijaše vrlo lijepa na oèi.
3 I David posla da propitaju za ženu i rekoše: nije li to Vitsaveja kæi Elijamova žena Urije Hetejina?
4 I David posla poslanike da je dovedu; i kad doðe k njemu, on leže s njom, a ona se bješe oèistila od neèistote svoje; poslije se vrati svojoj kuæi.
5 I zatrudnje žena, te posla i javi Davidu govoreæi: trudna sam.
6 Tada David posla k Joavu i poruèi: pošlji mi Uriju Hetejina. I posla Joav Uriju k Davidu.
7 I kad Urija doðe k njemu, zapita ga David kako je Joav i kako je narod i kako ide rat.
8 Potom reèe David Uriji: idi kuæi svojoj, i operi noge svoje. I Urija izide iz careva dvora, a za njim iznesoše jelo carsko.
9 Ali Urija leže na vratima dvora careva sa svijem slugama gospodara svojega, i ne otide kuæi svojoj.
10 I javiše Davidu govoreæi: Urija nije otišao kuæi svojoj. A David reèe Uriji: nijesi li došao s puta? zašto ne ideš kuæi svojoj?
11 A Urija reèe Davidu: kovèeg i Izrailj i Juda stoje po šatorima, i Joav gospodar moj i sluge gospodara mojega stoje u polju, pa kako bih ja ušao u kuæu svoju da jedem i pijem i spavam sa ženom svojom? Tako ti bio živ i tako bila živa duša tvoja, neæu to uèiniti.
12 Tada reèe David Uriji: ostani ovdje još danas, pa æu te sjutra otpustiti. Tako osta Urija u Jerusalimu onaj dan i sjutradan.
13 I pozva ga David da jede i pije s njim, te ga opije. A uveèe otide, te leže na postelju svoju sa slugama gospodara svojega, a kuæi svojoj ne otide.
14 A ujutru napisa David knjigu Joavu, i posla po Uriji.
15 A u knjizi pisa i reèe: namjestite Uriju

gdje je najžešæi boj, pa se uzmaknite od njega da bi ga ubili da pogine.
16 I Joav opkolivši grad namjesti Uriju na mjesto gdje je znao da su najhrabriji ljudi.
17 I izidoše ljudi iz grada i pobiše se s Judom. I pogibe iz naroda nekoliko sluga Davidovijeh; pogibe i Urija Hetejin.
18 Tada Joav posla k Davidu, i javi mu sve što bi u boju.
19 I zapovjedi glasniku govoreæi: kad pripovjediš caru sve što je bilo u boju,
20 Ako se razgnjevi car i reèe ti: zašto ste išli tako blizu grada da se bijete? zar nijeste znali kako se strijelja s grada?
21 Ko je ubio Avimeleha sina Jeruvesetova? nije li žena bacila na nj komad žrvnja sa zida, te pogibe u Tevesu? zašto ste išli blizu zida? tada reci: poginuo je i sluga tvoj Urija Hetejin.
22 I otide glasnik, i došavši javi Davidu sve za što ga je poslao Joav.
23 I reèe glasnik Davidu: bijahu jaèi od nas, i izidoše u polje na nas, ali ih uzbismo do vrata gradskih.
24 A strijelci stadoše strijeljati na sluge tvoje sa zida, i pogibe nekoliko sluga carevijeh, tako i sluga tvoj Urija Hetejin pogibe.
25 Tada reèe David glasniku: ovako reci Joavu: ne budi zlovoljan za to; jer maè proždire sad ovoga sad onoga; udri još jaèe na grad i raskopaj ga. Tako ga ohrabri.
26 A žena Urijina èuvši da je poginuo muž njezin Urija, plaka za mužem svojim.
27 A kad proðe žalost, posla David i uze je u kuæu svoju, i ona mu posta žena, i rodi mu sina. Ali ne bješe po volji Gospodu što uèini David.

12

1 I posla Gospod Natana k Davidu; i on došav k njemu reèe mu: u jednom gradu bijahu dva èovjeka, jedan bogat a drugi siromah.
2 Bogati imaše ovaca i goveda vrlo mnogo;
3 A siromah nemaše ništa do jednu malu ovèicu, koju bješe kupio, i hranjaše je, te odraste uza nj i uz djecu njegovu, i jeðaše od njegova zalogaja, i iz njegove èaše pijaše, i na krilu mu spavaše, i bijaše mu kao kæi.
4 A doðe putnik k bogatome èovjeku, a njemu bi žao uzeti iz svojih ovaca ili goveda da zgotovi putniku koji doðe k njemu; nego uze ovcu onoga siromaha, i zgotovi je èovjeku, koji doðe k njemu.
5 Tada se David vrlo razgnjevi na onoga èovjeka, i reèe Natanu: tako živ bio Gospod, zaslužio je smrt onaj koji je to uèinio.
6 I ovcu neka plati uèetvoro, što je to uèinio i nije mu žao bilo.
7 Tada reèe Natan Davidu: ti si taj. Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja sam te pomazao za cara nad Izrailjem, i ja sam te izbavio iz ruku Saulovijeh.
8 I dao sam ti dom gospodara tvojega, i žene gospodara tvojega na krilo tvoje, dao sam ti dom Izrailjev i Judin; i ako je malo, dodao bih ti to i to.
9 Zašto si prezreo rijeè Gospodnju èineæi što njemu nije po volji? Uriju Hetejina ubio si maèem i uzeo si ženu njegovu sebi za ženu, a njega si ubio maèem sinova Amonovijeh.
10 Zato neæe se odmaæi maè od doma tvojega dovijeka, što si me prezreo i uzeo ženu Urije Hetejina da ti bude žena.
11 Ovako veli Gospod: evo, ja æu podignuti na te zlo iz doma tvojega, i uzeæu žene tvoje na tvoje oèi, i daæu ih bližnjemu tvojemu, te æe spavati sa ženama tvojim na vidiku svakomu.
12 Jer ti si uèinio tajno, ali æu ja ovo uèiniti pred svijem Izrailjem i svakomu na vidiku.
13 Tada reèe David Natanu: sagriješih Gospodu. A Natan reèe Davidu: i Gospod je pronio grijeh tvoj; neæeš umrijeti.
14 Ali što si tijem djelom dao priliku neprijateljima Gospodnjim da hule, zato æe ti umrijeti sin koji ti se rodio.
15 Potom Natan otide svojoj kuæi. A Gospod udari dijete koje rodi žena Urijina Davidu, te se razbolje na smrt.
16 I David se moljaše Bogu za dijete, i pošæaše se David, i došavši ležaše preko noæ na zemlji.
17 I starješine doma njegova ustaše oko

njega da ga podignu sa zemlje, ali on ne
htje, niti jede što s njima.
18 A kad bi sedmi dan, umrije dijete; i
ne smijahu sluge Davidove javiti mu da je
dijete umrlo, jer govorahu: evo, dok dijete
bijaše živo, govorasmo mu, pa nas ne htje
poslušati; a kako æemo mu kazati: umrlo
je dijete? hoæe ga ucvijeliti.
19 A David videæi gdje sluge njegove
šapæu među sobom, dosjeti se da je um-
rlo dijete; i reèe David slugama svojim: je
li umrlo dijete? A oni rekoše: umrlo je.
20 Tada David usta sa zemlje, i umi se,
i namaza se i preobuèe se; i otide u dom
Gospodnji, i pokloni se. Potom opet dođe
kuæi svojoj, i zaiska da mu donesu da
jede; i jede.
21 A sluge njegove rekoše mu: šta to
radiš? dok bijaše dijete živo, postio si
i plakao; a kad umrije dijete, ustao si i
jedeš.
22 A on reèe: dok dijete bijaše živo,
postio sam i plakao, jer govorah: ko zna,
može se smilovati Gospod na me da dijete
ostane živo.
23 A sada umrlo je; što bih postio? mogu
li ga povratiti? ja æu otiæi k njemu, ali on
neæe se vratiti k meni.
24 Potom David utješi Vitsaveju ženu
svoju, i otide k njoj, i leže s njom. I ona
rodi sina, kojemu nadje ime Solomun. I
mio bješe Gospodu.
25 I posla Natana proroka, te mu nadje
ime Jedidija, radi Gospoda.
26 A Joav bijuæi Ravu sinova Amonovih,
uze carski grad.
27 I posla poslanike k Davidu, i reèe: bih
Ravu, i uzeh grad na vodi.
28 Nego sada skupi ostali narod, i stani
u oko prema gradu, i uzmi ga, da ga ne
bih ja uzeo i moje se ime spominjalo na
njemu.
29 I David skupiv sav narod otide na
Ravu, i udari na nju, i uze je.
30 I uze caru njihovu s glave krunu,
u kojoj bješe talanat zlata, s dragim ka-
menjem, i metnuše je na glavu Davidu, i
odnese iz grada plijen vrlo velik.
31 A narod koji bijaše u njemu izvede i
metnu ih pod pile i pod brane gvozdene
i pod sjekire gvozdene, i sagna ih u peæi
gdje se opeke peku. I tako uèini svijem
gradovima sinova Amonovijeh. Potom
se vrati David sa svijem narodom u
Jerusalim.

13

1 A potom se dogodi: Avesalom sin Davi-
dov imaše lijepu sestru po imenu Tamaru,
i zamilova je Amnon sin Davidov.
2 I tužaše Amnon tako da se razbolje
radi Tamare sestre svoje; jer bješe djevo-
jka, te se Amnonu èinjaše teško da joj
uèini što.
3 A imaše Amnon prijatelja, kojemu ime
bješe Jonadav sin Same brata Davidova; i
Jonadav bješe vrlo domišljat.
4 I reèe mu: što se tako sušiš, carev sine,
od dana na dan? ne bi li mi kazao? A
Amnon mu reèe: ljubim Tamaru sestru
Avesaloma brata svojega.
5 Tada mu reèe Jonadav: lezi u postelju
svoju, i uèini se bolestan; pa kad dođe
otac tvoj da te vidi, ti mu reci: neka dođe
Tamara sestra moja da me nahrani, i da
zgotovi pred mojim oèima jelo da gledam,
i iz njezine ruke da jedem.
6 I Amnon leže i uèini se bolestan; i kad
dođe car da ga vidi, reèe Amnon caru:
neka dođe Tamara sestra moja i zgotovi
preda mnom dva jelca da jedem iz njezine
ruke.
7 Tada David posla k Tamari kuæi, i
poruèi joj: idi u kuæu brata svojega
Amnona i zgotovi mu jelo.
8 I Tamara otide u kuæu brata svojega
Amnona, i on ležaše; i uze brašna i
zamijesi i zgotovi jelo pred njim i skuha.
9 Potom uze tavicu i izruèi preda nj; ali
Amnon ne htje jesti, nego reèe: kažite
neka izidu svi koji su kod mene. I izidoše
svi.
10 Tada reèe Amnon Tamari: donesi
to jelo u klijet da jedem iz tvoje ruke.
I Tamara uze jelo što bješe zgotovila, i
donese Amnonu bratu svojemu u klijet.
11 A kad mu pruži da jede, on je uhvati i
reèe joj: hodi, lezi sa mnom, sestro moja!
12 A ona mu reèe: ne, brate, nemoj me
osramotiti, jer se tako ne radi u Izrailju,
ne èini toga bezumlja.

13 Kuda bih ja sa sramotom svojom? a ti bi bio kao koji od najgorih ljudi u Izrailju. Nego govori caru; on me neæe tebi odreæi.
14 Ali je on ne htje poslušati, nego savladavši je osramoti je i obleža je.
15 A poslije omrze na nju Amnon veoma, te mržnja kojom mržaše na nju bješe veæa od ljubavi kojom je prije ljubljaše. I reèe joj Amnon: ustani, odlazi.
16 A ona mu reèe: to æe biti veæe zlo od onoga koje si mi uèinio što me tjeraš. Ali je on ne htje poslušati.
17 Nego viknu momka koji ga služaše, i reèe mu: vodi ovu od mene napolje, i zaključaj vrata za njom.
18 A ona imaše na sebi šarenu haljinu, jer take haljine nošahu carske kæeri dok su djevojke. I sluga njegov izvede je napolje, i zaključa za njom vrata.
19 Tada Tamara posu se pepelom po glavi i razdrije šarenu haljinu koju imaše na sebi, i metnu ruku svoju na glavu, i otide vièuæi.
20 A brat njezin Avesalom reèe joj: da nije Amnon brat tvoj bio s tobom? ali, sestro moja, æuti, brat ti je, ne misli o tom. I tako osta Tamara osamljena u kuæi brata svojega Avesaloma.
21 I car David èuvši sve ovo razgnjevi se vrlo.
22 Avesalom pak ne govoraše s Amnonom ni ružno ni lijepo; jer Avesalom mržaše na Amnona što mu osramoti sestru Tamaru.
23 A poslije dvije godine kad se strizijahu ovce Avesalomove u Val-Asoru, koji je kod Jefrema, on pozva sve sinove careve.
24 I doðe Avesalom k caru i reèe mu: evo, sad se strigu ovce sluzi tvojemu; neka poðe car i sluge njegove sa slugom svojim.
25 Ali car reèe Avesalomu: nemoj, sine, nemoj da idemo svi, da ti ne budemo na tegotu. I premda navaljivaše, opet ne htje iæi, nego ga blagoslovi.
26 A Avesalom reèe: kad ti neæeš, a ono neka ide s nama Amnon brat moj. A car mu reèe: što da ide s tobom?
27 Ali navali Avesalom na nj, te pusti s njim Amnona i sve sinove carske.
28 Tada Avesalom zapovjedi momcima svojim govoreæi: pazite, kad se srce Amnonu razveseli od vina, i ja vam reèem: ubijte Amnona; tada ga ubijte; ne bojte se, jer vam ja zapovijedam, budite slobodni i hrabri.
29 I uèiniše s Amnonom sluge Avesalomove kako im zapovjedi Avesalom. Tada ustaše svi sinovi carevi i pojahaše svak svoju mazgu i pobjegoše.
30 A dokle još bijahu na putu, doðe glas Davidu da je Avesalom pobio sve sinove careve, da nije ostao od njih nijedan.
31 Tada ustavši car razdrije haljine svoje, i leže na zemlju, i sve sluge njegove koje stajahu oko njega razdriješe haljine svoje.
32 A Jonadav sin Same brata Davidova progovori i reèe: neka ne govori gospodar moj da su pobili svu djecu, careve sinove; poginuo je samo Amnon, jer Avesalom bješe tako naumio od onoga dana kad Amnon osramoti Tamaru sestru njegovu.
33 Neka dakle car gospodar moj ne misli o tom u srcu svojem govoreæi: svi sinovi carevi pogiboše; jer je samo Amnon poginuo.
34 A Avesalom pobježe. A momak na straži podiže oèi svoje i ugleda, a to mnogi narod ide k njemu pokraj gore.
35 I Jonadav reèe caru: evo idu sinovi carevi; kao što je kazao sluga tvoj, tako je bilo.
36 I kad izreèe, a to sinovi carevi doðoše, i podigavši glas svoj plakaše; a i car i sve sluge njegove plakaše vrlo.
37 Avesalom pak pobježe i otide k Talmaju sinu Amijudovu caru Gesurskom. A David plakaše za sinom svojim svaki dan.
38 A kad Avesalom uteèe i doðe u Gesur, osta ondje tri godine.
39 Potom zaželje car David otiæi k Avesalomu, jer se utješi za Amnonom što pogibe.

14

1 A Joav sin Serujin opazi da se srce carevo obratilo k Avesalomu.
2 I posla Joav u Tekuju te dozva otuda ženu lukavu, pa joj reèe: uèini se kao da si u žalosti, i obuci žalosne haljine, i

nemoj se namazati uljem, nego budi kao žena koja odavna žali za mrtvijem.
3 I otidi k caru, i govori mu tako i tako. I nauèi je Joav šta æe govoriti.
4 I kad otide žena Tekujanka k caru da govori, pade nièice na zemlju i pokloni se, i reèe: pomagaj, care!
5 A car joj reèe: što ti je? A ona reèe: udovica sam, umro mi je muž.
6 A imaše sluškinja tvoja dva sina, pa se svadiše u polju, a ne bješe nikoga da ih razvadi, te jedan udari drugoga i ubi ga.
7 I gle, sav dom usta na sluškinju tvoju govoreæi: daj toga što je ubio brata svojega da ga pogubimo za dušu brata njegova, kojega je ubio, i da istrijebimo našljednika; i tako hoæe da ugase iskru koja mi je ostala, da ne ostave imena mužu mojemu ni ostatka na zemlji.
8 A car reèe ženi: idi kuæi svojoj, a ja æu narediti za te.
9 A žena Tekujanka reèe caru: care gospodaru! neka na me i na dom oca mojega padne krivica, a car i njegov prijesto neka je prav.
10 A car reèe: ko uzgovori na te, dovedi ga k meni, i neæe te se više dotaæi.
11 A ona reèe: neka se opomene car Gospoda Boga svojega, da se ne umnože osvetnici koji ubijaju, i da ne ubiju sina mojega. A on reèe: tako živ bio Gospod, nijedna dlaka s tvojega sina neæe pasti na zemlju.
12 A žena reèe: da kaže sluškinja tvoja nešto caru gospodaru. A on reèe: govori.
13 A žena reèe: a zašto si namislio taku stvar narodu Božijemu? jer car kao da je kriv govoreæi tako, jer neæe car da dozove natrag onoga koga je odagnao.
14 Jer æemo doista pomrijeti, i jesmo kao voda koja se prospe na zemlju i više se ne može skupiti; jer mu Bog nije uzeo života, nego je naumio da odagnani ne ostane odagnan od njega.
15 I tako doðoh da kažem ovo caru gospodaru svojemu, jer me narod uplaši; zato reèe sluškinja tvoja: da govorim caru, može biti da æe uèiniti car što sluškinja njegova kaže.
16 Jer æe car uslišiti i izbaviti sluškinju svoju iz ruke onoga koji hoæe da istrijebi mene i sina mojega iz našljedstva Božijega.
17 I sluškinja tvoja reèe: rijeè cara gospodara mojega biæe mi utjeha, jer je car gospodar moj kao anðeo Božji, te sluša i dobro i zlo, i Gospod æe Bog tvoj biti s tobom.
18 A car odgovori i reèe ženi: nemoj tajiti od mene što æu te pitati. A žena reèe: neka govori car gospodar moj.
19 Tada car reèe: da nije Joavov posao u svemu tome što èiniš? A žena odgovori i reèe: tako da je živa duša tvoja, care gospodaru, ne može se ni nadesno ni nalijevo od svega što kaza car gospodar moj; jer sluga tvoj Joav zapovijedio mi je i nauèio sluškinju tvoju sve ovo da govorim.
20 Sluga je tvoj Joav uèinio, te sam ovako izvila besjedu svoju; ali je gospodar moj mudar kao anðeo Božji, te zna sve što biva na zemlji.
21 Tada reèe car Joavu: evo, ti si uèinio to, idi, dovedi natrag dijete Avesaloma.
22 Tada pade Joav licem na zemlju, i pokloni se i blagoslovi cara, i reèe Joav: danas vidi sluga tvoj da sam našao milost pred tobom, care gospodaru, kad je car uèinio što mu sluga njegov reèe.
23 Potom se podiže Joav i otide u Gesur, i dovede natrag u Jerusalim Avesaloma.
24 I car reèe: neka ide svojoj kuæi, a lica mojega da ne vidi. I otide Avesalom svojoj kuæi, i ne vidje lica careva.
25 A ne bješe èovjeka tako lijepa kao Avesalom u svem Izrailju, da ga tako hvale; od pete do tjemena ne bješe na njemu mane.
26 I kad bi strigao glavu a imaše obièaj svake godine striæi je, jer mu bijaše teško mjerio bi kosu s glave svoje, i bivaše je dvjesta sikala carskom mjerom.
27 I rodiše se Avesalomu tri sina i jedna kæi, kojoj bijaše ime Tamara, i ona bijaše lijepa.
28 I Avesalom osta cijele dvije godine u Jerusalimu, a lica careva ne vidje.
29 Tada posla Avesalom po Joava da ga pošlje k caru; ali on ne htje doæi k njemu; i posla opet drugi put, ali on ne htje doæi.

30 Tada reèe slugama svojim: vidite li njivu Joavovu pored moje? na njoj je jeèam; idite i upalite je. I upališe sluge Avesalomove onu njivu.
31 Tada se podiže Joav, i doðe k Avesalomu u kuæu, i reèe mu: zašto sluge tvoje upališe moju njivu?
32 Avesalom reèe Joavu: eto slao sam k tebi govoreæi: hodi ovamo da te pošljem k caru da mu kažeš: zašto sam došao iz Gesura? bolje bi bilo da sam još ondje. Zato da vidim lice carevo; ako li ima kaka krivica na meni, neka me pogubi.
33 I otide Joav k caru, i kaza mu. I dozva Avesaloma; a on došavši k caru pokloni se licem do zemlje pred carem, i car cjelova Avesaloma.

15

1 A poslije toga nabavi sebi Avesalom kola i konja i pedeset ljudi, koji trèahu pred njim.
2 I ustajaše rano Avesalom, i stajaše kraj puta kod vrata; i ko god imaše parnicu i iðaše caru na sud, Avesalom ga dozivaše k sebi i govoraše: iz koga si grada? A kad bi onaj odgovorio: sluga je tvoj iz toga i toga plemena Izrailjeva,
3 Tada bi mu rekao Avesalom: vidiš, tvoja je stvar dobra i pravedna, ali te nema ko saslušati kod cara.
4 Još govoraše Avesalom: kad bih ja bio postavljen da sudim u zemlji! da svaki k meni dolazi koji ima posla na sudu, ja bih mu dao pravicu.
5 I kad bi mu ko pristupio da mu se pokloni, on bi pružio ruku svoju, te bi ga uhvatio i poljubio.
6 Tako èinjaše Avesalom sa svakim Izrailjcem, koji dolažaše na sud k caru; i Avesalom primamljivaše srca ljudi Izrailjaca.
7 A kad proðe èetrdeset godina, reèe Avesalom caru: da otidem u Hevron da izvršim zavjet koji sam zavjetovao Gospodu.
8 Jer kad sjeðah u Gesuru u Siriji, uèini zavjet sluga tvoj rekavši: ako me Gospod odvede natrag u Jerusalim, poslužiæu Gospodu.
9 A car mu reèe: idi s mirom. I on se podiže i otide u Hevron.
10 I razasla Avesalom po svijem plemenima Izrailjevim uhode poruèivši: kad èujete trube da zatrube, recite: zacari se Avesalom u Hevronu.
11 A s Avesalomom otide dvjesta ljudi iz Jerusalima pozvanijeh; ali otidoše u prostoti svojoj ne znajuæi ništa.
12 A Avesalom posla i po Ahitofela Gilonjanina, savjetnika Davidova, da doðe iz grada svojega Gilona, kad prinošaše žrtve. I buna posta jaka, i narod se sve više stjecaše k Avesalomu.
13 Tada doðe glasnik k Davidu i reèe: srce Izrailju prista za Avesalomom.
14 A David reèe svijem slugama svojim koje bijahu s njim u Jerusalimu: ustajte, da bježimo; inaèe neæemo uteæi od Avesaloma; brže pohitajte, da ne pohita on i ne stigne nas i obori na nas zlo, i grada ne okrene pod maè.
15 A sluge careve rekoše caru: što je god volja caru gospodaru našemu, evo sluga tvojih.
16 I otide car pješice i sav dom njegov; samo deset žena inoèa ostavi car da mu èuvaju kuæu.
17 I kad otide car i sav narod pješice, ustaviše se na jednom mjestu podaleko.
18 A sve sluge njegove iðahu uza nj, i svi Hereteji i svi Feleteji; i svi Geteji, šest stotina ljudi, koji bijahu došli pješke iz Gata, iðahu pred carem.
19 I reèe car Itaju Getejinu: što i ti ideš s nama? Vrati se i ostani kod cara; jer si stranac i opet æeš otiæi u svoje mjesto.
20 Juèe si došao, pa zar danas da te kreæem da se potucaš s nama? Ja æu iæi kuda mogu, a ti se vrati i odvedi natrag braæu svoju. Neka milost i vjera bude s tobom.
21 A Itaj odgovori caru i reèe: tako živ da je Gospod i tako da je živ car gospodar moj, gdje bude car gospodar moj, bilo na smrt ili na život, ondje æe biti i sluga tvoj.
22 Tada reèe David Itaju: a ti hodi. I tako poðe Itaj Getejin sa svijem ljudima svojim i svom djecom što bijahu s njim.
23 I sva zemlja plakaše iza glasa i sav narod prelažaše. I tako car prijeðe preko

potoka Kedrona, i sav narod prijeðe iduæi k pustinji.
24 A gle i Sadok bijaše ondje i svi Leviti s njim noseæi kovèeg zavjeta Božijega; i spustiše kovèeg Božji, a poðe i Avijatar, dokle sav narod izide iz grada.
25 I reèe car Sadoku: nosi kovèeg Božji natrag u grad; ako naðem milost pred Gospodom, on æe me dovesti natrag, i daæe mi da opet vidim njega i dom njegov.
26 Ako li ovako reèe: nijesi mi mio; evo me, neka uèini sa mnom što mu bude volja.
27 Još reèe car Sadoku svešteniku: nijesi li ti vidjelac? vrati se u grad s mirom, i Ahimas sin tvoj i Jonatan sin Avijatarov, dva sina vaša s vama.
28 Vidite, ja æu se zabaviti u polju u pustinji dokle ne doðe od vas glasnik da mi javi.
29 I tako Sadok i Avijatar odnesoše kovèeg Božji natrag u Jerusalim, i ostaše ondje.
30 A David iðaše uz goru Maslinsku, i iduæi plakaše, i pokrivene glave i bos iðaše; tako i sav narod, koji bješe s njim, svaki pokrivene glave iðaše, i iduæi plakaše.
31 Tada javiše Davidu i rekoše mu: Ahitofel je među onima koji se pobuniše s Avesalomom. A David reèe: razbij namjeru Ahitofelovu, Gospode!
32 I kad David doðe navrh gore, gdje se šæaše pokloniti Bogu, gle, srete ga Husaj Arhijanin razdrte haljine i glave posute prahom.
33 I reèe mu David: ako poðeš sa mnom biæeš mi na tegotu.
34 Ali da se vratiš u grad i reèeš Avesalomu: biæu tvoj sluga, care! bio sam dugo sluga tvome ocu, a sada æu tako biti tebi sluga; razbiæeš mi namjeru Ahitofelovu.
35 I sveštenici Sadok i Avijatar neæe li biti s tobom? Što god èuješ iz kuæe careve, dokaži Sadoku i Avijataru sveštenicima.
36 Eto, ondje su s njima dva sina njihova, Ahimas Sadokov i Jonatan Avijatarov, po njima mi javljajte što god doèujete.
37 I otide u grad Husaj prijatelj Davidov, i Avesalom doðe u Jerusalim.

16

1 A kad David prijeðe malo preko vrha, gle, Siva, momak Mefivostejev, srete ga, sa dva magarca natovarena, na kojima bješe dvjesta hljebova i sto grozdova suhih i sto gruda smokava i mijeh vina.
2 I reèe car Sivi: šta æe ti to? A Siva mu reèe: magarci su za èeljad carevu, da jašu, a hljebovi i voæe da jedu momci, a vino da pije ko se umori u pustinji.
3 A car mu reèe: a gdje je sin tvoga gospodara? Reèe Siva caru: eno ga, ostao je u Jerusalimu, jer reèe: danas æe mi dom Izrailjev vratiti carstvo oca mojega.
4 Tada reèe car Sivi: evo, tvoje je sve što je bilo Mefivostejevo. A Siva reèe: klanjam ti se, da naðem milost pred tobom, care gospodaru!
5 I doðe car David do Vaurima; a gle, izide odande jedan od roda doma Saulova, po imenu Simej, sin Girin, i iduæi psovaše.
6 I bacaše se kamenjem na Davida i na sluge cara Davida, kojemu i s desne i s lijeve strane bijaše sav narod i svi junaci.
7 A Simej ovako govoraše psujuæi: odlazi, odlazi, krvopijo i zlikovèe!
8 Obrati Gospod na tebe sve krvi doma Saulova, na èije si se mjesto zacario, i predade Gospod carstvo u ruke Avesalomu sinu tvojemu; eto te sada u tvom zlu, jer si krvopija.
9 Tada reèe caru Avisaj sin Serujin: zašto da psuje ovaj mrtvi pas cara gospodara mojega? Idem da mu skinem glavu.
10 Ali car reèe: šta je vama do mene, sinovi Serujini? neka psuje; jer mu je Gospod rekao: psuj Davida. Pa ko smije kazati: zašto tako èiniš?
11 Još reèe David Avisaju i svijem slugama svojim: eto, moj sin, koji je izašao od bedara mojih, traži dušu moju, a kako neæe ovaj sin Venijaminov? Ostavite ga neka psuje, jer mu je Gospod zapovjedio.

12 Da ako Gospod pogleda na nevolju moju, i vrati mi Gospod dobro za psovku njegovu današnju.
13 I tako David sa svojim ljudima iðaše svojim putem; a Simej iðaše pokraj gore prema njemu jednako psujuæi i bacajuæi se kamenjem na nj, i podižuæi prah.
14 I doðe car i sav narod što bijaše s njim, umorni, i odmoriše se ondje.
15 A Avesalom i sav narod Izrailjev doðoše u Jerusalim, i Ahitofel s njim.
16 A kad Husaj Arhijanin prijatelj Davidov doðe k Avesalomu, reèe Husaj Avesalomu: da živi car! da živi car!
17 A Avesalom reèe Husaju: taka li je ljubav tvoja prema prijatelju tvojemu? zašto nijesi otišao s prijateljem svojim?
18 A Husaj reèe Avesalomu: ne; nego koga je izabrao Gospod i ovaj narod i svi Izrailjci, njegov æu biti i kod njega æu ostati.
19 Svrh toga, kome bih služio? eda li ne sinu njegovu? kako sam služio ocu tvojemu, tako æu i tebi.
20 A Avesalom reèe Ahitofelu: svjetuj šta æemo èiniti.
21 A Ahitofel reèe Avesalomu: lezi s inoèama oca svojega, koje je ostavio da mu èuvaju kuæu, pa kad èuje sav Izrailj kako si se omrazio s ocem svojim, osiliæe ruka svjema koji su s tobom.
22 Tada razapeše Avesalomu šator na krovu, i Avesalom leže s inoèama oca svojega na vidiku svjemu Izrailju.
23 I svjet koji davaše Ahitofel u ono vrijeme bijaše kao da bi ko Boga upitao; taki bijaše svaki svjet Ahitofelov i u Davida i u Avesaloma.

17

1 Još reèe Ahitofel Avesalomu: da odaberem dvanaest tisuæa ljudi, pa da idem i tjeram Davida noæas.
2 Pa æu ga stignuti dok je umoran i iznemoglijeh ruku; i uplašiæu ga, te æe pobjeæi sav narod što je s njim, pa æu ubiti cara samoga.
3 I obratiæu sav narod k tebi; jer za onijem koga tražiš stoji da se svi vrate k tebi; tada æe se sav narod umiriti.
4 I to se uèini dobro Avesalomu i svijem starješinama Izrailjevijem.
5 Ali reèe Avesalom: dozovite i Husaja Arhijanina da èujemo što æe i on reæi.
6 A kad doðe Husaj k Avesalomu, reèe mu Avesalom govoreæi: tako i tako reèe Ahitofel; hoæemo li èiniti kako on reèe ili neæemo? kaži ti.
7 A Husaj reèe Avesalomu: nije dobar svjet što je sada svjetovao Ahitofel.
8 Još reèe Husaj: ti znaš oca svojega i ljude njegove da su hrabri i da su ljuta srca kao medvjedica kad joj otmu medvjediæe u polju; svrh toga, tvoj je otac ratnik, neæe noæiti s narodom.
9 Gle, on se je sada sakrio u kaku jamu ili na drugo kako mjesto. Pa ako u prvi mah koji od ovijeh poginu, ko god èuje svaki æe reæi: pobijen je narod koji prista za Avesalomom.
10 A tada æe najhrabriji, u kojih je srce kao srce lavovo, klonuti. Jer sav Izrailj zna da je tvoj otac junak i da su hrabri koji su s njim.
11 Zato ja svjetujem da skupiš k sebi sve Izrailjce od Dana do Virsaveje da ih bude kao pijeska na moru, pa ti glavom idi u boj.
12 Tada æemo poæi na nj, gdje bi se god nalazio, i napašæemo na nj kao što rosa pada na zemlju, da mu ne ostane nijedan od svijeh ljudi što su s njim.
13 Ako li uteèe u grad, sav narod Izrailjski neka donese uža pod onaj grad, pa æemo ga svuæi u potok, da se ni kamen ne naðe ondje.
14 Tada reèe Avesalom i svi Izrailjci: bolji je svjet Husaja Arhijanina nego svjet Ahitofelov. Jer Gospod bješe naredio da se razbije svjet Ahitofelov, koji bješe bolji, da bi Gospod navukao zlo na Avesaloma.
15 Potom reèe Husaj svešteničima Sadoku i Avijataru: tako i tako svjetova Ahitofel Avesaloma i starješine Izrailjeve, a ja svjetovah tako i tako.
16 Nego brže pošljite, te javite Davidu i recite: nemoj noæas noæiti u polju u pustinji, nego prijeði prijeko, da ne bude proždrt car i sav narod što je s njim.
17 A Jonatan i Ahimas stajahu kod stu-

denca Rogila, i doðe jedna sluškinja i kaza im, da bi otišli te javili caru Davidu; jer se ne smijahu pokazati ni uæi u grad.
18 Ali ih vidje jedan momak, te kaza Avesalomu; a oni obojica brže otidoše, i doðoše u Vaurim u kuæu jednoga èovjeka, koji imaše na dvoru studenac, te se spustiše u nj.
19 I žena uze i razastrije ponjavu povrh studenca, i povrh nje razasu prekrupu. I tako se ne dozna.
20 Jer doðoše sluge Avesalomove k onoj ženi u kuæu, i rekoše joj: gdje je Ahimas i Jonatan? A žena im reèe: otidoše preko potoka. Tako tražívši i ne našavši vratiše se u Jerusalim.
21 A kad otidoše, oni ižljezoše iz studenca, i otidoše te javiše caru Davidu, i rekoše mu: ustanite i prijeðite brže preko vode; jer je tako i tako svjetovao Ahitofel na vas.
22 Tada usta David i sav narod što bijaše s njim, i prijeðoše preko Jordana prije zore, ne osta nijedan da ne prijeðe preko Jordana.
23 Ahitofel pak videæi gdje se ne uèini kako on svjetova, osedla svojega magarca, pa se podiže i otide kuæi svojoj, u svoj grad, i naredivši za svoju kuæu objesi se te umrije, i bi pogreben u grobu oca svojega.
24 A David doðe u Mahanajim; Avesalom pak prijeðe preko Jordana i sav Izrailj što bješe s njim.
25 I postavi Avesalom Amasu nad vojskom, na mjesto Joavovo; a Amasa bješe sin nekoga èovjeka po imenu Itre Izrailjca, koji obleža Avigeju kæer Nasovu, sestru Seruje matere Joavove.
26 I stade u oko Izrailj s Avesalomom u zemlji Galadovoj.
27 A kad doðe David u Mahanajim, Sovije sin Nasov iz Rave sinova Amonovijeh i Mahir sin Amilov iz Lodevara i Varzelaj od Galada iz Rogelima
28 Donesoše postelje i èaša i sudova zemljanijeh i pšenice i jeèma i brašna i prekrupe i boba i leæa i prženijeh zrna,
29 I meda i masla i ovaca i sira kravljega; donesoše Davidu i narodu što bješe s njim da jedu. Jer govorahu: narod je gladan i umoran i žedan u toj pustinji.

18

1 I prebroji David narod što bijaše s njim, i postavi im tisuænike i stotinike.
2 I predade David treæinu naroda Joavu, i treæinu Avisaju sinu Serujinu bratu Joavovu, i treæinu Itaju Getejinu. Pa onda reèe car narodu: i ja æu iæi s vama.
3 Ali narod reèe: nemoj ti iæi; jer i da pobjegnemo, neæe mariti za to; ili da nas pola izgine, neæe mariti za to; jer si ti sam kao nas deset tisuæa, zato je bolje da nam iz grada pomažeš.
4 A car im reèe: što vam se èini da je dobro uèiniæu. I car stade kod vrata, i sav narod izlažaše po sto i po tisuæu.
5 I zapovjedi car Joavu i Avisaju i Itaju, i reèe: èuvajte mi dijete Avesaloma. I sav narod èu kako car zapovjedi svijem vojvodama za Avesaloma.
6 I tako izide narod u polje pred Izrailja, i zametnu se boj u šumi Jefremovoj.
7 Ondje razbiše narod Izrailjev sluge Davidove, i mnogo izgibe ondje u onaj dan, dvadeset tisuæa.
8 Jer se boj raširi po svoj zemlji, i više proždrije naroda u onaj dan šuma nego što proždrije maè.
9 A Avesalom se sukobi sa slugama Davidovijem, i Avesalom jahaše na mazgi, i mazga naiðe pod granat veliki hrast, te on zape glavom za hrast i osta viseæi izmeðu neba i zemlje, a mazga ispod njega otrèa.
10 Vidjevši to jedan èovjek javi Joavu, i reèe: gle, vidjeh Avesaloma gdje visi o hrastu.
11 A Joav reèe èovjeku koji mu to kaza: gle, vidje, pa zašto ga ne ubi i ne svali ga na zemlju? Ja bih ti dao deset sikala srebra i jedan pojas.
12 A èovjek reèe Joavu: da mi je u rukama izmjereno tisuæu sikala srebra, ne bih digao ruke svoje na sina careva; jer smo èuli kako je car zapovjedio tebi i Avisaju i Itaju govoreæi: èuvajte mi svi dijete Avesaloma.

13 Ili da sam uèinio nevjeru na svoju
dušu, ništa se ne može od cara zatajiti,
i ti bi sam ustao na me.
14 A Joav reèe: neæu ja dangubiti
s tobom. Pa uzev tri strijele u ruku,
zastrijeli ih u srce Avesalomu, jošte živu
o hrastu.
15 Potom opkoliše Avesaloma deset mo-
maka, koji nošahu oružje Joavu, i biše ga
i ubiše.
16 Tada Joav zatrubi u trubu, i narod
presta goniti Izrailja, jer Joav ustavi
narod.
17 I uzeše Avesaloma i baciše u šumi u
veliku jamu, i nabacaše na nj vrlo veliku
gomilu kamenja; a Izrailjci svi pobjegoše
svaki k svome šatoru.
18 Avesalom pak bješe podigao sebi
spomenik za života u dolini carskoj; jer
govoraše: nemam sina, da se saèuva
spomen imenu mojemu. I nazva onaj
spomenik svojim imenom, koji se zove
mjesto Avesalomovo do današnjega dana.
19 Tada reèe Ahimas sin Sadokov: da
otrèim da odnesem glas caru, da ga je
Gospod izbavio iz ruku neprijatelja nje-
govijeh.
20 A Joav mu reèe: nemoj danas biti
glasnik, nego æeš javiti drugi dan; a
danas nemoj nositi glasa, jer je sin carev
poginuo.
21 Zatijem reèe Joav Husiju: idi, javi
caru što si vidio. I pokloni se Husije
Joavu, i otrèa.
22 A Ahimas sin Sadokov opet reèe
Joavu: što mu drago, da trèim i ja za
Husijem. Reèe Joav: što bi trèao, sine,
kad nemaš dobra glasa?
23 Opet reèe: što mu drago, da trèim.
Odgovori mu: a ti trèi. I otrèa Ahimas
preèim putem, i preteèe Husija.
24 A David sjeðaše među dvojim vra-
tima, i stražar izide na krov od vrata, na
zid, i podigavši oèi svoje ugleda, a to jedan
èovjek trèi.
25 Pa povika stražar i javi caru. A car
reèe: ako je jedan, glas nosi. I onaj iðaše
sve bliže.
26 Potom ugleda stražar drugoga
èovjeka gdje trèi. I povika stražar k
vrataru i reèe: evo još jedan, trèi sam.
A car reèe: i on nosi glas.
27 I reèe stražar: trk prvoga èini mi
se kao da je trk Ahimasa sina Sadokova.
Reèe car: dobar je èovjek, i ide s dobrijem
glasom.
28 Tada povika Ahimas i reèe caru:
sretno! I pokloni se caru licem do zemlje,
i reèe: da je blagosloven Gospod Bog
tvoj, koji predade ljude koji podigoše ruke
svoje na cara gospodara mojega.
29 A car mu reèe: je li zdravo dijete
Avesalom? Odgovori Ahimas: vidio sam
veliku vrevu, kad Joav posla slugu careva
i mene slugu tvojega, ali ne znam šta
bješe.
30 A car mu reèe: ukloni se, i stani tamo.
I on se ukloni, i stade.
31 Tada, gle, doðe Husije i reèe: glas
caru i gospodaru mojemu da te je Gospod
izbavio danas iz ruku svijeh koji ustaše na
te.
32 A car reèe Husiju: je li zdravo
dijete Avesalom? A Husije reèe: neka
neprijatelji gospodara mojega cara i koji
god ustaju na te zla radi, neka proðu kao
to dijete.
33 Tada se car sneveseli, i pope se u
gornju klijet nad vratima, i stade plakati,
a iduæi govoraše: sine moj Avesalome,
sine moj, sine moj Avesalome! kamo da
sam ja umro mjesto tebe! Avesalome sine
moj, sine moj!

19

1 I javiše Joavu: evo car plaèe i tuži za
Avesalomom.
2 I pobjeda onoga dana pretvori se u
žalost svemu narodu, jer narod èu u onaj
dan gdje govore: žali car sina svojega.
3 I narod se u onaj dan krijaše ulazeæi
u grad kao što se krije narod koji se stidi
kad pobjegne iz boja.
4 A car pokri lice svoje; i vikaše iza
glasa: sine moj Avesalome! Avesalome
sine moj, sine moj!
5 Tada uðe Joav k caru u kuæu, i
reèe: posramio si danas sve sluge svoje,
koje ti danas dušu saèuvaše, i sinovima
tvojim i kæerima tvojim i ženama tvojim
i inoèama tvojim.
6 Jer ljubiš one koji mrze na te, a mrziš
na one koji te ljube; jer si pokazao danas

da ne mariš za vojvode i za sluge; i vidim danas da bi ti milo bilo da je Avesalom živ a mi svi da smo izginuli.

7 Zato ustani sada, i izidi i progovori lijepo slugama svojim; jer zaklinjem se Gospodom, ako ne izideš, neæe nijedan ostati kod tebe ovu noæ, i to æe biti gore po te negoli sva zla koja su te snalazila od mladosti tvoje do sada.

8 Tada usta car, i sjede na vratima; i kazaše svemu narodu govoreæi: evo, sjedi car na vratima. I doðe sav narod pred cara. Ali Izrailjci bjehu pobjegli, svak u svoj šator.

9 I sav se narod svaðaše među sobom po svijem plemenima Izrailjevim govoreæi: car nas je izbavio iz ruku neprijatelja naših, i izbavio nas je iz ruku Filistejskih; a sada je pobjegao iz zemlje od Avesaloma.

10 Avesalom pak, kojega pomazasmo za cara nad sobom, pogibe u boju. Sada dakle zašto oklijevate te ne dovedete natrag cara?

11 Zato car David posla k Sadoku i Avijataru svešteničima i poruèi: govorite starješinama Judinijem i recite: zašto vi da budete pošljednji koji æe cara natrag dovesti u kuæu njegovu? Jer govor svega Izrailja doðe do cara u kuæu njegovu.

12 Vi ste moja braæa, vi ste kost moja i tijelo moje. Zašto biste dakle bili pošljednji koji æe natrag dovesti cara?

13 Recite i Amasi: nijesi li kost moja i tijelo moje? Bog neka mi uèini tako i tako neka doda, ako mi ne budeš vojvoda dok si živ na mjesto Joava.

14 I skloni srca svijeh ljudi od roda Judina kao jednoga èovjeka, te poslaše k caru govoreæi: vrati se sa svijem slugama svojim.

15 I tako se car vrati, i doðe do Jordana; a Juda doðe do Galgala da srete cara i da ga prevede preko Jordana.

16 Pohitje i Simej sin Girin od Venijamina, koji bijaše iz Vaurima, i siðe s ljudima roda Judina na susret caru Davidu;

17 I tisuæa ljudi bješe s njim od roda Venijaminova; takoðer i Siva sluga doma Saulova s petnaest sinova svojih i dvadeset sluga svojih; i prijeðoše preko Jordana pred cara.

18 Preturiše i laðu da prevezu èeljad carevu i da uèine što bi mu bilo ugodno. A Simej sin Girin pade pred carem, kad šæaše da prijeðe preko Jordana,

19 I reèe caru: ne primi mi bezakonja, gospodaru moj, i ne pominji pakosti koju je uèinio sluga tvoj u onaj dan kad je car gospodar moj izašao iz Jerusalima; neka car ne misli o tom.

20 Jer sluga tvoj vidi da je zgriješio; i evo došao sam danas prvi iz svega doma Josifova da sretem cara gospodara svojega.

21 Ali odgovori Avisaj sin Serujin i reèe: eda li toga radi neæe poginuti Simej što je psovao pomazanika Gospodnjega?

22 A David reèe: šta je vama do mene, sinovi Serujini, te ste mi danas protivnici? zar æe danas poginuti ko u Izrailju? jer zar ne znam da sam danas postao car nad Izrailjem?

23 I reèe car Simeju: neæeš poginuti. I zakle mu se car.

24 Tako i Mefivostej sin Saulov doðe caru na susret; on pak ne opra nogu svojih, niti brade svoje oèešlja, ni opra haljine svoje od onoga dana kad otide car do dana kad se vrati s mirom.

25 I srete cara kad se vraæaše u Jerusalim; i reèe mu car: zašto ne poðe sa mnom, Mefivosteju?

26 A on reèe: caru gospodaru moj, prevari me sluga moj; jer sluga tvoj reèe: osedlaæu sebi magarca i uzjahaæu ga i poæi æu s carem; jer je hrom sluga tvoj.

27 I on opade slugu tvojega kod gospodara mojega cara; ali je car gospodar moj kao anðeo Božji; zato èini što ti je drago.

28 Jer sav dom oca mojega bijahu ljudi koji zaslužiše smrt pred carem gospodarem mojim, a ti posadi slugu svojega među one koji jedu za stolom tvojim. Pa kakvo imam još pravo, i kako se mogu još tužiti caru?

29 A car mu reèe: šta bi mi više govorio? kazao sam: ti i Siva podijelite njivu.

30 A Mefivostej reèe caru: neka uzme sve, kad se car gospodar moj vratio na miru u dom svoj.

31 I Varzelaj od Galada doðe iz Rogelima, i poðe s carem preko Jordana da ga prati preko Jordana.
32 A bješe Varzelaj vrlo star, bješe mu osamdeset godina, i hranjaše cara dok bijaše u Mahanajimu, jer bješe vrlo bogat èovjek.
33 I reèe car Varzelaju: hajde sa mnom; ja æu te hraniti kod sebe u Jerusalimu.
34 Ali Varzelaj reèe caru: koliko ima vijeka mojega, da idem s carem u Jerusalim?
35 Ima mi danas osamdeset godina; mogu li raspoznavati dobro i zlo? može li sluga tvoj kusom razlikovati što æe jesti i što æe piti? mogu li jošte slušati glas pjevaèima i pjevaèicama? i zašto bi sluga tvoj još bio na tegotu caru gospodaru mojemu?
36 Malo æe proæi sluga tvoj preko Jordana s carem; a zašto bi mi car tako naplatio?
37 Neka se sluga tvoj vrati, da umrem u svom gradu kod groba oca svojega i matere svoje. Nego evo, sluga tvoj Himam neka ide s carem gospodarem mojim, uèini njemu što ti bude drago.
38 A car reèe: neka ide sa mnom Himam; ja æu mu uèiniti što bude tebi drago, i što god zaišteš u mene, sve æu ti uèiniti.
39 I kad prijeðe sav narod preko Jordana i car prijeðe, cjelova car Varzelaja i blagoslovi ga, i on se vrati u mjesto svoje.
40 Otuda car otide u Galgal, i Himam otide s njim. I tako sav narod Judin doprati cara, i polovina naroda Izrailjeva.
41 A gle, svi ljudi Izrailjci doðoše k caru i rekoše mu: zašto te ukradoše braæa naša, ljudi Judini, i prevedoše preko Jordana cara i dom njegov i sve ljude Davidove s njim?
42 A svi ljudi od Jude odgovoriše ljudima od Izrailja: jer je car nama rod; pa što se srdite toga radi? jesmo li što pojeli caru? je li nas darom darivao?
43 Tada odgovoriše ljudi od Izrailja ljudima od Jude, i rekoše: mi imamo deset dijelova u cara, i Davidu smo više nego vi; zašto dakle ne mariste za nas? nijesmo li mi prvi govorili da dovedemo natrag cara svojega? Ali besjeda ljudi od Jude bješe tvrða od besjede ljudi od Izrailja.

20

1 A ondje se desi nevaljao èovjek, po imenu Seva sin Vihrijev, od Venijamina. On zatrubi u trubu i reèe: mi nemamo dijela s Davidom, ni našljedstva sa sinom Jesejevijem; svak u svoj šator, o Izrailju!
2 Tako svi Izrailjci otstupiše od Davida i otidoše za Sevom sinom Vihrijevim; ljudi pak od Jude držaše se cara svojega i otpratiše ga od Jordana do Jerusalima.
3 A kad car David doðe u kuæu svoju u Jerusalim, uze car deset žena inoèa, koje bješe ostavio da mu èuvaju kuæu, i metnu ih u zatvor, gdje ih hranjaše ali ne lijegaše s njima, nego ostaše zatvorene do smrti svoje i življahu kao udovice.
4 Potom reèe car Amasi: sazovi mi ljude od Jude do tri dana, i naði se i ti ovdje.
5 I otide Amasa da sazove narod Judin; ali se zabavi preko roka koji mu bješe odreðen.
6 A David reèe Avisaju: sad æe nam Seva sin Vihrijev èiniti gore nego Avesalom. Nego uzmi sluge gospodara svojega, i goni ga da ne naðe za se koji tvrd grad i ne umakne nam iz oèiju.
7 Tako izidoše za njim ljudi Joavovi, i Hereteji i Feleteji i svi junaci, izidoše iz Jerusalima da gone Sevu sina Vihrijeva.
8 I kad bijahu kod velikoga kamena u Gavaonu, srete ih Amasa. A Joav bijaše opasan preko haljine koju imaše na sebi, i ozgo bijaše pripasao maè uz bedricu u koricama. I kad poðe, maè mu ispade.
9 Tada reèe Joav Amasi: jesi li zdravo, brate? I dohvati se Joav desnom rukom svojom brade Amasi da ga cjeluje.
10 A Amasa ne uzimaše na um maèa, koji bijaše Joavu u ruci; a on ga udari njim pod peto rebro, i prosu mu crijeva na zemlju, te od jednoga udarca umrije. Potom Joav i Avisaj brat njegov otidoše u potjeru za Sevom sinom Vihrijevim.
11 A jedan od momaka Joavovijeh stade kod njega i reèe: ko ljubi Joava i ko je Davidov, za Joavom!

12 A Amasa se valjaše u svojoj krvi
nasred puta. I videæi onaj èovjek gdje se
ustavlja sav narod odvuèe Amasu s puta
u polje i baci haljinu na nj, kad vidje gdje
se ustavlja svaki ko naiðe na nj.
13 I kad bi uklonjen s puta proðoše svi
za Joavom da tjeraju Sevu sina Vihrijeva.
14 I on proðe kroz sva plemena Izrail-
jeva do Avela i do Vetmahe sa svijem
Viranima, koji se okupiše te iðahu za
njim.
15 I došavši opkoliše ga u Avel-Vet-
Masi, i iskopaše opkop oko grada tako da
stajahu pred zidom; i sav narod što bješe
s Joavom navaljivaše da obori zid.
16 Tada viknu jedna mudra žena iz
grada: èujte, èujte! Kažite Joavu: pris-
tupi ovamo da govorim s tobom.
17 A kad on pristupi k njoj, reèe žena:
jesi li ti Joav? A on reèe: jesam. A ona
reèe: poslušaj rijeèi sluškinje svoje. A on
reèe: da èujem.
18 A ona reèe govoreæi: od starine se
govori: valja pitati u Avelu. I tako se
izvršivaše.
19 Ja sam jedan od mirnijeh i vjernijeh
gradova u Izrailju, a ti hoæeš da zatreš
grad, i to majku u Izrailju. Zašto hoæeš
da proždreš našljedstvo Gospodnje?
20 A Joav odgovori i reèe: saèuvaj Bože!
saèuvaj Bože! neæu da proždrem ni da
raskopam.
21 Nije tako; nego jedan iz gore Je-
fremove, po imenu Seva sin Vihrijev,
podigao je ruku svoju na cara Davida;
dajte samo njega, pa æu otiæi od grada.
A žena reèe Joavu: evo, glava njegova
baciæe ti se preko zida.
22 I žena otide k svemu narodu s mu-
drošæu svojom; i otsjekoše glavu Sevi
sinu Vihrijevu, i baciše je Joavu. A on
zatrubi u trubu, te se razidoše od grada
svak u svoj šator. A Joav se vrati u
Jerusalim k caru.
23 A bijaše Joav nad svom vojskom
Izrailjevom; a Venaja sin Jodajev bijaše
nad Heretejima i Feletejima;
24 A Adoram bješe nad dancima; a
Josafat sin Ahiludov bješe pametar;
25 Seja pisar; a Sadok i Avijatar
sveštenici.
26 I Ira Jairanin bješe knez Davidu.

21

1 I bi glad za vremena Davidova tri
godine zasopce. I David potraži lice
Gospodnje; a Gospod mu reèe: to je sa
Saula i s doma njegova krvnièkoga, što
pogubi Gavaonjane.
2 Tada car sazva Gavaonjane i govori
im. A Gavaonjani ne bjehu od sinova
Izrailjevijeh, nego ostatak od Amoreja,
kojima se bjehu zakleli sinovi Izrailjevi,
ali Saul gledaše da ih pobije revnujuæi za
sinove Izrailjeve i Judine.
3 I reèe David Gavaonjanima: šta da
vam uèinim i èim da vas namirim, da
blagoslovite dostojanje Gospodnje?
4 A Gavaonjani mu rekoše: ne tražimo
ni srebra ni zlata od Saula ili od doma
njegova, niti da se ko pogubi u Izrailju. A
on reèe: šta dakle velite da vam uèinim?
5 Tada rekoše caru: ko nas je potro
i radio da nas istrijebi, da nas ne bude
nigdje u meðama Izrailjevijem,
6 Od njegovijeh sinova neka nam se da
sedam ljudi da ih objesimo Gospodu u
Gavaji Saula izbranika Gospodnjega. I
reèe car: ja æu dati.
7 Ali car poštjede Mefivosteja sina
Jonatana sina Saulova radi zakletve
Gospodnje, koja bi među njima, među
Davidom i Jonatanom sinom Saulovijem.
8 I uze car dva sina Resfe kæeri Ajine,
koje rodi Saulu, Armonija i Mefivosteja,
i pet sinova Mihale kæeri Saulove, koje
rodi Adrilu sinu Varzelaja Meolaæanina.
9 I dade ih u ruke Gavaonjanima, a
oni ih objesiše na gori pred Gospodom;
i sva sedmorica pogiboše zajedno; a biše
ubijeni prvijeh dana žetve, u poèetku
jeèmene žetve.
10 A Resfa kæi Ajina uze vreæu, i
prostrije po stijeni u poèetku žetve dokle
ne pade na njih daždˇs neba, i ne dadi-
jaše pticama nebeskim da padaju na njih
danju ni zvjerima poljskim noæu.
11 I javiše Davidu šta uèini Resfa kæi
Ajina, inoèa Saulova.
12 I David otide te uze kosti Saulove i
kosti Jonatana sina njegova od graðana

u Javisu Galadovu, koji ih bijahu ukrali s ulice Vet-Sanske, gdje ih objesiše Filisteji kad ubiše Filisteji Saula na Gelvuji.
13 I odnese odande kosti Saulove i kosti Jonatana sina njegova, pa skupiše i kosti obješenijeh.
14 I pogreboše ih s kostima Saulovijem i Jonatana sina njegova u zemlji Venijaminovoj u Sili u grobu Kisa oca njegova, i uèiniše sve kako zapovjedi car. Tako se poslije toga umilostivi Gospod zemlji.
15 I nasta opet rat između Filisteja i Izrailja, i David otide sa slugama svojim, i biše se s Filistejima tako da David susta.
16 Tada Jesvi-Venov, koji bješe od sinova Rafajevijeh, i u koplju mu bješe trista sikala mjedi, i imaše novo oružje, šæaše da ubije Davida.
17 Ali mu pomože Avisaj sin Serujin, i udari Filistejina i ubi ga. Tada se zakleše ljudi Davidovi rekavši mu: neæeš više iæi s nama u boj da ne ugasiš vidjela Izrailjeva.
18 Poslije toga nasta opet rat s Filistejima u Govu; i tada Sivehaj Husaæanin ubi Safa, koji bijaše od sinova Rafajevih.
19 I opet nasta drugi rat u Govu s Filistejima; i tada Elhanan sin Jare-Oregimov Vitlejemac ubi brata Golijata Getejina, kojemu kopljaèa bješe kao vratilo.
20 I opet nasta rat u Gatu, gdje bijaše jedan èovjek vrlo visok, koji imaše po šest prsta na rukama i na nogama, svega dvadeset i èetiri, i on bijaše takoðer roda Rafajeva.
21 I ružaše Izrailja, te ga ubi Jonatan sin Same brata Davidova.
22 Ta èetvorica bijahu sinovi istoga Rafaja iz Gata, i pogiboše od ruke Davidove i od ruke sluga njegovijeh.

22

1 I izgovori David Gospodu rijeèi ove pjesme, kad ga izbavi Gospod iz ruku svijeh neprijatelja njegovijeh i iz ruke Saulove;
2 I reèe: Gospod je moja stijena i grad moj i izbavitelj moj.
3 Bog je stijena moja, u njega æu se uzdati, štit moj i rog spasenja mojega, zaklon moj i utoèište moje, spasitelj moj, koji me izbavlja od sile.
4 Prizivljem Gospoda, kojega valja hvaliti, i opraštam se neprijatelja svojih.
5 Jer obuzeše me smrtni bolovi, potoci nevaljalijeh ljudi uplašiše me.
6 Bolovi grobni opkoliše me, stegoše me zamke smrtne.
7 U tjeskobi svojoj prizvah Gospoda, i k Bogu svojemu povikah, on èu iz dvora svojega glas moj, i vika moja doðe mu do ušiju.
8 Zatrese se i pokoleba se zemlja, temelji nebesima zadrmaše se i pomjeriše se, jer se on razgnjevi.
9 Podiže se dim iz nozdara njegovijeh i iz usta njegovijeh oganj koji proždire, živo ugljevlje otskakaše od njega.
10 Savi nebesa i siðe; a mrak bijaše pod nogama njegovijem.
11 I sjede na heruvima i poletje, i pokaza se na krilima vjetrnijem.
12 Od mraka naèini oko sebe šator, od mraènijeh voda, oblaka vazdušnijeh.
13 Od sijevanja pred njim goraše živo ugljevlje.
14 Zagrmje s nebesa Gospod, i višnji pusti glas svoj.
15 Pusti strijele svoje, i razmetnu ih; munje, i razasu ih.
16 Pokazaše se dubine morske, i otkriše se temelji vasiljenoj od prijetnje Gospodnje, od dihanja duha iz nozdara njegovijeh.
17 Tada pruži s visine ruku i uhvati me, izvuèe me iz vode velike.
18 Izbavi me od neprijatelja mojega silnoga i od mojih nenavidnika, kad bijahu jaèi od mene.
19 Ustaše na me u dan nevolje moje, ali mi Gospod bi potpora.
20 I izvede me na prostrano mjesto, izbavi me, jer sam mu mio.
21 Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po èistoti ruku mojih dariva me.
22 Jer se držah putova Gospodnjih, i ne odmetnuh se Boga svojega.
23 Nego su svi zakoni njegovi preda mnom, i zapovijesti njegovijeh ne uklanjam od sebe.

24 I bih mu vjeran, i èuvah se od
bezakonja svojega.
25 Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po
èistoti mojoj pred oèima njegovima.
26 Sa svetima postupaš sveto, s
èovjekom vjernijem vjerno;
27 S èistijem èisto postupaš, a s neval-
jalijem nasuprot njemu.
28 Jer pomažeš narodu nevoljnom, a na
ponosite spuštaš oèi svoje i ponižavaš ih.
29 Ti si vidjelo moje, Gospode, i Gospod
prosvjetljuje tamu moju.
30 S tobom razbijam vojsku, s Bogom
svojim skaèem preko zida.
31 Put je Božji vjeran, rijeè Gospodnja
èista. On je štit svjema koji se uzdaju u
nj.
32 Jer ko je Bog osim Gospoda? i ko je
stijena osim Boga našega?
33 Bog je krjepost moja i sila moja, i èini
da mi je put bez mane.
34 Daje mi noge kao u jelena, i na visine
moje stavlja me.
35 Uèi ruke moje boju, te lome luk
mjedeni mišice moje.
36 Ti mi daješ štit spasenja svojega, i
milost tvoja èini me velika.
37 Širiš korake moje poda mnom, te se
ne omièu gležnji moji.
38 Tjeram neprijatelje svoje, i potirem
ih, i ne vraæam se dokle ih ne istrijebim.
39 I istrebljujem ih, i obaram ih da ne
mogu ustati, nego padaju pod noge moje.
40 Jer me ti opasuješ snagom za boj: koji
ustanu na me, obaraš ih poda me.
41 Neprijatelja mojih pleæi ti mi
obraæaš, i potirem nenavidnike svoje.
42 Obziru se, ali nema pomagaèa: vièu
ka Gospodu, ali ih ne sluša.
43 Satirem ih kao prah zemaljski, kao
blato po ulicama gazim ih i razmeæem.
44 Ti me izbavljaš od bune naroda mo-
jega, èuvaš me da sam glava narodima;
narod kojega ne poznavah služi mi.
45 Tuðini laskaju mi, èujuæi pokoravaju
mi se.
46 Tuðini blijede, dršæu u gradovima
svojim.
47 Živ je Gospod, i da je blagoslovena
stijena moja. Da se uzvisi Bog, stijena
spasenja mojega.
48 Bog, koji mi daje osvetu, i pokorava
mi narode,
49 Koji me izvodi iz neprijatelja mojih, i
podiže me nad one koji ustaju na me, i od
èovjeka žestoka izbavlja me.
50 Toga radi hvalim te, Gospode, po
narodima, i pojem imenu tvojemu,
51 Koji slavno izbavljaš cara svojega, i
èiniš milost pomazaniku svojemu Davidu
i sjemenu njegovu dovijeka.

23

1 A ovo su pošljednje rijeèi Davidove:
Reèe David sin Jesejev, reèe èovjek koji
bi postavljen visoko, pomazanik Boga
Jakovljeva, i ljubak u pjesmama Izrailje-
vim:
2 Duh Gospodnji govori preko mene, i
besjeda njegova bi na mojem jeziku.
3 Reèe Bog Izrailjev, kaza mi stijena
Izrailjeva: koji vlada ljudima neka je
pravedan, vladajuæi u strahu Božijem;
4 I biæe kao svjetlost jutrenja, kad sunce
izlazi jutrom bez oblaka, i kao trava koja
raste iz zemlje od svjetlosti iza dažda.
5 Ako i nije taki dom moj pred Bogom,
ipak je uèinio zavjet vjeèan sa mnom, u
svemu dobro ureðen i utvrðen. I to je sve
spasenje moje i sva želja moja, ako i ne da
da raste.
6 A bezakonici æe svikoliki biti kao trnje
poèupani, koje se ne hvata rukom.
7 Nego ko hoæe da ga se dohvati, uzme
gvožðe ili kopljaèu; i sažiže se ognjem na
mjestu.
8 Ovo su imena junaka Davidovijeh:
Josev-Vasevet Tahmonac prvi izmeðu tro-
jice; njemu milina bi udariti s kopljem na
osam stotina, i pobi ih ujedanput.
9 Za njim Eleazar sin Dodona sina Aho-
hova, izmeðu tri junaka koji bijahu s
Davidom, i osramotiše Filisteje skupljene
na boj, kad Izrailjci otidoše;
10 On se podiže, i bi Filisteje dokle mu
se ruka ne umori i ukoèi se pri maèu; i
Gospod dade veliko spasenje onaj dan, te
se narod vrati za njim samo da pokupi
plijen.
11 A za njim Sama sin Agejev Araranin;
kad se Filisteji skupiše u gomilu, i ondje

bješe njiva puna leæa, i narod pobježe od Filisteja,
12 Stade usred njive, i odbrani je, i pobi Filisteje, i Bog dade veliko spasenje.
13 I ta tri prva izmeðu trideset siðoše i doðoše o žetvi k Davidu u peæinu Odolamsku, kad vojska Filistejska stajaše u okolu u dolini Rafajskoj.
14 A David bijaše onda u gradu, i bješe onda straža Filistejska u Vitlejemu.
15 A David zaželje, i reèe: ko bi mi donio vode da pijem iz studenca Vitlejemskoga što je kod vrata!
16 Tada ona tri junaka prodriješe kroz oko Filistejski, i zahvatiše vode iz studenca Vitlejemskoga što je kod vrata, i donesoše i dadoše Davidu; ali on je ne htje piti, nego je proli pred Gospodom;
17 I reèe: ne daj Bože da bih to uèinio. Nije li to krv ovijeh ljudi, koji ne mareæi za život svoj idoše. I ne htje piti. To uèiniše ova tri junaka.
18 I Avisaj brat Joavov sin Serujin bješe prvi izmeðu trojice; on mahnu kopljem svojim na tri stotine, i pobi ih, i proslavi se meðu trojicom.
19 Izmeðu te trojice bješe najslavniji, i posta im poglavar; ali one trojice ne stiže.
20 I Venaja sin Jodajev, sin èovjeka junaka, velik djelima, iz Kavseila; on pogubi dva junaka Moavska, i sišav ubi lava u jami kad bješe snijeg.
21 On ubi i jednoga Misirca, znatna èovjeka; imaše Misirac koplje u ruci, a on izide na nj sa štapom, i istrže Misircu koplje iz ruke, i ubi ga njegovijem kopljem.
22 To uèini Venaja sin Jodajev, i bi slavan meðu ova tri junaka.
23 Bješe najslavniji izmeðu tridesetorice, ali one trojice ne stiže; i David ga postavi nad pratiocima svojim.
24 Asailo brat Joavov bješe meðu tridesetoricom, a to bjehu: Elhanan sin Dodonov iz Vitlejema,
25 Sama Aroðanin, Elika Aroðanin.
26 Helis Falæanin, Ira sin Ikisov Tekojanin,
27 Avijezer Anatoæanin, Mevunej Husaæanin,
28 Salmon Ahošanin, Maraj Netofaæanin,
29 Helev sin Vanin Netofaæanin, Itaj sin Rivejev iz Gavaje sinova Venijaminovih,
30 Venaja Piratonjanin, Idaj iz doline Gasa.
31 Avi-Alvon Arvaæanin, Azmavet Varumljanin,
32 Elijava Salvonjanin, Jonatan od sinova Jasinovih,
33 Sama Araranin, Ahijam sin Sararov Araranin,
34 Elifelet, sin Asveja Mahaæanina, Elijam sin Ahitofela Gilonjanina,
35 Esraj Karmilac, Farej Arvljanin,
36 Igal sin Natanov iz Sove, Vanija od Gada,
37 Selek Amonac, Naraj Viroæanin, koji nošaše oružje Joavu sinu Serujinu,
38 Ira Jetranin, Gariv Jetranin,
39 Urija Hetejin; svega trideset i sedam.

24

1 A Gospod se opet razgnjevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreæi: hajde izbroj Izrailja i Judu.
2 I reèe car Joavu, vojvodi svom: proði po svijem plemenima Izrailjevijem od Dana do Virsaveje, i izbrojte narod, da znam koliko ima naroda.
3 A Joav reèe caru: neka doda Gospod Bog tvoj k narodu koliko ga je sad još sto puta toliko, i da car gospodar moj vidi svojim oèima; ali zašto car gospodar moj hoæe to?
4 Ali rijeè careva bi jaèa od Joava i vojvoda; i otide Joav i vojvode od cara da prebroje narod Izrailjev.
5 I prešavši preko Jordana stadoše u oko u Aroiru, s desne strane grada, koji je na sredini potoka Gadova, i kod Jazira.
6 Potom doðoše u Galad, i u donju zemlju Odsiju, a odatle otidoše u Dan-Jan i u okolinu Sidonsku.
7 Potom doðoše do grada Tira i u sve gradove Jevejske i Hananejske; i otidoše na južnu stranu Judinu u Virsaveju.
8 I obišavši svu zemlju vratiše se u Jerusalim poslije devet mjeseci i dvadeset dana.

9 I Joav dade caru broj prepisanoga
naroda; i bješe od Izrailja osam stotina
tisuæa ljudi za vojsku koji mahahu
maèem, a ljudi od Jude pet stotina tisuæa.
10 Tada Davida taknu u srce, pošto
prebroji narod, i reèe David Gospodu:
sagriješih veoma što to uradih. Ali,
Gospode, uzmi bezakonje sluge svojega,
jer veoma ludo radih.
11 A kad David usta ujutru, doðe ri-
jeè Gospodnja Gadu proroku, koji bijaše
Davidu vidjelac, i reèe:
12 Idi i kaži Davidu: ovako veli Gospod:
troje ti dajem, izberi jedno da ti uèinim.
13 I doðe Gad k Davidu, i kaza mu gov-
oreæi: hoæeš li da bude sedam gladnijeh
godina u zemlji tvojoj, ili da bježiš tri
mjeseca od neprijatelja svojih i oni da
te gone, ili da bude tri dana pomor u
tvojoj zemlji? Sad promisli i gledaj šta æu
odgovoriti onome koji me je poslao.
14 A David reèe Gadu: u tjeskobi sam
ljutoj; ali neka zapadnemo Gospodu u
ruke, jer je milost njegova velika; a
ljudima da ne zapadnem u ruke.
15 I tako pusti Gospod pomor na Izrailja
od jutra do odreðenoga vremena, i
pomrije naroda od Dana do Virsaveje
sedamdeset tisuæa ljudi.
16 A kad anðeo pruži ruku svoju na
Jerusalim da ga ubija, sažali se Gospodu
sa zla, i reèe anðelu koji ubijaše narod:
dosta, spusti ruku. A anðeo Gospodnji
bijaše kod gumna Orne Jevusejina.
17 A David kad vidje anðela gdje bije
narod, progovori i reèe Gospodu: evo, ja
sam zgriješio, ja sam zlo uèinio, a te ovce
što su uèinile? neka se ruka tvoja obrati
na mene i na dom oca mojega.
18 Potom opet doðe Gad k Davidu isti
dan, i reèe mu: idi, naèini Gospodu oltar
na gumnu Orne Jevusejina.
19 I otide David po rijeèi Gadovoj, kako
Gospod zapovjedi.
20 Tada Orna obazrevši se ugleda cara
i sluge njegove gdje idu k njemu; i otide
Orna i pokloni se caru licem do zemlje,
21 I reèe: što je došao car gospodar
moj sluzi svojemu? A David reèe: da
kupim od tebe to gumno, da naèinim na
njemu oltar Gospodu da bi prestao pomor
u narodu.
22 A Orna reèe Davidu: neka uzme car
gospodar moj i prinese na žrtvu što mu
je volja; evo volova za žrtvu paljenicu, i
kola i jarmova volujskih za drva.
23 Sve to davaše caru Orna kao car, i
reèe Orna caru: Gospod Bog tvoj neka te
milostivo primi.
24 A car reèe Orni: ne; nego æu
kupiti od tebe po cijeni, niti æu prinijeti
Gospodu Bogu svojemu žrtve paljenice
poklonjene. I tako kupi David gumno i
volove za pedeset sikala srebra.
25 I ondje naèini David oltar Gospodu, i
prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne.
I Gospod se umilostivi zemlji, i presta
pomor u Izrailju.

1. Kraljevima

1 A car David ostarje i bi vremenit, i koliko ga pokrivahu haljinama ne mogaše se zagrijati.
2 Tada mu rekoše sluge njegove: neka potraže caru gospodaru našemu mladu djevojku, pa ona neka stoji pred carem i dvori ga, i na krilu neka mu spava, da se zagrijeva car gospodar naš.
3 I potražiše lijepu djevojku po svijem krajevima Izrailjskim, i naðoše Avisagu Sunamku, te je dovedoše caru.
4 A ta djevojka bijaše vrlo lijepa, i dvoraše cara i služaše mu: ali je car ne pozna.
5 A Adonija sin Agitin podiže se govoreæi: ja æu biti car. I nabavi sebi kola i konjika, i pedeset ljudi koji trèahu pred njim.
6 I otac ga nigda ne nakara, niti mu reèe: zašto radiš tako? A on bješe vrlo lijep, i mati ga rodi iza Avesaloma.
7 I dogovaraše se s Joavom sinom Serujinim i s Avijatarom sveštenikom, koji pomagahu Adoniji.
8 Ali Sadok sveštenik i Venaja sin Jodajev i Natan prorok i Semej i Rej i junaci Davidovi ne pristaše za Adonijom.
9 Tada nakla Adonija ovaca i volova i ugojene stoke kod kamena Zoeleta, koji je kod izvora Rogila, i pozva svu braæu svoju, sinove careve, i sve ljude od Jude, sluge careve;
10 Ali ne pozva Natana proroka, ni Venaje, ni ostalijeh junaka, ni Solomuna brata svojega.
11 Tada reèe Natan Vitsaveji materi Solomunovoj govoreæi: jesi li èula da se zacario Adonija sin Agitin? a gospodar naš David ne zna.
12 Nego sada hajde, ja æu te svjetovati kako æeš izbaviti dušu svoju i dušu sina svojega Solomuna.
13 Hajde, otidi k caru Davidu i reci mu: nijesi li se ti, gospodaru moj care, zakleo sluškinji svojoj govoreæi: Solomun sin tvoj biæe car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem? Zašto se dakle zacari Adonija?
14 I gle, dok ti još budeš ondje govoreæi s carem, ja æu doæi za tobom, i dopuniæu tvoje rijeèi.
15 I tako uðe Vitsaveja k caru u klijet. A car bijaše vrlo star; i Avisaga Sunamka dvoraše ga.
16 I savivši se Vitsaveja pokloni se caru; a car joj reèe: šta æeš?
17 A ona mu reèe: gospodaru moj, ti si se zakleo Gospodom Bogom svojim sluškinji svojoj: Solomun sin tvoj biæe car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem.
18 A sada evo Adonija se zacari, a ti, gospodaru moj care, i ne znaš.
19 Naklao je volova i ugojene stoke i ovaca mnogo, i pozvao sve sinove careve, i Avijatara sveštenika i Joava vojvodu; a Solomuna sluge tvojega nije pozvao.
20 Sada, care gospodaru moj, oèi su svega Izrailja uprte u tebe, da im kažeš ko æe sjesti na prijesto tvoj, gospodaru moj care, poslije tebe.
21 Inaèe kad gospodar moj car poèine kod otaca svojih, biæemo ja i sin moj Solomun krivi.
22 I gle, dok ona još govoraše caru, doðe prorok Natan.
23 I javiše caru govoreæi: evo Natana proroka. I on stupivši pred cara pokloni se caru licem do zemlje.
24 I reèe Natan: care, gospodaru moj, jesi li ti kazao: Adonija æe biti car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem?
25 Jer otide danas i nakla volova i ugojene stoke i ovaca mnogo, i pozva sve sinove careve i vojvode i Avijatara sveštenika; i eno jedu i piju s njim i govore: da živi car Adonija.
26 Mene pak, sluge tvojega, ne pozva, ni Sadoka sveštenika, ni Venaje sina Jodajeva, ni Solomuna sluge tvojega.
27 Je li to car gospodar moj naredio? ne kazav sluzi svojemu ko æe sjesti na prijesto gospodara mojega cara poslije njega.
28 A car David odgovori i reèe: zovite

mi Vitsaveju. I ona doðe pred cara, i stade pred carem.
29 Tada se zakle car govoreæi: tako da je živ Gospod, koji je izbavio dušu moju od svake nevolje,
30 Kako sam ti se zakleo Gospodom Bogom Izrailjevim rekavši: Solomun sin tvoj biæe car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem mjesto mene, tako æu uèiniti danas.
31 Tada Vitsaveja savi se licem do zemlje i pokloni se caru, pa reèe: da živi gospodar moj car David dovijeka!
32 Potom reèe car David: zovite mi Sadoka sveštenika i Natana proroka i Venaju sina Jodajeva. I oni doðoše pred cara.
33 A car im reèe: uzmite sa sobom sluge gospodara svojega, i posadite Solomuna sina mojega na moju mazgu i odvedite ga do Giona;
34 I neka ga ondje Sadok sveštenik i Natan prorok pomažu za cara nad Izrailjem, i zatrubite u trubu i recite: da živi car Solomun!
35 Potom se vratite za njim, i on neka doðe i sjede na prijesto moj i caruje mjesto mene; jer sam njega odredio da bude voð Izrailju i Judi.
36 A Venaja sin Jodajev odgovori caru i reèe: amin! neka tako reèe Gospod Bog gospodara mojega cara.
37 Kako je Gospod bio s gospodarem mojim carem tako neka bude i sa Solomunom, i neka podigne prijesto njegov još više nego prijesto gospodara mojega cara Davida.
38 I tako otide Sadok sveštenik i Natan prorok i Venaja sin Jodajev i Hereteji i Feleteji, i posadiše Solomuna na mazgu cara Davida i odvedoše ga do Giona.
39 I Sadok sveštenik uze rog s uljem iz šatora, i pomaza Solomuna. Potom zatrubiše u trubu i sav narod reèe: da živi car Solomun!
40 I sav narod poðe za njim, i narod sviraše u svirale i veseljaše se veoma da se zemlja razlijegaše od vike njihove.
41 I zaèu Adonija i sve zvanice koje bijahu s njim, pošto jedoše; zaèu i Joav glas trubni, pa reèe: kaka je to vika i vreva u gradu?
42 I dokle on još govoraše, gle, doðe Jonatan sin Avijatara sveštenika; i Adonija mu reèe: hodi, jer si junak i nosiš dobre glase.
43 A Jonatan odgovori i reèe Adoniji: ta, gospodar naš car David postavi Solomuna carem.
44 Jer car posla s njim Sadoka sveštenika i Natana proroka i Venaju sina Jodajeva, i Hereteje i Feleteje, i posadiše ga na carevu mazgu.
45 I pomazaše ga Sadok sveštenik i Natan prorok kod Giona za cara, i otidoše odande veseleæi se tako da je grad uzavreo; to je vika koju èuste.
46 I Solomun je veæ sjeo na carski prijesto.
47 I došle su sluge careve, i blagosloviše gospodara našega cara Davida govoreæi: da Bog proslavi ime Solomunovo još veæma nego tvoje, i prijesto njegov da podigne još više nego tvoj. I pokloni se car na postelji svojoj.
48 Još ovako reèe car: da je blagosloven Gospod Bog Izrailjev, koji dade danas ko æe sjedjeti na prijestolu mojemu, da vide moje oèi.
49 Tada se prepadoše, i ustaše sve zvanice Adonijine, i otidoše svak svojim putem.
50 A Adonija bojeæi se Solomuna usta i otide, i uhvati se za rogove oltaru.
51 I javiše Solomunu govoreæi: eno, Adonija se uplašio od cara Solomuna, i eno ga, uhvatio se za rogove oltaru, i veli: neka mi se zakune car Solomun da neæe ubiti sluge svojega maèem.
52 A Solomun reèe: ako bude pošten èovjek, ni dlaka s glave njegove neæe pasti na zemlju; ali ako se nañe zlo na njemu, poginuæe.
53 I tako posla car Solomun, te ga dovedoše od oltara; i kad doðe, pokloni se caru Solomunu; a Solomun mu reèe: idi kuæi svojoj.

2

1 A kad doðe vrijeme Davidu da umre, zapovjedi Solomunu sinu svojemu govoreæi:

2 Ja idem kuda ide sve na zemlji; a ti
budi hrabar i budi èovjek.
3 I drži što ti je Gospod Bog tvoj zapovje-
dio da držiš, hodeæi putovima njegovim
i držeæi uredbe njegove i zapovijesti
njegove i zakone njegove i svjedoèanstva
njegova, kako je napisano u zakonu Mo-
jsijevu, da bi napredovao u svemu što
uzradiš i za èim se god okreneš,
4 Da bi Gospod ispunio rijeè svoju
koju mi je rekao govoreæi: ako uspaze
sinovi tvoji na put svoj hodeæi preda
mnom vjerno, svijem srcem svojim i
svom dušom svojom, tada ti neæe nestati
èovjeka na prijestolu Izrailjevu.
5 A ti znaš šta mi je uèinio Joav sin Seru-
jin, šta je uèinio dvjema vojvodama Izrail-
jevijem, Aveniru sinu Nirovu i Amasi sinu
Jeterovu, koje ubi prolivši u miru krv kao
u ratu, i okalja krvlju kao u ratu pojas svoj
oko sebe, i obuæu svoju na nogu.
6 Uèini dakle po mudrosti svojoj, i
nemoj dati da se sijeda glava njegova
spusti s mirom u grob.
7 Sinovima pak Varzelaja od Galada
uèini milost, i neka budu među onima koji
jedu za tvojim stolom, jer su tako došli k
meni kad sam bježao od Avesaloma brata
tvojega.
8 I eto, kod tebe je Simej sin Girin
od Venijamina iz Vaurima, koji me je
ljuto ružio kad iðah u Mahanajim; ali mi
doðe na susret na Jordan, i zakleh mu se
Gospodom rekavši: neæu te ubiti maèem.
9 Ali mu ti nemoj oprostiti, jer si mudar
èovjek i znaæeš šta æeš mu uèiniti, da
opraviš sijedu glavu njegovu s krvlju u
grob.
10 Tako poèinu David kod otaca svojih, i
bi pogreben u gradu Davidovu.
11 A carova David nad Izrailjem
èetrdeset godina: u Hevronu carova
sedam godina, a u Jerusalimu carova
trideset i tri godine.
12 I Solomun sjede na prijesto Davida
oca svojega, i carstvo se njegovo utvrdi
jako.
13 Tada doðe Adonija sin Agitin k Vit-
saveji materi Solomunovoj; a ona reèe:
jesi li dobro došao? A on reèe: dobro.
14 Potom reèe: imam nešto da ti kažem.
A ona reèe: govori.
15 Tada reèe: ti znaš da je moje bilo
carstvo, i da je u mene bio upro oèi sav
Izrailj da ja budem car; ali se carstvo
prenese i dopade bratu mojemu, jer mu
ga Gospod dade.
16 Zato te sada molim za jedno; nemoj
me odbiti. A ona mu reèe: govori.
17 A on reèe: govori caru Solomunu, jer
ti on neæe odbiti, neka mi da za ženu
Avisagu Sunamku.
18 A Vitsaveja reèe: dobro, ja æu gov-
oriti caru za te.
19 I doðe Vitsaveja k caru Solomunu
da mu govori za Adoniju; a car usta i
srete je i pokloniv joj se sjede na svoj
prijesto, i zapovjedi te namjestiše stolicu
materi njegovoj, i ona sjede njemu s desne
strane.
20 Tada ona reèe: iskala bih od tebe
jednu malu stvar, nemoj me odbiti. A car
joj reèe: išti, majko, neæu te odbiti.
21 Ona reèe: podaj Avisagu Sunamku
Adoniji bratu svojemu za ženu.
22 A car Solomun odgovori materi svojoj
i reèe: zašto išteš Avisagu Sunamku za
Adoniju? išti i carstvo za nj, jer je on
brat moj stariji i ima uza se Avijatara
sveštenika i Joava sina Serujina.
23 I zakle se car Solomun Gospodom
govoreæi: tako da mi uèini Bog i tako da
doda, sebi na smrt kaza to Adonija danas.
24 I zato, tako da je živ Gospod, koji
me je utvrdio i posadio me na prijestolu
Davida oca mojega, i koji mi je naèinio
kuæu kao što je rekao, danas æe poginuti
Adonija.
25 I posla car Solomun Venaju sina
Jodajeva, koji uloži na nj, te pogibe.
26 A Avijataru svešteniku reèe car: idi
u Anatot na njivu svoju, jer si zaslužio
smrt, ali te neæu danas pogubiti, jer si
nosio kovèeg Gospodnji pred Davidom
ocem mojim i podnosio si sve nevolje koje
je podnosio otac moj.
27 Tako Solomun svrgne Avijatara da
ne bude sveštenik Gospodnji, da ispuni
rijeè Gospodnju što reèe u Silomu za dom
Ilijev.
28 I ovaj glas doðe do Joava; a Joav

bješe pristao za Adonijom, premda za Avesalomom ne bješe pristao; i uteèe Joav u šator Gospodnji i uhvati se za rogove oltaru.
29 I javiše caru Solomunu: Joav uteèe u šator Gospodnji, i eno ga kod oltara. A Solomun posla Venaju sina Jodajeva govoreæi: idi, uloži na nj.
30 I ušav Venaja u šator Gospodnji reèe mu: car je kazao: izidi. A on reèe: neæu; nego ovdje hoæu da umrem. A Venaja javi caru govoreæi: tako reèe Joav i tako mi odgovori.
31 A car mu reèe: uèini kako je rekao, uloži na nj, i pogrebi ga, i skini s mene i s doma oca mojega krv pravu koju je prolio Joav.
32 I neka Gospod obrati krv njegovu na njegovu glavu, što uloži na dva èovjeka pravednija i bolja od sebe, i ubi ih maèem bez znanja oca mojega Davida: Avenira sina Nirova vojvodu Izrailjeva i Amasu sina Jeterova vojvodu Judina;
33 Neka se dakle krv njihova vrati na glavu Joavovu i na glavu sjemena njegova dovijeka; a Davidu i sjemenu njegovu i domu njegovu i prijestolu njegovu neka bude mir dovijeka od Gospoda.
34 I otide Venaja sin Jodajev, i uloži na nj i pogubi ga, i bi pogreben kod kuæe svoje u pustinji.
35 Tada postavi car Venaju sina Jodajeva na njegovo mjesto nad vojskom, a Sadoka sveštenika postavi car na mjesto Avijatarovo.
36 Potom posla car i dozva Simeja, i reèe mu: sagradi sebi kuæu u Jerusalimu, pa tu sjedi, i ne izlazi odatle nikuda.
37 Jer u koji dan izideš i prijeðeš preko potoka Kedrona, znaj zacijelo da æeš poginuti, i krv æe tvoja pasti na tvoju glavu.
38 A Simej reèe caru: dobra je ta rijeè; kako je rekao gospodar moj car, tako æe uèiniti sluga tvoj. I sjedje Simej u Jerusalimu dugo vremena.
39 Ali se dogodi poslije tri godine, te utekoše dvije sluge Simejeve k Ahisu sinu Mašinu caru Gatskom. I bi javljeno Simeju: eno ti slugu u Gatu.
40 Tada usta Simej, i osamari svoga magarca, i otide u Gat k Ahisu da traži sluge svoje. I vrati se Simej, i dovede natrag sluge svoje iz Gata.
41 I javiše Solomunu da je Simej bio otišao iz Jerusalima u Gat, i da se vratio.
42 Tada car poslav dozva Simeja, i reèe mu: nijesam li te zakleo Gospodom i nijesam li ti tvrdo rekao: u koji dan izideš kuda mu drago, znaj zacijelo da æeš poginuti? I ti mi reèe: dobra je ta rijeè koju èuh.
43 Zašto dakle nijesi držao zakletve Gospodnje i zapovijesti koju sam ti zapovjedio?
44 Potom reèe car Simeju: ti znaš sve zlo za koje zna srce tvoje, što si uèinio Davidu ocu mojemu; Gospod vraæa tvoje zlo na tvoju glavu.
45 A car æe Solomun biti blagosloven i prijesto Davidov utvrðen pred Gospodom dovijeka.
46 I zapovjedi car Venaji sinu Jodajevu, te izide i uloži na nj, te pogibe. I carstvo se utvrdi u ruci Solomunovoj.

3

1 A Solomun se oprijatelji s Faraonom carem Misirskim, i oženi se kæerju Faraonovom, i dovede je u grad Davidov dokle ne dovrši svoj dom i dom Gospodnji i zid oko Jerusalima.
2 Ali narod prinošaše žrtve na visinama; jer još ne bješe sazidan dom imenu Gospodnjemu do tada.
3 A Solomun ljubljaše Gospoda hodeæi po uredbama oca svojega Davida, samo što na visinama prinošaše žrtve i kaðaše.
4 Zato otide car u Gavaon da ondje prinese žrtvu, jer to bijaše velika visina; i Solomun prinese tisuæu žrtava paljenica na onom oltaru.
5 I javi se Gospod Solomunu u Gavaonu noæu u snu, i reèe Bog: išti što hoæeš da ti dam.
6 A Solomun reèe: ti si uèinio veliku milost sluzi svojemu Davidu ocu mojemu, kao što je hodio pred tobom vjerno i pravedno i s pravijem srcem prema tebi; i saèuvao si mu ovu veliku milost, te mu

dao sina da sjedi na prijestolu njegovu, kao što se vidi danas.
7 I tako, Gospode Bože moj, ti si postavio slugu svojega carem na mjesto Davida oca mojega, a ja sam mlad, niti znam polaziti ni dolaziti.
8 I tvoj je sluga među narodom tvojim, koji si izabrao, narodom velikim, koji se ne može izbrojiti ni proraèunati od množine.
9 Daj dakle sluzi svojemu srce razumno da može suditi narodu tvojemu i raspoznavati dobro i zlo. Jer ko može suditi narodu tvojemu tako velikom?
10 I bi milo Gospodu što Solomun to zaiska.
11 I reèe mu Bog: kad to išteš, a ne išteš duga života niti išteš blaga niti išteš duša neprijatelja svojih nego išteš razuma da umiješ suditi;
12 Evo uèinih po tvojim rijeèima; evo ti dajem srce mudro i razumno da takoga kakav si ti ni prije tebe nije bilo niti æe poslije tebe nastati taki kakav si ti.
13 A svrh toga dajem ti i što nijesi iskao, i blago i slavu, da takoga kakav æeš ti biti neæe biti među carevima svega vijeka tvojega.
14 I ako uzideš mojim putovima držeæi uredbe moje i zapovijesti moje, kao što je išao David otac tvoj, produljiæu dane tvoje.
15 Tada se probudi Solomun, i gle, ono bješe san. I doðe u Jerusalim, i stavši pred kovèeg zavjeta Gospodnjega prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne, i poèasti sve sluge svoje.
16 Tada doðoše dvije žene kurve k caru, i stadoše pred njim.
17 I reèe jedna žena: ah, gospodaru; ja i ova žena sjedimo u jednoj kuæi, i porodih se kod nje u istoj kuæi.
18 A treæi dan poslije moga poroðaja porodi se i ova žena, i bijasmo zajedno i ne bijaše niko drugi s nama u kuæi, samo nas dvije bijasmo u kuæi.
19 I umrije sin ove žene noæas, jer ona leže na nj.
20 Pa ustavši u po noæi uze sina mojega iskraj mene, kad sluškinja tvoja spavaše, i stavi ga sebi u naruèje, a svoga sina mrtvoga stavi meni u naruèje.
21 A kad ustah ujutru da podojim sina svojega, a to, mrtav; ali kad razgledah ujutru, a to, ne bješe moj sin, kojega ja rodih.
22 Tada reèe druga žena: nije tako; nego je moj sin ovaj živi, a tvoj je sin onaj mrtvi. Ali ona reèe: nije tako, nego je tvoj sin onaj mrtvi, a moj je sin ovaj živi. Tako govorahu pred carem.
23 A car reèe: ova kaže: ovaj je živi moj sin, a tvoj je sin ovaj mrtvi; a ona kaže: nije tako, nego je tvoj sin onaj mrtvi, a moj je sin ovaj živi.
24 I reèe car: dajte mi maè. I donesoše maè pred cara.
25 Tada reèe car: rasijecite živo dijete na dvoje, i podajte polovinu jednoj i polovinu drugoj.
26 Tada žena kojoj sin bješe živi reèe caru, jer joj se uskoleba utroba za sinom: ah, gospodaru, podajte njojzi dijete živo, a nemojte ga ubijati. A ona reèe: neka ne bude ni meni ni tebi, rasijecite ga.
27 Tada odgovori car i reèe: podajte onoj živo dijete, nemojte ga ubiti, ona mu je mati.
28 I sav Izrailj èu sud koji izreèe car, i pobojaše se cara; jer vidješe da je u njemu mudrost Božija da sudi.

4

1 A car Solomun carovaše nad svijem Izrailjem.
2 A ovo bijahu knezovi njegovi: Azarija, sin Sadokov, namjesnik;
3 Elioref i Ahija, sinovi Sisini, pisari; Josafat, sin Ahiludov, pametar;
4 Venaja, sin Jodajev, vojvoda; a Sadok i Avijatar sveštenici;
5 A Azarija, sin Natanov, bješe nad pristavima; a Zavud, sin Natanov, prvi vijeænik, prijatelj carev;
6 A Ahisar upravitelj dvorski; a Adoniram sin Avdin nad carskim poslenicima.
7 I imaše Solomun dvanaest pristava po svemu Izrailju, koji hranjahu cara i sav dom njegov; po mjesec dana u godini svaki bijaše dužan hraniti.

8 A ovo su im imena: sin Urov u gori Jefremovoj;
9 Sin Dekerov u Makasu i u Salvimu i Vetsemesu i Elonu Vet-ananskom;
10 Sin Esedov u Aruvotu; pod njim bijaše Sohot i sva zemlja Eferova;
11 Sin Avinadavov nad svijem krajem Dorskim; žena mu bješe Tafata kæi Solomunova;
12 Vana sin Ahiludov nad Tenahom i Megidonom i svijem Vet-Sanom, koji je do Sartane pod Jezraelom, od Vet-Sana do Avel-Meola, do preko Jok-Meama;
13 Sin Geverov u Ramotu Galadskom; imaše sela Jaira sina Manasijina u Galadu i kraj Argovski u Vasanu, šezdeset velikih gradova sa zidovima i prijevornicama mjedenijem;
14 Ahinadav sin Idov u Mahanajimu;
15 Ahimas u Neftalimu; i on bješe oženjen kærju Solomunovom Vasematom;
16 Vana sin Husajev u Asiru i u Alotu;
17 Josafat sin Farujin u Isaharu;
18 Simej sin Ilin u Venijaminu;
19 Gever sin Urijev u zemlji Galadskoj, u zemlji Siona cara Amorejskoga i Oga cara Vasanskoga; jedan bješe pristav u toj zemlji.
20 Jude i Izrailja bijaše mnogo kao pijeska pokraj mora; i jeðahu i pijahu i veseljahu se.
21 A Solomun vladaše svijem carstvima od rijeke do zemlje Filistejske i do meðe Misirske, i donošahu dare i služahu Solomunu svega vijeka njegova.
22 A hrana Solomunova bijaše na dan trideset kora bijeloga brašna, i šezdeset kora drugoga brašna;
23 Deset volova ugojenijeh i dvadeset s paše, i sto ovaca, osim jelena i srna i divokoza i ugojenijeh ptica.
24 Jer on vladaše svuda s ovu stranu rijeke od Tapse do Gaze, nad svijem carevima s ovu stranu rijeke, i bješe miran sa sviju strana unaokolo.
25 I življahu Juda i Izrailj bez straha, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana do Virsaveje, svega vijeka Solomunova.
26 I imaše Solomun èetrdeset tisuæa konja za jaslima za kola svoja, i dvadeset tisuæa konjika.
27 I pristavi hranjahu cara Solomuna i sve koji dolažahu za sto cara Solomuna, svaki svoga mjeseca, i ne dadijahu da se èega premakne.
28 A jeèam i slamu za konje i za mazge donošahu na mjesto gdje bijahu, svaki kako mu bijaše određeno.
29 I Bog dade mudrost Solomunu i razum vrlo velik i srce prostrano kao pijesak na brijegu morskom.
30 Jer mudrost Solomunova bijaše veæa od mudrosti svijeh istoènijeh naroda i od sve mudrosti Misirske.
31 Mudriji bijaše od svakoga èovjeka, i od Etana Ezraita i od Emana i od Halkola i od Darde, sinova Maolovijeh; i razglasi se ime njegovo po svijem narodima unaokolo.
32 I izgovori tri tisuæe prièa, i bijaše pjesama njegovijeh tisuæa i pet.
33 Govorio je i o drveæu, od kedra na Livanu do isopa koji nièe iz zida; govorio je i o stoci i o pticama i o bubinama i o ribama.
34 I dolažahu iz svijeh naroda da èuju mudrost Solomunovu, od svijeh careva na zemlji, koji èuše za mudrost njegovu.

5

1 I Hiram car Tirski posla sluge svoje k Solomunu èuvši da su ga pomazali za cara na mjesto oca njegova, jer Hiram ljubljaše Davida svagda.
2 A Solomun posla ka Hiramu i poruèi mu:
3 Ti znaš da David otac moj nije mogao sagraditi doma imenu Gospoda Boga svojega od ratova kojima ga opkoliše, dokle ih Gospod ne položi pod noge njegove.
4 A sada Gospod Bog moj dao mi je mir otsvuda, nemam nijednoga neprijatelja ni zle smetnje.
5 Zato, evo, velim da sagradim dom imenu Gospoda Boga svojega, kao što je rekao Gospod Davidu ocu mojemu govoreæi: sin tvoj, kojega æu posaditi mjesto tebe na prijesto tvoj, on æe sagraditi dom imenu mojemu.

6 Zato zapovjedi sada neka mi nasijeku drva kedrovijeh na Livanu, a sluge æe moje biti sa slugama tvojim, a platu slugama tvojim daæu ti kako god reèeš; jer ti znaš da u nas nema ljudi koji umiju sjeæi drva kao Sidonci.
7 I kad Hiram èu rijeèi Solomunove, obradova se veoma i reèe: da je blagosloven Gospod danas, koji dade Davidu mudra sina nad onijem narodom velikim.
8 I posla Hiram Solomunu, i poruèi: èuo sam èega radi si slao k meni; ja æu uèiniti svu volju tvoju za drva kedrova i za drva jelova.
9 Moje æe sluge snijeti s Livana na more, i ja æu ih povezati u splavove i spustiti morem do mjesta koje mi kažeš, i ondje æu razvezati, pa ih nosi; a ti æeš uèiniti moju volju i dati hranu èeljadi mojoj.
10 I tako davaše Hiram Solomunu drva kedrova i drva jelova, koliko mu bješe volja.
11 A Solomun davaše Hiramu dvadeset tisuæa kora pšenice za hranu èeljadi njegovoj, i dvadeset kora ulja cijeðenoga; toliko davaše Solomun Hiramu svake godine.
12 I Gospod dade mudrost Solomunu kako mu bješe obrekao, i bješe mir između Hirama i Solomuna, i uhvatiše vjeru među sobom.
13 I odredi Solomun ljude iz svega Izrailja, i bi određenijeh trideset tisuæa ljudi.
14 I slaše ih na Livan po deset tisuæa svakoga mjeseca naizmjence; jedan mjesec bijahu na Livanu, a dva mjeseca kod kuæa svojih. A Adoniram bješe nad ovijem poslenicima.
15 I imaše Solomun sedamdeset tisuæa nosilaca i osamdeset tisuæa tesaèa u planini,
16 Osim nastojnika Solomunovijeh, koji bijahu nad tijem poslom, tri tisuæe i trista, koji upravljahu narodom koji poslovaše taj posao.
17 I zapovjedi car da snose veliko kamenje, skupocjeno kamenje za temelj domu, tesano kamenje.
18 I tesahu poslenici Solomunovi i poslenici Hiramovi i Givleji, i pripravljahu drvo i kamenje da se zida dom.

6

1 Èetiri stotine i osamdesete godine po izlasku sinova Izrailjevijeh iz zemlje Misirske, èetvrte godine carovanja Solomunova nad Izrailjem, mjeseca Zifa, a to je drugi mjesec, poèe zidati dom Gospodu.
2 A dom što ga zida car Solomun Gospodu bijaše u dužinu od šezdeset lakata, a u širinu od dvadeset lakata, a u visinu od trideset lakata.
3 I bijaše trijem pred crkvom dvadeset lakata dug, prema širini doma, a deset lakata širok pred domom.
4 I naèini prozore na domu iznutra široke a spolja uske.
5 I uza zid domu naèini hodnike svuda unaokolo uza zid domu oko crkve i svetinje nad svetinjama, i naèini klijeti svuda unaokolo.
6 Najdonji hodnik bješe pet lakata širok, a srednji šest lakata širok, a treæi sedam lakata širok; jer naèini zasjeke na domu spolja unaokolo, da se grede ne ulažu u zid od doma.
7 A kad zidahu dom, zidahu od kamena, koji dovožahu sasvijem prigotovljen, te se ni èekiæ ni sjekira niti kako oruðe gvozdeno ne èu u domu kad se zidaše.
8 Vrata od srednjega hodnika bijahu na desnoj strani doma, i izlažaše se na zavojnicu na srednji hodnik, i iz srednjega na treæi.
9 Tako sazida dom, i dovrši ga, i pokri dom gredama i daskama kedrovijem.
10 I naèini hodnike oko cijeloga doma od pet lakata u visinu svaki, i sastavljahu ih s domom grede kedrove.
11 Tada doðe rijeè Gospodnja Solomunu govoreæi:
12 To je dom što gradiš; ako uzideš po mojim uredbama, i ustvoriš moje zakone i uzdržiš sve moje zapovijesti hodeæi po njima, potvrdiæu ti rijeè svoju, koju sam rekao Davidu ocu tvojemu.
13 I stanovaæu među sinovima Izrailjevijem, i neæu ostaviti naroda svojega Izrailja.

14 I tako sazida Solomun dom, i dovrši
ga.
15 I obloži zidove domu iznutra
daskama kedrovijem, od poda doma do
vrh zidova obloži drvetom iznutra; i pod
domu obloži daskama jelovijem.
16 I naèini pregradu od dvadeset lakata
od jedne strane doma do druge od dasaka
kedrovijeh, od poda do vrh zidova; i to
naèini unutra za šator, za svetinju nad
svetinjama.
17 A dom, crkva naprijed, bijaše od
èetrdeset lakata.
18 A po daskama kedrovijem unutra u
domu bjehu izrezane jabuke i cvjetovi
razvijeni, sve od kedra tako da se ne
viðaše nigdje kamen.
19 I svetinju nad svetinjama uredi un-
utra u domu, da se ondje namjesti kovèeg
zavjeta Gospodnjega.
20 A svetinja nad svetinjama unutra
bješe dvadeset lakata duga, i dvadeset
lakata široka, i dvadeset lakata visoka,
i obloži je èistijem zlatom; tako obloži i
oltar od kedra.
21 I tako obloži Solomun dom iznutra
èistijem zlatom, i zateže zlatne lance pred
svetinjom nad svetinjama, koju takoðe
obloži zlatom.
22 I sav dom obloži zlatom; tako i
sav oltar pred svetinjom nad svetinjama
obloži zlatom.
23 A u svetinji nad svetinjama naèini
dva heruvima od drveta maslinova; deset
lakata bješe visok svaki.
24 A od pet lakata bješe jedno krilo
u heruvima, i od pet lakata drugo krilo
u heruvima; deset lakata bješe od kraja
jednoga krila do kraja drugoga krila.
25 Tako i drugi heruvim bijaše od deset
lakata; jedne mjere i jedne naprave bjehu
oba heruvima.
26 Deset lakata bješe visok jedan heru-
vim, tako i drugi.
27 I namjesti heruvime usred un-
utrašnjeg doma, i raširiše heruvimi krila
svoja tako da krilo jednoga ticaše u jedan
zid a krilo drugoga heruvima ticaše u
drugi zid, a usred doma ticahu krila jedno
u drugo.
28 I obloži heruvime zlatom.
29 A sve zidove domu unaokolo iskiti
rezanijem heruvimima i palmama i razvi-
jenijem cvjetovima iznutra i spolja.
30 I pod domu obloži zlatom iznutra i
spolja.
31 I na ulasku u svetinju nad svetin-
jama naèini dvokrilna vrata od drveta
maslinova, kojima pragovi s dovratnicima
bjehu na pet uglova.
32 I na tijem dvokrilnijem vratima
od drveta maslinova izreza heruvime i
palme i razvijene cvjetove, i obloži ih
zlatom, i heruvime i palme obloži zlatom.
33 Tako i na ulasku u crkvu naèini
pragove od drveta maslinova na èetiri
ugla;
34 I vrata dvokrilna od drveta jelova; na
dvije se strane otvoraše jedno krilo, i na
dvije strane otvoraše se drugo krilo.
35 I izreza na njima heruvime i palme i
razvijene cvjetove, i obloži zlatom sve što
bješe izrezano.
36 Potom naèini trijem unutrašnji od
tri reda tesanoga kamena i jednoga reda
drveta kedrova strugana.
37 Èetvrte godine mjeseca Zifa bi
postavljen temelj domu Gospodnjemu;
38 A jedanaeste godine mjeseca Vula,
koji je osmi mjesec, svrši se dom sa
svijem stvarima svojim i sa svijem što mu
pripada. Tako ga sazida za sedam godina.

7

1 Potom zida Solomun sebi dom trinaest
godina, i svrši ga.
2 Sazida i dom iz šume Livanske, sto
lakata dug i pedeset lakata širok i trideset
lakata visok, na èetiri reda stupova ke-
drovijeh, s gredama kedrovijem svrh
stupova.
3 I bješe pokriven drvetom kedrovi-
jem gore na gredama, koje bijahu na
èetrdeset i pet stupova, po petnaest u
jednom redu.
4 I prozora bijahu tri reda, prozor nad
prozorom u tri reda.
5 I sva vrata i pragovi bjehu na èetiri
ugla, i prozori, i jedan prozor bješe prema
drugom u tri reda.
6 I naèini trijem od stupova, pedeset
lakata dug i trideset lakata širok; i taj

trijem bješe sprijed, i stupovi i grede bijahu sprijed.
7 I naèini trijem u kojem bješe prijesto, gdje suðaše, trijem sudski, koji bijaše obložen kedrom od poda do vrha.
8 I u njegovoj kuæi gdje življaše bijaše drugi trijem iza onoga trijema, posao bijaše isti. Naèini dom i kæeri Faraonovoj, kojom se oženi Solomun, kao taj trijem.
9 Sve ovo bješe od skupocjenoga kamena, tesanoga na mjeru i pilom sjeèenoga, iznutra i spolja od poda do krova, i spolja do velikoga trijema.
10 I temelj bijaše od kamenja skupocjenoga, kamenja velikoga, od deset lakata i od osam lakata.
11 A ozgo bijaše kamenje skupocjeno na mjeru tesano i daske kedrove.
12 I veliki trijem unaokolo imaše tri reda kamenja tesanoga i jedan red kedrovijeh brvana, kao trijem unutrašnji doma Gospodnjega i kao trijem istoga doma.
13 I posla car Solomun i pozva Hirama iz Tira.
14 A on bijaše sin jedne udovice od plemena Neftalimova a otac mu bješe iz Tira, umjetnik mjedarski, vrlo vješt i razuman, te umijaše svašta graditi od mjedi; on došav k caru Solomunu izradi mu sav posao.
15 Sali dva stupa od mjedi, jedan stup bješe od osamnaest lakata u visinu a unaokolo od dvanaest lakata; taki bješe i drugi stup.
16 I naèini dva oglavlja da se metnu ozgo na stupove, salivena od mjedi; pet lakata bješe visoko jedno oglavlje i pet lakata bješe visoko drugo oglavlje.
17 I pletenice isprepletane i vrvce kao verige naèini na oglavlja, koja bijahu navrh stupova, sedam na jedno oglavlje i sedam na drugo oglavlje.
18 Tako naèini na stupove i dva reda šipaka na jednu pletenicu unaokolo da pokrivaju oglavlje koje bijaše na vrhu; tako naèini i na drugom oglavlju.
19 I na ta dva oglavlja navrh stupova u trijemu bijahu naèinjeni ljiljani od èetiri lakta.
20 I na dva oglavlja na dva stupa bijahu ozgo i prema sredini pod pletenicama šipci, kojih bijaše dvjesta u dva reda unaokolo na jednom i na drugom oglavlju.
21 I postavi te stupove u trijemu crkvenom, i postavivši desni stup nazva ga Jahin, potom postavivši stup lijevi nazva ga Voas.
22 I navrh stupova namjesti izraðeno cvijeæe ljiljanovo. I tako se svršiše stupovi.
23 I sali more; deset lakata bješe mu od jednoga kraja do drugoga, okruglo unaokolo, a pet lakata bješe visoko, a unaokolo mu bješe trideset lakata.
24 I ispod kraja njegova bijahu ispupèene kao jabuke svuda unaokolo po deset na jedan lakat, kojima bješe optoèeno more unaokolo, dva reda jabuka bješe saliveno s njim.
25 I stajaše na dvanaest volova; tri gledahu na sjever, tri gledahu na zapad, tri gledahu na jug, a tri gledahu na istok; a more stajaše na njima ozgo, i zadnja strana svijeh njih bijaše unutra.
26 Debljina mu bijaše s podlanice, a kraj mu bijaše kao kraj u èaše, kao cvijet ljiljanov, a primaše dvije tisuæe vata.
27 I naèini deset podnožja od mjedi, u dužinu od èetiri lakta bješe svako podnožje, a u širinu od èetiri lakta, a u visinu od tri lakta.
28 A naprava bješe u svakoga podnožja ovaka: oplata bijaše u njih unaokolo, i oplata bijaše između uglova.
29 A na oplati među uglovima bijahu lavovi i volovi i heruvimi; a na uglovima bijaše stupac ozgo, a ispod lavova i volova bijaše vijenac kovan.
30 I pod svakim podnožjem bijahu po èetiri toèka od mjedi s ploèama mjedenijem, i na èetiri ugla bijahu kao ramena, i pod svakom umivaonicom bijahu ta ramena salivena prema svakom vijencu.
31 Dubina umivaonici od vrha do dna nad stupcem bijaše s lakta, i u vrhu bijaše okrugla kao i stupac koji bijaše od podrug lakta, i po vrhu joj bijaše rezano, a oplata joj bijaše na èetiri ugla, ne okrugla.
32 I tako po èetiri toèka bijahu pod tom oplatom, i osovine toèkovima izlažahu

na podnožju, i svaki toèak bijaše visok podrug lakta.
33 I naprava u tijeh toèkova bijaše kao naprava u toèkova kolskih; osovine njihove, glavèine, naplaci i paoci, sve bješe liveno.
34 I èetiri ramena bijahu na èetiri ugla u svakoga podnožja, iz podnožja izlažahu njegova ramena.
35 A ozgo u podnožja bijaše visine po lakta, koja bješe svuda okrugla, i ozgo na podnožju bjehu strane njegove i oplate koje izlažahu iz njega.
36 I po stranama njegovijem i po oplatama njegovijem izreza heruvime, lavove i palme, jedno do drugoga uz vijence unaokolo.
37 Na taj naèin naèini deset podnožja; sva bijahu jednako salivena, jedne mjere i jedne naprave.
38 I naèini deset umivaonica od mjedi; po èetrdeset vata uzimaše jedna umivaonica, i svaka umivaonica bijaše od èetiri lakta; po jedna umivaonica stajaše na svakom podnožju od deset podnožja.
39 I namjesti pet podnožja na desnoj strani doma, a pet na lijevoj strani doma, a more namjesti na desnu stranu doma prema istoku s juga.
40 Tako naèini Hiram umivaonice i lopate i kotliæe; i svrši Hiram sav posao koji radi caru Solomunu za dom Gospodnji:
41 Dva stupa i dva oglavlja okrugla navrh dva stupa, i dvije pletenice da pokrivaju ona dva oglavlja okrugla navrh stupova;
42 I èetiri stotine šipaka na dvije pletenice; dva reda šipaka na svakoj pletenici, da pokrivaju dva oglavlja okrugla navrh stupova;
43 I deset podnožja, i deset umivaonica na njima;
44 I more jedno, i volova dvanaest pod morem;
45 I lonce i lopate i kotliæe; a svi sudovi što naèini Hiram caru Solomunu za dom Gospodnji bjehu od mjedi uglaðene.
46 To je car salivao u ravnici Jordanskoj u zemlji ilovaèi između Sohota i Sartana.
47 I Solomun ne izmjeri tijeh sudova, jer ih bješe vrlo mnogo, ne tražiše težine mjedi.
48 Naèini Solomun i sve drugo posuðe za dom Gospodnji: zlatni oltar, i zlatni sto, na kom stajahu hljebovi postavljeni,
49 I pet svijetnjaka s desne strane i pet s lijeve strane pred svetinjom od èistoga zlata, i cvjetove i žiške i usekaèe od zlata,
50 I èaše i viljuške i kotliæe i kadionice i mašice od èistoga zlata; i èepovi na vratima unutrašnjega doma, svetinje nad svetinjama, i èepovi na vratima crkvenijem bijahu od zlata.
51 I tako se svrši sav posao, koji uradi car Solomun domu Gospodnjemu; i unese Solomun što bješe posvetio David otac njegov, srebro i zlato i sudove, i ostavi u riznicu doma Gospodnjega.

8

1 Tada sabra Solomun starješine Izrailjeve i sve glavare plemenske, knezove domova otaèkih sinova Izrailjevijeh, k sebi u Jerusalim da se prenese kovèeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, a to je Sion.
2 I skupiše se k caru Solomunu svi ljudi Izrailjevi mjeseca Etanima na praznik, a taj je mjesec sedmi.
3 I kad doðoše sve starješine Izrailjeve, podigoše sveštenici kovèeg;
4 I prenesoše kovèeg Gospodnji i šator od sastanka i sve sude svete što bjehu u šatoru; prenesoše ih sveštenici i Leviti.
5 A car Solomun i sav zbor Izrailjev, koji se sabra k njemu, prinesoše s njim pred kovèegom ovaca i goveda toliko da se ne mogaše ni izbrojiti ni proraèunati od mnoštva.
6 I unesoše sveštenici kovèeg zavjeta Gospodnjega na njegovo mjesto, u unutrašnji dom, u svetinju nad svetinjama, pod krila heruvimima.
7 Jer heruvimima bijahu raširena krila nad mjestom gdje æe stajati kovèeg, i zaklanjahu heruvimi kovèeg i poluge njegove ozgo.
8 I povukoše mu poluge tako da se krajevi viðahu u svetinji na prednjoj strani svetinje nad svetinjama, ali se napolje

ne viðahu; i ondje ostaše do današnjega dana.
9 U kovèegu ne bješe ništa osim dvije ploèe kamene, koje metnu u nj Mojsije na Horivu, kad Gospod uèini zavjet sa sinovima Izrailjevijem pošto izidoše iz zemlje Misirske.
10 A kad sveštenici izidoše iz svetinje, oblak napuni dom Gospodnji,
11 Te ne mogahu sveštenici stajati da služe od oblaka; jer se slave Gospodnje napuni dom Gospodnji.
12 Tada reèe Solomun: Gospod je rekao da æe nastavati u mraku.
13 Sazidah dom tebi za stan, mjesto, da u njemu nastavaš dovijeka.
14 I okrenuvši se licem svojim car blagoslovi sav zbor Izrailjev, a sav zbor Izrailjev stajaše.
15 I reèe: blagosloven da je Gospod Bog Izrailjev, koji je govorio svojim ustima Davidu ocu mojemu i ispunio rukom svojom, govoreæi:
16 Od onoga dana kad izvedoh iz Misira narod svoj Izrailja ne izabrah nijednoga grada među svijem plemenima Izrailjevijem da se sazida dom gdje bi bilo ime moje, nego izabrah Davida da bude nad narodom mojim Izrailjem.
17 I naumi David otac moj da sazida dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.
18 Ali Gospod reèe Davidu ocu mojemu: što si naumio sazidati dom imenu mojemu, dobro si uèinio što si to naumio;
19 Ali neæeš ti sazidati toga doma, nego sin tvoj, koji æe izaæi iz bedara tvojih, on æe sazidati dom imenu mojemu.
20 I tako ispuni Gospod rijeè svoju koju reèe; jer ustah na mjesto oca svojega Davida, i sjedoh na prijesto Izrailjev, kao što reèe Gospod, i sazidah ovaj dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.
21 I odredih ovdje mjesto kovèegu u kom je zavjet Gospodnji što je uèinio s ocima našim kad ih je izveo iz zemlje Misirske.
22 Potom stade Solomun pred oltar Gospodnji pred svijem zborom Izrailjevijem, i podiže ruke svoje k nebu,
23 I reèe: Gospode Bože Izrailjev! nema Boga takoga kakav si ti gore na nebu ni dolje na zemlji, koji èuvaš zavjet i milost slugama svojim, koje hode pred tobom svijem srcem svojim;
24 Koji si ispunio sluzi svojemu Davidu ocu mojemu što si mu rekao; što si ustima svojim rekao to si rukom svojom ispunio, kao što se vidi danas.
25 Sada dakle, Gospode Bože Izrailjev, drži sluzi svojemu Davidu ocu mojemu što si mu rekao govoreæi: neæe ti nestati èovjeka ispred mene koji bi sjedio na prijestolu Izrailjevu, samo ako sinovi tvoji ušèuvaju put svoj hodeæi preda mnom, kao što si ti hodio preda mnom.
26 Sada dakle, Bože Izrailjev, neka se potvrdi rijeè tvoja koju si rekao sluzi svojemu Davidu ocu mojemu.
27 Ali hoæe li doista Bog stanovati na zemlji? Eto, nebo i nebesa nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, akamoli ovaj dom što ga sazidah?
28 Ali pogledaj na molitvu sluge svojega i na molbu njegovu, Gospode Bože moj, èuj viku i molitvu, kojim ti se danas moli sluga tvoj;
29 Da budu oèi tvoje otvorene nad domom ovijem dan i noæ, nad ovijem mjestom, za koje si rekao: tu æe biti ime moje; da èuješ molitvu kojom æe se moliti sluga tvoj na ovom mjestu.
30 Èuj molbu sluge svojega i naroda svojega Izrailja, kojom æe se moliti na ovom mjestu; èuj s mjesta gdje stanuješ, s neba, èuj, i smiluj se.
31 Kad ko zgriješi bližnjemu svojemu te mu se da zakletva da se zakune, i zakletva doðe pred tvoj oltar u ovom domu,
32 Ti èuj s neba, i uèini i sudi slugama svojim, osuðujuæi krivca i djela njegova obraæajuæi na njegovu glavu, a pravoga pravdajuæi i plaæajuæi mu po pravdi njegovoj.
33 Kad razbiju neprijatelji narod tvoj Izrailja zato što ti zgriješe, pa se obrate k tebi i dadu slavu imenu tvojemu, i pomole ti se i zamole te u ovom domu,
34 Ti èuj s neba, i oprosti grijeh narodu svojemu Izrailju, i dovedi ih opet u zemlju koju si dao ocima njihovijem.
35 Kad se zatvori nebo, te ne bude dažda

zato što zgriješe tebi, pa ti se zamole na ovom mjestu i dadu slavu imenu tvojemu, i od grijeha se svojega obrate, kad ih namučiš,
36 Ti čuj s neba, i oprosti grijeh slugama svojim i narodu svojemu Izrailju pokazav im put dobri kojim će hoditi, i pusti dažd na zemlju svoju, koju si dao narodu svojemu u našljedstvo.
37 Kad bude glad u zemlji, kad bude pomor, suša, medljika, skakavci, gusjenice, ili kad ga pritijesni neprijatelj njegov u zemlji njegovoj vlastitoj, ili kako god zlo, kaka god bolest,
38 Svaku molbu i svaku molitvu, koja bude od koga god čovjeka ili od svega tvojega naroda Izrailja, ko pozna muku srca svojega i podigne ruke svoje u ovom domu,
39 Ti čuj s neba, iz stana svojega, i smiluj se i učini i podaj svakome po svijem putovima njegovijem, koje znaš u srcu njegovu; jer ti sam znaš srca svijeh sinova čovječijih;
40 Da te se boje dokle su god živi na zemlji koju si dao ocima našim.
41 I stranac, koji nije od tvojega naroda Izrailja, nego dođe iz daljnje zemlje imena tvojega radi,
42 Jer će se čuti za ime tvoje veliko i za ruku tvoju krjepku i mišicu tvoju podignutu) kad dođe i pomoli se u ovom domu,
43 Ti čuj s neba, iz stana svojega, i učini sve za što poviče k tebi onaj stranac, da bi poznali ime tvoje svi narodi na zemlji i bojali se tebe kao narod tvoj Izrailj, i da bi znali da je ime tvoje prizvano nad ovijem domom, koji sazidah.
44 Kad narod tvoj izide na vojsku na neprijatelja svojega putem kojim ga pošlješ, i pomole se Gospodu obrativši se ka gradu, koji si izabrao, i k domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,
45 Čuj s neba molbu njihovu, i podaj im pravicu.
46 Kad ti zgriješe, jer nema čovjeka koji ne griješi, i razgnjevivši se na njih daš ih neprijateljima njihovijem, te ih zarobe i odvedu u zemlju neprijateljsku daleko ili blizu,
47 Ako se dozovu u zemlji u koju budu odvedeni u ropstvo, i obrate se i stanu ti se moliti u zemlji onijeh koji ih zarobiše, i reku: sagriješismo i zlo učinismo, skrivismo,
48 I tako se obrate k tebi svijem srcem svojim i svom dušom svojom u zemlji neprijatelja svojih, koji ih zarobe, i pomole ti se okrenuvši se k zemlji svojoj, koju si dao ocima njihovijem, ka gradu, koji si izabrao, i k domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,
49 Tada čuj s neba, iz stana svojega, molbu njihovu i molitvu njihovu, i podaj im pravicu,
50 I oprosti narodu svojemu što ti budu zgriješili, i sve prijestupe kojima ti budu prestupili, i umilostivi im one koji ih zarobe da se smiluju na njih.
51 Jer su tvoj narod i tvoje našljedstvo, koje si izveo iz Misira, isred peći gvozdene.
52 Neka budu oči tvoje otvorene na molbu sluge tvojega i na molbu naroda tvojega Izrailja, i čuj ih kad te god prizovu.
53 Jer si ih ti odvojio sebi za našljedstvo od svijeh naroda na zemlji, kao što si rekao preko Mojsija sluge svojega, kad si izveo oce naše iz Misira, Gospode, Gospode!
54 A kad Solomun moleći se Gospodu svrši svu ovu molbu i molitvu, usta ispred oltara Gospodnjega, gdje bješe klekao i ruke svoje podigao k nebu;
55 I stojeći blagoslovi sav zbor Izrailjev, glasom velikim govoreći:
56 Blagosloven da je Gospod koji je smirio narod svoj Izrailja, kao što je govorio; nije izostala nijedna riječ od svijeh dobrijeh riječi njegovijeh, koje je govorio preko Mojsija sluge svojega.
57 Da Gospod Bog naš bude s nama kao što je bio s ocima našim, da nas ne ostavi i ne napusti.
58 Nego neka prigne srce naše k sebi da bismo hodili svijem putovima njegovijem i držali zapovijesti njegove i uredbe njegove i zakone njegove, što je zapovjedio ocima našim.

59 I neka budu ove rijeèi moje, kojima
se molih Gospodu, blizu Gospoda Boga
našega dan i noæ, da bi davao pravicu
sluzi svojemu i narodu svojemu Izrailju u
svako doba;
60 Da bi poznali svi narodi na zemlji da
je Gospod sam Bog i da nema drugoga.
61 I neka srce vaše bude cijelo prema
Gospodu Bogu našem, da hodite po ure-
dbama njegovijem i držite zapovijesti
njegove kao danas.
62 Tada car i sav Izrailj s njim prinesoše
žrtve pred Gospodom.
63 I Solomun prinese na žrtvu zahvalnu,
koju prinese Gospodu, dvadeset i dvije
tisuæe volova i sto i dvadeset tisuæa
ovaca. Tako posvetiše dom Gospodnji car
i svi sinovi Izrailjevi.
64 U taj dan posveti car sredinu trijema
koji je pred domom Gospodnjim; jer ondje
prinese žrtve paljenice i dare i pretilinu
od žrtava zahvalnijeh; jer mjedeni oltar
koji bijaše pred Gospodom bijaše malen
i ne mogahu na nj stati žrtve paljenice i
dari i pretilina od žrtava zahvalnijeh.
65 I u to vrijeme praznova Solomun
praznik i sav Izrailj s njim, sabor velik od
ulaska u Emat do potoka Misirskoga, pred
Gospodom Bogom našim, sedam dana i
opet sedam dana, to je èetrnaest dana.
66 A u osmi dan otpusti narod; i
blagosloviše cara i otidoše k šatorima
svojim radujuæi se i veseleæi se u srcu za
sve dobro što uèini Gospod Davidu sluzi
svojemu i Izrailju narodu svojemu.

9

1 A kad Solomun svrši dom Gospodnji i
dom carski i sve što željaše Solomun i rad
bijaše naèiniti,
2 Javi se Gospod Solomunu drugi put,
kao što mu se bješe javio u Gavaonu;
3 I reèe mu Gospod: uslišio sam molbu
tvoju i molitvu tvoju, kojom si mi se mo-
lio; posvetio sam taj dom koji si sazidao
da tu namjestim ime svoje dovijeka; i oèi
æe moje i srce moje biti ondje vazda.
4 A ti ako uzideš preda mnom kako je
išao David otac tvoj s cijelijem i pravijem
srcem tvoreæi sve što sam ti zapovjedio i
držeæi uredbe moje i zakone moje,
5 Utvrdiæu prijesto carstva tvojega nad
Izrailjem navijek, kao što sam kazao
Davidu ocu tvojemu govoreæi: neæe ti
nestati èovjeka na prijestolu Izrailjevu.
6 Ali ako se vi i sinovi vaši odvratite
od mene i ne uzdržite zapovijesti mojih
i uredaba mojih koje sam vam dao, i
otidete i stanete služiti drugim bogovima
i klanjati im se,
7 Tada æu istrijebiti Izrailja sa zemlje,
koju sam vam dao, i ovaj dom, koji sam
posvetio imenu svojemu, odbaciæu od
sebe, i Izrailj æe postati prièa i potsmijeh
među svijem narodima;
8 A dom ovaj koliko je slavan, ko god
proðe mimo nj, zaèudiæe se i zapištaæe,
i reæi æe: zašto uèini Gospod ovo od ove
zemlje i od ovoga doma?
9 I odgovaraæe se: jer odustaše
Gospoda Boga svojega, koji izvede oce
njihove iz zemlje Misirske, i uzeše druge
bogove, i klanjaše im se i služiše im; zato
pusti na njih Gospod sve ovo zlo.
10 A kad proðe dvadeset godina, u
koje sazida Solomun ova dva doma, dom
Gospodnji i dom carski,
11 A Hiram car Tirski dade Solomunu
drva kedrovijeh i drva jelovijeh i zlata ko-
liko mu god volja bješe, tada car Solomun
dade Hiramu dvadeset gradova u zemlji
Galilejskoj.
12 I doðe Hiram iz Tira da vidi gradove
koje mu dade Solomun, ali ne biše mu po
volji.
13 Pa reèe: kakvi su to gradovi što si mi
ih dao, brate? I nazva ih: zemlja Kavul; i
osta im to ime do danas.
14 A Hiram bješe poslao caru sto i
dvadeset talanata zlata.
15 I tako car Solomun odredi ljude, te
sazida dom Gospodnji i dom svoj i Milon,
i zidove oko Jerusalima, i Asor i Megidon
i Gezer.
16 Jer Faraon car Misirski izide i uze
Gezer, i spali ga ognjem, i pobi Hananeje
koji življahu u gradu, i dade ga u præiju
kæeri svojoj, ženi Solomunovoj.
17 A Solomun sazida Gezer i Vet-Oron
donji.
18 I Valat i Tadmor u pustinji u zemlji,
19 I sve gradove u kojima Solomun

imaše žitnice, i gradove u kojima mu bijahu kola, i gradove u kojima mu bijahu konjici, i što god Solomunu bi volja zidati u Jerusalimu i na Livanu i u svoj zemlji carstva svojega.
20 I sav narod koji bješe ostao od Amoreja, Heteja, Ferezeja, Jeveja i Jevuseja, koji ne bijahu od sinova Izrailjevijeh,
21 Sinove njihove, koji bjehu ostali iza njih u zemlji, kojih ne mogoše sinovi Izrailjevi istrijebiti, njih Solomun nagna da plaæaju danak i robuju do današnjega dana.
22 A od sinova Izrailjevijeh ne uèini nijednoga robom, nego bijahu vojnici i sluge njegove i knezovi, vojvode njegove, i zapovjednici nad kolima njegovijem i nad konjicima njegovijem.
23 I bješe glavnijeh nastojnika nad poslom Solomunovijem pet stotina i pedeset, koji upravljahu narodom koji raðaše posao.
24 A kæi Faraonova preseli se iz grada Davidova u dom svoj, koji joj sazida. Tada sazida i Milon.
25 I Solomun prinošaše tri puta na godinu žrtve paljenice i žrtve zahvalne na oltaru koji naèini Gospodu, i kaðaše na oltaru koji bješe pred Gospodom, kad svrši dom.
26 I laðe naèini car Solomun u Esion-Gaveru, koji je kod Elota na brijegu Crvenoga Mora u zemlji Edomskoj.
27 I posla Hiram na tijem laðama sluge svoje, laðare vješte moru, sa slugama Solomunovijem;
28 I doðoše u Ofir, i uzeše odande zlata èetiri stotine i dvadeset talanata, i donesoše caru Solomunu.

10

1 A carica Savska èu glas o Solomunu i o imenu Gospodnjem, i doðe da ga iskuša zagonetkama.
2 I doðe u Jerusalim sa silnom pratnjom, s kamilama koje nošahu mirisa i zlata vrlo mnogo i dragoga kamenja; i došavši k Solomunu govori s njim o svemu što joj bješe u srcu.
3 I Solomun joj odgovori na sve rijeèi njezine; ne bješe od cara sakriveno ništa da joj ne bi odgovorio.
4 A kad carica Savska vidje svu mudrost Solomunovu i dom koji bješe sazidao,
5 I jela na stolu njegovu i stanove sluga njegovijeh i dvorbu dvorana njegovijeh i odijelo njihovo, i peharnike njegove i žrtve njegove paljenice koje prinošaše u domu Gospodnjem, ona doðe izvan sebe;
6 Pa reèe caru: istina je što sam èula u svojoj zemlji o stvarima tvojim i o mudrosti tvojoj.
7 Ali ne htjeh vjerovati što se govoraše dokle ne doðem i vidim svojim oèima; a gle, ni pola mi nije kazano; tvoja mudrost i dobrota nadvišuje glas koji sam slušala.
8 Blago ljudima tvojim, blago slugama tvojim, koji jednako stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju.
9 Da je blagosloven Gospod Bog tvoj kojemu si omilio, te te posadi na prijesto Izrailjev; jer Gospod ljubi Izrailja uvijek, i postavi te carem da sudiš i dijeliš pravicu.
10 Potom dade caru sto i dvadeset talanata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja: nigda više ne doðe toliko takih mirisa koliko dade carica Savska caru Solomunu.
11 I laðe Hiramove, koje donošahu zlato iz Ofira, donesoše iz Ofira vrlo mnogo drveta almugima i dragoga kamenja.
12 I naèini car od toga drveta almugima zagradu u domu Gospodnjem i u domu carskom, i harfe i psaltire za pjevaèe; nigdje se više nije dovezlo takoga drveta almugima niti se vidjelo do današnjega dana.
13 A car Solomun dade carici Savskoj što god zaželje i zaiska osim onoga što joj dade sam po moguæstvu cara Solomuna. Potom ona otide i vrati se u zemlju svoju sa slugama svojim.
14 A zlata što dohoðaše Solomunu svake godine, bješe šest stotina i šezdeset i šest talanata,
15 Osim onoga što dohoðaše od trgovaca i onijeh koji prodavahu mirise i od svijeh careva Arapskih i upravitelja zemaljskih.
16 I car Solomun naèini dvjesta štitova od kovanoga zlata, šest stotina sikala

zlata dajuæi na jedan štit;
17 I tri stotine malijeh štitova od kovanoga zlata, po tri mine zlata dajuæi na svaki štitiæ; i ostavi ih car u domu od šume Livanske.
18 I naèini car velik prijesto od slonove kosti, i obloži ga èistijem zlatom.
19 Šest basamaka bješe u prijestola, i vrh okrugao bješe ozad na prijestolu, i ruèice bjehu s obje strane sjedišta, i dva lava stajahu pokraj tijeh ruèica.
20 I dvanaest lavova stajahu na šest basamaka otud i odovud. Ne bi taki naèinjen ni u kojem carstvu.
21 I svi sudovi iz kojih pijaše car Solomun bijahu zlatni, i svi sudovi u domu od šume Livanske bijahu od èistoga zlata; od srebra ne bješe ništa; srebro bješe ništa za vremena Solomunova.
22 Jer car imaše laðe Tarsiske na moru s laðama Hiramovijem: jedanput u tri godine vraæahu se laðe Tarsiske donoseæi zlato i srebro, slonove kosti, majmune i paune.
23 Tako car Solomun bijaše veæi od svijeh careva zemaljskih bogatstvom i mudrošæu.
24 I iz cijele zemlje tražahu da vide Solomuna, da èuju mudrost njegovu, koju mu dade Gospod u srce.
25 I donošahu mu svi dare, sudove srebrne i sudove zlatne, i haljine i oružje i mirise i konje i mazge, svake godine.
26 Tako nakupi Solomun kola i konjika, i imaše tisuæu i èetiri stotine kola i dvanaest tisuæa konjika, koje razredi po gradovima, gdje mu bijahu kola, i kod sebe u Jerusalimu.
27 I uèini car, te u Jerusalimu bijaše srebra kao kamenja, i kedrovijeh drva kao divljih smokava koje rastu po polju, tako mnogo.
28 I dovoðahu Solomunu konje iz Misira i svakojaki trg, jer trgovci carevi uzimahu trg razlièan za cijenu.
29 I dolažahu kola iz Misira po šest stotina sikala srebra, a konj po sto i pedeset. I tako svi carevi Hetejski i carevi Sirski dobijahu konje preko njih.

11

1 Ali car Solomun ljubljaše mnoge žene tuðinke osim kæeri Faraonove, Moavke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hetejke,
2 Od onijeh naroda za koje bješe rekao Gospod sinovima Izrailjevijem: ne idite k njima i oni da ne dolaze k vama, jer æe zanijeti srce vaše za svojim bogovima. Za njih prionu Solomun ljubeæi ih.
3 Te imaše žena carica sedam stotina, i tri stotine inoèa; i žene njegove zanesoše srce njegovo.
4 I kad ostarje Solomun, žene zanesoše srce njegovo za tuðim bogovima; i srce njegovo ne bi cijelo prema Gospodu Bogu njegovu kao što je bilo srce Davida oca njegova.
5 I Solomun hoðaše za Astarotom, boginjom Sidonskom, i za Melhomom, gadom Amonskim.
6 I èinjaše Solomun što bješe zlo pred Gospodom, i ne hoðaše sasvijem za Gospodom kao David otac njegov.
7 Tada sagradi Solomun visinu Hemosu, gadu Moavskom, na gori prema Jerusalimu, i Molohu gadu Amonskom.
8 Tako uèini svijem ženama tuðinkama, te kaðahu i prinošahu žrtve svojim bogovima.
9 A Gospod se razgnjevi na Solomuna što se odvrati srce njegovo od Gospoda Boga Izrailjeva, koji mu se bješe javio dva puta.
10 I bješe mu zapovjedio da ne ide za drugim bogovima, a on ne održa što mu Gospod zapovjedi.
11 I reèe Gospod Solomunu: što se to naðe na tebi, i nijesi držao zavjeta mojega ni uredaba mojih, koje sam ti zapovjedio, zato æu otrgnuti od tebe carstvo i daæu ga sluzi tvojemu.
12 Ali za tvojega vijeka neæu to uèiniti radi Davida oca tvojega; nego æu ga otrgnuti iz ruku sina tvojega,
13 Ali neæu otrgnuti svega carstva; jedno æu pleme dati sinu tvojemu radi Davida sluge svojega i radi Jerusalima, koji izabrah.
14 I podiže Gospod protivnika Solomunu, Adada Idumejca, koji bijaše od carskoga roda u Idumeji.
15 Jer kad David bijaše u Idumeji i Joav

vojvoda doðe da pokopa pobijene, pobi sve muškinje u Idumeji.
16 Jer Joav osta ondje šest mjeseca sa svijem Izrailjem dokle ne pobi sve muškinje u Idumeji.
17 Tada uteèe Adad s nekoliko Idumejaca sluga oca svojega, i otide u Misir; a Adad bješe tada dijete.
18 I otišavši iz Madijama doðoše u Faran; i uzevši sa sobom ljudi iz Farana doðoše u Misir k Faraonu caru Misirskom, koji mu dade kuæu i odredi mu hranu, a dade mu i zemlje.
19 I Adad naðe veliku milost u Faraona, te ga oženi sestrom žene svoje, sestrom carice Tahpenese.
20 I sestra Tahpenesina rodi mu sina Genuvata, kojega othrani Tahpenesa u dvoru Faraonovu, i bješe Genuvat u dvoru Faraonovu među sinovima Faraonovijem.
21 A kad Adad èu u Misiru da je David poèinuo kod otaca svojih i da je umro Joav vojvoda, reèe Adad Faraonu: pusti me da idem u svoju zemlju.
22 A Faraon mu reèe: a šta ti je malo kod mene, te hoæeš da ideš u svoju zemlju? A on reèe: ništa; ali me pusti.
23 Podiže mu Bog još jednoga protivnika, Rezona sina Elijadina, koji bješe pobjegao od gospodara svojega Adadezera cara Sovskoga.
24 I skupiv k sebi ljude posta starješina od èete kad ih David ubijaše; potom otišavši u Damask ostaše ondje i obladaše Damaskom.
25 I bješe protivnik Izrailjev svega vijeka Solomunova, i to osim zla koje èinjaše Adad; i mržaše na Izrailja carujuæi u Siriji.
26 I Jerovoam sin Navatov Efraæanin iz Saride, èija mati bješe po imenu Seruja žena udovica, sluga Solomunov, podiže se na cara.
27 A ovo bi uzrok zašto se podiže na cara: Solomun graðaše Milon i zaziðivaše prolom grada Davida oca svojega;
28 A Jerovoam bijaše krjepak i hrabar; zato videæi Solomun mladiæa da nastaje za poslom postavi ga nad svijem dancima doma Josifova.
29 Pa u to vrijeme kad Jerovoam otide iz Jerusalima, naðe ga na putu Ahija Silomljanin prorok imajuæi na sebi novu haljinu, i bijahu njih dvojica sami u polju.
30 I Ahija uze novu haljinu koja bješe na njemu, i razdrije je na dvanaest komada.
31 I reèe Jerovoamu: uzmi deset komada; jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: evo istrgnuæu carstvo iz ruke Solomunove, i daæu tebi deset plemena.
32 Samo æe jedno pleme ostati njemu radi sluge mojega Davida i radi grada Jerusalima, koji izabrah izmeðu svijeh plemena Izrailjevih.
33 Jer ostaviše mene i pokloniše se Astaroti boginji Sidonskoj i Hemosu bogu Moavskom i Melhomu bogu sinova Amonovijeh, i ne hodiše putovima mojim èineæi što je pravo preda mnom, uredbe moje i zakone moje, kao David otac njegov.
34 Ali neæu uzeti carstva iz ruku njegovijeh, nego æu ga ostaviti neka vlada dokle je god živ Davida radi sluge svojega, kojega izabrah, koji je držao zapovijesti moje i uredbe moje.
35 Nego æu uzeti carstvo iz ruku sina njegova, i daæu tebi od njega deset plemena.
36 A sinu æu njegovu dati jedno pleme da bude vidjelo Davidu sluzi mojemu vazda preda mnom u gradu Jerusalimu, koji izabrah da u njemu namjestim ime svoje.
37 Tebe æu dakle uzeti da caruješ nad svijem što ti duša želi, i biæeš car nad Izrailjem.
38 I ako uzaslušaš sve što ti zapovjedim, i uzideš mojim putovima i ušèiniš što je pravo preda mnom, držeæi uredbe moje i zapovijesti moje, kao što je èinio David sluga moj, biæu s tobom i sazidaæu ti tvrd dom, kao što sam sazidao Davidu, i daæu ti Izrailja.
39 I muèiæu sjeme Davidovo za to, ali ne svagda.
40 Zato tražaše Solomun da ubije Jerovoama; ali se Jerovoam podiže i pobježe u Misir k Sisaku caru Misirskom, i bi u Misiru dok ne umrije Solomun.
41 A ostala djela Solomunova i što je

god èinio, i mudrost njegova, nije li to zapisano u knjizi djela Solomunovijeh?
42 A carova Solomun u Jerusalimu nad svijem Izrailjem èetrdeset godina.
43 I poèinu Solomun kod otaca svojih, i bi pogreben u gradu Davida oca svojega; a Rovoam sin njegov zacari se na njegovo mjesto.

12

1 Tada otide Rovoam u Sihem: jer se ondje skupi sav Izrailj da ga zacare.
2 A Jerovoam sin Navatov, koji još bijaše u Misiru pobjegavši onamo od cara Solomuna, kad èu, on još osta u Misiru.
3 Ali poslaše i dozvaše ga. Tako Jerovoam i sav zbor Izrailjev doðoše i rekoše Rovoamu govoreæi:
4 Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram; nego ti sada olakšaj ljutu službu oca svojega i teški jaram koji je metnuo na nas, pak æemo ti služiti.
5 A on im reèe: idite, pa do tri dana doðite opet k meni. I narod otide.
6 Tada car Rovoam uèini vijeæe sa starcima koji stajaše pred Solomunom ocem njegovijem dok bijaše živ, i reèe: kako svjetujete da odgovorim narodu?
7 A oni mu odgovoriše govoreæi: ako danas ugodiš narodu i poslušaš ih i odgovoriš im lijepijem rijeèima, oni æe ti biti sluge svagda.
8 Ali on ostavi svjet što ga svjetovaše starci, i uèini vijeæe s mladiæima, koji odrastoše s njim i koji stajahu pred njim.
9 I reèe im: šta vi svjetujete da odgovorimo narodu, koji mi rekoše govoreæi: olakšaj jaram koji je metnuo na nas tvoj otac?
10 Tada mu odgovoriše mladiæi koji odrastoše s njim, i rekoše: ovako kaži narodu što ti reèe: tvoj je otac metnuo na nas težak jaram, nego nam ti olakšaj; ovako im reci: moj je mali prst deblji od bedara oca mojega.
11 Otac je moj metnuo na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti na vaš jaram; otac vas je moj šibao bièevima, a ja æu vas šibati bodljivijem bièevima.
12 A treæi dan doðe Jerovoam i sav narod k Rovoamu, kako im bješe kazao car rekavši: doðite opet k meni do tri dana.
13 I car odgovori oštro narodu ostavivši svjet što ga svjetovaše starci;
14 I reèe im kako ga svjetovaše mladiæi govoreæi: moj je otac metnuo na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti na jaram vaš; otac vas je moj šibao bièevima, a ja æu vas šibati bodljivijem bièevima.
15 I car ogluši se naroda, jer Gospod bješe tako uredio da bi potvrdio rijeè svoju što je rekao preko Ahije Silomljanina Jerovoamu sinu Navatovu.
16 A kad vidje sav Izrailj gdje ih se car ogluši, odgovori narod caru govoreæi: kakav dio mi imamo s Davidom? nemamo našljedstva sa sinom Jesejevijem. U šatore svoje, Izrailju! a ti Davide, sad gledaj svoju kuæu. Tako otide Izrailj u šatore svoje.
17 Samo nad sinovima Izrailjevijem, koji življahu po gradovima Judinijem, zacari se Rovoam.
18 I car Rovoam posla Adorama koji bijaše nad dankom; ali ga sav Izrailj zasu kamenjem, te pogibe; a car Rovoam brže sjede na kola, te pobježe u Jerusalim.
19 Tako otpade Izrailj od doma Davidova do današnjega dana.
20 I kad èu sav Izrailj da se vratio Jerovoam, poslavši dozvaše ga na skupštinu, i postaviše ga carem nad svijem Izrailjem. Ne prista za domom Davidovijem nijedno pleme osim samoga plemena Judina.
21 A Rovoam došav u Jerusalim sazva sav dom Judin i pleme Venijaminovo, sto i osamdeset tisuæa odabranijeh vojnika, da zavojšte na dom Izrailjev da povrate carstvo Rovoamu sinu Solomunovu.
22 Ali doðe rijeè Božja Semeju, èovjeku Božijemu, govoreæi:
23 Kaži Rovoamu sinu Solomunovu caru Judinu i svemu domu Judinu i Venijaminovu i ostalome narodu, i reci:
24 Ovako veli Gospod: ne idite, i ne bijte se s braæom svojom, sinovima Izrailjevijem; vratite se svak svojoj kuæi, jer sam

ja naredio tako da bude. I oni poslušaše rijeè Gospodnju i vrativši se otidoše kako Gospod reèe.

25 Potom sazida Jerovoam Sihem u gori Jefremovoj i naseli se u njemu; a poslije otide odande i sazida Fanuil.

26 I reèe Jerovoam u srcu svom: može se carstvo povratiti domu Davidovu.

27 Ako ovaj narod stane iæi u Jerusalim da prinosi žrtve u domu Gospodnjem, srce æe se narodu obratiti ka gospodaru njegovu Rovoamu caru Judinu, te æe me ubiti, i povratiæe se k Rovoamu caru Judinu.

28 Zato car smisli, te naèini dva teleta od zlata, pa reèe narodu: ne treba više da idete u Jerusalim; evo bogova tvojih, Izrailju, koji su te izveli iz zemlje Misirske.

29 I namjesti jedno u Vetilju a drugo namjesti u Danu.

30 I to bi na grijeh, jer narod iðaše k jednome do Dana.

31 I naèini kuæu na visini, i postavi sveštenike od prostoga naroda koji ne bijahu od sinova Levijevih.

32 I uèini Jerovoam praznik osmoga mjeseca petnaestoga dana, kao što je praznik u zemlji Judinoj, i prinese žrtve na oltaru; tako uèini i u Vetilju prinoseæi žrtve teocima koje naèini; i postavi u Vetilju sveštenike visinama koje naèini.

33 I petnaestoga dana osmoga mjeseca, koji bješe smislio u srcu svom, prinošaše žrtve na oltaru koji naèini u Vetilju, i praznovaše praznik sa sinovima Izrailjevijem, i pristupi k oltaru da kadi.

13

1 A gle, èovjek Božji doðe iz zemlje Judine s rijeèju Gospodnjom u Vetilj, kad Jerovoam stajaše kod oltara da kadi.

2 I povika put oltara rijeèju Gospodnjom govoreæi: oltare! oltare! Ovako veli Gospod: evo, rodiæe se sin domu Davidovu po imenu Josija, koji æe na tebi klati sveštenike visina, koji kade na tebi, i ljudske æe kosti spaliti na tebi.

3 I uèini znak istoga dana govoreæi: ovo je znak da je Gospod to rekao: eto, oltar æe se raspasti, i prosuæe se pepeo što je na njemu.

4 A kad car Jerovoam èu rijeèi èovjeka Božijega koje vikaše oltaru Vetiljskom, pruži ruku svoju s oltara govoreæi: držite ga! Ali usahnu mu ruka koju pruži na nj, i ne mogaše je povratiti k sebi.

5 A oltar se raspade, i prosu se pepeo s oltara po znaku koji uèini èovjek Božji rijeèju Gospodnjom.

6 Tada car reèe èovjeku Božijemu: pripadni ka Gospodu Bogu svojemu, i pomoli se za me da mi se povrati ruka. I èovjek se Božji pomoli Gospodu, i povrati se caru ruka i posta kao što je bila.

7 I reèe car èovjeku Božijemu: hodi sa mnom kuæi mojoj, i potkrijepi se, i daæu ti dar.

8 Ali èovjek Božji reèe caru: da mi daš po kuæe svoje, ne bih išao s tobom niti bih jeo hljeba ni vode pio u ovom mjestu.

9 Jer mi je tako zapovjedio svojom rijeèju Gospod govoreæi: ne jedi hljeba ni pij vode, niti se vraæaj istijem putem kojim otideš.

10 I otide drugim putem, a ne vrati se onijem kojim bješe došao u Vetilj.

11 A u Vetilju življaše jedan star prorok, kojemu doðe sin njegov i pripovjedi sve što uèini prorok Božji onaj dan u Vetilju, i rijeèi koje reèe caru; i pripovjediše sinovi toga proroka ocu svojemu.

12 A otac im reèe: kojim je putem otišao? I pokazaše sinovi put kojim otide èovjek Božji koji bješe došao iz zemlje Judine.

13 A on reèe sinovima svojim: osamarite mi magarca. I osamariše mu magarca, te usjede na nj.

14 I poðe za èovjekom Božjim, i naðe ga a on sjedi pod hrastom, pa mu reèe: jesi li ti èovjek Božji što doðe iz zemlje Judine? On mu odgovori: ja sam.

15 A on mu reèe: hodi sa mnom mojoj kuæi da jedeš hljeba.

16 Ali on odgovori: ne mogu se vratiti s tobom ni iæi s tobom; niti æu jesti hljeba ni piti vode s tobom u ovom mjestu.

17 Jer mi je reèeno rijeèju Gospodnjom: ne jedi hljeba ni pij vode ondje, niti se vraæaj putem kojim otideš.

18 A on mu reèe: i ja sam prorok

kao ti, i anðeo Gospodnji reèe mi rijeèju Gospodnjom govoreæi: vrati ga sa sobom u svoju kuæu neka jede hljeba i pije vode. Ali mu slaga.
19 I vrati se s njim, te jede hljeba u njegovoj kuæi i pi vode.
20 A kad sjeðahu za stolom, doðe rijeè Gospodnja proroku koji ga bješe vratio;
21 I povika na èovjeka Božijega koji bješe došao iz zemlje Judine, i reèe: ovako veli Gospod: što nijesi poslušao rijeèi Gospodnje, i nijesi držao zapovijesti koju ti je zapovjedio Gospod Bog tvoj,
22 Nego si se vratio i jeo hljeba i pio vode na mjestu za koje ti je rekao: ne jedi hljeba ni pij vode; zato neæe tvoje tijelo doæi u grob tvojih otaca.
23 I pošto se prorok kojega bješe vratio najede hljeba i pošto se napi, osamari mu magarca.
24 A kad otide, udesi ga lav na putu i zakla ga. I tijelo njegovo ležaše na putu, i magarac stajaše kod njega; također i lav stajaše kod tijela.
25 I gle, ljudi prolazeæi vidješe tijelo gdje leži na putu i lava gdje stoji kod tijela, i došavši javiše u gradu u kojem življaše stari prorok.
26 A kad to èu prorok koji ga bješe vratio s puta, reèe: ono je èovjek Božji, koji ne posluša rijeèi Gospodnje, zato ga dade Gospod lavu da ga rastrgne i usmrti po rijeèi Gospodnjoj koju mu reèe.
27 I reèe sinovima svojim govoreæi: osamarite mi magarca. I osamariše.
28 I otišav naðe tijelo gdje leži na putu, i magarca i lava gdje stoje kod tijela: lav ne bješe izjeo tijela ni magarca rastrgao.
29 Tada prorok podiže tijelo èovjeka Božijega, i metnuv ga na magarca odnese ga natrag, i doðe u grad stari prorok da ga ožali i pogrebe.
30 I metnu tijelo u svoj grob, i plakahu nad njim govoreæi: jaoh brate!
31 A pošto ga pogrebe, reèe sinovima svojim govoreæi: kad umrem, pogrebite me u grobu gdje je pogreben èovjek Božji, pokraj kostiju njegovijeh metnite kosti moje.
32 Jer æe se zacijelo zbiti što je oglasio po rijeèi Gospodnjoj za oltar Vetiljski i za sve kuæe visina koje su po gradovima Samarijskim.
33 Pošto ovo bi, opet se Jerovoam ne vrati sa svojega zloga puta; nego opet naèini iz prostoga naroda sveštenike visinama; ko god hoæaše, tome on posveæivaše ruke i taj postajaše sveštenik visinama.
34 I to bi na grijeh domu Jerovoamovu da bi se istrijebio i da bi ga nestalo sa zemlje.

14

1 U to vrijeme razbolje se Avija sin Jerovoamov.
2 I Jerovoam reèe ženi svojoj: ustani i preobuci se da te ne poznadu da si žena Jerovoamova; pak idi u Silom. Eto, ondje je Ahija prorok, koji mi je kazao da æu biti car nad ovijem narodom.
3 I ponesi deset hljebova i kolaèa i žban meda, pa otidi k njemu; on æe ti kazati šta æe biti od djeteta.
4 I uèini tako žena Jerovoamova, i ustavši otide u Silom i uðe u kuæu Ahijinu. Ahija pak ne mogaše vidjeti, jer mu oèi bijahu potamnjele od starosti.
5 Ali Gospod reèe Ahiji: eto ide žena Jerovoamova da te pita za sina svojega, jer je bolestan; ti joj kaži to i to; a ona kad doðe uèiniæe se da je druga.
6 I Ahija èuvši šuštanje nogu njezinijeh kad uðe na vrata, reèe: hodi, ženo Jerovoamova; što se èiniš da si druga? Ja sam poslan k tebi da ti zlo kažem.
7 Idi, reci Jerovoamu: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: što sam te podigao izmeðu naroda i postavio te voðem narodu svojemu Izrailju,
8 I otrgav carstvo od doma Davidova dadoh tebi, a ti ne bi kao sluga moj David, koji je držao zapovijesti moje i hodio za mnom svijem srcem svojim èineæi samo što je pravo preda mnom;
9 Nego si radio gore od svijeh koji biše prije tebe, i otišao si i naèinio sebi druge bogove i likove livene da bi me dražio, pa si me bacio za leða svoja;
10 Zato, evo, ja æu pustiti zlo na dom Jerovoamov, i istrijebiæu Jerovoamu i

ono što mokri uza zid, i uhvaæenoga i ostavljenoga u Izrailju, i dom æu Jerovoamov omesti kao što se mete kao, da ga ne ostane ništa.
11 Ko Jerovoamov pogine u gradu, izješæe ga psi, a ko pogine u polju, izješæe ga ptice nebeske; jer Gospod reèe.
12 A ti ustani, idi kuæi svojoj; i kad stupiš nogama svojim u grad, odmah æe umrijeti dijete.
13 I sav æe Izrailj plakati za njim, i pogrepšæe ga; jer æe on sam od doma Jerovoamova doæi u grob, jer se na njemu samom u domu Jerovoamovu naðe nešto dobra pred Gospodom Bogom Izrailjevijem.
14 A Gospod æe podignuti sebi cara nad Izrailjem, koji æe istrijebiti dom Jerovoamov u onaj dan; da, šta? sad veæ.
15 I udariæe Gospod Izrailja da æe se zaljuljati kao što se ljulja trska u vodi, i išèupaæe Izrailja iz ove dobre zemlje, koju je dao ocima njihovijem, i razasuæe ih daleko preko rijeke zato što naèiniše sebi lugove gnjeveæi Gospoda.
16 I napustiæe Izrailja za grijehe Jerovoamove, kojima je griješio i na grijeh naveo Izrailja.
17 Tada usta žena Jerovoamova, i otide i doðe u Tersu; i kad stupi na prag kuæni umrije dijete.
18 I pogreboše ga, i sav Izrailj plaka za njim po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko sluge svojega Ahije proroka.
19 A ostala djela Jerovoamova, kako je vojevao i kako je carovao, eno zapisana su u dnevniku careva Izrailjevijeh.
20 A carova Jerovoam dvadeset i dvije godine; i poèinu kod otaca svojih, a Nadav sin njegov zacari se na njegovo mjesto.
21 A Rovoam sin Solomunov carovaše nad Judom; bješe Rovoamu èetrdeset i jedna godina kad poèe carovati, i carova sedamnaest godina u Jerusalimu gradu, koji izabra Gospod izmeðu svijeh plemena Izrailjevijeh da ondje namjesti ime svoje. Materi njegovoj bješe ime Nama Amonka.
22 I Juda èinjaše što je zlo pred Gospodom; i grijesima svojim kojim grijehu dražiše ga veæma nego oci njihovi svijem što èiniše.
23 Jer i oni naèiniše sebi visine i stupove i lugove na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom.
24 A bijaše i adžuvana u zemlji, i èinjahu sve gadove naroda koje bješe istjerao Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.
25 A pete godine carovanja Rovoamova doðe Sisak car Misirski na Jerusalim.
26 I uze blago iz doma Gospodnjega i blago iz doma careva, sve to uze; i uze sve štitove zlatne koje naèini Solomun.
27 I na njihovo mjesto naèini car Rovoam štitove od mjedi, i predade ih starješinama nad stražarima, koji èuvahu vrata doma careva.
28 I kad car iðaše u dom Gospodnji, nošahu ih stražari, a poslije ih opet ostavljahu u riznicu svoju.
29 A ostala djela Rovoamova, i sve što je èinio, nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
30 A bijaše rat izmeðu Rovoama i Jerovoama jednako.
31 I poèinu Rovoam kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davidovu. A ime materi njegovoj bješe Nama Amonka. A na mjesto njegovo zacari se Avijam sin njegov.

15

1 A osamnaeste godine carovanja Jerovoama sina Navatova zacari se Avijam nad Judom.
2 I carova tri godine u Jerusalimu. A materi mu bješe ime Maha kæi Avesalomova.
3 On hoðaše u svijem grijesima oca svojega, koje je èinio pred njim, i ne bješe srce njegovo cijelo prema Gospodu Bogu njegovu kao srce Davida oca njegova.
4 Ali radi Davida dade mu Gospod Bog njegov vidjelo u Jerusalimu podigav sina njegova nakon njega i utvrdiv Jerusalim;
5 Jer je David èinio što je pravo pred Gospodom niti je otstupao od èega što mu je zapovjedio svega vijeka svojega osim stvari s Urijom Hetejinom.
6 A rat bješe izmeðu Rovoama i Jerovoama do njegova vijeka.

7 A ostala djela Avijamova i sve što je èinio nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh? A bijaše rat između Avijama i Jerovoama.
8 I Avijam poèinu kod otaca svojih, i pogreboše ga u gradu Davidovu, a na njegovo mjesto zacari se Asa sin njegov.
9 Godine dvadesete carovanja Jerovoamova nad Izrailjem zacari se Asa nad Judom.
10 Èetrdeset i jednu godinu carova u Jerusalimu. A materi mu bješe ime Maha kæi Avesalomova.
11 I tvoraše Asa što je pravo pred Gospodom kao David otac mu.
12 Jer istrijebi adžuvane iz zemlje i ukide sve gadne bogove koje bjehu naèinili oci njegovi.
13 I mater svoju Mahu svrže s vlasti, jer ona naèini idola u lugu; i Asa izlomi idola i sažeže na potoku Kedronu.
14 Ali visine ne biše oborene; ali srce Asino bješe cijelo prema Gospodu svega vijeka njegova.
15 I unese u dom Gospodnji što bješe posvetio otac njegov i što on posveti, srebro i zlato i sudove.
16 I bješe rat između Ase i Vase cara Izrailjeva svega vijeka njihova.
17 Jer Vasa car Izrailjev izide na Judu i stade zidati Ramu da ne da nikome otiæi k Asi caru Judinu ni od njega doæi.
18 Ali Asa uzev sve srebro i zlato što bješe ostalo u riznici Gospodnjoj i u riznici doma careva dade ga slugama svojim, i posla ih car Asa Ven-Adadu sinu Tavrimona sina Esionova, caru Sirskom, koji stanovaše u Damasku, i poruèi:
19 Vjera je između mene i tebe, između oca tvojega i oca mojega; evo šaljem ti dar, srebro i zlato; hajde, pokvari vjeru koju imaš s Vasom carem Izrailjevim, eda bi otišao od mene.
20 I posluša Ven-Adad cara Asu, i posla vojvode svoje na gradove Izrailjeve i pokori Ijon i Dan i Avel-Vetmahu i sav Hinerot i svu zemlju Neftalimovu.
21 A kad Vasa to èu, presta zidati Ramu, i vrati se u Tersu.
22 Tada car Asa sazva sav narod Judin, nikoga ne izuzimajuæi; te odnesoše kamenje iz Rame i drva, èim zidaše Vasa, i od njega sazida car Asa Gevu Venijaminovu i Mispu.
23 A ostala sva djela Asina i sva junaštva njegova, i što je god èinio i koje je gradove sagradio, nije li sve zapisano u dnevniku careva Judinijeh? Ali u starosti svojoj bolovaše od nogu.
24 I Asa poèinu kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davida oca svojega. A na njegovo mjesto zacari se Josafat sin njegov.
25 A Nadav sin Jerovoamov poèe carovati nad Izrailjem druge godine carovanja Asina nad Judom; i carova nad Izrailjem dvije godine.
26 I èinjaše što je zlo pred Gospodom hodeæi putem oca svojega i u grijehu njegovu, kojim navede na grijeh Izrailja.
27 I diže bunu na nj Vasa sin Ahijin od doma Isaharova, i ubi ga Vasa kod Givetona, koji bijaše Filistejski, kad Nadav i sav Izrailj bjehu opkolili Giveton.
28 I tako ga ubi Vasa treæe godine carovanja Asina nad Judom, i zacari se na njegovo mjesto.
29 A kad se zacari, pobi sav dom Jerovoamov, i ne ostavi nijedne duše od roda Jerovoamova dokle sve ne istrijebi po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko sluge svojega Ahije Silomljanina,
30 Za grijehe Jerovoamove, kojima je griješio i kojima je na grijeh naveo Izrailja, i za draženje kojim je dražio Gospoda Boga Izrailjeva.
31 A ostala djela Nadavova i sve što je èinio, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?
32 I bješe rat između Ase i Vase cara Izrailjeva svega vijeka njihova.
33 Treæe godine carovanja Asina nad Judom zacari se Vasa sin Ahijin nad svijem Izrailjem u Tersi, i carova dvadeset i èetiri godine.
34 I èinjaše što je zlo pred Gospodom hodeæi putem Jerovoamovijem i u grijehu njegovu, kojim navede na grijeh Izrailja.

16

1 I doðe rijeè Gospodnja Juju sinu
Ananijevu za Vasu govoreæi:
2 Što te podigoh iz praha i postavih
vođem narodu svojemu Izrailju, a ti ideš
putem Jerovoamovijem i navodiš na gri-
jeh narod moj Izrailja da me gnjevi gri-
jesima svojim,
3 Evo, ja æu zatrti natražje Vasino i
natražje doma njegova, i uèiniæu s do-
mom tvojim kao s domom Jerovoama sina
Navatova.
4 Ko Vasin pogine u gradu, izješæe ga
psi, a ko pogine u polju, izješæe ga ptice
nebeske.
5 A ostala djela Vasina i što je èinio,
i junaštvo njegovo, nije li to zapisano u
dnevniku careva Izrailjevijeh?
6 I poèinu Vasa kod otaca svojih, i bi
pogreben u Tersi; a na njegovo mjesto
zacari se Ila sin njegov.
7 I tako preko proroka Juja sina Anani-
jeva doðe rijeè Gospodnja protiv Vase i
doma njegova za sve zlo što uèini pred
Gospodom gnjeveæi ga djelima svojih
ruku, te bi kao dom Jerovoamov, i zato
što ga pobi.
8 Dvadeset šeste godine carovanja
Asina nad Judom zacari se Ila sin Vasin
nad Izrailjem, i carova dvije godine u
Tersi.
9 A sluga njegov Zimrije, starješina nad
polovinom kola, diže bunu na Ilu, kad
pijaše u Tersi i opi se u kuæi Arse, koji
upravljaše domom njegovijem u Tersi.
10 I doðe Zimrije i ubi ga i pogubi ga
dvadeset osme godine carovanja Asina
nad Judom, i zacari se na njegovo mjesto.
11 A èim se zacari i sjede na prijesto
svoj, pobi sav dom Vasin, ne ostavi mu
ni što uza zid mokri, i rodbinu njegovu i
prijatelje njegove.
12 Tako Zimrije zatr sav dom Vasin po
rijeèi Gospodnjoj koju reèe za Vasu preko
Juja proroka,
13 Za sve grijehe Vasine i za grijehe Ile
sina njegova, kojima griješiše i kojima na
grijeh navodiše Izrailja gnjeveæi Gospoda
Boga Izrailjeva taštinama svojim.
14 A ostala djela Ilina i sve što je èinio,
nije li to zapisano u dnevniku careva
Izrailjevijeh?
15 Godine dvadeset sedme carovanja
Asina nad Judom zacari se Zimrije, i
carova sedam dana u Tersi; a narod tada
stajaše u okolu kod Givetona, koji bješe
Filistejski.
16 I narod što bješe u okolu kad èu da
je Zimrije digao bunu i cara ubio, isti
dan sav Izrailj u okolu postavi carem nad
Izrailjem Amrija vojvodu.
17 I Amrije i sav Izrailj s njim otidoše od
Givetona i opkoliše Tersu.
18 A Zimrije kad vidje gdje osvojiše grad,
otide u dvor carski, i zapali nad sobom
dvor carski, te pogibe,
19 Za grijehe svoje kojima je griješio
èineæi što je zlo pred Gospodom, hodeæi
putem Jerovoamovijem i u grijehu nje-
govu, kojim je griješio navodeæi na grijeh
Izrailja.
20 A ostala djela Zimrijeva i buna koju
podiže, nije li to zapisano u dnevniku
careva Izrailjevijeh?
21 Tada se razdijeli narod Izrailjev
na dvoje: polovina naroda prista za
Tivnijom sinom Ginatovijem da ga uèini
carem, a druga polovina prista za Amri-
jem.
22 Ali narod koji prista za Amrijem bi
jaèi od naroda koji prista za Tivnijom
sinom Ginatovijem. I umrije Tivnija, a
carova Amrije.
23 Trideset prve godine carovanja Asina
nad Judom poèe carovati Amrije nad
Izrailjem, i carova dvanaest godina; u
Tersi carova šest godina.
24 I kupi goru Samarijsku od Semera
za dva talanta srebra, i sagradi grad na
gori, i nazva grad koji sagradi Samarija
po imenu Semera gospodara od gore.
25 A Amrije èinjaše što je zlo pred
Gospodom, i gore èinjaše od svijeh koji
bijahu prije njega.
26 Jer hoðaše svijem putovima
Jerovoama sina Navatova i u grijehu
njegovu, kojim je naveo na grijeh
Izrailja gnjeveæi Gospoda Boga Izrailjeva
taštinama svojim.
27 A ostala djela Amrijeva i sve što je
èinio, i junaštva koja je èinio, nije li to

zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?
28 I poèinu Amrije kod otaca svojih, i bi pogreben u Samariji; a na njegovo se mjesto zacari Ahav sin njegov.
29 I Ahav sin Amrijev poèe carovati nad Izrailjem trideset osme godine carovanja Asina nad Judom, i carova Ahav sin Amrijev nad Izrailjem u Samariji dvadeset i dvije godine.
30 I èinjaše Ahav sin Amrijev što je zlo pred Gospodom, više od svijeh koji bijahu prije njega.
31 I malo mu bijaše što hoðaše u grijesima Jerovoama sina Navatova, nego se još oženi Jezaveljom kæerju Etvala cara Sidonskoga, i otide, te služaše Valu i klanjaše mu se.
32 I naèini oltar Valu u domu Valovu koji sazida u Samariji.
33 I naèini Ahav gaj, i uèini Ahav više od svijeh careva Izrailjevijeh koji biše prije njega, da bi razgnjevio Gospoda Boga Izrailjeva.
34 Za njegova vremena Hil Vetiljanin sazida Jerihon. Na Avironu prvencu svojem osnova ga, a na Seguvu mjezincu svojem metnu mu vrata po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko Isusa sina Navina.

17

1 Tada reèe Ahavu Ilija Tesviæanin, jedan od naseljenika Galadskih: tako da je živ Gospod Bog Izrailjev, pred kojim stojim, ovijeh godina neæe biti rose ni dažda dokle ja ne reèem.
2 Potom doðe njemu rijeè Gospodnja govoreæi:
3 Idi odavde, i obrati se na istok, i sakrij se kod potoka Horata prema Jordanu.
4 I iz onoga potoka pij, a gavranima sam zapovjedio da te hrane ondje.
5 I on otide i uèini po rijeèi Gospodnjoj, i otišav stani se kod potoka Horata, koji je prema Jordanu.
6 I ondje mu gavrani donošahu hljeba i mesa jutrom i veèerom, a iz potoka pijaše.
7 Ali poslije godinu dana presahnu potok, jer ne bješe dažda u zemlji.
8 Tada doðe njemu rijeè Gospodnja govoreæi:
9 Ustani, idi u Sareptu Sidonsku, i sjedi ondje; evo zapovjedio sam ondje ženi udovici da te hrani.
10 I ustavši otide u Sareptu; i kad doðe na vrata gradska, gle, žena udovica kupljaše ondje drva; i on je dozva i reèe joj: donesi mi malo vode u sudu da se napijem.
11 I ona poðe da donese; a on je viknu i reèe: donesi mi i hljeba malo.
12 A ona reèe: tako da je živ Gospod Bog tvoj, nemam peèena hljeba do grst brašna u zdjeli i malo ulja u krèagu; i eto kupim drvaca da otidem i zgotovim sebi i sinu svojemu, da pojedemo, pa onda da umremo.
13 A Ilija joj reèe: ne boj se, idi, zgotovi kako si rekla; ali umijesi prvo meni jedan kolaèiæ od toga, i donesi mi, pa poslije gotovi sebi i sinu svojemu.
14 Jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: brašno se iz zdjele neæe potrošiti niti æe ulja u krèagu nestati dokle ne pusti Gospod dažda na zemlju.
15 I ona otide i uèini kako reèe Ilija; i jede i ona i on i dom njezin godinu dana;
16 Brašno se iz zdjele ne potroši niti ulja u krèagu nesta po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko Ilije.
17 A poslije toga razbolje se sin ženi domaæici, i bolest njegova bi vrlo teška, tako da izdahnu.
18 I ona reèe Iliji: šta je tebi do mene, èovjeèe Božji? Jesi li došao k meni da spomeneš bezakonje moje i da mi umoriš sina?
19 A on joj reèe: daj mi sina svojega. I uzev ga iz naruèja njezina odnese ga u gornju klijet, gdje on sjeðaše, i položi ga na postelju svoju.
20 Tada zavapi ka Gospodu i reèe: Gospode Bože moj, zar si i ovu udovicu kod koje sam gost tako ucvijelio umorivši joj sina?
21 I pruživ se nad djetetom tri puta zavapi ka Gospodu govoreæi: Gospode Bože moj, neka se povrati u dijete duša njegova.
22 I Gospod usliši glas Ilijin, te se povrati

u dijete duša njegova, i oživje.
23 A Ilija uzev dijete snese ga iz gornje klijeti u kuæu, i dade ga materi njegovoj, i reèe Ilija: vidi, živ je tvoj sin.
24 A žena reèe Iliji: sada znam da si èovjek Božji i da je rijeè Gospodnja u tvojim ustima istina.

18

1 Poslije mnogo vremena, treæe godine, doðe rijeè Gospodnja Iliji govoreæi: idi, pokaži se Ahavu, i pustiæu dažd na zemlju.
2 I otide Ilija da se pokaže Ahavu, a bijaše velika glad u Samariji.
3 I Ahav dozva Avdiju, koji bijaše upravitelj dvora njegova; a Avdija se bojaše Gospoda veoma.
4 Jer kad Jezavelja ubijaše proroke Gospodnje, uze Avdija sto proroka, i sakri ih, po pedeset u jednu peæinu, i hrani ih hljebom i vodom.
5 I reèe Ahav Avdiji: poði po zemlji na izvore i na potoke, eda bismo našli trave da saèuvamo u životu konje i mazge, da nam ne izgine stoka.
6 I podijeliše među se zemlju kuda æe iæi; Ahav otide jednijem putem sam, a Avdija otide drugim putem sam.
7 A kad Avdija bijaše na putu, gle, srete ga Ilija; i on ga pozna, i pade nièice, i reèe: jesi li ti, gospodaru moj Ilija?
8 A on mu reèe: ja sam; idi, kaži gospodaru svojemu: evo Ilije.
9 A on reèe: šta sam zgriješio, da slugu svojega predaš u ruke Ahavu da me pogubi?
10 Tako da je živ Gospod Bog tvoj, nema naroda ni carstva kuda nije slao gospodar moj da te traže: i rekoše: nema ga. A on zakle carstva i narode da te ne mogu da nađu.
11 A ti sada kažeš: idi, kaži gospodaru svojemu: evo Ilije.
12 A kad ja otidem od tebe, duh æe te Gospodnji odnijeti, a ja neæu znati kuda; pa da otidem i prokažem Ahavu, a on da te ne naðe, ubiæe me; a sluga se tvoj boji Gospoda od mladosti svoje.
13 Nije li kazano gospodaru mojemu šta sam uèinio kad Jezavelja ubijaše proroke Gospodnje? kako sakrih stotinu proroka Gospodnjih, po pedeset u jednu peæinu, i hranih ih hljebom i vodom.
14 A ti sada kažeš: idi, kaži gospodaru svojemu: evo Ilije. Ubiæe me.
15 A Ilija reèe: tako da je živ Gospod nad vojskama, pred kojim stojim, danas æu mu se pokazati.
16 Tada otide Avdija pred Ahava, i kaza mu; i Ahav otide pred Iliju.
17 A kad vidje Ahav Iliju, reèe mu Ahav: jesi li ti onaj što nesreæu donosiš na Izrailja?
18 A on reèe: ne donosim ja nesreæe na Izrailja, nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovijesti Gospodnje i pristavši za Valima.
19 Nego sada pošlji i saberi k meni svega Izrailja na goru Karmilsku, i èetiri stotine i pedeset proroka Valovijeh i èetiri stotine proroka iz luga, koji jedu za stolom Jezaveljinim.
20 I posla Ahav k svijem sinovima Izrailjevijem, i sabra one proroke na goru Karmilsku.
21 Tada pristupi Ilija ka svemu narodu i reèe: dokle æete hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, idite za njim; ako li je Val, idite za njim. Ali narod ne odgovori mu ni rijeèi.
22 A Ilija reèe narodu: ja sam sam ostao prorok Gospodnji; a proroka Valovijeh ima èetiri stotine i pedeset.
23 Dajte nam dva junca, i neka oni izberu sebi jednoga, i neka ga isijeku na komade i metnu na drva, ali ognja da ne podmeæu; a ja æu prigotoviti drugoga junca, i metnuæu ga na drva, ali ognja neæu podmetati.
24 Tada prizovite ime svojih bogova, a ja æu prizvati ime Gospodnje, pa koji se Bog odzove ognjem onaj neka je Bog. I sav narod odgovori i reèe: dobro reèe.
25 Potom reèe Ilija prorocima Valovijem: izaberite sebi jednoga junca i prigotovite ga prvo, jer je vas više; i prizovite ime bogova svojih, ali ognja ne podmeæite.

26 I uzeše junca, kojega im dade, i prigotoviše, i stadoše prizivati ime Valovo od jutra do podne govoreæi: Vale, usliši nas! Ali ni kaka glasa ni koga da odgovori. I skakahu oko oltara, koji naèiniše.
27 A kad bi u podne, stade im se rugati Ilija govoreæi: vièite veæma; jer je on bog! valjada se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu, ili može biti spava, da se probudi.
28 A oni stadoše vikati iza glasa, i parati se nožima i šilima po svom obièaju, dokle ih krv ne obli.
29 A kad proðe podne, stadoše prorokovati dokle doðe vrijeme da se prinese dar; ali ni kaka glasa ni koga da odgovori, ni koga da èuje.
30 Tada reèe Ilija svemu narodu: pristupite k meni. I pristupi k njemu sav narod. Tada on opravi oltar Gospodnji koji bješe razvaljen.
31 I uze Ilija dvanaest kamena prema broju plemena sinova Jakova, kojemu doðe rijeè Gospodnja govoreæi: Izrailj æe ti biti ime.
32 I naèini od toga kamenja oltar u ime Gospodnje, i oko oltara iskopa opkop širok da bi se mogle posijati dvije mjere žita.
33 I namjesti drva, i junca isjeèena na komade metnu na drva.
34 I reèe: napunite èetiri vijedra vode, i izlijte na žrtvu i na drva. Pa opet reèe: uèinite još jednom. I uèiniše još jednom. Pa opet reèe: uèinite i treæom. I uèiniše treæom,
35 Te voda poteèe oko oltara, i napuni se opkop vode.
36 A kad bi vrijeme da se prinese žrtva, pristupi Ilija prorok i reèe: Gospode Bože Avramov, Isakov i Izrailjev, neka danas poznadu da si ti Bog u Izrailju i ja da sam tvoj sluga, i da sam po tvojoj rijeèi uèinio sve ovo.
37 Usliši me, Gospode, usliši me, da bi poznao ovaj narod da si ti Gospode Bog, kad opet obratiš srca njihova.
38 Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva i kamen i prah, i vodu u opkopu popi.
39 A narod kad to vidje sav popada nièice, i rekoše: Gospod je Bog, Gospod je Bog.
40 Tada im reèe Ilija: pohvatajte te proroke Valove da nijedan ne uteèe. I pohvataše ih, i Ilija ih odvede na potok Kison, i pokla ih ondje.
41 I reèe Ilija Ahavu: idi, jedi i pij, jer uji veliki daždi.
42 I otide Ahav da jede i pije; a Ilija se pope na vrh Karmila, i saže se k zemlji i metnu lice svoje među koljena svoja.
43 A momku svojemu reèe: idi, pogledaj put mora. A on otišav pogleda, pa reèe: nema ništa. I reèe mu: idi opet sedam puta.
44 A kad bi sedmi put, reèe: eno, mali oblak kao dlan èovjeèji diže se od mora. Tada reèe: idi, reci Ahavu: preži i idi, da te ne uhvati daždi.
45 Utom se zamraèi nebo od oblaka i vjetra, i udari velik daždi. A Ahav sjedavši na kola otide u Jezrael.
46 A ruka Gospodnja doðe nad Iliju, i on opasavši se otrèa pred Ahavom dokle doðe u Jezrael.

19

1 A Ahav pripovjedi Jezavelji sve što je uèinio Ilija i kako je sve proroke isjekao maèem.
2 Tada Jezavelja posla glasnike k Iliji i poruèi mu: tako da uèine bogovi i tako da dodadu, ako sjutra u ovo doba ne uèinim od tebe što je od kojega god tijeh.
3 A on videæi to usta i otide duše svoje radi, i doðe u Virsaveju Judinu, i ondje ostavi momka svojega.
4 A sam otide u pustinju dan hoda; i došav sjede pod smreku, i zaželje da umre, i reèe: dosta je veæ, Gospode, primi dušu moju, jer nijesam bolji od otaca svojih.
5 Potom leže i zaspa pod smrekom. A gle, anðeo taknu ga i reèe mu: ustani, jedi.
6 A on pogleda, i gle, èelo glave mu hljeb na ugljenu peèen i krèag vode. I jede i napi se, pa leže opet.
7 A anðeo Gospodnji doðe opet drugom, i taknu ga govoreæi: ustani, jedi, jer ti je put dalek.

8 A on ustavši jede i napi se; potom
okrijepiv se onijem jelom ide èetrdeset
dana i èetrdeset noæi dokle doðe na goru
Božiju Horiv.
9 A ondje uðe u jednu peæinu i zanoæi
u njoj; i gle, rijeè Gospodnja doðe mu
govoreæi: šta æeš ti tu, Ilija?
10 A on reèe: revnovah veoma za
Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi
Izrailjevi ostaviše zavjet tvoj, tvoje oltare
razvališe, i proroke tvoje pobiše maèem;
a ja ostah sam, pa traže dušu moju da mi
je uzmu.
11 A on reèe: izidi i stani na gori pred
Gospodom. I gle, Gospod prolažaše, a
pred Gospodom velik i jak vjetar, koji
brda razvaljivaše i stijene razlamaše; ali
Gospod ne bješe u vjetru; a iza vjetra doðe
trus; ali Gospod ne bješe u trusu;
12 A iza trusa doðe oganj; ali Gospod ne
bješe u ognju. A iza ognja doðe glas tih i
tanak.
13 A kad to èu Ilija, zakloni lice svoje
plaštem i izašav stade na vratima od
peæine. I gle, doðe mu glas govoreæi: šta
æeš ti tu, Ilija?
14 A on reèe: revnovah veoma za
Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi
Izrailjevi ostaviše zavjet tvoj, tvoje oltare
razvališe, i proroke tvoje pobiše maèem;
a ja ostah sam, pa traže moju dušu da mi
je uzmu.
15 Tada mu reèe Gospod: idi, vrati se
svojim putem u pustinju Damaštansku,
i kad doðeš pomaži Azaila za cara nad
Sirijom.
16 A Juja sina Nimsijina pomaži za cara
nad Izrailjem, a Jelisija sina Safatova
iz Avel-Meole pomaži za proroka mjesto
sebe.
17 Jer ko uteèe od maèa Azailova njega
æe pogubiti Juj; a ko uteèe od maèa Jujeva
njega æe pogubiti Jelisije.
18 Ali sam ostavio u Izrailju sedam
tisuæa, koji nijedan ne saviše koljena
pred Valom, niti ga ustima svojim cjeli-
vaše.
19 I otide odande, i naðe Jelisija sina
Safatova gdje ore, a dvanaest jarmova
pred njim, i sam bijaše kod dvanaestoga;
i iduæi mimo nj Ilija baci na nj plašt svoj.
20 A on ostavi volove, i otrèa za Ilijom
i reèe: da cjelujem oca svojega i mater
svoju; pa æu iæi za tobom. A on mu reèe:
idi, vrati se, jer šta sam ti uèinio?
21 I on se vrati od njega, i uze jaram
volova i zakla ih, i na drvima od pluga
skuha meso i dade ga narodu, te jedoše;
potom ustavši otide za Ilijom i služaše
mu.

20

1 A Ven-Adad car Sirski skupi vojsku
svoju, i imaše sa sobom trideset i dva
cara, i konje i kola; i otišavši opkoli
Samariju i stade je biti.
2 I posla poslanike k Ahavu caru Izrail-
jevu u grad,
3 I poruèi mu: ovako veli Ven-Adad:
srebro tvoje i zlato tvoje moje je, tako i
žene tvoje i tvoji lijepi sinovi moji su.
4 A car Izrailjev odgovori i reèe: kao što
si rekao, gospodaru moj care, ja sam tvoj
i sve što imam.
5 A poslanici opet doðoše i rekoše:
ovako veli Ven-Adad: poslao sam k tebi i
poruèio: srebro svoje i zlato svoje i žene
svoje i sinove svoje da mi daš.
6 Zato æu sjutra u ovo doba poslati sluge
svoje k tebi da pregledaju kuæu tvoju i
kuæe sluga tvojih, i što ti je god milo, oni
æe uzeti i odnijeti.
7 Tada dozva car Izrailjev sve starješine
zemaljske i reèe: gledajte i vidite kako
ovaj traži zlo; jer posla k meni po mene i
po sinove moje i po srebro moje i po zlato
moje, i ja mu ne branih.
8 A sve starješine i sav narod rekoše mu:
ne slušaj ga i ne pristaj.
9 I reèe poslanicima Ven-Adadovijem:
kažite caru gospodaru mojemu: što
si prvo poruèio sluzi svojemu sve æu
uèiniti; ali ovo ne mogu uèiniti. Tako oti-
doše poslanici i odnesoše mu taj odgovor.
10 A Ven-Adad posla k njemu i poruèi:
tako da mi uèine bogovi i tako da dodadu!
neæe biti dosta praha od Samarije da
svemu narodu koji ide za mnom dopadne
po jedna grst.
11 A car Izrailjev odgovori i reèe:
kažite: neka se ne hvali onaj koji se
opasuje kao onaj koji se raspasuje.

12 A kad on to èu pijuæi s carevima pod
šatorima, reèe slugama svojim: dižite se.
I digoše se na grad.
13 Tada gle, pristupi jedan prorok k
Ahavu caru Izrailjevu, i reèe: ovako veli
Gospod: vidiš li sve ovo mnoštvo? evo, ja
æu ti ga dati u ruke danas da poznaš da
sam ja Gospod.
14 A Ahav reèe: preko koga? A on
reèe: ovako veli Gospod: preko momaka
knezova zemaljskih. Opet reèe: ko æe
zametnuti boj? A on reèe: ti.
15 Tada prebroji momke knezova ze-
maljskih, i bješe ih dvjesta i trideset i dva;
poslije njih prebroji sav narod, sve sinove
Izrailjeve, i bješe ih sedam tisuæa.
16 I izidoše u podne; a Ven-Adad pijuæi
opi se u šatorima s trideset i dva cara koji
mu doðoše u pomoæ.
17 I izidoše prvo momci knezova ze-
maljskih; a Ven-Adad posla, i javiše mu
i rekoše: izidoše ljudi iz Samarije.
18 A on reèe: ako su izašli mira radi,
pohvatajte ih žive; ako su izašli na boj,
pohvatajte ih žive.
19 I izidoše iz grada momci knezova
zemaljskih, i vojska za njima.
20 I svaki ubi s kojim se sukobi, te
Sirci pobjegoše a Izrailjci ih potjeraše. I
Ven-Adad car Sirski pobježe na konju s
konjicima.
21 I car Izrailjev izide i pobi konje i kola,
i uèini velik pokolj među Sircima.
22 Potom doðe prorok k caru Izrailjevu
i reèe mu: idi, budi hrabar; i promisli i
vidi šta æeš èiniti, jer æe do godine opet
doæi car Sirski na te.
23 A caru Sirskom rekoše sluge njegove:
njihovi su bogovi gorski bogovi, zato nas
nadjaèaše; nego da se bijemo s njima u
polju, zacijelo æemo ih nadjaèati.
24 Uèini dakle ovako: ukloni te careve
s mjesta njihovijeh, i postavi vojvode
mjesto njih.
25 Pa skupi vojsku kakva je bila ona
koja ti je izginula, i konje kakvi su bili
oni konji, i kola kao ona kola; pa da se
pobijemo s njima u polju; zacijelo æemo
ih nadjaèati. I posluša ih, i uèini tako.
26 A kad proðe godina, Ven-Adad pre-
broji Sirce, i poðe u Afek da vojuje na
Izrailja.
27 I sinovi Izrailjevi prebrojiše se, i
ponesavši hrane izidoše pred njih. I sta-
doše u oko sinovi Izrailjevi prema njima,
kao dva mala stada koza, a Sirci bijahu
prekrilili zemlju.
28 Tada doðe èovjek Božji, i progovori
caru Izrailjevu i reèe: ovako veli Gospod:
što Sirci rekoše da je Gospod gorski Bog
a nije Bog poljski, zato æu ti dati u ruke
sve ovo mnoštvo veliko da znate da sam
ja Gospod.
29 I stajahu u okolu jedni prema
drugima sedam dana; a sedmoga dana
pobiše se, i sinovi Izrailjevi pobiše Siraca
sto tisuæa pješaka u jedan dan.
30 A ostali pobjegoše u grad Afek, i pade
zid na dvadeset i sedam tisuæa ljudi koji
bijahu ostali. I Ven-Adad pobjegav u grad
uðe u najtajniju klijet.
31 A sluge mu rekoše: evo èuli smo
da su carevi doma Izrailjeva milostivi
carevi; da vežemo kostrijet oko sebe i
da metnemo uzice sebi oko vratova, pa
da izidemo pred cara Izrailjeva, da ako
ostavi u životu dušu tvoju.
32 I vezaše kostrijet oko sebe, i metnuše
uzice sebi oko vratova, i doðoše k caru
Izrailjevu i rekoše: sluga tvoj Ven-Adad
veli: ostavi u životu dušu moju. A on
reèe: je li još živ? brat mi je.
33 A ljudi uzeše to za dobar znak, i
odmah da bi ga uhvatili za rijeè rekoše:
brat je tvoj Ven-Adad. A on reèe: idite,
dovedite ga. Tada Ven-Adad izide k
njemu; a on ga posadi na svoja kola.
34 Tada mu reèe Ven-Adad: gradove
koje je uzeo otac moj tvome ocu, vratiæu,
i naèini sebi ulice u Damasku kao što
je otac moj uèinio u Samariji. A on
odgovori: s tom vjerom otpustiæu te. I
uèini vjeru s njim, i otpusti ga.
35 Tada jedan između sinova proroèkih
reèe drugome po rijeèi Gospodnjoj: bij
me. Ali ga onaj ne htje biti.
36 A on mu reèe: što ne posluša glasa
Gospodnjega, zato, evo kad otideš od
mene, lav æe te zaklati. I kad otide od
njega, sukobi ga lav i zakla ga.
37 Opet našav drugoga reèe mu: bij me.

A onaj ga izbi i izrani ga.
38 Tada otide prorok i stade na put kuda æe car proæi, i nagrdi se pepelom po licu.
39 A kad car prolažaše, on viknu cara i reèe: tvoj sluga bijaše izašao u boj, a jedan došavši dovede mi èovjeka i reèe: èuvaj ovoga èovjeka; ako li ga nestane, biæe tvoja duša za njegovu dušu, ili æeš platiti talanat srebra.
40 A kad tvoj sluga imaše posla tamo amo, njega nesta. Tada mu reèe car Izrailjev: to ti je sud, sam si otsudio.
41 A on brže ubrisa pepeo s lica, i car Izrailjev pozna ga da je jedan od proroka.
42 A on mu reèe: ovako veli Gospod: što si pustio iz ruku èovjeka kojega sam ja osudio da se istrijebi, duša æe tvoja biti za njegovu dušu i narod tvoj za njegov narod.
43 I otide car Izrailjev kuæi svojoj zlovoljan i ljutit, i doðe u Samariju.

21

1 A poslije ovijeh stvari dogodi se: Navutej Jezraeljanin imaše vinograd u Jezraelu do dvora Ahava cara Samarijskoga.
2 I reèe Ahav Navuteju govoreæi: daj mi svoj vinograd da naèinim od njega vrt za zelje, jer je blizu do dvora mojega; a ja æu ti dati za nj bolji vinograd, ili ako voliš, daæu ti u novcu šta vrijedi.
3 A Navutej reèe Ahavu: saèuvaj Bože da bih ti dao našljedstvo otaca svojih.
4 Tada Ahav doðe kuæi zlovoljan i ljutit radi rijeèi koju mu reèe Navutej Jezraeljanin govoreæi: ne dam ti našljedstva otaca svojih. I leže na postelju svoju, i okrenu lice svoje na stranu, i ne jede hljeba.
5 Tada doðe k njemu Jezavelja žena njegova i reèe mu: zašto je duša tvoja zlovoljna te ne jedeš hljeba?
6 A on joj reèe: jer govorih s Navutejem Jezraeljaninom i rekoh mu: daj mi vinograd svoj za novce, ili ako voliš, daæu ti drugi vinograd za taj. A on reèe: ne dam ti svoga vinograda.
7 Tada mu reèe Jezavelja žena njegova: ti li si car nad Izrailjem? Ustani, jedi hljeba i budi veseo. Ja æu ti dati vinograd Navuteja Jezraeljanina.
8 I napisa knjigu na ime Ahavovo, i zapeèati je peèatom njegovijem i posla knjigu starješinama i glavarima koji bijahu u gradu njegovu, koji nastavahu s Navutejem.
9 A u knjizi napisa ovo: oglasite post, i posadite Navuteja među glavare narodne.
10 I postavite dva nevaljala èovjeka prema njemu, pa neka zasvjedoèe na nj govoreæi: hulio si na Boga i na cara. Tada ga izvedite i zaspite kamenjem, da pogine.
11 I uèiniše ljudi onoga grada, starješine i glavari, koji življahu u gradu njegovu, kako im zapovjedi Jezavelja, kako bijaše napisano u knjizi koju im posla.
12 I oglasiše post, i posadiše Navuteja među glavare narodne.
13 I doðoše dva nevaljala èovjeka, i sjedoše prema njemu; i svjedoèiše na Navuteja ti nevaljali ljudi pred narodom govoreæi: Navutej je hulio na Boga i na cara. I izvedoše ga iza grada, i zasuše ga kamenjem, te pogibe.
14 Potom poslaše k Jezavelji i poruèiše joj: zasut je kamenjem Navutej, i poginuo je.
15 A kad Jezavelja èu da je Navutej zasut kamenjem i poginuo, reèe Ahavu Jezavelja: ustani, uzmi vinograd Navuteja Jezraeljanina, kojega ti ne htje dati za novce, jer Navutej nije živ nego je umro.
16 A kad èu Ahav da je umro Navutej, usta i poðe u vinograd Navuteja Jezraeljanina da ga uzme.
17 Ali doðe rijeè Gospodnja k Iliji Tesviæaninu govoreæi:
18 Ustani, izidi na susret Ahavu caru Izrailjevu, koji sjedi u Samariji; eno ga u vinogradu Navutejevu, kuda je otišao da ga uzme.
19 I reci mu i kaži: ovako veli Gospod: nijesi li ubio i nijesi li prisvojio? Pa mu kaži i reci: ovako veli Gospod: kako psi lizaše krv Navutejevu, tako æe lizati psi i tvoju krv.
20 A Ahav reèe Iliji: naðe li me, neprijatelju moj? A on reèe: naðoh, jer si se prodao da èiniš što je zlo pred Gospodom.

21 Evo, pustiæu zlo na te, i uzeæu
natražje tvoje, i istrijebiæu Ahavu i ono
što uza zid mokri, i uhvaæenoga i ostavl-
jenoga u Izrailju.
22 I uèiniæu s domom tvojim kao s
domom Jerovoama sina Navatova i kao
s domom Vase sina Ahijina, što si me
gnjevio i što si naveo na grijeh Izrailja.
23 Također i za Jezavelju reèe Gospod
govoreæi: psi æe izjesti Jezavelju ispod
zidova Jezraelskih.
24 Ko Ahavov pogine u gradu izješæe ga
psi, a ko pogine u polju izješæe ga ptice
nebeske.
25 I ne bi takoga kao Ahav, koji se pro-
dade da èini što je zlo pred Gospodom, jer
ga podgovaraše žena njegova Jezavelja.
26 I poèini vrlo grdna djela iduæi
za gadnim bogovima sasvijem kao što
èiniše Amoreji, koje izagna Gospod ispred
sinova Izrailjevijeh.
27 A kad Ahav èu te rijeèi, razdrije
haljine svoje, i priveza kostrijet oko tijela
svojega, i pošæaše, i spavaše u kostrijeti,
i hođaše polagano.
28 I dođe rijeè Gospodnja Iliji
Tesviæaninu govoreæi:
29 Jesi li vidio kako se Ahav ponizio
preda mnom? Zato što se tako ponizio
preda mnom, neæu pustiti onoga zla za
njegova života; nego za sina njegova
pustiæu ono zlo na dom njegov.

22

1 I proðoše tri godine bez rata između
Siraca i Izrailjaca.
2 A treæe godine dođe Josafat car Judin
k caru Izrailjevu.
3 I reèe car Izrailjev slugama svojim: ne
znate li da je naš Ramot u Galadu? a mi
ne radimo da ga uzmemo iz ruku cara
Sirskoga.
4 I reèe Josafatu: hoæeš li iæi sa mnom
na vojsku na Ramot Galadski? A Josafat
reèe caru Izrailjevu: ja kao ti, narod moj
kao tvoj narod, konji moji kao tvoji konji.
5 Još reèe Josafat caru Izrailjevu: upitaj
danas šta æe Gospod reæi.
6 Tada car Izrailjev sabra oko èetiri
stotine proroka, i reèe im: hoæu li iæi
na vojsku na Ramot Galadski ili æu se
okaniti? A oni rekoše: idi, jer æe ga
Gospod dati u ruke caru.
7 A Josafat reèe: ima li tu još koji prorok
Gospodnji da ga pitamo?
8 A car Izrailjev reèe Josafatu: ima još
jedan èovjek, preko kojega bismo mogli
upitati Gospoda; ali ja mrzim na nj, jer mi
ne prorièe dobra nego zlo; to je Miheja sin
Jemlin. A Josafat reèe: neka car ne govori
tako.
9 Tada car Izrailjev dozva jednoga dvo-
ranina, i reèe mu: brže dovedi Miheju
sina Jemlina.
10 A car Izrailjev i Josafat car Judin
sjeđahu svaki na svojem prijestolu
obuèeni u carske haljine na poljani
kod vrata Samarijskih, i svi proroci
prorokovahu pred njima.
11 I Sedekija sin Hananin naèini sebi
gvozdene rogove, i reèe: ovako veli Gos-
pod: ovijem æeš pobosti Sirce dokle ih ne
istrijebiš.
12 Tako i svi proroci prorokovahu gov-
oreæi: idi na Ramot Galadski, i biæeš
sreæan, jer æe ga Gospod dati caru u
ruke.
13 A poslanik koji otide da dozove Mi-
heju reèe mu govoreæi: evo, proroci
prorièu svi jednijem glasom dobro caru;
neka i tvoja rijeè bude kao rijeè njihova,
govori dobro.
14 A Miheja reèe: tako da je živ Gospod,
govoriæu ono što mi Gospod kaže.
15 I kad dođe k caru, reèe mu car:
Miheja! hoæemo li iæi na vojsku na
Ramot Galadski ili æemo se okaniti? A
on mu reèe: idi, biæeš sreæan, jer æe ga
Gospod dati caru u ruke.
16 A car mu reèe: koliko æu te puta
zaklinjati da mi ne govoriš nego istinu u
ime Gospodnje?
17 Tada reèe: vidjeh sav narod Izrail-
jev razasut po planinama kao ovce koje
nemaju pastira; jer reèe Gospod: ovi
nemaju gospodara; neka se vrate svak
svojoj kuæi s mirom.
18 Tada reèe car Izrailjev Josafatu: ni-
jesam li ti rekao da mi neæe prorokovati
dobra nego zlo?
19 A Miheja mu reèe: zato èuj rijeè

Gospodnju; vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu svojem, a sva vojska nebeska stajaše mu s desne i s lijeve strane.
20 I reèe Gospod: ko æe prevariti Ahava da otide i padne kod Ramota Galadskoga? I jedan reèe ovo a drugi ono.
21 Tada izide jedan duh i stavši pred Gospoda reèe: ja æu ga prevariti. A Gospod mu reèe: kako?
22 Odgovori: izaæi æu i biæu lažljiv duh u ustima svijeh proroka njegovijeh. A Gospod mu reèe: prevariæeš ga i nadvladaæeš, idi i uèini tako.
23 Zato sada eto, Gospod je metnuo lažljiv duh u usta svijem tvojim prorocima, a Gospod je izrekao zlo po te.
24 Tada pristupi Sedekija sin Hananin, i udari Miheju po obrazu govoreæi: kuda je otišao duh Gospodnji od mene da govori s tobom?
25 A Miheja mu reèe: eto, vidjeæeš u onaj dan kad otideš u najtajniju klijet da se sakriješ.
26 Tada car Izrailjev reèe: uhvati Miheju i odvedi ga k Amonu zapovjedniku gradskom i k Joasu sinu carevu;
27 I reci im: ovako veli car: metnite ovoga u tamnicu, i dajite mu po malo hljeba i po malo vode dokle se ne vratim u miru.
28 A Miheja reèe: ako se vratiš u miru, nije Gospod govorio preko mene. Još reèe: èujte, svi narodi!
29 I otide car Izrailjev s Josafatom carem Judinijem na Ramot Galadski.
30 I reèe car Izrailjev Josafatu: ja æu se preobuæi kad poðem u boj; a ti obuci svoje odijelo. I preobuèe se car Izrailjev i otide u boj.
31 A car Sirski zapovjedi vojvodama, kojih bijahu trideset i dvije nad kolima njegovijem, i reèe: ne udarajte ni na maloga ni na velikoga, nego na samoga cara Izrailjeva.
32 I kad vojvode od kola vidješe Josafata, rekoše: zacijelo je car Izrailjev. I okrenuše se na nj da udare; ali Josafat povika.
33 A vojvode od kola vidješe da nije car Izrailjev, te otstupiše od njega.
34 A jedan zastrijeli iz luka nagonom, i ustrijeli cara Izrailjeva gdje spuèa oklop. A on reèe svojemu vozaèu: savij rukom svojom i izvezi me iz boja, jer sam ranjen.
35 I boj bi žestok onoga dana; a car zaosta na kolima svojim prema Sircima, pa umrije uveèe, i krv iz rane njegove tecijaše u kola.
36 I proðe glasnik po vojsci o zahodu sunèanom govoreæi: svak u svoj grad, i svak u svoju zemlju.
37 Tako umrije car, i odnesoše ga u Samariju; i pogreboše cara u Samariji.
38 A kad prahu kola na jezeru Samarijskom, lizaše psi krv njegovu, tako i kad prahu oružje njegovo, po rijeèi koju reèe Gospod.
39 A ostala djela Ahavova i sve što je uèinio, i za kuæu od slonove kosti koju je sagradio, i za sve gradove što je sagradio, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?
40 Tako poèinu Ahav kod otaca svojih, i na njegovo se mjesto zacari Ohozija sin njegov.
41 A Josafat sin Asin zacari se nad Judom èetvrte godine carovanja Ahavova nad Izrailjem;
42 I imaše Josafat trideset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i pet godina u Jerusalimu. A materi mu bješe ime Azuva kæi Silejeva.
43 I hoðaše putem Ase oca svojega sasvijem, i ne otstupi od njega èineæi sve što je pravo pred Gospodom.
44 Ali visina ne oboriše; narod još prinošaše žrtve i kaðaše na visinama.
45 I uèini mir Josafat s carem Izrailjevijem.
46 A ostala djela Josafatova i junaštva što uèini i kako vojeva, nije li to zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
47 On istrijebi iz zemlje svoje ostatak adžuvana, koji bijahu ostali za života Ase oca njegova.
48 U to vrijeme ne bijaše cara u Idumeji, nego bijaše namjesnik carev.
49 I Josafat naèini laðe Tarsiske da idu u Ofir po zlato; ali ne otidoše; jer se laðe razbiše u Esion-Gaveru.

50 Tada reèe Ohozija sin Ahavov
Josafatu: neka idu moje sluge s tvojim
slugama na laðama. Ali Josafat ne htje.
51 I poèinu Josafat kod otaca svojih,
i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u
gradu Davida oca njegova; a na njegovo
se mjesto zacari Joram sin njegov.
52 Ohozija sin Ahavov zacari se nad
Izrailjem u Samariji sedamnaeste godine
carovanja Josafatova nad Judom; i carova
nad Izrailjem dvije godine.
53 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, i
hoðaše putem oca svojega i putem matere
svoje i putem Jerovoama sina Navatova,
koji navede na grijeh Izrailja.
54 I služaše Valu i klanjaše mu se, i gn-
jevljaše Gospoda Boga Izrailjeva sasvijem
kako je èinio otac njegov.

2. Kraljevima

1 A po smrti Ahavovoj odmetnuše se
Moavci od Izrailja.
2 A Ohozija pade kroz rešetku iz gornje
sobe svoje u Samariji, i razbolje se; pa
posla poslanike i reèe im: idite, pitajte
Velzevula boga Akaronskoga hoæu li oz-
draviti od ove bolesti.
3 Ali anðeo Gospodnji reèe Iliji
Tesviæaninu: ustani, izidi na susret
poslanicima cara Samarijskoga i reci im:
eda li nema Boga u Izrailju, te idete da
pitate Velzevula boga u Akaronu?
4 A zato ovako veli Gospod: neæeš se
dignuti sa postelje na koju si legao, nego
æeš umrijeti. Potom otide Ilija.
5 A sluge se vratiše k Ohoziji, i on im
reèe: što ste se vratili?
6 A oni mu rekoše: srete nas jedan
èovjek, i reèe nam: idite, vratite se k caru
koji vas je poslao, i recite mu: ovako veli
Gospod: eda li nema Boga u Izrailju, te
šalješ da pitaš Velzevula boga u Akaronu?
Zato neæeš se dignuti s postelje na koju si
legao, nego æeš umrijeti.
7 A on im reèe: kakav bješe na oèi taj
èovjek koji vas srete i to vam reèe?
8 A oni mu odgovoriše: bješe sav kos-
mat i opasan kožnijem pojasom. A on
reèe: to je Ilija Tesviæanin.
9 Tada posla k njemu pedesetnika s
njegovom pedesetoricom; i on otide k
njemu; i gle, on sjeðaše navrh gore; i
pedesetnik mu reèe: èovjeèe Božji, car je
zapovjedio, siði.
10 A Ilija odgovarajuæi reèe pedeset-
niku: ako sam èovjek Božji, neka siðe
oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedese-
toricu. I siðe oganj s neba i proždrije
njega i njegovu pedesetoricu.
11 Opet posla k njemu drugog pedeset-
nika s njegovom pedesetoricom, koji pro-
govori i reèe mu: èovjeèe Božji, car je
tako zapovjedio, siði brže.
12 A Ilija odgovori i reèe im: ako sam
èovjek Božji, neka siðe oganj s neba i
proždre tebe i tvoju pedesetoricu. I siðe
oganj Božji s neba i proždrije njega i
njegovu pedesetoricu.
13 Tada opet posla treæega pedesetnika
s njegovom pedesetoricom. A ovaj treæi
pedesetnik kad doðe, kleèe na koljena
svoja pred Ilijom, i moleæi ga reèe mu:
èovjeèe Božji, da ti je draga duša moja i
duša ove pedesetorice, sluga tvojih.
14 Eto, sišao je oganj s neba i proždro
prva dva pedesetnika s njihovom pedese-
toricom; ali sada da ti je draga duša moja.
15 A anðeo Gospodnji reèe Iliji: idi s
njim, i ne boj ga se. I usta Ilija i otide s
njim k caru.
16 I reèe mu: ovako veli Gospod: zato
što si slao poslanike da pitaju Velzevula
boga u Akaronu kao da nema Boga u
Izrailju da bi ga pitao, neæeš se dignuti
s postelje na koju si legao, nego æeš
umrijeti.
17 I umrije po rijeèi Gospodnjoj, koju
reèe Ilija, a na njegovo se mjesto zacari
Joram druge godine carovanja Jorama
sina Josafatova nad Judom, jer on nema
sina.
18 A ostala djela Ohozijina što je èinio,
nijesu li zapisana u dnevniku careva
Izrailjevih?

2

1 A kad Gospod šæaše uzeti Iliju u
vihoru na nebo, poðoše Ilija i Jelisije iz
Galgala.
2 I reèe Ilija Jelisiju: ostani ti ovdje, jer
mene Gospod šalje do Vetilja. Ali Jelisije
reèe: tako živ bio Gospod i tako živa bila
duša tvoja, neæu te ostaviti. I doðoše u
Vetilj.
3 Tada doðoše k Jelisiju sinovi proroèki
koji bijahu u Vetilju, i rekoše mu: znaš
li da æe danas Gospod uzeti gospodara
tvojega od tebe? A on reèe: znam,
muèite.
4 Opet mu reèe Ilija: Jelisije, ostani ti
tu, jer me Gospod šalje u Jerihon. A on
reèe: tako živ bio Gospod i tako živa bila
duša tvoja, neæu te ostaviti. Tako doðoše
u Jerihon.
5 A sinovi proroèki koji bijahu u Jeri-
honu pristupiše k Jelisiju, i rekoše mu:
znaš li da æe danas uzeti Gospod od tebe

gospodara tvojega? A on reèe: znam, muèite.
6 Opet mu reèe Ilija: ostani ti tu, jer me Gospod šalje na Jordan. A on reèe: tako živ bio Gospod i tako bila živa tvoja duša, neæu te ostaviti. Tako otidoše obojica.
7 I pedeset ljudi izmeðu sinova proroèkih otidoše i stadoše prema njima izdaleka, a oni obojica ustaviše se kod Jordana.
8 I uze Ilija plašt svoj, i saviv ga udari njim po vodi, a ona se rastupi tamo i amo, te prijeðoše obojica suhim.
9 A kad prijeðoše, reèe Ilija Jelisiju: išti šta hoæeš da ti uèinim, dokle se nijesam uzeo od tebe. A Jelisije reèe: da budu dva dijela duha tvojega u mene.
10 A on mu reèe: zaiskao si tešku stvar; ali ako me vidiš kad se uzmem od tebe, biæe ti tako; ako li ne vidiš, neæe biti.
11 I kad iðahu dalje razgovarajuæi se, gle, ognjena kola i ognjeni konji rastaviše ih, i Ilija otide u vihoru na nebo.
12 A Jelisije videæi to vikaše: oèe moj, oèe moj! kola Izrailjeva i konjici njegovi! I ne vidje ga više; potom uze haljine svoje i razdrije ih na dva komada.
13 I podiže plašt Ilijin, koji bješe spao s njega, i vrativ se stade na brijegu Jordanskom.
14 I uzev plašt Ilijin, koji bješe spao s njega, udari po vodi i reèe: gdje je Gospod Bog Ilijin? A kad i on udari po vodi, rastupi se voda tamo i amo, i prijeðe Jelisije.
15 A kad s druge strane vidješe sinovi proroèki, koji bijahu u Jerihonu, rekoše: poèinu duh Ilijin na Jelisiju. I sretoše ga i pokloniše mu se do zemlje.
16 I rekoše mu: evo ima u sluga tvojih pedeset junaka, neka idu i traže tvojega gospodara, da ga ne bude uzeo duh Gospodnji i bacio ga na kakvo brdo ili u kakav do. A on reèe: ne šaljite.
17 Ali oni navaljivahu na nj dokle mu se ne dosadi, te reèe: pošljite. I poslaše pedeset ljudi koji ga tražiše tri dana, ali ne naðoše.
18 I vratiše se k njemu, a on bijaše u Jerihonu, pa im reèe: nijesam li vam govorio da ne idete?
19 Tada graðani rekoše Jelisiju: gle, dobro je živjeti u ovom gradu, kao što gospodar naš vidi; ali je voda zla i zemlja nerodna.
20 A on im reèe: donesite mi nov kutao, i metnite u nj soli. I donesoše mu.
21 A on izide na izvor i baci u nj so, govoreæi: ovako veli Gospod: iscijelih ovu vodu, da ne bude više od nje smrti ni nerodnosti.
22 I voda posta zdrava do današnjega dana po rijeèi Jelisijevoj, koju izreèe.
23 Potom otide odande u Vetilj; i kad iðaše putem, izidoše mala djeca iz grada i rugahu mu se govoreæi mu: hodi, æelo! hodi, æelo!
24 A Jelisije obazre se i videæi ih prokle ih imenom Gospodnjim. Tada izidoše dvije medvjedice iz šume, i rastrgoše èetrdeset i dvoje djece.
25 Odande otide na goru Karmilsku, a odande se vrati u Samariju.

3

1 A Joram sin Ahavov zacari se nad Izrailjem u Samariji osamnaeste godine carovanja Josafatova nad Judom, i carova dvanaest godina.
2 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, ali ne kao otac njegov i kao mati njegova, jer obori lik Valov koji bješe naèinio otac njegov.
3 Ali osta u grijesima Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja, i ne otstupi od njih.
4 A Misa car Moavski imaše mnogo stoke, i davaše caru Izrailjevu sto tisuæa jaganjaca i sto tisuæa ovnova pod runom.
5 Ali kad umrije Ahav, odmetnu se car Moavski od cara Izrailjeva.
6 A car Joram izide u to vrijeme iz Samarije i prebroji svega Izrailja.
7 I otide, te posla k Josafatu caru Judinu i poruèi mu: car Moavski odmetnu se od mene; hoæeš li iæi sa mnom na vojsku na Moavce? A on reèe: hoæu, ja kao ti, moj narod kao tvoj narod, moji konji kao tvoji konji.
8 Iza toga reèe: a kojim æemo putem iæi? A on reèe: preko pustinje Edomske.

9 I tako izide car Izrailjev i car Judin i
car Edomski, i idoše putem sedam dana,
i ne bijaše vode vojsci ni stoci, koja iðaše
za njima.
10 I reèe car Izrailjev: jaoh! dozva
Gospod ova tri cara da ih preda u ruke
Moavcima.
11 A Josafat reèe: ima li tu koji prorok
Gospodnji da upitamo Gospoda preko
njega? A jedan izmeðu sluga cara Izrail-
jeva odgovori i reèe: ovdje je Jelisije sin
Safatov, koji je Iliji poljevao vodom ruke.
12 Tada reèe Josafat: u njega je rijeè
Gospodnja. I otidoše k njemu car Izrailjev
i Josafat i car Edomski.
13 A Jelisije reèe caru Izrailjevu: šta
je meni do tebe? idi ka prorocima oca
svojega i ka prorocima matere svoje. A
car Izrailjev reèe mu: ne, jer Gospod
dozva ova tri cara da ih preda u ruke
Moavcima.
14 A Jelisije reèe: tako da je živ Gospod
nad vojskama, pred kojim stojim, da ne
gledam na Josafata cara Judina, ne bih
mario za te niti bih te pogledao.
15 Nego sada dovedite mi gudaèa. I kad
gudaè guðaše, doðe ruka Gospodnja nada
nj;
16 I reèe: ovako veli Gospod: naèinite
po ovoj dolini mnogo jama.
17 Jer ovako veli Gospod: neæete osjetiti
vjetra niti æete vidjeti dažda, ali æe se
dolina ova napuniti vode, te æete piti i vi
i ljudi vaši i stoka vaša.
18 Pa i to je malo Gospodu, nego i
Moavce æe vam predati u ruke.
19 I raskopaæete sve tvrde gradove, i
sve izabrane gradove, i posjeæi æete sva
dobra drveta i zaroniti sve izvore vodene,
i svaku njivu dobru potræete kamenjem.
20 A ujutru kad se prinosi dar, gle, doðe
voda od Edomske, i napuni se zemlja
vode.
21 A svi Moavci èuvši da su izišli carevi
da udare na njih, sazvaše sve koji se
poèinjahu pasati i starije i stadoše na
meði.
22 A ujutru kad ustaše i sunce ogranu
nad onom vodom, ugledaše Moavci
prema sebi vodu gdje se crveni kao krv.
23 I rekoše: krv je; pobili su se carevi,
i jedan drugoga pogubili; sada dakle na
plijen, Moavci!
24 A kad doðoše do okola Izrailjeva,
podigoše se Izrailjci i razbiše Moavce,
te pobjegoše ispred njih, a oni uðoše u
zemlju Moavsku bijuæi ih.
25 I gradove njihove raskopaše, i na
svaku dobru njivu bacajuæi svaki po
kamen zasuše je, i sve izvore vodene za-
roniše, i sva dobra drveta posjekoše tako
da samo ostaviše kamenje u Kirarasetu. I
opkolivši ga praæari stadoše ga biti.
26 A car Moavski kad vidje da æe ga
nadvladati vojska, uze sa sobom sedam
stotina ljudi, koji mahahu maèem, da
prodru kroz vojsku cara Edomskoga, ali
ne mogoše.
27 Tada uze sina svojega prvenca koji
šæaše biti car na njegovo mjesto, i prinese
ga na žrtvu paljenicu na zidu. Tada se
podiže veliki gnjev na Izrailja, te otidoše
odande i vratiše se u svoju zemlju.

4

1 A jedna izmeðu žena sinova proroèkih
povika k Jelisiju govoreæi: sluga tvoj,
muž moj, umrije, i ti znaš da se sluga tvoj
bojao Gospoda; pa sada doðe rukodavalac
da mi uzme dva sina u roblje.
2 A Jelisije joj reèe: što æu ti? kaži mi
šta imaš u kuæi? A ona reèe: sluškinja
tvoja nema u kuæi ništa do sudiæ ulja.
3 A on joj reèe: idi, išti u naruè
praznijeh sudova u svijeh susjeda svojih,
nemoj malo da išteš.
4 Pa otidi, i zatvori se u kuæu sa
sinovima svojim, pa onda naljevaj u sve
sudove, i kad se koji napuni, kaži neka
uklone.
5 I ona otide od njega, i zatvori se u
kuæu sa sinovima svojim; oni joj do-
davahu a ona naljevaše.
6 A kad se sudovi napuniše, ona reèe
sinu svojemu: daj još jedan sud. A on joj
reèe: nema više. Tada stade ulje.
7 Potom ona otide i kaza èovjeku
Božijemu; a on joj reèe: idi, prodaj ulje,
i oduži se; a što preteèe, onijem se hrani
sa svojim sinovima.
8 Poslije toga jednom iðaše Jelisije kroz
Sunam, a ondje bijaše bogata žena, koja

ga ustavi da jede hljeba; i od tada kad god prolažaše, uvraæaše se k njoj da jede hljeba.
9 I ona reèe mužu svojemu: gle, vidim da je svet èovjek Božji ovaj što sve prolazi ovuda.
10 Da naèinimo malu klijet, i da mu namjestimo postelju i sto i stolicu i svijetnjak, pa kad doðe k nama, neka se tu skloni.
11 Potom on doðe jednom onamo, i ušav u klijet poèinu ondje.
12 I reèe momku svojemu Gijeziju: zovi Sunamku. I on je dozva; i ona stade pred njim.
13 I on reèe Gijeziju: kaži joj: eto staraš se za nas svakojako; šta hoæeš da ti uèinim? imaš li što da govorim caru ili vojvodi? A ona reèe: ja živim usred svojega naroda.
14 A on reèe: šta bih joj dakle uèinio? A Gijezije reèe: eto nema sina, a muž joj je star.
15 A on reèe: zovi je. I on je dozva, i ona stade na vratima.
16 A on reèe: do godine u ovo doba grliæeš sina. A ona reèe: nemoj gospodaru moj, èovjeèe Božji, nemoj varati sluškinje svoje.
17 I zatrudnje žena, i rodi sina druge godine u isto doba, kao što joj reèe Jelisije.
18 I dijete odraste. I jednom izide k ocu svojemu k žeteocima;
19 I reèe ocu svojemu: jaoh glava, jaoh glava! A on reèe momku: nosi ga materi.
20 I on ga uze i odnese materi njegovoj, i leža na krilu njezinu do podne, pa umrije.
21 Tada otide ona gore, i namjesti ga u postelju èovjeka Božijega, i zatvorivši ga izide.
22 Potom viknu muža svojega i reèe mu: pošlji mi jednoga momka i jednu magaricu da otrèim do èovjeka Božijega i da se vratim.
23 A on reèe: zašto danas hoæeš da ideš k njemu? niti je mladina ni subota. A ona reèe: ne brini se.
24 I ona osamarivši magaricu reèe momku svojemu: vodi i idi i nemoj zastajati mene radi na putu dokle ti ne kažem.
25 Tako pošavši doðe k èovjeku Božijemu na goru Karmilsku. A kad je èovjek Božji ugleda gdje ide k njemu, reèe Gijeziju sluzi svojemu: evo Sunamke.
26 Trèi sad pred nju i reci joj: jesi li zdravo? je li zdravo muž tvoj? je li zdravo sin tvoj? A ona reèe: zdravo smo.
27 A kad doðe k èovjeku Božijemu na goru, zagrli mu noge, a Gijezije pristupi da je otjera; ali èovjek Božji reèe: ostavi je, jer joj je duša u jadu, a Gospod sakri od mene i ne javi mi.
28 A ona reèe: jesam li iskala sina od gospodara svojega? nijesam li kazala: nemoj me varati?
29 A on reèe Gijeziju: opaši se i uzmi štap moj u ruku, pa idi; ako sretneš koga, nemoj ga pozdravljati, i ako te ko pozdravi, nemoj mu odgovarati, i metni moj štap na lice djetetu.
30 A mati djetinja reèe: tako da je živ Gospod i tako da je živa duša tvoja, neæu te se ostaviti. Tada on usta i poðe za njom.
31 A Gijezije otide naprijed i metnu štap na lice djetetu, ali ne bi glasa ni osjeæanja. Tada se vrati preda nj, i javi mu govoreæi: ne probudi se dijete.
32 I Jelisije uðe u kuæu, i gle, dijete mrtvo leži na njegovoj postelji.
33 I ušav zatvori se s djetetom, i pomoli se Gospodu.
34 Potom stade na postelju i leže na dijete metnuv usta svoja na usta djetetu, i oèi svoje na oèi njegove, i dlanove svoje na njegove dlanove, i pruži se nad njim, te se zagrija tijelo djetetu.
35 Potom usta, i prijeðe po kuæi jednom tamo i jednom amo, potom otide opet i pruži se nad djetetom. I kihnu dijete sedam puta, i otvori dijete oèi svoje.
36 Tada dozva Gijezija i reèe mu: zovi Sunamku. I on je dozva, te doðe k njemu. I on joj reèe: uzmi sina svojega.
37 I ona ušavši pade k nogama njegovijem, i pokloni mu se do zemlje, i uzevši sina svojega otide.
38 Potom vrati se Jelisije u Galgal. A bijaše glad u onoj zemlji, i sinovi proroèki sjeðahu pred njim; a on reèe momku svojemu: pristavi veliki lonac i skuhaj

zelja sinovima proroèkim.
39 A jedan otide u polje da nabere zelja, i naðe divlju lozu i nabra s nje divljih tikvica pun plašt, i došavši sasijeèe ih u lonac gdje bješe zelje, jer ih ne poznavahu.
40 I usuše ljudma da jedu; a kad stadoše jesti onoga zelja, povikaše govoreæi: smrt je u loncu, èovjeèe Božji! I ne mogahu jesti.
41 A on reèe: donesite brašna. I sasu brašno u lonac, i reèe: uspi ljudma, neka jedu. I ne bi više nikakoga zla u loncu.
42 A doðe neko iz Val-Salise, i donese èovjeku Božijemu hljeba od prvina, dvadeset hljebova jeèmenijeh, i novijeh zrna u klasu. A on reèe: postavi narodu, neka jedu.
43 A sluga mu reèe: kako æu to postaviti pred sto ljudi? Opet reèe: postavi narodu, neka jedu; jer je tako kazao Gospod: ješæe, i preteæi æe.
44 A on im postavi, te jedoše; i preteèe po rijeèi Gospodnjoj.

5

1 I bješe Neman vojvoda cara Sirskoga èovjek velik u gospodara svojega i u èasti, jer preko njega saèuva Gospod Siriju; ali taj veliki junak bješe gubav.
2 A iz Sirije izide èeta i zarobi u zemlji Izrailjskoj malu djevojku, te ona služaše ženu Nemanovu.
3 I ona reèe svojoj gospoði: o da bi moj gospodar otišao k proroku u Samariji! on bi ga oprostio od gube.
4 Tada on otide k svome gospodaru i javi mu govoreæi: tako i tako kaže djevojka iz zemlje Izrailjske.
5 A car Sirski reèe mu: hajde idi, a ja æu poslati knjigu caru Izrailjevu. I on otide, i ponese deset talanata srebra i šest tisuæa sikala zlata i desetore stajaæe haljine.
6 I odnese knjigu caru Izrailjevu, koja ovako govoraše: eto, kad ti doðe ova knjiga, znaj da šaljem k tebi Nemana slugu svojega da ga oprostiš gube.
7 A kad car Izrailjev proèita knjigu, razdrije haljine svoje i reèe: zar sam ja Bog da mogu ubiti i povratiti život, te šalje k meni da oprostim èovjeka gube? Pazite i vidite kako traži zadjevice sa mnom.
8 A kad èu Jelisije èovjek Božji da je car Izrailjev razdro haljine svoje, posla k caru i poruèi: zašto si razdro haljine svoje? neka doðe k meni, da pozna da ima prorok u Izrailju.
9 I tako doðe Neman s konjma i kolima svojim, i stade na vratima doma Jelisijeva.
10 A Jelisije posla k njemu i poruèi: idi i okupaj se sedam puta u Jordanu, i ozdraviæe tijelo tvoje, i oèistiæeš se.
11 Tada se rasrdi Neman i poðe govoreæi: gle! ja mišljah, on æe izaæi k meni, i staæe, i prizvaæe ime Gospoda Boga svojega, i metnuti ruku svoju na mjesto, i oèistiti gubu.
12 Nijesu li Avana i Farfar vode u Damasku bolje od svijeh voda Izrailjskih? ne bih li se mogao u njima okupati i oèistiti? I okrenuvši se otide gnjevan.
13 Ali sluge njegove pristupivši rekoše mu govoreæi: oèe, da ti je kazao prorok što veliko, ne bi li uèinio? a zašto ne bi kad ti reèe: okupaj se, pa æeš se oèistiti?
14 I tako siðe, i zaroni u Jordan sedam puta po rijeèi èovjeka Božijega, i tijelo njegovo posta kao u maloga djeteta, i oèisti se.
15 Tada se vrati k èovjeku Božijemu sa pratnjom svojom, i došav stade pred njim, i reèe: evo sad vidim da nema Boga nigdje na zemlji do u Izrailju. Nego uzmi dar od sluge svojega.
16 Ali on reèe: tako da je živ Gospod, pred kojim stojim, neæu uzeti. I on navaljivaše na nj da uzme; ali on ne htje.
17 Tada reèe Neman: kad neæeš, a ono neka se da sluzi tvojemu ove zemlje koliko mogu ponijeti dvije mazge. Jer sluga tvoj neæe više prinositi žrtava paljenica ni drugih žrtava drugim bogovima, nego Gospodu.
18 A Gospod neka oprosti ovo sluzi tvojemu: kad gospodar moj uðe u dom Rimonov da se pokloni ondje, pa se prihvati za moju ruku, da se i ja poklonim u domu Rimonovu, neka oprosti Gospod sluzi tvojemu kad se tako poklonim u domu Rimonovu.
19 A on mu reèe: idi s mirom. I on otide

od njega, i prijeđe jedno potrkalište.
20 Tada reèe Gijezije sluga Jelisija èovjeka Božijega: gle, gospodar moj ne htje primiti iz ruku toga Nemana Sirca što bješe donio. Ali tako da je živ Gospod, potrèaæu za njim i uzeæu što od njega.
21 I Gijezije otrèa za Nemanom. A kad ga vidje Neman gdje trèi za njim, skoèi s kola svojih i srete ga, pa mu reèe: je li dobro?
22 A on reèe: dobro je. Gospodar moj posla me da ti kažem: evo, baš sad doðoše k meni dva mladiæa iz gore Jefremove, proroèki sinovi, daj za njih talanat srebra i dvoje stajaæe haljine.
23 A Neman reèe: uzmi i dva talanta. I natjera ga; i sveza dva talanta srebra u dva toboca, i dvoje stajaæe haljine, i dade dvojici momaka svojih, da nose pred njim.
24 A on kad doðe na brdo, uze iz ruku njihovijeh i ostavi u jednoj kuæi, a ljude otpusti, te otidoše.
25 Potom došavši stade pred gospodarom svojim. A Jelisije mu reèe: otkle Gijezije? A on reèe: nije išao sluga tvoj nikuda.
26 Ali mu on reèe: zar srce moje nije išlo onamo kad se èovjek vrati s kola svojih preda te? Zar je to bilo vrijeme uzimati srebro i uzimati haljine, maslinike, vinograde, ovce, goveda, sluge i sluškinje?
27 Zato guba Nemanova neka prione za te i za sjeme tvoje dovijeka. I otide od njega gubav, bio kao snijeg.

6

1 A sinovi proroèki rekoše Jelisiju: gle, mjesto gdje sedimo pred tobom tijesno nam je.
2 Nego hajde da otidemo na Jordan, pa da uzmemo ondje svaki po brvno i naèinimo ondje mjesto gdje æemo boraviti. A on reèe: idite.
3 A jedan reèe: budi voljan, poði i ti sa slugama svojim. A on reèe: hoæu.
4 I tako poðe s njima. I došavši na Jordan sjekoše drva.
5 A kad jedan od njih sijecijaše drvo, pade mu sjekira u vodu; a on povika govoreæi: avaj gospodaru, još je u naruè uzeta.
6 A èovjek Božji reèe mu: gdje je pala? A kad mu pokaza mjesto, on otsijeèe drvo i baci ga onamo, i uèini te sjekira ispliva.
7 A on reèe: uzmi je. I èovjek pruži ruku, te je uze.
8 A kad car Sirski vojevaše na Izrailja, vijeæaše sa slugama svojim, i reèe: tu i tu neka stane vojska moja.
9 A èovjek Božji posla k caru Izrailjevu i poruèi: èuvaj se da ne ideš onuda, jer su ondje Sirci u zasjedi.
10 I car Izrailjev posla na ono mjesto, za koje reèe èovjek Božji i opomenu ga, te se èuvaše. I to ne bi jedanput ni dva puta.
11 I smuti se srce caru Sirskom zato, i sazvavši sluge svoje reèe im: hoæete li mi kazati ko od naših dokazuje caru Izrailjevu?
12 A jedan od sluga njegovijeh reèe mu: niko, care gospodaru moj; nego Jelisije prorok u Izrailju dokazuje caru Izrailjevu rijeèi koje govoriš u ložnici svojoj.
13 Tada reèe: idite, vidite gdje je, da pošljem da ga uhvate. I javiše mu govoreæi: eno ga u Dotanu.
14 I posla onamo konje i kola s velikom vojskom; i oni došavši noæu opkoliše grad.
15 A ujutru sluga èovjeka Božijega ustavši izide, a to vojska oko grada i konji i kola. I reèe mu sluga: jaoh gospodaru, šta æemo sad?
16 A on mu reèe: ne boj se, jer je više naših nego njihovijeh.
17 I pomoli se Jelisije govoreæi: Gospode, otvori mu oèi da vidi. I Gospod otvori oèi momku, te vidje, a to gora puna konja i kola ognjenijeh oko Jelisija.
18 A kad poðoše Sirci k njemu, pomoli se Jelisije Gospodu i reèe: oslijepi ovaj narod. I oslijepi ih po rijeèi Jelisijevoj.
19 Tada im reèe Jelisije: nije ovo put, nije ovo grad; hodite za mnom i odvešæu vas èovjeku kojega tražite. I odvede ih u Samariju.
20 A kad doðoše u Samariju, reèe Jelisije: Gospode, otvori im oèi da vide. I Gospod im otvori oèi, i vidješe, a to bijahu usred Samarije.
21 A car Izrailjev reèe Jelisiju kad ih

ugleda: hoæu li biti, hoæu li biti, oèe moj?
22 A on reèe: nemoj biti; eda li æeš one
pobiti koje zarobiš maèem svojim i lukom
svojim? Iznesi im hljeba i vode neka
jedu i piju, pa onda neka idu gospodaru
svojemu.
23 I ugotovi im gozbu veliku, te jedoše
i piše; pa ih otpusti, a oni otidoše gospo-
daru svojemu; i od tada ne dolaziše èete
Sirske u zemlju Izrailjevu.
24 A poslije toga Ven-Adad car Sirski
skupi svu vojsku svoju, i izide i opkoli
Samariju.
25 I nasta velika glad u Samariji, jer
gle, bješe opkoljena toliko da glava maga-
reæa bijaše za osamdeset sikala srebra, a
èetvrt kava golubinjega kala za pet sikala
srebra.
26 I kad car iðaše po zidovima, jedna
žena povika k njemu govoreæi: pomagaj,
care gospodaru!
27 A on reèe: Gospod ti ne pomaže, kako
æu ti ja pomoæi? s gumna li, ili iz kace?
28 Još joj reèe car: što ti je? A ona reèe:
ova žena reèe mi: daj sina svoga da ga
pojedemo danas, a sjutra æemo pojesti
moga sina.
29 I skuhasmo sina mojega i pojedosmo
ga, a sjutradan rekoh joj: daj sina svojega
da ga pojedemo. Ali ona sakri svoga sina.
30 A kad car èu rijeèi ženine, razdrije
haljine svoje; i kad iðaše po zidu, vidje
narod gdje kostrijet bijaše ozdo na tijelu
njegovu.
31 Tada reèe car: tako da mi uèini Bog
i tako da doda, ako glava Jelisija sina
Safatova ostane danas na njemu.
32 A Jelisije sjeðaše u svojoj kuæi, i
starješine sjeðahu kod njega. I posla car
jednoga od onijeh što stajahu pred njim; a
dok još ne doðe poslani k njemu, on reèe
starješinama: vidite li gdje onaj krvnièki
sin posla da mi otsijeèe glavu? Gledajte
kad doðe poslani, zaključajte vrata, i
odbijte ga od vrata; eto, i bahat nogu
gospodara njegova za njim.
33 I dok još govoraše s njima, gle,
poslani doðe k njemu, i reèe; gle, ovo je
zlo od Gospoda; èemu æu se još nadati od
Gospoda?

7

1 Tada reèe Jelisije: èujte rijeè Gospod-
nju: tako veli Gospod: sjutra æe u ovo
doba biti mjera bijeloga brašna za sikal
a dvije mjere jeèma za sikal na vratima
Samarijskim.
2 A vojvoda, na kojega se ruku car
naslanjaše, odgovori èovjeku Božijemu i
reèe: da Gospod naèini okna na nebu, bi
li moglo to biti? A Jelisije reèe: eto, ti æeš
vidjeti svojim oèima, ali ga neæeš jesti.
3 A bijahu na vratima èetiri èovjeka
gubava, i rekoše jedan drugomu: što
sjedimo ovdje da umremo?
4 Da reèemo: da uðemo u grad, glad
je u gradu, te æemo umrijeti ondje: a
da ostanemo ovdje, opet æemo umrijeti;
nego hajde da uskoèimo u oko Sirski: ako
nas ostave u životu, ostaæemo u životu,
ako li nas pogube, poginuæemo.
5 I tako ustavši u sumrak poðoše u oko
Sirski, i doðoše do kraja okola Sirskoga, i
gle, ne bješe nikoga.
6 Jer Gospod uèini te se u okolu Sirskom
èu lupa kola i konja i velike vojske, te
rekoše jedan drugomu: eto car je Izrailjev
najmio na nas careve Hetejske i careve
Misirske da udare na nas.
7 Te se podigoše i pobjegoše po mraku
ostavivši šatore svoje i konje svoje i
magarce svoje i oko kao što je bio, i
pobjegoše radi duša svojih.
8 Pa kad doðoše gubavci na kraj okola,
uðoše u jedan šator, i najedoše se i napiše
se, i pokupiše iz njega srebro i zlato i
haljine, i otidoše te sakriše. Pa se vratiše
i uðoše u drugi šator, pa pokupiše i iz
njega, i otidoše te sakriše.
9 Tada rekoše meðu sobom: ne radimo
dobro; ovaj je dan dan dobrijeh glasova;
a mi šutimo. Ako ušèekamo do zore,
stignuæe nas bezakonje. Zato sada hajde
da idemo i javimo domu carevu.
10 I tako došavši dozvaše vratara grad-
skoga i kazaše mu govoreæi: idosmo u
oko Sirski, i gle, nema nikoga, ni glasa
èovjeèijega; nego konji povezani i mag-
arci povezani, i šatori kako su bili.
11 A on dozva ostale vratare, i javiše u
dom carev.

12 A car ustavši po noæi reèe slugama svojim: kazaæu vam sada šta su nam uèinili Sirci. Znadu da gladujemo, zato otidoše iz okola da se sakriju u polju govoreæi: kad izidu iz grada, pohvataæemo ih žive i uæi æemo u grad.
13 A jedan od sluga njegovijeh odgovori i reèe: da uzmemo pet ostalijeh konja što još ima u gradu; gle, to je sve što je ostalo od mnoštva konja Izrailjskih; to je sve što nije izginulo od mnoštva konja Izrailjskih; da pošljemo da vidimo.
14 I uzeše dva konja kolska, koje posla car za vojskom Sirskom, govoreæi: idite i vidite.
15 I otidoše za njima do Jordana, i gle, po svemu putu bijaše puno haljina i sudova, koje pobacaše Sirci u hitnji. Tada se vratiše poslanici i javiše caru.
16 Tada izide narod i razgrabi oko Sirski; i bješe mjera bijeloga brašna za sikal, i dvije mjere jeèma za sikal, po rijeèi Gospodnjoj.
17 I car postavi na vrata onoga vojvodu, na kojega se ruku naslanjaše, a narod ga izgazi na vratima, te umrije, po rijeèi èovjeka Božijega, koju reèe kad car k njemu doðe.
18 Jer kad èovjek Božji reèe caru: dvije mjere jeèma za sikal i mjera bijeloga brašna za sikal biæe sjutra u ovo doba na vratima Samarijskim,
19 A onaj vojvoda odgovori èovjeku Božijemu govoreæi: da Gospod naèini okna na nebu, bi li moglo biti što kažeš? A Jelisije reèe: ti æeš vidjeti svojim oèima, ali ga neæeš jesti.
20 I zbi mu se to, jer ga izgazi narod na vratima, te umrije.

8

1 I govori Jelisije ženi kojoj sina povrati u život, i reèe: ustani i idi s domom svojim, i skloni se gdje možeš; jer je Gospod dozvao glad koja æe doæi i biti na zemlji sedam godina.
2 A žena usta, i uèini kako reèe èovjek Božji, jer otide s domom svojim i osta u zemlji Filistejskoj sedam godina.
3 A kad proðe sedam godina, vrati se žena iz zemlje Filistejske, i otide da moli cara za kuæu svoju i za njivu svoju.
4 A car govoraše s Gijezijem, momkom èovjeka Božijega, i reèe: pripovjedi mi sva velika djela koja je uèinio Jelisije.
5 A kad on pripovjedaše caru kako je mrtva oživio, gle, žena, kojoj je sina oživio, stade moliti cara za kuæu svoju i za njivu svoju. A Gijezije reèe: gospodaru moj, care, ovo je ona žena i ovo je sin njezin, kojega je Jelisije oživio.
6 Tada car zapita ženu, i ona mu pripovjedi. I car joj dade jednoga dvoranina i reèe mu: povrati joj sve što je njezino i sve prihode od njiva od dana kad je ostavila zemlju dori do sada.
7 Poslije toga doðe Jelisije u Damasak, a car Sirski Ven-Adad bijaše bolestan, i javiše mu govoreæi: došao je èovjek Božji ovamo.
8 A car reèe Azailu: uzmi sa sobom dar i idi na susret èovjeku Božijemu, i preko njega pitaj Gospoda hoæu li ozdraviti od ove bolesti.
9 Tada otide Azailo na susret njemu ponesavši dar, svakojakih dobrijeh stvari iz Damaska natovarenijeh na èetrdeset kamila; i došav stade pred njim i reèe: sin tvoj Ven-Adad car Sirski posla me k tebi govoreæi: hoæu li ozdraviti od ove bolesti?
10 A Jelisije mu reèe: idi, reci mu: ozdraviæeš; ali mi je Gospod pokazao da æe umrijeti.
11 I uprvši oèi u nj gledaše dugo i zaplaka se èovjek Božji.
12 A Azailo mu reèe: što plaèe gospodar moj? A on reèe: jer znam kakvo æeš zlo uèiniti sinovima Izrailjevijem, gradove æeš njihove paliti ognjem, i mladiæe æeš njihove sjeæi maèem, i djecu æeš njihovu razbijati i trudne žene njihove rastrzati.
13 A Azailo reèe: a šta je sluga tvoj, pas, da uèini tako veliku stvar? A Jelisije mu reèe: pokazao mi je Gospod da æeš ti biti car u Siriji.
14 Tada otišav od Jelisija doðe ka gospodaru svojemu; a on mu reèe: što ti reèe Jelisije? A on odgovori: reèe mi da æeš ozdraviti.

15 Ali sjutradan uze Azailo pokrivaè i zamoèivši ga u vodu prostrije mu po licu, te umrije. A na njegovo mjesto zacari se Azailo.
16 Pete godine carovanja Jorama sina Ahavova nad Izrailjem, kad Josafat bješe car Judin, poèe carovati Joram sin Josafatov car Judin.
17 Imaše trideset i dvije godine kad poèe carovati, i carova osam godina u Jerusalimu.
18 I hoðaše putem careva Izrailjevijeh, kao što je èinio dom Ahavov; jer kæi Ahavova bješe mu žena, te on èinjaše što je zlo pred Gospodom.
19 Ali Gospod ne htje zatrti Jude radi Davida sluge svojega, kao što mu bješe rekao da æe mu dati vidjelo izmeðu sinova njegovijeh dovijeka.
20 Za njegova vremena odvrže se Edom da ne bude pod Judom, i postavi cara nad sobom.
21 Zato otide Joram u Sair i sva kola njegova s njim; i usta noæu i udari na Edomce, koji ga bijahu opkolili, i na zapovjednike od kola, i pobježe narod u svoje šatore.
22 Ipak se odvrgoše Edomci da ne budu pod Judom, do današnjega dana. U isto vrijeme odmetnu se i Livna.
23 A ostala djela Joramova i sve što je èinio, nije li to zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
24 I Joram poèinu kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davidovu. A na njegovo se mjesto zacari sin njegov Ohozija.
25 Godine dvanaeste carovanja Jorama sina Ahavova nad Izrailjem poèe carovati Ohozija sin Joramov, car Judin.
26 Imaše Ohozija dvadeset i dvije godine kad se zacari, i carova godinu dana u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Gotolija, kæi Amrija cara Izrailjeva.
27 On hoðaše putem doma Ahavova, i èinjaše što je zlo pred Gospodom, kao dom Ahavov, jer bješe zet domu Ahavovu.
28 Zato poðe s Joramom sinom Ahavovijem na vojsku na Azaila cara Sirskoga u Ramot Galadski; ali Sirci razbiše Jorama.
29 I vrati se car Joram da se lijeèi u Jezraelu od rana koje mu zadaše Sirci u Rami, kad se bijaše s Azailom carem Sirskim; a Ohozija sin Joramov car Judin otide da vidi Jorama sina Ahavova u Jezraelu, jer bijaše bolestan.

9

1 A Jelisije prorok dozva jednoga izmeðu sinova proroèkih, i reèe mu: opaši se i uzmi ovu uljanicu, pa idi u Ramot Galadski.
2 I kad doðeš onamo, vidjeæeš ondje Juja sina Josafata sina Nimsijina, i ušavši izvedi ga izmeðu braæe njegove i odvedi ga u najtajniju klijet.
3 I uzmi uljanicu i izlij mu na glavu, i reci: ovako veli Gospod: pomazah te za cara nad Izrailjem. Zatijem otvori vrata i bježi, i ne zabavljaj se.
4 I otide mladiæ, momak prorokov, u Ramot Galadski.
5 I kad uðe, gle, sjeðahu vojvode; a on reèe: vojvodo, imam nešto da ti kažem. A Juj mu reèe: kome izmeðu svijeh nas? A on reèe: tebi, vojvodo.
6 Tada usta, i uðe u kuæu, a on mu izli na glavu ulje, i reèe mu: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: pomazah te za cara nad narodom Gospodnjim, Izrailjem.
7 I pobij dom Ahava gospodara svojega, jer hoæu da pokajem krv sluga svojih proroka, i krv svijeh sluga Gospodnjijeh od ruke Jezaveljine.
8 I tako æe izginuti sav dom Ahavov, i istrijebiæu Ahavu i ono što uza zid mokri, i uhvaæenoga i ostavljenoga u Izrailju.
9 I uèiniæu s domom Ahavovijem kao s domom Jerovoama sina Navatova i kao s domom Vase sina Ahijina.
10 I Jezavelju æe izjesti psi u polju Jezraelskom i neæe biti nikoga da je pogrebe. Potom otvori vrata i pobježe.
11 A Juj izide k slugama gospodara svojega, i zapitaše ga: je li dobro? što je došao taj bezumnik k tebi? A on im reèe: znate èovjeka i besjedu njegovu.
12 A oni rekoše: nije istina; kaži nam. A on im reèe: tako i tako reèe mi govoreæi: ovako veli Gospod: pomazah te za cara nad Izrailjem.

13 Tada brže uzeše svak svoju haljinu, i metnuše poda nj na najvišem basamaku, i zatrubiše u trubu i rekoše: Juj posta car.
14 Tako se pobuni Juj sin Josafata sina Nimsijina na Jorama; a Joram èuvaše Ramot Galadski sa svijem Izrailjem od Azaila cara Sirskoga.
15 A bješe se vratio car Joram da se lijeèi u Jezraelu od rana koje mu zadaše Sirci, kad se bijaše s Azailom carem Sirskim. I reèe Juj: ako vam je volja, neka niko ne izlazi iz grada da otide i javi u Jezrael.
16 I Juj sjede na kola i otide u Jezrael, jer Joram ležaše ondje; i Ohozija car Judin bješe došao da vidi Jorama.
17 A stražar koji stajaše na kuli u Jezraelu, kad ugleda ljudstvo Jujevo gdje ide, reèe: neko ljudstvo vidim. Tada reèe Joram: uzmi konjika i pošlji ga pred njih, i neka zapita: je li mir?
18 I otide konjik preda nj, i reèe: ovako veli car: je li mir? A Juj reèe: šta je tebi do mira? hajde za mnom. A stražar javi govoreæi: glasnik doðe do njih, ali se ne vraæa.
19 I posla drugoga konjika, koji kad doðe k njima reèe: ovako veli car: je li mir? A Juj reèe: šta je tebi do mira? hajde za mnom.
20 Opet javi stražar govoreæi: doðe do njih, ali se ne vraæa; a hod kao da je hod Jujev, jer ide pomamno.
21 Tada reèe Joram: preži. I upregoše u kola njegova. Tako izide Joram car Izrailjev i Ohozija car Judin, svaki na svojim kolima, i otidoše na susret Juju, i sretoše ga na njivi Navuteja Jezraeljanina.
22 I kad Joram ugleda Juja, reèe mu: je li mir, Juju? A on odgovori: kakav mir? dok je tolikoga kurvanja Jezavelje matere tvoje i èaranja njezinijeh.
23 Tada Joram okrete se i pobježe govoreæi Ohoziji: izdaja, Ohozija!
24 Ali Juj zgrabi luk svoj i ustrijeli Jorama meðu pleæi da mu strijela proðe kroz srce, te pade u kolima svojim.
25 Tada reèe Juj Vadekaru vojvodi svom: uzmi ga, i baci ga na njivu Navuteja Jezraeljanina; jer opomeni se kad ja i ti zajedno jahasmo za Ahavom ocem njegovijem, kako Gospod izreèe za nj ovo zlo:
26 Zaista, krv Navutejevu i krv sinova njegovijeh vidjeh sinoæ, reèe Gospod, i platiæu ti na ovoj njivi, reèe Gospod. Zato uzmi ga sad i baci na tu njivu po rijeèi Gospodnjoj.
27 A Ohozija car Judin vidjevši to pobježe k domu u vrtu; ali ga potjera Juj, i reèe: ubijte i toga na njegovijem kolima. I raniše ga na brdu Guru, koje je kod Ivleama. I uteèe u Megidon, i ondje umrije.
28 I sluge ga njegove metnuše na kola i odvezoše u Jerusalim, i pogreboše ga u grobu njegovu kod otaca njegovijeh u gradu Davidovu.
29 A jedanaeste godine carovanja Jorama sina Ahavova poèe carovati Ohozija nad Judom.
30 Iza toga Juj doðe u Jezrael. A Jezavelja kad èu, namaza lice svoje i nakiti glavu svoju, pa gledaše s prozora.
31 I kad Juj ulažaše na vrata, reèe ona: je li mir, Zimrije, krvnièe gospodara svojega?
32 A on pogleda na prozor i reèe: ko je sa mnom? ko? Tada pogledaše u nj dva tri dvoranina.
33 A on im reèe: bacite je dolje. I baciše je, i pršte krv njezina po zidu i po konjma, i pogazi je.
34 Potom ušavši jede i pi, pa reèe: vidite onu prokletnicu, i pogrebite je, jer je carska kæi.
35 I otidoše da je pogrebu, i ne naðoše od nje ništa do lubanju i stopala i šake.
36 I doðoše natrag i javiše, a on reèe: to je rijeè Gospodnja, koju je rekao preko sluge svojega Ilije Tesviæanina govoreæi: u polju Jezraelskom izješæe psi tijelo Jezaveljino.
37 Neka bude tijelo Jezaveljino kao gnoj na njivi u polju Jezraelskom da se ne može kazati: ovo je Jezavelja.

10

1 A Ahav imaše sedamdeset sinova u Samariji; i Juj napisa knjigu i posla je u Samariju ka glavarima Jezraelskim, starješinama i hraniteljima Ahavovijem, i reèe:

2 Kako ova knjiga doðe k vama, u kojih
su sinovi gospodara vašega i kola i konji
i grad tvrdi i oružje,
3 Gledajte koji je najbolji i najvještiji
izmeðu sinova gospodara vašega, te ga
posadite na prijesto oca njegova, i bijte se
za dom gospodara svoga.
4 Ali se oni vrlo uplašiše i rekoše: eto,
dva cara ne odolješe mu, a kako æemo
mu mi odoljeti?
5 I koji bijaše nad domom, i koji bi-
jaše nad gradom, i starješine i hran-
itelji poslaše k Juju govoreæi: mi smo
sluge tvoje, èiniæemo sve što nam kažeš;
neæemo nikoga postavljati carem; èini
što ti je volja.
6 I on im napisa drugu knjigu govoreæi:
ako ste moji i slušate mene, uzmite glave
svijeh sinova gospodara svojega i doðite k
meni sjutra u ovo doba u Jezrael. A sinovi
carevi, sedamdeset ljudi, bijahu kod najz-
natnijih graðana, koji ih hranjahu.
7 I kad im doðe ova knjiga, uzeše sinove
careve i poklaše, sedamdeset ljudi, i met-
nuvši glave njihove u kotarice poslaše mu
u Jezrael.
8 I doðe glasnik, koji mu javi govoreæi:
donesoše glave sinova carevijeh. A on
reèe: složite ih u dvije gomile na vratima,
neka stoje do sjutra.
9 A ujutru izašav stade i reèe svemu
narodu: vi nijeste krivi; eto, ja se podigoh
na gospodara svojega i ubih ga; ali ko pobi
sve ove?
10 Vidite sada da nije izostala nijedna
rijeè Gospodnja koju reèe Gospod za dom
Ahavov, nego je Gospod uèinio što je
govorio preko sluge svojega Ilije.
11 Potom pobi Juj sve koji bijahu os-
tali od doma Ahavova u Jezraelu i sve
vlastelje njegove i prijatelje njegove i
sveštenike njegove, da ne osta nijedan.
12 Potom se podiže i poðe da ide u
Samariju; i kad bijaše kod kolibe pastirske
na putu,
13 Naðe Juj braæu Ohozije cara Judina,
i reèe: ko ste? Oni rekoše: mi smo braæa
Ohozijina i idemo da pozdravimo sinove
careve i sinove carièine.
14 Tada reèe: pohvatajte ih žive. I po-
hvataše ih žive i poklaše ih na studencu
kod kolibe pastirske, njih èetrdeset, i ne
ostavi nijednoga od njih.
15 Potom otišav odande naðe Jonadava
sina Rihavova, koji ga srete. A on ga
pozdravi i reèe mu: je li srce tvoje pravo
kao što je moje srce prema tvome? A
Jonadav odgovori: jest. Ako jest, odgovori
Juj, daj mi ruku. I dade mu ruku; a on ga
uze k sebi u kola.
16 I reèe: hajde sa mnom, i vidi moju
revnost za Gospoda. I odvezoše ga na
njegovijem kolima.
17 I kad doðe u Samariju, pobi sve što
bješe ostalo od doma Ahavova u Samariji
dokle ga ne istrijebi po rijeèi koju Gospod
reèe Iliji.
18 Potom sabra Juj sav narod i reèe
mu: Ahav je malo služio Valu, Juj æe mu
služiti više.
19 Zato dozovite mi sve proroke Valove,
sve sluge njegove i sve sveštenike nje-
gove, nijedan da ne izostane, jer veliku
žrtvu hoæu da prinesem Valu; ko ne
doðe, poginuæe. A Juj èinjaše tako iz
prijevare hoteæi pobiti sluge Valove.
20 I reèe Juj: svetkujte svetkovinu Valu.
I oglasiše je.
21 I posla Juj po svemu Izrailju, te
doðoše sve sluge Valove, i ne izosta ni-
jedan da ne doðe; i uðoše u kuæu Valovu,
i napuni se kuæa Valova od kraja do kraja.
22 Tada reèe onomu koji bijaše nad
riznicom: iznesi haljine svijem slugama
Valovijem. I iznese im haljine.
23 Zatijem uðe Juj s Jonadavom sinom
Rihavovijem u kuæu Valovu, i reèe
slugama Valovijem: promotrite i vidite da
nije tu s vama koji sluga Gospodnji, nego
same sluge Valove.
24 I tako uðoše da prinesu prinose i
žrtve paljenice, a Juj namjesti napolju
osamdeset ljudi, i reèe: ako uteèe koji od
ovijeh ljudi koje vam dajem u ruke, duša
æe vaša biti za dušu njegovu.
25 A kad se svrši žrtva paljenica, za-
povjedi Juj vojnicima i vojvodama: uðite,
pobijte ih, da ne izaðe nijedan. I tako
ih pobiše oštrijem maèem i pobacaše ih
vojnici i vojvode; potom otidoše u svaki
grad gdje bješe kuæa Valova.

26 I izbaciše likove iz kuæe Valove, i spališe ih.
27 I izlomiše lik Valov i raskopaše kuæu Valovu, i od nje naèiniše prohode do današnjega dana.
28 Tako Juj istrijebi Vala iz Izrailja.
29 Ali ne otstupi Juj od grijehova Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja, od zlatnijeh telaca, koji bijahu u Vetilju i u Danu.
30 A Gospod reèe Juju: što si dobro svršio što je pravo preda mnom, i što si uèinio domu Ahavovu sve što mi je bilo u srcu, zato æe sinovi tvoji sjedjeti na prijestolu Izrailjevu do èetvrtoga koljena.
31 Ali Juj ne pažaše da hodi po zakonu Gospoda Boga Izrailjeva svijem srcem svojim, ne otstupi od grijehova Jerovoamovijeh, kojima navede na grijeh Izrailja.
32 U to vrijeme poèe Gospod krnjiti Izrailja, jer ih pobi Azailo po svijem meðama Izrailjevim.
33 Od Jordana k istoku sunèanom, svu zemlju Galadsku, Gadovu i Ruvimovu i Manasijinu, od Aroira na potoku Arnonu, i Galad i Vasan.
34 A ostala djela Jujeva i sve što je èinio, i sva junaštva njegova, nijesu li zapisana u dnevniku careva Izrailjevijeh?
35 I poèinu Juj kod otaca svojih, i pogreboše ga u Samariji; a na njegovo se mjesto zacari Joahaz sin njegov.
36 A carova Juj nad Izrailjem u Samariji dvadeset i osam godina.

11

1 A Gotolija mati Ohozijina vidjevši da joj pogibe sin usta i pobi sav rod carski.
2 Ali Josaveja kæi cara Jorama sestra Ohozijina, uze Joasa sina Ohozijina, i ukrade ga izmeðu sinova carevijeh, koje ubijahu, i s dojkinjom njegovom sakri ga od Gotolije u ložnicu, te ne pogibe.
3 I bi sakriven s njom u domu Gospodnjem šest godina, a Gotolija carovaše u zemlji.
4 A sedme godine posla Jodaj i dozva stotinike i vojvode i vojnike, i uvede ih k sebi u dom Gospodnji, i uhvati vjeru s njima, i zakle ih u domu Gospodnjem, i pokaza im sina careva.
5 I zapovjedi im govoreæi: ovo uèinite: vas treæina, koji dolazite u subotu, neka èuvaju stražu u dvoru carskom.
6 A treæina neka bude na vratima Surskim, a treæina na vratima koja su iza vojnika; i èuvajte dom od sile.
7 A dva dijela vas svijeh koji odlaze u subotu neka èuvaju stražu u domu Gospodnjem oko cara.
8 I opkolite cara svaki sa svojim oružjem u ruci, i ko bi navalio meðu vrste neka se pogubi, i budite s carem kad stane izlaziti i ulaziti.
9 I stotinici uèiniše sve kako zapovjedi Jodaj sveštenik; i uzeše svaki svoje ljude koji dolažahu u subotu s onima koji odlažahu u subotu, i doðoše k sveštенiku Jodaju.
10 I sveštenik dade stotinicima koplja i štitove cara Davida, što bijahu u domu Gospodnjem.
11 I vojnici stadoše svaki sa svojim oružjem u ruci od desne strane doma do lijeve strane doma prema oltaru i prema domu oko cara.
12 Tada izvede sina careva, i metnu mu vijenac na glavu, i dade mu svjedoèanstvo, i postaviše ga carem, i pomazaše ga, i pljeskajuæi rukama govorahu: da živi car!
13 A kad Gotolija èu viku naroda, koji se stjecaše, doðe k narodu u dom Gospodnji;
14 I pogleda, i gle, car stajaše kod stupa po obièaju, i knezovi i trube oko cara, i sav narod iz zemlje radovaše se, i trube trubljahu. Tada Gotolija razdrije haljine svoje i povika: buna! buna!
15 A sveštenik Jodaj zapovjedi stotinicima koji bijahu nad vojskom, i reèe im: izvedite je iz vrsta napolje, i ko poðe za njom pogubite ga maèem; jer reèe sveštenik: da ne pogine u domu Gospodnjem.
16 I naèiniše joj mjesto; i kad doðe na put kojim se ide u dom carski konjskim vratima, ondje je ubiše.
17 Tada Jodaj uèini zavjet izmeðu Gospoda i cara i naroda da æe biti narod Gospodnji, takoðer i izmeðu cara i nar-

oda.
18 Potom sav narod zemaljski otide
u dom Valov, i raskopaše dom i oltar,
i izlomiše likove njegove sasvijem; a
Matana sveštenika Valova ubiše pred
oltarima. A sveštenik opet uredi službu
u domu Gospodnjem.
19 I uze stotinike i vojvode i vojnike i
sav narod zemaljski, i izvedoše cara iz
doma Gospodnjega, i uðoše u dom carski
putem na vrata vojnièka. I sjede na carski
prijesto.
20 I radovaše se sav narod zemaljski, i
grad se umiri pošto Gotoliju ubiše maèem
kod carskoga doma.
21 Joasu bješe sedam godina kad se
zacari.

12

1 Sedme godine Jujeve poèe carovati
Joas, i carova èetrdeset godina u Jerusal-
imu. Materi mu bješe ime Sivija iz
Virsaveje.
2 I èinjaše Joas što je pravo pred
Gospodom dokle ga god uèaše sveštenik
Jodaj.
3 Ali visine ne biše oborene; narod još
prinošaše žrtve i kaðaše na visinama.
4 I Joas reèe sveštenicima: sav novac
posveæeni, što se donosi u dom Gospod-
nji, novac onijeh koji idu u broj, i novac
od ucjene svaèije, i sav novac što ko
donosi od svoje volje u dom Gospodnji,
5 Neka sveštenici uzimaju, svaki od
svojega poznanika, i oni neka opravljaju
što je trošno u domu gdje se god naðe da
treba opraviti.
6 Ali do godine dvadeset treæe
carovanja Joasova sveštenici još ne
opraviše što bijaše trošno u domu.
7 Tada car Joas dozva Jodaja sveštenika
i ostale sveštenike, i reèe im: zašto ne
opravljate što je trošno u domu? Otsele
ne uzimajte novaca od svojih poznanika,
jer treba da vratite da se opravi što je
trošno u domu.
8 I sveštenici pristaše da ne uzimaju
novaca od naroda i da ne opravljaju što
je trošno u domu.
9 Tada sveštenik Jodaj uze jedan
kovèeg, i proreza rupu na zaklopcu, i
metnu ga kod oltara s desne strane kako
se ulazi u dom Gospodnji; i sveštenici koji
èuvahu vrata metaše u nj sve novce koji
se donošahu u dom Gospodnji.
10 A kad viðahu da ima mnogo novaca
u kovèegu, tada dolažaše pisar carev
s poglavarom sveštenièkim, i izbrojivši
svezivahu novce koji bi se našli u domu
Gospodnjem.
11 Potom davahu gotove novce onima
koji upravljahu poslom i starahu se za
dom Gospodnji, a oni ih izdavahu drvod-
jeljama i poslenicima koji opravljahu dom
Gospodnji,
12 I zidarima i kamenarima, i da se
dobavlja drvo i tesano kamenje, da se
opravi što bješe trošno u domu Gospod-
njem, i da se dobavi sve što trebaše da se
opravi dom.
13 Ali novcima koji se donošahu u dom
Gospodnji ne graðahu èaša srebrnijeh za
dom Gospodnji, ni viljušaka, ni kotliæa,
ni truba, niti kakih sudova zlatnijeh ni
srebrnijeh;
14 Nego ih davahu onima koji bijahu
nad poslom da se opravi za njih dom
Gospodnji.
15 I ne tražahu raèuna od ljudi kojima
predavahu novce da izdaju poslenicima,
jer vjerno raðahu.
16 Novci za prijestup i novci za grijehe
ne donošahu se u dom Gospodnji; pri-
padahu sveštenicima.
17 Tada izide Azailo car Sirski, i udari
na Gat i uze ga; potom se okrete Azailo
da ide na Jerusalim.
18 A Joas car Judin uze sve posveæene
stvari, što Josafat i Joram i Ohozija oci
njegovi carevi Judini bijahu posvetili, i
sve što sam bješe posvetio, i sve zlato što
se naðe u riznicama doma Gospodnjega i
doma careva, i posla Azailu caru Sirskom;
i tako otide od Jerusalima.
19 A ostala djela Joasova i sve što je
èinio, nije li to zapisano u dnevniku
careva Judinijeh?
20 A sluge njegove podigoše se i
pobuniše se, i ubiše Joasa u domu Milonu,
kuda se ide u Silu.
21 Joazahar sin Simeatov i Jozavad sin

Somirov, sluge njegove, ubiše ga, te umrije; i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u gradu Davidovu; a na njegovo mjesto zacari se Amasija sin njegov.

13

1 Godine dvadeset treæe carovanja Joasa sina Ohozijina nad Judom zacari se Joahaz sin Jujev nad Izrailjem u Samariji, i carova sedamnaest godina.

2 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, jer hođaše za grijesima Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja i ne otstupi od njih.

3 Zato se razgnjevi Gospod na Izrailja i dade ih u ruke Azailu caru Sirskom i u ruke Ven-Adadu sinu Azailovu za sve ono vrijeme.

4 Ali se Joahaz pomoli Gospodu, i Gospod ga usliši, jer vidje nevolju Izrailjevu, kako ih muèi car Sirski.

5 I dade Gospod Izrailju izbavitelja, te se oprostiše ruke Sirske, i življahu sinovi Izrailjevi u šatorima svojim kao prije.

6 Ali ne otstupiše od grijehova doma Jerovoamova kojima na grijeh navede Izrailja, nego hodiše u njima, i sam lug još stajaše u Samariji.

7 A ne osta Joahazu naroda više od pedeset konjika i deset kola i deset tisuæa pješaka; nego ih pobi car Sirski i satr ih, te biše kao prah kad se vrše.

8 A ostala djela Joahazova i sve što je èinio, i junaštva njegova, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

9 I poèinu Joahaz kod otaca svojih, i pogreboše ga u Samariji; a na mjesto njegovo zacari se Joas sin njegov.

10 Godine trideset sedme carovanja Joasova nad Judom zacari se Joas sin Joahazov nad Izrailjem u Samariji, i carova šesnaest godina.

11 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, ne otstupi ni od jednoga grijeha Jerovoama sina Navatova, koji navede Izrailja na grijeh, nego u njima hođaše.

12 A ostala djela Joasova, i sve što je èinio, i junaštva njegova, kako je vojevao s Amasijom carem Judinijem, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

13 I poèinu Joas kod otaca svojih, a Jerovoam sjede na prijesto njegov; i pogreboše Joasa u Samariji kod careva Izrailjevijeh.

14 A Jelisije razbolje se od bolesti, od koje i umrije; i Joas car Izrailjev doðe k njemu, i plaèuæi pred njim govoraše: oèe moj, oèe moj, kola Izrailjeva i konjici njegovi!

15 A Jelisije mu reèe: uzmi luk i strijele. I on uze luk i strijele.

16 Tada reèe caru Izrailjevu: nategni luk rukom svojom. I nateže luk rukom svojom. A Jelisije metnu ruke svoje caru na ruke.

17 I reèe: otvori prozor s istoka. I otvori, a Jelisije reèe: pusti strijelu. I on pusti strijelu, a Jelisije reèe: strijela izbavljenja Gospodnjega, strijela izbavljenja od Siraca; jer æeš pobiti Sirce u Afeku, i satræeš ih.

18 Još reèe: uzmi strijele. I uze, a on reèe caru Izrailjevu: udari u zemlju. I udari tri puta, pa stade.

19 Tada se rasrdi na nj èovjek Božji i reèe: da si udario pet puta ili šest puta, tada bi pobio Sirce sasvijem; a sada æeš ih samo tri puta razbiti.

20 Potom umrije Jelisije, i pogreboše ga. A druge godine udariše èete Moavske na zemlju.

21 I dogodi se kad pogrebavahu nekoga èovjeka, ugledaše èetu i baciše èovjeka u grob Jelisijev; i kad èovjek pade i dotaèe se kostiju Jelisijevih, oživje i usta na noge svoje.

22 A Azailo car Sirski muèaše Izrailja svega vijeka Joahazova.

23 Ali se Gospodu sažali za njima i smilova se na njih i pogleda na njih zavjeta radi svojega s Avramom, Isakom i Jakovom, i ne htje ih istrijebiti i ne odvrže ih od sebe do sada.

24 I umrije Azailo car Sirski, i na njegovo se mjesto zacari Ven-Adad sin njegov.

25 A Joas sin Joahazov povrati iz ruke Ven-Adada sina Azailova gradove koje bješe Azailo uzeo ratom Joahazu ocu njegovu; tri puta ga razbi Joas, i povrati gradove Izrailjeve.

14

1 Druge godine carovanja Joasa sina
Joahazova nad Izrailjem zacari se Amasija
sin Joasov nad Judom.
2 Bijaše mu dvadeset i pet godina kad
poèe carovati, i carova dvadeset i devet
godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime
Joadana, iz Jerusalima.
3 I èinjaše što je pravo pred Gospodom,
ali ne kao David otac njegov; sasvijem
èinjaše onako kako je èinio otac njegov
Joas.
4 Jer visine ne biše oborene: narod još
prinošaše žrtve i kađaše na visinama.
5 A kad se utvrdi carstvo u ruci njegovoj,
on pobi sluge svoje koje su ubile cara oca
njegova.
6 Ali sinova tijeh krvnika ne pobi, kao
što piše u knjizi zakona Mojsijeva, gdje je
zapovjedio Gospod govoreæi: ocevi da ne
ginu za sinove niti sinovi za oceve, nego
svaki za svoj grijeh neka gine.
7 On pobi deset tisuæa Edomaca u
slanoj dolini, i uze Selu ratom, i prozva
je Jokteil, koje osta do danas.
8 Tada posla Amasija poslanike k Joasu
sinu Joahaza sina Jujeva, caru Izrailjevu,
i reèe: doði da se ogledamo.
9 A Joas car Izrailjev posla k Amasiji
caru Judinu i poruèi mu: trn na Livanu
posla ka kedru na Livanu, i poruèi: daj
svoju kæer sinu mojemu za ženu; ali
naiðe zvijerje Livansko, i izgazi trn.
10 Pobio si Edomce, pa se ponese srce
tvoje; hvali se, i sjedi kod kuæe svoje;
zašto bi se zapletao u zlo da padneš i ti
i Juda s tobom?
11 Ali ne posluša Amasija; i podiže se
Joas car Izrailjev, i ogledaše se, on i
Amasija car Judin, u Vetsemesu Judinu.
12 Ali Judu razbi Izrailj, te pobjegoše
svaki k svojemu šatoru.
13 A Amasiju cara Judina, sina Joasa
sina Ohozijina, uhvati Joas car Izrailjev
u Vetsemesu; potom doðe u Jerusalim i
obori zid Jerusalimski od vrata Jefremovi-
jeh do vrata na uglu, èetiri stotine lakata.
14 I uze sve zlato i srebro i sve posuðe
što se naðe u domu Gospodnjem i u
riznicama doma careva, i taoce, pa se
vrati u Samariju.
15 A ostala djela Joasova, što je uèinio,
i junaštva njegova, i kako je vojevao
s Amasijom carem Judinijem, nije li to
zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?
16 I poèinu Joas kod otaca svojih, i bi
pogreben u Samariji kod careva Izrail-
jevijeh, a na njegovo se mjesto zacari
Jerovoam sin njegov.
17 Amasija pak sin Joasov car Judin
poživje petnaest godina po smrti Joasa
sina Joahazova, cara Izrailjeva.
18 A ostala djela Amasijina nijesu li
zapisana u dnevniku careva Judinijeh?
19 I digoše bunu na nj u Jerusalimu, te
pobježe u Lahis, a oni poslaše za njim u
Lahis i ubiše ga ondje.
20 A odande ga donesoše na konjma, i bi
pogreben u Jerusalimu kod otaca svojih u
gradu Davidovu.
21 Tada sav narod Judin uze Azariju,
kome bijaše šesnaest godina, i zacariše
ga na mjesto oca njegova Amasije.
22 On sazida Elat povrativ ga Judi pošto
car poèinu kod otaca svojih.
23 Godine petnaeste carovanja Amasije
sina Joasova nad Judom zacari se
Jerovoam sin Joasov nad Izrailjem u
Samariji, i carova èetrdeset i jednu
godinu.
24 I èinjaše što je zlo pred Gospodom
i ne otstupi ni od jednoga grijeha
Jerovoama sina Navatova kojima navede
na grijeh Izrailja.
25 On povrati meðe Izrailjeve od Emata
do mora uz polje, po rijeèi Gospoda Boga
Izrailjeva, koju reèe preko sluge svojega
Jone sina Amatijina, proroka iz Gatefera.
26 Jer Gospod vidje da je u ljutoj nevolji
Izrailj, i da nema ništa ni od uhvaæenoga
ni od ostavljenoga, i da nema nikoga da
pomože Izrailju.
27 I ne bješe rekao Gospod da zatre ime
Izrailjevo pod nebom; zato ih izbavi preko
Jerovoama sina Joasova.
28 A ostala djela Jerovoamova, i sve
što je èinio, i junaštva njegova, kako
je vojevao i kako je povratio Damasak i
Emat od Jude Izrailju, nije li to zapisano

u dnevniku careva Izrailjevijeh?
29 Potom poèinu Jerovoam kod otaca svojih, careva Izrailjevijeh, a na njegovo se mjesto zacari Zaharija sin njegov.

15

1 Godine dvadeset sedme carovanja Jerovoamova nad Izrailjem zacari se Azarija sin Amasijin nad Judom.
2 Bješe mu šesnaest godina kad se zacari, i carova pedeset i dvije godine u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Jeholija, iz Jerusalima.
3 On èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kao što je èinio Amasija otac njegov.
4 Ali visine ne biše oborene: narod još prinošaše žrtve i kađaše na visinama.
5 A Gospod udari cara, te bi gubav do smrti svoje; i življaše u odvojenom domu; a Jotam sin carev upravljaše dvorom i suđaše narodu u zemlji.
6 A ostala djela Azarijina i sve što je èinio, nije li to zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
7 I poèinu Azarija kod otaca svojih, i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Jotam sin njegov.
8 Trideset osme godine carovanja Azarijina nad Judom zacari se Zaharija sin Jerovoamov nad Izrailjem u Samariji, i carova šest mjeseca.
9 I èinjaše što je zlo pred Gospodom kao što su èinili oci njegovi; ne otstupi od grijehova Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja.
10 I pobuni se na nj Salum sin Javisov, i ubi ga pred narodom i pogubi ga, i zacari se na njegovo mjesto.
11 A ostala djela Zaharijina, eno zapisana su u dnevniku careva Izrailjevijeh.
12 To je rijeè Gospodnja koju reèe Juju govoreæi: sinovi tvoji do èetvrtoga koljena sjedeæe na prijestolu Izrailjevu. I zbi se tako.
13 Salum sin Javisov zacari se trideset devete godine carovanja Ozijina nad Judom, a carova mjesec dana u Samariji.
14 Jer Menajim sin Gadijev iz Terse podiže se i doðe u Samariju i ubi Saluma sina Javisova u Samariji, i pogubi ga, i zacari se na njegovo mjesto.
15 A ostala djela Salumova i buna koju podiže, eto, to je zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh.
16 Tada Menajim raskopa Tapsu i pobi sve koji bijahu u njoj i u međama njezinijem od Terse, jer mu ne otvoriše, zato ih pobi i sve trudne žene njihove raspori.
17 Godine trideset devete carovanja Azarijina nad Judom zacari se Menajim sin Gadijev nad Izrailjem, i carova deset godina u Samariji.
18 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, ne otstupi svega vijeka svojega od grijehova Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja.
19 Tada Ful car Asirski udari na zemlju, a Menajim dade Fulu tisuæu talanata srebra da bi mu pomogao da utvrdi carstvo u svojoj ruci.
20 A te novce uze Menajim od Izrailja, od svijeh bogatijeh ljudi, da ih da caru Asirskom, od svakoga po pedeset sikala. Tako se vrati car Asirski, i ne zabavi se ondje u zemlji.
21 A ostala djela Menajimova i što je god èinio, nije li zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?
22 I poèinu Menajim kod otaca svojih, a na njegovo se mjesto zacari Fakija sin njegov.
23 Godine pedesete carovanja Azarijina nad Judom zacari se Fakija sin Menajimov nad Izrailjem u Samariji, i carova dvije godine.
24 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, ne otstupi od grijehova Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja.
25 I pobuni se na nj Fekaj sin Remalijin, vojvoda njegov, i ubi ga u Samariji u carskom dvoru, s Argovom i Arijem i s pedeset ljudi sinova Galadovijeh; i ubivši ga zacari se na njegovo mjesto.
26 A ostala djela Fakijina i što je god èinio, eno je zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh.
27 Godine pedeset druge Azarije cara

Judina zacari se Fekaj sin Remalijin nad Izrailjem u Samariji, i carova dvadeset godina.
28 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, ne otstupi od grijehova Jerovoama sina Navatova, kojima navede na grijeh Izrailja.
29 U vrijeme Fekaja cara Izrailjeva dođe Teglat-Felasar car Asirski, i uze Ijon i Avel-Vetmahu i Janoh i Kedes i Asor i Galad i Galileju, svu zemlju Neftalimovu, i preseli narod odande u Asiriju.
30 Tada se pobuni Osija sin Ilin na Fekaja sina Remalijina i ubi ga i pogubi ga, i zacari se na njegovo mjesto dvadesete godine Jotama sina Ozijina.
31 A ostala djela Fekajeva i sve što je èinio, eno je zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh.
32 Druge godine carovanja Fekaja sina Remalijina nad Izrailjem zacari se Jotam sin Ozijin nad Judom.
33 Bijaše mu dvadeset i pet godina kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Jerusa, kæi Sadokova.
34 I èinjaše što je pravo pred Gospodom, sasvijem èinjaše kako je èinio Ozija otac njegov.
35 Ali visine ne biše oborene: narod još prinošaše žrtve i kađaše na visinama. On naèini najviša vrata na domu Gospodnjem.
36 A ostala djela Jotamova i sve što je èinio, nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
37 U to vrijeme poèe Gospod puštati na Judu Resina cara Sirskoga i Fekaja sina Remalijina.
38 I Jotam poèinu kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davida oca svojega; a na njegovo se mjesto zacari Ahaz sin njegov.

16

1 Godine sedamnaeste Fekaja sina Remalijina zacari se Ahaz sin Jotamov car Judin.
2 Dvadeset godina bijaše Ahazu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu, ali ne èinjaše što je pravo pred Gospodom Bogom njegovijem kao David otac njegov.
3 Jer hođaše putem careva Izrailjevijeh, pa i sina svojega pusti kroz oganj po gadnijem djelima naroda koje odagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.
4 I prinošaše žrtve i kađaše na visinama i po humovima i pod svakim zelenijem drvetom.
5 Tada dođe Resin car Sirski i Fekaj sin Remalijin car Izrailjev, dođoše da biju Jerusalim, i opkoliše Ahaza; ali ga ne mogoše osvojiti.
6 U to vrijeme Resin car Sirski povrati Sircima Elat, i izagna Judeje iz Elata, i dođoše Sirci u Elat i ostaše ondje do danas.
7 Ali Ahaz posla poslanike k Teglat-Felasaru caru Asirskom i poruèi mu: sluga sam tvoj, hodi i izbavi me iz ruku cara Sirskoga i iz ruku cara Izrailjeva, koji se podigoše na me.
8 I uze Ahaz zlato i srebro što se nađe u domu Gospodnjem i u riznicama doma carskoga, i posla na dar caru Asirskom.
9 I posluša ga car Asirski, i dođe na Damasak i uze ga, i preseli narod odande u Kir, a Resina pogubi.
10 Tada car Ahaz otide na susret Teglat-Felasaru caru Asirskom u Damasak; i vidje car Ahaz oltar koji bijaše u Damasku, pa posla svešteniku Uriji sliku od toga oltara i od sve naprave njegove.
11 I naèini sveštenik Urija oltar sasvijem kako posla car Ahaz iz Damaska, onako naèini Urija sveštenik, dokle se vrati car Ahaz iz Damaska.
12 Pa kad se car vrati iz Damaska i vidje oltar, pristupi k njemu i prinese žrtvu na njemu.
13 I zapali žrtvu svoju paljenicu i dar svoj, i izli naljev svoj, i pokropi oltar krvlju zahvalnijeh žrtava svojih.
14 A mjedeni oltar što bješe pred Gospodom prenese s prednje strane doma da ne stoji između njegova oltara i doma Gospodnjega, i namjesti ga pokraj svoga oltara k sjeveru.
15 I zapovjedi car Ahaz Uriji svešteniku govoreæi: na velikom oltaru pali žrtvu paljenicu jutrenju i dar veèernji i žrtvu

paljenicu carevu s darom njezinijem i žrtvu paljenicu svega naroda zemaljskoga s darovima njihovijem i naljevima njihovijem; i po njemu kropi svakom krvlju od žrtava paljenica i svakom krvlju od drugih žrtava. A za oltar mjedeni promisliæu.
16 I uèini sveštenik Urija sve kako mu zapovjedi car Ahaz.
17 I oplate s podnožja skide car Ahaz i uze s njih umivaonice, i more skide s volova mjedenijeh koji bijahu pod njim, i metnu ga na pod kameni.
18 I strehu subotnu, koju bijahu naèinili u domu, i ulazak carski, koji bijaše spolja, ukloni također od doma Gospodnjega, bojeæi se cara Asirskoga.
19 A ostala djela Ahazova što je èinio, nijesu li zapisana u dnevniku careva Judinijeh?
20 I poèinu Ahaz kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Jezekija sin njegov.

17

1 Dvanaeste godine carovanja Ahazova nad Judom zacari se u Samariji nad Izrailjem Osija sin Ilin, i carova devet godina.
2 I èinjaše što je zlo pred Gospodom, ali ne kao carevi Izrailjevi koji biše prije njega.
3 Na njega doðe Salmanasar car Asirski, i Osija mu posta sluga, te mu plaæaše danak.
4 Ali car Asirski opazi da Osija hoæe da se odmetne, jer Osija posla poslanike k Soju caru Misirskom i ne posla danka godišnjega caru Asirskom; zato ga opkoli car Asirski i svezavši baci ga u tamnicu.
5 I car Asirski proðe svu zemlju i doðe na Samariju, i bi je tri godine.
6 Devete godine Osijine uze car Asirski Samariju i odvede Izrailja u Asiriju i naseli u Alaju i u Avoru na vodi Gozanu i u gradovima Midskim.
7 A to bi što sinovi Izrailjevi griješiše Gospodu Bogu svojemu, koji ih je izveo iz zemlje Misirske ispod ruke Faraona cara Misirskoga, i bojaše se drugih bogova,
8 I hodiše po uredbama naroda koje odagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh, i kako èiniše carevi Izrailjevi;
9 I tajno èiniše sinovi Izrailjevi što nije pravo pred Gospodom Bogom njihovijem, i pogradiše visine po svijem gradovima svojim, od kule stražarske do gradova ozidanijeh.
10 I podigoše likove i lugove na svakom visokom humu i pod svakim zelenijem drvetom.
11 I kaðahu onuda po svijem visinama kao narodi koje odagna Gospod ispred njih, i èinjahu zle stvari gnjeveæi Gospoda.
12 I služahu gadnijem bogovima, za koje im bješe Gospod rekao: ne èinite to.
13 I Gospod opominjaše Izrailja i Judu preko svijeh proroka i svijeh vidjelaca govoreæi: vratite se sa zlijeh putova svojih i držite zapovijesti moje i uredbe moje po svemu zakonu koji sam zapovjedio ocima vašim i koji sam vam poslao po slugama svojim prorocima.
14 Ali ne poslušaše; nego bjehu tvrdovrati kao i oci njihovi, koji ne vjerovaše Gospodu Bogu svojemu.
15 I odbaciše uredbe njegove i zavjet njegov, koji uèini s ocima njihovijem, i svjedoèanstva njegova, kojima im svjedoèaše, i hodiše za ništavilom i postaše ništavi, i za narodima koji bijahu oko njih, za koje im bješe zapovjedio Gospod da ne èine kao oni.
16 I ostaviše sve zapovijesti Gospoda Boga svojega, i naèiniše sebi livene likove, dva teleta, i lugove, i klanjaše se svoj vojsci nebeskoj, i služiše Valu.
17 I provodiše sinove svoje i kæeri svoje kroz oganj, i davaše se na vraèanje i gatanje, i prodaše se da èine zlo pred Gospodom gnjeveæi ga.
18 Zato se Gospod razgnjevi vrlo na Izrailja, i odbaci ih od sebe, te ne osta nego samo pleme Judino.
19 Pa ni Juda ne držaše zapovijesti Gospoda Boga svojega, nego hoðaše po uredbama koje naèiniše Izrailjci.
20 Zato Gospod povrže sve sjeme Izrailjevo, i muèi ih, i predade ih u ruke onima

koji ih plijene, dokle ih i odbaci od sebe.
21 Jer se ocijepiše Izrailjci od doma Davidova, i postaviše carem Jerovoama sina Navatova, a Jerovoam odbi Izrailjce od Gospoda i navede ih da griješe grijehom velikim.
22 I hodiše sinovi Izrailjevi u svijem grijesima Jerovoamovijem koje je on èinio, i ne otstupiše od njih;
23 Dokle Gospod ne odbaci Izrailja od sebe kao što je govorio preko svijeh sluga svojih proroka, i tako preseljen bi Izrailj iz zemlje svoje u Asirsku do današnjega dana.
24 Potom dovede car Asirski ljude iz Vavilona i iz Hute i iz Ave i iz Emata i iz Sefarvima, i naseli ih u gradovima Samarijskim mjesto Izrailjaca, i naslijediše Samariju, i življahu po gradovima njezinijem.
25 A kad poèeše živjeti ondje, ne bojahu se Gospoda, a Gospod posla na njih lavove, koji ih davljahu.
26 Zato rekoše caru Asirskom govoreæi: ovi narodi koje si doveo i naselio u gradovima Samarijskim ne znaju zakona Boga one zemlje; zato posla na njih lavove, koji ih eto more, jer ne znaju zakona Boga one zemlje.
27 Tada zapovjedi car Asirski i reèe: odvedite onamo jednoga od sveštenika koje ste doveli odande, pa neka ide i sjedi ondje, neka ih uèi zakonu Boga one zemlje.
28 I tako jedan od sveštenika, koje bijahu odveli iz Samarije, doðe i nastani se u Vetilju, i uèaše ih kako æe se bojati Gospoda.
29 Ali naèiniše sebi svaki narod svoje bogove, i pometaše ih u kuæe visina, koje bijahu naèinili Samarijani, svaki narod u svojim gradovima u kojima življahu.
30 Jer Vavilonjani naèiniše Sokot-Venotu, a Huæani naèiniše Nergala, a Emaæani naèiniše Asima;
31 I Avljani naèiniše Nivaza i Tartaka, a Sefarvimci spaljivahu sinove svoje ognjem Adramelehu i Anamelehu bogovima Sefarvimskim.
32 Ali se bojahu Gospoda, i postaviše izmeðu sebe sveštenike visinama, koji im služahu u domovima visina;
33 Bojahu se Gospoda, ali i svojim bogovima služahu po obièaju onijeh naroda iz kojih ih preseliše.
34 I do današnjega dana rade po starijem obièajima; ne boje se Gospoda a ne rade ni po svojim uredbama i obièajima, ni po zakonu i zapovijesti što je zapovjedio Gospod sinovima Jakova, kojemu nadje ime Izrailj;
35 S kojima uèini Gospod zavjet i zapovjedi im i reèe: ne bojte se drugih bogova niti im se klanjajte niti im služite niti im prinosite žrtava;
36 Nego Gospoda, koji vas je izveo iz zemlje Misirske silom velikom i mišicom podignutom, njega se bojte i njemu se klanjajte i njemu prinosite žrtve;
37 I uredbe i pravila i zakon i zapovijesti što vam je napisao držite izvršujuæi ih vazda, i ne bojte se drugih bogova.
38 I ne zaboravljajte zavjeta koji je uèinio s vama, i ne bojte se drugih bogova.
39 Nego Gospoda Boga svojega bojte se, i on æe vas izbaviti iz ruku svijeh neprijatelja vaših.
40 Ali ne poslušaše, nego radiše po starom svom obièaju.
41 Tako ovi narodi bojahu se Gospoda i idolima svojim služahu; i sinovi njihovi i sinovi sinova njihovijeh èine do današnjega dana onako kako su èinili oci njihovi.

18

1 A treæe godine carovanja Osije sina Ilina nad Izrailjem zacari se Jezekija sin Ahazov nad Judom.
2 Bijaše mu dvadeset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i devet godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Avija, kæi Zaharijina.
3 I èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kao što je èinio David otac njegov.
4 On obori visine, i izlomi likove i isjeèe lugove, i razbi zmiju od mjedi, koju bješe naèinio Mojsije, jer joj do tada kaðahu sinovi Izrailjevi; i prozva je Neustan.

5 Uzdaše se u Gospoda Boga Izrailjeva, i ne bi takoga izmeðu svijeh careva Judinijeh poslije njega ni prije njega.
6 Jer prionu za Gospoda, ne otstupi od njega, nego drža zapovijesti koje zapovjedi Gospod Mojsiju.
7 I Gospod bijaše s njim; kuda god iðaše napredovaše; i odmetnu se od cara Asirskoga, te mu ne bi sluga.
8 On pobi Filisteje do Gaze i meðe njezine, od kule stražarske do grada ozidana.
9 A èetvrte godine carovanja Jezekijina, a to je sedma godina carovanja Osije sina Ilina nad Izrailjem, podiže se Salmanasar car Asirski na Samariju, i opkoli je.
10 I poslije tri godine uze je; šeste godine carovanja Jezekijina, a devete godine carovanja Osijina nad Izrailjem, bi uzeta Samarija.
11 I odvede car Asirski Izrailjce u Asiriju, i naseli ih u Alaju i u Avoru na vodi Gozanu i po gradovima Midskim.
12 Jer ne slušaše glasa Gospoda Boga svojega i prestupaše zavjet njegov, sve što im je zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji, ne slušaše niti tvoriše.
13 A èetrnaeste godine carovanja Jezekijina podiže se Senahirim car Asirski na sve tvrde gradove Judine, i uze ih.
14 Tada Jezekija car Judin posla u Lahis k caru Asirskom i poruèi mu: zgriješio sam; vrati se od mene, što god nametneš na me nosiæu. A car Asirski nametnu na Jezekiju cara Judina trista talanata srebra i trideset talanata zlata.
15 I dade car Jezekija sve srebro što se naðe u domu Gospodnjem i u riznicama carskoga dvora.
16 U to vrijeme car Jezekija raskopa vrata na crkvi Gospodnjoj i pragove koje sam bješe okovao, i dade caru Asirskom.
17 Ali car Asirski posla Tartana i Ravsarisa i Ravsaka iz Lahisa k caru Jezekiji u Jerusalim s velikom vojskom; i oni se podigoše i doðoše u Jerusalim; i podigavši se i došavši stadoše kod jaza gornjega jezera, koji je pokraj puta u polju bjeljarevu.
18 I stadoše vikati cara. Tada doðe k njima Elijakim sin Helkijin, koji bijaše nad dvorom, i Somna pisar i Joah sin Asafov pametar.
19 I reèe im Ravsak: kažite caru Jezekiji: ovako kaže veliki car, car Asirski: kakva je to uzdanica, u koju se uzdaš?
20 Ti veliš, ali su prazne rijeèi, da imaš svjeta i sile za rat. U što se dakle uzdaš, te si se odmetnuo od mene?
21 Gle, uzdaš se u Misir, u štap od trske slomljene, na koji ako se ko nasloni, uæi æe mu u ruku i probošæe je; taki je Faraon car Misirski svima koji se uzdaju u nj.
22 Ako li mi reèete: uzdamo se u Gospoda Boga svojega; nije li to onaj èije je visine i oltare oborio Jezekija i zapovjedio Judi i Jerusalimu: pred ovijem oltarom klanjajte se u Jerusalimu.
23 Hajde, zateci se mojemu gospodaru caru Asirskom; i daæu ti dvije tisuæe konja, ako možeš dobaviti koji æe jahati na njima.
24 Kako æeš dakle odbiti i jednoga vojvodu izmeðu najmanjih sluga gospodara mojega? Ali se ti uzdaš u Misir za kola i konjike.
25 Svrh toga, eda li sam ja bez Gospoda došao na ovo mjesto da ga zatrem? Gospod mi je rekao: idi na tu zemlju, i zatri je.
26 Tada Elijakim sin Helkijin i Somna i Joah rekoše Ravsaku: govori slugama svojim Sirski, jer razumijemo, a nemoj nam govoriti Judejski da sluša narod na zidu.
27 A Ravsak im reèe: eda li me je gospodar moj poslao ka gospodaru tvojemu ili k tebi da kažem ove rijeèi? nije li k tijem ljudima, što sjede na zidu, da jedu svoju neèist i da piju svoju mokraæu s vama?
28 Tada stade Ravsak i povika iza glasa Judejski, i reèe govoreæi: èujte rijeè velikoga cara, cara Asirskoga.
29 Ovako kaže car: nemojte da vas vara Jezekija; jer vas ne može izbaviti iz moje ruke.
30 Nemojte da vas nagovori Jezekija da se pouzdate u Gospoda, govoreæi: Gospod æe nas izbaviti, i ovaj se grad neæe dati u ruke caru Asirskom.
31 Ne slušajte Jezekije; jer ovako kaže

car Asirski: uèinite mir sa mnom, i hodite k meni, pa jedite svaki sa svoga èokota i svaki sa svoje smokve, i pijte svaki iz svojega studenca.
32 Dokle ne doðem i odnesem vas u zemlju kao što je vaša, u zemlju obilnu žitom i vinom, u zemlju obilnu hljebom i vinogradima, u zemlju obilnu maslinom i uljem i medom, pa æete živjeti i neæete izginuti. Ne slušajte Jezekije, jer vas vara govoreæi: Gospod æe nas izbaviti.
33 Je li koji između bogova drugih naroda izbavio svoju zemlju iz ruke cara Asirskoga?
34 Gdje su bogovi Ematski i Arfadski? gdje su bogovi Sefarvimski, Enski i Avski? jesu li izbavili Samariju iz mojih ruku?
35 Koji su između svijeh bogova ovijeh zemalja izbavili zemlju svoju iz moje ruke? a Gospod æe izbaviti Jerusalim iz moje ruke?
36 Ali narod muèaše, i ne odgovoriše mu ni rijeèi, jer car bješe zapovjedio i rekao: ne odgovarajte mu.
37 Tada Elijakim sin Helkijin, koji bijaše nad dvorom, i Somna pisar i Joah sin Asafov, pametar, doðoše k Jezekiji razdrvši haljine, i kazaše mu rijeèi Ravsakove.

19

1 A kad to èu car Jezekija, razdrije haljine svoje i veza oko sebe kostrijet, pa otide u dom Gospodnji.
2 I posla Elijakima, koji bijaše nad dvorom, i Somnu pisara i najstarije sveštenike obuèene u kostrijet k Isaiji proroku sinu Amosovu.
3 I rekoše mu: ovako veli Jezekija: ovo je dan nevolje i kara i ruga; jer prispješe djeca do poroðaja, a nema snage da se rode.
4 Da ako je èuo Gospod Bog tvoj sve što reèe Ravsak, kojega posla car Asirski gospodar njegov da ruži Boga živoga i da ga vrijeða rijeèima, koje je èuo Gospod Bog tvoj; pomoli se za ostatak koji se nalazi.
5 I doðoše k Isaiji sluge cara Jezekije.
6 I reèe im Isaija: ovako recite gospodaru svojemu: ovako veli Gospod: ne plaši se od rijeèi koje si èuo, kojima huliše na me sluge cara Asirskoga.
7 Evo, ja æu pustiti na nj duh, te æe èuti glas i vratiti se u svoju zemlju, i uèiniæu da pogine od maèa u svojoj zemlji.
8 I tako vrativši se Ravsak naðe cara Asirskoga gdje bije Livnu, jer bješe èuo da je otišao od Lahisa.
9 A on èu za Tiraku cara Huskoga gdje kazaše: evo ide da se bije s tobom. Zato opet posla poslanike k Jezekiji govoreæi:
10 Ovako recite Jezekiji caru Judinu: nemoj da te vara Bog tvoj, u kojega se uzdaš govoreæi: neæe se dati Jerusalim u ruke caru Asirskom.
11 Eto èuo si šta su uèinili carevi Asirski svijem zemljama potrvši ih sasvijem; a ti li æeš se izbaviti?
12 Jesu li narode koje satrše oci moji izbavili bogovi njihovi, Gosance, Harance, Resefe i sinove Edenove, koji bijahu u Telasaru?
13 Gdje je car Ematski i car Arfadski i car od grada Sefarvima, od Ene i Ave?
14 A kad Jezekija primi knjigu iz ruku poslanika i proèita je, otide u dom Gospodnji, i razvi je Jezekija pred Gospodom.
15 I pomoli se Jezekija Gospodu govoreæi: Gospode Bože Izrailjev, koji sjediš na heruvimima, ti si sam Bog svijem carstvima na zemlji, ti si stvorio nebo i zemlju,
16 Prigni, Gospode, uho svoje i èuj; otvori, Gospode, oèi svoje i vidi; èuj rijeèi Senahirima, koji posla da ruži Boga živoga.
17 Istina je, Gospode, opustošili su carevi Asirski one narode i zemlje njihove;
18 I pobacali su bogove njihove u oganj, jer ne bijahu bogovi, nego djelo ruku èovjeèijih, drvo i kamen; zato ih potrše.
19 I zato, Gospode Bože naš, izbavi nas iz ruku njegovijeh, da poznadu sva carstva na zemlji da si ti Gospode sam Bog.
20 Tada posla Isaija sin Amosov k Jezekiji, i poruèi mu: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: uslišio sam za što si mi se molio radi Senahirima cara Asirskoga.

21 Ovo je rijeè koju izreèe Gospod za
nj: ruga ti se i potsmijeva ti se djevojka,
kæi Sionska, za tobom maše glavom kæi
Jerusalimska.
22 Koga si ružio i hulio? i na koga si
podigao glas? i podigao u vis oèi svoje?
Na sveca Izrailjeva.
23 Preko poslanika svojih ružio si
Gospoda i rekao si: s mnoštvom kola
svojih izidoh na visoke gore, na strane Li-
vanske, i posjeæi æu visoke kedre njegove
i lijepe jele njegove, i uæi æu u krajnji
stan njegov, u šumu njegova Karmila.
24 Ja sam kopao i pio vodu tuðu, i
isušio sam stopama svojim sve potoke
gradovima.
25 Nijesi li èuo da ja to odavna èinim
i od iskona da sam tako uredio? sada
puštam to, da prevratiš tvrde gradove u
puste gomile.
26 Zato koji u njima žive iznemogoše,
uplašiše se i smetoše se, postaše kao trava
poljska, kao zelena travica, kao trava na
krovovima, koja se suši prije nego sazri.
27 Znam sjeðenje tvoje, i polaženje tvoje
i dolaženje tvoje znam, i kako bjesniš na
me.
28 Jer bjesniš na me, i tvoja obijest doðe
do mojih ušiju; zato æu metnuti brnjicu
svoju na nozdrve tvoje i uzdu svoju u
gubicu tvoju, pa æu te odvesti natrag
putem kojim si došao.
29 A tebi ovo neka bude znak: ješæete
ove godine što samo od sebe rodi, i
druge godine što opet samo od sebe rodi;
a treæe godine sijte i žanjite i sadite
vinograde i jedite rod s njih.
30 Jer ostatak doma Judina, što ostane,
opet æe pustiti žile ozdo i roditi ozgo.
31 Jer æe iz Jerusalima izaæi ostatak, i
iz gore Siona, koji se saèuvaju. Revnost
Gospoda nad vojskama uèiniæe to.
32 Zato ovako veli Gospod za cara
Asirskoga: neæe uæi u ovaj grad niti æe
baciti amo strijele, neæe se primaæi ka
njemu sa štitom, niti æe iskopati opkopa
oko njega.
33 Vratiæe se putem kojim je došao, a u
grad ovaj neæe uæi, veli Gospod.
34 Jer æu braniti taj grad, i saèuvaæu ga
sebe radi i radi Davida sluge svojega.
35 I istu noæ anðeo Gospodnji izide i
pobi u okolu Asirskom sto i osamdeset i
pet tisuæa; i kad ustaše ujutru, a to sve
sami mrtvaci.
36 Te se podiže Senahirim car Asirski, i
otide, i vrativši se osta u Nineviji.
37 I kad se klanjaše u domu Nisroka
boga svojega, Adrameleh i Sarasar sinovi
njegovi ubiše ga maèem, a sami pobje-
goše u zemlju Araratsku, i na njegovo se
mjesto zacari Esaradon sin njegov.

20

1 U to vrijeme razbolje se Jezekija na
smrt; i doðe k njemu prorok Isaija sin
Amosov i reèe mu: ovako veli Gospod:
naredi za kuæu svoju, jer æeš umrijeti i
neæeš ostati živ.
2 A on se okrete licem k zidu, i pomoli
se Gospodu govoreæi:
3 Oh, Gospode, opomeni se da sam
jednako hodio pred tobom vjerno i s
cijelijem srcem, i tvorio što je tebi ugodno.
I plaka Jezekija veoma.
4 I Isaija još ne bješe otišao do polovine
dvora, a doðe mu rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
5 Vrati se i reci Jezekiji, voðu naroda
mojega: ovako veli Gospod Bog Davida
oca tvojega: èuo sam molitvu tvoju, i
vidio sam suze tvoje; evo iscijeliæu te, do
tri dana iæi æeš u dom Gospodnji.
6 I dodaæu ti vijeku petnaest godina, i
izbaviæu tebe i ovaj grad iz ruku cara
Asirskoga, i braniæu ovaj grad sebe radi i
radi Davida sluge svojega.
7 Potom reèe Isaija: donesite grudu
suhih smokava. I donesavši priviše mu
na otok, i iscijeli se.
8 A Jezekija reèe Isaiji: šta æe biti znak
da æe me Gospod iscijeliti i da æu do tri
dana otiæi u dom Gospodnji?
9 A Isaija reèe: ovo neka ti bude znak
od Gospoda da æe uèiniti Gospod što
je rekao: hoæeš li da otide sjen deset
koljenaca naprijed ili da se vrati deset
koljenaca natrag?
10 A Jezekija reèe: lako je da sjen otide
naprijed deset koljenaca; nemoj, nego
neka se vrati sjen deset koljenaca natrag.

11 I Isaija prorok zavapi ka Gospodu, i vrati Gospod sjen po koljencima po kojima bijaše otišao na sunèaniku Ahazovu natrag za deset koljenaca.
12 U to vrijeme Verodah-Valadan, sin Valadanov, car Vavilonski posla knjigu s darom Jezekiji; jer bješe èuo da je bolestan Jezekija.
13 I Jezekija saslušav poslanike pokaza im sve riznice svoje, srebro i zlato i mirise, i najbolje ulje, i kuæu gdje mu bješe oružje, i što se god nalažaše u riznicama njegovijem, ne osta ništa da im ne pokaza Jezekija u kuæi svojoj i u svemu gospodstvu svojem.
14 Tada doðe prorok Isaija k caru Jezekiji i reèe mu: šta su govorili ti ljudi i odakle su došli k tebi? A Jezekija reèe: iz daljne zemlje došli su, iz Vavilona.
15 A on reèe: šta su vidjeli u tvom dvoru? A Jezekija reèe: vidjeli su sve što ima u mom dvoru; nije ostalo ništa u riznicama mojim da im nijesam pokazao.
16 Tada reèe Isaija Jezekiji: èuj rijeè Gospodnju.
17 Evo doæi æe vrijeme kad æe se odnijeti u Vavilon sve što ima u kuæi tvojoj, i što su sabirali oci tvoji do danas, neæe ostati ništa, veli Gospod.
18 I sinove tvoje, koji æe izaæi od tebe, koje æeš roditi, uzeæe da budu dvorani u dvoru cara Vavilonskoga.
19 A Jezekija reèe Isaiji: dobra je rijeè Gospodnja, koju si rekao. Još reèe: je li? za mojega vijeka biæe mir i vjera?
20 A ostala djela Jezekijina i sva junaštva njegova, i kako je naèinio jezero, i vodu doveo u grad, nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
21 I poèinu Jezekija kod otaca svojih, a na njegovo se mjesto zacari Manasija sin njegov.

21

1 Dvanaest godina bješe Manasiji kad poèe carovati, i carova pedeset i pet godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Efsiva.
2 I èinjaše što je zlo pred Gospodom po gadnijem djelima naroda, koje Gospod odagna ispred sinova Izrailjevijeh;
3 Jer opet naèini visine, koje bješe potro Jezekija otac njegov, i podiže oltare Valu, i naèini lug kao što bješe naèinio Ahav car Izrailjev, i klanjaše se svoj vojsci nebeskoj i služaše joj.
4 I naèini oltare u domu Gospodnjem, za koji bješe rekao Gospod: u Jerusalimu æu namjestiti ime svoje;
5 Naèini oltare svoj vojsci nebeskoj u dva trijema doma Gospodnjega.
6 I sina svojega provede kroz oganj, i vraèaše i gataše, i uredi one što se dogovaraju s duhovima i vraèare; i èinjaše vrlo mnogo što je zlo pred Gospodom, gnjeveæi ga.
7 I postavi rezan lik šumski koji naèini u domu, za koji bješe rekao Gospod Davidu i Solomunu sinu njegovu: u ovom domu i u Jerusalimu, koji izabrah izmeðu svijeh plemena Izrailjevijeh, namjestiæu ime svoje dovijeka;
8 I neæu više dati da se makne noga sinovima Izrailjevijem iz zemlje koju dadoh ocima njihovijem, ako samo uzdrže i ustvore sve što sam im zapovjedio, i sav zakon koji im je zapovjedio moj sluga Mojsije.
9 Ali ne poslušaše, jer ih zavede Manasija, te èiniše gore nego narodi koje istrijebi Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.
10 A Gospod govoraše preko sluga svojih proroka govoreæi:
11 Što uèini Manasija car Judin ta gadna djela èineæi gore od svega što su èinili Amoreji koji prije njega biše, i navede na grijeh i Judu gadnijem bogovima svojim;
12 Zato ovako veli Gospod Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti zlo na Jerusalim i na Judu, da æe svakome ko èuje zujati oba uha.
13 Jer æu zategnuti nad Jerusalimom uže Samarijsko i mjerila doma Ahavova, i zbrisaæu Jerusalim, kao što se briše zdjela, izbriše se pa se izvrne.
14 I ostaviæu ostatak našljedstva svojega, i daæu ih u ruke neprijateljima njihovijem da budu plijen i grabež svijem

neprijateljima svojim.
15 Jer èiniše što je zlo preda mnom,
i gnjeviše me od dana kad izidoše oci
njihovi iz Misira do danas.
16 Još i pravu krv veoma mnogu proli
Manasija tako da napuni Jerusalim od
kraja do kraja, osim grijeha svojega kojim
navede Judu na grijeh da èini što je zlo
pred Gospodom.
17 A ostala djela Manasijina i sve što je
èinio, i grijeh, kojim je griješio, nije li to
zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
18 I poèinu Manasija kod otaca svojih, i
bi pogreben u vrtu kod doma svojega, u
vrtu Ozinu; a na njegovo mjesto zacari se
Amon sin njegov.
19 Dvadeset i dvije godine imaše Amon
kad poèe carovati, i carova dvije godine
u Jerusalimu. Materi mu bješe ime
Mesulemeta, kæi Arusova, iz Joteve.
20 On èinjaše što je zlo pred Gospodom,
kao što je èinio Manasija otac njegov.
21 I hoðaše svijem putem kojim je hodio
otac njegov, i služaše gadnijem bogovima,
kojima je služio otac njegov, i klanjaše im
se.
22 I ostavi Gospoda Boga otaca svojih, i
ne hodi putem Gospodnjim.
23 A sluge Amonove pobuniše se na nj,
i ubiše cara u dvoru njegovu.
24 A narod zemaljski pobi sve koji se
bijahu pobunili na cara Amona; i zacari
narod zemaljski na njegovo mjesto Josiju
sina njegova.
25 A ostala djela Amonova, što je èinio,
nijesu li zapisana u dnevniku careva
Judinijeh?
26 I pogreboše ga u njegovu grobu u
vrtu Ozinu; i Josija sin njegov bi car na
njegovo mjesto.

22

1 Osam godina bijaše Josiji kad poèe
carovati, i carova trideset i jednu godinu
u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Jedida,
kæi Adajeva, iz Voskata.
2 On èinjaše što je pravo pred
Gospodom, i hoðaše svijem putem Davida
oca svojega i ne otstupaše ni nadesno ni
nalijevo.
3 A osamnaeste godine carovanja Josi-
jina posla car Safana sina Azalije sina
Mesulamova, pisara, u dom Gospodnji,
govoreæi:
4 Idi ka Helkiji poglavaru sveštenièkom,
neka izbroji novce donesene u dom
Gospodnji, što su nakupili od naroda
vratari.
5 I neka ih da poslenicima koji nad-
gledaju dom Gospodnji, pa neka daju
poslenicima koji rade oko doma Gospod-
njega da se opravi što je trošno u domu,
6 Drvodjeljama i kamenarima i zi-
darima, i da se kupuje drvo i kamen
tesani da se opravi dom.
7 Ali da im se ne traže raèuni od novaca
koji im se dadu, jer æe vjerno raditi.
8 Tada reèe Helkija poglavar
sveštenièki Safanu pisaru: naðoh za-
konik u domu Gospodnjem. I Helkija dade
knjigu Safanu, i on je proèita.
9 A Safan pisar otide k caru, i javi
caru govoreæi: pokupiše sluge tvoje
novce što se naðoše u domu, predaše ih
poslenicima koji nadgledaju dom Gospod-
nji.
10 I kaza Safan pisar caru govoreæi:
knjigu mi dade Helkija sveštenik. I
proèita je Safan caru.
11 A kad car èu rijeèi u zakoniku, raz-
drije haljine svoje.
12 I zapovjedi car Helkiji svešteniku i
Ahikamu sinu Safanovu i Ahvoru sinu
Mihejinu i Safanu pisaru i Asaji sluzi
carevu, govoreæi:
13 Idite, upitajte Gospoda za me i za
narod i za svega Judu radi rijeèi ove
knjige što se naðe; jer je velik gnjev
Gospodnji koji se raspalio na nas zato što
oci naši ne slušaše rijeèi ove knjige da
èine sve onako kako nam je napisano.
14 I tako otide Helkija sveštenik i
Ahikam i Ahvor i Safan i Asaja k proroèici
Oldi ženi Saluma sina Tekuja sina Arasa
riznièara; a ona stajaše u Jerusalimu u
drugom kraju; i govoriše s njom.
15 A ona im reèe: ovako veli Gospod Bog
Izrailjev: kažite èovjeku koji vas je poslao
k meni:
16 Ovako veli Gospod: evo pustiæu zlo
na to mjesto i na stanovnike njegove, sve

što govori knjiga koju je proèitao car Judin,
17 Zato što me ostaviše, i kadiše drugim bogovima da bi me gnjevili svijem djelima ruku svojih; zato se gnjev moj raspalio na to mjesto, i neæe se ugasiti.
18 A caru Judinu, koji vas je poslao da upitate Gospoda, ovako mu kažite: ovako veli Gospod Bog Izrailjev za rijeèi koje si èuo:
19 Što je umeknulo srce tvoje, i ponizio si se pred Gospodom kad si èuo šta sam govorio za to mjesto i za stanovnike njegove da æe biti pustoš i prokletinja, i što si razdro haljine svoje i plakao preda mnom, zato i ja usliših tebe, veli Gospod.
20 Zato, evo, ja æu te pribrati k ocima tvojim i na miru æeš biti pribran u grob svoj, i neæeš oèima svojim vidjeti zla koje æu pustiti na to mjesto. I kazaše to caru.

23

1 Tada posla car, te se skupiše k njemu sve starješine Judine i Jerusalimske.
2 I otide car u dom Gospodnji i s njim svi ljudi iz zemlje Judine i svi Jerusalimljani i sveštenici i proroci i sav narod, malo i veliko, i proèita im sve rijeèi knjige zavjetne, koja se nađe u domu Gospodnjem.
3 I car stojeæi kod stupa uèini zavjet pred Gospodom da æe oni iæi za Gospodom i držati zapovijesti njegove i svjedoèanstva njegova i uredbe njegove svijem srcem i svom dušom, vršeæi rijeèi toga zavjeta napisane u toj knjizi. I sav narod prista na zavjet.
4 Tada zapovjedi car Helkiji poglavaru sveštenièkom i sveštenicima drugoga reda i onima koji èuvahu vrata, da iznesu iz crkve Gospodnje sve stvari koje bijahu naèinjene Valu i gaju i svoj vojsci nebeskoj; i spali ih iza Jerusalima u polju Kedronskom, i odnese pepeo od njih u Vetilj.
5 I svrže sveštenike idolske koje bijahu postavili carevi Judini da kade po visinama u gradovima Judinijem i oko Jerusalima; tako i one koji kađahu Valu, suncu i mjesecu i zvijezdama i svoj vojsci nebeskoj.
6 I iznese gaj iz doma Gospodnjega iza Jerusalima na potok Kedron, i spali ga na potoku Kedronu i satr u prah, i prosu prah na grobove sinova narodnijeh.
7 I pokvari kuæe kurvarske koje bijahu u domu Gospodnjem, u kojima žene tkahu zastiraèe za gaj.
8 I dovedavši sve sveštenike iz gradova Judinijeh oskvrni visine gdje kađahu sveštenici od Geve do Virsaveje, i pokvari visine na vratima, i koja bijaše na ulasku na vratima Isusa zapovjednika gradskoga nalijevo od vrata gradskih.
9 Ali sveštenici onijeh visina ne pristupahu k oltaru Gospodnjemu u Jerusalimu, nego jeđahu prijesne hljebove među braæom svojom.
10 Oskvrni i Tofet, koji bijaše u dolini sinova Enomovijeh, da ne bi niko više vodio sina svojega ni kæeri svoje kroz oganj Molohu.
11 I ukloni konje koje bijahu postavili carevi Judini suncu od ulaska u dom Gospodnji do kuæe Natan-Meleha dvoranina, koja bijaše u Farurimu; a kola sunèana sažeže ognjem.
12 I oltare na krovu sobe Ahazove, koje bijahu naèinili carevi Judini, i oltare koje bijaše naèinio Manasija u oba trijema doma Gospodnjega, pokvari car, i uzevši ih odande baci prah od njih u potok Kedron.
13 I visine prema Jerusalimu s desne strane na gori Maslinskoj, koje bijaše naèinio Solomun car Izrailjev Astaroti gadu Sidonskom i Hemosu gadu Moavskom i Melhomu gadu sinova Amonovijeh, oskvrni car.
14 I izlomi likove i isijeèe gajeve, i mjesta njihova napuni kostiju ljudskih.
15 I oltar, koji bješe u Vetilju, visinu, koju bješe naèinio Jerovoam sin Navatov, koji navede na grijeh Izrailja, i oltar i visinu pokvari, i spalivši visinu satr je u prah, i spali gaj.
16 I obazrevši se Josija vidje grobove koji bijahu ondje na gori, i posla te izvadiše kosti iz grobova, i sažeže ih na oltaru i oskvrni ga, po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe èovjek Božji, koji naprijed kaza te stvari.

17 I reèe: kakav je ono spomenik što
vidim? Rekoše mu građani: ono je
grob èovjeka Božijega koji doðe iz Jude
i naprijed kaza to što si uèinio na oltaru
u Vetilju.
18 A on reèe: ostavite ga, niko da mu
ne kreæe kosti. Tako se saèuvaše kosti
njegove s kostima onoga proroka koji
doðe iz Samarije.
19 I sve domove visina po gradovima
Samarijskim koje naèiniše carevi Izrail-
jevi gnjeveæi Gospoda, pokvari Josija; i
uèini s njima sve onako kako uèini u
Vetilju.
20 I pokla sve sveštenike visina, koji
bijahu onuda, na oltarima, i sažeže kosti
ljudske na njima; potom se vrati u
Jerusalim.
21 Tada zapovjedi car svemu narodu
govoreæi: praznujte pashu Gospodu
Bogu svojemu, kao što piše u knjizi za-
vjetnoj.
22 Jer ne bi praznovana ovako pasha od
vremena sudija koje sudiše Izrailju i za
sve vrijeme careva Izrailjevijeh i careva
Judinijeh.
23 Kao što bi osamnaeste godine cara
Josije praznovana pasha Gospodu u
Jerusalimu.
24 I one što se dogovaraju s duhovima
i vraèare, i likove i gadne bogove i sve
gadove koji se viðahu u zemlji Judinoj
i u Jerusalimu istrijebi Josija da izvrši
rijeèi zakona napisane u knjizi koju naðe
Helkija sveštenik u domu Gospodnjem.
25 Ni prije njega ne bješe takvoga cara,
koji bi se obratio ka Gospodu svijem
srcem svojim i svom dušom svojom i
svom snagom svojom, sasvijem po zakonu
Mojsijevu, niti poslije njega nasta taki kao
on.
26 Ali se Gospod ne povrati od žestine
velikoga gnjeva svojega, kojom se bješe
raspalio gnjev njegov na Judu za sve
draženje kojim ga bješe dražio Manasija.
27 I reèe Gospod: i Judu æu odbaciti
od sebe kao što sam odbacio Izrailja, i
grad æu ovaj odbaciti, koji sam izabrao,
Jerusalim, i dom, za koji rekoh: tu æe biti
ime moje.
28 A ostala djela Josijina i sve što je
èinio, nije li zapisano u dnevniku careva
Judinijeh?
29 U njegovo vrijeme izide Faraon Ne-
haon car Misirski na cara Asirskoga k
rijeci Efratu, i car Josija izide preda nj, a
on kako ga vidje ubi ga u Megidonu.
30 I mrtva metnuše ga sluge njegove
na kola, i odvezoše ga iz Megidona u
Jerusalim, i pogreboše ga u grobu nje-
govu; i narod zemaljski uze Joahaza sina
Josijina, i pomazaše ga i zacariše ga na
mjesto oca njegova.
31 Dvadeset i tri godine bješe Joahazu
kad poèe carovati, i carova tri mjeseca
u Jerusalimu. Materi mu bješe ime
Amutala, kæi Jeremijina, iz Livne.
32 On èinjaše što je zlo pred Gospodom
sasvijem kako su èinili oci njegovi.
33 I sveza ga Faraon Nehaon u Rivli
u zemlji Ematskoj da više ne caruje u
Jerusalimu, i oglobi zemlju sto talanata
srebra i talanat zlata.
34 A carem postavi Faraon Nehaon
Elijakima sina Josijina na mjesto Josije
oca njegova, i predje mu ime Joakim; a
Joahaza uze i otide u Misir, a on umrije
ondje.
35 A ono srebro i zlato dade Joakim
Faraonu razrezavši na zemlju da bi
dao novce po zapovijesti Faraonovoj, od
svakoga uzimajuæi kako bješe cijenjen,
srebro i zlato po narodu u zemlji, da da
Faraonu Nehaonu.
36 Dvadeset i pet godina bijaše Joakimu
kad poèe carovati, i carova jedanaest
godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime
Zevuda, kæi Fedajeva, iz Rume.
37 A on èinjaše što je zlo pred Gospodom
sasvijem kako su èinili oci njegovi.

24

1 Za njegova vremena doðe Navuhodonosor
car Vavilonski; i Joakim mu bi sluga tri
godine; potom odusta i odmetnu se od
njega.
2 I Gospod posla na nj èete Haldejske i
èete Sirske i èete Moavske i èete sinova
Amonovijeh; posla ih na Judu da ga potru,
po rijeèi Gospodnjoj koju govori preko
sluga svojih proroka.

3 Po zapovijesti Gospodnjoj zbi se to Judi da bi ga odbacio od sebe za grijehe Manasijine po svemu što bješe uèinio;
4 I za krv pravu koju bješe prolio napunivši Jerusalim krvi prave; zato Gospod ne htje oprostiti.
5 A ostala djela Joakimova i sve što je uèinio, nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh?
6 I poèinu Joakim kod otaca svojih; a na njegovo se mjesto zacari Joahin.
7 A car Misirski ne izide više iz zemlje svoje, jer car Vavilonski uze od rijeke Misirske do rijeke Efrata sve što bješe cara Misirskoga.
8 Osamnaest godina bijaše Joahinu kad se zacari, i carova tri mjeseca u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Neusta, kæi Elnatanova, iz Jerusalima.
9 I on èinjaše zlo pred Gospodom sasvijem kako je èinio otac njegov.
10 U to vrijeme doðoše sluge Navuhodonosora cara Vavilonskoga na Jerusalim, i grad bi opkoljen.
11 Doðe i Navuhodonosor car Vavilonski na grad kad ga sluge njegove opkoliše.
12 Tada Joahin car Judin izide k caru Vavilonskom s materom svojom i sa slugama svojim i s knezovima svojim i s dvoranima svojim; a car ga Vavilonski zarobi osme godine svojega carovanja.
13 I odnese sve blago doma Gospodnjega i blago doma carskoga, i polupa sve sudove zlatne, koje bješe naèinio Solomun car Izrailjev za crkvu Gospodnju, kao što bješe rekao Gospod.
14 I preseli sav Jerusalim, sve knezove i sve junake, deset tisuæa robova, i sve drvodjelje i sve kovaèe, ne osta ništa osim siromašnoga naroda po zemlji.
15 Odvede i Joahina u Vavilon i mater carevu i žene careve i dvorane njegove, i glavare zemaljske odvede u ropstvo iz Jerusalima u Vavilon.
16 I sve junake, na broj sedam tisuæa, i drvodjelje i kovaèe, tisuæu, sve što bijahu za vojsku odvede car Vavilonski u Vavilon u ropstvo.
17 I postavi carem car Vavilonski na mjesto Joahinovo Mataniju strica njegova, i predje mu ime Sedekija.
18 Dvadeset i jedna godina bješe Sedekiji kad poèe carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Amutala, kæi Jeremijina, iz Livne.
19 On èinjaše što je zlo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Joakim.
20 Jer od gnjeva Gospodnjega zbi se to Jerusalimu i Judi, da ih odbaci od sebe. A Sedekija se odmetnu od cara Vavilonskoga.

25

1 I tako devete godine njegova carovanja, desetoga mjeseca desetoga dana doðe Navuhodonosor car Vavilonski sa svom vojskom svojom na Jerusalim, i stadoše u oko pod njim, i naèiniše opkope oko njega.
2 I grad bi opkoljen do jedanaeste godine carovanja Sedekijina.
3 I devetoga dana mjeseca èetvrtoga posta velika glad u gradu, te narod zemaljski nemaše hljeba.
4 Tada grad bi provaljen, a vojnici svi pobjegoše noæu na vrata između dva zida uz vrt carev; a Haldeji bijahu svuda oko grada; i car otide putem k pustinji.
5 Ali vojska Haldejska potjera cara, i stigoše ga u polju Jerihonskom, a sva vojska što bijaše s njim razbježe se od njega.
6 I uhvatiše cara, i odvedoše ga k caru Vavilonskom u Rivlu, i ondje mu sudiše.
7 I sinove Sedekijine poklaše na njegove oèi, pa onda Sedekiji iskopaše oèi, i svezaše ga u dva lanca mjedena, i odvedoše ga u Vavilon.
8 A sedmoga dana petoga mjeseca godine devetnaeste carovanja Navuhodonosora cara Vavilonskoga doðe u Jerusalim Nevuzardan zapovjednik stražarski, sluga cara Vavilonskoga.
9 I popali dom Gospodnji i dom carski i sve domove u Jerusalimu; sve velike kuæe popali ognjem.
10 I zidove Jerusalimske unaokolo razvali sva vojska Haldejska, koja bijaše sa zapovjednikom stražarskim.

11 A ostatak naroda što osta u gradu,
i prebjege što prebjegoše k caru Vavilonskom, i ostali prosti narod odvede
Nevuzardan zapovjednik stražarski.
12 Samo od siromaha u zemlji ostavi zapovjednik stražarski koji æe biti
vinogradari i ratari.
13 I stupove mjedene što bijahu u domu
Gospodnjem, i podnožja, i more mjedeno
koje bijaše u domu Gospodnjem, izlomiše
Haldejci, i mjed od njih odnesoše u Vavilon.
14 I lonce i lopate i viljuške i kadionice
i sve sudove mjedene kojima služahu,
uzeše,
15 I kliješta i kotliæe, što god bješe
zlatno i što god bješe srebrno, uze zapovjednik stražarski,
16 Dva stupa, jedno more i podnožja,
što naèini Solomun za dom Gospodnji; ne
bješe mjere mjedi od svijeh tijeh sudova;
17 Osamnaest lakata bijaše visok jedan
stup, i ozgo na njemu bijaše oglavlje
mjedeno, i oglavlje bijaše visoko tri lakta,
i pletenice i šipci oko oglavlja, sve od
mjedi; taki bijaše i drugi stup s pletenicom.
18 Uze zapovjednik stražarski i Seraju
prvoga sveštenika i Sofoniju drugoga
sveštenika, i tri vratara.
19 A iz grada uze jednoga dvoranina,
koji bijaše nad vojnicima, i pet ljudi koji
stajahu pred carem, koji se naðoše u
gradu, i prvoga pisara vojnièkoga, koji
popisivaše narod po zemlji u vojsku, i
šezdeset ljudi iz naroda zemaljskoga, koji
se naðoše u gradu.
20 Uze ih Nevuzardan zapovjednik
stražarski, i odvede k caru Vavilonskom
u Rivlu.
21 A car ih Vavilonski pobi i pogubi u
Rivli u zemlji Ematskoj. Tako bi preseljen
Juda iz zemlje svoje.
22 A nad narodom koji osta u zemlji
Judinoj, koji ostavi Navuhodonosor car
Vavilonski, nad njim postavi Godoliju sina
Ahikama sina Safanova.
23 A kad èuše sve vojvode i ljudi njihovi
da je car Vavilonski postavio Godoliju,
doðoše ka Godoliji u Mispu, na ime: Ismailo sin Netanijin, i Joanan sin Karijajev,
i Seraja sin Tanumetov iz Netofata, i
Jazanija sin Mahatov, oni i ljudi njihovi.
24 I Godolija se zakle njima i ljudima
njihovijem i reèe: ne bojte se službe
Haldejima; sjedite u zemlji i služite caru
Vavilonskom, i biæe vam dobro.
25 Ali sedmoga mjeseca doðe Ismailo sin
Netanije sina Elisamova, roda carskoga,
i deset ljudi s njim, i ubiše Godoliju, te
pogibe; tako i Judeje i Haldeje koji bijahu
s njim u Mispi.
26 Tada se podiže sav narod, malo i
veliko, i vojvode, te otidoše u Misir, jer
se pobojaše Haldeja.
27 A trideset sedme godine otkako se
zarobi Joahin car Judin, dvanaestoga
mjeseca, dvadeset sedmoga dana Evil-
Merodah car Vavilonski iste godine
zacariv se izvadi iz tamnice Joahina cara
Judina.
28 I lijepo govori s njim, i namjesti mu
prijesto više prijestola drugih careva koji
bijahu kod njega u Vavilonu.
29 I promijeni mu haljine tamnièke, i on
jeðaše svagda s njim svega vijeka svojega.
30 I hrana mu se jednako davaše od cara
svaki dan svega vijeka njegova do smrti
njegove.

1. Dnevnika

1 Adam, Sit, Enos,
2 Kajinan, Maleleilo, Jared,
3 Enoh, Matusal, Lameh,
4 Noje, Sim, Ham i Jafet.
5 Sinovi Jafetovi: Gomer i Magog i Madaj i Javan i Tovel i Mosoh i Tiras.
6 A sinovi Gomerovi: Ashenas i Rafat i Togarma.
7 A sinovi Javanovi: Elisa i Tarsis, Kitim i Dodanim.
8 Sinovi Hamovi: Hus i Misraim, Fut i Hanan.
9 A sinovi Husovi: Sava i Avila i Savata i Regma i Savataka. A sinovi Regmini: Sava i Dedan.
10 I Hus rodi Nevroda. On prvi bi silan na zemlji.
11 A Misraim rodi Ludeje i Anameje i Leaveje i Naftuheje,
12 I Patruseje i Hasluheje, od kojih izidoše Filisteji i Kaftoreji.
13 A Hanan rodi Sidona prvenca svojega, i Heta,
14 I Jevuseje i Amoreje i Gergeseje,
15 I Jeveje i Arukeje i Aseneje,
16 I Arvadeje i Samareje i Amateje.
17 Sinovi Simovi: Elam i Asur i Arfaksad i Lud i Aram i Uz i Ul i Geter i Meseh.
18 A Arfaksad rodi Salu, a Sala rodi Evera.
19 A Everu se rodiše dva sina; jednome beše ime Faleg, jer se u njegovo vrijeme razdijeli zemlja; a ime bratu njegovu Jektan.
20 A Jektan rodi Almodada i Salefa i Asarmota i Jaraha,
21 I Adorama i Uzala i Diklu,
22 I Evala i Avimaila i Savu,
23 I Ofira i Evilu i Jovava: ti svi bjehu sinovi Jektanovi.
24 Sim, Arfaksad, Sala,
25 Ever, Faleg, Ragav,
26 Seruh, Nahor, Tara,
27 Avram, to je Avraam.
28 Sinovi Avramovi: Isak i Ismailo.
29 Ovo je pleme njihovo: prvenac Ismailov Navajot, pa Kidar i Avdeilo i Mivsam.
30 Misma i Duma, Masa, Adad i Tema,
31 Jetur, Nafis i Kedma; to su sinovi Ismailovi.
32 A sinovi Heture inoèe Avramove: ona rodi Zemrana i Joksana i Madana i Madijana i Jesvoka i Suja. A sinovi Joksanovi: Sava i Dedan.
33 A sinovi Madijanovi: Gefa i Efer i Enoh i Avida i Eldaga. Ti svi bjehu sinovi Heturini.
34 Tako Avram rodi Isaka; a sinovi Isakovi bjehu Isav i Izrailj.
35 Sinovi Isavovi: Elifas, Raguilo i Jeus i Jeglom i Korej.
36 Sinovi Elifasovi: Teman i Omar, Sofar i Gotom, Kenez i Tamna i Amalik.
37 Sinovi Raguilovi: Nahat, Zara i Soma i Moza.
38 A sinovi Sirovi: Lotan i Soval i Sevegon i Ana i Dison i Eser i Disan.
39 A sinovi Lotanovi: Horije i Emam; a sestra Lotanova Tamna.
40 Sinovi Sovalovi: Elan i Manahat i Eval, Sefija i Onam. A sinovi Sevegonovi: Aja i Ana.
41 Sinovi Anini: Dison, i sinovi Disonovi Amram i Asvan i Itran i Haran.
42 Sinovi Eserovi: Valan i Zavan i Jakan. Sinovi Disanovi: Uz i Aran.
43 A ovo su carevi koji carovaše u zemlji Edomskoj prije nego se zacari car nad sinovima Izrailjevijem: Valak sin Veorov, a gradu mu bješe ime Denava.
44 A kad umrije Valak, zacari se na njegovo mjesto Jovav sin Zarin od Vosore.
45 A kad umrije Jovav, zacari se na njegovo mjesto Asom od zemlje Temanovske.
46 A kad umrije Asom, zacari se na njegovo mjesto Adad sin Varadov, koji isijeèe Madijance u polju Moavskom; a gradu mu bješe ime Getem.
47 A kad umrije Adad, zacari se na njegovo mjesto Samada iz Masekasa.
48 A kad umrije Samada, zacari se na njegovo mjesto Saul iz Rovota na rijeci.
49 A kad umrije Saul, zacari se na njegovo mjesto Valenon sin Ahovorov.
50 A kad umrije Valenon, zacari se na njegovo mjesto Adad; a grad mu se zvaše Fogor, a ženi mu bješe ime Meteveila kæi Matraide kæeri Mezovove.
51 A kad umrije Adad, nastaše knezovi u Edomskoj: knez Tamna, knez Alva, knez

Jetet,
52 Knez Olivema, knez Ila, knez Finon,
53 Knez Kenez, knez Teman, knez Mivsar,
54 Knez Magedilo, knez Iram. To bjehu knezovi Edomski.

2

1 Ovo su sinovi Izrailjevi: Ruvim, Simeun, Levije i Juda, Isahar i Zavulon,
2 Dan, Josif i Venijamin, Neftalim, Gad i Asir.
3 Sinovi Judini: Ir i Avnan i Sila; ta mu tri rodi kæi Suvina Hananejka; ali Ir prvenac Judin bješe nevaljao pred Gospodom, te ga ubi.
4 A Tamara snaha njegova rodi mu Faresa i Zaru. Svega pet bješe sinova Judinijeh.
5 Sinovi Faresovi: Esron i Amul.
6 A sinovi Zarini: Zimrije i Etan i Eman i Halkol i Dara; svega pet.
7 I sinovi Harmijini: Ahan, koji smuti Izrailja ogriješiv se o stvari proklete.
8 A sinovi Etanovi: Azarija.
9 A sinovi Esronovi, što mu se rodiše: Jerameilo i Aram i Halev.
10 A Aram rodi Aminadava, a Aminadav rodi Nasona, kneza sinova Judinijeh;
11 A Nason rodi Salmona; a Salmon rodi Voza;
12 A Voz rodi Ovida; a Ovid rodi Jeseja;
13 A Jesej rodi prvenca svojega Elijava, i Avinadava drugoga i Samu treæega,
14 Natanaila èetvrtoga, Radaja petoga,
15 Osema šestoga, Davida sedmoga,
16 I sestre im Seruju i Avigeju. A sinovi Serujini bjehu Avisaj i Joav i Asailo, trojica.
17 A Avigeja rodi Amasu; a otac Amasin bješe Jeter Ismailjac.
18 A Halev sin Esronov rodi s Azuvom ženom svojom i s Jeriotom sinove, i sinovi mu bjehu Jeser i Sovav i Ardon.
19 A kad umrije Azuva, Halev se oženi Efratom, koja mu rodi Ora;
20 A Or rodi Uriju, a Urija rodi Veseleila.
21 Potom otide Esron ka kæeri Mahira oca Galadova, i oženi se njom kad mu bijaše šezdeset godina, i ona mu rodi Seguva.
22 A Seguv rodi Jaira, koji imaše dvadeset i tri grada u zemlji Galadskoj.
23 Jer uze Gesurejima i Sircima sela Jairova i Kenat sa selima njegovijem, šezdeset gradova. To sve uzeše sinovi Mahira oca Galadova.
24 I kad umrije Esron u Halev-Efrati, žena Esronova Avija rodi mu Ashora oca Tekojanima.
25 A sinovi Jerameila prvenca Esronova bjehu: prvenac Aram, pa Vuna i Oren i Osem i Ahija.
26 Imaše i drugu ženu Jerameilo, po imenu Ataru, ona je mati Onamova.
27 A sinovi Arama prvenca Jerameilova bjehu: Mas i Jamin i Eker.
28 I sinovi Onamovi bjehu: Samaj i Jadaj; a sinovi Samajevi: Nadav i Avisur.
29 I ime ženi Avisurovoj bješe Avihaila, koja mu rodi Avana i Molida.
30 A sinovi Nadavovi: Seled i Apaim; ali Seled umrije bez djece.
31 A sinovi Apailovi: Jesej; a sinovi Jesejevi: Sisan, i kæi Sisanova Alaja.
32 A sinovi Jadaja brata Samajeva: Jeter i Jonatan; ali Jeter umrije bez djece.
33 A sinovi Jonatanovi: Falet i Zaza. Ti bijahu sinovi Jerameilovi.
34 A Sisan ne imaše sinova nego kæeri; i imaše Sisan slugu Misirca po imenu Jaraju.
35 Zato Sisan dade kæer svoju Jaraji sluzi svojemu za ženu; a ona mu rodi Ataja.
36 A Ataj rodi Natana; a Natan rodi Zavada;
37 A Zavad rodi Eflala; a Eflal rodi Ovida;
38 A Ovid rodi Juja; a Juj rodi Azariju;
39 A Azarija rodi Helisa; a Helis rodi Eleasu;
40 A Eleasa rodi Sisamaja; a Sisamaj rodi Saluma;
41 A Salum rodi Jekamiju; a Jekamija rodi Elisama.
42 A sinovi Haleva brata Jerameilova bjehu: Misa prvenac njegov, otac Zifejima; pa sinovi Marise oca Hevronova.
43 A sinovi Hevronovi: Korej i Tafuja i Rekem i Sema.

44 A Sema rodi Rama oca Jorkoamova; a
Rekem rodi Samaja.
45 A sin Samajev bješe Maon, a taj Maon
bi otac Vet-Suru.
46 I Gefa inoèa Halevova rodi Harana i
Mosu i Gazesa.
47 A sinovi Jadajevi: Regem i Jotam i
Gisan i Felet i Gefa i Sagaf.
48 Maha inoèa Halevova rodi Severa i
Tirhanu.
49 Rodi i Sagafa oca Madmancima i Sevu
oca Mahvincima i Gavajanima; a kæi
Halevova bijaše Ahsa.
50 Ovo bijahu sinovi Haleva sina Ora pr-
venca Efratina; Soval otac Kirijat-Jarimu,
51 Salma otac Vitlejemu, Aref otac Vet-
Gaderu.
52 A imaše sinove Soval otac Kirijat-
Jarimu: Aroja i Asi-Amenuhota.
53 A porodice Kirijat-jarimske bjehu:
Jetrani i Fuæani i Sumaæani i Misrajani.
Od njih izidoše Saraæani i Estaoljani.
54 Sinovi Salmini: Vitlejemci i Neto-
faæani, Ataroæani od doma Joavova, i
Zorani, polovina Manahaæana,
55 I porodice pisarske u Javisu,
Tiraæani, Simeaæani, Suhaæani; to su
Keneji, koji se narodiše od Emata, oca
doma Rihavova.

3

1 A ovo su sinovi Davidovi koji mu se
rodiše u Hevronu: prvenac Amnon od
Ahinoame Jezraeljanke, drugi Danilo od
Avigeje Karmilke,
2 Treæi Avesalom, sin Mahe kæeri Tal-
maja cara Gesurskoga, èetvrti Adonija,
sin Agitin,
3 Peti Sefatija od Avitale, šesti Itram od
Egle žene njegove.
4 Šest mu se rodi u Hevronu, gdje
carova sedam godina i šest mjeseca, a
trideset i tri carova u Jerusalimu.
5 A ovi mu se rodiše u Jerusalimu:
Samaja i Sovav i Natan i Solomun, èetiri,
od Vitsaveje kæeri Amilove.
6 I Jevar i Elisama i Elifalet,
7 I Noga i Nefeg i Jafija,
8 I Elisama i Elijada i Elifelet, devet,
9 Sve sinovi Davidovi osim sinova inoèa
njegovijeh i osim Tamare sestre njihove.
10 A sin Solomunov bijaše Rovoam, a
njegov sin Avija, a njegov sin Asa, a njegov
sin Josafat,
11 A njegov sin Joram, a njegov sin
Ohozija, a njegov sin Joas,
12 A njegov sin Amasija, a njegov sin
Azarija, a njegov sin Jotam,
13 A njegov sin Ahaz, a njegov sin
Jezekija, a njegov sin Manasija,
14 A njegov sin Amon, a njegov sin
Josija.
15 A sinovi Josijini: prvenac Joanan,
drugi Joakim, treæi Sedekija, èetvrti
Salum.
16 A sinovi Joakimovi: Jehonija sin mu,
i njegov sin Sedekija.
17 A sinovi Jehonije sužnja: Salatilo sin
mu.
18 A njegovi sinovi Malhiram i Fedaja i
Senasar, Jekamija, Osama i Nedavija.
19 A sinovi Fedajini: Zorovavelj i
Simej; a sinovi Zorovaveljevi: Mesulam i
Ananija i sestra im Selometa.
20 A sinovi Mesulamovi: Asuva i Oilo i
Varahija i Asadija i Jusavesed, pet.
21 A sinovi Ananijini: Felatija i Jesaja,
sinovi Refajini, sinovi Arnanovi, sinovi
Ovadijini, sinovi Sehanijini.
22 A sinovi Sehanijini: Semaja, i sinovi
Semajini: Hatus i Igeal i Varija i Nearija i
Safat, šest.
23 A sinovi Nearijini: Elioinaj i Jezekija
i Azrikam, tri.
24 A sinovi Elioinajevi: Odaja i Eliasiv
i Felaja i Akuv i Joanan i Dalaja i Anan,
sedam.

4

1 Sinovi Judini bjehu: Fares, Esron i
Harmija i Or i Soval.
2 A Reaja sin Sovalov rodi Jata, a Jat rodi
Ahumaja i Lada. To su porodice Saratske.
3 A ovo su od oca Itama: Jezrael i
Jesma i Jedvas, a sestri njihovoj bješe ime
Aselelfonija.
4 I Fanuilo bješe otac Gedoru, i Eser
otac Husin. To bijahu sinovi Ora prvenca
Efrate oca Vitlejemcima.
5 A Ashor otac Tekujanima imaše dvije
žene, Elu i Naru.

6 I Nara mu rodi Ahuzama i Efera i
Temana i Ahastara. To su sinovi Narini.
7 A sinovi Elini: Sered, Jesoar i Etnan.
8 A Kos rodi Anuva i Sovivu i porodice
Aharila sina Arumova.
9 A Javis bješe slavniji od svoje braæe, i
mati mu nadje ime Javis govoreæi: rodih
ga s bolom.
10 I Javis prizva Boga Izrailjeva gov-
oreæi: o da bi me blagoslovio i raširio
meðe moje, i ruka tvoja da bi bila sa
mnom, i da bi me saèuvao oda zla da me
ne ucvijeli! I uèini Bog za što ga moli.
11 A Heluv brat Sujin rodi Mehira. On
bi otac Estonov.
12 A Eston rodi Vet-Rafu i Feseju i Tehinu
oca gradu Nasu. To su ljudi Rihavovi.
13 A sinovi Kenezovi bjehu Gotonilo i
Seraja. A sinovi Gotonilovi: Atat.
14 A Meonotaj rodi Ofru; a Seraja rodi
Joava, oca onijeh što žive u dolini drvod-
jeljskoj, jer bijahu drvodjelje.
15 A sinovi Haleva sina Jefonijina bijahu
Ir, Ila i Nam. A sin Ilin bješe Kenez.
16 A sinovi Jeleleilovi: Zif i Zifa, Tirija i
Asareilo.
17 A sinovi Ezrini: Jeter i Mered i Efer
i Jalon; a žena Meredova rodi Marijama i
Samaja i Jesvu, oca Estemoji.
18 A žena njegova Judija rodi Jereda oca
Gedoru, i Evera oca Sohotu, i Jekutila oca
Zanoji. A to bijahu sinovi Vitije kæeri
Faraonove, kojom se oženi Mered.
19 A sinovi žene Odijine sestre Nama
oca Keili bijahu Garmija i Estemoja Ma-
haæanin.
20 A sinovi Simonovi: Amnon i Rina i
Ven-Anan i Tilon. A sinovi Jesejevi: Zohet
i Ven-Zohet.
21 A sinovi Sile sina Judina: Ir otac
Lihu, i Lada otac Marisi, i porodice doma
platnarskoga, doma Asvejina.
22 I Jokim i Hasivljani, i Joas i Saraf, koji
vladahu u Moavskoj, i Jasuvi-Lehem. Ali
to su stare stvari.
23 To bijahu lonèari i življahu u
sadovima i zabranima, i bijahu ondje kod
cara za njegove poslove.
24 Sinovi Simeunovi: Nemuilo i Jamin,
Jariv, Zera, Saul;
25 A njegov sin Salum, a njegov sin
Mivsam, a njegov sin Misma.
26 A sinovi Mismini: Amuilo sin mu, i
njegov sin Zahur, i njegov sin Simej.
27 A Simej imaše šesnaest sinova i šest
kæeri; a braæa njegova nemahu mnogo
sinova, i sve porodice njihove ne bješe
tako mnogo kao sinova Judinijeh.
28 A življahu u Virsaveji i Moladi i Asar-
Sualu,
29 I u Vali i u Asemu i u Toladu,
30 I u Vetuilu i u Ormi i u Siklagu,
31 I u Vet-Marhavotu i u Asar-Susimu i u
Vet-Vireju i u Saraimu. To bjehu gradovi
njihovi do cara Davida.
32 A sela njihova bijahu Itam i Ajin,
Rimon i Tohen i Asan, pet gradova,
33 I sva sela njihova što bijahu oko
tijeh gradova do Vala. To bijahu stanovi
njihovi po rodu njihovu.
34 A Mesovav i Jamlih i Josa sin Amasi-
jin,
35 I Joilo i Juj sin Josivije sina Seraje sina
Asilova,
36 I Elioinaj i Jakova i Jesohaja i Asaja i
Adilo i Jesimilo i Venaja,
37 I Zisa sin Sifija sina Alona sina Jedaje
sina Simrija sina Semajina;
38 Ti imenovani bijahu knezovi u
porodicama svojim, i domovi otaca nji-
hovijeh umnožiše se veoma.
39 I zato otidoše u Gedor do istoène
strane doline da traže pašu stoci svojoj.
40 I naðoše pašu obilatu i dobru i zemlju
prostranu i mirnu i rodnu, jer prije ondje
življahu koji bijahu od Hama.
41 Ti dakle zapisani po imenu došavši
za Jezekije cara Judina razbiše šatore
njihove i stanovnike koji se naðoše ondje,
i pobiše ih kao proklete da ne osta nijedan
do danas, i naseliše se mjesto njih, jer
ondje bijaše paše za stoku njihovu.
42 A izmeðu njih, sinova Simeunovijeh,
izide na goru Sir pet stotina ljudi, a
poglavice im bijahu Felatija i Nearija i
Refaja i Ozilo, sinovi Jesejevi.
43 I pobiše ostatak što bijahu utekli
izmeðu Amalika, i naseliše se ondje do
današnjega dana.

5

1 A sinovi Ruvima prvenca Izrailjeva,
jer on bijaše prvenac, ali kad oskrvni

postelju oca svojega, dano bi njegovo prvenaštvo sinovima Josifa sina Izrailjeva, ali ne tako da se broji prvenac,
2 Jer Juda bi najsilniji među braæom svojom i od njega je voð, ali prvenaštvo dobi Josif;
3 Sinovi Ruvima prvenca Izrailjeva bijahu: Anoh i Faluj, Esron i Harmija,
4 Sinovi Joilovi: Semaja sin mu, a njegov sin Gog, a njegov sin Simej,
5 A njegov sin Miha, a njegov sin Reaja, a njegov sin Val,
6 A njegov sin Veira, kojega odvede Telgat-Felnasar car Asirski; on bijaše knez plemena Ruvimova.
7 A braæi njegovoj po porodicama njihovijem kad se izbrojiše po koljenima svojim, bješe knez Jeilo i Zaharija,
8 I Vela sin Azaza sina Seme sina Joilova; on življaše u Aroiru i do Nevona i Valmeona.
9 Potom življaše k istoku dori do pustinje od rijeke Efrata, jer im se stoka umnoži u zemlji Galadskoj.
10 I za vremena Saulova vojevaše na Agarene, koji izgiboše od ruke njihove; i tako se naseliše u šatorima njihovijem po svemu istoènom kraju zemlje Galadske.
11 A sinovi Gadovi življahu prema njima u zemlji Vasanskoj do Salhe.
12 Joilo im bijaše poglavar, a Safan drugi, pa Janaj i Safat u Vasanu.
13 A braæa njihova po domovima otaèkim bijahu: Mihailo i Mesulam i Seva i Joraj i Jahan i Zije i Ever, sedmorica.
14 Ti bijahu sinovi Avihaila sina Urija sina Jaroje sina Galada sina Mihaila sina Jesisaja sina Jadona sina Vuzova.
15 Ahije sin Avdila sina Gunijeva bijaše poglavar u domu otaca njihovijeh.
16 I življahu u Galadu, u Vasanu i u selima njegovijem i u svijem podgraðima Saronskim do meða njegovijeh.
17 Svi ovi biše izbrojeni za vremena Jotama cara Judina i za vremena Jerovoama cara Izrailjeva.
18 Sinova Ruvimovijeh i Gadovijeh i polovine plemena Manasijina, hrabrijeh ljudi, što nošahu štit i maè, i zatezahu luk, i vještijeh boju, bijaše èetrdeset i èetiri tisuæe i sedam stotina i šezdeset, koji iðahu na vojsku;
19 I vojevaše na Agarene, na Jetureje i Nafiseje i Nodaveje,
20 I doðe im pomoæ suprot njih, i Agareni im biše dani u ruke i sve što imahu; jer zavapiše k Bogu u boju, i usliši ih, jer se pouzdaše u nj.
21 I zaplijeniše stoku njihovu, pedeset tisuæa kamila i dvjesta i pedeset tisuæa ovaca i dvije tisuæe magaraca i sto tisuæa duša ljudskih.
22 A ranjenijeh mnogo pade; jer taj boj bi od Boga; i nastavaše na mjestu njihovu do seobe svoje.
23 A sinovi polovine plemena Manasijina življahu u toj zemlji od Vasana do Val-Ermona i Senira, do gore Ermona; bijahu se umnožili.
24 A ovo bijahu poglavari u domu otaca njihovijeh: Efer i Jesej i Elilo i Azrilo i Jeremija i Odavija i Jadilo, ljudi hrabri i na glasu, poglavari u domu otaca svojih.
25 Ali kad zgriješiše Bogu otaca svojih i èiniše preljubu za bogovima naroda one zemlje, koje Bog istrijebi ispred njih,
26 Podiže Bog Izrailjev duh Fula cara Asirskoga i duh Telgat-Felnasara cara Asirskoga, i preseliše pleme Ruvimovo i pleme Gadovo i polovinu plemena Manasijina, i odvedoše ih u Alu i u Avor i u Aru, i na rijeku Gozan, gdje ostaše do danas.

6

1 Sinovi Levijevi bijahu: Girson, Kat i Merarije.
2 A sinovi Katovi: Amram, Isar i Hevron i Ozilo.
3 A sinovi Amramovi: Aron i Mojsije, i kæi Marija. A sinovi Aronovi: Nadav i Avijud i Eleazar i Itamar.
4 Eleazar rodi Finesa; a Fines rodi Avisuju;
5 A Avisuja rodi Vukija; a Vukije rodi Oziju;
6 A Ozija rodi Zeraju; a Zeraja rodi Merajota;
7 A Merajot rodi Amariju; a Amarija rodi Ahitova;

8 A Ahitov rodi Sadoka; a Sadok rodi Ahimasa;
9 A Ahimas rodi Azariju; a Azarija rodi Joanana;
10 A Joanan rodi Azariju, koji bi sveštenik u domu što sazida Solomun u Jerusalimu;
11 A Azarija rodi Amariju; a Amarija rodi Ahitova;
12 A Ahitov rodi Sadoka; a Sadok rodi Saluma;
13 A Salum rodi Helkiju; a Helkija rodi Azariju;
14 A Azarija rodi Seraju; a Seraja rodi Josedeka.
15 A Josedek otide kad Gospod preseli Judeje i Jerusalim rukom Navuhodonosorovom.
16 Sinovi Levijevi bijahu: Girson, Kat i Merarije.
17 A ovo su imena sinovima Girsonovijem: Lovenije i Simej.
18 A sinovi Katovi bjehu: Amram i Isar i Hevron i Ozilo.
19 Sinovi Merarijevi: Molija i Musija. I ovo su porodice Levitske po ocima svojim:
20 Girsonova: Lovenije sin mu, a njegov sin Jat, a njegov sin Zima,
21 A njegov sin Joah, a njegov sin Ido, a njegov sin Zera, a njegov sin Jetraj.
22 Sinovi Katovi: Aminadav sin mu, a njegov sin Korej, a njegov sin Asir.
23 A njegov sin Elkana, a njegov sin Evijasaf, a njegov sin Asir,
24 A njegov sin Tahat, a njegov sin Urilo, a njegov sin Ozija, a njegov sin Saul.
25 A sinovi Elkanini: Amasaj i Ahimot,
26 Elkana; sinovi Elkanini: Sufija sin mu, a njegov sin Mahat;
27 A njegov sin Elijav, a njegov sin Jeroam, a njegov sin Elkana.
28 A sinovi Samuilovi: Vasnija prvenac, pa Avija.
29 Sinovi Merarijevi: Molija, a njegov sin Lovenije, a njegov sin Simej, a njegov sin Uza,
30 A njegov sin Simaja, a njegov sin Agija, a njegov sin Asaja.
31 A ovo su koje postavi David da pjevaju u domu Gospodnjem, kad se namjesti kovèeg,
32 Koji služahu pred šatorom od sastanka pjevajuæi, dok ne sazida Solomun dom Gospodnji u Jerusalimu, i stajahu po redu svom u službi svojoj;
33 Ovi su što stajahu i sinovi njihovi: od sinova Katovijeh Eman pjevaè, sin Joila sina Samuila,
34 Sina Elkane, sina Jeroama, sina Elila, sina Toje,
35 Sina Sufa, sina Elkane, sina Mata, sina Amasaja,
36 Sina Elkane, sina Joila, sina Azarije, sina Sofonije,
37 Sina Tahate, sina Asira, sina Aviasafa, sina Koreja,
38 Sina Isara, sina Kata, sina Levija, sina Izrailjeva.
39 I brat mu Asaf, koji mu stajaše s desne strane; a Asaf bijaše sin Varahije, sina Simeje,
40 Sina Mihaila, sina Vasije, sina Malhije,
41 Sina Etnija, sina Zera, sina Adaje,
42 Sina Etana, sina Zime, sina Simeja,
43 Sina Jata, sina Girsona, sina Levijeva.
44 A sinovi Merarijevi, braæa njihova, stajahu s lijeve strane: Etan sin Kisije, sina Avdija, sina Maluha,
45 Sina Asavije, sina Amasije, sina Helkije,
46 Sina Amsije, sina Vanije, sina Samira,
47 Sina Molije, sina Musije, sina Merarija, sina Levijeva.
48 A braæa njihova, ostali Leviti, biše određeni na svu službu u šatoru doma Božijega.
49 A Aron i sinovi njegovi paljahu na oltaru za žrtve paljenice i na oltaru kadionom, vršeæi sve poslove u svetinji nad svetinjama, i èineæi oèišæenje za Izrailja po svemu kako je zapovjedio Mojsije sluga Božji.
50 A ovo su sinovi Aronovi: Eleazar sin mu, a njegov sin Fines, a njegov sin Avisuja,
51 A njegov sin Vukije, a njegov sin Ozije, a njegov sin Zeraja,
52 A njegov sin Merajot, a njegov sin Amarija, a njegov sin Ahitov,

53 A njegov sin Sadok, a njegov sin Ahimas.
54 A ovo su im stanovi po gradovima njihovijem u međama njihovijem: sinovima Aronovijem od porodice Katove dopade ždrijebom,
55 I dadoše im Hevron u zemlji Judinoj, i podgrađa njegova oko njega;
56 A polje gradsko i sela njegova dadoše Halevu sinu Jefonijinu;
57 Dadoše dakle sinovima Aronovijem gradove Judine: Hevron utoèište, i Livnu i podgrađa njezina, i Jatir i Estemoju i podgrađa njezina,
58 I Ilon i podgrađa njegova, Devir i podgrađa njegova,
59 I Asan i podgrađa njegova, i Vet-Semes i podgrađa njegova;
60 A od plemena Venijaminova: Gavaju i podgrađa njezina, i Alemet i podgrađa njegova, i Anatot i podgrađa njegova; svega gradova njihovijeh trinaest po porodicama njihovijem.
61 I ostalijem sinovima Katovijem od porodice toga plemena daše ždrijebom od polovine plemena, od polovine Manasijine deset gradova.
62 A sinovima Girsonovijem po porodicama njihovijem trinaest gradova od plemena Isaharova i od plemena Asirova i od plemena Neftalimova i od plemena Manasijina u Vasanu.
63 Sinovima Merarijevim po porodicama njihovijem daše ždrijebom od plemena Ruvimova i od plemena Gadova i od plemena Zavulonova dvanaest gradova.
64 Tako daše sinovi Izrailjevi Levitima te gradove i podgrađa njihova.
65 I daše ždrijebom od plemena sinova Judinijeh i od plemena sinova Simeunovijeh i od plemena sinova Venijaminovijeh te gradove, koje imenovaše poimence.
66 I onima koji bijahu od roda sinova Katovijeh a gradovi njihovi i međe njihove bijahu u plemenu Jefremovu,
67 Njima daše grad za utoèište Sihem i podgrađa njegova u gori Jefremovoj, i Gezer i podgrađa njegova,
68 I Jokmeam i podgrađa njegova, i Vet-Oron i podgrađa njegova,
69 I Ejalon i podgrađa njegova, i Gat-Rimon i podgrađa njegova,
70 I od polovine plemena Manasijina Anir i podgrađa njegova, i Vileam i podgrađa njegova, porodicama sinova Katovijeh ostalijem.
71 A sinovima Girsonovijem daše od porodice polovine plemena Manasijina Golan u Vasanu i podgrađa njegova, i Astarot i podgrađa njegova;
72 A od plemena Isaharova Kedes i podgrađa njegova, Davrat i podgrađa njegova,
73 I Ramot i podgrađa njegova, i Anim i podgrađa njegova;
74 A od plemena Asirova Masal i podgrađa njegova, i Avdon i podgrađa njegova,
75 I Hukok i podgrađa njegova, i Reov i podgrađa njegova;
76 A od plemena Neftalimova Kedes u Galileji i podgrađa njegova, i Amon i podgrađa njegova, i Kirijatajim i podgrađa njegova.
77 Sinovima Merarijevim ostalijem daše od plemena Zavulonova Rimon i podgrađa njegova, Tavor i podgrađa njegova;
78 A preko Jordana prema Jerihonu na istoènoj strani Jordana, od plemena Ruvimova Vosor u pustinji i podgrađa njegova, i Jasu i podgrađa njezina,
79 I Kedimot i podgrađa njegova, i Mifat i podgrađa njegova;
80 A od plemena Gadova Ramot u Galadu i podgrađa njegova, i Mahanajim i podgrađa njegova,
81 I Esevon i podgrađa njegova, i Jazir i podgrađa njegova.

7

1 A sinovi Isaharovi bijahu: Tola i Fuja i Jasuv i Simron, èetvorica.
2 A sinovi Tolini: Ozije i Refaja i Jerilo i Jamaj i Jefsam i Samuilo, poglavari otaèkih domova svojih od Tole, hrabri ljudi u porodicama svojim; bješe ih za vremena Davidova na broj dvadeset i dvije tisuæe i šest stotina.
3 A sinovi Ozijevi: Izraja, i sinovi Izrajini: Mihailo i Ovadija i Joilo i Jesija, skupa pet poglavara.

4 I s njima u porodicama njihovijem po
domovima otaca njihovijeh bješe vojnika
trideset i šest tisuæa, jer imahu mnogo
žena i sinova.
5 I braæe njihove po svijem domovima
Isaharovijem, hrabrijeh ljudi, bijaše os-
amdeset i sedam tisuæa, svega izbrojeni-
jeh.
6 Sinovi Venijaminovi: Vela i Veher i
Jediailo, trojica.
7 A sinovi Velini: Esvon i Ozije i Ozilo
i Jerimot i Irije, pet poglavara domova
otaèkih, hrabri ljudi; na broj ih bješe
dvadeset i dvije tisuæe i trideset i èetiri.
8 A sinovi Veherovi: Zemira i Joas i
Elijezer i Elioinaj i Amrije i Jerimot i Avija
i Anatot i Alamet, svi sinovi Veherovi.
9 I izbrojenijeh po porodicama svojim,
po poglavarima otaèkoga doma svojega,
bješe ih dvadeset tisuæa i dvjesta hrabri-
jeh ljudi.
10 A sinovi Jediailovi: Valan, i sinovi
Valanovi: Jeus i Venijamin i Ehud i
Hanana i Zitan i Tarsis i Ahisar.
11 Svijeh ovijeh sinova Jediailovih po
poglavarima porodica otaèkih, hrabrijeh
ljudi, bješe sedamdeset tisuæa i dvjesta,
koji iðahu na vojsku.
12 I Sufeji i Upeji bijahu sinovi Irovi, i
Useji sinovi Ahirovi.
13 Sinovi Neftalimovi: Jasilo i Gunije i
Jeser i Salum, sinovi Valini.
14 Sinovi Manasijini: Azrilo, kojega
mu žena rodi; inoèa njegova Sirka rodi
Mahira, oca Galadova;
15 A Mahir se oženi od Upeja i Sufeja,
a ime sestri njihovoj bješe Maha; a ime
drugomu bješe Salpad; a Salpad imaše
kæeri.
16 A Maha žena Mahirova rodi sina,
kojemu nadje ime Fares, a bratu mu nadje
ime Seres, a njegovi sinovi bjehu Ulam i
Rakem.
17 I sinovi Ulamovi: Vedan. To su sinovi
Galada sina Mahira sina Manasijina.
18 A sestra njegova Amoleketa rodi
Isuda i Avijezera i Malu.
19 A sinovi Semidini bejahu Ahijan i
Sihem i Lihija i Anijam.
20 A sinovi Jefremovi: Sutala, a njegov
sin Vered, a njegov sin Tahat, a njegov sin
Eleada, a njegov sin Tahat,
21 A njegov sin Zavad, a njegov sin
Sutala i Eser i Elead. A njih ubiše ljudi
iz Gata, roðeni u zemlji, jer sidoše da im
uzmu stoku.
22 Zato tužaše Jefrem otac njihov dugo
vremena, i doðoše braæa njegova da ga
tješe.
23 Potom leže sa ženom svojom, a ona
zatrudnje i rodi sina, i on mu nadje ime
Verija, jer nesreæa zadesi dom njegov.
24 I kæi mu bješe Sera, koja sazida
Vetoron donji i gornji i Uzen-Seru.
25 I sin mu bješe Refa i Resef, a njegov
sin bješe Tela, a njegov sin Tahan,
26 A njegov sin Ladan, a njegov sin
Amijud, a njegov sin Elisama,
27 A njegov sin Non, a njegov sin Isus.
28 A dostojanje njihovo i naselje bješe
Vetilj i sela njegova, i s istoka Naran, a sa
zapada Gezer i sela njegova, i Sihem i sela
njegova do Gaze i sela njezinijeh.
29 I pokraj sinova Manasijinih Vet-San
i sela njegova, Tanah i sela njegova,
Megidon i sela njegova, Dor i sela njegova;
tu nastavahu sinovi Josifa sina Izrailjeva.
30 Sinovi Asirovi bijahu Jemna i Jesva i
Jesvaj i Verija, i Sera sestra njihova.
31 A sinovi Verijini: Ever i Malhilo; ovaj
je otac Virzavitov.
32 A Ever rodi Jaflita i Somira i Hotama
i Suju sestru njihovu.
33 A sinovi Jaflitovi bijahu: Fasah i
Vimal i Asvat; to bijahu sinovi Jaflitovi.
34 A sinovi Somirovi: Ahije i Roga,
Jehuva i Aram.
35 A sinovi Elema brata njegova: Sofa i
Jemna i Selis i Amal.
36 Sinovi Sofini: Suja i Arnefer i Sogal i
Verije i Jemra,
37 I Vosor i Od i Sama i Silisa i Itran i
Veira.
38 A sinovi Jeterovi: Jefonija i Fispa i
Ara.
39 I sinovi Ulini: Arah i Anilo i Risija.
40 Svi ovi bijahu sinovi Asirovi,
poglavari domova otaèkih, izabrani,
hrabri ljudi, poglavari među knezovima.
Bješe ih za vojsku na broj dvadeset i šest
tisuæa ljudi.

8

1 A Venijamin rodi Velu prvenca svojega, Asvila drugoga, i Aru treæega,
2 Noja èetvrtoga, i Rafu petoga.
3 A sinovi Velini bijahu: Adar i Gira i Avijud,
4 I Avisuja i Naman i Ahoja,
5 I Gira i Sefuvan i Uram.
6 A ovi bijahu sinovi Ehudovi, bijahu poglavari domova otaèkih onima koji življahu u Gavaji, te ih preseliše u Manahat:
7 Naman i Ahija i Gira, on ih preseli; i rodi Uzu i Ahijuda.
8 A Sarajim, pošto ih posla, rodi sinove u zemlji Moavskoj s Usimom i Varom ženama svojim.
9 Rodi s Odesom ženom svojom Jovava i Siviju i Misu i Malhama,
10 I Jeusa i Sahiju i Mirmu; ti bijahu sinovi njegovi, poglavari domova otaèkih.
11 A s Usimom rodi Avitova i Elfala.
12 I sinovi Elfalovi bjehu: Ever i Misam i Samed; on sazida Onon i Lod i sela njegova;
13 I Verija i Sema, koji bijahu poglavari domova otaèkih onima koji življahu u Ejalonu; oni istjeraše stanovnike Gatske;
14 A Ahijo, Sasak i Jeremot,
15 I Zevadija i Arad i Ader,
16 I Mihailo i Jespa i Joha bjehu sinovi Verijini;
17 A Zavadija i Mesulam i Ezekije i Ever,
18 I Ismeraj i Jezlija i Jovav bjehu sinovi Elfalovi;
19 A Jakim i Zihrije i Zavdije,
20 I Elinaj i Ziltaj i Elilo,
21 I Adaja i Veraja i Simrat bjehu sinovi Semini;
22 A Jesvan i Ever i Elilo,
23 I Avdon i Zihrije i Anan,
24 I Ananija i Elam i Antonija,
25 I Jefedija i Fanuilo bjehu sinovi Sasakovi;
26 A Samseraj i Searija i Gotolija,
27 I Jaresija i Ilija i Zihrije bjehu sinovi Jeroamovi.
28 To bjehu poglavari domova otaèkih po porodicama svojim, i nastavahu u Jerusalimu.
29 A u Gavaonu nastavaše otac Gavaonu; a ženi mu bješe ime Maha.
30 A sin prvenac njegov bješe Avdon, pa Sur i Kis i Val i Nadav,
31 I Gedor i Ahijo i Zaher,
32 I Miklot, koji rodi Simeju. I oni življahu prema braæi svojoj u Jerusalimu s braæom svojom.
33 A Nir rodi Kisa; a Kis rodi Saula; a Saul rodi Jonatana i Malhisuja i Avinadava i Esvala.
34 A sin Jonatanov bješe Merival; a Merival rodi Mihu;
35 A Mišini sinovi bjehu: Fiton i Meleh i Tareja i Ahaz.
36 A Ahaz rodi Joadu; a Joada rodi Alemeta i Azmaveta i Zimrija. A Zimrije rodi Mosu;
37 A Mosa rodi Vineju; a njegov sin bješe Rafa, a njegov sin Eleasa, a njegov sin Asilo.
38 A Asilo imaše šest sinova, kojima su imena: Azrikam, Voheruj i Ismailo i Searija, i Ovadija i Anan. Ti svi bjehu sinovi Asilovi.
39 A sinovi Iseka brata njegova: Ulam prvenac mu, Jeus drugi, i Elifelet treæi.
40 I bijahu sinovi Ulamovi junaci, koji natezahu luk, i imahu mnogo sinova i unuka, sto i pedeset. Svi ti bjehu od sinova Venijaminovijeh.

9

1 I tako sav Izrailj bi izbrojen, i eto zapisani su u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem; i biše preseljeni u Vavilon za bezakonje svoje.
2 A koji prije nastavahu na dostojanju svojem po gradovima svojim, Izrailjci, sveštenici, Leviti i Netineji,
3 Nastavahu u Jerusalimu i od sinova Judinijeh i sinova Venijaminovijeh i od sinova Jefremovijeh i Manasijinih:
4 Gutaj sin Amijuda sina Amrija, sina Imrija, sina Venija, od sinova Faresa sina Judina;
5 I od sinova Silonovijeh: Asaja prvenac i sinovi njegovi;
6 A od sinova Zerinijeh Jeuilo i braæe njegove šest stotina i devedeset;

7 A od sinova Venijaminovijeh Saluj sin
Mesulama sina Oduje, sina Asenujina,
8 I Jevnija sin Jeroamov, i Ila sin Ozija
sina Mahrijeva, i Mesulam sin Sefatije
sina Raguila, sina Ivnijina;
9 I braæe njihove po porodicama svojim
devet stotina pedeset i šest; svi bjehu
ljudi poglavari od porodica po domovima
otaca svojih.
10 A od sveštenika: Jedaja i Jojariv i
Jahin,
11 I Azarija sin Helkije sina Mesulama,
sina Sadoka, sina Merajota, sina Ahi-
tovova, starješina u domu Gospodnjem,
12 I Adaja sin Jeroama sina Pashora,
sina Malhijina, i Masaj sin Adila sina
Jazire, sina Mesulama, sina Mesilemita,
sina Imirova;
13 I braæe njihove, poglavara otaèkih
domova svojih, tisuæa i sedam stotina
i šezdeset ljudi vrijednijeh na poslu u
službi u domu Gospodnjem.
14 A od Levita Semaja sin Asuva, sina
Azrikama, sina Asavijina, između sinova
Merarijevih;
15 I Vakvakar i Eres i Galal i Matanija,
sin Mihe sina Zihrija, sina Asafova;
16 I Ovadija sin Semaje sina Galala, sina
Jedutunova, i Varahija sin Ase sina Elkan-
ina, koji stanovaše u selima Netofatskim.
17 I vratari: Salum i Akuv i Talmon i
Ahiman, i braæa njihova; a Salum bješe
poglavar.
18 On do sada bijaše na vratima carskim
k istoku; to bijahu vratari po èetama
sinova Levijevih.
19 A Salum sin Koreja sina Evijasafa,
sina Korejeva, i braæa njegova od doma
oca njegova, sinovi Korejevi, u poslu
službenom èuvahu pragove kod šatora,
kao što oci njihovi u okolu Gospodnjem
èuvahu ulazak;
20 A nad njima bješe starješina Fines sin
Eleazarov, i Gospod bijaše s njim.
21 Zaharija sin Meselemijin bijaše
vratar na vratima šatora od sastanka.
22 Svijeh ovijeh izabranijeh za vratare
na pragovima bijaše dvjesta i dvanaest;
biše popisani po selima svojim; David i
Samuilo vidjelac postaviše ih radi vjer-
nosti njihove,
23 Da oni i sinovi njihovi èuvaju stražu
na vratima doma Gospodnjega, doma od
šatora.
24 Na èetiri strane bijahu vratari: na
istoku, na zapadu, na jugu i na sjeveru.
25 I braæa njihova po selima svojim
dolažahu svakih sedam dana za svoje
vrijeme da su s njima.
26 Jer u službi bijahu svagda èetiri prva
vratara, Levita, i bijahu postavljeni nad
klijetima i nad riznicama doma Božijega;
27 I oko doma Božijega noæivahu, jer
na njima bijaše straža i dužni bijahu
otvorati svako jutro.
28 I neki od njih bijahu nad posuðem
službenijem, jer ga na broj unošahu i na
broj iznošahu.
29 A neki od njih bijahu postavljeni nad
drugim stvarima i nad svijem stvarima
posveæenijem, nad brašnom i vinom i
uljem i kadom i mirisima.
30 A neki sinovi sveštenièki gotovljahu
mast od tijeh mirisa.
31 A Matatija između Levita, prvenac
Salumov od porodice Korejeve, bijaše nad
stvarima koje se peku u tavi.
32 A između sinova Katovijeh, braæe
njihove, bijahu neki nad hljebom postavl-
jenijem, gotoveæi ga svake subote.
33 Između njih bijahu i pjevaèi
poglavari domova otaèkih među Lev-
itima, koji stanovahu po klijetima bez
drugoga posla, jer dan i noæ bijahu u
svom poslu.
34 To su poglavari domova otaèkih
među Levitima, po porodicama svojim,
poglavari, i življahu u Jerusalimu.
35 A u Gavaonu stanovaše Jehilo otac
Gavaonu; a ime ženi njegovoj bješe Maha;
36 A sin mu prvenac bješe Avdon, pa Sur
i Kis i Val i Nir i Nadav,
37 I Gedor, i Ahijo i Zaharija i Miklot;
38 A Miklot rodi Simeama; i oni nas-
tavahu prema braæi svojoj u Jerusalimu
s braæom svojom.
39 A Nir rodi Kisa; a Kis rodi Saula; a
Saul rodi Jonatana i Malhisuja i Avina-
dava i Esvala.
40 A sin Jonatanov bješe Merival; a
Merival rodi Mihu.

41 A sinovi Mišini bjehu: Fiton i Meleh i Tareja.
42 A Ahaz rodi Jaru; a Jara rodi Alemeta i Azmaveta i Zimrija; a Zimrije rodi Mosu;
43 A Mosa rodi Vineju; a njegov sin bješe Refaja, a njegov sin Eleasa, a njegov sin Asilo.
44 Asilo pak imaše šest sinova, kojima su imena: Azrikam, Voheruj i Ismailo i Searija i Ovadija i Anan. To su sinovi Asilovi.

10

1 A Filisteji se pobiše s Izrailjem, i pobjegoše Izrailjci ispred Filisteja, i padahu mrtvi na gori Gelvuji.
2 I stigoše Filisteji Saula i sinove njegove, i pogubiše Filisteji Jonatana i Avinadava i Malhisuja, sinove Saulove.
3 I boj posta žešæi oko Saula, i naðoše ga strijelci, i on se uplaši od strijelaca.
4 I reèe Saul momku koji mu nošaše oružje: izvadi maè svoj, i probodi me da ne doðu ti neobrezani i narugaju mi se. Ali ne htje momak koji mu nošaše oružje, jer ga bješe vrlo strah. Tada Saul uze maè i baci se na nj.
5 A kad momak koji mu nošaše oružje vidje gdje umrije Saul, baci se i on na svoj maè, i umrije.
6 Tako pogibe Saul; i tri sina njegova i sva èeljad njegova pogiboše zajedno.
7 A kad svi Izrailjci koji bijahu u dolini vidješe gdje pobjegoše Izrailjci i gdje pogibe Saul i sinovi njegovi, ostaviše gradove svoje i pobjegoše, te doðoše Filisteji i ostaše u njima.
8 A sjutradan doðoše Filisteji da svlaèe mrtve, i naðoše Saula i sinove njegove gdje leže na gori Gelvuji.
9 I svukavši ga uzeše glavu njegovu i oružje njegovo, i poslaše u zemlju Filistejsku na sve strane da se objavi kod lažnijeh bogova njihovijeh i po narodu.
10 I ostaviše oružje njegovo u kuæi bogova svojih, a glavu mu objesiše u kuæi Dagonovoj.
11 A kad èuše svi u Javisu Galadskom sve što uèiniše Filisteji od Saula,
12 Podigoše se svi junaci i uzeše tijelo Saulovo i tjelesa sinova njegovijeh, i donesoše ih u Javis, i pogreboše kosti njihove pod hrastom u Javisu, i postiše sedam dana.
13 I tako pogibe Saul za bezakonje svoje, koje uèini Gospodu što ne sluša rijeèi Gospodnje i što traži da pita duh vraèarski,
14 A ne pita Gospoda; zato ga ubi, i prenese carstvo na Davida sina Jesejeva.

11

1 I sabraše se svi Izrailjci k Davidu u Hevron, i rekoše: evo, mi smo kost tvoja i tijelo tvoje.
2 I preðe dok Saul bijaše car ti si odvodio i dovodio Izrailja; i Gospod Bog tvoj rekao ti je: ti æeš pasti narod moj Izrailja; i ti æeš biti voð narodu mojemu Izrailju.
3 Tako doðoše sve starješine Izrailjeve k caru u Hevron, i uèini s njima David vjeru u Hevronu pred Gospodom, i pomazaše Davida za cara nad Izrailjem kao što bješe rekao Gospod preko Samuila.
4 Potom otide David sa svijem Izrailjem na Jerusalim, a to je Jevus, jer ondje bijahu Jevuseji, koji življahu u onoj zemlji.
5 I rekoše Jevušani Davidu: neæeš uæi ovamo. Ali David uze kulu Sion, to je grad Davidov.
6 Jer David reèe: ko prvi nadbije Jevuseje, biæe knez i vojvoda. I Joav sin Serujin izide prvi, i posta knez.
7 Poslije sjeðaše David u tom gradu, zato ga prozvaše grad Davidov.
8 I sazida grad unaokolo, od Milona unaokolo; a Joav opravi ostatak grada.
9 I David jednako napredovaše i siljaše se, jer Gospod nad vojskama bješe s njim.
10 A ovo su poglavice među junacima Davidovijem, koji junaèki radiše uza nj za carstvo njegovo sa svijem Izrailjem da bude car nad Izrailjem po rijeèi Gospodnjoj;
11 I ovo je broj junaka Davidovijeh: Jasoveam sin Ahmonijev, prvi između trideset; on mahnu kopljem svojim na tri stotine, i pobi ih ujedanput.

12 A za njim Eleazar sin Dodov Ahošanin, on bijaše jedan od tri junaka.
13 On bijaše s Davidom u Fas-Damimu, kad se Filisteji skupiše na boj; i ondje bijaše njiva puna jeèma, i narod pobježe od Filisteja,
14 A oni stadoše usred njive, i odbraniše je pobivši Filisteje; i Gospod dade izbavljenje veliko.
15 I ta tri prva izmeðu trideset sidoše ka stijeni k Davidu u peæinu Odolamsku, kad vojska Filistejska stajaše u okolu u dolini Rafajskoj.
16 A David bijaše onda u gradu, a straža Filistejska bijaše tada u Vitlejemu.
17 I David zaželje i reèe: ko bi mi donio vode da pijem iz studenca Vitlejemskoga što je kod vrata?
18 Tada ta trojica prodriješe kroz oko Filistejski, i zahvatiše vode iz studenca Vitlejemskoga koji je kod vrata, i donesoše i dadoše Davidu; a David ne htje piti, nego je izli Gospodu.
19 I reèe: ne dao mi Bog moj da to uèinim! eda li æu piti krv tijeh ljudi koji ne mariše za život svoj? jer je donesoše ne mareæi za život svoj. I ne htje je piti. To uèiniše ta tri junaka.
20 I Avisaj brat Joavov bješe prvi izmeðu trojice. I on mahnu kopljem svojim na tri stotine, i pobi ih, i proslavi se meðu trojicom;
21 Meðu trojicom bješe slavniji od druge dvojice i bješe im poglavica; ali one trojice ne stiže.
22 Venaja sin Jodajev, sin èovjeka junaka iz Kavseila, koji uèini velika djela, on pogubi dva junaka Moavska, i sišav ubi lava u jami kad bješe snijeg.
23 On ubi i nekoga Misirca visoka pet lakata. Imaše Misirac u ruci koplje kao vratilo, a on izide na nj sa štapom, i istrže Misircu koplje iz ruke, i ubi ga njegovijem kopljem.
24 To uèini Venaja sin Jodajev, i bi slavan meðu ova tri junaka.
25 Bješe najslavniji izmeðu tridesetorice, ali one trojice ne stiže. I David ga postavi nad pratiocima svojim.
26 Junaci izmeðu vojnika bijahu: Asailo brat Joavov, Elhanan sin Dodov iz Vitlejema,
27 Samot Arorarin, Helis Felonjanin,
28 Ira sin Ikisov iz Tekoje, Avijezer iz Anatota,
29 Sivehaj iz Husata, Ilaj iz Ahoha,
30 Maraj iz Netofata, Heled sin Vanin iz Netofata,
31 Itaj sin Rivajev iz Gavaje sinova Venijaminovih, Venaja iz Faratona,
32 Uraj od potoka Gaskih, Avilo iz Arvata,
33 Azmavet iz Varuma, Elijava iz Salvona,
34 Sinovi Asima Gizonjanina, Jonatan sin Sagijin Araranin,
35 Ahijam sin Saharov Araranin, Elifal sin Urov,
36 Efer iz Mehirata, Ahija iz Felona,
37 Esro Karmilac, Naraj sin Esvajev,
38 Joilo brat Natanov, Mivar sin Agirijev,
39 Selek Amonac, Naraj Viroæanin, koji nošaše oružje Joavu sinu Serujinu,
40 Ira Jetranin, Gariv Jetranin,
41 Urija Hetejin, Zavad sin Alajev,
42 Adina sin Sizin od sinova Ruvimovijeh, poglavar sinova Ruvimovijeh, i trideset s njim,
43 Anan sin Mašin, i Josafat iz Mitne,
44 Ozija iz Asterota, Sama i Jehilo sinovi Hotana Aroiranina,
45 Jediailo sin Simrijev i Joha brat mu iz Tise,
46 Elilo Mavljanin, i Jerivaj i Josavija sinovi Elnamovi, i Jetema Moavac,
47 Elilo i Ovid i Jasilo iz Mesovaje.

12

1 A ovo su koji doðoše k Davidu u Siklag dok se još krijaše od Saula sina Kisova, i bijahu meðu junacima pomažuæi u ratu,
2 Naoružani lukom, iz desne ruke i iz lijeve gaðahu kamenjem i iz luka strijelama, izmeðu braæe Saulove, od plemena Venijaminova:
3 Poglavar Ahijezer i Joas sinovi Semaje iz Gavaje, Jezilo i Felet sinovi Azmavetovi, i Veraha i Juj iz Anatota,
4 I Ismaja Gavaonjanin, junak meðu tridesetoricom i nad tridesetoricom, i

Jeremija i Jazilo i Joanan i Jozavad od Gedirota,
5 Eluzaj i Jerimot i Valija i Semarija i Sefatija od Arufa,
6 Elkana i Jesija i Azareilo i Joezer i Jasoveam Korijani,
7 I Joila i Zevadija sinovi Jeroamovi iz Gedora.
8 I od plemena Gadova prebjegoše k Davidu u grad u pustinju hrabri junaci, vješti boju, naoružani štitom i kopljem, kojima lice bijaše kao lice lavovsko, i bijahu brzi kao srne po gorama:
9 Eser prvi, Ovadija drugi, Elijav treæi,
10 Mismana èetvrti, Jeremija peti,
11 Ataj šesti, Elilo sedmi,
12 Joanan osmi, Elzaval deveti,
13 Jeremija deseti, Mohvanaj jedanaesti.
14 To bijahu izmeðu sinova Gadovijeh poglavari u vojsci, najmanji nad stotinom a najveæi nad tisuæom.
15 Oni prijeðoše preko Jordana prvoga mjeseca kad se razli preko svijeh bregova svojih, i otjeraše sve iz dolina na istok i na zapad.
16 A doðoše i od sinova Venijaminovijeh i Judinijeh k Davidu u grad.
17 I izide im David na susret, i govoreæi reèe im: ako mira radi idete k meni, da mi pomožete, srce æe se moje združiti s vama; ako li ste došli da me izdate neprijateljima mojim, nepravde nema na meni, neka vidi Gospod otaca naših i neka sudi.
18 Tada duh doðe na Amasaja poglavara meðu vojvodama, te reèe: tvoji smo, Davide, i s tobom æemo biti, sine Jesejev; mir, mir tebi i pomagaèima tvojim, jer ti pomaže Bog tvoj. Tako ih primi David, i postavi ih meðu poglavare nad èetama.
19 I od sinova Manasijinih neki prebjegoše Davidu kad iðaše s Filistejima na Saula u boj, ali im ne pomogoše; jer knezovi Filistejski dogovorivši se vratiše ga govoreæi: na pogibao našu prebjegnuæe gospodaru svojemu Saulu.
20 Kad se vraæaše u Siklag, prebjegoše k njemu iz plemena Manasijina: Adna i Jozavad i Jediailo i Mihailo i Jozavad i Eliuj i Saltaj, tisuænici u plemenu Manasijinu.
21 I oni pomagahu Davidu protivu èeti, jer hrabri junaci bjehu svi, te postaše vojvode u njegovoj vojsci.
22 Jer svaki dan dolažahu k Davidu u pomoæ, dokle posta velika vojska kao vojska Božija.
23 A ovo je broj ljudi naoružanijeh za vojsku koji doðoše k Davidu u Hevron da prenesu carstvo Saulovo na nj po rijeèi Gospodnjoj:
24 Sinova Judinijeh koji nošahu štit i koplje šest tisuæa i osam stotina naoružanijeh za vojsku;
25 Sinova Simeunovijeh hrabrijeh vojnika sedam tisuæa i sto;
26 Sinova Levijevih èetiri tisuæe i šest stotina;
27 I Jodaj poglavar izmeðu sinova Aronovijeh i s njim tri tisuæe i sedam stotina;
28 I Sadok mladiæ, hrabar junak, i od doma oca njegova dvadeset i dva kneza;
29 I sinova Venijaminovih, braæe Saulove, tri tisuæe; jer ih se mnogi još držahu doma Saulova;
30 I sinova Jefremovijeh dvadeset tisuæa i osam stotina hrabrijeh junaka, ljudi na glasu u porodicama otaca svojih;
31 A od polovine plemena Manasijina osamnaest tisuæa, koji biše imenovani poimence da doðu da postave Davida carem;
32 I sinova Isaharovijeh, koji dobro razumijevahu vremena da bi znali šta æe èiniti Izrailj, knezova njihovijeh dvjesta, i sva braæa njihova slušahu ih;
33 Sinova Zavulonovijeh, koji iðahu na vojsku i naoružani bijahu za boj svakojakim oružjem, pedeset tisuæa, koji se postavljahu u vrste pouzdana srca;
34 A od plemena Neftalimova tisuæa poglavara i s njima trideset i sedam tisuæa sa štitovima i kopljima;
35 A od plemena Danova dvadeset i osam tisuæa i šest stotina naoružanijeh za boj;
36 A od plemena Asirova èetrdeset tisuæa vojnika vještijeh postaviti se za boj;
37 A onijeh ispreko Jordana, od plemena

Ruvimova i Gadova i od polovine plemena Manasijina, sto i dvadeset tisuæa sa svakojakim oružjem ubojitijem.
38 Svi ovi vojnici u vojnièkom redu doðoše cijela srca u Hevron da postave Davida carem nad svijem Izrailjem. A i ostali svi Izrailjci bijahu složni da carem postave Davida.
39 I bijahu ondje s Davidom tri dana jeduæi i pijuæi, jer im braæa bijahu pripravila.
40 A i oni koji bijahu blizu njih, dori do Isahara i Zavulona i Neftalima, donošahu hljeba na magarcima i na kamilama i na mazgama i na volovima, jela, brašna, smokava i suhoga grožða i vina i ulja, volova, ovaca izobila; jer bijaše radost u Izrailju.

13

1 I David uèini vijeæe s tisuænicima i sa stotinicima i sa svijem vojvodama,
2 I reèe David svemu zboru Izrailjevu: ako vam je po volji, i ako je od Gospoda Boga našega, da pošaljemo na sve strane k braæi svojoj ostaloj po svijem krajevima Izrailjevijem, i k svešteničima i Levitima po gradovima i podgrađima njihovijem, da se skupe k nama,
3 Pa da donesemo k sebi kovèeg Boga svojega, jer ga ne tražismo za vremena Saulova.
4 A sav zbor reèe da se tako uèini, jer to bi po volji svemu narodu.
5 I tako David sabra sav narod Izrailjev od Sihora Misirskoga dori do Emata, da donesu kovèeg Božji iz Kirijat-Jarima.
6 I otide David sa svijem Izrailjem u Valu, u Kirijat-Jarim Judin, da prenesu odande kovèeg Boga Gospoda, koji sjedi na heruvimima, èije se ime prizivlje.
7 I povezoše kovèeg Božji na novijem kolima iz kuæe Avinadavove; a Uza i Ahijo upravljahu kolima.
8 A David i sav narod Izrailjev igrahu pred Bogom iz sve snage pjevajuæi i udarajuæi u gusle i u psaltire i u bubnje i u kimvale i trubeæi u trube.
9 A kad doðoše do gumna Hidonova, Uza se maši rukom da prihvati kovèeg, jer volovi potegoše na stranu.
10 I Gospod se razgnjevi na Uzu, i udari ga što se maši rukom za kovèeg, te umrije ondje pred Bogom.
11 I ožalosti se David što Gospod ubi Uzu: zato se prozva ono mjesto Fares-Uza do danas.
12 I uplaši se David od Boga u onaj dan, i reèe: kako æu donijeti k sebi kovèeg Božji?
13 I ne prenese David kovèega k sebi u grad Davidov, nego ga skloni u kuæu Ovid-Edoma Getejina.
14 I osta kovèeg Božji kod porodice Ovid-Edomove u kuæi njegovoj tri mjeseca. I Gospod blagoslovi dom Ovid-Edomov i sve što imaše.

14

1 A Hiram car Tirski posla poslanike k Davidu i drva kedrovijeh i zidara i drvodjelja da mu sagrade kuæu.
2 I razumje David da ga je Gospod utvrdio za cara nad Izrailjem i da se carstvo njegovo podiže visoko radi naroda njegova Izrailja.
3 I David uze jošte žena u Jerusalimu i izrodi još sinova i kæeri.
4 I ovo su imena onijeh koji mu se rodiše u Jerusalimu: Samuja i Sovav, Natan i Solomun,
5 I Jevar i Elisuja i Elfalet,
6 I Noga i Nefeg i Jafija,
7 I Elisama i Velijada i Elifalet.
8 A Filisteji èuvši da je David pomazan za cara nad svijem Izrailjem, izidoše svi Filisteji da traže Davida; a David èuvši to izide pred njih.
9 I Filisteji došavši raširiše se po dolini Rafajskoj.
10 Tada David upita Gospoda govoreæi: hoæu li izaæi na Filisteje? i hoæeš li ih dati u moje ruke? A Gospod mu reèe: izaði, i daæu ih u tvoje ruke.
11 Tada otidoše u Val-Ferasim, i pobi ih ondje David, i reèe David: prodrije Bog neprijatelje moje mojom rukom, kao što voda prodire. Otuda se prozva mjesto Val-Ferasim.
12 I ostaviše ondje bogove svoje; a David zapovjedi, te ih spališe ognjem.

13 A Filisteji opet po drugi put raširiše
se po onom dolu.
14 I David opet upita Boga, a Bog mu
reèe: ne idi za njima, nego se vrati od
njih, pa udari na njih prema dudovima.
15 I kad èuješ da zašušti po vrhovima od
dudova, tada izidi u boj; jer æe poæi Bog
pred tobom da pobije vojsku Filistejsku.
16 I uèini David kako mu zapovjedi Bog,
i pobiše vojsku Filistejsku od Gavaona do
Gezera.
17 I razglasi se ime Davidovo po svijem
zemljama; i Gospod zadade strah od njega
svijem narodima.

15

1 I naèini sebi David kuæe u gradu
Davidovu, i spremi mjesto za kovèeg
Božji, i razape mu šator.
2 Tada reèe David: ne valja da nosi
kovèeg Božji niko osim Levita, jer je njih
izabrao Gospod da nose kovèeg Božji i da
mu služe dovijeka.
3 I skupi David sve sinove Izrailjeve
u Jerusalim da prenesu kovèeg Gospod-
nji na mjesto njegovo, koje mu bješe
spremio.
4 Skupi David i sinove Aronove i Levite,
5 Od sinova Katovijeh: Urila poglavara
i braæe njegove sto i dvadeset;
6 Od sinova Merarijevih: Asaju
poglavara i braæe njegove dvjesta i
dvadeset;
7 Od sinova Girsonovijeh: Joila
poglavara i braæe njegove sto i trideset;
8 Od sinova Elisafanovih: Semaju
poglavara i braæe njegove dvjesta;
9 Od sinova Hevronovijeh: Elila
poglavara i braæe njegove osamdeset;
10 Od sinova Ozilovijeh: Aminadava
poglavara i braæe njegove sto i dvanaest.
11 Tada dozva David Sadoka i Avijatara
sveštenike, i Levite Urila i Asaju i Joila i
Samaju i Elila i Aminadava,
12 I reèe im: vi ste poglavari porod-
ica otaèkih među Levitima; osveštajte
sebe i braæu svoju, da donesete kovèeg
Gospoda Boga Izrailjeva na mjesto koje
sam mu spremio.
13 Jer što preðe ne uèiniste toga, Gospod
Bog naš prodrije nas; jer ga ne tražismo
kako treba.
14 I osveštaše se sveštenici i Leviti da
prenesu kovèeg Gospoda Boga Izrailjeva.
15 I nosiše sinovi Levitski kovèeg Božji
kao što je zapovjedio Mojsije po ri-
jeèi Gospodnjoj na ramenima svojim i
polugama.
16 I reèe David poglavarima Levitskim
da postave izmeðu braæe svoje pjevaèe
sa spravama muzièkim, sa psaltirima i
guslama i kimvalima, da pjevaju u glas
veselo.
17 I postaviše Leviti Emana sina Joilova,
i od braæe njegove Asafa sina Varahijina,
i od sinova Merarijevih, braæe njihove,
Etana sina Kisajina;
18 I s njima braæu njihovu drugoga
reda: Zahariju i Vena i Jazila i Semi-
ramota i Jehila i Unija i Elijava i Venaju i
Masiju i Matatiju i Elifela i Mikneju i Ovid-
Edoma i Jeila, vratare.
19 I pjevaèi Eman i Asaf i Etan udarahu
u kimvale mjedene;
20 A Zaharija i Ozilo i Semiramot i Jehilo
i Unije i Elijav i Masija i Venaja u psaltire
visoko,
21 A Matatija i Elifel i Mikneja i Ovid-
Edom i Jeilo i Azazija u gusle nisko.
22 A Henanija poglavar među Levitima
koji nošahu kovèeg ureðivaše kako æe se
nositi, jer bješe vješt.
23 A Varahija i Elkana bjehu vratari kod
kovèega.
24 A Sevanija i Josafat i Natanailo
i Amasaj i Zaharija i Venaja i Eli-
jezer, sveštenici, trubljahu u trube pred
kovèegom Božjim; a Ovid-Edom i Jehija
bjehu vratari kod kovèega.
25 I tako David i starješine Izrailjeve i
tisuænici iðahu prateæi kovèeg zavjeta
Gospodnjega iz kuæe Ovid-Edomove s
veseljem.
26 I kad Bog pomože Levitima koji
nošahu kovèeg zavjeta Gospodnjega pri-
nesoše sedam volova i sedam ovnova.
27 I David bijaše ogrnut plaštem od
tankoga platna, tako i svi Leviti koji
nošahu kovèeg i pjevaèi, i Henanija koji
upravljaše nosiocima među pjevaèima. I

David imaše na sebi opleæak lanen.
28 I tako sav narod Izrailjev praæaše kovèeg zavjeta Gospodnjega klikujuæi i trubeæi u trube i u rogove i udarajuæi u kimvale i u psaltire i u gusle.
29 A kad kovèeg zavjeta Gospodnjega ulažaše u grad Davidov, Mihala kæi Saulova gledajuæi s prozora vidje cara Davida gdje skaèe i igra, i podrugnu mu se u srcu svom.

16

1 I kad donesoše kovèeg Božji, namjestiše ga usred šatora, koji mu razape David; i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Bogom.
2 Potom prinesavši David žrtve paljenice i žrtve zahvalne, blagoslovi narod u ime Gospodnje.
3 I razdade svijem Izrailjcima, i ljudima i ženama, svakom po jedan hljeb i komad mesa i vrè vina.
4 Potom postavi pred kovèegom Gospodnjim sluge izmeðu Levita da pominju i slave i hvale Gospoda Boga Izrailjeva:
5 Asafa poglavara, a drugoga za njim Zahariju, i Jeila i Semiramota i Jehila i Matatiju i Elijava i Venaju i Ovid-Edoma; i Jeilo udaraše u psaltire i gusle, a Asaf u kimvale,
6 A Venaja i Jazilo sveštenici bijahu jednako s trubama pred kovèegom zavjeta Gospodnjega.
7 U taj dan naredi David prvi put da hvale Gospoda Asaf i braæa njegova:
8 Hvalite Gospoda; glasite ime njegovo; javljajte po narodima djela njegova.
9 Pjevajte mu, slavite ga, kazujte sva èudesa njegova.
10 Hvalite se svetijem imenom njegovijem; neka se veseli srce onijeh koji traže Gospoda.
11 Tražite Gospoda i silu njegovu; tražite lice njegovo bez prestanka.
12 Pamtite èudesa njegova, koja je uèinio, znake njegove i sudove usta njegovijeh.
13 Sjeme Izrailjevo sluge su njegove, sinovi Jakovljevi izbrani njegovi.
14 On je Gospod Bog naš, po svoj su zemlji sudovi njegovi.
15 Pamtite uvijek zavjet njegov, rijeè koju je dao na tisuæu koljena.
16 Što je zavjetovao Avramu i za što se kleo Isaku,
17 To je postavio Jakovu za zakon i Izrailju za zavjet vjeèni,
18 Govoreæi: tebi æu dati zemlju Hanansku u našljedni dio.
19 Tada vas još bijaše malo na broj, bijaše vas malo, i bijaste došljaci.
20 Iðahu od naroda do naroda, i iz jednoga carstva k drugomu plemenu.
21 Ne dade nikomu da im naudi, i karaše za njih careve:
22 Ne dirajte u pomazanike moje, i prorocima mojim ne èinite zla.
23 Pjevaj Gospodu, sva zemljo! javljajte od dana na dan spasenje njegovo.
24 Kazujte po narodima slavu njegovu, po svijem plemenima èudesa njegova.
25 Jer je velik Gospod i valja ga hvaliti veoma; strašniji je od svijeh bogova.
26 Jer su svi bogovi u naroda ništa; a Gospod je nebesa stvorio.
27 Slava je i velièanstvo pred njim, sila i radost u stanu njegovu.
28 Dajte Gospodu, plemena narodna, dajte Gospodu slavu i èast.
29 Dajte Gospodu slavu prema imenu njegovu, nosite dare i idite preda nj, poklonite se Gospodu u svetoj krasoti.
30 Strepi pred njim, sva zemljo; zato je vasiljena tvrda i neæe se pomjestiti.
31 Nek se vesele nebesa i zemlja se raduje; i neka govore po narodima: Gospod caruje.
32 Neka pljeska more i što je u njemu; neka skaèe polje i sve što je na njemu.
33 Tada neka se raduju drveta šumska pred Gospodom, jer ide da sudi zemlji.
34 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je dovijeka milost njegova.
35 I recite: spasi nas, Bože spasenja našega, i skupi nas i izbavi nas od naroda da slavimo sveto ime tvoje, da se hvalimo tvojom slavom.
36 Blagosloven Gospod Bog Izrailjev od vijeka i do vijeka. Tada sav narod reèe:

amin; i hvališe Gospoda.
37 I ostavi ondje pred kovèegom zavjeta Gospodnjega Asafa i braæu njegovu da služe pred kovèegom bez prestanka kao što treba od dana na dan,
38 I Ovid-Edoma i braæu njegovu, šezdeset i osam, Ovid-Edoma sina Jedutunova i Osu, da budu vratari;
39 A Sadoka sveštenika i braæu njegovu sveštenike pred šatorom Gospodnjim na visini u Gavaonu,
40 Da prinose žrtve paljenice Gospodu na oltaru za žrtve paljenice bez prestanka jutrom i veèerom, i da èine sve što je napisano u zakonu Gospodnjem što je zapovjedio Izrailju,
41 I s njima Emana i Jedutuna i druge izabrane, koji biše poimence imenovani da hvale Gospoda, jer je dovijeka milost njegova,
42 S njima Emana i Jedutuna, da trube u trube i udaraju u kimvale i u druge sprave muzièke Bogu; a sinove Jedutunove da budu vratari.
43 Potom se razide sav narod, svak svojoj kuæi, a David se vrati da blagoslovi dom svoj.

17

1 A kad David sjeðaše kod kuæe svoje, reèe David Natanu proroku: gle, ja stojim u kuæi od kedrova drveta, a kovèeg zavjeta Gospodnjega pod zavjesima.
2 A Natan reèe Davidu: što ti je god u srcu, èini, jer je Bog s tobom.
3 Ali onu noæ doðe rijeè Božija Natanu govoreæi:
4 Idi i reci Davidu sluzi mojemu: ovako veli Gospod: ti mi neæeš sazidati kuæe da u njoj nastavam.
5 Kad nijesam nastavao u kuæi otkad izvedoh Izrailja do danas, nego sam išao od šatora do šatora i od naslona do naslona,
6 Kuda sam god hodio sa svijem Izrailjem, jesam li jednu rijeè rekao kome izmeðu sudija Izrailjevijeh kojima zapovijedah da pasu narod moj, i kazao: zašto mi ne naèinite kuæu od kedra?
7 Ovako dakle reci sluzi mojemu Davidu: ovako veli Gospod nad vojskama: ja te uzeh od tora, od ovaca, da budeš voð narodu mojemu Izrailju.
8 I bjeh s tobom kuda si god išao, i istrijebih sve neprijatelje tvoje ispred tebe, i stekoh ti ime kao što je ime velikih ljudi na zemlji.
9 I odrediæu mjesto narodu svojemu Izrailju, i posadiæu ga, te æe nastavati u svom mjestu, i neæe se više pretresati; niti æe im više dosaðivati nepravednici kao prije,
10 I od onoga dana kad sam postavio sudije nad narodom svojim Izrailjem; i pokorih sve neprijatelje tvoje; nego ti javljam da æe ti Gospod sazidati kuæu.
11 I kad se navrše dani tvoji da otideš k ocima svojim, podignuæu sjeme tvoje nakon tebe, koje æe biti izmeðu sinova tvojih, i utvrdiæu carstvo njegovo.
12 On æe mi sazidati dom, i utvrdiæu prijesto njegov dovijeka.
13 Ja æu mu biti otac, i on æe mi biti sin; a milosti svoje neæu ukloniti od njega kao što sam uklonio od onoga koji bješe prije tebe.
14 Nego æu ga utvrditi u domu svom i u carstvu svom dovijeka, i prijesto æe njegov stajati dovijeka.
15 Po svijem ovijem rijeèima i po svoj ovoj utvari kaza Natan Davidu.
16 Tada doðe car David i stade pred Gospodom, i reèe: ko sam ja, Gospode Bože, i šta je dom moj, te si me doveo dovde?
17 I to ti se èini malo, Bože, nego si govorio i za dom sluge svojega na dugo vremena, i postarao si mi se za tu slavu zakonom èovjeèijim, Gospode Bože.
18 Šta æe još David da ti govori o èasti sluge tvojega, kad ti znaš slugu svojega?
19 Gospode, sluge svojega radi i po srcu svojemu èiniš svu ovu veliku stvar, obznanjujuæi sve ove velike stvari.
20 Gospode, nema takoga kakav si ti, i nema Boga osim tebe, po svemu što èusmo svojim ušima.
21 Jer koji je narod na zemlji kao tvoj narod Izrailj? radi kojega je Bog išao da ga iskupi da mu bude narod, i da steèe sebi ime velikim i strašnim djelima

izgoneæi narode ispred naroda svojega, koji si iskupio iz Misira.
22 Jer si uèinio narod svoj Izrailja svojim narodom dovijeka; a ti si im, Gospode, Bog.
23 I tako, Gospode, rijeè koju si obrekao sluzi svojemu i domu njegovu neka bude tvrda dovijeka, i uèini kako si rekao.
24 Neka bude tvrda, da se velièa ime tvoje dovijeka i da se govori: Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev jest Bog nad Izrailjem, i dom Davida sluge tvojega neka stoji tvrdo pred tobom.
25 Jer si ti, Bože moj, javio sluzi svojemu da æeš mu sazidati dom, zato se sluga tvoj usudi da ti se pomoli.
26 Tako Gospode, ti si Bog, i obrekao si sluzi svojemu to dobro.
27 Budi dakle voljan i blagoslovi dom sluge svojega da bude dovijeka pred tobom; jer kad ti, Gospode, blagosloviš, biæe blagosloven dovijeka.

18

1 A poslije toga pobi David Filisteje i pokori ih, i uze Gat i sela njegova iz ruku Filistejskih.
2 Pobi i Moavce, i postaše Moavci sluge Davidove i plaæahu mu danak.
3 Razbi David i Adar-Ezera cara Sovskoga u Ematu izašav da raširi vlast svoju do rijeke Efrata.
4 I uze mu David tisuæu kola i sedam tisuæa konjika i dvadeset tisuæa pješaka, i podreza David žile svijem konjma kolskim, samo ostavi za sto kola.
5 A bijahu došli Sirci iz Damaska u pomoæ Adar-Ezeru caru Sovskomu, i David pobi dvadeset i dvije tisuæe Siraca.
6 I namjesti David vojsku u Siriji što je pod Damaskom, i Sirci postaše sluge Davidove plaæajuæi mu danak. I Gospod èuvaše Davida kuda god iðaše.
7 I David uze zlatne štitove koje imahu sluge Adar-Ezerove, i donese ih u Jerusalim.
8 I iz Tivata i iz Huna gradova Adar-Ezerovijeh odnese David silnu mjed, od koje Solomun naèini more mjedeno i stupove i posuðe mjedeno.
9 A kad èu Toja car Ematski da je David pobio svu vojsku Adar-Ezera cara Sovskoga,
10 Posla Adorama sina svojega k caru Davidu da ga pozdravi i da mu èestita što je vojevao na Adar-Ezera i ubio ga, jer Toja imaše rat s Adar-Ezerom, i svakojakih zaklada zlatnijeh i srebrnijeh i mjedenijeh.
11 Pa i to car David posveti Gospodu sa srebrom i zlatom što bješe uzeo od svijeh naroda, od Edomaca i od Moavaca i od sinova Amonovijeh i od Filisteja i od Amalika.
12 I Avisaj sin Serujin pobi osamnaest tisuæa Idumejaca u slanoj dolini.
13 I namjesti vojsku po Idumeji, i svi Idumejci postaše sluge Davidove. I Gospod èuvaše Davida kuda god iðaše.
14 Tako carova David nad svijem Izrailjem sudeæi i dajuæi pravdu svemu narodu svojemu.
15 I Joav sin Serujin bješe nad vojskom, a Josafat sin Ahiludov pametar,
16 A Sadok sin Ahitovov i Avimeleh sin Avijatarov sveštenici, a Susa pisar,
17 A Venaja sin Jodajev bješe nad Heretejima i Feletejima, a sinovi Davidovi prvi do cara.

19

1 A poslije toga umrije Nas car sinova Amonovijeh, i zacari se sin njegov na njegovo mjesto.
2 I reèe David: da uèinim milost Anunu sinu Nasovu, jer je otac njegov uèinio meni milost. I posla David poslanike da ga potješe za ocem. I doðoše sluge Davidove u zemlju sinova Amonovijeh k Anunu da ga potješe.
3 A knezovi sinova Amonovijeh rekoše Anunu gospodaru svojemu: misliš da je David zato poslao ljude da te potješe što je rad uèiniti èast ocu tvojemu? a nijesu zato došle sluge njegove k tebi da promotre i uhode i obore zemlju?
4 Tada Anun uhvati sluge Davidove, i obrija ih i otsijeèe im haljine po pole do zadnjice, i opravi ih natrag.
5 A kad neki otidoše, te javiše Davidu za te ljude, on posla pred njih, jer ljudi

bijahu grdno osramoæeni, i poruèi im car: sjedite u Jerihonu dok vam naraste brada, pa onda doðite natrag.

6 A kad vidješe sinovi Amonovi gdje se omraziše s Davidom, onda Anun i sinovi Amonovi poslaše tisuæu talanata srebra da najme kola i konjika iz Mesopotamije i iz Sirije Mahe i iz Sove.

7 I najmiše trideset i dvije tisuæe kola i cara od Mahe s narodom njegovijem, koji doðoše i stadoše u oko prema Medevi. A i sinovi Amonovi skupiše se iz gradova svojih i doðoše na boj.

8 A David kad to èu, posla Joava sa svom hrabrom vojskom.

9 I izidoše sinovi Amonovi i uvrstaše se pred vratima gradskim; a carevi koji doðoše bijahu za se u polju.

10 I Joav vidjeæi namještenu vojsku prema sebi sprijed i sastrag, uze odabrane iz sve vojske Izrailjske, i namjesti ih prema Sircima.

11 A ostali narod predade Avisaju bratu svojemu; i namjestiše ih prema sinovima Amonovijem.

12 I reèe: ako Sirci budu jaèi od mene, doði mi u pomoæ; ako li sinovi Amonovi budu jaèi od tebe, ja æu tebi doæi u pomoæ.

13 Budi junak i držimo se junaèki za svoj narod i za gradove Boga svojega; a Gospod neka uèini što mu je drago.

14 Tada Joav i narod koji bijaše s njim primakoše se da udare na Sirce; ali oni pobjegoše ispred njih.

15 A sinovi Amonovi kad vidješe gdje pobjegoše Sirci, pobjegoše i oni ispred Avisaja brata njegova i uðoše u svoj grad. Potom se Joav vrati u Jerusalim.

16 Ali Sirci kad vidješe gdje ih nadbiše Izrailjci, poslaše poslanike te dovedoše Sirce ispreko rijeke; a Sofak vojvoda Adar-Ezerov iðaše pred njima.

17 Kad to javiše Davidu, on skupi sve Izrailjce, i prijeðe preko Jordana, i doðe k njima, i namjesti vojsku prema njima; a kad namjesti David vojsku prema njima, pobiše se s njim.

18 Ali pobjegoše Sirci ispred Izrailja, i pobi David Siraca sedam tisuæa kola i èetrdeset tisuæa pješaka, i Sofaka vojvodu pogubi.

19 I kad vidješe sluge Adar-Ezerove da ih razbi Izrailj, uèiniše mir s Davidom i služahu mu; i ne htješe više Sirci pomagati sinovima Amonovijem.

20

1 A kad proðe godina, u vrijeme kad carevi idu na vojsku, Joav izvede vojsku, te potiraše zemlju sinova Amonovijeh, i došavši opkoli Ravu; a David bješe ostao u Jerusalimu. I Joav osvoji Ravu i raskopa je.

2 I David uze caru njihovu s glave krunu, i naðe da poteže talanat zlata, i drago kamenje bješe u njoj; i metnuše je na glavu Davidu, i odnese iz grada plijen vrlo velik.

3 A narod što bijaše u njemu izvede i isijeèe ih pilama i gvozdenijem branama i sjekirama. I tako uèini David svijem gradovima sinova Amonovijeh. Potom se vrati David sa svijem narodom u Jerusalim.

4 A poslije toga nasta rat u Gezeru s Filistejima; tada Sivehaj Husaæanin ubi Sifaja koji bijaše roda divovskoga, i biše pokoreni.

5 Nasta opet rat s Filistejima, u kom Elhanan sin Jairov ubi Lamiju brata Golijata Getejina, kojemu kopljaèa bijaše kao vratilo.

6 I opet nasta rat u Gatu, gdje bijaše jedan èovjek vrlo visok, koji imaše po šest prsta, skupa dvadeset i èetiri; i on bijaše roda divovskoga.

7 I ružaše Izrailja, te ga ubi Jonatan sin Samaje brata Davidova.

8 Ti bijahu sinovi istoga diva iz Gata, i pogiboše od ruke Davidove i od ruke sluga njegovijeh.

21

1 Ali usta sotona na Izrailja i navrati Davida da izbroji Izrailja.

2 I reèe David Joavu i knezovima narodnijem: idite, izbrojte sinove Izrailjeve od Virsaveje dori do Dana, pa mi javite da znam koliko ih ima.

3 Ali Joav reèe: neka doda Gospod narodu svojemu koliko ga je sada još sto puta toliko; nijesu li, care gospodaru moj, svi sluge gospodaru mojemu? zašto traži to gospodar moj? zašto da bude na grijeh Izrailju?
4 Ali rijeè careva nadjaèa Joava. I tako otide Joav i obide svega Izrailja, pa se vrati u Jerusalim.
5 I dade Joav broj prepisanoga naroda Davidu; i bijaše svega naroda Izrailjeva tisuæa tisuæa i sto tisuæa ljudi koji mahahu maèem, a naroda Judina èetiri stotine i sedamdeset tisuæa ljudi koji mahahu maèem.
6 A plemena Levijeva i Venijaminova ne izbroji s njima, jer mrska bješe Joavu zapovijest careva.
7 A ne bješe mila Bogu ta stvar; zato udari Izrailja.
8 I David reèe Bogu: sagriješih veoma što to uradih; ali uzmi bezakonje sluge svojega, jer veoma ludo radih.
9 A Gospod reèe Gadu vidiocu Davidovu govoreæi:
10 Idi kaži Davidu i reci: ovako veli Gospod: troje ti dajem, izberi jedno da ti uèinim.
11 I doðe Gad k Davidu i reèe mu: tako veli Gospod, biraj:
12 Ili glad za tri godine, ili tri mjeseca da bježiš od neprijatelja svojih i maè neprijatelja tvojih da te stiže, ili tri dana maè Gospodnji i pomor da bude u zemlji i anðeo Gospodnji da ubija po svijem krajevima Izrailjevijem. Sada dakle gledaj što æu odgovoriti onomu koji me je poslao.
13 A David reèe Gadu: u tjeskobi sam ljutoj; ali neka zapadnem Gospodu u ruke, jer je veoma velika milost njegova; a ljudima da ne zapadnem u ruke.
14 I tako pusti Gospod pomor na Izrailja, te pade Izrailja sedamdeset tisuæa ljudi.
15 I posla Gospod anðela u Jerusalim da ga ubija; i kad ubijaše, pogleda Gospod i sažali mu se sa zla; i reèe anðelu koji ubijaše: dosta, spusti ruku svoju. A anðeo Gospodnji stajaše kod gumna Ornana Jevusejina,
16 A David podiže oèi svoje i vidje anðela Gospodnjega gdje stoji izmeðu zemlje i neba a u ruci mu go maè, kojim bješe zamahnuo na Jerusalim; i pade David i starješine nièice, obuèeni u kostrijet.
17 I reèe David Bogu: nijesam li ja zapovjedio da se izbroji narod? ja sam dakle zgriješio i zlo uèinio; a te ovce šta su uèinile? Gospode Bože moj, neka se ruka tvoja obrati na me i na dom oca mojega; ali ne na taj narod da ga potre.
18 Tada anðeo Gospodnji reèe Gadu da kaže Davidu da izide gore i naèini oltar Gospodu na gumnu Ornana Jevusejina.
19 I izide David po rijeèi Gadovoj, koju mu reèe u ime Gospodnje.
20 A Ornan okrenuv se ugleda anðela, i sakri se sa èetiri sina svoja. Jer Ornan vrsijaše pšenicu.
21 Utom doðe David do Ornana; i pogledav Ornan kad vidje Davida izide iz gumna i pokloni se Davidu licem do zemlje.
22 Tada reèe David Ornanu: daj mi to gumno da naèinim na njemu oltar Gospodu; za novce koliko vrijedi daj mi ga, da bi prestao pomor u narodu.
23 A Ornan reèe Davidu: uzmi i neka èini gospodar moj car što mu je drago; evo dajem i volove za žrtve paljenice, i kola za drva, i pšenicu za dar; sve to dajem.
24 A car David reèe Ornanu: ne, nego æu kupiti za novce šta vrijedi, jer neæu da prinesem Gospodu što je tvoje ni da prinesem žrtve paljenice poklonjene.
25 I dade David Ornanu za ono mjesto na mjeru šest stotina sikala zlata.
26 I ondje naèini David oltar Gospodu, i prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne; i prizva Gospoda, i usliši ga spustivši oganj s neba na oltar žrtve paljenice.
27 I zapovjedi Gospod anðelu, te vrati maè svoj u korice.
28 U ono vrijeme vidjev David da ga Gospod usliši na gumnu Ornana Jevusejina prinošaše žrtve ondje.
29 A šator Gospodnji, koji naèini Mojsije u pustinji, i oltar za žrtve paljenice bijaše u to vrijeme na visini u Gavaonu.
30 I David ne može iæi k njemu da

traži Boga, jer se uplaši od maèa anðela Gospodnjega.

22

1 I reèe David: ovo je kuæa Gospoda Boga i ovo je oltar za žrtvu paljenicu Izrailju.
2 I zapovjedi David da se skupe inostranci koji bijahu u zemlji Izrailjevoj, i odredi kamenare da tešu kamen da se gradi dom Božji.
3 I gvožða mnogo za kline na krila vratima i na sastavke pripravi David, i mjedi mnogo bez mjere,
4 I drva kedrovijeh bez broja; jer dovožahu Sidonci i Tirci mnogo drva kedrovijeh Davidu.
5 Jer David govoraše: Solomun je sin moj dijete mlado, a dom koji treba zidati Gospodu treba da bude vrlo velik za slavu i diku po svijem zemljama; zato æu mu pripraviti što treba. I pripravi David mnoštvo prije smrti svoje.
6 Potom dozva sina svojega Solomuna i zapovjedi mu da sazida dom Gospodu Bogu Izrailjevu.
7 I reèe David Solomunu: sine! bio sam naumio da sazidam dom imenu Gospoda Boga svojega.
8 Ali mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi: mnogo si krvi prolio i velike si ratove vodio; neæeš ti sazidati doma imenu mojemu, jer si mnogo krvi prolio na zemlju preda mnom.
9 Evo, rodiæe ti se sin, on æe biti miran èovjek i smiriæu ga od svijeh neprijatelja njegovijeh unaokolo; zato æe mu biti ime Solomun; i mir i pokoj daæu Izrailju za njegova vremena.
10 On æe sazidati dom imenu mojemu, i on æe mi biti sin, a ja njemu otac, i utvrdiæu prijesto carstva njegova nad Izrailjem dovijeka.
11 Zato, sine, Gospod æe biti s tobom, i biæeš sreæan, te æeš sazidati dom Gospoda Boga svojega kao što je govorio za te.
12 Samo da ti da Gospod razum i mudrost kad te postavi nad Izrailjem da držiš zakon Gospoda Boga svojega.
13 Tada æeš biti sreæan, ako uzdržiš i ustvoriš uredbe i zakone koje je zapovjedio Gospod preko Mojsija Izrailju. Budi slobodan i hrabar, ne boj se i ne plaši se.
14 I evo, u nevolji svojoj pripravio sam za dom Gospodnji sto tisuæa talanata zlata i tisuæu tisuæa talanata srebra; a mjedi i gvožða bez mjere, jer ga ima mnogo, takoðer i drva i kamena pripravio sam; a ti dodaj još.
15 A imaš i poslenika mnogo, kamenara i zidara i drvodjelja, i svakojakih ljudi vještijeh svakom poslu.
16 Ima zlata, srebra, i mjedi i gvožða bez mjere; nastani dakle i radi, i Gospod æe biti s tobom.
17 Potom zapovjedi David svijem knezovima Izrailjevijem da pomažu Solomunu sinu njegovu:
18 Nije li s vama Gospod Bog vaš, koji vam je dao mir otsvuda? jer je dao u ruke moje stanovnike ove zemlje, i zemlja je pokorena Gospodu i narodu njegovu.
19 Sada dakle upravite srce svoje i dušu svoju da tražite Gospoda Boga svojega; nastanite i zidajte svetinju Gospodu Bogu da unesete kovèeg zavjeta Gospodnjega i sveto posuðe Božije u dom koji æe se sazidati imenu Gospodnjemu.

23

1 I tako David star i sit života postavi Solomuna sina svojega carem nad Izrailjem.
2 I sabra sve knezove Izrailjeve i sveštenike i Levite.
3 I biše izbrojeni Leviti od trideset godina i više, i bješe ih na broj s glave na glavu trideset i osam tisuæa ljudi.
4 Izmeðu njih bijaše dvadeset i èetiri tisuæe odreðenijeh na posao u domu Gospodnjem, a šest tisuæa upravitelja i sudija;
5 A èetiri tisuæe vratara i èetiri tisuæe koji hvaljahu Gospoda uz oruða koja naèini za hvalu.
6 I razdijeli ih David u redove po sinovima Levijevim, Girsonu, Katu i Merariju.
7 Od Girsona bijahu: Ladan i Simej;

8 Sinovi Ladanovi: poglavar Jehilo i Zetam i Joilo, trojica;
9 Sinovi Simejevi: Selomit i Azilo i Haran, trojica. To su poglavari otaèkih porodica Ladanovijeh.
10 A sinovi Simejevi: Jat, Zina i Jeus i Verija, ta su èetvorica sinovi Simejevi.
11 A Jat bijaše poglavar, a Ziza drugi; a Jeus i Verija nemahu mnogo djece, zato se brojahu u jedan dom otaèki.
12 Sinovi Katovi: Amram, Isar, Hevron i Ozilo, èetvorica.
13 Sinovi Amramovi: Aron i Mojsije. Ali Aron bi odvojen da osveæuje svetinju nad svetinjama, on i sinovi njegovi dovijeka, da kade pred Gospodom, da mu služe i da blagosiljaju u ime njegovo dovijeka.
14 A sinovi Mojsija èovjeka Božijega broje se u pleme Levijevo.
15 Sinovi Mojsijevi: Girsom i Elijezer.
16 Sinovi Girsomovi: Sevuilo poglavar.
17 A sinovi Elijezerovi: Reavija poglavar. A nemaše Elijezer više sinova, nego se sinovi Reavijini umnožiše veoma.
18 Sinovi Isarovi: Selomit poglavar.
19 Sinovi Hevronovi: Jerija prvi, Amarija drugi, Jazilo treæi, i Jekameam èetvrti.
20 Sinovi Ozilovi: Miha prvi i Jesija drugi.
21 Sinovi Merarijevi: Malije i Musije. Sinovi Malijevi: Eleazar i Kis.
22 A Eleazar umrije i ne imaše sinova nego samo kæeri, i njima se oženiše sinovi Kisovi, braæa njihova.
23 Sinovi Musijevi: Malije i Eder i Jeremot, trojica.
24 To su sinovi Levijevi po otaèkim domovima svojim, poglavari domova otaèkih, koji biše izbrojeni po broju imena s glave na glavu, koji raðahu posao za službu u domu Gospodnjem, od dvadeset godina i više.
25 Jer David reèe: mir dade Gospod Bog Izrailjev narodu svojemu, i nastavaæe u Jerusalimu dovijeka.
26 I Leviti neæe više nositi šatora i posuða njegova za službu njegovu.
27 Jer po pošljednjoj naredbi Davidovoj biše izbrojeni sinovi Levijevi od dvadeset godina i više;
28 Jer određeni bijahu da pomažu sinovima Aronovijem u službi u domu Gospodnjem u trijemovima i u klijetima, i da èiste sve svete stvari i da rade oko službe u domu Gospodnjem,
29 I oko hljebova postavljenijeh, i oko bijeloga brašna za dar i oko kolaèa prijesnijeh i oko tavica, i oko svega što se prži, i oko svake mjere,
30 I da stoje jutrom i hvale i slave Gospoda, i tako veèerom,
31 I kad se god prinose žrtve paljenice Gospodu, u subote, i na mladine i praznike, u broju po redu svom svagda pred Gospodom,
32 I da rade što treba raditi u šatoru od sastanka i u svetinji, i za sinove Aronove, braæu svoju, u službi u domu Gospodnjem.

24

1 A među sinovima Aronovijem ovi su redovi: sinovi Aronovi bjehu Nadav i Avijud, Eleazar i Itamar.
2 Ali Nadav i Avijud umriješe prije oca svojega i nemahu djece; zato biše sveštenici Eleazar i Itamar.
3 I razdijeli ih David: Sadoka, koji bijaše od sinova Eleazarovijeh, i Ahimeleha, koji bijaše od sinova Itamarovijeh, po redu njihovu u službi njihovoj.
4 I nađe se sinova Eleazarovijeh više poglavica nego sinova Itamarovijeh, kad ih razdijeliše: od sinova Eleazarovijeh bijaše poglavica po domovima otaèkim šesnaest, a od sinova Itamarovijeh osam po domovima otaèkim.
5 I biše razdijeljeni ždrijebom i jedan i drugi; jer poglavari u svetinji i poglavari pred Bogom bijahu i od sinova Eleazarovijeh i od sinova Itamarovijeh.
6 I popisa ih Semaja sin Natanailov pisar od plemena Levijeva pred carem i knezovima i Sadokom sveštenikom i Ahimelehom sinom Avijatarovijem i pred poglavarima porodica otaèkih među sveštenicima i Levitima, jedan dom otaèki uzevši za Eleazara a jedan za Itamara.
7 I pade prvi ždrijeb na Jojariva, drugi na Jedaju,

8 Treæi na Harima, èetvrti na Seorima,
9 Peti na Malhiju, šesti na Mejamina,
10 Sedmi na Akosa, osmi na Aviju,
11 Deveti na Isuja, deseti na Sehaniju,
12 Jedanaesti na Elijasiva, dvanaesti na Jakima,
13 Trinaesti na Ufu, èetrnaesti na Jesevava,
14 Petnaesti na Vilgu, šesnaesti na Imira,
15 Sedamnaesti na Ezira, osamnaesti na Afisisa,
16 Devetnaesti na Petaju, dvadeseti na Jezekila,
17 Dvadeset prvi na Jahina, dvadeset drugi na Gamula,
18 Dvadeset treæi na Delaju, dvadeset èetvrti na Maziju.
19 To je red njihov za službu njihovu, kojim idu u dom Gospodnji na posao svoj po naredbi Arona oca svojega, kako mu bješe zapovjedio Gospod Bog Izrailjev.
20 A od ostalijeh sinova Levijevih bijaše od sinova Amramovijeh Suvailo; od sinova Suvailovijeh Jedaja,
21 Od Reavije, od sinova Reavijinih poglavar Jesija;
22 Od sinova Isarovijeh Selomot, od sinova Selomotovijeh Jat;
23 A od sinova Jerijinih Amarija drugi, Jazilo treæi, Jekameam èetvrti;
24 Od sinova Uzilovijeh Miha; od sinova Mišinijeh Samir;
25 Brat Mišin Jesija; od sinova Jesijinih Zaharija.
26 Sinovi Merarijevi: Malije i Musije; od sinova Jazijinih Veno.
27 Sinovi Merarijevi od Jazije: Veno i Soam i Zahur i Ivrije;
28 Od Malija Eleazar, koji nemaše sinova;
29 Od Kisa, od sinova Kisovijeh: Jerameilo;
30 I od sinova Musijevih Malije i Eder i Jerimot. To bijahu sinovi Levitski po domovima otaca svojih.
31 I oni bacaše ždrijeb prema braæi svojoj, sinovima Aronovijem, pred Davidom i Sadokom i Ahimelehom i poglavarima domova otaèkih među sveštenicima i Levitima, od domova otaèkih svaki poglavar prema bratu svojemu mlađemu.

25

1 I odvoji David s vojvodama za službu sinove Asafove i Emanove i Jedutunove, koji æe prorokovati uz gusle i psaltire i kimvale; i biše između njih izbrojeni ljudi za posao u svojoj službi:
2 Od sinova Asafovijeh: Zahur i Josif i Netanija i Asarila, sinovi Asafovi, pod rukom Asafa, koji prorokovaše po naredbi carevoj;
3 Od Jedutuna: šest sinova Jedutunovijeh: Gedalija i Sorije i Jesaija, Asavija i Matatija i Simej pod rukom oca svojega Jedutuna, koji prorokovaše uz gusle hvaleæi i slaveæi Gospoda;
4 Od Emana: sinovi Emanovi: Vukija, Matanija, Ozilo, Sevuilo i Jerimot, Ananija i Ananije, Elijata, Gidaltija i Romamti-Ezer, Josvekasa, Malotije, Otir i Maziot.
5 Ti svi bijahu sinovi Emana vidioca careva u rijeèima Božijim da se uzvišuje rog; jer Bog dade Emanu èetrnaest sinova i tri kæeri.
6 Svi oni bijahu pod rukom oca svojega pjevajuæi u domu Gospodnjem uz kimvale i psaltire i gusle za službu u domu Božijem, kako car naređivaše Asafu i Jedutunu i Emanu.
7 I bješe ih na broj s braæom njihovom obuèenom pjesmama Gospodnjim, dvjesta i osamdeset i osam, samijeh vještaka.
8 I baciše ždrijeb za službu svoju, mali kao veliki, uèitelj kao uèenik;
9 I pade prvi ždrijeb za Asafa na Josifa, drugi na Gedaliju s braæom i sinovima njegovijem, njih dvanaest;
10 Treæi na Zahura, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
11 Èetvrti na Iserija, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
12 Peti na Netaniju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
13 Šesti na Vukiju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
14 Sedmi na Jesarilu, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;

15 Osmi na Jesaiju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
16 Deveti na Mataniju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
17 Deseti na Simeja, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
18 Jedanaesti na Azareila, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
19 Dvanaesti na Asaviju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
20 Trinaesti na Savuila, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
21 Èetrnaesti na Matatiju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
22 Petnaesti na Jeremota, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
23 Šesnaesti na Ananiju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
24 Sedamnaesti na Josvekasu, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
25 Osamnaesti na Ananija, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
26 Devetnaesti na Malotija, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
27 Dvadeseti na Elijatu, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
28 Dvadeset prvi na Otira, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
29 Dvadeset drugi na Gidaltiju, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
30 Dvadeset treæi na Maziota, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest;
31 Dvadeset èetvrti na Romamti-Ezera, sinove njegove i braæu njegovu, njih dvanaest.

26

1 A redovi vratarski bijahu: od sinova Korejevih bijaše Meselemija sin Korejev izmeðu sinova Asafovijeh;
2 A sinovi Meselemijini: Zaharija prvenac, Jediailo drugi, Zevadija treæi, Jatnilo èetvrti,
3 Elam peti, Joanan šesti, Elioinaj sedmi;
4 I Ovid-Edomovi sinovi: Semaja prvenac, Jozavad drugi, Joah treæi i Sahar èetvrti i Natanailo peti,
5 Amilo šesti, Isahar sedmi, Feultaj osmi; jer ga blagoslovi Bog.
6 I Semaji sinu njegovu rodiše se sinovi, koji starješovahu u domu oca svojega, jer bijahu dobri junaci.
7 Sinovi Semajini: Gotnije i Rafailo i Ovid i Elzavad braæa njegova, hrabri ljudi, Eliuj i Semahija.
8 Svi ovi bijahu od sinova Ovid-Edomovijeh, i oni i sinovi njihovi i braæa njihova, svi hrabri ljudi, krjepki za službu, bijaše ih šezdeset i dva od Ovid-Edoma.
9 A Meselemijinih sinova i braæe, hrabrijeh ljudi, bijaše osamnaest.
10 A Osini sinovi, od sinova Merarijevih: Simrije poglavar, premda ne bješe prvenac, ali ga otac postavi poglavarem;
11 Helkija drugi, Tevalija treæi, Zaharija èetvrti; svijeh sinova i braæe Osine bijaše trinaest.
12 Od njih bijahu redovi vratarski po poglavarima da èuvaju stražu naizmjence s braæom svojom služeæi u domu Gospodnjem.
13 Jer metaše ždrijeb za maloga kao i za velikoga po domovima svojih otaca, za svaka vrata.
14 I pade ždrijeb na istok Selimiji; a Zahariji sinu njegovu, mudromu savjetniku, kad baciše ždrijeb, pade mu ždrijeb na sjever;
15 A Ovid-Edomu na jug, a sinovima njegovijem na riznicu;
16 Sufimu i Osi na zapad s vratima Salehetskim na putu koji ide gore; straža bješe prema straži:
17 S istoka šest Levita; sa sjevera èetiri na dan; s juga na dan èetiri; a kod riznice po dva;
18 Na Parvaru sa zapada èetiri na putu, dva kod Parvara.
19 To su redovi vratarski meðu sinovima Korejevim i sinovima Merarijevim.
20 I ovi još bijahu Leviti: Ahija nad blagom doma Božijega, nad blagom od posveæenijeh stvari.
21 Od sinova Ladanovijeh izmeðu sinova Girsonovijeh od Ladana, izmeðu glavara domova otaèkih od Ladana sina Girsonova bijaše Jehilo,
22 Sinovi Jehilovi: Zetam i Joilo brat mu bijahu nad blagom doma Gospodnjega;

23 Od sinova Amramovijeh, Isarovijeh, Hevronovijeh, Ozilovijeh,
24 Bijaše Sevuilo sin Girsona sina Mojsijeva starješina nad blagom.
25 A braæa njegova od Elijezera: Reavija sin mu, a njegov sin Jesaija, a njegov sin Joram, a njegov sin Zihrije, a njegov sin Selomit;
26 Ovaj Selomit i braæa njegova bijahu nad svijem blagom od posveæenijeh stvari, koje posveti car David i poglavari domova otaèkih i tisuænici i stotinici i vojvode;
27 Od ratova i od plijena posvetiše da se opravi dom Gospodnji;
28 I što god bješe posvetio Samuilo vidjelac i Saul sin Kisov i Avenir sin Nirov i Joav sin Serujin; ko god posveæivaše, davaše u ruke Selomitu i braæi njegovoj.
29 Od sinova Isarovijeh: Henanija i sinovi njegovi bijahu nad spoljašnjim poslovima u Izrailju, upravitelji i sudije.
30 Od sinova Hevronovijeh Asavija i braæa njegova, tisuæa i sedam stotina hrabrijeh ljudi, bijahu nad Izrailjem s ovu stranu Jordana na istoku za svaki posao Gospodnji i za službu carsku.
31 Izmeðu sinova Hevronovijeh bijaše Jerija poglavar sinovima Hevronovijem po porodicama njihovijem i domovima otaèkim. Èetrdesete godine carovanja Davidova potražiše ih i naðoše meðu njima hrabrijeh junaka u Jaziru Galadskom.
32 I braæe njegove, hrabrijeh ljudi, bijaše dvije tisuæe i sedam stotina glavara u domovima otaèkim; i postavi ih car David nad sinovima Ruvimovijem i Gadovijem i polovinom plemena Manasijina za sve poslove Božije i carske.

27

1 A sinovi Izrailjevi po svom broju, glavari domova otaèkih, tisuænici i stotinici i upravitelji njihovi, služahu caru u svakom poslu u redovima, koji dolažahu i odlažahu od mjeseca do mjeseca, svakoga mjeseca u godini; a u svakom redu bijaše ih dvadeset i èetiri tisuæe.
2 Nad prvijem redom prvoga mjeseca bijaše Jasoveam sin Zavdilov, i u njegovu redu bijaše dvadeset i èetiri tisuæe.
3 Od sinova Faresovijeh bijaše poglavar nad svijem starješinama u vojsci prvoga mjeseca.
4 A nad redom drugoga mjeseca bijaše Dodaj Ahošanin, i vojvoda u njegovu redu bješe Miklot; i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
5 Treæi vojvoda treæega mjeseca bješe Venaja sin Jodaja sveštenika, poglavar; i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
6 Ovaj Venaja bješe junak meðu tridesetoricom i nad tridesetoricom; i nad redom njegovijem bješe Amizavad sin mu.
7 Èetvrti, èetvrtoga mjeseca Asailo brat Joavov, i za njim Zevadija sin mu; i u redu njegovu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
8 Peti, petoga mjeseca, poglavar Samut Jezrajanin, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
9 Šesti, šestoga mjeseca, Ira sin Ikisov Tekojanin, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
10 Sedmi, sedmoga mjeseca, Helis Felonjanin od sinova Jefremovijeh, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
11 Osmi, osmoga mjeseca, Sivehaj Husaæanin od sinova Zarinijeh, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
12 Deveti, devetoga mjeseca, Avijezer Anatoæanin od sinova Venijaminovih, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
13 Deseti, desetoga mjeseca, Maraj Netofaæanin od sinova Zarinijeh, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
14 Jedanaesti, jedanaestoga mjeseca, Venaja Faratonjanin od sinova Jefremovijeh, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
15 Dvanaesti, dvanaestoga mjeseca, Heldaj Netofaæanin od Gotonila, i u njegovu redu bješe dvadeset i èetiri tisuæe.
16 A nad plemenima Izrailjevijem bijahu: nad plemenom Ruvimovijem knez Elijezer sin Zihrijev; nad Simeunovijem Sefatija sin Mašin;

17 Nad Levijevim Asavija sin Kemuilov;
nad Aronovijem Sadok;
18 Nad Judinijem Eliuj od braæe Davidove; nad Isaharovijem Amrije sin Mihailov;
19 Nad Zavulonovijem Ismaja sin Ovadijin; nad Neftalimovim Jerimot sin Azrilov;
20 Nad sinovima Jefremovijem Isus sin Azazijev; nad polovinom plemena Manasijina Joilo sin Fedajin;
21 Nad drugom polovinom plemena Manasijina u Galadu Ido sin Zaharijin;
nad Venijaminovim Jasilo sin Avenirov;
22 Nad Danovijem Azareilo sin Jeroamov. To bijahu knezovi plemena Izrailjevijeh.
23 A ne izbroji David onijeh koji imahu manje od dvadeset godina, jer Gospod bješe rekao da æe umnožiti sinove Izrailjeve kao zvijezde nebeske.
24 Joav sin Serujin poèe brojiti, ali ne dovrši; jer doðe gnjev Božji za to na Izrailja; zato taj broj ne doðe u knjigu o caru Davidu.
25 Nad blagom carevijem bijaše Azmavet sin Adilov, a nad blagom po zemlji, po gradovima i po selima i po kulama Jonatan sin Ozijin.
26 A nad ratarima, koji raðahu zemlju, bijaše Ezrije sin Heluvov;
27 A nad vinogradarima Simej Ramaæanin; a nad rodom vinogradskim i nad pivnicama Zavdije Sifmejin;
28 A nad maslinama i smokvama po poljima Val-Anan Gederanin; a nad uljem Joas;
29 Nad govedima što pasijahu u Saronu Sitraj Saronjanin, a nad govedima po dolinama Safat Adlajev;
30 Nad kamilama Ovil Ismailjac; nad magarcima Jedaja Meronoæanin;
31 A nad ovcama Jaziz Agarejin. Svi ovi bijahu nastojnici nad blagom cara Davida.
32 A Jonatan stric Davidov bijaše savjetnik, mudar èovjek i književnik; on i Jehilo sin Ahmonijev bijahu sa sinovima carevijem.
33 I Ahitofel bijaše savjetnik carev, i Husaj Arhijanin prijatelj carev.
34 A poslije Ahitofela bijaše Jodaj sin Venajin i Avijatar, a vojvoda carev bješe Joav.

28

1 I David sabra u Jerusalim sve poglavare Izrailjeve, poglavare plemenske i poglavare od redova koji služahu caru, i tisuænike i stotinike, i koji bijahu nad svijem blagom i stokom carevom, i sinove svoje i dvorane i junake i sve ljude hrabre,
2 I ustavši car David na noge reèe: èujte me, braæo moja i narode moj! ja bijah naumio da sazidam dom gdje bi poèivao kovèeg Gospodnji i da bude podnožje nogama Boga našega, i pripravih što treba za zidanje.
3 Ali mi Bog reèe: neæeš sazidati doma imenu mojemu, jer si ratnik i krv si proljevao.
4 Ali Gospod Bog Izrailjev izabra me iz svega doma oca mojega da budem car nad Izrailjem dovijeka; jer Judu izabra za voða, i iz doma Judina dom oca mojega; i izmeðu sinova oca mojega bi mu volja da mene postavi carem nad svijem Izrailjem.
5 A tako izmeðu svijeh sinova mojih jer mnogo sinova dade mi Gospod) izabra Solomuna sina mojega da sjedi na prijestolu carstva Gospodnjega nad Izrailjem.
6 I reèe mi: Solomun sin tvoj sazidaæe moj dom i trijemove moje; jer njega izabrah sebi za sina, i ja æu mu biti otac.
7 I utvrdiæu carstvo njegovo dovijeka, ako bude postojan da izvršuje zapovijesti moje i zakone moje kao danas.
8 Sada dakle pred svijem Izrailjem, zborom Gospodnjim, i da èuje Bog naš, kažem vam: držite i tražite sve zapovijesti Gospoda Boga svojega, da biste držali ovu dobru zemlju i ostavili je u našljedstvo sinovima svojim nakon sebe dovijeka.
9 A ti, Solomune sine, znaj Boga oca svojega, i služi mu cijelim srcem i dušom dragovoljnom; jer sva srca ispituje Gospod i svaku pomisao zna; ako ga ustražiš, naæi æeš ga; ako li ga ostaviš, odbaciæe te zasvagda.

10 Vidi sada da te je Gospod izabrao da sazidaš dom za svetinju; budi hrabar i radi.
11 Tada predade David Solomunu sinu svojemu sliku od trijema i od kuæa njegovijeh, i od riznica i od soba i od klijeti unutrašnjih, i od mjesta za zaklopac oèišæenja,
12 I sliku od svega što bješe smislio za trijemove doma Gospodnjega i za sve klijeti unaokolo i za riznicu doma Božijega i za riznicu od svetijeh stvari,
13 I za redove sveštenièke i Levitske i za svaki posao u službi u domu Gospodnjem i za sve posuðe u domu Gospodnjem;
14 Zlato pod mjeru za sudove zlatne za svaku službu, i srebro za sve sudove srebrne pod mjeru, za sve sudove za svaku službu;
15 Pod mjeru za svijetnjake zlatne i žiške zlatne, po težini svakoga svijetnjaka i žižaka njegovijeh, i za svijetnjake srebrne po težini svakoga svijetnjaka i žižaka njegovijeh, prema potrebi svakoga svijetnjaka;
16 I zlata pod mjeru za stolove na kojima æe stajati hljebovi postavljeni, za svaki sto; i srebra za stolove srebrne;
17 I za viljuške i za kotliæe i za zdjele zlata èistoga, i za zlatne èaše pod mjeru, za svaku èašu, i za srebrne èaše srebra pod mjeru za svaku;
18 I za oltar kadioni èistoga zlata pod mjeru; i sliku od kola zlatnijeh heruvima, koji æe raširivši krila zaklanjati kovèeg zavjeta Gospodnjega.
19 To mi je sve došlo pisano rukom Gospodnjom da bih znao sve kako što treba uraditi.
20 I tako reèe David Solomunu sinu svojemu: budi slobodan i hrabar, i radi, ne boj se i ne plaši se, jer æe Gospod Bog, Bog moj, biti s tobom, neæe te ostaviti niti æe otstupiti od tebe, dokle ne svršiš sav posao za službu u domu Gospodnjem.
21 A evo redovi sveštenièki i Levitski za svaku službu u domu Božijem; i imaš uza se za svaki posao ljudi dragovoljnijeh i vještijeh svakom poslu, i poglavare i sav narod za svaku zapovijest svoju.

29

1 Potom reèe car David svemu zboru: jednoga Solomuna sina mojega izabrao je Gospod, mlado dijete, a ovo je velik posao; jer neæe biti èovjeku taj dvor nego Gospodu Bogu.
2 Ja koliko mogoh pripravih za dom Boga svojega zlata za stvari zlatne, srebra za srebrne, mjedi za mjedene, gvožða za gvozdene, i drva za drvene, kamenja onihova, i kamenja za ukivanje, i kamenja za nakit i za vez, i svakojakoga dragoga kamenja, i kamena mramora izobila.
3 I još iz ljubavi k domu Boga svojega, što imam svoga zlata i srebra, osim svega što sam pripravio za dom sveti, dajem i to na dom Boga svojega:
4 Tri tisuæe talanata zlata Ofirskoga, i sedam tisuæa talanata èistoga srebra, da se oblože zidovi domovima.
5 Zlato za zlatne stvari, a srebro za srebrne i za svako djelo ruku umjetnièkih. A bi li jošte ko htio dragovoljno što danas priložiti Gospodu?
6 Tada dragovoljno priložiše knezovi domova otaèkih i knezovi plemena Izrailjevijeh i tisuænici i stotinici i knezovi nad poslovima carskim.
7 I dadoše za službu u domu Božijem zlata pet tisuæa talanata i deset tisuæa zlatica, i srebra deset tisuæa talanata, i mjedi osamnaest tisuæa talanata, i gvožða sto tisuæa talanata.
8 I kamenja u koga god bijaše svi dadoše u riznicu doma Gospodnjega u ruke Jehila od sinova Girsonovijeh.
9 I radovaše se narod što dragovoljno prilagahu, jer prilagahu cijelijem srcem Gospodu; i car se David radovaše veoma.
10 Potom David blagoslovi Gospoda pred svijem zborom, i reèe David: blagosloven si Gospode Bože Izrailja oca našega od vijeka do vijeka.
11 Tvoje je, Gospode, velièanstvo i sila i slava i vjeènost i èast, i sve što je na nebu i na zemlji; tvoje je, Gospode, carstvo, i ti si uzvišen svrh svega poglavar;
12 Bogatstvo i slava od tebe je, i ti vladaš svijem, i u tvojoj je ruci moæ i sila, i u tvojoj je ruci uzvisiti i ukrijepiti sve.

13 Sada dakle, Bože naš, hvalimo te i
slavimo ime tvoje slavno.
14 Jer ko sam ja i šta je moj narod
da bi smo mogli ovoliko prinijeti tebi
dragovoljno? jer je od tebe sve, i iz tvojih
ruku primivši dasmo ti.
15 Jer smo došljaci pred tobom i gosti
kao svi oci naši; dani su naši na zemlji
kao sjen i nema stajanja.
16 Gospode Bože naš, sve ovo blago što
ti pripravismo za graðenje doma imenu
tvojemu svetome, iz tvoje je ruke, i sve je
tvoje.
17 Ali znam, Bože moj, da ti ispituješ
srca i što je pravo hoæeš; ja pravijem
srcem dragovoljno prinesoh sve ovo, i s
radošæu vidjeh narod tvoj koji je ovdje
kako ti dragovoljno prinosi.
18 Gospode Bože Avrama, Isaka i
Izrailja, otaca naših, saèuvaj dovijeka ovu
volju i pomisao srdaènu naroda svojega, i
upravljaj srce njihovo k sebi.
19 I Solomunu sinu mojemu podaj srce
pravo da bi držao zapovijesti tvoje, sv-
jedoèanstva tvoja i uredbe tvoje, i da bi
otvorio sve i da bi sazidao dvor ovaj za
koji sam pripravio.
20 Potom reèe David svemu zboru:
blagoslovite sada Gospoda Boga svojega.
I sav zbor blagoslovi Gospoda Boga otaca
svojih, i savivši se pokloniše se Gospodu i
caru.
21 I prinesoše Gospodu žrtve, i prine-
soše Gospodu žrtve paljenice sjutradan:
tisuæu volova, tisuæu ovnova, tisuæu
jaganjaca s naljevima njihovijem, i drugih
žrtava mnogo za sav narod.
22 I jedoše i piše pred Gospodom onaj
dan veseleæi se veoma. I postaviše
drugom Solomuna sina Davidova carem,
i pomazaše ga Gospodu za voða a Sadoka
za sveštenika.
23 I tako sjede Solomun na prijesto
Gospodnji da caruje mjesto Davida oca
svojega, i bijaše sreæan, i slušaše ga sav
Izrailj.
24 I svi knezovi i junaci i svi sinovi cara
Davida dadoše ruke da æe biti pokorni
caru Solomunu.
25 I Gospod uzvisi veoma Solomuna
pred svijem Izrailjem i dade mu slavu
carsku kakve nijedan car prije njega nije
imao u Izrailju.
26 Tako David sin Jesejev carova nad
svijem Izrailjem.
27 A vremena za koje carova nad Izrail-
jem bijaše èetrdeset godina: a u Hevronu
carova sedam godina, a u Jerusalimu
carova trideset i tri godine.
28 I umrije u dobroj starosti, sit života,
bogatstva i slave; i zacari se Solomun sin
njegov na njegovo mjesto.
29 A djela cara Davida prva i pošljednja
eno su zapisana u knjizi Samuila vidioca
i u knjizi Natana proroka i u knjizi Gada
vidioca,
30 Sa svijem carovanjem njegovijem
i silom njegovom i s vremenima koja
proðoše preko njega i Izrailja i svijeh
carevina zemaljskih.

2. Dnevnika

1 I Solomun sin Davidov utvrdi se u carstvu svom, i Gospod Bog njegov bješe s njim, i uzvisi ga veoma.
2 I Solomun reèe svemu Izrailju, tisuænicima i stotinicima i sudijama i svijem knezovima svega Izrailja, glavarima domova otaèkih,
3 Te otidoše, Solomun i sav zbor s njim, na visinu koja bijaše u Gavaonu; jer ondje bijaše šator od sastanka Božijega, koji naèini Mojsije sluga Gospodnji u pustinji.
4 A kovèeg Božji bješe prenio David iz Kirijat-Jarima na mjesto koje mu spremi David; jer mu razape šator u Jerusalimu.
5 I oltar mjedeni koji naèini Veseleilo, sin Urija sina Orova, bijaše ondje pred šatorom Gospodnjim. I potraži ga Solomun i sav zbor.
6 I prinese Solomun ondje pred Gospodom na oltaru mjedenom, koji bijaše pred šatorom od sastanka, prinese na njemu tisuæu žrtava paljenica.
7 Onu noæ javi se Bog Solomunu i reèe mu: išti šta hoæeš da ti dam.
8 A Solomun reèe Bogu: ti si uèinio veliku milost Davidu ocu mojemu i postavio si mene carem na njegovo mjesto.
9 Neka dakle, Gospode Bože, bude tvrda rijeè tvoja, koju si rekao Davidu ocu mojemu, jer si me postavio carem nad narodom kojega ima mnogo kao praha na zemlji.
10 Zato daj mi mudrost i znanje da polazim pred narodom ovijem i dolazim, jer ko može suditi narodu tvojemu tako velikomu?
11 Tada reèe Bog Solomunu: što ti je to u srcu, a ne išteš bogatstva, blaga ni slave, ni duša nenavidnika svojih, niti išteš duga života, nego išteš mudrosti i znanja da možeš suditi narodu mojemu, nad kojim te postavih carem,
12 Mudrost i znanje daje ti se; a daæu ti i bogatstva i slave, kakove nijesu imali carevi prije tebe niti æe poslije tebe imati.
13 I vrati se Solomun s visine koja bijaše u Gavaonu ispred šatora od sastanka u Jerusalim, i carovaše nad Izrailjem.
14 I nakupi Solomun kola i konjika, i imaše tisuæu i èetiri stotine kola i dvanaest tisuæa konjika, koje namjesti po gradovima gdje mu bijahu kola i kod sebe u Jerusalimu.
15 I uèini car te bijaše u Jerusalimu srebra i zlata kao kamena, a kedrovijeh drva kao divljih smokava koje rastu po polju, tako mnogo.
16 I dovoðahu Solomunu konje iz Misira i svakojaki trg, jer trgovci carevi uzimahu svakojaki trg za cijenu.
17 I odlažahu, te dogonjahu iz Misira kola po šest stotina sikala srebra, a konje po sto pedeset; i tako svi carevi Hetejski i carevi Sirski preko njih dobivahu.

2

1 I naumi Solomun da zida dom imenu Gospodnjemu i dom carski sebi.
2 I odbroji Solomun sedamdeset tisuæa nosilaca i osamdeset tisuæa koji æe tesati u gori, i tri tisuæe i šest stotina nastojnika nad njima.
3 I posla Solomun ka Hiramu caru Tirskom i poruèi mu: kako si èinio Davidu ocu mojemu i slao mu drva kedrovijeh da zida sebi kuæu gdje æe sjedjeti, uèini tako i meni.
4 Evo rad sam zidati dom imenu Gospoda Boga svojega da mu ga posvetim da se kadi pred njim kadom mirisnijem i da se postavljaju hljebovi vazda i da se prinose žrtve paljenice jutrom i veèerom, i u subote i na mladine i na praznike Gospoda Boga našega, što treba da biva u Izrailju dovijeka.
5 A dom koji æu zidati biæe velik, jer je Bog naš veæi od svijeh bogova.
6 A ko bi mogao njemu sazidati dom kad ga nebo i nebesa nad nebesima ne mogu obuhvatiti? i ko sam ja da mu sazidam dom? nego samo da se kadi pred njim.
7 Tako sada pošlji mi èovjeka vješta, koji umije raditi od zlata i od srebra i od mjedi i od gvožða i od skerleta i od crvca i od porfire, i koji zna rezati, da radi s umjetnicima koje imam kod sebe u Judeji

i u Jerusalimu, koje je dobavio David otac moj.

8 I pošlji mi drva kedrovijeh i jelovijeh i almugima s Livana, jer znam da sluge tvoje umiju sjeæi drva Livanska; a evo sluge æe moje biti s tvojim slugama,

9 Da mi priprave mnogo drva, jer dom što æu zidati biæe velik i divan.

10 A evo, poslenicima koji æe sjeæi drvo, slugama tvojim, daæu pšenice ovršene dvadeset tisuæa kora, i dvadeset tisuæa kora jeèma, i vina dvadeset tisuæa vata, i ulja dvadeset tisuæa vata.

11 I odgovori Hiram car Tirski u knjizi koju posla Solomunu: što Gospod ljubi svoj narod zato te postavi carem nad njim.

12 I govoraše Hiram: blagosloven da je Gospod Bog Izrailjev, koji je stvorio nebo i zemlju, što je dao caru Davidu sina mudra, pametna i razumna, koji æe sazidati dom Gospodu i carski dom sebi.

13 Šaljem ti dakle èovjeka vješta i razumna, Hirama Aviva,

14 Sina jedne žene između kæeri Danovijeh, kojemu je otac bio Tirac; on umije raditi od zlata i od srebra, od mjedi, od gvožða, od kamena i od drveta, od skerleta, od porfire i od tankoga platna i od crvca, i rezati svašta, i izmisliti svašta vješto što mu se da, neka radi s tvojim umjetnicima i s umjetnicima gospodara mojega Davida oca tvojega.

15 Neka dakle pšenicu i jeèam, ulje i vino, što je rekao gospodar moj, pošlje slugama svojim.

16 A mi æemo nasjeæi drva na Livanu koliko ti god treba, i spustiæemo ih u splavovima morem u Jopu, a ti ih odande vozi u Jerusalim.

17 Tada Solomun izbroji sve inostrance koji bijahu u zemlji Izrailjevoj poslije brojenja kad ih izbroji David otac njegov, i nañe ih se sto i pedeset i tri tisuæe i šest stotina;

18 I odredi od njih sedamdeset tisuæa koji æe nositi, i osamdeset tisuæa koji æe tesati u planini, a tri tisuæe i šest stotina nastojnika da nastoje da radi narod.

3

1 I poèe Solomun zidati dom Gospodnji u Jerusalimu na brdu Moriji, koje bi pokazano Davidu ocu njegovu na mjestu koje bješe pripravio David, na gumnu Ornana Jevusejina.

2 A poèe zidati drugoga dana drugoga mjeseca èetvrte godine carovanja svojega.

3 A ovako zasnova Solomun da zida dom Božji: u dužinu šezdeset lakata po staroj mjeri, a u širinu dvadeset lakata.

4 A trijem koji bijaše pred dužinom uz širinu doma imaše dvadeset lakata, a u visinu sto i dvadeset; i obloži ga iznutra èistijem zlatom.

5 A dom veliki obloži drvetom jelovijem, potom ga obloži èistijem zlatom, i ozgo naèini palme i lance.

6 I obloži dom kamenjem dragim da je nakiæen, a zlato bijaše Parvajimsko.

7 Obloži zlatom dom, grede, pragove i zidove i vrata, i izreza heruvime po zidovima.

8 I naèini dom za svetinju nad svetinjama, dug uz širinu doma dvadeset lakata i širok dvadeset lakata, i obloži ga èistijem zlatom, kojega otide do šest stotina talanata.

9 A na kline dade pedeset sikala zlata; i klijeti obloži zlatom.

10 I naèini u domu svetinje nad svetinjama dva heruvima, naprave umjetnièke, i obloži ih zlatom.

11 I krila tijeh heruvima imahu u dužinu dvadeset lakata: jedno krilo bijaše od pet lakata, i ticaše u zid od doma, i drugo krilo bijaše od pet lakata, i ticaše u krilo drugoga heruvima;

12 Tako i drugoga heruvima krilo bijaše od pet lakata, i ticaše u zid od doma, i drugo mu krilo bijaše od pet lakata i sastavljaše se s krilom drugoga heruvima.

13 Krila tijem heruvimima bijahu raširena na dvadeset lakata, a oni stajahu na nogama svojim, licem okrenutim u dom.

14 I naèini zavjes od porfire, od skerleta, od crvca i od tankoga platna, i po njemu naèini heruvime.

15 I naèini pred domom dva stupa, u
visinu od trideset i pet lakata, i oglavlja
ozgo na svakom od pet lakata.
16 I naèini lance kao u svetinji, i metnu
ih na vrh stupova, i naèini sto šipaka, i
metnu ih među lance.
17 I postavi stupove pred crkvom, jedan
s desne strane a drugi s lijeve, i desni
nazva Jahin a lijevi Voas.

4

1 I naèini oltar od mjedi, dvadeset
lakata dug i dvadeset lakata širok, a deset
lakata visok.
2 I sali more, deset lakata bješe mu
od jednoga kraja do drugoga, okruglo
unaokolo, pet lakata visoko; a unaokolo
mu bješe trideset lakata.
3 A pod njim bijahu likovi volovski,
koji stajahu svuda unaokolo, po deset
na jednom laktu, te okružavahu more:
dva reda bijaše tijeh volova, salivenijeh
s morem.
4 I stajaše more na dvanaest volova, tri
gledahu na sjever, a tri gledahu na zapad,
a tri gledahu na jug, a tri gledahu na istok,
a more stajaše ozgo na njima, i zadnja
strana svijeh njih bijaše unutra.
5 Debljina mu bijaše s podlanice, a kraj
mu bijaše kao kraj u èaše, kao cvijet
ljiljanov, a primaše tri tisuæe vata.
6 I naèini deset umivaonica, i metnu ih
pet s desne strane, a pet s lijeve, da se
u njima pere, što god trebaše za žrtvu
paljenicu, u njima prahu; a more bijaše
za sveštenike da se u njemu umivaju.
7 I naèini deset svijetnjaka od zlata,
oblika kaki im trebaše, i namjesti ih u
crkvi, pet s desne strane a pet s lijeve.
8 I naèini deset stolova, i namjesti ih u
crkvi, pet s desne strane a pet s lijeve; i
naèini stotinu èaša od zlata.
9 I naèini trijem sveštenièki i veliki
trijem, i vrata na trijemu, i okova vrata
u mjed.
10 A more metnu na desnu stranu k
istoku s juga.
11 Još naèini Hiram lonce i lopate i
kotliæe, i svrši Hiram posao, koji radi
caru Solomunu za dom Božiji:
12 Dva stupa, i dva oglavlja okrugla
navrh stupova, i pletenice dvije da pokri-
vaju dva oglavlja navrh stupova;
13 I èetiri stotine šipaka na dvije
pletenice, dva reda šipaka na svakoj
pletenici, da pokrivaju dva oglavlja navrh
stupova;
14 I naèini podnožja, i umivaonice
naèini na podnožja;
15 Jedno more, i dvanaest volova pod
njim;
16 I lonce i lopate i viljuške, i sve sprave
za njih naèini Hiram Aviv caru Solomunu
za dom Gospodnji od uglađene mjedi.
17 To je car saljevao u ravni Jordanskoj
u zemlji ilovaèi između Sohota i Saridate.
18 I naèini Solomun svega ovoga posuđa
vrlo mnogo, da se nije tražila mjera mjedi.
19 Naèini Solomun i sve druge sprave
za dom Božji, i oltar od zlata i stolove na
kojima stajahu hljebovi postavljeni;
20 I svijetnjake sa žišcima njihovijem od
èistoga zlata da gore pred svetinjom nad
svetinjama po obièaju;
21 I cvijetove i žiške i usekaèe od zlata;
a to zlato bijaše veoma dobro;
22 I noževe i kotliæe i kadionice i
kliješta od èistoga zlata; i vrata od doma,
vrata unutrašnja od svetinje nad svetin-
jama, i vrata od doma na koja se ulažaše
u crkvu, bijahu od zlata.

5

1 I tako se svrši sav posao što uradi Solo-
mun za dom Gospodnji; i unese Solomun
što bješe posvetio David otac njegov, i
srebro i zlato i sudove, i ostavi u riznicu
doma Božijega.
2 Tada sabra Solomun starješine Izrail-
jeve i sve glavare plemenske, knezove
domova otaèkih sinova Izrailjevijeh u
Jerusalim da prenesu kovèeg zavjeta
Gospodnjega iz grada Davidova, koje je
Sion.
3 I skupiše se k caru svi ljudi Izrailjevi
na praznik koji biva sedmoga mjeseca.
4 I kad doðoše sve starješine Izrailjeve,
uzeše Leviti kovèeg.
5 I prenesoše kovèeg i šator od sastanka
i sve sudove svete što bjehu u šatoru,
prenesoše sveštenici i Leviti.

6 A car Solomun i sav zbor Izrailjski koji se sabra k njemu prinesoše pred kovèegom na žrtvu ovaca i goveda toliko da se ne mogaše od mnoštva ni izbrojiti ni proraèunati.
7 I unesoše sveštenici kovèeg zavjeta Gospodnjega na mjesto njegovo, u unutrašnji dom, u svetinju nad svetinjama, pod krila heruvimima.
8 Jer heruvimima bijahu raširena krila nad mjestom gdje æe stajati kovèeg i zaklanjahu heruvimi kovèeg i poluge njegove ozgo.
9 I povukoše mu poluge tako da im se krajevi viðahu od kovèega na prednjoj strani svetinje nad svetinjama, ali se napolje ne viðahu, i ostaše ondje do danas.
10 U kovèegu ne bješe ništa osim dvije ploèe koje metnu Mojsije na Horivu kad Gospod uèini zavjet sa sinovima Izrailjevijem pošto izidoše iz Misira.
11 A kad sveštenici izidoše iz svetinje, jer sveštenici koji se naðoše osveštaše se ne pazeæi na red,
12 I Leviti pjevaèi svi, koji bijahu uz Asafa i Emana i Jedutuna, i sinovi njihovi i braæa njihova, obuèeni u tanko platno, stajahu s kimvalima i psaltirima i s guslama s istoène strane oltaru, i s njima sto i dvadeset sveštenika, koji trubljahu u trube,
13 I kad oni koji trubljahu u trube i koji pjevahu, složno jednijem glasom hvaljahu i slavljahu Gospoda, i kad podizahu glas uz trube i kimvale i gusle, hvaleæi Gospoda da je dobar, da je dovijeka milost njegova, tada se napuni oblaka dom Gospodnji,
14 Te ne mogahu sveštenici stajati da služe od oblaka, jer se slave Gospodnje napuni dom Božji.

6

1 Tada reèe Solomun: Gospod je rekao da æe nastavati u mraku.
2 A ja sazidah dom tebi za stan i mjesto da u njemu nastavaš dovijeka.
3 I okrenuvši se licem svojim car blagoslovi sav zbor Izrailjev, a sav zbor Izrailjev stajaše.
4 I reèe: blagosloven da je Gospod Bog Izrailjev, koji je govorio svojim ustima Davidu ocu mojemu i ispunio rukom svojom, govoreæi:
5 Od onoga dana kad izvedoh narod svoj iz zemlje Misirske, ne izabrah grada među svijem plemenima Izrailjevijem da se sazida dom gdje bi bilo ime moje, niti izabrah èovjeka koji bi bio voð narodu mojemu Izrailju,
6 Nego izabrah Jerusalim da u njemu bude ime moje, i izabrah Davida da bude nad narodom mojim Izrailjem.
7 I naumi David otac moj da sazida dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.
8 Ali Gospod reèe Davidu ocu mojemu: što si naumio sazidati dom imenu mojemu, dobro si uèinio što si to naumio.
9 Ali neæeš ti sazidati toga doma, nego sin tvoj koji æe izaæi iz bedara tvojih, on æe sazidati dom imenu mojemu.
10 I tako ispuni Gospod rijeè svoju koju je rekao, jer ustah na mjesto oca svojega Davida i sjedoh na prijesto Izrailjev, kao što je rekao Gospod, i sazidah ovaj dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.
11 I namjestih ovdje kovèeg, u kom je zavjet Gospodnji što je uèinio sa sinovima Izrailjevijem.
12 Potom stade Solomun pred oltar Gospodnji pred svijem zborom Izrailjevijem, i podiže ruke svoje.
13 A bješe naèinio Solomun podnožje od mjedi i metnuo ga nasred trijema, pet lakata dugo i pet lakata široko, a tri lakta visoko; pa stade na nj, i kleèe na koljena pred svijem zborom Izrailjevijem, i podiže ruke svoje k nebu.
14 I reèe: Gospode Bože Izrailjev! nema Boga takoga kakav si ti ni na nebu ni na zemlji, koji èuvaš zavjet i milost slugama svojim, koje hode pred tobom svijem srcem svojim;
15 Koji si ispunio sluzi svojemu Davidu ocu mojemu što si mu rekao; što si ustima svojim rekao to si rukom svojom ispunio, kao što se vidi danas.
16 Sada dakle, Gospode Bože Izrailjev, drži Davidu ocu mojemu što si mu rekao govoreæi: neæe ti nestati èovjeka ispred

mene koji bi sjedio na prijestolu Izrailjevu, samo ako ušèuvaju sinovi tvoji put svoj hodeæi po zakonu mojemu, kao što si ti hodio preda mnom.
17 Sada dakle, Gospode Bože Izrailjev, neka se potvrdi rijeè tvoja koju si rekao sluzi svojemu Davidu.
18 Ali hoæe li doista Bog stanovati s èovjekom na zemlji? Eto, nebo, i nebesa nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, akamoli ovaj dom što ga sazidah.
19 Ali pogledaj na molitvu sluge svojega i na molbu njegovu, Gospode Bože moj, èuj viku i molitvu kojom ti se danas moli sluga tvoj.
20 Da budu oèi tvoje otvorene nad domom ovijem danju i noæu, nad ovijem mjestom, gdje si rekao da æeš namjestiti ime svoje, da èuješ molitvu kojom æe se moliti sluga tvoj na ovom mjestu.
21 Èuj molbe sluge svojega i naroda svojega Izrailja, kojima æe se moliti na ovom mjestu, èuj s mjesta gdje stanuješ, s neba, èuj i smiluj se.
22 Kad ko zgriješi bližnjemu svojemu, te mu se da zakletva, da se zakune, i zakletva doðe pred tvoj oltar u ovom domu,
23 Ti èuj s neba, i uèini, i sudi slugama svojim plaæajuæi krivcu i djela njegova obraæajuæi na njegovu glavu, a pravoga pravdajuæi i plaæajuæi mu po pravdi njegovoj.
24 I kad se razbije pred neprijateljem narod tvoj Izrailj zato što ti zgriješe, pa se obrate i dadu slavu imenu tvojemu i pomole ti se i zamole te u ovom domu,
25 Ti èuj s neba, i oprosti grijeh narodu svojemu Izrailju, i dovedi ih opet u zemlju, koju si dao njima i ocima njihovijem.
26 Kad se zatvori nebo, te ne bude dažda zato što zgriješe tebi, pa ti se zamole na ovom mjestu i dadu slavu imenu tvojemu i od grijeha se svojega obrate, kad ih namuèiš,
27 Ti èuj s neba, i oprosti grijeh slugama svojim i narodu svojemu Izrailju pokazav im put dobri kojim æe hoditi, i pusti dažd na zemlju svoju koju si dao narodu svojemu u našljedstvo.
28 Kad bude glad u zemlji, kad bude pomor, suša ili medljika, skakavci ili gusjenice kad budu, ili ga stegne neprijatelj njegov u zemlji njegovoj vlastitoj, ili kako god zlo i kaka god bolest,
29 Svaku molbu i svaku molitvu, koja bude od koga god èovjeka ili od svega naroda tvojega Izrailja, ko pozna muku svoju i bol svoj i podigne ruke svoje u ovom domu,
30 Ti èuj s neba, iz stana svojega, i oprosti i podaj svakome po putovima njegovijem, što znaš u srcu njegovu, jer ti sam znaš srca sinova èovjeèijih;
31 Da te se boje hodeæi putovima tvojim dokle su god živi na zemlji, koju si dao ocima našim.
32 I inostranac koji nije od naroda tvojega Izrailja, nego doðe iz daleke zemlje imena radi tvojega velikoga i ruke tvoje krjepke i mišice tvoje podignute, kad doðe i pomoli se u ovom domu,
33 Ti èuj s neba, iz stana svojega, i uèini sve za što povièe k tebi onaj stranac, da bi poznali svi narodi na zemlji ime tvoje i bojali se tebe kao narod tvoj Izrailj, i da bi znali da je ime tvoje prizvano nad ovaj dom, koji sazidah.
34 Kad narod tvoj izide na vojsku na neprijatelje svoje putem kojim ga pošlješ, i pomole ti se okrenuvši se ka gradu ovomu, koji si izabrao, i k ovomu domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,
35 Èuj s neba molbu njihovu i molitvu njihovu, i dobavi im pravicu.
36 Kad ti zgriješe, jer nema èovjeka koji ne griješi, i razgnjevivši se na njih daš ih neprijateljima, te ih zarobe i odvedu u zemlju daljnu ili koja je blizu,
37 Ako se dozovu u zemlji u koju budu odvedeni u ropstvo, i obrate se i stanu ti se moliti u zemlji ropstva svojega, i reku: sagriješismo i zlo uèinismo i skrivismo;
38 I tako se obrate k tebi svijem srcem svojim i svom dušom svojom u zemlji ropstva svojega, u koju budu odvedeni u ropstvo, i pomole ti se okrenuvši se k zemlji svojoj, koju si dao ocima njihovijem, i ka gradu, koji si izabrao, i k domu,

koji sam sazidao imenu tvojemu,
39 Tada èuj s neba, iz stana svojega, molbu njihovu i molitvu njihovu, i dobavi im pravicu, i oprosti narodu svojemu što ti budu zgriješili.
40 Tako, Bože moj, neka budu oèi tvoje otvorene i uši tvoje prignute na molbu u ovom mjestu.
41 I tako, stani, Gospode Bože, na poèivalištu svojem, ti i kovèeg sile tvoje; svešteníci tvoji, Gospode Bože, neka se obuku u spasenje, i sveci tvoji neka se raduju dobru.
42 Gospode Bože, nemoj odvratiti lica svojega od pomazanika svojega; opominji se milosti obeæane Davidu sluzi tvojemu.

7

1 A kad svrši Solomun molitvu, siðe oganj s neba i spali žrtvu paljenicu i druge žrtve, i slave Gospodnje napuni se dom,
2 Te ne mogahu svešténici uæi u dom Gospodnji, jer se slave Gospodnje napuni dom Gospodnji.
3 A svi sinovi Izrailjevi videæi gdje siðe oganj i slava Gospodnja na dom saviše se licem k zemlji do poda i pokloniše se i hvališe Gospoda, jer je dobar, jer je dovijeka milost njegova.
4 I car i sav narod prinesoše žrtve pred Gospodom.
5 I prinese car Solomun na žrtvu dvadeset i dvije tisuæe volova i sto i dvadeset tisuæa ovaca, i tako posvetiše dom Božji car i sav narod.
6 A svešténici stajahu na službi svojoj, i Leviti sa spravama za pjesme Gospodnje što ih bješe naèinio car David da hvale Gospoda, jer je dovijeka milost njegova, pjesmom Davidovom koju im dade; a drugi svešténici trubljahu u trube prema njima, a svi sinovi Izrailjevi stajahu.
7 I posveti Solomun sredinu trijema koji je pred domom Gospodnjim, jer ondje prinese žrtve paljenice i pretilinu od žrtava zahvalnijeh, jer na mjedenom oltaru koji naèini Solomun, ne mogoše stati žrtve paljenice i dari i pretilina njihova.
8 U to vrijeme svetkova Solomun svetkovinu sedam dana i sav Izrailj s njim, sabor veoma velik od Emata do potoka Misirskoga.
9 I u osmi dan praznovaše praznik, jer posveæivanje oltara svetkovaše sedam dana, i svetkovinu sedam dana.
10 A dvadeset treæega dana sedmoga mjeseca otpusti narod k šatorima njihovijem, i bijahu radosni i veseli radi dobra što uèini Gospod Davidu i Solomunu i Izrailju narodu svojemu.
11 I svrši Solomun dom Gospodnji i dom carski, i bi sreæan u svemu što bješe naumio da naèini u domu Gospodnjem i u domu svom.
12 Potom javi se Gospod Solomunu noæu i reèe mu: uslišio sam molbu tvoju i izabrao sam to mjesto da mi bude dom za žrtve.
13 Ako zatvorim nebo da ne bude dažda, ili ako zapovjedim skakavcima da popasu zemlju, ili ako pustim pomor na narod svoj,
14 I ponizi se narod moj, na koji je prizvano ime moje, i pomole se, i potraže lice moje, i povrate se od zlijeh putova svojih, i ja æu tada uslišiti s neba i oprostiæu im grijeh njihov, i iscijeliæu zemlju njihovu.
15 I oèi æe moje biti otvorene i uši moje prignute k molitvi s toga mjesta.
16 Jer sada izabrah i posvetih dom taj da bude ime moje tu dovijeka; i biæe tu oèi moje i srce moje vazda.
17 A ti ako uzideš preda mnom kako je išao David otac tvoj, tvoreæi sve što sam ti zapovjedio i držeæi uredbe moje i zakone moje,
18 Utvrdiæu prijesto carstva tvojega kako sam obeæao Davidu ocu tvojemu govoreæi: neæe ti nestati èovjeka koji bi vladao u Izrailju.
19 Ali ako se odvratite, i ostavite uredbe moje i zapovjesti moje, koje sam vam dao, i otidete i stanete služiti drugim bogovima i klanjati im se,
20 Tada æu ih istrijebiti iz zemlje svoje koju sam im dao, i ovaj dom koji sam posvetio imenu svojemu odbaciæu od sebe, i uèiniæu od njega prièu i potsmijeh među svijem narodima.
21 I dom ovaj koliko je slavan, ko god

proðe mimo nj, zaèudiæe mu se i reæi æe: zašto uèini ovo Gospod od ove zemlje i od ovoga doma?
22 I odgovoriæe se: jer odustaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih izvede iz zemlje Misirske, i uzeše druge bogove i klanjaše im se i služiše im, zato pusti na njih sve ovo zlo.

8

1 A kad proðe dvadeset godina, u koje sazida Solomun dom Gospodnji i dom svoj,
2 Pogradi Solomun gradove, koje mu dade Hiram, i naseli onuda sinove Izrailjeve.
3 Potom otide Solomun na Emat Sovski, i osvoji ga.
4 I sazida Tadmor u pustinji i sve gradove za žitnice sazida u Ematu.
5 Sazida i Vet-Oron gornji i Vet-Oron donji, tvrde gradove, sa zidovima, vratima i prijevornicama,
6 I Valat i sve gradove u kojima Solomun imaše žitnice, i gradove u kojima mu bijahu kola, i gradove u kojima bijahu konjici, i što god Solomunu bi volja zidati u Jerusalimu i na Livanu i u svoj zemlji carstva svojega.
7 I sav narod što bješe ostao od Heteja i od Amoreja i od Ferezeja i od Jeveja i od Jevuseja, koji ne bijahu od Izrailja,
8 Od sinova njihovijeh koji bjehu ostali iza njih u zemlji, kojih ne potrše sinovi Izrailjevi, njih nagna Solomun da plaæaju danak do današnjega dana.
9 A od sinova Izrailjevijeh, kojih ne uèini Solomun robovima za svoj posao, nego bijahu vojnici i poglavari nad vojvodama njegovijem, i zapovjednici nad kolima i konjicima njegovijem,
10 Od njih bijaše glavnijeh nastojnika, koje imaše car Solomun, dvjesta i pedeset, koji upravljahu narodom.
11 I kæer faraonovu preseli Solomun iz grada Davidova u dom koji joj sazida, jer reèe: neæe sjedjeti žena moja u domu Davida cara Izrailjeva, jer je svet što je došao u nj kovèeg Gospodnji.
12 Tada prinošaše Solomun žrtve paljenice Gospodu na oltaru Gospodnjem koji naèini pred trijemom,
13 Što trebaše od dana na dan prinositi po zapovijesti Mojsijevoj, u subote i na mladine i na praznike, tri puta u godini, na praznik prijesnijeh hljebova i na praznik sedmica i na praznik sjenica.
14 I postavi po naredbi Davida oca svojega redove sveštenièke prema službi njihovoj, i Levitske prema dužnosti njihovoj, da hvale Boga i služe pred svještenicima kako treba svaki dan, i vratare po redovima njihovijem nad svakim vratima; jer taka bijaše zapovijest Davida èovjeka Božijega.
15 I ne otstupiše od zapovijesti careve za svještenike i Levite ni u èem, ni za riznice.
16 Tako se svrši sve djelo Solomunovo od onoga dana kad bi osnovan dom Gospodnji pa dokle ga ne dovrši, i gotov bi dom Gospodnji.
17 Tada otide Solomun u Esion-Gaver i u Elot na brijegu morskom u zemlji Edomskoj.
18 A Hiram posla mu po svojim slugama laðe i sluge vješte moru, i otidoše sa slugama Solomunovijem u Ofir i uzeše odande èetiri stotine i pedeset talanata zlata i donesoše caru Solomunu.

9

1 A carica Savska èu glas o Solomunu, pa doðe u Jerusalim da iskuša Solomuna zagonetkama sa silnom pratnjom i s kamilama koje nošahu mirisa i zlata vrlo mnogo i dragog kamenja; i došavši k Solomunu govori s njim o svemu što joj bješe u srcu.
2 I Solomun joj odgovori na sve rijeèi njezine; ne bješe od cara sakriveno ništa da joj ne bi odgovorio.
3 A kad carica Savska vidje mudrost Solomunovu i dom koji bješe sazidao,
4 I jela na stolu njegovu, i stanove sluga njegovijeh i dvorbu dvorana njegovijeh i odijelo njihovo, i peharnike njegove i njihovo odijelo, i njegove žrtve paljenice koje prinošaše u domu Gospodnjem, ona doðe izvan sebe,

5 Pa reèe caru: istina je što sam èula
u svojoj zemlji o stvarima tvojim i o
mudrosti tvojoj.
6 Ali ne htjeh vjerovati što govorahu
dokle ne doðem i vidim svojim oèima;
a gle, ni pola mi nije kazano o velikoj
mudrosti tvojoj; nadvisio si glas koji sam
slušala.
7 Blago ljudima tvojim i blago svijem
slugama tvojim, koje jednako stoje pred
tobom i slušaju mudrost tvoju.
8 Da je blagosloven Gospod Bog tvoj, ko-
jemu si omilio, te te posadi na prijesto svoj
da caruješ mjesto Gospoda Boga svojega;
jer Bog tvoj ljubi Izrailja da bi ga utvrdio
dovijeka, zato im postavi tebe carem da
sudiš i dijeliš pravicu.
9 Potom dade caru sto i dvadeset ta-
lanata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga
kamenja; nigda više ne bi takvih mirisa
kakve dade carica Savska caru Solomunu.
10 I sluge Hiramove i sluge Solomunove
koje donesoše zlata iz Ofira, dovezoše
drveta almugima i dragoga kamenja.
11 I naèini car od toga drveta almugima
put u dom Gospodnji i u dom carev, i
gusle i psaltire za pjevaèe; nigda se prije
nijesu vidjele take stvari u zemlji Judinoj.
12 A car Solomun dade carici Savskoj što
god zaželje i zaiska osim uzdarja za ono
što bješe donijela caru. Potom ona otide i
vrati se u zemlju svoju sa slugama svojim.
13 A zlata što dohoðaše Solomunu svake
godine bješe šest stotina i šezdeset i šest
talanata,
14 Osim onoga što donošahu trgovci i
oni koji prodavahu mirise; i svi carevi
arapski i glavari zemaljski donošahu Solo-
munu zlato i srebro.
15 I naèini car Solomun dvjesta štitova
od kovanoga zlata, šest stotina sikala
kovanoga zlata dajuæi na jedan štit,
16 I tri stotine malijeh štitova od ko-
vanoga zlata, dajuæi trista sikala zlata na
jedan štitiæ. I ostavi ih car u domu od
šume Livanske.
17 I naèini car velik prijesto od slonove
kosti, i obloži ga èistijem zlatom.
18 A bijaše šest basamaka u prijestola,
i podnožje od zlata sastavljeno s pri-
jestolom, i ruèice s obje strane sjedišta,
i dva lava stajahu pokraj ruèica.
19 I dvanaest lavova stajaše na šest
basamaka otud i odovud. Ne bi taki
naèinjen ni u kojem carstvu.
20 I svi sudovi iz kojih pijaše car Solo-
mun bijahu zlatni, i svi sudovi u domu od
šume Livanske bijahu od èistoga zlata; od
srebra ne bješe ništa; srebro bješe ništa
za vremena Solomunova.
21 Jer careve laðe hoðahu u Tarsis sa
slugama Hiramovijem: jedanput u tri go-
dine vraæahu se laðe Tarsiske donoseæi
zlato i srebro, slonove kosti i majmune i
paune.
22 Tako car Solomun bijaše veæi od
svijeh careva zemaljskih bogatstvom i
mudrošæu.
23 I svi carevi zemaljski tražahu da vide
Solomuna da èuju mudrost njegovu, koju
mu dade Gospod u srce.
24 I donošahu mu svi dare, sudove
srebrne i sudove zlatne, i haljine i oružje
i mirise, konje i mazge svake godine,
25 Tako da imaše Solomun èetiri tisuæe
staja za konje i kola, i dvanaest tisuæa
konjika, koje namjesti po gradovima gdje
mu bijahu kola i kod sebe u Jerusalimu.
26 I vladaše nad svijem carevima od
rijeke do zemlje Filistejske i do meðe
Misirske.
27 I uèini car, te u Jerusalimu bješe
srebra kao kamena, a kedrovijeh drva kao
divljih smokava koje rastu po polju, tako
mnogo.
28 I dovoðahu Solomunu konje iz Misira
i iz svijeh zemalja.
29 A ostala djela Solomunova prva i
pošljednja nijesu li zapisana u knjizi
Natana proroka i u proroèanstvu Ahije
Silomljanina i u utvari Ida vidioca o
Jerovoamu sinu Navatovu?
30 A carova Solomun u Jerusalimu nad
svijem Izrailjem èetrdeset godina.
31 I poèinu Solomun kod otaca svojih, i
pogreboše ga u gradu Davida oca njegova;
a na njegovo mjesto zacari se Rovoam sin
njegov.

10

1 Tada otide Rovoam u Sihem, jer se
ondje skupi sav Izrailj da ga zacare.

2 A kad èu Jerovoam sin Navatov, koji
bijaše u Misiru pobjegav onamo od cara
Solomuna, vrati se Jerovoam iz Misira.
3 Jer poslaše, te ga dozvaše; i doðe
Jerovoam i sav Izrailj i rekoše Rovoamu
govoreæi:
4 Tvoj je otac metnuo na nas težak
jaram; nego ti sada olakšaj ljutu službu
oca svojega i teški jaram koji je metnuo
na nas, pa æemo ti služiti.
5 A on im reèe: do tri dana doðite opet
k meni. I narod otide.
6 Tada car Rovoam uèini vijeæe sa
starcima koji stajaše pred Solomunom
ocem njegovijem dok bijaše živ, i reèe:
kako svjetujete da odgovorim narodu?
7 A oni mu odgovoriše govoreæi: ako
se udobriš narodu i ugodiš im i odgovoriš
im lijepim rijeèima, oni æe ti biti sluge
svagda.
8 Ali on ostavi svjet, što ga svjetovaše
starci, i uèini vijeæe s mladiæima koji
odrastoše s njim i koji stajahu pred njim;
9 I reèe im: šta vi svjetujete da odgovorimo narodu koji mi rekoše govoreæi:
olakšaj jaram koji je metnuo na nas tvoj
otac.
10 Tada mu odgovoriše mladiæi koji
odrastoše s njim, i rekoše: ovako kaži
narodu što ti reèe: otac je tvoj metnuo
na nas težak jaram, nego nam ti olakšaj;
ovako im reci: moj mali prst deblji je od
bedara oca mojega.
11 Otac je moj metnuo na vas težak
jaram, a ja æu još dometnuti na vaš
jaram; otac vas je moj šibao bièevima, a
ja æu vas šibati bodljivijem bièevima.
12 A treæi dan doðe Jerovoam i sav
narod k Rovoamu kako im bješe kazao car
rekav: doðite opet k meni do tri dana.
13 I car im odgovori oštro, jer ostavi car
Rovoam svjet staraèki,
14 I odgovori im kako ga svjetovaše
mladiæi, govoreæi: moj je otac metnuo
na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti
na nj; otac vas je moj šibao bièevima, a
ja æu bodljivijem bièevima.
15 I car se ogluši naroda, jer Bog bješe
tako uredio da bi potvrdio Gospod rijeè
svoju što je rekao preko Ahije Silomljanina Jerovoamu sinu Navatovu.
16 A kad vidje sav Izrailj da ih se car
ogluši, odgovori narod caru govoreæi:
kakav dio mi imamo s Davidom? nemamo našljedstva sa sinom Jesejevijem.
Svak u svoj šator, Izrailju! A ti, Davide,
sad gledaj svoju kuæu. Tako otide sav
Izrailj u šatore svoje.
17 Samo nad sinovima Izrailjevijem koji
življahu po gradovima Judinijem zacari
se Rovoam.
18 I car Rovoam posla Adorama koji
bijaše nad dankom, ali ga sinovi Izrailjevi
zasuše kamenjem, te pogibe. Tada car
Rovoam brže sjede na kola, te pobježe u
Jerusalim.
19 Tako otpade Izrailj od doma Davidova
do današnjega dana.

11

1 A kad doðe Rovoam u Jerusalim, sazva
dom Judin i Venijaminov, sto i osamdeset
tisuæa odabranijeh vojnika, da zavojšte
na Izrailja da povrate carstvo Rovoamu.
2 Ali doðe rijeè Gospodnja Semaji
èovjeku Božijemu govoreæi:
3 Kaži Rovoamu sinu Solomunovu caru
Judinu i svijem sinovima Izrailjevijem od
Jude i Venijamina, i reci:
4 Ovako veli Gospod: ne idite i ne bijte
se s braæom svojom, vratite se svak svojoj
kuæi, jer sam ja naredio tako da bude. I
oni poslušaše rijeè Gospodnju i vratiše se
i ne idoše na Jerovoama.
5 I Rovoam sjede u Jerusalimu, i sazida
tvrde gradove u zemlji Judinoj;
6 Sazida Vitlejem i Itam i Tekuju,
7 I Vet-Sur i Sohot i Odolam,
8 I Gat i Marisu i Zif,
9 I Adoraim i Lahis i Aziku,
10 I Saraju i Ejalon i Hevron, koji su
u zemlji Judinoj i Venijaminovoj tvrdi
gradovi.
11 A kad utvrdi te gradove, namjesti u
njima zapovjednike, i staje za žito i za ulje
i za vino,
12 I u svakom gradu štitova i kopalja, i
utvrdi ih jako. Tako njegov bijaše Juda i
Venijamin.
13 I sveštenici i Leviti, koji bijahu po
svemu Izrailju, sabraše se k njemu iz
svijeh krajeva svojih.

14 Jer ostaviše Leviti podgrađa svoja i dostojanja svoja, i otidoše u Judejsku i u Jerusalim, jer ih otjera Jerovoam i sinovi njegovi da ne vrše službe sveštenièke Gospodu.
15 I postavi sebi sveštenike za visine i za đavole i za teoce, koje naèini.
16 A za njima iz svijeh plemena Izrailjevijeh koji upraviše srce svoje da traže Gospoda Boga Izrailjeva, doðoše u Jerusalim da prinesu žrtvu Gospodu Bogu otaca svojih.
17 I tako utvrdiše carstvo Judino, i ukrijepiše Rovoama sina Solomunova za tri godine, jer za te tri godine hoðahu putem Davidovijem i Solomunovijem.
18 A Rovoam se oženi Maeletom kæerju Jerimota sina Davidova i Avihailom kæerju Esijava sina Jesejeva,
19 Koja mu rodi sinove: Jeusa i Samariju i Zama.
20 A poslije nje oženi se Mahom kæerju Avesalomovom, koja mu rodi Aviju i Ataja i Zivu i Selomita.
21 A ljubljaše Rovoam Mahu kæer Avesalomovu veæma od svijeh žena svojih i inoèa svojih; jer imaše osamnaest žena i šezdeset inoèa, i rodi dvadeset i osam sinova i šezdeset kæeri.
22 I Rovoam postavi Aviju sina Mašina poglavarom i knezom nad braæom njegovom, jer ga šæaše postaviti carem.
23 I mudro radeæi rasturi sve sinove svoje po svijem krajevima Judinijem i Venijaminovijem, po svijem tvrdijem gradovima, i dade im hrane izobila, i dovede im mnogo žena.

12

1 A kad Rovoam utvrdi carstvo i kad osili, ostavi zakon Gospodnji i sav Izrailj s njim.
2 A pete godine carovanja Rovoamova doðe Sisak car Misirski na Jerusalim, jer zgriješiše Gospodu,
3 S tisuæu i dvije stotine kola i sa šezdeset tisuæa konjika, i ne bješe broja narodu koji doðe s njim iz Misira, Luvejima, Suhejima i Husejima.
4 I uze tvrde gradove Judine i doðe do Jerusalima.
5 Tada doðe Semaja prorok k Rovoamu i knezovima Judinijem, koji se bijahu skupili u Jerusalim od Sisaka, i reèe im: ovako veli Gospod: vi ostaviste mene, zato i ja ostavljam vas u ruke Sisaku.
6 Tada se poniziše knezovi Izrailjevi i car i rekoše: pravedan je Gospod.
7 A kad ih vidje Gospod gdje se poniziše, doðe rijeè Gospodnja Semaji govoreæi: poniziše se, neæu ih potrti, nego æu im sada dati izbavljenje, i neæe se izliti jarost moja na Jerusalim preko Sisaka.
8 Nego æe mu biti sluge da poznadu šta je meni služiti, šta li služiti carstvima zemaljskim.
9 I tako doðe Sisak car Misirski u Jerusalim i uze blago doma Gospodnjega i blago doma careva, sve to uze; uze i štitove zlatne, koje bješe naèinio Solomun;
10 I na njihovo mjesto naèini car Rovoam štitove od mjedi, i predade ih starješinama nad stražarima koji èuvahu vrata doma careva.
11 I kad iðaše car u dom Gospodnji dolažahu stražari i nošahu ih, a poslije ih opet ostavljahu u riznicu stražarsku.
12 Što se dakle ponizi, odvrati se od njega gnjev Gospodnji, i ne zatr ga sasvijem; jer još u Judi bješe dobra.
13 I utvrdi se car Rovoam u Jerusalimu, i carova; jer bijaše Rovoamu èetrdeset i jedna godina kad se zacari, i sedamnaest godina carova u Jerusalimu gradu, koji izabra Gospod izmeðu svijeh plemena Izrailjevijeh da ondje namjesti ime svoje. A materi njegovoj bješe ime Nama, Amonka.
14 Ali on èinjaše zlo, jer ne upravi srca svojega da traži Gospoda.
15 Ali djela Rovoamova prva i pošljednja nijesu li zapisana u knjizi proroka Semaje i vidioca Ida, gdje se kazuju koljena a i ratovi koji bijahu jednako među Rovoamom i Jerovoamom?
16 I poèinu Rovoam kod otaca svojih, i bi pogreben u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Avija sin njegov.

13

1 Godine osamnaeste carovanja

Jerovoamova zacari se Avija nad Judom.
2 Tri godine carova u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Mihaja, kæi Urilova iz Gavaje. A bijaše rat izmeðu Avije i Jerovoama.
3 I Avija izide na boj s hrabrom vojskom, èetiri stotine tisuæa izabranijeh vojnika; a Jerovoam uvrsta prema njemu vojsku, osam stotina tisuæa izabranijeh hrabrijeh vojnika.
4 I sta Avija navrh brda Semarajima u gori Jefremovoj, i reèe: èujte me, Jerovoame i sav Izrailju!
5 Ne trebaše li vam znati da je Gospod Bog Izrailjev predao Davidu carstvo nad Izrailjem dovijeka, njemu i sinovima njegovijem zavjetom osoljenijem?
6 Ali usta Jerovoam sin Navatov, sluga Solomuna sina Davidova, i odvrže se od gospodara svojega.
7 I skupiše se k njemu ljudi praznovi i nevaljalci, i odapriješe se Rovoamu sinu Solomunovu, koji bijaše dijete i strašljiva srca, te im se ne odaprije.
8 Pa vi sad velite da se oprete carstvu Gospodnjemu, koje je u ruku sinova Davidovijeh, jer vas je mnogo i imate kod sebe zlatne teoce, koje vam je naèinio Jerovoam da su vam bogovi.
9 Nijeste li otjerali sveštenike Gospodnje sinove Aronove i Levite? i naèinili sebi sveštenike kao narodi po drugim zemljama? ko god doðe da mu se posvete ruke s teletom i sa sedam ovnova, postaje sveštenik onima koji nijesu bogovi.
10 Ali s nama je Gospod Bog, niti smo ga ostavili, a sveštenici koji služe Gospodu jesu sinovi Aronovi, i Leviti rade svoj posao;
11 I pale Gospodu žrtve paljenice svako jutro i svako veèe, i kade mirisima, i hljebovi postavljeni stoje na èistom stolu, i pale se svako veèe žišci na zlatnom svijetnjaku; jer držimo što je Gospod Bog naš naredio, a vi ga ostaviste.
12 Zato evo s nama je naprijed Bog i sveštenici njegovi i trube glasne da trube protivu vas. Sinovi Izrailjevi, ne vojujte na Gospoda Boga otaca svojih, jer neæete biti sreæni.
13 Ali Jerovoam zavede zasjedu da im zaðu za leða, i tako Judejcima bijahu sprijed jedni a s leða zasjeda.
14 I kad se obazreše Judejci, a to boj i sprijed i sastrag, te povikaše ka Gospodu a sveštenici zatrubiše u trube.
15 I narod Judin opet povika, i kad vikaše narod Judin, razbi Bog Jerovoama i svega Izrailja pred Avijom i Judom.
16 I pobjegoše sinovi Izrailjevi od Jude, i dade ih Bog njima u ruke.
17 I pobi ih ljuto Avija i narod njegov, i pade od Izrailja pobijenijeh pet stotina tisuæa odabranijeh ljudi.
18 Tako biše pokoreni sinovi Izrailjevi u to vrijeme, a sinovi Judini osiliše, jer se pouzdaše u Gospoda Boga otaca svojih.
19 I Avija potjera Jerovoama, i uze mu gradove Vetilj i sela njegova, i Jesanu i sela njezina, i Efron i sela njegova.
20 I Jerovoam se više ne oporavi za života Avijina; i udari ga Gospod, te umrije.
21 A Avija utvrdi se, i uze èetrnaest žena, i rodi dvadeset i dva sina i šesnaest kæeri.
22 A ostala djela Avijina i putovi njegovi i besjede njegove zapisane su u knjizi proroka Ida.

14

1 A kad poèinu Avija kod otaca svojih i pogreboše ga u gradu Davidovu, zacari se na njegovo mjesto Asa sin njegov. Za njegova vremena poèinu zemlja deset godina.
2 I èinjaše Asa što je dobro i pravo pred Gospodom Bogom njegovijem.
3 Jer obori oltare tuðe i visine, i izlomi likove njihove i isijeèe lugove njihove.
4 I zapovjedi sinovima Judinijem da traže Gospoda Boga otaca svojih i da izvršuju zakon i zapovijest njegovu.
5 Obori po svijem gradovima Judinijem visine i sunèane likove, i poèinu carstvo za njegova vremena.
6 I sazida tvrde gradove u zemlji Judinoj, jer zemlja bijaše u miru, niti bješe rata s njim onijeh godina, jer mu Gospod dade mir.

7 I reèe Judi: da sazidamo ove gradove
i da ih opašemo zidom i kulama i vratima
i prijevornicama, dok je zemlja naša; jer
tražismo Gospoda Boga svojega, tražismo
ga i dade nam mir otsvuda. I tako zidaše,
i biše sreæni.
8 I imaše Asa vojske trista tisuæa od
Jude sa štitovima i kopljima, a od Veni-
jamina dvjesta i osamdeset tisuæa sa
štitovima i lukovima. Svi bijahu hrabri
vojnici.
9 I izide na njih Zara Etiopljanin s
tisuæu tisuæa vojske i s trista kola, i doðe
do Marise.
10 I Asa izide preda nj; i uvrstaše se
vojske u dolini Sefati kod Marise.
11 I zavapi Asa ka Gospodu Bogu svo-
jemu govoreæi: Gospode, tebi je ništa
pomoæi množini ili nejakomu; pomozi
nam, Gospode Bože naš, jer se u te
uzdamo, i u tvoje ime doðosmo na ovo
mnoštvo. Gospode, ti si Bog naš, ne daj
da može što na te èovjek.
12 I razbi Gospod Etiopljane pred Asom
i pred Judom, i pobjegoše Etiopljani.
13 I tjera ih Asa i narod koji bijaše s njim
dori do Gerara. I popadaše Etiopljani da
ih nijedan ne osta živ, jer se satrše pred
Gospodom i pred vojskom njegovom; i oni
odnesoše plijen velik veoma.
14 I pobiše sve gradove oko Gerara, jer
doðe na njih strah Gospodnji, i oplijeniše
sve one gradove, jer bijaše u njima mnogo
plijena.
15 Pobiše i po stanovima pastirskim
ljude, i odvedoše mnogo ovaca i kamila;
i vratiše se u Jerusalim.

15

1 Tada duh Božji doðe na Azariju sina
Odidova;
2 Te otide pred Asu i reèe mu: èujte me,
Aso i sve pleme Judino i Venijaminovo;
Gospod je s vama, jer ste vi s njim; i ako ga
ustražite, naæi æete ga; ako li ga ostavite,
i on æe vas ostaviti.
3 Dugo je Izrailj bez pravoga Boga i bez
sveštenika uèitelja, i bez zakona.
4 A da su se u nevolji svojoj obratili ka
Gospodu Bogu Izrailjevu i tražili ga, našli
bi ga.
5 Ali u ovo vrijeme ne može se na
miru odlaziti ni dolaziti; jer je nemir velik
među svijem stanovnicima zemaljskim;
6 I potiru narodi jedan drugi, i gradovi
jedan drugi, jer ih Bog smete svakojakim
nevoljama.
7 Zato vi budite hrabri i nemojte da vam
klonu ruke, jer ima plata za vaš trud.
8 A kad èu Asa te rijeèi i proroštvo
proroka Odida, ohrabri se, i istrijebi
gadne bogove iz sve zemlje Judine i Veni-
jaminove i iz gradova koje bješe uzeo u
gori Jefremovoj, i ponovi oltar Gospodnji
koji bijaše pred trijemom Gospodnjim.
9 Potom sazva sve pleme Judino i Veni-
jaminovo i došljake koji bijahu kod njih
od Jefrema i Manasije i Simeuna, jer
ih mnogo prebježe k njemu iz naroda
Izrailjeva kad vidješe da je Gospod Bog
njegov s njim.
10 I skupiše se u Jerusalim treæega
mjeseca petnaeste godine carovanja
Asina.
11 I u onaj dan prinesoše Gospodu žrtve
od plijena koji dognaše, sedam stotina
volova i sedam tisuæa ovaca.
12 I uhvatiše vjeru da traže Gospoda
Boga otaca svojih svijem srcem svojim i
svom dušom svojom;
13 A ko god ne bi tražio Gospoda Boga
Izrailjeva, da se pogubi, bio mali ili veliki,
èovjek ili žena.
14 I zakleše se Gospodu glasom velikim
i uz klikovanje i uz trube i rogove.
15 I radovaše se sav narod Judin radi te
zakletve, jer iz svega srca svojega zakleše
se, i od sve volje svoje tražiše ga i naðoše
ga; i Gospod im dade mir otsvuda.
16 Jošte i Mahu mater svoju svrže Asa
s vlasti, jer bješe naèinila u lugu idola; i
Asa obali idola njezina i izlomi ga i sažeže
na potoku Kedronu.
17 Ali visine ne biše oborene u Izrailju,
ali srce Asino bješe pravo svega vijeka
njegova.
18 I unese u dom Božji što bješe posvetio
otac njegov i što bješe sam posvetio,
srebro i zlato i sudove.
19 I ne bi rata do trideset pete godine
carovanja Asina.

16

1 Godine trideset šeste carovanja Asina izide Vasa car Izrailjev na Judu, i stade zidati Ramu da ne da nikomu otiæi k Asi caru Judinu ni od njega doæi.
2 Tada uze Asa srebro i zlato iz riznica doma Gospodnjega i doma careva, i posla Ven-Adadu caru Sirskomu, koji življaše u Damasku, i poruèi:
3 Vjera je između mene i tebe, između oca mojega i oca tvojega, evo šaljem ti srebra i zlata, hajde, pokvari vjeru koju imaš s Vasom carem Izrailjevijem, eda bi otišao od mene.
4 I posluša Ven-Adad cara Asu, i posla vojvode svoje na gradove Izrailjeve, i osvojiše Ijon i Dan i Avel-Majim i sve gradove Neftalimove u kojima bijahu žitnice.
5 A kad Vasa to èu, presta zidati Ramu i ostavi djelo svoje.
6 Tada car Asa uze sav narod Judin, te odnesoše kamenje iz Rame i drvo, èim zidaše Vasa, i od njega sazida Gavaju i Mispu.
7 A u to vrijeme doðe Ananije vidjelac k Asi caru Judinu i reèe mu: što si se pouzdao u cara Sirskoga a nijesi se pouzdao u Gospoda Boga svojega, zato se vojska cara Sirskoga izmaèe iz tvojih ruku.
8 Nijesu li Etiopljani i Luveji imali velike vojske s vrlo mnogo kola i konjika? pa kad si se pouzdao u Gospoda, dade ti ih u ruke.
9 Jer oèi Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce cijelo prema njemu. Ludo si u tom radio; zato æe otsele biti ratovi na te.
10 Tada se Asa razgnjevi na proroka, i vrže ga u tamnicu, jer se rasrdi na nj za to; i potlaèi Asa neke iz naroda u to vrijeme.
11 Ali gle, djela Asina, prva i pošljednja, eno zapisana su u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem.
12 I razbolje se Asa trideset devete godine carovanja svojega od nogu, i bolest njegova bi vrlo teška, ali ni u bolesti svojoj ne traži Gospoda nego ljekare.
13 I tako poèinu Asa kod otaca svojih, i umrije èetrdeset prve godine carovanja svojega.
14 I pogreboše ga u grobu njegovu, koji iskopa sebi u gradu Davidovu, i metnuše ga na postelju koju bješe napunio mirisavijeh stvari i masti zgotovljenijeh vještinom apotekarskom, i spališe mu ih vrlo mnogo.

17

1 Tada se zacari Josafat sin njegov na njegovo mjesto, i ukrijepi se na Izrailja.
2 I ponamješta vojsku po svijem tvrdijem gradovima Judinijem, i ponamješta straže po zemlji Judinoj i po gradovima Jefremovijem, koje zadobi Asa otac njegov.
3 I bijaše Gospod s Josafatom, jer hoðaše prvijem putovima Davida oca svojega i ne tražaše Vala.
4 Nego Boga oca svojega tražaše i po zapovijestima njegovijem hoðaše, i ne èinjaše kao sinovi Izrailjevi.
5 Zato utvrdi Gospod carstvo u ruci njegovoj, i sav narod Judin davaše dare Josafatu, te imaše veliko blago i slavu.
6 I srce se njegovo oslobodi na putovima Gospodnjim, te još obori visine i lugove u Judeji.
7 I treæe godine svoga carovanja posla knezove svoje Ven-Aila i Ovadiju i Zahariju i Natanaila i Miheju da uèe po gradovima Judinijem;
8 I s njima Levite: Semaju i Nataniju i Zevadiju i Asaila i Semiramota i Jonatana i Adoniju i Toviju i Tov-Adoniju, Levite, i s njima Elisamu i Jorama sveštenike.
9 I uèahu po Judeji imajuæi pri sebi knjigu zakona Gospodnjega, i prohoðahu sve gradove Judine uèeæi narod.
10 I doðe strah Gospodnji na sva carstva po zemljama oko Jude, te ne vojevaše na Josafata.
11 I sami Filisteji donošahu Josafatu dare i danak u novcu; i Arapi dogonjahu mu stoku, po sedam tisuæa i sedam stotina ovnova i po sedam tisuæa i sedam stotina jaraca.
12 Tako napredovaše Josafat i podiže se veoma; i sazida u Judeji kule i gradove za žitnice.

13 I imaše mnogo dobra po gradovima Judinijem, i vojnika, hrabrijeh junaka u Jerusalimu.
14 A ovo je broj njihov po domovima otaca njihovijeh; od Jude tisuænici: Adna vojvoda, s kojim bijaše tri stotine tisuæa hrabrijeh junaka.
15 A za njim Joanan vojvoda, s kojim bijaše dvjesta i osamdeset tisuæa;
16 A za njim Amasija sin Zihrijev, koji se dragovoljno dade Gospodu, i s njim bijaše dvjesta tisuæa hrabrijeh junaka.
17 A od Venijamina: hrabri junak Elijada, s kojim bijaše dvjesta tisuæa naoružanijeh lukom i štitom;
18 A za njim Jozavad, s kojim bijaše sto i osamdeset tisuæa naoružanijeh za boj.
19 Ovi služahu caru osim onijeh koje ponamješta car po tvrdijem gradovima u svoj zemlji Judinoj.

18

1 I Josafat imajuæi veliko blago i slavu oprijatelji se s Ahavom.
2 I poslije nekoliko godina otide k Ahavu u Samariju; i nakla mu Ahav mnogo ovaca i volova i narodu koji bijaše s njim, i nagovaraše ga da pođe na Ramot Galadski.
3 I reèe Ahav car Izrailjev Josafatu caru Judinu: hoæeš li iæi sa mnom na Ramot Galadski? A on reèe: ja kao ti, narod moj kao tvoj narod; hoæemo s tobom na vojsku.
4 Još reèe Josafat caru Izrailjevu: pitaj danas šta æe Gospod reæi.
5 Tada sazva car Izrailjev proroke svoje, èetiri stotine ljudi, i reèe im: hoæemo li iæi na vojsku na Ramot Galadski, ili æu se okaniti? A oni rekoše: idi, jer æe ga Gospod dati u ruke caru.
6 A Josafat reèe: ima li tu još koji prorok Gospodnji da ga pitamo?
7 A car reèe Josafatu: ima još jedan èovjek preko kojega bismo mogli upitati Gospoda; ali ja mrzim na nj, jer mi ne prorièe dobra nego svagda zlo; to je Miheja sin Jemlin. A Josafat reèe: neka car ne govori tako.
8 Tada car Izrailjev dozva jednoga dvoranina, i reèe mu: brže dovedi Miheju sina Jemlina.
9 A car Izrailjev i Josafat car Judin sjeðahu svaki na svom prijestolu obuèeni u carske haljine, sjeðahu na poljani kod vrata Samarijskih, i svi proroci prorokovahu pred njima.
10 I Sedekija sin Hananin naèini sebi gvozdene rogove, i reèe: ovako veli Gospod: ovijem æeš biti Sirce dokle ih ne istrijebiš.
11 Tako i svi proroci prorokovahu govoreæi: idi na Ramot Galadski, i biæeš sreæan, jer æe ga Gospod predati caru u ruke.
12 A poslanik koji otide da dozove Miheju reèe mu govoreæi: evo proroci prorièu svi jednijem glasom dobro caru; neka i tvoja rijeè bude kao njihova, i govori dobro.
13 A Miheja reèe: tako da je živ Gospod, govoriæu ono što reèe Bog moj.
14 I kad doðe k caru, reèe mu car: Miheja! hoæemo li iæi na vojsku na Ramot Galadski, ili æu se okaniti? A on reèe: idite, biæete sreæni, i daæe vam se u ruke.
15 A car mu reèe: koliko æu te puta zaklinjati da mi ne govoriš nego istinu u ime Gospodnje?
16 Tada reèe: vidio sam sav narod Izrailjev razasut po planinama kao ovce koje nemaju pastira, jer reèe Gospod: ovi nemaju gospodara, neka se vrate svak svojoj kuæi s mirom.
17 Tada reèe car Izrailjev Josafatu: nijesam li ti rekao da mi neæe prorokovati dobra nego zlo?
18 A Miheja reèe: zato èujte rijeè Gospodnju: vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu svom, a sva vojska nebeska stajaše mu s desne i s lijeve strane;
19 I Gospod reèe: ko æe prevariti Ahava cara Izrailjeva da otide i padne kod Ramota Galadskoga? Još reèe: jedan reèe ovo a drugi ono.
20 Tada izide jedan duh, i stavši pred Gospoda reèe: ja æu ga prevariti. A Gospod mu reèe: kako?
21 Odgovori: iziæi æu, i biæu lažljiv

duh u ustima svijeh proroka njegovijeh. A Gospod mu reèe: prevariæeš ga i nadvladaæeš, idi i uèini tako.
22 Zato sada eto, Gospod je metnuo lažljiv duh u usta tijem prorocima tvojim; a Gospod je izrekao zlo po te.
23 Tada pristupi Sedekija sin Hananin, i udari Miheju po obrazu govoreæi: kojim je putem otišao duh Gospodnji od mene da govori s tobom?
24 A Miheja mu reèe: eto, vidjeæeš u onaj dan kad otideš u najtajniju klijet da se sakriješ.
25 Tada car Izrailjev reèe: uhvatite Miheju, i odvedite ga k Amonu zapovjedniku gradskom i k Joasu sinu carevu.
26 I recite im: ovako veli car: metnite ovoga u tamnicu, a dajite mu po malo hljeba i po malo vode dokle se ne vratim u miru.
27 A Miheja reèe: ako se vratiš u miru, nije Gospod govorio preko mene. Još reèe: èujte svi narodi.
28 I otide car Izrailjev s Josafatom carem Judinijem na Ramot Galadski.
29 I reèe car Izrailjev Josafatu: ja æu se preobuæi kad poðem u boj, a ti obuci svoje odijelo. I preobuèe se car Izrailjev, i otidoše u boj.
30 A car Sirski zapovjedi vojvodama od kola svojih govoreæi: ne udarajte ni na maloga ni na velikoga nego na samoga cara Izrailjeva.
31 A kad vojvode od kola vidješe Josafata, rekoše: to je car Izrailjev. I okrenuše se na nj da udare. Ali Josafat povika, i Gospod mu pomože, i odvrati ih Bog od njega.
32 Jer vidjevši vojvode od kola da nije car Izrailjev, otstupiše od njega.
33 A jedan zastrijeli iz luka nagonom i ustrijeli cara Izrailjeva gdje spuèa oklop. A on reèe svojemu vozaèu: savij rukom svojom i izvezi me iz boja, jer sam ranjen.
34 I boj bi žestok onoga dana, a car Izrailjev zaosta na kolima svojim prema Sircima do veèera, i umrije o sunèanom zahodu.

19

1 A kad se Josafat car Judin vraæaše s mirom kuæi svojoj u Jerusalim,
2 Izide preda nj Juj sin Ananijev, vidjelac, i reèe Josafatu: bezbožniku li pomažeš, i one koji mrze na Gospoda ljubiš? zato se podigao na te gnjev Gospodnji.
3 Ali se našlo dobra na tebi što si istrijebio lugove iz zemlje i što si upravio srce svoje da tražiš Boga.
4 Potom Josafat sjeðaše u Jerusalimu, i opet proðe po narodu od Virsaveje do gore Jefremove, i povrati ih ka Gospodu Bogu otaca njihovijeh.
5 I postavi sudije u zemlji po svijem tvrdijem gradovima Judinijem, u svakom gradu.
6 I reèe sudijama: gledajte šta æete raditi, jer neæete suditi za èovjeka nego za Gospoda, koji je s vama kad sudite.
7 Zato neka bude strah Gospodnji u vama; pazite i radite, jer u Gospoda Boga našega nema nepravde, niti gleda ko je ko, niti prima poklona.
8 Također i u Jerusalimu postavi Josafat od Levita i sveštenika i glavara domova otaèkih u Izrailju za sudove Gospodnje i za raspre; jer dolažahu opet u Jerusalim.
9 I zapovjedi im govoreæi: tako radite u strahu Gospodnjem, vjerno i cijela srca.
10 I u svakoj parnici koja doðe k vama od braæe vaše što sjede po gradovima svojim, da rasudite između krvi i krvi, između zakona i zapovijesti, između uredaba i sudova, obavijestite ih da ne bi griješili Gospodu, da ne bi došao gnjev njegov na vas i na braæu vašu; tako èinite, te neæete zgriješiti.
11 I evo, Amarija poglavar sveštenièki biæe nad vama u svijem poslovima Gospodnjim, a Zavdija sin Ismailov voð doma Judina u svijem poslovima carskim; također Leviti upravitelji biæe uz vas. Budite slobodni, i radite, i Gospod æe biti s dobrijem.

20

1 A poslije toga sinovi Moavovi i sinovi Amonovi i s njima koji žive među sinovima Amonovijem, doðoše da vojuju na Josafata.

2 I doðoše te javiše Josafatu govoreæi: ide na te veliko mnoštvo ispreko mora, iz Sirije; i eno ih u Asason-Tamaru, a to je En-Gad.
3 A Josafat se uplaši, i obrati lice svoje da traži Gospoda, i oglasi post po svoj zemlji Judinoj.
4 I skupiše se svi sinovi Judini da traže Gospoda, i iz svijeh gradova Judinijeh doðoše da traže Gospoda.
5 Tada stade Josafat u zboru Judinu i Jerusalimskom u domu Gospodnjem pred trijemom novijem,
6 I reèe: Gospode Bože otaca naših! nijesi li ti Bog na nebu i vladaš svijem carstvima narodnijem? nije li u tvojoj ruci moæ i sila da ti niko ne može odoljeti?
7 Nijesi li ti, Bože naš, odagnao stanovnike ove zemlje ispred naroda svojega Izrailja, i dao je navijek sjemenu Avrama prijatelja svojega?
8 Te se naseliše u njoj, i sagradiše ti u njoj svetinju za ime tvoje govoreæi:
9 Kad nas zadesi kako zlo, maè osvetni ili pomor ili glad, staæemo pred ovijem domom i pred tobom, jer je ime tvoje u ovom domu, i vapiæemo tebi u nevolji svojoj, usliši i izbavi.
10 A sad evo, sinovi Amonovi i Moavovi i oni iz gore Sira, kroz koje nijesi dao sinovima Izrailjevijem proæi kad iðahu iz zemlje Misirske, nego ih obidoše i ne istrijebiše;
11 A evo, oni nam vraæaju došavši da nas istjeraju iz našljedstva tvojega, koje si nam predao.
12 Bože naš, zar im neæeš suditi? jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo èinili, nego su oèi naše uprte u te.
13 A svi sinovi Judini stajahu pred Gospodom i djeca njihova, žene njihove i sinovi njihovi.
14 Tada siðe duh Gospodnji usred zbora na Jazila sina Zaharije sina Venaje sina Jeila sina Matanijina, Levita između sinova Asafovijeh,
15 I reèe: slušajte, svi sinovi Judini i Jerusalimljani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod: ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji.
16 Sjutra izidite na njih; oni æe poæi uz brdo Zis, i naæi æete ih nakraj potoka prema pustinji Jeruilu.
17 Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako æe vas izbaviti Gospod, Judo i Jerusalime! ne bojte se i ne plašite se, sjutra izidite pred njih, i Gospod æe biti s vama.
18 Tada se Josafat savi licem k zemlji, i svi Judejci i Jerusalimljani padoše pred Gospodom, i pokloniše se Gospodu.
19 A Leviti od sinova Katovijeh i sinova Korejevijeh ustaše, te hvališe Gospoda Boga Izrailjeva glasom veoma visokim.
20 A ujutru ustavši rano izidoše u pustinju Tekujsku; a kad izlažahu, stade Josafat i reèe: èujte me, Judejci i Jerusalimljani: vjerujte Gospodu Bogu svojemu i biæete jaki, vjerujte prorocima njegovijem i biæete sreæni.
21 I tako dogovoriv se s narodom postavi pjevaèe Gospodnje da hvale svetu krasotu iduæi pred vojskom i govoreæi: hvalite Gospoda, jer je dovijeka milost njegova.
22 A kad poèeše pjesmu i hvalu, obrati Gospod zasjedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji izidoše na Judu, te se razbiše.
23 Jer sinovi Amonovi i sinovi Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše.
24 A kad Juda doðe do stražare prema pustinji, i pogleda na mnoštvo, a to mrtva tjelesa leže po zemlji, i nijedan ne bješe ostao živ.
25 Zato doðe Josafat sa narodom svojim da pokupe plijen; i naðoše kod njih mnogo blaga i dragocjenijeh nakita na mrtvacima, i naplijeniše da veæ ne mogoše nositi; tri dana kupiše plijen, jer ga bješe mnogo.
26 A èetvrti dan skupiše se u dolini blagoslovnoj, jer ondje blagosloviše Gospoda; zato se prozva mjesto dolina blagoslovna do danas.
27 Potom okrenuše svi Judejci i Jerusal-

imljani i Josafat pred njima da se vrate u Jerusalim s veseljem, jer ih oveseli Gospod neprijateljima njihovijem.
28 I doðoše u Jerusalim sa psaltirima i guslama i trubama u dom Gospodnji.
29 I strah Božji doðe na sva carstva zemaljska kad èuše da je Gospod vojevao na neprijatelje Izrailjeve.
30 I tako se smiri carstvo Josafatovo, jer mu Bog njegov dade mir otsvuda.
31 I carovaše Josafat nad Judom; trideset i pet godina bijaše mu kad poèe carovati; i carova dvadeset i pet godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Azuva, kæi Silejeva.
32 I hoðaše putem oca svojega Ase, niti zaðe s njega, èineæi što je pravo pred Gospodom.
33 Ali visine ne biše oborene, jer još ne bješe narod upravio srca svojega k Bogu otaca svojih.
34 A ostala djela Josafatova prva i pošljednja, eno zapisana su u knjizi Juja sina Ananijeva, koja je stavljena u knjigu o carevima Izrailjevijem.
35 Potom združi se Josafat car Judin s Ohozijom carem Izrailjevijem, koji èinjaše bezakonja.
36 A združi se s njim zato da naèine laðe da idu u Tarsis; i naèiniše laðe u Esion-Gaveru.
37 Tada prorokova Elijezer sin Dodavin iz Marise za Josafata govoreæi: što si se združio s Ohozijom, zato Gospod razmetnu djela tvoja. I razbiše se laðe i ne mogoše iæi u Tarsis.

21

1 Potom poèinu Josafat kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Joram sin njegov.
2 A braæa mu, sinovi Josafatovi, bijahu: Azarija i Jehilo i Zaharija i Azarija i Mihailo i Sefatija; ti svi bijahu sinovi Josafata cara Izrailjeva.
3 I otac im dade velike darove, srebra i zlata i zaklada s tvrdijem gradovima u zemlji Judinoj; carstvo pak dade Joramu, jer bješe prvenac.
4 A Joram stupiv na carstvo oca svojega i utvrdiv se, pobi svu braæu svoju maèem i neke knezove Izrailjeve.
5 Imaše Joram trideset i dvije godine kad se zacari, i carova osam godina u Jerusalimu.
6 I hoðaše putem careva Izrailjevijeh, kao što èinjaše dom Ahavov, jer se oženi kæerju Ahavovom; i èinjaše što je zlo pred Gospodom.
7 Ali Gospod ne htje zatrti doma Davidova radi zavjeta koji uèini s Davidom i što mu bješe rekao da æe dati vidjelo njemu i sinovima njegovijem uvijek.
8 Za njegova vremena odvrže se Edom da ne bude pod Judom, i postaviše sebi cara.
9 Zato otide Joram s vojvodama svojim i sa svijem kolima svojim; i usta noæu, te pobi Edomce koji ga bijahu opkolili, i zapovjednike od kola.
10 Ipak se odvrgoše Edomci da ne budu pod Judom do danas. U isto vrijeme odvrže se i Livna da ne bude pod njim, jer ostavi Gospoda Boga otaca svojih.
11 Još i visine naèini po brdima Judinijem, i navede na preljubu Jerusalimljane i prelasti Judu.
12 Tada mu doðe knjiga od Ilije proroka, gdje mu govoraše: ovako veli Gospod Bog Davida oca tvojega: što nijesi hodio putovima Josafata oca svojega i putovima Ase cara Judina,
13 Nego si hodio putem careva Izrailjevijeh i naveo si na preljubu Judu i Jerusalimljane, kao što je dom Ahavov naveo na preljubu Izrailja, i još si pobio braæu svoju, dom oca svojega, bolje od sebe,
14 Evo, Gospod æe udariti velikim zlom narod tvoj i sinove tvoje i žene tvoje i sve što imaš.
15 I ti æeš bolovati teško, od bolesti u crijevima, da æe ti crijeva izaæi od bolesti, koja æe trajati dvije godine.
16 I tako podiže Gospod na Jorama duh Filistejima i Arapima koji žive od Etiopljana.
17 I oni došavši na zemlju Judinu prodriješe u nju, i odnesoše sve blago što se naðe u domu carevu, i sinove njegove i

žene njegove, da mu ne osta nijedan sin osim Joahaza najmlaðega sina njegova.
18 I poslije svega toga udari ga Gospod bolešæu u crijevima, kojoj ne bješe lijeka.
19 I dan po dan prolažaše, i kad se navršiše dvije godine, izidoše mu crijeva s bolešæu i umrije od teških bolova, i narod mu ne pali mirisa kao što je èinio ocima njegovijem.
20 Imaše trideset i dvije godine kad poèe carovati, i carova osam godina u Jerusalimu, i preminu da niko ne zažali za njim; i pogreboše ga u gradu Davidovu, ali ne u grobu carskom.

22

1 A Jerusalimljani zacariše na njegovo mjesto Ohoziju najmlaðega sina njegova, jer starije sve pobi èeta koja doðe s Arapima u oko; i tako Ohozija sin Joramov posta car Judin.
2 Imaše Ohozija èetrdeset i dvije godine kad poèe carovati, i carova godinu dana u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Gotolija, kæi Amrijeva.
3 I on hoðaše putovima doma Ahavova, jer ga mati nagovaraše na zla djela.
4 I èinjaše što je zlo pred Gospodom kao dom Ahavov; jer mu oni bijahu savjetnici po smrti oca njegova na pogibao njegovu.
5 I po njihovu svjetu hodeæi izide s Joramom sinom Ahavovijem carem Izrailjevijem na vojsku na Azaila cara Sirskoga u Ramot Galadski; i ondje Sirci raniše Jorama.
6 A on se vrati da se lijeèi u Jezraelu od rana koje mu zadaše u Rami, kad se bijaše s Azailom carem Sirskim. A Azarija sin Joramov car Judin doðe u Jezrael da vidi Jorama sina Ahavova, jer bijaše bolestan.
7 Ali bijaše od Boga na propast Ohoziji što doðe k Joramu; jer došav otide s Joramom na Juja sina Nimsijina, kojega Gospod pomaza da istrijebi dom Ahavov.
8 Jer kad Juj izvršivaše osvetu na domu Ahavovu, naðe knezove Judine i sinove braæe Ohozijine, koji služahu Ohoziji, i pogubi ih.
9 Potom potraži Ohoziju, i uhvatiše ga kad se krijaše u Samariji, i dovedavši ga k Juju pogubiše ga, i pogreboše ga; jer rekoše: sin je Josafata koji je tražio Gospoda svijem srcem svojim. I tako ne bi nikoga od doma Ohozijina koji bi mogao biti car.
10 Zato Gotolija mati Ohozijina vidjevši da joj sin pogibe, usta i pobi sve carsko sjeme doma Judina.
11 Ali Josaveta kæi careva uze Joasa sina Ohozijina i ukrade ga izmeðu sinova carevijeh, koje ubijahu; i sakri ga s dojkinjom njegovom u ložnicu. I tako Josaveta kæi cara Jorama žena Jodaja sveštenika sakri ga od Gotolije, jer bijaše sestra Ohozijina, te ga ne ubi.
12 I bijaše s njima sakriven u domu Božijem šest godina; a Gotolija carovaše u zemlji.

23

1 A sedme godine oslobodi se Jodaj, i uze k sebi stotinike Azariju sina Jeroamova i Ismaila sina Joananova i Azariju sina Ovidova i Masiju sina Adajeva i Elisafata sina Zihrijeva, i uhvati vjeru s njima,
2 Te prolazeæi zemlju Judinu sabraše Levite iz svijeh gradova Judinijeh i glavare porodica otaèkih u Izrailju, i doðoše u Jerusalim.
3 I sav zbor uèini vjeru u domu Božijem s carem; i Jodaj im reèe: evo, sin æe carev carovati, kao što je rekao Gospod za sinove Davidove.
4 Ovo uèinite: treæina vas koji dolazite u subotu izmeðu sveštenika i Levita neka budu vratari na pragu;
5 A druga treæina neka bude u carskom dvoru; a ostala treæina na vratima od temelja, a sav narod u trijemovima doma Gospodnjega.
6 Niko da ne ulazi u dom Gospodnji osim sveštenika i onijeh Levita koji služe; oni neka ulaze, jer su posveæeni, a sav narod neka èini što je Gospod zapovjedio da èini.
7 I Leviti neka opkole cara svaki s oružjem svojim u ruci; i ko bi god ušao u dom, da se pogubi; i budite uz cara kad stane ulaziti i izlaziti.
8 I uèiniše Leviti i sav narod Judin sve što zapovjedi sveštenik Jodaj; i uzeše

svaki svoje ljude koji dolažahu u subotu i koji odlažahu u subotu; jer Jodaj sveštenik ne otpusti redova.

9 I dade Jodaj sveštenik stotinicima koplja i štitove i štitiæe cara Davida što bijahu u domu Božijem.

10 I postavi sav narod sve s oružjem u ruku, od desne strane doma do lijeve prema oltaru i prema domu, oko cara.

11 Tada izvedoše sina careva, i metnuše mu na glavu vijenac, i daše mu svjedoèanstvo, i zacariše ga, i Jodaj i sinovi njegovi pomazaše ga i rekoše: da živi car!

12 A kad Gotolija èu viku naroda koji se stjecaše i hvaljaše cara, doðe k narodu u dom Gospodnji.

13 I pogleda, i gle, car stajaše kod svojega stupa na ulasku, a knezovi i trube oko cara, i sav narod zemaljski radovaše se i trube trubljahu i pjevaèi pjevahu uz oruða muzièka i oni koji poèinjahu u pjevanju. Tada razdrije Gotolija haljine svoje i povika: buna! buna!

14 A Jodaj sveštenik zapovjedi da izidu stotinici koji bijahu nad vojskom, i reèe im: izvedite je iz vrsta napolje, i ko poðe za njom neka se pogubi maèem; jer reèe sveštenik: nemojte je ubiti u domu Gospodnjem.

15 I naèiniše joj mjesto, te otide kako se ide vratima konjskim u dom carev, i ondje je pogubiše.

16 Tada Jodaj uèini vjeru među sobom i svijem narodom i carem da æe biti narod Gospodnji.

17 Potom sav narod otide u dom Valov, i raskopaše ga, i oltare njegove i likove njegove izlomiše, a Matana sveštenika Valova ubiše pred oltarima.

18 I Jodaj uredi opet službu u domu Gospodnjem među svešteničima i Levitima, koje David bješe odredio domu Gospodnjemu, da bi prinosili žrtve paljenice Gospodu, kao što piše u zakonu Mojsijevu, s veseljem i pjesmama po naredbi Davidovoj.

19 Postavi i vratare na vratima doma Gospodnjega da ne bi ulazio neèist oda šta mu drago.

20 I uze stotinike i znatnije ljude i koji upravljahu narodom, sav narod zemaljski, i izvede cara iz doma Gospodnjega i uðoše visokim vratima u dom carski, i posadiše cara na carski prijesto.

21 I radovaše se sav narod zemaljski, i grad se umiri, kad Gotoliju ubiše maèem.

24

1 Bijaše Joasu sedam godina kad se zacari, i carova èetrdeset godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Sivija iz Virsaveje.

2 I èinjaše Joas što je pravo pred Gospodom dokle god bijaše živ Jodaj sveštenik.

3 I Jodaj ga oženi dvjema ženama, te rodi sinove i kæeri.

4 Potom Joas naumi da opravi dom Gospodnji.

5 I sazva sveštenike i Levite, pa im reèe: poðite po gradovima Judinijem i kupite od svega Izrailja novaca da se opravlja dom Boga vašega od godine do godine, i vi pohitajte s tijem. Ali ne hitješe Leviti.

6 Zato car dozva Jodaja poglavara i reèe mu: zašto ne nastojiš da Leviti donose iz Judeje i Jerusalima priloge koje je naredio Mojsije sluga Gospodnji zboru Izrailjevu na šator od sastanka?

7 Jer bezbožna Gotolija i sinovi njezini oplijeniše dom Gospodnji i sve stvari posveæene domu Gospodnjemu obratiše na Vale.

8 I tako zapovjedi car te naèiniše kovèeg, i metnuše ga na vrata doma Gospodnjega spolja.

9 I oglasiše po Judeji i po Jerusalimu da donose Gospodu prilog koji je naredio Mojsije sluga Božji Izrailju u pustinji.

10 I obradovaše se knezovi i sav narod, i donoseæi metahu u kovèeg dokle se ne svrši.

11 I kad donošahu Leviti kovèeg po zapovijesti carevoj, vidjevši da ima mnogo novaca, dolažaše pisar carev i poslanik poglavara svešteničkoga, te izruèivahu kovèeg, potom ga opet odnošahu i ostavljahu na njegovo mjesto; i tako èinjahu svaki dan, i nakupiše mnogo novaca.

12 I davaše ga car Jodaj nastojnicima nad poslom oko doma Gospodnjega, a

oni naimahu kamenare i drvodjelje da se obnovi dom Gospodnji, i kovaèe koji rade od gvožđa i od mjedi, da se opravi dom Gospodnji.
13 I poslovahu poslenici, i opravljanje napredovaše pod njihovijem rukama, te povratiše domu Božijemu oblièje njegovo, i utvrdiše ga.
14 A kad svršiše, donesoše pred cara i Jodaja novce što pretekoše; i od toga naèini sudove za dom Gospodnji, sudove za službu i za žrtve, i kadionice, i druge sudove zlatne i srebrne. I tako prinošahu žrtve paljenice u domu Gospodnjem jednako svega vijeka Jodajeva.
15 Potom ostarjevši Jodaj sit života umrije; sto i trideset godina bješe mu kad umrije.
16 I pogreboše ga u gradu Davidovu kod careva; jer èinjaše dobro Izrailju i Bogu i domu njegovu.
17 A kad umrije Jodaj, doðoše knezovi Judini i pokloniše se caru; tada ih posluša car,
18 Te ostaviše dom Gospoda Boga otaca svojih, i stadoše služiti lugovima i idolima; i podiže se gnjev Gospodnji na Judu i na Jerusalim za taj grijeh njihov.
19 I slaše im proroke da ih vrate ka Gospodu, i oni im svedoèahu, ali ih ne poslušaše.
20 I doðe duh Gospodnji na Zahariju sina Jodaja sveštenika, te stade više naroda i reèe im: ovako veli Bog: zašto prestupate zapovijesti Gospodnje? neæete biti sreæni; što ostaviste Gospoda, zato i on vas ostavi.
21 A oni se pobuniše na nj, i zasuše ga kamenjem po zapovijesti carevoj u trijemu doma Gospodnjega.
22 I ne opomenu se Joas milosti koju mu uèini Jodaj otac njegov, nego ubi sina njegova; a on umiruæi reèe: Gospod neka vidi i traži.
23 A kad proðe godina, podiže se na nj vojska Sirska i uðe u zemlju Judejsku i u Jerusalim, i pobiše po narodu sve knezove narodne, i sav plijen od njih poslaše caru u Damasak.
24 Ako i mala bješe vojska Sirska koja doðe, ipak Gospod dade u ruke njihove vrlo veliku vojsku, jer bjehu ostavili Gospoda Boga otaca svojih. I tako na Joasu izvršiše sud.
25 A kad otidoše od njega ostavivši ga u teškoj bolesti, pobuniše se na nj sluge njegove za krv sinova Jodaja sveštenika, i ubiše ga na postelji njegovoj, te pogibe; i pogreboše ga u gradu Davidovu, ali ga ne pogreboše u grobovima carskim.
26 A ovo su što se pobuniše na nj: Zavad sin Simeate Amonke i Jozavad sin Simrite Moavke.
27 A o sinovima njegovijem i o velikoj porezi što bi pod njim, i o graðenju doma Božijega, eto zapisano je u knjizi o carevima. A zacari se na njegovo mjesto Amasija sin njegov.

25

1 Bijaše Amasiji dvadeset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i devet godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Joadana iz Jerusalima.
2 On èinjaše što je pravo pred Gospodom, ali ne cijelijem srcem.
3 I kad se utvrdi u carstvu, pobi sluge svoje koji ubiše cara oca njegova.
4 Ali sinova njihovijeh ne pogubi, nego uèini kako piše u zakonu, u knjizi Mojsijevoj, gdje je zapovjedio Gospod govoreæi: ocevi da ne ginu za sinove, ni sinovi za oceve, nego svaki za svoj grijeh neka gine.
5 Iza toga skupi Amasija narod Judin, i postavi po domovima otaèkim tisuænike i stotinike po svoj zemlji Judinoj i Venijaminovoj, i izbroji ih od dvadeset godina i više, i naðe ih trista tisuæa vojnika izabranijeh, koji nošahu koplje i štit.
6 I jošte najmi izmeðu Izrailjaca sto tisuæa hrabrijeh ljudi za sto talanata srebra.
7 Ali doðe mu èovjek Božji i reèe: care, da ne ide s tobom vojska Izrailjska, jer Gospod nije s Izrailjcima niti sa sinovima Jefremovijem.
8 Nego idi ti, i budi hrabar u boju; inaèe æe te oboriti Bog pred neprijateljem, jer Bog može i pomoæi i oboriti.
9 Tada reèe Amasija èovjeku Božijemu: a šta æe biti od sto talanata što sam dao

vojsci Izrailjevoj? A èovjek Božji reèe: ima Gospod da ti da više od toga.
10 I tako odvoji Amasija vojsku što mu bješe došla od Jefrema da otidu u svoje mjesto; a oni se vrlo rasrdiše na Judu, i vratiše se u svoje mjesto s velikim gnjevom.
11 A Amasija oslobodivši se povede narod svoj i otide u slanu dolinu, i pobi deset tisuæa sinova Sirovijeh;
12 I deset tisuæa živijeh zarobiše Judejci, i odvedoše na vrh stijene, i pobacaše ih sa vrh stijene da se svi raspadoše.
13 A vojnici koje Amasija posla natrag da ne idu s njim u boj, navališe na gradove Judine od Samarije do Vet-Orona, i pobiše po njima tri tisuæe, i zaplijeniše velik plijen.
14 A kad se vrati Amasija razbivši Idumeje, donese bogove sinova Sirovijeh, i postavi ih sebi za bogove, i klanjaše im se i kađaše im.
15 Tada se razgnjevi Gospod na Amasiju, i posla k njemu proroka, koji mu reèe: zašto tražiš bogove toga naroda, koji ne izbaviše svojega naroda iz tvoje ruke?
16 I kad govoraše caru, on mu reèe: jesi li postavljen caru za savjetnika? prestani; zašto da pogineš? I tako presta prorok, ali reèe: znam da te je Bog naumio istrijebiti kad to radiš a ne slušaš svjeta mojega.
17 Tada smisli Amasija car Judin, i posla k Joasu sinu Joahaza sina Jujeva, caru Izrailjevu, i poruèi: hodi da se ogledamo.
18 A Joas car Izrailjev posla k Amasiji caru Judinu i poruèi mu: trn na Livanu posla ka kedru na Livanu, i poruèi: daj svoju kæer sinu mojemu za ženu. Ali naiđe zvijerje Livansko i izgazi trn.
19 Veliš, pobio si Edomce, pa se ponese srce tvoje, i tražiš slave; sjedi kod kuæe svoje; zašto bi se zapletao u zlo da padneš i ti i Juda s tobom?
20 Ali ne posluša Amasija, jer od Gospoda to bi da ih da u ruke neprijatelju, što tražiše bogove Edomske.
21 I otide Joas car Izrailjev, i ogledaše se, on i Amasija car Judin, u Vet-Semesu Judinu.
22 Ali Judu razbi Izrailj, te pobjegoše svaki ka svojemu šatoru.
23 A Amasiju cara Judina sina Joasa sina Joahazova uhvati Joas car Izrailjev u Vet-Semesu, i odvede ga u Jerusalim; i obori zid Jerusalimski od vrata Jefremovijeh do vrata na uglu, èetiri stotine lakata.
24 I uze sve zlato i srebro i sve posuđe što se nađe u domu Božijem u Ovid-Edoma i u riznici doma carskoga, i taoce, pa se vrati u Samariju.
25 I poživje Amasija sin Joasov car Judin po smrti Joasa sina Joahaza cara Izrailjeva petnaest godina.
26 A ostala djela Amasijina prva i pošljednja, eto nijesu li zapisana u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem?
27 I pošto Amasija otstupi od Gospoda, digoše bunu na nj u Jerusalimu, a on pobježe u Lahis. Ali poslaše za njim u Lahis, i ubiše ga ondje.
28 I donesoše ga na konjma i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u gradu Judinu.

26

1 Tada sav narod Judin uze Oziju, kome bijaše šesnaest godina, i zacariše ga na mjesto oca njegova Amasije.
2 On sazida Elot povrativ ga Judi pošto car poèinu kod otaca svojih.
3 Oziji bijaše šesnaest godina kad se zacari, i carova pedeset i dvije godine u Jerusalimu. Materi mu bijaše ime Jeholija iz Jerusalima.
4 On èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Amasija otac njegov.
5 I tražaše Boga dokle živ bijaše Zaharija koji razumijevaše utvare Božije; i dokle god tražaše Gospoda, davaše mu sreæu Bog.
6 Jer izašav vojevaše s Filistejima, i obori zidove Gatu i zidove Javni i zidove Azotu; i sazida gradove u zemlji Azotskoj i po Filistejima.
7 I Bog mu pomože protiv Filisteja i protiv Arapa, koji življahu u Gurvalu, i protiv Maonaca.
8 I Amonci davahu dare Oziji, i raznese se ime njegovo do Misira, jer osili veoma.

9 I sazida Ozija kule u Jerusalimu na vratima na uglu, i na vratima u dolu, i na uglu, i utvrdi ih.
10 Sazida i u pustinji kule, i iskopa mnogo studenaca, jer imaše mnogo stoke i u dolinama i u ravnicama, i ratara i vinogradara po brdima i na Karmilu, jer mu mila bješe poljska radnja.
11 I imaše Ozija ubojitu vojsku, koja iđaše u rat u èetama brojem, kako ih izbroji Jeilo pisar i Masija upravitelj, pod upravom Ananije vojvode careva.
12 Svega na broj bijaše glavara domova otaèkih hrabrijeh junaka dvije tisuæe i šest stotina,
13 A pod njihovom rukom vojske tri stotine i sedam tisuæa i pet stotina hrabrijeh vojnika, da pomažu caru protiv neprijatelja.
14 I naèini Ozija svoj vojsci štitove i koplja i šljemove i oklope i lukove i kamenje za praæe.
15 I naèini u Jerusalimu bojne sprave vrlo vješto izmišljene da stoje na kulama i na uglovima da meæu strijele i veliko kamenje; i raznese se ime njegovo daleko, jer mu se divno pomagaše dokle osili.
16 Ali kad osili, ponese se srce njegovo, te se pokvari, i sagriješi Gospodu Bogu svojemu, jer uđe u crkvu Gospodnju da kadi na oltaru kadionom;
17 A za njim uđe Azarija sveštenik i s njim osamdeset sveštenika Gospodnjih hrabrijeh ljudi;
18 I opriješe se caru Oziji govoreæi: nije tvoje, Ozija, kaditi Gospodu, nego sveštenika sinova Aronovijeh koji su posveæeni da kade; izidi iz svetinje, jer si zgriješio, i neæe ti biti na èast pred Gospodom Bogom.
19 Tada se razgnjevi Ozija držeæi u ruci kadionicu da kadi; i kad se gnjevljaše na sveštenike, izide mu guba na èelu pred svijem sveštenicima u domu Gospodnjem kod oltara kadionoga.
20 I pogleda ga Azarija poglavar sveštenièki i svi sveštenici, a on gubav na èelu; i brže ga izvedoše napolje, a i sam pohitje da izide, jer ga Gospod udari.
21 I osta car Ozija gubav do smrti svoje, i sjeđaše u odvojenom domu gubav, jer bi odluèen od doma Gospodnjega; a Jotam sin njegov upravljaše domom carevijem i suđaše narodu u zemlji.
22 A ostala djela Ozijina prva i pošljednja napisao je prorok Isaija sin Amosov.
23 I poèinu Ozija kod otaca svojih, i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u grobnom polju carskom, jer rekoše: gubav je. I zacari se na njegovo mjesto Jotam sin njegov.

27

1 Dvadeset i pet godina bijaše Jotamu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu; materi mu bješe ime Jerusa, kæi Sadokova.
2 On èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Ozija otac njegov, samo što ne uđe u crkvu Gospodnju; ali narod još bijaše pokvaren.
3 On naèini visoka vrata na domu Gospodnjem, i na zidu Ofilu mnogo nazida.
4 Još sazida i gradove u gori Judinoj, i u šumama pogradi dvorove i kule.
5 I vojeva s carem sinova Amonovijeh i svlada ih; i dadoše mu sinovi Amonovi one godine sto talanata srebra i deset tisuæa kora pšenice i jeèma deset tisuæa. Toliko mu dadoše sinovi Amonovi i druge i treæe godine.
6 I tako osili Jotam, jer upravi putove svoje pred Gospodom Bogom svojim.
7 A ostala djela Jotamova i svi ratovi njegovi i putovi njegovi, eno su zapisani u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem.
8 Dvadeset i pet godina bješe mu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu.
9 I poèinu Jotam kod otaca svojih, i pogreboše ga u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Ahaz sin njegov.

28

1 Dvadeset godina bijaše Ahazu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu; ali ne èinjaše što je pravo pred Gospodom kao David otac njegov.

2 Jer hoðaše putovima careva Izrailjevijeh, i još sali likove Valima.
3 I sam kaðaše u dolini sina Enomova, i sažizaše sinove svoje ognjem po gadnijem djelima onijeh naroda koje odagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.
4 I prinošaše žrtve i kaðaše na visinama i po brdima i pod svakim zelenijem drvetom.
5 Zato ga dade Gospod Bog njegov u ruke caru Sirskomu, te ga razbiše i zarobiše mu veliko mnoštvo, i odvedoše ih u Damasak. Još bi dat u ruke i caru Izrailjevu, te ga razbi ljuto.
6 Jer Fekaj sin Remalijin pobi sto i dvadeset tisuæa Judejaca u jedan dan, sve hrabrijeh ljudi, jer ostaviše Gospoda Boga otaca svojih.
7 I Zihrije junak od Jefrema ubi Masiju sina careva i Azrikama upravitelja dvorskoga i Elkanu drugoga do cara.
8 I zarobiše sinovi Izrailjevi braæi svojoj dvjesta tisuæa žena i sinova i kæeri; i zaplijeniše velik plijen od njih, i odnesoše plijen u Samariju.
9 A ondje bijaše prorok Gospodnji po imenu Odid, i izide pred vojsku koja iðaše u Samariju, i reèe im: gle, Gospod Bog otaca vaših razgnjevi se na Judejce, zato ih dade u vaše ruke, te ih pobiste ljuto da do neba doprije.
10 I još mislite podvræi sinove Judine i Jerusalimske da vam budu robovi i robinje; a nijeste li i vi sami skrivili Gospodu Bogu svojemu?
11 Zato poslušajte me sada, i vratite natrag to roblje što zarobiste braæi svojoj, jer se raspalio gnjev Gospodnji na vas.
12 Tada ustaše poglavari sinova Jefremovijeh: Azarija sin Joananov, Varahija sin Mesilemotov i Jezekija sin Salumov i Amasa sin Adlajev na one što se vraæahu s vojske,
13 I rekoše im: neæete dovesti ovamo toga roblja, jer bi nam bilo na grijeh pred Gospodom što vi mislite domeæuæi na grijehe naše i na krivice naše, jer je velika krivica na nama i gnjev se raspalio na Izrailja.
14 I ostaviše vojnici roblje i plijen svoj pred knezovima i svijem zborom.
15 I ustaše ljudi imenovani i uzeše roblje, i sve gole izmeðu njih odješe iz plijena; a kad ih odješe i obuše, nahraniše ih i napojiše i namazaše, i odvedoše na magarcima sve iznemogle, i dovedoše ih u Jerihon grad gdje ima mnogo palama, k braæi njihovoj, pa se vratiše u Samariju.
16 U to vrijeme posla car Ahaz k carevima Asirskim da mu pomogu.
17 Jer još i Idumejci doðoše i razbiše Judu i odvedoše roblje;
18 I Filisteji udariše na gradove po ravni i na južnom kraju Judinu, i uzeše Vet-Semes, i Ejalon i Gedirot i Sohot i sela njegova i Tamnu i sela njezina i Gimzon i sela njegova, i naseliše se u njima.
19 Jer Gospod obaraše Judu s Ahaza cara Izrailjeva, jer odvuèe Judu da grdno griješi Gospodu.
20 I doðe k njemu Telgat-Felnasar car Asirski, i ojadi ga a ne utvrdi.
21 Jer Ahaz uze dio iz doma Gospodnjega i iz doma carskoga i od knezova, i dade caru Asirskom, ali mu ne pomože.
22 I kad bijaše u nevolji, on još veæma griješaše Gospodu; taki bijaše car Ahaz.
23 I prinošaše žrtve bogovima Damaštanskim, koji ga razbiše, i govoraše: kad bogovi careva Sirskih njima pomažu, prinosiæu njima žrtve da bi mi pomagali; ali mu oni biše na to da padne on i sav Izrailj.
24 A Ahaz pokupi sudove doma Božijega, i izlomi sudove doma Božijega, i zatvori vrata doma Gospodnjega i naèini sebi oltare po svijem uglovima u Jerusalimu.
25 I u svakom gradu Judinu naèini visine da kadi bogovima tuðim; i gnjevi Gospoda Boga otaca svojih.
26 A ostala djela njegova i svi putovi njegovi prvi i pošljednji, eto zapisani su u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem.
27 I poèinu Ahaz kod otaca svojih i pogreboše ga u gradu Jerusalimu; ali ga ne metnuše u grob careva Izrailjevijeh. I zacari se na njegovo mjesto Jezekija sin njegov.

29

1 Jezekiji bješe dvadeset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i devet godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Avija, kæi Zaharijina.
2 I èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kako je èinio David otac njegov.
3 Prve godine svojega carovanja, prvoga mjeseca, otvori vrata na domu Gospodnjem, i opravi ih.
4 I sazva sveštenike i Levite, i sabra ih na istoènu ulicu,
5 I reèe im: èujte me, Leviti, osveštajte se sada i osvetite dom Gospoda Boga otaca svojih, i iznesite neèistotu iz svetinje.
6 Jer sagriješiše oci naši i èiniše što je zlo pred Gospodom Bogom našim, i ostaviše ga; i odvratiše lice svoje od šatora Gospodnjega i okrenuše mu leða;
7 I zatvoriše vrata od trijema, i pogasiše žiške, i kadom ne kadiše, niti žrtava paljenica prinosiše u svetinji Bogu Izrailjevu.
8 Zato se razgnjevi Gospod na Judu i na Jerusalim, te ih dade da se potucaju, i da budu èudo i potsmijeh, kako vidite svojim oèima.
9 Jer eto padoše oci naši od maèa, i sinovi naši i kæeri naše i žene naše zarobiše se zato.
10 Sada dakle naumio sam zadati vjeru Gospodu Bogu Izrailjevu, da bi se odvratila od nas žestina gnjeva njegova.
11 Sinovi moji, ne oklijevajte više, jer je vas izabrao Gospod da stojite pred njim i služite mu, i da mu budete sluge i da mu kadite.
12 Tada ustaše Leviti Mat sin Amasajev i Joilo sin Azarijin od sinova Katovijeh; a od sinova Merarijevih Kis sin Avdijev i Azarija sin Jaleleilov; i od sinova Girsonovijeh Joah sin Zimin i Eden sin Joahov;
13 I od sinova Elisafanovijeh Simrije i Jeilo, i od sinova Asafovijeh Zaharija i Matanija;
14 I od sinova Amonovijeh Jeilo i Simej, i od sinova Jedutunovijeh Semaja i Ozilo;
15 I skupiše braæu svoju, i osveštavši se doðoše, kako bješe zapovjedio car po rijeèi Gospodnjoj, da oèiste dom Gospodnji.
16 I ušavši sveštenici u dom Gospodnji da ga oèiste, iznosiše svu neèistotu što naðoše u crkvi Gospodnjoj u trijem doma Gospodnjega; a Leviti kupiše i iznosiše napolje na potok Kedron.
17 A poèeše osveæivati prvoga dana prvoga mjeseca; a osmoga dana toga mjeseca uðoše u trijem Gospodnji, i osveæivaše dom Gospodnji osam dana, i šesnaestoga dana prvoga mjeseca svršiše.
18 Potom doðoše k caru Jezekiji i rekoše: oèistismo sav dom Gospodnji i oltar za žrtve paljenice i sve sudove njegove i sto za postavljanje i sve sudove njegove,
19 I sve sudove koje bješe bacio car Ahaz dokle carovaše griješeæi, i spremismo i osvetismo, i eno ih pred oltarom Gospodnjim.
20 Potom car Jezekija usta rano, i sazva upravitelje gradske, i otide u dom Gospodnji.
21 I dovede sedam junaca i sedam ovnova i sedam jaganjaca i sedam jaraca za grijeh, za carstvo i za svetinju i za Judu; i reèe sinovima Aronovijem sveštenicima da prinesu na oltaru Gospodnjem.
22 Tada zaklaše goveda, i sveštenici uzevši krv njihovu pokropiše oltar; zaklaše i ovnove, i krvlju njihovom pokropiše oltar; i zaklaše jaganjce i krvlju njihovom pokropiše oltar.
23 Potom dovedoše jarce za grijeh pred cara i pred zbor, i oni metnuše ruke svoje na njih.
24 I zaklaše ih sveštenici, i oèistiše krvlju njihovom oltar na oèišæenje svemu Izrailju, jer car zapovjedi da se za sav narod Izrailjev prinese žrtva paljenica i žrtva za grijeh.
25 I postavi Levite u domu Gospodnjem s kimvalima i psaltirima i guslama, kako bješe zapovjedio David i Gad vidjelac carev i Natan prorok; jer od Gospoda bješe zapovijest preko proroka njegovijeh.
26 I tako stajahu Leviti sa spravama Davidovijem a sveštenici s trubama.
27 Tada zapovjedi Jezekija da prinesu žrtvu paljenicu na oltaru. I kad se poèe žrtva paljenica, poèe se pjesma Gospodnja uz trube i sprave Davida cara

Izrailjeva.
28 I sav se zbor klanjaše, i pjevaèi pjevahu i trubaèi trubljahu, i to sve dokle se ne svrši žrtva paljenica.
29 A kad svršiše žrtvu, car i svi koji bijahu s njim padoše i pokloniše se.
30 Potom reèe car i knezovi Levitima da hvale Gospoda rijeèima Davidovijem i Asafa vidioca; i hvališe s velikim veseljem, i savivši se pokloniše se.
31 Tada Jezekija progovori i reèe: sada posvetiste ruke svoje Gospodu, pristupite i donesite prinose i žrtve zahvalne u dom Gospodnji. I donese sav zbor prinose i žrtve zahvalne, i ko god bješe voljna srca žrtve paljenice.
32 I na broj bješe žrtava paljenica što donese zbor, sedamdeset volova, sto ovnova, dvjesta jaganjaca, sve za žrtvu paljenicu Gospodu;
33 A drugih stvari posveæenijeh bješe šest stotina volova i tri tisuæe ovaca.
34 Ali malo bijaše sveštenika, te ne mogahu drijeti svijeh žrtava paljenica; zato im pomagahu braæa njihova Leviti, dokle se ne svrši posao i dokle se ne osveštaše drugi sveštenici; jer Leviti bijahu radiji osveštati se nego sveštenici.
35 I bijaše vrlo mnogo žrtava paljenica s pretilinom od žrtava zahvalnijeh i naljeva na žrtve paljenice. Tako bi povraæena služba u domu Gospodnjem.
36 I radovaše se Jezekija i sav narod, što Bog upravi narod, jer ovo bi naglo.

30

1 Potom posla Jezekija k svemu Izrailju i Judi, i napisa knjige sinovima Jefremovijem i Manasijinim da doðu u dom Gospodnji u Jerusalim da proslave pashu Gospodu Bogu Izrailjevu.
2 Jer car i knezovi njegovi i sav zbor svijeæaše u Jerusalimu da slave pashu drugoga mjeseca.
3 Jer je ne mogaše slaviti u to vrijeme, jer ne bijaše dosta sveštenika posveæenijeh i narod se ne bješe skupio u Jerusalim.
4 I to bi po volji caru i svemu zboru.
5 I odrediše da oglase po svemu Izrailju od Virsaveje do Dana da doðu u Jerusalim da proslave pashu Gospodu Bogu Izrailjevu, jer je odavna ne bjehu slavili kako je napisano.
6 I tako otidoše glasnici s knjigama od cara i od knezova po svemu Izrailju i Judi, i po zapovijesti carevoj govorahu: sinovi Izrailjevi, obratite se ka Gospodu Bogu Avramovu, Isakovu i Izrailjevu, pa æe se i on obratiti k ostatku koji ste ostali od ruku careva Asirskih.
7 Ne budite kao oci vaši i kao braæa vaša što griješiše Gospodu Bogu otaca svojih, te ih dade da budu èudo, kako vidite.
8 Ne budite dakle tvrdovrati kao oci vaši, dajte ruke Gospodu i hodite u svetinju njegovu koju je osvetio navijek, i služite Gospodu Bogu svojemu, pa æe se odvratiti od vas žestina gnjeva njegova.
9 Jer ako se obratite ka Gospodu, braæa æe vaša i sinovi vaši steæi milost u onijeh koji ih zarobiše, te æe se vratiti u ovu zemlju; jer je Gospod Bog vaš milostiv i žalostiv, i neæe odvratiti lica od vas, ako se obratite k njemu.
10 A kad ti glasnici iðahu od grada do grada po zemlji Jefremovoj i Manasijinoj dori do Zavulona, potsmijevahu im se i rugahu im se.
11 Ali neki od Asira i od Manasije i od Zavulona pokorivši se doðoše u Jerusalim.
12 I nad Judu doðe ruka Gospodnja, te im dade jedno srce da uèine što bješe zapovjedio car i knezovi po rijeèi Gospodnjoj.
13 I skupi se u Jerusalim mnoštvo naroda da praznuju praznik prijesnijeh hljebova drugog mjeseca, i bi sabor veoma velik.
14 Tada se podigoše, i oboriše oltare što bijahu u Jerusalimu, i sve oltare kadione oboriše i baciše u potok Kison.
15 Potom zaklaše pashu èetrnaestoga dana drugoga mjeseca; a sveštenici i Leviti postidjevši se osveštaše se, i unesoše žrtve paljenice u dom Gospodnji.
16 I stadoše svojim redom kako treba po zakonu Mojsija sluge Božijega; i sveštenici kropiše krvlju primajuæi iz ruke Levitima.
17 I jer ih mnogo bijaše u zboru koji

se ne bjehu osveštali; zato Leviti klahu pashu za svakoga koji ne bješe èist da bi ih posvetili Gospodu.
18 Jer mnoštvo naroda, mnogi od Jefrema i od Manasije i od Isahara i od Zavulona ne oèistiše se, nego jedoše pashu ne kako je napisano. Ali se za njih pomoli Jezekija govoreæi: Gospod blagi neka oèisti svakoga,
19 Ko je upravio srce svoje da traži Boga Gospoda, Boga otaca svojih, ako i ne bi bio èist prema svetom oèišæenju.
20 I usliši Gospod Jezekiju, i saèuva narod.
21 I tako sinovi Izrailjevi koji bjehu u Jerusalimu praznovaše praznik prijesnijeh hljebova sedam dana u velikom veselju, i hvaljahu Gospoda svaki dan Leviti i sveštenici uz oruða za slavu Gospodnju.
22 I Jezekija govori ljubazno sa svijem Levitima koji vješti bijahu službi Gospodnjoj; i jedoše o prazniku sedam dana prinoseæi žrtve zahvalne i slaveæi Gospoda Boga otaca svojih.
23 I sav zbor dogovori se da praznuje još sedam dana; i praznovaše još sedam dana u veselju.
24 Jer Jezekija car Judin dade zboru tisuæu junaca i sedam tisuæa ovaca; a knezovi dadoše zboru tisuæu junaca i deset tisuæa ovaca; i osvešta se mnogo svještenika.
25 I tako se proveseli sav zbor Judin i sveštenici i Leviti, i sav zbor što bješe došao od Izrailja, i došljaci što bjehu došli iz zemlje Izrailjeve i koji življahu u zemlji Judinoj.
26 I bi veselje veliko u Jerusalimu; jer od vremena Solomuna sina Davidova cara Izrailjeva ne bi tako u Jerusalimu.
27 Potom ustaše sveštenici i Leviti i blagosloviše narod; i uslišen bi glas njihov, i molitva njihova doðe u stan svetinje Gospodnje na nebo.

31

1 A kad se sve ovo svrši, svi sinovi Izrailjevi što se naðoše ondje, zaðoše po gradovima Judinijem, i izlomiše likove i isjekoše lugove, i oboriše visine i oltare po svoj zemlji Judinoj i Venijaminovoj i po zemlji Jefremovoj i Manasijinoj, dokle sve ne svršiše; potom se vratiše svi sinovi Izrailjevi svak na svoje našljedstvo, u svoje gradove.
2 A Jezekija opet uredi redove svještenièke i Levitske po redovima njihovijem, svakoga po službi njegovoj, sveštenike i Levite, za žrtve paljenice i zahvalne, da služe, i da slave i hvale Gospoda na vratima okola njegova.
3 I odredi dio carski od blaga svojega za žrtve paljenice, što se prinose jutrom i veèerom i za žrtve paljenice što se prinose u subote i na mladine i na praznike, kako je napisano u zakonu Gospodnjem.
4 I zapovjedi narodu, Jerusalimljanima, da daju dio sveštenicima i Levitima, da se jaèe drže zakona Gospodnjega.
5 A èim se to razglasi, stadoše donositi sinovi Izrailjevi silu prvina od žita i od vina i od ulja i od meda i svakoga roda zemaljskoga; i desetka od svega donosiše vrlo mnogo.
6 I sinovi Izrailjevi i Judini koji življahu po gradovima Judinijem, donosiše i oni desetak od goveda i ovaca, i desetak od svetijeh stvari posveæenijeh Gospodu Bogu njihovu, i metaše u gomile.
7 Treæega mjeseca poèeše metati u gomile, a sedmoga mjeseca svršiše.
8 I doðe Jezekija s knezovima, i vidjevši gomile blagosloviše Gospoda i narod njegov Izrailja.
9 I Jezekija zapita sveštenike i Levite za gomile.
10 A Azarija poglavar svještenièki od doma Sadokova reèe mu: otkad poèeše donositi ove priloge u dom Gospodnji, jedemo i siti smo i pretjeèe mnogo, jer je Gospod blagoslovio svoj narod, te je preteklo ovo mnoštvo.
11 Tada zapovjedi Jezekija da se naèine klijeti u domu Gospodnjem; i naèiniše;
12 I ondje ostavljahu vjerno priloge i desetke i stvari posveæene; i nad tijem bješe poglavar Honanija Levit i Simej brat mu, drugi do njega.
13 A Jehilo i Azazija i Nahat i Asailo i Jerimot i Jozavad i Elilo i Ismahija i

Mat i Venaja bijahu nastojnici pod rukom Honanije i brata mu Simeja po naredbi cara Jezekije i Azarije starješine u domu Božijem.

14 A Korej sin Jemne Levita, vratar na istoku, bijaše nad onijem što se dragovoljno prinošaše Bogu, da bi razdjeljivao prinos Gospodnji i stvari svete nad svetijem.

15 A pod njim bješe Eden i Minijamin i Isus i Semaja i Amarija i Sehanija po gradovima sveštenièkim, ljudi pouzdani, da razdaju braæi svojoj dijelove, velikomu i malomu,

16 Osim muškinja u rodu njihovu od tri godine i više, svakomu koji ulažaše u dom Gospodnji na posao svakidašnji po dužnosti njihovoj u službi njihovoj po redu njihovu,

17 I onima koji biše izbrojeni u rodu sveštenièkom po domovima otaca njihovijeh, i Levitima od dvadeset godina i više po službi njihovoj po redovima njihovijem,

18 I porodici njihovoj, svoj djeci njihovoj, ženama njihovijem, sinovima njihovijem i kæerima njihovijem, svemu mnoštvu; jer se vjerno posvetiše svetinji;

19 I sinovima Aronovijem svešteničima u podgraðima gradova njihovijeh, po svijem gradovima, ljudi imenovani davahu dijelove svakome muškarcu između svešteničkih i svakomu roda Levitskoga.

20 I tako uèini Jezekija u svoj zemlji Judinoj; i èinjaše što je dobro i pravo i istinito pred Gospodom Bogom njegovijem.

21 I u svakom poslu koji poèe za službu doma Božijega i u zakonu i u zapovijesti tražeæi Boga svojega, truðaše se svijem srcem svojim, i sreæan bijaše.

32

1 Poslije tijeh stvari i pošto se one utvrdiše, doðe Senahirim car Asirski, i uðe u zemlju Judinu, i opkoli tvrde gradove, i mišljaše ih osvojiti.

2 A kad vidje Jezekija gdje doðe Senahirim i gdje se okrenu da udari na Jerusalim,

3 Uèini vijeæe s knezovima svojim i s junacima svojim da zaroni izvore vodene, koji bijahu iza grada, i pomogoše mu.

4 Jer se sabra mnoštvo naroda, te zaroniše sve izvore i potok koji teèe posred zemlje govoreæi: zašto kad doðu carevi Asirski da naðu toliko vode?

5 I ohrabri se, te ozida vas zid oboreni, i podiže kule, i spolja ozida još jedan zid; i utvrdi Milon u gradu Davidovu, i naèini mnogo oružja i štitova.

6 I postavi vojvode nad narodom, i sabra ih k sebi na ulicu kod vrata gradskih, i govori im ljubazno i reèe:

7 Budite slobodni i hrabri, ne bojte se i ne plašite se cara Asirskoga ni svega mnoštva što je s njim, jer je s nama veæi nego s njim.

8 S njim je mišica tjelesna a s nama je Gospod Bog naš da nam pomože i da bije naše bojeve. I narod se osloni na rijeèi Jezekije cara Judina.

9 Potom Senahirim car Asirski dok bješe na Lahisu sa svom silom svojom, posla sluge svoje u Jerusalim k Jezekiji caru Judinu i ka svemu narodu Judinu koji bijaše u Jerusalimu, i poruèi:

10 Ovako veli Senahirim car Asirski: u što se uzdate, te stojite u Jerusalimu zatvoreni?

11 Ne nagovara li vas Jezekija da vas pomori glaðu i žeðu govoreæi: Gospod Bog naš izbaviæe nas iz ruku cara Asirskoga?

12 Nije li taj Jezekija oborio visine njegove i oltare njegove, i zapovjedio Judi i Jerusalimljanima govoreæi: klanjajte se samo pred jednijem oltarom i na njemu kadite?

13 Eda li ne znate šta sam uèinio ja i moji stari od svijeh naroda na zemlji? jesu li bogovi naroda zemaljskih mogli izbaviti zemlju svoju iz mojih ruku?

14 Koji je između svijeh bogova onijeh naroda koje zatrše oci moji, mogao izbaviti svoj narod iz mojih ruku, da bi mogao vaš bog vas izbaviti iz moje ruke?

15 Nemojte dakle da vas vara Jezekija i da vas tako nagovara, i ne vjerujte mu; jer nijedan bog nijednoga naroda ili carstva nije mogao izbaviti naroda svojega iz mojih ruku ni iz ruku mojih

otaca, akamoli æe vaši bogovi izbaviti vas iz mojih ruku?
16 I još više govoriše sluge njegove na Gospoda Boga i na Jezekiju slugu njegova.
17 A i knjigu napisa ružeæi Gospoda Boga Izrailjeva i govoreæi na nj rijeèima: kao što bogovi naroda zemaljskih nijesu izbavili svojega naroda iz mojih ruku, tako neæe ni Bog Jezekijin izbaviti naroda svojega iz mojih ruku.
18 I vikahu iza glasa Judejski narodu Jerusalimskom koji bijaše na zidu da ih uplaše i smetu da bi uzeli grad.
19 I govorahu o Bogu Jerusalimskom kao o bogovima naroda zemaljskih, koji su djelo ruku èovjeèijih.
20 Tada se pomoli toga radi car Jezekija i prorok Isaija sin Amosov, i vapiše k nebu.
21 I posla Gospod anðela, koji pobi sve junake i vojvode i knezove u vojsci cara Asirskoga, te se vrati sa sramotom u svoju zemlju. I kad uðe u kuæu svojega boga, ubiše ga ondje maèem koji izidoše od bedara njegovijeh.
22 Tako saèuva Gospod Jezekiju i narod Jerusalimski od ruku Senahirima cara Asirskoga i od ruku svijeh drugih, i èuva ih na sve strane.
23 I mnogi donošahu dare Gospodu u Jerusalim i zaklade Jezekiji caru Judinu; i od tada se uzvisi pred svijem narodima.
24 U to vrijeme razbolje se Jezekija na smrt, i pomoli se Gospodu, koji mu progovori i uèini mu èudo.
25 Ali Jezekija ne postupi prema dobru koje mu se uèini, jer se ponese srce njegovo; zato se podiže na nj gnjev i na Judu i na Jerusalim.
26 Ali se ponizi Jezekija zato što se bješe ponijelo srce njegovo, i on i Jerusalimljani, te ne doðe na njih gnjev Gospodnji za života Jezekijina.
27 A imaše Jezekija vrlo veliko blago i slavu; i naèini sebi riznice za srebro i zlato i za drago kamenje i za mirise i za štitove i za svakojake zaklade,
28 I staje za dohode od žita i od vina i od ulja, i staje za svakojaku stoku, i torove za ovce.
29 I gradove sazida sebi, i imaše mnogo stoke, i ovaca i goveda, jer mu Bog dade veoma veliko blago.
30 Isti Jezekija zagati gornji izvor vode Giona, i pravo je svede dolje na zapadnu stranu grada Davidova; i bijaše sreæan Jezekija u svakom poslu svom.
31 Samo kad doðoše poslanici knezova Vavilonskih, koji poslaše k njemu da raspitaju za èudo koje bi u zemlji, ostavi ga Bog da bi ga iskušao da bi se znalo sve što mu je u srcu.
32 A ostala djela Jezekijina i milosti njegove, eto, to je zapisano u utvari proroka Isaije sina Amosova i u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem.
33 I poèinu Jezekija kod otaca svojih, i pogreboše ga više grobova sinova Davidovijeh; i uèiniše mu na smrti èast svi Judejci i Jerusalimljani. A na njegovo se mjesto zacari Manasija sin njegov.

33

1 Dvanaest godina bješe Manasiji kad poèe carovati, i carova pedeset i pet godina u Jerusalimu.
2 A èinjaše što je zlo pred Gospodom po gadnijem djelima onijeh naroda koje odagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.
3 Jer opet pogradi visine, koje bješe raskopao Jezekija otac njegov, i podiže oltare Valima, i naèini lugove, i klanjaše se svoj vojsci nebeskoj i služaše joj.
4 Naèini oltare i u domu Gospodnjem, za koji bješe rekao Gospod: u Jerusalimu æe biti ime moje dovijeka.
5 Naèini oltare svoj vojsci nebeskoj u dva trijema doma Gospodnjega.
6 I provodi sinove svoje kroz oganj u dolini sina Enomova, i gledaše na vremena i gataše i vraèaše, i uredi one što se dogovaraju s duhovima i vraèare, i èinjaše vrlo mnogo što je zlo pred Gospodom gnjeveæi ga.
7 I postavi lik rezan koji naèini u domu Božijem, za koji bješe rekao Bog Davidu i Solomunu sinu njegovu: u ovom domu i u Jerusalimu, koji izabrah izmeðu svijeh plemena Izrailjevijeh, namjestiæu ime svoje dovijeka.

8 I neæu više krenuti noge sinovima
Izrailjevijem iz zemlje koju sam odredio
ocima vašim, ako samo uzdrže i ustvore
sve što sam im zapovjedio preko Mojsija,
sav zakon i uredbe i sudove.
9 Ali Manasija zavede Judu i Jerusalim,
te èiniše gore nego narodi koje istrijebi
Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.
10 I Gospod govoraše Manasiji i narodu
njegovu, ali ne htješe slušati.
11 Zato dovede Gospod na njih glavare
od vojske cara Asirskoga, i uhvatiše Manasiju u trnju, i svezavši ga u dvoje verige
mjedene odvedoše ga u Vavilon.
12 I kad bijaše u nevolji, moljaše se
Gospodu Bogu svojemu, i ponizi se veoma
pred Bogom otaca svojih.
13 I moleæi se umoli mu se, te usliši
molitvu njegovu i povrati ga u Jerusalim
na carstvo njegovo. Tada pozna Manasija
da je Gospod Bog.
14 A poslije toga ozida zid iza grada
Davidova sa zapada Gionu, od samoga
potoka pa do ribljih vrata i oko Ofila, i
izvede ga vrlo visoko; i postavi vojvode
po svijem tvrdijem gradovima Judinijem.
15 I iznese iz doma Gospodnjega bogove
tuðe i lik i sve oltare koje bješe naèinio na
gori doma Gospodnjega i u Jerusalimu, i
baci iza grada.
16 Pa opravi oltar Gospodnji i prinese
na njemu žrtve zahvalne i u slavu, i
zapovjedi Judejcima da služe Gospodu
Bogu Izrailjevu.
17 Ali narod još prinošaše žrtve na visinama, ali samo Gospodu Bogu svojemu.
18 A ostala djela Manasijina i molitva
njegova Bogu njegovu i rijeèi koje mu
govoriše vidioci u ime Gospoda Boga
Izrailjeva, to je sve u knjizi o carevima
Izrailjevijem.
19 A molitva njegova i kako se umolio,
i svi grijesi njegovi i prijestupi, i mjesta
gdje je pogradio visine i podigao lugove
i likove rezane prije nego se ponizi, to je
sve zapisano u knjigama proroèkim.
20 I poèinu Manasija kod otaca svojih,
i pogreboše ga u domu njegovu. A na
njegovo se mjesto zacari Amon sin njegov.
21 Dvadeset i dvije godine imaše Amon
kad poèe carovati, i carova dvije godine u
Jerusalimu.
22 I èinjaše što je zlo pred Gospodom
kao što je èinio Manasija otac mu; jer
svijem likovima rezanijem, koje naèini
Manasija otac njegov, prinošaše Amon
žrtve i služaše im.
23 Ali se ne ponizi pred Gospodom, kao
što se ponizi Manasija otac njegov; nego
isti Amon još više griješaše.
24 I pobuniše se na nj sluge njegove, i
ubiše ga u kuæi njegovoj.
25 Tada pobi narod zemaljski sve koji se
bijahu pobunili na cara Amona, i zacari
narod zemaljski Josiju sina njegova na
njegovo mjesto.

34

1 Osam godina bijaše Josiji kad poèe
carovati, i carova trideset i jednu godinu
u Jerusalimu.
2 On èinjaše što je pravo pred
Gospodom i hoðaše putovima Davida
oca svojega i ne otstupaše ni nadesno ni
nalijevo.
3 Jer osme godine carovanja svojega,
dok još bješe dijete, poèe tražiti Boga
Davida oca svojega; a dvanaeste godine
poèe èistiti Judeju i Jerusalim od visina i
od lugova i od likova rezanijeh i livenijeh.
4 Jer pred njim raskopaše oltare Valima,
i likove sunèane koji bijahu na njima
isijeèe, i gajeve, i likove rezane i livene
izlomi i satr, i razasu po grobovima onijeh
koji im prinosiše žrtve;
5 A kosti sveštenièke sažeže na oltarima
njihovijem; i oèisti Judeju i Jerusalim;
6 Tako i gradove Manasijine i Jefremove
i Simeunove i do Neftalima, i pustoši
njihove unaokolo.
7 I tako obori oltare i gajeve, i likove
izlomi i satr, i sve likove sunèane isijeèe
po svoj zemlji Izrailjevoj; potom se vrati
u Jerusalim.
8 A osamnaeste godine carovanja svojega, pošto oèisti zemlju i dom, posla
Safana sina Azalijina i Masiju zapovjednika gradskoga i Joaha sina Joahazova,
pametara, da se opravi dom Gospoda
Boga njegova.
9 I oni otidoše ka Helkiji poglavaru
sveštenièkom, i predaše novce donesene

u dom Božji, koje skupiše Leviti vratari od sinova Manasijinih i Jefremovijeh i od svega ostatka Izrailjeva, i od svega Jude i Venijamina, pa se vratiše u Jerusalim;
10 I dadoše nastojnicima nad poslom, koji bijahu nad domom Gospodnjim, a oni ih davahu poslenicima koji raðahu u domu Gospodnjem opravljajuæi što je trošno i utvrðujuæi dom;
11 Davahu drvodjeljama i kamenarima da se kupuje kamenje tesano i drvo za grede i da se pobrvnaju kuæe koje bijahu razvalili carevi Judini.
12 A ti ljudi raðahu vjerno posao; i nad njima bijahu postavljeni Jat i Ovadija Leviti od sinova Merarijevih, i Zaharija i Mesulam od sinova Katovijeh da nastoje oko posla; i ti Leviti svi umijahu udarati u sprave muzièke.
13 I bijahu nad nosiocima i nad svijem poslenicima u svakoj službi, i pisari i upravitelji i vratari bijahu Leviti.
14 I kad iznošahu novce donesene u dom Gospodnji, naðe Helkija sveštenik knjigu zakona Gospodnjega danoga preko Mojsija.
15 I kaza Helkija Safanu pisaru i reèe: naðoh zakonik u domu Gospodnjem. I dade Helkija knjigu Safanu.
16 A Safan odnese knjigu caru i javi mu govoreæi: sluge tvoje rade sve što im je zapovjeðeno.
17 Jer pokupivši novce što se naðoše u domu Gospodnjem, dadoše ih nastojnicima i poslenicima.
18 I još kaza Safan pisar caru govoreæi: knjigu mi dade Helkija sveštenik. I proèita je Safan caru.
19 A kad car èu šta govori zakon, razdrije haljine svoje.
20 I zapovjedi car Helkiji i Ahikamu sinu Safanovu i Avdonu sinu Mihejinu i Safanu pisaru i Asaji sluzi carevu, govoreæi:
21 Idite upitajte Gospoda za me i za ostatak u Izrailju i Judi radi rijeèi ove knjige što se naðe, jer je velik gnjev Gospodnji koji se izlio na nas zato što oci naši ne držaše rijeèi Gospodnje da èine sve onako kako je napisano u ovoj knjizi.
22 I tako otide Helkija i ljudi carevi k Oldi proroèici, ženi Saluma sina Tekuja sina Asre riznièara, a ona sjeðaše u Jerusalimu u drugom kraju, i govoriše s njom o tom.
23 A ona im reèe: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: kažite èovjeku koji vas je poslao k meni:
24 Ovako veli Gospod: evo pustiæu zlo na to mjesto i na stanovnike njegove, sve kletve napisane u knjizi, koju su proèitali caru Judinu.
25 Zato što me ostaviše i kadiše drugim bogovima da bi me gnjevili svijem djelima ruku svojih, zato æe se izliti gnjev moj na to mjesto i neæe se ugasiti.
26 A caru Judinu koji vas je poslao da upitate Gospoda, ovako mu recite: ovako veli Gospod Bog Izrailjev za rijeèi koje si èuo:
27 Što je odmeknulo srce tvoje i ponizio si se pred Bogom kad si èuo što je rekao za to mjesto i za stanovnike njegove, i ponizivši se preda mnom razdro si haljine svoje i plakao preda mnom, zato i ja usliših tebe, veli Gospod.
28 Evo, ja æu te pribrati k ocima tvojim, i na miru æeš biti pribran u grob svoj, i neæeš vidjeti svojim oèima zla koje æu pustiti na to mjesto i na stanovnike njegove. I kazaše to caru.
29 Tada posla car te skupi sve starješine Judine i Jerusalimske.
30 I otide car u dom Gospodnji i svi ljudi iz zemlje Judine i Jerusalimljani, i sveštenici i Leviti i vas narod, malo i veliko, i proèita im sve rijeèi knjige zavjetne, koja se naðe u domu Gospodnjem.
31 I car stojeæi na svom mjestu zadade vjeru pred Gospodom da æe iæi za Gospodom i držati zapovijesti njegove i svjedoèanstva njegova i uredbe njegove svijem srcem i svom dušom svojom vršeæi rijeèi toga zavjeta napisane u toj knjizi.
32 I kaza, te pristaše svi koji se naðoše u Jerusalimu i u plemenu Venijaminovu; i èinjahu Jerusalimljani po zavjetu Boga Boga otaca svojih.
33 I ukide Josija sve gadove po svijem krajevima sinova Izrailjevih, i uèini, te

svi koji bijahu u Izrailju služahu Gospodu Bogu svojemu. Svega vijeka njegova ne otstupiše od Gospoda Boga otaca svojih.

35

1 I praznova Josija u Jerusalimu pashu Gospodu; i klaše pashu èetrnaestoga dana prvoga mjeseca.
2 I postavi sveštenike u službe njihove, i utvrdi ih da služe u domu Gospodnjem.
3 I reèe Levitima, koji uèahu vas narod Izrailjev i bijahu posveæeni Gospodu: namjestite sveti kovèeg u domu koji je sazidao Solomun sin Davidov car Izrailjev, ne treba više da ga nosite na ramenima; sada služite Gospodu Bogu svojemu i narodu njegovu Izrailju.
4 I pripravite se po domovima otaca svojih po redovima svojim kako je naredio David car Izrailjev i Solomun sin njegov.
5 I stojte u svetinji po redovima domova otaèkih braæe svoje, sinova narodnijeh, i po redovima domova otaèkih među Levitima.
6 I tako zakoljite pashu, i osveštajte se i pripravite braæu svoju da bi èinili kako je rekao Gospod preko Mojsija.
7 I Josija dade narodu od stoke jaganjaca i jariæa, sve za pashu, svjema koji bijahu ondje, na broj dvije tisuæe i šest stotina, i tri tisuæe goveda, sve od careva blaga.
8 I knezovi njegovi dadoše dragovoljno narodu, sveštenicima i Levitima: Helkija i Zaharija i Jehilo starješine u domu Božijem dadoše sveštenicima za pashu dvije tisuæe i šest stotina jaganjaca i jariæa i tri stotine goveda.
9 A Honanija i Semaja i Natanailo braæa njegova, i Asavija i Jeilo i Jozavad, poglavari Levitski dadoše Levitima za pashu pet tisuæa jaganjaca i jariæa, i pet stotina goveda.
10 I kad bi spremljeno za službu, stadoše sveštenici na svoje mjesto i Leviti u redovima svojim po zapovijesti carevoj.
11 I klahu pashu, i sveštenici kropljahu krvlju primajuæi iz njihovijeh ruku, a Leviti derahu.
12 I odvojiše žrtvu paljenicu da dadu narodu po redovima domova otaèkih da se prinese Gospodu, kako je napisano u knjizi Mojsijevoj. Tako uèiniše i s govedima.
13 I pekoše pashu na ognju po obièaju; a druge posveæene stvari kuhaše u loncima i u kotlovima i u tavama, i razdavaše brzo svemu narodu.
14 Potom gotoviše sebi i sveštenicima; jer sveštenici sinovi Aronovi imahu posla oko žrtava paljenica i pretilina do noæi; zato Leviti gotoviše i sebi i sveštenicima sinovima Aronovijem.
15 I pjevaèi sinovi Asafovi stajahu na svom mjestu po zapovijesti Davidovoj i Asafovoj i Emanovoj i Jedutuna vidioca careva; i vratari na svakim vratima; ne micahu se od službe svoje, nego braæa njihova, ostali Leviti, gotoviše im.
16 Tako bi ureðena sva služba Gospodnja u onaj dan da se proslavi pasha i prinesu žrtve paljenice na oltaru Gospodnjem po zapovijesti cara Josije.
17 I praznovaše sinovi Izrailjevi koji se naðoše ondje pashu u to vrijeme i praznik prijesnijeh hljebova sedam dana.
18 I ne bi pasha praznovana kao ova u Izrailju od vremena Samuila proroka, niti koji careva Izrailjevijeh praznova pashu kao što je praznova Josija sa sveštenicima i Levitima i sa svijem Judom i Izrailjem što ga se naðe, i s Jerusalimljanima.
19 Osamnaeste godine carovanja Josijina praznovana bi ta pasha.
20 Poslije svega toga, kad Josija uredi dom, doðe Nehaon car Misirski da bije Harkemis na Efratu, i Josija izide preda nj.
21 A on posla k njemu poslanike i poruèi: šta ja imam s tobom, care Judin? ne idem ja danas na tebe, nego na dom koji vojuje na mene, i Bog mi je zapovjedio da pohitam. Proði se Boga koji je sa mnom, da te ne ubije.
22 Ali se Josija ne odvrati od njega, nego se preobuèe da se bije s njim, i ne posluša rijeèi Nehaonovijeh iz usta Božjih, nego doðe da se pobije u polju Megidonskom.
23 I strijelci ustrijeliše cara Josiju, i car reèe slugama svojim: izvezite me odavde, jer sam ljuto ranjen.
24 I skidoše ga sluge njegove s kola,

i metnuše na druga kola koja imaše, i odvezoše ga u Jerusalim; i umrije, i bi pogreben u groblju otaca svojih. I sav Juda i Jerusalim plaka za Josijom.

25 I prorok Jeremija narica za Josijom. I svi pjevaèi i pjevaèice spominjaše u tužbalicama svojim Josiju do današnjega dana, i uvedoše ih u obièaj u Izrailju, i eto napisane su u plaèu.

26 A ostala djela Josijina i milostinje njegove, kako piše u zakonu Gospodnjem,

27 Djela njegova prva i pošljednja, eto zapisana su u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem.

36

1 Tada uze narod zemaljski Joahaza sina Josijina, i zacariše ga na mjesto oca njegova u Jerusalimu.

2 Dvadeset i tri godine imaše Joahaz kad poèe carovati, i carova tri mjeseca u Jerusalimu.

3 Jer ga svrže car Misirski u Jerusalimu i oglobi zemlju sto talanata srebra i talanat zlata.

4 I postavi car Misirski Elijakima brata njegova carem nad Judom i Jerusalimom, i predje mu ime Joakim; a Joahaza brata njegova uze Nehaon i odvede ga u Misir.

5 Dvadeset i pet godina bijaše Joakimu kad poèe carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu; i èinjaše zlo pred Gospodom Bogom svojim.

6 I doðe na nj Navuhodonosor car Vavilonski, i sveza ga u dvoje verige mjedene i odvede ga u Vavilon.

7 I sudove doma Gospodnjega odnese Navuhodonosor u Vavilon, i metnu ih u crkvu svoju u Vavilonu.

8 A ostala djela Joakimova i gadovi koje je èinio, i što se na njemu naðe, eto, to je zapisano u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem; i zacari se na njegovo mjesto Joahin sin njegov.

9 Bijaše Joahinu osam godina kad poèe carovati, i carova tri mjeseca i deset dana u Jerusalimu; i èinjaše što je zlo pred Gospodom.

10 I kad proðe ona godina, posla car Navuhodonosor, te ga odnesoše u Vavilon sa zakladima doma Gospodnjega, a carem postavi Sedekiju brata njegova nad Judom i Jerusalimom.

11 Dvadeset i jedna godina bijaše Sedekiji kad poèe carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu.

12 I èinjaše zlo pred Gospodom Bogom svojim, i ne pokori se pred Jeremijom prorokom, koji mu govoraše iz usta Gospodnjih;

13 Nego se još odvrže od cara Navuhodonosora, koji ga bješe zakleo Bogom; i otvrdnu vratom svojim i uprije se srcem svojim da se ne obrati ka Gospodu Bogu Izrailjevu.

14 I svi glavari izmeðu sveštenika i narod griješiše veoma mnogo po svijem gadnijem djelima drugih naroda, skvrneæi dom Gospodnji, koji bješe osvetio u Jerusalimu.

15 I Gospod Bog otaca njihovijeh slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer mu bješe žao naroda njegova i stana njegova.

16 A oni se rugahu glasnicima Božjim, i ne marahu za rijeèi njegove, i smijahu se prorocima njegovijem, dokle se ne raspali gnjev Gospodnji na narod njegov, te ne bi lijeka.

17 I dovede na njih cara Haldejskoga, koji pobi mladiæe njihove maèem u domu svetinje njihove, i ne požali ni mladiæa ni djevojke, ni starca ni nemoæna. Sve mu dade u ruke.

18 I sve sudove doma Božijega, velike i male, i blago doma Gospodnjega i blago carevo i knezova njegovijeh, sve odnese u Vavilon.

19 I upališe dom Božji, i razvališe zid Jerusalimski, i sve dvorove u njemu popališe ognjem, i iskvariše sve dragocjene zaklade njegove.

20 I što ih osta od maèa, odnese ih u Vavilon i biše robovi njemu i sinovima njegovijem, dokle ne nasta carstvo Persijsko,

21 Da se ispuni rijeè Gospodnja koju reèe ustima Jeremijinijem, dokle se zemlja ne izdovolji subotama svojim, jer poèivaše za sve vrijeme dokle bješe pusta, dokle se ne navrši sedamdeset godina.

22 Ali prve godine Kira cara Persijskoga,

da bi se ispunila rijeè Gospodnja koju reèe
na usta Jeremijina, podiže Gospod duh
Kira cara Persijskoga, te oglasi po svemu
carstvu svojemu i raspisa govoreæi:
23 Ovako veli Kir car Persijski: sva
carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog
nebeski, i on mi je zapovjedio da mu
sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko
je izmeðu vas od svega naroda njegova?
Gospod Bog njegov neka bude s njim, pa
nek ide.

Ezra

1 Prve godine Kira cara Persijskoga, da
bi se ispunila rijeè Gospodnja, koju reèe
na usta Jeremijina, podiže Gospod duh
Kira cara Persijskoga, te oglasi po svemu
carstvu svojemu i raspisa govoreæi:
2 Ovako veli Kir car Persijski: sva
carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog
nebeski, i on mi je zapovjedio da mu
sazidam dom u Jerusalimu u Judeji.
3 Ko je izmeðu vas od svega naroda
njegova? Bog nebeski neka bude s njim,
pa nek ide u Jerusalim u Judeji, i neka zida
dom Gospoda Boga Izrailjeva, Boga koji je
u Jerusalimu.
4 A ko bi ostao u kojem god mjestu
gdje se bavi, neka ga ljudi onoga mjesta
potpomognu srebrom i zlatom i imanjem
i stokom osim dragovoljnoga priloga na
dom Božji u Jerusalimu.
5 Tada ustaše glavari porodica otaèkih
od Jude i Venijamina, i sveštenici i Leviti
i svi kojima Bog podiže duh da idu da
zidaju dom Gospodnji u Jerusalimu.
6 I potpomogoše ih svi koji bijahu oko
njih sudovima srebrnijem i zlatnijem,
imanjem i stokom i stvarima skupocjeni-
jem osim svega što dragovoljno priložiše.
7 I car Kir izdade sudove doma Gospod-
njega koje bijaše odnio iz Jerusalima car
Navuhodonosor i metnuo u dom svojih
bogova;
8 A izdade ih Kir car Persijski preko
Mitridata riznièara, koji ih izbroji
Sasavasaru knezu Judejskom.
9 A ovo im je broj: zdjela zlatnijeh
trideset, zdjela srebrnijeh tisuæa, noževa
dvadeset i devet,
10 Èaša zlatnijeh trideset, drugih èaša
srebrnijeh èetiri stotine i deset, drugih
sudova tisuæa;
11 Svega sudova zlatnijeh i srebrnijeh
pet tisuæa i èetiri stotine; sve to ponese
Sasavasar kad se vrati iz Vavilona u
Jerusalim.

2

1 A ovo su ljudi one zemlje što poðoše iz
ropstva od onijeh koji biše preseljeni, koje
preseli Navuhodonosor car Vavilonski u
Vavilon, i vratiše se u Jerusalim i u Judeju,
svaki u svoj grad:
2 Koji doðoše sa Zorovaveljem, s Isu-
som, Nemijom, Serajom, Relajom, Mar-
dohejem, Vilsanom, Misparom, Vigvajem,
Reumom i Vanom; na broj bješe ljudi
naroda Izrailjeva:
3 Sinova Farosovijeh dvije tisuæe, sto i
sedamdeset i dva;
4 Sinova Sefatijinih trista i sedamdeset i
dva;
5 Sinova Arahovijeh sedam stotina i
sedamdeset i pet;
6 Sinova Fat-Moavovijeh, od sinova Is-
usovijeh i Joavovijeh, dvije tisuæe osam
stotina i dvanaest;
7 Sinova Elamovijeh tisuæa i dvjesta i
pedeset i èetiri;
8 Sinova Zatujevih devet stotina i
èetrdeset i pet;
9 Sinova Zahajevih sedam stotina i
šezdeset;
10 Sinova Vanijevih šest stotina i
èetrdeset i dva;
11 Sinova Vivajevih šest stotina i dvade-
set i tri;
12 Sinova Azgadovijeh tisuæa i dvjesta i
dvadeset i dva;
13 Sinova Adonikamovih šest stotina i
šezdeset i šest;
14 Sinova Vigvajevih dvije tisuæe i
pedeset i šest;
15 Sinova Adinovijeh èetiri stotine i
pedeset i èetiri;
16 Sinova Atirovijeh od Jezekije
devedeset i osam;
17 Sinova Visajevih trista i dvadeset i tri;
18 Sinova Jorinijeh sto i dvanaest;
19 Sinova Asumovijeh dvjesta i dvadeset
i tri;
20 Sinova Givarovijeh devedeset i pet;
21 Sinova Vitlejemskih sto i dvadeset i
tri;
22 Ljudi iz Netofata pedeset i šest;
23 Ljudi iz Anatota sto i dvadeset i osam;
24 Sinova Azmavetskih èetrdeset i dva;

25 Sinova Kirijat-arimskih, Hefirskih i
Virotskih sedam stotina i èetrdeset i tri;
26 Sinova Ramskih i Gavajskih šest
stotina i dvadeset i jedan;
27 Ljudi iz Mihmasa sto i dvadeset i dva;
28 Ljudi iz Vetilja i Gaja dvjesta i dvade-
set i tri;
29 Sinova Nevonskih pedeset i dva;
30 Sinova Magvisovih sto i pedeset i
šest;
31 Sinova Elama drugoga tisuæa i dv-
jesta i pedeset i èetiri;
32 Sinova Harimovijeh trista i dvadeset;
33 Sinova Lodskih, Adidskih i Ononskih
sedam stotina i dvadeset i pet;
34 Sinova Jerihonskih trista i èetrdeset
i pet;
35 Sinova Senajskih tri tisuæe i šest
stotina i trideset.
36 Sveštenika: sinova Jedajinih od
doma Isusova devet stotina i sedamdeset
i tri;
37 Sinova Imirovijeh tisuæa i pedeset i
dva;
38 Sinova Pashorovijeh tisuæa i dvjesta
i èetrdeset i sedam;
39 Sinova Harimovijeh tisuæa i
sedamnaest;
40 Levita: sinova Isusovih i Kadmilovih
između sinova Odujinih sedamdeset i
èetiri;
41 Pjevaèa: sinova Asafovijeh sto i
dvadeset i osam;
42 Sinova vratarskih: sinova Salumovi-
jeh, sinova Atirovijeh, sinova Talmonovi-
jeh, sinova Akuvovijeh, sinova Atitinih,
sinova Sovajevih, svega sto i trideset i
devet;
43 Netineja: sinova Sišinijeh, sinova
Asufinijeh, sinova Tavaotovijeh,
44 Sinova Kirosovijeh, sinova Sijajinih,
sinova Fadonovih,
45 Sinova Levaninih, sinova Agavinih,
sinova Akuvovih,
46 Sinova Agavovijeh, sinova Samlaje-
vih, sinova Ananovijeh,
47 Sinova Gidilovijeh, sinova Garovijeh,
sinova Reajinih,
48 Sinova Resinovijeh, sinova Nekodini-
jeh, sinova Gazamovijeh,
49 Sinova Uzinijeh, sinova Fasejinih,
sinova Visajevih,
50 Sinova Aseninih, sinova Meunimovi-
jeh, sinova Nefusimovijeh,
51 Sinova Vakvukovijeh, sinova Akufini-
jeh, sinova Arurovijeh,
52 Sinova Vaslutovijeh, sinova Meidini-
jeh, sinova Arsinijeh,
53 Sinova Varkosovijeh, sinova Sisarini-
jeh, sinova Taminijeh,
54 Sinova Nesijinih, sinova Atifinijeh,
55 Sinova sluga Solomunovijeh: sinova
Sotajevih, sinova Soferetovijeh, sinova
Ferudinijeh,
56 Sinova Jalinijeh, sinova Darkonovi-
jeh, sinova Gidilovijeh,
57 Sinova Sefatijinijeh, sinova Atilovi-
jeh, sinova Fohereta od Sevajima, sinova
Amijevijeh,
58 Svega Netineja i sinova sluga Solo-
munovijeh trista i devedeset i dva.
59 I ovi pođoše iz Tel-Melaha i Tel-
Arise, Heruv, Adan i Imir, ali ne mogoše
pokazati otaèkoga doma svojega i sje-
mena svojega, eda li su od Izrailja,
60 I sinovi Delajini, sinovi Tovijini,
sinovi Nekodini, njih šest stotina i pedeset
i dva;
61 I od sinova sveštenièkih: sinovi
Avajini, sinovi Akosovi, sinovi Varzelaja,
koji se oženi jednom između kæeri Varze-
laja Galaðanina, te se prozva njihovijem
imenom.
62 Oni tražiše po knjigama da bi
pokazali rod svoj, ali se ne naðoše, zato
biše odluèeni od sveštenstva.
63 I zaprijeti im Tirsata da ne jedu od
svetinje nad svetinjama dokle ne nastane
sveštenik s Urimom i Tumimom.
64 Svega zbora skupa bješe èetrdeset i
dvije tisuæe i tri stotine i šezdeset,
65 Osim sluga njihovijeh i sluškinja nji-
hovijeh, kojih bijaše sedam tisuæa i tri
stotine i trideset i sedam, a među njima
bijaše dvjesta pjevaèa i pjevaèica.
66 Imahu sedam stotina i trideset i šest
konja, dvjesta i èetrdeset i pet masaka,
67 Èetiri stotine i trideset i pet kamila,
šest tisuæa i sedam stotina i dvadeset
magaraca.
68 I neki između domova otaèkih
došavši k domu Gospodnjemu u Jerusal-
imu priložiše dragovoljno da se gradi dom

Božji na svom mjestu.
69 Po moguæstvu svojemu dadoše u riznicu za posao: zlata šezdeset i jednu tisuæu drama, srebra pet tisuæa mina, i haljina sveštenièkih stotinu.
70 I tako se naseliše sveštenici i Leviti i neki iz naroda i pjevaèi i vratari i Netineji u gradovima svojim, i sav Izrailj u svojim gradovima.

3

1 A kad doðe sedmi mjesec i sinovi Izrailjevi bijahu u svojim gradovima, sabra se narod jednodušno u Jerusalim.
2 Tada usta Isus sin Josedekov s braæom svojom svešteničima i Zorovavelj sin Salatilov s braæom svojom, i zgradiše oltar Boga Izrailjeva da prinose na njemu žrtve paljenice kako piše u zakonu Mojsija èovjeka Božijega.
3 I podigoše oltar na mjestu njegovu, ako i bijahu u strahu od naroda zemaljskih; i prinosiše na njemu žrtve paljenice Gospodu, žrtve paljenice jutrom i veèerom;
4 I praznovaše praznik sjenica, kako je pisano, prinoseæi žrtve paljenice svaki dan na broj kako je uređeno za svaki dan.
5 A potom prinosiše žrtvu paljenicu svagdašnju, i na mladine i na sve praznike Gospodnje osveæene i od svakoga koji dragovoljno prinošaše prinos Gospodu.
6 Od prvoga dana mjeseca sedmoga poèeše prinositi žrtve paljenice Gospodu, a dom Gospodnji još ne bješe osnovan.
7 I dadoše novce kamenarima i drvodjeljama, i hranu i piæe i ulje Sidonjanima i Tircima da dovoze drva kedrova s Livana u more Jopsko, kako im bješe dopustio Kir car Persijski.
8 I druge godine po povratku njihovu k domu Božijemu u Jerusalim, drugoga mjeseca poèeše Zorovavelj sin Salatilov i Isus sin Josedekov i ostala braæa njihova, svešteniči i Leviti, i svi koji doðoše iz ropstva u Jerusalim, i postaviše Levite od dvadeset godina i više da nastoje nad poslom oko doma Gospodnjega.
9 I bi postavljen Isus i sinovi njegovi i braæa njegova, i Kadmilo i sinovi njegovi, sinovi Judini, zajedno da nastoje nad poslenicima u domu Božijem, i sinovi Inadadovi i njihovi sinovi i braæa njihova Leviti.
10 I kad zidari polagahu temelj crkvi Gospodnjoj, postaviše svešteniке obuèene s trubama i Levite sinove Asafove s kimvalima da hvale Gospoda po uredbi Davida cara Izrailjeva.
11 I pjevahu naizmjence hvaleæi i slaveæi Gospoda: jer je dovijeka milost njegova nad Izrailjem. I sav narod podvikivaše iza glasa hvaleæi Gospoda što se osnivaše dom Gospodnji.
12 A mnogi od svešteniка i Levita i glavara domova otaèkih, starci koji bijahu vidjeli preðašnji dom, plakahu iza glasa gledajuæi ovaj dom koji se osnivaše, a mnogi opet podvikivahu od radosti,
13 Te narod ne mogaše razaznati vike radosne od vike plaène u narodu, jer narod podvikivaše iza glasa, i vika se èujaše daleko.

4

1 A kad èuše neprijatelji Judini i Venijaminovi da oni koji se vratiše iz ropstva zidaju crkvu Gospodu Bogu Izrailjevu,
2 Doðoše k Zorovavelju i ka glavarima domova otaèkih, i rekoše im: da i mi zidamo s vama, jer æemo kao i vi tražiti Boga vašega, i njemu prinosimo žrtve od vremena Esaradona cara Asirskoga, koji nas je doveo ovamo.
3 A Zorovavelj i Isus i ostali glavari domova otaèkih u Izrailju rekoše im: ne možete vi s nama zidati doma Bogu našemu, nego æemo mi sami zidati Gospodu Bogu Izrailjevu, kako nam je zapovjedio Kir car Persijski.
4 Tada narod zemaljski dosaðivaše narodu Judinu i smetaše ih u zidanju;
5 I naimahu savjetnike suprot njima da rasipaju namjeru njihovu svega vremena Kira cara Persijskoga do vlade Darija cara Persijskoga.
6 A kad se zacari Asvir, u poèetku njegova carovanja napisaše tužbu na stanovnike Judejske i Jerusalimske.
7 I za vremena Artakserksova pisa Vislam, Mitredat, Taveilo i ostali drugovi

njegovi Artakserksu caru Persijskom; a knjiga bješe pisana Sirskim pismom i Sirskim jezikom.

8 Reum starješina u vijeæu i Simsaj pisar napisaše jednu knjigu protiv Jerusalima caru Artakserksu ovako:

9 Reum starješina u vijeæu i Simsaj pisar i ostali drugovi njihovi, Dinjani, Afarsašani, Tarfaljani, Afaršani, Arhevljani, Vavilonjani, Susanašani, Deavljani, Elamljani,

10 I ostali narodi koje preseli veliki i slavni Asenafar i naseli po gradovima Samarijskim, i ostali s ove strane rijeke, tada i tada.

11 Ovo je prijepis od knjige koju mu poslaše: Caru Artakserksu. Sluge tvoje, ljudi s ove strane rijeke, tada i tada.

12 Da je na znanje caru da Judejci koji poðoše od tebe k nama, doðoše u Jerusalim, i grad odmetnièki i opaki zidaju, zidove opravljaju i iz temelja podižu.

13 Nego da je na znanje caru: ako se ovaj grad sazida i zidovi oprave, oni neæe davati danka ni poreze ni carine, te æe biti šteta riznici carskoj.

14 Što dakle platu od dvora primamo, te nam ne prilièi da gledamo štetu carevu, toga radi šaljemo i javljamo caru,

15 Da se potraži u knjizi dnevnika otaca tvojih, pa æeš naæi u knjizi dnevnika i doznati da je ovaj grad odmetnièki i da je na štetu carevima i zemljama i da su se u njemu dizale bune od davnina, te zato bi raskopan ovaj grad.

16 Dajemo na znanje caru: ako se ovaj grad sazida i zidovi se njegovi oprave, onda ovaj dio preko rijeke neæe više biti tvoj.

17 Tada car posla odgovor Reumu starješini u vijeæu i Simsaju pisaru i ostalijem drugovima njihovijem koji seðahu u Samariji i ostalijem s onu stranu rijeke: Pozdravlje, tada i tada.

18 Knjiga koju nam poslaste razgovijetno bi proèitana preda mnom.

19 I zapovjedih te potražiše i naðoše da je taj grad od davnina ustajao na careve i da su u njemu bivali odmeti i bune,

20 I da su silni carevi bivali u Jerusalimu, koji vladahu svijem što je preko rijeke, i davahu im se danci i poreze i carine.

21 Zato naredite da se zabrani onijem ljudima da se onaj grad ne zida dokle ja ne zapovjedim.

22 I pazite da ne pogriješite u tom. Jer zašto bi zlo raslo na štetu carevima?

23 A kad se prijepis od knjige cara Artakserksa proèita pred Reumom i Simsajem pisarem i pred drugovima njihovijem, oni brže otidoše u Jerusalim k Judejcima, te im zabraniše oružanom silom.

24 Tada stade posao oko doma Božijega u Jerusalimu, i staja do druge godine carovanja Darija cara Persijskoga.

5

1 Tada Agej prorok i Zaharija sin Idov prorok prorokovahu Judejcima koji bijahu u Judeji i u Jerusalimu u ime Boga Izrailjeva.

2 I usta Zorovavelj sin Salatilov i Isus sin Josedekov, i poèeše opet zidati dom Božji u Jerusalimu, i bjehu s njima proroci Božji pomažuæi im.

3 U to vrijeme doðe k njima Tatnaj upravitelj s ovu stranu rijeke, i Setar-Vosnaj i drugovi njihovi, i rekoše im ovako: ko vam je dao vlast da zidate tu kuæu i da opravljate te zidove?

4 Tada im odgovorismo imenujuæi ljude koji graðahu tu graðevinu.

5 Ali bješe oko Božije na starješinama Judejskim, te im ne zabraniše dokle ne otide stvar do Darija i donesu odgovor o tom.

6 A ovo je prijepis od knjige koju posla caru Dariju Tatnaj upravitelj s ove strane rijeke i Setar-Vosnaj s drugovima svojim Afarsašanima koji bijahu s ove strane rijeke.

7 Poslaše mu knjigu, a u njojzi bješe napisano ovako: Dariju caru svako dobro.

8 Da je na znanje caru da doðosmo u Judejsku zemlju k domu Boga velikoga, koji zidaju od velikoga kamena, i drvlje meæu u zidove, i posao se brzo radi i napreduje u rukama njihovijem.

9 I zapitasmo tamošnje starješine
rekavši im: ko vam je dao vlast da zidate
taj dom i da opravljate te zidove?
10 Pa ih i za imena njihova zapitasmo da
bismo ti javili, i zapisasmo imena onijeh
koji su glavari među njima.
11 A oni nam odgovoriše ovako gov-
oreæi: mi smo sluge Boga nebeskoga i
zemaljskoga, i zidamo dom koji je bio
sazidan prije mnogo vremena, koji je
zidao i podigao velik car Izrailjev.
12 Ali kad oci naši razgnjeviše
Boga nebeskoga, dade ih u ruke
Navuhodonosoru caru Vavilonskom
Haldejcu, koji raskopa ovaj dom a narod
preseli u Vavilon.
13 Ali prve godine Kira cara Vavilon-
skoga, car Kir zapovjedi da se sazida ovaj
dom Božji.
14 Još i sudove doma Božijega zlatne i
srebrne koje Navuhodonosor bješe uzeo
iz crkve Jerusalimske i odnio u crkvu
Vavilonsku, iznese ih car Kir iz crkve Vav-
ilonske, i biše dani po imenu Sasavasaru,
kojega postavi upraviteljem,
15 I reèe mu: uzmi ove sudove pa idi
i odnesi ih u crkvu koja je u Jerusalimu,
i dom Božji neka se sazida na svojem
mjestu.
16 Onda taj Sasavasar doðe i postavi
temelj domu Božijemu u Jerusalimu; i
od toga vremena dosad zida se i još nije
dovršen.
17 Ako je dakle ugodno caru, neka se
potraži u riznici carskoj u Vavilonu je li
car Kir zapovjedio da se sazida ovaj dom
Božji u Jerusalimu, i volju svoju o tom
neka nam car pošlje.

6

1 Tada car Darije zapovjedi te tražiše
u knjižnici gdje se ostavljaše blago u
Vavilonu.
2 I naðoše u Ahmeti u dvoru carskom
u zemlji Midskoj knjigu u kojoj bješe
zapisan ovaj spomen:
3 Prve godine cara Kira zapovjedi car
Kir: dom Božji u Jerusalimu da se sazida
da bude mjesto gdje æe se prinositi žrtve,
i temelji da mu se izidaju, da bude visok
šezdeset lakata i širok šezdeset lakata.
4 Tri reda da budu od kamenja velikoga
i jedan red od drveta novoga, a trošak da
se daje iz carskoga doma.
5 I sudovi doma Božijega zlatni i srebrni
što Navuhodonosor bješe uzeo iz crkve
Jerusalimske i donio u Vavilon, da se
vrate i opet odnesu u crkvu Jerusalimsku
na svoje mjesto i da se ostave u domu
Božijem.
6 Zato Tatnaju upravitelju s one strane
rijeke, Setar-Vosnaju s drugovima svojim
Afarsašanima, koji ste s one strane rijeke,
uklonite se odatle.
7 Ostavite neka se gradi taj dom Božji,
upravitelj Judejski i starješine njihove
neka zidaju taj dom Božji na mjestu
njegovu.
8 Još zapovijedam šta æete èiniti star-
ješinama Judejskim da bi se sazidao taj
dom Božji; od blaga carskoga, od doho-
daka s one strane rijeke, da se daje bez
oklijevanja trošak onijem ljudima da se
ne ustavljaju.
9 I što treba, bilo junaca ili ovnova
i jaganjaca za žrtve paljenice Bogu
nebeskomu, ili pšenice, soli, vina i ulja,
kako reku sveštenici Jerusalimski, da im
se daje svaki dan bez odgaðanja,
10 Da prinose mirisne žrtve Bogu
nebeskomu i da se mole za život carev i
sinova njegovijeh.
11 Još zapovijedam: ko bi uèinio
drukèije, iz njegove kuæe da se uzme
brvno i pobode, i on na njemu da se
pogubi, i njegova kuæa da bude buništе
za to.
12 I Bog koji je ondje nastanio ime svoje,
da obori svakoga cara i svaki narod koji
bi digao ruku da promijeni ovo i raskopa
taj dom Božji u Jerusalimu. Ja Darije
zapovijedam ovo, odmah da se izvrši.
13 Tada Tatnaj upravitelj s ove strane
rijeke, Setar-Vosnaj i drugovi njihovi
uèiniše odmah kako zapovjedi Darije.
14 I starješine Judejske zidaše i napre-
dovaše po proroštvu Ageja proroka i
Zaharije sina Idova, zidaše i dovršiše po
zapovijesti Boga Izrailjeva i po zapovijesti
Kira i Darija i Artakserksa cara Persi-
jskoga.
15 I svrši se taj dom do treæega dana

mjeseca Adara šeste godine carovanja cara Darija.
16 I sinovi Izrailjevi, sveštenici i Leviti i ostali izmeðu onijeh koji se vratiše iz ropstva posvetiše taj dom Božji radujuæi se.
17 I prinesoše na posveæenje toga doma Božijega sto junaca, dvjesta ovnova, èetiri stotine jaganjaca i dvanaest jaraca na žrtvu za grijeh za svega Izrailja prema broju plemena Izrailjevijeh.
18 I postaviše sveštenike po redovima njihovijem i Levite po redovima njihovijem da služe Bogu u Jerusalimu kako je napisano u knjizi Mojsijevoj.
19 Potom slaviše koji se vratiše iz ropstva pashu èetrnaestoga dana prvoga mjeseca.
20 Jer se oèistiše i sveštenici i Leviti, te bijahu svi èisti, i klaše pashu za sve koji se vratiše iz ropstva i za braæu svoju sveštenike i za sebe same.
21 I jedoše sinovi Izrailjevi koji se vratiše iz ropstva i svi koji se od neèistote naroda zemaljskih odvojiše k njima da traže Gospoda Boga Izrailjeva.
22 I praznovaše praznik prijesnijeh hljebova sedam dana veseleæi se; jer ih razveseli Gospod i obrati srce cara Asirskoga k njima da ukrijepi ruke njihove u poslu oko doma Boga, Boga Izrailjeva.

7

1 A poslije ovijeh stvari za carovanja Artakserksa cara Persijskoga Jezdra, sin Seraje sina Azarije, sina Helkije,
2 Sina Saluma, sina Sadoka, sina Ahitova,
3 Sina Amarije, sina Azarije, sina Merajota,
4 Sina Zeraje, sina Ozije, sina Vukija,
5 Sina Avisuje, sina Finesa, sina Eleazara, sina Arona poglavara sveštenièkoga,
6 Taj Jezdra vrati se iz Vavilonske, a bijaše književnik vješt zakonu Mojsijevu, koji dade Gospod Bog Izrailjev, i car mu dade sve što zaiska, jer ruka Gospoda Boga njegova bijaše nad njim,
7 I vratiše se u Jerusalim neki sinovi Izrailjevi i sveštenici i Leviti i pjevaèi i vratari i Netineji sedme godine cara Artakserksa.
8 A doðe u Jerusalim petoga mjeseca sedme godine toga cara.
9 Jer prvoga dana prvoga mjeseca poðe iz Vavilonske, a prvoga dana petoga mjeseca doðe u Jerusalim, jer dobra ruka Boga njegova bješe nad njim.
10 Jer Jezdra bješe upravio srce svoje da istražuje zakon Gospodnji i da ga izvršuje i da uèi Izrailja uredbama i zakonima.
11 A ovo je prijepis od knjige koju dade car Artakserkso Jezdri svešteniku književniku vještomu stvarima što je zapovjedio Gospod i uredbama njegovijem u Izrailju:
12 Artakserkso car nad carevima Jezdri svešteniku, književniku vještomu u zakonu Boga nebeskoga, svako dobro; tada i tada.
13 Ja zapovijedam: ko god u mom carstvu od naroda Izrailjeva i od sveštenika njegovijeh i Levita hoæe od svoje volje da ide s tobom u Jerusalim, nek ide.
14 Jer se šalješ od cara i od sedam savjetnika njegovijeh da nadgledaš Judeju i Jerusalim po zakonu Boga svojega koji ti je u ruku,
15 I da odneseš srebro i zlato što car i savjetnici njegovi dragovoljno prinose Bogu Izrailjevu, kojemu je stan u Jerusalimu,
16 I sve srebro i zlato što nakupiš u svoj zemlji Vavilonskoj s dragovoljnijem prilozima koje narod i sveštenici dragovoljno prilože na dom Boga svojega u Jerusalimu.
17 Pa odmah za te novce kupi junaca i ovnova i jaganjaca s darovima njihovijem i naljevima njihovijem, i prinesi ih na oltaru doma Boga vašega u Jerusalimu.
18 I što se tebi i braæi tvojoj svidi uèiniti s ostalijem srebrom i zlatom, uèinite po volji Boga svojega.
19 I sudove koji su ti dati za službu u domu Boga tvojega, ostavi pred Bogom u Jerusalimu.
20 I što bi još trebalo domu Boga tvojega,

te bi valjalo dati, podaj iz carske riznice.
21 I još zapovijedam ja car Artakserkso svijem riznièarima s one strane rijeke, da što god zaište od vas Jezdra sveštenik, književnik vješti zakonu Boga nebeskoga, odmah da se uèini,
22 Do sto talanata srebra i do sto kora pšenice i do sto vata vina i do sto vata ulja, a soli bez mjere,
23 Što god zapovjedi Bog nebeski, odmah da se uèini za dom Boga nebeskoga, da ne doðe gnjev na carstvo, na cara i na sinove njegove.
24 I još vam javljamo da se ni od jednoga izmeðu sveštenika i Levita i pjevaèa i vratara i Netineja i drugih sluga toga doma Božijega ne smije uzimati danak ni poreza ni carina.
25 A ti, Jezdra, po mudrosti Boga svojega koja ti je data postavi upravitelje i sudije da sude svemu narodu što je s one strane rijeke izmeðu svijeh koji znadu zakon Boga tvojega, i ko ne zna, uèite ga.
26 A ko ne bi izvršivao zakona Boga tvojega i zakona careva, odmah da mu se sudi, bilo da se pogubi ili da se progna ili da se oglobi ili da se baci u tamnicu.
27 Blagosloven da je Gospod Bog otaca naših, koji dade to caru u srce da ukrasi dom Gospodnji u Jerusalimu,
28 I dade mi, te naðoh milost pred carem i savjetnicima njegovijem i pred svijem silnijem knezovima carevijem. I ja se oslobodih, jer ruka Gospoda Boga mojega bješe nada mnom, i skupih glavare iz Izrailja da idu sa mnom.

8

1 A ovo su glavari domova otaèkih i pleme onijeh što poðoše sa mnom iz Vavilona za vlade cara Artakserksa:
2 Od sinova Finesovijeh Girsom; od sinova Itamarovijeh Danilo; od sinova Davidovijeh Hatus;
3 Od sinova Sehanije, koji bješe od sinova Farosovijeh, Zaharija i s njim na broj muškinja sto i pedeset;
4 Od sinova Fat-Moavovijeh Elioinaj sin Zerajin i s njim muškinja dvjesta;
5 Od sinova Sehanijinih sin Jasilov i s njim muškinja tri stotine;
6 I od sinova Adinovijeh Eved sin Jonatanov i s njim muškinja pedeset;
7 I od sinova Elamovijeh Isaija sin Atalijin i s njim muškinja sedamdeset;
8 I od sinova Sefatijinih Zevadija sin Mihailov i s njim muškinja osamdeset;
9 Od sinova Joavovijeh Ovadija sin Jehilov i s njim muškinja dvjesta i osamdeset;
10 I od sinova Selomitovijeh sin Josifijin i s njim muškinja sto i šezdeset;
11 I od sinova Vivajevih Zaharija sin Vivajev i s njim muškinja dvadeset i osam;
12 I od sinova Azgadovijeh Joanan sin Akatanov i s njim muškinja sto i deset;
13 I od sinova Adonikamovijeh pošljednjih po imenu Elifelet, Jeilo i Semaja i s njima muškinja šezdeset;
14 I od sinova Vigvajevijeh Gutaj i Zavud, i s njima muškinja sedamdeset.
15 I sabrah ih kod rijeke koja teèe u Avu, i ondje stajasmo u okolu tri dana; poslije pregledah narod i sveštenike, ali ne naðoh ondje nijednoga od sinova Levijevih.
16 Zato poslah Elijezera, Arila, Semaju i Elnatana i Jariva i Elnatana i Natana i Zahariju i Mesulama glavare, i Jojariva i Elnatana uèitelje,
17 I opravih ih k Idu poglavaru u mjestu Kasifiji, i nauèih ih šta æe govoriti Idu i braæi njegovoj Netinejima u mjestu Kasifiji da bi nam doveli sluge za dom Boga našega.
18 I dovedoše nam, jer dobra ruka Božija bješe nad nama, èovjeka razumna izmeðu sinova Malija sina Levija sina Izrailjeva, Sereviju sa sinovima njegovijem i braæom njegovom, njih osamnaest;
19 I Asaviju i s njim Isaiju od sinova Merarijevih, s braæom njegovom i njihovijem sinovima, njih dvadeset,
20 I od Netineja, koje odredi David i knezovi da služe Levitima, dvjesta i dvadeset Netineja, koji svi biše imenovani poimence.
21 Tada oglasih ondje na rijeci Avi post, da bismo se ponizili pred Bogom svojim i izmolili u njega sreæan put sebi i djeci

svojoj i svemu blagu svojemu.
22 Jer me bijaše stid iskati od cara vojske i konjika da nas brane od neprijatelja putem, jer bijasmo rekli caru govoreæi: ruka je Boga našega na dobro nad svima koji ga traže, i jaèina je njegova i gnjev na sve koji ga ostavljaju.
23 Tako postismo i molismo Boga svojega za to, i umolismo ga.
24 Tada odvojih izmeðu glavara sveštenièkih dvanaest, Sereviju, Asaviju i s njima desetoricu braæe njihove.
25 I izmjerih im srebro i zlato i sudove, priloge domu Boga našega što priloži car i savjetnici njegovi i knezovi njegovi i sav narod Izrailjev koji se naðe;
26 Izmjerih im u ruke šest stotina i pedeset talanata srebra, i sudova srebrnijeh sto talanata, i sto talanata zlata,
27 I dvadeset èaša zlatnijeh od tisuæu drama, i dva suda od mjedi dobre i skupocjene kao zlato.
28 I rekoh im: vi ste sveti Gospodu i ovi su sudovi sveti, i ovo srebro i zlato dragovoljan je prilog Gospodu Bogu otaca vaših.
29 Pazite i èuvajte dokle ne izmjerite pred glavarima sveštenièkim i Levitima i glavarima otaèkih domova Izrailjevijeh u Jerusalimu u klijetima doma Gospodnjega.
30 I tako primiše svještenici i Leviti izmjereno srebro i zlato i sudove da odnesu u Jerusalim u dom Boga našega.
31 I poðosmo od rijeke Ave dvanaestoga dana prvoga mjeseca da idemo u Jerusalim, i ruka Boga našega bijaše nad nama i izbavi nas iz ruku neprijateljskih i zasjedaèkih na putu.
32 I doðosmo u Jerusalim i stajasmo ondje tri dana.
33 A èetvrti dan izmjeri se srebro i zlato i sudovi u domu Boga našega u ruke Merimotu sinu Urijinu svešteniku, s kojim bijaše Eleazar sin Finesov, i s njima Jozavad sin Isusov i Noadija sin Venujev, Leviti.
34 Sve na broj i na mjeru, i mjera bi zapisana od svega u isto vrijeme.
35 I koji biše u ropstvu pa se vratiše iz ropstva prinesoše na žrtvu paljenicu Bogu Izrailjevu dvanaest junaca za svega Izrailja, devedeset i šest ovnova, sedamdeset i sedam jaganjaca, dvanaest jaraca za grijeh, sve to na žrtvu paljenicu Gospodu.
36 I predaše zapovijesti careve namjesnicima carevijem i knezovima s ove strane rijeke, i oni potpomogoše narod i dom Božji.

9

1 A kad se to svrši, pristupiše k meni knezovi govoreæi: narod Izrailjev i svještenici i Leviti nijesu se odvojili od naroda zemaljskih radi gadova njihovijeh, od Hananeja, Heteja, Ferezeja, Jevuseja, Amonaca, Moavaca, Misiraca i Amoreja.
2 Jer uzeše kæeri njihove sebi i sinovima svojim, te se pomiješa sveto sjeme s narodima zemaljskim; i ruka sveštenièka i glavarska bješe prva u tom prijestupu.
3 I kad èuh to, razdrijeh haljinu svoju i plašt svoj, i skuboh kosu s glave svoje i bradu svoju, i sjedoh tužan.
4 I skupiše se k meni svi koji se bojahu rijeèi Boga Izrailjeva za prijestup onijeh koji doðoše iz ropstva, a ja sjeðah tužan do veèernje žrtve.
5 A o veèernjoj žrtvi ustah od jada svojega u razdrtoj haljini i plaštu, i klekavši na koljena svoja raširih ruke svoje ka Gospodu Bogu svojemu,
6 I rekoh: Bože moj! stidim se i sramim se podignuti oèi svoje k tebi, Bože moj; jer bezakonja naša namnožiše se svrh glave i krivice naše narastoše do neba.
7 Od vremena otaca svojih do danas pod krivicom smo velikom, i za bezakonja svoja bismo predani mi i carevi naši i svještenici naši u ruke carevima zemaljskim pod maè, u ropstvo, u grabež i u sramotu, kao što se vidi danas.
8 A sada zaèas doðe nam milost od Gospoda Boga našega, te nam ostavi ostatak i dade nam klin u svetom mjestu svom da bi prosvijetlio oèi naše Bog naš i dao nam da malo odahnemo u ropstvu svojem.

9 Jer roblje smo, ali u ropstvu našem
nije nas ostavio Bog naš, nego nam
dade te naðosmo milost pred carevima
Persijskim davši nam da odahnemo da
podignemo dom Boga svojega i opravimo
pustoline njegove, i davši nam ogradu u
Judeji u Jerusalimu.
10 Sada dakle šta da kažemo, Bože naš,
poslije toga? jer ostavismo zapovijesti
tvoje,
11 Koje si zapovjedio preko sluga svojih
proroka govoreæi: zemlja u koju idete
da je naslijedite zemlja je neèista od
neèistote naroda zemaljskih, s gadova
njihovijeh, kojima je napuniše od kraja do
kraja u neèistoti svojoj.
12 I zato kæeri svojih ne dajite za sinove
njihove, i kæeri njihovijeh ne uzimajte za
sinove svoje, i ne tražite mira njihova ni
dobra njihova dovijeka da biste se okri-
jepili i jeli dobra one zemlje i ostavili je u
našljedstvo sinovima svojim dovijeka.
13 I poslije svega što doðe na nas za zla
djela naša i za veliku krivicu našu, jer si
nas, Bože naš, pokarao manje nego što
grijesi naši zaslužuju, i dao si nam ostatak
ovaki,
14 Eda li æemo opet prestupati zapovi-
jesti tvoje i prijateljiti se s ovijem gadni-
jem narodima? Ne bi li se razgnjevio na
nas dokle nas ne bi potro da nijedan ne
ostane i ne izbavi se?
15 Gospode Bože Izrailjev! ti si
pravedan, jer ostasmo ostatak, kao što
se vidi danas. Evo mi smo pred tobom
s krivicom svojom, premda se ne može
stajati pred tobom za to.

10

1 A kad se moljaše Jezdra i ispovijedaše
grijehe plaèuæi i ležeæi pred domom
Božjim, skupi se k njemu iz Izrailja veliko
mnoštvo ljudi i žena i djece; i narod
plakaše veoma.
2 Tada progovori Sehanija sin Jehilov od
sinova Elamovijeh i reèe Jezdri: mi smo
sagriješili Bogu svojemu što uzesmo žene
tuðinke iz naroda zemaljskih; ali još ima
nadanja Izrailju za to.
3 Da uèinimo sada zavjet Bogu svojemu,
da otpustimo sve žene i porod njihov
po volji Gospodnjoj i onijeh koji se boje
zapovijesti Boga našega, i po zakonu
neka bude.
4 Ustani, jer je ovo tvoj posao; a mi
æemo biti uza te, budi slobodan i radi.
5 Tada usta Jezdra, i zakle glavare
sveštenièke i Levite i svega Izrailja da
uèine tako. I zakleše se.
6 Potom usta Jezdra ispred doma
Božijega, i otide u klijet Joanana sina
Eliasivova; i ušavši ne jede hljeba niti
vode pi, jer tužaše radi prijestupa onijeh
koji biše u ropstvu.
7 Potom oglasiše po Judeji i Jerusalimu
svijem koji se vratiše iz ropstva, da se
skupe u Jerusalim,
8 A ko ne bi došao za tri dana po
dogovoru knezovskom i starješinskom,
da se sve imanje njegovo razaspe a sam
da se odluèi od zbora onijeh koji se vratiše
iz ropstva.
9 Tako se skupiše svi ljudi od Jude
i Venijamina u Jerusalim za tri dana,
mjeseca devetoga. I sjeðaše sav narod na
ulici pred domom Božjim dršæuæi radi te
stvari i od dažda.
10 Tada ustavši Jezdra sveštenik reèe
im: vi sagriješiste što se oženiste
tuðinkama, te umnožiste krivicu Izrail-
jevu.
11 Zato sada ispovjedite se Gospodu
Bogu otaca svojih, i uèinite volju njegovu,
i odvojte se od naroda zemaljskih i žena
tuðinaka.
12 I sav zbor odgovori i reèe iza glasa:
kako nam kaza uèiniæemo.
13 Ali naroda ima mnogo i ide dažd, ne
može se stajati napolju, a taj posao nije za
jedan dan ni za dva, jer nas ima mnogo
koji sagriješismo u tom.
14 Da se odrede knezovi naši iz svega
zbora, pa koji su god u gradovima
našim oženjeni tuðinkama neka dolaze
u odreðeno vrijeme i s njima starješine
svakoga grada i sudije dokle ne odvratimo
od sebe žestoki gnjev Boga svojega za tu
stvar.
15 I odreðen bi na to Jonatan sin Asailov
i Jazija sin Tekujev; a Mesulam i Savetaj
Leviti pomagaše im.
16 I uèiniše tako koji se vratiše iz
ropstva. I odvojiše se Jezdra sveštenik

i glavari domova otaèkih po domovima otaca svojih, svi poimence, i sjedoše prvoga dana desetoga mjeseca da izviđaju stvar.
17 I do prvoga dana prvoga mjeseca svršiše sa svima onima koji se bijahu oženili tuđinkama.
18 A naðoše se između sinova sveštenièkih oženjeni tuđinkama: između sinova Isusa sina Josedekova i braæe njegove: Masija i Elijezer i Jariv i Gedalija;
19 I dadoše ruke da æe pustiti žene svoje; i koji bijahu zgriješili prinesoše po jednoga ovna za krivicu svoju;
20 I od sinova Imirovijeh Ananije i Zevadija;
21 I od sinova Harimovijeh Masija i Ilija i Semaja i Jehilo i Ozija,
22 I od sinova Pashorovijeh Elioinaj, Masija, Ismailo, Natanailo, Jozavad i Elasa,
23 I od Levita Jozavad i Simej i Kelaja, to je Kelita, i Petaja i Juda i Elijezer;
24 I od pjevaèa Elijasiv; i od vratara Salum i Telem i Urija;
25 A od Izrailja, od sinova Farosovijeh Ramija i Jezija i Malhije i Mijamin i Eleazar i Malhija i Venaja;
26 I od sinova Elamovijeh: Matanija, Zaharija i Jehilo i Avdija i Jeremot i Ilija;
27 I od sinova Zatovijeh Elioinaj, Elijasiv, Matanija i Jerimot i Zavad i Aziza;
28 I od sinova Vivajevijeh Joanan, Ananija, Zavaj, Atlaj,
29 I od sinova Vanijevih Mesulam, Maluh i Adaja, Jasuv i Seal i Ramot;
30 I od sinova Fat-Moavovijeh Adna i Helal, Venaja, Masija, Matanija, Vezeleilo i Vinuj i Manasija;
31 I od sinova Harimovijeh Elijezer, Jesija, Malhija, Semaja, Simeun,
32 Venijamin, Maluh, Semarija;
33 Od sinova Asumovijeh Matenaj, Matata, Zavad, Elifelet, Jeremaj, Manasija, Simej;
34 Od sinova Vanijevih Madaja, Amram i Uilo.
35 Venaja, Vedeja, Heluj,
36 Vanija, Merimot, Elijasiv,
37 Matanija, Matenaj i Jasav,
38 I Vanije, Vinuj, Simej,
39 I Selemija i Natan i Adaja,
40 Mahnadevaj, Sasaj, Saraj,
41 Azareilo i Selemija, Semarija,
42 Salum, Amarija, Josif;
43 Od sinova Nevovijeh: Jesilo, Matanija, Zavad, Zevina, Jadav, Joilo i Venaja.
44 Svi se ovi bijahu oženili tuđinkama i neke između njih bijahu i djecu izrodile.

Nehemija

1 Rijeèi Nemije sina Ahalijina. Mjeseca
Hisleva godine dvadesete kad bijah u
Susanu gradu,
2 Doðe Ananije jedan od braæe moje s
nekima iz Judeje; i zapitah ih za Judejce,
za ostatak što bješe ostao od ropstva, i za
Jerusalim.
3 A oni mi rekoše: ostatak što osta od
ropstva ondje u zemlji, u velikoj je nevolji
i sramoti, i zid je Jerusalimski razvaljen i
vrata su mu ognjem popaljena.
4 A kad èuh te rijeèi, sjedoh i plakah,
i tužih nekoliko dana, i postih i molih se
pred Bogom nebeskim,
5 I rekoh: oh Gospode Bože nebeski,
Bože veliki i strašni, koji èuvaš zavjet i
milost onima koji te ljube i drže tvoje
zapovijesti.
6 Neka bude uho tvoje prignuto i oèi
tvoje otvorene da èuješ molitvu sluge
svojega kojom se sada molim pred tobom
dan i noæ za sinove Izrailjeve, sluge tvoje,
i ispovijedam grijehe sinova Izrailjevijeh
kojima ti zgriješismo.
7 Skrivismo ti i ne držasmo zapovijesti
ni uredaba ni zakona koje si zapovjedio
preko Mojsija sluge svojega.
8 Ali se opomeni rijeèi koju si zapov-
jedio Mojsiju sluzi svojemu govoreæi: vi
æete zgriješiti i ja æu vas rasijati među
narode;
9 Ali ako se obratite k meni i stanete
držati zapovijesti moje i tvoriti ih, ako
budete zagnani i na kraj svijeta, sabraæu
vas odande i odvešæu vas na mjesto koje
sam izabrao da ondje nastanim ime svoje.
10 A ovo su sluge tvoje i narod tvoj, koji
si iskupio silom svojom velikom i rukom
svojom krjepkom.
11 Oh Gospode! neka bude uho tvoje
prignuto k molitvi sluge tvojega i k molitvi
sluga tvojih, koji su radi bojati se imena
tvojega, i daj danas sreæu sluzi svo-
jemu i uèini da naðe milost pred ovijem
èovjekom. A ja bijah peharnik carev.

2

1 A mjeseca Nisana godine dvadesete
Artakserksa cara bijaše vino pred njim, i
ja uzev vino dadoh ga caru. A preðe ne
bijah neveseo pred njim.
2 I reèe mi car: što si lica nevesela, kad
nijesi bolestan? nije drugo nego tuga u
srcu. A ja se uplaših vrlo.
3 I rekoh caru: da je živ car dovijeka!
kako ne bih bio lica nevesela, kad je
grad gdje su grobovi mojih otaca opustio
i vrata mu ognjem spaljena?
4 A car mi reèe: šta hoæeš? Tada se
pomolih Bogu nebeskomu,
5 I rekoh caru: ako je ugodno caru i ako
ti je mio sluga tvoj, pošlji me u Judeju u
grad gdje su grobovi otaca mojih da ga
sagradim.
6 A car mi reèe, a žena njegova sjeðaše
do njega: koliko ti vremena treba na put,
i kad æeš se vratiti? I bi ugodno caru, i
pusti me kad mu kazah vrijeme.
7 Potom rekoh caru: ako je ugodno caru,
da mi se da knjiga na knezove preko
rijeke da me prate dokle ne doðem u
Judeju,
8 I knjiga na Asafa èuvara šume careve
da mi da drva za brvna na vrata od dvora
uz dom Božji i za zid gradski i za kuæu
u koju æu uæi. I dade mi car, jer dobra
ruka Boga mojega bješe nada mnom.
9 I tako doðoh ka knezovima preko
rijeke, i dadoh im knjige careve. A car
posla sa mnom vojvode i konjike.
10 A kad to èu Sanavalat Oronjanin i
Tovija sluga Amonac, bi im vrlo mrsko
što doðe èovjek da se postara za dobro
sinovima Izrailjevijem.
11 Potom doðoh u Jerusalim, i bih ondje
tri dana.
12 Pa ustah noæu s nekoliko ljudi, a
nikomu ne kazah što mi je Bog moj dao
u srce da uèinim u Jerusalimu; i ne imah
kljuseta sa sobom osim onoga na kom
jahah.
13 I izidoh noæu na vrata od doline,
na izvor zmajevski, i na vrata gnojna, i
razgledah zidove Jerusalimske kako bjehu
razvaljeni i kako mu vrata bjehu ognjem
popaljena.

14 Otuda proðoh na izvorska vrata i na
carsko jezero, a ondje ne bješe mjesta da
kljuse poda mnom prijeðe.
15 Zato jahah uz potok po noæi i raz-
gledah zid, pa se vratih na vrata od doline,
i tako doðoh natrag.
16 Ali poglavari ne znadijahu kuda sam
išao ni šta sam radio, jer do tada ne bijah
ništa rekao ni Judejcima ni svještenicima
ni knezovima ni poglavarima ni drugima
koji upravljahu poslom.
17 Zato im rekoh: vidite u kakvom smo
zlu, Jerusalim pust i vrata mu popaljena
ognjem; dajte da zidamo zidove Jerusal-
imske, da više ne budemo rug.
18 I kazah im kako je dobra ruka Boga
mojega nada mnom i rijeèi careve koje
mi je rekao. Tada rekoše: ustanimo i
zidajmo. I ukrijepiše im se ruke na dobro.
19 A kad to èu Sanavalat Oronjanin
i Tovija sluga Amonac i Gisem Arapin,
potsmijevaše nam se i rugaše nam se
govoreæi: šta to radite? da se neæete
odmetnuti caru?
20 A ja im odgovorih i rekoh: Bog
nebeski daæe nam sreæu, a mi sluge
njegove ustasmo i zidamo; ali vi nemate
dijela ni prava ni spomena u Jerusalimu.

3

1 I usta Elijasiv poglavar svještenièki i
braæa njegova svještenici i zidaše vrata
ovèija, i osvetiše ih i metnuše im krila,
i osvetiše ih do kule Meje, do kule
Ananeilove.
2 A do njega zidaše Jerihonjani, a do
njih zida Zahur sin Imrijev;
3 A vrata riblja zidaše sinovi Asenajini,
oni ih pobrvnaše i metnuše krila i brave
i prijevornice.
4 A do njih opravlja Merimot sin Urije
sina Akosova; a do njih opravlja Mesulam
sin Varahije sina Mesizaveilova; a do njih
opravlja Sadok sin Vanin.
5 A do njih opravljaše Tekojani, ali
poglavice njihove ne saviše vrata svojega
na službu Gospodu svojemu.
6 A stara vrata opravlja Jodaj sin Fasejin
i Mesulam sin Vesodijin, oni ih pobrvnaše
i metnuše krila i brave i prijevornice.
7 A do njih opravljaše Melatija Gavaon-
janin i Jadon Meronjanin, ljudi iz
Gavaona i iz Mispe do stolice kneza s ove
strane rijeke.
8 Do njih opravlja Uzilo sin Arahijin
zlatar; a do njega opravlja Ananija sin
apotekarski. I ostaviše Jerusalim do
širokoga zida.
9 A do njih opravlja Refaja sin Orov
poglavar nad polovinom kraja Jerusalim-
skoga.
10 A do njih opravlja Jedaja sin Aru-
mafov prema svojoj kuæi, a do njega
opravlja Hatus sin Asavnijin.
11 Toliko opravlja Malhija sin Harimov i
Asuv sin Fat-Moavov i kulu kod peæi.
12 A do njega opravlja Salum sin Loisov,
poglavar nad polovinom kraja Jerusalim-
skoga sa kæerima svojim.
13 Vrata dolinska opravlja Anun sa
stanovnicima Zanojskim; oni ih sagradiše
i metnuše krila i brave i prijevornice, i
tisuæu lakata zida do gnojnijeh vrata.
14 A gnojna vrata opravlja Malhija
sin Rihavov poglavar nad krajem Vet-
Keremskim, on ih sagradi i metnu krila
i brave i prijevornice.
15 A vrata izvorska opravlja Salum sin
Hol-Ozin, poglavar nad krajem u Mispi,
on ih sagradi i pokri i metnu im krila
i brave i prijevornice; i zid kod banje
Siloamske od vrta careva do basamaka
koji slaze iz grada Davidova.
16 Za njim opravlja Nemija sin Azvukov
poglavar nad polovinom kraja Vet-
Surskoga do prema grobovima Davidovi-
jem i do jezera naèinjenoga i do kuæe
junaèke.
17 Za njim opravljaše Leviti, Reum
sin Vanijev, a do njega opravlja Asavija
poglavar nad polovinom kraja Keilskoga
sa svojim krajem.
18 Za njim opravljaše braæa njihova,
Vavaj sin Inadadov poglavar nad polovi-
nom kraja Keilskoga.
19 A do njega opravlja Eser sin Isusov
poglavar od Mispe toliko prema mjestu
kuda se ide k riznici na uglu.
20 Za njim razgorjevši se Varuh sin Zava-
jev opravlja toliko od ugla do vrata od

kuæe Elijasiva poglavara sveštenièkoga.
21 Za njim opravlja Merimot sin Urije sina Akosova toliko od vrata kuæe Elijasivove do kraja kuæe Elijasivove.
22 A za njim opravljaše sveštenici koji življahu u ravnici.
23 Za njima opravlja Venijamin i Asuv prema svojim kuæama; a za njima opravlja Azarija sin Masije sina Ananijina uz svoju kuæu.
24 Za njim opravlja Vinuj sin Inadadov toliko od kuæe Azarijine do savitka i do ugla.
25 Falal sin Uzajev opravlja prema savitku i prema kuli koja se izdiže iz gornjega doma careva kod trijema tamnièkoga; za njim Fedaja sin Farosov;
26 I Netineji koji življahu u Ofilu, do prema vratima vodenijem na istok i kuli visokoj;
27 Za njima opravljaše Tekojani toliko prema velikoj kuli visokoj do zida Ofilskoga;
28 Od vrata konjskih opravljaše sveštenici svaki prema svojoj kuæi;
29 Za njima opravlja Sadok sin Imirov prema svojoj kuæi; a za njim opravlja Semaja sin Sehanijin èuvar vrata istoènijeh;
30 Za njim opravlja Ananija sin Selemijin i Anun šesti sin Salafov, toliko; za njima opravlja Mesulam sin Varahijin prema svojoj klijeti;
31 Za njim opravlja Malhija sin zlatarev do kuæe Netinejske i trgovaèke prema vratima Mifkadskim do uzbrdice na uglu;
32 A između uzbrdice na uglu i ovèjih vrata opravljaše zlatari i trgovci.

4

1 A kad èu Sanavalat da zidamo zid, razgnjevi se i rasrdi se vrlo, i rugaše se Jevrejima,
2 I govoraše pred braæom svojom i vojnicima Samarijskim: šta rade ti nemoæni Judejci? hoæemo li ih ostaviti? hoæe li prinositi žrtve? hoæe li sada svršiti? eda li æe u život povratiti iz praha kamenje spaljeno?
3 A Tovija Amonac koji bijaše uza nj reèe: neka zidaju; da lisica doðe, provaliæe kameni zid njihov.
4 Èuj, Bože naš, kako nas preziru; obrati rug njihov na njihovu glavu, i daj da budu grabež u zemlji gdje bi robovali.
5 I ne pokrivaj bezakonja njihova, i grijeh njihov da se ne izbriše pred tobom, jer te dražiše za one koji zidaju.
6 I tako zidasmo zid, i sav se zid sastavi do polovine, i narod imaše volju da radi.
7 A kad èu Sanavalat i Tovija i Arapi i Amonci i Azoæani da se opravlja zid Jerusalimski i da se poèelo zatvorati što je provaljeno, razgnjeviše se vrlo;
8 I složiše se svi zajedno da doðu i da udare na Jerusalim i da smetu.
9 A mi se molismo Bogu svojemu i postavljasmo stražu prema njima dan i noæ od straha njihova.
10 A Judejci rekoše: klonula je snaga nosiocima, a praha ima mnogo, ne možemo zidati zida.
11 A naši neprijatelji rekoše: da ne doznadu i ne opaze dokle ne doðemo usred njih, pa æemo ih pobiti i prekinuti posao.
12 Ali doðoše Judejci koji kod njih življahu, i kazaše nam deset puta: èuvajte sva mjesta kuda se ide k nama.
13 Tada namjestih narod u nizima iza zida i na strmenima, postavih narod po porodicama s maèevima i kopljima i lukovima.
14 I razgledavši ustah i rekoh starješinama i glavarima i ostalom narodu: ne bojte ih se. Pomenite Gospoda velikoga i strašnoga, i bijte se za braæu svoju, za sinove svoje i kæeri svoje, za žene svoje i kuæe svoje.
15 A kad èuše neprijatelji naši da smo doznali, razbi Gospod njihovu namjeru, i mi se vratismo svi k zidu, svaki na svoj posao.
16 I od tada polovina mojih momaka poslovaše, a druga polovina držaše koplja i štitove i lukove i oklope, i knezovi stajahu iza svega doma Judina.
17 I koji zidahu i koji nošahu teret i koji tovarahu, svaki jednom rukom raðaše a u drugoj držaše koplje.

18 A koji zidahu, svaki imahu maè pripasan uz bedricu, i tako zidahu. A trubaè stajaše kod mene.
19 Jer rekoh starješinama i glavarima i ostalom narodu: posao je velik i dug, i mi smo se rasuli po zidu daleko jedan od drugoga.
20 Gdje èujete trubu da trubi, onamo trèite k nama; Bog naš vojevaæe za nas.
21 Tako raðasmo posao, i polovina ih držaše koplja od zore pa dokle zvijezde ne izidu.
22 U to vrijeme još rekoh narodu: svaki s momkom svojim neka noæuje u Jerusalimu da bi nam noæu stražili a danju radili.
23 A ja i moja braæa i momci moji i stražari što idu za mnom neæemo svlaèiti sa sebe haljina; u svakoga da je maè i voda.

5

1 I stade velika vika ljudi i žena na braæu njihovu Judejce.
2 Jer neki govorahu: nas i sinova naših i kæeri naših ima mnogo; da dobavimo žita da jedemo i ostanemo živi.
3 Drugi opet govorahu: da založimo polja svoja i vinograde i kuæe da dobijemo žita u ovoj gladi.
4 Još drugi govorahu: da uzajmimo novaca na polja svoja i vinograde za danak carski.
5 A tijelo je naše kao tijelo braæe naše, sinovi naši kao njihovi sinovi, i eto treba da damo sinove svoje i kæeri svoje u roblje, i neke kæeri naše veæ su robinje, a mi ne možemo ništa, jer polja naša i vinograde naše drže drugi.
6 Zato se rasrdih vrlo kad èuh viku njihovu i te rijeèi.
7 I smislih u srcu svom i ukorih knezove i poglavare, i rekoh im: vi meæete bremena svaki na brata svojega. I sazvah veliki zbor njih radi.
8 I rekoh im: mi otkupismo koliko mogosmo braæu svoju Judejce što bjehu prodani narodima; a vi li æete prodavati braæu svoju ili æe se prodavati nama? A oni umukoše i ne naðoše što bi odgovorili.
9 I rekoh: nije dobro što radite. Ne treba li vam hoditi u strahu Boga našega da nam se ne rugaju narodi, neprijatelji naši?
10 I ja i braæa moja i momci moji davali smo im novaca i žita; ali oprostimo im taj dug.
11 Hajde vratite im danas polja njihova i vinograde i maslinike i kuæe i što im na stotinu uzimate od novca i žita i vina i ulja.
12 A oni odgovoriše: vratiæemo i neæemo iskati od njih; uèiniæemo kako veliš. Tada sazvah sveštenike, i zakleh ih da æe tako uèiniti.
13 I istresoh njedra svoja i rekoh: ovako da istrese Bog svakoga iz kuæe njegove i iz truda njegova ko god ne ispuni ove rijeèi, i ovako da se istrese i bude prazan. I sav zbor reèe: amin. I hvališe Gospoda, i uèini narod po toj rijeèi.
14 I otkad mi car zapovjedi da im budem upravitelj u zemlji Judinoj, od godine dvadesete do trideset druge godine cara Artakserksa, dvanaest godina, ja i braæa moja ne jedosmo hrane upraviteljske.
15 A preðašnji upravitelji koji bijahu prije mene bijahu teški narodu uzimajuæi od njega hljeba i vina osim èetrdeset sikala srebra, i sluge njihove zapovijedahu po narodu; ali ja tako ne èinih bojeæi se Boga.
16 Nego i oko graðenja zida radih, i ne kupismo njive; i svi momci moji bijahu skupa ondje na poslu.
17 I Judejaca i poglavara sto i pedeset ljudi i koji dolažahu k nama iz okolnijeh naroda bijahu za mojim stolom.
18 I gotovljaše se svaki dan po jedno goveèe, šest ovaca izabranijeh, i ptice gotovljahu mi se, i svakih deset dana davaše se svakojakoga vina izobila. I opet ne iskah hrane upraviteljske; jer služba bješe teška narodu.
19 Pomeni me, Bože moj, na dobro za sve što sam èinio ovomu narodu.

6

1 A kad èu Sanavalat i Tovija i Gisem Arapin i ostali naši neprijatelji da sam sazidao zid i da nije ostalo u njemu

ništa provaljeno, a do tada još ne bijah namjestio krila na vrata,

2 Posla Sanavalat i Gisem k meni i poruèi: hodi da se sastanemo u kom selu u polju Ononskom. A oni mišljahu zlo po me.

3 I poslah k njima glasnike i poruèih: u poslu sam velikom, zato ne mogu doæi. Jer bi stao posao kad bih ga ostavio da doðem k vama.

4 I slaše tako k meni èetiri puta; i ja im onako odgovorih.

5 Tada Sanavalat posla k meni tako peti put slugu svojega s knjigom otvorenom u ruci.

6 A u njoj pisaše: èuje se po narodima i Gasmuj kaže da se ti i Judejci mislite odmetnuti, zato zidaš zid, i hoæeš da im budeš car, kako se govori,

7 I da si postavio proroke da razglašuju za tebe u Jerusalimu i govore: car je u Judeji. A to æe doæi do cara; nego hodi da se dogovorimo.

8 Tada poslah k njemu i poruèih: nije tako kako ti kažeš; nego si sam izmislio.

9 Jer oni svi šæahu nas uplašiti govoreæi: klonuæe ruke njihove od posla i neæe se svršiti. Zato, Bože, ukrijepi ruke moje.

10 Jošte otidoh u kuæu Semaji sinu Dalaje sina Metaveilova, koji se bješe zatvorio, i reèe mi: da otidemo zajedno u dom Božji usred crkve i da zakljuèamo vrata crkvi, jer æe doæi da te ubiju, doæi æe noæu da te ubiju.

11 A ja rekoh: zar æe èovjek kakav sam ja bježati? ili ko bi ovaki kakav sam ja ušao u crkvu da ostane u životu? neæu iæi.

12 I razumjeh da ga nije Bog poslao, nego to proroštvo kaza za me, jer ga Tovija i Sanavalat potkupiše.

13 Zato bješe potkupljen da me uplaši da onako uèinim i zgriješim da bih se osramotio da me mogu ružiti.

14 Pomeni, Bože moj, Toviju i Sanavalata po ovijem djelima njihovijem, i Noadiju proroèicu i druge proroke koji me šæahu uplašiti.

15 I tako dovrši se zid dvadeset petoga dana mjeseca Elula za pedeset i dva dana.

16 I kad èuše svi neprijatelji naši i vidješe svi narodi koji bijahu oko nas, uplašiše se vrlo, jer poznaše da je Bog naš uèinio to djelo.

17 I u one dane mnogi glavari Judejski slahu knjige Toviji, i od Tovije njima dolažahu knjige.

18 Jer mnogi Judejci bijahu mu se zakleli; jer bješe zet Sehaniji sinu Arahovu, i Joanan sin njegov bješe oženjen kæerju Mesulama sina Varahijina.

19 I govorahu preda mnom dobro o njemu, i rijeèi moje dokazivahu mu; i Tovija slaše knjige da me uplaši.

7

1 A kad se sazida zid i namjestih vrata, i postavljeni biše vratari i pjevaèi i Leviti,

2 Zapovjedih Ananiju bratu svojemu i Ananiji zapovjedniku od grada Jerusalimskoga, jer bješe vjeran èovjek i bojaše se Boga više nego mnogi,

3 I rekoh im: da se ne otvoraju vrata Jerusalimska dokle sunce ne ogrije, i kad oni što stoje ondje zatvore vrata, ogledajte, i da se postave stražari između stanovnika Jerusalimskih, svaki na svoju stražu i svaki prema svojoj kuæi.

4 A grad bijaše širok i velik, ali naroda bješe malo u njemu i kuæe ne bjehu pograðene.

5 I Bog moj dade mi u srce, te sabrah glavare i starješine i narod da se izbroje po plemenima. I naðoh knjigu, u kojoj bijaše prijepis onijeh koji se vratiše prvi put; i naðoh u njoj zapisano:

6 Ovo su ljudi iz ovoga kraja što se vratiše iz ropstva između onijeh koji biše preseljeni, koje preseli Navuhodonosor car Vavilonski, pa se vratiše u Jerusalim i u Judeju, svaki u svoj grad,

7 Koji doðoše sa Zorovaveljem, Isusom, Nemijom, Azarijom, Ramijom, Namanijem, Mardohejem, Vilsanom, Misperetom, Vigvajem, Neumom, Vanom; na broj bješe ljudi naroda Izrailjeva:

8 Sinova Farosovijeh dvije tisuæe i sto i sedamdeset i dva;

9 Sinova Sefatijinih trista i sedamdeset i dva;

10 Sinova Arahovijeh šest stotina i
pedeset i dva;
11 Sinova Fat-Moavovijeh, od sinova
Isusovijeh i Joavovijeh dvije tisuæe i osam
stotina i osamnaest;
12 Sinova Elamovijeh tisuæa i dvjesta i
pedeset i èetiri;
13 Sinova Zatujevih osam stotina i
èetrdeset i pet;
14 Sinova Zahajevih sedam stotina i
šezdeset;
15 Sinova Vinujevih šest stotina i
èetrdeset i osam;
16 Sinova Vivajevih šest stotina i dvade-
set i osam;
17 Sinova Azgadovijeh dvije tisuæe i tri
stotine i dvadeset i dva;
18 Sinova Adonikamovijeh šest stotina i
šezdeset i sedam;
19 Sinova Vigvajevijeh dvije tisuæe i
šezdeset i sedam;
20 Sinova Adinovijeh šest stotina i
pedeset i pet;
21 Sinova Atirovijeh od Jezekije
devedeset i osam;
22 Sinova Asumovijeh trista i dvadeset i
osam;
23 Sinova Visajevijeh trista i dvadeset i
èetiri;
24 Sinova Arifovijeh sto i dvanaest;
25 Sinova Gavaonskih devedeset i pet;
26 Ljudi iz Vitlejema i Netofata sto i
osamdeset i osam;
27 Ljudi iz Anatota sto i dvadeset i osam;
28 Ljudi iz Vet-Asmaveta èetrdeset i
dva;
29 Ljudi iz Kirijat-Jarima, Hefire i Virota
sedam stotina i èetrdeset i tri;
30 Ljudi iz Rame i Gavaje šest stotina i
dvadeset i jedan;
31 Ljudi iz Mihmasa sto i dvadeset i dva;
32 Ljudi iz Vetilja i Gaja sto i dvadeset i
tri;
33 Ljudi iz drugoga Nevona pedeset i
dva;
34 Sinova Elama drugoga tisuæa i dv-
jesta i pedeset;
35 Sinova Harimovijeh trista i dvadeset;
36 Sinova Jerihonskih trista i èetrdeset
i pet;
37 Sinova Lodskih, Adidskih i Ononskih
sedam stotina i dvadeset i jedan;
38 Sinova Senajskih tri tisuæe i devet
stotina i trideset;
39 Svešteníka: sinova Jedajinih od
doma Isusova devet stotina i sedamdeset
i tri;
40 Sinova Imirovijeh tisuæa i pedeset i
dva;
41 Sinova Pashorovijeh tisuæa i dvjesta
i èetrdeset i sedam;
42 Sinova Harimovijeh tisuæa i
sedamnaest;
43 Levita: sinova Isusovijeh i Kadmilovi-
jeh izmeðu sinova Odavijinih sedamdeset
i èetiri;
44 Pjevaèa: sinova Asafovijeh sto i
èetrdeset i osam;
45 Vratara: sinova Salumovijeh, sinova
Atirovijeh, sinova Talmonovijeh, sinova
Akuvovijeh, sinova Atitinijeh, sinova So-
vajevijeh sto i trideset i osam;
46 Netineja: sinova Sišinijeh, sinova
Asufinijeh, sinova Tavaotovijeh,
47 Sinova Kirosovijeh, sinova Sijajinih,
sinova Fadanovijeh,
48 Sinova Levaninih, sinova Agavinih,
sinova Salmajevih,
49 Sinova Ananovijeh, sinova Gidilovi-
jeh, sinova Garovijeh,
50 Sinova Reajinih, sinova Resinovijeh,
sinova Nekodinijeh,
51 Sinova Gazamovijeh, sinova Uzinijeh,
sinova Fasejinih,
52 Sinova Visajevih, sinova Meunimovi-
jeh, sinova Nafusesimovijeh,
53 Sinova Vakvukovijeh, sinova Akufini-
jeh, sinova Arurovijeh,
54 Sinova Vaslitovijeh, sinova Meidini-
jeh, sinova Arsinijeh,
55 Sinova Varkosovijeh, sinova Sisarini-
jeh, sinova Taminijeh,
56 Sinova Nesijinih, sinova Atifinih;
57 Sinova sluga Solomunovijeh: sinova
Sotajevih, sinova Soferetovih, sinova Feri-
dinijeh,
58 Sinova Jalinijeh, sinova Darkonovi-
jeh, sinova Gidilovijeh,
59 Sinova Sefatijinih, sinova Atilovi-
jeh, sinova Fohereta od Sevajima, sinova
Amonovijeh,

60 Svega Netineja i sinova sluga Solomunovijeh, trista i devedeset i dva.
61 I ovi doðoše iz Tel-Meleha i Tel-Arise, Heruv, Adon i Imir, ali ne mogoše pokazati otaèkoga doma svojega i sjemena svojega, eda li su od Izrailja,
62 I sinovi Delajini, sinovi Tovijini, sinovi Nekodini, njih šest stotina i èetrdeset i dva,
63 I od sveštenika: sinovi Avajini, sinovi Akosovi, sinovi Varzelaja, koji se oženi između kæeri Varzelaja Galaðanina, te se prozva njihovijem imenom.
64 Oni tražiše po knjigama da bi pokazali rod svoj, ali se ne nađe, zato biše odluèeni od sveštenstva.
65 I zaprijeti im Tirsata da ne jedu od svetinje nad svetinjama dokle ne nastane sveštenik s Urimom i Tumimom.
66 Svega zbora skupa bješe èetrdeset i dvije tisuæe i tri stotine i šezdeset,
67 Osim sluga njihovijeh i sluškinja njihovijeh, kojih bješe sedam tisuæa i tri stotine i trideset i sedam; i među njima bješe pjevaèa i pjevaèica dvjesta i èetrdeset i pet;
68 Imahu sedam stotina i trideset i šest konja, dvije stotine i èetrdeset i pet masaka,
69 Èetiri stotine i trideset i pet kamila, šest tisuæa i sedam stotina i dvadeset magaraca.
70 Tada neki između glavara domova otaèkih priložiše na posao. Tirsata dade u riznicu tisuæu drama zlata, pedeset èaša, pet stotina i trideset haljina sveštenièkih.
71 A glavari domova otaèkih dadoše u riznicu za posao dvadeset tisuæa drama zlata, i srebra dvije tisuæe i dvjesta mina.
72 A što dade ostali narod bješe dvadeset tisuæa drama zlata, i dvije tisuæe mina srebra, i šezdeset i sedam haljina sveštenièkih.
73 I tako se naseliše sveštenici i Leviti i vratari i pjevaèi i ljudi iz naroda i Netineji i sav Izrailj u svojim gradovima; i kad doðe sedmi mjesec, sinovi Izrailjevi bijahu u svojim gradovima.

8

1 Tada se skupi sav narod jednodušno na ulicu koja je pred vratima vodenijem, i rekoše Jezdri književniku da donese knjigu zakona Mojsijeva koji dade Gospod Izrailju.
2 I donese Jezdra sveštenik zakon pred zbor, u kom bjehu ljudi i žene i svi koji mogahu razumjeti, prvoga dana sedmoga mjeseca.
3 I èita je na ulici koja je pred vratima vodenijem od jutra do podne pred ljudima i ženama i onijem koji mogahu razumjeti, i uši svemu narodu bijahu obraæene ka knjizi zakonskoj.
4 A Jezdra književnik stajaše na mjestu povisoku, koje bjehu naèinili od drveta za to; i do njega stajaše Matatija i Sema i Anaja i Urija i Helkija i Masija s desne strane, a s lijeve Fedaja i Misailo i Malhija i Asum i Asvadana, Zaharija i Mesulam.
5 I otvori Jezdra knjigu na vidiku svemu narodu, jer bijaše više svega naroda, i kad je otvori, usta sav narod.
6 I Jezdra blagoslovi Gospoda Boga velikoga, a sav narod odgovori: amin, amin, podigavši ruke svoje, pa se saviše i pokloniše se Gospodu licem do zemlje.
7 A Isus i Vanije i Serevija, Jamin, Akuv, Savetaj, Odija, Masija, Kelita, Azarija, Jozavad, Anan, Felaja i drugi Leviti pouèavahu narod zakonu, i narod stajaše na mjestu.
8 I èitahu knjigu, zakon Božji, razgovijetno, i razlagahu smisao, te se razumijevaše što se èitaše.
9 Potom Nemija, koji je Tirsata, i sveštenik Jezdra književnik i Leviti koji pouèavahu narod, rekoše svemu narodu: ovaj je dan svet Gospodu Bogu vašemu; ne tužite ni plaèite. Jer plakaše sav narod slušajuæi što govori zakon.
10 I reèe im: idite i jedite pretilo i pijte slatko i šaljite dijelove onima koji nemaju ništa zgotovljeno, jer je ovaj dan svet Gospodu našemu. Zato ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila.
11 I Leviti utišaše narod govoreæi: muèite, jer je ovaj dan svet, i ne budite žalosni.
12 I otide sav narod da jede i pije i da šalje dijelove, i veseliše se veoma što razumješe rijeèi koje im se kazaše.

13 A sjutradan skupiše se glavari domova otaèkih iz svega naroda, sveštenici i Leviti, k Jezdri književniku da uèe što zakon govori.
14 I naðoše napisano u zakonu da je Gospod zapovjedio preko Mojsija da sinovi Izrailjevi borave u sjenicama na praznik sedmoga mjeseca.
15 I objaviše i proglasiše po svijem gradovima svojim i u Jerusalimu govoreæi: idite u goru, i donesite granja maslinova i granja od divlje masline i granja mirtova i palmova i granja od šumnatijeh drveta, da naèinite sjenice, kako je napisano.
16 I narod izide i donese i naèini sjenice svaki na svom krovu i u svom trijemu i u trijemovima doma Božijega i na ulici kod vrata vodenijeh i na ulici kod vrata Jefremovijeh.
17 I tako naèini sjenice sav zbor, što se bješe vratio iz ropstva, i boravljahu pod sjenicama. A od vremena Isusa sina Navina do toga dana ne èiniše tako sinovi Izrailjevi. I bi veselje veoma veliko.
18 I èitaše se knjiga zakona Božijega svaki dan, od prvoga dana do pošljednjega; i praznovaše praznik sedam dana, a osmi dan bi sabor, kako je ureðeno.

9

1 Potom dvadeset èetvrtoga dana toga mjeseca skupiše se sinovi Izrailjevi posteæi i u kostrijeti i posuvši se zemljom.
2 I odvoji se sjeme Izrailjevo od svijeh tuðinaca, i stadoše te ispovijedahu grijehe svoje i bezakonja otaca svojih.
3 I stajahu na svom mjestu, te im se èitaše zakon Gospoda Boga njihova èetvrt dana, a drugu èetvrt ispovijedahu se i poklanjahu se Gospodu Bogu svojemu.
4 A Isus i Vanije, Kadmilo, Sevanija, Vunije, Serevija, Vanije i Hananije popevši se na mjesto podignuto za Levite vapijahu glasom velikim ka Gospodu Bogu svojemu.
5 I rekoše Leviti Isus i Kadmilo, Vanije, Asavnija, Serevija, Odija, Sevanija i Petaja: ustanite, blagosiljajte Gospoda Boga svojega od vijeka do vijeka; i da se blagosilja ime tvoje slavno i uzvišeno svrh svakoga blagoslova i hvale.
6 Ti si sam Gospod; ti si stvorio nebo, nebesa nad nebesima i svu vojsku njihovu, zemlju i sve što je na njoj, mora i sve što je u njima, i ti oživljavaš sve to, i vojska nebeska tebi se klanja.
7 Ti si Gospod Bog, koji si izabrao Avrama i izveo iz Ura Haldejskoga i nadio mu ime Avraam;
8 I našao si srce njegovo vjerno pred sobom, i uèinio si s njim zavjet da æeš dati zemlju Hanansku, Hetejsku, Amorejsku, Ferezejsku i Jevusejsku i Gergesejsku, da æeš dati sjemenu njegovu, i ispunio si rijeèi svoje, jer si pravedan.
9 Jer si pogledao na muku otaca naših u Misiru, i viku njihovu èuo si na Moru Crvenom;
10 I uèinio si znake i èudesa na Faraonu i na svijem slugama njegovijem i na svem narodu zemlje njegove, jer si znao da su obijesno postupali s njima; i stekao si sebi ime, kao što se vidi danas.
11 I more si razdvojio pred njima, te prijeðoše posred mora suhim, i bacio si u dubine one koji ih gnahu kao kamen u vodu.
12 I u stupu od oblaka vodio si ih danju a noæu u stupu ognjenom svijetleæi im putem kojim æe iæi.
13 I sišao si na goru Sinajsku i govorio s njima s neba, i dao im sudove prave i zakone istinite, uredbe i zapovijesti dobre.
14 I obznanio si im subotu svoju svetu, i dao im zapovijesti i uredbe i zakon preko Mojsija sluge svojega.
15 I hljeb s neba dao si im u gladi njihovoj, i vodu iz kamena izveo si im u žeði njihovoj, i rekao si im da idu i naslijede zemlju za koju si podigao ruku svoju da æeš im je dati.
16 Ali oni i oci naši uzobijestiše se i otvrdnuše vratom svojim i ne slušaše zapovijesti tvojih.
17 Ne htješe slušati, i ne opominjaše se èudesa tvojih koja si im èinio, nego otvrdnuše vratom svojim, i u odmetu svom postavljaše sebi voða da se vrate u

ropstvo svoje. Ali ti, Bože, koji opraštaš, koji si žalostiv i milostiv, koji dugo trpiš i velike si milosti, nijesi ih ostavio.
18 I onda kad naèiniše sebi tele liveno i rekoše: ovo je tvoj Bog koji te je izveo iz Misira, i huliše veoma,
19 Ni onda ih radi velike milosti svoje nijesi ostavio u pustinji; stup od oblaka nije otstupao od njih danju vodeæi ih putem, niti stup ognjeni noæu svijetleæi im putem kojim æe iæi.
20 I dao si im dobri svoj duh da ih urazumljuje, i mane svoje nijesi ustegao od usta njihovijeh, i vode si im dao u žeđi njihovoj.
21 I èetrdeset godina hranio si ih u pustinji, ništa im nije nedostajalo: odijelo im ne ovetša i noge im ne otekoše.
22 I dao si im carstva i narode, i podijelio si ih po krajevima, jer naslijediše zemlju Sionovu, zemlju cara Esevonskoga, i zemlju cara Vasanskoga;
23 I umnožio si sinove njihove kao zvijezde nebeske, i uveo si ih u zemlju za koju si rekao ocima njihovijem da æe uæi u nju i naslijediti je.
24 I uðoše sinovi njihovi i naslijediše zemlju, i pokorio si im Hananeje stanovnike zemaljske i predao ih u njihove ruke, i careve njihove i narode zemaljske, da èine od njih što im je volja.
25 I tako uzeše tvrde gradove i zemlju rodnu, i naslijediše kuæe pune svakoga dobra, studence iskopane, vinograde, maslinike i voæke mnoge, i jedoše i nasitiše se i ugojiše se, i blagovahu po velikoj tvojoj dobroti.
26 Ali te razgnjeviše i odmetnuše se tebe: baciše zakon tvoj za leđa i proroke tvoje pobiše, koji im svjedoèahu da bi ih obratili k tebi, i huliše veoma.
27 Zato si ih davao u ruke neprijateljima njihovijem koji ih muèiše. A kad u nevolji svojoj vikaše k tebi, ti si ih uslišio s neba i po velikoj milosti svojoj davao si im izbavitelje, koji ih izbavljaše iz ruku neprijatelja njihovijeh.
28 Ali èim otpoèinuše, opet èiniše zlo pred tobom, zato si ih ostavljao u ruku neprijatelja njihovijeh da vladaju njima; a kad se obraæaše i vikaše k tebi, ti si ih uslišio s neba i izbavljao ih po milosti svojoj mnogo puta.
29 I opominjao si ih da bi ih obratio k zakonu svojemu, ali oni bijahu obijesni i ne slušaše zapovijesti tvojih i griješiše o tvoje zakone, koje ko vrši živ æe biti kroz njih; i izmièuæi ramena svoja otvrdnuše vratom svojim i ne slušaše.
30 I trpio si ih mnogo godina opominjuæi ih duhom svojim preko proroka svojih; ali ne slušaše; tada si ih dao u ruke narodima zemaljskim.
31 Ali radi milosti svoje velike nijesi dao da sasvijem propadnu niti si ih ostavio, jer si Bog milostiv i žalostiv.
32 Sada dakle, Bože naš, Bože veliki, silni i strašni, koji èuvaš zavjet i milost, nemoj da je malo pred tobom što nas snađe sva ova muka, careve naše, knezove i sveštenike naše i proroke naše i oce naše i sav narod tvoj od vremena careva Asirskih do danas.
33 Ti si pravedan u svemu što nas je snašlo, jer si ti pravo uèinio a mi smo bezbožno radili.
34 I carevi naši, knezovi naši i oci naši ne izvršivaše zakona tvojega niti mariše za zapovijesti tvoje i svjedoèanstva tvoja, kojima si im svjedoèio.
35 Jer u carstvu svom i u velikom dobru tvom koje si im èinio, i u zemlji prostranoj i rodnoj koju si im dao, ne služiše tebi niti se povratiše od zlijeh djela svojih.
36 Evo, mi smo danas robovi; i još u zemlji, koju si dao ocima našim da jedu rod njezin i dobra njezina, evo mi smo robovi u njoj.
37 I ona rod svoj obilati raða carevima koje si postavio nad nama za grijehe naše, i koji gospodare nad našim tjelesima i nad stokom našom po svojoj volji, te smo u velikoj tjeskobi.
38 A radi svega toga èinimo tvrd zavjet i pišemo, a knezovi naši, Leviti naši, sveštenici naši peèate.

10

1 A koji zapeèatiše bjehu ovi: Nemija Tirsata, sin Ahalijin, i Sedekija,
2 Seraja, Azarija, Jeremija,
3 Pashor, Amarija, Malhija,

4 Hatus, Sevanija, Maluh,
5 Harim, Merimot, Ovadija,
6 Danilo, Gineton, Varuh,
7 Mesulam, Avija, Mijamin,
8 Mazija, Vilgaj, Semaja; to bjehu sveštenici;
9 A Leviti: Isus sin Azanijin, Vinuj između sinova Inadadovijeh, Kadmilo,
10 I braæa njihova: Sevanija, Odija, Kelita, Felaja, Anan,
11 Miha, Reov, Asavija,
12 Zahur, Serevija, Sevnija,
13 Odija, Vanije, Veninuj;
14 Glavari narodni: Faros, Fat-Moav, Elam, Zatuj, Vanije,
15 Vunije, Azgad, Vivaj,
16 Adonija, Vigvaj, Adin,
17 Atir, Jezekija, Azur,
18 Odija, Asum, Visaj,
19 Arif, Anatot, Nevaj,
20 Magfija, Mesulam, Ezir,
21 Mesizaveilo, Sadok, Jadva,
22 Felatija, Anan, Anaja,
23 Osija, Ananija, Asuv,
24 Lois, Fileja, Sovik,
25 Reum, Asavna, Masija,
26 Ahija, Anan, Ganan,
27 Maluh, Harim, Vana.
28 I ostali narod, sveštenici, Leviti, vratari, pjevaèi, Netineji i svi koji se odvojiše od naroda zemaljskih k zakonu Božijemu, žene njihove, sinovi njihovi i kæeri njihove, svi koji znahu i razumijevahu,
29 Pristaše s braæom svojom, glavarima svojim, i doðoše te se zakleše i kletvom zavezaše da hodimo po zakonu Božijemu, koji je dat preko Mojsija sluge Božijega, i da držimo i izvršujemo sve zapovijesti Gospoda Boga svojega i zakone njegove i uredbe njegove.
30 I da ne dajemo kæeri svojih narodima zemaljskim, niti kæeri njihovijeh da uzimamo za sinove svoje.
31 I od naroda zemaljskih koji donesu trg ili kaku god hranu u subotu na prodaju, da ne uzimamo u subotu ni u drugi sveti dan, i da ostavljamo sedme godine da poèiva zemlja i opraštamo svaki dug.
32 I postavismo sebi uredbu da dajemo svake godine treæinu sikla na službu u domu Boga svojega:
33 Na hljebove postavljene, na dar svagdašnji i žrtvu paljenicu svagdašnju za subote, za mladine i za praznike, i na svetinju i na žrtve za grijeh da se oèišæa Izrailj, i na svako djelo u domu Boga našega.
34 I bacasmo ždrijeb za sveštenike i Levite i narod radi nošenja drva da se donosi u dom Boga našega po domovima otaca naših na vrijeme od godine do godine, da gori na oltaru Gospoda Boga našega, kako piše u zakonu;
35 I da donosimo prvine od zemlje svoje i prvine od svakoga roda od svakoga drveta od godine do godine u dom Gospodnji;
36 I prvence od sinova svojih i stoke svoje, kako piše u zakonu, i prvence od goveda svojih i od ovaca svojih da donosimo u dom Boga svojega sveštenicima koji služe u domu Boga našega;
37 I prvine tijesta svojega i prinose svoje i rod od svijeh drveta, vino i ulje da donosimo sveštenicima u klijeti doma Boga svojega, i Levitima desetak od zemlje svoje, i Leviti da uzimaju desetak po svijem mjestima gdje uzradimo;
38 I da bude sveštenik sin Aronov s Levitima kad Leviti uzimaju desetak, i da Leviti donose desetak od desetka u dom Boga našega, u klijeti, u spreme njegove.
39 Jer u te klijeti dužni su sinovi Izrailjevi i Leviti donositi prinos od žita, od vina i ulja, gdje su sveti sudovi, i sveštenici koji služe, i vratari i pjevaèi, da ne ostavljamo doma Boga svojega.

11

1 I naseliše se knezovi narodni u Jerusalimu, a ostali narod meta ždrijeb da uzmu jednoga od deset da sjedi u Jerusalimu svetom gradu, a ostalijeh devet dijelova po drugim gradovima.
2 I blagoslovi narod sve ljude koji sami od svoje volje pristaše da sjede u Jerusalimu.

3 Ovo su glavari zemaljski koji se naseliše u Jerusalimu, a po ostalijem gradovima Judejskim nastaniše se svaki na svojem našljedstvu po gradovima svojim Izrailjci, sveštenici i Leviti, Netineji i sinovi sluga Solomunovijeh:
4 U Jerusalimu dakle naseliše se neki od sinova Judinijeh i Venijaminovijeh: od sinova Judinijeh: Ataja sin Ozije, sina Zaharije, sina Amarije, sina Sefatije, sina Maleleilova, od sinova Faresovijeh;
5 I Masija sin Varuha sina Holoze sina Azaje, sina Adaje, sina Jojariva, sina Zaharije, sina Silonijeva;
6 Svega sinova Faresovijeh što se naseliše u Jerusalimu, èetiri stotine i šezdeset i osam hrabrijeh ljudi;
7 A izmeðu sinova Venijaminovijeh: Saluj sin Mesulama, sina Joada, sina Fedaje, sina Kolaje, sina Masije, sina Itila, sina Isaijina,
8 I za njim Gavaj, Salaj, devet stotina i dvadeset i osam;
9 A Joilo sin Zihrijev bješe nad njima, a Juda sin Senujin bješe drugi nad gradom;
10 Od sveštenika: Jedaja sin Jojarivov, Jahin,
11 Seraja sin Helkije, sina Mesulama, sina Sadoka, sina Merajota, sina Ahitovova, starješina u domu Božijem,
12 A braæe njihove što služahu u domu osam stotina i dvadeset i dva; i Adaja sin Jeroama, sina Felalije, sina Amsija, sina Zaharije, sina Pashora, sina Malhijina,
13 I braæe njegove glavara u domovima otaèkim dvjesta i èetrdeset i dva; i Amasaj sin Azareila, sina Azaja, sina Mesilemota, sina Imirova,
14 I braæe njihove hrabrijeh ljudi sto i dvadeset i osam, a nad njima bješe Zavdilo sin Gedolimov;
15 I od Levita: Semaja sin Asuva sina Azrikama, sina Asavije, sina Vunijeva;
16 I Savetaj, i Jozavad bijahu nad poslom spoljašnjim za dom Božji izmeðu glavara Levitskih,
17 A Matanija sin Mihe sina Zavdija sina Asafova bijaše poglavar koji poèinjaše hvale u molitvi, i Vakvukija drugi izmeðu braæe svoje, i Avda sin Salije sina Galala sina Jedutunova;
18 Svega Levita u svetom gradu bješe dvije stotine i osamdeset i èetiri;
19 A od vratara: Akuv, Talmon, i braæe njihove što èuvahu stražu na vratima, sto i sedamdeset i dva;
20 A ostatak naroda Izrailjeva, sveštenika i Levita bješe po svijem gradovima Judinijem, svak na svom našljedstvu.
21 A Netineji naseliše se u Ofilu, i Siha i Gispa bjehu nad Netinejima.
22 A nad Levitima u Jerusalimu bješe Ozije sin Vanija, sina Asavije, sina Matanije, sina Mišina. Izmeðu sinova Asafovijeh pjevaèi bijahu u službi za dom Božji.
23 Jer bješe careva zapovijest za njih i bješe odreðena plata pjevaèima za svaki dan.
24 I Petaja sin Mesizaveilov od sinova Zare sina Judina bješe mjesto cara za svaki posao s narodom.
25 A po selima i poljima njihovijem neki od sinova Judinijeh nastaniše se u Kirijat-Arvi i zaseocima njezinijem, i u Divonu i zaseocima njegovijem, i u Jekavseilu i selima njegovijem,
26 I u Jesuji i Moladi i Vet-Feletu,
27 I u Asar-Sualu i Virsaveji i zaseocima njezinijem,
28 I u Siklagu i u Mekoni i zaseocima njezinijem,
29 I u En-Rimonu i u Sareji i u Jarmutu,
30 U Zanoji, u Odolamu i selima njihovijem, u Lahisu s poljem njegovijem, u Azici i zaseocima njezinijem. I tako se naseliše od Virsaveje do doline Enoma.
31 A sinovi Venijaminovi naseliše se od Gavaje u Mihmasu i Aji i Vetilju i zaseocima njegovijem,
32 U Anatotu, u Novu, u Ananiji,
33 U Asoru, u Rami, u Gitajimu,
34 U Adidu, u Sevojimu, u Nevalatu,
35 U Lodu, u Ononu, i u dolini drvodjeljskoj.
36 A Leviti podijeliše se među Judom i Venijaminom.

12

1 A ovo su sveštenici i Leviti koji doðoše

sa Zorovaveljem sinom Salatilovijem i Isusom: Seraja, Jeremija, Jezdra,
2 Amarija, Maluh, Hatus,
3 Sehanija, Reum, Lerimot,
4 Ido, Gineto, Avija,
5 Mijamin, Madija, Vilga,
6 Semaja, Jojariv, Jedaja,
7 Saluj, Amok, Helkija, Jedaja. To bjehu glavari izmeðu svešteníka i braæe svoje za vremena Isusova.
8 A Leviti: Isus, Vinuj, Kadmilo, Serevija, Juda i Matanija, koji s braæom svojom bješe nad pjevanjem.
9 A Vakvukija i Unije braæa njihova bijahu prema njima u redovima svojim.
10 A Isus rodi Joakima, a Joakim rodi Elijasiva, a Elijasiv rodi Jojadu;
11 A Jojada rodi Jonatana, a Jonatan rodi Jadvu.
12 A za vremena Joakimova bjehu svešténici, glavari domova otaèkih: od doma Serajina Meraja, od Jeremijina Ananija,
13 Od Jezdrina Mesulam, od Amarijina Joanan,
14 Od Melihujeva Jonatan, od Sevanijina Josif,
15 Od Harimova Adna, od Merajotova Elkaj,
16 Od Idova Zaharija, od Ginetova Mesulam,
17 Od Avijina Zihrije, od Minijaminova i Moadijina Filtaj,
18 Od Vilžina Samuja, od Semajina Jonatan,
19 Od Jojarivova Matenaj, od Jedajina Ozije,
20 Od Salajeva Kalaj, od Amokova Ever,
21 Od Helkijina Asavija, od Jedajina Natanailo.
22 A Leviti, glavari domova otaèkih, za vremena Elijasiva, Jojade, Joanana i Jadve biše popisani sa svešténicima do carovanja Darija cara Persijskoga;
23 Sinovi Levijevi, glavari domova otaèkih, biše popisani u knjizi dnevnika do vremena Joanana sina Elijasivova;
24 I glavari Levitski bjehu: Asavija, Serevija i Isus sin Kadmilov i braæa njihova prema njima da hvale i slave Boga po zapovijesti Davida èovjeka Božijega, red prema redu;
25 Matanija i Vakvukija, Ovadija, Mesulam, Talmon, Akuv, bijahu vratari koji èuvahu stražu kod riznica na vratima.
26 Ti bijahu za vremena Joakima sina Isusa sina Josedekova i za vremena Nemije kneza i svešténika Jezdre književnika.
27 A kad se osveæivaše zid Jerusalimski, tražiše Levite po svijem mjestima njihovijem da ih dovedu u Jerusalim da se svrši posveæenje s veseljem, hvalom i pjesmama uz kimvale, psaltire i gusle.
28 I skupiše se sinovi pjevaèki i iz ravnica oko Jerusalima i iz sela Netofatskih,
29 I iz Vet-Gilgala i iz polja Gevskih i Azmavetskih, jer pjevaèi bijahu naselili sela oko Jerusalima.
30 I oèistiše se svešténici i Leviti, i oèistiše narod i vrata i zid.
31 Iza toga zapovjedih knezovima Judejskim da izaðu na zid, i postavih dva velika zbora pjevaèka, i jedan od njih iðaše nadesno s gornje strane zida k vratima gnojnijem.
32 A za njima iðaše Osaja i polovina knezova Judinijeh,
33 I Azarija, Jezdra i Mesulam,
34 Juda i Venijamin i Semaja i Jeremija,
35 I od sinova sveštenièkih s trubama Zaharija sin Jonatana, sina Semaje, sina Matanije, sina Zahura, sina Asafova,
36 I braæa njegova Semaja i Azareilo, Milalaj, Gilalaj, Maj, Natanilo i Juda i Ananije sa spravama muzièkim Davida èovjeka Božijega, a Jezdra književnik pred njima;
37 Potom k vratima kod studenca, koja bijahu prema njima, iðahu uz basamake grada Davidova kuda se ide na zid, iznad doma Davidova pa do vrata vodenijeh k istoku.
38 A drugi zbor pjevaèki iðaše prema onima, i ja za njim, i polovica naroda po zidu iznad kule peæske do širokoga zida,
39 I iznad vrata Jefremovijeh k vratima starijem i k vratima ribljim i ka kuli Ananeilovoj i kuli Meji, pa do vrata ovèijih; i stadoše kod vrata tamnièkih.
40 Potom stadoše oba zbora pjevaèka u

domu Božijem, i ja i polovica glavara sa mnom,
41 I sveštenici Elijakim, Masija, Minijamin, Mihaja, Elioinaj, Zaharija, Ananija s trubama,
42 I Masija i Semaja i Eleazar i Ozije i Joanan i Malhija i Elam i Eser. I pjevaèi pjevahu glasno s Jezrajom naèelnikom svojim.
43 I prinesoše velike žrtve taj dan, i veseliše se; jer ih Bog razveseli veseljem velikim; i žene i djeca veseliše se, i veselje Jerusalimsko èujaše se daleko.
44 I postavljeni biše taj dan ljudi nad klijetima u kojima se ostavljahu prinosi, prvine i desetak, da sabiraju u njih s njiva gradskih zakonite dijelove za sveštenike i za Levite, jer se Juda radovaše sveštenicima i Levitima što stajahu na poslu,
45 I izvršivahu što im je Bog njihov zapovjedio da izvršuju i što trebaše izvršivati za oèišæenje, kao i pjevaèi i vratari po zapovijesti Davida i Solomuna sina njegova.
46 Jer otprije, za vremena Davidova i Asafova biše postavljeni glavari pjevaèki i pjesme u hvalu i slavu Bogu.
47 I zato sav Izrailj za vremena Zorovaveljeva i za vremena Nemijina davaše dijelove pjevaèima i vratarima, svakidašnji obrok, i Levitima što bješe njima posveæeno, a Leviti sinovima Aronovijem što njima bješe posveæeno.

13

1 U to vrijeme èita se knjiga Mojsijeva narodu, i u njoj se nađe napisano da ne ulazi Amonac ni Moavac u sabor Božji dovijeka;
2 Jer ne sretoše sinova Izrailjevijeh s hljebom i vodom, nego najmiše na njih Valama da ih prokune, ali Bog naš obrati onu kletvu u blagoslov.
3 A kad èuše taj zakon, odluèiše od Izrailja sve tuđince.
4 A prije toga Elijasiv sveštenik, koji bješe nad klijetima doma Boga našega, oprijatelji se s Tovijom,
5 I naèini mu veliku klijet, gdje se prije ostavljahu dari i kad i sudovi i desetak od žita, vina i ulja, određeni Levitima i pjevaèima i vratarima, i prinosi za sveštenike.
6 A kad to sve bivaše, ne bjeh u Jerusalimu, jer trideset druge godine Artakserksa cara Vavilonskoga vratih se k caru, i poslije nekoliko godina izmolih se opet u cara.
7 I kad dođoh u Jerusalim, vidjeh zlo što uèini Elijasiv radi Tovije naèinivši mu klijet u trijemu doma Božijega.
8 I bi mi vrlo mrsko, te izbacih sve pokuæstvo Tovijino napolje iz klijeti.
9 I zapovjedih, te oèistiše klijeti; i unesoh u njih opet posuđe doma Božijega, dare i kad.
10 Potom doznah da se Levitima nijesu davali dijelovi, te su se razbjegli svaki na svoju njivu i Leviti i pjevaèi, koji rađahu posao.
11 I ukorih starješine i rekoh: zašto je ostavljen dom Božji? I sabrah ih opet i postavih na njihovo mjesto.
12 I svi Judejci donosiše desetke od žita i vina i ulja u spreme.
13 I postavih nastojnike nad spremama, Selemiju sveštenika i Sadoka književnika, i između Levita Fedaju, i uz njih Anana sina Zahura sina Matanijina, jer se za vjerne držahu; i bijaše im posao dijeliti braæi svojoj.
14 Pomeni me, Bože moj, za to, i nemoj izbrisati dobara mojih koja uèinih domu Boga svojega i službi njegovoj.
15 U to vrijeme vidjeh u Judeji gdje gaze u kacama u subotu i nose snopove natovarivši na magarce, i vino, grožđe i smokve i svakojake tovare, i nose u Jerusalim u subotu, i prekorih ih onaj dan kad prodavahu žitak.
16 I Tirci koji življahu u Jerusalimu donošahu ribu i svakojaki trg i prodavahu u subotu sinovima Judinijem u Jerusalimu.
17 Zato prekorih glavare Judejske i rekoh im: kako je to zlo što èinite te skvrnite subotu?
18 Nijesu li tako èinili oci vaši, te Bog naš pusti na nas i na ovaj grad sve ovo zlo? I vi još umnožavate gnjev na Izrailja skvrneæi subotu.

19 I kad doðe sjen na vrata Jerusalimska uoèi subote, zapovjedih te zatvoriše vrata, i zapovjedih da ih ne otvoraju do poslije subote; i postavih nekoliko svojih momaka na vratima da se ne unosi nikakav tovar u subotu.
20 I prenoæiše trgovci i koji prodavahu svakojaki trg iza Jerusalima jednom i drugom.
21 I opomenuh ih i rekoh im: zašto noæujete oko zida? Ako još jednom to uèinite, uložiæu na vas. Od tada ne dolaziše u subotu.
22 A Levitima zapovjedih da se oèiste i da doðu i èuvaju vrata da bude svet dan subotni. I za ovo pomeni me, Bože moj, i oprosti mi po velikoj milosti svojoj.
23 Još vidjeh u to vrijeme Judejce koji se bijahu oženili Azoæankama, Amonkama i Moavkama.
24 I sinovi njihovi govorahu pola Azotski, i ne umijahu govoriti Judejski nego jezikom i jednoga i drugoga naroda.
25 Zato ih karah i psovah, i neke izmeðu njih bih i èupah, i zakleh ih Bogom da ne daju kæeri svojih sinovima njihovijem niti da uzimaju kæeri njihovijeh za sinove svoje ili za sebe.
26 Nije li tijem zgriješio Solomun car Izrailjev, ako i ne bješe u mnogim narodima cara njemu ravna i mio bješe Bogu svojemu i Bog ga bješe postavio carem nad svijem Izrailjem? pa opet ga navratiše na grijeh žene tuðinke.
27 A vama li æemo dopustiti da èinite to sve veliko zlo i griješite Bogu našemu uzimajuæi žene tuðinke?
28 I od sinova Jojade sina Elijasiva poglavara sveštenièkoga jedan bješe zet Sanavalatu Oronjaninu, kojega otjerah od sebe.
29 Pomeni ih, Bože moj, što oskvrniše sveštenstvo i zavjet sveštenièki i Levitski.
30 I tako ih oèistih od svijeh tuðinaca, i opet postavih redove sveštenièke i Levitske, svakoga na posao njegov,
31 I da se donose drva za žrtve na rokove, i prvine. Pomeni me, Bože moj, na dobro.

Jestira

1 U vrijeme Asvirovo, a taj Asvir carovaše od Indije do Etiopije u sto i dvadeset i sedam zemalja,
2 U to vrijeme, kad sjeðaše car Asvir na prijestolu carstva svojega u Susanu carskom gradu,
3 Treæe godine carovanja svojega uèini gozbu svijem knezovima svojim i slugama svojim, te bijaše kod njega sila Persijska i Midska, vlastelji i upravitelji zemaljski;
4 I on pokazivaše bogatstvo i slavu carstva svojega i diku i krasotu velièine svoje mnogo dana, sto i osamdeset dana.
5 I poslije tih dana uèini car svemu narodu što ga bijaše u Susanu carskom gradu od maloga do velikoga gozbu za sedam dana u trijemu u vrtu od carskoga dvora.
6 Zavjesi bijeli, zeleni i ljubièasti bijahu obješeni vrvcama bijelijem, lanenijem i skerletnijem o bioèuzima srebrnijem na stupovima mramornijem; odri bijahu zlatni i srebrni po podu od zelenoga, bijeloga, žutoga i crvenoga mramora.
7 A piæe davahu u sudovima zlatnijem, i to u sudovima drugim i drugim, a vina carskoga bješe izobila, kako može biti u cara.
8 I piæem niko ne navaljivaše po naredbi, jer car bješe zapovjedio svijem pristavima doma svojega da èine kako ko hoæe.
9 I carica Astina uèini gozbu ženama u carskom dvoru cara Asvira.
10 Sedmi dan kad se car razveseli od vina reèe Meumanu, Visati, Arvoni, Vikti, Avakti, Zetaru i Harkasu, sedmorici dvorana koji dvorahu pred carem Asvirom,
11 Da dovedu caricu Astinu pred cara pod carskim vijencem, da pokaže narodima i knezovima ljepotu njezinu, jer bijaše lijepa.
12 Ali carica Astina ne htje doæi na rijeè carevu, koju joj poruèi po dvoranima; zato se car vrlo razgnjevi i gnjev se njegov raspali u njemu.
13 I reèe car mudarcima koji razumijevahu vremena jer tako car iznošaše stvari pred sve koji razumijevahu zakon i pravdu,
14 A najbliži do njega bijahu Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena i Memukan, sedam knezova Persijskih i Midskih, koji gledahu lice carevo i sjeðahu na prvijem mjestima u carstvu):
15 Što treba po zakonu èiniti s caricom Astinom što nije uèinila što je zapovjedio car Asvir preko dvorana?
16 Tada reèe Memukan pred carem i knezovima: nije samo caru skrivila carica Astina nego i svijem knezovima i svijem narodima po svijem zemljama cara Asvira.
17 Jer æe se djelo carièino raziæi među sve žene, pa æe prezirati muževe svoje govoreæi: car Asvir zapovjedi da dovedu preda nj caricu Astinu, a ona ne doðe.
18 I od danas æe kneginje Persijske i Midske koje èuju šta je uèinila carica tako govoriti svijem knezovima carevijem; te æe biti mnogo prkosa i svaðe.
19 Ako je ugodno caru, da izide carska zapovijest od njega i da se upiše među zakone Persijske i Midske da je nepromjenito, da Astina ne izlazi više pred cara Asvira i da æe car dati njezino carstvo drugoj boljoj od nje.
20 I kad se zapovijest careva koju uèini èuje po carstvu njegovu svemu kolikome, sve æe žene poštovati svoje muževe od velikoga do maloga.
21 I ovo bi po volji caru i knezovima, i uèini car kako reèe Memukan.
22 I razasla knjige po svijem zemljama carskim, u svaku zemlju njezinijem pismom i svakomu narodu njegovijem jezikom, da bi svaki muž bio gospodar u svojoj kuæi; i bi proglašeno jezikom svakoga naroda.

2

1 Poslije toga, kad se utiša gnjev cara Asvira, on se opomenu Astine i što je uèinila i što je nareðeno za nju.
2 I rekoše momci carevi, sluge njegove: da potraže caru mladijeh djevojaka lijepijeh;

3 I neka odredi car pristave po svijem zemljama carstva svojega da skupe sve djevojke mlade i lijepe u Susan grad carski u ženski dvor pod ruku Igaja dvoranina careva, èuvara ženskoga, i neka im se daju potrebe za ljepotu.
4 Pa koja djevojka bude po volji caru, neka bude carica na Astinino mjesto. I to bi po volji caru, i uèini tako.
5 Bijaše u Susanu carskom gradu Judejac po imenu Mardohej, sin Jaira sina Simeja sina Kisova, od plemena Venijaminova,
6 Koji bi odveden u ropstvo iz Jerusalima s robljem koje bi odvedeno u ropstvo s Jehonijom carem Judinijem, kojega zarobi Navuhodonosor car Vavilonski.
7 On odgajaše Adasu, a to je Jestira, kæi strica njegova, jer ne imaše oca ni matere; a djevojka bijaše lijepa stasa i krasna lica, i po smrti oca joj i matere uze je Mardohej za kæer.
8 I kad se razglasi rijeè careva i zapovijest, i mnogo se djevojaka skupi u Susan grad carski pod ruku Igajevu, bi i Jestira dovedena u dvor carev pod ruku Igaja èuvara ženskoga.
9 I djevojka mu omilje i nađe milost u njega, te joj odmah dade potrebe za ljepotu i dio njezin, i sedam pristalijeh djevojaka iz carskoga doma, i namjesti je s njezinijem djevojkama na najljepše mjesto u ženskom domu.
10 Jestira ne kaza naroda svojega ni roda svojega, jer joj Mardohej bješe zabranio da ne kazuje.
11 A Mardohej hodaše svaki dan ispred trijema od ženskoga doma da bi doznao kako je Jestira i što æe biti od nje.
12 A kad bi došao red na koju djevojku da uđe k caru Asviru, pošto bi joj se èinilo po ženskom zakonu dvanaest mjeseca jer toliko vremena trebaše da se uljepšavaju, šest mjeseca uljem od smirne a šest mjeseca mirisima i drugim stvarima za ljepotu žensku
13 Tada bi djevojka išla k caru, i što bi god rekla dalo bi joj se da s tijem ide iz ženske kuæe u dom carev.
14 Uveèe bi ušla, a ujutru bi se vratila u drugu kuæu žensku pod ruku Sazgaza dvoranina careva, èuvara inoèkoga; više ne bi išla k caru, veæ ako bi je htio car, te bi bila pozvana po imenu.
15 I tako kad doðe red na Jestiru kæer Avihaila strica Mardohejeva, koju bješe uzeo za kæer, da uđe k caru, ona ne zaiska ništa nego što reèe Igaj dvoranin carev, èuvar ženski; i Jestira nalažaše milost u svakoga ko je viđaše.
16 Tako bi Jestira odvedena k caru Asviru u carski dvor njegov desetoga mjeseca, koje je mjesec Tevet, sedme godine carovanja njegova.
17 I caru omilje Jestira mimo sve druge žene, i pridobi milost i ljubav njegovu mimo sve djevojke, te joj metnu carski vijenac na glavu i uèini je caricom na mjesto Astinino.
18 I uèini car veliku gozbu svijem knezovima svojim i slugama svojim radi Jestire, i pokloni zemljama olakšice i razdade darove kako car može.
19 A kad se drugom skupljahu djevojke, Mardohej sjeđaše na vratima carevijem.
20 A Jestira ne kaza svojega roda ni naroda, kao što joj bješe zapovjedio Mardohej, i Jestira èinjaše što joj Mardohej govoraše, kao kad se odgajaše kod njega.
21 U te dane, kad Mardohej sjeđaše na vratima carevijem, rasrdiše se Vihtan i Teres dva dvoranina careva između onijeh koji stražahu na pragu, i gledahu da dignu ruke na cara Asvira.
22 A to dozna Mardohej i javi carici Jestiri, a Jestira kaza caru u ime Mardohejevo.
23 I kad se stvar izvidje i nađe, biše obješena ona obojica na drvo, i to se zapisa u knjigu dnevnika pred carem.

3

1 Poslije toga podiže car Asvir Amana sina Amedatina, Agageja, i uzvisi ga, i namjesti mu prijesto više svijeh knezova što bijahu kod njega.
2 I sve sluge careve što bijahu na vratima carevijem klanjahu se i padahu pred Amanom, jer tako bješe car zapovjedio za nj. Ali Mardohej ne klanjaše se niti padaše.

3 I sluge careve što bijahu na vratima carevijem govorahu Mardoheju: zašto prestupaš zapovijest carevu?
4 I pošto mu od dana na dan govoriše a on ne posluša, javiše Amanu da vide hoæe li ostati rijeèi Mardohejeve, jer im bješe kazao da je Judejac.
5 A kad vidje Aman da se Mardohej ne klanja niti pada pred njim, napuni se gnjeva Aman.
6 Ali mišljaše da nije vrijedno da digne ruku na Mardoheja samoga, jer mu kazaše kojega naroda bješe Mardohej, nego gledaše da istrijebi sve Judejce što bijahu po svemu carstvu Asvirovu, narod Mardohejev.
7 Prvoga mjeseca, a to je mjesec Nisan, godine dvanaeste carovanja Asvirova, bacaše Fur, to jest ždrijeb, pred Amanom, od dana do dana i od mjeseca do mjeseca, do dvanaestoga mjeseca, a to je mjesec Adar.
8 I Aman reèe caru Asviru: ima narod rasijan i rasut po narodima po svijem zemljama carstva tvojega, kojega su zakoni drukèiji od zakona svijeh naroda, i ne izvršuje zakona carevijeh, pa nije probitaèno caru da ih ostavi.
9 Ako je caru ugodno, da se piše da se istrijebe; i ja æu izmjeriti deset tisuæa talanata srebra u ruke pristavima da donesu u carevu riznicu.
10 Tada car snimi prsten s ruke svoje i dade ga Amanu sinu Amedatinu Agageju neprijatelju Judejskom.
11 I reèe Amanu: to srebro neka tebi, a od naroda èini što ti je drago.
12 Zato dozvaše pisare careve prvoga mjeseca trinaestoga dana, i napisa se sve kako zapovjedi Aman, namjesnicima carevijem i vojvodama u svakoj zemlji i knezovima svakoga naroda, svakoj zemlji pismom njezinijem i svakomu narodu jezikom njegovijem, u ime cara Asvira napisa se i prstenom carevijem zapeèati se.
13 I razaslaše se knjige po glasnicima u sve zemlje careve da potru, pobiju i istrijebe sve Judejce, staro i mlado, djecu i žene u jedan dan, trinaestoga dana dvanaestoga mjeseca, koje je mjesec Adar, i da razgrabe imanje njihovo.
14 U knjigama se govoraše da se oglasi zapovijest po svijem zemljama i da se objavi svijem narodima da budu gotovi za onaj dan.
15 Glasnici otidoše brzo po zapovijesti carevoj, i zapovijest bi oglašena u Susanu carskom gradu. A car i Aman sjeðahu i pijahu, a grad se Susan smete.

4

1 A Mardohej doznav sve šta bi, razdrije haljine svoje i obuèe se u kostrijet i posu se pepelom i poðe po gradu vièuæi iza glasa gorko.
2 I doðe do pred vrata careva, jer ne bješe slobodno uæi na vrata careva u kostrijeti.
3 I u svijem zemljama, u koje god mjesto doðe rijeè careva i zapovijest njegova, bi velika žalost među Jevrejima i post i plaè i jauk, i mnogi u kostrijeti i pepelu ležahu.
4 I doðoše djevojke Jestirine i dvorani njezini, i javiše joj: i carica se ožalosti veoma, i posla haljine da preobuku Mardoheja i da skinu s njega kostrijet; ali on ne primi.
5 Tada dozva Jestira Ataha dvoranina careva, kojega joj bješe dao da joj služi, i zapovjedi mu za Mardoheja da razbere šta mu je i zašto.
6 I otide Atah k Mardoheju na ulicu gradsku koja bijaše pred vratima carevijem.
7 I Mardohej mu kaza sve što mu se dogodilo i za srebro što je obrekao Aman dati u carevu riznicu za Judejce da ih istrijebi;
8 I prijepis od zapovijesti koja bi proglašena u Susanu da se istrijebe, dade mu da je pokaže Jestiri i javi, i da joj naruèi da otide k caru i da ga umilostivi i da ga moli za svoj narod.
9 I vrativši se Atah kaza Jestiri rijeèi Mardohejeve.
10 A Jestira reèe Atahu i zapovjedi mu da kaže Mardoheju:
11 Znaju sve sluge careve i narod po zemljama carevijem da ko bi god, èovjek ili žena, ušao k caru unutra u dvor ne

buduæi pozvan, jedan je zakon za nj, da se pogubi, osim kome bi car pružio zlatnu palicu, taj ostaje živ; a ja nijesam zvana da uðem k caru, ovo je trideset dana.
12 I kazane biše Mardoheju rijeèi Jestirine.
13 A Mardohej opet poruèi Jestiri: nemoj misliti da æeš se mimo sve Judejce izbaviti u domu carevu.
14 Jer ako ti uzmuèiš sada, doæi æe pomoæ i izbavljenje Judejcima s druge strane, a ti i dom oca tvojega poginuæete; i ko zna nijesi li za ovako vrijeme došla do carstva.
15 Tada reèe Jestira da odgovore Mardoheju:
16 Idi, skupi sve Judejce što se nalaze u Susanu, i postite za me, i ne jedite ni pijte za tri dana ni danju ni noæu; i ja æu sa svojim djevojkama postiti takoðer, pa æu onda otiæi k caru, ako i nije po zakonu, i ako poginem, neka poginem.
17 Tada otide Mardohej i uèini sve kako mu zapovjedi Jestira.

5

1 A treæi dan obuèe se Jestira u carsko odijelo, i stade u trijemu unutrašnjega dvora carskoga prema stanu carevu; a car sjeðaše na carskom prijestolu svom u dvoru carskom prema vratima od dvora.
2 I kad car ugleda caricu Jestiru gdje stoji u trijemu, ona naðe milost pred njim, te car pruži prema Jestiri zlatnu palicu koja mu bješe u ruci, i Jestira pristupi i dotaèe se kraja od palice.
3 I reèe joj car: što ti je, carice Jestiro? i šta želiš? ako je i do polovine carstva, daæe ti se.
4 A Jestira reèe: ako je ugodno caru, neka doðe car s Amanom danas na objed koji sam mu zgotovila.
5 A car reèe: zovite brže Amana da uèini što reèe Jestira. I doðe car s Amanom na objed koji zgotovi Jestira.
6 Potom car napiv se vina reèe Jestiri: šta želiš? daæe ti se; i šta moliš? ako je i do polovine carstva, biæe.
7 A Jestira odgovarajuæi reèe: želim i molim:
8 Ako sam našla milost pred carem, i ako je ugodno caru da mi da što želim i uèini što molim, neka opet doðe car s Amanom na objed koji æu im zgotoviti, i sjutra æu uèiniti po rijeèi carevoj.
9 I tako otide Aman onaj dan veseo i dobre volje. Ali kad vidje Aman Mardoheja na vratima carevijem a on ne usta niti se maèe pred njim, napuni se Aman gnjeva na Mardoheja.
10 Ali se uzdrža Aman dokle doðe kuæi svojoj; potom posla i sazva prijatelje svoje i Seresu ženu svoju.
11 I pripovjedi im Aman o slavi bogatstva svojega i o mnoštvu sinova svojih i o svemu èim ga je podigao car i kako ga je uzvisio svrh knezova i sluga carskih.
12 I doda Aman: pa i carica Jestira nikoga osim mene ne pozva s carem na objed, koji bješe zgotovila, pa i sjutra sam pozvan k njoj s carem.
13 Ali sve to nije mi ni na što dokle god gledam onoga Mardoheja Judejca gdje sjedi na vratima carevijem.
14 Tada mu reèe Seresa žena njegova i svi prijatelji njegovi: neka naèine vješala visoka pedeset lakata, i ujutru reci caru da se na njima objesi Mardohej, pa idi s carem veseo na objed. I to bi po volji Amanu i pripravi vješala.

6

1 Onu noæ ne mogaše car spavati, i zapovjedi te mu donesoše knjigu od znamenitijeh događaja, dnevnike, te je èitaše caru.
2 I naðe se zapisano kako je Mardohej prokazao za Vihtana i Teresa, dva dvoranina, koji èuvahu stražu na pragu, da gledaju da dignu ruke na cara Asvira.
3 Tada reèe car: kaka je èast i kako je dobro uèinjeno Mardoheju za to? A momci carevi, sluge njegove, rekoše: nije mu uèinjeno ništa.
4 A car reèe: ko je u trijemu? A Aman bješe došao u spoljašnji trijem dvora careva da kaže caru da se objesi Mardohej na vješala koja mu je pripravio.
5 A momci carevi rekoše mu: gle, Aman stoji u trijemu. A car reèe: neka doðe.
6 I Aman doðe, a car mu reèe: šta treba uèiniti èovjeku kojega car hoæe da

proslavi? A Aman reèe u sebi: koga bi car htio proslaviti ako ne mene?
7 I reèe Aman caru: koga car hoæe da proslavi,
8 Treba donijeti carsko odijelo koje car nosi, i dovesti konja na kom car jaše, i metnuti mu na glavu vijenac carski;
9 I odijelo i konja treba dati kome izmeðu najveæih knezova carevijeh da obuku èovjeka onoga kojega car hoæe da proslavi, pa da ga provedu na konju po ulicama gradskim i vièu pred njim: ovako biva èovjeku koga car hoæe da proslavi.
10 Tada reèe car Amanu: brže uzmi odijelo i konja kao što reèe, i uèini tako Mardoheju, Judejcu koji sjedi na vratima carevijem; nemoj izostaviti ništa što si rekao.
11 I uze Aman odijelo i konja, i obuèe Mardoheja i provede ga na konju po ulicama gradskim vièuæi pred njim: ovako biva èovjeku koga car hoæe da proslavi.
12 Potom se vrati Mardohej na vrata careva, a Aman brže otide kuæi svojoj žalostan i pokrivene glave.
13 I pripovjedi Aman Seresi ženi svojoj i svijem prijateljima svojim sve što mu se dogodi. Tada mu rekoše mudarci njegovi i Seresa žena njegova: kad je od Judejskoga sjemena Mardohej pred kojim si poèeo padati, neæeš mu odoljeti, nego æeš pasti pred njim.
14 I dok oni još govorahu s njim, doðoše dvorani carevi i brže odvedoše Amana na objed koji zgotovi Jestira.

7

1 I tako doðe car i Aman na objed carici Jestiri.
2 I reèe car Jestiri opet drugi dan napivši se vina: šta želiš, carice Jestiro? daæe ti se; i šta moliš? ako je i do polovine carstva, biæe.
3 Tada odgovori carica Jestira i reèe: ako sam našla milost pred tobom, care, i ako je caru ugodno, neka mi se pokloni život moj na moju želju i narod moj na moju molbu.
4 Jer smo prodani ja i moj narod da nas potru, pobiju i istrijebe. Da smo prodani da budemo sluge i sluškinje, muèala bih, premda neprijatelj ne bi mogao naknaditi štete caru.
5 A car Asvir progovori i reèe carici Jestiri: ko je taj? i gdje je taj koji se usudio tako èiniti?
6 A Jestira reèe: protivnik i neprijatelj ovaj je zlikovac Aman. A Aman se uplaši od cara i od carice.
7 Tada car gnjevan usta od vina i otide u vrt kod dvora, a Aman osta da moli za život svoj caricu Jestiru, jer vidje da je car naumio zlo po nj.
8 Potom se car vrati iz vrta dvorskoga u kuæu gdje bješe pio vino; a Aman bješe pao na odar gdje sjeðaše Jestira. I car reèe: eda li æe i caricu osramotiti kod mene u kuæi? Èim ta rijeè izide iz usta carevijeh, pokriše lice Amanu.
9 I Arvona, jedan od dvorana carevijeh, reèe: evo i vješala što je naèinio Aman za Mardoheja koji je govorio dobro po cara stoje kod kuæe Amanove, visoka pedeset lakata. I reèe car: objesite ga na njih.
10 I tako objesiše Amana na vješala koja bješe pripravio Mardoheju. I gnjev carev utiša se.

8

1 Istoga dana dade car Asvir carici Jestiri kuæu Amana neprijatelja Judejskoga. A Mardohej izide pred cara, jer Jestira kaza šta joj je on;
2 I car snimiv prsten svoj, koji bješe uzeo od Amana, dade ga Mardoheju; a Jestira postavi Mardoheja nad kuæom Amanovom.
3 Potom Jestira opet govori caru i padnuvši pred noge njegove i plaèuæi moljaše ga da ukloni zloæu Amana Agageja i misao njegovu koju bješe smislio na Judejce.
4 Tada car pruži zlatnu palicu prema Jestiri, i Jestira usta i stade pred carem,
5 I reèe: ako je ugodno caru i ako sam našla milost pred njim, i ako je pravo pred carem i ako sam mu mila, neka se piše da se poreku knjige u kojima je misao Amana sina Amedatina, Agageja, koje je raspisao da se istrijebe Judejci što su po svijem zemljama carevijem.

6 Jer kako bih mogla gledati zlo koje bi zadesilo moj narod? i kako bih mogla gledati da se potre rod moj?
7 A car Asvir reèe carici Jestiri i Mardoheju Judejcu: eto, dao sam kuæu Amanovu Jestiri a njega su objesili na vješala zato što šæaše dignuti ruku svoju na Judejce.
8 Vi dakle pišite za Judejce kako vam je drago u ime carevo i zapeèatite prstenom carevijem; jer što se piše u ime carevo i zapeèati prstenom carevijem ne može se poreæi.
9 I dozvaše pisare careve u isto vrijeme, treæega mjeseca, koje je mjesec Sivan, dvadeset treæega dana, i pisa se sve, kako zapovjedi Mardohej, Judejcima i namjesnicima i knezovima i upraviteljima po zemljama, od Indije do Etiopije, sto i dvadeset i sedam zemalja, u svaku zemlju njezinijem pismom i svakom narodu njegovijem jezikom, i Judejcima njihovijem pismom i njihovijem jezikom.
10 A napisa u ime cara Asvira i zapeèati prstenom carevijem, i razasla knjige po glasnicima koji jahahu na brzijem konjma i na mladijem mazgama:
11 Da je car dopustio Judejcima što su u kome god gradu da se skupe i brane život svoj, da potru i pobiju i istrijebe svaku vojsku kojega mu drago naroda i zemlje, koji bi udarili na njih, i djecu njihovu i žene njihove, a imanje njihovo da razgrabe.
12 U isti dan po svijem zemljama cara Asvira, trinaestoga dana mjeseca dvanaestoga, koje je mjesec Adar.
13 U knjigama se govoraše da se oglasi zapovijest po svijem zemljama i da se objavi svijem narodima da Judejci budu gotovi za onaj dan da se osvete svojim neprijateljima.
14 Glasnici koji jahahu na brzijem konjma i mazgama otidoše brzo i hitno po zapovijesti carevoj; i zapovijest bi oglašena u Susanu carskom gradu.
15 A Mardohej otide od cara u carskom odijelu ljubièastom i bijelom i pod zlatnijem vijencem velikim i u plaštu od tankoga platna i skerleta, i grad Susan radovaše se i veseljaše se.
16 Judejcima doðe svjetlost i veselje i radost i slava.
17 I u svakoj zemlji i u svakom gradu, gdje god doðe zapovijest careva i naredba njegova, bješe radost i veselje među Judejcima, gozba i blagi dani, i mnogi iz naroda zemaljskih postajahu Judejci, jer ih popade strah od Jevreja.

9

1 I tako dvanaestoga mjeseca, a to je mjesec Adar, trinaestoga dana, kad doðe da se izvrši rijeè careva i zapovijest njegova, istoga dana kad se neprijatelji Judejski nadahu da æe obladati njima, preokrenu se, te Judejci obladaše svojim nenavidnicima.
2 Skupiše se Judejci u svojim gradovima po svijem zemljama cara Asvira da dignu ruke na one koji im tražahu zlo; i niko ne mogaše stajati pred njima; jer strah od njih popade sve narode.
3 I svi knezovi zemaljski, namjesnici i upravitelji i koji opravljahu poslove careve, podupirahu Judejce, jer ih popade strah od Mardoheja.
4 Jer velik bijaše Mardohej u domu carevu, i slava njegova prolažaše sve zemlje, jer taj èovjek Mardohej bivaše sve veæi.
5 I tako pobiše Judejci sve neprijatelje svoje maèem i potrše i istrijebiše, i uèiniše što htješe od nenavidnika svojih.
6 I u Susanu carskom gradu ubiše Judejci i istrijebiše pet stotina ljudi.
7 I Farsandatu i Dalfona i Aspatu,
8 I Poratu i Adaliju i Aridatu,
9 I Farmastu i Arisaja i Aridaja i Vajezatu,
10 Deset sinova Amana sina Amedatina neprijatelja Judejskoga pobiše, ali na plijen ne digoše ruke svoje.
11 U onaj dan kad javiše caru broj pobijenijeh u Susanu carskom gradu,
12 Reèe car Jestiri carici: u Susanu carskom gradu pobiše i potrše Judejci pet stotina ljudi i deset sinova Amanovijeh, a šta su uèinili po ostalijem zemljama carevijem? Šta želiš? daæe ti se; i šta još moliš? biæe.

13 A Jestira reèe: ako je ugodno caru, da se dopusti Judejcima u Susanu i sjutra da uèine po današnjoj naredbi i deset sinova Amanovijeh da objese na vješala.
14 I zapovjedi car da bude tako. I oglašena bi zapovijest u Susanu, i objesiše deset sinova Amanovijeh.
15 I Judejci koji bijahu u Susanu skupivši se i èetrnaestoga dana mjeseca Adara pobiše u Susanu tri stotine ljudi, ali na plijen ne digoše ruke svoje.
16 A ostali Judejci koji bijahu po zemljama carevijem skupiše se da brane život svoj i da se smire od neprijatelja svojih; i pobiše sedamdeset i pet tisuæa nenavidnika svojih; ali na plijen ne digoše ruke svoje.
17 To bi trinaestoga dana mjeseca Adara; a èetrnaestoga poèinuše, i praznovaše taj dan gosteæi se i veseleæi se.
18 A Judejci koji bijahu u Susanu skupiše se trinaestoga i èetrnaestoga dana istoga mjeseca, a poèinuše petnaestoga, i praznovaše taj dan gosteæi se i veseleæi se.
19 Zato Judejci seljani, koji žive po mjestima neograðenijem, praznuju èetrnaesti dan mjeseca Adara veseleæi se i gosteæi se i blagujuæi, i šaljuæi dijelove jedan drugom.
20 Jer Mardohej napisa ovo, i razasla knjige svijem Judejcima koji bijahu po svijem zemljama cara Asvira, blizu i daleko,
21 Naređujuæi im da praznuju dan èetrnaesti mjeseca Adara i petnaesti dan istoga mjeseca svake godine;
22 Prema danima u koje se smiriše Judejci od neprijatelja svojih i prema mjesecu kad im se pretvori žalost u radost i tuga u veselje, da te dane praznuju gosteæi se i veseleæi se i šaljuæi dijelove jedan drugom, i siromasima darove.
23 I primiše svi Judejci da èine što su poèeli i što im pisa Mardohej.
24 Jer Aman sin Amedatin Agagej neprijatelj svijeh Judejaca namisli za Judejce da ih istrijebi, i baci Fur, to jest ždrijeb, da ih potre i istrijebi.
25 Ali kad Jestira izide pred cara, on zapovjedi knjigom, te se zla misao njegova koju smisli na Judejce obrati na njegovu glavu, i objesiše njega i sinove njegove na vješala.
26 Zato prozvaše te dane Furim od imena Fur; i radi svijeh rijeèi te knjige i radi onoga što vidješe, tako i radi onoga što im se dogodi,
27 Postaviše Judejci i primiše na se i na sjeme svoje i na sve koji se udruže s njima da je nepromjenito da slave ta dva dana kao što je napisano za njih i na vrijeme koje je za njih određeno, svake godine,
28 I da se ti dani spominju i slave u svakom naraštaju, u svakoj porodici, u svakoj zemlji i u svakom gradu; i ti dani Furim da ne prestanu među Judejcima i spomen njihov da ne pogine u sjemenu njihovu.
29 I pisa carica Jestira kæi Avihailova i Mardohej Judejac svakom tvrðom potvrđujuæi knjigu za Furim drugi put.
30 I Mardohej razasla knjigu svijem Judejcima u sto i dvadeset i sedam zemalja cara Asvira s rijeèima ljubaznijem i istinijem,
31 Da tvrdo drže dane Furim na vrijeme kao što im je postavio Mardohej Judejac i carica Jestira i kao što sami postaviše sebi i sjemenu svojemu za spomen postu njihovu i vikanju njihovu.
32 Tako zapovijest Jestirina potvrdi uredbu za Furim, i bi zapisano u knjigu.

10

1 Potom car Asvir udari danak na zemlju i na ostrva morska.
2 A sva djela vlasti njegove i sile, i pripovijest o velièini Mardohejevoj kako ga je car uèinio velikim, to je napisano u knjizi dnevnika careva Midskih i Persijskih.
3 Jer Mardohej Judejac bješe drugi do cara Asvira i velik u Judejaca i mio mnoštvu braæe svoje starajuæi se za dobro svojemu narodu i govoreæi za sreæu svega sjemena svojega.

Jov

1 Bijaše èovjek u zemlji Uzu po imenu Jov; i taj èovjek bijaše dobar i pravedan, i bojaše se Boga, i uklanjaše se oda zla.
2 I rodi mu se sedam sinova i tri kæeri.
3 I imaše stoke sedam tisuæa ovaca i tri tisuæe kamila i pet stotina jarmova volova i pet stotina magarica, i èeljadi veoma mnogo; i bijaše taj èovjek najveæi od svijeh ljudi na istoku.
4 I sinovi njegovi sastajahu se i davahu gozbe kod kuæe, svaki svoga dana, i slahu te pozivahu tri sestre svoje da jedu i piju s njima.
5 I kad bi se obredili gozbom, pošiljaše Jov i osveæivaše ih, i ustajuæi rano prinošaše žrtve paljenice prema broju svijeh njih; jer govoraše Jov: može biti da su se ogriješili sinovi moji i pohulili na Boga u srcu svom. Tako èinjaše Jov svaki put.
6 A jedan dan doðoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a među njih doðe i Sotona.
7 I Gospod reèe Sotoni: otkuda ideš? A Sotona odgovori Gospodu i reèe: prohodih zemlju i obilazih.
8 I reèe Gospod Sotoni: jesi li vidio slugu mojega Jova? nema onakoga èovjeka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla.
9 A Sotona odgovori Gospodu i reèe: eda li se uzalud Jov boji Boga?
10 Nijesi li ga ti ogradio i kuæu njegovu i sve što ima svuda unaokolo? djelo ruku njegovijeh blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji.
11 Ali pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaæe te u oèi.
12 A Gospod reèe Sotoni: evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje. I otide Sotona od Gospoda.
13 A jedan dan kad sinovi njegovi i kæeri njegove jeðahu i pijahu vino u kuæi brata svojega najstarijega,
14 Doðe glasnik Jovu i reèe: volovi orahu i magarice pasijahu pokraj njih,
15 A Saveji udariše i oteše ih, i pobiše momke oštrijem maèem; i samo ja jedan utekoh da ti javim.
16 Dok ovaj još govoraše, doðe drugi i reèe: oganj Božji spade s neba i spali ovce i momke, i proždrije ih; i samo ja jedan utekoh da ti javim.
17 Dokle ovaj još govoraše, doðe drugi i reèe: Haldejci u tri èete udariše na kamile i oteše ih, i pobiše momke oštrijem maèem; i samo ja jedan utekoh da ti javim.
18 Dokle ovaj još govoraše, doðe drugi i reèe: sinovi tvoji i kæeri tvoje jeðahu i pijahu vino u kuæi brata svojega najstarijega;
19 A to vjetar velik doðe ispreko pustinje i udari u èetiri ugla od kuæe, te pade na djecu i pogiboše; i samo ja jedan utekoh da ti javim.
20 Tada usta Jov i razdrije plašt svoj, i ostriže glavu, i pade na zemlju i pokloni se,
21 I reèe: go sam izašao iz utrobe matere svoje, go æu se i vratiti onamo. Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje.
22 Uza sve to ne sagriješi Jov, niti reèe bezumlja za Boga.

2

1 Opet jedan dan doðoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a doðe i Sotona među njih da stane pred Gospodom.
2 I Gospod reèe Sotoni: otkuda ideš? A Sotona odgovori Gospodu i reèe: prohodih zemlju i obilazih.
3 I reèe Gospod Sotoni: jesi li vidio slugu mojega Jova? nema onakoga èovjeka na zemlji, dobra i pravedna, koji se boji Boga i uklanja se oda zla, i još se drži dobrote svoje, premda si me nagovorio, te ga upropastih ni za što.
4 A Sotona odgovori Gospodu i reèe: koža za kožu, i sve što èovjek ima daæe za dušu svoju.
5 Nego pruži ruku svoju i dotakni se kostiju njegovijeh i mesa njegova, psovaæe te u oèi.
6 A Gospod reèe Sotoni: evo ti ga u ruke; ali mu dušu èuvaj.

7 I Sotona otide od Gospoda, i udari Jova zlijem prištem od pete do tjemena,
8 Te on uze crijep pa se strugaše, i sjeđaše u pepelu.
9 I reèe mu žena: hoæeš li se još držati dobrote svoje? blagoslovi Boga, pa umri.
10 A on joj reèe: govoriš kao luda žena; dobro smo primali od Boga, a zla zar neæemo primati? Uza sve to ne sagriješi Jov usnama svojim.
11 A tri prijatelja Jovova èuše za sve zlo koje ga zadesi, i doðoše svaki iz svojega mjesta, Elifas Temanac i Vildad Sušanin i Sofar Namaæanin, dogovorivši se da doðu da ga požale i potješe.
12 I podigavši oèi svoje izdaleka ne poznaše ga; tada podigoše glas svoj i stadoše plakati i razdriješe svaki svoj plašt i posuše se prahom po glavi bacajuæi ga u nebo.
13 I sjeđahu kod njega na zemlji sedam dana i sedam noæi, i nijedan mu ne progovori rijeèi, jer viđahu da je bol vrlo velik.

3

1 Potom otvori usta svoja Jov i stade kleti dan svoj.
2 I progovoriv Jov reèe:
3 Ne bilo dana u koji se rodih, i noæi u kojoj rekoše: rodi se djetiæ!
4 Bio taj dan tama, ne gledao ga Bog ozgo, i ne osvjetljavala ga svjetlost!
5 Mrak ga zaprznio i sjen smrtni, oblak ga obastirao, bio strašan kao najgori dani!
6 Noæ onu osvojila tama, ne radovala se među danima godišnjim, ne brojila se u mjesece!
7 Gle, noæ ona bila pusta, pjevanja ne bilo u njoj!
8 Kleli je koji kunu dane, koji su gotovi probuditi krokodila!
9 Potamnjele zvijezde u sumraèje njezino, èekala vidjelo i ne doèekala ga, i ne vidjela zori trepavica;
10 Što mi nije zatvorila vrata od utrobe i nije sakrila muku od mojih oèiju.
11 Zašto ne umrijeh u utrobi? ne izdahnuh izlazeæi iz utrobe?
12 Zašto me prihvatiše koljena? zašto sise, da sem?
13 Jer bih sada ležao i poèivao; spavao bih, i bio bih miran,
14 S carevima i savjetnicima zemaljskim, koji zidaše sebi pustoline,
15 Ili s knezovima, koji imaše zlata, i kuæe svoje puniše srebra.
16 Ili zašto ne bih kao nedonošèe sakriveno, kao dijete koje ne ugleda vidjela?
17 Ondje bezbožnici prestaju dosađivati, i ondje poèivaju iznemogli,
18 I sužnji se odmaraju i ne èuju glasa nastojnikova.
19 Mali i veliki ondje je, i rob slobodan od svoga gospodara.
20 Zašto se daje vidjelo nevoljniku i život onima koji su tužna srca,
21 Koji èekaju smrt a nje nema, i traže je veæma nego zakopano blago,
22 Koji igraju od radosti i vesele se kad nađu grob?
23 Èovjeku, kojemu je put sakriven i kojega je Bog zatvorio otsvuda?
24 Jer prije jela mojega dolazi uzdah moj, i kao voda razljeva se jauk moj.
25 Jer èega se bojah doðe na mene, i èega se strašah zadesi me.
26 Ne poèivah niti imah mira niti se odmarah, i opet doðe strahota.

4

1 Tada odgovori Elifas Temanac i reèe:
2 Ako ti progovorimo, da ti neæe biti dosadno? ali ko bi se mogao uzdržati da ne govori?
3 Gle, uèio si mnoge, i ruke iznemogle krijepio si;
4 Rijeèi su tvoje podizale onoga koji padaše, i utvrđivao si koljena koja klecahu.
5 A sada kad doðe na tebe, klonuo si; kad se tebe dotaèe, smeo si se.
6 Nije li pobožnost tvoja bila uzdanje tvoje? i dobrota putova tvojih nadanje tvoje?
7 Opomeni se, ko je prav poginuo, i gdje su pravedni istrijebljeni?
8 Kako sam ja vidio, koji oru muku i siju nevolju, to i žanju.
9 Od dihanja Božijega ginu, i od daha nozdara njegovijeh nestaje ih.

10 Rika lavu, i glas ljutom lavu i zubi laviæima satiru se.
11 Lav gine nemajuæi lova, i laviæi rasipaju se.
12 Još doðe tajno do mene rijeè, i uho moje doèu je malo.
13 U mislima o noænijem utvarama, kad tvrd san pada na ljude,
14 Strah poduze me i drhat, od kojega ustreptaše sve kosti moje,
15 I duh proðe ispred mene, i dlake na tijelu mojem nakostriješiše se.
16 Stade, ali mu ne poznah lica; prilika bijaše pred oèima mojima, i muèeæi èuh glas:
17 Eda li je èovjek pravedniji od Boga? eda li je èovjek èistiji od tvorca svojega?
18 Gle, slugama svojim ne vjeruje, i u anðela svojih nalazi nedostataka;
19 Akamoli u onijeh koji stoje u kuæama zemljanijem, kojima je temelj na prahu i satiru se brže nego moljac.
20 Od jutra do veèera satru se, i nestane ih navijek da niko i ne opazi.
21 Slava njihova ne prolazi li s njima? Umiru, ali ne u mudrosti.

5

1 Zovi; hoæe li ti se ko odazvati? i komu æeš se izmeðu svetijeh obratiti?
2 Doista bezumnoga ubija gnjev, i ludoga usmræuje srdnja.
3 Ja vidjeh bezumnika gdje se ukorijenio; ali odmah prokleh stan njegov.
4 Sinovi su njegovi daleko od spasenja i satiru se na vratima a nema ko da izbavi.
5 Ljetinu njegovu jede gladni i ispred trnja kupi je, i lupež ždere blago njihovo.
6 Jer muka ne izlazi iz praha niti nevolja iz zemlje nièe.
7 Nego se èovjek raða na nevolju, kao što iskre iz ugljevlja uzlijeæu u vis.
8 Ali ja bih Boga tražio, i pred Boga bih iznio stvar svoju,
9 Koji èini stvari velike i neispitljive, divne, kojima nema broja;
10 Koji spušta daždd na zemlju i šalje vodu na polja;
11 Koji podiže ponižene, i žalosne uzvišuje k spasenju;
12 Koji rasipa misli lukavijeh da ruke njihove ne svrše ništa;
13 Koji hvata mudre u njihovu lukavstvu, i namjeru opakih obara;
14 Danju nailaze na mrak, i u podne pipaju kao po noæi.
15 On izbavlja ubogoga od maèa, od usta njihovijeh i od ruke silnoga.
16 Tako ima nadanja siromahu, a zloæa zatiskuje usta svoja.
17 Gle, blago èovjeku koga Bog kara; i zato ne odbacuj karanja svemoguæega.
18 Jer on zadaje rane, i zavija; on udara, i ruke njegove iscjeljuju.
19 Iz šest nevolja izbaviæe te; ni u sedmoj neæe te se zlo dotaæi.
20 U gladi izbaviæe te od smrti i u ratu od maèa.
21 Kad jezik šiba, biæeš sakriven, niti æeš se bojati pustoši kad doðe.
22 Smijaæeš se pustoši i gladi, niti æeš se bojati zvijerja zemaljskoga.
23 Jer æeš s kamenjem poljskim biti u vjeri, i zvijerje æe poljsko biti u miru s tobom.
24 I vidjeæeš da je mir u šatoru tvom, kuæiæeš kuæu svoju i neæeš se prevariti.
25 Vidjeæeš kako æe ti se umnožiti sjeme tvoje, i porod æe tvoj biti kao trava na zemlji.
26 Star æeš otiæi u grob kao što se žito snosi u stog u svoje vrijeme.
27 Eto, razgledasmo to, tako je; poslušaj i razumij.

6

1 A Jov odgovori i reèe:
2 O da bi se dobro izmjerili jadi moji, i zajedno se nevolja moja metnula na mjerila!
3 Pretegla bi pijesak morski; zato mi i rijeèi nedostaje.
4 Jer su strijele svemoguæega u meni, otrov njihov ispija mi duh, strahote Božije udaraju na me.
5 Rièe li divlji magarac kod trave? muèe li vo kod piæe svoje?
6 Jede li se bljutavo bez soli? ima li slasti u biocu od jajca?

7 Èega se duša moja nije htjela dotaknuti, to mi je jelo u nevolji.
8 O da bi mi se ispunila molba, i da bi mi Bog dao što èekam!
9 I da bi Bog htio satrti me, da bi mahnuo rukom svojom, i istrijebio me!
10 Jer mi je još utjeha, ako i gorim od bola niti me žali, što nijesam tajio rijeèi svetoga.
11 Kaka je sila moja da bih pretrpio? kakav li je kraj moj da bih produljio život svoj?
12 Je li sila moja kamena sila? je li tijelo moje od mjedi?
13 Ima li još pomoæi u mene? i nije li daleko od mene što bi me pridržalo?
14 Nesretnomu treba milost prijatelja njegova, ali je on ostavio strah svemoguæega.
15 Braæa moja iznevjeriše kao potok, kao bujni potoci proðoše,
16 Koji su mutni od leda, u kojima se sakriva snijeg;
17 Kad se otkrave, oteku; kad se zagriju, nestane ih s mjesta njihovijeh.
18 Tamo amo svræu od putova svojih, idu u ništa i gube se.
19 Putnici iz Teme pogledahu, koji iðahu u Sevu uzdahu se u njih;
20 Ali se postidješe što se pouzdaše u njih, došavši do njih osramotiše se.
21 Tako i vi postaste ništa; vidjeste pogibao moju, i strah vas je.
22 Eda li sam vam rekao: dajte mi, ili od blaga svojega poklonite mi;
23 Ili izbavite me iz ruke neprijateljeve, i iz ruke nasilnièke iskupite me?
24 Pouèite me, i ja æu muèati; i u èemu sam pogriješio, obavijestite me.
25 Kako su jake rijeèi istinite! Ali šta æe ukor vaš?
26 Mislite li da æe rijeèi ukoriti, i da je govor èovjeka bez nadanja vjetar?
27 I na sirotu napadate, i kopate jamu prijatelju svojemu.
28 Zato sada pogledajte me, i vidite lažem li pred vama.
29 Pregledajte; da ne bude nepravde; pregledajte, ja sam prav u tom.
30 Ima li nepravde na jeziku mojem? ne razbira li grlo moje zla?

7

1 Nije li èovjek na vojsci na zemlji? a dani njegovi nijesu li kao dani nadnièarski?
2 Kao što sluga uzdiše za sjenom i kao što nadnièar èeka da svrši,
3 Tako su meni dati u našljedstvo mjeseci zaludni i noæi muène odreðene mi.
4 Kad legnem, govorim: kad æu ustati? i kad æe proæi noæ? i sitim se prevræuæi se do svanuæa.
5 Tijelo je moje obuèeno u crve i u grude zemljane, koža moja puca i rašèinja se.
6 Dani moji brži biše od èunka, i proðoše bez nadanja.
7 Opomeni se da je moj život vjetar, da oko moje neæe više vidjeti dobra,
8 Niti æe me vidjeti oko koje me je viðalo; i tvoje oèi kad pogledaju na me, mene neæe biti.
9 Kao što se oblak razilazi i nestaje ga, tako ko siðe u grob, neæe izaæi,
10 Neæe se više vratiti kuæi svojoj, niti æe ga više poznati mjesto njegovo.
11 Zato ja neæu braniti ustima svojim, govoriæu u tuzi duha svojega, naricati u jadu duše svoje.
12 Eda li sam more ili kit, te si namjestio stražu oko mene?
13 Kad reèem: potješiæe me odar moj, postelja æe mi moja oblakšati tužnjavu,
14 Tada me strašiš snima i prepadaš me utvarama,
15 Te duša moja voli biti udavljena, voli smrt nego kosti moje.
16 Dodijalo mi je; neæu dovijeka živjeti; proði me se; jer su dani moji taština.
17 Šta je èovjek da ga mnogo cijeniš i da mariš za nj?
18 Da ga pohodiš svako jutro, i svaki èas kušaš ga?
19 Kad æeš se odvratiti od mene i pustiti me da progutam pljuvanku svoju?
20 Zgriješio sam; šta æu ti èiniti, o èuvaru ljudski? zašto si me metnuo sebi za biljegu, te sam sebi na tegobu?

21 Zašto mi ne oprostiš grijeh moj i ne ukloniš moje bezakonje? jer æu sad leæi u prah, i kad me potražiš, mene neæe biti.

8

1 Tada odgovori Vildad Sušanin i reèe:
2 Dokle æeš tako govoriti? i rijeèi usta tvojih dokle æe biti kao silan vjetar?
3 Eda li Bog krivo sudi? ili svemoguæi izvræe pravdu?
4 Što su sinovi tvoji zgriješili njemu, zato ih je dao bezakonju njihovu.
5 A ti da potražiš Boga i pomoliš se svemoguæemu,
6 Ako si èist i prav, zaista æe se prenuti za te i èestit æe uèiniti pravedan stan tvoj;
7 I poèetak æe tvoj biti malen, a pošljedak æe ti biti vrlo velik.
8 Jer pitaj preðašnji naraštaj, i nastani da razbereš od otaca njihovijeh;
9 Jer smo mi juèerašnji, i ne znamo ništa, jer su naši dani na zemlji sjen.
10 Neæe li te oni nauèiti? neæe li ti kazati i iz srca svojega iznijeti rijeèi?
11 Nièe li sita bez vlage? raste li rogoz bez vode?
12 Dok se još zeleni, dok se ne pokosi, suši se prije svake trave.
13 Take su staze svijeh koji zaboravljaju Boga, i nadanje licemjerovo propada.
14 Njegovo se nadanje podlama i uzdanje je njegovo kuæa paukova;
15 Nasloni se na kuæu svoju, ali ona ne stoji tvrdo; uhvati se za nju, ali se ona ne može održati.
16 Zeleni se na suncu, i uvrh vrta njegova pružaju se ogranci njegovi;
17 Žile njegove zapleæu se kod izvora, i na mjestu kamenitu širi se;
18 Ali kad se išèupa iz mjesta svojega, ono ga se odrièe: nijesam te vidjelo.
19 Eto, to je radost od njegova puta; a iz praha niče drugi.
20 Gle, Bog ne odbacuje dobroga, ali ne prihvata za ruku zlikovca.
21 Još æe napuniti usta tvoja smijeha i usne tvoje popijevanja.
22 Nenavidnici tvoji obuæi æe se u sramotu, i šatora bezbožnièkoga neæe biti.

9

1 A Jov odgovori i reèe:
2 Zaista, znam da je tako; jer kako bi mogao èovjek biti prav pred Bogom?
3 Ako bi se htio preti s njim, ne bi mu mogao odgovoriti od tisuæe na jednu.
4 Mudar je srcem i jak snagom; ko se je opro njemu i bio sreæan?
5 On premješta gore, da niko i ne opazi; prevraæa ih u gnjevu svom;
6 On kreæe zemlju s mjesta njezina da joj se stupovi drmaju;
7 On kad zaprijeti suncu, ne izlazi; on zapeèaæava zvijezde;
8 On razapinje nebo sam, i gazi po valima morskim;
9 On je naèinio zvijezde kola i štape i vlašiæe i druge jugu u dnu;
10 On èini stvari velike i neispitljive i divne, kojima nema broja.
11 Gle, ide mimo mene, a ja ne vidim; proðe, a ja ga ne opazim.
12 Gle, kad uhvati, ko æe ga nagnati da vrati? ko æe mu kazati: šta radiš?
13 Bog ne usteže gnjeva svojega, padaju poda nj oholi pomoænici.
14 A kako bih mu ja odgovarao i birao rijeèi protiv njega?
15 Da sam i prav, neæu mu se odgovoriti, valja da se molim sudiji svojemu.
16 Da ga zovem i da mi se odzove, još ne mogu vjerovati da je èuo glas moj.
17 Jer me je vihorom satro i zadao mi mnogo rana ni za što.
18 Ne da mi da odahnem, nego me siti grèinama.
19 Ako je na silu, gle, on je najsilniji; ako na sud, ko æe mi svjedoèiti?
20 Da se pravdam, moja æe me usta osuditi; da sam dobar, pokazaæe da sam nevaljao.
21 Ako sam dobar, neæu znati za to; omrzao mi je život moj.
22 Svejedno je; zato rekoh: i dobroga i bezbožnoga on potire.
23 Kad bi još ubio biè najedanput! ali se smije iskušavanju pravijeh.

24 Zemlja se daje u ruke bezbožniku;
lice sudija njezinijeh zaklanja; ako ne on,
da ko?
25 Ali dani moji biše brži od glasnika;
pobjegoše, ne vidješe dobra.
26 Proðoše kao brze laðe, kao orao kad
leti na hranu.
27 Ako reèem: zaboraviæu tužnjavu
svoju, ostaviæu gnjev svoj i okrijepiæu se;
28 Strah me je od svijeh muka mojih,
znam da me neæeš opravdati.
29 Biæu kriv; zašto bih se muèio uzalud?
30 Da se izmijem vodom šnježanicom, i
da oèistim sapunom ruke svoje,
31 Tada æeš me zamoèiti u jamu da se
gade na me moje haljine.
32 Jer nije èovjek kao ja da mu odgo-
varam, da idem s njim na sud;
33 Niti ima među nama kmeta da bi
stavio ruku svoju među nas dvojicu.
34 Neka odmakne od mene prut svoj, i
strah njegov neka me ne straši;
35 Tada æu govoriti, i neæu ga se bojati;
jer ovako ne znam za sebe.

10

1 Dodijao je duši mojoj život moj;
pustiæu od sebe tužnjavu svoju, govoriæu
u jadu duše svoje.
2 Reæi æu Bogu: nemoj me osuditi; kaži
mi zašto se preš sa mnom.
3 Je li ti milo da èiniš silu, da odbacuješ
djelo ruku svojih i savjet bezbožnièki
obasjavaš?
4 Jesu li u tebe oèi tjelesne? vidiš li kao
što vidi èovjek?
5 Jesu li dani tvoji kao dani èovjeèji, i
godine tvoje kao vijek ljudski,
6 Te istražuješ moje bezakonje i za
grijeh moj razbiraš?
7 Ti znaš da nijesam kriv, i nema nikoga
ko bi izbavio iz tvoje ruke.
8 Tvoje su me ruke stvorile i naèinile, i
ti me otsvuda potireš.
9 Opomeni se da si me kao od kala
naèinio, i opet æeš me u prah obratiti.
10 Nijesi li me kao mlijeko slio i kao sir
usirio me?
11 Navukao si na me kožu i meso, i
kostima i žilama spleo si me.
12 Životom i milošæu darivao si me; i
staranje tvoje èuvalo je duh moj.
13 I sakrio si to u srcu svojem; ali znam
da je u tebe.
14 Ako sam zgriješio, opazio si me, i
nijesi me oprostio bezakonja mojega.
15 Ako sam skrivio, teško meni! ako li
sam prav, ne mogu podignuti glave, pun
sramote i videæi muku svoju.
16 I ako se podigne, goniš me kao lav, i
opet èiniš èudesa na meni.
17 Ponavljaš svjedoèanstva svoja protiv
mene, i umnožavaš gnjev svoj na me;
vojske jedna za drugom izlaze na me.
18 Zašto si me izvadio iz utrobe? o da
umrijeh! da me ni oko ne vidje!
19 Bio bih kao da nigda nijesam bio; iz
utrobe u grob bio bih odnesen.
20 Nije li malo dana mojih? prestani
dakle i okani me se da se malo oporavim,
21 Prije nego otidem odakle se neæu
vratiti, u zemlju tamnu i u sjen smrtni,
22 U zemlju tamnu kao mrak i u sjen
smrtni, gdje nema promjene i gdje je
vidjelo kao tama.

11

1 A Sofar Namaæanin odgovori i reèe:
2 Zar na mnoge rijeèi nema odgovora?
ili æe èovjek govorljiv ostati prav?
3 Hoæe li tvoje laži umuèkati ljude?
i kad se ti rugaš, zar te neæe niko
posramiti?
4 Jer si rekao: èista je nauka moja, i èist
sam pred oèima tvojim.
5 Ali kad bi Bog progovorio i usne svoje
otvorio na te,
6 I pokazao ti tajne mudrosti, jer ih je
dvojinom više, poznao bi da te Bog kara
manje nego što zaslužuje tvoje bezakonje.
7 Možeš li ti tajne Božije dokuèiti, ili
dokuèiti savršenstvo svemoguæega?
8 To su visine nebeske, šta æeš uèiniti?
dublje je od pakla, kako æeš poznati?
9 Duže od zemlje, šire od mora.
10 Da prevrati, ili zatvori ili sabere, ko
æe mu braniti?
11 Jer zna ništavilo ljudsko, i videæi
nevaljalstvo zar neæe paziti?
12 Èovjek bezuman postaje razuman,
premda se èovjek raða kao divlje magare.

13 Da ti upraviš srce svoje i podigneš ruke svoje k njemu,
14 Ako je bezakonje u ruci tvojoj, da ga ukloniš, i ne daš da nepravda bude u šatorima tvojim,
15 Tada æeš podignuti lice svoje bez mane i stajaæeš tvrdo i neæeš se bojati;
16 Zaboraviæeš muku, kao vode koja proteèe opominjaæeš je se;
17 Nastaæe ti vrijeme vedrije nego podne, sinuæeš, biæeš kao jutro;
18 Uzdaæeš se imajuæi nadanje, zakopaæeš se, i mirno æeš spavati.
19 Ležaæeš, i niko te neæe plašiti, i mnogi æe ti se moliti.
20 Ali oèi æe bezbožnicima išèiljeti, i utoèišta im neæe biti, i nadanje æe im biti izdisanje.

12

1 A Jov odgovori i reèe:
2 Da, vi ste ljudi, i s vama æe umrijeti mudrost.
3 I ja imam srce kao i vi, niti sam gori od vas; i u koga nema toga?
4 Na potsmijeh sam prijatelju svom, koji kad zove Boga odzove mu se; na potsmijeh je pravedni i dobri.
5 Baèen je luè po mišljenju sreænoga onaj koji hoæe da popuzne.
6 Mirne su kolibe lupeške, i bez straha su koji gnjeve Boga, njima Bog daje sve u ruke.
7 Zapitaj stoku, nauèiæe te; ili ptice nebeske, kazaæe ti.
8 Ili se razgovori sa zemljom, nauèiæe te, i ribe æe ti morske pripovjediti.
9 Ko ne zna od svega toga da je ruka Gospodnja to uèinila?
10 Kojemu je u ruci duša svega živoga i duh svakoga tijela èovjeèijega.
11 Ne raspoznaje li uho rijeèi kao što grlo kuša jelo?
12 U staraca je mudrost, i u dugom vijeku razum.
13 U njega je mudrost i sila, u njega je savjet i razum.
14 Gle, on razgradi, i ne može se opet sagraditi; zatvori èovjeka, i ne može se otvoriti.
15 Gle, ustavi vode, i presahnu; pusti ih, i isprevræu zemlju.
16 U njega je jaèina i mudrost, njegov je koji je prevaren i koji vara.
17 On dovodi savjetnike u ludilo, i sudije obezumljuje.
18 On razdrešuje pojas carevima, i opasuje bedra njihova.
19 On dovodi knezove u ludilo, i obara jake.
20 On uzima besjedu rjeèitima, i starcima uzima razum.
21 On sipa sramotu na knezove, i raspasuje junake.
22 On otkriva duboke stvari ispod tame, i izvodi na vidjelo sjen smrtni.
23 On umnožava narode i zatire ih, rasipa narode i sabira.
24 On oduzima srce glavarima naroda zemaljskih, i zavodi ih u pustinju gdje nema puta,
25 Da pipaju po mraku bez vidjela, i èini da tumaraju kao pijani.

13

1 Eto, sve je to vidjelo oko moje, èulo uho moje, i razumjelo.
2 Što vi znate, znam i ja, nijesam gori od vas.
3 Ipak bih govorio sa svemoguæim, i rad sam s Bogom pravdati se.
4 Jer vi izmišljate laži, svi ste zaludni ljekari.
5 O da biste sasvijem muèali! bili biste mudri.
6 Èujte moj odgovor, i slušajte razloge usta mojih.
7 Treba li da govorite za Boga nepravdu ili prijevaru da govorite za nj?
8 Treba li da mu gledate ko je? treba li da se prepirete za Boga?
9 Hoæe li biti dobro kad vas stane ispitivati? hoæete li ga prevariti kao što se vara èovjek?
10 Zaista æe vas karati, ako tajno uzgledate ko je.
11 Velièanstvo njegovo neæe li vas uplašiti? i strah njegov neæe li vas popasti?
12 Spomeni su vaši kao pepeo, i vaše visine kao gomile blata.

13 Muèite i pustite me da ja govorim, pa
neka me snaðe šta mu drago.
14 Zašto bih kidao meso svoje svojim
zubima i dušu svoju metao u svoje ruke?
15 Gle, da me i ubije, opet æu se uzdati u
nj, ali æu braniti putove svoje pred njim.
16 I on æe mi biti spasenje, jer licemjer
neæe izaæi preda nj.
17 Slušajte dobro besjedu moju, i neka
vam uðe u uši što æu iskazati.
18 Evo, spremio sam parbu svoju, znam
da æu biti prav.
19 Ko æe se preti sa mnom? da sad
umuknem, izdahnuo bih.
20 Samo dvoje nemoj mi uèiniti, pa se
neæu kriti od lica tvojega.
21 Ukloni ruku svoju od mene, i strah
tvoj da me ne straši.
22 Potom zovi me, i ja æu odgovarati; ili
ja da govorim, a ti mi odgovaraj.
23 Koliko je bezakonja i grijeha mojih?
pokaži mi prijestup moj i grijeh moj.
24 Zašto sakrivaš lice svoje i držiš me za
neprijatelja svojega?
25 Hoæeš li skršiti list koji nosi vjetar, ili
æeš goniti suhu slamku,
26 Kad mi pišeš grèine i daješ mi u
našljedstvo grijehe mladosti moje,
27 I meæeš noge moje u klade, i paziš na
sve staze moje i ideš za mnom ustopce?
28 A on se raspada kao trulina, kao
haljina koju jede moljac.

14

1 Èovjek roðen od žene kratka je vijeka
i pun nemira.
2 Kao cvijet niče, i otsijeca se, i bježi kao
sjen, i ne ostaje.
3 I na takoga otvoraš oko svoje, i mene
vodiš na sud sa sobom!
4 Ko æe èisto izvaditi iz neèista? Niko.
5 Izmjereni su dani njegovi, broj
mjeseca njegovijeh u tebe je; postavio si
mu meðu, preko koje ne može prijeæi.
6 Odvrati se od njega da poèine dokle
ne navrši kao nadnièar dan svoj.
7 Jer za drvo ima nadanja, ako se
posiječe, da æe se još omladiti i da neæe
biti bez izdanaka;
8 Ako i ostari u zemlji korijen njegov i u
prahu izumre panj njegov,
9 Èim osjeti vodu, opet napupi i pusti
grane kao prisad.
10 A èovjek umire iznemogao; i kad
izdahne èovjek, gdje je?
11 Kao kad voda oteče iz jezera i rijeka
opadne i usahne,
12 Tako èovjek kad legne, ne ustaje više;
dokle je nebesa neæe se probuditi niti æe
se prenuti oda sna svojega.
13 O da me hoæeš u grobu sakriti i
skloniti me dokle ne utoli gnjev tvoj, i da
mi daš rok kad æeš me se opomenuti!
14 Kad umre èovjek, hoæe li oživjeti?
Sve dane vremena koje mi je odreðeno
èekaæu dokle mi doðe promjena.
15 Zazvaæeš, i ja æu ti se odazvati; djelo
ruku svojih poželjeæeš.
16 A sada brojiš korake moje, i ništa ne
ostavljaš za grijeh moj.
17 Zapeèaæeni su u tobocu moji prije-
stupi, i zavezuješ bezakonja moja.
18 Zaista, kao što gora padne i raspadne
se, i kao što se stijena odvali s mjesta
svojega,
19 I kao što voda spira kamenje i povo-
danj odnosi prah zemaljski, tako nadanje
èovjeèije obraæaš u ništa.
20 Nadvlaðuješ ga jednako, te odlazi,
mijenjaš mu lice i otpuštaš ga.
21 Ako sinovi njegovi budu u èasti, on
ne zna; ako li u sramoti, on se ne brine.
22 Samo tijelo njegovo dok je živ boluje,
i duša njegova u njemu tuži.

15

1 A Elifas Temanac odgovori i reče:
2 Hoæe li mudar èovjek kazivati prazne
misli i puniti trbuh svoj vjetrom is-
toènijem,
3 Prepiruæi se govorom koji ne pomaže
i rijeèima koje nijesu ni na što?
4 A ti uništavaš strah Božji i ukidaš
molitve k Bogu.
5 Jer bezakonje tvoje pokazuju usta
tvoja, ako i jesi izabrao jezik lukav.
6 Osuðuju te usta tvoja, a ne ja; i usne
tvoje svjedoče na te.
7 Jesi li se ti prvi èovjek rodio? ili si prije
humova sazdan?

8 Jesi li tajnu Božiju èuo i pokupio u sebe mudrost?
9 Šta ti znaš što mi ne bismo znali? šta ti razumiješ što ne bi bilo u nas?
10 I sijedijeh i starijeh ljudi ima među nama, starijih od oca tvojega.
11 Male li su ti utjehe Božije? ili imaš što sakriveno u sebi?
12 Što te je zanijelo srce tvoje? i što sijevaju oèi tvoje,
13 Te obraæaš protiv Boga duh svoj i puštaš iz usta svojih take rijeèi?
14 Šta je èovjek, da bi bio èist, i roðeni od žene, da bi bio prav?
15 Gle, ne vjeruje svecima svojim, i nebesa nijesu èista pred oèima njegovijem;
16 Akamoli gadni i smrdljivi èovjek, koji pije nepravdu kao vodu?
17 Ja æu ti kazati, poslušaj me, i pripovjediæu ti što sam vidio,
18 Što mudarci kazaše i ne zatajiše, što primiše od otaca svojih,
19 Kojima samijem dana bi zemlja, i tuðin ne proðe kroz nju.
20 Bezbožnik se muèi svega vijeka svojega, i nasilniku je malo godina ostavljeno.
21 Strah mu zuji u ušima, u mirno doba napada pustošnik na nj.
22 Ne vjeruje da æe se vratiti iz tame, otsvuda priviða maè.
23 Tumara za hljebom govoreæi: gdje je? Zna da je za nj spremljen dan tamni.
24 Tuga i nevolja straše ga, i navaljuju na nj kao car gotov na boj.
25 Jer je zamahnuo na Boga rukom svojom, i svemoguæemu se opro.
26 Trèi ispravljena vrata na nj s mnogim visokim štitovima svojim.
27 Jer je pokrio lice svoje pretilinom, i navaljao salo na bokove svoje.
28 I sjedio je u gradovima raskopanijem i u kuæama pustijem, obraæenijem u gomilu kamenja.
29 Neæe se obratiti niti æe ostati blago njegovo, i neæe se raširiti po zemlji dobro njegovo.
30 Neæe izaæi iz mraka, ogranke njegove osušiæe plamen, odnijeæe ga duh usta njegovijeh.
31 Neka se ne uzda u taštinu prevareni, jer æe mu taština biti plata.
32 Prije svojega vremena svršiæe se, i grana njegova neæe zelenjeti.
33 Otkinuæe se kao s loze nezreo grozd njegov i pupci æe se njegovi kao s masline pobacati.
34 Jer æe opustjeti zbor licemjerski, i oganj æe spaliti šatore onijeh koji primaju poklone.
35 Zaèinju nevolju i raðaju muku, i trbuh njihov sastavlja prijevaru.

16

1 A Jov odgovori i reèe:
2 Slušao sam mnogo takih stvari; svi ste dosadni tješioci.
3 Hoæe li biti kraj praznijem rijeèima? ili šta te tjera da tako odgovaraš?
4 I ja bih mogao govoriti kao vi, da ste na mom mjestu, gomilati na vas rijeèi i mahati glavom na vas,
5 Mogao bih vas hrabriti ustima svojim, i micanje usana mojih olakšalo bi bol vaš.
6 Ako govorim, neæe odahnuti bol moj; ako li prestanem, hoæe li otiæi od mene?
7 A sada me je umorio; opustošio si sav zbor moj.
8 Navukao si na me mrštine za svjedoèanstvo; i moja mrša podiže se na me, i svjedoèi mi u oèi.
9 Gnjev njegov rastrže me, nenavidi me, škrguæe zubima na me, postavši mi neprijatelj sijeva oèima svojima na me.
10 Razvaljuju na me usta svoja, sramotno me biju po obrazima, skupljaju se na me.
11 Predao me je Bog nepravedniku, i u ruke bezbožnicima bacio me.
12 Bijah miran i zatr me, i uhvativši me za vrat smrska me i metnu me sebi za biljegu.
13 Opkoliše me njegovi strijelci, cijepa mi bubrege nemilice, prosipa na zemlju žuè moju.
14 Zadaje mi rane na rane, i udara na me kao junak.
15 Sašio sam kostrijet po koži svojoj, i uvaljao sam u prah slavu svoju.

16 Lice je moje podbulo od plaèa, na vjeðama je mojim smrtni sjen;
17 Premda nema nepravde u rukama mojim, i molitva je moja èista.
18 Zemljo, ne krij krvi što sam prolio, i neka nema mjesta vikanju mojemu.
19 I sada eto na nebu je svjedok moj, svjedok je moj na visini.
20 Prijatelji se moji podruguju mnom; oko moje roni suze Bogu.
21 O da bi se èovjek mogao pravdati s Bogom, kao sin èovjeèiji s prijateljem svojim!
22 Jer godine izbrojene navršuju se, i polazim putem odakle se neæu vratiti.

17

1 Duh se moj kvari, dana mojih nestaje; grobovi su moji.
2 Kod mene su rugaèi, i oko moje provodi noæi u jadu koji mi zadaju.
3 Daj mi ko æe jamèiti kod tebe; ko je taj koji æe se rukovati sa mnom?
4 Jer si od njihova srca sakrio razum; zato ih neæeš uzvisiti.
5 Ko laska prijateljima, njegovijem æe sinovima oèi posahnuti.
6 Uèinio je od mene prièu narodima, i postao sam bubnjanje meðu njima.
7 Potamnjelo je oko moje od jada, i svi udi moji postaše kao sjen.
8 Zaèudiæe se tome pravi, i bezazleni æe ustati na licemjere.
9 Ali æe se pravednik držati svojega puta, i ko je èistijeh ruku veæma æe ojaèati.
10 A vi vratite se svikoliki i hodite; neæu naæi mudra meðu vama.
11 Dani moji proðoše, misli moje pokidaše se, što imah u srcu.
12 Od noæi naèiniše dan, i svjetlost je blizu mraka.
13 Da bih se nadao, grob æe mi biti kuæa; u tami æu prostrijeti postelju sebi.
14 Grobu vièem: ti si otac moj; crvima: ti si mati moja, ti si sestra moja.
15 I gdje je sada nadanje moje? moje nadanje ko æe vidjeti?
16 U grob æe siæi, poèinuæe sa mnom u grobu.

18

1 A Vildad Sušanin odgovori i reèe:
2 Kad æete svršiti razgovor? Orazumite se, pa æemo onda govoriti.
3 Zašto se misli da smo kao stoka? zašto smo gadni u vašim oèima?
4 Koji rastržeš dušu svoju u jarosti svojoj, hoæe li se tebe radi ostaviti zemlja i stijena se premjestiti sa svojega mjesta?
5 Da, vidjelo bezbožnijeh ugasiæe se, i iskra ognja njihova neæe sijati.
6 Vidjelo æe pomrknuti u šatoru njegovu, i žižak æe se njegov ugasiti u njemu.
7 Silni koraci njegovi stegnuæe se, i oboriæe ga njegova namjera.
8 Jer æe se uvaliti u zamku nogama svojim i naiæi æe na mrežu;
9 Uhvatiæe ga zamka za petu i svladaæe ga lupež.
10 Sakriveno mu je pruglo na zemlji, i klopka na stazi.
11 Otsvuda æe ga strahote strašiti i tjeraæe ga ustopce.
12 Izgladnjeæe sila njegova, i nevolja æe biti gotova uza nj.
13 Poješæe žile kože njegove, poješæe žile njegove prvenac smrti.
14 Išèupaæe se iz stana njegova uzdanica njegova, i to æe ga odvesti k caru strašnom.
15 Nastavaæe se u šatoru njegovu, koji neæe biti njegov, posuæe se sumporom stan njegov.
16 Žile æe se njegove posušiti ozdo, i ozgo æe se sasjeæi grane njegove.
17 Spomen æe njegov poginuti na zemlji, niti æe mu imena biti po ulicama.
18 Odagnaæe se iz svjetlosti u mrak, i izbaciæe se iz svijeta.
19 Ni sina ni unuka neæe mu biti u narodu njegovu, niti kakoga ostatka u stanovima njegovijem.
20 Èudiæe se danu njegovu koji budu poslije njega, a koji su bili prije obuzeæe ih strah.
21 Taki su stanovi bezakonikovi, i tako je mjesto onoga koji ne zna za Boga.

19

1 A Jov odgovori i reèe:

2 Dokle æete muèiti dušu moju i satirati
me rijeèima?
3 Veæ ste me deset puta naružili; nije
vas stid što tako navaljujete na me?
4 Ali ako sam doista pogriješio, pogr-
ješka æe moja ostati kod mene.
5 Ako li se još hoæete da dižete na me
i da me korite mojom sramotom,
6 Onda znajte da me je Bog oborio i
mrežu svoju razapeo oko mene.
7 Eto, vièem na nepravdu, ali se ne
slušam; vapijem, ali nema suda.
8 Zagradio je put moj da ne mogu proæi;
na staze moje metnuo je mrak.
9 Svukao je s mene slavu moju i skinuo
vijenac s glave moje.
10 Porušio me je otsvuda, da me nema;
i kao drvo išèupao je nadanje moje.
11 Raspalio se na me gnjev njegov, i uzeo
me je među neprijatelje svoje.
12 Vojske njegove doðoše sve zajedno i
nasuše sebi put k meni, i stadoše u oko
okolo šatora mojega.
13 Braæu moju udaljio je od mene, i
znanci moji tuðe se od mene.
14 Bližnji moji ostaviše me, i znanci moji
zaboraviše me.
15 Domašnji moji i moje sluškinje
gledaju me kao tuðina; stranac sam u
oèima njihovijem.
16 Zovem slugu svojega, a on se ne
odziva, a molim ga ustima svojim.
17 Dah je moj mrzak ženi mojoj, a
preklinjem je sinovima utrobe svoje.
18 Ni djeca ne haju za me; kad ustanem,
ruže me.
19 Mrzak sam svjema najvjernijim svo-
jim, i koje ljubljah postaše mi protivnici.
20 Za kožu moju kao za meso moje
prionuše kosti moje; jedva osta koža oko
zuba mojih.
21 Smilujte se na me, smilujte se na me,
prijatelji moji, jer se ruka Božija dotakla
mene.
22 Zašto me gonite kao Bog, i mesa
mojega ne možete da se nasitite?
23 O kad bi se napisale rijeèi moje! kad
bi se stavile u knjigu!
24 Pisaljkom gvozdenom i olovom na ka-
menu za vjeèni spomen kad bi se urezale!
25 Ali znam da je živ moj iskupitelj, i na
pošljedak da æe stati nad prahom.
26 I ako se ova koža moja i rašèini, opet
æu u tijelu svom vidjeti Boga.
27 Ja isti vidjeæu ga, i oèi moje gledaæe
ga, a ne drugi. A bubrega mojih nestaje u
meni.
28 Nego bi trebalo da reèete: zašto ga
gonimo? kad je korijen besjede u meni.
29 Bojte se maèa; jer je maè osveta za
bezakonje; i znajte da ima sud.

20

1 A Sofar Namaæanin odgovori i reèe:
2 Zato me misli moje nagone da odgov-
orim, i zato hitim.
3 Èuo sam ukor koji me sramoti, ali æe
duh iz razuma mojega odgovoriti za me.
4 Ne znaš li da je tako otkako je vijeka,
otkako je postavljen èovjek na zemlji,
5 Da je slava bezbožnijeh za malo i
radost licemjerova za èas?
6 Da bi mu visina doprla do neba, i glava
se njegova dotakla oblaka,
7 Nestaæe ga zasvagda kao kala nje-
gova; i koji ga vidješe reæi æe: kuda se
djede?
8 Kao san odletjeæe, i neæe se naæi, i
išèeznuæe kao noæna utvara.
9 Oko koje ga je gledalo neæe više, niti
æe ga više vidjeti mjesto njegovo.
10 Sinovi njegovi umiljavaæe se siro-
masima i ruke æe njegove vraæati što je
oteo.
11 Kosti æe njegove biti pune grijeha
mladosti njegove, i oni æe ležati s njim
u prahu.
12 Ako mu je i slatka u ustima zloæa i
krije je pod jezikom svojim,
13 Èuva je i ne pušta je, nego je zadržava
u grlu svom,
14 Ipak æe se jelo njegovo pretvoriti u
crijevima njegovijem, postaæe u njemu
jed aspidin.
15 Blago što je proždro izbljuvaæe, iz
trbuha njegova istjeraæe ga Bog.
16 Jed æe aspidin sisati, ubiæe ga jezik
gujinji.
17 Neæe vidjeti potoka ni rijeka kojima
teèe med i maslo.

18 Vratiæe muku, a neæe je pojesti;
prema blagu biæe promjena, i neæe se
radovati.
19 Jer je tlaèio i ostavljao uboge, kuæe
je otimao i nije zidao.
20 Jer nije nigda osjetio mira u tr-
buhu svom, ni što mu je najmilije neæe
saèuvati.
21 Ništa mu neæe ostati od hrane nje-
gove. Zato ne može dobro njegovo trajati.
22 Kad se ispuni izobilje njegovo, tada
æe biti u nevolji; sve ruke nevoljnijeh
udariæe na nj.
23 Kad bi napunio trbuh svoj, poslaæe
na nj Bog jarost gnjeva svojega, i pustiæe
je kao dažd na njega i na jelo njegovo.
24 Kad stane bježati od oružja gvoz-
denoga, prostrijeliæe ga luk mjedeni.
25 Strijela puštena proæi æe kroz tijelo
njegovo, i svijetlo gvožðe izaæi æe iz žuèi
njegove; kad poðe, obuzeæe ga strahote.
26 Sve æe tame biti sakrivene u tajnim
mjestima njegovijem; proždrijeæe ga
oganj neraspiren, i ko ostane u šatoru
njegovu zlo æe mu biti.
27 Otkriæe nebesa bezakonje njegovo, i
zemlja æe ustati na nj.
28 Otiæi æe ljetina doma njegova, ras-
toèiæe se u dan gnjeva njegova.
29 To je dio od Boga èovjeku
bezbožnomu i našljedstvo od Boga za
besjedu njegovu.

21

1 A Jov odgovori i reèe:
2 Slušajte dobro rijeèi moje, i to æe mi
biti od vas utjeha.
3 Potrpite me da ja govorim, a kad
izgovorim, potsmijevajte se.
4 Eda li se ja èovjeku tužim? i kako ne
bi bio žalostan duh moj?
5 Pogledajte na me, i divite se, i metnite
ruku na usta.
6 Ja kad pomislim, strah me je, i groza
poduzima tijelo moje.
7 Zašto bezbožnici žive? stare? i bogate
se?
8 Sjeme njihovo stoji tvrdo pred njima
zajedno s njima, i natražje njihovo pred
njihovijem oèima.
9 Kuæe su njihove na miru bez straha, i
prut Božji nije nad njima.
10 Bikovi njihovi skaèu, i ne promašaju;
krave njihove tele se, i ne jalove se.
11 Ispuštaju kao stado djecu svoju, i
sinovi njihovi poskakuju.
12 Podvikuju uz bubanj i uz gusle, vesele
se uza sviralu.
13 Provode u dobru dane svoje, i zaèas
slaze u grob.
14 A Bogu kažu: idi od nas, jer neæemo
da znamo za putove tvoje.
15 Šta je svemoguæi, da mu služimo? i
kaka nam je korist, da mu se molimo?
16 Gle, dobro njihovo nije u njihovoj
ruci; namjera bezbožnièka daleko je od
mene.
17 Koliko se puta gasi žižak bezbožnièki
i dolazi im pogibao, dijeli im muke u
gnjevu svom Bog?
18 Bivaju li kao pljeva na vjetru, kao
prah koji raznosi vihor?
19 Èuva li Bog sinovima njihovijem
pogibao njihovu, plaæa im da osjete?
20 Vide li svojim oèima pogibao svoju, i
piju li gnjev svemoguæega?
21 Jer šta je njima stalo do kuæe njihove
nakon njih, kad se broj mjeseca njihovijeh
prekrati?
22 Eda li æe Boga ko uèiti mudrosti, koji
sudi visokima?
23 Jedan umire u potpunoj sili svojoj, u
miru i u sreæi.
24 Muzlice su mu pune mlijeka, i kosti
su mu vlažne od moždina.
25 A drugi umire ojaðene duše, koji nije
uživao dobra.
26 Obojica leže u prahu, i crvi ih pokri-
vaju.
27 Eto, znam vaše misli i sudove, kojima
mi èinite krivo.
28 Jer govorite: gdje je kuæa silnoga, i
gdje je šator u kom nastavaju bezbožnici?
29 Nijeste li nikad pitali putnika? i što
vam kazaše neæete da znate,
30 Da se na dan pogibli ostavlja zadac,
kad se pusti gnjev.
31 Ko æe ga ukoriti u oèi za život
njegov? i ko æe mu vratiti što je uèinio?
32 Ali se iznosi u groblje i ostaje u gomili.

33 Slatke su mu grude od doline, i vuèe za sobom sve ljude, a onima koji ga pretekoše nema broja.
34 Kako me dakle naprazno tješite kad u odgovorima vašim ostaje prijevara?

22

1 A Elifas Temanac odgovori i reèe:
2 Može li Bogu biti èovjek koristan? Sam je sebi koristan èovjek mudar.
3 Je li svemoguæemu radost, ako si pravedan? ili mu je dobit, ako hodiš bez mane?
4 Hoæe li te karati i iæi na sud s tobom zato što te se boji?
5 Nije li zloæa tvoja velika? i nepravdama tvojim ima li kraja?
6 Jer si uzimao zalog od braæe svoje ni za što, i svlaèio si haljine s golijeh.
7 Umornoga nijesi napojio vode, i gladnome nijesi dao hljeba.
8 Zemlja je bila èovjeka silnoga, i ugledni je sjedio u njoj.
9 Udovice si otpuštao prazne, i mišice sirotama potirao si.
10 Zato su oko tebe zamke, i straši te strah iznenada.
11 I mrak je oko tebe da ne vidiš, i povodanj pokriva te.
12 Nije li Bog na visini nebeskoj? pogledaj gore zvijezde, kako su visoko.
13 Ali ti kažeš: šta zna Bog? eda li æe kroz tamu suditi?
14 Oblaci ga zaklanjaju, te ne vidi; hoda po krugu nebeskom.
15 Jesi li zapazio stari put kojim su išli nepravednici,
16 Koji se iskorijeniše prije vremena i voda se razli po temelju njihovu?
17 Govorahu Bogu: idi od nas. Šta bi im uèinio svemoguæi?
18 A on im je napunio kuæe dobra. Ali namjera bezbožnièka daleko je od mene.
19 Vidjeæe pravednici i radovaæe se, i bezazleni potsmijevaæe im se.
20 Da, još nije uništeno dobro naše, a ostatak je njihov proždro oganj.
21 Složi se s njim i pomiri se; tako æe ti biti dobro.
22 Primi iz usta njegovijeh zakon, i složi rijeèi njegove u srcu svom.
23 Ako se vratiš k svemoguæemu, opet æeš se nazidati, ako udaljiš od šatora svojih bezakonje,
24 Tada æeš metati po prahu zlato i Ofirsko zlato po kamenju iz potoka.
25 I svemoguæi biæe ti zlato i srebro i sila tvoja.
26 Jer æeš se tada radovati o Gospodu, i podignuæeš k Bogu lice svoje.
27 Moliæeš mu se, i uslišiæe te, i zavjete svoje izvršiæeš.
28 Što god naumiš, izlaziæe ti; i na putovima tvojim svijetliæe vidjelo.
29 Kad drugi budu poniženi, reæi æeš: da se podignu; i Bog æe izbaviti onoga ko je oborenijeh oèiju.
30 Izbaviæe i onoga koji nije bez krivice; izbaviæe se èistotom ruku tvojih.

23

1 A Jov odgovori i reèe:
2 Još je tužnjava moja odmet? a nevolja je moja teža od uzdaha mojih.
3 O kad bih znao kako bih našao Boga! da otidem do prijestola njegova,
4 Da razložim pred njim parbu svoju, i usta svoja napunim razloga,
5 Da znam šta bi mi odgovorio, i razumijem šta bi mi rekao.
6 Bi li se prema velikoj sili svojoj preo sa mnom? Ne; nego bi mi pomogao.
7 Ondje bi se pravedan èovjek mogao pravdati s njim, i oslobodio bih se zasvagda od svoga sudije.
8 Gle, ako pođem naprijed, nema ga; ako li natrag, ne nahodim ga;
9 Ako nalijevo radi, ne vidim ga; ako nadesno, zaklonio se, ne mogu ga vidjeti.
10 Ali on zna put moj; kad me okuša, izaæi æu kao zlato.
11 Po stopama je njegovijem stupala noga moja; puta njegova držao sam se, i ne zaðoh.
12 Od zapovijesti usta njegovijeh nijesam otstupao; èuvao sam rijeèi usta njegovijeh više nego svoj užitak.
13 Ali kad on što naumi, ko æe ga odvratiti? što duša njegova zaželi, ono èini.

14 I izvršiæe što je naumio za me; i toga
ima u njega mnogo.
15 Zato sam se uplašio od njega; i kad to
mislim, strah me je od njega.
16 Bog je rastopio srce moje, svemoguæi
me je uplašio.
17 Što ne pogiboh prije mraka? i što ne
sakri mrak ispred mene?

24

1 Zašto svemoguæemu nijesu sakrivena
vremena? i koji ga znaju, ne vide dana
njegovijeh?
2 Meðe pomièu bezbožni, otimaju stado
i pasu;
3 Magarca sirotama odgone; u zalogu
uzimaju vola udovici;
4 Siromahe odbijaju s puta; ubogi u
zemlji kriju se svi.
5 Gle, kao divlji magarci u pustinji izlaze
na posao svoj ustajuæi rano na plijen;
pustinja je hrana njima i djeci njihovoj;
6 Žanju njivu i beru vinograd koji nije
njihov;
7 Gola nagone da noæuje bez haljine,
koji se nemaju èim pokriti na zimi,
8 Okisli od pljuska u gori, nemajuæi
zaklona, privijaju se k stijeni.
9 Grabe siroèe od dojke i sa siromaha
skidaju zalog.
10 Gologa ostavljaju da ide bez haljine, i
one koji nose snopove da gladuju.
11 Koji među njihovijem zidovima ulje
cijede i grožðe u kacama gaze, podnose
žeđ.
12 Ljudi u gradu uzdišu, i duše pobijeni-
jeh vièu, a Bog ne ukida toga.
13 Oni se protive svjetlosti, ne znajuæi
za putove njezine i ne staju na stazama
njezinijem.
14 Zorom ustajuæi krvnik ubija sirom-
aha i ubogoga; a noæu je kao lupež.
15 I oko kurvarovo pazi na sumrak
govoreæi: da me oko ne vidi. I sakriva
lice.
16 Prokopavaju po mraku kuæe, koje
obdan sebi zabilježe; ne znaju za svjet-
lost.
17 Jer je zora njima svjema sjen smrtni;
ako ih ko pozna, strah ih je sjena sm-
rtnoga.
18 Brzi su kao povrh vode, proklet je
dio njihov na zemlji; neæe vidjeti puta
vinogradskoga.
19 Kao što suša i vruæina grabi vode
šnježne, tako grob grješnike.
20 Zaboravlja ih utroba materina, slatki
su crvima, ne spominju se više; kao drvo
skršiæe se nepravednik.
21 Združuje s njim nerotkinju koja ne
raða, i udovici ne èini dobra.
22 Grabi jake svojom silom; ostane li
koji, ne uzda se u život svoj.
23 Da mu Bog u što æe se pouzdati; ali
oèi njegove paze na njihove pute.
24 Uzvise se za malo, pa ih nema; padaju
i ginu kao svi drugi, i kao vrh od klasa
otsijecaju se.
25 Nije li tako? ko æe me utjerati u laž i
obratiti u ništa rijeèi moje?

25

1 A Vildad Sušanin odgovori i reèe:
2 Vlast je i strah u njega, èini mir na
visinama svojim.
3 Vojskama njegovijem ima li broja? i
koga ne obasjava vidjelo njegovo?
4 I kako æe èovjek biti pravedan pred
Bogom? i kako æe èist biti roðeni od
žene?
5 Gle, ni mjesec ne bi sjao, ni zvijezde
ne bi bile èiste pred njim,
6 Akamoli èovjek, crv, i sin èovjeèji,
moljac.

26

1 A Jov odgovori i reèe:
2 Kako si pomogao slabome! kako si
izbavio ruku nejaku!
3 Kako si svjetovao onoga koji je bez
mudrosti i pokazao razum izobila!
4 Kome si govorio te rijeèi? i èiji je duh
izašao iz tebe?
5 I mrtve stvari stvorene su pod vodama
i stanovnici njihovi.
6 Otkriven je pakao pred njim, niti ima
pokrivaèa pogibli.
7 On je razastro sjever nad prazninom,
i zemlju objesio ni na èem.
8 Zavezuje vode u oblacima svojim, i ne
prodire se oblak pod njima.

9 Drži prijesto svoj, razapinje oblak svoj nad njim.
10 Među je postavio oko vode dokle ne bude kraj svjetlosti i mraku.
11 Stupovi nebeski tresu se i drkæu od prijetnje njegove.
12 Silom je svojom pocijepao more i razumom svojim razbio bjesnilo njegovo.
13 Duhom je svojim ukrasio nebesa, i ruka je njegova stvorila prugu zmiju.
14 Gle, to su dijelovi putova njegovijeh; ali kako je mali dio što èusmo o njemu? i ko æe razumjeti grom sile njegove?

27

1 I Jov nastavi besjedu svoju i reèe:
2 Tako da je živ Bog, koji je odbacio parbu moju, i svemoguæi, koji je ojadio dušu moju,
3 Dok je duša moja u meni, i duh Božji u nozdrvama mojim,
4 Neæe usne moje govoriti bezakonja, niti æe jezik moj izricati prijevare.
5 Ne dao Bog da pristanem da imate pravo; dokle dišem, neæu otstupiti od svoje dobrote.
6 Držaæu se pravde svoje, niti æu je ostaviti; neæe me prekoriti srce moje dokle sam živ.
7 Neprijatelj moj biæe kao bezbožnik, i koji ustaje na me, kao bezakonik.
8 Jer kako je nadanje licemjeru, kad se lakomi a Bog æe išèupati dušu njegovu?
9 Hoæe li Bog uslišiti viku njegovu kad na nj doðe nevolja?
10 Hoæe li se svemoguæemu radovati? hoæe li prizivati Boga u svako vrijeme?
11 Uèim vas ruci Božjoj, i kako je u svemoguæega ne tajim.
12 Eto, vi svi vidite, zašto dakle jednako govorite zaludne stvari?
13 To je dio èovjeku bezbožnom od Boga, i našljedstvo koje primaju nasilnici od svemoguæega.
14 Ako mu se množe sinovi, množe se za maè, i natražje njegovo neæe se nasititi hljeba.
15 Koji ostanu iza njega, na smrti æe biti pogrebeni, i udovice njihove neæe plakati.
16 Ako nakupi srebra kao praha, i nabavi haljina kao blata,
17 Što nabavi, obuæi æe pravednik, i srebro æe dijeliti bezazleni.
18 Gradi sebi kuæu kao moljac, i kao kolibu koju naèini èuvar.
19 Bogat æe umrijeti a neæe biti pribran; otvoriæe oèi a nièega neæe biti.
20 Stignuæe ga strahote kao vode; noæu æe ga odnijeti oluja.
21 Uzeæe ga vjetar istoèni, i otiæi æe; vihor æe ga odnijeti s mjesta njegova.
22 To æe Bog pustiti na nj, i neæe ga žaliti; on æe jednako bježati od ruke njegove.
23 Drugi æe pljeskati rukama za njim, i zviždaæe za njim s mjesta njegova.

28

1 Da, srebro ima žice, i zlato ima mjesto gdje se topi.
2 Gvožðe se vadi iz praha, i iz kamena se topi mjed.
3 Mraku postavlja među, i sve istražuje èovjek do kraja, i kamenje u tami i u sjenu smrtnom.
4 Rijeka navre s mjesta svojega da joj niko ne može pristupiti; ali se odbije i odlazi trudom èovjeèjim.
5 Iz zemlje izlazi hljeb, i pod njom je drugo, kao oganj.
6 U kamenju je njezinu mjesto safiru, a ondje je prah zlatni.
7 Te staze ne zna ptica, niti je vidje oko kragujevo;
8 Ne ugazi je mlado zvijerje, niti njom proðe lav.
9 Na kremen diže ruku svoju; prevraæa gore iz dna.
10 Iz stijene izvodi potoke, i svašta dragocjeno vidi mu oko.
11 Ustavlja rijeke da ne teku, i što je sakriveno iznosi na vidjelo.
12 Ali mudrost gdje se nalazi? i gdje je mjesto razumu?
13 Ne zna joj èovjek cijene, niti se nahodi u zemlji živijeh.
14 Bezdana veli: nije u meni; i more veli: nije kod mene.

15 Ne može se dati èisto zlato za nju, niti se srebro izmjeriti u promjenu za nju.
16 Ne može se cijeniti zlatom Ofirskim, ni dragim onihom ni safirom.
17 Ne može se izjednaèiti s njom ni zlato ni kristal, niti se može promijeniti za zaklade zlatne.
18 Od korala i bisera nema spomena, jer je vrijednost mudrosti veæa nego dragom kamenju.
19 Ne može se s njom izjednaèiti topaz Etiopski, niti se može cijeniti èistijem zlatom.
20 Otkuda dakle dolazi mudrost? i gdje je mjesto razumu?
21 Sakrivena je od oèiju svakoga živoga, i od ptica nebeskih zaklonjena.
22 Pogibao i smrt govore: ušima svojima èusmo slavu njezinu.
23 Bog zna put njezin, i poznaje mjesto njezino.
24 Jer gleda do krajeva zemaljskih i vidi sve što je pod svijem nebom.
25 Kad davaše vjetru težinu, i mjeraše vodu mjerom,
26 Kad postavljaše zakon daždu i put munji gromovnoj.
27 Još je onda vidje i oglasi je, uredi je i pretraži je.
28 A èovjeku reèe: gle, strah je Božji mudrost, i uklanjati se oda zla jest razum.

29

1 Još nastavi Jov besjedu svoju i reèe:
2 O da bih bio kao preðašnjih mjeseca, kao onijeh dana kad me Bog èuvaše,
3 Kad svijetljaše svijeæom svojom nad glavom mojom, i pri vidjelu njegovu hoðah po mraku,
4 Kako bijah za mladosti svoje, kad tajna Božija bijaše u šatoru mom,
5 Kad još bijaše svemoguæi sa mnom, i djeca moja oko mene,
6 Kad se trag moj oblivaše maslom, i stijena mi toèaše ulje potocima,
7 Kad izlažah na vrata kroz grad, i na ulici namještah sebi stolicu:
8 Mladiæi videæi me uklanjahu se, a starci ustajahu i stajahu,
9 Knezovi prestajahu govoriti i metahu ruku na usta svoja,
10 Upravitelji ustezahu glas svoj i jezik im prianjaše za grlo.
11 Jer koje me uho èujaše, nazivaše me blaženijem; i koje me oko viðaše, svjedoèaše mi
12 Da izbavljam siromaha koji vièe, i sirotu i koji nema nikoga da mu pomože;
13 Blagoslov onoga koji propadaše dolažaše na me, i udovici srce raspijevah;
14 U pravdu se oblaèih i ona mi bijaše odijelo, kao plašt i kao vijenac bijaše mi sud moj.
15 Oko bijah slijepcu i noga hromu.
16 Otac bijah ubogima, i razbirah za raspru za koju ne znah.
17 I razbijah kutnjake nepravedniku, i iz zuba mu istrzah grabež.
18 Zato govorah: u svojem æu gnijezdu umrijeti, i biæe mi dana kao pijeska.
19 Korijen moj pružaše se kraj vode, rosa bivaše po svu noæ na mojim granama.
20 Slava moja pomlaðivaše se u mene, i luk moj u ruci mojoj ponavljaše se.
21 Slušahu me i èekahu, i muèahu na moj svjet.
22 Poslije mojih rijeèi niko ne pogovaraše, tako ih natapaše besjeda moja.
23 Jer me èekahu kao dažd, i usta svoja otvorahu kao na pozni dažd.
24 Kad bih se nasmijao na njih, ne vjerovahu, i sjajnosti lica mojega ne razgonjahu.
25 Kad bih otišao k njima, sjedah u zaèelje, i bijah kao car u vojsci, kad tješi žalosne.

30

1 A sada smiju mi se mlaði od mene, kojima otaca ne bih bio htio metnuti sa psima stada svojega.
2 A na što bi mi i bila sila ruku njihovijeh? u njima bješe propala starost.
3 Od siromaštva i gladi samoæovahu bježeæi na suha, mraèna, pusta i opustošena mjesta;
4 Koji brahu lobodu po èestama, i smrekovo korijenje bješe im hrana.

5 Između ljudi bijahu izgonjeni i vikaše
se za njima kao za lupežem.
6 Življahu po strašnijem uvalama, po
jamama u zemlji i u kamenu.
7 Po grmovima rikahu, pod trnjem se
skupljahu.
8 Bijahu ljudi nikakvi i bez imena,
manje vrijedni nego zemlja.
9 I njima sam sada pjesma, i postah im
prièa.
10 Gade se na me, idu daleko od mene i
ne ustežu se pljuvati mi u lice.
11 Jer je Bog odapeo moju tetivu i muke
mi zadao te zbaciše uzdu preda mnom.
12 S desne strane ustaju momci, potki-
daju mi noge, i nasipaju put k meni da
me upropaste.
13 Raskopaše moju stazu, umnožiše mi
muke, ne treba niko da im pomaže.
14 Kao širokim prolomom naviru, i
navaljuju preko razvalina.
15 Strahote navališe na me, i kao vjetar
tjeraju dušu moju, i kao oblak proðe
sreæa moja.
16 I sada se duša moja ražljeva u meni,
stigoše me dani muèni.
17 Noæu probada mi kosti u meni, i žile
moje ne odmaraju se.
18 Od teške sile promijenilo se odijelo
moje, i kao ogrlica u košulje moje steže
me.
19 Bacio me je u blato, te sam kao prah
i pepeo.
20 Vièem k tebi, a ti me ne slušaš; stojim
pred tobom, a ti ne gledaš na me.
21 Pretvorio si mi se u ljuta neprijatelja;
silom ruke svoje suprotiš mi se.
22 Podižeš me u vjetar, posaðuješ me na
nj, i rastapaš u meni sve dobro.
23 Jer znam da æeš me odvesti na smrt
i u dom odreðeni svjema živima.
24 Ali neæe pružiti ruke svoje u grob;
kad ih stane potirati, oni neæe vikati.
25 Nijesam li plakao radi onoga koji
bijaše u zlu? nije li duša moja žalosna
bivala radi ubogoga?
26 Kad se dobru nadah, doðe mi zlo; i
kad se nadah svjetlosti, doðe mrak.
27 Utroba je moja uzavrela, i ne može
da se umiri, zadesiše me dani muèni.
28 Hodim crn, ne od sunca, ustajem i
vièem u zboru.
29 Brat postah zmajevima i drug so-
vama.
30 Pocrnjela je koža na meni i kosti moje
posahnuše od žege.
31 Gusle se moje pretvoriše u zapijevku,
i svirala moja u plaè.

31

1 Vjeru uèinih sa oèima svojim, pa kako
bih pogledao na djevojku?
2 Jer kakav je dio od Boga ozgo? i kakvo
našljedstvo od svemoguæega s visine?
3 Nije li pogibao nevaljalome i èudo
onima koji èine bezakonje?
4 Ne vidi li on putove moje, i sve korake
moje ne broji li?
5 Ako hodih s lažju ili ako pohitje noga
moja na prijevaru,
6 Neka me izmjeri na mjerilima pravi-
jem, i neka Bog pozna dobrotu moju.
7 Ako su koraci moji zašli s puta, i ako
je za oèima mojim pošlo srce moje, i za
ruke moje prionulo štogod,
8 Neka ja sijem a drugi jede, i neka se
iskorijene izdanci moji.
9 Ako se zanijelo srce moje za kojom
ženom, i ako sam vrebao na vratima
bližnjega svojega,
10 Neka drugomu melje žena moja, i
neka se drugi nad njom povijaju.
11 Jer je to grdilo i bezakonje za sudije.
12 Jer bi to bio oganj koji bi proždirao
do uništenja, i svu bi moju ljetinu iskori-
jenio.
13 Ako nijesam htio doæi na sud sa
slugom svojim ili sa sluškinjom svojom,
kad bi se tužili na mene;
14 Jer šta bih èinio kad bi se Bog
podigao, i kad bi potražio, šta bih mu
odgovorio?
15 Koji je mene stvorio u utrobi, nije li
stvorio i njega? nije li nas on isti sazdao
u materici?
16 Ako sam odbio siromasima želju
njihovu, i oèi udovici zamutio,
17 I ako sam zalogaj svoj sam jeo a nije
ga jela i sirota,

18 Jer je od mladosti moje rasla sa mnom
kao kod oca, i od utrobe matere svoje
vodao sam je;
19 Ako sam gledao koga gdje gine nema-
juæi haljine, i siromaha gdje se nema èim
pokriti,
20 Ako me nijesu blagosiljala bedra nje-
gova što se runom ovaca mojih utoplio,
21 Ako sam izmahnuo rukom na sirotu,
kad vidjeh na vratima pomoæ svoju,
22 Neka mi ispadne rame iz pleæa, i
ruka moja neka se otkine od zgloba.
23 Jer sam se bojao pogibli od Boga,
kojega velièanstvu ne bih odolio.
24 Ako sam polagao na zlato nadanje
svoje, ili èistome zlatu govorio: uzdanico
moja!
25 Ako sam se veselio što mi je imanje
veliko i što mnogo steèe ruka moja,
26 Ako sam gledao na sunce, kad sjaje, i
na mjesec, kad ponosito hodi,
27 I srce se moje potajno prevarilo i ruku
moju poljubila usta moja,
28 I to bi bilo bezakonje za sudije, jer bih
se odrekao Boga ozgo;
29 Ako sam se radovao nesreæi nenavid-
nika svojega, i ako sam zaigrao kad ga je
zlo zadesilo,
30 Jer ne dadoh jeziku svojemu da griješi
tražeæi dušu njegovu s proklinjanjem;
31 Ako ne govorahu domašnji moji: ko
bi nam dao mesa njegova? ne možemo se
ni najesti;
32 Stranac nije noæivao na polju; vrata
svoja otvorao sam putniku;
33 Ako sam kao što èine ljudi tajio
prijestupe svoje i krio svoje bezakonje u
svojim njedrima,
34 Ako sam i mogao plašiti veliko
mnoštvo, ipak od najmanjega u domu
bijaše me strah; zato muèah i ne odlažah
od vrata.
35 O da bih imao koga da me sasluša!
Gle, želja je moja da mi svemoguæi
odgovori i suparnik moj da mi napiše
knjigu.
36 Nosio bih je na ramenu svom, vezao
bih je sebi kao vijenac,
37 Broj koraka svojih kazao bih mu, kao
knez pristupio bih k njemu.
38 Ako je na me vikala moja zemlja, i
brazde njezine plakale,
39 Ako sam jeo roda njezina bez novaca
i dosaðivao duši gospodara njezinijeh,
40 Mjesto pšenice neka mi raða trnje,
i mjesto jeèma kukolj. Svršiše se rijeèi
Jovove.

32

1 Tada prestaše ona tri èovjeka odgo-
varati Jovu, jer se èinjaše da je pravedan.
2 A Elijuj sin Varahilov od Vuza, roda
Ramova, razgnjevi se na Jova što se sam
graðaše pravedniji od Boga;
3 I na tri prijatelja njegova razgnjevi se
što ne naðoše odgovora i opet osuðivahu
Jova.
4 Jer Elijuj èekaše dokle oni govorahu s
Jovom, jer bijahu stariji od njega.
5 Pa kad vidje Elijuj da nema odgovora
u ustima ona tri èovjeka, raspali se gnjev
njegov.
6 I progovori Elijuj sin Varahilov od
Vuza, i reèe: ja sam najmlaði, a vi ste
starci, zato se bojah i ne smijah vam
kazati što mislim.
7 Mišljah: neka govori starost, i mnoge
godine neka objave mudrost.
8 Ali je duh u ljudima, i duh sve-
moguæega urazumljuje ih.
9 Veliki nijesu svagda mudri, i starci ne
znaju svagda šta je pravo.
10 Zato velim: poslušaj me da kažem i
ja kako mislim.
11 Eto, èekao sam da vi izgovorite,
slušao sam razloge vaše dokle izviðaste
besjedu.
12 Pazio sam, ali gle, nijedan od vas ne
sapre Jova, ne odgovori na njegove rijeèi.
13 Može biti da æete reæi: naðosmo
mudrost, Bog æe ga oboriti, ne èovjek.
14 Nije na me upravio besjede, ni ja mu
neæu odgovarati vašim rijeèima.
15 Smeli su se, ne odgovaraju više,
nestalo im je rijeèi.
16 Èekao sam, ali ne govore, stadoše, i
više ne odgovaraju.
17 Odgovoriæu i ja za se, kazaæu i ja
kako mislim.
18 Jer sam pun rijeèi, tijesno je duhu u
meni.

19 Gle, trbuh je moj kao vino bez oduške, i raspukao bi se kao nov mijeh.
20 Govoriæu da odahnem, otvoriæu usne svoje, i odgovoriæu.
21 Neæu gledati ko je ko, i èovjeku æu govoriti bez laskanja.
22 Jer ne umijem laskati; odmah bi me uzeo tvorac moj.

33

1 Èuj dakle, Jove, besjedu moju, i slušaj sve rijeèi moje.
2 Evo, sad otvoram usta svoja; govori jezik moj u ustima mojim.
3 Po pravom srcu mom biæe rijeèi moje, i misao èistu izreæi æe usne moje.
4 Duh Božji stvorio me je, i dah svemoguæega dao mi je život.
5 Ako možeš, odgovori mi, pripravi se i stani mi nasuprot.
6 Evo, ja æu biti mjesto Boga, kao što si rekao; od kala sam naèinjen i ja.
7 Eto, strah moj neæe te strašiti, i ruka moja neæe te tištati.
8 Rekao si dakle preda mnom, i èuo sam glas tvojih rijeèi:
9 Èist sam, bez grijeha, prav sam i nema bezakonja na meni.
10 Evo, traži zadjevicu sa mnom, drži me za svoga neprijatelja.
11 Meæe u klade noge moje, vreba po svijem stazama mojim.
12 Eto, u tom nijesi pravedan, odgovaram ti; jer je Bog veæi od èovjeka.
13 Zašto se preš s njim, što za sva djela svoja ne odgovara?
14 Jedanput govori Bog i dva puta; ali èovjek ne pazi.
15 U snu, u utvari noænoj, kad tvrd san padne na ljude, kad spavaju u postelji,
16 Tada otvora uho ljudima i nauku im zapeèaæava,
17 Da bi odvratio èovjeka od djela njegova, i zaklonio od njega oholost;
18 Da bi saèuvao dušu njegovu od jame, i život njegov da ne naiðe na maè.
19 I kara ga bolovima na postelji njegovoj, i sve kosti njegove teškom bolešæu.
20 Tako da se životu njegovu gadi hljeb i duši njegovoj jelo najmilije;
21 Nestaje tijela njegova naoèigled, i izmalaju se kosti njegove, koje se prije nijesu vidjele,
22 I duša se njegova približuje grobu, i život njegov smrti.
23 Ako ima glasnika, tumaèa, jednoga od tisuæe, koji bi kazao èovjeku dužnost njegovu,
24 Tada æe se smilovati na nj, i reæi æe: izbavi ga da ne otide u grob; našao sam otkup.
25 I pomladiæe se tijelo njegovo kao u djeteta, i povratiæe se na dane mladosti svoje,
26 Moliæe se Bogu, i pomilovaæe ga, i gledaæe lice njegovo radujuæi se, i vratiæe èovjeku po pravdi njegovoj.
27 Gledajuæi ljudi reæi æe: bijah zgriješio, i što je pravo izvrnuo, ali mi ne pomože.
28 On izbavi dušu moju da ne otide u jamu, i život moj da gleda svjetlost.
29 Gle, sve ovo èini Bog dva puta i tri puta èovjeku,
30 Da bi povratio dušu njegovu od jame, da bi ga obasjavala svjetlost živijeh.
31 Pazi, Jove, slušaj me, muèi, da ja govorim.
32 Ako imaš što reæi, odgovori mi; govori, jer sam te rad opravdati;
33 Ako li ne, slušaj ti mene; muèi, i nauèiæu te mudrosti.

34

1 Još govori Elijuj i reèe:
2 Èujte, mudri, besjedu moju, i razumni poslušajte me.
3 Jer uho poznaje besjedu kao što grlo kuša jelo.
4 Razberimo što je pravo, izvidimo među sobom što je dobro.
5 Jer Jov reèe: pravedan sam, a Bog odbaci moju pravdu.
6 Hoæu li lagati za svoju pravdu? strijela je moja smrtna, a bez krivice.
7 Koji je èovjek kao Jov da kao vodu pije potsmijeh?
8 I da se druži s onima koji èine bezakonje, i da hodi s bezbožnijem ljudima?

9 Jer reèe: ne pomaže èovjeku da ugađa Bogu.
10 Zato, ljudi razumni, poslušajte me; daleko je od Boga zloæa i nepravda od svemoguæega.
11 Jer po djelu plaæa èovjeku i daje svakome da nađe prema putu svojemu.
12 Doista Bog ne radi zlo i svemoguæi ne izvræe pravde.
13 Ko mu je predao zemlju? i ko je uredio vasiljenu?
14 Kad bi na nj okrenuo srce svoje, uzeo bi k sebi duh njegov i dihanje njegovo;
15 Izginulo bi svako tijelo, i èovjek bi se povratio u prah.
16 Ako si dakle razuman, èuj ovo: slušaj glas rijeèi mojih.
17 Može li vladati onaj koji mrzi na pravdu? hoæeš li osuditi onoga koji je najpravedniji?
18 Kaže li se caru: nitkove! i knezovima: bezbožnici?
19 Akamoli onomu koji ne gleda knezovima ko su, niti u njega vrijedi više bogati od siromaha, jer su svi djelo ruku njegovijeh.
20 Umiru zaèas, i u po noæi uskoleba se narod i propadne, i odnese se jaki bez ruke ljudske.
21 Jer su oèi njegove obraæene na putove èovjeèije i vidi sve korake njegove.
22 Nema mraka ni sjena smrtnoga gdje bi se sakrili koji èine bezakonje.
23 Jer nikome ne odgađa kad doðe da se sudi s Bogom.
24 Satire jake nedokuèljivo, i postavlja druge na njihovo mjesto.
25 Jer zna djela njihova, i dok obrati noæ, satru se.
26 Kao bezbožne razbija ih na vidiku.
27 Jer otstupiše od njega i ne gledaše ni na koje putove njegove;
28 Te doðe do njega vika siromahova, i èu viku nevoljnijeh.
29 Kad on umiri, ko æe uznemiriti? i kad on sakrije lice, ko æe ga vidjeti? i to biva i narodu i èovjeku,
30 Da ne bi carovao licemjer, da ne bi bilo zamke narodu.
31 Zaista, treba kazati Bogu: podnosio sam, neæu više griješiti.
32 A što ne vidim, ti me nauèi; ako sam èinio nepravdu, neæu više.
33 Eda li æe po tebi plaæati, jer tebi nije po volji, jer ti biraš a ne on? Ako znaš što, govori.
34 Ljudi æe razumni sa mnom kazati, i mudar æe èovjek pristati,
35 Da Jov ne govori razumno, i da rijeèi njegove nijesu mudre.
36 Oèe moj, neka se Jov iskuša do kraja, što odgovara kao zli ljudi.
37 Jer domeæe na grijeh svoj bezakonje, pljeska rukama među nama, i mnogo govori na Boga.

35

1 Još govori Elijuj i reèe:
2 Misliš li da si pravo rekao: moja je pravda veæa od Božije?
3 Jer si rekao: šta æe mi pomoæi, kaka æe mi biti korist, da ne griješim?
4 Ja æu odgovoriti tebi i drugovima tvojim s tobom.
5 Pogledaj nebo, i vidi; pogledaj oblake, kako su viši od tebe.
6 Ako griješiš, šta æeš mu uèiniti? ili ako se umnože bezakonja tvoja, šta æeš mu nauditi?
7 Ako si pravedan, šta æeš mu dati? ili šta æe primiti iz ruke tvoje?
8 Èovjeku kakav si može nauditi tvoja zloæa, i sinu èovjeèijemu pomoæi tvoja pravda.
9 Vapiju od velikoga nasilja kojima se èini, i vièu na ruku silnijeh;
10 A nijedan ne govori: gdje je Bog, stvoritelj moj, koji daje pjesmu noæu;
11 Koji èini te smo razumniji od zvijerja zemaljskoga, i mudriji od ptica nebeskih.
12 Tamo vièu s oholosti zlijeh ljudi, ali ne bivaju uslišeni.
13 Jer Bog ne sluša taštine, i svemoguæi ne gleda na nju.
14 Akamoli kad kažeš: ne vidiš to. Pred njim je sud; èekaj ga.
15 A sada èim te gnjev pohodi, nije ništa, niti je gledao na sve što si uèinio;
16 Zato Jov naprazno otvora usta svoja, i bezumno umnožava rijeèi.

36

1 Još govori Elijuj i reèe:
2 Potrpi me malo, i pokazaæu ti, jer još
ima što bih govorio za Boga.
3 Poèeæu izdaleka besjedu svoju, i
pokazaæu da je tvorac moj pravedan.
4 Doista, neæe biti lažne rijeèi moje, kod
tebe je koji pravo misli.
5 Gle, Bog je silan, ali nikoga ne
odbacuje, silan je snagom srèanom.
6 Ne da živjeti bezbožniku, a
nevoljnicima èini pravdu.
7 Ne odvraæa od pravednika oèiju
svojih, nego još s carevima na prijesto
posaðuje ih navijek, te se uzvišuju.
8 Ako li su okovani u puta i svezani
užima nevoljnièkim,
9 Tada im napominje djela njihova i
bezakonja njihova kako su silna.
10 I otvora im uho da bi se popravili, i
govori im da se vrate od bezakonja.
11 Ako poslušaju i stanu mu služiti,
dovršuju dane svoje u dobru i godine
svoje u radosti.
12 Ako li ne poslušaju, ginu od maèa i
umiru s bezumlja.
13 A koji su licemjerna srca, navlaèe
gnjev i ne vièu kad ih poveže;
14 Umire u mladosti duša njihova i život
njihov među kurvama.
15 Izbavlja nevoljnika iz nevolje njegove
i otvora mu uho u muci.
16 Tako bi i tebe izveo iz tjeskobe na
prostrano mjesto, gdje ništa ne dosaðuje,
i mirni sto tvoj bio bi pun pretiline.
17 Ali si zaslužio sud bezbožnièki; i sud
i pravda snaðe te.
18 Doista, gnjev je na tebi; gledaj da te ne
odbaci u karanju, te te veliki otkup neæe
izbaviti.
19 Hoæe li gledati na tvoje bogatstvo?
neæe ni na zlato ni na kaku silu blaga
tvojega.
20 Ne uzdiši za noæu u koju narodi
odlaze na svoje mjesto.
21 Èuvaj se da ne pogledaš na taštinu i
voliš nju nego nevolju.
22 Gle, Bog je najviši svojom silom, ko je
uèitelj kao on?
23 Ko mu je odredio put njegov? ili ko
æe mu reæi: èiniš nepravo?
24 Opominji se da velièaš djela njegova,
koja gledaju ljudi.
25 Svi ljudi vide ih, svaki ih gleda
izdaleka.
26 Gle, Bog je velik, i ne možemo ga
poznati, broj godina njegovijeh ne može
se dokuèiti.
27 Jer on steže kaplje vodene, koje liju
daždi iz oblaka njegovijeh;
28 Kad teku oblaci, kaplju na mnoštvo
ljudsko.
29 I ko bi razumio prostor oblacima i
grmljavu u šatoru njegovu?
30 Kako prostire nad njim svjetlost
svoju, i dubine morske pokriva?
31 Tijem sudi narodima, daje hrane
izobila.
32 Rukama zaklanja svjetlost, i naređuje
koga da srete,
33 Javljajuæi prema njemu dobru volju
svoju, i prema stoci i prema rodu ze-
maljskom.

37

1 I od toga drkæe srce moje, i otskaèe
sa svojega mjesta.
2 Slušajte dobro gromovni glas njegov i
govor što izlazi iz usta njegovijeh.
3 Pod sva nebesa pušta ga, i svjetlost
svoju do krajeva zemaljskih.
4 Za njom rièe grom, grmi glasom
velièanstva svojega, niti što odgaða kad
se èuje glas njegov.
5 Divno Bog grmi glasom svojim, èini
stvari velike, da ih ne možemo razumjeti.
6 Govori snijegu: padni na zemlju; i
daždu sitnome i daždu silnome.
7 Zapeèaæava ruku svakom èovjeku, da
pozna sve poslenike svoje.
8 Tada zvijer ulazi u jamu, i ostaje na
svojoj loži.
9 S juga dolazi oluja, i sa sjevera zima.
10 Od dihanja Božijega postaje led, i
široke vode stiskuju se.
11 I da se natapa zemlja, natjeruje oblak,
i rasipa oblak svjetlošæu svojom.
12 I on se obræe i tamo i amo po volji
njegovoj da èini sve što mu zapovjedi po
vasiljenoj.

13 Èini da se naðe ili za kar ili za zemlju
ili za dobroèinstvo.
14 Èuj to, Jove, stani i gledaj èudesa
Božija.
15 Znaš li kako ih Bog ureðuje i kako sija
svjetlošæu iz oblaka svojega?
16 Znaš li kako vise oblaci? Znaš li
èudesa onoga koji je savršen u svakom
znanju?
17 Kako ti se haljine ugriju kad umiri
zemlju od juga?
18 Jesi li ti s njim razapinjao nebesa, koja
stoje tvrdo kao saliveno ogledalo?
19 Nauèi nas šta æemo mu reæi; ne
možemo od tame govoriti po redu.
20 Hoæe li mu ko pripovjediti što bih ja
govorio? Ako li bi ko govorio, zaista, bio
bih proždrt.
21 Ali sada ne mogu ljudi gledati u
svjetlost kad sjaje na nebu, pošto vjetar
proðe i oèisti ga;
22 Sa sjevera dolazi kao zlato; ali je u
Bogu strašnija slava.
23 Svemoguæ je, ne možemo ga stignuti;
velike je sile, ali sudom i velikom prav-
dom nikoga ne muèi.
24 Zato ga se boje ljudi: ne može ga
vidjeti nikakav mudarac.

38

1 Tada odgovori Gospod Jovu iz vihora i
reèe:
2 Ko je to što zamraèuje savjet rijeèima
nerazumno?
3 Opaši se sada kao èovjek; ja æu te
pitati, a ti mi kazuj.
4 Gdje si ti bio kad ja osnivah zemlju?
kaži, ako si razuman.
5 Ko joj je odredio mjere? znaš li? ili ko
je rastegao uže preko nje?
6 Na èem su podnožja njezina uglavl-
jena? ili ko joj je metnuo kamen ugaoni?
7 Kad pjevahu zajedno zvijezde jutrnje
i svi sinovi Božji klikovahu.
8 Ili ko je zatvorio more vratima kad kao
iz utrobe izide?
9 Kad ga odjeh oblakom i povih tamom;
10 Kad postavih za nj uredbu svoju i
metnuh mu prijevornice i vrata;
11 I rekoh: dovde æeš dolaziti, a dalje
neæeš, i tu æe se ustavljati ponositi valovi
tvoji.
12 Jesi li svoga vijeka zapovjedio jutru,
pokazao zori mjesto njezino,
13 Da se uhvati zemlji za krajeve, i da se
rastjeraju s nje bezbožnici,
14 Da se ona promijeni kao blato
peèatno, a oni da stoje kao haljina,
15 Da se oduzme bezbožnicima svjetlost
njihova i ruka podignuta da se slomi?
16 Jesi li dolazio do dubina morskih? i
po dnu propasti jesi li hodio?
17 Jesu li ti se otvorila vrata smrtna, i
vrata sjena smrtnoga jesi li vidio?
18 Jesi li sagledao širinu zemaljsku?
kaži, ako znaš sve to.
19 Koje je put k stanu svjetlosti? i gdje
je mjesto tami,
20 Da bi je uzeo i odveo do meðe njezine,
i znao staze k domu njezinu?
21 Znaš ti; jer si se onda rodio, i broj je
dana tvojih velik.
22 Jesi li ulazio u riznice šnježne? ili
riznice gradne jesi li vidio,
23 Koje èuvam za vrijeme nevolje, za
dan boja i rata?
24 Kojim se putem dijeli svjetlost i us-
toka se razilazi po zemlji?
25 Ko je razdijelio jazove povodnju i put
svjetlici gromovnoj?
26 Da bi išao daždi na zemlju gdje nema
nikoga, i na pustinju gdje nema èovjeka,
27 Da napoji pusta i nerodna mjesta, i
uèini da raste trava zelena.
28 Ima li daždi oca? ili ko je rodio kaplje
rosne?
29 Iz èije je utrobe izašao led, i ko je
rodio slanu nebesku,
30 Da se vode skrivaju i postaju kao
kamen i krajevi propasti srastaju?
31 Možeš li svezati miline vlašiæima? ili
svezu štapima razdriješiti?
32 Možeš li izvesti južne zvijezde na vri-
jeme? ili kola sa zvijezdama njihovijem
hoæeš li voditi?
33 Znaš li red nebeski? možeš li ti
ureðivati vladu njegovu na zemlji?
34 Možeš li dignuti glas svoj do oblaka
da bi te mnoštvo vode pokrilo?

35 Možeš li pustiti munje da idu, i da ti reku: evo nas?
36 Ko je metnuo èovjeku u srce mudrost? ili ko je dao duši razum?
37 Ko æe izbrojiti oblake mudrošæu, i mjehove nebeske ko æe izliti,
38 Da se raskvašen prah zgusne i grude da se slijepe?

39

1 Loviš li ti lavu lov? i laviæima trbuh puniš,
2 Kad leže u peæinama i vrebaju u zaklonu svom?
3 Ko gotovi gavranu hranu njegovu kad ptiæi njegovi vièu k Bogu i lutaju nemajuæi šta jesti?
4 Znaš li vrijeme kad se divokoze koze? i jesi li vidio kad se košute legu?
5 Jesi li izbrojio mjesece, dokle nose? znaš li vrijeme kad se legu?
6 Kako se savijaju, mlad svoju ispuštaju, i opraštaju se bolova?
7 Kako jaèa mlad njihova, raste po polju i otišavši ne vraæa se k njima?
8 Ko je pustio divljega magarca da je slobodan, i remene divljemu magarcu ko je razdriješio?
9 Kojemu odredih pustinju za kuæu i za stan slatinu.
10 On se smije vrevi gradskoj, i ne sluša vike nastojnikove.
11 Što nalazi u gorama, ono mu je piæa, i traži svaku zelen.
12 Bi li ti jednorog htio služiti? bi li noæivao za jaslima tvojim?
13 Možeš li vezati užem jednoroga da ore? hoæe li vlaèiti brazde za tobom?
14 Hoæeš li se osloniti na nj što mu je snaga velika? i ostaviti na njemu svoj posao?
15 Hoæeš li se pouzdati u nj da æe ti svesti ljetinu i na gumno tvoje složiti?
16 Jesi li ti dao paunu lijepa krila i perje èaplji ili noju?
17 Koji snese na zemlji jajca svoja, i ostavi da ih prah grije;
18 I ne misli da æe ih noga razbiti i zvijer poljska zgaziti;
19 Nemilostiv je ptiæima svojim kao da nijesu njegovi, i da mu trud ne bude uzalud ne boji se.
20 Jer mu Bog nije dao mudrost niti mu je udijelio razuma.
21 Kad se podigne u vis, smije se konju i konjiku.
22 Jesi li ti dao konju jaèinu? jesi li ti okitio vrat njegov rzanjem?
23 Hoæeš li ga poplašiti kao skakavca? frkanje nozdrva njegovijeh strašno je;
24 Kopa zemlju, veseo je od sile, ide na susret oružju;
25 Smije se strahu i ne plaši se niti uzmièe ispred maèa;
26 Kad zvekæe nad njim tul i sijeva koplje i sulica;
27 Od nemirnoæe i ljutine kopa zemlju, i ne može da stoji kad truba zatrubi.
28 Kad truba zatrubi, on vrišti, izdaleka èuje boj, viku vojvoda i pokliè.
29 Eda li po tvome razumu leti jastrijeb? širi krila svoja na jug?
30 Eda li se na tvoju zapovijest diže u vis orao, i na visini vije gnijezdo?
31 Na stijeni stanuje i bavi se, navrh stijene, na tvrdu mjestu.
32 Odatle gleda hrane, daleko mu vide oèi.
33 I ptiæi njegovi piju krv, i gdje su mrtva tjelesa ondje je on.
34 I tako odgovarajuæi Gospod Jovu reèe:
35 Ko se prepire s Bogom, hoæe li ga uèiti? koji kudi Boga, neka odgovori na to.
36 Tada Jov odgovori Gospodu i reèe:
37 Gle, ja sam malen, šta bih ti odgovorio? Meæem ruku svoju na usta svoja.
38 Jednom govorih, ali neæu odgovarati; i drugom, ali neæu više.

40

1 A Gospod opet odgovarajuæi Jovu iz vihora reèe:
2 Opaši se sada kao èovjek; ja æu te pitati, a ti mi kazuj.
3 Hoæeš li ti uništiti moj sud? hoæeš li mene osuditi da bi sebe opravdao?
4 Je li u tebe mišica kao u Boga? grmiš li glasom kao on?

5 Okiti se sada èašæu i velièanstvom, u slavu i krasotu obuci se.
6 Prospi jarost gnjeva svojega, i pogledaj sve ponosite, i obori ih.
7 Pogledaj sve ponosite, i ponizi ih, i potri bezbožnike na mjestu njihovu.
8 Zatrpaj ih sve u prah, i poveži im lice na skrivenu mjestu.
9 Tada æu te i ja hvaliti da te èuva desnica tvoja.
10 A gle, slon, kojega sam stvorio s tobom, jede travu kao vo;
11 Gle, snaga mu je u bedrima njegovijem, i sila mu je u pupku trbuha njegova;
12 Diže rep svoj kao kedar, žile od jaja njegovijeh spletene su kao grane;
13 Kosti su mu kao cijevi mjedene, zglavci kao poluge gvozdene.
14 On je prvo između djela Božijih, tvorac njegov dao mu je maè.
15 Gore nose mu piæu, i sve zvijerje poljsko igra se ondje.
16 U hladu liježe, u gustoj trsci i glibu.
17 Granata drveta zaklanjaju ga sjenom svojim, i opkoljavaju ga vrbe na potocima.
18 Gle, ustavlja rijeku da ne teèe, uzda se da æe ispiti Jordan gubicom svojom.
19 Hoæe li ga ko uhvatiti na oèi njegove? zamku mu provuæi kroz nos?
20 Hoæeš li udicom izvuæi krokodila ili užem podvezati mu jezik?
21 Hoæeš li mu provuæi situ kroz nos? ili mu šiljkom provrtjeti èeljusti?
22 Hoæe li te mnogo moliti, ili æe ti laskati?
23 Hoæe li uèiniti vjeru s tobom da ga uzmeš da ti bude sluga dovijeka?
24 Hoæeš li se igrati s njim kao sa pticom, ili æeš ga vezati djevojkama svojim?
25 Hoæe li se njim èastiti drugovi? razdijeliti ga među trgovce?
26 Hoæeš li mu napuniti kožu šiljcima i glavu ostvama?
27 Digni na nj ruku svoju; neæeš više pominjati boja.
28 Gle, zaludu je nadati mu se; kad ga samo ugleda èovjek, ne pada li?

41

1 Nema slobodna koji bi ga probudio; a ko æe stati preda me?
2 Ko mi je prije dao što, da mu vratim? što je god pod svijem nebom, moje je.
3 Neæu muèati o udima njegovijem ni o sili ni o ljepoti stasa njegova.
4 Ko æe mu uzgrnuti gornju odjeæu? k èeljustima njegovijem ko æe pristupiti?
5 Vrata od grla njegova ko æe otvoriti? strah je oko zuba njegovijeh.
6 Krljušti su mu jaki štitovi spojeni tvrdo.
7 Blizu su jedna do druge da ni vjetar ne ulazi među njih.
8 Jedna je za drugu prionula, drže se i ne rastavljaju se.
9 Kad kiha kao da munja sijeva, a oèi su mu kao trepavice u zore.
10 Iz usta mu izlaze luèevi, i iskre ognjene skaèu.
11 Iz nozdrva mu izlazi dim kao iz vreloga lonca ili kotla.
12 Dah njegov raspaljuje ugljevlje i plamen mu izlazi iz usta.
13 U vratu mu stoji sila, i pred njim ide strah.
14 Udi mesa njegova spojeni su, jednostavno je na njemu, ne razmièe se.
15 Srce mu je tvrdo kao kamen, tvrdo kao donji žrvanj.
16 Kad se digne, dršæu junaci, i od straha oèišæaju se od grijeha svojih.
17 Da ga udari maè, ne može se održati, ni koplje ni strijela ni oklop.
18 Njemu je gvožðe kao pljeva, a mjed kao trulo drvo.
19 Neæe ga potjerati strijela, kamenje iz praæe njemu je kao slamka;
20 Kao slama su mu ubojne sprave, i smije se baèenom koplju.
21 Pod njim su oštri crepovi, stere sebi oštre stvari u glibu.
22 Èini, te vri dubina kao lonac, i more se muti kao u stupi.
23 Za sobom ostavlja svijetlu stazu, rekao bi da je bezdana osijedjela.
24 Ništa nema na zemlji da bi se isporedilo s njim, da bi stvoreno bilo da se nièega ne boji.
25 Što je god visoko prezire, car je nad svijem zvijerjem.

42

1 Tada Jov odgovori Gospodu i reèe:
2 Znam da sve možeš, i da se ne može smesti što naumiš.
3 Ko je to što zamraèuje savjet nerazumno? Zato kažem da nijesam razumijevao; èudesno je to za me, te ne mogu znati.
4 Slušaj kad uzgovorim, i kad zapitam, kaži mi.
5 Ušima slušah o tebi, a sada te oko moje vidi.
6 Zato porièem, i kajem se u prahu i pepelu.
7 A kad Gospod izgovori one rijeèi Jovu, reèe Gospod Elifasu Temancu: raspalio se gnjev moj na tebe i na dva prijatelja tvoja što ne govoriste o meni pravo kao sluga moj Jov.
8 Zato sada uzmite sedam telaca i sedam ovnova, i idite k sluzi mojemu Jovu i prinesite žrtve paljenice za se, i sluga moj Jov neka se pomoli za vas, jer æu doista pogledati na nj da ne uèinim s vama po vašoj ludosti, jer ne govoriste o meni pravo kao sluga moj Jov.
9 I tako otide Elifas Temanac i Vildad Sušanin i Sofar Namaæanin, i uèiniše kako im zapovjedi Gospod. I pogleda Gospod na Jova.
10 I Gospod povrati što bješe uzeto Jovu pošto se pomoli za prijatelje svoje; i umnoži Gospod Jovu dvojinom sve što bješe imao.
11 I doðoše k njemu sva braæa njegova i sve sestre njegove i svi preðašnji znanci njegovi, i jedoše s njim u njegovoj kuæi i žaleæi ga tješiše ga za sve zlo što bješe Gospod pustio na nj, i dadoše mu svaki po novac i po grivnu zlatnu.
12 I Gospod blagoslovi pošljedak Jovov više nego poèetak, te imaše èetrnaest tisuæa ovaca i šest tisuæa kamila i tisuæu jarmova volova i tisuæu magarica.
13 I imaše sedam sinova i tri kæeri.
14 I prvoj nadje ime Jemima, a drugoj Kesija a treæoj Keren-apuha.
15 I ne nahoðaše se u svoj zemlji tako lijepijeh djevojaka kao kæeri Jovove, i otac im dade našljedstvo među braæom njihovom.
16 I poslije poživje Jov sto i èetrdeset godina, i vidje sinove i unuke do èetvrtoga koljena.
17 I umrije Jov star i sit života.

Psalmi

1

1 Blago èovjeku koji ne ide na vijeæe bezbožnièko, i na putu grješnièkom ne
stoji, i u društvu nevaljalijeh ljudi ne sjedi,
2 Nego mu je omilio zakon Gospodnji i o zakonu njegovu misli dan i noæ!
3 On je kao drvo usaðeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vrijeme, i kojemu list ne vene: što god radi, u svemu napreduje.
4 Nijesu taki bezbožnici, nego su kao prah koji rasipa vjetar.
5 Zato se neæe bezbožnici održati na sudu, ni grješnici na zboru pravednièkom.
6 Jer Gospod zna put pravednièki; a put bezbožnièki propašæe.

2

1 Zašto se bune narodi i plemena pomišljaju zaludne stvari?
2 Ustaju carevi zemaljski, i knezovi se skupljaju na Gospoda i na pomazanika njegova.
3 "Raskinimo sveze njihove i zbacimo sa sebe jaram njihov."
4 Onaj, što živi na nebesima, smije se, Gospod im se potsmijeva.
5 Pa im govori u gnjevu svojem i jarošæu svojom zbunjuje ih:
6 "Ja sam pomazao cara svojega na Sionu, na svetoj gori svojoj."
7 Kazaæu naredbu Gospodnju; on reèe meni: "ti si sin moj, ja te sad rodih.
8 Išti u mene, i daæu ti narode u našljedstvo, i krajeve zemaljske tebi u državu.
9 Udariæeš ih gvozdenom palicom; razbiæeš ih kao lonèarski sud."
10 Sad, carevi, orazumite se; nauèite se sudije zemaljske!
11 Služite Gospodu sa strahom, i radujte se s trepetom.
12 Poštujte sina, da se ne razgnjevi, i vi ne izginete na putu svome; jer æe se gnjev njegov brzo razgorjeti. Blago svjema koji se u nj uzdaju!

3

1 Gospode! kako je mnogo neprijatelja mojih! Mnogi ustaju na me.
2 Mnogi govore za dušu moju: nema mu pomoæi od Boga.
3 Ali ti si, Gospode, štit koji me zaklanja, slava moja; ti podižeš glavu moju.
4 Glasom svojim vièem ka Gospodu, i èuje me sa svete gore svoje.
5 Ja liježem, spavam i ustajem, jer me Gospod èuva.
6 Ne bojim se mnogo tisuæa naroda što sa svijeh strana navaljuje na me.
7 Ustani, Gospode! pomozi mi, Bože moj! jer ti udaraš po obrazu sve neprijatelje moje; razbijaš zube bezbožnicima.
8 Od Gospoda je spasenje; neka bude na narodu tvom blagoslov tvoj!

4

1 Kad te zovem, èuj me, Bože, pravdo moja! u tjeskobi daj mi prostor; smiluj se na me i usliši molitvu moju.
2 Sinovi èovjeèiji! dokle æe slava moja biti u sramoti? dokle æete ljubiti ništavilo i tražiti laži?
3 Znajte da Gospod divno èuva svetoga svojega; Gospod èuje kad ga zovem.
4 Gnjeveæi se ne griješite; razmislite u srcima svojim na posteljama svojim, i utolite.
5 Prinesite žrtvu za pravdu, i uzdajte se u Gospoda.
6 Mnogi govore: ko æe nam pokazati što je dobro? Obrati k nama, Gospode, svijetlo lice svoje.
7 A meni si dao u srce radost veæu nego što je oni imaju, kad im rodi pšenica i vino.
8 Ja mirno liježem i spavam; jer ti, Gospode, sam daješ mi te sam bez straha.

5

1 Èuj, Gospode, rijeèi moje, razumij pomisli moje.
2 Slušaj viku moju, care moj i Bože moj! jer se tebi molim, Gospode!

3 Ujutru slušaš glas moj, ujutru stojim
pred tobom, i èekam.
4 Jer si ti Bog koji neæe bezakonja; u
tebe nema mjesta ko je zao.
5 Bezbožnici neæe izaæi pred oèi tvoje;
ti nenavidiš sve koji èine bezakonje.
6 Potireš lažljivce; na krvopioce i lukave
mrzi Gospod.
7 A ja po velikoj milosti tvojoj ulazim u
dom tvoj, i klanjam se u svetoj crkvi tvojoj
sa strahom tvojim.
8 Gospode! vodi me u pravdi svojoj; radi
neprijatelja mojih poravni preda mnom
put svoj.
9 Jer nema u ustima njihovijem istine;
u njima je nevaljalstvo; grlo im je grob
otvoren; na jeziku im je dvolièenje.
10 Bože! ne daj im napretka, neka se
razbiju pomisli njihove. Za mnoga neval-
jalstva njihova obori ih, jer se pobuniše
na tebe.
11 Pa æe se radovati svi koji se u te
uzdaju; dovijeka æe se veseliti koje ti
zaklanjaš; dièiæe se koji ljube ime tvoje.
12 Jer ti, Gospode, blagosiljaš pravedni-
ka, kao štitom zaklanjaš ga milošæu
svojom.

6

1 Gospode! nemoj me pokarati u jarosti
svojoj, niti me u gnjevu svojem nakazati.
2 Smiluj se na me, Gospode, jer sam
iznemogao; iscijeli me, jer su kosti moje
ustreptale,
3 I duša se moja vrlo uzdrhtala. A ti,
Gospode, dokle æeš?
4 Obrati se, Gospode, izbavi dušu moju,
pomozi mi radi milosti svoje.
5 Jer mrtvi ne spominju tebe; u grobu
ko æe te slaviti?
6 Iznemogoh uzdišuæi; svaku noæ
kvasim odar svoj, suzama svojim nata-
pam postelju svoju.
7 Usahnu od žalosti oko moje, postara
se od množine neprijatelja mojih.
8 Idite od mene svi koji èinite beza-
konje, jer Gospod èu plaè moj.
9 Èu Gospod molbu moju, Gospod
molitvu moju primi.
10 Nek se postide i prepadnu svi nepri-
jatelji moji, neka se povrate i postide
odmah.

7

1 Gospode, Bože moj! u tebe se uzdam,
saèuvaj me od svijeh koji me gone, i
izbavi me.
2 Da mi neprijatelj ne išèupa duše kao
lav. Èupa, a nema ko da izbavi.
3 Gospode, Bože moj! ako sam to uèinio,
ako je nepravda u rukama mojima,
4 Ako sam zlo vratio prijatelju svojemu,
ili krivo uèinio onima koji na me na
pravdi napadahu;
5 Neka goni neprijatelj dušu moju, i
neka je stigne, i pogazi na zemlju život
moj i slavu moju u prah obrati.
6 Ustani, Gospode, u gnjevu svojem;
digni se na žestinu neprijatelja mojih;
probudi se meni na pomoæ, i otvori sud.
7 I ljudstvo æe se sleæi oko tebe; iznad
njega izaði u visinu.
8 Gospod sudi narodima. Sudi mi,
Gospode, po pravdi mojoj, i po beza-
zlenosti mojoj neka mi bude.
9 Nek se prekine zloæa bezbožnika, a
pravednika potpomozi, jer ti ispituješ srca
i utrobe, Bože pravedni!
10 Štit je meni u Boga, koji èuva one koji
su prava srca.
11 Bog je pravedan sudija, i Bog je svaki
dan gotov na gnjev.
12 Ako se neæe bezbožnik da obrati, on
oštri maè svoj, nateže luk svoj, i naperuje
ga;
13 I zapinje smrtnu strijelu, èini strijele
svoje da pale.
14 Gle, bezbožnik zaèe nepravdu, tru-
dan bijaše zloèinstvom, i rodi sebi prije-
varu.
15 Kopa jamu i iskopa, i pade u jamu
koju je naèinio.
16 Zloba njegova obrati se na njegovu
glavu, i zloèinstvo njegovo pade na tjeme
njegovo.
17 Hvalim Gospoda za pravdu njegovu,
i pjevam imenu Gospoda višnjega.

8

1 Gospode, Gospode naš! kako je velièanstveno ime tvoje po svoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa.
2 U ustima male djece i koja sisaju èiniš sebi hvalu nasuprot neprijateljima svojim, da bi uèinio da zamukne neprijatelj i nemirnik.
3 Kad pogledam nebesa tvoja, djelo prsta tvojih, mjesec i zvijezde, koje si ti postavio;
4 Šta je èovjek, te ga se opominješ, ili sin èovjeèji, te ga polaziš?
5 Uèinio si ga malo manjega od anðela, slavom i èašæu vjenèao si ga;
6 Postavio si ga gospodarom nad djelima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove,
7 Ovce i volove sve, i divlje zvjerinje,
8 Ptice nebeske i ribe morske, što god ide morskim putovima.
9 Gospode, Gospode naš! kako je velièanstveno ime tvoje po svoj zemlji!

9

1 Hvalim te, Gospode, iz svega srca svojega, kazujem sva èudesa tvoja.
2 Radujem se i veselim se o tebi, pjevam imenu tvojemu, višnji!
3 Neprijatelji se moji vratiše natrag, spotakoše se i nesta ih ispred lica tvojega;
4 Jer si svršio sud moj i odbranio me; sio si na prijesto, sudija pravedni.
5 Rasrdio si se na narode i ubio bezbožnika, ime si im zatro dovijeka, zasvagda.
6 Neprijatelju nesta maèeva sasvijem; gradove ti si razvalio; pogibe spomen njihov.
7 Ali Gospod uvijek živi; spremio je za sud prijesto svoj.
8 On æe suditi vasionome svijetu po pravdi, usudiæe narodima pravo.
9 Gospod je utoèište ubogome, utoèište u nevolji.
10 U tebe se uzdaju koji znaju ime tvoje, jer ne ostavljaš onijeh koji te traže, Gospode!
11 Pojte Gospodu, koji živi na Sionu; kazujte narodu djela njegova;
12 Jer on osveæuje krv, pamti je; ne zaboravlja jauka nevoljnijeh.
13 Smiluj se na me, Gospode; pogledaj kako stradam od neprijatelja svojih, ti, koji me podižeš od vrata smrtnijeh,
14 Da bih kazivao sve hvale tvoje na vratima kæeri Sionove, i slavio spasenje tvoje.
15 Popadaše narodi u jamu, koju su iskopali; u zamku, koju su sami namjestili, uhvati se noga njihova.
16 Poznaše Gospoda; on je sudio; u djela ruku svojih zaplete se bezbožnik.
17 Vratiæe se u pakao bezbožnici, svi narodi koji zaboravljaju Boga;
18 Jer neæe svagda biti zaboravljen ubogi, i nada nevoljnicima neæe nigda poginuti.
19 Ustani, Gospode, da se ne posili èovjek, i da prime narodi sud pred tobom.
20 Pusti, Gospode, strah na njih; neka poznadu narodi da su ljudi.

10

1 Zašto, Gospode, stojiš daleko, kriješ se kad je nevolja?
2 S oholosti bezbožnikove muèe se ubogi; hvataju se ubogi prijevarom koju izmišljaju bezbožnici.
3 Jer se bezbožnik dièi željom duše svoje, grabljivca pohvaljuje.
4 Bezbožnik u obijesti svojoj ne mari za Gospoda: “on ne vidi.” Nema Boga u mislima njegovijem.
5 Svagda su putovi njegovi krivi; za sudove tvoje ne zna; na neprijatelje svoje neæe ni da gleda.
6 U srcu svojem veli: neæu posrnuti; zlo neæe doæi nigda.
7 Usta su mu puna nevaljalijeh rijeèi, prijevare i uvrede, pod jezikom je njegovijem muka i pogibao.
8 Sjedi u zasjedi iza kuæe; u potaji ubija pravoga; oèi njegove vrebaju ubogoga.
9 Sjedi u potaji kao lav u peæini; sjedi u zasjedi da uhvati ubogoga; hvata ubogoga uvukavši u mrežu svoju.
10 Pritaji se, prilegne, i ubogi padaju u jake nokte njegove.

11 Kaže u srcu svome: “Bog je zaboravio, okrenuo je lice svoje, neæe vidjeti nigda.”
12 Ustani, Gospode! digni ruku svoju, ne zaboravi nevoljnijeh.
13 Zašto bezbožnik da ne mari za Boga govoreæi u srcu svom da ti neæeš vidjeti?
14 Ti vidiš; jer gledaš uvrede i muke i pišeš ih na ruci. Tebi predaje sebe ubogi; siroti ti si pomoænik.
15 Satri mišicu bezbožnome i zlome, da se traži i ne naðe bezbožnost njegova.
16 Gospod je car svagda, dovijeka, nestaæe neznabožaca sa zemlje njegove.
17 Gospode! ti èuješ želje ništih; utvrdi srce njihovo; otvori uho svoje,
18 Da daš sud siroti i nevoljniku, da prestanu goniti èovjeka sa zemlje.

11

1 U Gospoda se uzdam; zašto govorite duši mojoj: “leti u goru kao ptica;
2 Jer evo grješnici nategoše luk, zapeše strijelu svoju za tetivu, da iz mraka strijeljaju prave srcem.
3 Kad su raskopani temelji, šta æe uèiniti pravednik?”
4 Gospod je u svetom dvoru svom, prijesto je Gospodnji na nebesima; oèi njegove gledaju; vjeðe njegove ispituju sinove èovjeèije.
5 Gospod ispituje pravednoga; a bezbožnoga i kojemu je milo èiniti zlo nenavidi duša njegova.
6 Pustiæe na bezbožnike dažd od živoga ugljevlja, ognja i sumpora; i ognjeni vjetar biæe im dio iz èaše;
7 Jer je Gospod pravedan, ljubi pravdu; lice æe njegovo vidjeti pravednici.

12

1 Pomagaj, Gospode; jer nesta svetijeh, jer je malo vjernijeh među sinovima èovjeèijim.
2 Laž govore jedan drugome, usnama lažljivijem govore iz srca dvolièna.
3 Istrijebiæe Gospod sva usta lažljiva, jezik velièavi,
4 Ljude, koji govore: jezikom smo jaki, usta su naša u nas, ko je gospodar nad nama?
5 Videæi stradanje nevoljnih i uzdisanje ništih, sad æu ustati, veli Gospod, i izbaviti onoga kome zlobe.
6 Rijeèi su Gospodnje rijeèi èiste, srebro u vatri oèišæeno od zemlje, sedam puta pretopljeno.
7 Ti æeš nas, Gospode, odbraniti, i saèuvati nas od roda ovoga dovijeka.
8 Bezbožnici idu naokolo; kad se oni podižu, sramote se sinovi èovjeèiji.

13

1 Dokle æeš me, Gospode, sasvijem zaboravljati? dokle æeš odvraæati lice svoje od mene?
2 Dokle æu se domišljati u duši svojoj, mutiti se u srcu svom dan i noæ? dokle æe se neprijatelj moj podizati nada mnom?
3 Pogledaj, usliši me, Gospode, Bože moj! Prosvijetli oèi moje da ne zaspim na smrt.
4 Da ne reèe neprijatelj moj: nadvladao sam ga; da se ne raduju koji me gone, ako posrnem.
5 A ja se uzdam u milost tvoju; radovaæe se srce moje za spasenje tvoje.
6 Pjevaæu Gospodu, koji mi dobro èini.

14

1 Reèe bezumnik u srcu svojem: nema Boga; nevaljali su, gadna su djela njihova; nema nikoga dobro da tvori.
2 Gospod pogleda s neba na sinove èovjeèije, da vidi ima li koji razuman, traži li koji Boga.
3 Svi su zašli, svi se pokvarili, nema nikoga dobro da tvori, nema nijednoga.
4 Zar se neæe opametiti koji èine bezakonje, jedu narod moj kao što jedu hljeb, ne prizivaju Gospoda?
5 Ondje æe zadrhtati od straha; jer je Gospod u rodu pravednom.
6 Smijete se onome što ubogi radi; ali Gospod njega zaklanja.
7 Ko æe poslati sa Siona pomoæ Izrailju? Kad Gospod povrati zarobljeni narod svoj, onda æe se radovati Jakov i veseliæe se Izrailj.

15

1 Gospode! ko može sjedjeti u sjenici tvojoj? ko može nastavati na svetoj gori tvojoj?
2 Ko hodi bez mane, tvori pravdu, i govori istinu iz srca svojega;
3 Ko ne opada jezikom svojim, ne èini drugome zla, i ne ruži bližnjega svojega;
4 Ko ne gleda onoga koga je Bog odbacio, nego poštuje one koji se boje Gospoda; ko se kune bližnjemu pa ne poriè;
5 Ko ne daje srebra svojega na dobit, i ne prima mita na pravoga. Ko ovako radi, neæe posrnuti dovijeka.

16

1 Èuvaj me, Bože; jer se u te uzdam.
2 Rekoh Gospodu: ti si Gospod moj, nemam dobra osim tebe.
3 U svetima koji su na zemlji i u velikima sva je utjeha moja.
4 Neka drugi umnožavaju idole svoje, neka trè k tuðima; ja im neæu ljevati krvavih naljeva, niti æu metnuti imena njihovijeh u usta svoja.
5 Gospod je moj dio našljedstva i èaše; ti podižeš dostojanje moje.
6 Uže mi je zahvatilo prekrasna mjesta, i dio mi je moj mio.
7 Blagosiljam Gospoda, koji me urazumljuje; tomu me i noæu uèi što je u meni.
8 Svagda vidim pred sobom Gospoda: on mi je s desne strane da ne posrnem.
9 Toga radi raduje se srce moje, i veseli se jezik moj, još æe se i tijelo moje smiriti u uzdanju;
10 Jer neæeš ostaviti duše moje u paklu, niti æeš dati da svetac tvoj vidi truhlost.
11 Pokazaæeš mi put životni: obilje je radosti pred licem tvojim, utjeha u desnici tvojoj dovijeka.

17

1 Usliši, Gospode, pravdu, èuj glas moj, primi u uši molitvu moju ne iz usta lažljivijeh.
2 Od lica tvojega neka izaðe sud moj, oèi tvoje neka pogledaju na pravicu.
3 Ispitaj srce moje, obidi noæu; u ognju me okušaj, i neæeš naæi nepravde moje.
4 Usta se moja ne dohvataju djela ljudskih; radi rijeèi usta tvojih držim se putova oštrih.
5 Utvrdi stope moje na stazama svojim da ne zalaze koraci moji.
6 Tebe prizivljem, jer æeš me uslišiti, Bože! prigni k meni uho svoje, i èuj rijeèi moje.
7 Pokaži divnu milost svoju, koji izbavljaš one koji se u te uzdaju od onijeh koji se protive desnici tvojoj.
8 Èuvaj me kao zjenicu oka: sjenom krila svojih zakloni me
9 Od bezbožnika koji na me napadaju, od neprijatelja duše moje, koji su me opkolili.
10 Srce svoje zatvoriše; ustima svojim govore oholo.
11 Izagnavši me opet su oko mene; oèi su svoje uprli da me obore na zemlju.
12 Oni su kao lav koji hoæe da rastrže, i kao laviæ koji sjedi u potaji.
13 Ustani, Gospode, preteci ih, obori ih. Odbrani dušu moju maèem svojim od bezbožnika,
14 Rukom svojom, Gospode, od ljudi ovijeh, od ljudi ovoga svijeta, kojima je dio ovaj život, kojima si trbuh napunio svoga bogatstva, da æe im i sinovi biti siti i ostatak ostaviti svojoj djeci.
15 A ja æu u pravdi gledati lice tvoje; kad se probudim, biæu sit od prilike tvoje.

18

1 Ljubiæu te, Gospode, krjeposti moja,
2 Gospode, grade moj, zaklone moj, koji se oboriti ne može, izbavitelju moj, Bože moj, kamena goro, na kojoj se ne bojim zla, štite moj, rože spasenja mojega, utoèište moje!
3 Prizivljem Gospoda, kojemu se klanjati valja, i opraštam se neprijatelja svojih.
4 Obuzeše me smrtne bolesti, i potoci nevaljalijeh ljudi uplašiše me.
5 Opkoliše me bolesti paklene, stegoše me zamke smrtne.
6 U svojoj tjeskobi prizvah Gospoda, i k Bogu svojemu povikah; on èu iz dvora

svojega glas moj, i vika moja doðe mu do ušiju.
7 Zatrese se i pokoleba se zemlja, zadrmaše se i pomjeriše iz temelja gore, jer se on razljuti.
8 Podiže se dim od gnjeva njegova, iz usta njegovijeh oganj, koji proždire, i živo ugljevlje otskakaše od njega.
9 Savi nebesa i siðe. Mrak bješe pod nogama njegovijem.
10 Sjede na heruvima i podiže se, i poletje na krilima vjetrnijem.
11 Od mraka naèini sebi krov, sjenicu oko sebe, od mraènijeh voda, oblaka vazdušnijeh.
12 Od sijevanja pred njim kroz oblake njegove udari grad i živo ugljevlje.
13 Zagrmje na nebesima Gospod, i višnji pusti glas svoj, grad i živo ugljevlje.
14 Pusti strijele svoje, i razmetnu ih; silu munja, i rasu ih.
15 I pokazaše se izvori vodeni, i otkriše se temelji vasionoj od prijetnje tvoje, Gospode, od dihanja duha gnjeva tvojega.
16 Tada pruži s visine ruku, uhvati me, izvuèe me iz vode velike.
17 Izbavi me od neprijatelja mojega silnoga i od mojih nenavidnika, kad bijahu jaèi od mene.
18 Ustaše na me u dan nevolje moje, ali mi Gospod bi potpora.
19 Izvede me na prostrano mjesto, i izbavi me, jer sam mu mio.
20 Dade mi Gospod po pravdi mojoj, i za èistotu ruku mojih dariva me.
21 Jer se držah putova Gospodnjih, i ne odmetnuh se Boga svojega,
22 Nego su svi zakoni njegovi preda mnom, i zapovijesti njegovijeh ne uklanjam od sebe.
23 Bih mu vjeran, i èuvah se od bezakonja svojega.
24 Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po èistoti ruku mojih pred oèima njegovima.
25 Sa svetima postupaš sveto, s èovjekom vjernim vjerno,
26 S èistim èisto, a s nevaljalim nasuprot njemu.
27 Jer ti pomažeš ljudima nevoljnim, a oèi ponosite ponižavaš.
28 Ti raspaljuješ vidjelo moje; Gospod moj prosvjetljuje tamu moju.
29 S tobom razbijam vojsku, i s Bogom svojim skaèem preko zida.
30 Put je Božji vjeran, rijeè Gospodnja èista. On je štit svjema koji se u nj uzdaju.
31 Jer ko je Bog osim Gospoda, i ko je obrana osim Boga našega?
32 Ovaj Bog opasuje me snagom, i èini mi vjeran put.
33 Daje mi noge kao u jelena, i na visine stavlja me.
34 Uèi ruke moje boju, i mišice moje èini da su luk od mjedi.
35 Ti mi daješ štit spasenja svojega; desnica tvoja drži me, i milost tvoja èini me velika.
36 Ti širiš korak moj, te se ne spotièu noge moje.
37 Tjeram neprijatelje svoje i stižem ih, i ne vraæam se dok ih ne istrijebim.
38 Obaram ih, i ne mogu ustati, padaju pod noge moje.
39 Jer me ti opasuješ snagom za boj, i koji ustanu na me, obaraš ih preda mnom.
40 Neprijatelja mojih pleæi ti mi obraæaš, i potirem nenavidnike svoje.
41 Oni vièu, ali nema pomagaèa, ka Gospodu, ali ih on ne sluša.
42 Rasipam ih kao prah po vjetru, kao blato po ulicama gazim ih.
43 Ti me izbavljaš od bune narodne, postavljaš me da sam glava tuðim plemenima; narod kojega ne poznavah, služi mi.
44 Po samome èuvenju slušaju me, tuðini pokorni su mi.
45 Tuðini blijede, dršæu u gradovima svojim.
46 Živ je Gospod, i da je blagosloven braniè moj! Da se uzvisi Bog spasenja mojega,
47 Bog, koji mi daje osvetu, i pokorava mi narode,
48 Koji me izbavlja od neprijatelja, podiže me nad one koji ustaju na me i od èovjeka žestoka izbavlja me!
49 Toga radi hvalim te, Gospode, pred narodima, i pojem imenu tvojemu,

50 Koji slavno izbavljaš cara svojega, i èiniš milost pomazaniku svojemu Davidu
i natražju njegovu dovijeka.

19

1 Nebesa kazuju slavu Božiju, i djela
ruku njegovijeh glasi svod nebeski.
2 Dan danu dokazuje, i noæ noæi javlja.
3 Nema jezika, niti ima govora, gdje se
ne bi èuo glas njihov.
4 Po svoj zemlji ide kazivanje njihovo i
rijeèi njihove na kraj vasiljene. Suncu je
postavio stan na njima;
5 I ono izlazi kao ženik iz ložnice svoje,
kao junak veselo teèe putem.
6 Izlazak mu je nakraj neba, i hod mu
do kraja njegova; i niko nije sakriven od
toplote njegove.
7 Zakon je Gospodnji svršen, krijepi
dušu; svjedoèanstvo je Gospodnje vjerno,
daje mudrost nevještome.
8 Naredbe su Gospodnje pravedne,
vesele srce. Zapovijest je Gospodnja
svijetla, prosvjetljuje oèi.
9 Strah je Gospodnji èist, ostaje dovi-
jeka. Sudovi su njegovi istini, pravedni
svikoliki.
10 Bolji su od zlata i dragog kamenja,
slaði od meda koji teèe iz sata.
11 I slugu tvojega oni su prosvijetlili; ko
ih drži ima veliku platu.
12 Ko æe znati sve svoje pogrješke?
Oèisti me i od tajnijeh;
13 I od voljnijeh saèuvaj slugu svojega,
da ne obladaju mnome. Tada æu biti
svršen i èist od velikoga prijestupa.
14 Da su ti rijeèi usta mojih ugodne,
i pomisao srca mojega pred tobom,
Gospode, krjeposti moja i izbavitelju moj!

20

1 Da te usliši Gospod u dan žalosti, da
te zaštiti ime Boga Jakovljeva.
2 Da ti pošlje pomoæ iz svetinje, i sa
Siona da te potkrijepi.
3 Da se opomene svijeh prinosa tvojijeh,
i žrtva tvoja paljenica da se naðe pretila.
4 Da ti da Gospod po srcu tvojemu; što
god poèneš, da ti izvrši.
5 Radovaæemo se za spasenje tvoje, i u
ime Boga svojega dignuæemo zastavu. Da
ispuni Gospod sve molbe tvoje.
6 Sad vidim da Gospod èuva po-
mazanika svojega; sluša ga sa svetoga
neba svojega; jaka je desnica njegova,
koja spasava.
7 Jedni se hvale kolima, drugi konjma, a
mi imenom Gospoda Boga svojega.
8 Oni posræu i padaju, a mi stojimo i ne
kolebamo se.
9 Gospode! pomozi caru, i usliši nas kad
te zovemo.

21

1 Gospode! s tvoje se sile veseli car; i
kako mu je velika radost što ti pomažeš!
2 Što mu je srce željelo, dao si mu, i
molitve usta njegovijeh nijesi odbio.
3 Jer si ga doèekao blagoslovima milos-
nim, metnuo si mu na glavu vijenac od
dragoga kamenja.
4 Molio te je za život i dao si mu da mu
se produlje dani dovijeka.
5 Velika je slava njegova tvojom po-
moæu; slavu si i krasotu metnuo na nj.
6 Dao si mu blagoslove dovijeka,
razveselio si ga radošæu lica svojega.
7 Jer se car uzda u Gospoda i u milost
višnjega; i ne koleba se.
8 Naæi æe ruka tvoja sve neprijatelje
tvoje, naæi æe desnica tvoja one koji
mrze na tebe.
9 Uèiniæeš ih kao peæ zažarenu, kad
se razgnjeviš; gnjev æe ih Gospodnji
progutati, i oganj æe ih proždrijeti.
10 Rod njihov istrijebiæeš sa zemlje, i
sjeme njihovo između sinova èovjeèijih;
11 Jer podigoše na tebe zlo, smisliše i ne
mogoše izvršiti.
12 Jer æeš ih metnuti za biljegu, iz
lukova svojijeh pustiæeš strijele u lice
njihovo.
13 Podigni se, Gospode, silom svojom;
mi æemo pjevati i slaviti jakost tvoju.

22

1 Bože, Bože moj! zašto si me ostavio
udaljivši se od spasenja mojega, od rijeèi
vike moje?

2 Bože moj! vièem danju, a ti me ne slušaš, i noæu, ali nemam mira.
3 Sveti, koji živiš u pohvalama Izrailjevim!
4 U tebe se uzdaše oci naši, uzdaše se, i ti si ih izbavljao.
5 Tebe prizivaše, i spasavaše se; u tebe se uzdaše, i ne ostajaše u sramoti.
6 A ja sam crv, a ne èovjek; potsmijeh ljudima i rug narodu.
7 Koji me vide, svi mi se rugaju, razvaljuju usta, mašu glavom,
8 I govore: oslonio se na Gospoda, neka mu pomože, neka ga izbavi, ako ga miluje.
9 Ta, ti si me izvadio iz utrobe; ti si me umirio na sisi matere moje.
10 Za tobom pristajem od roðenja, od utrobe matere moje ti si Bog moj.
11 Ne udaljuj se od mene; jer je nevolja blizu, a nema pomoænika.
12 Opteèe me mnoštvo telaca; jaki volovi Vasanski opkoliše me;
13 Razvališe na me usta svoja. Lav je gladan lova i rièe.
14 Kao voda razlih se; rasuše se sve kosti moje; srce moje posta kao vosak, rastopilo se u meni.
15 Sasuši se kao crijep krjepost moja, i jezik moj prionu za grlo, i u prah smrtni meæeš me.
16 Opkoliše me psi mnogi; èeta zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje.
17 Mogao bih izbrojiti sve kosti svoje. Oni gledaju, i od mene naèiniše stvar za gledanje.
18 Dijele haljine moje meðu sobom, i za dolamu moju bacaju ždrijeb.
19 Ali ti, Gospode, ne udaljuj se. Silo moja, pohitaj mi u pomoæ.
20 Izbavi od maèa dušu moju, od psa jedinicu moju.
21 Saèuvaj me od usta lavovijeh, i od rogova bivolovih, èuvši, izbavi me.
22 Kazujem ime tvoje braæi; usred skupštine hvaliæu te.
23 Koji se bojite Gospoda, hvalite ga. Sve sjeme Jakovljevo! poštuj ga. Boj ga se, sve sjeme Izrailjevo!
24 Jer se ne ogluši molitve ništega niti je odbi; ne odvrati od njega lica svojega, nego ga usliši kad ga zazva.
25 Tebe æu hvaliti na skupštini velikoj; zavjete svoje svršiæu pred onima koji se njega boje.
26 Neka jedu ubogi i nasite se, i neka hvale Gospoda koji ga traže; živo da bude srce vaše dovijeka.
27 Opomenuæe se i obratiæe se ka Gospodu svi krajevi zemaljski, i pokloniæe se pred njim sva plemena neznabožaèka.
28 Jer je Gospodnje carstvo; on vlada narodima.
29 Ješæe i pokloniæe se svi pretili na zemlji; pred njim æe pasti svi koji slaze u prah, koji ne mogu saèuvati duše svoje u životu.
30 Sjeme æe njihovo služiti njemu. Kazivaæe se za Gospoda rodu potonjemu.
31 Doæi æe, i kazivaæe pravdu njegovu ljudima njegovijem, koji æe se roditi; jer je on uèinio ovo.

23

1 Gospod je pastir moj, ništa mi neæe nedostajati.
2 Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu.
3 Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega.
4 Da pođem i dolinom sjena smrtnoga, neæu se bojati zla; jer si ti sa mnom; štap tvoj i palica tvoja tješi me.
5 Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i èaša je moja preopuna.
6 Da! dobrota i milost tvoja pratiæe me u sve dane života mojega, i ja æu nastavati u domu Gospodnjem zadugo.

24

1 Gospodnja je zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.
2 Jer je on na morima osnova, i posred rijeka utvrdi je.
3 Ko æe izaæi na goru Gospodnju? i ko æe stati na svetom mjestu njegovu?

4 U koga su èiste ruke i srce bezazleno,
ko ne izrièe imena njegova uzalud i ne
kune se lažno.
5 On æe dobiti blagoslov od Gospoda, i
milost od Boga spasa svojega.
6 Taki je rod onijeh koji ga traže, i koji
su radi stajati pred licem tvojim, Bože
Jakovljev!
7 Vrata! uzvisite vrhove svoje, uzvisite
se vrata vjeèna! Ide car slave.
8 Ko je taj car slave? Gospod krjepak i
silan, Gospod silan u boju.
9 Vrata! uzvisite vrhove svoje, uzvisite
se vrata vjeèna! Ide car slave.
10 Ko je taj car slave? Gospod nad
vojskama; on je car slave.

25

1 K tebi, Gospode, podižem dušu svoju.
2 Bože moj! u tebe se uzdam; ne
daj da se osramotim, da mi se ne svete
neprijatelji moji.
3 I koji se god u te uzdaju, neæe se
osramotiti; osramotiæe se oni koji se
odmeæu od tebe besputno.
4 Pokaži mi, Gospode, putove svoje,
nauèi me hoditi stazama tvojim.
5 Uputi me istini svojoj, i nauèi me; jer
si ti Bog spasenja mojega, tebi se nadam
svaki dan.
6 Opomeni se milosrða svojega,
Gospode, i milosti svoje; jer su otkako je
vijeka.
7 Grijehova mladosti moje, i mojih
prijestupa ne pominji; po milosti svo-
joj pomeni mene, radi dobrote svoje,
Gospode!
8 Dobar je i pravedan Gospod; toga radi
pokazuje grješnicima put.
9 Upuæuje krotke istini, uèi krotke
hoditi putem njegovijem.
10 Svi su putovi Gospodnji milost i istina
onima koji drže zavjet njegov i otkrivenje
njegovo.
11 Radi imena svojega, Gospode, oprosti
grijeh moj, jer je velik.
12 Koji se èovjek boji Gospoda? On æe
mu pokazati koji put da izbere.
13 Duša æe njegova u dobru poèivati, i
sjeme æe njegovo vladati zemljom.
14 Tajna je Gospodnja u onijeh koji ga se
boje, i zavjet svoj javlja im.
15 Oèi su mi svagda upravljene ka
Gospodu, jer on izvlaèi iz zamke noge
moje.
16 Pogledaj me i smiluj se na me, jer sam
inokosan i nevoljnik.
17 Nek se raširi stisnuto srce moje, iz
tjeskobe moje izvadi me.
18 Vidi jade moje i muku moju, i oprosti
mi sve grijehe moje.
19 Pogledaj neprijatelje moje kako ih je
mnogo i kakvom me pakosnom nenav-
išæu nenavide.
20 Saèuvaj dušu moju i izbavi me; ne daj
da se osramotim, jer se u tebe uzdam.
21 Bezazlenost i pravda neka me
saèuva, jer se u tebe uzdam.
22 Izbavi, Bože, Izrailja od svijeh nevolja
njegovijeh.

26

1 Sudi mi, Gospode, jer u prostoti svojoj
hodim i u Gospoda se uzdam; neæu se
pokolebati.
2 Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me;
pretopi što je u meni i srce moje.
3 Jer je milost tvoja pred oèima mojima,
i hodim u istini tvojoj.
4 Ne sjedim s bezumnicima, i s lukavima
se ne miješam.
5 Nenavidim društvo bezakonièko, i s
bezbožnicima ne sjedim.
6 Umivam pravdom ruke svoje, i idem
oko žrtvenika tvojega, Gospode,
7 Da razglašujem hvalu tvoju i kazujem
sva èudesa tvoja.
8 Gospode! omilio mi je stan doma
tvojega, i mjesto naselja slave tvoje.
9 Nemoj duše moje pogubiti, ni života
mojega s krvopilcima,
10 Kojima je zloèinstvo u rukama, i
kojima je desnica puna mita.
11 A ja hodim u prostoti svojoj, izbavi
me, i smiluj se na me.
12 Noga moja stoji na pravom putu; na
skupštinama æu blagosiljati Gospoda.

27

1 Gospod je vidjelo moje i spasenje
moje; koga da se bojim? Gospod je krje-
post života mojega; koga da se strašim?
2 Ako navale na me zlikovci da pojedu
tijelo moje, protivnici i neprijatelji moji,
spotaæi æe se i pašæe.
3 Ako protiv mene vojska u oko stane,
neæe se uplašiti srce moje; ako se na me
rat digne, ja se ni onda neæu bojati.
4 Za jedno samo molim Gospoda, samo
to ištem, da živim u domu Gospodnjem
sve dane života svojega, da gledam kra-
sotu Gospodnju i ranim u crkvu njegovu.
5 Jer bi me sakrio u kolibi svojoj u zlo
doba; sklonio bi me pod krovom šatora
svojega; na kamenu goru popeo bi me.
6 Tada bih podigao glavu svoju pred
neprijateljima koji bi me opkolili; prinio
bih u njegovu šatoru žrtvu hvale; zapje-
vao bih i hvalio Gospoda.
7 Èuj, Gospode, glas moj, tebe prizivl-
jem, smiluj se na me i usliši me.
8 Srce moje govori pred tobom što si
rekao: “tražite lice moje”; tražim lice
tvoje, Gospode!
9 Nemoj odvratiti od mene lica svojega,
nemoj u gnjevu ostaviti sluge svojega;
budi pomoænik moj; nemoj me odbiti, i
nemoj me ostaviti, Bože, spasitelju moj!
10 Jer otac moj i mati moja ostaviše me;
ali Gospod neka me prihvati.
11 Uputi me, Gospode, na put svoj i vodi
me pravom stazom poradi onijeh koji me
vrebaju.
12 Nemoj me dati na volju nepri-
jateljima mojim; jer ustaše na me lažni
svjedoci; ali zloba govori sama protiv
sebe.
13 Vjerujem da æu vidjeti dobrotu
Gospodnju na zemlji živijeh.
14 Uzdaj se u Gospoda, budi slobodan;
neka bude srce tvoje krjepko, uzdaj se u
Gospoda.

28

1 K tebi, Gospode, vièem; grade moj,
nemoj mi muèati, da ne bih, ako uzmuèiš,
bio kao oni koji odlaze u grob.
2 Èuj molitveni glas moj, kad vapijem k
tebi, kad dižem ruke svoje k svetoj crkvi
tvojoj.
3 Nemoj me zahvatiti s grješnicima,
i s onima koji èine nepravdu, koji s
bližnjima svojima mirno govore, a u srcu
im je zlo.
4 Podaj im, Gospode, po djelima njihovi-
jem, po zlomu postupanju njihovu; po
djelima ruku njihovijeh podaj im, podaj
im što su zaslužili.
5 Jer ne paze na djela Gospodnja, i na
djela ruku njegovijeh. Da ih razori i ne
sazida.
6 Da je blagosloven Gospod, jer usliši
glas moljenja mojega!
7 Gospod je krjepost moja i štit moj;
u njega se pouzda srce moje, i on mi
pomože. Zato se veseli srce moje, i
pjesmom svojom slavim ga.
8 Gospod je krjepost naroda svojega,
i obrana koja spasava pomazanika nje-
gova.
9 Spasi narod svoj, blagoslovi dostojanje
svoje; spasi ih i uzdiži ih dovijeka.

29

1 Dajte Gospodu, sinovi Božiji, dajte
Gospodu slavu i èast.
2 Dajte Gospodu slavu imena njegova.
Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti.
3 Glas je Gospodnji nad vodom, Bog
slave grmi, Gospod je nad vodom velikom.
4 Glas je Gospodnji silan, glas je Gospod-
nji slavan.
5 Glas Gospodnji lomi kedre, Gospod
lomi kedre Livanske.
6 Kao tele skaèu od njega; Livan i Sirion
kao mlad bivo.
7 Glas Gospodnji sipa plamen ognjeni.
8 Glas Gospodnji potresa pustinju,
potresa Gospod pustinju Kades.
9 Glas Gospodnji oprašta košute bre-
mena, i sa šuma skida odijelo; i u crkvi
njegovoj sve govori o slavi njegovoj.
10 Gospod je sjedio nad potopom, i
sjedjeæe Gospod kao car uvijek.
11 Gospod æe dati silu narodu svojemu,
Gospod æe blagosloviti narod svoj mirom.

30

1 Uzvišivaæu te, Gospode, jer si me oteo,
i nijesi dao neprijateljima mojim da mi se
svete.
2 Gospode, Bože moj! zavikah k tebi, i
iscijelio si me.
3 Gospode! izveo si iz pakla dušu moju,
i oživio si me da ne siðem u grob.
4 Pojte Gospodu, sveci njegovi, i slavite
sveto ime njegovo.
5 Gnjev je njegov za trenuæe oka, a
do života milost njegova, veèerom dolazi
plaè, a jutrom radost.
6 I ja rekoh u dobru svom: neæu
posrnuti dovijeka.
7 Ti šæaše, Gospode, te gora moja sta-
jaše tvrdo. Ti odvrati lice svoje, i ja se
smetoh.
8 Tada tebe, Gospode, zazivah, i
Gospoda molih:
9 "Kakva je korist od krvi moje, da
siðem u grob? hoæe li te prah slaviti ili
kazivati istinu tvoju?
10 Èuj, Gospode, i smiluj se na me;
Gospode! budi mi pomoænik."
11 I ti promijeni plaè moj na radost,
skide s mene vreæu, i opasa me veseljem.
12 Zato æe ti pjevati slava moja i neæe
umuknuti; Gospode, Bože moj! dovijeka
æu te hvaliti.

31

1 U tebe se, Gospode, uzdam; nemoj
me ostaviti pod sramotom dovijeka, po
pravdi svojoj izbavi me.
2 Prigni k meni uho svoje, pohitaj,
pomozi mi. Budi mi kameni grad, tvrda
ograda, gdje bih se spasao.
3 Jer si ti kamena gora moja i ograda
moja, imena svojega radi vodi me i up-
ravljaj mnom.
4 Izvadi me iz mreže, koju mi tajno
zamjestiše; jer si ti krjepost moja.
5 U tvoju ruku predajem duh svoj;
izbavljao si me, Gospode, Bože istini!
6 Nenavidim one koji poštuju
propadljive idole; ja se u Gospoda uzdam.
7 Radovaæu se i veseliti se o milosti tvo-
joj, kad pogledaš na moju muku, poznaš
tugu duše moje,
8 Ne daš me u ruku neprijatelju,
postaviš noge moje na prostranom
mjestu.
9 Smiluj se na me, Gospode; jer me je
tuga, od jada iznemože oko moje, duša
moja i srce moje.
10 Išèilje u žalosti život moj, i godine
moje u uzdisanju; oslabi od muke krjepost
moja, i kosti moje sasahnuše.
11 Od množine neprijatelja svojih posta-
doh potsmijeh i susjedima svojim, i
strašilo znancima svojim; koji me vide na
ulici, bježe od mene.
12 Zaboravljen sam kao mrtav, nema me
u srcima; ja sam kao razbijen sud.
13 Jer slušam grdnju od mnogih,
otsvuda strah, kad se dogovaraju na me,
misle išèupati dušu moju.
14 A ja se, Gospode, u tebe uzdam i
velim: ti si Bog moj.
15 U tvojoj su ruci dani moji; otmi me iz
ruku neprijatelja mojijeh, i od onijeh, koji
me gone.
16 Pokaži svijetlo lice svoje sluzi svo-
jemu; spasi me milošæu svojom.
17 Gospode! nemoj me ostaviti pod
sramotom; jer tebe prizivljem. Nek se
posrame bezbožnici, neka zamuknu i
padnu u pakao.
18 Neka onijeme usta lažljiva, koja gov-
ore na pravednika obijesno, oholo i s
porugom.
19 Kako je mnogo u tebe dobra, koje
èuvaš za one koji te se boje, i koje daješ
onima koji se u te uzdaju pred sinovima
èovjeèijim!
20 Sakrivaš ih pod krov lica svojega od
buna ljudskih; sklanjaš ih pod sjen od
svadljivijeh jezika.
21 Da je blagosloven Gospod, što mi
pokaza divnu milost kao da me uvede u
tvrd grad!
22 Ja rekoh u smetnji svojoj: odbaèen
sam od oèiju tvojijeh; ali ti èu molitveni
glas moj, kad te prizvah.
23 Ljubite Gospoda svi sveti njegovi;
Gospod drži vjeru; i uvršeno vraæa on-
ima koji postupaju oholo.
24 Budite slobodni, i neka bude jako srce
vaše, svi koji se u Gospoda uzdate.

32

1 Blago onome, kojemu je oprošteна
krivica, kojemu je grijeh pokriven.
2 Blago èovjeku, kojemu Gospod ne
prima grijeha i u èijem duhu nema
lukavstva.
3 Kad muèah, posahnuše kosti moje od
uzdisanja mojega po vas dan.
4 Jer dan i noæ tištaše me ruka tvoja;
nesta soka u meni kao na ljetnoj pripeci.
5 Grijeh svoj kazah tebi, i krivice svoje
ne zatajih; rekoh: ispovijedam Gospodu
prijestupe svoje; i ti skide s mene krivicu
grijeha mojega.
6 Zato neka ti se moli svaki svetac, kad
se možeš naæi; i onda potop velike vode
neæe ga stignuti.
7 Ti si zaklon moj, ti me èuvaš od
tjeskobe; okružavaš me radostima u
izbavljanju.
8 Urazumiæu te, i pokazaæu ti put kojim
da ideš; svjetovaæu te, oko je moje na
tebi.
9 Nemojte biti kao konj, kao mazga bez
razuma, kojima uzdom i žvalama valja
obuzdati gubicu, kad ne idu k tebi.
10 Mnogo muke ima bezbožnik, a koji se
uzda u Gospoda, oko njega je milost.
11 Radujte se o Gospodu, i pjevajte,
pravednici; veselite se svi koji ste prava
srca.

33

1 Veselite se pravednici pred Gospodom;
pravednima dolikuje slaviti.
2 Slavite Gospoda guslama, udarajte mu
u psaltir od deset žica.
3 Pjevajte mu pjesmu novu, složno
udarajte podvikujuæi;
4 Jer je prava rijeè Gospodnja, i svako
djelo njegovo istinito.
5 On ljubi pravdu i sud, dobrote je
Gospodnje puna zemlja.
6 Rijeèju Gospodnjom nebesa se
stvoriše, i duhom usta njegovijeh sva
vojska njihova.
7 Kao u gomilu sabra vodu morsku, i
propasti metnu u spreme.
8 Nek se boji Gospoda sva zemlja, i neka
strepi pred njim sve što živi po vasiljenoj;
9 Jer on reèe, i postade; on zapovjedi, i
pokaza se.
10 Gospod razbija namjere nezn-
abošcima, uništava pomisli narodima.
11 Namjera je Gospodnja tvrda dovijeka,
misli srca njegova od koljena na koljeno.
12 Blago narodu, kojemu je Bog Gospod,
plemenu, koje je on izabrao sebi za nasli-
jeđe.
13 S neba gleda Gospod, vidi sve sinove
ljudske;
14 S prijestola, na kome sjedi, pogleda
na sve koji žive na zemlji.
15 On je stvorio sva srca njihova, on i
zna sva djela njihova.
16 Neæe pomoæi caru velika sila, neæe
zaštititi jakoga velika snaga;
17 Nije u konju uzdanje da æe pomoæi;
ako mu je i velika snaga, neæe izbaviti.
18 Gle, oko je Gospodnje na onima koji
ga se boje, i na onima koji èekaju milost
njegovu.
19 On æe dušu njihovu izbaviti od smrti,
i prehraniti ih u gladne godine.
20 Duša se naša uzda u Gospoda; on je
pomoæ naša i štit naš.
21 O njemu se veseli srce naše; jer se u
sveto ime njegovo uzdamo.
22 Da bude milost tvoja, Gospode, na
nama, kao što se uzdamo u tebe.

34

1 Blagosiljam Gospoda u svako doba,
hvala je njegova svagda u ustima mojima.
2 Gospodom se hvali duša moja; neka
èuju koji stradaju, pa neka se raduju.
3 Velièajte Gospoda sa mnom,
uzvišujmo ime njegovo zajedno.
4 Tražih Gospoda, i èu me, i svijeh
nevolja mojih oprosti me.
5 Koji u njega gledaju prosvjetljuju se, i
lica se njihova neæe postidjeti.
6 Ovaj stradalac zavika, i Gospod ga èu,
i oprosti ga svijeh nevolja njegovijeh.
7 Anđeli Gospodnji stanom stoje oko
onijeh koji se njega boje, i izbavljaju ih.
8 Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod;
blago èovjeku koji se uzda u nj.
9 Bojte se Gospoda, sveti njegovi; jer koji
se njega boje, njima nema oskudice.

10 Lavovi su ubogi i gladni, a koji traže
Gospoda, ne premièe im se nijednoga
dobra.
11 Hodite, djeco, poslušajte me;
nauèiæu vas strahu Gospodnjemu.
12 Koji èovjek želi života, ljubi dane da
bi vidio dobro?
13 Ustavljaj jezik svoj oda zla, i usta
svoja od prijevarne rijeèi.
14 Kloni se oda zla, i èini dobro, traži
mira i idi za njim.
15 Oèi su Gospodnje obraæene na
pravednike, i uši njegove na jauk njihov.
16 Ali je strašno lice Gospodnje za one
koji èine zlo, da bi istrijebio na zemlji
spomen njihov.
17 Vièu pravedni, i Gospod ih èuje, i
izbavlja ih od svijeh nevolja njihovijeh.
18 Gospod je blizu onijeh koji su
skrušena srca, i pomaže onima koji su
smjerna duha.
19 Mnogo nevolje ima pravednik, ali ga
od svijeh izbavlja Gospod.
20 Èuva Gospod sve kosti njegove, ni-
jedna se od njih neæe slomiti.
21 Bezbožnika ubiæe zlo, i koji nenavide
pravednika prevariæe se.
22 Gospod iskupljuje dušu sluga svojih,
i koji se god u njega uzdaju, neæe se
prevariti.

35

1 Gospode! budi suparnik suparnicima
mojim; udri one koji udaraju na me.
2 Uzmi oružje i štit, i digni se meni u
pomoæ.
3 Potegni koplje, i presijeci put onima
koji me gone, reci duši mojoj: ja sam
spasenje tvoje.
4 Neka se postide i posrame koji traže
dušu moju; neka se odbiju natrag i
postide koji mi zlo hoæe.
5 Neka budu kao prah pred vjetrom, i
anðeo Gospodnji neka ih progoni.
6 Neka bude put njihov taman i klizav,
i anðeo Gospodnji neka ih tjera.
7 Jer ni za što zastriješe mrežom jamu
za mene, ni za što iskopaše jamu duši
mojoj.
8 Neka doðe na njega pogibao nenadna,
i mreža koju je namjestio neka ulovi
njega, neka on u nju padne na pogibao.
9 A duša æe se moja radovati o
Gospodu, i veseliæe se za pomoæ nje-
govu.
10 Sve æe kosti moje reæi: Gospode! ko
je kao ti, koji izbavljaš stradalca od onoga
koji mu dosaðuje, i ništega i ubogoga od
onoga koji ga upropašæuje?
11 Ustaše na me lažni svjedoci; što ne
znam, za ono me pitaju.
12 Plaæaju mi zlo za dobro, i sirotovanje
duši mojoj.
13 Ja se u bolesti njihovoj oblaèih u
vreæu, muèih postom dušu svoju, i
molitva se moja vraæaše u prsima mo-
jima.
14 Kao prijatelj, kao brat postupah; bijah
sjetan i s oborenom glavom kao onaj koji
za materom žali.
15 A oni se raduju kad se ja spotaknem,
i kupe se, kupe se na me, zadaju rane, ne
znam zašto, èupaju i ne prestaju.
16 S nevaljalijem i podrugljivijem be-
sposlièarima škrguæu na me zubima svo-
jima.
17 Gospode! hoæeš li dugo gledati?
Otmi dušu moju od napadanja njihova, od
ovijeh lavova jedinicu moju.
18 Priznavaæu te u saboru velikom,
usred mnogoga naroda hvaliæu te:
19 Da mi se ne bi svetili koji mi zlobe
nepravedno, i namigivali oèima koji mrze
na me ni za što.
20 Jer oni ne govore o miru, nego na
mirne na zemlji izmišljaju lažne stvari.
21 Razvaljuju na me usta svoja, i govore:
dobro! dobro! vidi oko naše.
22 Vidiš, Gospode! nemoj muèati;
Gospode! nemoj otstupiti od mene.
23 Probudi se, ustani na sud moj, Bože
moj i Gospode, i na parnicu moju.
24 Sudi mi po pravdi svojoj, Gospode,
Bože moj, da mi se ne svete.
25 Ne daj da govore u srcu svojem:
dobro! to smo htjeli! Ne daj da govore:
proždrijesmo ga.
26 Nek se postide i posrame svi koji se
raduju zlu mojemu, nek se obuku u stid i
u sram koji se razmeæu nada mnom.

27 Neka se raduju i vesele koji mi žele
pravdu, i govore jednako: velik Gospod,
koji želi mira sluzi svojemu!
28 I moj æe jezik kazivati pravdu tvoju,
i hvalu tebi svaki dan.

36

1 Bezakoniku je bezbožna rijeè u srcu;
nema straha Božijega pred oèima njegov-
ijem.
2 Ali laže sebi u oèi, mjesto da prizna
svoje bezakonje i omrzne na nj.
3 Rijeèi su usta njegovijeh nepravda i
lukavstvo, neæe da se opameti da tvori
dobro.
4 Bezakonje smišlja na postelji svojoj,
stoji na putu rðavom, zlo mu nije mrsko.
5 Gospode! do neba je milost tvoja, i
istina tvoja do oblaka.
6 Pravda je tvoja kao gore Božije, sudovi
tvoji bezdana velika; ljude i stoku ti
èuvaš, Gospode!
7 Kako je dragocjena milost tvoja, Bože!
sinovi ljudski u sjenu krila tvojih ne boje
se.
8 Hrane se od izobila doma tvojega, i iz
potoka sladosti svojih ti ih napajaš.
9 Jer je u tebe izvor životu, tvojom
svjetlošæu vidimo svjetlost.
10 Raširi milost svoju na one koji te
znadu, i pravdu svoju na dobra srca.
11 Ne daj da stane na mene noga ohola,
i ruka bezbožnièka da me zaljulja.
12 Onamo neka padnu koji èine beza-
konje, neka se stropoštaju i ne mogu
ustati.

37

1 Nemoj se žestiti gledajuæi nevaljale,
nemoj zavidjeti onima koji èine beza-
konje.
2 Jer se kao trava brzo kose, i kao zeleno
bilje venu.
3 Uzdaj se u Gospoda i tvori dobro; živi
na zemlji i hrani istinu.
4 Tješi se Gospodom, i uèiniæe ti što ti
srce želi.
5 Predaj Gospodu put svoj, i uzdaj se u
njega, on æe uèiniti.
6 I izvešæe kao vidjelo pravdu tvoju, i
pravicu tvoju kao podne.
7 Osloni se na Gospoda, i èekaj ga.
Nemoj se žestiti gledajuæi koga gdje
napreduje na putu svojem, èovjeka, koji
radi što namisli.
8 Utišaj gnjev, i ostavi jarost; nemoj se
dražiti da zlo èiniš.
9 Jer æe se istrijebiti koji èine zlo, a koji
èekaju Gospoda naslijediæe zemlju.
10 Još malo, pa neæe biti bezbožnika;
pogledaæeš na mjesto njegovo, a njega
nema.
11 A smjerni æe naslijediti zemlju, i
naslaðivaæe se množinom mira.
12 Zlo misli bezbožnik pravedniku, i
škrguæe na nj zubima svojim.
13 Ali mu se Gospod smije, jer vidi da se
primièe dan njegov.
14 Maè potežu bezbožnici, zapinju luk
svoj, da obore ubogoga i ništega i pokolju
one koji idu pravim putem.
15 Maè æe njihov udariti u njihovo srce,
i lukovi njihovi polomiæe se.
16 Bolje je malo u pravednika nego
bogatstvo mnogih bezbožnika.
17 Jer æe se mišice bezbožnicima potrti,
a pravednike utvrðuje Gospod.
18 Zna Gospod dane bezazlenima, i dio
njihov traje dovijeka.
19 Neæe se postidjeti u zlo doba, u dane
gladne biæe siti.
20 A bezbožnici ginu, i neprijatelji
Gospodnji kao ljepota šumska prolaze,
kao dim prolaze.
21 Bezbožnik uzaima i ne vraæa, a
pravednik poklanja i daje.
22 Jer koje on blagoslovi, oni naslijede
zemlju, a koje on prokune, oni se istrijebe.
23 Gospod utvrðuje korake svakoga
èovjeka i mio mu je put njegov.
24 Kad posrne da padne, neæe pasti, jer
ga Gospod drži za ruku.
25 Bijah mlad i ostarjeh, i ne vidjeh
pravednika ostavljena, ni djece njegove
da prose hljeba.
26 Svaki dan poklanja i daje u zajam, i
na natražju je njegovu blagoslov.
27 Uklanjaj se oda zla, i èini dobro, i živi
dovijeka.
28 Jer Gospod ljubi pravedni sud, i ne
ostavlja svetaca svojijeh; uvijek se oni

èuvaju; a pleme æe se bezbožnièko istrijebiti.
29 Pravednici æe naslijediti zemlju, i živjeæe na njoj dovijeka.
30 Usta pravednikova govore mudrost, i jezik njegov kazuje istinu.
31 Zakon je Boga njegova njemu u srcu, stopala se njegova ne spotièu.
32 Bezbožnik vreba pravednika, i traži da ga ubije;
33 Ali ga Gospod neæe pustiti u ruke njegove, niti æe dati da ga okrive kad se stanu suditi.
34 Èekaj Gospoda i drži se puta njegova, i on æe te postaviti da vladaš zemljom; vidjeæeš kako æe se istrijebiti bezbožnici.
35 Vidjeh bezbožnika strašna koji se raširivaše kao granato drvo;
36 Ali proðe, i evo nema ga; tražim ga i ne nahodim.
37 Hrani èistotu i pazi pravdu, jer æe u èovjeka mirna ostati natražje.
38 A bezakonika æe nestati sasvijem; natražje æe se bezbožnièko zatrti.
39 Od Gospoda je spasenje pravednicima; on je krjepost njihova u nevolji.
40 Gospod æe im pomoæi, i izbaviæe ih; izbaviæe ih od bezbožnika, i saèuvaæe ih, jer se u njega uzdaju.

38

1 Gospode! nemoj me karati u gnjevu svojem, niti me nakazati u jarosti svojoj.
2 Jer strijele tvoje ustrijeliše me, i ruka me tvoja tišti.
3 Nema zdrava mjesta na tijelu mojem od gnjeva tvojega; nema mira u kostima mojim od grijeha mojega.
4 Jer bezakonja moja izaðoše vrh glave moje, kao teško breme otežaše mi.
5 Usmrdješe se i zagnojiše se rane moje od bezumlja mojega.
6 Zgrèio sam se i pogurio veoma, vas dan idem sjetan;
7 Jer sam iznutra pun ognja, i nema zdrava mjesta na tijelu mojem.
8 Iznemogoh i veoma oslabih, rièem od trzanja srca svojega.
9 Gospode! pred tobom su sve želje moje, i uzdisanje moje nije od tebe sakriveno.
10 Srce moje jako kuca, ostavi me snaga moja, i vid oèiju mojijeh, ni njega mi nema.
11 Drugovi moji i prijatelji moji videæi rane moje otstupiše, daleko stoje bližnji moji.
12 Koji traže dušu moju namještaju zamku, i koji su mi zlu radi, govore o pogibli i po vas dan misle o prijevari.
13 A ja kao gluh ne èujem i kao nijem koji ne otvora usta svojijeh.
14 Ja sam kao èovjek koji ne èuje ili nema u ustima svojim pravdanja.
15 Jer tebe, Gospode, èekam, ti odgovaraj za mene, Gospode, Bože moj!
16 Jer rekoh: da mi se ne svete, i da se ne razmeæu nada mnom, kad se spotakne noga moja.
17 Jer sam gotov pasti, i tuga je moja svagda sa mnom.
18 Priznajem krivicu svoju, i tužim radi grijeha svojega.
19 Neprijatelji moji žive, jaki su, i sila ih ima što me nenavide na pravdi.
20 Koji mi vraæaju zlo za dobro, neprijatelji su mi zato što sam pristao za dobrim.
21 Nemoj me ostaviti, Gospode, Bože moj! nemoj se udaljiti od mene.
22 Pohitaj u pomoæ meni, Gospode, spasitelju moj!

39

1 Rekoh: èuvaæu se na putovima svojim da ne zgriješim jezikom svojim; zauzdavaæu usta svoja, dok je bezbožnik preda mnom.
2 Bijah nijem i glasa ne pustih; muèah i o dobru. Ali se tuga moja podiže,
3 Zapali se srce moje u meni, u mislima mojim razgorje se oganj; progovorih jezikom svojim:
4 Kaži mi, Gospode, kraj moj, i dokle æe trajati dani moji? da znam kako sam ništa.
5 Evo s pedi dao si mi dane, i vijek je moj kao ništa pred tobom. Baš je ništa svaki èovjek živ.

6 Baš hodi èovjek kao utvara; baš se
uzalud kida, sabira, a ne zna kome æe
dopasti.
7 Pa šta da èekam, Gospode? Nad je moj
u tebi.
8 Iz svega bezakonja mojega izbavi me,
ne daj me bezumnome na potsmijeh.
9 Nijem sam, neæu otvoriti usta svoji-
jeh; jer si me ti udario.
10 Olakšaj mi udarac svoj, silna ruka
tvoja ubi me.
11 Ako æeš karati èovjeka za prijestupe,
rastoèiæe se kao od moljaca krasota nje-
gova. Baš je ništa svaki èovjek.
12 Slušaj molitvu moju, Gospode, i èuj
jauk moj. Gledajuæi suze moje nemoj
muèati. Jer sam gost u tebe i došljak kao
i svi stari moji.
13 Nemoj me više gnjevno gledati, pa æu
odahnuti prije nego otidem i više me ne
bude.

40

1 Dugo èekah Gospoda, i saže se k meni,
i èu viku moju.
2 Izvadi me iz jame, koja buèi, i iz gliba,
i postavi na kamen noge moje, i utvrdi
stope moje.
3 I metnu u usta moja pjesmu novu,
hvalu Bogu našemu. Vide mnogi, i
poèinju se bojati Gospoda, i uzdati se u
njega.
4 Blago onome koji na Gospoda stavlja
nadanje svoje, i ne obraæa se oholima i
onijem koji teže na laž.
5 Mnoga su èudesa tvoja, koja si uèinio,
Gospode, Bože moj, i mnoge su misli tvoje
s nama. Nema ti ravna. Htio bih javljati i
kazivati, ali im broja nema.
6 Žrtve i darova neæeš; ti si mi uši
otvorio; žrtve paljenice i koja se za grijeh
prinosi ne tražiš.
7 I po tome rekoh: evo idem, kao što je
u knjizi pisano za mene;
8 Hoæu èiniti volju tvoju, Bože moj, i
zakon je tvoj meni u srcu.
9 Kazujem pravdu na saboru velikom;
evo, usta svojih ne ustavljam; Gospode, ti
znaš.
10 Pravde tvoje ne sakrivam u srcu
svom, kazujem vjernost tvoju i spasenje
tvoje; i ne tajim milosti tvoje i istine tvoje
od sabora velikog.
11 Gospode, nemoj zatvoriti srca svojega
od mene; milost tvoja i istina tvoja jed-
nako neka me èuvaju.
12 Jer me opkoliše zla nebrojena; stigoše
me nepravde moje, da ne mogu gledati;
ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce
me moje ostavi.
13 Gospode, voljan budi izbaviti me,
Gospode, pohitaj mi u pomoæ.
14 Nek se postide i posrame svi koji traže
pogibao duši mojoj! Nek se vrate natrag i
postide koji mi žele zlo!
15 Nek se povrate u smetnji svojoj koji
mi govore: ha! ha!
16 Neka se tješe i vesele tobom svi koji
traže tebe, Gospode, i koji ljube spasenje
tvoje, neka jednako govore: velik Gospod!
17 Ja sam nesreæan i ništ, neka se
Gospod postara za me! Ti si pomoæ moja
i izbavitelj moj, Bože moj, ne èasi.

41

1 Blago onome koji razumije ništemu!
Gospod æe ga izbaviti u zli dan.
2 Gospod æe ga saèuvati i poživiæe ga;
biæe blažen na zemlji. Neæeš ga dati na
volju neprijateljima njegovijem.
3 Gospod æe ga ukrijepiti bolna na
odru. Sasvijem mijenjaš postelju njegovu
u bolesti njegovoj.
4 Ja vièem: Gospode! smiluj se na me,
iscijeli dušu moju, sagriješih ti.
5 Neprijatelji moji govore zlobno za
mene: “kad æe umrijeti, i ime njegovo
poginuti?”
6 I ako ko doðe da me vidi, laska; srce
njegovo slaže u sebi nepravdu, i otišavši
kazuje.
7 Šapæu o meni meðu sobom nepri-
jatelji moji, i misle mi zlo:
8 “Zla stvar doðe na njega, legao je;
neæe više ustati.”
9 I èovjek mira mojega, u kojega se
uzdah, koji jeðaše hljeb moj, podiže na
me petu.
10 Ali ti, Gospode, smiluj se na me, i
podigni me; a ja æu im vratiti.

11 Po tome æu poznati da sam ti mio,
ako se ne uzraduje neprijatelj moj nada
mnom.
12 A mene cijela saèuvaj, i daj mi da
stojim pred licem tvojim dovijeka.
13 Blagosloven Bog Izrailjev od vijeka do
vijeka. Amin, amin.

42

1 Kao što košuta traži potoke, tako duša
moja traži tebe, Bože!
2 Žedna je duša moja Boga, Boga
živoga, kad æu doæi i pokazati se licu
Božijemu?
3 Suze su mi hljeb dan i noæ, kad mi
svaki dan govore: gdje je Bog tvoj?
4 Duša se moja proljeva kad se opom-
injem kako sam hodio sred mnogoga
ljudstva, stupao u dom Božji, a ljudstvo
praznujuæi pjevaše i podvikivaše.
5 Što si klonula, dušo moja, i što si
žalosna? Uzdaj se u Boga; jer æu ga još
slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.
6 Klonula je u meni duša zato što te
pominjem u zemlji Jordanskoj, na Er-
monu, na gori maloj.
7 Bezdana bezdanu dozivlje glasom
slapova tvojih; sve vode tvoje i vali tvoji
na mene navališe.
8 Danju je javljao Gospod milost svoju, a
noæu mu je pjesma u mene, molitva Bogu
života mojega.
9 Reæi æu Bogu, gradu svojemu: zašto
si me zaboravio? zašto idem sjetan od
pakosti neprijateljeve?
10 Koji mi pakoste, prebijajuæi kosti
moje, rugaju mi se govoreæi mi svaki dan:
gdje ti je Bog?
11 Što si klonula, dušo moja, i što si
žalosna? Uzdaj se u Boga; jer æu ga još
slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.

43

1 Sudi mi, Bože, i raspravi parbu
moju s narodom rđavim! od èovjeka
nepravednoga i lukavoga izbavi me.
2 Jer si ti Bog krjeposti moje; zašto si
me odbacio? Zašto idem sjetan od pakosti
neprijateljeve?
3 Pošlji vidjelo svoje i istinu svoju, neka
me vode, i izvedu na svetu goru tvoju i u
dvorove tvoje.
4 Onda æu pristupiti k žrtveniku
Božijemu, k Bogu radosti i veselja svo-
jega, i uz gusle slaviæu te, Bože, Bože moj!
5 Što si klonula, dušo moja, i što si
žalosna? Uzdaj se u Boga; jer æu ga još
slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.

44

1 Bože, svojim ušima slušasmo, oci nam
naši pripovijedaše djelo koje si uèinio u
njihovo vrijeme, u staro vrijeme.
2 Rukom svojom izgnao si narode, a njih
posadio; iskorijenio si plemena, a njih
namnožio.
3 Jer ne zadobiše zemlje svojim maèem,
niti im mišica njihova pomože, nego tvoja
desnica i tvoja mišica, i svjetlost lica
tvojega, jer ti bijahu omiljeli.
4 Bože, care moj, ti si onaj isti, pošlji
pomoæ Jakovu!
5 S tobom æemo izbosti neprijatelje
svoje, i s imenom tvojim izgaziæemo one
koji ustaju na nas.
6 Jer se ne uzdam u luk svoj, niti æe mi
maè moj pomoæi.
7 Nego æeš nas ti izbaviti od neprijatelja
našijeh, i nenavidnike naše posramiæeš.
8 Bogom æemo se hvaliti svaki dan, i
ime tvoje slaviæemo dovijeka.
9 Ali sad si nas povrgao i posramio, i ne
ideš s vojskom našom.
10 Obraæaš nas te bježimo ispred nepri-
jatelja, i neprijatelji nas naši haraju.
11 Dao si nas kao ovce da nas jedu, i po
narodima rasijao si nas.
12 U bescjenje si prodao narod svoj, i
nijesi mu podigao cijene.
13 Dao si nas na potsmijeh susjedima
našijem, da nam se rugaju i sramote nas
koji žive oko nas.
14 Naèinio si od nas prièu u naroda,
gledajuæi nas mašu glavom tuđinci.
15 Svaki je dan sramota moja preda
mnom, i stid je popao lice moje
16 Od rijeèi potsmjevaèevih i ru-
gaèevih, i od pogleda neprijateljevih i
osvetljivèevih.

17 Sve ovo snaðe nas; ali ne zaboravismo tebe, niti prestupismo zavjeta tvojega.
18 Ne otstupi natrag srce naše, i stope naše ne zaðoše s puta tvojega.
19 Kad si nas bio u zemlji zmajevskoj, i pokrivao nas sjenom smrtnijem,
20 Onda da bijasmo zaboravili ime Boga svojega i podigli ruke svoje k Bogu tuðemu,
21 Ne bi li Bog iznašao to? Jer on zna tajne u srcu.
22 A ubijaju nas za tebe svaki dan; s nama postupaju kao s ovcama klanicama.
23 Ustani, što spavaš, Gospode! Probudi se, nemoj odbaciti zasvagda.
24 Zašto kriješ lice svoje? zaboravljaš nevolju i muku našu?
25 Duša naša pade u prah, tijelo je naše baèeno na zemlju.
26 Ustani, pomoæi naša, i izbavi nas radi milosti svoje.

45

1 Teèe iz srca mojega rijeè dobra; rekoh: djelo je moje za cara; jezik je moj trska hitroga pisara.
2 Ti si najljepši izmeðu sinova ljudskih, blagodat teèe iz usta tvojih, jer te je blagoslovio Bog dovijeka.
3 Pripaši, junaèe, uz bedru svoju maè svoj, èast svoju i krasotu svoju.
4 I tako okiæen pohitaj, sjedi na kola za istinu i krotku pravdu, i desnica æe tvoja pokazati èudesa.
5 Oštre su strijele tvoje; narodi æe pasti pod vlast tvoju; prostrijeliæe srca neprijatelja carevijeh.
6 Prijesto je tvoj, Bože, vjeèan i nepokolebljiv; skiptar je carstva tvojega skiptar pravice.
7 Ljubiš pravdu i mrziš na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti više nego drugove tvoje.
8 Sve haljine tvoje mirišu smirnom, alojem i kasijom. Koji žive u dvorima od Minijske slonove kosti, oni te vesele.
9 Carske kæeri dvore te; s desne ti strane stoji carica u Ofirskom zlatu.
10 Èuj, kæeri, pogledaj i obrati k meni uho svoje, zaboravi narod svoj i dom oca svojega.
11 I caru æe omiljeti ljepota tvoja; jer je on Gospod tvoj, i njemu se pokloni.
12 Kæi Tirova doæi æe s darovima, najbogatiji u narodu tebe æe moliti.
13 Sva je ukrašena kæi careva iznutra, haljina joj je zlatom iskiæena.
14 U vezenoj haljini vode je k caru; za njom vode k tebi djevojke, druge njezine.
15 Vode ih veselo i radosno, ulaze u dvor carev.
16 Mjesto otaca tvojih biæe sinovi tvoji, postaviæeš ih knezovima po svoj zemlji.
17 Uèiniæu da se ne zaboravlja ime tvoje od koljena na koljeno; po tom æe te slaviti narodi vavijek vijeka.

46

1 Bog nam je utoèište i sila, pomoænik, koji se u nevoljama brzo nalazi.
2 Zato se neæemo bojati, da bi se zemlja pomjestila, i gore se prevalile u srce morima.
3 Neka buèi i kipi voda njihova, nek se planine tresu od vala njihovijeh;
4 Potoci vesele grad Božji, sveti stan višnjega.
5 Bog je usred njega, neæe se pomjestiti, Bog mu pomaže od zore.
6 Uzbuèaše narodi, zadrmaše se carstva; ali on pusti glas svoj i zemlja se rastapaše.
7 Gospod nad vojskama s nama je, braniè je naš Bog Jakovljev.
8 Hodite i vidite djela Gospoda, koji uèini èudesa na zemlji,
9 Prekide ratove do kraja zemlje, luk prebi, koplje slomi, i kola sažeže ognjem.
10 Utolite i poznajte da sam ja Bog; ja sam uzvišen po narodima, uzvišen na zemlji.
11 Gospod nad vojskama s nama je, braniè je naš bog Jakovljev.

47

1 Svi narodi, zaplještite rukama, poklicknite Bogu glasom radosnijem.
2 Jer je višnji Gospod strašan, car veliki nad svom zemljom.

3 Pokori nam narode i plemena pod
noge naše.
4 Izbra nam dostojanje naše, krasotu
Jakova, koji mu omilje.
5 Ide Bog uz podvikivanje, Gospod uz
glas trubni.
6 Pojte Bogu, pojte; pojte caru našemu,
pojte;
7 Jer je Bog car od sve zemlje, pojte
pjesmu.
8 Bog caruje nad narodima; Bog sjedi na
svetom prijestolu svom.
9 Knezovi narodni sastavljaju se s nar-
odom Boga Avramova. Jer su štitovi
zemaljski Božiji. Da je uzvišen!

48

1 Velik je Gospod i slavan veoma u
gradu Boga našega, na svetoj gori svojoj.
2 Prekrasna je visina, utjeha svoj zemlji
gora Sion, na sjevernoj strani njezinoj
grad cara velikoga.
3 Bog u dvorima njegovijem zna se da je
braniè.
4 Jer, gle, carevi se zemaljski sabraše, ali
proðoše svi.
5 Vidješe i zaèudiše se, prepadoše se i
pobjegoše.
6 Trepet obuze ih ondje, muèiše se kao
porodilja.
7 Vjetrom istoènim razbio si korablje
Tarsiske.
8 Što slušamo to i vidimo u gradu
Gospoda nad vojskama, u gradu Boga
našega. Bog ga utvrdi dovijeka.
9 Kazujemo, Bože, milost tvoju usred
crkve tvoje.
10 Kao što je ime tvoje, Bože, tako je
i hvala tvoja na krajevima zemaljskim;
pravde je puna desnica tvoja.
11 Nek se veseli gora Sion, nek se raduju
kæeri Judejske sudova radi tvojijeh.
12 Poðite oko Siona i obiðite ga, izbrojte
kule njegove;
13 Pogledajte bedeme njegove, raz-
motrite dvorove njegove, da pripovije-
date mlaðim naraštajima.
14 Jer je ovaj Bog naš Bog uvijek i
dovijeka, on æe biti voð naš dovijeka.

49

1 Slušajte ovo svi narodi, pazite svi koji
živite po vasiljenoj,
2 Prostaci i gospodo, bogati i siromasi.
3 Usta æe moja kazati premudrost, i srce
moje reæi æe razum.
4 Prignuæu uho svoje k prièi, uz gusle
æu otvoriti zagonetku svoju.
5 Èega da se bojim u zle dane, kad me
zloba mojih neprijatelja opkoli?
6 Koji se uzdate u silu svoju, i hvalite se
velikijem bogatstvom svojim!
7 Èovjek neæe nikako brata osloboditi,
neæe dati Bogu otkupa za nj.
8 Velik je otkup za dušu, i neæe biti
nigda
9 Da ko dovijeka živi, i ne vidi groba.
10 Svi vide gdje umiru kao i neznalica
i bezumnik što ginu, i ostavljaju drugima
imanje svoje.
11 Oni misle da æe kuæe njihove trajati
dovijeka, i stanovi njihovi od koljena na
koljeno; imenima svojim zovu zemlje;
12 Ali èovjek u èasti neæe dugo ostati,
izjednaèiæe se sa stokom, koju kolju.
13 Ovaj im se put èini probitaèan, i koji
za njima idu, hvale misli njihove;
14 Ali æe ih kao ovce zatvoriti u pakao,
smrt æe im biti pastir; i ujutru hodiæe po
njima pravednici, i oblik njihov zbrisaæe
pakao rastavivši ih s naseljem.
15 Ali æe Bog dušu moju izbaviti iz ruku
paklenih; jer me on prima.
16 Ne boj se kad se ko bogati; kad raste
slava doma njegova.
17 Jer kad umre, neæe ništa ponijeti, niti
æe poæi za njim slava njegova.
18 Jer dušu njegovu blagosiljaju za
života njegova, i slave tebe, što ugaðaš
sebi.
19 Ali æe on otiæi u stan otaca svojih,
gdje svijeta nigda ne vide.
20 Èovjek u èasti, ako nije razuman,
izjednaèiæe se sa stokom, koju kolju.

50

1 Bog nad bogovima, Gospod, govori,
i doziva zemlju od istoka sunèanoga do
zapada.

2 Sa Siona, koji je vrh krasote, javlja se Bog.
3 Ide Bog naš, i ne muèi; pred njim je oganj koji proždire, oko njega je bura velika.
4 Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu:
5 “Skupite mi svece moje, koji su uèinili sa mnom zavjet na žrtvi.
6 I nebesa oglasiše pravdu njegovu, jer je taj sudija Bog.)
7 Slušaj, narode moj, što æu ti kazati, Izrailju, što æu ti javiti. Ja sam Bog, Bog tvoj.
8 Neæu te za žrtve tvoje karati; tvoje žrtve paljenice svagda su preda mnom.
9 Ne treba mi uzimati teleta iz doma tvojega, ni jariæa iz torova tvojih.
10 Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na tisuæe.
11 Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda mnom je.
12 Da ogladnim, ne bih tebi rekao, jer je moja vasiljena i sve što je u njoj.
13 Zar ja jedem meso volujsko, ili krv jareæu pijem?
14 Prinesi Bogu hvalu na žrtvu, i izvršuj višnjemu zavjete svoje.
15 Prizovi me u nevolji svojoj, izbaviæu te, i ti me proslavi.”
16 A bezbožniku reèe Bog: zašto kazuješ uredbe moje i nosiš zavjet moj u ustima svojima?
17 A sam mrziš na nauku, i rijeèi moje bacaš za leða.
18 Kad vidiš lupeža, pristaješ s njim, i s preljuboèincima imaš dijel.
19 Usta si svoja pustio da govore zlo, i jezik tvoj plete prijevare.
20 Sjediš i govoriš na brata svojega, sina matere svoje opadaš.
21 Ti si to èinio, ja muèah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Oblièiæu te, metnuæu ti pred oèi grijehe tvoje.
22 Razumijte ovo koji zaboravljate Boga! inaèe æu zgrabiti, pa neæe niko izbaviti.
23 Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu i koji je putem na opazu. Ja æu mu pokazati spasenje Božije.

51

1 Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i po velikoj dobroti svojoj oèisti bezakonje moje.
2 Operi me dobro od bezakonja mojega, i od grijeha mojega oèisti me.
3 Jer ja znam prijestupe svoje, i grijeh je moj jednako preda mnom.
4 Samome tebi zgriješih, i na tvoje oèi zlo uèinih, a ti si pravedan u rijeèima svojim i èist u sudu svojem.
5 Gle, u bezakonju rodih se, i u grijehu zatrudnje mati moja mnom.
6 Gle, istinu ljubiš u srcu, i iznutra javljaš mi mudrost.
7 Pokropi me isopom, i oèistiæu se; umij me, i biæu bjelji od snijega.
8 Daj mi da slušam radost i veselje, da se prenu kosti koje si potro.
9 Odvrati lice svoje od grijeha mojih, i sva bezakonja moja oèisti.
10 Uèini mi, Bože, èisto srce, i duh prav ponovi u meni.
11 Nemoj me odvrgnuti od lica svojega, i svetoga duha svojega nemoj uzeti od mene.
12 Vrati mi radost spasenja svojega, i duh vladalaèki neka me potkrijepi.
13 Nauèiæu bezakonike putovima tvojim, i grješnici k tebi æe se obratiti.
14 Izbavi me od krvi, Bože, Bože, spasitelju moj, i jezik æe moj glasiti pravdu tvoju.
15 Gospode! otvori usta moja, i ona æe kazati hvalu tvoju.
16 Jer žrtve neæeš: ja bih je prinio; za žrtve paljenice ne mariš.
17 Žrtva je Bogu duh skrušen, srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože.
18 Po dobroti svojoj, Gospode, èini dobro Sionu, podigni zidove Jerusalimske.
19 Onda æe ti biti mile žrtve pravde, prinosi i žrtve paljenice; onda æe metati na žrtvenik tvoj teoce.

52

1 Što se hvališ nevaljalstvom, silni? Milost je Božija svaki dan sa mnom.
2 Nepravdu izmišlja jezik tvoj; on je u tebe kao britva naoštrena, lukavi!

3 Voliš zlo nego dobro, voliš lagati nego
istinu govoriti.
4 Ljubiš svakojake rijeèi od pogibli, i
jezik lukav.
5 Toga radi Bog æe te poraziti sasvijem,
izbaciæe te i išèupaæe te iz stana, i
korijen tvoj iz zemlje živijeh.
6 Vidjeæe pravednici i pobojaæe se, i
potsmijevaæe mu se:
7 Gle èovjeka koji ne držaše u Bogu
krjeposti svoje, nego se uzdaše u velièinu
bogatstva svojega i utvrðivaše se zloæom
svojom.
8 A ja, kao maslina zelena u domu
Gospodnjem, uzdam se u milost Božiju
bez prestanka i dovijeka.
9 Dovijeka æu hvaliti tebe, jer dobro
èiniš, i uzdaæu se u ime tvoje; jer si dobar
k svecima svojim.

53

1 Reèe bezumnik u srcu svojemu: nema
Boga; pronevaljališe se i zagrdješe u
bezakonju, nema nikoga dobro da tvori.
2 Bog s neba pogleda na sinove èovjeèije
da vidi ima li koji razuman, i traži li koji
Boga.
3 Svi zastraniše, svi se pokvariše, nema
nikoga dobro da tvori, nema ni jednoga.
4 Zar neæe da se orazume koji god èine
bezakonje, jedu narod moj kao što jedu
hljeb, i ne prizivaju Boga?
5 Drktaæe od straha gdje straha nema.
Jer æe Bog rasuti kosti onijeh koji ustaju
na tebe. Ti æeš ih posramiti, jer ih Bog
odvrže.
6 Ko æe poslati sa Siona spasenje
Izrailju? Kad Bog povrati zarobljeni
narod svoj, radovaæe se Jakov, veseliæe
se Izrailj.

54

1 Bože! imenom svojim pomozi mi, i
krjepošæu svojom odbrani me na sudu.
2 Bože! usliši molitvu moju, èuj rijeèi
usta mojih.
3 Jer tuðini ustaše na me, i silni traže
dušu moju; nemaju Boga pred sobom.
4 Gle, Bog je pomoænik moj, Gospod
daje snagu duši mojoj.
5 Obratiæe zlo na neprijatelje moje,
istinom svojom istrijebiæe ih.
6 Rado æu prinijeti žrtvu, proslaviæu
ime tvoje, Gospode, jer je dobro.
7 Jer me izbavljaš od svake nevolje, i
na neprijatelje moje bez straha gleda oko
moje.

55

1 Usliši, Bože, molitvu moju, i nemoj se
sakriti od moljenja mojega.
2 Pazi, i saslušaj me; cvilim u jadu svom
i uzdišem
3 Od vike neprijateljske i od dosade
bezbožnièke; jer dižu na me zlo, i u
gnjevu gone me.
4 Srce je moje uzdrktalo u meni, i strah
smrtni popade me;
5 Strah i trepet doðe na me, i groza
poduze me.
6 I rekoh: ko bi mi dao krila golubinja?
ja bih odleteo i poèinuo;
7 Daleko bih pobjegao, i nastanio se u
pustinji.
8 Pohitao bih da uteèem od vihora i od
bure.
9 Porazi, Gospode, i razdijeli jezike njihove, jer vidim nasilje i svaðu u gradu;
10 Danju i noæu to hodi po zidovima
njegovijem; zloèinstvo je i muka posred
njega.
11 Usred njega je pogibao, s ulice njegove ne odlazi prijevara i lukavstvo.
12 Jer ne ruži me neprijatelj moj, to bih
podnio; ne ustaje na me javni nenavidnik,
od njega bih se sakrio.
13 Nego ti koji si mi bio to što ja sam,
drug moj i znanac moj.
14 S kojim mi bješe radost dijeliti tajnu,
i u dom Božji hodih kroz sabor narodni.
15 Neka ih ugrabi smrt, neka živi siðu u
pakao, jer je zloèinstvo u stanu njihovu i
u njima.
16 Ja Boga prizivljem, i Gospod æe me
spasti.
17 Veèerom i jutrom i u podne tužim i
uzdišem, i èuæe glas moj;
18 Uèiniæe, te æe duša moja biti mirna
od onijeh koji napadaju na me, jer ih
mnogo imam.

19 Da usliši, i ukroti ih Bog, koji živi od vijeka; jer se ne mijenjaju i ne boje se Boga.
20 Dižu ruke svoje na one koji su s njima u miru, i raskidaju svoju družbu.
21 Usta su im meka kao maslo, a na srcu im je rat. Rijeèi su im blaže od ulja, ali su goli maèevi.
22 Stavi na Gospoda breme svoje, i on æe te potkrijepiti. Neæe dati dovijeka pravedniku da posrne.
23 Ti æeš ih, Bože, svaliti u jamu pogibli; krvopije i lukavi neæe sastaviti polovine dana svojih. A ja se u tebe uzdam.

56

1 Smiluj se na me, Bože, jer èovjek hoæe da me proguta, neprijatelj me svaki dan pritješnjuje.
2 Neprijatelji moji svaki dan traže da me progutaju; jer mnogi napadaju na me oholo.
3 Kad me je strah, ja se u tebe uzdam.
4 Bogom se hvalim za rijeè njegovu; u Boga se uzdam, ne bojim se; šta æe mi uèiniti tijelo?
5 Svaki dan izvræu rijeèi moje; što god misle, sve meni o zlu.
6 Skupljaju se, prikrivaju se, paze za petama mojima; jer traže dušu moju.
7 Kod ovake zloæe izbavi od njih, u gnjevu obori narode, Bože.
8 U tebe je izbrojeno moje potucanje, suze se moje èuvaju u sudu kod tebe, one su u knjizi tvojoj.
9 Neprijatelji moji ustupaju natrag, kad tebe prizivljem; po tom znam da je Bog sa mnom.
10 Bogom se hvalim za rijeè njegovu, Gospodom se hvalim za rijeè njegovu.
11 U Boga se uzdam, ne bojim se; šta æe mi uèiniti èovjek?
12 Tebi sam se, Bože, zavjetovao; tebe æu hvaliti;
13 Jer si izbavio dušu moju od smrti, noge moje od spoticanja, da bih hodio pred licem Božjim, u svjetlosti živijeh.

57

1 Smiluj se na me, Bože, smiluj se na me; jer se u tebe uzda duša moja, i pod sjen krila tvojih sklanjam se dok ne proðu nevolje.
2 Prizivam Boga višnjega, Boga, koji mi dobro èini;
3 Da pošlje s neba i saèuva me, da posrami onoga koji traži da me proždre; da pošlje Bog milost svoju i istinu svoju.
4 Duša je moja meðu lavovima, ležim meðu onima koji dišu plamenom. Zubi su sinova ljudskih koplja i strijele, i njihov jezik maè oštar.
5 Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava tvoja!
6 Metnuše zamku nogama mojima, i stegoše dušu moju, iskopaše preda mnom jamu, i sami padoše u nju.
7 Utvrdilo se srce moje, Bože, utvrdilo se srce moje; pjevaæu te i slaviæu.
8 Probudi se, slavo moja, probudi se, psaltire i gusle; ustaæu rano.
9 Hvaliæu Gospoda po narodima, pjevaæu ti po plemenima.
10 Jer je velika do nebesa milost tvoja, i istina tvoja do oblaka.
11 Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava tvoja!

58

1 Govorite li zaista istinu, silni, sudite li pravo, sinovi èovjeèiji?
2 Ta, bezakonja sastavljate u srcu, meæete na mjerila zloèinstva ruku svojih na zemlji.
3 Od samoga roðenja zastraniše bezakonici, od utrobe materine tumaraju govoreæi laž.
4 U njima je jed kao jed zmijinji, kao gluhe aspide, koja zatiskuje uho svoje,
5 Koja ne èuje glasa bajaèu, vraèaru, vještu u vraèanju.
6 Bože! polomi im zube u ustima njihovijem; razbij èeljusti lavovima, Gospode!
7 Nek se proliju kao voda, i nestane ih. Kad puste strijele, neka budu kao slomljene.
8 Kao puž, koji se rašèinja, neka išèile; kao dijete, koje žena pobaci, neka ne vide sunca.

9 Prije nego kotlovi vaši osjete toplotu
od potpaljena trnja, i sirovo i nagorjelo
neka raznese vihor.
10 Obradovaæe se pravednik kad
vidi osvetu, opraæe noge svoje u krvi
bezbožnikovoj.
11 I reæi æe ljudi: zaista ima ploda
pravedniku! zaista je Bog sudija na
zemlji!

59

1 Izbavi me od neprijatelja mojih, Bože
moj, i od onijeh, što ustaju na me, zakloni
me.
2 Izbavi me od onijeh koji èine beza-
konje, i od krvopija saèuvaj me.
3 Evo zlo namišljaju duši mojoj, skupl-
jaju se na me silni, bez krivice moje i bez
grijeha mojega, Gospode.
4 Bez krivice moje stjeèu se i oružaju se;
ustani za mene, i gledaj.
5 Ti, Gospode, Bože nad vojskama, Bože
Izrailjev, probudi se, obiði sve ove nar-
ode, nemoj požaliti odmetnika.
6 Nek se vrate uveèe, laju kao psi, i idu
oko grada.
7 Evo ruže jezikom svojim, maè im je u
ustima, jer, vele, ko æe èuti?
8 Ali ti æeš se, Gospode, smijati njima i
posramiti sve ove narode.
9 Oni su jaki, ali ja na tebe pogledam,
jer si ti Bog èuvar moj.
10 Bog, koji me miluje, ide preda mnom,
Bog mi daje bez straha da gledam nepri-
jatelje svoje.
11 Nemoj ih pobiti, da ne bi zaboravio
narod moj; raspi ih silom svojom i obori
ih, Gospode, branièu naš,
12 Za grijeh usta njihovijeh, za rijeèi
jezika njihova; nek se uhvate u oholosti
svojoj za kletvu i laž koju su govorili.
13 Raspi u gnjevu, raspi, da ih nema; i
neka poznadu da Bog vlada nad Jakovom
i do krajeva zemaljskih.
14 Nek se vrate uveèe, laju kao psi, i idu
oko grada.
15 Neka tumaraju tražeæi hrane, i ne
nasitivši se neka noæi provode.
16 A ja æu pjevati silu tvoju, rano ujutru
glasiti milost tvoju; jer si mi bio obrana i
utoèište u dan nevolje moje.
17 Silo moja! tebi æu pjevati, jer si ti Bog
èuvar moj, Bog koji me miluje.

60

1 Bože, rasrdio si se na nas, rasuo si nas,
gnjevio si se; povrati nas.
2 Zatresao si zemlju, i razvalio si je;
stegni rasjeline njezine, jer se njiha.
3 Dao si narodu svojemu da pozna ljutu
nevolju, napojio si nas vina od kojega se
zanesosmo.
4 Podigni zastavu za one koji te se boje,
da uteku od luka,
5 Da se izbave mili tvoji. Pomozi
desnicom svojom i usliši me.
6 Bog reèe u svetinji svojoj: veseliæu
se, razdijeliæu Sihem, i dolinu Sokot
razmjeriæu.
7 Moj je Galad, moj je Manasija, Jefrem
je krjepost glave moje, Juda skiptar moj,
8 Moav èaša moja, iz koje se umivam,
na Edoma pružiæu obuæu svoju. Pjevaj
mi, Filistejska zemljo!
9 Ko æe me odvesti u tvrdi grad? Ko æe
me otpratiti do Edoma?
10 Zar neæeš ti, Bože, koji si nas odba-
cio, i ne ideš, Bože, s vojskom našom?
11 Daj nam pomoæ u tjeskobi. A obrana
je èovjeèija uzalud.
12 Bogom smo jaki; on gazi neprijatelje
naše.

61

1 Èuj, Bože, viku moju, slušaj molitvu
moju.
2 Od kraja zemlje vièem k tebi, kad
klonu srce moje. Izvedi me na goru, gdje
se ne mogu popeti.
3 Jer si ti utoèište moje, tvrdi zaklon od
neprijatelja.
4 Da živim u stanu tvom dovijeka, i
poèinem pod krovom krila tvojih.
5 Jer ti, Bože, èuješ zavjete moje i daješ
mi dostojanje onijeh koji poštuju ime
tvoje.
6 Dodaj dane k danima carevijem, i
godine njegove produlji od koljena na
koljeno.
7 Neka caruje dovijeka pred Bogom;
zapovjedi milosti i istini neka ga èuvaju.

8 Tako æu pjevati imenu tvojemu svagda, izvršujuæi zavjete svoje svaki dan.

62

1 Ta, u Boga je mir duši mojoj, od njega je spasenje moje!
2 Ta, on je grad moj i spasenje moje, utoèište moje, neæu posrnuti nimalo.
3 Dokle æete napadati na èovjeka? Svi hoæete da ga oborite kao zid navaljen, kao ogradu isprovaljivanu.
4 Baš naumiše da ga svrgnu s visine, omilje im laž, ustima blagosiljaju a u srcu kunu.
5 Da, u Bogu se smiri, dušo moja; jer je u njemu nad moj.
6 On je grad moj i spasenje moje, utoèište moje, neæu posrnuti.
7 U Bogu je spasenje moje i slava moja, tvrdi grad i pristanište meni je u Bogu.
8 Narode! uzdaj se u njega u svako doba; izlivajte pred njim srce svoje; Bog je naše utoèište.
9 Ta, sinovi su prostaèki ništa, sinovi su gospodski laž, da se metnu na mjerila, bili bi lakši nego ništa.
10 Ne uzdajte se u vlast ni u otimanje, nemojte biti ništavi; kad raste bogatstvo, ne dajte da vam srce prione za nj.
11 Jednom reèe Bog i više puta èuh, da je krjepost u Boga.
12 I u tebe je, Gospode, milost; jer ti plaæaš svakome po djelima njegovijem.

63

1 Bože! ti si Bog moj, k tebi ranim, žedna je tebe duša moja, za tobom èezne tijelo moje u zemlji suhoj, žednoj i bezvodnoj.
2 Tako bih te ugledao u svetinji, da bih vidio silu tvoju i slavu tvoju.
3 Jer je dobrota tvoja bolja od života. Usta bi moja hvalila tebe;
4 Tako bih te blagosiljao za života svoga, u ime tvoje podigao bih ruke svoje.
5 Kao salom i uljem nasitila bi se duša moja, i radosnijem glasom hvalila bi te usta moja.
6 Kad te se sjeæam na postelji, sve noæne straže razmišljam o tebi.
7 Jer si ti pomoæ moja, i u sjenu krila tvojih veselim se.
8 Duša se moja prilijepila za tebe, desnica tvoja drži me.
9 Koji traže pogibao duši mojoj, oni æe otiæi pod zemlju.
10 Izginuæe od maèa, i dopašæe lisicama.
11 A car æe se veseliti o Bogu, hvaliæe se svaki koji se kune njim, kad se zatisnu usta onima koji govore laž.

64

1 Èuj, Bože, glas moj u jadu mom; od strašnoga neprijatelja saèuvaj život moj.
2 Sakrij me od gomile bezakonika, od èete zloèinaca,
3 Koji naoštriše jezik svoj kao maè, strijeljaju rijeèima, koje zadaju rane,
4 Da bi iz potaje ubili pravoga. Iznenada udaraju na nj i ne boje se;
5 Utvrđuju sebe u zlijem namjerama, dogovaraju se kako æe zamke sakriti, vele: ko æe ih vidjeti?
6 Izmišljaju zloèinstva i govore: svršeno je! šta æe se raditi, smišljeno je! A što je unutra i srce u èovjeka duboko je.
7 Ali æe ih Bog poraziti; udariæe ih strijela iznenada.
8 Oboriæe jedan drugoga jezikom svojim. Ko ih god vidi, bježaæe od njih.
9 Svi æe se ljudi bojati i kazivaæe èudo Božije, i poznaæe u tome djelo njegovo.
10 A pravednik æe se veseliti o Gospodu i uzdaæe se u njega, i hvaliæe se svi koji su prava srca.

65

1 U tebi je uzdanje, Bože, tebi pripada hvala na Sionu, i tebi se izvršuju zavjeti.
2 Ti slušaš molitvu; k tebi dolazi svako tijelo.
3 Bezakonja me pritiskuju, ti æeš oèistiti grijehe naše.
4 Blago onome koga izbiraš i primaš, da živi u dvoru tvom! Nasitiæemo se dobrom doma tvojega, svetinjom crkve tvoje.
5 Divno nam odgovaraš po pravdi svojoj, Bože, spasitelju naš, uzdanico svijeh

krajeva zemaljskih, i naroda preko mora daleko.
6 Koji si postavio gore svojom silom, opasao se jaèinom,
7 Koji utišavaš huku morsku, huku vala njihovijeh i bunu po narodima!
8 Boje se tvojih èudesa koji žive na krajevima zemaljskim; sve što se javlja jutrom i veèerom ti budiš da slavi tebe.
9 Nadgledaš zemlju i zalivaš je, obilno je obogaæavaš; potok je Božji pun vode, spremaš za njih žito, jer si tako uredio.
10 Brazde njezine napajaš, ravniš grude njezine, kišnim kapljama razmekšavaš je, blagosiljaš je da raða.
11 Ti vjenèavaš godinu, kojoj dobro èiniš; stope su tvoje pune masti.
12 Tiju paše po pustinjama, i humovi se opasuju radošæu.
13 Luke se osipaju stadima, i polja se zaodijevaju pšenicom; vesele se i pjevaju.

66

1 Poklikni Bogu, sva zemljo!
2 Zapjevajte slavu imenu njegovu, dajte mu hvalu i slavu.
3 Recite Bogu: kako si strašan u djelima svojim! radi velike sile tvoje laskaju ti neprijatelji tvoji.
4 Sva zemlja nek se pokloni tebi i poje tebi, neka poje imenu tvojemu.
5 Hodite i vidite djela Boga strašnoga u djelima svojim nad sinovima ljudskim.
6 On je pretvorio more u suhotu, preko rijeke prijeðosmo nogama; ondje smo se veselili o njemu;
7 Vlada silom svojom uvijek, oèi njegove gledaju na narode. Buntovnici, da se nijeste podigli!
8 Blagosiljajte, narodi, Boga našega, i glasite hvalu njemu.
9 On je darovao duši našoj život, i nije dao da poklizne noga naša.
10 Ti si nas okušao, Bože, pretopio si nas, kao srebro što se pretapa.
11 Uveo si nas u mrežu, metnuo si breme na leða naša.
12 Dao si nas u jaram èovjeku, uðosmo u oganj i u vodu; ali si nas izveo na odmor.
13 Uæi æu u dom tvoj sa žrtvama što se sažižu, izvršiæu ti zavjete svoje,
14 Koje rekoše usta moja, i kaza jezik moj u tjeskobi mojoj.
15 Žrtve paljenice pretile æu ti prinijeti s dimom od pretiline ovnujske, prinijeæu ti teoce s jariæima.
16 Hodite, èujte svi koji se bojite Boga, ja æu vam kazati šta je uèinio duši mojoj.
17 K njemu zavikah ustima svojim, i jezikom svojim proslavih ga.
18 Da sam vidio u srcu svom bezakonje, ne bi me uslišio Gospod.
19 Ali Bog usliši, primi glas moljenja mojega.
20 Blagosloven Bog, koji ne odvrže molitve moje i ne ostavi me bez milosti svoje!

67

1 Bože, budi nam milostiv i blagosiljaj nas, obasjavaj nas licem svojim,
2 Da bi se znao na zemlji put tvoj, po svima narodima spasenje tvoje.
3 Da te slave narodi, Bože, da te slave svi narodi!
4 Da se vesele i raduju plemena; jer sudiš narodima pravo, i plemenima na zemlji upravljaš.
5 Da te slave narodi, Bože, da te slave svi narodi!
6 Zemlja dade plod svoj. Da nas blagosilja Bog, Bog naš!
7 Da nas blagosilja Bog, i da ga se boje svi krajevi zemaljski!

68

1 Ustaæe Bog, i rasuæe se neprijatelji njegovi, i pobjeæi æe od lica njegova koji mrze na nj.
2 Ti æeš ih razagnati kao dim što se razgoni; kao što se vosak topi od ognja, tako æe bezbožnici izginuti od lica Božijega.
3 A pravednici æe se veseliti, radovaæe se pred Bogom, i slaviti u radosti.
4 Pojte Bogu, popijevajte imenu njegovu; ravnite put onome što ide preko pustinje; Gospod mu je ime, radujte mu se.
5 Otac je sirotama i sudija udovicama Bog u svetome stanu svom.

6 Bog samcima daje zadrugu, sužnje
izvodi na mjesta obilna, a nepokorni žive
gdje je suša.
7 Bože! kad si išao pred narodom
svojim, kad si išao preko pustinje,
8 Zemlja se tresijaše, i nebo se rastapaše
od lica Božijega, i ovaj Sinaj od lica Boga,
Boga Izrailjeva.
9 Blagodatni si dažd izlivao, Bože, i
kad iznemagaše dostojanje tvoje, ti si ga
krijepio.
10 Stado tvoje življaše ondje; po dobroti
svojoj, Bože, ti si gotovio hranu jadnome.
11 Gospod daje rijeè; glasnika veliko je
mnoštvo.
12 Carevi nad vojskama bježe, bježe, a
koja sjedi doma, dijeli plijen.
13 Smirivši se u svojim krajevima, vi ste
kao golubica, kojoj su krila posrebrena a
perje joj se zlatni.
14 Kad je svemoguæi rasipao careve na
ovoj zemlji, ona se blistaše kao snijeg na
Selmonu.
15 Gora je Vasanska gora Božija; gora je
Vasanska gora humovita.
16 Zašto gledate zavidljivo, gore hu-
movite? Evo gora, na kojoj omilje Bogu
živjeti, i na kojoj æe Gospod živjeti dovi-
jeka.
17 Kola Božijih ima sila, tisuæe tisuæa.
Među njima je Gospod, Sinaj u svetinji.
18 Ti si izašao na visinu, doveo si roblje,
primio darove za ljude, a i za one koji se
protive da ovdje nastavaš, Gospode Bože!
19 Blagosloven Gospod svaki dan! Ako
nas ko pretovara, Bog nam pomaže.
20 Ovaj je Bog naš Bog spasitelj, u vlasti
su Gospodu vrata smrtna.
21 Gospod satire glavu neprijateljima
svojim i vlasato tjeme onoga koji ostaje u
bezakonju svojem.
22 Reèe Gospod: od Vasana æu dovesti,
dovešæu iz dubine morske,
23 Da ti ogrezne noga u krvi nepri-
jateljskoj i jezik pasa tvojih da je liže.
24 Vidješe kako ideš, Bože, kako sveto
ide Bog moj, car moj.
25 Naprijed iðahu pjevaèi, za njima
sviraèi sred djevojaka s bubnjima:
26 "Na saboru blagosiljajte Gospoda
Boga, koji ste iz izvora Izrailjeva!"
27 Ondje mladi Venijamin, starješina
njihov; knezovi Judini, vladaoci njihovi;
knezovi Zavulonovi, knezovi Neftalimovi.
28 Bog tvoj darovao ti je silu. Utvrdi,
Bože, ovo što si uèinio za nas!
29 U crkvi tvojoj, u Jerusalimu, carevi
æe prinositi dare.
30 Ukroti zvijer u ritu, kod volova s
teocima naroda, da bi popadali pred to-
bom sa šipkama srebra; raspi narode koji
žele bojeve.
31 Doæi æe vlastela iz Misira, Etiopija
æe pružiti ruke svoje k Bogu.
32 Carstva zemaljska, pojte Bogu, popi-
jevajte Gospodu,
33 Koji sjedi na nebesima nebesa iskon-
skih. Evo grmi glasom jakim.
34 Dajte slavu Bogu; velièanstvo je
njegovo nad Izrailjem i sila njegova na
oblacima.
35 Divan si, Bože, u svetinji svojoj!
Bog Izrailjev daje silu i krjepost narodu.
Blagosloven Bog!

69

1 Pomozi mi, Bože, jer doðe voda do
duše.
2 Propadam u dubokom glibu, gdje
nema dna; tonem vodi u dubine, i vali me
zatrpavaju.
3 Iznemogoh vièuæi, promuèe mi grlo,
pobijelješe mi oèi pogledajuæi Boga.
4 Onijeh koji mrze na me ni za što ima
više nego kose na glavi mojoj; osiliše koji
hoæe da me pogube, lažljivi neprijatelji
moji. Što nijesam otimao, valja da vratim.
5 Bože! ti znaš je li u meni bezumlje, i
krivice moje nijesu sakrivene od tebe.
6 Nemoj da se postide u meni koji se
uzdaju u tebe, Gospode, Gospode nad
vojskama! Nemoj da se posrame u meni
koji traže tebe, Bože Izrailjev!
7 Jer tebe radi podnosim rug, i sramota
popade lice moje.
8 Tuðin postadoh braæi svojoj, i neznan
sinovima matere svoje.
9 Jer revnost za kuæu tvoju jede me i
ruženja onijeh koji tebe ruže padaju na
me.

10 Plaèem, postim se dušom svojom, i to
mi se prima za zlo;
11 Mjesto haljine oblaèim vreæu, i bi-
vam im prièa.
12 O meni se razgovaraju sjedeæi na
vratima, pijuæi vino pjevaju me.
13 A ja se molim tebi, Gospode; vrijeme
je da se smiluješ, Bože; po velikoj milosti
svojoj usliši me, jer je istinito spasenje
tvoje.
14 Izvadi me iz gliba, da ne propadnem;
da se izbavim od nenavidnika i iz duboke
vode;
15 Da me ne uzme voda na maticu, da
me ne proždre puèina, i da ne sklopi jama
nada mnom ždrijela svojega.
16 Usliši me, Gospode, jer je blagost
tvoja milosrdna, po velikoj dobroti svojoj
pogledaj me.
17 Nemoj odvratiti lica svojega od sluge
svojega; jer me je tuga; pohitaj, usliši me.
18 Približi se duši mojoj, izbavi je; na-
suprot neprijateljima mojim izbavi me.
19 Ti znaš pod kakvim sam rugom,
stidom i sramotom; pred tobom su svi
neprijatelji moji.
20 Sramota satr srce moje, iznemogoh;
èekam hoæe li se kome sažaliti, ali nema
nikoga; hoæe li me ko potješiti, ali ne
nalazim.
21 Daju mi žuè da jedem, i u žeði mojoj
poje me octom.
22 Trpeza njihova neka im bude mreža
i zamka, to neka im bude plata.
23 Neka im potamne oèi njihove, da ne
vide, i njihove bedre raslabi zasvagda.
24 Izlij na njih jarost svoju, i plamen
gnjeva tvojega neka ih obuzme!
25 Stan njihov neka opusti, i u njihovi-
jem šatorima neka ne bude nikoga da
živi.
26 Jer koga si ti porazio, oni gone, i
umnožavaju jade onima koje si ti ranio.
27 Meæi na njih krivicu za krivicom, da
ne doðu do pravde tvoje.
28 Neka se izbrišu iz knjige živijeh, i s
pravednicima nek ne budu zapisani.
29 A ja sam ništ i bolan; pomoæ tvoja,
Bože, nek me zakloni.
30 Slaviæu ime Božije u pjesmi,
velièaæu ga u hvali.
31 To je Bogu milije od vola, od teleta s
rogovima i s papcima.
32 Vidjeæe ništi i radovaæe se. Koji
tražite Boga, oživjeæe srce vaše.
33 Jer Bog èuje uboge, i sužanja svojih
ne ogluša se.
34 Neka ga hvale nebesa i zemlja, mora
i sve što se u njima mièe!
35 Jer æe Bog spasti Sion, sazidaæe
gradove Judine; i ljudi æe se ondje naseliti
i naslijediæe ga.
36 I natražje æe se sluga njegovijeh
utvrditi u njemu, i koji ljube ime njegovo
nastavaæe na njemu.

70

1 Bože, pohitaj da me izbaviš, Gospode,
da mi pomožeš!
2 Nek se postide i posrame koji traže
dušu moju! Nek ustupe natrag, i osramote
se koji mi zlo žele!
3 Sa stidom nek se vrate natrag koji mi
govore: ha! ha!
4 Nek se tješe i vesele tobom koji traže
tebe, i koji ljube spasenje tvoje, neka
jednako govore: velik je Bog!
5 A ja sam ništ i ubog, Bože, pohitaj k
meni! ti si pomoæ moja i izbavitelj moj,
Gospode, ne èasi!

71

1 U tebe se, Gospode, uzdam, nemoj me
ostaviti pod sramotom vjeènom.
2 Pravdom svojom izbavi me, i oprosti
me, prigni k meni uho svoje i pomozi mi.
3 Budi mi grad gdje bih svagda dolazio
da živim, uredi spasenje moje; jer si ti
grad moj i krjepost moja.
4 Bože moj! uzmi me iz ruke
bezbožnikove, iz ruke bezakonikove i
nasilnikove.
5 Jer si ti nadanje moje, Gospod je Gos-
pod pouzdanje moje od mladosti moje.
6 Tebe se držim od roðenja, od utrobe
matere moje ti si braniè moj; tobom se
hvalim svagda.
7 Èudo sam mnogima, a ti si utoèište
moje jako.
8 Usta su moja puna hvale tvoje, slave
tvoje svaki dan.

9 Nemoj me odbaciti pod starost, kad me
izdaje snaga moja, nemoj me ostaviti.
10 Jer neprijatelji moji misle o meni, i
koji vrebaju dušu moju dogovaraju se,
11 Govoreæi: Bog ga je ostavio, potjera-
jte i uhvatite ga, jer ga nema ko izbaviti.
12 Bože! Ne budi daleko od mene; Bože
moj! pohitaj mi u pomoæ.
13 Nek se postide i poginu protivnici
duše moje; neka popadne stid i sramota
na one koji mi traže zla!
14 A ja æu se svagda uzdati, i ponavl-
jaæu hvale tebi.
15 Usta æe moja kazivati pravdu tvoju,
svaki dan dobroèinstva tvoja, jer im ne
znam broja.
16 Uæi æu u sili Gospoda Gospoda, i
slaviæu samo tvoju pravdu.
17 Bože! ti si me uèio od mladosti, i do
danas kazujem èudesa tvoja.
18 Ni u starosti i kad osijedjeh nemoj
me ostaviti, Bože, eda bih kazivao mišicu
tvoju natražju, svoj omladini silu tvoju.
19 Pravda je tvoja, Bože, do najviše
visine; u velikim djelima, koja si uèinio,
Bože, ko je kao ti?
20 Koliko si me puta bacao u velike i
ljute nevolje, pak si me opet ostavio među
živima i iz bezdana me zemaljskih opet
izvadio.
21 Mnogo si me puta podizao i ponavljao
utjehe.
22 I ja te hvalim uz psaltir, tvoju vjer-
nost, Bože moj; udaram ti u gusle, sveèe
Izrailjev!
23 Raduju se usta moja kad pjevam tebi,
i duša moja, koju si izbavio.
24 I jezik moj svaki dan kazuje pravdu
tvoju; jer su postiđeni i posramljeni koji
mi traže zla.

72

1 Bože, daj caru sud svoj, i pravdu svoju
sinu carevu:
2 On æe suditi narodu tvojemu po
pravdi, i nevoljnicima tvojim po pravici.
3 Rodiæe narodu gore mirom, i humovi
pravdom.
4 On æe suditi nevoljnima u narodu,
pomoæi æe sinovima ništega, i nasilnika
æe oboriti,
5 Bojaæe se tebe dok je sunca i mjeseca,
od koljena do koljena.
6 Siæi æe kao dažd na pokošenu livadu,
kao kaplje koje porašaju zemlju.
7 Procvjetaæe u dane njegove pravedn-
ik i svuda mir dokle teèe mjeseca.
8 Vladaæe od mora do mora, i od rijeke
do krajeva zemaljskih.
9 Pred njim æe popadati divljaci, i
neprijatelji njegovi prah æe lizati.
10 Carevi Tarsiski i ostrvljani donijeæe
dare, carevi Šavski i Savski daæe danak.
11 Klanjaæe mu se svi carevi, svi narodi
biæe mu pokorni.
12 Jer æe izbaviti ubogoga koji cvili i
nevoljnoga koji nema pomoænika.
13 Biæe milostiv ništemu i ubogom, i
duše æe jadnima spasti.
14 Od prijevare i nasilja iskupiæe duše
njihove, i skupa æe biti krv njihova pred
oèima njegovima.
15 Oni æe dobro živjeti, i donijeæe mu
zlato iz Šave; i svagda æe se moliti za
njega, i svaki æe ga dan blagosiljati.
16 Biæe pšenice na zemlji izobila;
po vrhovima gorskim lelijaæe se klasje
njezino kao Livanska šuma, i po
gradovima cvjetaæe ljudi kao trava na
zemlji.
17 Ime æe njegovo biti uvijek; dokle
teèe sunca, ime æe njegovo rasti.
Blagosloviæe se u njemu, svi æe ga narodi
zvati blaženim.
18 Blagosloven Gospod Bog, Bog Izrail-
jev, koji jedan èini èudesa!
19 I blagosloveno slavno ime njegovo
uvijek! slave njegove napuniæe se sva
zemlja. Amin i amin.
20 Svršiše se molitve Davida, sina Jese-
jeva.

73

1 Ta dobar je Bog Izrailju, onima koji su
èista srca.
2 A noge moje umalo ne zaðoše, umalo
ne popuznuše stopala moja,
3 Jer se rasrdih na bezumnike videæi
kako bezbožnici dobro žive.
4 Jer ne znaju za nevolju do same smrti,
i tijelo je njihovo pretilo.

5 Na poslovima èovjeèijim nema ih, i ne muèe se s drugim ljudima.
6 Toga radi optoèeni su ohološæu kao ogrlicom, i obuèeni u obijest kao u stajaæe ruho.
7 Od debljine izbuljeno im je oko, srce puno klape.
8 Potsmijevaju se, pakosno govore o nasilju, oholo govore.
9 Usta svoja dižu u nebo, i zemlju prolazi jezik njihov.
10 I zato se onamo navraæaju neki iz naroda njegova, i piju vodu iz puna izvora.
11 I govore: kako æe razabrati Bog? zar višnji zna?
12 Pa eto, ovi bezbožnici sreæni na svijetu umnožavaju bogatstvo.
13 Zar dakle uzalud èistim srce svoje, i umivam bezazlenošæu ruke svoje,
14 Dopadam rana svaki dan, i muke svako jutro?
15 Kad bih kazao: govoriæu kao i oni, iznevjerio bih rod sinova tvojih.
16 I tako stadoh razmišljati da bih ovo razumio; ali to bješe teško u oèima mojima.
17 Dok najposlije uðoh u svetinju Božiju, i doznah kraj njihov.
18 Ta na klizavom mjestu postavio si ih, i bacaš ih u propast!
19 Kako zaèas propadaju, ginu, nestaje ih od nenadne strahote!
20 Kao san, kad se èovjek probudi, tako probudivši ih, Gospode, u ništa obraæaš utvaru njihovu.
21 Kad kipljaše srce moje i rastrzah se u sebi,
22 Tada bijah neznalica i ne razumijevah; kao živinèe bijah pred tobom.
23 Ali sam svagda kod tebe, ti me držiš za desnu ruku.
24 Po svojoj volji vodiš me, i poslije æeš me odvesti u slavu.
25 Koga imam na nebu? i s tobom nièega neæu na zemlji.
26 Èezne za tobom tijelo moje i srce moje; Bog je grad srca mojega i dio moj dovijeka.
27 Jer evo koji otstupiše od tebe, ginu; ti istrebljavaš svakoga koji èini preljubu ostavljajuæi tebe.
28 A meni je dobro biti blizu Boga. Na Gospoda polažem nadanje svoje, i kazivaæu sva èudesa tvoja.

74

1 Zašto se, Bože, srdiš na nas dugo; dimi se gnjev tvoj na ovce paše tvoje?
2 Opomeni se sabora svojega, koji si stekao od starine, iskupio sebi u našljednu državu, gore Siona, na kojoj si se naselio.
3 Podigni stope svoje na stare razvaline: sve je razrušio neprijatelj u svetinji.
4 Rièu neprijatelji tvoji na mjestu sabora tvojih, svoje obièaje postavljaju mjesto naših obièaja.
5 Vidiš, oni su kao onaj koji podiže sjekiru na spletene grane u drveta.
6 Sve u njemu što je rezano razbiše sjekirama i bradvama.
7 Ognjem sažegoše svetinju tvoju; na zemlju obalivši oskvrniše stan imena tvojega.
8 Rekoše u srcu svojem: potrimo ih sasvijem. Popališe sva mjesta sabora Božijih na zemlji.
9 Obièaja svojih ne vidimo, nema više proroka, i nema u nas ko bi znao dokle æe to trajati.
10 Dokle æe se, Bože, rugati nasilnik? hoæe li dovijeka protivnik prkositi imenu tvojemu?
11 Zašto ustavljaš ruku svoju i desnicu svoju? Pruži iz njedara svojih, i istrijebi ih.
12 Bože, care moj, koji od starine tvoriš spasenje posred zemlje!
13 Ti si silom svojom raskinuo more, i satro glave vodenim nakazama.
14 Ti si razmrskao glavu krokodilu, dao ga onima koji žive u pustinji da ga jedu.
15 Ti si otvorio izvore i potoke, ti si isušio rijeke koje ne presišu.
16 Tvoj je dan i tvoja je noæ, ti si postavio zvijezde i sunce.
17 Ti si utvrdio sve krajeve zemaljske, ljeto i zimu ti si uredio.
18 Opomeni se toga, neprijatelj se ruga Gospodu, i narod bezumni ne mari za ime tvoje.

19 Ne daj zvijerima duše grlice svoje,
nemoj zaboraviti stada stradalaca svojih zasvagda.
20 Pogledaj na zavjet; jer su sve peæine
zemaljske pune stanova bezakonja.
21 Nevoljnik nek se ne vrati sramotan,
ništi i ubogi neka hvale ime tvoje.
22 Ustani, Bože, brani stvar svoju,
opomeni se kako ti se bezumnik ruga svaki dan!
23 Ne zaboravi obijesti neprijatelja svojih,
vike, koju jednako dižu protivnici tvoji!

75

1 Hvalimo te, Bože, hvalimo;
blizu je ime tvoje. Za tebe kazuju èudesa tvoja.
2 “Kad vidim da je vrijeme, sudiæu pravo.
3 Njiha se zemlja sa svijema koji žive na njoj,
ja utvrðujem stupove njezine.”
4 Kažem hvališama: ne hvalite se,
i bezakonicima: ne dižite roga.
5 Ne dižite u vis roga svojega,
ne govorite tvrdoglavo.
6 Jer uzvišivanje ne dolazi ni od istoka ni od zapada ni od pustinje;
7 Nego je Bog sudija, jednoga ponižuje
a drugoga uzvišuje.
8 Jer je èaša u ruci Gospodu, vino vri,
natoèio je punu, i razdaje iz nje.
I talog æe njezin progutati,
ispiæe svi bezbožnici na zemlji.
9 A ja æu kazivati dovijeka,
pjevaæu Bogu Jakovljevu.
10 “Sve æu rogove bezbožnicima polomiti,
a rogovi pravednikovi uzvisiæe se.”

76

1 Zna se u Judeji za Boga,
u Izrailja je veliko ime njegovo.
2 U Salimu je stan njegov
i naselje njegovo na Sionu.
3 Ondje je polomio krilate strijele luku,
štit i maè i rat.
4 Ti si svijetao; divniji od gora hajduèkih.
5 Koji su junaèkog srca postaše plijen,
zaspaše snom svojim,
i junaci ne naðoše ruku svojih.
6 Od prijetnje tvoje, Bože Jakovljev,
drijemlju kola i konj.
7 Ti si strašan, i ko æe se održati pred licem tvojim
kad se razgnjeviš?
8 S neba javljaš sud; zemlja se prepada i muèi,
9 Kad Bog ustaje na sud,
da pomože svima koji stradaju na zemlji.
10 I gnjev ljudski obraæa se u slavu tebi,
kad se jednom opašeš gnjevom.
11 Polažite i izvršujte zavjete Gospodu Bogu svojemu;
svi koji ste oko njega, nosite dare strašnome.
12 On ukroæava duh knezovima,
on je strašan carevima zemaljskim.

77

1 Glas moj ide k Bogu, i ja prizivljem njega;
glas moj ide k Bogu, i on æe me uslišiti.
2 U dan tuge svoje tražih Gospoda;
noæu je ruka moja podignuta, i ne spušta se;
duša moja neæe da se utješi.
3 Pominjem Boga, i uzdišem;
razmišljam, i trne duh moj.
4 Držim oèi svoje da su budne;
klonuo sam, i ne mogu govoriti.
5 Prebrajam stare dane i godine od vijekova.
6 Opominjem se pjesama svojih noæu;
razgovaram se sa srcem svojim, i ispitujem duh svoj:
7 “Zar æe se dovijeka gnjeviti na nas Gospod,
i neæe više ljubiti?
8 Zar je zasvagda prestala milost njegova,
i rijeè se prekinula od koljena na koljeno?
9 Zar je zaboravio milostiv biti
i u gnjevu zatvorio milosrðe svoje?”
10 I rekoh: žalosna je za mene ova promjena desnice višnjega.
11 Pamtim djela Gospodnja;
pamtim preðašnje èudo tvoje.
12 Mislio sam o svijem djelima tvojim,
razmišljao o radnji tvojoj;
13 Bože! put je tvoj svet;
koji je Bog tako velik kao Bog naš?
14 Ti si Bog, koji si èinio èudesa,
pokazivao silu svoju meðu narodima;
15 Mišicom si odbranio narod svoj,
sinove Jakovljeve i Josifove.

16 Vidješe te vode, Bože, vidješe te vode,
i ustreptaše, i bezdane se zadrmaše.
17 Iz oblaka lijaše voda, oblaci davahu
glas, i strijele tvoje leæahu.
18 Grmljahu gromovi tvoji po nebu;
munje tvoje sijevahu po vasiljenoj, zemlja
se tresijaše i njihaše.
19 Po moru bijaše put tvoj, i staze tvoje
po velikoj vodi, i trag tvoj ne poznavaše
se.
20 Vodio si narod svoj kao ovce rukom
Mojsijevom i Aronovom.

78

1 Èuj, narode moj, nauk moj, prigni uho
svoje k rijeèima usta mojih.
2 Otvoram za prièu usta svoja, kazaæu
stare pripovijetke.
3 Što slušasmo i doznasmo, i što nam
kazivaše oci naši,
4 Neæemo zatajiti od djece njihove,
naraštaju poznom javiæemo slavu
Gospodnju i silu njegovu i èudesa koja
je uèinio.
5 Svjedoèanstvo podiže u Jakovu, i u
Izrailju postavi zakon, koji dade ocima
našim da ga predadu djeci svojoj;
6 Da bi znao potonji naraštaj, djeca koja
æe se roditi, pa i oni da bi kazivali svojoj
djeci
7 Da polažu na Boga nadanje svoje, i
ne zaboravljaju djela Božijih, i zapovijesti
njegove da drže;
8 I da ne budu kao oci njihovi, rod
nevaljao i uporan, rod koji ne bješe tvrd
srcem svojim, niti vjeran Bogu duhom
svojim.
9 Sinovi Jefremovi naoružani, koji strijeljaju iz luka, vratiše se natrag, kad
bijaše boj.
10 Ne saèuvaše zavjeta Božijega, i po
zakonu njegovu ne htješe hoditi.
11 Zaboraviše djela njegova, i èudesa,
koja im je pokazao,
12 Kako pred ocima njihovijem uèini
èudesa u zemlji Misirskoj, na polju
Soanu;
13 Razdvoji more, i provede ih, od vode
naèini zid;
14 I vodi ih danju oblakom, i svu noæ
svijetlijem ognjem;
15 Raskida stijene u pustinji, i poji ih kao
iz velike bezdane;
16 Izvodi potoke iz kamena, i vodi vodu
rijekama.
17 Ali oni još jednako griješiše njemu, i
gnjeviše višnjega u pustinji.
18 I kušaše Boga u srcu svom, ištuæi jela
po volji svojoj,
19 I vikaše na Boga, i rekoše: “može li
Bog zgotoviti trpezu u pustinji?
20 Evo! on udari u kamen, i poteèe
voda, i rijeke ustadoše; može li i hljeba
dati? hoæe li i mesa postaviti narodu
svojemu?”
21 Gospod èu i razljuti se, i oganj se
razgorje na Jakova, i gnjev se podiže na
Izrailja.
22 Jer ne vjerovaše Bogu i ne uzdaše se
u pomoæ njegovu.
23 Tada zapovjedi oblacima odozgo, i
otvori vrata nebeska,
24 I pusti, te im podaždje mana za jelo,
i hljeb nebeski dade im.
25 Hljeba anðelskoga jeðaše èovjek;
posla im jela do sitosti.
26 Pusti nebom ustoku, i navede silom
svojom jug;
27 I kao prahom zasu ih mesom, i kao
pijeskom morskim pticama krilatim;
28 Pobaca ih sred okola njihova, oko
šatora njihovijeh.
29 I najedoše se i dade im što su željeli.
30 Ali ih još i ne prođe želja, još bješe
jelo u ustima njihovijem,
31 Gnjev se Božji podiže na njih i pomori
najjaèe među njima, i mladiæe u Izrailju
pobi.
32 Preko svega toga još griješiše, i ne
vjerovaše èudesima njegovijem.
33 I pusti, te dani njihovi prolaziše
uzalud, i godine njihove u strahu.
34 Kad ih ubijaše, onda pritjecahu k
njemu, i obraæahu se i iskahu Boga;
35 I pominjahu da je Bog obrana njihova, i višnji izbavitelj njihov.
36 Laskahu mu ustima svojima, i
jezikom svojim lagahu mu.
37 A srce njihovo ne bješe njemu vjerno,
i ne bijahu tvrdi u zavjetu njegovu.

38 Ali on bješe milostiv, i pokrivaše grijeh, i ne pomori ih, èesto ustavljaše gnjev svoj, i ne podizaše sve jarosti svoje.
39 Opominjaše se da su tijelo, vjetar, koji prolazi i ne vraæa se.
40 Koliko ga puta rasrdiše u pustinji, i uvrijediše u zemlji gdje se ne živi!
41 Sve nanovo kušaše Boga, i sveca Izrailjeva dražiše.
42 Ne sjeæaše se ruke njegove i dana, u koji ih izbavi iz nevolje,
43 U koji uèini u Misiru znake svoje i èudesa svoja na polju Soanu;
44 I provrže u krv rijeke njihove i potoke njihove, da ne mogoše piti.
45 Posla na njih bubine da ih kolju, i žabe da ih more.
46 Ljetinu njihovu dade crvu, i muku njihovu skakavcima.
47 Vinograde njihove pobi gradom, i smokve njihove slanom.
48 Gradu predade stoku njihovu, i stada njihova munji.
49 Posla na njih ognjeni gnjev svoj, jarost, srdnju i mržnju, èetu zlijeh anðela.
50 Ravni stazu gnjevu svojemu, ne èuva duša njihovijeh od smrti, i život njihov predade pomoru.
51 Pobi sve prvence u Misiru, prvi porod po kolibama Hamovijem.
52 I povede narod svoj kao ovce, i vodi ih kao stado preko pustinje.
53 Vodi ih pouzdano, i oni se ne bojaše, a neprijatelje njihove zatrpa more.
54 I dovede ih na mjesto svetinje svoje, na ovu goru, koju zadobi desnica njegova.
55 Odagna ispred lica njihova narode; ždrijebom razdijeli njihovo dostojanje, i po šatorima njihovijem naseli koljena Izrailjeva.
56 Ali oni kušaše i srdiše Boga višnjega i uredaba njegovijeh ne saèuvaše.
57 Odustaše i odvrgoše se, kao i oci njihovi, slagaše kao rðav luk.
58 Uvrijediše ga visinama svojim, i idolima svojim razdražiše ga.
59 Bog èu i razgnjevi se i rasrdi se na Izrailja veoma.
60 Ostavi naselje svoje u Silomu, šator, u kojem življaše s ljudma.
61 I opravi u ropstvo slavu svoju, i krasotu svoju u ruke neprijateljeve.
62 I predade maèu narod svoj, i na dostojanje svoje zaplamtje se.
63 Mladiæe njegove jede oganj, i djevojkama njegovijem ne pjevaše svatovskih pjesama;
64 Sveštenici njegovi padaše od maèa, i udovice njegove ne plakaše.
65 Najposlije kao iza sna probudi se Gospod, prenu se kao junak kad se napije vina.
66 I pobi neprijatelje svoje s leða, vjeènoj sramoti predade ih.
67 I ne htje šatora Josifova, i koljena Jefremova ne izabra.
68 Nego izabra koljeno Judino, goru Sion, koja mu omilje.
69 I sagradi svetinju svoju kao gornje svoje stanove, i kao zemlju utvrdi je dovijeka.
70 I izabra Davida slugu svojega, i uze ga od torova ovèijih,
71 I od dojilica dovede ga da pase narod njegov, Jakova, i našljedstvo njegovo, Izrailja.
72 I on ih pase èistijem srcem, i vodi ih mudrijem rukama.

79

1 Bože! neznabošci doðoše u dostojanje tvoje; oskvrniše svetu crkvu tvoju, Jerusalim pretvoriše u zidine.
2 Truplje sluga tvojih dadoše pticama nebeskijem da ih jedu, tijela svetaca tvojih zvijerima zemaljskim.
3 Proliše krv njihovu kao vodu oko Jerusalima, i ne bješe ko da pogrebe.
4 Postadosmo potsmijeh u susjeda svojih, rugaju nam se i sramote nas koji su oko nas.
5 Dokle æeš se, Gospode, jednako gnjeviti, jarost tvoja gorjeti kao oganj?
6 Izlij gnjev svoj na narode koji te ne znaju, i na carstva koja ne prizivlju tvojega imena.
7 Jer izjedoše Jakova, i naselje njegovo opustiše.

8 Ne pominji preðašnjih bezakonja naših, veæ pohitaj da nas presreteš milosrðem svojim, jer smo veoma ošalali.
9 Pomozi nam, Bože, spasitelju naš, radi slave imena svojega, izbavi nas i oèisti od grijeha naših radi imena svojega.
10 Zašto da govore neznabošci: gdje je Bog njihov? Neka se pokaže pred oèima našim osveta nad neznabošcima za prolitu krv sluga tvojih!
11 Neka izaðu pred lice tvoje uzdasi sužanjski, silom mišice svoje saèuvaj namijenjene smrti.
12 Sedminom vrati u njedra susjedima našim ruženje, kojim te ružiše, Gospode!
13 A mi narod tvoj i ovce paše tvoje dovijeka æemo tebe slaviti i od koljena na koljeno kazivati hvalu tvoju.

80

1 Pastire Izrailjev, èuj! koji vodiš sinove Josifove kao ovce, koji sjediš na heruvimima, javi se!
2 Pred Jefremom i Venijaminom i Manasijom probudi krjepost svoju, i hodi da nam pomožeš.
3 Bože! povrati nas, neka zasja lice tvoje da se spasemo!
4 Gospode, Bože nad vojskama! dokle æeš se gnjeviti kad te moli narod tvoj?
5 Hraniš ih hljebom suznijem, i pojiš ih suzama trostrukom mjerom.
6 Uèinio si da se oko nas svaðaju susjedi naši, i neprijatelji se naši smiju među sobom.
7 Bože nad vojskama! povrati nas, neka zasja lice tvoje da se spasemo!
8 Iz Misira si prenio èokot, izagnao narode, i posadio ga.
9 Okrèio si za nj, i on pusti žile, i zauze svu zemlju.
10 Gore se pokriše njegovijem sjenom, i loze su mu kao kedri Božiji.
11 Pustio je loze svoje do mora i ogranke svoje do rijeke.
12 Zašto si mu razvalio ogradu, da ga kida ko god proðe?
13 Gorski vepar podgriza ga, i poljska zvijer jede ga.
14 Bože nad vojskama! obrati se, pogledaj s neba i vidi, i obiði vinograd ovaj,
15 Sad ovaj, koji je posadila desnica tvoja, i sina, kojega si ukrijepio sebi!
16 Popaljen je ognjem, isjeèen, od strašnoga pogleda tvojega propade.
17 Neka bude ruka tvoja nad èovjekom desnice tvoje, nad sinom èovjeèijim kojega si utvrdio sebi!
18 I neæemo otstupiti od tebe, oživi nas, i ime tvoje prizivaæemo.
19 Gospode, Bože nad vojskama! povrati nas, neka zasja lice tvoje, da se spasemo!

81

1 Radujte se Bogu, koji nam daje krjepost; poklikujte Bogu Jakovljevu.
2 Podignite pjesme, dajte bubanj, slatke gusle sa psaltirom.
3 Trubite o mijeni u trubu, o uštapu radi praznika našega.
4 Jer je taki zakon u Izrailja, naredba od Boga Jakovljeva.
5 Za svjedoèanstvo postavi Josifu ovo, kad iðaše na zemlju Misirsku. Jezik, kojega ne znah, èuh:
6 "Uklonio sam ramena njegova od bremena, ruke njegove oprostiše se kotarica.
7 U nevolji si me zazvao, i izbavih te, usliših te usred groma, na vodi Merivi iskušah te.
8 Slušaj, narode moj, i zasvjedoèiæu ti, Izrailju, o kad bi me poslušao:
9 Da ne bude u tebe tuðega Boga, i Bogu stranome nemoj se klanjati.
10 Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske; otvori usta svoja, i ja æu ih napuniti.
11 Ali ne posluša narod moj glasa mojega, Izrailj ne mari za me.
12 I ja ih pustih na volju srca njihova, neka hode po svojim mislima.
13 O kad bi narod moj slušao mene, i sinovi Izrailjevi hodili putovima mojim!
14 Brzo bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove digao bih ruku svoju;

15 Koji mrze na Gospoda, bili bi im pokorni, i dobri dani njihovi bili bi dovijeka;
16 Najboljom bi pšenicom hranio njih, i medom bih iz kamena sitio ih.”

82

1 Bog stade na saboru Božijem, usred bogova izreèe sud:
2 “Dokle æete suditi nepravo, i bezbožnicima gledati ko je ko?
3 Sudite ubogome i siroti, onoga koga gone i ništega pravdajte.
4 Izbavljajte ubogoga i ništega, iz ruke bezbožnièke otimajte.
5 Ne poznaše, niti razumješe, hode po tami; zadrmaše se zemlji svi temelji.
6 Rekoh: bogovi ste, i sinovi višnjega svi.
7 Ali æete kao ljudi pomrijeti, i kao svaki knez pašæete.”
8 Ustani, Bože, sudi zemlji; jer su tvoji po našljedstvu svi narodi.

83

1 Bože! nemoj zamuknuti, nemoj šutjeti, niti poèivaj, Bože!
2 Jer evo neprijatelji tvoji uzavreše, i koji te nenavide, podigoše glavu.
3 Po narod tvoj zlo naumiše, i dogovaraju se na izbrane tvoje.
4 Rekoše: hodite da ih istrijebimo između naroda da se više ne spominje ime Izrailjevo.
5 Složno pristaše i suprot tebi vjeru uhvatiše:
6 Naselja Edomova i Ismailovci, Moav i Agareni,
7 Geval i Amon i Amalik, Filisteji s Tircima;
8 I Asur udruži se s njima; postadoše mišica sinovima Lotovijem.
9 Uèini im onako kao Madijamu, kao Sisari, kao Javinu na potoku Kisonu,
10 Koji su istrijebljeni u Aendoru, nagnojiše sobom zemlju.
11 Uradi s njima, s knezovima njihovijem, kao s Orivom i Zivom, i sa svima glavarima njihovijem kao sa Zevejem i Salmanom.
12 Jer govore: osvojimo naselja Božija.
13 Bože moj! zapovjedi neka budu kao prah, kao pijesak pred vjetrom.
14 Kao što oganj sažiže šumu, i kao plamen što zapaljuje gore,
15 Tako ih pognaj burom svojom i vihorom svojim smeti ih.
16 Pokrij lice njihovo sramotom, da bi tražili ime tvoje, Gospode!
17 Neka se stide i srame dovijeka, neka se smetu i izginu!
18 I neka znadu da si ti, kojemu je ime Gospod, jedini najviši nad svom zemljom.

84

1 Kako su mili stanovi tvoji, Gospode nad silama!
2 Gine duša moja želeæi u dvore Gospodnje; srce moje i tijelo moje otima se k Bogu živome.
3 I ptica nahodi kuæu, i lastavica gnijezdo sebi gdje leže ptiæe svoje, kod oltara tvojih, Gospode nad silama, care moj i Bože moj!
4 Blago onima koji žive u domu tvom! Oni te hvale bez prestanka.
5 Blago onima kojima je sila u tebi, i kojima su u srcu putovi tvoji!
6 Iduæi dolinom plaèevnom, pretvaraju je u izvore, i dažd je odijeva blagoslovima.
7 Idu zbor za zborom, javljaju se pred Bogom na Sionu.
8 Gospode, Bože nad silama! usliši molitvu moju, Bože Jakovljev!
9 Bože, branièu naš! sagni se i vidi lice pomazanika svojega!
10 Jer je bolje jedan dan u dvorima tvojim od hiljade. Volim biti na pragu doma Božijega nego živjeti u šatorima bezbožnièkim.
11 Jer je Gospod Bog sunce i štit, Gospod daje blagodat i slavu; onima koji hode u bezazlenosti ne ukraæuje nijednoga dobra.
12 Gospode nad silama! blago èovjeku, koji se u te uzda!

85

1 Smilovao si se, Gospode, na zemlju svoju, povratio si roblje Jakovljevo.
2 Prostio si nepravdu narodu svojemu, pokrio si sve grijehe njegove.

3 Ustavio si svu jarost svoju, ublažio
žestinu gnjeva svojega.
4 Povrati nas, Bože spasitelju naš,
prekini srdnju svoju na nas.
5 Zar æeš se dovijeka gnjeviti na nas,
i protegnuti gnjev svoj od koljena na
koljeno?
6 Zar se neæeš povratiti i oživiti nas, da
bi se narod tvoj radovao o tebi?
7 Pokaži nam, Gospode, milost svoju, i
pomoæ svoju daj nam.
8 Da poslušam što govori Gospod Bog.
On izrièe mir narodu svojemu i svecima
svojim, i onima koji se obraæaju srcem k
njemu.
9 Da, blizu je onijeh koji ga se boje
pomoæ njegova, da bi naselio slavu u
zemlji našoj!
10 Milost i istina srešæe se, pravda i mir
poljubiæe se.
11 Istina æe niknuti iz zemlje i pravda
æe s neba priniknuti.
12 I Gospod æe dati dobro, i zemlja naša
daæe plod svoj.
13 Pravda æe pred njim iæi, i postaviæe
na put stope svoje.

86

1 Prigni, Gospode! uho svoje i usliši me,
jer sam nevoljan i ništ.
2 Saèuvaj dušu moju, jer sam tvoj pok-
lonik. Spasi slugu svojega, Bože moj, koji
se u te uzda.
3 Smiluj se na me, Gospode, jer k tebi
vièem vas dan.
4 Obeseli dušu sluge svojega, jer k tebi,
Gospode, podižem dušu svoju.
5 Jer si ti, Gospode, dobar i milosrdan i
veoma milostiv svima koji te prizivlju.
6 Èuj, Gospode, molitvu moju, i slušaj
glas moljenja mojega.
7 U dan tuge svoje prizivljem te, jer æeš
me uslišiti.
8 Nema među bogovima takoga kakav si
ti, Gospode, i nema djela takijeh kakva su
tvoja.
9 Svi narodi, koje si stvorio, doæi æe i
pokloniti se pred tobom, Gospode, i slaviti
ime tvoje.
10 Jer si ti velik i tvoriš èudesa; ti si
jedan Bog.
11 Pokaži mi, Gospode, put svoj, i iæi
æu u istini tvojoj; uèini neka se mili srcu
mojemu bojati se imena tvojega.
12 Slaviæu te, Gospode Bože moj, svijem
srcem svojim, i poštovaæu ime tvoje
dovijeka.
13 Jer je milost tvoja velika nada mnom,
i izvadio si dušu moju iz pakla naj-
dubljega.
14 Bože, oholice ustaše na mene, i
gomila nasilnika traži dušu moju, i ne-
maju tebe pred sobom.
15 Ali ti, Gospode, Bože milostivi i blagi,
strpljivi i bogati dobrotom i istinom,
16 Pogledaj na me i smiluj mi se, daj
silu svoju sluzi svojemu, i pomozi sinu
sluškinje svoje;
17 Uèini sa mnom èudo dobrote. Neka
vide koji me nenavide, i postide se, što si
mi, Gospode, pomogao i utješio me.

87

1 Što je sam osnovao na gorama sveti-
jem,
2 Vrata Sionska ljubi Gospod više svijeh
stanova Jakovljevijeh.
3 Slavno kazuju za tebe, grade Božji!
4 “Među one, koji me znaju, brojiæu
Misir i Vavilon. Gle i Filisteji i Tir s
Etiopskom ondje su se rodili.”
5 O Sionu æe se govoriti: taj se i taj rodio
u njemu; sam višnji utvrđuje ga.
6 Gospod æe u prijepisu naroda za-
vikati: ovaj se rodio u njemu.
7 I koji pjevaju i vesele se, svi su izvori
moji u tebi.

88

1 Gospode Bože, spasitelju moj, danju
vièem i noæu pred tobom.
2 Nek izađe preda te molitva moja,
prigni uho svoje k jauku mojemu;
3 Jer je duša moja puna jada, i život se
moj primaèe paklu.
4 Izjednaèih se s onima koji u grob
odlaze, postadoh kao èovjek bez sile,
5 Kao među mrtve baèen, kao ubijeni,
koji leže u grobu, kojih se više ne sjeæaš,
i koji su od ruke tvoje daleko.

6 Metnuo si me u jamu najdonju, u
tamu, u bezdanu.
7 Oteža mi gnjev tvoj, i svima valima
svojim udaraš me.
8 Udaljio si od mene poznanike moje,
njima si me omrazio; zatvoren sam, i ne
mogu izaæi.
9 Oko moje usahnu od jada, vièem te,
Gospode, vas dan, pružam k tebi ruke
svoje.
10 Eda li æeš na mrtvima èiniti èudesa?
ili æe mrtvi ustati i tebe slaviti?
11 Eda li æe se u grobu pripovijedati
milost tvoja, i istina tvoja u truhljenju?
12 Eda li æe u tami poznati èudesa
tvoja, i pravdu tvoju gdje se sve zabo-
ravlja?
13 Ali ja, Gospode, k tebi vièem, i jutrom
molitva moja sreta te.
14 Zašto, Gospode, odbacuješ dušu
moju, i odvraæaš lice svoje od mene?
15 Muèim se i izdišem od udaraca, pod-
nosim strahote tvoje, bez nadanja sam.
16 Gnjev tvoj stiže me, strahote tvoje
razdiru me.
17 Optjeèu me svaki dan kao voda, stežu
me otsvuda.
18 Udaljio si od mene druga i prijatelja;
poznanici moji sakrili su se u mrak.

89

1 Milosti æu Gospodnje pjevati uvijek,
od koljena na koljeno javljaæu istinu
tvoju ustima svojima.
2 Jer znam da je zavavijek osnovana
milost, i na nebesima da si utvrdio istinu
svoju, rekavši:
3 “Uèinih zavjet s izbranim svojim, zak-
leh se Davidu, sluzi svojemu:
4 Dovijeka æu utvrðivati sjeme tvoje
i prijesto tvoj ureðivati od koljena do
koljena.
5 Nebo kazuje èudesa tvoja, Gospode, i
istinu tvoju sabor svetijeh.
6 Jer ko je nad oblacima ravan Gospodu?
ko æe se izjednaèiti s Gospodom među
sinovima Božijim?
7 Bogu se valja klanjati na saboru svet-
ijeh, strašniji je od svijeh koji su oko njega.
8 Gospode, Bože nad vojskama! ko je
silan kao ti, Bože? I istina je tvoja oko
tebe.
9 Ti vladaš nad silom morskom; kad
podigne vale svoje, ti ih ukroæavaš.
10 Ti si oborio oholi Misir kao ran-
jenika, krjepkom mišicom svojom rasijao
si neprijatelje svoje.
11 Tvoje je nebo i tvoja je zemlja; ti si
sazdao vasiljenu i što je god u njoj.
12 Sjever i jug ti si stvorio, Tavor i Ermon
o tvom se imenu raduje.
13 Tvoja je mišica krjepka, silna je ruka
tvoja, i visoka desnica tvoja.
14 Blagost je i pravda podnožje pri-
jestolu tvojemu, milost i istina ide pred
licem tvojim.
15 Blago narodu koji zna trubnu pokliè!
Gospode! u svjetlosti lica tvojega oni
hode;
16 Imenom se tvojim raduju vas dan, i
pravdom tvojom uzvišuju se.
17 Jer si ti krasota sile njihove, i po
milosti tvojoj uzvišuje se rog naš.
18 Jer je od Gospoda obrana naša, i od
svetoga Izrailjeva car naš.
19 Tada si govorio u utvari vjernima
svojim, i rekao: “poslah pomoæ junaku,
uzvisih izbranoga svojega iz naroda.
20 Naðoh Davida slugu svojega, svetim
uljem svojim pomazah ga.
21 Ruka æe moja biti jednako s njim, i
mišica moja krijepiæe ga.
22 Neæe ga neprijatelj nadvladati, i sin
bezakonja neæe mu dosaditi.
23 Potræu pred licem njegovijem nepri-
jatelje njegove, i nenavidnike njegove
poraziæu.
24 Istina je moja i milost moja s njim; i
u moje ime uzvisiæe se rog njegov.
25 Pružiæu na more ruku njegovu, i na
rijeke desnicu njegovu.
26 On æe me zvati: ti si otac moj, Bog
moj i grad spasenja mojega.
27 I ja æu ga uèiniti prvencem, višim od
careva zemaljskih.
28 Dovijeka æu mu hraniti milost svoju,
i zavjet je moj s njim vjeran.
29 Produljiæu sjeme njegovo dovijeka, i
prijesto njegov kao dane nebeske.

30 Ako sinovi njegovi ostave zakon moj,
i ne uzidu u zapovijestima mojim;
31 Ako pogaze uredbe moje, i zapovijesti
mojih ne saèuvaju,
32 Onda æu ih pokarati prutom za
nepokornost, i ranama za bezakonje njihovo;
33 Ali milosti svoje neæu uzeti od njega,
niti æu prevrnuti istinom svojom;
34 Neæu pogaziti zavjeta svojega, i što
je izašlo iz usta mojih neæu poreæi.
35 Jednom se zakleh svetošæu svojom;
zar da slažem Davidu?
36 Sjeme æe njegovo trajati dovijeka, i
prijesto njegov kao sunce preda mnom;
37 On æe stajati uvijek kao mjesec i
vjerni svjedok u oblacima."
38 A sad si odbacio i zanemario, razgnjevio si se na pomazanika svojega;
39 Zanemario si zavjet sa slugom svojim,
bacio si na zemlju vijenac njegov.
40 Razvalio si sve ograde njegove,
gradove njegove obratio si u zidine.
41 Plijene ga svi koji prolaze onuda,
posta potsmijeh u susjeda svojijeh.
42 Uzvisio si desnicu neprijatelja njegovijeh, obradovao si sve protivnike njegove.
43 Zavratio si ostrice maèa njegova, i
nijesi ga ukrijepio u boju;
44 Uzeo si mu svjetlost, i prijesto njegov
oborio si na zemlju;
45 Skratio si dane mladosti njegove i
obukao ga u sramotu.
46 Dokle æeš se, Gospode, jednako
odvraæati, dokle æe kao oganj plamtjeti
gnjev tvoj?
47 Opomeni se kakav je vijek moj, kako
si ni na što stvorio sve sinove Adamove?
48 Koji je èovjek živio i nije smrti vidio,
i izbavio dušu svoju iz ruku paklenijeh?
49 Gdje su preðašnje milosti tvoje,
Gospode? Kleo si se Davidu istinom
svojom.
50 Opomeni se, Gospode, prijekora sluga
svojih, koji nosim u njedrima svojim od
svijeh silnijeh naroda,
51 Kojim kore neprijatelji tvoji, Gospode,
kojim kore trag pomazanika tvojega.
52 Blagosloven Gospod uvijek! Amin,
amin.

90

1 Gospode! ti si nam utoèište od koljena
do koljena.
2 Prije nego se gore rodiše i sazda se
zemlja i vasiljena, i od vijeka i do vijeka
ti si Bog.
3 Ti povraæaš èovjeka u truhlež, i
govoriš: vratite se sinovi ljudski!
4 Jer je tisuæa godina pred oèima tvojima kao dan juèerašnji, kad mine, i kao
straža noæna.
5 Ti ih kao povodnjem odnosiš; oni su
kao san, kao trava, koja rano vene,
6 Ujutru cvjeta i uvene, uveèe se pokosi
i sasuši.
7 Jer nas nestaje od gnjeva tvojega, i od
jarosti tvoje u smetnji smo.
8 Stavio si bezakonja naša preda se, i
tajne naše na svjetlost lica svojega.
9 Svi se dani naši prekraæuju od srdnje
tvoje, godine naše prolaze kao glas.
10 Dana godina naših svega ima do
sedamdeset godina, a u jaèega do osamdeset godina: i sam je cvijet njihov
muka i nevolja; jer teku brzo, i mi odlijeæemo.
11 Ko zna silu gnjeva tvojega i tvoju
jarost, da bi te se kao što treba bojao?
12 Nauèi nas tako brojiti dane naše, da
bismo stekli srce mudro.
13 Povrati se, Gospode! Dokle æeš?
Smiluj se na sluge svoje.
14 Ujutru nas nasiti dobrote svoje, i
radovaæemo se i veseliti u sve dane svoje.
15 Obraduj nas prema danima, u koje si
nas muèio, i prema godinama, u koje smo
gledali nevolju.
16 Neka se pokaže na slugama tvojim
djelo tvoje, i slava tvoja na sinovima
njihovijem.
17 Neka bude dobra volja Gospoda Boga
našega s nama, i djelo ruku naših dovrši
nam, i djelo ruku naših dovrši.

91

1 Koji živi u zaklonu višnjega, u sjenu
svemoguæega poèiva.
2 Govori Gospodu: ti si utoèište moje i
braniè moj, Bog moj, u kojega se uzdam.
3 On æe te izbaviti iz zamke ptièareve,
i od ljutoga pomora;

4 Perjem svojim osjeniæe te, i pod
krilima njegovijem zakloniæeš se; istina
je njegova štit i ograda.
5 Neæeš se bojati strahote noæne, stri-
jele, koja leti danju,
6 Pomora, koji ide po mraku, bolesti,
koja u podne mori.
7 Pašæe pored tebe tisuæa i deset
tisuæa s desne strane tebi, a tebe se neæe
dotaæi.
8 Samo æeš gledati oèima svojima, i
vidjeæeš platu bezbožnicima.
9 Jer si ti, Gospode, pouzdanje moje.
Višnjega si izabrao sebi za utoèište.
10 Neæe te zlo zadesiti, i udarac neæe
dosegnuti do kolibe tvoje.
11 Jer anðelima svojim zapovijeda za
tebe da te èuvaju po svijem putovima
tvojim.
12 Na ruke æe te uzeti da gdje ne zapneš
za kamen nogom svojom.
13 Na lava i na aspidu nastupaæeš i
gaziæeš laviæa i zmaja.
14 “Kad me ljubi, izbaviæu ga; zak-
loniæu ga, kad je poznao ime moje.
15 Zazvaæe me, i uslišiæu ga; s njim æu
biti u nevolji, izbaviæu ga i proslaviæu ga.
16 Duga života nasitiæu ga, i pokazaæu
mu spasenje svoje.”

92

1 Lijepo je hvaliti Gospoda, i pjevati
imenu tvojemu, višnji,
2 Javljati jutrom milost tvoju, i istinu
tvoju noæu,
3 Uz deset žica i uz psaltir, i uz jasne
gusle!
4 Jer si me razveselio, Gospode, djelima
svojim, s djela ruku tvojih radujem se.
5 Kako su velika djela tvoja, Gospode!
Veoma su duboke pomisli tvoje.
6 Bezumnik ne zna, i neznalica ne
razumije toga.
7 Kad bezbožnici nièu kao trava i cvje-
taju svi koji èine bezakonje, to biva zato
da bi se istrijebili dovijeka.
8 A ti si, Gospode, visok uvijek.
9 Jer evo neprijatelji tvoji, Gospode, jer
evo neprijatelji tvoji ginu, i rasipaju se svi
koji èine bezakonje;
10 A moj rog ti uzvišuješ kao rog u jed-
noroga, ja sam pomazan novijem uljem.
11 I oko moje vidi neprijatelje moje,
i o bezakonicima, koji ustaju na mene,
slušaju uši moje.
12 Pravednik se zeleni kao finik, kao
kedar na Livanu uzvišuje se.
13 Koji su zasaðeni u domu Gospod-
njem, zelene se u dvorovima Boga
našega;
14 Rodni su i u starosti, jedri i zeleni,
15 Javljajuæi da je pravedan Gospod,
braniè moj, i da nema u njemu nepravde.

93

1 Gospod caruje. Obukao se u
velièanstvo, obukao se Gospod u silu, i
opasao se. Zato je vasiljena tvrda, i neæe
se pomjeriti.
2 Prijesto tvoj stoji od iskona; od vijeka
ti si.
3 Podižu rijeke, Gospode, podižu rijeke
glas svoj, podižu rijeke vale svoje:
4 Od hujanja vode mnoge i silne, od vala
morskih silniji je na visini Gospod.
5 Svjedoèanstva su tvoja veoma tvrda;
domu tvojemu pripada svetost, Gospode,
na dugo vrijeme.

94

1 Bože od osvete, Gospode, Bože od
osvete, pokaži se!
2 Podigni se, sudijo zemaljski, podaj
zaslugu oholima.
3 Dokle æe se bezbožnici, Gospode,
dokle æe se bezbožnici hvaliti?
4 Ruže i oholo govore, velièaju se svi
koji èine bezakonje.
5 Gaze narod tvoj, Gospode, i dostojanje
tvoje muèe.
6 Udovicu i došljaka ubijaju, i sirote
more.
7 I govore: neæe vidjeti Gospod, i neæe
doznati Bog Jakovljev.
8 Orazumite se, preludi ljudi! budale!
kad æete biti pametni?
9 Koji je stvorio uho, zar ne èuje? i koji
je oko naèinio, zar ne vidi?
10 Zar neæe oblièiti koji narode
urazumljuje, koji uèi èovjeka da zna?

11 Gospod zna misli ljudima kako su ništave.
12 Blago èovjeku koga ti, Gospode, urazumljuješ, i zakonom svojim uèiš;
13 Da bi mu dao mir u zle dane, dok se iskopa jama bezbožniku.
14 Jer neæe odbaciti Gospod naroda svojega, i dostojanja svojega neæe ostaviti.
15 Jer æe se sud vratiti na pravdu, i njega æe naæi svi prava srca.
16 Ko æe ustati za mene suprot zlima? ko æe stati za mene suprot onima koji èine bezakonje?
17 Kad mi Gospod ne bi bio pomoænik, brzo bi se duša moja preselila onamo gdje se muèi.
18 Kad reèem: drkæe mi noga, milost tvoja, Gospode, prihvata me.
19 Kad se umnože brige u srcu mom, utjehe tvoje razgovaraju dušu moju.
20 Eda li æe blizu tebe stati prijesto krvnièki, i onaj koji namišlja nasilje nasuprot zakonu?
21 Spremaju se na dušu pravednikovu, i krv pravu okrivljuju.
22 Ali je Gospod moje pristanište, i Bog je moj tvrdo utoèište moje.
23 On æe im vratiti za bezakonje njihovo, za njihovu zloæu istrijebiæe ih, istrijebiæe ih Gospod, Bog naš.

95

1 Hodite, zapjevajmo Gospodu, pokliknimo Bogu, gradu spasenja svojega!
2 Izaðimo pred lice njegovo s hvalom, u pjesmama poklikнimo mu!
3 Jer je Gospod velik Bog i velik car nad svijem bogovima.
4 U njegovoj su ruci dubine zemaljske, i visine gorske njegove su.
5 Njegovo je more i on ga je stvorio, i suhotu ruke su njegove naèinile.
6 Hodite, poklonimo se, pripadnimo, kleknimo pred Gospodom tvorcem svojim.
7 Jer je on Bog naš, i mi narod paše njegove i ovce ruke njegove. Sad kad biste poslušali glas njegov:
8 "Nemojte da vam odrveni srce vaše kao u Merivi, kao u dan kušanja u pustinji,
9 Gdje me kušaše oci vaši, ispitaše i vidješe djelo moje.
10 Èetrdeset godina srdih se na rod onaj, i rekoh: ovi ljudi tumaraju srcem, i ne znaju putova mojih;
11 I zato se zakleh u gnjevu svom da neæe uæi u mir moj."

96

1 Pjevajte Gospodu pjesmu novu, pjevaj Gospodu, sva zemljo!
2 Pjevajte Gospodu, blagosiljajte ime njegovo, javljajte od dana na dan spasenje njegovo.
3 Kazujte po narodima slavu njegovu, po svijem plemenima èudesa njegova.
4 Jer je velik Gospod i valja ga hvaliti: strašniji je od svijeh bogova.
5 Jer su svi bogovi u naroda ništa: a Gospod je nebesa stvorio.
6 Slava je i velièanstvo pred licem njegovijem, sila i krasota u svetinji njegovoj.
7 Dajte Gospodu, plemena narodna, dajte Gospodu slavu i èast.
8 Dajte Gospodu slavu prema imenu njegovu. Nosite dare i idite u dvore njegove.
9 Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti. Strepi pred njim, sva zemljo!
10 Recite narodima: Gospod caruje; zato je vasiljena tvrda i neæe se pomjestiti; on æe suditi narodima pravo.
11 Nek se vesele nebesa, i zemlja se raduje; nek pljeska more i što je u njemu;
12 Neka skaèe polje i sve što je na njemu; tada nek se raduju sva drveta šumska
13 Pred licem Gospodnjim; jer ide, jer ide da sudi zemlji. Sudiæe vasiljenoj po pravdi, i narodima po istini svojoj.

97

1 Gospod caruje: nek se raduje zemlja! nek se vesele ostrva mnoga.
2 Oblak je i mrak oko njega; blagost i pravda podnožje prijestolu njegovu.
3 Oganj pred njim ide, i pali naokolo neprijatelje njegove.
4 Munje njegove sijevaju po vasiljenoj; vidi i strepi zemlja.

5 Gore kao vosak tope se od lica Gospodnjega, od lica Gospoda svoj zemlji.
6 Nebesa kazuju pravdu njegovu, i svi narodi vide slavu njegovu.
7 Nek se stide svi koji se klanjaju kipovima, koji se hvale idolima svojim. Poklonite mu se svi bogovi.
8 Èuje i raduje se Sion, i kæeri se Judejske vesele radi sudova tvojih, Gospode!
9 Jer si ti, Gospode, visok nad svom zemljom i nadvišuješ sve bogove.
10 Koji ljubite Gospoda, mrzite na zlo. On èuva duše svetaca svojih; iz ruku bezbožnièkih otima ih.
11 Svjetlost se prosipa na pravednika, i veselje na one koji su prava srca.
12 Radujte se pravedni o Gospodu, i slavite sveto ime njegovo.

98

1 Pojte Gospodu pjesmu novu, jer uèini èudesa. Pomože mu desnica njegova i sveta mišica njegova.
2 Javi Gospod spasenje svoje, pred narodima otkri pravdu svoju.
3 Opomenu se milosti svoje i vjernosti svoje k domu Izrailjevu. Vidješe svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega.
4 Raduj se Gospodu, sva zemljo; pjevajte, poklikujte i popijevajte!
5 Udarajte Gospodu u gusle, u gusle i s glasom psalamskim.
6 U trube i rogove zatrubite pred carem Gospodom.
7 Neka pljeska more i što je u njemu, vasiljena i koji u njoj žive;
8 Rijeke neka pljeskaju rukama; skupa gore nek se raduju
9 Pred licem Gospodnjim; jer ide da sudi zemlji; sudiæe vasiljenoj pravedno, i narodima vjerno.

99

1 Gospod caruje: neka strepe narodi; sjedi na heruvimima: nek se drma zemlja!
2 Gospod je na Sionu velik, i visok nad svima narodima.
3 Neka slave veliko i strašno ime tvoje; da je svet!
4 Neka slave silu cara koji ljubi pravdu. Ti si utvrdio pravdu; sud i pravdu ti si uredio u Jakovu.
5 Uzvišujte Gospoda Boga našega, i klanjajte se podnožju njegovu; da je svet!
6 Mojsije i Aron, sveštenici njegovi, i Samuilo jedan od onijeh koji prizivlju ime njegovo, prizivahu Boga, i on ih usliši.
7 U stupu od oblaka govoraše njima; oni èuvaše zapovijesti njegove i uredbu koju im dade.
8 Gospode, Bože naš, ti si ih uslišio; ti si im bio Bog blag i plaæao za djela njihova.
9 Uzvišujte Gospoda Boga našega, i klanjajte se na svetoj gori njegovoj, jer je svet Gospod Bog naš.

100

1 Raduj se Gospodu, sva zemljo!
2 Služite Gospodu veselo; idite pred lice njegovo pjevajuæi!
3 Poznajte Gospod da je Bog. On nas je stvorio, i mi smo dostojanje njegovo, narod njegov i ovce paše njegove.
4 Ulazite na vrata njegova sa slavom, u dvore njegove s hvalom. Slavite ga, i blagosiljajte ime njegovo.
5 Jer je dobar Gospod; milost je njegova uvijek, i istina njegova od koljena na koljeno.

101

1 Milost i pravdu pjevam; tebe, Gospode, slavim.
2 Razmišljam o putu pravom, kad bi god došao k meni, hodim u bezazlenosti srca svojega u domu svom.
3 Ne stavljam pred oèi svoje rijeèi nepotrebne, mrzim na djela koja su protiv zakona, ne pristajem za njima.
4 Srce pokvareno daleko je od mene; zlijeh ne znam.
5 Ko tajno opada bližnjega svojega, toga izgonim; ko je ohola oka i naduta srca, toga ne trpim.
6 Oèi su moje obraæene na vjerne na zemlji, da bi sjedjeli sa mnom. Ko hodi putem pravijem, taj služi meni.
7 Ne živi u domu mojem koji radi lukavo; koji govori laž, ne stoji pred oèima mojima.

8 Jutrom zatirem sve bezbožnike na
zemlji, da bih istrijebio iz grada Gospod-
njega sve koji èine bezakonje.

102

1 Gospode! èuj molitvu moju, i vika
moja nek izaðe preda te.
2 Nemoj odvratiti lica svojega od mene;
u dan kad sam u nevolji prigni k meni
uho svoje, u dan kad te prizivam, pohitaj,
usliši me.
3 Jer proðoše kao dim dani moji, kosti
moje kao topionica ogorješe.
4 Pokošeno je kao trava i posahlo srce
moje, da zaboravih jesti hljeb svoj.
5 Od uzdisanja mojega prionu kost moja
za meso moje.
6 Postadoh kao gem u pustinji; ja sam
kao sova na zidinama.
7 Ne spavam, i sjedim kao ptica bez
druga na krovu.
8 Svaki dan ruže me neprijatelji moji, i
koji su se pomamili na mene, mnom se
uklinju.
9 Jedem pepeo kao hljeb, i piæe svoje
rastvaram suzama
10 Od gnjeva tvojega i srdnje tvoje; jer
podigavši me bacio si me.
11 Dani su moji kao sjen, koji prolazi, i
ja kao trava osuših se.
12 A ti, Gospode, ostaješ dovijeka, i
spomen tvoj od koljena do koljena.
13 Ti æeš ustati, smilovaæeš se na Sion,
jer je vrijeme smilovati se na nj, jer je
došlo vrijeme;
14 Jer slugama tvojim omilje i kamenje
njegovo, i prah njegov žale.
15 Tada æe se neznabošci bojati imena
Gospodnjega, i svi carevi zemaljski slave
njegove;
16 Jer æe Gospod sazidati Sion, i javiti
se u slavi svojoj;
17 Pogledaæe na molitvu onijeh koji
nemaju pomoæi, i neæe se oglušiti molbe
njihove.
18 Napisaæe se ovo potonjemu rodu, i
narod nanovo stvoren hvaliæe Gospoda,
19 Što je prinikao sa svete visine svoje,
Gospod pogledao s neba na zemlju,
20 Da èuje uzdisanje sužnjevo, i odriješi
sinove smrtne;
21 Da bi kazivali na Sionu ime Gospod-
nje i hvalu njegovu u Jerusalimu,
22 Kad se skupe narodi i carstva da služe
Gospodu.
23 Strošio je na putu krjepost moju,
skratio dane moje.
24 Rekoh: Bože moj! nemoj me uzeti u
polovini dana mojih. Tvoje su godine od
koljena do koljena.
25 Davno si postavio zemlju, i nebesa su
djelo ruku tvojih.
26 To æe proæi, a ti æeš ostati; sve
æe to kao haljina ovetšati, kao haljinu
promijeniæeš ih i promijeniæe se.
27 Ali ti si taj isti i godine tvoje neæe
isteæi.
28 Sinovi æe sluga tvojih živjeti, i sjeme
æe se njihovo utvrditi pred licem tvojim.

103

1 Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i sve
što je u meni sveto ime njegovo.
2 Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i
ne zaboravljaj nijednoga dobra što ti je
uèinio.
3 On ti prašta sve grijehe i iscjeljuje sve
bolesti tvoje;
4 Izbavlja od groba život tvoj, vjenèava
te dobrotom i milošæu;
5 Ispunja dobrim želje tvoje, ponavlja se
kao u orla mladost tvoja.
6 Gospod tvori pravdu i sud svima
kojima se krivo èini.
7 Pokaza putove svoje Mojsiju, sinovima
Izrailjevim djela svoja.
8 Milostiv je i dobar Gospod, spor na
gnjev i veoma blag.
9 Ne gnjevi se jednako, niti se dovijeka
srdi.
10 Ne postupa s nama po grijesima
našim, niti nam vraæa po nepravdama
našim.
11 Nego koliko je nebo visoko od zemlje,
tolika je milost njegova k onima koji ga se
boje.
12 Koliko je istok daleko od zapada,
toliko udaljuje od nas bezakonja naša.
13 Kako otac žali sinove, tako Gospod
žali one koji ga se boje.
14 Jer zna graðu našu, opominje se da
smo prah.

15 Dani su èovjeèiji kao trava; kao cvijet
u polju, tako cvjeta.
16 Dune vjetar na nj, i nestane ga, niti
æe ga više poznati mjesto njegovo.
17 Ali milost Gospodnja ostaje od vijeka
i do vijeka na onima koji ga se boje, i
pravda njegova na sinovima sinova,
18 Koji drže zavjet njegov, i pamte
zapovijesti njegove, da ih izvršuju.
19 Gospod na nebesima postavi prijesto
svoj, i carstvo njegovo svijem vlada.
20 Blagosiljajte Gospoda anðeli njegovi,
koji ste silni krjepošæu, izvršujete rijeè
njegovu slušajuæi glas rijeèi njegove.
21 Blagosiljajte Gospoda sve vojske nje-
gove, sluge njegove, koje tvorite volju
njegovu.
22 Blagosiljajte Gospoda sva djela nje-
gova, po svijem mjestima vlade njegove!
Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda!

104

1 Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda!
Gospode, Bože moj, velik si veoma,
obukao si se u velièanstvo i krasotu.
2 Obukao si svjetlost kao haljinu, raza-
peo nebo kao šator;
3 Vodom si pokrio dvorove svoje, oblake
naèinio si da su ti kola, ideš na krilima
vjetrnijem.
4 Èiniš vjetrove da su ti anðeli, plamen
ognjeni da su ti sluge.
5 Utvrdio si zemlju na temeljima
njezinim, da se ne pomjesti va vijek
vijeka.
6 Bezdanom kao haljinom odjenuo si je;
na gorama stoje vode.
7 Od prijetnje tvoje bježe, od gro-
movnoga glasa tvojega teku.
8 Izlaze na gore i slaze u doline, na
mjesto koje si im utvrdio.
9 Postavio si meðu, preko koje ne
prelaze, i ne vraæaju se da pokriju
zemlju.
10 Izveo si izvore po dolinama, izmeðu
gora teku vode.
11 Napajaju sve zvijeri poljske; divlji
magarci gase žeðu svoju.
12 Na njima ptice nebeske žive; kroz
grane razliježe se glas njihov.
13 Napajaš gore s visina svojih, plodima
djela tvojih siti se zemlja.
14 Daješ te raste trava stoci, i zelen
na korist èovjeku, da bi izvodio hljeb iz
zemlje.
15 I vino veseli srce èovjeku, i lice se
svijetli od ulja, i hljeb srce èovjeku krijepi.
16 Site se drveta Božija, kedri Livanski,
koje si posadio.
17 Na njima ptice viju gnijezda; stanak
je rodin na jelama.
18 Gore visoke divokozama, kamen je
utoèište zeèevima.
19 Stvorio si mjesec da pokazuje vre-
mena, sunce poznaje zapad svoj.
20 Stereš tamu, i biva noæ, po kojoj
izlazi sve zvijerje šumsko;
21 Lavovi rièu za plijenom, i traže od
Boga hrane sebi.
22 Sunce grane, i oni se sakrivaju i liježu
u lože svoje.
23 Izlazi èovjek na posao svoj, i na rad
svoj do veèera.
24 Kako je mnogo djela tvojih, Gospode!
Sve si premudro stvorio; puna je zemlja
blaga tvojega.
25 Gle, more veliko i široko, tu gmižu
bez broja, životinja mala i velika;
26 Tu laðe plove, krokodil, kojega si
stvorio da se igra po njemu.
27 Sve tebe èeka, da im daješ piæu na
vrijeme.
28 Daješ im, primaju; otvoriš ruku svoju,
site se dobra.
29 Odvratiš lice svoje, žaloste se; uzmeš
im duh, ginu, i u prah svoj povraæaju se.
30 Pošlješ duh svoj, postaju, i ponavljaš
lice zemlji.
31 Slava Gospodu uvijek; nek se veseli
Gospod za djela svoja!
32 On pogleda na zemlju, i ona se trese;
dotakne se gora, i dime se.
33 Pjevaæu Gospodu za života svojega;
hvaliæu Boga svojega dok sam god.
34 Neka mu bude mila besjeda moja!
veseliæu se o Gospodu.
35 Neka nestane grješnika sa zemlje, i
bezbožnika neka ne bude više! Blagosil-
jaj, dušo moja, Gospoda! Aliluja!

105

1 Hvalite Gospoda; glasite ime njegovo;
javljajte po narodima djela njegova.
2 Pjevajte mu i slavite ga; kazujte sva
èudesa njegova.
3 Hvalite se svetijem imenom njegovijem; nek se veseli srce onijeh koji traže
Gospoda.
4 Tražite Gospoda i silu njegovu, tražite
lice njegovo bez prestanka.
5 Pamtite èudesa njegova koja je uèinio,
znake njegove i sudove usta njegovijeh.
6 Sjeme Avramovo sluge su njegove,
sinovi Jakovljevi izbrani njegovi.
7 On je Gospod Bog naš, po svoj su
zemlji sudovi njegovi.
8 Pamti uvijek zavjet svoj, rijeè, koju je
dao na tisuæu koljena,
9 Što je zavjetovao Avramu, i za što se
kleo Isaku.
10 To je postavio Jakovu za zakon, i
Izrailju za zavjet vjeèni,
11 Govoreæi: tebi æu dati zemlju
Hanansku u našljedni dio.
12 Tada ih još bijaše malo na broj, bijaše
ih malo, i bjehu došljaci.
13 Iðahu od naroda do naroda, iz
jednoga carstva k drugome plemenu.
14 Ne dade nikome da im naudi, i karaše
za njih careve:
15 “Ne dirajte u pomazanike moje, i
prorocima mojim ne èinite zla.”
16 I pusti glad na onu zemlju; i potr sav
hljeb što je za hranu.
17 Posla pred njima èovjeka; u roblje
prodan bi Josif.
18 Okovima stegoše noge njegove,
gvožðe tištaše dušu njegovu,
19 Dok se steèe rijeè njegova, i rijeè
Gospodnja proslavi ga.
20 Posla car i odriješi ga; gospodar nad
narodima, i pusti ga.
21 Postavi ga gospodarem nad domom
svojim, i zapovjednikom nad svijem što
imaše.
22 Da vlada nad knezovima njegovijem po svojoj volji, i starješine njegove
urazumljuje.
23 Tada doðe Izrailj u Misir, i Jakov se
preseli u zemlju Hamovu.
24 I namnoži Bog narod svoj i uèini ga
jaèega od neprijatelja njegovijeh.
25 Prevrnu se srce njihovo te omrznuše
na narod njegov, i èiniše lukavstvo
slugama njegovijem.
26 Posla Mojsija, slugu svojega, Arona
izbranika svojega.
27 Pokazaše među njima èudotvornu
silu njegovu i znake njegove u zemlji
Hamovoj.
28 Pusti mrak i zamraèi, i ne protiviše
se rijeèi njegovoj.
29 Pretvori vodu njihovu u krv, i pomori
ribu njihovu.
30 Provre zemlja njihova žabama, i
klijeti careva njihovijeh.
31 Reèe, i doðoše bubine, uši po svijem
krajevima njihovijem.
32 Mjesto dažda posla na njih grad, živi
oganj na zemlju njihovu.
33 I pobi èokote njihove i smokve njihove, i potr drveta u krajevima njihovijem.
34 Reèe, i doðoše skakavci i gusjenice
nebrojene;
35 I izjedoše svu travu po zemlji njihovoj, i pojedoše rod u polju njihovu.
36 I pobi sve prvence u zemlji njihovoj,
prvine svakoga truda njihova.
37 Izvede Izrailjce sa srebrom i zlatom, i
ne bješe sustala u plemenima njihovijem.
38 Obradova se Misir izlasku njihovu,
jer strah njihov bješe na nj pao.
39 Razastrije im oblak za pokrivaè, i
oganj da svijetli noæu.
40 Moliše, i posla im prepelice, i hljebom
ih nebeskim hrani.
41 Otvori kamen i proteèe voda, rijeke
protekoše po suhoj pustinji.
42 Jer se opominjaše svete rijeèi svoje k
Avramu, sluzi svojemu.
43 I izvede narod svoj u radosti, izbrane
svoje u veselju.
44 I dade im zemlju naroda i trud
tuðinaca u našljedstvo.
45 Da bi èuvali zapovijesti njegove, i
zakone njegove pazili. Aliluja.

106

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je

dovijeka milost njegova.
2 Ko æe iskazati silu Gospodnju? isprièati svu slavu njegovu?
3 Blago onima koji drže istinu i tvore pravo svagda!
4 Opomeni me se, Gospode, po svojoj milosti k narodu svojemu; pohodi me pomoæu svojom,
5 Da bih vidio u dobru izbrane tvoje, veselio se u veselju naroda tvojega, hvalio se zajedno s našljedstvom tvojim.
6 Zgriješismo s ocima svojim, postasmo krivci, bezakonici.
7 Oci naši u Misiru ne razumješe èudesa tvojih, ne opominjaše se velikih milosti tvojih, i vikaše kraj mora, kraj Crvenoga Mora.
8 Ali im on pomože imena svojega radi, da bi pokazao silu svoju.
9 Zaprijeti Crvenom Moru, i presahnu; i prevede ih preko bezdane kao preko pustinje;
10 I saèuva ih od ruke nenavidnikove, i izbavi ih iz ruke neprijateljeve.
11 Pokri voda neprijatelje njihove, nijedan od njih ne osta.
12 Tada vjerovaše rijeèima njegovijem, i pjevaše mu hvalu.
13 Ali brzo zaboraviše djela njegova, i ne poèekaše volje njegove.
14 Polakomiše se u pustinji, i stadoše kušati Boga u zemlji gdje se ne živi.
15 On ispuni molbu njihovu, ali posla pogibao na dušu njihovu.
16 Pozavidješe Mojsiju i Aronu, kojega bješe Gospod osvetio.
17 Rasjede se zemlja, i proždrije Datana i zatrpa èetu Avironovu.
18 I spali oganj èetu njihovu, i plamen sažeže bezbožnike.
19 Naèiniše tele kod Horiva, i klanjahu se kipu.
20 Mijenjahu slavu svoju na priliku vola, koji jede travu.
21 Zaboraviše Boga, spasitelja svojega, koji je uèinio velika djela u Misiru,
22 Divna u zemlji Hamovoj, strašna na Crvenom Moru.
23 I šæaše ih istrijebiti, da Mojsije izbranik njegov ne stade kao u rasjelini pred njim, i ne odvrati jarost njegovu da ih ne istrijebi.
24 Poslije ne mariše za zemlju željenu, ne vjerovaše rijeèi njegovoj.
25 Pobuniše se u šatorima svojim, ne slušaše glasa Gospodnjega.
26 I on podiže ruku svoju na njih, da ih pobije u pustinji,
27 Da pobije pleme njihovo među narodima, i rasije ih po zemljama.
28 I pristaše za Velfegorom, i jedoše prineseno na žrtvu mrtvima.
29 I rasrdiše Boga djelima svojim, i udari u njih pogibao.
30 I ustade Fines, i umilostivi, i prestade pogibao.
31 I to mu se primi u pravdu, od koljena do koljena dovijeka.
32 I razgnjeviše Boga na vodi Merivi, i Mojsije postrada njih radi;
33 Jer dotužiše duhu njegovu, i pogriješi ustima svojima.
34 Ne istrijebiše naroda, za koje im je Gospod rekao;
35 Nego se pomiješaše s neznabošcima, i nauèiše djela njihova.
36 Stadoše služiti idolima njihovijem, i oni im biše zamka.
37 Sinove svoje i kæeri svoje prinosiše na žrtvu ðavolima.
38 Prolivaše krv pravu, krv sinova svojih i kæeri svojih, koje prinošahu na žrtvu idolima Hananskim, i oskvrni se zemlja krvnijem djelima.
39 Oskvrniše sebe djelima svojim, i èiniše preljubu postupanjem svojim.
40 I planu gnjev Gospodnji na narod njegov, i omrznu mu dio njegov.
41 I predade ih u ruke neznabožaèke, i nenavidnici njihovi stadoše gospodariti nad njima.
42 Dosaðivaše im neprijatelji njihovi, i oni biše pokoreni pod vlast njihovu.
43 Mnogo ih je puta izbavljao, ali ga oni srdiše namjerama svojim, i biše poništeni za bezakonje svoje.
44 Ali on pogleda na nevolju njihovu, èuvši tužnjavu njihovu,
45 I opomenu se zavjeta svojega s njima, i pokaja se po velikoj milosti svojoj;

46 I uèini, te ih stadoše žaliti svi koji ih
bjehu zarobili.
47 Spasi nas, Gospode Bože naš, i pokupi
nas iz neznabožaca, da slavimo sveto ime
tvoje, da se hvalimo tvojom slavom!
48 Blagosloven Gospod Bog Izrailjev od
vijeka i do vijeka! I sav narod neka kaže:
amin! Aliluja!

107

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar; jer je
dovijeka milost njegova.
2 Tako neka reku koje je izbavio Gospod,
koje je izbavio iz ruke neprijateljeve,
3 Skupio ih iz zemalja, od istoka i
zapada, od sjevera i mora.
4 Lutaše po pustinji gdje se ne živi, puta
gradu naseljenome ne nahodiše;
5 Bjehu gladni i žedni, i duša njihova
iznemagaše u njima;
6 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj;
i izbavi ih iz nevolje njihove.
7 I izvede ih na prav put, koji ide u grad
naseljeni.
8 Neka hvale Gospoda za milost nje-
govu, i za èudesa njegova radi sinova
ljudskih!
9 Jer siti dušu taštu, i dušu gladnu puni
dobra.
10 Sjedješe u tami i u sjenu smrtnom,
okovani u tugu i u gvožđe;
11 Jer ne slušaše rijeèi Božijih, i ne
mariše za volju višnjega.
12 On poništi srce njihovo stradanjem;
spotakoše se, i ne bješe ko da pomože.
13 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj,
i izbavi ih iz nevolje njihove;
14 Izvede ih iz tame i sjena smrtnoga, i
raskide okove njihove.
15 Neka hvale Gospoda za milost nje-
govu, i za èudesa njegova radi sinova
ljudskih!
16 Jer razbi vrata mjedena, i prijevor-
nice gvozdene slomi.
17 Bezumnici stradaše za nevaljale
putove svoje, i za nepravde svoje.
18 Svako se jelo gadilo duši njihovoj, i
doðoše do vrata smrtnijeh.
19 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj,
i izbavi ih iz nevolje njihove.
20 Posla rijeè svoju i iscijeli ih, i izbavi
ih iz groba njihova.
21 Neka hvale Gospoda za milost nje-
govu, i za èudesa njegova radi sinova
ljudskih!
22 I neka prinesu žrtvu za hvalu, i
kazuju djela njegova u pjesmama!
23 Koji plove po moru na korabljima, i
rade na velikim vodama,
24 Oni su vidjeli djela Gospodnja, i
èudesa njegova u dubini.
25 Kaže, i diže se silan vjetar, i ustaju
vali na njemu,
26 Dižu se do nebesa i spuštaju do bez-
dana: duša se njihova u nevolji razliva;
27 Posræu i ljuljaju se kao pijani; sve
mudrosti njihove nestaje.
28 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj,
i izvede ih iz nevolje njihove.
29 On obraæa vjetar u tišinu, i vali
njihovi umuknu.
30 Vesele se kad se stišaju, i vodi ih u
pristanište koje žele.
31 Neka hvale Gospoda za milost nje-
govu, i za èudesa njegova radi sinova
ljudskih!
32 Neka ga uzvišuju na saboru narod-
nom, na skupštini starješinskoj slave ga!
33 On pretvara rijeke u pustinju, i izvore
vodene u suhotu,
34 Rodnu zemlju u slanu pustaru za
nevaljalstvo onijeh koji žive na njoj.
35 On pretvara pustinju u jezera, i suhu
zemlju u izvore vodene,
36 I naseljava onamo gladne. Oni zidaju
gradove za življenje;
37 Siju polja, sade vinograde i sabiraju
ljetinu.
38 Blagosilja ih i množe se jako, i stoke
im ne umaljuje.
39 Prije ih bijaše malo, padahu od zla i
nevolje, što ih stizaše.
40 On sipa sramotu na knezove, i os-
tavlja ih da lutaju po pustinji gdje nema
putova.
41 On izvlaèi ubogoga iz nevolje, i ple-
mena množi kao stado.
42 Dobri vide i raduju se, a svako neval-
jalstvo zatiskuje usta svoja.

43 Ko je mudar, neka zapamti ovo, i
neka poznadu milosti Gospodnje.

108

1 Gotovo je srce moje, Bože; pjevaæu i
hvaliæu zajedno sa slavom svojom.
2 Preni se psaltire i gusle, ustaæu rano.
3 Slaviæu tebe, Gospode, po narodima,
pojaæu tebi po plemenima.
4 Jer je svrh nebesa milost tvoja i do
oblaka istina tvoja.
5 Uzvisi se više nebesa, Bože, i po svoj
zemlji neka bude slava tvoja!
6 Da bi se izbavili mili tvoji, pomozi
desnicom svojom, i usliši me.
7 Bog reèe u svetinji svojoj: "veseliæu
se, razdijeliæu Sihem, i dolinu Sokot
razmjeriæu.
8 Moj je Galad, moj je Manasija, Jefrem
je krjepost glave moje, Juda skiptar moj.
9 Moav je èaša iz koje se umivam,
Edomu æu pružiti obuæu svoju; nad
zemljom Filistejskom popijevaæu."
10 Ko æe me odvesti u tvrdi grad? ko
æe me otpratiti do Edoma?
11 Zar neæeš ti, Bože, koji si nas odba-
cio, i ne ideš, Bože, s vojskama našim?
12 Daj nam pomoæ u tjeskobi, obrana je
èovjeèija uzalud.
13 Bogom smo jaki; on gazi neprijatelje
naše.

109

1 Bože, slavo moja, nemoj muèati,
2 Jer se usta bezbožnièka i usta lukava
na me otvoriše; govore sa mnom jezikom
lažljivijem.
3 Rijeèima zlobnijem sa svijeh strana
gone me, i oružaju se na me ni za što.
4 Za ljubav moju ustaju na mene, a ja se
molim.
5 Vraæaju mi zlo za dobro, i mržnju za
ljubav moju.
6 Postavi nad njim starješinu
bezbožnika, i protivnik neka mu stane
s desne strane.
7 Kad se stane suditi, neka izaðe kriv, i
molitva njegova neka bude grijeh.
8 Neka budu dani njegovi kratki, i vlast
njegovu neka dobije drugi.
9 Djeca njegova nek budu sirote, i žena
njegova udovica.
10 Djeca njegova nek se potucaju i prose,
i neka traže hljeba izvan svojih pustolina.
11 Neka mu uzme dužnik sve što ima, i
neka razgrabe tuðini muku njegovu.
12 Nek se ne naðe niko ko bi ga ljubio,
ni ko bi se smilovao na sirote njegove.
13 Natražje njegovo nek se zatre, u
drugom koljenu neka pogine ime njihovo.
14 Bezakonje starijeh njegovijeh nek
se spomene u Gospoda, i grijeh matere
njegove nek se ne izbriše.
15 Neka budu svagda pred Gospodom, i
on neka istrijebi spomen njihov na zemlji;
16 Zato što se nije sjeæao èiniti milost,
nego je gonio èovjeka ništega i ubogoga,
i tužnome u srcu tražio smrt.
17 Ljubio je kletvu, neka ga i stigne; nije
mario za blagoslov, neka i otide od njega.
18 Nek se obuèe u kletvu kao u haljinu,
i ona nek uðe u njega kao voda, i kao ulje
u kosti njegove.
19 Nek mu ona bude kao haljina, u koju
se oblaèi, i kao pojas, kojim se svagda
paše.
20 Taka plata nek bude od Gospoda
onima koji me nenavide, i koji govore zlo
na dušu moju.
21 A meni, Gospode, Gospode, uèini
što priliči imenu tvojemu. Ti si dobar,
milošæu svojom izbavi me.
22 Jer sam nevoljan i ništ, i srce je moje
ranjeno u meni.
23 Nestaje me kao sjena, kad se odmièe;
tjeraju me kao skakavce.
24 Koljena moja iznemogoše od posta, i
tijelo moje omrša.
25 Postadoh potsmijeh njima; videæi me
mašu glavom svojom.
26 Pomozi mi, Gospode, Bože moj, spasi
me po milosti svojoj.
27 Neka poznadu da je ovo tvoja ruka, i
ti, Gospode, da si ovo uèinio.
28 Oni kunu, a ti blagoslovi; ustaju, ali
nek se postide, i sluga se tvoj obraduje.
29 Nek se protivnici moji obuku u
sramotu, i kao haljinom nek se pokriju
stidom svojim.

30 Hvaliæu Gospoda veoma ustima svojima, i usred mnogih slaviæu ga,
31 Jer stoji s desne strane ubogome, da bi ga spasao od onijeh koji osuðuju dušu njegovu.

110

1 Reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojima.
2 Skiptar sile daje ti Gospod sa Siona: vladaj sred neprijatelja svojih.
3 U dan rata tvojega narod je tvoj gotov u svetoj krasoti. Kao rosa zori iz utrobe, taka je u tebe mladost tvoja.
4 Gospod se zakleo, i neæe se pokajati: ti si sveštenik dovijeka po redu Melhisedekovu.
5 Gospod je tebi s desne strane. Pobiæe u dan gnjeva svojega careve;
6 Sudiæe narodima, napuniæe zemlju trupova; satræe glavu na zemlji širokoj.
7 Iz potoka æe na putu piti, i zato æe podignuti glavu.

111

1 Hvalim te, Gospode, od svega srca na vijeæu pravednièkom i na saboru.
2 Velika su djela Gospodnja, draga svima koji ih ljube.
3 Djelo je njegovo slava i krasota, i pravda njegova traje dovijeka.
4 Èudesa je svoja uèinio da se ne zaborave; dobar je i milostiv Gospod.
5 Hranu daje onima koji ga se boje, pamti uvijek zavjet svoj.
6 Silu djela svojih javio je narodu svojemu davši im našljedstvo naroda.
7 Djela su ruku njegovijeh istina i pravda; vjerne su sve zapovijesti njegove;
8 Tvrde su za vavijek vijeka, osnovane na istini i pravdi.
9 Izbavljenje posla narodu svojemu; postavi zavavijek zavjet svoj. Ime je njegovo sveto, i valja mu se klanjati.
10 Poèetak je mudrosti strah Gospodnji; dobra su razuma svi koji ih tvore. Hvala njegova traje dovijeka.

112

1 Blago èovjeku koji se boji Gospoda, kome su veoma omiljele zapovijesti njegove.
2 Silno æe biti na zemlji sjeme njegovo, rod pravednièki biæe blagosloven.
3 Obilje je i bogatstvo u domu njegovu, i pravda njegova traje dovijeka.
4 U tami sjaje vidjelo pravednicima od dobroga, milostivoga i pravednoga.
5 Blago onome koji je milostiv i daje u zajam! On æe dati tvrðu rijeèima svojim na sudu.
6 Jer neæe posrnuti dovijeka, pravednik æe se spominjati uvijek.
7 Ne boji se zla glasa; srce je njegovo stalno, uzda se u Gospoda.
8 Utvrðeno je srce njegovo, neæe se pobojati, i vidjeæe kako padaju neprijatelji njegovi.
9 Prosipa, daje ubogima; pravda njegova traje dovijeka, rog se njegov uzvišuje u slavi.
10 Bezbožnik vidi i jedi se, škrguæe zubima svojim, i sahne. Želja æe bezbožnicima propasti.

113

1 Hvalite, sluge Gospodnje, hvalite ime Gospodnje,
2 Da bude ime Gospodnje blagosloveno otsad i dovijeka.
3 Od istoka sunèanoga do zapada da se slavi ime Gospodnje.
4 Uzvišen je nad svima narodima Gospod; svrh nebesa je slava njegova.
5 Ko je kao Gospod, Bog naš, koji sjedi na visini;
6 Koji se sagiba da vidi što je na nebesima i na zemlji;
7 Koji iz praha podiže ubogoga, i iz kala uzvišuje ništega;
8 I posaðuje ga s knezovima, s knezovima u narodu njegovu;
9 Od nerotkinje naseljava kuæu, uèinivši je radosnom majkom sinovima. Aliluja!

114

1 Kad izaðe Izrailj iz Misira, dom Jakovljev iz naroda tuðega,

2 Judeja postade svetinja Božija, Izrailj oblast njegova.
3 More vidje i pobježe; Jordan se obrati natrag.
4 Gore skakaše kao ovnovi, brdašca kao jaganjci.
5 Što ti bi, more, te pobježe i tebi, Jordane, te se obrati natrag?
6 Gore, što skaèete kao ovnovi, i brdašca, kao jaganjci?
7 Pred licem Gospodnjim drkæi, zemljo, pred licem Boga Jakovljeva.
8 Koji pretvara kamen u jezero vodeno, granit u izvor vodeni.

115

1 Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu daj slavu, po milosti svojoj, po istini svojoj.
2 Zašto da govore narodi: gdje li je Bog njihov?
3 Bog je naš na nebesima, tvori sve što hoæe.
4 Idoli su njihovi srebro i zlato, djelo ruku èovjeèijih.
5 Usta imaju, a ne govore; oèi imaju, a ne vide;
6 Uši imaju, a ne èuju; nozdrve imaju, a ne mirišu;
7 Ruke imaju, a ne hvataju; noge imaju, a ne hode, i ne puštaju glasa iz grla svojega.
8 Taki su i oni koji ih grade, i svi koji se uzdaju u njih.
9 Dome Izrailjev, uzdaj se u Gospoda; on im je pomoæ i štit.
10 Dome Aronov, uzdaj se u Gospoda; on im je pomoæ i štit.
11 Koji se bojite Gospoda, uzdajte se u Gospoda; on im je pomoæ i štit.
12 Gospod nas se opominje, blagosilja nas, blagosilja dom Izrailjev, blagosilja dom Aronov;
13 Blagosilja one koji se boje Gospoda, male i velike.
14 Da vam Gospod umnoži blagoslove, vama i sinovima vašim!
15 Gospod da vas blagoslovi, tvorac neba i zemlje!
16 Nebo je nebo Gospodnje, a zemlju je dao sinovima èovjeèijim.
17 Neæe te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siðu onamo gdje se muèi.
18 Nego æemo mi blagosiljati Gospoda otsad i dovijeka. Aliluja!

116

1 Milo mi je što Gospod usliši molitveni glas moj;
2 Što prignu k meni uho svoje; i zato æu ga u sve dane svoje prizivati.
3 Opkoliše me bolesti smrtne, i jadi pakleni zadesiše me, naiðoh na tugu i muku;
4 Ali prizvah ime Gospodnje: Gospode! izbavi dušu moju!
5 Dobar je Gospod i pravedan, i Bog je naš milostiv;
6 Èuva proste Gospod; bijah u nevolji, i pomože mi.
7 Vrati se, dušo moja, u mir svoj! jer je Gospod dobrotvor tvoj!
8 Ti si izbavio dušu moju od smrti, oko moje od suza, nogu moju od spoticanja.
9 Hodiæu pred licem Gospodnjim po zemlji živijeh.
10 Vjerovah kad govorih: u ljutoj sam nevolji.
11 Rekoh u smetnji svojoj: svaki je èovjek laža.
12 Šta æu vratiti Gospodu za sva dobra što mi je uèinio?
13 Uzeæu èašu spasenja, i prizvaæu ime Gospodnje.
14 Izvršiæu obeæanja svoja Gospodu pred svijem narodom njegovijem.
15 Skupa je pred Gospodom smrt svetaca njegovijeh.
16 O Gospode! ja sam sluga tvoj, ja sam sluga tvoj, sin sluškinje tvoje; raskovao si s mene okove moje.
17 Žrtvu za hvalu prinijeæu tebi, i ime Gospodnje prizvaæu.
18 Izvršiæu obeæanja svoja Gospodu pred svijem narodom njegovijem,
19 U dvoru doma Gospodnjega, usred tebe, Jerusalime. Aliluja!

117

1 Hvalite Gospoda svi narodi, slavite ga sva plemena;

2 Jer je velika milost njegova k nama, i
istina Gospodnja traje dovijeka. Aliluja!

118

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je
dovijeka milost njegova.
2 Neka reèe Izrailj da je dovijeka milost
njegova;
3 Neka reèe dom Aronov da je dovijeka
milost njegova;
4 Neka reku svi koji se boje Gospoda da
je dovijeka milost njegova.
5 Iz tjeskobe povikah ka Gospodu i
usliši me, izvede me na prostrano mjesto
Gospod.
6 Gospod je sa mnom, ne bojim se; šta
æe mi uèiniti èovjek?
7 Gospod mi je pomoænik: slobodno æu
gledati u neprijatelje svoje.
8 Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se
oslanjati na èovjeka;
9 Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se
oslanjati na knezove.
10 Svi me narodi opkoliše; ali ih u ime
Gospodnje razbih.
11 Optekoše, opkoliše me; ali ih u ime
Gospodnje razbih.
12 Opkoliše me kao pèele sat, i ugasiše
se kao oganj u trnju: u ime ih Gospodnje
razbih.
13 Otisnuo si me da padnem, ali me
Gospod prihvati.
14 Gospod je hvala moja i pjesma; on mi
postade spasitelj.
15 Glas radosti i spasenja èuje se
u kolibama pravednièkim: “desnica
Gospodnja daje silu;
16 Desnica Gospodnja uzvišuje, desnica
Gospodnja daje silu.”
17 Neæu umrijeti, nego æu živ biti, i
kazivati djela Gospodnja.
18 Karajuæi pokara me Gospod; ali me
smrti ne dade.
19 Otvorite mi vrata od pravde, uæi æu
na njih, slaviæu Gospoda.
20 “Evo vrata Gospodnja, na koja ulaze
pravednici!”
21 Hvalim te, što si me uslišio, i postao
mi spasitelj.
22 Kamen koji odbaciše zidari, posta
glava od ugla.
23 To bi od Gospoda i divno je u našim
oèima.
24 Evo dan, koji stvori Gospod! Radujmo
se i veselimo se u nj!
25 O Gospode, pomozi! o Gospode, daj
da bude u napredak!
26 Blagosloven koji ide u ime Gospodnje!
Blagosiljamo vas iz doma Gospodnjega.
27 Gospod je Bog krjepak, i on nas
obasja; žrtvu praznièNu, vezanu vrv-
cama, vodite k rogovima žrtveniku.
28 Ti si Bog moj, tebe hvalim, Bože moj,
tebe uzvišujem.
29 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je
milost njegova dovijeka.

119

1 Blago onima kojima je put èist, koji
hode u zakonu Gospodnjem.
2 Blago onima koji èuvaju otkrivenja
njegova, svijem srcem traže ga;
3 Koji ne èine bezakonja, hode
putovima njegovijem!
4 Ti si dao zapovijesti svoje, da se èuvaju
dobro.
5 Kad bi putovi moji bili upravljeni da
èuvam naredbe tvoje!
6 Onda se ne bih postidio, pazeæi na
zapovijesti tvoje;
7 Hvalio bih te s pravijem srcem, uèeæi
se pravednijem zakonima tvojim.
8 Èuvaæu naredbe tvoje, nemoj me
ostaviti sasvijem.
9 Kako æe mladiæ oèistiti put svoj?
Vladajuæi se po tvojim rijeèima.
10 Svijem srcem svojim tražim tebe, ne
daj mi da zaðem od zapovijesti tvojih.
11 U srce svoje zatvorio sam rijeè tvoju,
da ti ne griješim.
12 Blagosloven si, Gospode! nauèi me
naredbama svojim.
13 Ustima svojim javljam sve sudove
usta tvojih.
14 Na putu otkrivenja tvojih radujem se
kao za veliko bogatstvo.
15 O zapovijestima tvojim razmišljam, i
pazim na putove tvoje.

16 Naredbama tvojim tješim se, ne zaboravljam rijeèi tvoje.
17 Uèini milost sluzi svojemu, da bih živio i èuvao rijeè tvoju.
18 Otvori oèi moje, da bih vidio èudesa zakona tvojega;
19 Gost sam na zemlji, nemoj sakriti od mene zapovijesti svojih.
20 Iznemože duša moja želeæi bez prestanka poznati sudove tvoje.
21 Ti si strašan prokletim oholicama, koje zastranjuju od zapovijesti tvojih.
22 Odvrati od mene rug i sramotu, jer èuvam otkrivenja tvoja.
23 Sjede knezovi i dogovaraju se na mene; a sluga tvoj razmišlja o naredbama tvojim.
24 Otkrivenja su tvoja utjeha moja, savjetnici moji.
25 Duša moja leži u prahu; oživi me po rijeèi svojoj.
26 Kazujem putove svoje, i èuješ me; nauèi me naredbama svojim.
27 Urazumi me o putu zapovijesti svojih, i razmišljaæu o èudesima tvojim.
28 Suze proliva duša moja od tuge, okrijepi me po rijeèi svojoj.
29 Put lažni ukloni od mene i zakon svoj daruj mi.
30 Put istini izbrah, zakone tvoje tražim.
31 Prionuh za otkrivenja tvoja, Gospode; nemoj me osramotiti.
32 Putem zapovijesti tvojih trèim, jer si raširio srce moje.
33 Pokaži mi, Gospode, put naredaba svojih, da ga se držim do kraja.
34 Urazumi me, i držaæu se zakona tvojega, i èuvati ga svijem srcem.
35 Postavi me na stazu zapovijesti svojih, jer mi je ona omiljela.
36 Privij srce moje k otkrivenjima svojim, a ne k lakomstvu.
37 Odvrati oèi moje da ne gledaju ništavila, putem svojim oživi me.
38 Ispuni sluzi svojemu rijeè svoju da te se boji.
39 Ukloni rug moj, kojega se plašim; jer su sudovi tvoji blagi.
40 Mile su mi zapovijesti tvoje, pravdom svojom oživi me.
41 Neka doðe na me milost tvoja, Gospode, pomoæ tvoja po rijeèi tvojoj.
42 I ja æu odgovoriti onome koji me ruži; jer se uzdam u rijeè tvoju.
43 Nemoj uzeti nigda od usta mojih rijeèi istine, jer èekam sudove tvoje.
44 I èuvaæu zakon tvoj svagda, dovijeka i bez prestanka.
45 Hodiæu slobodno, jer tražim zapovijesti tvoje.
46 Govoriæu o otkrivenjima tvojim pred carevima, i neæu se stidjeti.
47 Tješiæu se zapovijestima tvojim, koje ljubim.
48 Ruke svoje pružam k zapovijestima tvojim, koje ljubim, i razmišljam o naredbama tvojim.
49 Opomeni se rijeèi svoje k sluzi svojemu, na koju si mi zapovjedio da se oslanjam.
50 U nevolji mojoj tješi me što me rijeè tvoja oživljava.
51 Oholi mi se rugaju veoma; ali ja ne otstupam od zakona tvojega.
52 Pamtim sudove tvoje od iskona, Gospode, i tješim se.
53 Gnjev me obuzima na bezbožnike, koji ostavljaju zakon tvoj.
54 Naredbe su tvoje pjesma moja u putnièkom stanu mojem.
55 Noæu pominjem ime tvoje, Gospode, i èuvam zakon tvoj.
56 To je moje, da èuvam zapovijesti tvoje.
57 Dio moj ti si, Gospode; naumio sam èuvati rijeèi tvoje.
58 Molim ti se iz svega srca, smiluj se na me po rijeèi svojoj.
59 Razmatram putove svoje, i obraæam noge svoje k otkrivenjima tvojim.
60 Hitim, i ne zatežem se èuvati zapovijesti tvoje.
61 Mreže bezbožnièke opkoliše me, ali zakona tvojega ne zaboravljam.
62 U po noæi ustajem da te slavim za pravedne sudove tvoje.
63 U zajednici sam sa svima koji se tebe boje i koji èuvaju zapovijesti tvoje.
64 Dobrote je tvoje, Gospode, puna sva zemlja; naredbama svojim nauèi me.

65 Uèinio si dobro sluzi svojemu,
Gospode, po rijeèi svojoj.
66 Dobroj misli i znanju nauèi me, jer
zapovijestima tvojim vjerujem.
67 Prije stradanja svojega lutah, a sad
èuvam rijeè tvoju.
68 Ti si dobar, i dobro èiniš; nauèi me
naredbama svojim.
69 Oholi pletu na mene laž, ali se ja
svijem srcem držim zapovijesti tvojih.
70 Zadriglo je srce njihovo kao salo, a ja
se tješim zakonom tvojim.
71 Dobro mi je što stradam, da se
nauèim naredbama tvojim.
72 Miliji mi je zakon usta tvojih nego
tisuæe zlata i srebra.
73 Ruke tvoje stvorile su me i naèinile
me; urazumi me, i nauèiæu se zapovijes-
tima tvojim.
74 Koji se tebe boje, vidjeæe me, i
radovaæe se što se uzdam u tvoju rijeè.
75 Znam da su sudovi tvoji, Gospode,
pravedni, i po pravdi me karaš.
76 Neka bude dobrota tvoja utjeha moja,
kao što si rekao sluzi svojemu.
77 Neka doðe k meni milosrðe tvoje, i
oživim; jer je zakon tvoj utjeha moja.
78 Nek se postide oholi; jer me bez
krivice oboriše. Ja razmišljam o zapovi-
jestima tvojim.
79 Nek se obrate k meni koji se tebe boje,
i koji znadu otkrivenja tvoja.
80 Srce moje neka bude savršeno u
naredbama tvojim, da se ne postidim.
81 Èezne duša moja za spasenjem tvo-
jim, rijeè tvoju èekam.
82 Èeznu oèi moje za rijeèju tvojom;
govorim: kad æeš me utješiti?
83 Postadoh kao mijeh u dimu, ali tvojih
naredaba ne zaboravih.
84 Koliko æe biti dana sluge tvojega?
Kad æeš suditi onima koji me gone?
85 Oholi iskopaše mi jamu nasuprot
zakonu tvojemu.
86 Sve su zapovijesti tvoje istina; bez
krivice me gone, pomozi mi.
87 Umalo me ne ubiše na zemlji, ali ja
ne ostavljam zapovijesti tvojih.
88 Po milosti svojoj oživi me, i èuvaæu
otkrivenja usta tvojih.
89 Dovijeka je, Gospode, rijeè tvoja
utvrðena na nebesima,
90 Od koljena do koljena istina tvoja; ti
si postavio zemlju, i stoji.
91 Po tvojoj naredbi sve stoji sad; jer sve
služi tebi.
92 Da nije zakon tvoj bio utjeha moja,
poginuo bih u nevolji svojoj.
93 Zapovijesti tvojih neæu zaboraviti
dovijeka, jer me njima oživljavaš.
94 Ja sam tvoj, pomozi mi, jer tražim
zapovijesti tvoje.
95 Bezbožnici gledaju da me ubiju; a ja
razmišljam o tvojim otkrivenjima.
96 Svemu savršenome vidjeh kraj; ali je
zapovijest tvoja veoma široka.
97 Kako ljubim zakon tvoj! Vas dan
mislim o njemu.
98 Zapovijest tvoja èini me mudrijega od
neprijatelja mojih; jer je sa mnom uvijek.
99 Razumniji postah od svijeh uèitelja
svojih; jer razmišljam o tvojim otkriven-
jima.
100 Mudriji sam od staraca; jer zapovi-
jesti tvoje èuvam.
101 Od svakoga zloga puta zaustavljam
noge svoje, da bih èuvao rijeè tvoju.
102 Od naredaba tvojih ne otstupam; jer
si me ti nauèio.
103 Kako su slatke jeziku mojemu rijeèi
tvoje, slaðe od meda ustima mojima!
104 Od zapovijesti tvojih postadoh razu-
man; toga radi mrzim na svaki put lažni.
105 Rijeè je tvoja žižak nozi mojoj, i
vidjelo stazi mojoj.
106 Zakleh se da æu èuvati naredbe
pravde tvoje, i izvršiæu.
107 Poništen sam veoma, Gospode, oživi
me po rijeèi svojoj.
108 Neka ti bude ugodna, Gospode, do-
brovoljna žrtva usta mojih, i sudovima
svojim nauèi me.
109 Duša je moja u ruci mojoj
neprestano u nevolji; ali zakona tvojega
ne zaboravljam.
110 Bezbožnici su mi metnuli zamku; ali
od zapovijesti tvojih ne zastranih.
111 Prisvojih otkrivenja tvoja zavavijek;
jer su radost srcu mojemu.

112 Privolio sam srce svoje da tvori
naredbe tvoje navijek, do kraja.
113 Koji prestupaju zakon, ja na njih
mrzim, a zakon tvoj ljubim.
114 Ti si zaklon moj i štit moj; rijeè tvoju
èekam.
115 Idite od mene, bezakonici! I èuvaæu
zapovijesti Boga svojega.
116 Ukrijepi me po rijeèi svojoj i biæu
živ, i nemoj me osramotiti u nadanju
mom.
117 Utvrdi me, i spašæu se, i
razmišljaæu o naredbama tvojim bez
prestanka.
118 Obaraš sve koji otstupaju od nared-
aba tvojih; jer su pomisli njihove laž.
119 Kao gar bacaš sve bezbožnike na
zemlji; toga radi omilješe mi otkrivenja
tvoja.
120 Drkæe od straha tvojega tijelo moje,
i sudova tvojih bojim se.
121 Èinim sud i pravdu, ne daj me onima
koji me gone.
122 Odbrani slugu svojega na dobro
njegovo, da mi ne èine sile oholi.
123 Oèi moje èeznu za spasenjem tvojim
i za rijeèju pravde tvoje.
124 Uèini sluzi svojemu po milosti svojoj,
i naredbama svojim nauèi me.
125 Ja sam sluga tvoj; urazumi me, i
poznaæu otkrivenja tvoja.
126 Vrijeme je da Gospod radi; oboriše
zakon tvoj.
127 Toga radi ljubim zapovijesti tvoje
veæma nego zlato i drago kamenje.
128 Toga radi zapovijesti tvoje držim da
su vjerne, na svaki put lažni mrzim.
129 Divna su otkrivenja tvoja; zato ih
èuva duša moja.
130 Rijeèi tvoje kad se jave, prosvjetljuju
i urazumljuju proste.
131 Otvoram usta svoja da odahnem, jer
sam žedan zapovijesti tvojih.
132 Pogledaj me i smiluj se na me, kao
što radiš s onima koji ljube ime tvoje.
133 Tvrdi stope moje u rijeèi svojoj, i
ne daj nikakome bezakonju da oblada
mnom.
134 Izbavi me od nasilja ljudskoga, i
èuvaæu zapovijesti tvoje.
135 Svjetlošæu lica svojega obasjaj slugu
svojega, i nauèi me naredbama svojim.
136 Oèi moje liju potoke, zato što ne
èuvaju zakona tvojega.
137 Pravedan si, Gospode, i pravi su
sudovi tvoji.
138 Javio si pravdu u otkrivenjima svo-
jim, i istinu cijelu.
139 Revnost moja jede me, zato što moji
neprijatelji zaboraviše rijeèi tvoje.
140 Rijeè je tvoja veoma èista, i sluga je
tvoj veoma ljubi.
141 Ja sam malen i poništen, ali zapovi-
jesti tvojih ne zaboravljam.
142 Pravda je tvoja pravda vjeèna, i
zakon tvoj istina.
143 Tuga i nevolja naðe me, zapovijesti
su tvoje utjeha moja.
144 Vjeèna je pravda u otkrivenjima
tvojim; urazumi me, i biæu živ.
145 Vièem iz svega srca: usliši me,
Gospode; saèuvaæu naredbe tvoje.
146 Prizivam te, pomozi mi; držaæu se
otkrivenja tvojih.
147 Pretjeèem svanuæe, i vièem; rijeè
tvoju èekam.
148 Pretjeèu oèi moje jutrenju stražu, da
bih razmišljao o rijeèi tvojoj.
149 Èuj glas moj po milosti svojoj,
Gospode; po sudu svojemu oživi me.
150 Prikuèuju se koji ljube bezakonje;
udaljili su se od zakona tvojega.
151 Ti si blizu, Gospode, i sve su zapovi-
jesti tvoje istina.
152 Odavna znam za otkrivenja tvoja, da
si ih postavio zavavijek.
153 Pogledaj nevolju moju, i izbavi me,
jer ne zaboravljam zakona tvojega.
154 Primi se stvari moje, i odbrani me;
po rijeèi svojoj oživi me.
155 Daleko je od bezbožnika spasenje,
jer se ne drže naredaba tvojih.
156 Milosrðe je tvoje, Gospode, veliko;
po pravome sudu svom oživi me.
157 Mnogo je protivnika mojih i nepri-
jatelja mojih; ali ja ne otstupam od
otkrivenja tvojih.
158 Vidim odmetnike, i mrsko mi je; jer
ne èuvaju rijeèi tvoje.

159 Gledaj, kako ljubim zapovijesti tvoje,
Gospode, po milosti svojoj oživi me.
160 Osnova je rijeèi tvoje istina, i vjeèan
je svaki sud pravde tvoje.
161 Knezovi me gone ni za što, ali se srce
moje boji rijeèi tvoje.
162 Radujem se rijeèi tvojoj kao onaj koji
zadobije velik plijen.
163 Mrzim na laž i gadim se na nju,
ljubim zakon tvoj.
164 Sedam puta na dan hvalim te za
sudove pravde tvoje.
165 Velik mir imaju oni koji ljube zakon
tvoj, i u njih nema spoticanja.
166 Èekam spasenje tvoje, Gospode, i
zapovijesti tvoje izvršujem.
167 Duša moja èuva otkrivenja tvoja, i ja
ih ljubim veoma.
168 Èuvam zapovijesti tvoje i otkrivenja;
jer su svi putovi moji pred tobom.
169 Neka izaðe tužnjava moja preda te,
Gospode! Po rijeèi svojoj urazumi me.
170 Neka doðe moljenje moje preda te!
Po rijeèi svojoj izbavi me.
171 Usta æe moja pjevati hvalu, kad me
nauèiš naredbama svojim.
172 Jezik æe moj kazivati rijeè tvoju, jer
su sve zapovijesti tvoje pravedne.
173 Neka mi bude ruka tvoja u pomoæi;
jer mi omilješe zapovijesti tvoje;
174 Žedan sam spasenja tvojega,
Gospode, i zakon je tvoj utjeha moja.
175 Neka živi duša moja i tebe hvali, i
sudovi tvoji neka mi pomogu.
176 Zaðoh kao ovca izgubljena: traži
slugu svojega; jer zapovijesti tvojih ne
zaboravih.

120

1 Ka Gospodu zavikah u nevolji svojoj, i
usliši me.
2 Gospode! izbavi dušu moju od usta
lažljivijeh i od jezika lukavoga.
3 Šta æe ti dati i šta æe ti prinijeti jezik
lukavi?
4 On je kao oštre strijele u jakoga, kao
ugljevlje smrekovo.
5 Teško meni kad sam tuðin kod
Meseha, živim kod šatora Kidarskih.
6 Dugo je živjela duša moja s onima koji
mrze na mir.
7 Ja sam miran; ali kad stanem govoriti,
u njih je rat.

121

1 Podižem oèi svoje ka gorama, odakle
mi dolazi pomoæ.
2 Pomoæ je meni od Gospoda, koji je
stvorio nebo i zemlju.
3 Neæe dati da popuzne noga tvoja; ne
drijemlje èuvar tvoj.
4 Gle, ne drijemlje i ne spava èuvar
Izrailjev.
5 Gospod je èuvar tvoj, Gospod je sjen
tvoj, on ti je s desne strane.
6 Danju te neæe sunce ubiti ni mjesec
noæu.
7 Gospod æe te saèuvati od svakoga zla,
saèuvaæe dušu tvoju Gospod.
8 Gospod æe èuvati ulazak tvoj i izlazak
tvoj, otsad i dovijeka.

122

1 Obradovah se kad mi rekoše: hajdemo
u dom Gospodnji!
2 Evo, stoje noge naše na vratima tvo-
jim, Jerusalime!
3 Jerusalim je izidan, kao grad sliven u
jednu zgradu.
4 Onamo idu plemena, plemena
Gospodnja, po naredbi Izrailjevoj da slave
ime Gospodnje.
5 Ondje stoje prijestoli sudski, prijestoli
doma Davidova.
6 Ištite mira Jerusalimu; neka bude
dobro onima koji ljube tebe!
7 Neka bude mir oko zidova tvojih, i
èestitost u dvorima tvojim!
8 Radi braæe svoje, i prijatelja svojih
govorim: mir ti!
9 Radi doma Gospoda Boga našega
želim ti dobro.

123

1 K tebi podižem oèi svoje, koji živiš na
nebesima!
2 Kao što su oèi slugama uprte u ruku
gospodara njihovijeh, kao oèi sluškinjine
u ruku gospoðe njezine, tako su oèi naše
u Gospoda Boga našega, dok se smiluje
na nas.

3 Smiluj se na nas, Gospode, smiluj se na
nas, jer smo se dovoljno napitali sramote;
4 Dovoljno se napitala duša naša ruga
od ponositijeh, i sramote od oholijeh.

124

1 Da nije bio Gospod s nama, neka reèe
Izrailj,
2 Da nije bio Gospod s nama, kad ljudi
ustaše na nas,
3 Žive bi nas proždrli, kad se raspali
gnjev njihov na nas;
4 Potopila bi nas voda, rijeka bi pokrila
dušu našu;
5 Pokrila bi dušu našu silna voda.
6 Blagosloven Gospod, koji nas ne dade
zubima njihovijem da nas rastržu!
7 Duša se naša izbavi kao ptica iz
zamke lovaèke; zamka se raskide, i mi se
izbavismo.
8 Pomoæ je naša u imenu Gospodnjem,
koji je stvorio nebo i zemlju.

125

1 Ko se uzda u Gospoda, on je kao gora
Sion, ne pomješta se, ostaje dovijeka.
2 Oko Jerusalima su gore, i Gospod je
oko naroda svojega otsad i dovijeka.
3 Jer neæe ostati skiptar bezbožnièki
nad dijelom pravednièkim, da ne bi
pravednici pružili ruke svoje na beza-
konje.
4 Uèini, Gospode, dobro dobrima i on-
ima koji su prava srca.
5 A koji svræu na krive pute, otjeraæe
Gospod s onima koji èine bezakonje. Mir
Izrailju!

126

1 Kad vraæaše Gospod roblje Sionsko,
bijasmo kao u snu.
2 Tada usta naša bijahu puna radosti,
i jezik naš pjevanja. Tada govorahu po
narodima: veliko djelo èini Gospod na
njima.
3 Veliko djelo èini Gospod na nama;
razveselismo se.
4 Vraæaj, Gospode, roblje naše, kao
potoke na sasušenu zemlju.
5 Koji su sa suzama sijali, neka žanju s
pjevanjem.
6 Ide i plaèe koji nosi sjeme da sije; poæi
æe s pjesmom noseæi snopove svoje.

127

1 Ako Gospod neæe graditi doma, uza-
lud se muèe koji ga grade; ako neæe
Gospod èuvati grada, uzalud ne spava
stražar.
2 Uzalud ranite, dockan liježete, jedete
hljeb umorni; milome svojemu on daje
san.
3 Evo našljedstva od Gospoda: djeca,
porod je dar od njega.
4 Što su strijele u ruci jakome, to su
sinovi mladi.
5 Blago èovjeku koji je njima napunio
tul svoj! Neæe se osramotiti kad se stanu
razgovarati s neprijateljima na vratima.

128

1 Blago svakome, koji se boji Gospoda,
koji hodi putovima njegovijem!
2 Jer æe jesti od trudova ruku svojih.
Blago tebi, i dobro ti je.
3 Žena je tvoja kao rodna loza usred
doma tvojega; sinovi tvoji kao grane
maslinove oko stola tvojega.
4 Gle, tako æe biti blagosloven èovjek
koji se boji Gospoda.
5 Blagosloviæe te Gospod sa Siona, i
gledaæeš dobro Jerusalimsko u sve dane
života svojega;
6 Vidjeæeš sinove u sinova svojih. Mir
Izrailju!

129

1 Mnogo mi dosaðivaše od mladosti
moje, neka reèe Izrailj,
2 Mnogo mi dosaðivaše od mladosti
moje, ali me ne svladaše.
3 Na leðima mojim oraše oraèi, i vodiše
duge brazde svoje.
4 Gospod je pravedan; isijeèe konopce
bezbožnièke.
5 Postidjeæe se, odbiæe se svi koji
nenavide Sion.
6 Biæe kao trava na krovovima, koja se
sasušuje prije nego se poèupa,
7 Od koje neæe žetelac napuniti ruke
svoje, niti naruèja svojega vezilac;

8 I koji prolaze neæe reæi: “Blagoslov
Gospodnji na vama! blagosiljamo vas
imenom Gospodnjim.”

130

1 Iz dubine vièem k tebi, Gospode!
2 Gospode! èuj glas moj. Neka paze uši
tvoje na glas moljenja mojega.
3 Ako æeš na bezakonje gledati,
Gospode: Gospode, ko æe ostati?
4 Ali je u tebe praštanje, da bi te se
bojali.
5 Èekam Gospoda; èeka duša moja;
uzdam se u rijeè njegovu.
6 Duša moja èeka Gospoda veæma nego
straže jutrnje, koje straže jutrom.
7 Neka èeka Izrailj Gospoda; jer je u
Gospoda milost, i velik je u njega otkup.
8 I on æe otkupiti Izrailja od svijeh
bezakonja njegovijeh.

131

1 Gospode! ne nadima se srce moje, niti
se uznose oèi moje; niti idem na veliko, ni
na ono što je više od mene.
2 Smjeran sam i krotak dušom svojom,
kao dijete kraj matere; kao dijete duša je
moja u meni.
3 Nek se uzda Izrailj u Gospoda otsad i
dovijeka.

132

1 Opomeni se, Gospode, Davida i sve
smjernosti njegove,
2 Kako se kunijaše Gospodu, i zavjeto-
vaše Bogu Jakovljevu:
3 “Neæu uæi u šator doma svojega, niti
æu leæi na postelju odra svojega;
4 Neæu dati sna oèima svojima, ni
vjeđama svojima drijema;
5 Dok ne nađem mjesta Gospodu, stana
Bogu Jakovljevu.”
6 Evo, èusmo da je u Jefremovoj zemlji,
nađosmo ga na poljima Kirijat-Jarimskim.
7 Uđimo u stan njegov, poklonimo se
podnožju nogu njegovijeh.
8 Stani, Gospode, na poèivalištu svojem,
ti i kovèeg sile tvoje.
9 Sveštenici tvoji nek se obuku u
pravdu, i sveci tvoji nek se raduju.
10 Radi Davida sluge svojega nemoj
odvratiti lica od pomazanika svojega.
11 Zakle se Gospod Davidu u istini, od
koje neæe otstupiti; od poroda tvojega
posadiæu na prijestolu tvojemu.
12 Ako sinovi tvoji ušèuvaju zavjet moj
i otkrivenja moja kojima æu ih nauèiti,
onda æe i sinovi njihovi dovijeka sjedjeti
na prijestolu svom.
13 Jer je izabrao Gospod Sion, i omilje
mu živjeti na njemu.
14 Ovo je poèivalište moje uvijek, ovdje
æu se naseliti; jer mi je omiljelo.
15 Hranu æu njegovu blagosloviti, ništе
njegove nasitiæu hljeba.
16 Sveštenike æu njegove obuæi u
spasenje, i sveti æe se njegovi radovati.
17 Tu æu uèiniti da uzraste rog Davidu,
postaviæu vidjelo pomazaniku svojemu.
18 Neprijatelje æu njegove obuæi u
sramotu; a na njemu æe cvjetati vijenac
njegov.

133

1 Kako je lijepo i krasno kad sva braæa
žive zajedno!
2 Kao dobro ulje na glavi, koje se staèe
na bradu, bradu Aronovu, koje se staèe
na skut od haljine njegove;
3 Kao rosa na Ermonu, koja slazi na
gore Sionske. Jer je ondje utvrdio Gospod
blagoslov i život dovijeka.

134

1 Sad blagosiljajte Gospoda, sve sluge
Gospodnje, koje stojite u domu Gospod-
njem noæu.
2 Podignite ruke svoje k svetinji, i
blagosiljajte Gospoda.
3 Blagosloviæe te sa Siona Gospod, koji
je stvorio nebo i zemlju.

135

1 Hvalite ime Gospodnje, hvalite, sluge
Gospodnje,
2 Koji stojite u domu Gospodnjem, u
dvorima doma Boga našega.
3 Hvalite Gospoda, jer je dobar Gospod;
pojte imenu njegovu, jer je slatko.
4 Jer Jakova izabra sebi Gospod, Izrailja
za dostojanje svoje.

5 Jer poznah da je velik Gospod, i
Gospod naš svrh svijeh bogova.
6 Što god hoæe, sve Gospod èini, na
nebesima i na zemlji, u morima i u svima
bezdanima.
7 Izvodi oblake od kraja zemlje, munje
èini usred dažda, izvodi vjetar iz staja
njegovijeh.
8 On pobi prvence u Misiru od èovjeka
do živinèeta.
9 Pokaza znake i èudesa usred tebe,
Misire, na Faraonu i na svijem slugama
njegovijem.
10 Pobi narode velike, i izgubi careve
jake:
11 Siona, cara Amorejskoga, i Oga, cara
Vasanskoga, i sva carstva Hananska;
12 I dade zemlju njihovu u dostojanje, u
dostojanje Izrailju, narodu svojemu.
13 Gospode! ime je tvoje vjeèno;
Gospode! spomen je tvoj od koljena do
koljena.
14 Jer æe suditi Gospod narodu svo-
jemu, i na sluge svoje smilovaæe se.
15 Idoli su neznabožaèki srebro i zlato,
djelo ruku èovjeèijih;
16 Usta imaju, a ne govore; oèi imaju, a
ne vide;
17 Uši imaju, a ne èuju; niti ima dihanja
u ustima njihovijem.
18 Kakvi su oni onaki su i oni koji ih
grade, i svi koji se uzdaju u njih.
19 Dome Izrailjev, blagosiljaj Gospoda;
dome Aronov, blagosiljaj Gospoda;
20 Dome Levijev, blagosiljaj Gospoda;
koji se bojite Gospoda, blagosiljajte
Gospoda.
21 Blagosloven Gospod na Sionu, koji
živi u Jerusalimu! Aliluja!

136

1 Slavite Gospoda, jer je dobar; jer je
dovijeka milost njegova;
2 Slavite Boga nad bogovima; jer je
dovijeka milost njegova.
3 Slavite gospodara nad gospodarima;
jer je dovijeka milost njegova;
4 Onoga, koji jedan tvori èudesa velika;
jer je dovijeka milost njegova;
5 Koji je stvorio nebesa premudro; jer je
dovijeka milost njegova;
6 Utvrdio zemlju na vodi; jer je dovijeka
milost njegova;
7 Stvorio velika vidjela; jer je dovijeka
milost njegova;
8 Sunce, da upravlja danom; jer je
dovijeka milost njegova;
9 Mjesec i zvijezde, da upravljaju noæu;
jer je dovijeka milost njegova;
10 Koji pobi Misir u prvencima njegovi-
jem; jer je dovijeka milost njegova;
11 Izvede iz njega Izrailja; jer je dovijeka
milost njegova;
12 Rukom krjepkom i mišicom podignu-
tom; jer je dovijeka milost njegova;
13 Koji razdvoji Crveno More; jer je
dovijeka milost njegova;
14 I provede Izrailja kroz sred njega; jer
je dovijeka milost njegova;
15 A Faraona i vojsku njegovu vrže
u More Crveno; jer je dovijeka milost
njegova;
16 Prevede narod svoj preko pustinje;
jer je dovijeka milost njegova;
17 Pobi careve velike; jer je dovijeka
milost njegova;
18 I izgubi careve znatne; jer je dovijeka
milost njegova;
19 Siona cara Amorejskoga; jer je dovi-
jeka milost njegova;
20 I Oga cara Vasanskoga; jer je dovijeka
milost njegova;
21 I dade zemlju njihovu u dostojanje;
jer je dovijeka milost njegova;
22 U dostojanje Izrailju, sluzi svojemu;
jer je dovijeka milost njegova;
23 Koji nas se opomenu u poniženju
našem; jer je dovijeka milost njegova;
24 I izbavi nas od neprijatelja naših; jer
je dovijeka milost njegova;
25 Koji daje hranu svakomu tijelu; jer je
dovijeka milost njegova;
26 Slavite Boga nebeskoga; jer je dovi-
jeka milost njegova.

137

1 Na vodama Vavilonskim sjeðasmo i
plakasmo opominjuæi se Siona.
2 O vrbama sred njega vješasmo harfe
svoje.

3 Ondje iskahu koji nas zarobiše da pjevamo, i koji nas oboriše da se veselimo: “pjevajte nam pjesmu Sionsku.”
4 Kako æemo pjevati pjesmu Gospodnju u zemlji tuðoj?
5 Ako zaboravim tebe, Jerusalime, neka me zaboravi desnica moja.
6 Neka prione jezik moj za usta moja, ako tebe ne uspamtim, ako ne uzdržim Jerusalima svrh veselja svojega.
7 Napomeni, Gospode, sinovima Edomovijem dan Jerusalimski, kad govoriše: raskopajte, raskopajte ga do temelja.
8 Kæeri Vavilonska, krvnico, blago onome ko ti plati za djelo koje si nama uèinila!
9 Blago onome koji uzme i razbije djecu tvoju o kamen.

138

1 Slavim te, Gospode, od svega srca svojega, pred bogovima pjevam tebi.
2 Poklanjam se pred svetom crkvom tvojom, i slavim ime tvoje, za dobrotu tvoju i za istinu tvoju; jer si po svakom imenu svom podigao rijeè svoju.
3 U dan, u koji zazvah, ti si me uslišio, dunuo slobodu u dušu moju.
4 Slaviæe te, Gospode, svi carevi zemaljski, kad èuju rijeèi usta tvojih;
5 I pjevaæe putove Gospodnje, jer je velika slava Gospodnja.
6 Jer je visok Gospod, i vidi niskoga, i visokoga izdaleka poznaje.
7 Ako pođem u tuzi, ti æeš me oživiti; na zloæu neprijatelja mojih pružiæeš ruku svoju i zakloniæe me desnica tvoja.
8 Gospod æe svršiti za mene. Gospode! milost je tvoja dovijeka; djela ruku svojih ne ostavljaj.

139

1 Gospode! ti me kušaš i znaš.
2 Ti znaš kad sjedem i kad ustanem; ti znaš pomisli moje izdaleka;
3 Kad hodim i kad se odmaram, ti si oko mene, i sve putove moje vidiš.
4 Još nema rijeèi na jeziku mom, a ti, Gospode, gle, veæ sve znaš.
5 Sastrag i sprijed ti si me zaklonio, i stavio na me ruku svoju.
6 Èudno je za me znanje tvoje, visoko, ne mogu da ga dokuèim.
7 Kuda bih otišao od duha tvojega, i od lica tvojega kuda bih utekao?
8 Da izađem na nebo, ti si ondje. Da siđem u pakao, ondje si.
9 Da se dignem na krilima od zore, i preselim se na kraj mora:
10 I ondje æe me ruka tvoja voditi, i držati me desnica tvoja.
11 Da reèem: da ako me mrak sakrije; ali je i noæ kao vidjelo oko mene.
12 Ni mrak neæe zamraèiti od tebe, i noæ je svijetla kao dan: mrak je kao vidjelo.
13 Jer si ti stvorio što je u meni, sastavio si me u utrobi matere moje.
14 Hvalim te, što sam divno sazdan. Divna su djela tvoja, i duša moja to zna dobro.
15 Nijedna se kost moja nije sakrila od tebe, ako i jesam sazdan tajno, otkan u dubini zemaljskoj.
16 Zametak moj vidješe oèi tvoje, u knjizi je tvojoj sve to zapisano, i dani zabilježeni, kad ih još nije bilo nijednoga.
17 Kako su mi nedokuèljive pomisli tvoje, Bože! Kako im je velik broj!
18 Da ih brojim, više ih je nego pijeska. Kad se probudim, još sam s tobom.
19 Da hoæeš, Bože, ubiti bezbožnika! Krvopije, idite od mene.
20 Oni govore ružno na tebe; uzimaju ime tvoje uzalud neprijatelji tvoji.
21 Zar da ne mrzim na one, koji na te mrze, Gospode, i da se ne gadim na one koji ustaju na tebe?
22 Punom mrzošæu mrzim na njih; neprijatelji su mi.
23 Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje.
24 I vidi jesam li na zlu putu, i vodi me na put vjeèni.

140

1 Izbavi me, Gospode, od èovjeka zloga, saèuvaj me od nasilnika,
2 Koji pomišljaju zlo u srcu i svaki dan podižu rat;
3 Oštre jezik svoj kao zmija, jed je aspidin u ustima njihovijem.

4 Saèuvaj me, Bože, od ruku bezbožnièkih, od nasilnika sahrani me, koji misle da potkinu noge moje.
5 Oholi mi namjestiše zamke i prugla, metnuše mi mrežu na put, preðu razapeše mi.
6 Rekoh Gospodu: ti si Bog moj, usliši, Gospode, glas moljenja mojega.
7 Gospode, Gospode, krjepki spasitelju moj, zakloni glavu moju u dan ratni!
8 Ne daj, Gospode, bezbožniku što želi, ne daj mu da dokuèi što je naumio, da se ne uznose.
9 Otrov onijeh što su oko mene, pogibao usta njihovijeh neka se obrati na njih.
10 Neka padne na njih živo ugljevlje; neka ih on baci u oganj, u propasti, da ne ustanu.
11 Èovjek jezièan neæe se utvrditi na zemlji, nepravednoga æe zloæa uvaliti u pogibao.
12 Znam da æe Gospod pokazati pravdu nevoljnome i pravicu ubogima.
13 Da! pravedni æe slaviti ime tvoje, pravi æe ostati pred licem tvojim.

141

1 Gospode, vièem k tebi, pohiti k meni, èuj glas moljenja mojega, kad vièem k tebi.
2 Nek izaðe molitva moja kao kad pred lice tvoje, dizanje ruku mojih kao prinos veèernji.
3 Postavi, Gospode, stražu kod jezika mojega, èuvaj vrata usta mojih.
4 Ne daj srcu mojemu da zastrani na zle pomisli, da èini djela bezbožna s ljudima koji postupaju nepravedno; i da ne okusim sladosti njihovijeh.
5 Neka me bije pravednik, to je milost; neka me kara, to je ulje za glavu moju; glava moja neæe odbaciti, ako æe i više; nego je molitva moja protiv zloæe njihove.
6 Rasuše se po kamenijem vrletima sudije njihove, i èuše rijeèi moje kako su blage.
7 Kao kad ko sijeèe i teše, tako se razletješe kosti naše do èeljusti paklenijeh.
8 Ali su k tebi, Gospode, Gospode, upravljene oèi moje, u tebe se uzdam, nemoj odbaciti duše moje.
9 Saèuvaj me od zamke, koju mi metnuše, od lukavstva onijeh, koji èine bezakonje.
10 Pašæe u mreže svoje bezbožnici, a ja æu jedan proæi.

142

1 Glasom svojim ka Gospodu vièem, glasom svojim Gospodu se molim.
2 Izlivam pred njim moljenje svoje, tugu svoju pred njim kazujem,
3 Kad iznemogne u meni duh moj. Ti znaš stazu moju. Na putu, kojim hodim, sakriše mi zamku.
4 Pogledam nadesno, i vidim da me niko ne zna; nestade mi utoèišta, niko ne mari za dušu moju.
5 Vièem k tebi, Gospode; velim: ti si utoèište moje, dio moj na zemlji živijeh.
6 Èuj tužnjavu moju; jer se muèim veoma. Izbavi me od onijeh koji me gone, jer su jaèi od mene.
7 Izvedi iz tamnice dušu moju, da slavim ime tvoje. Oko mene æe se skupiti pravednici, kad mi uèiniš dobro.

143

1 Gospode, usliši molitvu moju, primi moljenje moje po istini svojoj, usliši me po pravdi svojoj.
2 I ne idi na sud sa slugom svojim, jer se neæe opravdati pred tobom niko živ.
3 Neprijatelj goni dušu moju, gazi u prah život moj, posaðuje me u mrak, kao davno pomrle.
4 Trne u meni duh moj, nestaje u meni srca mojega.
5 Pominjem dane stare, prebrajam sve poslove tvoje, razmišljam o djelima ruku tvojih.
6 Pružam k tebi ruke svoje; duša je moja kao suha zemlja pred tobom.
7 Pohitaj, usliši me; Gospode, nestaje duha mojega, nemoj odvratiti lica svojega od mene; jer æu biti kao oni koji odlaze u grob.

8 Rano mi javi milost svoju, jer se u tebe
uzdam. Pokaži mi put, kojim da idem, jer
k tebi podižem dušu svoju.
9 Izbavi me od neprijatelja mojih,
Gospode, k tebi pritjeèem.
10 Nauèi me tvoriti volju tvoju, jer si ti
Bog moj; duh tvoj blagi neka me vodi po
stazi pravoj.
11 Imena radi svojega, Gospode, oživi
me, po pravdi svojoj izvedi iz muke dušu
moju.
12 I po milosti svojoj istrijebi neprijatelje
moje, i pogubi sve koji muèe dušu moju,
jer sam tvoj sluga.

144

1 Blagosloven Gospod, grad moj, koji uèi
ruke moje boju, prste moje ratu,
2 Dobrotvor moj i ograda moja, utoèište
moje i izbavitelj moj, štit moj, onaj, u koga
se uzdam, koji mi pokorava narod moj.
3 Gospode! šta je èovjek, te znaš za nj,
i sin smrtnoga, te ga paziš?
4 Èovjek je kao ništa; dani su njegovi
kao sjen, koji prolazi.
5 Gospode! savij nebesa svoja, i siði;
dotakni se gora, i zadimiæe se.
6 Sijevni munjom, i razagnaj ih; pusti
strijele svoje, i raspi ih.
7 Pruži ruku svoju s visine, izbavi
me i izvadi me iz vode velike, iz ruku
tuðinaca,
8 Kojih usta govore ništave stvari, i
kojih je desnica desnica lažna.
9 Bože! pjesmu novu pjevaæu ti, u
psaltir od deset žica udaraæu tebi,
10 Koji daješ spasenje carevima, i
Davida slugu svojega izbavljaš od ljutoga
maèa.
11 Izbavi me i otmi me iz ruke tuðinaca,
kojih usta govore ništave stvari, i kojih je
desnica desnica lažna.
12 Sinovi naši neka budu kao bilje, koje
veselo odraste u mladosti; kæeri naše kao
stupovi prekrasno izraðeni u dvoru;
13 Žitnice naše pune, obilne svakim
žitom; ovce naše nek se množe na tisuæe
i na sto tisuæa po stanovima našim.
14 Volovi naši neka budu tovni; neka ne
bude napadanja, ni bježanja, ni tužnjave
po ulicama našim.
15 Blago narodu, u kojega je sve ovako!
Blago narodu, u kojega je Gospod Bog!

145

1 Uzvišivaæu te, Bože moj, care moj,
blagosiljaæu ime tvoje od vijeka do vijeka.
2 Svaki æu te dan blagosiljati, i hvaliæu
ime tvoje dovijeka i bez prestanka.
3 Velik je Gospod, i valja ga slaviti, i
velièanstvo njegovo ne može se dosegnuti.
4 Od koljena do koljena hvaliæe djela
tvoja, i silu tvoju kazivati.
5 O visokoj slavi tvojega velièanstva, i o
divnim djelima tvojim razmišljam.
6 Pripovijedaæe silu èudesa tvojih, i ja
æu velièanstvo tvoje kazivati.
7 Hvaliæe veliku dobrotu tvoju i pravdu
tvoju pjevaæe.
8 Podatljiv je i milosrdan Gospod, dugo
trpi i velike je milosti.
9 Dobar je Gospod prema svima, i
žalostiv na sva djela svoja.
10 Neka te slave, Gospode, sva djela
tvoja, i sveci tvoji neka te blagosiljaju.
11 Neka kazuju slavu carstva tvojega, i
silu tvoju pripovijedaju.
12 Da bi javili sinovima ljudskim silu
tvoju, i visoku slavu carstva tvojega.
13 Carstvo je tvoje carstvo svijeh vijekova, i vlada tvoja na sva koljena.
14 Gospod prihvata sve koji padaju, i
ispravlja sve pognute.
15 Oèi su svijeh k tebi upravljene, i ti im
daješ hranu na vrijeme;
16 Otvoraš ruku svoju, i sitiš svašta živo
po želji.
17 Pravedan je Gospod u svijem
putovima svojim, i svet u svijem djelima
svojim.
18 Gospod je blizu svijeh koji ga
prizivaju, svijeh, koji ga prizivaju u istini.
19 Želju ispunja onima koji ga se boje,
tužnjavu njihovu èuje, i pomaže im.
20 Èuva Gospod sve koji ga ljube, a
bezbožnike sve æe istrijebiti.
21 Hvalu Gospodu neka govore usta
moja, i neka blagosilja svako tijelo sveto
ime njegovo uvijek i bez prestanka.

146

1 Hvali, dušo moja, Gospoda.
2 Hvaliæu Gospoda za života svojega, pjevaæu Bogu svojemu dok me je god.
3 Ne uzdajte se u knezove, u sina èovjeèijega, u kojega nema pomoæi.
4 Iziðe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.
5 Blago onome, kojemu je pomoænik Bog Jakovljev, kojemu je nadanje u Gospodu, Bogu njegovu,
6 Koji je stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njima; koji drži vjeru uvijek,
7 Èini sud onima, kojima se èini krivo; daje hranu gladnima. Gospod driješi svezane,
8 Gospod otvora oèi slijepcima, podiže oborene, Gospod ljubi pravednike.
9 Gospod èuva došljake, pomaže siroti i udovici; a put bezbožnièki prevraæa.
10 Gospod je car dovijeka, Bog tvoj, Sione, od koljena do koljena. Aliluja.

147

1 Hvalite Gospoda, jer je slatko pjevati Boga našega, jer blagome prilikuje hvala.
2 Gospod zida Jerusalim, sabira rasijane sinove Izrailjeve;
3 Iscjeljuje one koji su skrušena srca, i lijeèi tuge njihove;
4 Izbraja mnoštvo zvijezda, i sve ih zove imenom.
5 Velik je Gospod naš i velika je krjepost njegova, i razumu njegovu nema mjere.
6 Prihvata smjerne Gospod, a bezbožne ponižava do zemlje.
7 Redom pjevajte Gospodu hvalu, udarajte Bogu našemu u gusle.
8 On zastire nebo oblacima, sprema zemlji dažd, èini te raste na gorama trava;
9 Daje stoci piæu njezinu, i vraniæima, koji vièu k njemu.
10 Ne mari za silu konjsku, niti su mu mili kraci èovjeèiji.
11 Mili su Gospodu oni koji ga se boje, koji se uzdaju u milost njegovu.
12 Slavi, Jerusalime, Gospoda; hvali Boga svojega, Sione!
13 Jer on utvrðuje prijevornice vrata tvojih, blagosilja sinove tvoje u tebi.
14 Ograðuje meðe tvoje mirom, nasiæava te jedre pšenice.
15 Šalje govor svoj na zemlju, brzo teèe rijeè njegova.
16 Daje snijeg kao vunu, sipa inje kao pepeo.
17 Baca grad svoj kao zalogaje, pred mrazom njegovijem ko æe ostati?
18 Pošlje rijeè svoju, i sve se raskravi; dune duhom svojim, i poteku vode.
19 On je javio rijeè svoju Jakovu, naredbe i sudove svoje Izrailju.
20 Ovo nije uèinio nijednome drugom narodu, i sudova njegovijeh oni ne znaju. Aliluja!

148

1 Hvalite Gospoda na nebesima, hvalite ga na visini.
2 Hvalite ga, svi anðeli njegovi, hvalite ga, sve vojske njegove!
3 Hvalite ga, sunce i mjeseèe, hvalite ga, sve zvijezde sjajne!
4 Hvalite ga, nebesa nad nebesima i vodo nad nebesima!
5 Neka hvale ime Gospodnje, jer on zapovjedi i stvoriše se.
6 Postavi ih zasvagda i zavavijek, dade naredbu, koja neæe proæi.
7 Hvalite Gospoda na zemlji, velike ribe i sve bezdane;
8 Oganj i grad, snijeg i magla, vjetar silni, koji izvršuje rijeè njegovu,
9 Gore i svi humovi, rodna drveta i svi kedri,
10 Zvijeri i sva stoka, bubine i ptice krilate,
11 Carevi zemaljski i svi narodi, knezovi i sve sudije zemaljske,
12 Momci i djevojke, starci i djeca,
13 Neka hvale ime Gospodnje; jer je samo njegovo ime uzvišeno, slava njegova na zemlji i na nebu.
14 On je uzvisio rog naroda svojega, slavu svijeh svetaca svojih, sinova Izrailjevih, naroda, koji je blizu njega.

149

1 Pojte Gospodu pjesmu novu; hvala da
mu je na saboru svetijeh.
2 Neka se veseli Izrailj o stvoritelju
svom, sinovi Sionski nek se raduju o caru
svom.
3 Neka hvale ime njegovo poklikujuæi,
u bubanj i gusle neka mu udaraju.
4 Jer je mio Gospodu narod njegov,
ukrašava smjerne spasavajuæi ih.
5 Nek se vesele sveci u slavi, i nek se
raduju na posteljama svojim.
6 Slava je Božija u ustima njihovijem, i
maè s obje strane oštar u ruci njihovoj,
7 Da se osvete narodima, i pokaraju
plemena;
8 Da svežu careve njihove u lance, i
vlastelu njihovu u okove gvozdene,
9 I izvrše na njima napisani sud. Ova je
èast svima svecima njegovijem. Aliluja!

150

1 Hvalite Boga u svetinji njegovoj,
hvalite ga na tvrði slave njegove.
2 Hvalite ga prema sili njegovoj, hvalite
ga prema visokome velièanstvu njegovu.
3 Hvalite ga uz glas trubni, hvalite ga uz
psaltir i gusle.
4 Hvalite ga s bubnjem i veseljem,
hvalite ga uz žice i organ.
5 Hvalite ga uz jasne kimvale, hvalite ga
uz kimvale gromovne.
6 Sve što diše neka hvali Gospoda!
Aliluja!

Poslovice

1 Priče Solomuna sina Davidova, cara Izrailjeva,
2 Da se poznaje mudrost i nastava, da se razumiju rijeèi razumne,
3 Da se prima nastava u razumu, u pravdi, u sudu i u svemu što je pravo,
4 Da se daje ludima razboritost, mladiæima znanje i pomnjivost.
5 Mudar æe slušati i više æe znati, i razuman æe steæi mudrost,
6 Da razumije priče i znaèenje, rijeèi mudrijeh ljudi i zagonetke njihove.
7 Poèetak je mudrosti strah Gospodnji; ludi preziru mudrost i nastavu.
8 Slušaj, sine, nastavu oca svojega, i ne ostavljaj nauke matere svoje.
9 Jer æe biti vijenac od milina oko glave tvoje, i grivna na grlu tvom.
10 Sine moj, ako bi te mamili grješnici, ne pristaj;
11 Ako bi rekli: hodi s nama da vrebamo krv, da zasjedamo pravome ni za što;
12 Proždrijeæemo ih kao grob žive, i svekolike kao one koji slaze u jamu;
13 Svakojakoga blaga dobiæemo, napuniæemo kuæe svoje plijena;
14 Bacaæeš ždrijeb svoj s nama; jedan æe nam tobolac biti svjema;
15 Sine moj, ne idi na put s njima, èuvaj nogu svoju od staze njihove.
16 Jer nogama svojim trče na zlo i hite da proljevaju krv.
17 Jer se uzalud razapinje mreža na oèi svakoj ptici;
18 A oni vrebaju svoju krv i zasjedaju svojoj duši.
19 Taki su putovi svijeh lakomijeh na dobitak, koji uzima dušu svojim gospodarima.
20 Premudrost viče na polju, na ulicama pušta glas svoj;
21 U najveæoj vrevi viče, na vratima, u gradu govori svoje besjede:
22 Ludi, dokle æete ljubiti ludost? i potsmjevaèima dokle æe biti mio potsmijeh? i bezumni dokle æe mrziti na znanje?
23 Obratite se na karanje moje; evo, izasuæu vam duh svoj, kazaæu vam rijeèi svoje.
24 Što zvah, ali ne htjeste, pružah ruku svoju, ali niko ne mari,
25 Nego odbaciste svaki savjet moj, i karanja mojega ne htjeste primiti;
26 Zato æu se i ja smijati vašoj nevolji, rugaæu se kad doðe èega se bojite;
27 Kad kao pustoš doðe èega se bojite, i pogibao vaša kao oluja kad doðe, kad navali na vas nevolja i muka.
28 Tada æe me zvati, ali se neæu odazvati; rano æe tražiti, ali me neæe naæi.
29 Jer mrziše na znanje, i straha Gospodnjega ne izabraše;
30 Ne pristaše na moj svjet, i preziraše sva karanja moja.
31 Zato æe jesti plod od putova svojih, i nasitiæe se savjeta svojih.
32 Jer æe lude ubiti mir njihov, i bezumne æe pogubiti sreæa njihova.
33 Ali ko me sluša, boraviæe bezbrižno, i biæe na miru ne bojeæi se zla.

2

1 Sine moj, ako primiš rijeèi moje, i zapovijesti moje sahraniš kod sebe,
2 Da pazi uho tvoje na mudrost, i prigneš srce svoje k razumu,
3 Ako prizoveš mudrost, i k razumu podigneš glas svoj,
4 Ako ga ustražiš kao srebro, i kao sakriveno blago ako dobro ustražiš;
5 Tada æeš razumjeti strah Gospodnji, i poznanje Božije naæi æeš.
6 Jer Gospod daje mudrost, iz njegovijeh usta dolazi znanje i razum.
7 Èuva pravima što doista jest, štit je onima koji hode u bezazlenosti,
8 Da bi se držali staza pravijeh, a on èuva put svetaca svojih.
9 Tada æeš razumjeti pravdu i sud i što je pravo, i svaki dobri put.
10 Kad doðe mudrost u srce tvoje, i znanje omili duši tvojoj,
11 Pomnjivost æe paziti na te, razum æe te èuvati,
12 Izbavljajuæi te od zla puta, od ljudi koji govore opake stvari,

13 Koji ostavljaju prave pute da idu
putovima mraènijem,
14 Koji se raduju zlo èineæi, i igraju u
zlijem opaèinama;
15 Kojih su putovi krivi, i sami su opaki
na stazama svojim;
16 Izbavljajuæi te od žene tuðe, od
tuðinke, koja laska svojim rijeèima,
17 Koja ostavlja voða mladosti svoje, i
zaboravlja zavjet Boga svojega.
18 Jer k smrti vodi dom njezin, i k
mrtvima staze njezine.
19 Ko god uðe k njoj ne vraæa se, niti
izlazi na put životni.
20 Zato hodi putem dobrijeh, i drži se
staza pravednièkih.
21 Jer æe pravednici nastavati na zemlji,
i bezazleni æe ostati na njoj.
22 A bezbožni æe se istrijebiti sa zemlje,
i bezakonici æe se išèupati iz nje.

3

1 Sine moj, ne zaboravljaj nauke moje, i
zapovijesti moje neka hrani srce tvoje.
2 Jer æe ti donijeti dug život, dobre
godine i mir.
3 Milost i istina neka te ne ostavlja;
priveži ih sebi na grlo, upiši ih na ploèi
srca svojega.
4 Te æeš naæi milost i dobru misao pred
Bogom i pred ljudima.
5 Uzdaj se u Gospoda svijem srcem
svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se.
6 Na svijem putovima svojim imaj ga na
umu, i on æe upravljati staze tvoje.
7 Ne misli sam o sebi da si mudar; boj
se Gospoda i uklanjaj se oda zla.
8 To æe biti zdravlje pupku tvojemu i
zaljevanje kostima tvojim.
9 Poštuj Gospoda imanjem svojim i prv-
inama od svega dohotka svojega;
10 I biæe pune žitnice tvoje obilja, i
presipaæe se vino iz kaca tvojih.
11 Sine moj, ne odbacuj nastave Gospod-
nje, i nemoj da ti dosadi karanje njegovo.
12 Jer koga ljubi Gospod onoga kara, i
kao otac sina koji mu je mio.
13 Blago èovjeku koji naðe mudrost, i
èovjeku koji dobije razum.
14 Jer je bolje njom trgovati nego trgo-
vati srebrom, i dobitak na njoj bolji je od
zlata.
15 Skuplja je od dragoga kamenja, i što
je god najmilijih stvari tvojih ne mogu se
izjednaèiti s njom.
16 Dug život u desnici joj je, a u ljevici
bogatstvo i slava.
17 Puti su njezini mili puti i sve staze
njezine mirne.
18 Drvo je životno onima koji se hvataju
za nju, i ko je god drži sreæan je.
19 Gospod je mudrošæu osnovao zemlju,
utvrdio nebesa razumom.
20 Njegovom mudrošæu razvališe se
bezdane i oblaci kaplju rosom.
21 Sine moj, da ti to ne odlazi iz oèiju;
èuvaj pravu mudrost i razboritost;
22 I biæe život duši tvojoj i nakit grlu
tvojemu.
23 Tada æeš iæi bez brige putem svojim,
i noga tvoja neæe se spotaæi.
24 Kad liježeš, neæeš se plašiti, i kad
poèivaš, sladak æe ti biti san.
25 Neæeš se plašiti od nagle strahote ni
od pogibli bezbožnièke kad doðe.
26 Jer æe ti Gospod biti uzdanica i
èuvaæe ti nogu da se ne uhvati.
27 Ne odreci dobra onima kojima treba,
kad možeš uèiniti.
28 Ne govori bližnjemu svojemu: idi, i
doði drugi put, i sjutra æu ti dati, kad
imaš.
29 Ne kuj zla bližnjemu svojemu koji živi
s tobom bez brige.
30 Ne svaðaj se ni s kim bez uzroka, ako
ti nije uèinio zla.
31 Nemoj zavidjeti nasilniku, ni izabrati
kojega puta njegova.
32 Jer je mrzak Gospodu zlikovac, a u
pravednih je tajna njegova.
33 Prokletstvo je Gospodnje u kuæi
bezbožnikovoj, a stan pravednièki
blagosilja.
34 Jer potsmjevaèima on se potsmijeva,
a krotkima daje milost.
35 Mudri æe naslijediti slavu, a bezum-
nike æe odnijeti sramota.

4

1 Slušajte, djeco, nastavu oèinu, i pazite

da biste poznali mudrost.
2 Jer vam dobru nauku dajem, ne ostavljajte zakona mojega.
3 Kad bijah sin u oca svojega mlad, i jedinac u matere svoje,
4 On me uèaše i govoraše mi: neka primi srce tvoje rijeèi moje, drži zapovijesti moje i biæeš živ.
5 Pribavi mudrost, pribavi razum; ne zaboravljaj i ne otstupaj od rijeèi usta mojih.
6 Nemoj je ostaviti, i èuvaæe te, ljubi je, i hraniæe te.
7 Mudrost je glavno; pribavi mudrost, i za sve imanje svoje pribavi razum.
8 Podiži je i ona æe te uzvisiti, proslaviæe te kad je zagrliš.
9 Metnuæe ti na glavu vijenac od milina, krasnu krunu daæe ti.
10 Slušaj, sine moj, i primi rijeèi moje, i umnožiæe ti se godine životu.
11 Uèim te putu mudrosti, vodim te stazama pravijem.
12 Kad ushodiš, neæe se stezati koraci tvoji, i ako potrèiš neæeš se spotaknuti.
13 Drži se nastave i ne puštaj, èuvaj je, jer ti je život.
14 Ne idi na stazu bezbožnièku i putem nevaljalijeh ljudi ne stupaj.
15 Ostavi ga, ne hodi po njemu, ukloni se od njega i mini ga.
16 Jer ne spavaju ako ne uèine zla, i ne dolazi im san ako koga ne obore.
17 Jer jedu hljeb bezbožnosti i piju vino nasilja.
18 A put je pravednièki kao svijetlo vidjelo, koje sve veæma svijetli dok ne bude pravi dan.
19 A put je bezbožnièki kao mrak, ne znaju na što æe se spotaknuti.
20 Sine moj, slušaj rijeèi moje, prigni uho svoje besjedi mojoj.
21 Da ti ne odlaze iz oèiju; èuvaj ih usred srca svojega.
22 Jer su život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu tijelu njihovu.
23 Svrh svega što se èuva èuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život.
24 Ukloni od usta svojih opaèinu i od usana svojih nevaljalstvo udalji.
25 Oèi tvoje neka gledaju upravo i vjeðe tvoje neka se upravljaju pravo pred tobom.
26 Mjeri stazu nogama svojim, i svi putovi tvoji neka su poravnjeni.
27 Ne svræi ni nadesno ni nalijevo, odvraæaj nogu svoju oda zla.

5

1 Sine moj, slušaj mudrost moju, k razumu mojemu prigni uho svoje,
2 Da se držiš razboritosti, i usne tvoje da hrane znanje.
3 Jer s usana tuðe žene kaplje med, i grlo joj je mekše od ulja;
4 Ali joj je pošljedak gorak kao pelen, oštar kao maè s obje strane oštar.
5 Noge joj slaze k smrti, do pakla dopiru koraci njezini.
6 Da ne bi mjerio puta životnoga, savijaju se staze njezine da ne znaš.
7 Zato, djeco, poslušajte mene, i ne otstupajte od rijeèi usta mojih.
8 Neka je daleko od nje put tvoj, i ne približuj se k vratima kuæe njezine,
9 Da ne bi dao drugima slave svoje i godina svojih nemilostivome,
10 Da se ne bi tuðinci nasitili tvojega blaga i trud tvoj da ne bi bio u tuðoj kuæi,
11 I da ne ridaš na pošljedak, kad se stroši meso tvoje i tijelo tvoje,
12 I reèeš: kako mrzih na nastavu, i kako srce moje prezira karanje!
13 I ne poslušah glasa uèitelja svojih, i ne prignuh uha svojega k onima koji me uèahu!
14 Umalo ne zapadoh u svako zlo usred zbora i skupštine.
15 Pij vodu iz svojega studenca i što teèe iz tvojega izvora.
16 Neka se razlivaju tvoji izvori na polje, i potoci po ulicama.
17 Imaj ih sam za se, a ne tuðin s tobom.
18 Blagosloven da je izvor tvoj, i veseli se ženom mladosti svoje;
19 Neka ti je kao košuta mila i kao srna ljupka; dojke njezine neka te opijaju u svako doba, u ljubavi njezinoj posræi jednako.
20 A zašto bi, sine, posrtao za tuðinkom i golio njedra tuðoj,

21 Kad su pred oèima Gospodu putovi svaèiji, i mjeri sve staze njegove?
22 Bezbožnika æe uhvatiti njegova bezakonja, i u uža grijeha svojih zaplešæe se;
23 Umrijeæe bez nastave, i od mnoštva ludosti svoje lutaæe.

6

1 Sine moj, kad se podjemèiš za prijatelja svojega, i daš ruku svoju tuðincu,
2 Vezao si se rijeèima usta svojih, uhvatio si se rijeèima usta svojih.
3 Zato uèini tako, sine moj, i oprosti se, jer si dopao u ruke bližnjemu svojemu; idi, pripadni, i navali na bližnjega svojega.
4 Ne daj sna oèima svojima, ni vjeðama svojima drijema.
5 Otmi se kao srna iz ruke lovcu, i kao ptica iz ruke ptièaru.
6 Idi k mravu, ljenivèe, gledaj putove njegove, i omudraj.
7 Nema voða ni upravitelja ni gospodara;
8 I opet pripravlja ljeti sebi hranu, zbira uz žetvu piæu svoju.
9 Dokle æeš, ljenivèe, ležati? kad æeš ustati od sna svojega?
10 Dok malo prospavaš, dok malo prodrijemlješ, dok malo sklopiš ruke da prilegneš,
11 Utom æe doæi siromaštvo tvoje kao putnik i oskudica tvoja kao oružan èovjek.
12 Èovjek nevaljao i nitkov hodi sa zlijem ustima;
13 Namiguje oèima, govori nogama, pokazuje prstima;
14 Svaka mu je opaèina u srcu, kuje zlo svagda, zameæe svaðu.
15 Zato æe ujedanput doæi pogibao njegova, èasom æe se satrti i neæe biti lijeka.
16 Na ovo šestoro mrzi Gospod, i sedmo je gad duši njegovoj:
17 Oèi ponosite, jezik lažljiv i ruke koje proljevaju krv pravu,
18 Srce koje kuje zle misli, noge koje brzo trèe na zlo,
19 Lažan svjedok koji govori laž, i ko zameæe svaðu među braæom.
20 Èuvaj, sine moj, zapovijest oca svojega, i ne ostavljaj nauke matere svoje.
21 Priveži ih sebi na srce zasvagda, i spuèi ih sebi oko grla.
22 Kuda god poðeš, vodiæe te; kad zaspiš, èuvaæe te; kad se probudiš, razgovaraæe te;
23 Jer je zapovijest žižak, i nauka je vidjelo, i put je životni karanje koje pouèava;
24 Da te èuvaju od zle žene, od jezika kojim laska žena tuða.
25 Ne zaželi u srcu svom ljepote njezine, i nemoj da te uhvati vjeðama svojim.
26 Jer sa žene kurve spada èovjek na komad hljeba, i žena pusta lovi dragocjenu dušu.
27 Hoæe li ko uzeti ognja u njedra a haljine da mu se ne upale?
28 Hoæe li ko hoditi po živom ugljevlju a nogu da ne ožeže?
29 Tako biva onome koji ide k ženi bližnjega svojega; neæe biti bez krivice ko je se god dotakne.
30 Ne sramote lupeža koji ukrade da nasiti dušu svoju, buduæi gladan;
31 Nego kad ga uhvate plati samosedmo, da sve imanje doma svojega.
32 Ali ko uèini preljubu sa ženom, bezuman je, dušu svoju gubi ko tako èini;
33 Muke i ruga dopada, i sramota se njegova ne može izbrisati.
34 Jer je ljubavna sumnja žestoka u muža i ne štedi na dan osvete;
35 Ne mari ni za kakav otkup, i ne prima ako æeš i mnogo darova davati.

7

1 Sine, èuvaj rijeèi moje, i zapovijesti moje sahrani kod sebe.
2 Èuvaj zapovijesti moje i biæeš živ, i nauku moju kao zjenicu oèiju svojih.
3 Priveži ih sebi na prste, napiši ih na ploèi srca svojega.
4 Reci mudrosti: sestra si mi; i prijateljicom zovi razboritost,
5 Da bi te èuvala od žene tuðe, od tuðinke, koja laska rijeèima.
6 Jer s prozora doma svojega kroz rešetku gledah,

7 I vidjeh među ludima, opazih među djecom bezumna mladiæa,
8 Koji iðaše ulicom pokraj ugla njezina, i koraèaše putem ka kuæi njezinoj,
9 U sumrak, uveèe, kad se unoæa i smrèe;
10 A gle, srete ga žena u odijelu kurvinskom i lukava srca,
11 Plaha i pusta, kojoj noge ne mogu stajati kod kuæe,
12 Sad na polju, sad na ulici, kod svakoga ugla vrebaše.
13 I uhvati ga, i poljubi ga, i bezobrazno reèe mu:
14 Imam žrtve zahvalne, danas izvrših zavjete svoje;
15 Zato ti izidoh na susret da te tražim, i naðoh te.
16 Nastrla sam odar svoj pokrivaèima vezenijem i prostirkama Misirskim.
17 Okadila sam postelju svoju smirnom, alojem i cimetom.
18 Hajde da se opijamo ljubavlju do zore, da se veselimo milovanjem.
19 Jer mi muž nije kod kuæe, otišao je na put daljni,
20 Uzeo je sa sobom tobolac novèani, vratiæe se kuæi u odreðeni dan.
21 Navrati ga mnogim rijeèima, glatkim usnama odvuèe ga.
22 Otide za njom odmah kao što vo ide na klanje i kao bezumnik u puto da bude karan,
23 Dokle mu strijela ne probije jetru, kao što ptica leti u zamku ne znajuæi da joj je o život.
24 Zato dakle, djeco, poslušajte me, i pazite na rijeèi usta mojih.
25 Nemoj da zastranjuje srce tvoje na putove njezine, nemoj lutati po stazama njezinijem.
26 Jer je mnoge ranila i oborila, i mnogo je onijeh koje je sve pobila.
27 Kuæa je njezina put pakleni koji vodi u klijeti smrtne.

8

1 Ne vièe li mudrost? i razum ne pušta li glas svoj?
2 Navrh visina, na putu, na rasputicama stoji,
3 Kod vrata, na ulasku u grad, gdje se otvoraju vrata, vièe:
4 Vas vièem, o ljudi, i glas svoj obraæam k sinovima ljudskim.
5 Nauèite se ludi mudrosti, i bezumni orazumite se.
6 Slušajte, jer æu govoriti velike stvari, i usne moje otvorajuæi se kazivaæe što je pravo.
7 Jer usta moja govore istinu, i mrska je usnama mojim bezbožnost.
8 Prave su sve rijeèi usta mojih, ništa nema u njima krivo ni izopaèeno.
9 Sve su obiène razumnomu i prave su onima koji nalaze znanje.
10 Primite nastavu moju a ne srebro, i znanje radije nego najbolje zlato.
11 Jer je bolja mudrost od dragoga kamenja, i što je god najmilijih stvari ne mogu se izjednaèiti s njom.
12 Ja mudrost boravim s razboritošæu, i razumno znanje nalazim.
13 Strah je Gospodnji mržnja na zlo; ja mrzim na ponositost i na oholost i na zli put i na usta opaka.
14 Moj je savjet i što god jest; ja sam razum i moja je sila.
15 Mnom carevi caruju, i vladaoci postavljaju pravdu.
16 Mnom vladaju knezovi i poglavari i sve sudije zemaljske.
17 Ja ljubim one koji mene ljube, i koji me dobro traže nalaze me.
18 U mene je bogatstvo i slava, postojano dobro i pravda.
19 Plod je moj bolji od zlata i od najboljega zlata, i dobitak je moj bolji od najboljega srebra.
20 Putem pravednijem hodim, posred staza pravice,
21 Da onima koji me ljube dam ono što jest, i riznice njihove da napunim.
22 Gospod me je imao u poèetku puta svojega, prije djela svojih, prije svakoga vremena.
23 Prije vijekova postavljena sam, prije poèetka, prije postanja zemlje.
24 Kad jošte ne bijaše bezdana, rodila sam se, kad još ne bijaše izvora obilatijeh vodom.

25 Prije nego se gore osnovaše, prije humova ja sam se rodila;
26 Još ne bješe naèinio zemlje ni polja ni poèetka prahu vasiljenskom;
27 Kad je ureðivao nebesa, ondje bijah; kad je razmjeravao krug nad bezdanom.
28 Kad je utvrðivao oblake gore i krijepio izvore bezdanu;
29 Kad je postavljao moru među i vodama da ne prestupaju zapovijesti njegove, kad je postavljao temelje zemlji;
30 Tada bijah kod njega hranjenica, bijah mu milina svaki dan, i veseljah se pred njim svagda;
31 Veseljah se na vasiljenoj njegovoj, i milina mi je sa sinovima ljudskim.
32 Tako dakle, sinovi, poslušajte me, jer blago onima koji se drže putova mojih.
33 Slušajte nastavu, i budite mudri, i nemojte je odbaciti.
34 Blago èovjeku koji me sluša stražeæi na vratima mojim svaki dan i èuvajuæi pragove vrata mojih.
35 Jer ko mene nalazi, nalazi život i dobija ljubav od Gospoda.
36 A ko o mene griješi, èini krivo duši svojoj; svi koji mrze na me, ljube smrt.

9

1 Premudrost sazida sebi kuæu, i otesa sedam stupova;
2 Pokla stoku svoju, rastvori vino svoje, i postavi sto svoj.
3 Posla djevojke svoje, te zove svrh visina gradskih:
4 Ko je lud, neka se uvrati ovamo. I bezumnima veli:
5 Hodite, jedite hljeba mojega, i pijte vina koje sam rastvorila.
6 Ostavite ludost i biæete živi, i idite putem razuma.
7 Ko uèi potsmjevaèa, prima sramotu; i ko kori bezbožnika, prima rug.
8 Ne karaj potsmjevaèa da ne omrzne na te; karaj mudra, i ljubiæe te.
9 Kaži mudrome, i biæe još mudriji; pouèi pravednoga, i znaæe više.
10 Poèetak je mudrosti strah Gospodnji, i znanje je svetijeh stvari razum.
11 Jer æe se mnom umnožiti dani tvoji i dodaæe ti se godine životu.
12 Ako budeš mudar, sebi æeš biti mudar; ako li budeš potsmjevaè, sam æeš tegliti.
13 Žena bezumna plaha je, luda i ništa ne zna;
14 I sjedi na vratima od kuæe svoje na stolici, na visinama gradskim,
15 Te vièe one koji prolaze, koji idu pravo svojim putem:
16 Ko je lud? neka se uvrati ovamo. I bezumnome govori:
17 Voda je kradena slatka, i hljeb je sakriven ugodan.
18 A on ne zna da su ondje mrtvaci i u dubokom grobu da su zvanice njezine.

10

1 Mudar je sin radost ocu svojemu, a lud je sin žalost materi svojoj.
2 Ne pomaže nepravedno blago, nego pravda izbavlja od smrti.
3 Ne da Gospod da gladuje duša pravednikova, a imanje bezbožnièko razmeæe.
4 Nemarna ruka osiromašava, a vrijedna ruka obogaæava.
5 Ko zbira u ljeto, sin je razuman; ko spava o žetvi, sin je sramotan.
6 Blagoslovi su nad glavom pravedniku, a usta bezbožnièka pokriva nasilje.
7 Spomen pravednikov ostaje blagosloven, a ime bezbožnièko truhne.
8 Ko je mudra srca, prima zapovijesti; a ko je ludijeh usana, pašæe.
9 Ko hodi bezazleno, hodi pouzdano; a ko je opak na putovima svojim, poznaæe se.
10 Ko namiguje okom, daje muku; i ko je ludijeh usana, pašæe.
11 Usta su pravednikova izvor životu, a usta bezbožnièka pokriva nasilje.
12 Mrzost zameæe svaðe, a ljubav prikriva sve prijestupe.
13 Na usnama razumnoga nalazi se mudrost, a za leða je bezumnoga batina.
14 Mudri sklanjaju znanje, a usta ludoga blizu su pogibli.
15 Bogatstvo je bogatima tvrd grad, siromaštvo je siromasima pogibao.
16 Rad je pravednikov na život, dobitak bezbožnikov na grijeh.

17 Ko prima nastavu, na putu je k životu; a ko odbacuje kar, luta.
18 Ko pokriva mržnju, lažljivih je usana; i ko iznosi sramotu, bezuman je.
19 U mnogim rijeèima ne biva bez grijeha; ali ko zadržava usne svoje, razuman je.
20 Jezik je pravednikov srebro odabrano; srce bezbožnièko ne vrijedi ništa.
21 Usne pravednikove pasu mnoge, a bezumni umiru s bezumlja.
22 Blagoslov Gospodnji obogaæava a bez muke.
23 Bezumniku je šala èiniti zlo, a razuman èovjek drži se mudrosti.
24 Èega se boji bezbožnik, ono æe ga snaæi; a što pravednici žele, Bog æe im dati.
25 Kao što prolazi oluja, tako bezbožnika nestaje; a pravednik je na vjeèitom temelju.
26 Kakav je ocat zubima i dim oèima, taki je ljenivac onima koji ga šalju.
27 Strah Gospodnji dodaje dane, a bezbožnicima se godine prekraæuju.
28 Èekanje pravednijeh radost je, a nadanje bezbožnijeh propada.
29 Put je Gospodnji krjepost bezazlenomu, a strah onima koji èine bezakonje.
30 Pravednik se neæe nigda pokolebati, a bezbožnici neæe nastavati na zemlji.
31 Usta pravednikova iznose mudrost, a jezik opaki istrijebiæe se.
32 Usne pravednikove znaju što je milo, a bezbožnièka su usta opaèina.

11

1 Lažna su mjerila mrska Gospodu, a prava mjera ugodna mu je.
2 Kad doðe oholost, doðe i sramota; a u smjernijeh je mudrost.
3 Pravedne vodi bezazlenost njihova, a bezakonike satire zloæa njihova.
4 Neæe pomoæi bogatstvo u dan gnjeva, a pravda izbavlja od smrti.
5 Pravda bezazlenoga upravlja put njegov, a bezbožnik pada od svoje bezbožnosti.
6 Pravedne izbavlja pravda njihova, a bezakonici hvataju se u svojoj zloæi.
7 Kad umire bezbožnik, propada nadanje, i najjaèe uzdanje propada.
8 Pravednik se izbavlja iz nevolje, a bezbožnik dolazi na njegovo mjesto.
9 Licemjer kvari ustima bližnjega svojega; ali se pravednici izbavljaju znanjem.
10 Dobru pravednijeh raduje se grad; a kad propadaju bezbožnici, biva pjevanje.
11 Blagoslovima pravednijeh ljudi podiže se grad, a s usta bezbožnièkih raskopava se.
12 Bezumnik se ruga bližnjemu svojemu, a razuman èovjek muèi.
13 Opadaè tumarajuæi izdaje tajnu; a ko je vjerna srca, taji stvar.
14 Gdje nema savjeta, propada narod, a pomoæ je u mnoštvu savjetnika.
15 Zlo prolazi ko se jamèi za tuðina; a ko mrzi na jamstvo, bez brige je.
16 Žena mila dobija èast, a silni dobijaju bogatstvo.
17 Milostiv èovjek èini dobro duši svojoj, a nemilostiv udi svojemu tijelu.
18 Bezbožni radi posao prijevaran; a ko sije pravdu, pouzdana mu je plata.
19 Ko se drži pravde, na život mu je; a ko ide za zlom, na smrt mu je.
20 Mrski su Gospodu koji su opaka srca; a mili su mu koji su bezazleni na svom putu.
21 Zao èovjek neæe ostati bez kara ako i druge uzme u pomoæ; a sjeme pravednijeh izbaviæe se.
22 Žena lijepa a bez razuma zlatna je brnjica u gubici svinji.
23 Želja je pravednijeh samo dobro, a oèekivanje bezbožnijeh gnjev.
24 Jedan prosipa, i sve više ima; a drugi tvrduje suviše, i sve je siromašniji.
25 Podašna ruka biva bogatija, i ko napaja, sam æe biti napojen.
26 Ko ne da žita, proklinje ga narod, a ko prodaje, blagoslov mu je nad glavom.
27 Ko traži dobro, dobija ljubav; a ko traži zlo, zadesiæe ga.
28 Ko se uzda u bogatstvo svoje, propašæe; a pravednici æe se kao grana zelenjeti.

29 Ko zatire kuæu svoju, naslijediæe vjetar; i bezumnik æe služiti mudromu.
30 Plod je pravednikov drvo životno, i mudri obuèava duše.
31 Gle, pravedniku se na zemlji plaæa, akamoli bezbožniku i grješniku?

12

1 Ko ljubi nastavu, ljubi znanje; a ko mrzi na ukor, ostaje lud.
2 Dobar èovjek dobija ljubav od Gospoda, a èovjeka zlikovca osuðuje.
3 Neæe se èovjek utvrditi bezbožnošæu, a korijen pravednijeh neæe se pomaæi.
4 Vrijedna je žena vijenac mužu svojemu; a koja ga sramoti, ona mu je kao trulež u kostima.
5 Misli su pravednijeh prave, a savjeti bezbožnijeh prijevara.
6 Rijeèi bezbožnijeh vrebaju krv, a pravedne izbavljaju usta njihova.
7 Obaraju se bezbožni da ih nema, a dom pravednijeh ostaje.
8 Prema razumu svom hvali se èovjek; a ko je opaka srca, prezreæe se.
9 Ko se snebiva, a ima slugu, bolji je od onoga koji se velièa a hljeba nema.
10 Pravednik se brine za život svojega živinèeta, a u bezbožnika je srce nemilostivo.
11 Ko radi svoju zemlju, biæe sit hljeba; a ko ide za besposlicama, bezuman je.
12 Bezbožnik želi obranu oda zla, ali korijen pravednijeh daje je.
13 Zlome je zamka u grijehu usana njegovijeh, a pravednik izlazi iz tjeskobe.
14 Od ploda usta svojih siti se èovjek dobra, i platu za djela svoja prima èovjek.
15 Bezumniku se èini prav put njegov; ali ko sluša savjet, mudar je.
16 Gnjev bezumnikov odmah se pozna, ali pametni pokriva sramotu.
17 Ko govori istinu, javlja što je pravo, a lažni svjedok prijevaru.
18 Ima ko govori kao da maè probada, a jezik je mudrijeh lijek.
19 Istinita usta stoje tvrdo dovijeka, a jezik lažljivi za èas.
20 Koji zlo misle, prijevara im je u srcu, a radost je onima koji svjetuju na mir.
21 Nikaka nesreæa neæe zadesiti pravednika, a bezbožnici æe se napuniti zla.
22 Mrske su Gospodu lažljive usne; a koji rade vjerno, mili su mu.
23 Pametan èovjek pokriva znanje, a srce bezumnijeh razglašuje bezumlje.
24 Ruka radljiva gospodariæe, a lijena æe davati danak.
25 Briga u srcu èovjeèijem obara; a dobra rijeè razveseljava.
26 Pravedniku je bolje nego bližnjemu njegovu; a bezbožnike zavodi put njihov.
27 Ljenivac neæe peæi lova svoga, a u vrijedna je èovjeka dobro dragocjeno.
28 Na putu pravde život je, i kuda ide staza njezina nema smrti.

13

1 Mudar sin sluša nastavu oca svojega; a potsmjevaè ne sluša ukora.
2 Od ploda usta svojih svaki æe jesti dobro, a duša nevaljalijeh ljudi nasilje.
3 Ko èuva usta svoja, èuva svoju dušu; ko razvaljuje usne, propada.
4 Željna je duša ljenivèeva, ali nema ništa; a duša vrijednijeh ljudi obogatiæe se.
5 Na lažnu rijeè mrzi pravednik; a bezbožnik se mrazi i sramoti.
6 Pravda èuva onoga koji hodi bezazleno; a bezbožnost obara grješnika.
7 Ima ko se gradi bogat a nema ništa, i ko se gradi siromah a ima veliko blago.
8 Otkup je za život èovjeku bogatstvo njegovo, a siromah ne sluša prijetnje.
9 Vidjelo pravednièko svijetli se, a žižak bezbožnièki ugasiæe se.
10 Od oholosti biva samo svaða, a koji primaju svjet, u njih je mudrost.
11 Blago koje se taštinom teèe umaljava se, a ko sabira rukom, umnožava.
12 Dugo nadanje mori srce, i želja je ispunjena drvo životno.
13 Ko prezire rijeè sam sebi udi; a ko se boji zapovijesti, platiæe mu se.
14 Nauka je mudroga izvor životni da se saèuva prugala smrtnijeh.
15 Dobar razum daje ljubav, a put je bezakonièki hrapav.

16 Svaki pametan èovjek radi s razumom, a bezuman raznosi bezumlje.
17 Glasnik bezbožan pada u zlo, a vjeran je poslanik lijek.
18 Siromaštvo i sramota doæi æe na onoga koji odbacuje nastavu; a ko èuva karanje, proslaviæe se.
19 Ispunjena je želja slast duši, a bezumnima je mrsko otstupiti oda zla.
20 Ko hodi s mudrima postaje mudar, a ko se druži s bezumnicima postaje gori.
21 Grješnike goni zlo, a pravednicima se vraæa dobro.
22 Dobar èovjek ostavlja našljedstvo sinovima sinova svojih, a grješnikovo imanje èuva se pravedniku.
23 Izobila hrane ima na njivi siromaškoj, a ima ko propada sa zle uprave.
24 Ko žali prut, mrzi na sina svojega; a ko ga ljubi, kara ga za vremena.
25 Pravednik jede, i sita mu je duša; a trbuh bezbožnicima nema dosta.

14

1 Mudra žena zida kuæu svoju, a luda svojim rukama raskopava.
2 Ko hodi pravo, boji se Gospoda; a ko je opak na svojim putovima, prezire ga.
3 U ustima je bezbožnikovijem prut oholosti, a mudre èuvaju usta njihova.
4 Gdje nema volova, èiste su jasle; a obilata je ljetina od sile volovske.
5 Istinit svjedok ne laže, a lažan svjedok govori laž.
6 Potsmjevaè traži mudrost, i ne nahodi je; a razumnomu je znanje lako naæi.
7 Idi od èovjeka bezumna, jer neæeš èuti pametne rijeèi.
8 Mudrost je pametnoga da pazi na put svoj, a bezumlje je bezumnijeh prijevara.
9 Bezumnima je šala grijeh, a među pravednima je dobra volja.
10 Srce svaèije zna jad duše svoje; i u veselje njegovo ne miješa se drugi.
11 Dom bezbožnièki raskopaæe se, a koliba pravednijeh cvjetaæe.
12 Neki se put èini èovjeku prav, a kraj mu je put k smrti.
13 I od smijeha boli srce, i veselju kraj biva žalost.
14 Putova svojih nasitiæe se ko je izopaèena srca, ali ga se kloni èovjek dobar.
15 Lud vjeruje svašta, a pametan pazi na svoje korake.
16 Mudar se boji i uklanja se od zla, a bezuman navire i slobodan je.
17 Nagao èovjek èini bezumlje, a pakostan je èovjek mrzak.
18 Ludi našljeđuje bezumlje, a razboriti vjenèava se znanjem.
19 Klanjaju se zli pred dobrima i bezbožni na vratima pravednoga.
20 Ubogi je mrzak i prijatelju svom, a bogati imaju mnogo prijatelja.
21 Ko prezire bližnjega svojega griješi; a ko je milostiv ubogima, blago njemu.
22 Koji smišljaju zlo, ne lutaju li? a milost i vjera biæe onima koji smišljaju dobro.
23 U svakom trudu ima dobitka, a govor usnama samo je siromaštvo.
24 Mudrima je vijenac bogatstvo njihovo, a bezumlje bezumnijeh ostaje bezumlje.
25 Istinit svjedok izbavlja duše, a lažan govori prijevaru.
26 U strahu je Gospodnjem jako pouzdanje, i sinovima je utoèište.
27 Strah je Gospodnji izvor životu da se èovjek saèuva od prugala smrtnijeh.
28 U mnoštvu je naroda slava caru; a kad nestaje naroda, propast je vladaocu.
29 Ko je spor na gnjev, velika je razuma; a ko je nagao pokazuje ludost.
30 Život je tijelu srce zdravo, a zavist je trulež u kostima.
31 Ko èini krivo ubogome, sramoti stvoritelja njegova; a poštuje ga ko je milostiv siromahu.
32 Za zlo svoje povrgnuæe se bezbožnik, a pravednik nada se i na smrti.
33 Mudrost poèiva u srcu razumna èovjeka, a što je u bezumnima poznaje se.
34 Pravda podiže narod, a grijeh je sramota narodima.
35 Mio je caru razuman sluga, ali na sramotna gnjevi se.

15

1 Odgovor blag utišava gnjev, a rijeè prijeka podiže srdnju.
2 Jezik mudrijeh ljudi ukrašava znanje, a usta bezumnijeh prosipaju bezumlje.
3 Oèi su Gospodnje na svakom mjestu gledajuæi zle i dobre.
4 Zdrav je jezik drvo životno, a opaèina s njega kršenje od vjetra.
5 Lud se ruga nastavom oca svojega; a ko prima ukor, biva pametan.
6 U kuæi pravednikovoj ima mnogo blaga; a u dohotku je bezbožnikovu rasap.
7 Usne mudrijeh ljudi siju znanje, a srce bezumnièko ne èini tako.
8 Žrtva je bezbožnièka gad Gospodu, a molitva pravednijeh ugodna mu je.
9 Gad je Gospodu put bezbožnikov; a ko ide za pravdom, njega ljubi.
10 Karanje je zlo onome ko ostavlja put; koji mrzi na ukor, umrijeæe.
11 Pakao je i pogibao pred Gospodom, akamoli srca sinova èovjeèijih.
12 Potsmjevaè ne ljubi onoga ko ga kori, niti ide k mudrima.
13 Veselo srce veseli lice, a žalost u srcu obara duh.
14 Srce razumno traži znanje, a usta bezumnijeh ljudi naslađuju se bezumljem.
15 Svi su dani nevoljnikovi zli; a ko je vesela srca, na gozbi je jednako.
16 Bolje je malo sa strahom Gospodnjim nego veliko blago s nemirom.
17 Bolje je jelo od zelja gdje je ljubav nego od vola ugojena gdje je mržnja.
18 Èovjek gnjevljiv zameæe raspru; a ko je spor na gnjev, utišava svaðu.
19 Put je lijenoga kao ograda od trnja, a staza je pravednijeh nasuta.
20 Mudar je sin radost ocu, a èovjek bezuman prezire mater svoju.
21 Bezumlje je radost bezumniku, a razuman èovjek hodi pravo.
22 Namjere se rasipaju kad nema savjeta, a tvrdo stoje gdje je mnogo savjetnika.
23 Raduje se èovjek odgovorom usta svojih, i rijeè u vrijeme kako je dobra!
24 Put k životu ide gore razumnome da se saèuva od pakla ozdo.
25 Gospod raskopava kuæu ponositima, a meðu udovici utvrðuje.
26 Mrske su Gospodu misli zle, a besjede èistijeh mile su.
27 Lakomac zatire svoju kuæu, a ko mrzi na poklone živ æe biti.
28 Srce pravednikovo premišlja šta æe govoriti, a usta bezbožnièka rigaju zlo.
29 Daleko je Gospod od bezbožnijeh, a molitvu pravednijeh èuje.
30 Vid oèinji veseli srce, dobar glas goji kosti.
31 Uho koje sluša karanje životno nastavaæe meðu mudrima.
32 Ko odbacuje nastavu, ne mari za dušu svoju; a ko sluša karanje, biva razuman.
33 Strah je Gospodnji nastava k mudrosti, i prije slave ide smjernost.

16

1 Èovjek sprema srce, ali je od Gospoda što æe jezik govoriti.
2 Èovjeku se svi putovi njegovi èine èisti, ali Gospod ispituje duhove.
3 Ostavi na Gospoda djela svoja, i biæe tvrde namjere tvoje.
4 Gospod je stvorio sve sam za se, i bezbožnika za zli dan.
5 Mrzak je Gospodu ko je god ponosita srca, i neæe ostati bez kara ako æe i druge uzeti u pomoæ.
6 Milošæu i istinom oèišæa se bezakonje, i strahom Gospodnjim uklanja se èovjek oda zla.
7 Kad su èiji putovi mili Gospodu, miri s njim i neprijatelje njegove.
8 Bolje je malo s pravdom nego mnogo dohodaka s nepravdom.
9 Srce èovjeèije izmišlja sebi put, ali Gospod upravlja korake njegove.
10 Proroštvo je na usnama carevijem, u sudu neæe pogriješiti usta njegova.
11 Mjerila i potezi pravi od Gospoda su, i sve kamenje u tobocu njegovo je djelo.
12 Gadno je carevima èiniti nepravdu, jer se pravdom utvrðuje prijesto.
13 Mile su carevima usne pravedne, i oni ljube onoga koji govori pravo.
14 Gnjev je carev glasnik smrtni, ali mudar èovjek ublažiæe ga.

15 U veselu je licu carevu život, i ljubav
je njegova kao oblak s poznijem daždem.
16 Koliko je bolje teæi mudrost nego
zlato! i teæi razum koliko je ljepše nego
srebro!
17 Put je pravednijeh uklanjanje oda zla;
èuva dušu svoju ko pazi na put svoj.
18 Oholost dolazi pred pogibao, i ponosit
duh pred propast.
19 Bolje je biti ponizna duha s krotkima
nego dijeliti plijen s oholima.
20 Ko pazi na rijeè, nalazi dobro, i ko se
uzda u Gospoda, blago njemu.
21 Ko je mudra srca, zove se razuman, a
slast na usnama umnožava nauku.
22 Izvor je životu razum onima koji ga
imaju, a nauka bezumnijeh bezumlje je.
23 Srce mudroga razumno upravlja us-
tima njegovijem, i dodaje nauku usnama
njegovijem.
24 Ljubazne su rijeèi sat meda, slast duši
i zdravlje kostima.
25 Neki se put èini èovjeku prav, a kraj
mu je put k smrti.
26 Ko se trudi, sebi se trudi, jer ga
nagone usta njegova.
27 Èovjek nevaljao kopa zlo, i na us-
nama mu je kao oganj koji pali.
28 Opak èovjek zameæe svaðu, i opadaè
rastavlja glavne prijatelje.
29 Nasilnik mami druga svojega i zavodi
ga na put koji nije dobar;
30 Namiguje oèima, kad misli naopako;
kad mièe usnama, èini zlo.
31 Sijeda je kosa slavna kruna, nalazi se
na putu pravednom.
32 Bolji je spor na gnjev nego junak, i
gospodar od svoga srca bolji je nego onaj
koji uzme grad.
33 Ždrijeb se baca u krilo, ali je od
Gospoda sve što izlazi.

17

1 Bolji je zalogaj suha hljeba s mirom
nego kuæa puna poklane stoke sa
svaðom.
2 Razuman sluga biæe gospodar nad
sinom sramotnijem i s braæom æe dijeliti
našljedstvo.
3 Topionica je za srebro i peæ za zlato,
a srca iskušava Gospod.
4 Zao èovjek pazi na usne zle, a lažljivac
sluša jezik pakostan.
5 Ko se ruga siromahu, sramoti
stvoritelja njegova; ko se raduje nesreæi,
neæe ostati bez kara.
6 Vijenac su starcima unuci, a slava
sinovima oci njihovi.
7 Ne prilièi bezumnom visoka besjeda,
akamoli knezu lažljiva besjeda.
8 Poklon je dragi kamen onome koji ga
prima, kuda se god okrene napreduje.
9 Ko pokriva prijestup, traži ljubav; a ko
ponavlja stvar, rastavlja glavne prijatelje.
10 Ukor tišti razumnoga veæma nego
ludoga sto udaraca.
11 Zao èovjek traži samo odmet, ali æe
se ljut glasnik poslati na nj.
12 Bolje je da èovjeka srete medvjedica
kojoj su oteti medvjediæi, nego bezumnik
u svom bezumlju.
13 Ko vraæa zlo za dobro, neæe se zlo
odmaæi od kuæe njegove.
14 Ko poène svaðu, otvori ustavu vodi;
zato prije nego se zametne, proði se
raspre.
15 Ko opravda krivoga i ko osudi
pravoga, obojica su gad Gospodu.
16 Na što je blago bezumnome u ruci
kad nema razuma da pribavi mudrost?
17 U svako doba ljubi prijatelj, i brat
postaje u nevolji.
18 Èovjek bezuman daje ruku i jamèi se
za prijatelja svojega.
19 Ko miluje svaðu, miluje grijeh; ko
podiže uvis vrata svoja, traži pogibao.
20 Ko je opaka srca, neæe naæi dobra; i
ko dvolièi jezikom, pašæe u zlo.
21 Ko rodi bezumna, na žalost mu je,
niti æe se radovati otac luda.
22 Srce veselo pomaže kao lijek, a duh
žalostan suši kosti.
23 Bezbožnik prima poklon iz njedara
da prevrati putove pravdi.
24 Razumnomu je na licu mudrost, a oèi
bezumniku vrljaju nakraj zemlje.
25 Žalost je ocu svojemu sin bezuman, i
jad roditeljci svojoj.

26 Nije dobro globiti pravednika, ni da knezovi biju koga što je radio pravo.
27 Usteže rijeèi svoje èovjek koji zna, i tiha je duha èovjek razuman.
28 I bezuman kad muèi, misli se da je mudar, i razuman, kad stiskuje usne svoje.

18

1 Èovjek samovoljan traži što je njemu milo i miješa se u svašta.
2 Bezumniku nije mio razum nego da se javlja srce njegovo.
3 Kad doðe bezbožnik, doðe i rug, i prijekor sa sramotom.
4 Rijeèi su iz usta èovjeèijih duboka voda, izvor je mudrosti potok koji se ražljeva.
5 Nije dobro gledati bezbožniku ko je, da se uèini krivo pravomu na sudu.
6 Usne bezumnikove pristaju u svaðu, i usta njegova dozivlju boj.
7 Bezumniku su usta njegova pogibao, i usne njegove pruglo duši njegovoj.
8 Rijeèi su opadaèeve kao izbijenijeh, ali slaze unutra u trbuh.
9 I ko je nemaran u poslu svom brat je raspikuæi.
10 Tvrda je kula ime Gospodnje, k njemu æe uteæi pravednik, i biæe u visokom zaklonu.
11 Bogatstvo je bogatome jak grad i kao visok zid u njegovoj misli.
12 Pred propast podiže se srce èovjeku, a prije slave ide smjernost.
13 Ko odgovara prije nego èuje, to mu je ludost i sramota.
14 Duh èovjeèji snosi bol svoj; a duh oboren ko æe podignuti?
15 Srce razumna èovjeka dobavlja znanje, i uho mudrijeh traži znanje.
16 Dar èovjeku širi mjesto i vodi ga pred vlastelje.
17 Pravedan se èini ko je prvi u svojoj raspri, ali kad doðe bližnji njegov, ispituje se.
18 Raspre prekida ždrijeb, i izmeðu silnijeh rasuðuje.
19 Uvriježen je brat kao tvrd grad, i svaða je kao prijevornica na dvoru.
20 Svakomu se trbuh siti plodom usta njegovijeh, dohotkom od usana svojih siti se.
21 Smrt je i život u vlasti jeziku, i ko ga miluje, ješæe plod njegov.
22 Ko je našao ženu, našao je dobro i dobio ljubav od Gospoda.
23 Siromah govori moleæi, a bogat odgovara oštro.
24 Ko ima prijatelja, valja da postupa prijateljski, jer ima prijatelja vjernijih od brata.

19

1 Siromah koji hodi u bezazlenosti svojoj bolji je nego opaki usnama svojim, koji je bezuman.
2 Kad je duša bez znanja, nije dobro; i ko je brzijeh nogu, spotièe se.
3 Ludost èovjeèija prevraæa put njegov, a srce se njegovo gnjevi na Gospoda.
4 Bogatstvo pribavlja mnogo prijatelja, a siromaha ostavlja prijatelj njegov.
5 Lažan svjedok neæe ostati bez kara, i ko govori laž, neæe uteæi.
6 Mnogi ugaðaju knezu, i svak je prijatelj èovjeku podatljivu.
7 Na siromaha mrze sva braæa njegova, još više se prijatelji njegovi udaljuju od njega; vièe za njima, ali ih nema.
8 Ko pribavlja razum, ljubi dušu svoju; i ko pazi na mudrost, naæi æe dobro.
9 Svjedok lažan neæe ostati bez kara, i ko govori laž, poginuæe.
10 Ne dolikuju bezumnom miline, ni sluzi da vlada knezovima.
11 Razum zadržava èovjeka od gnjeva, i èast mu je mimoiæi krivicu.
12 Careva je srdnja kao rika mladoga lava, i ljubav je njegova kao rosa travi.
13 Bezuman je sin muka ocu svojemu, i svadljivost ženina neprestano prokisivanje.
14 Kuæa i imanje našljeðuje se od otaca; a od Gospoda je razumna žena.
15 Lijenost navodi tvrd san, i nemarljiva duša gladovaæe.
16 Ko drži zapovijesti, èuva dušu svoju; a ko ne mari za putove svoje, poginuæe.
17 Gospodu pozaima ko poklanja siromahu, i platiæe mu za dobro njegovo.

18 Karaj sina svojega dokle ima nadanja,
i na pogibao njegovu da ne prašta duša
tvoja.
19 Velik gnjev pokazuj kad praštaš kar,
i kad oprostiš, poslije veæma pokaraj.
20 Slušaj svjet i primaj nastavu, da
poslije budeš mudar.
21 Mnogo ima misli u srcu èovjeèijem,
ali što Gospod naumi ono æe ostati.
22 Želja èovjeku treba da je da èini
milost, a bolji je siromah nego laža.
23 Strah je Gospodnji na život; u koga je
on, boravi sit, niti ga pohodi zlo.
24 Ljenivac krije ruku svoju u njedra, ni
k ustima svojim ne prinosi je.
25 Udri potsmjevaèa da ludi omudra, i
razumnoga nakaraj da razumije nauku.
26 Sin sramotan i prijekoran up-
ropašæuje oca i odgoni mater.
27 Nemoj, sine, slušati nauke koja
odvodi od rijeèi razumnijeh.
28 Nevaljao svjedok potsmijeva se
pravdi, i usta bezbožnièka proždiru
nepravdu.
29 Gotovi su potsmjevaèima sudovi i
bezumnicima boj na leða.

20

1 Vino je potsmjevaè i silovito piæe
nemirnik, i ko god za njim luta neæe biti
mudar.
2 Strah je carev kao rika mladoga lava;
ko ga draži, griješi svojoj duši.
3 Slava je èovjeku da se okani svaðe; a
ko je god bezuman, upleæe se.
4 Radi zime ljenivac ne ore; prosi o
žetvi, i ništa ne dobija.
5 Savjet je u srcu èovjeèijem duboka
voda, ali èovjek razuman crpe ga.
6 Najviše ljudi hvali se svojom dobro-
tom; ali ko æe naæi èovjeka istinita?
7 Pravednik jednako hodi u bezazlenosti
svojoj; blago sinovima njegovijem poslije
njega!
8 Car sjedeæi na prijestolu sudskom
rasipa oèima svojim svako zlo.
9 Ko može reæi: oèistio sam srce svoje,
èist sam od grijeha svojega?
10 Dvojak poteg i dvojaka mjera, oboje
je mrsko Gospodu.
11 Po djelima svojim poznaje se i dijete
hoæe li biti èisto i hoæe li biti pravo djelo
njegovo.
12 Uho koje èuje, i oko koje vidi, oboje
je Gospod naèinio.
13 Ne ljubi sna, da ne osiromašiš; otvo-
raj oèi svoje, i biæeš sit hljeba.
14 Ne valja, ne valja, govori ko kupuje,
a kad otide onda se hvali.
15 Ima zlata i mnogo bisera, ali su
mudre usne najdragocjeniji nakit.
16 Uzmi haljinu onome koji se pod-
jemèi za tuðina, uzmi zalog od njega za
tuðinku.
17 Sladak je èovjeku hljeb od prijevare,
ali mu se poslije napune usta pijeska.
18 Misli se utvrðuju savjetom; zato
razumno ratuj.
19 Ko otkriva tajnu, postupa nevjerno;
zato se ne miješaj s onijem koji razvaljuje
usta.
20 Ko psuje oca svojega ili mater svoju,
njegov æe se žižak ugasiti u crnom
mraku.
21 Našljedstvo koje se iz poèetka brzo
dobija, ne biva na pošljetku blagosloveno.
22 Ne govori: vratiæu zlo. Èekaj
Gospoda, i saèuvaæe te.
23 Mrzak je Gospodu dvojak poteg, mjer-
ila lažna nijesu dobra.
24 Od Gospoda su koraci èovjeèji, a
èovjek kako æe razumjeti put njegov?
25 Zamka je èovjeku da proždre svet-
inju, i poslije zavjeta opet da traži.
26 Mudar car rasipa bezbožnike i pušta
na njih kolo.
27 Vidjelo je Gospodnje duša èovjeèija,
istražuje sve što je u srcu.
28 Milost i istina èuvaju cara, i milošæu
podupire svoj prijesto.
29 Slava je mladiæima sila njihova, a
starcima èast sijeda kosa.
30 Modrice od boja i udarci koji prodiru
do srca jesu lijek zlome.

21

1 Srce je carevo u ruci Gospodu kao
potoci vodeni; kuda god hoæe, savija ga.
2 Svaki se put èovjeku èini prav, ali
Gospod ispituje srca.

3 Da se èini pravda i sud, milije je
Gospodu nego žrtva.
4 Ponosite oèi i naduto srce i oranje
bezbožnièko grijeh je.
5 Misli vrijedna èovjeka donose obilje,
a svakoga nagla siromaštvo.
6 Blago sabrano jezikom lažljivijem
taština je koja prolazi među one koji traže
smrt.
7 Grabež bezbožnijeh odnijeæe ih, jer
ne htješe èiniti što je pravo.
8 Èiji je put kriv, on je tuð; a ko je èist,
njegovo je djelo pravo.
9 Bolje je sjedjeti u uglu od krova nego
sa ženom svadljivom u kuæi zajednièkoj.
10 Duša bezbožnikova želi zlo, ni pri-
jatelj njegov ne nalazi milosti u njega.
11 Kad potsmjevaè biva karan, ludi
mudra; i kad se mudri pouèava, prima
znanje.
12 Uèi se pravednik od kuæe
bezbožnikove, kad se bezbožnici obaraju
u zlo.
13 Ko zatiskuje uho svoje od vike ubo-
goga, vikaæe i sam, ali neæe biti uslišen.
14 Dar u tajnosti utišava gnjev, i poklon
u njedrima žestoku srdnju.
15 Radost je pravedniku èiniti što je
pravo, a strah onima koji èine bezakonje.
16 Èovjek koji zaðe s puta mudrosti
poèinuæe u zboru mrtvijeh.
17 Ko ljubi veselje, biæe siromah; ko
ljubi vino i ulje, neæe se obogatiti.
18 Otkup za pravednike biæe bezbožnik
i za dobre bezakonik.
19 Bolje je živjeti u zemlji pustoj nego sa
ženom svadljivom i gnjevljivom.
20 Dragocjeno je blago i ulje u stanu
mudroga, a èovjek bezuman proždire ga.
21 Ko ide za pravdom i milošæu, naæi
æe život, pravdu i slavu.
22 U grad jakih ulazi mudri, i obara silu
u koju se uzdaju.
23 Ko èuva usta svoja i jezik svoj, èuva
dušu svoju od nevolja.
24 Ponositom i obijesnom ime je potsm-
jevaè, koji sve radi bijesno i oholo.
25 Ljenivca ubija želja, jer ruke njegove
neæe da rade;
26 Svaki dan želi; a pravednik daje i ne
štedi.
27 Žrtva je bezbožnièka gad, akamoli
kad je prinose u grijehu?
28 Lažni svjedok poginuæe, a èovjek
koji sluša, govoriæe svagda.
29 Bezbožnik je bezobrazan, a praved-
nik udešava svoje pute.
30 Nema mudrosti ni razuma ni savjeta
nasuprot Bogu.
31 Konj se oprema za dan boja, ali je u
Gospoda spasenje.

22

1 Bolje je ime nego veliko bogatstvo, i
milost je bolja nego srebro i zlato.
2 Bogat i siromah sretaju se; obojicu je
Gospod stvorio.
3 Pametan èovjek vidi zlo i skloni se, a
ludi idu dalje i plaæaju.
4 Smjernosti i strahu Gospodnjemu
plata je bogatstvo i slava i život.
5 Trnje i zamke su na putu opakoga; ko
èuva dušu svoju, biæe daleko od toga.
6 Uèi dijete prema putu kojim æe iæi,
pa neæe otstupiti od njega ni kad ostari.
7 Bogat gospodari nad siromasima, i ko
uzima u zajam biva sluga onomu koji
daje.
8 Ko sije bezakonje žeæe muku, i pruta
gnjeva njegova nestaæe.
9 Blago oko biæe blagosloveno, jer daje
hljeba svojega ubogomu.
10 Otjeraj potsmjevaèa, i otiæi æe
raspra i prestaæe svaða i sramota.
11 Ko ljubi èisto srce, i èije su usne
ljubazne, njemu je car prijatelj.
12 Oèi Gospodnje èuvaju znanje, a
poslove bezakonikove obara.
13 Ljenivac govori: lav je napolju;
nasred ulice poginuo bih.
14 Usta su tuðih žena jama duboka; na
koga se gnjevi Gospod, onamo æe pasti.
15 Bezumlje je privezano djetetu na
srce; prut kojim se kara ukloniæe ga od
njega.
16 Ko èini krivo siromahu da umnoži
svoje, i ko daje bogatome, zacijelo æe
osiromašiti.
17 Prigni uho svoje i slušaj rijeèi mudri-
jeh ljudi, i srce svoje privij k nauci mojoj.

18 Jer æe ti biti milina ako ih složiš
u srce svoje, ako sve budu poreðane na
usnama tvojim.
19 Da bi ti uzdanje bilo u Gospoda,
kazujem ti ovo danas, a ti tako èini.
20 Nijesam li ti napisao znamenite stvari
za savjete i znanje,
21 Da bih ti pokazao tvrðu istinitijeh
rijeèi da bi mogao istinitijem rijeèima
odgovarati onima koji pošlju k tebi?
22 Ne otimaj siromahu zato što je
siromah, i ne zatiri nevoljnoga na vra-
tima.
23 Jer æe Gospod braniti njihovu stvar,
i oteæe dušu onima koji njima otimaju.
24 Ne druži se s èovjekom gnjevljivijem
i ne idi sa žestokim,
25 Da se ne bi navikao na putove nje-
gove i metnuo zamke na dušu svoju.
26 Ne budi od onijeh koji ruku daju, koji
se jamèe za dugove.
27 Ako nemaš èim platiti, zašto da se
odnese postelja ispod tebe?
28 Ne pomièi stare meðe, koju su
postavili oci tvoji.
29 Jesi li vidio èovjeka ustaoca na poslu?
Taki æe pred carevima stajati, a neæe
stajati pred prostacima.

23

1 Kad sjedeš da jedeš s gospodinom, pazi
dobro što je pred tobom.
2 Inaèe bi satjerao sebi nož u grlo, ako
bi bio lakom.
3 Ne želi preslaèaka njegovijeh, jer su
lažna hrana.
4 Ne muèi se da se obogatiš, i proði se
svoje mudrosti.
5 Hoæeš li baciti oèi svoje na ono èega
brzo nestaje? jer naèini sebi krila i kao
orao odleti u nebo.
6 Ne jedi hljeba u zavidljivca, i ne želi
preslaèaka njegovijeh.
7 Jer kako on tebe cijeni u duši svojoj
tako ti jelo njegovo. Govoriæe ti: jedi i
pij; ali srce njegovo nije s tobom.
8 Zalogaj što pojedeš izbljuvaæeš, i
izgubiæeš ljubazne rijeèi svoje.
9 Pred bezumnijem ne govori, jer neæe
mariti za mudrost besjede tvoje.
10 Ne pomièi stare meðe, i ne stupaj na
njivu siroèadi.
11 Jer je jak osvetnik njihov; braniæe
stvar njihovu od tebe.
12 Obrati k nauci srce svoje i uši svoje k
rijeèima mudrijem.
13 Ne ukraæuj kara djetetu; kad ga biješ
prutom, neæe umrijeti.
14 Ti ga bij prutom, i dušu æeš mu
izbaviti iz pakla.
15 Sine moj, ako bude mudro srce tvoje,
veseliæe se srce moje u meni;
16 I igraæe bubrezi moji kad usne tvoje
stanu govoriti što je pravo.
17 Srce tvoje neka ne zavidi grješnicima,
nego budi u strahu Gospodnjem vazda.
18 Jer ima plata, i nadanje tvoje neæe se
zatrti.
19 Slušaj, sine moj, i budi mudar i
upravi putem srce svoje.
20 Ne budi među pijanicama ni među
izjelicama.
21 Jer pijanica i izjelica osiromašiæe, i
spavaè hodiæe u ritama.
22 Slušaj oca svojega koji te je rodio, i ne
preziri matere svoje kad ostari.
23 Kupuj istinu i ne prodaji je; kupuj
mudrost, znanje i razum.
24 Veoma se raduje otac pravednikov, i
roditelj mudroga veseli se s njega.
25 Neka se dakle veseli otac tvoj i mati
tvoja, i neka se raduje roditeljka tvoja.
26 Sine moj, daj mi srce svoje, i oèi tvoje
neka paze na moje pute.
27 Jer je kurva duboka jama, a tijesan
studenac tuða žena.
28 Ona i zasjeda kao lupež i umnožava
zloèince među ljudima.
29 Kome: jaoh? kome: kuku? kome
svaða? kome vika? kome rane ni za što?
kome crven u oèima?
30 Koji sjede kod vina, koji idu te traže
rastvorena vina.
31 Ne gledaj na vino kad se rumeni, kad
u èaši pokazuje lice svoje i upravo iskaèe.
32 Na pošljedak æe kao zmija ujesti i
kao aspida upeæi.
33 Oèi æe tvoje gledati na tuðe žene, i
srce æe tvoje govoriti opaèine.
34 I biæeš kao onaj koji leži usred mora
i kao onaj koji spava navrh jedra.

35 Reæi æeš: izbiše me, ali me ne zabolje; tukoše me, ali ne osjetih; kad se probudim, iæi æu opet da tražim to.

24

1 Ne zavidi zlijem ljudima niti želi da si s njima.
2 Jer o pogibli misli srce njihovo i usne njihove govore o muci.
3 Mudrošæu se zida kuæa i razumom utvrðuje se.
4 I znanjem se pune klijeti svakoga blaga i dragocjena i mila.
5 Mudar je èovjek jak, i razuman je èovjek silan snagom.
6 Jer mudrijem savjetom ratovaæeš, i izbavljenje je u mnoštvu savjetnika.
7 Visoke su bezumnome mudrosti; neæe otvoriti usta svojih na vratima.
8 Ko misli zlo èiniti zvaæe se zlikovac.
9 Misao bezumnikova grijeh je, i potsmjevaè je gad ljudski.
10 Ako kloneš u nevolji, skratiæe ti se sila.
11 Izbavljaj pohvatane na smrt; i koje hoæe da pogube, nemoj se ustegnuti od njih.
12 Ako li reèeš: gle, nijesmo znali za to; neæe li razumjeti onaj koji ispituje srca, i koji èuva dušu tvoju neæe li doznati i platiti svakome po djelima njegovijem?
13 Sine moj, jedi med, jer je dobar, i sat, jer je sladak grlu tvojemu.
14 Tako æe biti poznanje mudrosti duši tvojoj, kad je naðeš; i biæe plata, i nadanje tvoje neæe se zatrti.
15 Bezbožnièe, ne vrebaj oko stana pravednikova, i ne kvari mu poèivanja.
16 Jer ako i sedam puta padne pravednik, opet ustane, a bezbožnici propadaju u zlu.
17 Kad padne neprijatelj tvoj, nemoj se radovati, i kad propadne, neka ne igra srce tvoje.
18 Jer bi vidio Gospod i ne bi mu bilo milo, i obratio bi gnjev svoj od njega na tebe.
19 Nemoj se žestiti radi nevaljalaca, nemoj zavidjeti bezbožnicima.
20 Jer nema plate nevaljalcu, žižak æe se bezbožnicima ugasiti.
21 Boj se Gospoda, sine moj, i cara, i ne miješaj se s nemirnicima.
22 Jer æe se ujedanput podignuti pogibao njihova, a ko zna propast koja ide od obojice?
23 I ovo je za mudarce: gledati ko je ko na sudu nije dobro.
24 Ko govori bezbožniku: pravedan si, njega æe proklinjati ljudi i mrziæe na nj narodi.
25 A koji ga karaju, oni æe biti mili, i doæi æe na njih blagoslov dobrijeh.
26 Ko govori rijeèi istinite, u usta ljubi.
27 Uredi svoj posao na polju, i svrši svoje na njivi, potom i kuæu svoju zidaj.
28 Ne budi svjedok na bližnjega svojega bez razloga, i ne varaj usnama svojima.
29 Ne govori: kako je on meni uèinio tako æu ja njemu uèiniti; platiæu ovom èovjeku po djelu njegovu.
30 Iðah mimo njivu èovjeka lijena i mimo vinograd èovjeka bezumna;
31 I gle, bješe sve zaraslo u trnje i sve pokrio èkalj, i ograda im kamena razvaljena.
32 I vidjevši uzeh na um, i gledah i pouèih se.
33 Dok malo prospavaš, dok malo prodrijemlješ, dok malo sklopiš ruke da poèineš,
34 U tom æe doæi siromaštvo tvoje kao putnik, i oskudica tvoja kao oružan èovjek.

25

1 I ovo su prièe Solomunove koje sabraše ljudi Jezekije cara Judina.
2 Slava je Božija skrivati stvar, a slava je carska istraživati stvar.
3 Visina nebu i dubina zemlji i srce carevima ne može se dosegnuti.
4 Uzmi od srebra trosku, i izaæi æe livcu zaklad.
5 Uzmi bezbožnika ispred cara, i utvrdiæe se pravdom prijesto njegov.
6 Ne velièaj se pred carem i ne staj na mjesto gdje stoje vlastelji.
7 Jer je bolje da ti se kaže: hodi gore, nego da te ponize pred knezom da vidiš svojim oèima.

8 Ne idi odmah da se preš, gledaj šta
bi èinio napošljetku ako bi te osramotio
bližnji tvoj.
9 Raspravi stvar svoju s bližnjim svojim,
ali tuðe tajne ne otkrivaj,
10 Da te ne bi psovao ko èuje, i sramota
tvoja da ne bi ostala na tebi.
11 Zlatne jabuke u srebrnijem sudima
jesu zgodne rijeèi.
12 Zlatna je grivna i nakit od najboljega
zlata mudri karaè onome koji sluša.
13 Vjeran je poslanik kao studen šnježna
o žetvi onima koji ga pošlju, i rashlaðuje
dušu svojim gospodarima.
14 Ko se hvali darom lažnijem, on je kao
oblaci i vjetar bez dažda.
15 Strpljenjem se ublažava knez, i mek
jezik lomi kosti.
16 Kad naðeš med, jedi koliko ti je dosta,
da ne bi najedavši ga se izbljuvao ga.
17 Rijetko neka ti noga stupa u kuæu
bližnjega tvojega, da ne bi nasitivši se
tebe omrzao na te.
18 Ko god govori lažno svjedoèanstvo na
bližnjega svojega, on je kao malj i maè i
oštra strijela.
19 Uzdanje je u nevjernika u nevolji zub
slomljen i noga uganuta.
20 Ko pjeva pjesme žalosnom srcu, on je
kao onaj koji svlaèi haljinu na zimi, i kao
ocat na salitru.
21 Ako je gladan nenavidnik tvoj,
nahrani ga hljeba, i ako je žedan, napoj
ga vode.
22 Jer æeš živo ugljevlje zgrnuti na glavu
njegovu, i Gospod æe ti platiti.
23 Sjeverni vjetar nosi dažd, a potajni
jezik lice srdito.
24 Bolje je sjedjeti u uglu od krova nego
sa ženom svadljivom u kuæi zajedniènoj.
25 Dobar je glas iz daljne zemlje kao
studena voda žednoj duši.
26 Pravednik koji pada pred bezbožnikom
jest kao izvor nogama zamuæen i kao
studenac pokvaren.
27 Jesti mnogo meda nije dobro, i is-
traživati slavu nije slavno.
28 Ko nema vlasti nad duhom svojim, on
je grad razvaljen bez zidova.

26

1 Kao snijeg u ljeto i dažd o žetvi, tako
ne dolikuje bezumnome èast.
2 Kao vrabac kad prhne i lasta kad
odleti, tako kletva nezaslužena neæe
doæi.
3 Biè konju, uzda magarcu, a batina
bezumnicima na leða.
4 Ne odgovaraj bezumniku po bezumlju
njegovu, da ne budeš i ti kao on.
5 Odgovori bezumniku prema bezumlju
njegovu, da ne misli da je mudar.
6 Ko šalje bezumnika da mu što svrši,
on otsijeca sebi noge i pije nepravdu.
7 Kako hromi hramlje nogama svojim,
taka je besjeda u ustima bezumnijeh.
8 Kao da baca dragi kamen u gomilu ka-
menja, tako radi ko èini èast bezumnome.
9 Kao trn kad doðe u ruku pijanome,
taka je besjeda u ustima bezumnijeh.
10 Mnogo muke zadaje svjema ko plaæa
bezumniku i ko plaæa prestupnicima.
11 Kao što se pas povraæa na svoju
bljuvotinu, tako bezumnik ponavlja svoje
bezumlje.
12 Jesi li vidio èovjeka koji misli da je
mudar? više ima nadanja od bezumnoga
nego od njega.
13 Ljenivac govori: ljuti je lav na putu,
lav je na ulicama.
14 Kao što se vrata obræu na èepovima
svojim, tako ljenivac na postelji svojoj.
15 Ljenivac krije ruku svoju u njedra,
teško mu je prinijeti je k ustima.
16 Ljenivac misli da je mudriji od sed-
morice koji odgovaraju razumno.
17 Psa za uši hvata ko se prolazeæi žesti
za tuðu raspru.
18 Kakav je bezumnik koji baca iskre i
strijele smrtne,
19 Taki je svaki koji prevari bližnjega
svojega pa onda veli: šalio sam se.
20 Kad nestane drva, ugasi se oganj; tako
kad nema opadaèa, prestaje raspra.
21 Ugalj je za žeravicu, drva za oganj, a
èovjek svadljivac da raspaljuje svaðu.
22 Rijeèi su opadaèeve kao rijeèi izbi-
jenijeh, ali slaze unutra u trbuh.
23 Kao srebrna pjena kojom se obloži
crijep, take su usne neprijateljske i zlo
srce.

24 Nenavidnik se pretvara ustima svojim, a u srcu slaže prijevaru.
25 Kad govori umiljatijem glasom, ne vjeruj mu, jer mu je u srcu sedam gadova.
26 Mržnja se pokriva lukavstvom, ali se zloæa njezina otkriva na zboru.
27 Ko jamu kopa, u nju æe pasti; i ko kamen valja, na njega æe se prevaliti.
28 Jezik lažan mrzi na one koje satire, i usta koja laskaju grade pogibao.

27

1 Ne hvali se sjutrašnjim danom, jer ne znaš šta æe dan donijeti.
2 Neka te hvali drugi, a ne tvoja usta, tuðin, a ne tvoje usne.
3 Težak je kamen, i pijesak je težak; ali je gnjev bezumnikov teži od obojega.
4 Jarost je nemilostiva, i gnjev je plah; ali ko æe odoljeti zavisti?
5 Bolji je javni ukor nego tajna ljubav.
6 Udarci od prijatelja istiniti su, a cjelivi nenavidnikovi lažni.
7 Duša sita gazi sat, a gladnoj duši slatko je sve što je gorko.
8 Kaka je ptica koja odleti iz svojega gnijezda, taki je èovjek koji otide iz svojega mjesta.
9 Ulje i kad veseli srce, tako je prijatelj sladak svjetom srdaènijem.
10 Ne ostavljaj prijatelja svojega ni prijatelja oca svojega, i u kuæu brata svojega ne ulazi u nesreæi svojoj: bolji je susjed blizu nego brat daleko.
11 Sine moj, budi mudar i obraduj srce moje, da imam šta odgovoriti onome ko me ruži.
12 Pametan èovjek vidi zlo i skloni se, a ludi idu dalje i plaæaju.
13 Uzmi haljinu onomu koji se podjamèi za tuðina, i uzmi zalog od njega za tuðinku.
14 Ko blagosilja prijatelja svojega na glas rano ustajuæi, primiæe mu se za kletvu.
15 Neprestano kapanje kad je velik dažd, i žena svadljiva, jedno su;
16 Ko je ustavlja, ustavlja vjetar, i ona se odaje kao mirisavo ulje u desnici.
17 Gvožðe se gvožðem oštri, tako èovjek oštri lice prijatelja svojega.
18 Ko èuva smokvu, ješæe roda njezina; tako ko èuva gospodara svojega, biæe poštovan.
19 Kako je u vodi lice prema licu, tako je srce èovjeèije prema èovjeku.
20 Grob i propast nigda se ne mogu zasititi, tako oèi èovjeèije nigda nijesu site.
21 Srebro u topionici i zlato u peæi a èovjek u ustima onoga koji ga hvali poznaje se.
22 Da bezumnoga tucaš u stupi tuèkom s prekrupom, ne bi otišlo od njega bezumlje njegovo.
23 Dobro gledaj stoku svoju i staraj se za stada svoja.
24 Jer bogatstvo ne traje dovijeka niti kruna od koljena do koljena.
25 Kad trava naraste i pokaže se zelen, kupi se trava po planinama.
26 Jaganjci su ti za odijelo, i jariæi cijena za njivu.
27 I dosta ima mlijeka kozjega tebi za jelo, i za jelo tvojemu domu i za hranu tvojim djevojkama.

28

1 Bježe bezbožnici kad ih niko ne goni, a pravednici su kao laviæi bez straha.
2 Kad se u zemlji zla èine, nastaju joj mnogi knezovi; ali kad se naðe èovjek razuman i vješt, ostaje dugo.
3 Èovjek siromah koji èini krivo ubogima jest kao silan dažd iza kojega nestaje hljeba.
4 Koji ostavljaju zakon, hvale bezbožnike; a koji drže zakon, protive im se.
5 Zli ljudi ne razumiju što je pravo; a koji traže Gospoda, razumiju sve.
6 Bolji je siromah koji hodi u bezazlenosti svojoj nego ko ide krivijem putovima ako je i bogat.
7 Ko èuva zakon, sin je razuman; a ko se druži s izjelicama, sramoti oca svojega.
8 Ko umnožava dobro svoje ujmom i pridavkom, sabira onome koji æe razdavati siromasima.
9 Ko odvraæa uho svoje da ne èuje zakona, i molitva je njegova mrska.

10 Ko zavodi prave na zao put, pašæe
u jamu svoju, a bezazleni naslijediæe
dobro.
11 Bogat èovjek misli da je mudar, ali
razuman siromah ispituje ga.
12 Kad se raduju pravedni, velika je
slava; a kad se podižu bezbožnici, traži
se èovjek.
13 Ko krije prijestupe svoje, neæe biti
sreæan; a ko priznaje i ostavlja, dobiæe
milost.
14 Blago èovjeku koji se svagda boji; a
ko je tvrdoglav, upada u zlo.
15 Bezbožnik koji vlada narodom siro-
mašnijem, lav je koji rièe i medvjed
gladan.
16 Knez bez razuma èini mnogo
nepravde, a koji mrzi na lakomstvo,
živjeæe dugo.
17 Èovjek koji èini nasilje krvi ljud-
skoj, bježaæe do groba, a niko ga neæe
zadržati.
18 Ko hodi u bezazlenosti, spašæe se; a
ko je opak na putovima, pašæe u jedan
mah.
19 Ko radi svoju zemlju, biæe sit hljeba;
a ko ide za besposlicama, nasitiæe se
sirotinje.
20 Èovjek vjeran obiluje blagoslovima;
a ko nagli da se obogati, neæe biti bez
krivice.
21 Nije dobro gledati ko je ko, jer za
zalogaj hljeba èovjek æe uèiniti zlo.
22 Nagli da se obogati èovjek zavidljiv,
a ne zna da æe mu doæi siromaštvo.
23 Ko ukorava èovjeka naæi æe poslije
veæu milost nego koji laska jezikom.
24 Ko krade oca svojega i mater svoju, i
govori: nije grijeh, on je drug krvniku.
25 Oholi zameæe svaðu; a ko se uzda u
Gospoda, izobilovaæe.
26 Ko se uzda u svoje srce, bezuman je;
a ko hodi mudro, izbaviæe se.
27 Ko daje siromahu, neæe mu nedosta-
jati; a ko odvraæa oèi svoje, biæe mu
mnogo kletava.
28 Kad se podižu bezbožnici, sakriva
se èovjek; a kad ginu, umnožavaju se
pravedni.

29

1 Èovjek koji po karanju ostaje tvr-
doglav, ujedanput æe propasti, da neæe
biti lijeka.
2 Kad se umnožavaju pravednici, veseli
se narod; a kad vlada bezbožnik, uzdiše
narod.
3 Ko ljubi mudrost, veseli oca svojega; a
ko se druži s kurvama, rasipa svoje dobro.
4 Car pravdom podiže zemlju; a ko
uzima mito, satire je.
5 Ko laska prijatelju svojemu, razapinje
mrežu nogama njegovijem.
6 U grijehu je zla èovjeka zamka, a
pravednik pjeva i veseli se.
7 Pravednik razumije parbu nevoljni-
jeh, a bezbožnik ne mari da zna.
8 Potsmjevaèi raspaljuju grad, a mudri
utišavaju gnjev.
9 Mudar èovjek kad se pre s ludijem, ili
se srdio ili smijao, nema mira.
10 Krvopije mrze na bezazlenoga, a
pravi se brinu za dušu njegovu.
11 Sav gnjev svoj izliva bezumnik, a
mudri ustavlja ga natrag.
12 Koji knez sluša lažne rijeèi, sve su mu
sluge bezbožne.
13 Siromah i koji daje na dobit sretaju
se; obojici Gospod prosvjetljuje oèi.
14 Koji car pravo sudi siromasima, nje-
gov æe prijesto stajati dovijeka.
15 Prut i kar daju mudrost, a dijete pusto
sramoti mater svoju.
16 Kad se umnožavaju bezbožnici, um-
nožavaju se grijesi, a pravednici æe vid-
jeti propast njihovu.
17 Karaj sina svojega, i smiriæe te, i
uèiniæe milinu duši tvojoj.
18 Kad nema utvare, rasipa se narod; a
ko drži zakon, blago njemu!
19 Rijeèima se ne popravlja sluga, jer
ako i razumije, opet ne sluša.
20 Jesi li vidio èovjeka nagla u besjedi
svojoj? više ima nadanja od bezumna
nego od njega.
21 Ako ko mazi slugu od malena, on æe
najposlije biti sin.
22 Gnjevljiv èovjek zameæe svaðu, i ko
je naprasit, mnogo griješi.

23 Oholost ponižuje èovjeka, a ko je
smjeran duhom, dobija slavu.
24 Ko dijeli s lupežem, mrzi na svoju
dušu, èuje prokletstvo i ne prokazuje.
25 Strašiv èovjek meæe sebi zamku; a
ko se u Gospoda uzda, biæe u visokom
zaklonu.
26 Mnogi traže lice vladaoèevo, ali je od
Gospoda sud svakome.
27 Pravednima je mrzak nepravednik, a
bezbožniku je mrzak ko pravo hodi.

30

1 Rijeèi Agura sina Jakejeva; sabrane
rijeèi toga èovjeka Itilu, Itilu i Ukalu.
2 Ja sam luði od svakoga, i razuma
èovjeèijega nema u mene.
3 Niti sam uèio mudrosti niti znam
svetijeh stvari.
4 Ko je izašao na nebo i opet sišao? ko
je skupio vjetar u pregršti svoje? ko je
svezao vode u plašt svoj? ko je utvrdio
sve krajeve zemlji? kako mu je ime? i
kako je ime sinu njegovu? znaš li?
5 Sve su rijeèi Božije èiste; on je štit
onima koji se uzdaju u nj.
6 Ništa ne dodaji k rijeèima njegovijem,
da te ne ukori i ne naðeš se laža.
7 Za dvoje molim te; nemoj me se
oglušiti dok sam živ:
8 Taštinu i rijeè lažnu udalji od mene;
siromaštva ni bogatstva ne daj mi, hrani
me hljebom po obroku mom,
9 Da ne bih najedavši se odrekao se tebe
i rekao: ko je Gospod? ili osiromašivši
da ne bih krao i uzalud uzimao ime Boga
svojega.
10 Ne opadaj sluge gospodaru njegovu,
da te ne bi kleo i ti bio kriv.
11 Ima rod koji psuje oca svojega i ne
blagosilja matere svoje.
12 Ima rod koji misli da je èist, a od
svoga kala nije opran.
13 Ima rod koji drži visoko oèi svoje, i
vjeðe mu se dižu uvis.
14 Ima rod kojemu su zubi maèevi i
kutnjaci noževi, da proždire siromahe sa
zemlje i uboge izmeðu ljudi.
15 Pijavica ima dvije kæeri, koje govore:
daj, daj. Ima troje nesito, i èetvrto nikad
ne kaže: dosta:
16 Grob, materica jalova, zemlja, koja
ne biva sita vode, i oganj, koji ne govori:
dosta.
17 Oko koje se ruga ocu i neæe da sluša
matere, kljuvaæe ga gavrani s potoka i
jesti orliæi.
18 Troje mi je èudesno, i èetvrtoga ne
razumijem:
19 Put orlov u nebo, put zmijin po sti-
jeni, put laðin posred mora, i put èovjeèiji
k djevojci.
20 Taki je put kurvin: jede, i ubriše usta,
pa veli: nijesam uèinila zla.
21 Od troga se potresa zemlja, i
èetvrtoga ne može podnijeti:
22 Od sluge, kad postane car, od bezum-
nika, kad se najede hljeba,
23 Od puštenice, kad se uda, od
sluškinje kad naslijedi gospoðu svoju.
24 Èetvoro ima maleno na zemlji, ali
mudrije od mudaraca:
25 Mravi, koji su slab narod, ali opet
pripravljaju u ljeto sebi hranu;
26 Pitomi zeèevi, koji su nejak narod, ali
opet u kamenu grade sebi kuæu;
27 Skakavci, koji nemaju cara, ali opet
idu svi jatom;
28 Pauk, koji rukama radi i u carskim je
dvorima.
29 Troje lijepo koraèa, i èetvrto lijepo
hodi:
30 Lav, najjaèi izmeðu zvjerova, koji ne
uzmièe ni pred kim,
31 Konj opasan po bedrima ili jarac, i car
na koga niko ne ustaje.
32 Ako si ludovao ponesavši se ili si zlo
mislio, metni ruku na usta.
33 Kad se razbija mlijeko, izlazi maslo; i
ko jako nos utire, izgoni krv; tako ko draži
na gnjev, zameæe svaðu.

31

1 Rijeèi cara Lemuila; sabrane rijeèi,
kojima ga je uèila mati njegova.
2 Šta, sine moj, šta, sine utrobe moje, i
šta, sine zavjeta mojih?
3 Ne daj krjeposti svoje ženama, ni
putova svojih onima što satiru careve.

4 Nije za careve, Lemuilo, nije za careve
da piju vino, ni za knezove da piju silovito
piæe,
5 Da ne bi pijuæi zaboravio uredbe, i
izmijenio pravicu kojemu nevoljniku.
6 Podajte silovito piæe onome koji hoæe
da propadne, i vino onima koji su tužna
srca;
7 Neka se napije i zaboravi svoje siro-
maštvo, i da se više ne sjeæa svoje muke.
8 Otvoraj usta svoja za nijemoga, za
stvar svijeh namijenjenijeh smrti.
9 Otvoraj usta svoja, sudi pravo, daj
pravicu nevoljnome i ubogome.
10 Ko æe naæi vrsnu ženu? jer vrijedi
više nego biser.
11 Oslanja se na nju srce muža njezina,
i dobitka neæe nedostajati.
12 Èini mu dobro, a ne zlo, svega vijeka
svojega.
13 Traži vune i lana, i radi po volji
rukama svojim.
14 Ona je kao laða trgovaèka, iz daleka
donosi hranu svoju.
15 Ustaje dok je još noæ, daje hranu
èeljadi svojoj i posao djevojkama svojim.
16 Misli o njivi, i uzme je, od rada ruku
svojih sadi vinograd.
17 Opasuje snagom bedra svoja i krijepi
mišice svoje.
18 Vidi kako joj je dobra radnja, ne gasi
joj se noæu žižak.
19 Rukama svojima maša se preslice, i
prstima svojima drži vreteno.
20 Ruku svoju otvora siromahu, i pruža
ruke ubogome.
21 Ne boji se snijega za svoju èeljad, jer
sva èeljad njezina ima po dvoje haljine.
22 Pokrivaèe sama sebi gradi, tako
platno i skerlet odijelo joj je.
23 Zna se muž njezin na vratima kad
sjedi sa starješinama zemaljskim.
24 Košulje gradi i prodaje, i pojase daje
trgovcu.
25 Odijelo joj je krjepost i ljepota, i
osmijeva se na vrijeme koje ide.
26 Usta svoja otvora mudro i na jeziku
joj je nauka blaga.
27 Pazi na vladanje èeljadi svoje, i
hljeba u lijenosti ne jede.
28 Sinovi njezini podižu se i blagosiljaju
je; muž njezin također hvali je;
29 Mnoge su žene bile vrsne, ali ti ih
nadvišuješ sve.
30 Ljupkost je prijevarna i ljepota tašta;
žena koja se boji Gospoda, ona zaslužuje
pohvalu.
31 Podajte joj od ploda ruku njezinijeh,
i neka je hvale na vratima djela njezina.

Propovednik

1 Rijeèi propovjednika sina Davidova
cara u Jerusalimu.
2 Taština nad taštinama, veli propov-
jednik, taština nad taštinama, sve je
taština.
3 Kaka je korist èovjeku od svega truda
njegova, kojim se trudi pod suncem?
4 Naraštaj jedan odlazi i drugi dolazi, a
zemlja stoji uvijek.
5 Sunce izlazi i zalazi, i opet hiti na
mjesto svoje odakle izlazi.
6 Vjetar ide na jug i obræe se na sjever:
ide jednako obræuæi se, i u obrtanju
svom vraæa se.
7 Sve rijeke teku u more, i more se ne
prepunja; odakle teku rijeke, onamo se
vraæaju da opet teku.
8 Sve je muèno, da èovjek ne može
iskazati; oko se ne može nagledati, niti se
uho može naslušati.
9 Što je bilo to æe biti, što se èinilo to æe
se èiniti, i nema ništa novo pod suncem.
10 Ima li što za što bi ko rekao: vidi, to
je novo? Veæ je bilo za vijekova koji su
bili prije nas.
11 Ne pominje se što je prije bilo; ni ono
što æe poslije biti neæe se pominjati u
onijeh koji æe poslije nastati.
12 Ja propovjednik bijah car nad Izrail-
jem u Jerusalimu;
13 I upravih srce svoje da tražim i
razberem mudrošæu sve što biva pod
nebom; taj muèni posao dade Bog
sinovima ljudskim da se muèe oko njega.
14 Vidjeh sve što biva pod suncem, i gle,
sve je taština i muka duhu.
15 Što je krivo ne može se ispraviti, i
nedostaci ne mogu se izbrojiti.
16 Ja rekoh u srcu svom govoreæi: evo,
ja postah velik, i pretekoh mudrošæu sve
koji biše prije mene u Jerusalimu, i srce
moje vidje mnogo mudrosti i znanja.
17 I upravih srce svoje da poznam mu-
drost i da poznam bezumlje i ludost; pa
doznah da je i to muka duhu.
18 Jer gdje je mnogo mudrosti, mnogo je
brige, i ko umnožava znanje, umnožava
muku.

2

1 Ja rekoh u srcu svom: daj da te
okušam veseljem; uživaj dobra. Ali gle,
i to bješe taština.
2 Smijehu rekoh: luduješ; i veselju: šta
to radiš?
3 Razmišljah u srcu svom da puštam
tijelo svoje na piæe, i srcem svojim
upravljajuæi mudro da se držim ludosti
dokle ne vidim šta bi dobro bilo sinovima
ljudskim da èine pod nebom dok su živi.
4 Velika djela uèinih: sazidah sebi
kuæe, nasadih sebi vinograde;
5 Naèinih sebi vrtove i voænjake, i
nasadih u njima svakojakih drveta rodni-
jeh;
6 Naèinih sebi jezera vodena da zalje-
vam iz njih šumu gdje rastu drveta;
7 Nabavih sebi sluga i sluškinja, i imah
sluga roðenijeh u kuæi mojoj; i imah
goveda i ovaca više od svijeh koji biše
prije mene u Jerusalimu;
8 Takoðer nakupih sebi srebra i zlata
i zaklada od careva i zemalja; nabavih
sebi pjevaèa i pjevaèica i milina ljudskih,
i sprava muzièkih svakojakih.
9 I tako postah veæi i silniji od svijeh
koji biše prije mene u Jerusalimu; i mu-
drost moja osta sa mnom.
10 I što god željahu oèi moje, ne branjah
im niti ukraæivah srcu svojemu kakoga
veselja, nego se srce moje veseljaše sa
svakoga truda mojega, i to mi bijaše dio
od svakoga truda mojega.
11 A kad pogledah na sva djela svoja
što uradiše ruke moje, i na trud kojim se
trudih da uradim, gle, sve bješe taština i
muka duhu, i nema koristi pod suncem.
12 Tada se obratih da vidim mudrost i
ludost i bezumlje, jer šta bi èinio èovjek
koji bi nastao poslije cara? što je veæ
uèinjeno.
13 I vidjeh da je bolja mudrost od lu-
dosti, kao što je bolja svjetlost od mraka.
14 Mudri ima oèi u glavi, a bezumni ide
po mraku; ali takoðer doznah da jednako
biva svjema.

15 Zato rekoh u srcu svom: meni æe biti
kao bezumniku što biva; šta æe mi dakle
pomoæi što sam mudar? I rekoh u srcu
svom: i to je taština.
16 Jer se neæe spominjati mudarac kao
ni bezumnik dovijeka; jer što sada jest,
sve se zaboravlja poslije, i mudarac umire
kao i bezumnik.
17 Zato mi omrze život, jer mi nije milo
što biva pod suncem, jer je sve taština i
muka duhu.
18 I omrze mi sav trud moj oko kojega
se trudih pod suncem, jer æu ga ostaviti
èovjeku koji æe nastati nakon mene.
19 I ko zna hoæe li biti mudar ili lud?
i opet æe biti gospodar od svega truda
mojega oko kojega se trudih i mudrovah
pod suncem. I to je taština.
20 Zato doðoh na to da mi srce izgubi
nadanje o svakom trudu oko kojega se
trudih pod suncem.
21 Jer ima ljudi koji se trude mudro i
razumno i pravo, pa to ostavljaju u dio
drugome koji se nije trudio oko toga. I to
je taština i veliko zlo.
22 Jer šta ima èovjek od svega truda
svoga i od muke srca svoga, koju podnosi
pod suncem?
23 Jer su svi dani njegovi muka a poslovi
njegovi briga; ni noæu se ne odmara srce
njegovo. I to je taština.
24 Nije li dakle dobro èovjeku da jede
i pije i da gleda da mu je duši dobro od
truda njegova? Ja vidjeh i to da je iz ruke
Božije.
25 Jer ko je jeo i uživao više nego ja?
26 Jer èovjeku koji mu je po volji daje
mudrost i razum i radost, a grješniku daje
muku da sabira i skuplja da da onome koji
je po volji Bogu. I to je taština i muka
duhu.

3

1 Svemu ima vrijeme, i svakom poslu
pod nebom ima vrijeme.
2 Ima vrijeme kad se rađa, i vrijeme kad
se umire; vrijeme kad se sadi, i vrijeme
kad se èupa posađeno;
3 Vrijeme kad se ubija, i vrijeme kad
se iscjeljuje; vrijeme kad se razvaljuje, i
vrijeme kad se gradi.
4 Vrijeme plaèu i vrijeme smijehu; vri-
jeme ridanju i vrijeme igranju;
5 Vrijeme kad se razmeæe kamenje, i
vrijeme kad se skuplja kamenje; vrijeme
kad se grli, i vrijeme kad se ostavlja
grljenje;
6 Vrijeme kad se teèe, i vrijeme kad se
gubi; vrijeme kad se èuva, i vrijeme kad
se baca;
7 Vrijeme kad se dere, i vrijeme kad se
sašiva; vrijeme kad se muèi, i vrijeme kad
se govori;
8 Vrijeme kad se ljubi, i vrijeme kad se
mrzi; vrijeme ratu i vrijeme miru.
9 Kaka je korist onome koji radi od
onoga oko èega se trudi?
10 Vidio sam poslove koje je Bog dao
sinovima ljudskim da se muèe oko njih.
11 Sve je uèinio da je lijepo u svoje
vrijeme, i svijet metnuo im je u srce, ali
da ne može èovjek dokuèiti djela koja Bog
tvori, ni poèetka ni kraja.
12 Doznah da nema ništa bolje za njih
nego da se vesele i èine dobro za života
svoga.
13 I kad svaki èovjek jede i pije i uživa
dobra od svakoga truda svojega, to je dar
Božji.
14 Doznah da što god tvori Bog ono traje
dovijeka, ne može mu se ništa dodati niti
se od toga može što oduzeti; i Bog tvori
da bi ga se bojali.
15 Što je bilo to je sada, i što æe biti to je
veæ bilo; jer Bog povraæa što je prošlo.
16 Još vidjeh pod suncem gdje je
mjesto suda bezbožnost i mjesto pravde
bezbožnost.
17 I rekoh u srcu svom: Bog æe suditi
pravedniku i bezbožniku; jer ima vrijeme
svemu i svakom poslu.
18 Rekoh u srcu svom za sinove ljudske
da im je Bog pokazao da vide da su kao
stoka.
19 Jer što biva sinovima ljudskim to biva
i stoci, jednako im biva; kako gine ona
tako ginu i oni, i svi imaju isti duh; i
èovjek ništa nije bolji od stoke, jer je sve
taština.
20 Sve ide na jedno mjesto; sve je od
praha i sve se vraæa u prah.

21 Ko zna da duh sinova ljudskih ide
gore, a duh stoke da ide dolje pod zemlju?
22 Zato vidjeh da ništa nema bolje
èovjeku nego da se veseli onijem što radi,
jer mu je to dio; jer ko æe ga dovesti da
vidi što æe biti poslije njega?

4

1 Opet vidjeh sve nepravde koje se èine
pod suncem, i gle, suze onijeh kojima se
èini nepravda, i nemaju ko bi ih potješio
ni snage da se izbave iz ruku onijeh koji
im èine nepravdu; nemaju nikoga da ih
potješi.
2 Zato hvalih mrtve koji veæ pomriješe
više nego žive koji još žive.
3 Ali je bolji i od jednijeh i od drugih
onaj koji još nije postao, koji nije vidio zla
što biva pod suncem.
4 Jer vidjeh svaki trud i svako dobro
djelo da od njega biva zavist èovjeku od
bližnjega njegova. I to je taština i muka
duhu.
5 Bezumnik sklapa ruke svoje, i jede
svoje tijelo.
6 Bolja je jedna grst u miru nego obje
grsti s trudom i mukom u duhu.
7 Opet vidjeh taštinu pod suncem:
8 Ima ko je sam, inokosan, nema ni
sina ni brata, i opet nema kraja trudu
njegovu, i oèi njegove ne mogu da se
nasite bogatstva; a ne misli: za koga se
muèim i oduzimam svojoj duši dobra? I
to je taština i zao posao.
9 Bolje je dvojici nego jednomu, jer
imaju dobru dobit od svoga truda.
10 Jer ako jedan padne, drugi æe
podignuti druga svojega; a teško jed-
nomu! ako padne, nema drugoga da ga
podigne.
11 Jošte ako dvojica spavaju zajedno,
grije jedan drugoga; a jedan kako æe se
zgrijati?
12 I ako bi ko nadjaèao jednoga, dvojica
æe mu odoljeti; i trostruka vrvca ne kida
se lako.
13 Bolje je dijete ubogo a mudro nego
car star a bezuman, koji se veæ ne zna
pouèiti.
14 Jer jedan izlazi iz tamnice da caruje,
a drugi koji se rodi da caruje osiromaši.
15 Vidjeh sve žive koji hode pod suncem
gdje pristaju za djetetom drugim, koje æe
stupiti na njegovo mjesto.
16 Nema kraja narodu koji bijaše pred
njim, a koji poslije nastanu neæe se
radovati njemu. I to je taština i muka
duhu.

5

1 Èuvaj nogu svoju kad ideš u dom
Božji, i pristupi da slušaš; to je bolje nego
što bezumni daju žrtve, jer ne znaju da
zlo èine.
2 Nemoj nagliti ustima svojim, i srce
tvoje da ne bude brzo izgovoriti što pred
Bogom, jer je Bog na nebu a ti si na zemlji,
zato neka bude malo rijeèi tvojih.
3 Jer san dolazi od mnogoga posla, a glas
bezumnikov od mnogih rijeèi.
4 Kad uèiniš zavjet Bogu, ne oklijevaj
ispuniti ga, jer mu nijesu mili bezumnici;
što god zavjetuješ, ispuni.
5 Bolje je da ne zavjetuješ negoli da
zavjetuješ pa ne ispuniš.
6 Ne daj ustima svojima da na grijeh
navode tijelo tvoje, i ne govori pred
anðelom da je bilo nehotice. Zašto bi se
gnjevio Bog na rijeèi tvoje i potro djelo
ruku tvojih?
7 Jer kao što u mnoštvu sanova ima
taštine, tako i u mnogim rijeèima; nego
boj se Boga.
8 Ako vidiš gdje se èini nepravda sirom-
ahu i otima sud i pravda u zemlji, ne èudi
se tome, jer viši pazi na visokoga, i ima
još viših nad njima.
9 Ali je zemlja korisnija od svega; i car
njivi služi.
10 Ko ljubi novce, neæe se nasititi no-
vaca; i ko ljubi bogatstvo, neæe imati
koristi od njega. I to je taština.
11 Gdje je mnogo dobra, mnogo je i
onijeh koji ga jedu; pa kaka je korist od
toga gospodaru? osim što gleda svojim
oèima.
12 Sladak je san onome koji radi, jeo
malo ili mnogo; a sitost bogatome ne da
spavati.
13 Ima ljuto zlo koje vidjeh pod suncem:
bogatstvo koje se èuva na zlo onome èije
je.

14 Jer tako bogatstvo propadne zlom
nezgodom, te sinu kojega je rodio ne
ostane ništa u ruku.
15 Kao što je izašao iz utrobe matere
svoje nag, tako opet odlazi kako je došao;
i ništa ne uzima od truda svojega da
ponese u ruci svojoj.
16 I to je ljuto zlo što odlazi kako je
došao; i kaka mu je korist što se trudio
u vjetar,
17 I svega vijeka svojega jeo u mraku, i
mnogo se brinuo i žalostio i ljutio?
18 Eto, to vidjeh da je dobro i lijepo
èovjeku da jede i pije i uživa dobro od
svega truda svojega kojim se trudi pod
nebom za života svojega, koji mu Bog da,
jer mu je to dio.
19 I kad kome Bog da bogatstvo i blago,
i da mu da uživa i uzima svoj dio i da se
veseli s truda svojega, to je dar Božji.
20 Jer se neæe mnogo opominjati dana
života svojega, jer mu Bog daje da mu je
srce veselo.

6

1 Ima zlo koje vidjeh pod suncem i èesto
je među ljudima:
2 Nekome Bog da bogatstvo i blago i
slavu, te duša njegova ima sve što god
želi, ali mu ne da Bog da to uživa, nego
uživa drugi. To je taština i ljuto zlo.
3 Da bi ko rodio sto sinova i živio
mnogo godina i dani bi se vijeka njegova
veoma namnožili, a duša se njegova ne bi
nasitila dobra, te ni pogreba ne bi imao,
kažem da je bolje nedonošèe od njega.
4 Jer uzalud doðe i u tamu otide i ime
mu je tamom pokriveno;
5 Ni sunca ne vidje, niti što pozna, a
poèiva bolje nego onaj.
6 I da bi živio dvije tisuæe godina, a
dobra ne bi uživao, ne odlaze li svi na
jedno mjesto?
7 Sav je trud èovjeèji za usta njegova, ali
se ne može nasititi duša njegova.
8 Jer šta ima mudri više nego bezumni?
šta li siromah, koji se umije vladati među
živima?
9 Bolje je vidjeti oèima negoli željeti; i
to je taština i muka duhu.
10 Što je ko, davno je tijem nazvan; i zna
se da je èovjek i da se ne može suditi s
jaèim od sebe.
11 Kad dakle ima mnogo stvari koje um-
nožavaju taštinu, kaka je korist èovjeku?
12 Jer ko zna što je dobro èovjeku
u životu, za malo dana taštega života
njegova, koji mu prolaze kao sjen? ili ko
æe kazati èovjeku šta æe biti poslije njega
pod suncem?

7

1 Bolje je ime nego dobro ulje, i dan
smrtni nego dan u koji se ko rodi.
2 Bolje je iæi u kuæu gdje je žalost nego
iæi u kuæu gdje je gozba, jer je ondje kraj
svakoga èovjeka, i ko je živ, slaže u srce
svoje.
3 Bolja je žalost nego smijeh, jer kad je
lice neveselo, srce postaje bolje.
4 Srce je mudrijeh ljudi u kuæi gdje je
žalost, a srce bezumnijeh u kuæi gdje je
veselje.
5 Bolje je slušati karanje mudroga nego
da ko sluša pjesmu bezumnijeh.
6 Jer kao što prašti trnje pod loncem,
taki je smijeh bezumnikov; i to je taština.
7 Nasilje obezumljuje mudroga, i poklon
izopaèuje srce.
8 Bolji je kraj stvari nego poèetak joj;
bolji je ko je strpljiva duha negoli ko je
ponosita duha.
9 Ne budi nagao u duhu svom na gnjev,
jer gnjev poèiva u njedrima bezumnijeh.
10 Ne govori: šta je to, te su preðašnji
dani bili bolji od ovijeh? jer ne bi bilo
mudro da za to pitaš.
11 Dobra je mudrost s imanjem, i ko-
risna je onima koji vide sunce.
12 Jer je mudrost zaklon, i novci su
zaklon; ali je pretežnije znanje mudrosti
tijem što daje život onome ko je ima.
13 Pogledaj djelo Božije; jer ko može
ispraviti što on iskrivi?
14 U dobro vrijeme uživaj dobro, a u
zlo vrijeme gledaj, jer je Bog stvorio jedno
prema drugom zato da èovjek ne zna šta
æe biti.
15 Svašta vidjeh za vremena taštine
svoje: pravednika koji propada u pravdi

svojoj, i bezbožnika koji dugo živi u svojoj zloæi.
16 Ne budi suviše pravedan ni suviše mudar; zašto bi sebe upropastio?
17 Ne budi suviše bezbožan ni lud; zašto bi umro prije vremena?
18 Dobro je da držiš jedno a drugo da ne puštaš iz ruke; jer ko se boji Boga izbaviæe se od svega.
19 Mudrost krijepi èovjeka više nego deset knezova koji su u gradu.
20 Doista nema èovjeka pravedna na zemlji koji tvori dobro i ne griješi.
21 Ne uzimaj na um svašta što se govori, ako bi i slugu svojega èuo gdje te psuje;
22 Jer srce tvoje zna da si i ti više puta psovao druge.
23 Sve to ogledah mudrošæu i rekoh: biæu mudar; ali mudrost bješe daleko od mene.
24 Što je tako daleko i vrlo duboko, ko æe naæi?
25 Okretoh se srcem svojim da poznam i izvidim i iznaðem mudrost i razum, i da poznam bezbožnost ludosti i ludost bezumlja.
26 I naðoh da je grèa od smrti žena kojoj je srce mreža i pruglo, kojoj su ruke okovi; ko je mio Bogu, saèuvaæe se od nje, a grješnika æe uhvatiti ona.
27 Gle, to naðoh, veli propovjednik, jedno prema drugom, tražeæi da razumijem.
28 Još traži duša moja, ali ne naðoh. Èovjeka jednoga u tisuæi naðoh, ali žene meðu svjema ne naðoh.
29 Samo, gle, ovo naðoh: da je Bog stvorio èovjeka dobra; a oni traže svakojake pomisli.

8

1 Ko je kao mudri? i ko zna šta znaèe stvari? Mudrost prosvjetljuje èovjeku lice, a tvrdoæa lica njegova mijenja se.
2 Ja ti kažem: izvršuj zapovijest carevu, i to zakletve Božije radi.
3 Ne budi brz da otideš ispred njega; ne stoj u zloj stvari, jer æe uèiniti što god hoæe.
4 Jer gdje je god rijeè careva ondje je vlast, i ko æe mu reæi: šta radiš?
5 Ko izvršuje zapovijest, neæe znati za zlo, jer srce mudroga zna vrijeme i naèin.
6 Jer svaèemu ima vrijeme i naèin; ali mnoga zla snalaze èovjeka,
7 Što ne zna šta æe biti; jer kad æe što biti, ko æe mu kazati?
8 Èovjek nije vlastan nad duhom da bi ustavio duh, niti ima vlasti nad danom smrtnijem, niti ima obrane u toj borbi; ni bezbožnost ne izbavlja onoga u koga je.
9 Sve ovo vidjeh, i upravih srce svoje na sve što se radi pod suncem. Katkad vlada èovjek nad èovjekom na zlo njegovo.
10 I tada vidjeh bezbožnike pogrebene, gdje se vraæahu; a koji dobro èinjahu otidoše sa svetoga mjesta i biše zaboravljeni u gradu. I to je taština.
11 Što nema odmah osude za zlo djelo, zato srce sinova ljudskih kipi u njima da èine zlo.
12 Neka grješnik sto puta èini zlo i odgaða mu se, ja ipak znam da æe biti dobro onima koji se boje Boga, koji se boje lica njegova.
13 A bezbožniku neæe biti dobro, niti æe mu se produljiti dani, nego æe biti kao sjen onome koji se ne boji lica Božijega.
14 Taština je koja biva na zemlji što ima pravednika kojima biva po djelima bezbožnièkim, a ima bezbožnika kojima biva po djelima pravednièkim. Rekoh: i to je taština.
15 Zato ja hvalih veselje, jer nema ništa bolje èovjeku pod suncem nego da jede i pije i da se veseli; i to mu je od truda njegova za života njegova, koji mu Bog da pod suncem.
16 Kad upravih srce svoje da poznam mudrost i vidim šta se radi na zemlji, te ni danju ni noæu ne dolazi èovjeku san na oèi,
17 Vidjeh na svijem djelima Božijim da èovjek ne može dokuèiti ono što se radi pod suncem, oko èega se trudi èovjek tražeæi, ali ne nalazi, i ako i mudarac reèe da zna, ipak ne može dokuèiti.

9

1 Doista sve ovo složih u srce svoje da bih rasvijetlio sve to, kako su pravedni

i mudri i djela njihova u ruci Božijoj, a èovjek ne zna ni ljubavi ni mržnje od svega što je pred njim.
2 Sve biva svjema jednako: pravedniku biva kao bezbožniku, dobromu i èistomu kao neèistomu, onome koji prinosi žrtvu kao onome koji ne prinosi, kako dobromu tako grješniku, onome koji se kune kao onome koji se boji zakletve.
3 A to je najgore od svega što biva pod suncem što svjema jednako biva, te je i srce ljudsko puno zla, i ludost im je u srcu dok su živi, a potom umiru.
4 Jer ko æe biti izabran? U živijeh svijeh ima nadanja; i psu živu bolje je nego mrtvu lavu.
5 Jer živi znaju da æe umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio.
6 I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju dijela nigda ni u èemu što biva pod suncem.
7 Hajde, jedi hljeb svoj s radošæu, i vesela srca pij vino svoje, jer su mila Bogu djela tvoja.
8 Svagda neka su ti haljine bijele, i ulja na glavi tvojoj da se ne premièe.
9 Uživaj život sa ženom koju ljubiš svega vijeka svojega taštega, koji ti je dat pod suncem za sve vrijeme taštine tvoje, jer ti je to dio u životu i od truda tvojega kojim se trudiš pod suncem.
10 Sve što ti doðe na ruku da èiniš, èini po moguænosti svojoj, jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš.
11 Opet vidjeh pod suncem da nije do brzijeh trka, ni rat do hrabrijeh, ni hljeb do mudrijeh, ni bogatstvo do razumnijeh, ni dobra volja do vještijeh, nego da sve stoji do vremena i zgode.
12 Jer èovjek ne zna vremena svojega, nego kao što se ribe hvataju mrežom nesreænom i kao što se ptice hvataju pruglom, tako se hvataju sinovi èovjeèiji u zao èas, kad navali na njih iznenada.
13 Vidjeh i ovu mudrost pod suncem, koja mi se uèini velika:
14 Bijaše malen grad i u njemu malo ljudi; i doðe na nj velik car, i opkoli ga i naèini oko njega velike opkope.
15 A naðe se u njemu siromah èovjek mudar, koji izbavi grad mudrošæu svojom, a niko se ne sjeæaše toga siromaha èovjeka.
16 Tada ja rekoh: bolja je mudrost nego snaga, ako se i ne maraše za mudrost onoga siromaha i rijeèi se njegove ne slušahu.
17 Rijeèi mudrijeh ljudi valja s mirom slušati više nego viku onoga koji zapovijeda među ludima.
18 Bolja je mudrost nego oružje ubojito; ali jedan grješnik kvari mnogo dobra.

10

1 Od mrtvijeh muha usmrdi se i pokvari ulje apotekarsko, tako od malo ludosti cijena mudrosti i slavi.
2 Srce je mudromu s desne strane, a ludomu je s lijeve strane.
3 Bezumnik i kad ide putem, bez razuma je i kazuje svjema da je bezuman.
4 Ako se podigne na te gnjev onoga koji vlada, ne ostavljaj mjesta svojega, jer blagost uklanja velike grijehe.
5 Ima zlo koje vidjeh pod suncem, kao pogrješka koja dolazi od vladaoca:
6 Ludost se posaðuje na najviše mjesto, i bogati sjede na niskom mjestu.
7 Vidjeh sluge na konjma, a knezovi idu pješice kao sluge.
8 Ko jamu kopa, u nju æe pasti, i ko razvaljuje ogradu, uješæe ga zmija.
9 Ko odmièe kamenje, udariæe se o njih; ko cijepa drva, nije miran od njih.
10 Kad se zatupi gvožðe i oštrice mu se ne naoštri, tada treba više snage; ali mudrost može bolje opraviti.
11 Ako ujede zmija prije bajanja, ništa neæe pomoæi bajaè.
12 Rijeèi iz usta mudroga ljupke su, a bezumnoga proždiru usne njegove.
13 Poèetak je rijeèima usta njegovijeh ludost, a svršetak govoru njegovu zlo bezumlje.
14 Jer ludi mnogo govori, a èovjek ne zna što æe biti; i ko æe mu kazati što æe poslije njega biti?

15 Lude mori trud njihov, jer ne znaju ni u grad otiæi.
16 Teško tebi, zemljo, kad ti je car dijete i knezovi tvoji rano jedu!
17 Blago tebi, zemljo, kad ti je car plemenit i knezovi tvoji jedu na vrijeme da se potkrijepe a ne da se opiju.
18 S lijenosti ugiblje se krov i s nemarnijeh ruku prokapljuje kuæa.
19 Radi veselja gotove se gozbe, i vino veseli živе, a novci vrše sve.
20 Ni u misli svojoj ne psuj cara, ni u klijeti, u kojoj spavaš, ne psuj bogatoga, jer ptica nebeska odnijeæe glas i što krila ima dokazaæe rijeè.

11

1 Baci hljeb svoj povrh vode; jer æeš ga naæi poslije mnogo vremena.
2 Razdijeli sedmorici i osmorici; jer ne znaš kako æe zlo biti na zemlji.
3 Kad se napune oblaci, prosipaju dažd na zemlju, i ako padne drvo na jug ili na sjever, gdje padne drvo ondje æe ostati.
4 Ko pazi na vjetar, neæe sijati, i ko gleda na oblake, neæe žeti.
5 Kako ne znaš koji je put vjetru ni kako postaju kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš djela Božijega i kako tvori sve.
6 Izjutra sij sjeme svoje i uveèe nemoj da ti poèivaju ruke, jer ne znaš šta æe biti bolje, ovo ili ono, ili æe oboje biti jednako dobro.
7 Slatka je svjetlost, i dobro je oèima gledati sunce;
8 Ali da èovjek živi mnogo godina i svagda se veseli, pa se opomene dana tamnijeh kako æe ih biti mnogo, sve što je bilo biæe taština.
9 Raduj se, mladiæu, za mladosti svoje, i neka se veseli srce tvoje dok si mlad, i hodi kuda te srce tvoje vodi i kuda oèi tvoje gledaju; ali znaj da æe te za sve to Bog izvesti na sud.
10 Ukloni dakle žalost od srca svojega, i odrini zlo od tijela svojega, jer je djetinjstvo i mladost taština.

12

1 Ali opominji se tvorca svojega u mladosti svojoj prije nego doðu dani zli i prispiju godine, za koje æeš reæi: nijesu mi mile;
2 Prije nego pomrkne sunce i vidjelo i mjesec i zvijezde, i opet doðu oblaci iza dažda,
3 Kad æe drktati stražari kuæni i pognuti se junaci, i stati mlinarice, što ih je malo, i potamnjeti koji gledaju kroz prozore,
4 I kad æe se zatvoriti vrata s ulice, i oslabiti zveka od mljevenja, i kad æe se ustajati na ptièji glas i prestati sve pjevaèice,
5 I visokoga mjesta kad æe se bojati i strašiti se na putu, kad æe badem ucvjetati i skakavac otežati i želja proæi, jer èovjek ide u kuæu svoju vjeènu, i pokajnice æe hoditi po ulicama;
6 Prije nego se prekine uže srebrno, èaša se zlatna razbije i raspe se vijedro na izvoru i slomi se toèak na studencu,
7 I vrati se prah u zemlju, kako je bio, a duh se vrati k Bogu, koji ga je dao.
8 Taština nad taštinama, veli propovjednik, sve je taština.
9 A ne samo mudar bijaše propovjednik, nego još i narod uèaše mudrosti, i motreæi i istražujuæi složi mnogo prièa.
10 Staraše se propovjednik da naðe ugodne rijeèi, i napisa što je pravo, rijeèi istine.
11 Rijeèi su mudrijeh ljudi kao žalci i kao klini udareni; rijeèi onijeh koji ih složiše dao je jedan pastir.
12 I tako, sine moj, èuvaj se onoga što je preko ovoga, jer nema kraja sastavljanju mnogih knjiga, i mnogo èitanje umor je tijelu.
13 Glavno je svemu što si èuo: Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve èovjeku.
14 Jer æe svako djelo Bog iznijeti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.

Pesma nad pesmama

1 Solomunova pjesma nad pjesmama.
2 Da me hoæe poljubiti poljupcem usta svojih! Jer je tvoja ljubav bolja od vina.
3 Mirisom su tvoja ulja prekrasna; ime ti je ulje razlito; zato te ljube djevojke.
4 Vuci me, za tobom æemo trèati; uvede me car u ložnicu svoju; radovaæemo se i veseliæemo se tobom, spominjaæemo ljubav tvoju više nego vino; pravi ljube te.
5 Crna sam, ali lijepa, kæeri Jerusalimske, kao šatori Kidarski, kao zavjesi Solomunovi.
6 Ne gledajte me što sam crna, jer me je sunce opalilo; sinovi matere moje rasrdivši se na me postaviše me da èuvam vinograde, i ne èuvah svojega vinograda, koji ja imam.
7 Kaži mi ti, kojega ljubi duša moja, gdje paseš, gdje planduješ? jer zašto bih lutala među stadima drugova tvojih?
8 Ako ne znaš, najljepša između žena, poði tragom za stadom, i pasi jariæe svoje pokraj stanova pastirskih.
9 Ti si mi, draga moja, kao konji u kolima Faraonovijem.
10 Obrazi su tvoji okiæeni grivnama, i grlo tvoje nizovima.
11 Naèiniæemo ti zlatne grivne sa šarama srebrnijem.
12 Dok je car za stolom, narad moj pušta svoj miris.
13 Dragi mi je moj kita smirne, koja među dojkama mojim poèiva.
14 Dragi mi je moj grozd kiprov iz vinograda Engadskih.
15 Lijepa ti si, draga moja, lijepa ti si! oèi su ti kao u golubice.
16 Lijep ti si, dragi moj, i ljubak! i postelja naša zeleni se.
17 Grede su nam u kuæama kedrove, daske su nam jelove.

2

1 Ja sam ruža Saronska, ljiljan u dolu.
2 Što je ljiljan među trnjem, to je draga moja među djevojkama.
3 Što je jabuka među drvetima šumskim, to je dragi moj među momcima; željeh hlada njezina, i sjedoh, i rod je njezin sladak grlu mojemu.
4 Uvede me u kuæu gdje je gozba a zastava mu je ljubav k meni.
5 Potkrijepite me žbanovima, pridržite me jabukama, jer sam bolna od ljubavi.
6 Lijeva je ruka njegova meni pod glavom, a desnom me grli.
7 Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske, srnama i košutama poljskim, ne budite ljubavi moje, ne budite je, dok joj ne bude volja.
8 Glas dragoga mojega; evo ga, ide skaèuæi preko gora, poskakujuæi preko humova.
9 Dragi je moj kao srna ili kao jelenèe; evo ga, stoji iza našega zida, gleda kroz prozor, viri kroz rešetku.
10 Progovori dragi moj i reèe mi: ustani, draga moja, ljepotice moja, i hodi.
11 Jer gle, zima proðe, minuše daždi, otidoše.
12 Cvijeæe se vidi po zemlji, doðe vrijeme pjevanju, i glas grlièin èuje se u našoj zemlji.
13 Smokva je pustila zametke svoje, i loza vinova ucvala miriše. Ustani, draga moja, ljepotice moja, i hodi.
14 Golubice moja u rasjelinama kamenijem, u zaklonu vrletnom! daj da vidim lice tvoje, daj da èujem glas tvoj; jer je glas tvoj sladak i lice tvoje krasno.
15 Pohvatajte nam lisice, male lisice, što kvare vinograde, jer naši vinogradi cvatu.
16 Moj je dragi moj, i ja sam njegova, on pase među ljiljanima.
17 Dok zahladi dan i sjenke otidu, vrati se, budi kao srna, dragi moj, ili kao jelenèe po gorama razdijeljenijem.

3

1 Na postelji svojoj noæu tražih onoga koga ljubi duša moja, tražih ga, ali ga ne naðoh.
2 Sada æu ustati, pa idem po gradu, po trgovima i po ulicama tražiæu onoga koga ljubi duša moja. Tražih ga, ali ga ne naðoh.

3 Naðoše me stražari, koji obilaze po
gradu. Vidjeste li onoga koga ljubi duša
moja?
4 Malo ih zaminuh, i naðoh onoga koga
ljubi duša moja; i uhvatih ga, i neæu
ga pustiti dokle ga ne odvedem u kuæu
matere svoje i u ložnicu roditeljke svoje.
5 Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske,
srnama i košutama poljskim, ne budite
ljubavi moje, ne budite je, dok joj ne bude
volja.
6 Ko je ona što ide gore iz pustinje kao
stupovi od dima, potkaðena smirnom
i tamjanom i svakojakim praškom
apotekarskim?
7 Gle, odar Solomunov, a oko njega
šezdeset junaka izmeðu junaka Izrailje-
vijeh.
8 Svi imaju maèeve, vješti su boju,
u svakoga je maè o bedru radi straha
noænoga.
9 Odar je naèinio sebi car Solomun od
drveta Livanskoga;
10 Stupce mu je naèinio od srebra,
uzglavlje od zlata, nebo od skerleta, a
iznutra nastrt ljubavlju za kæeri Jerusal-
imske.
11 Izidite, kæeri Sionske, i gledajte cara
Solomuna pod vijencem kojim ga mati
njegova okiti na dan svadbe njegove i na
dan veselja srca njegova.

4

1 Lijepa ti si, draga moja, lijepa ti si, oèi
su ti kao u golubice izmeðu vitica tvojih;
kosa ti je kao stado koza koje se vide na
gori Galadu;
2 Zubi su ti kao stado ovaca jednakih,
kad izlaze iz kupala, koje se sve blizne a
nijedne nema jalove.
3 Usne su ti kao konac skerleta, a govor
ti je ljubak; kao kriška šipka jagodice su
tvoje izmeðu vitica tvojih;
4 Vrat ti je kao kula Davidova sazidana
za oružje, gdje vise tisuæama štitovi i
svakojako oružje junaèko;
5 Dvije su ti dojke kao dva laneta
blizanca, koji pasu meðu ljiljanima.
6 Dok dan zahladi i sjenke otidu, iæi æu
ka gori smirnovoj i ka humu tamjanovu.
7 Sva si lijepa draga moja, i nema
nedostatka na tebi.
8 Hodi sa mnom s Livana, nevjesto,
hodi sa mnom s Livana, da gledaš s
vrha Amanskoga, s vrha Senirskoga i
Ermonskoga, iz peæina lavovskih, s gora
risovskih.
9 Otela si mi srce, sestro moja nevjesto,
otela si mi srce jednijem okom svojim i
jednijem lanèiæem s grla svojega.
10 Lijepa li je ljubav tvoja, sestro moja
nevjesto, bolja je od vina ljubav tvoja,
i miris ulja tvojih od svijeh mirisnijeh
stvari.
11 S usana tvojih kaplje sat, nevjesto,
pod jezikom ti je med i mlijeko, i miris
je haljina tvojih kao miris Livanski.
12 Ti si vrt zatvoren, sestro moja
nevjesto, izvor zatvoren, studenac za-
peèaæen.
13 Bilje je tvoje voænjak od šipaka s
voæem krasnijem, od kipra i narda.
14 Od narda i šafrana, od iðirota i
cimeta sa svakojakim drvljem za kad, od
smirne i aloja i sa svakim prekrasnim
mirisima.
15 Izvore vrtovima, studenèe vode žive
i koja teèe s Livana!
16 Ustani sjevere, i hodi juže, i duni po
vrtu mom da kaplju mirisi njegovi; neka
doðe dragi moj u vrt svoj, i jede krasno
voæe svoje.

5

1 Doðoh u vrt svoj, sestro moja nevjesto,
berem smirnu svoju i mirise svoje, jedem
sat svoj i med svoj, pijem vino svoje i
mlijeko svoje; jedite, prijatelji, pijte, i
opijte se, mili moji!
2 Ja spavam, a srce je moje budno; eto
glasa dragoga mojega, koji kuca: otvori
mi, sestro moja, draga moja, golubice
moja, bezazlena moja; jer je glava moja
puna rose i kosa moja noænijeh kapi.
3 Svukla sam haljinu svoju, kako æu je
obuæi? oprala sam noge svoje, kako æu
ih kaljati?
4 Dragi moj promoli ruku svoju kroz
rupu, a što je u meni ustrepta od njega.

5 Ja ustah da otvorim dragome svojemu,
a s ruku mojih prokapa smirna, i niz prste
moje poteèe smirna na držak od brave.
6 Otvorih dragomu svome, ali dragoga
mojega ne bješe, otide. Bijah izvan sebe
kad on progovori. Tražih ga, ali ga ne
naðoh; vikah ga, ali mi se ne odazva.
7 Naðoše me stražari, koji obilaze po
gradu, biše me, raniše me, uzeše prijevjes
moj s mene stražari po zidovima.
8 Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske,
ako naðete dragoga mojega, šta æete mu
kazati? Da sam bolna od ljubavi.
9 Što je tvoj dragi bolji od drugih dragih,
o najljepša među ženama? što je tvoj
dragi bolji od drugih dragih, te nas tako
zaklinješ?
10 Dragi je moj bio i rumen, zastavnik
izmeðu deset tisuæa;
11 Glava mu je najbolje zlato, kosa mu
je kudrava, crna kao gavran;
12 Oèi su mu kao u goluba na potocima
vodenijem, mlijekom umivene, i stoje u
obilju;
13 Obrazi su mu kao lijehe mirisnoga
bilja, kao cvijeæe mirisno; usne su mu
kao ljiljan, s njih kaplje smirna žitka;
14 Na rukama su mu zlatni prsteni, na
kojima su ukovani virili; trbuh mu je kao
svijetla slonova kost obložena safirima.
15 Gnjati su mu kao stupovi od
mramora, uglavljeni na zlatnom pod-
nožju; stas mu je Livan, krasan kao kedri.
16 Usta su mu slatka i sav je ljubak.
Taki je moj dragi, taki je moj mili, kæeri
Jerusalimske.
17 Kuda otide dragi tvoj, najljepša među
ženama? kuda zamaèe dragi tvoj, da ga
tražimo s tobom?

6

1 Dragi moj siðe u vrt svoj, k lijehama
mirisnoga bilja, da pase po vrtovima i da
bere ljiljane.
2 Ja sam dragoga svojega, i moj je dragi
moj, koji pase među ljiljanima.
3 Lijepa si, draga moja, kao Tersa,
krasna si kao Jerusalim, strašna kao vo-
jska sa zastavama.
4 Odvrati oèi svoje od mene, jer me
raspaljuju. Kosa ti je kao stado koza koje
se vide na Galadu.
5 Zubi su ti kao stado ovaca kad izlaze iz
kupala, koje se sve blizne a nijedne nema
jalove.
6 Jagodice su tvoje izmeðu vitica tvojih
kao kriška šipka.
7 Šezdeset ima carica i osamdeset
inoèa, i djevojaka bez broja;
8 Ali je jedna golubica moja, bezazlena
moja, jedinica u matere svoje, izabrana
u roditeljke svoje. Vidješe je djevojke i
nazivaše je blaženom; i carice i inoèe
hvališe je.
9 Ko je ona što se vidi kao zora, lijepa
kao mjesec, èista kao sunce, strašna kao
vojska sa zastavama?
10 Siðoh u orašje da vidim voæe u dolu,
da vidim cvate li vinova loza, pupe li
šipci.
11 Ne doznah ništa, a duša me moja
posadi na kola Aminadavova.
12 Vrati se, vrati se Sulamko, vrati se,
vrati se, da te gledamo. Šta æete gledati
na Sulamci? kao èete vojnièke.

7

1 Kako su lijepe noge tvoje u obuæi,
kæeri kneževska; sastavci su bedara tvo-
jih kao grivne, djelo ruku umjetnièkih.
2 Pupak ti je kao èaša okrugla, koja
nije nikad bez piæa; trbuh ti je kao stog
pšenice ograðen ljiljanima;
3 Dvije dojke tvoje kao dva blizanca
srnèeta;
4 Vrat ti je kao kula od slonove kosti;
oèi su ti kao jezera u Esevonu na vratima
Vatravimskim; nos ti je kao kula Livanska
koja gleda prema Damasku;
5 Glava je tvoja na tebi kao Karmil, i
kosa na glavi tvojoj kao carska porfira u
bore nabrana.
6 Kako si lijepa i kako si ljupka, o ljubavi
u milinama!
7 Uzrast ti je kao palma, i dojke kao
grozdovi.
8 Rekoh: popeæu se na palmu, doh-
vatiæu grane njezine; i biæe dojke tvoje
kao grozdovi na vinovoj lozi, i miris nosa
tvojega kao jabuke;

9 I grlo tvoje kao dobro vino, koje ide
pravo dragomu mojemu i èini da govore
usne onijeh koji spavaju.
10 Ja sam dragoga svojega, i njega je
želja za mnom.
11 Hodi, dragi moj, da idemo u polje, da
noæujemo u selima.
12 Raniæemo u vinograde da vidimo
cvate li vinova loza, zameæe li se grožðe,
cvatu li šipci; ondje æu ti dati ljubav
svoju.
13 Mandragore puštaju miris, i na vra-
tima je našim svakojako krasno voæe,
novo i staro, koje za te dohranih, dragi
moj.

8

1 O da bi mi brat bio, da bi sao sise
matere moje! našavši te na polju polju-
bila bih te, i ne bih bila prijekorna.
2 Povela bih te i dovela bih te u kuæu
matere svoje; ti bi me uèio, a ja bih
te pojila vinom mirisavijem, sokom od
šipaka.
3 Lijeva je ruka njegova meni pod
glavom a desnom me grli.
4 Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske, ne
budite ljubavi moje, ne budite je, dokle joj
ne bude volja.
5 Ko je ona što ide gore iz pustinje
naslanjajuæi se na dragoga svoga? Pod
jabukom probudih te, gdje te rodi mati
tvoja, gdje te rodi roditeljka tvoja.
6 Metni me kao peèat na srce svoje, kao
peèat na mišicu svoju. Jer je ljubav jaka
kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao
grob; žar je njezin kao žar ognjen, plamen
Božji.
7 Mnoga voda ne može ugasiti ljubavi,
niti je rijeke potopiti. Da ko daje sve
imanje doma svojega za tu ljubav, os-
ramotio bi se.
8 Imamo sestru malenu, koja još nema
dojaka. Šta æemo èiniti sa sestrom
svojom kad bude rijeè o njoj?
9 Ako je zid, sagradiæemo na njemu
dvor od srebra; ako li vrata, utvrdiæemo
ih daskama kedrovijem.
10 Ja sam zid i dojke su moje kao kule.
Tada postah u oèima njegovijem kao ona
koja nađe mir.
11 Vinograd imaše Solomun u Valam-
onu; dade vinograd èuvarima da svaki
donosi za rod njegov po tisuæu srebrnika.
12 Moj vinograd koji ja imam, preda
mnom je. Neka tebi, Solomune, tisuæa,
i dvije stotine onima koji èuvaju rod
njegov.
13 Koja nastavaš u vrtovima! drugovi
slušaju glas tvoj, daj mi da ga èujem.
14 Brže, dragi moj! i budi kao srna ili
kao jelenèe na gorama mirisnijem.

Isaija

1 Utvara Isaije sina Amosova, koju vidje za Judu i za Jerusalim za vremena Ozije, Joatana, Ahaza i Jezekije, careva Judinijeh.

2 Èujte, nebesa, i slušaj, zemljo; jer Gospod govori: sinove odgojih i podigoh, a oni se odvrgoše mene.

3 Vo poznaje gospodara svojega i magarac jasle gospodara svojega, a Izrailj ne poznaje, narod moj ne razumije.

4 Da grješna naroda! naroda ogrezla u bezakonju! sjemena zlikovaèkoga, sinova pokvarenijeh! ostaviše Gospoda, prezreše sveca Izrailjeva, otstupiše natrag.

5 Što biste još bili bijeni kad se sve više odmeæete? Sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo.

6 Od pete do glave nema ništa zdrava, nego uboj i modrice i rane gnojave, ni iscijeđene ni zavijene ni uljem zablažene.

7 Zemlja je vaša pusta, gradovi vaši ognjem popaljeni; vaše njive jedu tuđini na vaše oèi, i pustoš je kao što opustošavaju tuđini.

8 I osta kæi Sionska kao koliba u vinogradu, kao sjenica u gradini od krastavaca, kao grad opkoljen.

9 Da nam Gospod nad vojskama nije ostavio malo ostatka, bili bismo kao Sodom, izjednaèili bismo se s Gomorom.

10 Èujte rijeè Gospodnju, knezovi Sodomski, poslušajte zakon Boga našega, narode Gomorski!

11 Što æe mi mnoštvo žrtava vaših? veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junèiju i jagnjeæu i jareæu.

12 Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom trijemu?

13 Ne prinosite više žrtve zaludne; na kad gadim se; a o mladinama i subotama i o sazivanju skupštine ne mogu podnositi bezakonja i svetkovine.

14 Na mladine vaše i na praznike vaše mrzi duša moja, dosadiše mi, dodija mi podnositi.

15 Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oèi svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi.

16 Umijte se, oèistite se, uklonite zloæu djela svojih ispred oèiju mojih, prestanite zlo èiniti.

17 Uèite se dobro èiniti, tražite pravdu, ispravljajte potlaèenoga, dajite pravicu siroti, branite udovicu.

18 Tada doðite, veli Gospod, pa æemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaæe bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaæe kao vuna.

19 Ako hoæete slušati, dobra zemaljska ješæete.

20 Ako li neæete, nego budete nepokorni, maè æe vas pojesti, jer usta Gospodnja rekoše.

21 Kako posta kurva vjerni grad? Pun bijaše pravice, pravda nastavaše u njemu, a sada krvnici.

22 Srebro tvoje posta troska, vino tvoje pomiješa se s vodom.

23 Knezovi su tvoji odmetnici i drugovi lupežima; svaki miluje mito i ide za darovima; siroti ne daju pravice, i parnica udovièka ne dolazi pred njih.

24 Zato govori Gospod, Gospod nad vojskama, silni Izrailjev: aha! izdovoljiæu se na protivnicima svojim, i osvetiæu se neprijateljima svojim.

25 I okrenuæu ruku svoju na te, i sažeæi æu troske tvoje da te preèistim, i ukloniæu sve olovo tvoje.

26 I postaviæu ti opet sudije kao prije, i savjetnike kao ispoèetka; tada æeš se zvati grad pravedni, grad vjerni.

27 Sion æe se otkupiti sudom, i pravdom oni koji se u nj vrate.

28 A odmetnici i grješnici svi æe se satrti, i koji ostavljaju Gospoda, izginuæe.

29 Jer æete se posramiti od gajeva koje željeste, i zastidjeti se od vrtova koje izabraste.

30 Jer æete biti kao hrast kojemu opada lišæe i kao vrt u kom nema vode.

31 I biæe junak kao kuèine i djelo njegovo kao iskra, i oboje æe se zapaliti, i

neæe biti nikoga da ugasi.

2

1 Rijeè koja doðe u utvari Isaiji sinu Amosovu za Judu i za Jerusalim.
2 Biæe u potonja vremena gora doma Gospodnjega utvrðena uvrh gora i uzvišena iznad humova, i stjecaæe se k njoj svi narodi.
3 I iæi æe mnogi narodi govoreæi: hodite da idemo na goru Gospodnju, u dom Boga Jakovljeva, i uèiæe nas svojim putovima, i hodiæemo stazama njegovijem; jer æe iz Siona izaæi zakon, i rijeè Gospodnja iz Jerusalima.
4 I sudiæe meðu narodima, i karaæe mnoge narode, te æe raskovati maèeve svoje na raonike, i koplja svoja na srpove, neæe dizati maèa narod na narod, niti æe se više uèiti boju.
5 Dome Jakovljev, hodi da idemo po svjetlosti Gospodnjoj.
6 Ali si ostavio svoj narod, dom Jakovljev, jer su puni zala istoènijeh i gataju kao Filisteji, i mili su im sinovi tuðinski.
7 I zemlja je njihova puna srebra i zlata, i blagu njihovu nema kraja; zemlja je njihova puna konja, i kolima njihovijem nema kraja.
8 Puna je zemlja njihova i idola; djelu ruku svojih klanjaju se, što naèiniše prsti njihovi.
9 I klanjaju se prosti ljudi, i savijaju se glavni ljudi; nemoj im oprostiti.
10 Uði u stijenu, i sakrij se u prah od straha Gospodnjega i od slave velièanstva njegova.
11 Ponosite oèi èovjeèije poniziæe se, i visina ljudska ugnuæe se, a Gospod æe sam biti uzvišen u onaj dan.
12 Jer æe doæi dan Gospoda nad vojskama na sve ohole i ponosite i na svakoga koji se podiže, te æe biti poniženi,
13 I na sve kedre Livanske velike i visoke i na sve hrastove Vasanske,
14 I na sve gore visoke i na sve humove izdignute,
15 I na svaku kulu visoku i na svaki zid tvrdi,
16 I na sve laðe Tarsiske i na sve likove mile.
17 Tada æe se ponositost ljudska ugnuti i visina se ljudska poniziti, i Gospod æe sam biti uzvišen u onaj dan.
18 I idola æe nestati sasvijem.
19 I ljudi æe iæi u peæine kamene i u rupe zemaljske od straha Gospodnjega i od slave velièanstva njegova, kad ustane da potre zemlju.
20 Tada æe baciti èovjek idole svoje srebrne i idole svoje zlatne, koje naèini sebi da im se klanja, krticama i slijepijem mišima,
21 Ulazeæi u rasjeline kamene i u peæine kamene od straha Gospodnjega i od slave velièanstva njegova, kad ustane da potre zemlju.
22 Proðite se èovjeka, kojemu je dah u nosu; jer šta vrijedi?

3

1 Jer gle, Gospod, Gospod nad vojskama uzeæe Jerusalimu i Judi potporu i pomoæ, svaku potporu u hljebu i svaku potporu u vodi,
2 Junaka i vojnika, sudiju i proroka, i mudarca i starca,
3 Pedesetnika i ugledna èovjeka, i savjetnika i vješta umjetnika i èovjeka rjeèita.
4 I daæu im knezove mladiæe, i djeca æe im biti gospodari.
5 I èiniæe silu u narodu jedan drugome i svaki bližnjemu svojemu; dijete æe ustajati na starca i nepošten èovjek na poštena.
6 I èovjek æe uhvatiti brata svojega iz kuæe oca svojega govoreæi: imaš haljinu, budi nam knez, ovaj rasap neka je pod tvojom rukom.
7 A on æe se zakleti u onaj dan govoreæi: neæu biti ljekar, niti imam kod kuæe hljeba ni haljine, ne postavljajte me knezom narodu.
8 Jer se obori Jerusalim i Juda pade, jer se jezik njihov i djela njihova protive Gospodu da draže oèi slave njegove.
9 Što se vidi na licu njihovu svjedoèi na njih, razglašuju grijeh svoj kao Sodom, ne

taje; teško duši njihovoj! jer sami sebi èine zlo.
10 Recite pravedniku da æe mu dobro biti, jer æe jesti plod od djela svojih.
11 Teško bezbožniku! zlo æe mu biti, jer æe mu se naplatiti ruke njegove.
12 Narodu mojemu èine silu djeca, i žene su im gospodari. Narode moj! koji te vode, zavode te, i kvare put hoda tvojega.
13 Ustaje Gospod na parbu, stoji da sudi narodima.
14 Gospod æe doæi na sud sa starješinama naroda svojega i s knezovima njegovijem, jer vi potrste vinograd, grabež od siromaha u vašim je kuæama.
15 Zašto gazite narod moj i lice siromasima satirete? govori Gospod, Gospod nad vojskama.
16 Još govori Gospod: što se poniješe kæeri Sionske i idu opružena vrata i namigujuæi oèima, sitno koraèaju i zvekeæu nogama,
17 Zato æe Gospod uèiniti da oæelavi tjeme kæerima Sionskim, i otkriæe Gospod golotinju njihovu.
18 Tada æe Gospod skinuti nakit s obuæe i vezove i mjeseèiæe,
19 Nizove i lanèiæe i trepetljike,
20 Ukosnike i podveze i pojase i stakalca mirisna i oboce,
21 Prstene i poèeonike,
22 Sveèane haljine i ogrtaèe i prijevjese i toboce,
23 I ogledala i košuljice i oglavlja i pokrivala.
24 I mjesto mirisa biæe smrad, i mjesto pojasa raspojasina, mjesto pletenica æela, mjesto širokih skuta pripasana vreæa, i mjesto ljepote ogorjelina.
25 Tvoji æe ljudi pasti od maèa i junaci tvoji u ratu.
26 I tužiæe i plakaæe vrata njegova, a on æe pust ležati na zemlji.

4

1 I u ono vrijeme sedam æe žena uhvatiti jednoga èovjeka govoreæi: svoj æemo hljeb jesti i svoje æemo odijelo nositi, samo da se zovemo tvojim imenom, skini s nas sramotu.
2 U ono vrijeme biæe klica Gospodnja na slavu i èast, i plod zemaljski na krasotu i diku ostatku Izrailjevu.
3 I ko ostane u Sionu i ko još bude u Jerusalimu, zvaæe se svet, svaki ko bude zapisan za život u Jerusalimu,
4 Kad Gospod opere neèistotu kæeri Sionskih i iz Jerusalima oèisti krv njegovu duhom koji sudi i sažiže.
5 Gospod æe stvoriti nad svakim stanom na gori Sionskoj i nad zborovima njezinijem oblak danju s dimom i svjetlost plamena ognjenoga noæu, jer æe nad svom slavom biti zaklon.
6 I biæe koliba, da sjenom zaklanja danju od vruæine i da bude utoèište i zaklon od poplave i od dažda.

5

1 Zapjevaæu sada dragome svojemu pjesmu dragoga svojega o vinogradu njegovu. Dragi moj ima vinograd na rodnu brdašcu.
2 I ogradi ga, i otrijebi iz njega kamenje, i nasadi ga plemenitom lozom, i sazida kulu usred njega, i iskopa pivnicu u njemu, i poèeka da rodi grožðem, a on rodi vinjagom.
3 Pa sada, stanovnici Jerusalimski i ljudi Judejci, sudite između mene i vinograda mojega.
4 Što je još trebalo èiniti vinogradu mojemu što mu ne uèinih? kad èekah da rodi grožðem, zašto rodi vinjagom?
5 Sada æu vam kazati što æu uèiniti vinogradu svojemu. Oboriæu mu ogradu, neka opusti; razvaliæu mu zid, neka se pogazi;
6 Uparložiæu ga, neæe se rezati ni kopati, nego æe rasti èkalj i trnje, i zapovjediæu oblacima da ne puštaju više dažda na nj.
7 Da, vinograd je Gospoda nad vojskama dom Izrailjev, i ljudi su Judejci mili sad njegov; on èeka sud, a gle nasilja, èeka pravdu, a gle vike.
8 Teško onima koji sastavljaju kuæu s kuæom, i njivu na njivu nastavljaju, da veæ ne bude mjesta i vi sami ostanete u zemlji.

9 Od Gospoda nad vojskama èuh: mnoge kuæe opustjeæe, u velikim i lijepijem neæe biti nikoga.
10 Jer æe deset rala vinograda dati jedan vat, i gomer sjemena daæe efu.
11 Teško onima koji rane, te idu na silovito piæe i ostaju do mraka dok ih vino raspali.
12 I na gozbama su im gusle i psaltiri i bubnji i svirale i vino; a ne gledaju na djela Gospodnja i ne vide rada ruku njegovijeh.
13 Zato se narod moj odvede u ropstvo što ne znaju, i koje poštuje gladuju, i ljudstvo njegovo gine od žeði.
14 Zato se raširio grob i razvalio ždrijelo svoje preveæ, i siæi æe u nj slava njegova i mnoštvo njegovo i vreva njegova i koji se vesele u njemu.
15 I pognuæe se prost èovjek, i visoki æe se poniziti, i ponosite oèi oboriæe se;
16 Gospod nad vojskama uzvisiæe se sudom, i Bog sveti posvetiæe se pravdom.
17 I jaganjci æe pasti po svom obièaju, i došljaci æe jesti s pustijeh mjesta pretilinu.
18 Teško onima koji vuku bezakonje uzicama od taštine, i grijeh kao užem kolskim,
19 Koji govore: neka pohiti, neka brzo doðe djelo njegovo, da vidimo, i neka se približi i doðe što je naumio svetac Izrailjev, da poznamo.
20 Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svjetlost a od svjetlosti mrak, koji prave od gorkoga slatko a od slatkoga gorko.
21 Teško onima koji misle da su mudri, i sami su sebi razumni.
22 Teško onima koji su jaki piti vino i junaci u miješanju silovita piæa.
23 Koji pravdaju bezbožnika za poklon, a pravednima uzimaju pravdu.
24 Zato kao što oganj proždire strnjiku i slame nestaje u plamenu, tako æe korijen njihov biti kao trulež i cvijet njihov otiæi æe kao prah, jer odbaciše zakon Gospoda nad vojskama i prezreše rijeè sveca Izrailjeva.
25 Zato se raspali gnjev Gospodnji na narod njegov, i mahnuv rukom svojom na nj udari ga da se gore zadrmaše i mrtva tjelesa njegova biše kao blato po ulicama. Kod svega toga gnjev se njegov ne odvrati, nego je ruka njegova još podignuta.
26 I podignuæe zastavu narodima daljnijem, i zazviždaæe im s kraja zemlje; i gle, oni æe doæi odmah, brzo.
27 Neæe biti među njima umorna ni sustala, ni dremljiva ni sanljiva, nikome se neæe raspasati pojas oko njega, niti æe se kome otkinuti remen na obuæi.
28 Strijele æe im biti oštre, i svi lukovi njihovi zapeti; kopita u konja njihovijeh biæe kao kremen i toèkovi njihovi kao vihor.
29 Rika æe im biti kao u lava, i rikaæe kao laviæi; buèaæe i ugrabiæe plijen i odnijeti ga, i neæe biti nikoga da otme.
30 Buèaæe nad njim u to vrijeme kao što more buèi. Tada æe pogledati na zemlju, a to mrak i strah, i svjetlost æe se pomraèiti nad pogiblju njihovom.

6

1 Godine koje umrije car Ozija vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu visoku i izdignutu, i skut mu ispunjavaše crkvu.
2 Serafimi stajahu više njega, svaki ih imaše šest krila: dvjema zaklanjaše lice svoje i dvjema zaklanjaše noge svoje, a dvjema leæaše.
3 I vikahu jedan drugome govoreæi: svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; puna je sva zemlja slave njegove.
4 I zadrmaše se pragovi na vratima od glasa kojim vikahu, i dom se napuni dima.
5 I rekoh: jaoh meni! pogiboh, jer sam èovjek neèistijeh usana, i živim usred naroda neèistijeh usana, jer cara Gospoda nad vojskama vidjeh svojim oèima.
6 A jedan od serafima doletje k meni držeæi u ruci živ ugljen, koji uze s oltara kliještima,
7 I dotaèe se usta mojih i reèe: evo, ovo se dotaèe usta tvojih, i bezakonje tvoje uze se, i grijeh tvoj oèisti se.
8 Potom èuh glas Gospodnji gdje reèe: koga æu poslati? i ko æe nam iæi? A ja rekoh: evo mene, pošlji mene.

9 A on reèe: idi, i reci tome narodu:
slušajte ali neæete razumjeti, gledajte ali
neæete poznati.
10 Uèini da odeblja srce tome narodu i
uši da im otežaju, i oèi im zatvori, da ne
vide oèima svojim i ušima svojim da ne
èuju i srcem svojim da ne razumiju i ne
obrate se i ne iscijele.
11 A ja rekoh: dokle Gospode? A on
reèe: dokle ne opuste gradovi da budu
bez stanovnika i kuæe da budu bez ljudi,
i zemlja dokle sasvijem ne opusti,
12 I dokle Gospod opravi daleko ljude i
bude sama pustoš u zemlji.
13 Ali æe još biti u njoj desetina, pa æe
se i ona zatrti; ali kao hrast ili brijest
kojima i kad zbace lišæe ostaje stablo,
tako æe sveto sjeme biti njezino stablo.

7

1 U vrijeme Ahaza sina Jotama sina
Ozije cara Judina doðe Resin car Sirski
i Fakej sin Remalijin car Izrailjev na
Jerusalim da ga biju, ali ga ne mogoše
uzeti.
2 I doðe glas domu Davidovu i rekoše:
Sirija se složi s Jefremom. A srce Aha-
zovo i srce naroda njegova ustrepta kao
drveæe u šumi od vjetra.
3 Tada reèe Gospod Isaiji: izidi na susret
Ahazu, ti i Sear-jasuv sin tvoj, nakraj
jaza gornjega jezera, na put kod polja
bjeljareva.
4 I reci mu: èuvaj se i budi miran, ne
boj se i srce tvoje neka se ne plaši od
dva kraja ovijeh glavanja što se puše, od
raspaljenoga gnjeva Resinova i Sirskoga i
sina Remalijina.
5 Što se Sirci i Jefrem i sin Remalijin
dogovoriše na tvoje zlo govoreæi:
6 Hajdemo na Judejsku da joj dosadimo
i da je osvojimo i da postavimo u njoj
carem sina Taveilova;
7 Zato ovako veli Gospod Bog: neæe se
to uèiniti, neæe biti.
8 Jer je glava Siriji Damasak, a Damasku
je glava Resin; i do šezdeset i pet godina
satræe se Jefrem tako da više neæe biti
narod.
9 I glava je Jefremu Samarija, a Samariji
je glava sin Remalijin. Ako ne vjerujete,
neæete se održati.
10 I još reèe Gospod Ahazu govoreæi:
11 Išti znak od Gospoda Boga svojega,
išti ozdo iz dubine ili ozgo s visine.
12 A Ahaz reèe: neæu iskati, niti æu
kušati Gospoda.
13 Tada reèe Isaija: slušajte sada, dome
Davidov; malo li vam je što dosaðujete
ljudima, nego dosaðujete i Bogu mojemu?
14 Zato æe vam sam Gospod dati znak:
eto djevojka æe zatrudnjeti i rodiæe sina,
i nadjenuæe mu ime Emanuilo.
15 Maslo i med ješæe, dokle ne nauèi
odbaciti zlo a izabrati dobro.
16 Jer prije nego nauèi dijete odbaciti zlo
a izabrati dobro, ostaviæe zemlju, na koju
se gadiš, dva cara njezina.
17 Gospod æe pustiti na te i na narod
tvoj i na dom oca tvojega dane, kakih nije
bilo otkad se Jefrem odvoji od Jude, preko
cara Asirskoga.
18 I tada æe Gospod zazviždati muhama
koje su nakraj rijeka Misirskih, i pèelama
koje su u zemlji Asirskoj;
19 I doæi æe i popadaæe sve u puste
doline i u kamene rasjeline i na sve èeste
i na svako drvce.
20 Tada æe Gospod obrijati britvom
zakupljenom ispreko rijeke, carem
Asirskim, glavu i dlake po nogama, i
bradu svu.
21 I tada ko saèuva kravicu i dvije ovce,
22 Od mnoštva mlijeka što æe davati
ješæe maslo; jer maslo i med ješæe ko god
ostane u zemlji.
23 I tada æe svako mjesto gdje ima
tisuæa èokota za tisuæu srebrnika zarasti
u èkalj i trnje.
24 Sa strijelama i s lukom iæi æe se
onamo, jer æe sva zemlja biti èkalj i trnje.
25 A na sve gore koje su se kopale
motikom, na njih neæe doæi strah
od èkalja i trnja, nego æe biti ispust
volovima i gaziæe ih ovce.

8

1 I reèe mi Gospod: uzmi knjigu veliku
i napiši u njoj pismom èovjeèijim: brz na
plijen, hitar na grabež.

2 I uzeh vjerne svjedoke, Uriju svešteníka i Zahariju sina Jeverehijina.
3 Potom pristupih k proroèici, i ona zatrudnje i rodi sina. A Gospod mi reèe: nadjeni mu ime: brz na plijen, hitar na grabež.
4 Jer prije nego dijete nauèi vikati: oèe moj i majko moja, odnijeæe se blago Damaštansko i plijen Samarijski pred carem Asirskim.
5 I još mi reèe Gospod govoreæi:
6 Što ovaj narod ne mari za vodu Siloamsku koja teèe tiho, i raduje se Resinu i sinu Remalijinu,
7 Zato, evo, Gospod æe navesti na njih vodu iz rijeke silnu i veliku, cara Asirskoga i svu slavu njegovu, te æe izaæi iz svijeh potoka svojih, i teæi æe povrh svijeh bregova svojih,
8 I navaliæe preko Jude, plaviæe i razlivaæe se i doæi do grla, i krila æe joj se raširiti preko svekolike zemlje tvoje, Emanuilo!
9 Združujte se, narodi, ali æete se potrti; èujte svi koji ste u daljnoj zemlji: oružajte se, ali æete se potrti; oružajte se, ali æete se potrti.
10 Dogovarajte se, dogovor æe vam se razbiti: recite rijeè, neæe biti od nje ništa, jer je s nama Bog.
11 Jer mi ovako reèe Gospod uhvativši me za ruku i opomenuvši me da ne idem putem ovoga naroda, govoreæi:
12 Ne govorite buna, kad god ovaj narod kaže buna, i ne bojte se èega se on boji, i ne plašite se.
13 Gospoda nad vojskama svetite; i on neka vam je strah i bojazan.
14 I biæe vam svetinja, a kamen za spoticanje i stijena za sablazan objema domovima Izrailjevijem, zamka i mreža stanovnicima Jerusalimskim.
15 I spotaknuæe se mnogi i pašæe i satræe se, zaplešæe se i uhvatiæe se.
16 Sveži svjedoèanstvo, zapeèati zakon mojim uèenicima.
17 Èekaæu dakle Gospoda, koji je sakrio lice svoje od doma Jakovljeva, i uzdaæu se u nj.
18 Evo ja i djeca koju mi je dao Gospod jesmo znak i èudo Izrailju od Gospoda nad vojskama, koji nastava na gori Sionu.
19 I ako vam reku: pitajte vraèe i gatare, koji šapæu i mrmljaju; recite: ne treba li narod da pita Boga svojega? ili æe pitati mrtve mjesto živijeh?
20 Zakon i svjedoèanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.
21 I hodiæe po zemlji potucajuæi se i gladujuæi; i kad bude gladan, ljutiæe se i psovati cara svojega i Boga svojega gore.
22 A kad pogleda na zemlju, a to nevolja i mrak i teška muka, i on zagnan u tamu.

9

1 Ali neæe se onako zamraèiti priješnjena zemlja kao prije kad se dotaèe zemlje Zavulonove i zemlje Neftalimove, ili kao poslije kad dosaðivaše na putu k moru s one strane Jordana Galileji neznabožaèkoj.
2 Narod koji hodi u tami vidjeæe vidjelo veliko, i onima koji sjede u zemlji gdje je smrtni sjen zasvijetliæe vidjelo.
3 Umnožio si narod, a nijesi mu uvelièao radosti; ali æe se radovati pred tobom kao što se raduju o žetvi, kao što se vesele kad dijele plijen.
4 Jer si slomio jaram u kom vucijaše, i štap kojim ga bijahu po pleæima i palicu nasilnika njegova kao u dan Madijanski.
5 Jer æe obuæa svakoga ratnika koji se bije u graji i odijelo u krv uvaljano izgorjeti i biti hrana ognju.
6 Jer nam se rodi dijete, sin nam se dade, kojemu je vlast na ramenu, i ime æe mu biti: divni, savjetnik, Bog silni, otac vjeèni, knez mirni.
7 Bez kraja æe rasti vlast i mir na prijestolu Davidovu i u carstvu njegovu da se uredi i utvrdi sudom i pravdom otsada dovijeka. To æe uèiniti revnost Gospoda nad vojskama.
8 Gospod posla rijeè Jakovu, i ona pade u Izrailju.
9 I znaæe sav narod, Jefrem i stanovnici Samarijski, koji oholo i ponosita srca govore:

10 Padoše opeke, ali æemo mi zidati od
tesana kamena; dudovi su posjeèeni, ali
æemo mi zamijeniti kedrima.
11 Ali æe Gospod podignuti protivnike
Resinove na nj, i skupiæe neprijatelje
njegove,
12 Sirce s istoka i Filisteje sa zapada, te
æe ždrijeti Izrailja na sva usta. Kod svega
toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego
æe ruka njegova još biti podignuta.
13 Jer se narod neæe obratiti k onomu
ko ga bije, i neæe tražiti Gospoda nad
vojskama.
14 Zato æe otsjeæi Gospod Izrailju glavu
i rep, granu i situ u jedan dan.
15 Starješina i ugledan èovjek to je
glava, a prorok koji uèi laž to je rep.
16 Jer koji vode taj narod, oni ga zavode,
a koje vode, oni su propali.
17 Zato se Gospod neæe radovati
mladiæima njegovijem, i na sirote nje-
gove i na udovice njegove neæe se smilo-
vati, jer su svikoliki licemjeri i zlikovci, i
svaka usta govore nevaljalstvo. Kod svega
toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego
æe ruka njegova još biti podignuta.
18 Jer æe se razgorjeti bezbožnost kao
oganj, koji sažeže èkalj i trnje, pa upali
gustu šumu, te otide u dim visoko.
19 Od gnjeva Gospoda nad vojskama
zamraèiæe se zemlja i narod æe biti kao
hrana ognju, niko neæe požaliti brata
svojega.
20 I zgrabiæe s desne strane, pa æe opet
biti gladan, i ješæe s lijeve strane, pa se
opet neæe nasititi; svaki æe jesti meso od
mišice svoje,
21 Manasija Jefrema, i Jefrem Manasiju,
a obojica æe se složiti na Judu. Kod svega
toga neæe se odvratiti gnjev njegov, nego
æe ruka njegova još biti podignuta.

10

1 Teško onima koji postavljaju zakone
nepravedne i koji pišu nepravdu,
2 Da odbiju od suda uboge, i da otimaju
pravicu siromasima naroda mojega, da bi
im plijen bile udovice i sirote grabež.
3 A što æete èiniti u dan pohođenja
i pogibli koja æe doæi izdaleka? kome
æete pribjeæi za pomoæ? gdje li æete
ostaviti slavu svoju?
4 Da se ne bi unizila među roblje i među
pobijene pala? Kod svega toga neæe
se odvratiti gnjev njegov, nego æe ruka
njegova još biti podignuta.
5 Teško Asiru, šibi gnjeva mojega, ako i
jest palica u ruci njegovoj moja jarost.
6 Na narod licemjerni poslaæu ga, i
zapovjediæu mu za narod na koji se
gnjevim, da plijeni i otima, i da ga izgazi
kao blato na ulicama.
7 Ali on neæe tako misliti i srce njegovo
neæe tako suditi, nego mu je u srcu da
zatre i istrijebi mnoge narode.
8 Jer æe reæi: knezovi moji nijesu li svi
carevi?
9 Nije li Halan kao Harhemis? nije li
Emat kao Arfad? nije li Samarija kao
Damasak?
10 Kako je ruka moja našla carstva
lažnijeh bogova, kojih likovi bijahu jaèi
od Jerusalimskih i Samarijskih,
11 Neæu li uèiniti Jerusalimu i nje-
govijem lažnijem bogovima onako kako
sam uèinio Samariji i njezinijem lažnijem
bogovima?
12 Ali kad svrši Gospod sve djelo svoje
na gori Sionskoj i u Jerusalimu, tada æu
obiæi plod ohologa srca cara Asirskoga i
slavu ponositijeh oèiju njegovijeh.
13 Jer reèe: krjepošæu ruke svoje uèinih
i mudrošæu svojom, jer sam razuman;
i premjestih meðe narodima i blago
njihovo zaplijenih i kao junak oborih
stanovnike.
14 I ruka moja naðe kao gnijezdo bo-
gatstvo u naroda, i kako se kupe jajca
ostavljena tako pokupih svu zemlju, i ne
bi nikoga da makne krilom ili da otvori
usta i pisne.
15 Hoæe li se sjekira velièati nad onijem
koji njom sijeèe? hoæe li se pila razmetati
nad onijem koji njom radi? kao da bi prut
mahao onijem koji ga digne, kao da bi se
hvalio štap da nije od drveta.
16 Zato æe Gospod, Gospod nad vo-
jskama, pustiti na pretile njegove mršu,
i slavu æe njegovu potpaliti da gori kao
oganj.
17 Jer æe vidjelo Izrailjevo biti oganj, i

svetac æe njegov biti plamen, i upaliæe i sažeæi trnje njegovo i èkalj njegov u jedan dan.
18 I krasotu šume njegove i njive njegove, od duše do tijela, uništiæe, i biæe kao bjegunac kad iznemogne.
19 I što ostane drveta šume njegove, biæe malo, da bi ih dijete moglo popisati.
20 I u to vrijeme ostatak Izrailjev i koji se izbave u domu Jakovljevu neæe se više oslanjati na onoga ko ih bije, nego æe se oslanjati na Gospoda sveca Izrailjeva istinom.
21 Ostatak æe se obratiti, ostatak Jakovljev, k Bogu silnome.
22 Jer ako bude naroda tvojega, Izrailju, kao pijeska morskoga, ostatak æe se njegov obratiti. Pogibao je određena, razliæe se pravda.
23 Jer æe Gospod, Gospod nad vojskama, izvršiti pogibao određenu u svoj zemlji.
24 Zato ovako veli Gospod, Gospod nad vojskama: ne boj se Asirca, narode moj, koji nastavaš na gori Sionu; prutom æe te udariti i štap svoj podignuæe na te kao u Misiru.
25 Jer još malo, i gnjev æe prestati; tada æe se jarost moja obratiti na njihovu pogibao.
26 Jer æe podignuti na nj Gospod nad vojskama biè, te æe biti kao rasap Madijanski kod kamena Oriva i kao štap njegov na moru, i podignuæe ga kao u Misiru.
27 I tada æe se skinuti breme njegovo s ramena tvojega i jaram njegov s vrata tvojega, i izlomiæe se jaram od pomazanja.
28 Doðe u Ajat, proðe u Migron, u Mihmasu rasprti prtljag svoj.
29 Poðoše klancem, u Gavaji zanoæiše, prepade se Rama, Gavaja Saulova pobježe.
30 Vièi iza glasa, kæeri Galimova; nek se èuje u Lais, jadni Anatote!
31 Madmina pobježe, stanovnici Gevimski utekoše.
32 Još jedan dan, pa æe stajati u Novu, mahnuæe rukom svojom na goru kæeri Sionske, na hum Jerusalimski.
33 Gle, Gospod, Gospod nad vojskama, okresaæe silom grane; što je visoko posjeæi æe, i što je uzdignuto sniziæe.
34 I gustu æe šumu isjeæi sjekirom, i Livan æe pasti od silnoga.

11

1 Ali æe izaæi šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korijena njegova izniknuæe.
2 I na njemu æe poèivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega.
3 I mirisanje æe mu biti u strahu Gospodnjem, a neæe suditi po viðenju svojih oèiju, niti æe po èuvenju svojih ušiju karati.
4 Nego æe po pravdi suditi siromasima i po pravici karati krotke u zemlji, i udariæe zemlju prutom usta svojih, i duhom usana svojih ubiæe bezbožnika.
5 I pravda æe mu biti pojas po bedrima, i istina pojas po bocima.
6 I vuk æe boraviti s jagnjetom, i ris æe ležati s jaretom, tele i laviæ i ugojeno živinèe biæe zajedno, i malo dijete vodiæe ih.
7 I krava i medvjedica zajedno æe pasti, mlad njihova ležaæe zajedno, i lav æe jesti slamu kao vo.
8 I dijete koje sisa igraæe se nad rupom aspidinom, i dijete odbijeno od sise zavlaèiæe ruku svoju u rupu zmije vasilinske.
9 Neæe uditi ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer æe zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je puno.
10 I u to æe vrijeme za korijen Jesejev, koji æe biti zastava narodima, raspitivati narodi, i poèivalište njegovo biæe slavno.
11 I tada æe Gospod opet podignuti ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega, što ostane od Asirske i od Misira i od Patrosa i od Etiopske i od Elama i od Senara i od Emata i od ostrva morskih.
12 I podignuæe zastavu narodima i prognane Izrailjeve i rasijane Judine sabraæe s èetiri kraja zemaljska,
13 I nestaæe zavisti Jefremove, i neprijatelji Judini istrijebiæe se; Jefrem neæe zavidjeti Judi, a Juda neæe zlobiti Jefremu.

14 Nego æe složno letjeti na pleæa
Filistejima k zapadu; zajedno æe plijeniti
narode istoène; na Edomce i Moavce
dignuæe ruke svoje, i sinovi Amonovi
biæe im pokorni.
15 I Gospod æe presušiti zaliv mora
Misirskoga, i mahnuæe rukom svojom
svrh rijeke sa silnijem vjetrom svojim, i
udariæe je po sedam krakova da se može
prelaziti u obuæi.
16 I biæe put ostatku naroda njegova,
što ostane od Asirske, kao što je bio
Izrailju kad izide iz zemlje Misirske.

12

1 I reæi æeš u ono vrijeme: hvalim te,
Gospode, jer si se bio razgnjevio na me,
pa se odvratio gnjev tvoj, i utješio si me.
2 Gle, Bog je spasenje moje, uzdaæu se
i neæu se bojati, jer mi je sila i pjesma
Gospod Bog, on mi bi spasitelj.
3 S radošæu æete crpsti vodu iz izvora
ovoga spasenja.
4 I tada æete reæi: hvalite Gospoda,
glasite ime njegovo, javljajte po narodima
djela njegova, napominjite da je visoko
ime njegovo.
5 Pojte Gospodu, jer uèini velike stvari,
neka se zna po svoj zemlji.
6 Klikuj i pjevaj, koja sjediš u Sionu, jer
je svetac Izrailjev velik posred vas.

13

1 Breme Vavilonu, koje vidje Isaija sin
Amosov.
2 Na gori visokoj podignite zastavu,
vièite im iza glasa, mašite rukom, neka
uðu na vrata kneževska.
3 Ja sam zapovjedio izabranima svojim
i dozvao sam junake svoje da izvrše gnjev
moj koji se raduju s velièine moje.
4 Vika stoji ljudstva na gorama kao da
je velik narod, vika i vreva carstva skupljenijeh naroda; Gospod nad vojskama
pregleda vojsku ubojitu.
5 Dolaze iz daljne zemlje, s kraja nebesa,
Gospod i oruða srdnje njegove, da zatre
svu zemlju.
6 Ridajte, jer je blizu dan Gospodnji;
doæi æe kao pustoš od svemoguæega.
7 Zato æe svaka ruka klonuti, i svako
srce èovjeèije rastopiti se.
8 I oni æe se smesti, muke i bolovi
spopašæe ih, muèiæe se kao porodilja,
prepašæe se jedan od drugoga, lica æe im
biti kao plamen.
9 Evo, ide dan Gospodnji ljuti s gnjevom
i jarošæu da obrati zemlju u pustoš, i
grješnike da istrijebi iz nje.
10 Jer zvijezde nebeske i prilike nebeske
neæe pustiti svjetlosti svoje, sunce æe
pomrèati o roðaju svom, i mjesec neæe
pustiti svjetlosti svoje.
11 I pohodiæu vasiljenu za zloæu, i
bezbožnike za bezakonje; i ukinuæu
razmetanje oholijeh, i ponos silnijeh
oboriæu.
12 Uèiniæu da æe èovjek više vrijediti
nego zlato èisto, više nego zlato Ofirsko.
13 Zato æu zatresti nebo, i zemlja æe
se pokrenuti sa svoga mjesta od jarosti
Gospoda nad vojskama i u dan kad se
raspali gnjev njegov.
14 I biæe kao srna poplašena i kao stado
kojega niko ne sabira; svak æe gledati za
svojim narodom, i svak æe bježati u svoju
zemlju.
15 Ko se god naðe, biæe proboden, i koji
se god skupe, poginuæe od maèa.
16 I djecu æe im razmrskati na njihove
oèi, kuæe æe im oplijeniti i žene æe im
sramotiti.
17 Evo, ja æu podignuti na njih Mide,
koji neæe mariti za srebro, niti æe zlata
iskati.
18 Nego æe iz lukova djecu ubijati, ni na
plod u utrobi neæe se smilovati, niti æe
djece žaliti oko njihovo.
19 I Vavilon, ures carstvima i dika slavi
Haldejskoj, biæe kao Sodom i Gomor kad
ih Bog zatr.
20 Neæe se u njemu živjeti niti æe se
ko naseliti od koljena do koljena, niti æe
Arapin razapeti u njemu šatora, niti æe
pastiri poèivati onuda.
21 Nego æe poèivati ondje divlje zvijeri,
i kuæe æe njihove biti pune velikih zmija,
i ondje æe nastavati sove, i aveti æe
skakati onuda.
22 I dovikivaæe se buljine u pustijem
kuæama i zmajevi u dvorima veselijem.

A doæi æe njegovo vrijeme, i blizu je, i dani njegovi neæe se protegnuti.

14

1 Jer æe se smilovati Gospod na Jakova, i opet æe izabrati Izrailja, i namjestiæe ih u zemlji njihovoj, i prilijepiæe se k njima došljaci i pridružiæe se domu Jakovljevu.
2 Jer æe ih uzeti narodi i odvesti na mjesto njihovo, i naslijediæe ih Izrailjci u zemlji Gospodnjoj da im budu sluge i sluškinje, i zarobiæe one koji ih bjehu zarobili, i biæe gospodari svojim nasilnicima.
3 I kad te smiri Gospod od truda tvojega i muke i od ljutoga ropstva u kom si robovao,
4 Tada æeš izvoditi ovu prièu o caru Vavilonskom i reæi æeš: kako nesta nastojnika, nesta danka?
5 Slomi Gospod štap bezbožnicima, palicu vladaocima,
6 Koja je ljuto bila narode bez prestanka, i gnjevno vladala nad narodima, i gonila nemilice.
7 Sva zemlja poèiva i mirna je; pjevaju iza glasa.
8 Vesele se s tebe i jele i kedri Livanski govoreæi: otkako si pao, ne dolazi niko da nas sijeèe.
9 Pakao dolje uskoleba se tebe radi da te srete kad doðeš, probudi ti mrtvace i sve knezove zemaljske, diže s prijestola njihovijeh sve careve narodne.
10 Svi æe progovoriti i reæi tebi: i ti li si iznemogao kao mi? izjednaèio se s nama?
11 Spusti se u pakao ponos tvoj, zveka psaltira tvojih; prostrti su poda te moljci, a crvi su ti pokrivaè.
12 Kako pade s neba, zvijezdo danice, kæeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode?
13 A govorio si u srcu svom: izaæi æu na nebo, više zvijezda Božijih podignuæu prijesto svoj, i sješæu na gori zbornoj na strani sjevernoj;
14 Izaæi æu u visine nad oblake, izjednaèiæu se s višnjim.
15 A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu.
16 Koji te vide pogledaæe na te, i gledaæe te govoreæi: to li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva,
17 Koji je vasiljenu obraæao u pustinju, i gradove njezine raskopavao? roblje svoje nije otpuštao kuæi?
18 Svi carevi narodni, svikoliki, leže slavno, svaki u svojoj kuæi.
19 A ti se izbaci iz groba svojega, kao gadna grana, kao haljina pobijenijeh, maèem pobodenijeh, koji slaze u jamu kamenu, kao pogaženi strv.
20 Neæeš se združiti s njima pogrebom, jer si zemlju svoju zatro, narod si svoj ubio; neæe se spominjati sjeme zlikovaèko dok je vijeka.
21 Pripravite pokolj sinovima njegovijem za bezakonje otaca njihovijeh da se ne podignu i ne naslijede zemlje i ne napune vasiljene gradovima.
22 Jer æu ustati na njih, govori Gospod nad vojskama, i zatræu ime Vavilonu i ostatak, i sina i unuka, govori Gospod.
23 I naèiniæu od njega stan æukovima i jezera vodena, i omešæu ga metlom pogibli, govori Gospod nad vojskama.
24 Zakle se Gospod nad vojskama govoreæi: doista, biæe kako sam smislio, i kako sam naumio izvršiæe se.
25 Potræu Asirca u zemlji svojoj, na gorama svojim izgaziæu ga; tada æe se skinuti s njih jaram njegov, i breme njegovo s pleæa njihovijeh skinuæe se.
26 To je namišljeno svoj zemlji, i to je ruka podignuta na sve narode.
27 Jer je Gospod nad vojskama naumio, ko æe razbiti? i njegovu ruku podignutu ko æe odvratiti?
28 Godine koje umrije car Ahaz bi objavljeno ovo breme:
29 Nemoj se radovati, zemljo Filistejska svakolika, što se slomi prut onoga koji te je bio; jer æe iz korijena zmijinjega niknuti zmija vasilinska, i plod æe mu biti zmaj ognjeni krilati.
30 I prvenci siromaški nahraniæe se, i ubogi æe poèivati bez straha; a tvoj æu korijen umoriti glaðu, i ostatak tvoj on æe pobiti.
31 Ridajte, vrata; vièi, grade; rastopila si se, sva zemljo Filistejska, jer sa sjevera ide

dim i niko se neæe osamiti u zborovima njegovijem.
32 I šta æe se odgovoriti poslanicima narodnijem? Da je Gospod osnovao Sion i da æe u nj utjecati nevoljnici naroda njegova.

15

1 Breme Moavu. Da, obnoæ se raskopa Ar Moavski i propade; da, obnoæ se raskopa Kir Moavski i propade.
2 Otide u dom i u Devon, na visine, da plaèe: Moav æe ridati za Nevonom i za Medevom, sve æe mu glave biti æelave, svaka brada oskubena.
3 Po ulicama æe njegovijem pripasivati kostrijet, na krovovima njegovijem i na ulicama njegovijem sve æe ridati suze lijuæi.
4 I vikaæe Esevon i Eleala, do Jase èuæe im se glas; i vojnici æe Moavski vikati, duša æe se u svakom uzmuèiti.
5 Srce moje vapije za Moavom; bjegunci njegovi pobjegoše dori do Sigora kao junica treæakinja; jer æe se iæi uz brdo Luitsko plaèuæi, i putem Oronaimskim razlijegaæe æe se jauk.
6 Jer æe nestati voda Nimrimskih, jer æe posahnuti bilje, nestaæe trave, zeleni neæe biti.
7 I zato što su ostavljali i što su èuvali odnijeæe se na potok Arapski.
8 Jer æe vika iæi oko meða Moavskih, do Eglaima jauk njihov, i do Vir-Elima jauk njihov.
9 Jer æe se voda Dimonska napuniti krvi; i još æu dometnuti Dimonu, na bjegunce Moavske i na ostatak zemaljski poslaæu lavove.

16

1 Šaljite jaganjce gospodaru zemaljskom, od Sele do pustinje, ka gori kæeri Sionske.
2 Jer æe biti kæeri Moavske na brodovima Arnonskim kao ptica koja luta, otjerana s gnijezda.
3 Uèini vijeæe, narode, naèini sjen u podne kao noæ, zakloni izagnane, nemoj izdati bjegunaca.
4 Neka kod tebe borave izgnani moji, Moave; budi im zaklon od pustošnika; jer æe nestati nasilnika, prestaæe pustošenje, istrijebiæe se sa zemlje koji gaze druge.
5 I utvrdiæe se prijesto milošæu, i na njemu æe sjedjeti jednako u šatoru Davidovu koji æe suditi i tražiti što je pravo i biti brz da èini pravdu.
6 Èusmo za oholost Moava vrlo ponositoga, za ponos njegov i oholost i obijest njegovu; laži njegove neæe biti tvrde.
7 Zato æe ridati Moavac nad Moavcem, svi æe ridati; nad temeljima Kir-Aresetskim uzdisaæete, jer su razvaljeni.
8 I polja Esevonska posušiše se i èokot Sivamski; gospoda narodna potrše krasne loze njegove, koje dosezahu do Jazira i vijahu se po pustinji; odvode njegove pružahu se i prelažahu preko mora.
9 Zato æu plakati plaèem Jazirskim za èokotom Sivamskim; zaljevaæu te suzama svojim, Esevone i Elealo, jer pjesma o ljetini tvojoj i o žetvi tvojoj pade.
10 I nesta radosti i veselja s polja rodnoga, u vinogradima se ne pjeva ni podvikuje, vina u kacama ne gazi gazilac; uèinih kraj pjesmama.
11 Zato utroba moja jeèi kao gusle za Moavom, i srce moje za Kir-Eresom.
12 I kad se vidi da se umorio Moav na visini svojoj, uæi æe u svetinju svoju da se pomoli; ali ništa neæe svršiti.
13 Ovo je rijeè što reèe Gospod za Moava davno.
14 A sada veli Gospod govoreæi: do tri godine, kao što su godine najamnièke, ološaæe slava Moavova sa svijem mnoštvom njegovijem, i što ostane biæe vrlo malo i nejako.

17

1 Breme Damasku. Gle, Damasak æe se ukinuti da ne bude više grad, nego æe biti gomila razvalina.
2 Gradovi Aroirski biæe ostavljeni, biæe za stada, te æe u njima poèivati, i niko ih neæe plašiti.
3 Nestaæe gradova Jefremovijeh i carstva u Damasku i ostatku Sirskom,

biæe kao slava sinova Izrailjevijeh, veli Gospod nad vojskama.
4 I u taj æe dan istanèati slava Jakovljeva, i debelo tijelo njegovo omršaæe.
5 Jer æe biti kao kad žetelac sabira žito i rukom žanje klasje, i biæe kao kad se kupi klasje u dolini Rafajskoj.
6 Ali æe se ostaviti u njoj pabirci kao kad se otrese maslina, pa dvije tri ostanu u vrhu, i èetiri pet na rodnijem granama, veli Gospod Bog Izrailjev.
7 U to æe vrijeme èovjek pogledati na tvorca svojega, i oèi njegove gledaæe na sveca Izrailjeva;
8 A neæe pogledati na oltare, djelo ruku svojih, niti æe gledati na ono što su naèinili prsti njegovi, ni na lugove ni na likove sunèane.
9 U to æe vrijeme tvrdi gradovi njegovi biti kao ostavljen grm i ogranak, jer æe se ostaviti radi sinova Izrailjevijeh, i biæe pustoš.
10 Jer si zaboravio Boga spasenja svojega, i nijesi se sjeæao stijene sile svoje; zato sadi krasne sadove i lozu stranu presaðuj;
11 Danju radi da uzraste što posadiš, i jutrom gledaj da ti sjeme nikne; ali kad doðe do branja razgrabiæe se, i ostaæe ti ljuta žalost.
12 Teško mnoštvu velikih naroda, što buèe kao što buèe mora, i uzavrelijem narodima, kojih stoji vreva kao silnijeh voda;
13 Vreva stoji naroda kao velikih voda; ali æe povikati na njih, i oni æe pobjeæi daleko, i biæe gonjeni kao pljeva po brdima od vjetra i kao prah od vihora.
14 Uveèe eto straha, i prije nego svane nema nikoga. To je dio onijeh koji nas gaze, i našljedstvo onijeh koji otimlju od nas.

18

1 Teško zemlji koja sjen èini krilima s one strane rijeka Etiopskih;
2 Koja šalje poslanike preko mora, u laðama od site po vodama, govoreæi: idite, brzi glasnici, k narodu rasijanu i oplijenjenu, k narodu strašnu otkako je dosad, k narodu razmjerenu i pogaženu, kojemu zemlju raznose rijeke.
3 Svi koji živite na svijetu i stanujete na zemlji, kad se digne zastava na gorama, gledajte, i kad zatrubi truba, slušajte.
4 Jer ovako mi reèe Gospod: umiriæu se i gledaæu iz stana svojega, kao vruæina koja suši poslije dažda i kao rosan oblak o vruæini žetvenoj.
5 Jer prije berbe, kad napupe pupci i od cvijeta postane grozd i stane zreti, okresaæe odvode kosijerom, i uzeæe lozu i otsjeæi.
6 Sve æe se ostaviti pticama gorskim i zvijerima zemaljskim; i ptice æe ljetovati na njima, a svakojake zvijeri zemaljske zimovaæe.
7 Tada æe se donijeti dar Gospodu nad vojskama od naroda rasijanoga i oplijenjenoga, od naroda strašnoga otkako je dosad, od naroda razmjerenoga i pogaženoga, kojemu zemlju raznose rijeke, k mjestu imena Gospoda nad vojskama, ka gori Sionskoj.

19

1 Breme Misiru. Gle, Gospod sjedeæi na oblaku laku doæi æe u Misir; i zatrešæe se od njega idoli Misirski, i srce æe se rastopiti u Misircima.
2 I razdražiæu Misirce jedne na druge, te æe vojevati brat na brata i prijatelj na prijatelja, grad na grad, carstvo na carstvo.
3 I nestaæe duha Misiru, i namjeru njegovu razbiæu; tada æe pitati svoje idole i opsjenare i vraèe i gatare.
4 I predaæu Misirce u ruke žestokim gospodarima, i ljut æe car vladati njima, veli Gospod, Gospod nad vojskama.
5 I nestaæe vode iz mora, i rijeka æe presahnuti i zasušiti se.
6 I rijeke æe oteæi, opašæe i presahnuti potoci Misirski, trska i sita posušiæe se.
7 Trava kraj potoka, na ušæu potoka, i svi usjevi kraj potoka posahnuæe i nestaæe ih i propašæe.
8 I tužiæe ribari i sjetovaæe svi koji bacaju udicu, i koji razapinju mrežu po vodama zabrinuæe se.

9 I stidjeæe se koji rade od tankoga lana,
i koji tkaju tanko bijelo platno.
10 I nasipi æe mu se razvaliti, i koji
zagraðuju ribnjake, svi æe biti žalosna
srca.
11 Doista, knezovi su Soanski bezumni,
i savjet mudrijeh savjetnika Faraonovijeh
lud je. Kako možete govoriti Faraonu: ja
sam sin mudrijeh, sin starijeh careva?
12 Gdje su? gdje su mudarci tvoji? Neka
ti kažu ako znadu što je naumio za Misir
Gospod nad vojskama.
13 Poludješe knezovi Soanski; prevariše
se knezovi Nofski; prelastiše Misir glave
plemena njegovijeh.
14 Gospod je izlio među njih duh pri-
jevaran, te uèiniše da posræe Misir u
svijem poslovima kao što posræe pijan
èovjek bljujuæi.
15 I neæe biti djela u Misiru što bi
uèinila glava ili rep, grana ili sita.
16 Tada æe biti Misirci kao žene; bo-
jaæe se i drktati od ruke Gospoda nad
vojskama kad zamahne na njih.
17 I zemlja æe Judina biti strah Misiru;
ko je se god opomene, prepašæe se radi
namjere Gospoda nad vojskama što je
naumio suprot njemu.
18 U to æe vrijeme biti pet gradova u
zemlji Misirskoj koji æe govoriti jezikom
Hananskim i zaklinjati se Gospodom nad
vojskama; jedan æe se zvati grad Aheres.
19 U to æe vrijeme biti oltar Gospod-
nji usred zemlje Misirske, i spomenik
Gospodnji na meði njezinoj;
20 I biæe znak i svjedoèanstvo Gospodu
nad vojskama, u zemlji Misirskoj. Kad
stanu vikati ka Gospodu na nasilnike, on
æe im poslati spasitelja i kneza i izbaviæe
ih.
21 I biæe poznat Gospod Misircima, i
poznaæe Misirci Gospoda u to vrijeme, i
služiæe mu žrtvama i darima, i zavjeto-
vaæe zavjete Gospodu, i izvršivaæe.
22 Tako æe Gospod udariti Misir, i
udariv iscijeliæe, jer æe se obratiti ka
Gospodu, umoliæe mu se, i iscijeliæe ih.
23 U to æe vrijeme biti put iz Misira u
Asirsku, i Asirac æe iæi u Misir i Misirac
u Asirsku, i služiæe Gospodu Misirci s
Asircima.
24 U to æe vrijeme Izrailj biti treæi s
Misircima i Asircima, i biæe blagoslov
posred zemlje.
25 Jer æe ih blagosloviti Gospod nad
vojskama govoreæi: da je blagosloven
moj narod Misirski i Asirski, djelo ruku
mojih, i našljedstvo moje, Izrailj.

20

1 Godine koje doðe Tartan na Azot, kad
ga posla Sargon car Asirski, te bi Azot i
uze ga,
2 U to vrijeme reèe Gospod preko Isaije
sina Amosova govoreæi: idi, skini kostri-
jet sa sebe, i izuj obuæu s nogu svojih. I
uèini tako i iðaše go i bos.
3 Tada reèe Gospod: kako ide sluga moj
Isaija go i bos za znak i èudo što æe biti
do tri godine Misiru i Etiopskoj,
4 Tako æe odvesti car Asirski u ropstvo
Misirce, i Etiopljane u sužanjstvo, djecu
i starce, gole i bose i golijeh zadnjica, na
sramotu Misircima.
5 I prepašæe se i posramiæe se od
Etiopske, uzdanice svoje, i od Misira,
ponosa svojega.
6 I reæi æe tada koji žive na ovom
ostrvu: gle, to je uzdanica naša, ka kojoj
pritjecasmo za pomoæ da se saèuvamo od
cara Asirskoga; kako æemo se izbaviti?

21

1 Breme pustinji na moru. Kao vihori
koji prolaze na jug, tako æe doæi iz
pustinje, iz zemlje strašne.
2 Ljuta utvara javi mi se. Nevjernik
nevjeru èini, pustošnik pustoši; hodi,
Elame; opkoli, Midijo! svemu uzdisanju
uèiniæu kraj.
3 Zato su bedra moja puna bola; muke
me obuzeše kao kad se muèi porodilja;
zgurih se èujuæi, prepadoh se videæi.
4 Srce mi se smete, groza me poduze;
noæ milina mojih pretvori mi se u strah.
5 Postavi sto, stražar neka straži; jedi,
pij; ustajte knezovi, mažite štitove.
6 Jer ovako mi reèe Gospod: idi, postavi
stražara da ti javi što vidi.
7 I vidje kola, i dva reda konjika; kola
s magarcima i kola s kamilama; i pažaše
dobro velikom pažnjom.

8 I povika kao lav: gospodaru, ja stojim
jednako na straži danju, i stojim na straži
po svu noæ.
9 I evo doðoše na kolima ljudi, u dva
reda konjici. Tada povika i reèe: pade,
pade Vavilon, i svi rezani likovi bogova
njegovijeh razbiše se o zemlju.
10 Vršaju moj, i pšenice gumna mojega!
što èuh od Gospoda nad vojskama, Boga
Izrailjeva, javih vam.
11 Breme Dumi. Vièe k meni neko sa
Sira: stražaru! šta bi noæas? stražaru!
šta bi noæas?
12 Stražar reèe: doæi æe jutro, ali i
noæ; ako æete tražiti, tražite, vratite se,
doðite.
13 Breme Arapskoj. Po šumama u
Arapskoj noæivaæete, putnici Dedanski!
14 Iznesite vode pred žedne, koji živite
u zemlji Temi, sretite s hljebom bjegunca.
15 Jer æe bježati od maèa, od maèa
gologa, od luka zapetoga i od žestokoga
boja.
16 Jer ovako mi reèe Gospod: za godinu,
kao što je godina najamnièka, nestaæe
sve slave Kidarske.
17 I što ostane hrabrijeh strijelaca
sinova Kidarskih, biæe malo; jer Gospod
Bog Izrailjev reèe.

22

1 Breme dolini viðenja. Što ti je te si sva
izašla na krovove?
2 Grade puni vike i vreve, grade veseli!
tvoji pobijeni nijesu pobijeni maèem niti
pogiboše u boju.
3 Glavari tvoji uzmakoše svikoliki,
povezaše ih strijelci; što se god nañe
tvojih, svi su povezani, ako i pobjegoše
daleko.
4 Zato rekoh: proðite me se, da plaèem
gorko; ne trudite se da me tješite za
pogiblju kæeri naroda mojega.
5 Jer je ovo dan muke i potiranja i smet-
nje od Gospoda, Gospoda nad vojskama, u
dolini viðenja; obaliæe zid, i vika æe biti
do gore.
6 I Elam uze tul, s kolima ljudi i s
konjicima, i Kir istaèe štit.
7 I krasne doline tvoje napuniše se kola,
i konjici se namjestiše pred vratima.
8 I odastrije se zastiraè Judin; i pogledao
si u to vrijeme na oružje u kuæi šumskoj.
9 I vidjeste da je mnogo proloma na
gradu Davidovu, i sabraste vodu u don-
jem jezeru.
10 I izbrojiste kuæe Jerusalimske, i raz-
valiste kuæe da utvrdite zid.
11 I naèiniste jaz među dva zida za vodu
iz staroga jezera; ali ne pogledaste na
onoga koji je to uèinio i ne obazreste se
na onoga koji je to odavna spremio.
12 I zva vas Gospod nad vojskama u onaj
dan da plaèete i ridate i da skubete kose
i pripašete kostrijet;
13 A gle, radost i veselje, ubijaju goveda,
kolju ovce, jedu meso i piju vino gov-
oreæi: jedimo i pijmo, jer æemo sjutra
umrijeti.
14 Ali Gospod nad vojskama javi mi:
neæe vam se oprostiti ovo bezakonje do
smrti, veli Gospod, Gospod nad vojskama.
15 Ovako veli Gospod, Gospod nad vo-
jskama: idi k onomu riznièaru, k Somni,
upravitelju dvorskom,
16 I reci mu: šta æeš ti tu? i ko ti je tu?
te si tu istesao sebi grob? istesao si sebi
grob na visoku mjestu i spremio si sebi
stan u kamenu.
17 Evo, èovjeèe, Gospod æe te baciti
daleko i zatrpaæe te.
18 Zavitlaæe te i hititi kao loptu u zemlju
prostranu; ondje æeš umrijeti i ondje
æe biti kola slave tvoje, sramoto domu
gospodara svojega;
19 I svræi æu te s mjesta tvojega, i
istjeraæu te iz službe tvoje.
20 I u to vrijeme pozvaæu slugu svojega
Elijakima sina Helkijina;
21 I obuæi æu mu tvoju haljinu, i tvojim
æu ga pojasom opasati, i tvoju æu mu
vlast dati u ruku, i biæe otac Jerusaliml-
janima i domu Judinu.
22 I metnuæu mu ključ od doma Davi-
dova na rame: kad on otvori, neæe niko
zatvoriti, i kad on zatvori, neæe niko
otvoriti.
23 I kao klin uglaviæu ga na tvrdu
mjestu, i biæe prijesto slave domu oca
svojega;
24 I o njemu æe se vješati sva slava
doma oca njegova, sinova i unuka, svako-

jaki sudovi, i najmanji, i èaše i mjehovi.
25 U to vrijeme, veli Gospod nad vojskama, pomjeriæe se klin uglavljeni na tvrdom mjestu, i izvadiæe se i pašæe, i teža što je na njemu propašæe; jer Gospod reèe.

23

1 Breme Tiru. Ridajte laðe Tarsiske, jer je raskopan, da nema kuæe niti ko dolazi. Iz zemlje Kitimske javi im se.
2 Umuknite koji živite na ostrvu, koje trgovci Sidonski pomorci puniše.
3 I dohodi mu bijahu po velikim vodama sjeme Siorsko, žetva s rijeke, i bješe trg narodima.
4 Stidi se, Sidone, jer govori more, sila morska veli: ne muèim se poroðajem, ne raðam, ne odgajam momaka, ne podižem djevojaka.
5 Kao što se ožalostiše kad èuše za Misir, tako æe se ožalostiti kad èuju za Tir.
6 Idite u Tarsis, ridajte ostrvljani!
7 Je li to vaš veseli grad, kojega je starina od davnina? njegove æe ga noge zanijeti daleko u tuðinstvo.
8 Ko je to smislio na Tir, koji razdavaše vijence, èiji trgovci bjehu knezovi, i prekupci slavni na zemlji?
9 Gospod je nad vojskama to smislio, da osramoti ponos svake slave i da poništi sve slavne na zemlji.
10 Prijeði preko zemlje svoje kao potok, kæeri Tarsiska; nema više pojasa.
11 Ruku svoju podiže na more, zadrma carstva; Gospod je zapovjedio za Hanan da se raskopaju gradovi njegovi.
12 I veli: neæeš se više veseliti, osramoæena djevojko, kæeri Sidonska. Ustani, idi u Kitim, ni ondje neæeš imati mira.
13 Eto zemlje Haldejske; toga naroda nije bilo; Asur je osnova za one koji življahu u pustinjama, podigoše kule u njoj, pogradiše dvorove; i obrati se u razvaline.
14 Ridajte laðe Tarsiske, jer je raskopan vaš grad.
15 I tada æe Tir biti zarobljen sedamdeset godina, za vijek jednoga cara, a poslije sedamdeset godina pjevaæe se Tiru kao kurvi:
16 Uzmi gusle, idi po gradu, zaboravljena kurvo; dobro udaraj, pjevaj i popijevaj, eda bi te se opet opomenuli.
17 Jer poslije sedamdeset godina Gospod æe pohoditi Tir, a on æe se vratiti na kurvarsku zaslugu svoju, i kurvaæe se sa svijem carstvima na zemlji.
18 Ali æe trgovina njegova i zasluga njegova biti posveæena Gospodu, neæe se ostavljati ni èuvati, nego æe trgovina njegova biti onima koji nastavaju pred Gospodom da jedu do sitosti i imaju odijelo dobro.

24

1 Gle, Gospod æe isprazniti zemlju i opustiti je, prevrnuæe je i rasijaæe stanovnike njezine.
2 I biæe sveštenik kao narod, gospodar kao sluga, gospoða kao sluškinja, prodavac kao kupac, koji daje u zajam kao koji uzima u zajam, koji uzima dobit kao koji daje.
3 Sasvijem æe se isprazniti zemlja, i sasvijem æe se oplijeniti. Jer Gospod reèe ovu rijeè.
4 Tužiæe zemlja i opasti, iznemoæi æe vasiljena i opasti; iznemoæi æe glavari naroda zemaljskoga.
5 Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmijeniše uredbe, raskidoše zavjet vjeèni.
6 Zato æe prokletstvo proždrijeti zemlju, i zatræe se stanovnici njezini; zato æe izgorjeti stanovnici zemaljski, i malo æe ljudi ostati.
7 Tužiæe vino, uvenuæe loza vinova, uzdisaæe svi koji su vesela srca.
8 Prestaæe veselje uz bubnje, nestaæe graje onijeh koji se vesele, prestaæe veselje uz gusle.
9 Neæe piti vina uz pjesme, ogrknuæe silovito piæe onima koji ga piju.
10 Razbiæe se pusti grad, zatvorene æe biti sve kuæe da niko ne ulazi.
11 Tužnjava æe biti po ulicama radi vina, proæi æe svako veselje, otiæi æe radost zemaljska.

12 Pustoš æe ostati u gradu, i vrata æe se razvaliti.
13 Jer æe biti u zemlji i u narodima kao kad se oberu masline, i kao kad se paljetkuje poslije berbe.
14 Ovi æe podignuti glas svoj i pjevaæe, radi velièanstva Gospodnjega podvikivaæe od mora.
15 Zato slavite Gospoda u dolinama, na ostrvima morskim ime Gospoda Boga Izrailjeva.
16 S kraja zemlje èusmo pjesme u slavu pravednome; ali rekoh: ološah! ološah! teško meni! nevjernici nevjeru èine, baš nevjernici nevjeru èine.
17 Strahota i jama i zamka pred tobom je, stanovnièe zemaljski!
18 I ko uteèe èuvši za strahotu, pašæe u jamu; a ko ižljeze iz jame, uhvatiæe se u zamku; jer æe se ustave na visini otvoriti i zatrešæe se temelji zemlji.
19 Sva æe se zemlja razbiti, sva æe se zemlja raspasti, sva æe se zemlja uskolebati.
20 Sva æe se zemlja ljuljati kao pijan èovjek, i premjestiæe se kao koliba, jer æe joj otežati bezakonje njezino, te æe pasti i neæe više ustati.
21 I u to æe vrijeme pohoditi Gospod na visini vojsku visoku i na zemlji sve careve zemaljske.
22 I skupiæe se kao što se skupljaju sužnji u jamu, i biæe zatvoreni u tamnicu, i poslije mnogo vremena biæe pohoðeni.
23 I posramiæe se mjesec i sunce æe se zastidjeti kad Gospod nad vojskama stane carovati na gori Sionu i u Jerusalimu, i pred starješinama svojim proslavi se.

25

1 Gospode, ti si Bog moj, uzvišivaæu te, slaviæu ime tvoje, jer si uèinio èudesa; namjere tvoje od starine vjera su i istina.
2 Jer si od grada naèinio gomilu, i od tvrdoga grada zidine; od grada dvor za strance, dovijeka se neæe sagraditi.
3 Zato æe te slaviti narod silan, grad strašnijeh naroda bojaæe te se.
4 Jer si bio krjepost ubogome, krjepost siromahu u nevolji njegovoj, utoèište od poplave, zaklon od žege, jer je gnjev nasilnièki kao poplava koja obaljuje zid.
5 Vrevu inostranaca prekinuo si kao pripeku na suhu mjestu; kao pripeka sjenom od oblaka, tako se pjevanje nasilnika prekide.
6 I Gospod æe nad vojskama uèiniti svijem narodima na ovoj gori gozbu od pretila mesa, gozbu od èista vina, od pretila mesa s moždanima, od vina bez taloga.
7 I pokvariæe na ovoj gori zastiraè kojim su zastrti svi narodi, i pokrivaè kojim su pokriveni svi narodi.
8 Uništiæe smrt zauvijek, i utræe Gospod Gospod suze sa svakoga lica, i sramotu naroda svojega ukinuæe sa sve zemlje; jer Gospod reèe.
9 I reæi æe se u ono vrijeme: gle, ovo je Bog naš, njega èekasmo, i spašæe nas; ovo je Gospod, njega èekasmo; radovaæemo se i veseliæemo se za spasenje njegovo.
10 Jer æe ruka Gospodnja poèinuti na ovoj gori, a Moav æe se izgaziti na svom mjestu kao što se gazi slama za gnoj.
11 I razmahnuæe rukama svojim sred njega, kao što razmahuje plivaè da pliva, i oboriæe oholost njegovu mišicama ruku svojih.
12 I grad i visoke zidove tvoje sniziæe, oboriæe, baciæe na zemlju u prah.

26

1 Tada æe se pjevati ova pjesma u zemlji Judinoj: imamo tvrd grad; zidovi su i opkop spasenje.
2 Otvorite vrata da uðe narod pravedni, koji drži vjeru.
3 Ko se tebe drži, èuvaš ga jednako u miru, jer se u tebe uzda.
4 Uzdajte se u Gospoda dovijeka, jer je Gospod Gospod vjeèna stijena.
5 Jer ponižuje one koji nastavaju na visini, grad visoki obara, obara ga na zemlju, obraæa ga u prah.
6 Te ga gazi noga, noge ubogih, stopala nevoljnijeh.
7 Put je pravedniku prav, ti ravniš stazu pravednome.

8 I na putu sudova tvojih, Gospode,
èekamo te; tvoje ime i tvoj spomen žudi
duša.
9 Dušom svojom žudim tebe noæu, i
duhom svojim što je u meni tražim te
jutrom; jer kad su sudovi tvoji na zemlji,
uèe se pravdi koji žive u vasiljenoj.
10 Ako se i pomiluje bezbožnik, ne
uèi se pravdi, u zemlji najpravednijoj
èini bezakonje i ne gleda na velièanstvo
Gospodnje.
11 Gospode! ruka je tvoja visoko
podignuta, a oni ne vide; vidjeæe i pos-
ramiæe se od revnosti za narod, i oganj
æe proždrijeti neprijatelje tvoje.
12 Gospode! nama æeš dati mir, jer sva
djela naša ti si nam uèinio.
13 Gospode Bože naš, gospodariše nad
nama gospodari drugi osim tebe, ali samo
tobom pominjemo ime tvoje.
14 Pomriješe, neæe oživjeti, mrtvi
buduæi neæe ustati, jer si ih ti pohodio
i istrijebio, zatro svaki spomen njihov.
15 Gospode, umnožio si narod, umnožio
si narod i proslavio si se, ali si ih zagnao
na sve krajeve zemaljske.
16 Gospode, u nevolji tražiše te, izlivaše
pokornu molitvu kad si ih karao.
17 Kao trudna žena kad hoæe da se
porodi pa se muèi i viče od bola, taki
bijasmo mi pred tobom, Gospode!
18 Zatrudnjesmo, muèismo se da
rodimo, i kao da rodismo vjetar, nikako
ne pomogosmo zemlji, niti padoše koji
žive u vasiljenoj.
19 Oživjeæe mrtvi tvoji, i moje æe mrtvo
tijelo ustati. Probudite se, i pjevajte koji
stanujete u prahu; jer je tvoja rosa rosa
na travi, i zemlja æe izmetnuti mrtvace.
20 Hajde narode moj, uði u klijeti svoje,
i zaključaj vrata svoja za sobom, prikrij
se za èas, dokle proðe gnjev.
21 Jer, gle, Gospod izlazi iz mjesta svo-
jega da pohodi stanovnike zemaljske za
bezakonje njihovo, i zemlja æe otkriti
krvi svoje niti æe više pokrivati pobijeni-
jeh svojih.

27

1 Tada æe Gospod pokarati maèem
svojim ljutijem i velikim i jakim levi-
jatana, prugu zmiju, i levijatana, krivul-
jastu zmiju, i ubiæe zmaja koji je u moru.
2 Tada pjevajte o vinogradu koji raða
crvenijem vinom:
3 Ja Gospod èuvam ga, u svako doba
zaljevaæu ga; dan noæ èuvaæu ga da ga
ko ne ošteti.
4 Nema gnjeva u mene; ko æe staviti u
boj nasuprot meni èkalj i trnje? ja æu
pogaziti i spaliti sve.
5 Ili neka se uhvati za silu moju da uèini
mir sa mnom; uèiniæe mir sa mnom.
6 Jednom æe se ukorijeniti Jakov, procv-
jetaæe i uzrasti Izrailj, i napuniæe vasil-
jenu plodom.
7 Je li ga udario onako kako je udario
one koji njega udaraše? je li ga ubio
onako kako su ubijeni oni koje je ubio?
8 S mjerom ga je karao, kad ga je
odbacio, kad ga je odnio silnijem vjetrom
svojim istoènijem.
9 Zato æe se tijem oèistiti bezakonje
Jakovljevo i to æe biti sva korist što
æe se uzeti grijeh njegov kad sve ka-
menje oltarno razmetne kao razdrobljeno
kreèno kamenje i ne bude više gajeva ni
sunèanijeh likova,
10 Jer æe tvrdi grad opustjeti i biæe stan
ostavljen i zanemaren kao pustinja; ondje
æe pasti tele i ondje æe lijegati, i poješæe
mu grane.
11 Kad se posuše grane, polomiæe se;
žene æe dolaziti i ložiti ih na oganj. Jer
je narod nerazuman; zato ga neæe žaliti
koji ga je stvorio, i koji ga je sazdao neæe
se smilovati na nj.
12 U to æe vrijeme Gospod ovijati od
obale rijeke do potoka Misirskoga, a vi,
sinovi Izrailjevi, sabraæete se jedan po
jedan.
13 I tada æe se zatrubiti u veliku trubu,
i koji se bjehu izgubili u zemlji Asirskoj
i koji bijahu zagnani u zemlju Misirsku,
doæi æe i klanjaæe se Gospodu na svetoj
gori u Jerusalimu.

28

1 Teško gizdavome vijencu pijanica
Jefremovijeh, uvelom cvijetu krasnoga
nakita njihova, koji su uvrh rodnoga dola,
pijani od vina!

2 Gle, u Gospoda ima neko jak i silan
kao pljusak od grada, kao oluja koja sve
lomi, kao poplava silne vode, kad navali,
oboriæe sve na zemlju rukom.
3 Nogama æe se izgaziti gizdavi vijenac,
pijanice Jefremove.
4 I uveli cvijet krasnoga nakita njihova,
što je uvrh rodnoga dola, biæe kao voæe
uzrelo prije ljeta, koje èim ko vidi, uzme
u ruku i pojede.
5 U ono æe vrijeme Gospod nad vo-
jskama biti slavna kruna i dièan vijenac
ostatku naroda svojega,
6 I duh suda onome koji sjedi da sudi, i
sila onima koji uzbijaju boj do vrata.
7 Ali se i oni zanose od vina, i posræu od
silovita piæa; sveštenik i prorok zanose
se od silovita piæa, osvojilo ih je vino,
posræu od silovita piæa, zanose se u
prorokovanju, spotièu se u suðenju.
8 Jer su svi stolovi puni bljuvotine i
neèistote, nema mjesta èista.
9 Koga æe uèiti mudrosti, i koga æe
uputiti da razumije nauku? Djecu, kojoj
se ne daje više mlijeko, koja su odbijena
od sise?
10 Jer zapovijest po zapovijest, zapovi-
jest po zapovijest, pravilo po pravilo,
pravilo po pravilo, ovdje malo, ondje
malo davaše se.
11 Zato æe nerazumljivom besjedom i
tuðim jezikom govoriti tome narodu;
12 Jer im reèe: ovo je poèinak, ostavite
umorna da poèine; ovo je odmor; ali ne
htješe poslušati.
13 I biæe im rijeè Gospodnja, zapovijest
po zapovijest, zapovijest po zapovijest,
pravilo po pravilo, pravilo po pravilo,
malo ovdje, malo ondje, da idu i padaju
nauznako i razbiju se, i da se zapletu u
zamke i uhvate.
14 Zato slušajte rijeè Gospodnju, ljudi
potsmjevaèi, koji vladate narodom što je
u Jerusalimu.
15 Što rekoste: uhvatismo vjeru sa
smræu, i ugovorismo s grobom; kad zaðe
biè kao povodanj, neæe nas dohvatiti,
jer od laži naèinismo sebi utoèište, i za
prijevaru zaklonismo se;
16 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo,
ja meæem u Sionu kamen, kamen iz-
abran, kamen od ugla, skupocjen, temelj
tvrd; ko vjeruje neæe se plašiti.
17 I izvršiæu sud po pravilu i pravdu po
mjerilima; i grad æe potrti lažno utoèište
i voda æe potopiti zaklon.
18 I vjera vaša sa smræu uništiæe se, i
ugovor vaš s grobom neæe ostati, a kad
zaðe biè kao povodanj, potlaèiæe vas.
19 Èim zaðe, odnijeæe vas, jer æe zalaz-
iti svako jutro, danju i noæu, i kad se èuje
vika, biæe sam strah.
20 Jer æe odar biti kratak da se èovjek
ne može pružiti, i pokrivaè uzak da se ne
može umotati.
21 Jer æe Gospod ustati kao na gori
Ferasimu, razgnjeviæe se kao u dolu
Gavaonskom, da uèini djelo svoje, neo-
bièno djelo svoje, da svrši posao svoj,
neobièan posao svoj.
22 Nemojte se dakle više potsmijevati
da ne postanu jaèi okovi vaši, jer èuh od
Gospoda Gospoda nad vojskama pogibao
odreðenu svoj zemlji.
23 Slušajte, i èujte glas moj, pazite i
èujte besjedu moju.
24 Ore li oraè svaki dan da posije? ili
brazdi i povlaèi njivu svoju?
25 Kad poravni ozgo, ne sije li grahor i
kim? i ne meæe li pšenicu na najbolje
mjesto, i jeèam na zgodno mjesto, i krup-
nik na njegovo mjesto?
26 I Bog ga njegov uèi i upuæuje kako
æe raditi.
27 Jer se grahor ne vrše branom, niti
se toèak kolski obræe po kimu, nego se
cijepom mlati grahor i kim prutom.
28 Pšenica se vrše, ali neæe jednako
vrijeæi niti æe je satrti toèkom kolskim
ni zupcima razdrobiti.
29 I to dolazi od Gospoda nad vojskama,
koji je divan u savjetu, velik u mudrosti.

29

1 Teško Arilu, Arilu, gradu gdje je stajao
David. Dodajte godinu na godinu, neka
kolju žrtve prazniène.
2 Ali æu pritijesniti Arila, i biæe žalost
i tuga, jer æe mi biti kao Aril.

3 Jer æu te opkoliti vojskom, i stegnuæu te opkopima i podignuæu suprot tebi kule.
4 Te æeš oboren govoriti sa zemlje i iz praha æeš mucati, i glas æe ti biti sa zemlje kao u bajaèa i iz praha æeš šapæuæi govoriti.
5 A mnoštvo neprijatelja tvojih biæe kao sitan prah i mnoštvo nasilnika kao pljeva kad se razmeæe; i to æe biti zaèas, iznenada.
6 Gospod nad vojskama pohodiæe ga gromom i trusom i hukom velikom, vihorom i burom i plamenom ognjenijem koji proždire.
7 I mnoštvo svijeh naroda koji vojuju na Aril i svi koji udaraju na nj i na zidove njegove i koji ga pritješnjuju, biæe kao utvara noæna u snu.
8 Biæe kao kad gladan sni da jede, pa kad se probudi a duša mu prazna; ili kad sni žedan da pije, pa kad se probudi, a on iznemogao i duša mu žedna; tako æe biti mnoštvo svijeh naroda što vojuju na goru Sionsku.
9 Stanite i èudite se; vapijte i vièite: pijani su, ali ne od vina; posræu, ali ne od silovita piæa.
10 Jer je Gospod izlio na vas duh tvrdoga sna i zatvorio vam oèi, oslijepio proroke i vidioce, glavare vaše.
11 I svaka utvara biæe vam kao rijeèi u zapeèaæenoj knjizi, koju dadu èovjeku koji zna èitati govoreæi: èitaj to; a on reèe: ne mogu, jer je zapeèaæeno.
12 Ili da dadu knjigu onom koji ne zna èitati govoreæi: èitaj to; a on reèe: ne znam èitati.
13 Zato reèe Gospod: što se ovaj narod približuje ustima svojima i usnama svojim poštuje me, a srce im daleko stoji od mene, i strah kojim me se boje zapovijest je ljudska kojoj su nauèeni,
14 Zato æu evo još raditi èudesno s tijem narodom, èudesno i divno, i mudrost mudrijeh njegovijeh poginuæe i razuma razumnijeh nestaæe.
15 Teško onima koji duboko sakrivaju od Gospoda namjeru, koji rade u mraku i govore: ko nas vidi? i ko nas zna?
16 Naopake misli vaše nijesu li kao kao lonèarski? Govori li djelo za onoga koji ga je naèinio: nije me naèinio? i lonac govori li za onoga koji ga je naèinio: ne razumije?
17 Neæe li se doskora i Livan pretvoriti u polje, i polje se uzimati za šumu?
18 I u taj æe dan gluhi èuti rijeèi u knjizi, i iz tame i mraka vidjeæe oèi slijepijeh.
19 I krotki æe se veoma radovati u Gospodu, i ništi izmeðu ljudi veseliæe se sa sveca Izrailjeva.
20 Jer nasilnika neæe biti, i nestaæe potsmjevaèa, i istrijebiæe se svi koji gledaju da èine bezakonje,
21 Koji okrivljuju èovjeka za rijeè, i meæu zamku onome koji kara na vratima, i obaraju pravednoga lažju.
22 Zato Gospod, koji je otkupio Avrama, ovako govori za dom Jakovljev: neæe se više Jakov postidjeti, niti æe mu lice poblijedjeti.
23 Jer kad vidi usred sebe djecu svoju, djelo ruku mojih, tada æe oni svetiti ime moje, svetiæe sveca Jakovljeva i bojaæe se Boga Izrailjeva.
24 I koji lutaju duhom orazumiæe se, i vikaèi æe primiti nauku.

30

1 Teško sinovima odmetnicima, govori Gospod, koji sastavljaju namjere koje nijesu od mene, zaklanjaju se za zaklon koji nije od moga duha, da domeæu grijeh na grijeh;
2 Koji slaze u Misir ne pitajuæi šta æu ja reæi, da se ukrijepe silom Faraonovom i da se zaklone pod sjenom Misirskim.
3 Jer æe vam sila Faraonova biti na sramotu, i zaklon pod sjenom Misirskim na porugu.
4 Jer knezovi njegovi biše u Soanu, i poslanici njegovi doðoše u Hanes.
5 Ali æe se svi posramiti s naroda, koji im neæe pomoæi, niti æe im biti na korist ni na dobit, nego na sramotu i na porugu.
6 Tovar æe biti na stoci južnoj: u zemlju gdje je nevolja i muka, gdje su lavovi i laviæi, guje i zmajevi ognjeni krilati, odnijeæe blago svoje magarcima na ramenima i bogatstvo svoje kamilama na grbama, k narodu koji neæe pomoæi.

7 Jer æe Misirci uzalud i naprazno pomagati; zato vièem o tom: jaèina im je da sjede s mirom.
8 Sada idi, napiši ovo pred njima na dašèicu, napiši u knjigu, da ostane za vremena koja æe doæi, dovijeka;
9 Jer su narod nepokoran, sinovi lažljivi, sinovi koji neæe da slušaju zakona Gospodnjega;
10 Koji govore vidiocima: nemojte viðati, i prorocima: nemojte nam prorokovati što je pravo, govorite nam mile stvari, prorokujte prijevaru;
11 Svrnite s puta, otstupite od staze, neka nestane ispred nas sveca Izrailjeva.
12 Zato ovako veli svetac Izrailjev: kad odbacujete ovu rijeè, i uzdate se u prijevaru i opaèinu i na nju se oslanjate,
13 Zato æe vam to bezakonje biti kao pukotina u zidu koji hoæe da padne, koja izdigne zid visoko, te se naglo ujedanput obori.
14 I razbiæe ga kao što se razbija razbijen sud lonèarski, ne žali se, te se ne nađe ni crijepa kad se razbije da uzmeš oganj s ognjišta ili da zahvatiš vode iz jame.
15 Jer ovako govori Gospod Gospod, svetac Izrailjev: ako se povratite i budete mirni, izbaviæete se, u miru i uzdanju biæe sila vaša; ali vi neæete.
16 Nego govorite: ne; nego æemo na konjma pobjeæi. Zato æete bježati. Pojahaæemo brze konje. Zato æe biti brži koji æe vas tjerati.
17 Bježaæe vas tisuæa kad jedan poviè; kad povièu petorica, bježaæete svi, dokle ne ostanete kao okresano drvo navrh gore i kao zastava na humu.
18 A zato èeka Gospod da se smiluje na vas, i zato æe se uzvisiti da vas pomiluje; jer je Gospod pravedan Bog; blago svjema koji ga èekaju.
19 Jer æe narod nastavati u Sionu, u Jerusalimu; neæeš više plakati, doista æe te pomilovati kad povièeš; èim te èuje, odazvaæe ti se.
20 Premda æe vam Gospod dati hljeba tužnoga i vode nevoljnièke; ali ti se više neæe uzimati uèitelji tvoji, nego æe oèi tvoje gledati uèitelje tvoje,
21 I uši æe tvoje slušati rijeè iza tebe gdje govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli nadesno ili nalijevo.
22 I oprzniæete posrebrene likove svoje rezane i zlatno odijelo likova livenijeh, i baciæete ih kao neèistotu, i reæi æeš im: odlazite.
23 I daæe dažd sjemenu tvojemu koje posiješ na njivi, i hljeb od roda zemaljskoga biæe obilat i sit; tada æe stoka tvoja pasti na paši prostranoj.
24 Volovi i magarci, što rade zemlju, ješæe èistu zob ovijanu lopatom i rešetom.
25 I na svakoj gori visokoj i na svakom humu visokom biæe izvori i potoci, kad bude pokolj veliki, kad popadaju kule.
26 I svjetlost æe mjeseèna biti kao svjetlost sunèana, a svjetlost æe sunèana biti sedam puta veæa, kao svjetlost od sedam dana, kad Gospod zavije ulom narodu svojemu i iscijeli rane koje mu je zadao.
27 Gle, ime Gospodnje ide izdaleka, gnjev njegov gori i vrlo je težak; usne su mu pune ljutine i jezik mu je kao oganj koji sažiže.
28 A duh mu je kao potok koji plavi i dopire do grla, da rasije narode da otidu u ništa, i biæe u èeljustima narodima uzda koja æe ih goniti da lutaju.
29 Pjevaæete kao noæu uoèi praznika, i veseliæete se od srca kao onaj koji ide sa sviralom na goru Gospodnju, k stijeni Izrailjevoj,
30 I Gospod æe pustiti da se èuje slava glasa njegova, i pokazaæe kako maše rukom svojom s ljutijem gnjevom i plamenom ognjenijem koji proždire, s raspom i sa silnijem daždem i s gradom.
31 Jer æe se od glasa Gospodnjega prepasti Asirac, koji je bio palicom.
32 I kuda god proðe palica pouzdana, kojom æe Gospod navaliti na nj, biæe bubnji i gusle, i ratovima žestokim ratovaæe na njih.
33 Jer je veæ pripravljen Tofet, i samom caru pripravljen je, naèinio je dubok i širok; mjesta, ognja i drva ima mnogo; dah Gospodnji kao potok sumporni upaliæe ga.

31

1 Teško onima koji idu u Misir za pomoæ, koji se oslanjaju na konje, i uzdaju se u kola što ih je mnogo, i u konjike što ih je veliko mnoštvo, a ne gledaju na sveca Izrailjeva i ne traže Gospoda.
2 Ali je i on mudar, i navuæi æe zlo, i neæe poreæi svoje rijeèi, nego æe ustati na dom nevaljalijeh ljudi i na one koji pomažu onima koji èine bezakonje.
3 A Misirci su ljudi a ne Bog, i konji su njihovi tijelo a ne duh; i zato æe Gospod mahnuti rukom svojom, te æe pasti pomagaè, pašæe i onaj kome pomaže, i svi æe zajedno poginuti.
4 Jer ovako mi reèe Gospod: kao što lav i laviæ rièe nad lovom svojim, i ako se i sviè na nj mnoštvo pastira, on se ne plaši od vike njihove niti se pokorava na buku njihovu, tako æe Gospod nad vojskama siæi da vojuje za goru Sionsku i za hum njezin.
5 Kao ptice krilima Gospod æe nad vojskama zaklanjati Jerusalim, i zaklanjajuæi izbaviæe, i oblazeæi saèuvaæe.
6 Vratite se k njemu, od kojega se sasvijem odvrgoste, sinovi Izrailjevi!
7 Jer æe u onaj dan svaki odbaciti idole svoje srebrne, i zlatne svoje idole, koje vam ruke vaše naèiniše na grijeh.
8 I Asirac æe pasti od maèa ne èovjeèijega, i maè ne èovjeèji poješæe ga, i bježaæe ispred maèa, i mladiæi æe njegovi plaæati danak.
9 I stijena æe njegova proæi od straha, i knezovi æe se njegovi prepasti od zastave, veli Gospod, èiji je oganj na Sionu i peæ u Jerusalimu.

32

1 Evo, car æe carovati pravo i knezovi æe vladati po pravdi.
2 I èovjek æe biti kao zaklon od vjetra, i kao utoèište od poplave, kao potoci na suhu mjestu, kao sjen od velike stijene u zemlji sasušenoj.
3 I oèi onijeh koji vide neæe biti zaslijepljene, i uši onijeh koji èuju slušaæe.
4 I srce nerazumnijeh razumjeæe mudrost, i jezik mutavijeh govoriæe brzo i razgovijetno.
5 Nevaljalac se neæe više zvati knez, niti æe se tvrdica nazivati podašnijem.
6 Jer nevaljalac o nevaljalstvu govori, i srce njegovo gradi bezakonje, radeæi licemjerno i govoreæi na Boga laž, da isprazni dušu gladnomu i napoj žednomu da uzme.
7 I sprave tvrdièine zle su; smišlja lukavštine da zatre ništе rijeèima lažnijem i kad siromah govori pravo.
8 Ali knez smišlja kneževski, i ustaje da radi kneževski.
9 Ustanite, žene mirne, slušajte glas moj; kæeri bezbrižne, èujte rijeèi moje.
10 Za mnogo godina biæete u smetnji, vi bezbrižne; jer neæe biti berbe, i sabiranje neæe doæi.
11 Strašite se, vi mirne; drkæite, vi bezbrižne, svucite se, budite gole, i pripašite oko sebe kostrijet,
12 Bijuæi se u prsi za lijepijem njivama, za rodnijem èokotima.
13 Trnje i èkalj niknuæe na zemlji naroda mojega, i po svijem kuæama veselijem, u gradu veselom.
14 Jer æe se dvorovi ostaviti, vreve gradske nestaæe; kule i stražare postaæe peæine dovijeka, radost divljim magarcima i paša stadima,
15 Dokle se ne izlije na nas duh s visine i pustinja postane njiva a njiva se stane uzimati za šumu.
16 Tada æe sud stanovati u pustinji, i pravda æe stajati na njivi.
17 I mir æe biti djelo pravde, što æe pravda uèiniti biæe pokoj i bezbrižnost dovijeka.
18 I moj æe narod sjedjeti u mirnu stanu i u šatorima pouzdanijem, na poèivalištima tihim.
19 Ali æe grad pasti na šumu, i grad æe se vrlo sniziti.
20 Blago vama koji sijete pokraj svake vode, i puštate volove i magarce.

33

1 Teško tebi, koji pustošiš a tebe ne pustoše, i koji èiniš nevjeru a tebi se

ne èini nevjera; kad prestaneš pustošiti, biæeš opustošen, kad prestaneš èiniti nevjeru, èiniæe ti se nevjera.
2 Gospode, smiluj se na nas, tebe èekamo; budi im mišica svako jutro, i spasenje naše u nevolji.
3 Narodi pobjegoše od jake vike, rasijaše se narodi što se ti podiže.
4 I pokupiæe se plijen vaš kao što se kupe gusjenice, skoèiæe na nj kao što skaèu skakavci.
5 Uzvišen je Gospod, jer nastava na visini; napuniæe Sion suda i pravde.
6 I tvrða vremena tvojega, sila spasenja tvojega biæe mudrost i znanje; strah Gospodnji biæe blago tvoje.
7 Eto, junaci njihovi vièu na polju, i poslanici mirni plaèu gorko:
8 Putovi opustješe, putnici ne putuju; pokvari ugovor, odbaci gradove, ne mari za èovjeka.
9 Zemlja tuži i èezne, Livan se stidi i vene, Saron je kao pustinja, Vasan i Karmil ogolješe.
10 Sada æu ustati, veli Gospod, sada æu se uzvisiti, sada æu se podignuti.
11 Zatrudnjeæete slamom, rodiæete strnjiku; gnjev vaš proždrijeæe vas kao oganj.
12 I narodi æe biti kao peæi kreène, izgorjeæe ognjem kao trnje posjeèeno.
13 Slušajte koji ste daleko što sam uèinio, i koji ste blizu poznajte moæ moju.
14 Grješnici u Sionu uplašiæe se, drhat æe spopasti licemjere, i reæi æe: ko æe nas ostati kod ognja koji proždire? ko æe nas ostati kod vjeène žege?
15 Ko hodi u pravdi i govori što je pravo; ko mrzi na dobitak od nasilja; ko otresa ruke svoje da ne primi poklona; ko zatiskuje uši svoje da ne èuje za krv, i zažima oèi svoje da ne vidi zla;
16 On æe nastavati na visokim mjestima; gradovi na stijenama biæe mu utoèište, hljeb æe mu se davati, vode mu se neæe premicati.
17 Oèi æe ti vidjeti cara u krasoti njegovoj, gledaæe zemlju daleku.
18 Srce æe tvoje misliti o strahu govoreæi: gdje je pisar? gdje brojaè? gdje je onaj što pregleda kule?
19 Neæeš vidjeti žestoka naroda, naroda koji govori iz dubina da se ne razbira, u koga je jezik mutav da se ne razumije.
20 Pogledaj na Sion, grad praznika naših; oèi tvoje neka vide Jerusalim, mirni stan, šator, koji se neæe odnijeti, kojemu se kolje neæe nigda pomjeriti, i nijedno mu se uže neæe otkinuti.
21 Nego æe nam ondje Gospod veliki biti mjesto rijeka i potoka širokih, po kojima neæe iæi laða s veslima, niti æe velika laða prolaziti onuda.
22 Jer je Gospod naš sudija, Gospod je koji nam postavlja zakone, Gospod je car naš, on æe nas spasti.
23 Oslabiše tvoja uža, ne mogu tvrdo držati katarke svoje ni razapeti jedra; tada æe se razdijeliti velik plijen, hromi æe razgrabiti plijen.
24 I niko od stanovnika neæe reæi: bolestan sam. Narodu koji živi u njemu oprostiæe se bezakonje.

34

1 Pristupite, narodi, da èujete; pazite, narodi; neka èuje zemlja i što je u njoj, vasiljena i što se god raða u njoj.
2 Jer se Gospod razgnjevio na sve narode, i razljutio se na svu vojsku njihovu, zatræe ih, predaæe ih na pokolj.
3 I pobijeni njihovi baciæe se, i od mrtvaca njihovijeh dizaæe se smrad i gore æe se rasplinuti od krvi njihove.
4 I sva æe se vojska nebeska rastopiti, i saviæe se nebesa kao knjiga, i sva vojska njihova popadaæe kao što pada list s vinove loze i kao što pada sa smokve.
5 Jer je opojen na nebu maè moj, evo, siæi æe na sud na Edomce i na narod koji sam prokleo da se zatre.
6 Maè je Gospodnji pun krvi i tovan od pretiline, od krvi jagnjeæe i jarèije, od pretiline bubrega ovnujskih; jer Gospod ima žrtvu u Vosoru i veliko klanje u zemlji Edomskoj.
7 I jednorozi æe siæi s njima i junci s bikovima; zemlja æe se njihova opiti od krvi i prah æe njihov utiti od pretiline.

8 Jer æe biti dan osvete Gospodnje,
godina plaæanja, da bi se osvetio Sion.
9 I potoci æe se njezini pretvoriti u
smolu, i prah njezin u sumpor, i zemlja
æe njihova postati smola razgorjela.
10 Neæe se gasiti ni noæu ni danju,
dovijeka æe se dizati dim njezin, od
koljena do koljena ostaæe pusta, niko
neæe prelaziti preko nje dovijeka.
11 Nego æe je naslijediti gem i æuk, sova
i gavran naseliæe se u njoj, i Gospod æe
rastegnuti preko nje uže pogibli i mjerila
pustoši.
12 Plemiæe njezine zvaæe da caruju,
ali neæe biti nijednoga, i svi æe knezovi
njezini otiæi u ništa.
13 I trnje æe izniknuti u dvorima nji-
hovijem, kopriva i èkalj u gradovima nji-
hovijem, i biæe stan zmajevima i naselje
sovama.
14 I sretaæe se divlje zvijeri s bulji-
nama, aveti æe se dovikivati, ondje æe se
naseliti vještice i naæi poèivalište.
15 Ondje æe se gnijezditi æuk i nositi
jaja i leæi ptiæe i sabirati ih pod sjen svoj;
ondje æe se sastajati i jastrebovi jedan s
drugim.
16 Tražite u knjizi Gospodnjoj i èitajte,
ništa od ovoga neæe izostati i nijedno
neæe biti bez drugoga; jer što kažem, on
je zapovjedio, i duh æe ih njegov sabrati.
17 Jer im on baci ždrijeb, i ruka njegova
razdijeli im zemlju užem, i njihova æe
biti dovijeka, od koljena do koljena nas-
tavaæe u njoj.

35

1 Radovaæe se tome pustinja i zemlja
sasušena, veseliæe se pustoš i procvjetati
kao ruža.
2 Procvjetaæe obilno, i veseliæe se
radujuæi se i popijevajuæi; slava Li-
vanska daæe joj se i krasota Karmilska
i Saronska; ta æe mjesta vidjeti slavu
Gospodnju, krasotu Boga našega.
3 Ukrijepite klonule ruke, i koljena
iznemogla utvrdite.
4 Recite onima kojima se srce uplašilo:
ohrabrite se, ne bojte se; evo Boga
vašega; osveta ide, plata Božija, sam ide,
i spašæe vas.
5 Tada æe se otvoriti oèi slijepima, i uši
gluhima otvoriæe se.
6 Tada æe hromac skakati kao jelen, i
jezik nijemoga pjevaæe, jer æe u pustinji
provreti vode i potoci u zemlji sasušenoj.
7 I suho æe mjesto postati jezero, i
zemlja sasušena izvori vodeni, u stanu
zmajevskom, po ložama njihovijem, biæe
trava, trska i sita.
8 I ondje æe biti nasap i put, koji æe
se zvati sveti put; neæe iæi po njemu
neèisti, nego æe biti za njih; ko uzide
njim, ni lud neæe zaæi.
9 Neæe ondje biti lava, i ljuta zvijer
neæe iæi po njemu, niti æe se ondje naæi,
nego æe hoditi izbavljeni.
10 I koje iskupi Gospod, vratiæe se i
doæi æe u Sion pjevajuæi, i vjeèna æe
radost biti nad glavom njihovom, dobiæe
radost i veselje, a žalost i uzdisanje
bježaæe.

36

1 Èetrnaeste godine carovanja Jezeki-
jina podiže se Senahirim car Asirski na
sve tvrde gradove Judine, i uze ih.
2 I posla car Asirski Ravsaka iz Lahisa
u Jerusalim k caru Jezekiji s velikom
vojskom; i on stade kod jaza gornjega
jezera na putu kod polja bjeljareva.
3 Tada izide k njemu Elijakim sin Helki-
jin, koji bijaše nad dvorom, i Somna pisar
i Joah sin Asafov pametar.
4 I reèe im Ravsak: kažite Jezekiji:
ovako kaže veliki car, car Asirski: kakva
je to uzdanica u koju se uzdaš?
5 Da reèem, ali su prazne rijeèi, da imaš
svjeta i sile za rat. U što se dakle uzdaš,
te si se odmetnuo od mene?
6 Gle, uzdaš se u štap od trske slomljene,
u Misir, na koji ako se ko nasloni, uæi æe
mu u ruku i probošæe je; taki je Faraon
car Misirski svjema koji se uzdaju u nj.
7 Ako li mi reèeš: uzdamo se u Gospoda
Boga svojega; nije li to onaj èije je visine
i oltare oborio Jezekija i zapovjedio Judi i
Jerusalimu: pred ovijem oltarom klanja-
jte se?

8 Hajde zateci se mojemu gospodaru
caru Asirskom, i daæu ti dvije tisuæe
konja, ako možeš dobaviti koji æe jahati.
9 Kako æeš dakle odbiti i jednoga vo-
jvodu između najmanjih slugu gospodara
mojega? Ali se ti uzdaš u Misir za kola i
konjike.
10 Svrh toga, eda li sam ja bez Gospoda
došao na ovo mjesto da ga zatrem? Gos-
pod mi je rekao: idi na tu zemlju, i zatri
je.
11 Tada Elijakim i Somna i Joah rekoše
Ravsaku: govori slugama svojim Sirski,
jer razumijemo, a nemoj nam govoriti
Judejski da sluša narod na zidu.
12 A Ravsak reèe: eda li me je gospodar
moj poslao ka gospodaru tvojemu ili k
tebi da kažem ove rijeèi? nije li k tijem
ljudima, što sjede na zidu, da jedu svoju
neèist i da piju svoju mokraæu s vama?
13 Tada stade Ravsak i povika iza glasa
Judejski i reèe: èujte rijeèi velikoga cara
Asirskoga.
14 Ovako kaže car: nemojte da vas vara
Jezekija, jer vas ne može izbaviti.
15 Nemojte da vas nagovori Jezekija
da se pouzdate u Gospoda, govoreæi:
Gospod æe nas izbaviti, ovaj se grad neæe
dati u ruke caru Asirskom.
16 Ne slušajte Jezekije; jer ovako kaže
car Asirski: uèinite mir sa mnom i hodite
k meni, pa jedite svaki sa svoga èokota
i svaki sa svoje smokve, i pijte svaki iz
svojega studenca,
17 Dokle ne doðem i odnesem vas u
zemlju kao što je vaša, u zemlju obilnu
žitom i vinom, u zemlju obilnu hljebom i
vinogradima.
18 Nemojte da vas vara Jezekija gov-
oreæi: Gospod æe nas izbaviti. Je li koji
između bogova drugih naroda izbavio
svoju zemlju iz ruke cara Asirskoga?
19 Gdje su bogovi Ematski i Arfadski?
gdje su bogovi Sefarvimski? jesu li izbav-
ili Samariju iz mojih ruku?
20 Koji su između svijeh bogova ovijeh
zemalja izbavili zemlju svoju iz moje
ruke? a Gospod æe izbaviti Jerusalim iz
moje ruke?
21 Ali oni muèahu, i ne odgovoriše mu
ni rijeèi, jer car bješe zapovjedio i rekao:
ne odgovarajte mu.
22 Tada Elijakim sin Helkijin, koji bi-
jaše nad dvorom, i Somna pisar i Joah
sin Asafov, pametar, doðoše k Jezek-
iji razdrvši haljine, i kazaše mu rijeèi
Ravsakove.

37

1 A kad to èu car Jezekija, razdrije
haljine svoje i veza oko sebe kostrijet, pa
otide u dom Gospodnji.
2 I posla Elijakima, koji bijaše nad
dvorom, i Somnu pisara i najstarije
sveštenike obuèene u kostrijet k Isaiji
proroku sinu Amosovu.
3 I rekoše mu: ovako veli Jezekija: ovo
je dan nevolje i kara i ruga, jer prispješe
djeca do poroðaja, a nema snage da se
rode.
4 Da ako je èuo Gospod Bog tvoj što reèe
Ravsak, kojega posla car Asirski gospodar
njegov da ruži Boga živoga i da ga vrijeða
rijeèima koje je èuo Gospod Bog tvoj,
pomoli se za ostatak koji se nalazi.
5 I doðoše k Isaiji sluge cara Jezekije.
6 I reèe im Isaija: ovako recite gospo-
daru svojemu: ovako veli Gospod: ne
plaši se od rijeèi koje si èuo, kojima huliše
na me sluge cara Asirskoga.
7 Evo, ja æu pustiti na nj duh, te æe èuti
glas i vratiti se u svoju zemlju, i uèiniæu
da pogine od maèa u svojoj zemlji.
8 I tako vrativši se Ravsak naðe cara
Asirskoga gdje bije Livnu, jer bješe èuo
da je otišao od Lahisa.
9 A on èu za Tiraku cara Huskoga gdje
kazaše: ide da se bije s tobom. I èuvši
posla poslanike k Jezekiji govoreæi:
10 Ovako recite Jezekiji caru Judinu:
nemoj da te vara Bog tvoj, u kojega se
uzdaš govoreæi: neæe se dati Jerusalim
u ruke caru Asirskom.
11 Eto, èuo si šta su uèinili carevi Asirski
svijem zemljama potrvši ih sasvijem; a ti
li æeš se izbaviti?
12 Jesu li narode koje satrše oci moji
izbavili bogovi njihovi, Gosance, Harance,
Resefe i sinove Edenove koji bijahu u
Telasaru?
13 Gdje je car Ematski i car Arfadski i
car od grada Sefarvima, od Ene i Ave?

14 A kad Jezekija primi knjigu iz
ruku poslanika i proèita je, otide u
dom Gospodnji, i razvi je Jezekija pred
Gospodom.
15 I pomoli se Jezekija Gospodu gov-
oreæi:
16 Gospode nad vojskama, Bože Izrail-
jev, koji sjediš na heruvimima, ti si sam
Bog svijem carstvima na zemlji, ti si
stvorio nebo i zemlju.
17 Prigni, Gospode, uho svoje i èuj;
otvori, Gospode, oèi svoje i vidi; èuj sve
rijeèi Senahirima, koji posla da ruži Boga
živoga.
18 Istina je, opustošili su carevi Asirski
sve one narode i zemlje njihove,
19 I pobacali su bogove njihove u oganj,
jer ne bijahu bogovi, nego djelo ruku
èovjeèijih, drvo i kamen, zato ih potrše.
20 I zato, Gospode Bože naš, izbavi
nas iz ruku njegovijeh, da poznadu sva
carstva na zemlji da si ti sam Gospod.
21 Tada posla Isaija sin Amosov k Jezek-
iji i poruèi mu: ovako veli Gospod Bog
Izrailjev: uslišio sam za što si mi se molio
radi Senahirima cara Asirskoga.
22 Ovo je rijeè koju izreèe Gospod za
nj: ruga ti se i potsmijeva ti se djevojka,
kæi Sionska, za tobom maše glavom kæi
Jerusalimska.
23 Koga si ružio i hulio? i na koga si
podigao glas? i podigao uvis oèi svoje?
Na sveca Izrailjeva.
24 Preko sluga svojih ružio si Gospoda i
rekao si: s mnoštvom kola svojih izidoh
na visoke gore, na strane Livanske, i
posjeæi æu visoke kedre njegove, i lijepe
jele njegove, i doæi æu na najviši kraj
njegov, u šumu njegova Karmila.
25 Ja sam kopao, i pio vodu, i isušio sam
stopama svojim sve potoke gradovima.
26 Nijesi li èuo da ja to odavna èinim
i od iskona da sam tako uredio? sada
puštam to, da prevratiš tvrde gradove u
puste gomile.
27 Zato koji u njima žive iznemogoše,
uplašiše se i smetoše se, postaše kao trava
poljska, kao zelena travica, kao trava na
krovovima, koja se suši prije nego sazri.
28 Znam sjeđenje tvoje i polaženje tvoje
i dolaženje tvoje i kako bjesniš na me.
29 Jer bjesniš na me, i tvoja obijest dođe
do mojih ušiju, zato æu metnuti brnjicu
svoju na nozdrve tvoje, i uzdu svoju u
gubicu tvoju, pa æu te odvesti natrag
putem kojim si došao.
30 A tebi ovo neka bude znak: ješæete
ove godine što samo od sebe rodi, a
druge godine što opet samo od sebe rodi;
a treæe godine sijte i žanjite i sadite
vinograde i jedite rod iz njih.
31 Jer ostatak doma Judina, što ostane,
opet æe pustiti žile ozdo i roditi ozgo.
32 Jer æe iz Jerusalima izaæi ostatak, i
iz gore Siona, koji se saèuvaju. Revnost
Gospoda nad vojskama uèiniæe to.
33 Zato ovako veli Gospod za cara
Asirskoga: neæe uæi u ovaj grad, niti æe
baciti amo strijele, neæe se primaæi k
njemu sa štitom, niti æe iskopati opkopa
oko njega.
34 Vratiæe se putem kojim je došao, a u
grad ovaj neæe uæi, veli Gospod.
35 Jer æu braniti taj grad i saèuvaæu ga
sebe radi i radi Davida sluge svojega.
36 Tada izide anđeo Gospodnji i pobi
u okolu Asirskom sto i osamdeset i pet
tisuæa; i kad ustaše ujutru, a to sve sami
mrtvaci.
37 Te se podiže Senahirim car Asirski, i
otide, i vrativši se osta u Nineviji.
38 I kad se klanjaše u domu Nisroka
boga svojega, Adrameleh i Sarasar sinovi
njegovi ubiše ga maèem, a sami pobje-
goše u zemlju Araratsku, i na njegovo se
mjesto zacari Esaradon sin njegov.

38

1 U to vrijeme razbolje se Jezekija na
smrt; i dođe k njemu prorok Isaija sin
Amosov i reèe mu: ovako veli Gospod:
naredi za kuæu svoju, jer æeš umrijeti i
neæeš ostati živ.
2 A Jezekija se okrete licem k zidu, i
pomoli se Gospodu,
3 I reèe: oh, Gospode, opomeni se da
sam jednako hodio pred tobom vjerno i s
cijelijem srcem, i tvorio što je tebi ugodno.
I plaka Jezekija veoma.
4 Tada dođe rijeè Gospodnja Isaiji gov-
oreæi:

5 Idi i reci Jezekiji: ovako veli Gospod
Bog Davida oca tvojega: èuo sam molitvu
tvoju, i vidio sam suze tvoje, evo dodaæu
ti vijeku petnaest godina.
6 I izbaviæu tebe i ovaj grad iz ruku cara
Asirskoga, i braniæu ovaj grad.
7 I ovo neka ti bude znak od Gospoda da
æe uèiniti Gospod što je rekao.
8 Evo ja æu vratiti sjen po koljencima
po kojima je sišao na sunèaniku Ahazovu
natrag za deset koljenaca. I vrati se
sunce za deset koljenaca po koljencima po
kojima bijaše sišlo.
9 Ovo napisa Jezekija car Judin kad se
razbolje, i ozdravi od bolesti svoje:
10 Ja rekoh, kad se presjekoše dani moji:
idem k vratima grobnijem, uze mi se
ostatak godina mojih.
11 Rekoh: neæu vidjeti Gospoda
Gospoda u zemlji živijeh, neæu više
vidjeti èovjeka među onima koji stanuju
na svijetu.
12 Vijek moj proðe i prenese se od mene
kao šator pastirski; presjekoh život svoj
kao tkaè, otsjeæi æe me od osnutka; od
jutra do veèera uèiniæeš mi kraj.
13 Mišljah za jutra da æe kao lav
potrti sve kosti moje; od jutra do veèera
uèiniæeš mi kraj.
14 Pištah kao ždrao i kao lastavica, ukah
kao golubica, oèi mi išèilješe gledajuæi
gore: Gospode, u nevolji sam, oblakšaj mi.
15 Šta da reèem? On mi kaza, i uèini.
Proživjeæu sve godine svoje po jadu duše
svoje.
16 Gospode, o tom se živi i u tom je
svemu život duha mojega, iscijelio si me i
saèuvao u životu.
17 Evo, na mir doðe mi ljut jad; ali tebi
bi milo da izvuèeš dušu moju iz jame
pogibli, jer si bacio za leða svoja sve
grijehe moje.
18 Jer neæe grob tebe slaviti, neæe te
smrt hvaliti, i koji siðu u grob ne nadaju
se tvojoj istini.
19 Živi, živi, oni æe te slaviti kao ja
danas: otac æe sinovima javljati istinu
tvoju.
20 Gospod me spase, zato æemo pjevati
pjesme moje u domu Gospodnjem dok
smo god živi.
21 A Isaija bješe rekao da uzmu grudu
suhih smokava i priviju na otok, te æe
ozdraviti.
22 I Jezekija bješe rekao: šta æe biti
znak da æu otiæi u dom Gospodnji?

39

1 U to vrijeme Merodah Valadan, sin
Valadanov, car Vavilonski, posla knjigu s
darom Jezekiji; jer bješe èuo da je bio
bolestan i ozdravio.
2 I Jezekija se obradova tome, i pokaza
im sve riznice svoje, srebro i zlato i
mirise, i najbolje ulje, i kuæu gdje mu
bješe oružje, i što se god nalažaše u
riznicama njegovijem, ne osta ništa da
im ne pokaza Jezekija u kuæi svojoj i u
svemu gospodstvu svom.
3 Tada doðe prorok Isaija k caru Jezekiji
i reèe mu: šta su govorili ti ljudi i odakle
su došli k tebi? A Jezekija reèe: iz daljne
zemlje došli su k meni, iz Vavilona.
4 A on reèe: šta su vidjeli u tvom dvoru?
A Jezekija reèe: vidjeli su sve što ima u
mom dvoru; nije ostalo ništa u riznicama
mojim da im nijesam pokazao.
5 Tada reèe Isaija Jezekiji: èuj rijeè
Gospoda nad vojskama.
6 Evo doæi æe vrijeme kad æe se
odnijeti u Vavilon sve što ima u kuæi
tvojoj, i što su sabirali oci tvoji do danas,
neæe ostati ništa, veli Gospod.
7 I sinove tvoje, koji æe izaæi od tebe,
koje æeš roditi, uzeæe da budu dvorani u
dvoru cara Vavilonskoga.
8 A Jezekija reèe Isaiji: dobra je rijeè
Gospodnja koju si rekao. Još reèe: je li?
za moga vijeka biæe mir i vjera?

40

1 Tješite, tješite narod moj, govori Bog
vaš.
2 Govorite Jerusalimu ljubazno, i javlja-
jte mu da se navršio rok njegov, da mu se
bezakonje oprostilo, jer je primio iz ruke
Gospodnje dvojinom za sve grijehe svoje.
3 Glas je nekoga koji vièe: pripravite
u pustinji put Gospodnji, poravnite u
pustoši stazu Bogu našemu.

4 Sve doline neka se povise, i sve gore i
bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka
bude pravo, i neravna mjesta neka budu
ravna.
5 I javiæe se slava Gospodnja, i svako
æe tijelo vidjeti; jer usta Gospodnja gov-
oriše.
6 Glas govori: vièi. I reèe: šta da
vièem? Da je svako tijelo trava i sve
dobro njegovo kao cvijet poljski.
7 Suši se trava, cvijet opada kad duh
Gospodnji dune na nj; doista je narod
trava.
8 Suši se trava, cvijet opada; ali rijeè
Boga našega ostaje dovijeka.
9 Izidi na visoku goru, Sione, koji
javljaš dobre glase; podigni silno glas
svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glase;
podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judini-
jem: evo Boga vašega.
10 Evo, Gospod Bog ide na jakoga, i
mišica æe njegova obladati njim; evo
plata je njegova kod njega i djelo njegovo
pred njim.
11 Kao pastir pašæe stado svoje; u
naruèje svoje sabraæe jaganjce, i u
njedrima æe ih nositi, a dojilice æe voditi
polako.
12 Ko je izmjerio vodu grstima svojim
i nebesa premjerio peðu? ko je mjerom
izmjerio prah zemaljski, i gore izmjerio
na mjerila i bregove na poteg?
13 Ko je upravljao duh Gospodnji? ili mu
bio savjetnik i nauèio ga?
14 S kim se je dogovarao i ko ga je
urazumio i nauèio putu suda, i nauèio ga
znanju i pokazao mu put razuma?
15 Gle, narodi su kao kap iz vijedra, i
kao praška na mjerilima broje se; gle,
premješta ostrva kao prašak.
16 Ni Livan ne bi bio dosta za oganj, i
životinje njegove ne bi bile dosta za žrtvu
paljenicu.
17 Svi su narodi kao ništa pred njim,
manje negoli ništa i taština vrijede mu.
18 S kim æete dakle izjednaèiti Boga? i
kaku æete mu priliku naæi?
19 Umjetnik lije lik, i zlatar ga po-
zlaæuje, i verižice srebrne lije.
20 A ko je siromah, te nema šta prinijeti,
bira drvo koje ne trune, i traži vješta
umjetnika da naèini rezan lik, koji se ne
pomièe.
21 Ne znate li? ne èujete li? ne kazuje
li vam se od iskona? ne razumijete li od
temelja zemaljskih?
22 On sjedi nad krugom zemaljskim, i
njezini su mu stanovnici kao skakavci; on
je razastro nebesa kao platno i razapeo ih
kao šator za stan.
23 On obraæa knezove u ništa, sudije
zemaljske èini da su kao taština.
24 Kao da nijesu posaðeni ni posijani,
i kao da im se stablo nije ukorijenilo u
zemlji, èim dune na njih, posahnu, i vihor
kao pljevu raznese ih.
25 S kim æete me dakle izjednaèiti da
bih bio kao on? veli sveti.
26 Podignite gore oèi svoje i vidite; ko
je to stvorio? ko izvodi vojsku svega toga
na broj i zove svako po imenu, i velike
radi sile njegove i jake moæi ne izostaje
nijedno?
27 Zašto govoriš, Jakove, i kažeš,
Izrailju: sakriven je put moj od Gospoda,
i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega?
28 Ne znaš li? nijesi li èuo da Bog vjeèni
Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske,
ne sustaje niti se utruðuje? razumu
njegovu nema mjere.
29 On daje snagu umornome, i ne-
jakome umnožava krjepost.
30 Djeca se more i sustaju, i mladiæi
padaju;
31 Ali koji se nadaju Gospodu, dobijaju
novu snagu, podižu se na krilima kao
orlovi, trèe i ne sustaju, hode i ne more
se.

41

1 Umuknite preda mnom, ostrva; i nar-
odi neka se potkrijepe, neka pristupe, i
tada neka reku: hajdemo da se sudimo.
2 Ko je podigao pravdu s istoka? ko je
dozvao da ide za njim ustopice? ko joj
je pokorio narode i dao joj vlast nad care-
vima i uèinio te su kao prah maèu njezinu
i kao razvijana pljeva luku njezinu?
3 Pogna ih, proðe mirno putem, kojim
ne bješe hodio nogama svojim.

4 Ko je uradio i uèinio to? i zove naraštaje od iskona? Ja, Gospod, prvi i pošljednji, ja isti.
5 Vidješe ostrva i uplašiše se, krajevi zemaljski zadrktaše, približiše se i doðoše.
6 Jedan drugom pomagaše, i bratu svojemu govoraše: budi hrabar.
7 Drvodjelja hrabraše zlatara; koji kleplje hrabraše onoga koji kuje na nakovnju, govoreæi: dobro je za spajanje. I pritvrðivaše klincima da se ne pomièe.
8 Ali ti, Izrailju, slugo moj; Jakove, kojega izabrah, sjeme Avrama prijatelja mojega!
9 Ti, kojega uzeh s krajeva zemaljskih, i izmeðu izbranijeh njezinijeh dozvah te, i rekoh ti: ti si moj sluga, ja te izabrah, i ne odbacih tebe;
10 Ne boj se, jer sam ja s tobom; ne plaši se, jer sam ja Bog tvoj; ukrijepiæu te i pomoæi æu ti, i poduprijeæu te desnicom pravde svoje.
11 Gle, postidjeæe se i posramiæe svi koji se ljute na tebe; biæe kao ništa i izginuæe protivnici tvoji.
12 Potražiæeš suparnike svoje, ali ih neæeš naæi, biæe kao ništa, i koji vojuju na te, nestaæe ih.
13 Jer ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: ne boj se, ja æu ti pomagati.
14 Ne boj se, crviæu Jakovljev, narodiæu Izrailjev, ja æu ti pomagati, govori Gospod i izbavitelj tvoj, svetac Izrailjev.
15 Gle, uèiniæu te da budeš kao sprava za vršenje nova sa zupcima: vrijeæi æeš gore i satræeš ih, i brda æeš obratiti u pljevu.
16 Vijaæeš ih, i vjetar æe ih odnijeti i vihor æe ih rasuti, a ti æeš se veseliti u Gospodu i hvaliæeš se svecem Izrailjevijem.
17 Siromahe i uboge, koji traže vode a nje nema, kojima se jezik osušio od žeði, njih æu uslišiti ja Gospod, ja Bog Izrailjev neæu ih ostaviti.
18 Otvoriæu rijeke na visovima, i izvore usred dolina, pustinju æu obratiti u jezero vodeno, i suhu zemlju u izvore vodene.
19 Posadiæu u pustinji kedar, sitim, mirtu i maslinu; posadiæu u pustoj zemlji jelu, brijest i šimšir,
20 Da vide i poznadu i da promisle i razumiju da je to uradila ruka Gospodnja, i svetac Izrailjev da je to stvorio.
21 Iznesite parbu svoju, veli Gospod, pokažite razloge svoje, veli car Jakovljev.
22 Neka doðu i neka nam objave šta æe biti; objavite nam šta je prvo bilo, da promislimo i poznamo šta æe biti iza toga; ili kažite nam šta æe biti unapredak.
23 Kažite šta æe biti poslije, i poznaæemo da ste bogovi; ili uèinite što dobro ili zlo, i diviæemo se i gledati svi.
24 Gle, vi nijeste ništa, i djelo vaše nije ništa; koji vas izbira, gad je.
25 Podigoh jednoga sa sjevera, i doæi æe; od istoka sunèanoga prizivaæe ime moje, stupaæe po glavarima kao po kalu i kao što lonèar gazi blato.
26 Ko je objavio od iskona, da bismo znali, ili od starina, da bismo rekli: istina je? Ali nema nikoga da bi objavio, niti ima koga da naprijed kazao, niti ima koga da bi èuo rijeèi vaše.
27 Ja prvi Sionu kažem: eto, eto toga. U Jerusalimu æu dati ko æe javljati dobre glase.
28 Jer pogledam, ali nema nikoga, nema meðu njima nijednoga ko bi svjetovao; pitam ih, ali ne odgovaraju ni rijeèi.
29 Gle, svi su taština, ništa su djela njihova; liveni su likovi njihovi vjetar i ništavilo.

42

1 Evo sluge mojega, kojega podupirem, izbranika mojega, koji je mio duši mojoj; metnuæu duh svoj na njega, sud narodima javljaæe.
2 Neæe vikati ni podizati, niti æe se èuti glas njegov po ulicama.
3 Trske stuèene neæe prelomiti, i svještila koje se puši neæe ugasiti; javljaæe sud po istini.
4 Neæe mu dosaditi, niti æe se umoriti, dokle ne postavi sud na zemlji, i ostrva æe èekati nauku njegovu.
5 Ovako govori Bog Gospod, koji je stvorio nebesa i razapeo ih, koji je rasprostro

zemlju i što ona raða, koji daje disanje narodu što je na njoj i duh onima što hode po njoj:
6 Ja Gospod dozvah te u pravdi, i držaæu te za ruku, i èuvaæu te, i uèiniæu te da budeš zavjet narodu, vidjelo narodima;
7 Da otvoriš oèi slijepcima, da izvedeš sužnje iz zatvora i iz tamnice koji sjede u tami.
8 Ja sam Gospod, to je ime moje, i slave svoje neæu dati drugome ni hvale svoje likovima rezanijem.
9 Evo, preðašnje doðe, i ja javljam novo, prije nego nastane kazujem vam.
10 Pjevajte Gospodu pjesmu novu, hvalu njegovu od kraja zemlje, koji se plavite po moru i sve što je u njemu, ostrva i koji živite na njima.
11 Pustinja i gradovi njezini, sela gdje stanuje Kidar, neka podignu glas, neka pjevaju koji žive po stijenama, neka klikuju savrh gora.
12 Neka daju slavu Gospodu, i hvalu njegovu neka javljaju po ostrvima.
13 Gospod æe izaæi kao junak, podignuæe revnost svoju kao vojnik, vikaæe i klikovati, nadvladaæe neprijatelje svoje.
14 Muèah dugo, èinjah se gluh, ustezah se; ali æu sada vikati kao žena kad se porađa, i sve æu potrti i istrijebiti.
15 Opustiæu gore i bregove, i svaku travu na njima osušiæu, i od rijeka æu naèiniti ostrva, i jezera æu isušiti.
16 I vodiæu slijepce putem kojega nijesu znali; vodiæu ih stazama kojih nijesu znali; obratiæu pred njima mrak u svjetlost i što je neravno u ravno. To æu im uèiniti, i neæu ih ostaviti.
17 Tada æe se vratiti natrag i posramiti se koji se uzdaju u lik rezani, koji govore likovima livenijem: vi ste naši bogovi.
18 Èujte, gluhi; progledajte, slijepi, da vidite.
19 Ko je slijep osim sluge mojega? i ko je gluh kao poslanik moj kojega šaljem? ko je slijep kao savršeni? ko je slijep kao sluga Gospodnji?
20 Gledaš mnogo, ali ne vidiš; otvorene su ti uši, ali ne èuješ.
21 Gospodu bijaše mio radi pravde njegove, uèini zakon velikim i slavnim.
22 A narod je oplijenjen i potlaèen, svi su koliki povezani u peæinama i sakriveni u tamnicama; postaše plijen, a nema nikoga da bi izbavio; postaše grabež, a nema nikoga da bi rekao: vrati.
23 Ko izmeðu vas èuje ovo i pazi i sluša za poslije?
24 Ko je dao Jakova da se potlaèi i Izrailja otimaèima? Nije li Gospod, kojemu zgriješismo? Jer ne htješe hoditi putovima njegovijem niti slušaše zakona njegova.
25 Zato izli na njih žestoku jarost svoju i silan rat, i zapali ga unaokolo, ali on ne razumje; zapali ga, ali on ne mari.

43

1 Ali sada ovako veli Gospod, koji te je stvorio, Jakove, i koji te je sazdao, Izrailju: ne boj se, jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom; moj si.
2 Kad poðeš preko vode, ja æu biti s tobom, ili preko rijeka, neæe te potopiti; kad poðeš kroz oganj, neæeš izgorjeti i neæe te plamen opaliti.
3 Jer sam ja Gospod, Bog tvoj, svetac Izrailjev, spasitelj tvoj; dadoh u otkup za te Misir, Etiopsku i Sevu mjesto tebe.
4 Otkako si mi postao drag, proslavio si se i ja te ljubih; i dadoh ljude za te i narode za dušu tvoju.
5 Ne boj se, jer sam ja s tobom; od istoka æu dovesti sjeme tvoje, i od zapada sabraæu te.
6 Kazaæu sjeveru: daj; i jugu: ne brani; dovedi sinove moje iz daleka i kæeri moje s krajeva zemaljskih,
7 Sve, koji se zovu mojim imenom i koje stvorih na slavu sebi, sazdah i naèinih.
8 Izvedi narod slijepi koji ima oèi, i gluhi koji ima uši.
9 Svi narodi neka se skupe, i neka se saberu plemena; ko je izmeðu njih naprijed kazao to ili nam kazao što je bilo prije? Neka dovedu svjedoke svoje i opravdaju se; ili neka èuju, i reku: istina je.
10 Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega izabrah, da biste znali

i vjerovali mi i razumjeli da sam ja; prije mene nije bilo Boga niti æe poslije mene biti.
11 Ja sam, ja sam Gospod, i osim mene nema spasitelja.
12 Ja objavih, i spasoh, i naprijed kazah, a nikoji tuð bog među vama, i vi ste mi svjedoci, veli Gospod, i ja sam Bog.
13 Ja sam od prije nego dan posta, i niko ne može izbaviti iz moje ruke; kad radim, ko æe smesti?
14 Ovako govori Gospod izbavitelj vaš, svetac Izrailjev: vas radi poslaæu u Vavilon i pobacaæu sve prijevornice, i Haldejce s laðama, kojima se hvale.
15 Ja sam Gospod svetac vaš, stvoritelj Izrailjev, car vaš.
16 Ovako govori Gospod koji je naèinio po moru put i po silnijem vodama stazu,
17 Koji izvodi kola i konje, vojsku i silu, da svi popadaju i ne mogu ustati, da se ugase kao što se gasi svještilo:
18 Ne pominjite što je prije bilo i ne mislite o starijem stvarima.
19 Evo, ja æu uèiniti novo, odmah æe nastati; neæete li ga poznati? Još æu naèiniti u pustinji put, rijeke u suhoj zemlji.
20 Slaviæe me zvijeri poljske, zmajevi i sove, što sam izveo u pustinji vode, rijeke u zemlji suhoj, da napojim narod svoj, izbranika svojega.
21 Narod koji sazdah sebi, pripovjedaæe hvalu moju.
22 A ti, Jakove, ne priziva me, i bijah ti dosadan, Izrailju.
23 Nijesi mi prinio jagnjeta na žrtvu paljenicu, i žrtvama svojim nijesi me poèastio; nijesam te nagonio da mi služiš prinosima, niti sam te trudio da mi kadiš.
24 Nijesi mi kupio za novce kada, niti si me pretilinom žrtava svojih nasitio, nego si me muèio svojim grijesima, i dosadio si mi bezakonjem svojim.
25 Ja, ja sam brišem tvoje prijestupe sebe radi, i grijeha tvojih ne pominjem.
26 Opomeni me, da se sudimo, kazuj, da se opravdaš.
27 Otac tvoj prvi sagriješi, i uèitelji tvoji skriviše mi.
28 Zato æu izbaciti iz svetinje knezove, i daæu Jakova u prokletstvo i Izrailja u sramotu.

44

1 Ali sada èuj, Jakove, slugo moj, i Izrailju, kojega izabrah.
2 Ovako veli Gospod, koji te je stvorio i sazdao od utrobe materine, i koji ti pomaže: ne boj se, slugo moj Jakove, i mili, kojega izabrah.
3 Jer æu izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izliæu duh svoj na sjeme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje.
4 I procvjetaæe kao u travi, kao vrbe pokraj potoka.
5 Ovaj æe reæi: ja sam Gospodnji, a onaj æe se zvati po imenu Jakovljevu, a drugi æe se pisati svojom rukom Gospodnji, i prezivaæe se imenom Izrailjevijem.
6 Ovako govori Gospod car Izrailjev i izbavitelj njegov, Gospod nad vojskama: ja sam prvi i ja sam pošljednji, i osim mene nema Boga.
7 I ko kao ja oglašuje i objavljuje ovo, ili mi ureðuje otkako naselih stari narod? Neka im javi što æe biti i što æe doæi.
8 Ne bojte se i ne plašite se; nijesam li ti davno kazao i objavio? vi ste mi svjedoci; ima li Bog osim mene? Da, nema stijene, ne znam ni jedne.
9 Koji grade rezane likove, svi su ništa, i mile stvari njihove ne pomažu ništa, i one su im svjedoci da ne vide i ne razumiju, da bi se posramili.
10 Ko gradi boga i lije lik, nije ni na kaku korist.
11 Gle, svi æe se drugovi njegovi posramiti, i umjetnici više od drugih ljudi; neka se skupe svi i stanu, biæe ih strah i posramiæe se svi.
12 Kovaè kliještima radi na živom ugljevlju, i kuje èekiæem, i radi snagom svoje ruke, gladuje, te iznemogne, i ne pije vode, te sustane.
13 Drvodjelja rasteže vrvcu i bilježi crvenilom, teše i zaokružuje, i naèinja kao lik èovjeèji, kao lijepa èovjeka, da stoji u kuæi.

14 Sijeèe sebi kedre, i uzima èesvinu i
hrast ili što je najèvršæe među drvljem
šumskim; sadi jasen, i od dažda raste.
15 I biva èovjeku za oganj, i uzme ga,
te se grije; upali ga, te peèe hljeb; i još
gradi od njega boga i klanja mu se; gradi
od njega lik rezan, i pada na koljena pred
njim.
16 Polovinu loži na oganj, uz polovinu
jede meso ispekavši peèenje, i biva sit, i
grije se i govori: aha, ogrijah se, vidjeh
oganj.
17 A od ostatka gradi boga, rezan lik
svoj, pada pred njim na koljena i klanja
se, i moli mu se i govori: izbavi me, jer si
ti bog moj.
18 Ne znaju, niti razumiju, jer su im
oèi zaslijepljene da ne vide, i srca, da ne
razumiju.
19 Niti uzimaju na um, nema znanja
ni razuma da bi koji rekao: polovinu
ovoga spalih na oganj, i na uglju od njega
ispekoh hljeb, ispekoh meso i jedoh; i od
ostatka eda li æu naèiniti gad, i panju
drvenom hoæu li se klanjati?
20 Taki se hrani pepelom, prevareno
srce zavodi ga da ne može izbaviti duše
svoje, niti reæi: nije li laž što mi je u
desnici?
21 Pamti to, Jakove i Izrailju, jer si moj
sluga; ja sam te sazdao, sluga si moj,
Izrailju, neæu te zaboraviti.
22 Rasuæu kao oblak prijestupe tvoje, i
grijehe tvoje kao maglu; vrati se k meni,
jer sam te izbavio.
23 Pjevajte, nebesa, jer Gospod uèini,
podvikujte, nizine zemaljske, popijevajte,
gore, šume i sva drva u njima, jer izbavi
Gospod Jakova i proslavi se u Izrailju.
24 Ovako govori Gospod, izbavitelj tvoj,
koji te je sazdao od utrobe materine: ja
Gospod naèinih sve: razapeh nebo sam,
rasprostrijeh zemlju sam sobom;
25 Uništujem znake lažljivcima, i vraèe
obezumljujem, vraæam natrag mudarce,
i pretvaram mudrost njihovu u ludost;
26 Potvrđujem rijeè sluge svojega,
i navršujem savjet glasnika svojih;
govorim Jerusalimu: naseliæeš se; i
gradovima Judinijem: sazidaæete se; i
pustoline njihove podignuæu;
27 Govorim dubini: presahni i isušiæu
rijeke tvoje;
28 Govorim Kiru: pastir si moj; i
izvršiæe svu volju moju, i kazaæe Jerusa-
limu: sazidaæeš se; i crkvi: osnovaæeš se.

45

1 Ovako govori Gospod pomazaniku
svojemu Kiru, kojega držim za desnicu,
da oborim pred njim narode i careve
raspašem, da se otvoraju vrata pred njim
i da ne budu vrata zatvorena:
2 Ja æu iæi pred tobom, i putove ner-
avne poravniæu, vrata mjedena razbiæu
i prijevornice gvozdene slomiæu.
3 I daæu ti blago tajno i bogatstvo
sakriveno, da poznaš da sam ja Gospod
Bog Izrailjev, koji te zovem po imenu.
4 Radi sluge svojega Jakova i Izrailja
izbranika svojega prozvah te imenom tvo-
jim i prezimenom, premda me ne znaš.
5 Ja sam Gospod, i nema drugoga, osim
mene nema boga; opasah te, premda me
ne znaš,
6 Da bi poznali od istoka sunèanoga i
od zapada da nema drugoga osim mene;
ja sam Gospod i nema drugoga,
7 Koji pravim svjetlost i stvaram mrak,
gradim mir i stvaram zlo; ja Gospod èinim
sve to.
8 Rosite, nebesa, ozgo, i oblaci neka
kaplju pravdom, neka se otvori zemlja
i neka rodi spasenjem i zajedno neka
uzraste pravda; ja Gospod stvorih to.
9 Teško onom ko se svađa s tvorcem
svojim; crijep s drugim crepovima neka
se svađa; ali hoæe li kao reæi lonèaru
svojemu: šta radiš? za tvoj posao nema
ruku.
10 Teško onom ko govori ocu: što rađaš?
i ženi: što se porađaš?
11 Ovako veli Gospod svetac Izrailjev
i tvorac njegov: pitajte me što æe biti;
za sinove moje i za djelo ruku mojih
nareðujte mi.
12 Ja sam naèinio zemlju i èovjeka
na njoj stvorio, ja sam razapeo nebesa
svojim rukama, i svoj vojsci njihovoj dao
zapovijest.
13 Ja ga podigoh u pravdi, i sve putove
njegove poravniæu; on æe sazidati moj

grad i roblje moje otpustiæe, ne za novce ni za darove, veli Gospod nad vojskama.
14 Ovako veli Gospod: trud Misirski i trgovina Etiopska i Savaca ljudi visoka rasta doæi æe k tebi i biti tvoja; za tobom æe pristati, u okovima æe iæi, i tebi æe se klanjati, tebi æe se moliti govoreæi: doista, Bog je u tebi, i nema drugoga Boga.
15 Da, ti si Bog, koji se kriješ, Bog Izrailjev, spasitelj.
16 Oni æe se svi postidjeti i posramiti, otiæi æe sa sramotom svikoliki koji grade likove.
17 A Izrailja æe spasti Gospod spasenjem vjeènijem, neæete se postidjeti niti æete se osramotiti dovijeka.
18 Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je sazdao zemlju i naèinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je naèinio da se na njoj nastava: ja sam Gospod, i nema drugoga.
19 Nijesam govorio tajno ni na mraènu mjestu na zemlji, nijesam rekao sjemenu Jakovljevu: tražite me uzalud. Ja Gospod govorim pravdu, javljam što je pravo.
20 Skupite se i doðite, pristupite svi koji ste se izbavili izmeðu naroda. Ništa ne znaju koji nose drvo od svojega lika i mole se bogu koji ne može pomoæi.
21 Oglasite, i dovedite, neka vijeæaju zajedno: ko je to od starine kazao? ko je javio još onda? Nijesam li ja, Gospod? Nema osim mene drugoga Boga, nema Boga pravednoga i spasitelja drugoga osim mene.
22 Pogledajte u mene, i spašæete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga.
23 Sobom se zakleh; izide iz usta mojih rijeè pravedna, i neæe se poreæi, da æe mi se pokloniti svako koljeno, i zaklinjati se svaki jezik,
24 I govoriæe: u Gospodu je pravda i sila; k njemu æe doæi; ali æe se posramiti svi koji se gnjeve na nj.
25 U Gospodu æe se opravdati i proslaviti sve sjeme Izrailjevo.

46

1 Pade Vil, izvali se Nevo; likovi njihovi metnuše se na životinju i na stoku; što nosite, teško je, i umoriæe.
2 Izvališe se, padoše svi, ne mogoše izbaviti tovara, nego i sami otidoše u ropstvo.
3 Slušajte me, dome Jakovljev i svi koji ste ostali od doma Izrailjeva, koje nosim od utrobe, koje držim od roðenja.
4 I do starosti vaše ja æu biti isti, i ja æu vas nositi do sijeda vijeka; ja sam stvorio i ja æu nositi, ja æu vas nositi i izbaviæu.
5 S kim æete me izjednaèiti i isporediti? koga æete mi uzeti za priliku da bi bio kao ja?
6 Prosipaju zlato iz toboca i mjere srebro na mjerila, plaæaju zlataru da naèini od njega boga, pred kojim padaju i klanjaju se.
7 Meæu ga na rame i nose ga, i postavljaju ga na mjesto njegovo, te stoji i ne mièe se s mjesta svojega; ako ga ko zove, ne odziva se niti ga izbavlja iz nevolje njegove.
8 Pamtite to, i pokažite se da ste ljudi, uzmite na um, prestupnici!
9 Pamtite što je bilo od starine; jer sam ja Bog, i nema drugoga Boga, i niko nije kao ja,
10 Koji od poèetka javljam kraj i izdaleka što još nije bilo; koji kažem: namjera moja stoji i uèiniæu sve što mi je volja.
11 Zovem s istoka pticu i iz daljne zemlje èovjeka koji æe izvršiti što sam naumio. Rekoh i dovešæu to, naumih i uèiniæu.
12 Slušajte me, koji ste uporna srca, koji ste daleko od pravde.
13 Približih pravdu svoju, nije daleko, i spasenje moje neæe odocniti, jer æu u Sionu postaviti spasenje, u Izrailju slavu svoju.

47

1 Siði i sjedi u prah, djevojko, kæeri Vavilonska; sjedi na zemlju, nema prijestola, kæeri Haldejska; jer se neæeš više zvati nježna i ljupka.
2 Uzmi žrvnje, i melji brašno, otkrij kosu svoju, izuj se, zagali golijeni, idi preko rijeka.

3 Otkriæe se golotinja tvoja, i vidjeæe
se sramota tvoja; osvetiæu se, i niko mi
neæe smetati.
4 Ime je izbavitelju našemu Gospod nad
vojskama, svetac Izrailjev.
5 Sjedi muèeæi, i uði u tamu, kæeri
Haldejska; jer se neæeš više zvati gospoða
carstvima.
6 Razgnjevih se na narod svoj, oskvrnih
našljedstvo svoje i predadoh ga tebi u
ruke; a ti im ne pokaza milosti; na starce
si metala preteški jaram svoj;
7 I govorila si: dovijeka æu biti gospoða;
ali nikad nijesi to uzimala na um, niti si
pomišljala šta æe biti na pošljedak.
8 Sada dakle èuj ovo, koja živiš u slas-
tima i bez brige sjediš i govoriš u srcu
svom: ja sam, i nema druge osim mene,
neæu biti udovica niti æu osirotjeti.
9 To æe ti oboje doæi ujedanput, u isti
dan, da osirotiš i obudoviš, doæi æe ti
potpuno, radi mnoštva èini tvojih i radi
velike sile èaranja tvoga.
10 Jer si se pouzdala u zloæu svoju
govoreæi: niko me ne vidi. Mudrost tvoja
i znanje tvoje prevariše te, te si govorila
u srcu svom: ja sam, i osim mene nema
druge.
11 Zato æe doæi na te zlo, a neæeš znati
odakle izlazi, i popašæe te nevolja, da
je neæeš moæi odbiti, i doæi æe na te
ujedanput pogibao, za koju neæeš znati.
12 Stani sada s vraèanjem svojim i s
mnoštvom èini svojih, oko kojih si se
trudila od mladosti svoje, ne bi li se
pomogla, ne bi li se okrijepila.
13 Umorila si se od mnoštva namjera
svojih; neka stanu sada zvjezdari, koji
gledaju zvijezde, koji prorièu svakoga
mjeseca, i neka te saèuvaju od onoga što
æe doæi na te.
14 Gle, oni su kao pljeva, oganj æe
ih spaliti, ni sami sebe neæe izbaviti iz
plamena; neæe ostati uglja da se ko ogrije,
ni ognja da bi se posjedjelo kod njega.
15 Taki æe biti oni s kojima si se trudila
i s kojima si trgovala od mladosti svoje,
razbjeæi æe se svaki na svoju stranu;
neæe biti nikoga da te izbavi.

48

1 Èujte ovo, dome Jakovljev, koji se
zovete imenom Izrailjevijem, i iz vode
Judine izidoste, koji se kunete imenom
Gospodnjim, i Boga Izrailjeva pominjete,
ali ne po istini i po pravdi.
2 Jer se imenuju po svetom gradu, oslan-
jaju se na Boga Izrailjeva, kojemu je ime
Gospod nad vojskama.
3 Što je preðe bivalo, kazivah naprijed
odavna, i što iz mojih usta izide i objavih,
uèinih brzo i zbi se.
4 Znao sam da si uporan, i vrat da ti je
gvozdena žila, i èelo da ti je od mjedi.
5 I zato ti odavna objavih, prije nego
se zbi kazah ti, da ne bi rekao: idol moj
uèini to, i lik moj rezani i lik moj liveni
zapovjediše tako.
6 Èuo si; pogledaj sve to; a vi neæete
li objavljivati? otsele ti javljam novo i
sakriveno, što nijesi znao;
7 Sada se stvori, i nedavno, i prije ovoga
dana nijesi èuo, da ne reèeš: gle, znao
sam.
8 Niti si èuo ni znao, i prije ti se uši
ne otvoriše, jer znadijah da æeš èiniti
nevjeru, i da se zoveš prestupnik od
utrobe materine.
9 Imena svojega radi ustegnuæu gnjev
svoj, i radi hvale svoje uzdržaæu se
prema tebi, da te ne istrijebim.
10 Evo, pretopiæu te, ali ne kao srebro,
prebraæu te u peæi nevolje.
11 Sebe radi, sebe radi uèiniæu, jer kako
bi se hulilo na ime moje? i slave svoje
neæu dati drugome.
12 Èuj me, Jakove i Izrailju, kojega ja
pozvah: ja sam prvi, ja sam i pošljednji.
13 I moja je ruka osnovala zemlju, i moja
je desnica izmjerila nebesa peðu; kad ih
zovnem, svi doðu.
14 Skupite se svi i èujte: ko je od
njih objavio ovo? Gospod ga miluje, on
æe izvršiti volju njegovu na Vavilonu, i
mišica æe njegova biti nasuprot Halde-
jcima.
15 Ja, ja rekoh, i pozvah ga, dovešæu ga,
i biæe sreæan na svom putu.
16 Pristupite k meni, èujte ovo: od
poèetka nijesam govorio tajno; otkako to

bi, bijah ondje; a sada Gospod Gospod posla me i duh njegov.
17 Ovako veli Gospod, izbavitelj tvoj, svetac Izrailjev: ja sam Gospod Bog tvoj koji te uèim da bi napredovao, vodim te putem kojim treba da ideš.
18 O, da si pazio na zapovjesti moje! mir bi tvoj bio kao rijeka, i pravda tvoja kao valovi morski;
19 I sjemena bi tvojega bilo kao pijeska, i poroda utrobe tvoje kao zrna njegovijeh; ime se njihovo ne bi zatrlo ni istrijebilo ispred mene.
20 Izidite iz Vavilona, bježite od Haldejaca; glasno pjevajuæi objavljujte, kazujte, razglašujte do krajeva zemaljskih; recite: izbavi Gospod slugu svojega Jakova.
21 Neæe ožednjeti kad ih povede preko pustinje; vodu iz stijene toèiæe im, jer æe rascijepiti kamen i poteæi æe voda.
22 Nema mira bezbožnicima, veli Gospod.

49

1 Poslušajte me, ostrva, i pazite, narodi daljni. Gospod me pozva od utrobe; od utrobe matere moje pomenu ime moje.
2 I uèinio je usta moja da su kao oštar maè, u sjenu ruke svoje sakri me; uèinio me je sjajnom strijelom, i u tulu svojem sakri me.
3 I reèe mi: ti si sluga moj, u Izrailju æu se tobom proslaviti.
4 A ja rekoh: uzalud se trudih, uzalud i naprazno potroših silu svoju; ali opet sud je moj u Gospoda i posao moj u Boga mojega.
5 A sada govori Gospod, koji me je sazdao od utrobe materine da sam mu sluga, da mu dovedem natrag Jakova; ako se Izrailj i ne sabere, opet æu se proslaviti pred Gospodom, i Bog æe moj biti sila moja.
6 I reèe mi: malo je da mi budeš sluga da se podigne pleme Jakovljevo i da se vrati ostatak Izrailjev, nego te uèinih vidjelom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih.
7 Ovako veli Gospod, izbavitelj Izrailjev, svetac njegov, onome kojega preziru, na koga se gadi narod, sluzi onijeh koji gospodare: carevi æe vidjeti i ustati, i knezovi æe se pokloniti radi Gospoda, koji je vjeran, radi sveca Izrailjeva, koji te je izabrao.
8 Ovako veli Gospod: u vrijeme milosno usliših te, i u dan spasenja pomogoh ti; i èuvaæu te i daæu te da budeš zavjet narodu da utvrdiš zemlju i naslijediš opustjelo našljedstvo;
9 Da kažeš sužnjima: izidite; onima koji su u mraku: pokažite se. Oni æe pokraj putova pasti, i paša æe im biti po svijem visokim mjestima.
10 Neæe biti gladni ni žedni, neæe ih biti vruæina ni sunce; jer kome ih je žao, on æe ih voditi, i pokraj izvora vodenijeh provodiæe ih.
11 I sve gore svoje obratiæu u putove, i staze æe moje biti povišene.
12 Gle, ovi æe iz daleka doæi, gle, i oni od sjevera i od zapada, i oni iz zemlje Sinske.
13 Pjevajte, nebesa, i veseli se, zemljo, podvikujte, gore, veselo; jer Gospod utješi svoj narod, i na nevoljnike svoje smilova se.
14 Ali Sion reèe: ostavi me Gospod, i zaboravi me Gospod.
15 Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na èedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neæu zaboraviti tebe.
16 Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnom.
17 Pohitjeæe sinovi tvoji, a koji te raskopavaše i pustošiše, otiæi æe od tebe.
18 Podigni oèi svoje unaokolo, i vidi: svi se oni skupljaju i idu k tebi. Tako bio ja živ, veli Gospod, svjema njima kao nakitom zaodjenuæeš se, i uresiæeš se njima kao nevjesta.
19 Jer razvaline tvoje i pustoline i potrvena zemlja tvoja biæe tada tijesna za stanovnike kad se udalje oni koji te proždiraše.
20 I djeca koju æeš imati, pošto si bila bez djece, reæi æe da èuješ: tijesno mi je ovo mjesto, pomakni se da se mogu nastaniti.
21 A ti æeš reæi u srcu svom: ko mi ih rodi, jer bijah sirota i inokosna, zarobljena i prognana? i ko ih othrani?

eto, ja bijah ostala sama, a gdje oni bijahu?
22 Ovako veli Gospod Gospod: evo, podignuæu ruku svoju k narodima, i k plemenima æu podignuti zastavu svoju, i donijeæe sinove tvoje u naruèju, i kæeri tvoje na ramenima æe se nositi.
23 I carevi æe biti hranitelji tvoji i carice njihove tvoje dojkinje, i klanjaæe ti se licem do zemlje, i prah s nogu tvojih lizaæe, i poznaæeš da sam ja Gospod, i da se neæe osramotiti oni koji mene èekaju.
24 Hoæe li se junaku uzeti plijen i hoæe li se oteti roblje pravednomu?
25 Jer ovako govori Gospod: i roblje junaku uzeæe se i plijen jakomu oteæe se, jer æu se ja preti s onima koji se s tobom pru, i sinove tvoje ja æu izbaviti;
26 I koji ti krivo èine, nahraniæu ih njihovijem mesom i opiæe se svojom krvlju kao novijem vinom; i poznaæe svako tijelo da sam ja Gospod spasitelj tvoj i izbavitelj tvoj, jaki Bog Jakovljev.

50

1 Ovako veli Gospod: gdje je raspusna knjiga matere vaše kojom je pustih? ili koji je izmeðu rukodavalaca mojih kome vas prodadoh? Gle, za bezakonja svoja prodadoste se i za vaše prijestupe bi puštena mati vaša.
2 Zašto kad doðoh ne bi nikoga? kad zvah, niko se ne odazva? da nije kako god okraèala ruka moja, te ne može iskupiti? ili nema u mene snage da izbavim? Gle, prijetnjom svojom isušujem more; obraæam rijeke u pustinju da se usmrde ribe njihove zato što nestane vode, i mru od žeði.
3 Oblaèim nebesa u mrak, i kostrijet im dajem za pokrivaè.
4 Gospod Gospod dade mi jezik uèen da umijem progovoriti zgodnu rijeè umornom; budi svako jutro, budi mi uši, da slušam kao uèenici.
5 Gospod Gospod otvori mi uši, i ja se ne protivih, ne otstupih natrag.
6 Leða svoja podmetah onima koji me bijahu i obraze svoje onima koji me èupahu; ne zaklonih lica svojega od ruga ni od zapljuvanja.
7 Jer mi Gospod Gospod pomaže, zato se ne osramotih, zato stavih èelo svoje kao kremen, i znam da se neæu postidjeti.
8 Blizu je onaj koji me pravda; ko æe se preti sa mnom? stanimo zajedno; ko je suparnik moj? neka pristupi k meni.
9 Gle, Gospod Gospod pomagaæe mi: ko æe me osuditi? Gle, svi æe oni kao haljina ovetšati, moljac æe ih izjesti.
10 Ko se meðu vama boji Gospoda i sluša glas sluge njegova? Ko hodi po mraku i nema vidjela, neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svojega.
11 Gle, svi koji ložite oganj i opasujete se iskrama, idite u svjetlosti ognja svojega i u iskrama koje raspaliste. To vam je iz moje ruke, u mukama æete ležati.

51

1 Poslušajte me koji idete za pravdom, koji tražite Gospoda; pogledajte stijenu iz koje ste isjeèeni, i duboku jamu iz koje ste iskopani;
2 Pogledajte Avrama, oca svojega, i Saru, koja vas je rodila, kako ga inokosna pozvah i blagoslovih ga i umnožih ga.
3 Jer æe Gospod utješiti Sion, utješiæe sve razvaline njegove, i pustinju njegovu uèiniæe da bude kao Edem i pustoš njegova kao vrt Gospodnji, radost æe se i veselje nalaziti u njemu, zahvaljivanje i pjevanje.
4 Poslušaj me, narode moj, i èuj me, rode moj; jer æe zakon od mene izaæi i sud svoj postaviæu da bude vidjelo narodima.
5 Blizu je pravda moja, izaæi æe spasenje moje, i mišice æe moje suditi narodima; mene æe ostrva èekati i u moju æe se mišicu uzdati.
6 Podignite k nebu oèi svoje i pogledajte dolje na zemlju; jer æe nebesa išèeznuti kao dim i zemlja æe kao haljina ovetšati, i koji na njoj žive pomrijeæe takoðer; a spasenje æe moje ostati dovijeka, i pravde moje neæe nestati.
7 Poslušajte me koji znate pravdu, narode, kojemu je u srcu zakon moj. Ne bojte se ruženja ljudskoga i od huljenja njihova ne plašite se.

8 Jer æe ih moljac izjesti kao haljinu, i kao vunu izješæe ih crv; a pravda moja ostaje dovijeka i spasenje moje od koljena na koljeno.
9 Probudi se, probudi se, obuci se u silu, mišico Gospodnja; probudi se kao u staro vrijeme, za naraštaja prošlijeh; nijesi li ti isjekla Ravu i ranila zmaja?
10 Nijesi li ti isušila more, vodu bezdana velikoga, od dubine morske naèinila put da proðu izbavljeni?
11 Tako oni koje iskupi Gospod neka se vrate i doðu u Sion pjevajuæi, i veselje vjeèno neka bude nad glavom njihovom; radost i veselje neka zadobiju, a žalost i uzdisanje neka bježi.
12 Ja, ja sam utješitelj vaš; ko si ti da se bojiš èovjeka smrtnoga i sina èovjeèijega, koji je kao trava?
13 I zaboravio si Boga tvorca svojega, koji je razapeo nebesa i osnovao zemlju? i jednako se bojiš svaki dan gnjeva onoga koji te pritješnjuje kad se sprema da zatire? a gdje je gnjev onoga koji pritješnjuje?
14 Brzo æe se oprostiti sužanj, neæe umrijeti u jami, niti æe biti bez hljeba.
15 Jer sam ja Gospod Bog tvoj, koji raskidam more, da valovi njegovi buèe; Gospod nad vojskama ime mi je.
16 Ja ti metnuh u usta rijeèi svoje i sjenom ruke svoje zaklonih te, da utvrdim nebesa i osnujem zemlju, i reèem Sionu: ti si moj narod.
17 Probudi se, probudi se, ustani, Jerusalime! koji si pio iz ruke Gospodnje èašu gnjeva njegova, pio si, i talog iz strašne èaše ispio si.
18 Od svijeh sinova koje je rodio nijedan ga nije vodio, i od svijeh sinova koje je othranio nijedan ga nije prihvatio za ruku.
19 Ovo te dvoje zadesi; ko te požali? Pustoš i rasap, i glad i maè; ko æe te utješiti?
20 Sinovi tvoji obamrli leže po krajevima svijeh ulica kao bivo u mreži puni gnjeva Gospodnjega, i karanja Boga tvojega.
21 Zato èuj ovo, nevoljni, i pijani, ne od vina.
22 Ovako veli Gospod tvoj, Gospod i Bog tvoj, koji brani svoj narod: evo uzimam iz tvoje ruke èašu strašnu, talog u èaši gnjeva svojega; neæeš više piti.
23 Nego æu je dati u ruke onima koji te muèe, koji govoriše duši tvojoj: sagni se da prijeðemo, i ti si im podmetao leða svoja da budu kao zemlja i kao ulica onima koji prelaze.

52

1 Probudi se, probudi se, obuci se u silu svoju, Sione; obuci krasne haljine svoje, Jerusalime grade sveti; jer neæe više uæi u tebe neobrezani i neèisti.
2 Otresi prah sa sebe, ustani, sjedi, Jerusalime; skini okove s vrata svojega, zarobljena kæeri Sionska.
3 Jer ovako veli Gospod: zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novaca.
4 Jer ovako veli Gospod Gospod: u Misir siðe moj narod prije da ondje živе kao došljaci; ali Asirci im èiniše silu ni za što.
5 A sada što æu tu? veli Gospod; jer je narod moj zaboravljen ni za što; koji vladaju njim, cvijele ga, veli Gospod, i jednako svaki dan huli se na ime moje.
6 Zato æe poznati narod moj ime moje, zato æe poznati u onaj dan da sam ja koji govorim: evo me.
7 Kako su krasne na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje.
8 Stražari æe tvoji podignuti glas, podignuæe glas, i svi æe zapjevati, jer æe oèima vidjeti gdje Gospod vodi natrag Sion.
9 Klikujte i pjevajte, razvaline Jerusalimske, jer Gospod utješi narod svoj, izbavi Jerusalim.
10 Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svijem narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega.
11 Otstupite, otstupite, izidite odatle, ne dotièite se nièega neèista; izidite ispred njega, oèistite se vi koji nosite sude Gospodnje.
12 Jer neæete izaæi u hitnji, niti æete iæi bježeæi; jer æe Gospod iæi pred

vama, i zadnja vojska biæe vam Bog Izrailjev.
13 Gle, sluga æe moj biti sreæan, podignuæe se i uzvisiæe se i proslaviæe se.
14 Kako se mnogi zaèudiše tebi, što bijaše nagrđen u licu mimo svakoga èovjeka, i u stasu mimo sinove èovjeèije,
15 Tako æe opet udiviti mnoge narode, carevi æe pred njim zatisnuti usta svoja, jer æe vidjeti što im nije kazivano i razumjeæe što nijesu slušali.

53

1 Ko vjerova propovijedanju našemu, i mišica Gospodnja kome se otkri?
2 Jer iznièe pred njim kao šibljika, i kao korijen iz suhe zemlje; ne bi oblièja ni ljepote u njega; i vidjesmo ga, i ne bješe ništa na oèima, èega radi bismo ga poželjeli.
3 Prezren bješe i odbaèen između ljudi, bolnik i vièan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da ga ni za što ne uzimasmo.
4 A on bolesti naše nosi i nemoæi naše uze na se, a mi mišljasmo da je ranjen, da ga Bog bije i muèi.
5 Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismo.
6 Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na nj bezakonje svijeh nas.
7 Muèen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nijema pred onijem koji je striže ne otvori usta svojih.
8 Od tjeskobe i od suda uze se, a rod njegov ko æe iskazati? jer se istrže iz zemlje živijeh i za prijestupe naroda mojega bi ranjen.
9 Odrediše mu grob sa zloèincima, ali na smrti bi s bogatijem, jer ne uèini nepravde, niti se nađe prijevara u ustima njegovijem.
10 Ali Gospodu bi volja da ga bije, i dade ga na muke; kad položi dušu svoju u prinos za grijeh, vidjeæe natražje, produljiæe dane, i što je Gospodu ugodno napredovaæe njegovom rukom.
11 Vidjeæe trud duše svoje i nasitiæe se; pravedni sluga moj opravdaæe mnoge svojim poznanjem, i sam æe nositi bezakonja njihova.
12 Zato æu mu dati dio za mnoge, i sa silnima æe dijeliti plijen, jer je dao dušu svoju na smrt, i bi metnut među zloèince, i sam nosi grijehe mnogih, i za zloèince se moli.

54

1 Veseli se, nerotkinjo koja ne rađaš, zapjevaj i poklikni ti, koja ne trpiš muka od porođaja, jer pusta ima više djece negoli ona koja ima muža, veli Gospod.
2 Raširi mjesto šatora svojega, i zavjesi stana tvojega neka se razastru, ne brani, produlji uža svoja, kolje svoje utvrdi.
3 Jer æeš se nadesno i nalijevo rasprostraniti, i sjeme æe tvoje naslijediti narode, i puste æe gradove naseliti.
4 Ne boj se, jer se neæeš osramotiti, i nemoj se stidjeti, jer neæeš biti prijekorna, nego æeš zaboraviti sramotu mladosti svoje, i prijekora udovišta svojega neæeš se više sjeæati.
5 Jer ti je muž tvorac tvoj, ime mu je Gospod nad vojskama, i izbavitelj ti je svetac Izrailjev, Bog svoj zemlji zvaæe se.
6 Jer kao ženu ostavljenu i u duhu ožalošæenu dozva te Gospod, i kao mladu ženu puštenu, govori Gospod.
7 Za malo ostavih te, ali s velikom milošæu pribraæu te.
8 U malom gnjevu sakrih za èas lice svoje od tebe, ali æu te vjeènom milošæu pomilovati, veli izbavitelj tvoj Gospod.
9 Jer mi je to kao potop Nojev: jer kao što se zakleh da potop Nojev neæe više doæi na zemlju, tako se zakleh da se neæu razgnjeviti na te niti æu te karati.
10 Ako æe se i gore pomaknuti i humovi se pokolebati, opet milost moja neæe se odmaknuti od tebe, i zavjet mira mojega neæe se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv.

11 Nevoljnice, koju vjetar razmeæe, koja
si bez utjehe, evo ja æu namjestiti ka-
menje tvoje na mramoru porfirnom, i
osnovaæu te na safirima.
12 I naèiniæu ti prozore od kristala, i
vrata od kamena rubina, i sve meðe tvoje
od dragoga kamenja.
13 A sinovi æe tvoji svi biti nauèeni od
Gospoda, i obilan mir imaæe sinovi tvoji.
14 Pravdom æeš se utvrditi, daleko æeš
biti od nasilja, te se neæeš bojati, i od
strahote, jer ti se neæe približiti.
15 Gle, biæe ih koji æe se sabirati na te,
ali neæe biti od mene; koji se god saberu
na te, pašæe.
16 Gle, ja sam stvorio kovaèa koji ras-
paljuje ugljevlje i vadi oruðe za svoj
posao, ja sam stvorio i krvnika da ubija.
17 Nikako oružje naèinjeno protiv tebe
neæe biti sreæno, i svaki jezik koji se
podigne na te na sudu sapreæeš. To
je našljedstvo sluga Gospodnjih i pravda
njihova od mene, veli Gospod.

55

1 Oj žedni koji ste god, hodite na vodu,
i koji nemate novaca, hodite, kupujte i
jedite; hodite, kupujte bez novaca i bez
plate vina i mlijeka.
2 Zašto trošite novce svoje na ono što
nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti?
Slušajte me, pa æete jesti što je dobro, i
duša æe se vaša nasladiti pretiline.
3 Prignite uho svoje i hodite k meni;
poslušajte, i živa æe biti duša vaša, i
uèiniæu s vama zavjet vjeèan, milosti
Davidove istinite.
4 Evo, dadoh ga za svjedoka narodima,
za voða i zapovjednika narodima.
5 Evo, zvaæeš narod kojega nijesi znao,
i narodi koji te nijesu znali steæi æe se
k tebi, radi Gospoda Boga tvojega i sveca
Izrailjeva, jer te proslavi.
6 Tražite Gospoda, dok se može naæi;
prizivajte ga, dokle je blizu.
7 Neka bezbožnik ostavi svoj put i
nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka
Gospodu, i smilovaæu se na nj, i k Bogu
našemu, jer prašta mnogo.
8 Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su
vaši putovi moji putovi, veli Gospod;
9 Nego koliko su nebesa više od zemlje,
toliko su putovi moji viši od vaših putova,
i misli moje od vaših misli.
10 Jer kako pada dažd ili snijeg s neba i
ne vraæa se onamo, nego natapa zemlju
i uèini da raða i da se zeleni, da daje
sjemena da se sije i hljeba da se jede,
11 Tako æe biti rijeè moja kad izide
iz mojih usta: neæe se vratiti k meni
prazna, nego æe uèiniti što mi je drago,
i sreæno æe svršiti na što je pošljem.
12 Jer æete s veseljem izaæi, i u miru
æete biti voðeni; gore i bregovi pjevaæe
pred vama od radosti, i sva æe drveta
poljska pljeskati rukama.
13 Mjesto trnja niknuæe jela, mjesto ko-
prive niknuæe mirta; i to æe biti Gospodu
u slavu, za vjeèan znak, kojega neæe
nestati.

56

1 Ovako veli Gospod: pazite na sud,
i tvorite pravdu, jer æe skoro doæi
spasenje moje, i pravda æe se moja ob-
javiti.
2 Blago èovjeku koji tako èini, i sinu
èovjeèijemu koji se drži toga èuvajuæi
subotu da je ne oskvrni, èuvajuæi ruku
svoju da ne uèini zla.
3 I neka ne govori tuðin koji pristane uz
Gospoda: Gospod me je odluèio od svoga
naroda; i neka ne govori uškopljenik: gle,
ja sam suho drvo.
4 Jer ovako veli Gospod za uškopljenike:
koji drže subote moje i izbiraju što je
meni ugodno, i drže zavjet moj,
5 Njima æu dati u domu svom i meðu
zidovima svojim mjesto i ime bolje nego
sinova i kæeri, ime vjeèno daæu svakome
od njih, koje se neæe zatrti.
6 A tuðine koji pristanu uz Gospoda da
mu služe i da ljube ime Gospodnje, da mu
budu sluge, koji god drže subotu da je ne
oskvrne i drže zavjet moj,
7 Njih æu dovesti na svetu goru
svoju i razveseliæu ih u domu svojem
molitvenom; žrtve njihove paljenice i
druge žrtve biæe ugodne na oltaru mom,
jer æe se dom moj zvati dom molitve
svijem narodima.

8 Gospod Gospod govori, koji sabira prognanike Izrailjeve: još æu mu sabrati osim onijeh koji su sabrani.
9 Sve zvijeri poljske, hodite da jedete, sve zvijeri šumske.
10 Svi su mu stražari slijepi, ništa ne znaju, svi su psi nijemi, ne mogu lajati, sanljivi su, leže, mio im je drijemež.
11 I psi su proždrljivi, koji ne znaju za sitost; i pastiri su koji ne znaju za razum, svaki se okreæe svojim putem, svaki za svojom korišæu sa svoga kraja.
12 Hodite, uzeæu vina i napiæemo se silovita piæa, i sjutra æe biti kao danas, i još mnogo više.

57

1 Pravednik mre, i niko ne mari; i pobožni se ljudi uzimaju, a niko se ne sjeæa da se pred zlo uzima pravednik;
2 Dolazi u mir i poèiva na postelji svojoj ko god hodi pravijem putem.
3 A vi sinovi vraèarini, rode kurvarski, koji se kurvate, pristupite ovamo.
4 Kim se rugate? na koga razvaljujete usta i plazite jezik? nijeste li sinovi prestupnièki, sjeme lažno?
5 Koji se upaljujete za lugovima, pod svakim zelenijem drvetom, koljete sinove svoje u potocima, pod vrletima kamenijem.
6 Dio ti je među glatkim kamenjem potoènim; to je, to je tvoj dio; njemu ljevaš naljev svoj, prinosiš dar; tijem li æu se umiriti?
7 Na gori visokoj i uzvišenoj meæeš postelju svoju; i onamo izlaziš da prineseš žrtvu.
8 I iza vrata i iza dovrataka meæeš spomen svoj; otstupivši od mene otkrivaš se, i izašavši gore širiš odar svoj, ugovaraš s njima, mila ti je postelja njihova, gdje ugledaš mjesto.
9 Ideš k caru s uljem, s mnogim mirisima svojim; šalješ poslanike svoje daleko i ponizuješ se do groba.
10 Od daljnoga puta svoga umorna ne kažeš: zaludu. Nalaziš život ruci svojoj, zato ne sustaješ.
11 I od koga si se uplašila i koga si se pobojala, te si slagala i nijesi se mene opominjala niti si marila? što ja muèah odavna, zato li me se ne bojiš?
12 Ja æu objaviti tvoju pravdu i tvoja djela; ali ti neæe pomoæi.
13 Kad staneš vikati, neka te izbave oni koje si sabrala; ali æe ih sve vjetar odnijeti, i uzeæe ih taština. Ali ko se u me uzda, naslijediæe zemlju i dobiæe svetu goru moju.
14 I reæi æe se: poravnite, poravnite, pripravite put, uklonite smetnje s puta naroda mojega.
15 Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vjeènosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onijem ko je skrušena srca i smjerna duha oživljujuæi duh smjernijeh i oživljujuæi srce skrušenijeh.
16 Jer se neæu jednako preti niti æu se dovijeka gnjeviti, jer bi išèeznuo preda mnom duh i duše koje sam stvorio.
17 Za bezakonje lakomosti njegove razgnjevih se, i udarih ga, sakrih se i razgnjevih se, jer odmetnuvši se otide putem srca svojega.
18 Vidim putove njegove, ali æu ga iscijeliti, vodiæu ga i daæu opet utjehu njemu i njegovijem koji tuže.
19 Ja stvaram plod usnama: mir, mir onomu ko je daleko i ko je blizu, veli Gospod, i iscijeliæu ga.
20 A bezbožnici su kao more uskolebano, koje se ne može umiriti i voda njegova izmeæe neèistotu i blato.
21 Nema mira bezbožnicima, veli Bog moj.

58

1 Vièi iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijehe njihove,
2 Premda me svaki dan traže i radi su znati putove moje, kao narod koji tvori pravdu i ne ostavlja suda Boga svojega; ištu od mene sudove pravedne, žele približiti se k Bogu.
3 Zašto postismo, vele, a ti ne pogleda, muèismo duše svoje, a ti ne htje znati? Gle, kad postite, èinite svoju volju i izgonite sve što vam je ko dužan.

4 Eto postite da se prete i svaðate i
da bijete pesnicom bezbožno. Nemojte
postiti tako kao danas, da bi se èuo gore
glas vaš.
5 Taki li je post koji izabrah da èovjek
muèi dušu svoju jedan dan? da savija
glavu svoju kao sita i da stere poda se
kostrijet i pepeo? To li æeš zvati post i
dan ugodan Gospodu?
6 A nije li ovo post što izabrah: da
razvežeš sveze bezbožnosti, da razdri-
ješiš remenje od bremena, da otpustiš
potlaèene, i da izlomite svaki jaram?
7 Nije li da prelamaš hljeb svoj glad-
nome, i siromahe prognane da uvedeš u
kuæu? kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da
se ne kriješ od svoga tijela?
8 Tada æe sinuti vidjelo tvoje kao zora,
i zdravlje æe tvoje brzo procvasti, i pred
tobom æe iæi pravda tvoja, slava Gospod-
nja biæe ti zadnja straža.
9 Tada æeš prizivati, i Gospod æe te
èuti: vikaæeš, i reæi æe: evo me. Ako
izbaciš izmeðu sebe jaram i prestaneš
pružati prst i govoriti zlo;
10 I ako otvoriš dušu svoju gladnome, i
nasitiš dušu nevoljnu; tada æe zasjati u
mraku vidjelo tvoje i tama æe tvoja biti
kao podne.
11 Jer æe te Gospod voditi vazda, i sitiæe
dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiæe,
i biæeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu
voda ne presiše.
12 I tvoji æe sazidati stare pustoline,
i podignuæeš temelje koji æe stajati
od koljena do koljena, i prozvaæeš se:
koji sazida razvaline i opravi putove za
naselje.
13 Ako odvratiš nogu svoju od subote da
ne èiniš što je tebi drago na moj sveti dan,
i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan
Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio ne
iduæi svojim putovima i ne èineæi što je
tebi drago, ni govoreæi rijeèi,
14 Tada æeš se veseliti u Gospodu, i
izvešæu te na visine zemaljske, i daæu ti
da jedeš našljedstvo Jakova oca svojega;
jer usta Gospodnja rekoše.

59

1 Gle, nije okraèala ruka Gospodnja
da ne može spasti, niti je otežalo uho
njegovo da ne može èuti.
2 Nego bezakonja vaša rastaviše vas s
Bogom vašim, i grijesi vaši zakloniše lice
njegovo od vas, da ne èuje.
3 Jer su ruke vaše oskvrnjene krvlju i
prsti vaši bezakonjem; usne vaše govore
laž i jezik vaš izrièe opaèinu.
4 Nema nikoga da vièe za pravdu, niti
ima koga da se pre za istinu; uzdaju se u
ništavilo, i govore laž; zaèinju nevolju, i
raðaju muku.
5 Nose jaja aspidina i tkaju pauèinu;
ko pojede jaje njihovo umre, i ako koje
razbije, ižljeze guja.
6 Platno njihovo nije za haljine, niti æe
se oni odjesti svojim poslom; posao je nji-
hov bezakonje i u rukama je njihovijem
nasilje.
7 Noge im trèe na zlo i brze su na
proljevanje krvi prave; misli su njihove
bezakonje; na putovima je njihovijem
pustoš i rasap.
8 Puta mirnoga ne znaju, i na putovima
njihovijem nema pravde; naèinili su sebi
krive staze; ko god ide po njima, ne zna
za mir.
9 Zato je sud daleko od nas, i pravda ne
dolazi do nas; èekamo vidjelo, a ono, eto
mrak; svjetlost, a ono hodimo po tami.
10 Pipamo kao slijepci zid, kao oni koji
nemaju oèiju pipamo; spotièemo se u
podne kao u sumraèje; u obilju smo kao
mrtvi.
11 Rièemo svikoliki kao medvjedi, i jed-
nako uèemo kao golubice; èekamo sud, a
njega nema, spasenje, a ono je daleko od
nas.
12 Jer se prijestupi naši umnožiše pred
tobom i grijesi naši svjedoèe na nas; jer su
prijestupi naši kod nas i bezakonja svoja
znamo,
13 Da nevjeru uèinismo i slagasmo
Gospodu, i otstupismo od Boga svojega,
govorismo o nasilju i odmetu, da sastavl-
jasmo i iznosismo iz srca rijeèi lažne.
14 Zato sud otstupi natrag, i pravda stoji
daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne
može da proðe.
15 I istine je nestalo, i ko se uklanja oda
zla, postaje plijen. To vidje Gospod, i ne

bi mu milo što nema suda.
16 I vidje gdje nema èovjeka, i zaèudi
se što nema posrednika; zato uèini mu
spasenje mišica njegova, i pravda njegova
poduprije ga.
17 Jer se obuèe u pravdu kao u ok-
lop, i šljem spasenja metnu na glavu;
odjede se osvetom kao odijelom, i ogrte
se revnošæu kao plaštem.
18 Po djelima, po djelima da vrati gnjev
protivnicima svojim, platu neprijateljima
svojim, ostrvima da plati.
19 I bojaæe se imena Gospodnjega sa za-
pada, i slave njegove s istoka sunèanoga;
jer æe neprijatelj navaliti kao rijeka,
a duh æe Gospodnji podignuti zastavu
suprot njemu.
20 I doæi æe izbavitelj u Sion i k onima
od Jakova koji se obraæaju od grijeha, veli
Gospod.
21 A ovo æe biti zavjet moj s njima, veli
Gospod: duh moj, koji je u tebi, i rijeèi
moje, koje metnuh u usta tvoja, neæe
otiæi od usta tvojih ni od usta sjemena
tvojega, ni od usta sjemena sjemena tvo-
jega, veli Gospod, otsele i dovijeka.

60

1 Ustani, svijetli se, jer doðe svjetlost
tvoja, i slava Gospodnja obasja te.
2 Jer, gle, mrak æe pokriti zemlju i tama
narode; a tebe æe obasjati Gospod i slava
njegova pokazaæe se nad tobom.
3 I narodi æe doæi k vidjelu tvojemu i
ka svjetlosti koja æe te obasjati.
4 Podigni oèi svoje unaokolo, i vidi: svi
se skupljaju i idu k tebi, sinovi æe tvoji
iz daleka doæi i kæeri tvoje nosiæe se u
naruèju.
5 Tada æeš vidjeti, i obradovaæeš se,
i srce æe ti se udiviti i raširiti, jer æe
se k tebi okrenuti mnoštvo morsko i sila
naroda doæi æe k tebi.
6 Mnoštvo kamila prekriliæe te,
dromedari iz Madijama i Efe; svi iz Save
doæi æe, zlato i kad donijeæe, i slavu
Gospodnju javljaæe.
7 Sva stada Kidarska skupiæe se k tebi,
ovnovi Navajotski biæe ti na potrebu;
prineseni na oltaru mom biæe ugodni, i
dom slave svoje proslaviæu.
8 Ko su ono što lete kao oblaci i kao
golubovi na prozore svoje?
9 Ostrva æe me èekati i prve laðe
Tarsiske, da dovezu sinove tvoje iz daleka,
i s njima srebro njihovo i zlato njihovo,
imenu Gospoda Boga tvojega i sveca
Izrailjeva, jer te proslavi.
10 I tuðini æe sazidati zidove tvoje,
i carevi njihovi služiæe ti; jer u gn-
jevu svom udarih te, a po milosti svojoj
pomilovaæu te.
11 I tvoja æe vrata biti svagda otvorena,
neæe se zatvoriti ni danju ni noæu, da ti
se dovede sila naroda, i carevi njihovi da
se dovedu.
12 Jer narod i carstvo, koje ti ne bi
služilo, poginuæe, taki æe se narodi
sasvijem zatrti.
13 Slava Livanska tebi æe doæi, jela,
brijest i šimšir, da ukrase mjesto svetinje
moje da bih proslavio mjesto nogu svojih.
14 I sinovi onijeh koji su te muèili
doæi æe k tebi klanjajuæi se, i svi koji
te preziraše padaæe k stopalima nogu
tvojih, i zvaæe te gradom Gospodnjim,
Sionom sveca Izrailjeva.
15 Što si bio ostavljen i mrzak tako da
niko nije prolazio kroza te, mjesto toga
æu ti uèiniti vjeènu slavu, i veselje od
koljena do koljena.
16 Jer æeš mlijeko naroda sati, i sise
carske dojiæeš, i poznaæeš da sam ja
Gospod spasitelj tvoj i izbavitelj tvoj, silni
Jakovljev.
17 Mjesto mjedi donijeæu zlata, i
mjesto gvožða donijeæu srebra, i mjedi
mjesto drva, i gvožða mjesto kamenja,
i postaviæu ti za upravitelje mir i za
nastojnike pravdu.
18 Neæe se više èuti nasilje u tvo-
joj zemlji ni pustošenje i potiranje na
meðama tvojim; nego æeš zvati zidove
svoje spasenjem i vrata svoja hvalom.
19 Neæe ti više biti sunce vidjelo danju,
niti æe ti sjajni mjesec svijetliti; nego æe ti
Gospod biti vidjelo vjeèno i Bog tvoj biæe
ti slava.
20 Neæe više zalaziti sunce tvoje, niti æe
mjesec tvoj pomrèati; jer æe ti Gospod
biti vidjelo vjeèno, i dani žalosti tvoje
svršiæe se.

21 I tvoj æe narod biti sav pravedan, naslijediæe zemlju navijek; mladica koju sam posadio, djelo ruku mojih biæe na moju slavu.
22 Od maloga æe postati tisuæa i od nejakoga silan narod; ja Gospod brzo æu uèiniti to kad bude vrijeme.

61

1 Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da æe im se otvoriti tamnica.
2 Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našega, da utješim sve žalosne,
3 Da uèinim žalosnima u Sionu i dam im nakit mjesto pepela, ulje radosti mjesto žalosti, odijelo za pohvalu mjesto duha tužnoga, da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu.
4 I oni æe sazidati davnašnje pustoline, podignuæe stare razvaline i ponoviæe gradove puste, što leže razvaljeni od mnogo naraštaja.
5 I tuðini æe stajati i pasti stada vaša, i inostranci æe biti vaši oraèi i vinogradari.
6 A vi æete se zvati sveštenici Gospodnji, sluge Boga našega govoriæe vam se, blago naroda ješæete i slavom njihovom hvaliæete se.
7 Za dvostruku sramotu vašu, i što se pjevaše: rug je dio njihov, zato æe u zemlji njihovoj naslijediti dvojinom i imaæe vjeènu radost.
8 Jer ja Gospod ljubim pravdu i mrzim na grabež sa žrtvom paljenicom, i daæu im platu uistinu, i vjeèan zavjet uèiniæu s njima.
9 I sjeme æe se njihovo znati u narodima i natražje njihovo među plemenima; ko ih god vidi poznaæe ih da su sjeme koje je blagoslovio Gospod.
10 Veoma æu se radovati u Gospodu, i duša æe se moja veseliti u Bogu mojem, jer me obuèe u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me kao kad ženik namjesti nakit i kao kad se nevjesta uresi uresom svojim.
11 Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu niče što se posije, tako æe Gospod Bog uèiniti da nikne pravda i pohvala pred svijem narodima.

62

1 Siona radi neæu umuknuti, i Jerusalima radi neæu se umiriti, dokle ne izaðe kao svjetlost pravda njegova i spasenje se njegovo razgori kao svijeæa.
2 Tada æe vidjeti narodi pravdu tvoju i svi carevi slavu tvoju, i prozvaæeš se novijem imenom, koje æe usta Gospodnja izreæi.
3 I biæeš krasan vijenac u ruci Gospodnjoj i carska kruna u ruci Boga svojega.
4 Neæeš se više zvati ostavljena, niti æe se zemlja tvoja zvati pustoš, nego æeš se zvati milina moja i zemlja tvoja udata, jer æeš biti mio Gospodu i zemlja æe tvoja biti udata.
5 Jer kao što se momak ženi djevojkom, tako æe se sinovi tvoji oženiti tobom; i kako se raduje ženik nevjesti, tako æe se tebi radovati Bog tvoj.
6 Na zidovima tvojim, Jerusalime, postavih stražare, koji neæe umuknuti nigda, ni danju ni noæu. Koji pominjete Gospoda, nemojte muèati.
7 I ne dajte da se umukne o njemu dokle ne utvrdi i uèini Jerusalim slavom na zemlji.
8 Zakle se Gospod desnicom svojom i krjepkom mišicom svojom: neæu više dati žita tvojega neprijateljima tvojim da jedu, niti æe tuðini piti vina tvojega, oko kojega si se trudio;
9 Nego koji ga žanju, oni æe ga jesti i hvaliti Gospoda, i koji ga beru oni æe ga piti u trijemovima svetinje moje.
10 Proðite, proðite kroz vrata, pripravite put narodu; poravnite, poravnite put, uklonite kamenje, podignite zastavu narodima.
11 Evo, Gospod oglasi do krajeva zemaljskih; recite kæeri Sionskoj: evo, spasitelj tvoj ide; evo, plata je njegova kod njega i djelo njegovo pred njim.
12 I oni æe se prozvati narod sveti, iskupljenici Gospodnji; a ti æeš se prozvati: traženi, grad neostavljeni.

63

1 Ko je ono što ide iz Edoma, iz Vosora,
u crvenijem haljinama? krasno odjeven,
koraèajuæi u velièini sile svoje? Ja sam,
koji govorim pravdu i vrijedan sam spasti.
2 Zašto ti je crveno odijelo i haljine ti
kao u onoga koji gazi u kaci?
3 Gazih sam u kaci, i niko između
naroda ne bješe sa mnom; ali ih izgazih
u gnjevu svom i potlaèih u ljutini svojoj; i
krv njihova poprska mi haljine i iskaljah
sve odijelo svoje.
4 Jer je dan od osvete u srcu mom, i doðe
godina da se moji iskupe.
5 Pogledah, a nikoga ne bješe da po-
može, i zaèudih se što nikoga ne bješe
da podupre; ali me desnica moja izbavi
i jarost moja poduprije me.
6 I izgazih narode u gnjevu svom, i
opojih ih jarošæu svojom, i prolih na
zemlju krv njihovu.
7 Pominjaæu dobrotu Gospodnju, hvalu
Gospodnju za sve što nam je uèinio Gos-
pod, i mnoštvo dobra što je uèinio domu
Izrailjevu po milosti svojoj i po velikoj
dobroti svojoj.
8 Jer reèe: doista su moj narod, sinovi,
koji neæe iznevjeriti. I bi im spasitelj.
9 U svakoj tuzi njihovoj on bješe tužan, i
anðeo, koji je pred njim, spase ih. Ljubavi
svoje radi i milosti svoje radi on ih izbavi,
i podiže ih i nosi ih sve vrijeme.
10 Ali se odmetaše i žalostiše sveti duh
njegov; zato im posta neprijatelj, i ratova
na njih.
11 Ali se opomenu starijeh vremena,
Mojsija, naroda svojega: gdje je onaj
koji ih izvede iz mora s pastirem stada
svojega? gdje je onaj što metnu usred njih
sveti duh svoj?
12 Koji ih vodi slavnom mišicom svojom
za desnicu Mojsijevu? koji razdvoji vodu
pred njima, da steèe sebi vjeèno ime?
13 Koji ih vodi preko bezdana kao konja
preko pustinje, da se ne spotakoše?
14 Duh Gospodnji vodi ih tiho, kao kad
stoka slazi u dolinu; tako si vodio svoj
narod da steèeš sebi slavno ime.
15 Pogledaj s neba, i vidi iz stana svet-
inje svoje i slave svoje, gdje je revnost
tvoja i sila tvoja, mnoštvo milosrða tvo-
jega i milosti tvoje? eda li æe se meni
ustegnuti?
16 Ti si zaista otac naš, ako i ne zna
Avram za nas, i Izrailj nas ne poznaje; ti
si, Gospode, otac naš, ime ti je otkako je
vijeka izbavitelj naš.
17 Zašto si nam dao da zaðemo,
Gospode, s putova tvojih? da nam
otvrdne srce da te se ne bojimo? Vrati
se radi sluga svojih, radi plemena
našljedstva svojega.
18 Za malo naslijedi narod svetosti tvoje;
neprijatelji naši pogaziše svetinju tvoju.
19 Postasmo kao oni kojima nijesi nigda
vladao niti je prizivano ime tvoje nad
njima.

64

1 O da bi razdro nebesa i sišao, da se
rastope gore od tebe,
2 Kao što se na ognju razgori granje i
voda uzavri od ognja, da ime tvoje poz-
nadu neprijatelji tvoji i da narodi drkæu
od tebe.
3 Kad si èinio strahote kojima se ne
nadasmo, ti si slazio, i gore se rastapahu
od tebe.
4 Otkako je vijeka ne èu se, niti se ušima
dozna, niti oko vidje Boga osim tebe da bi
tako uèinio onima koji ga èekaju.
5 Sretao si onoga koji se raduje tvoreæi
pravdu; pominju te na putovima tvojim;
gle, ti si se razgnjevio što griješismo;
da na njima jednako ostasmo, bismo se
spasli.
6 Ali svi bijasmo kao neèisto što, i sva
naša pravda kao neèista haljina; zato
opadosmo svi kao list, i bezakonja naša
kao vjetar odnesoše nas.
7 Nikoga ne bi da priziva ime tvoje, da
ustane da se tebe drži, jer si sakrio lice
svoje od nas i rastopio si nas bezakonjem
našim.
8 Ali sada, Gospode, ti si naš otac; mi
smo kao, a ti si naš lonèar, i svi smo djelo
ruku tvojih.
9 Gospode, ne gnjevi se veoma, i
ne pominji dovijeka bezakonja; evo,
pogledaj; mi smo svi tvoj narod.

10 Gradovi svetosti tvoje opustješe; Sion
opustje, Jerusalim posta pustoš.
11 Dom naše svetinje i naše krasote, u
kom te slaviše oci naši, izgorje ognjem, i
sve što nam bješe drago potrveno je.
12 Hoæeš li se na to uzdržati, Gospode,
i muèati, i jednako nas muèiti?

65

1 Potražiše me koji ne pitahu za me;
naðoše me koji me ne tražahu; rekoh
narodu koji se ne zove mojim imenom:
evo me, evo me.
2 Vas dan pružah ruke svoje narodu
nepokornu, koji ide za svojim mislima
putem koji nije dobar,
3 Narodu, koji me jednako gnjevi u oèi,
koji prinosi žrtve u vrtovima i kadi na
opekama;
4 Koji sjede kod grobova i noæuju u
peæinama, jedu meso svinjeæe i juha im
je neèista u sudovima;
5 Koji govore: odlazi, ne dohvataj me
se, jer sam svetiji od tebe. Ti su dim
u nozdrvama mojim, oganj koji gori vas
dan.
6 Eto, napisano je preda mnom: neæu
muèati, nego æu platiti, platiæu im u
njedra.
7 Za bezakonja vaša i za bezakonja
otaca vaših, veli Gospod, koji kadiše na
gorama, i na humovima ružiše me, izm-
jeriæu im u njedra platu za djela koja
èiniše od poèetka.
8 Ovako veli Gospod: kao kad ko naðe
vina u grozdu, pa reèe: ne kvari ga, jer
je blagoslov u njemu, tako æu uèiniti radi
sluga svojih, neæu ih potrti svijeh,
9 Jer æu izvesti sjeme iz Jakova i iz Jude
našljednika gorama svojim, i naslijediæe
ih izbranici moji, i sluge moje naseliæe se
ondje.
10 A Saron æe biti tor za ovce i dolina
Ahorska poèivalište za goveda narodu
mojemu koji me traži.
11 A vi, koji ostavljate Gospoda, koji zab-
oravljate svetu goru moju, koji postavljate
sto Gadu i ljevate naljev Meniju,
12 Vas æu izbrojiti pod maè, i svi æete
pripasti na klanje, jer zvah a vi se ne
odzivaste, govorih a vi ne slušaste, nego
èiniste što je zlo preda mnom i izabraste
što meni nije po volji.
13 Zato ovako veli Gospod Gospod: gle,
sluge æe moje jesti, a vi æete gladovati;
gle, sluge æe moje piti, a vi æete biti
žedni; gle, sluge æe se moje veseliti, a vi
æete se stidjeti.
14 Gle, sluge æe moje pjevati od radosti
u srcu, a vi æete vikati od žalosti u srcu
i ridaæete od tuge u duhu.
15 I ostaviæete ime svoje izbranima
mojim za uklin; i Gospod æe te Bog ubiti,
a sluge æe svoje nazvati drugim imenom.
16 Ko se uzblagosilja na zemlji, blagosil-
jaæe se Bogom istinijem; a ko se uskune
na zemlji, kleæe se Bogom istinijem; jer
æe se prve nevolje zaboraviti i sakrivene
æe biti od oèiju mojih.
17 Jer, gle, ja æu stvoriti nova nebesa i
novu zemlju, i što je prije bilo neæe se
pominjati niti æe na um dolaziti.
18 Nego se radujte i veselite se dovijeka
radi onoga što æu ja stvoriti; jer gle, ja æu
stvoriti Jerusalim da bude veselje i narod
njegov da bude radost.
19 I ja æu se veseliti radi Jerusalima, i
radovaæu se radi naroda svojega, i neæe
se više èuti u njemu plaè ni jauk.
20 Neæe više biti ondje maloga djeteta
ni starca koji ne bi navršio dana svojih;
jer æe dijete umirati od sto godina, a
grješnik od sto godina biæe proklet.
21 I oni æe graditi kuæe i sjedjeæe u
njima; i sadiæe vinograde i ješæe rod
njihov.
22 Neæe oni graditi a drugi se naseliti,
neæe saditi a drugi jesti, jer æe dani
narodu mojemu biti kao dani drvetu, i
izbranicima æe mojim ovetšati djela ruku
njihovijeh.
23 Neæe raditi uzalud, niti æe raðati za
strah, jer æe biti sjeme blagoslovenijeh
od Gospoda, i natražje æe njihovo biti s
njima.
24 I prije nego povièu, ja æu se odazvati;
još æe govoriti, a ja æu uslišiti.
25 Vuk i jagnje zajedno æe pasti, i lav æe
jesti slamu kao vo; a zmiji æe biti hrana
prah; neæe uditi ni potirati na svoj svetoj
gori mojoj, veli Gospod.

66

1 Ovako veli Gospod: nebo je prijesto
moj i zemlja podnožje nogama mojim:
gdje je dom koji biste mi sazidali, i gdje
je mjesto za moje poèivanje?
2 Jer je sve to ruka moja stvorila, to je
postalo sve, veli Gospod; ali na koga æu
pogledati? na nevoljnoga i na onoga ko je
skrušena duha i ko drkæe od moje rijeèi.
3 Ko kolje vola, to je kao da ubije
èovjeka; ko kolje ovcu, to je kao da
zakolje psa; ko prinosi dar, to je kao da
prinese krv svinjeæu; ko kadi kadom, to
je kao da blagoslovi idola. To oni izabraše
na putovima svojim, i duši se njihovoj
mile gadovi njihovi.
4 Izabraæu i ja prema nevaljalstvu nji-
hovu, i pustiæu na njih èega se boje; jer
zvah a niko se ne odazva, govorih a oni
ne slušaše, nego èiniše što je zlo preda
mnom i izabraše što meni nije po volji.
5 Slušajte rijeè Gospodnju, koji drkæete
od njegove rijeèi: braæa vaša, koja mrze
na vas i izgone vas imena mojega radi,
govore: neka se pokaže slava Gospodnja.
I pokazaæe se na vašu radost, a oni æe se
posramiti.
6 Vika ide iz grada, glas iz crkve, glas
Gospodnji koji plaæa neprijateljima svo-
jim.
7 Ona se porodi prije nego osjeti bolove,
prije nego joj doðoše muke, rodi djetiæa.
8 Ko je igda èuo to? ko je vidio tako što?
Može li zemlja roditi u jedan dan? može
li se narod roditi ujedanput? a Sion rodi
sinove svoje èim osjeti bolove.
9 Eda li ja, koji otvoram matericu, ne
mogu roditi? veli Gospod; eda li æu ja,
koji dajem da se raða, biti bez poroda?
veli Bog tvoj.
10 Radujte se s Jerusalimom i veselite se
u njemu svi koji ga ljubite; radujte se s
njim svi koji ga žaliste.
11 Jer æete sati sise od utjehe njegove, i
nasitiæete se, saæete i naslaðivaæete se
u svjetlosti slave njegove.
12 Jer ovako veli Gospod: gle, ja æu
kao rijeku dovesti k njemu mir i slavu
naroda kao potok bujan, pa æete sati;
biæete nošeni na rukama i milovani na
koljenima.
13 Kao kad koga mati njegova tješi tako
æu ja vas tješiti, i utješiæete se u Jerusal-
imu.
14 Vidjeæete i obradovaæe se srce vaše
i kosti æe se vaše pomladiti kao trava,
i znaæe se ruka Gospodnja na slugama
njegovijem i gnjev na neprijateljima nje-
govijem.
15 Jer, gle, Gospod æe doæi s ognjem,
i kola æe mu biti kao vihor, da izlije
gnjev svoj u jarosti i prijetnju u plamenu
ognjenom.
16 Jer æe Gospod suditi ognjem i maèem
svojim svakom tijelu, i mnogo æe biti
pobijenijeh od Gospoda.
17 Koji se osveštavaju i koji se oèišæaju
u vrtovima jedan za drugim javno, koji
jedu meso svinjeæe i stvari gadne i miše,
svi æe izginuti, veli Gospod.
18 A ja znam djela njihova i misli nji-
hove, i doæi æe vrijeme, te æu sabrati sve
narode i jezike, i doæi æe i vidjeæe slavu
moju.
19 I postaviæu znak na njih, i poslaæu
izmeðu njih koji se spasu k narodima u
Tarsis, u Ful i u Lud, koji natežu luk, u
Tuval i u Javan i na daljna ostrva, koja ne
èuše glasa o meni niti vidješe slave moje,
i javljaæe slavu moju po narodima.
20 I svu æe braæu vašu iz svijeh naroda
dovesti Gospodu na dar na konjima i
na kolima i na nosilima i na mazgama
i na kamilama ka svetoj gori mojoj u
Jerusalim, veli Gospod, kao što prinose
sinovi Izrailjevi dar u èistu sudu u dom
Gospodnji.
21 I izmeðu njih æu uzeti sveštenike i
Levite, veli Gospod.
22 Jer kao što æe nova nebesa i nova
zemlja, što æu ja naèiniti, stajati preda
mnom, veli Gospod, tako æe stajati sjeme
vaše i ime vaše.
23 I od mladine do mladine, i od subote
do subote dolaziæe svako tijelo da se
pokloni preda mnom, veli Gospod.
24 I izlaziæe i gledaæe mrtva tjelesa oni-
jeh ljudi koji se odmetnuše od mene; jer
crv njihov neæe umrijeti i oganj njihov
neæe se ugasiti, i biæe gad svakom tijelu.

Jeremija

1 Rijeèi Jeremije sina Helkijina između svještenika koji bijahu u Anatotu u zemlji Venijaminovoj,
2 Kojemu dođe rijeè Gospodnja u vrijeme Josije sina Amonova, cara Judina, trinaeste godine carovanja njegova,
3 I u vrijeme Joakima sina Josijina, cara Judina, do svršetka jedanaeste godine carovanja Sedekije sina Josijina nad Judom, dok ne bi preseljen Jerusalim, petoga mjeseca.
4 I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
5 Prije nego te sazdah u utrobi, znah te; i prije nego izide iz utrobe, posvetih te; za proroka narodima postavih te.
6 A ja rekoh: oh, Gospode, Gospode! evo, ne znam govoriti, jer sam dijete.
7 A Gospod mi reèe: ne govori: dijete sam; nego idi kuda te god pošljem, i govori što ti god kažem.
8 Ne boj ih se, jer sam ja s tobom da te izbavljam, govori Gospod.
9 I pruživši Gospod ruku svoju dotaèe se usta mojih, i reèe mi Gospod: eto, metnuh rijeèi svoje u tvoja usta.
10 Vidi, postavljam te danas nad narodima i carstvima da istrebljuješ i obaraš, i da zatireš i raskopavaš, i da gradiš i da sadiš.
11 Poslije mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi: šta vidiš, Jeremija? I rekoh: vidim prut bademov.
12 Tada mi reèe Gospod: dobro si vidio, jer æu nastati oko rijeèi svoje da je izvršim.
13 Opet mi dođe rijeè Gospodnja drugom govoreæi: šta vidiš? I rekoh: vidim lonac gdje vri, i prednja mu je strana prema sjeveru.
14 Tada mi reèe Gospod: sa sjevera æe navaliti zlo na sve stanovnike ove zemlje.
15 Jer, gle, ja æu sazvati sve porodice iz sjevernijeh carstava, veli Gospod, te æe doæi, i svaki æe metnuti svoj prijesto na vratima Jerusalimskim i oko svijeh zidova njegovijeh i oko svijeh gradova Judinijeh.
16 I izreæi æu im sud svoj za svu zloæu njihovu što me ostaviše, i kadiše drugim bogovima, i klanjaše se djelu ruku svojih.
17 Ti dakle opaši se i ustani i govori im sve što æu ti zapovjediti; ne boj ih se, da te ne bih satro pred njima.
18 Jer evo ja te postavljam danas kao tvrd grad i kao stup gvozden i kao zidove mjedene svoj ovoj zemlji, carevima Judinijem i knezovima njegovijem i svještenicima njegovijem i narodu zemaljskom.
19 Oni æe udariti na te, ali te neæe nadvladati, jer sam ja s tobom, veli Gospod, da te izbavljam.

2

1 Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Idi i vièi Jerusalimu da èuje i govori: ovako veli Gospod: opominjem te se po milosti u mladosti tvojoj i po ljubavi o vjeridbi tvojoj, kad iđaše za mnom po pustinji, i po zemlji gdje se ne sije.
3 Izrailj bješe svetinja Gospodu i prvina od rodova njegovijeh; koji je jeđahu svi bijahu krivi, zlo dolažaše na njih, veli Gospod.
4 Èujte rijeè Gospodnju, dome Jakovljev i sve porodice doma Izrailjeva.
5 Ovako veli Gospod: kaku nepravdu nađoše oci vaši u mene, te otstupiše od mene, i pristaše za ništavilom, i postaše ništavi?
6 I ne rekoše: gdje je Gospod koji nas je izveo iz zemlje Misirske, koji nas je vodio po pustinji, po zemlji pustoj i punoj propasti, po zemlji suhoj i gdje je sjen smrtni, po zemlji preko koje niko nije hodio i u kojoj niko nije živio?
7 I kad vas dovedoh u zemlju rodnu da jedete rod njezin i dobra njezina, došavši oskvrniste zemlju moju i od našljedstva mojega naèiniste gad.
8 Svještenici ne rekoše: gdje je Gospod? I koji se bave zakonom ne poznaše me, i pastiri odustaše me, i proroci prorokovaše Valom i idoše za stvarima zaludnijem.

9 Zato æu se još preti s vama, veli Gospod, i sa sinovima sinova vaših preæu se.
10 Jer proðite ostrva Kitimska i vidite, i pošljite u Kidar, i razgledajte dobro, i vidite je li bilo tako što:
11 Je li koji narod promijenio bogove, ako i nijesu bogovi? a moj narod promijeni slavu svoju na stvar zaludnu.
12 Èudite se tome, nebesa, i zgrozite se i upropastite se! veli Gospod.
13 Jer dva zla uèini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode.
14 Je li Izrailj rob? je li rob u kuæi roðen? zašto posta grabež?
15 Rikaše na nj laviæi i dizaše glas svoj, i obratiše zemlju njegovu u pustoš; gradovi su mu popaljeni, te nema nikoga da živi u njima.
16 I sinovi Nofski i Tafneski opasoše ti tjeme.
17 Nijesi li to sam sebi uèinio ostaviv Gospoda Boga svojega kad te voðaše putem?
18 A sada što æe ti put Misirski da piješ vode Siorske? što li æe ti put Asirski da piješ vode iz rijeke?
19 Tvoja æe te zloæa pokarati i tvoje æe te odmetanje prekoriti. Poznaj dakle i vidi da je zlo i gorko što si ostavio Gospoda Boga svojega i što nema straha mojega u tebi, veli Gospod Gospod nad vojskama.
20 Jer davno izlomih jaram tvoj i raskidoh sveze tvoje, i ti reèe: neæu biti sluga; a na svaki visoki hum i pod svako zeleno drvo ideš da se kurvaš.
21 Ja te posadih lozu izabranu, sve sjeme istinito; pa kako mi se promijeni i izmetnu se odvoda od tuðe loze?
22 Da se izmiješ salitrom i uzmeš mnogo sapuna, opet æe se poznavati bezakonje tvoje preda mnom, veli Gospod Gospod.
23 Kako možeš reæi: nijesam se oskvrnio, nijesam išao za Valima? Pogledaj put svoj po dolu; poznaj šta si uèinila, brza kamilo, koja ostavljaš znake na svojim putovima.
24 Kao divlja magarica, koja je navikla na pustinju i po želji duše svoje vuèe u se vjetar, kad navali, ko æe je vratiti? koji je traže neæe se umoriti, naæi æe je u mjesecu njezinu.
25 Èuvaj nogu svoju, da nije bosa, i grlo svoje, da ne ždedni. Ali ti veliš: od toga nema ništa; ne, jer ljubim tuðe, i za njima æu iæi.
26 Kao što se lupež posrami kad se uhvati, tako æe se posramiti dom Izrailjev, oni, carevi njihovi, knezovi njihovi, i sveštenici njihovi i proroci njihovi,
27 Koji govore drvetu: ti si otac moj; i kamenu: ti si me rodio; jer mi okrenuše leða a ne lice; a kad su u nevolji govore: ustani i izbavi nas.
28 A gdje su bogovi tvoji koje si naèinio sebi? neka ustanu, ako te mogu izbaviti kad si u nevolji, jer imaš, Juda, bogova koliko gradova.
29 Zašto hoæete da se pravdate sa mnom? vi ste se svi odmetnuli od mene, veli Gospod.
30 Uzalud bih sinove vaše, ne primiše nauke; maè vaš proždrije proroke vaše kao lav koji davi.
31 O rode! vidite rijeè Gospodnju; bijah li pustinja Izrailju ili mraèna zemlja? zašto govori moj narod: gospodari smo, neæemo više doæi k tebi?
32 Zaboravlja li djevojka svoj nakit i nevjesta ures svoj? a narod moj zaboravi me toliko dana da im nema broja.
33 Zašto govoriš da je dobar tvoj put tražeæi što ljubiš? pa si i nevaljale žene nauèio svojim putovima.
34 I jošte na skutovima tvojim nalazi se krv siromaha pravijeh; ne nalazim kopajuæi, nego je na svjema njima.
35 A ti govoriš: nijesam kriv, gnjev se je njegov odvratio od mene. Evo ja æu se preti s tobom što govoriš: nijesam zgriješio.
36 Zašto trèkaš tako mijenjajuæi svoj put? Posramiæeš se od Misirca kako si se posramio od Asirca.
37 Otiæi æeš i odatle s rukama nad glavom svojom, jer Gospod odbacuje uzdanice tvoje, i neæeš biti sreæan u njima.

3

1 Govore: ako ko pusti ženu svoju, i ona

otišavši od njega uda se za drugoga, hoæe li se onaj vratiti k njoj? Ne bi li se sasvijem oskvrnila ona zemlja? A ti si se kurvala s mnogim milosnicima; ali opet vrati se k meni, veli Gospod.

2 Podigni oèi svoje k visinama, i pogledaj gdje se nijesi kurvala; na putovima si sjedjela èekajuæi ih kao Arapin u pustinji, i oskvrnila si zemlju kurvarstvom svojim i zloæom svojom.

3 Zato se ustaviše daždi, i ne bi poznoga dažda; ali u tebe bješe èelo žene kurve, i ne htje se stidjeti.

4 Hoæeš li otsele vikati k meni: oèe moj, ti si voð mladosti moje?

5 Hoæe li se srditi jednako? hoæe li se gnjeviti dovijeka? Eto, govoriš, a èiniš zlo koliko god možeš.

6 Još mi reèe Gospod za vremena cara Josije: jesi li vidio što uèini odmetnica, Izrailj? kako odlazi na svako visoko brdo i pod svako zeleno drvo, i kurva se ondje.

7 I pošto uèini sve to, rekoh: vrati se k meni; ali se ne vrati; i to vidje nevjernica, sestra njezina, Juda.

8 I svidje mi se za sve to što uèini preljubu odmetnica Izrailj da je pustim i dam joj knjigu raspusnu; ali se ne poboja nevjernica sestra joj Juda, nego otide, te se i ona prokurva.

9 I sramotnijem kurvanjem svojim oskvrni zemlju, jer èinjaše preljubu s kamenom i s drvetom.

10 I kod svega toga ne vrati se k meni nevjernica sestra joj Juda svijem srcem svojim, nego lažno, govori Gospod.

11 Zato mi reèe Gospod: odmetnica Izrailj opravda se više nego nevjernica Juda.

12 Idi i vièi ove rijeèi k sjeveru, i reci: vrati se, odmetnice Izrailju, veli Gospod, i neæu pustiti da padne gnjev moj na vas, jer sam milostiv, veli Gospod, neæu se gnjeviti dovijeka.

13 Samo poznaj bezakonje svoje, da si se odmetnula Gospodu Bogu svojemu, ti si tumarala k tuðima pod svako drvo zeleno, i nijeste slušali glasa mojega, veli Gospod.

14 Obratite se, sinovi odmetnici, veli Gospod, jer sam ja muž vaš, i uzeæu vas, jednoga iz grada i dva iz porodice, i odvešæu vas u Sion.

15 I daæu vam pastire po srcu svojemu, koji æe vas pasti znanjem i razumom.

16 I kad se umnožite i narodite u zemlji, onda se, veli Gospod, neæe više govoriti: kovèeg zavjeta Gospodnjega; niti æe im dolaziti na um niti æe ga pominjati, niti æe hoditi k njemu, niti æe ga više opravljati.

17 U to æe se vrijeme Jerusalim zvati prijesto Gospodnji, i svi æe se narodi sabrati u nj, k imenu Gospodnjemu u Jerusalimu, i neæe više iæi po misli srca svojega zloga.

18 U to æe vrijeme dom Judin iæi s domom Izrailjevijem, i doæi æe zajedno iz zemlje sjeverne u zemlju koju dadoh u našljedstvo ocima vašim.

19 Ali ja rekoh: kako bih te postavio među sinove i dao ti zemlju željenu, krasno našljedstvo mnoštva naroda? I rekoh: ti æeš me zvati: oèe moj; i neæeš se odvratiti od mene.

20 Doista kao što žena iznevjeri druga svojega, tako iznevjeriste mene, dome Izrailjev, veli Gospod.

21 Glas po visokim mjestima neka se èuje, plaè, molbe sinova Izrailjevijeh, jer prevratiše put svoj, zaboraviše Gospoda Boga svojega.

22 Vratite se, sinovi odmetnici, i iscijeliæu odmete vaše. Evo, mi idemo k tebi, jer si ti Gospod Bog naš.

23 Doista, zaludu su humovi, mnoštvo gora; doista, u Gospodu je Bogu našem spasenje Izrailjevo.

24 Jer ta sramota proždrije trud otaca naših od djetinjstva našega, ovce njihove i goveda njihova, sinove njihove i kæeri njihove.

25 Ležimo u sramoti svojoj, i pokriva nas rug naš; jer Gospodu Bogu svojemu griješismo mi i oci naši od djetinjstva svojega do danas, i ne slušasmo glasa Gospoda Boga svojega.

4

1 Ako æeš se vratiti, Izrailju, veli Gospod, k meni se vrati, i ako ukloniš gadove svoje ispred mene, neæeš se skitati.

2 I kleæeš se istinito, vjerno i pravo: tako da je živ Gospod. I narodi æe se blagosiljati njim, i njim æe se hvaliti.
3 Jer ovako veli Gospod Judejcima i Jerusalimljanima: orite sebi krèevinu, i ne sijte u trnje.
4 Obrežite se Gospodu, i skinite okrajak sa srca svojega, Judejci i Jerusalimljani, da ne izide jarost moja kao oganj i razgori se da ne bude nikoga ko bi ugasio za zla djela vaša.
5 Objavite u Judeji i oglasite u Jerusalimu i recite: trubite u trubu po zemlji; vièite, sazovite narod i recite: skupite se, i uðimo u tvrde gradove.
6 Podignite zastavu prema Sionu, bježite i ne stajte, jer æu dovesti zlo od sjevera i pogibao veliku.
7 Izlazi lav iz èeste svoje i koji zatire narode krenuvši se ide s mjesta svojega da obrati zemlju tvoju u pustoš, gradovi tvoji da se raskopaju da ne bude nikoga u njima.
8 Zato pripašite kostrijet, plaèite i ridajte, jer se žestoki gnjev Gospodnji nije odvratio od nas.
9 I tada æe, veli Gospod, nestati srca caru i srca knezovima, i svešteníci æe se udiviti i proroci æe se zaèuditi.
10 I rekoh: ah Gospode Gospode! baš si prevario ovaj narod i Jerusalim govoreæi: imaæete mir, a maè doðe do duše.
11 U to æe se vrijeme kazati ovome narodu i Jerusalimu: vjetar vruæ s visokih mjesta u pustinji duva ka kæeri naroda mojega, ne da provije ni proèisti.
12 Vjetar jaèi od tijeh doæi æe mi; i ja æu im sada izreæi sud.
13 Gle, kao oblak podiže se, i kola su mu kao vihor, konji su mu brži od orlova. Teško nama! propadosmo.
14 Umij srce svoje oda zla, Jerusalime, da bi se izbavio; dokle æe stajati u tebi misli tvoje ništave?
15 Jer glas javlja od Dana, i oglašuje zlo od gore Jefremove.
16 Kazujte narodima; evo oglašujte za Jerusalim da idu stražari iz daljne zemlje, i puštaju glas svoj na gradove Judine.
17 Kao èuvari poljski staæe oko njega, jer se odmetnu od mene, veli Gospod.
18 Put tvoj i djela tvoja to ti uèiniše; to je od zla tvojega da je gorko i da ti dopire do srca.
19 Jaoh utroba, jaoh utroba! boli me u srcu; srce mi bije; ne mogu muèati; jer glas trubni èuješ, dušo moja, viku ubojnu.
20 Pogibao na pogibao oglašuje se; jer se pustoši sva zemlja, najedanput æe se opustošiti moji šatori, zavjesi moji zaèas.
21 Dokle æu gledati zastavu? slušati glas trubni?
22 Jer je narod moj bezuman, ne poznaje me, ludi su sinovi i bez razuma, mudri su da zlo èine, a dobro èiniti ne umiju.
23 Pogledah na zemlju, a gle bez oblièja je i pusta; i na nebo, a svjetlosti njegove nema.
24 Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmaju se.
25 Pogledah, a gle, nema èovjeka, i sve ptice nebeske odletjele.
26 Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokoga gnjeva njegova.
27 Jer ovako govori Gospod: sva æe zemlja opustjeti; ali neæu sasvijem zatrti.
28 Zato æe tužiti zemlja, i nebo æe gore potamnjeti, jer rekoh, namislih, i neæu se raskajati, niti æu udariti natrag.
29 Od vike konjika i strijelaca pobjeæi æe svi gradovi, otiæi æe u guste šume i na stijene æe se popeti; svi æe gradovi biti ostavljeni i niko neæe u njima živjeti.
30 A ti, opustošena, šta æeš èiniti? Ako se i oblaèiš u skerlet, ako se i kitiš nakitom zlatnijem, i mažeš lice svoje, zaludu se krasiš, preziru te milosnici, traže dušu tvoju.
31 Jer èujem glas kao porodiljin, cviljenje kao žene koja se prvi put porađa, glas kæeri Sionske, koja rida, pruža ruke svoje govoreæi: teško meni! jer mi nestaje duše od ubilaca.

5

1 Proðite po ulicama Jerusalimskim, i vidite sada i razberite i potražite po ulicama njegovijem, hoæete li naæi èovjeka, ima li ko da èini što je pravo i da traži istinu, pa æu oprostiti.

2 Ako i govore: tako da je živ Gospod! opet se krivo kunu.
3 Gospode! ne gledaju li oèi tvoje na istinu! Biješ ih, ali ih ne boli; satireš ih, ali neæe da prime nauke, tvrðe im je lice od kamena, neæe da se obrate.
4 I ja rekoh: siromasi su, ludo rade, jer ne znaju puta Gospodnjega, zakona Boga svojega.
5 Idem k vlastelima, i njima æu govoriti, jer oni znaju put Gospodnji, zakon Boga svojega; ali i oni izlomiše jaram, pokidaše sveze.
6 Zato æe ih pobiti lav iz šume, vuk æe ih veèernji potrti, ris æe vrebati kod gradova njihovijeh, ko god izide iz njih biæe rastrgnut, jer je mnogo grijeha njihovijeh i silni su odmeti njihovi.
7 Kako æu ti oprostiti to? Sinovi tvoji ostaviše mene, i kunu se onima koji nijesu bogovi. Kako ih nasitih, stadoše èiniti preljubu, i u kuæu kurvinu stjeèu se gomilom.
8 Jutrom su kad ustaju kao tovni konji, svaki rže za ženom bližnjega svojega.
9 Zato li neæu pohoditi? veli Gospod, i duša moja neæe li se osvetiti takom narodu?
10 Izidite mu na zidove i razvalite, ali nemojte sasvijem zatrti, skinite mu prijevornice, jer nijesu Gospodnje.
11 Jer me sasvijem iznevjeri dom Izrailjev i dom Judin, veli Gospod.
12 Udariše u bah Gospodu i rekoše: nije tako, neæe nas zlo zadesiti, i neæemo vidjeti maèa ni gladi.
13 A ti proroci otiæi æe u vjetar, i rijeèi nema u njima, njima æe biti tako.
14 Zato ovako veli Gospod Gospod nad vojskama: kad tako govorite, evo ja æu uèiniti da rijeèi moje u ustima tvojim budu kao oganj, a ovaj narod drva, te æe ih spaliti.
15 Gle, ja æu dovesti na vas narod iz daleka, dome Izrailjev, veli Gospod, narod jak, narod star, narod kojem jezika neæeš znati niti æeš razumjeti što govori;
16 Kojemu je tul kao grob otvoren, svi su jaki.
17 I poješæe ljetinu tvoju i hljeb tvoj, što sinovi tvoji i kæeri tvoje šæahu jesti, poješæe ovce tvoje i goveda tvoja, poješæe vinovu lozu tvoju i smokve tvoje, i maèem æe zatrti tvrde gradove tvoje u koje se uzdaš.
18 Ali ni tada, veli Gospod, neæu vas sasvijem zatrti.
19 Jer kad reèete: zašto nam èini Gospod Bog naš sve ovo? tada im reci: kako ostaviste mene i služiste tuðim bogovima u zemlji svojoj, tako æete služiti tuðincima u zemlji koja nije vaša.
20 Javite ovo u domu Jakovljevu, i oglasite u Judi, govoreæi:
21 Èujte ovo, ludi i bezumni narode, koji imate oèi a ne vidite, koji imate uši a ne èujete.
22 Mene li se neæete bojati? veli Gospod; od mene li neæete drktati? koji postavih pijesak moru za među vjeènom naredbom, i neæe prijeæi preko nje; ako mu i ustaju vali, neæe nadjaèati, ako i buèe, neæe je prijeæi.
23 Ali je u naroda ovoga srce uporno i nepokorno; otstupiše i otidoše.
24 Niti rekoše u srcu svom: bojmo se Gospoda Boga svojega, koji nam daje dažd rani i pozni na vrijeme, i èuva nam nedjelje određene za žetvu.
25 Bezakonja vaša odvraæaju to, i grijesi vaši odbijaju dobro od vas.
26 Jer se nalaze u narodu mom bezbožnici, koji vrebaju kao ptièari kad se pritaje, meæu zamke da hvataju ljude.
27 Kao krletka puna ptica tako su kuæe njihove pune prijevare; zato postaše veliki i obogatiše.
28 Ugojiše se, sjaju se, mimoilaze zlo, ne èine pravde ni siroèetu, i opet im je dobro, i ne daju pravice ubogima.
29 Zato li neæu pohoditi? veli Gospod, i duša moja neæe li se osvetiti takvom narodu?
30 Èudo i strahota biva u zemlji.
31 Proroci prorokuju lažno, i sveštenici gospoduju preko njih, i narodu je mojemu to milo. A šta æete raditi na pošljedak?

6

1 Skupite se iz Jerusalima, sinovi Venijaminovi, i u Tekuji zatrubite u

trubu, i podignite znak ognjen nad Vet-Akeremom, jer se vidi zlo od sjevera i velika pogibao.
2 Uèinih kæer Sionsku da je kao lijepa i nježna djevojka.
3 K njoj æe doæi pastiri sa stadima svojim, razapeæe oko nje šatore, svaki æe opasti svoje mjesto.
4 Spremite rat na nju, ustanite da udarimo u podne. Teško nama, jer dan naže, i sjenke veèernje oduljaše.
5 Ustanite da udarimo obnoæ i razvalimo dvorove njezine.
6 Jer ovako govori Gospod nad vojskama: sijecite drva, i naèinite opkope prema Jerusalimu; to je grad koji treba pohoditi; koliki je god, nasilje je u njemu.
7 Kao što izvor toèi vodu svoju, tako on toèi zloæu svoju; nasilje i otimanje èuje se u njemu, preda mnom su jednako bolovi i rane.
8 Popravi se, Jerusalime, da se ne otrgne duša moja od tebe, da te ne obratim u pustinju, u zemlju gdje se ne živi.
9 Ovako govori Gospod nad vojskama: ostatak æe se Izrailjev pabirèiti kao vinova loza. Turaj ruku svoju kao beraè u kotarice.
10 Kome æu govoriti i svjedoèiti da èuju? Gle, uho im je neobrezano, te ne mogu èuti; gle, rijeè je Gospodnja njima potsmijeh, nije im mila.
11 Zato sam pun gnjeva Gospodnjega; iznemogoh ustežuæi ga; prosuæu ga na djecu po ulicama i na sabrane mladiæe, i èovjek i žena uhvatiæe se, i stari i vremeniti.
12 I kuæe æe njihove pripasti drugima, i njive i žene, kad mahnem rukom svojom na stanovnike ove zemlje, veli Gospod.
13 Jer od maloga do velikoga svi se dadoše na lakomstvo, i prorok i sveštenik, svi su varalice.
14 I lijeèe rane kæeri naroda mojega ovlaš, govoreæi: mir, mir; a mira nema.
15 Eda li se postidješe što èiniše gad? Niti se postidješe niti znaju za stid; zato æe popadati među onima koji padaju; kad ih pohodim, popadaæe, veli Gospod.
16 Gospod reèe ovako: stanite na putovima i pogledajte, i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu, i naæi æete mir duši svojoj. A oni rekoše: neæemo da idemo.
17 I postavih vam stražare govoreæi: pazite na glas trubni. A oni rekoše: neæemo da pazimo.
18 Zato èujte, narodi, i poznaj, zbore, što je među njima.
19 Èuj, zemljo! evo ja æu pustiti zlo na ovaj narod, plod misli njihovijeh, jer ne paze na moje rijeèi, i odbaciše zakon moj.
20 Što æe mi tamjan, što dolazi iz Save, i dobri cimet iz daleke zemlje? Žrtve vaše paljenice nijesu mi ugodne, niti su mi prinosi vaši mili.
21 Zato ovako govori Gospod: evo ja æu metnuti ovom narodu smetnje, o koje æe se spotaæi i ocevi i sinovi, susjed i prijatelj mu, i poginuæe.
22 Ovako govori Gospod: evo narod æe doæi iz zemlje sjeverne, i velik æe narod ustati od krajeva zemaljskih.
23 Luk i koplje nosiæe, žestoki æe biti i nemilostivi, glas æe im buèati kao more, i jahaæe na konjma, spremni kao junaci da se biju s tobom, kæeri Sionska.
24 Kad èujemo glas o njemu, klonuæe nam ruke, tuga æe nas spopasti i bolovi kao porodilju.
25 Ne izlazite u polje, i putem ne idite, jer je maè neprijateljev i strah unaokolo.
26 Kæeri naroda mojega, pripaši kostrijet i valjaj se u pepelu, žali kao za sinom jedincem i ridaj gorko, jer æe brzo doæi na nas zatiraè.
27 Postavih te da si stražara i grad narodu mom da doznaješ i izviđaš put njihov.
28 Svi su odmetnici nad odmetnicima, idu te opadaju, mjed su i gvožđe, svi su pokvareni.
29 Izgorješe mjehovi, oganj sažeže olovo, uzalud se pretapa, jer se zla ne mogu odluèiti.
30 Oni æe se zvati srebro lažno, jer ih Gospod odbaci.

7

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda govoreæi:

2 Stani na vratima doma Gospodnjega, i oglasi ondje ovu rijeè, i reci: èujte rijeè Gospodnju, svi Judejci, koji ulazite na ova vrata da se poklonite Gospodu.
3 Ovako govori Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: popravite svoje putove i djela svoja, pa æu uèiniti da stanujete na ovom mjestu.
4 Ne uzdajte se u lažne rijeèi govoreæi: crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je.
5 Nego doista popravite svoje putove i djela svoja, i sudite pravo izmeðu èovjeka i bližnjega njegova.
6 Inostrancu, siroti i udovici ne èinite krivo, i krvi prave ne proljevajte na ovom mjestu, i ne idite za drugim bogovima na svoje zlo.
7 Tada æu uèiniti da stanujete od vijeka do vijeka na ovom mjestu, u zemlji koju sam dao ocima vašim.
8 Eto, vi se uzdate u rijeèi lažne, koje ne pomažu.
9 Kradete, ubijate i èinite preljubu, kunete se krivo, i kadite Valima, i idete za drugim bogovima, kojih ne znate;
10 Pa onda dohodite i stajete preda mnom u ovom domu, koji se zove mojim imenom, i govorite: izbavismo se, da èinite sve ove gadove.
11 Je li ovaj dom, koji se zove mojim imenom, u vašim oèima peæina hajduèka? Gle, i ja vidim, veli Gospod.
12 Nego idite sada na moje mjesto, koje je bilo u Silomu, gdje namjestih ime svoje ispoèetka, i vidite što sam mu uèinio za zloæu naroda svojega Izrailja.
13 Zato sada, što èinite sva ona djela, veli Gospod, i što vam govorim zarana jednako, a vi ne slušate, i kad vas zovem, a vi se ne odzivate,
14 Zato æu uèiniti tomu domu, koji se zove mojim imenom, u koji se vi uzdate, i ovomu mjestu, koje dadoh vama i ocima vašim, kao što sam uèinio Silomu.
15 I odbaciæu vas od lica svojega, kao što sam odbacio svu braæu vašu, sve sjeme Jefremovo.
16 Ti se dakle ne moli za taj narod, i ne podiži vike ni molbe za njih, i ne govori mi za njih; jer te neæu uslišiti.
17 Zar ne vidiš šta èine po gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim?
18 Sinovi kupe drva, a ocevi lože oganj, i žene mijese tijesto, da peku kolaèe carici nebeskoj, i da ljevaju naljeve drugim bogovima, da bi mene dražili.
19 Mene li draže? govori Gospod; eda li ne sebe, na sramotu licu svojemu?
20 Zato ovako govori Gospod Gospod: gle, gnjev moj i jarost moja izliæe se na ovo mjesto, na ljude i na stoku i na drveta poljska i na rod zemaljski, i raspaliæe se, i neæe se ugasiti.
21 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: žrtve svoje paljenice sastavite sa prinosima svojim, i jedite meso.
22 Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovjedih, kad ih izvedoh iz zemlje Misirske, za žrtve paljenice ni za prinose.
23 Nego im ovo zapovjedih govoreæi: slušajte glas moj i biæu vam Bog i vi æete mi biti narod, i idite svijem putovima koje vam zapovjedih, da bi vam dobro bilo.
24 Ali ne poslušaše, niti uha svojega prignuše, nego idoše po savjetima i mislima zloga srca svojega, i otidoše natrag a ne naprijed.
25 Otkad iziðoše oci vaši iz zemlje Misiriske do danas, slah k vama sve sluge svoje proroke svaki dan zarana i bez prestanka.
26 Ali ne poslušaše me, niti uha svojega prignuše, nego bijahu tvrdovrati i èiniše gore nego oci njihovi.
27 Govoriæeš im sve ove rijeèi, ali te neæe poslušati; i zvaæeš ih, ali ti se neæe odazvati.
28 Zato im reci: ovo je narod koji ne sluša glasa Gospoda Boga svojega, niti prima nauke; propade vjera i nesta je iz usta njihovijeh.
29 Ostrizi kosu svoju i baci je, i zaridaj iza glasa na visokim mjestima, jer odbaci Gospod i ostavi rod, na koji se razgnjevi.
30 Jer sinovi Judini uèiniše što je zlo preda mnom, govori Gospod, metnuše gadove svoje u dom koji se zove mojim imenom, da bi ga oskvrnili.
31 I sagradiše visine Tofetu, koji je u dolini sina Enomova, da sažižu sinove

svoje i kæeri svoje ognjem, što nijesam zapovjedio niti mi je došlo na um.
32 Zato evo, idu dani, veli Gospod, kad se više neæe zvati Tofet ni dolina sina Enomova, nego dolina krvna, i pogrebavaæe se u Tofetu, jer neæe biti mjesta.
33 I mrtva æe tjelesa naroda ovoga biti hrana pticama nebeskim i zvijerju zemaljskom, i neæe biti nikoga da ih plaši.
34 I uèiniæu, te æe iz gradova Judinijeh i s ulica Jerusalimskih nestati glasa radosna i glasa vesela, glasa ženikova i glasa nevjestina; jer æe zemlja opustjeti.

8

1 U to vrijeme, govori Gospod, izvadiæe se iz grobova kosti careva Judinijeh i kosti knezova njegovijeh i kosti sveštenièke i kosti proroèke, i kosti stanovnika Jerusalimskih;
2 I razmetnuæe se prema suncu i mjesecu i svoj vojsci nebeskoj, koje ljubiše i kojima služiše i za kojima idoše i koje tražiše i kojima se klanjaše; neæe se pokupiti ni pogrepsti, nego æe biti gnoj po zemlji.
3 I voljeæe smrt nego život sav ostatak što ih ostane od ovoga roda zloga, što ih ostane po svijem mjestima kuda ih raždenem, govori Gospod nad vojskama.
4 Još im reci: ovako veli Gospod: ko padne, ne ustaje li? ko zaðe, ne vraæa li se?
5 Zašto je zašao taj narod Jerusalimski zasvagda? Drže se prijevare, neæe da se obrate.
6 Pazio sam i slušao, ne govore pravo, nema nikoga da se kaje za zlo svoje, da reèe: što uèinih? Svaki je okrenuo svojim trkom, kao konj kad nagne u boj.
7 I roda pod nebom zna svoje vrijeme, grlica i ždrao i lasta paze na vrijeme kad dolaze; a narod moj ne zna suda Gospodnjega.
8 Kako govorite: mudri smo, i zakon je Gospodnji u nas? Doista, gle, laž uèini lažljiva pisaljka književnièka.
9 Mudarci se osramotiše, uplašiše se i uhvatiše se; eto, odbaciše rijeè Gospodnju, pa kaka im je mudrost?
10 Zato æu dati žene njihove drugima, njive njihove onima koji æe ih naslijediti, jer od maloga do velikoga svi se dadoše na lakomstvo, i proroci i svešteničci, svi su varalice.
11 Jer lijeèe rane kæeri naroda mojega ovlaš govoreæi: mir, mir; a mira nema.
12 Eda li se postidješe što èiniše gad? Niti se postidješe niti znaju za stid; zato æe popadati među onima koji padaju; kad ih pohodim, popadaæe, veli Gospod.
13 Sasvijem æu ih istrijebiti, govori Gospod, nema grozda na lozi, ni smokve na drvetu, i lišæe je opalo; i što sam im dao uzeæe im se.
14 Što stojimo? skupite se i uðimo u tvrde gradove, i ondje muèimo; jer nas je Gospod Bog naš umuèkao napojivši nas žuèi, jer zgriješismo Gospodu.
15 Èekasmo mir, ali nema dobra; i vrijeme da ozdravimo, a gle, strah.
16 Od Dana èu se frkanje konja njegovijeh, od rzanja pastuha njegovijeh sva se zemlja zatrese, doðoše i pojedoše zemlju i sve što bješe u njoj, gradove i koji življahu u njima.
17 Jer, evo, ja æu pustiti na vas zmije, aspide, od kojih nema bajanja, te æe vas ujedati, govori Gospod.
18 Okrijepio bih se u žalosti, ali je srce u meni iznemoglo.
19 Eto vike kæeri naroda mojega iz daljne zemlje: zar Gospod nije u Sionu? car njegov zar nije u njemu? Zašto me razgnjeviše svojim likovima rezanijem, tuðim taštinama?
20 Žetva je prošla, ljeto minulo, a mi se ne izbavismo.
21 Satrven sam što je kæi naroda mojega satrvena, u žalosti sam, èudo osvoji me.
22 Nema li balsama u Galadu? nema li ondje ljekara? zašto se dakle ne iscijeli kæi naroda mojega?

9

1 O, da bi glava moja bila voda, a oèi moje izvori suzni! da plaèem danju i noæu za pobijenima kæeri naroda svojega.

2 O, da mi je u pustinji stanak putnièki!
da ostavim narod svoj i da otidem od njih,
jer su svi preljuboèinci, zbor nevjernièki;
3 I zapinju jezik svoj kao luk da lažu,
i osiliše na zemlji, ali ne za istinu, nego
idu iz zla u zlo, niti znaju za me, govori
Gospod.
4 Èuvajte se svaki prijatelja svojega i
nijednome bratu ne vjerujte; jer svaki
brat radi da potkine drugoga, i svaki
prijatelj ide te opada.
5 I svaki vara prijatelja svojega i ne
govori istine, uèe jezik svoj da govori laž,
muèe se da èine zlo.
6 Stan ti je usred prijevare; radi prije-
vare neæe da znaju za me, govori Gospod.
7 Zato ovako govori Gospod nad vo-
jskama: gle, pretopiæu ih, i okušaæu
ih; jer što bih èinio radi kæeri naroda
svojega?
8 Jezik im je strijela smrtna, govori pri-
jevaru; ustima govore o miru s prijateljem
svojim, a u srcu namještaju zasjedu.
9 Zato li ih neæu pohoditi? govori
Gospod; duša moja neæe li se osvetiti
takom narodu?
10 Za ovijem gorama udariæu u plaè
i u ridanje, i za torovima u pustinji u
naricanje; jer izgorješe da niko ne prolazi
niti se èuje glas od stada, i ptice nebeske
i stoka pobjegoše i otidoše.
11 I obratiæu Jerusalim u gomilu, u stan
zmajevski; i gradove Judine obratiæu u
pustoš, da neæe niko onuda živjeti.
12 Ko je mudar da bi razumio? i
komu govoriše usta Gospodnja, da bi
objavio zašto zemlja propade i izgorje kao
pustinja da niko ne prolazi?
13 Jer Gospod reèe: što ostaviše zakon
moj, koji metnuh pred njih, i ne slušaše
glasa mojega i ne hodiše za njim,
14 Nego hodiše za mislima srca svojega
i za Valima, èemu ih nauèiše oci njihovi,
15 Zato ovako veli Gospod nad vo-
jskama, Bog Izrailjev: evo ja æu nahraniti
taj narod pelenom i napojiæu ih žuèi.
16 I rasijaæu ih među narode, kojih ne
poznavaše ni oni ni oci njihovi; i puštaæu
za njima maè dokle ih ne istrijebim.
17 Ovako veli Gospod nad vojskama:
gledajte i zovite narikaèe neka doðu, i
pošljite po vješte neka doðu,
18 I neka brže narièu za nama, da se
rone suze od oèiju naših, i od vjeða naših
da teèe voda.
19 Jer se glasno ridanje èu od Siona:
kako propadosmo! posramismo se vrlo,
jer se rastavljasmo sa zemljom, jer
obaraju stanove naše.
20 Zato, žene, èujte rijeè Gospodnju i
neka primi uho vaše rijeè usta njegovijeh,
i uèite kæeri svoje ridati i jedna drugu
naricati.
21 Jer se pope smrt na prozore naše i
uðe u dvorove naše da istrijebi djecu s
ulica i mladiæe s putova.
22 Reci: ovako govori Gospod: i mrtva
æe tjelesa ljudska ležati kao gnoj po njivi
i kao rukoveti za žeteocem, kojih niko ne
kupi.
23 Ovako veli Gospod: mudri da se ne
hvali mudrošæu svojom, ni jaki da se ne
hvali snagom svojom, ni bogati da se ne
hvali bogatstvom svojim.
24 Nego ko se hvali, neka se hvali tijem
što razumije i poznaje mene da sam ja
Gospod koji èinim milost i sud i pravdu na
zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod.
25 Eto, idu dani, veli Gospod, kad æu
pohoditi sve, obrezane i neobrezane,
26 Misirce i Judejce i Edomce i sinove
Amonove i Moavce i sve koji se s kraja
strigu, koji žive u pustinji; jer su svi ti
narodi neobrezani, i sav je dom Izrailjev
neobrezana srca.

10

1 Slušajte rijeè koju vam govori Gospod,
dome Izrailjev.
2 Ovako veli Gospod: ne uèite se putu
kojim idu narodi, i od znaka nebeskih ne
plašite se, jer se od njih plaše narodi.
3 Jer su uredbe u naroda taština, jer si-
jeku drvo u šumi, djelo ruku umjetnièkih
sjekirom;
4 Srebrom i zlatom ukrašuju ga, klinima
i èekiæima utvrðuju ga da se ne pomièe;
5 Stoje pravo kao palme, ne govore;
treba ih nositi, jer ne mogu iæi; ne boj
ih se, jer ne mogu zla uèiniti, a ne mogu
ni dobra uèiniti.

6 Niko nije kao ti, Gospode; velik si i
veliko je ime tvoje u sili.
7 Ko se ne bi tebe bojao, care nad
narodima! jer tebi to pripada; jer među
svijem mudarcima u naroda i u svijem
carstvima njihovijem nema takoga kakav
si ti.
8 Nego su svi ludi i bezumni, drvo je
nauka o taštini.
9 Srebro kovano donosi se iz Tarsisa i
zlato iz Ufaza, djelo umjetnièko i ruku
zlatarskih, odijelo im je od porfire i sker-
leta, sve je djelo umjetnièko.
10 A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car
vjeèni, od njegove srdnje trese se zemlja, i
gnjeva njegova ne mogu podnijeti narodi.
11 Ovako im recite: bogova, koji nijesu
naèinili neba ni zemlje, nestaæe sa zemlje
i ispod neba.
12 On je naèinio zemlju silom svojom,
utvrdio vasiljenu mudrošæu svojom, i
razumom svojim razastro nebesa;
13 On kad pusti glas svoj, buèe vode
na nebesima, podiže paru s krajeva ze-
maljskih, pušta munje s daždem, i izvodi
vjetar iz staja njegovijeh.
14 Svaki èovjek posta bezuman od
znanja, svaki se zlatar osramoti likom
rezanijem, jer su laž liveni likovi njegovi,
i nema duha u njima.
15 Taština su, djelo prijevarno; kad ih
pohodim, poginuæe.
16 Nije taki dio Jakovljev, jer je tvorac
svemu, i Izrailj mu je našljedstvo, ime mu
je Gospod nad vojskama.
17 Pokupi iz zemlje trg svoj ti, koja sjediš
u gradu.
18 Jer ovako veli Gospod: gle, ja
æu izbaciti kao praæom stanovnike ove
zemlje, i pritijesniæu ih da osjete.
19 Teško meni od muke moje, reæi æe;
ljuta je rana moja; a ja rekoh: to je bol,
treba da ga podnosim.
20 Moj je šator opustošen i sva uža moja
pokidana, sinovi moji otidoše od mene i
nema ih, nema više nikoga da razapne
šator moj i digne zavjese moje.
21 Jer pastiri postaše bezumni i Gospoda
ne tražiše; zato ne biše sreæni, i sve se
stado njihovo raspršа.
22 Gle, ide glas i vreva velika iz sjeverne
zemlje da obrati gradove Judine u pustoš,
u stan zmajevski.
23 Znam, Gospode, da put èovjeèji nije
u njegovoj vlasti niti je èovjeku koji hodi
u vlasti da upravlja koracima svojim.
24 Karaj me, Gospode, ali s mjerom, ne
u gnjevu svom, da me ne bi zatro.
25 Izlij gnjev svoj na narode koji te ne
poznaju, i na plemena koja ne prizivlju
imena tvojega, jer proždriješe Jakova,
proždriješe ga da ga nema, i naselje
njegovo opustiše.

11

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda
govoreæi:
2 Slušajte rijeèi ovoga zavjeta, i kazujte
ljudima Judinijem i stanovnicima Jerusal-
imskim.
3 I reci im: ovako veli Gospod Bog
Izrailjev: proklet da je ko ne posluša rijeèi
ovoga zavjeta,
4 Koji zapovjedih ocima vašim kad ih
izvedoh iz zemlje Misirske iz peæi gvoz-
dene govoreæi: slušajte glas moj i tvorite
ovo sve kako vam zapovijedam, pa æete
mi biti narod i ja æu vam biti Bog,
5 Da bih ispunio zakletvu kojom se
zakleh ocima vašim da æu im dati zemlju
u kojoj teèe mlijeko i med, kako se vidi
danas. A ja odgovorih i rekoh: amin,
Gospode.
6 Potom reèe mi Gospod: kazuj sve ove
rijeèi po gradovima Judinijem i po uli-
cama Jerusalimskim govoreæi: slušajte
rijeèi ovoga zavjeta, i izvršujte ih.
7 Jer tvrdo zasvjedoèavah ocima vašim
otkad ih izvedoh iz zemlje Misirske do
danas, zarana jednako govoreæi: slušajte
glas moj.
8 Ali ne poslušaše i ne prignuše uha
svojega, nego hodiše svaki za mislima
zloga srca svojega; zato pustih na njih sve
rijeèi ovoga zavjeta, koji zapovjedih da
vrše a oni ne vršiše.
9 Tada mi reèe Gospod: buna je među
ljudima Judinijem i stanovnicima Jerusal-
imskim.
10 Vratili su se na bezakonja starijeh
svojih, koji ne htješe slušati mojih rijeèi, i

idu za drugim bogovima, te im služe; dom Izrailjev i dom Judin pokvariše zavjet moj, koji uèinih s ocima njihovijem.
11 Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu pustiti na njih zlo, iz kojega neæe moæi izaæi, i vapiæe k meni, ali ih neæu uslišiti.
12 Tada æe gradovi Judini i stanovnici Jerusalimski iæi i vapiti k bogovima kojima kade, ali im neæe pomoæi u nevolji njihovoj.
13 Jer imaš bogova, Judo, koliko gradova, i koliko ima ulica u Jerusalimu, toliko podigoste oltara sramotnijeh, oltara, da kadite Valu.
14 Ti se dakle ne moli za taj narod, i ne podiži vike ni molbe za njih, jer ih neæu uslišiti kad zavapiju k meni u nevolji svojoj.
15 Što æe mili moj u domu mom, kad èini grdilo s mnogima, i sveto meso otide od tebe, i veseliš se kad zlo èiniš?
16 Gospod te nazva maslinom zelenom, lijepom radi dobroga roda; ali s hukom velikoga vjetra raspali oganj oko nje, i grane joj se polomiše.
17 Jer Gospod nad vojskama, koji te je posadio, izreèe zlo po te, za zloæu doma Izrailjeva i doma Judina, koju èiniše među sobom da bi me razgnjevili kadeæi Valu.
18 Gospod mi objavi, te znam; ti mi pokaza djela njihova.
19 A ja bijah kao jagnje i tele koje se vodi na klanje, jer ne znadijah da se dogovaraju na me: oborimo drvo s rodom njegovijem, i istrijebimo ga iz zemlje živijeh, da mu se ime ne spominje više.
20 Ali, Gospode nad vojskama, sudijo pravedni, koji ispituješ bubrege i srce, daj da vidim osvetu tvoju na njima, jer tebi kazah parbu svoju.
21 Zato ovako veli Gospod za Anatoæane, koji traže dušu tvoju govoreæi: ne prorokuj u ime Gospodnje, da ne pogineš od naših ruku;
22 Zato ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja æu ih pohoditi; mladiæi æe njihovi izginuti od maèa, sinovi njihovi i kæeri njihove izginuæe od gladi.
23 I neæe biti od njih ostatka; jer æu pustiti zlo na Anatoæane kad ih pohodim.

12

1 Pravedan si, Gospode, ako bih se pravdao s tobom; ali æu progovoriti o sudovima tvojim. Zašto je put bezbožnièki sreæan? zašto žive u miru svi koji èine nevjeru?
2 Ti ih posadi, i oni se ukorijeniše, rastu i rod raðaju; ti si im blizu usta ali daleko od bubrega.
3 Ali, Gospode, ti me poznaješ, razgledaš me i okušao si srce moje kako je prema tebi; odvuci ih kao ovce na klanje, i pripravi ih za dan kad æe se ubiti.
4 Dokle æe tužiti zemlja, i trava svega polja sahnuti sa zloæe onijeh koji žive u njoj? nesta sve stoke i ptica, jer govore: ne vidi kraja našega.
5 Kad si trèao s pješcima pa te umoriše, kako æeš se utrkivati s konjma? i kad ti je tako u zemlji mirnoj, u koju se uzdaš, šta æeš èiniti kad ustane Jordan?
6 Jer i braæa tvoja i dom oca tvojega, i oni te iznevjeriše, i oni vièu za tobom iza glasa. Ne vjeruj im, ako bi ti i prijateljski govorili.
7 Ostavih dom svoj, napustih našljedstvo svoje; što bijaše milo duši mojoj, dadoh ga u ruke neprijateljima njegovijem.
8 Našljedstvo moje posta mi kao lav u šumi, pušta glas svoj na mene, zato mi omrznu.
9 Našljedstvo moje posta mi ptica grabljiva; ptice, sletite se na nju, skupite se svi zvjerovi poljski, hodite da jedete.
10 Pastiri mnogi pokvariæe moj vinograd, potlaèiæe dio moj, mili dio moj obratiæe u golu pustoš.
11 Obratiæe ga u pustoš, opustošen plakaæe preda mnom; sva æe ta zemlja opustjeti, jer niko ne uzima na um.
12 Na sva visoka mjesta po pustinji doæi æe zatiraèi; jer æe maè Gospodnji proždirati od jednoga kraja zemlje do drugoga, neæe biti mira nijednom tijelu.
13 Sijaæe pšenicu, a trnje æe žeti; muèiæe se, a koristi neæe imati, i stidjeæe se ljetine svoje, sa žestokoga gnjeva Gospodnjega.

14 Ovako govori Gospod za sve zle
susjede moje, koji diraju našljedstvo što
dadoh narodu svojemu Izrailju: evo, ja
æu ih poèupati iz zemlje njihove, i dom
Judin išèupaæu isred njih.
15 A kad ih išèupam, opet æu se smilo-
vati na njih, i dovešæu opet svakoga njih
na našljedstvo njegovo i svakoga u zemlju
njegovu.
16 I ako dobro nauèe putove naroda
mojega, da se zaklinju mojim imenom:
tako da je živ Gospod! kao što su oni uèili
moj narod da se kune Valom, tada æe se
sazidati usred naroda mojega.
17 Ako li ne poslušaju, tada æu išèupati
sasvijem taki narod i zatrti, govori Gos-
pod.

13

1 Ovako mi reèe Gospod: idi i kupi sebi
pojas lanen i opaši se njim, a ne meæi ga
u vodu.
2 Tako kupih pojas po rijeèi Gospodnjoj,
i opasah se njim.
3 Potom doðe mi opet rijeè Gospodnja
govoreæi:
4 Uzmi taj pojas što si kupio, što je oko
tebe, pa se digni i idi na Efrat, i sakrij ga
ondje u kaku rasjelinu kamenu.
5 I otidoh i sakrih ga kod Efrata, kako
mi zapovjedi Gospod.
6 A poslije mnogo vremena reèe mi
Gospod: ustani i idi na Efrat, i uzmi pojas
koji ti zapovjedih da sakriješ ondje.
7 I otidoh na Efrat i otkopah i uzeh pojas
s mjesta gdje ga bijah sakrio; a gle, pojas
otruhnuo, i ne bješe ni za što.
8 Tada mi doðe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
9 Ovako veli Gospod: tako æu uèiniti
da otruhne ponos Judin i veliki ponos
Jerusalimski,
10 Toga naroda nevaljaloga, što neæe da
sluša mojih rijeèi, što hodi po mislima
srca svojega i ide za drugim bogovima
služeæi im i klanjajuæi im se; i biæe kao
taj pojas, koji nije ni za što.
11 Jer kako se pojas pripoji oko èovjeka,
tako bijah pripojio oko sebe sav dom
Izrailjev i sav dom Judin, veli Gospod, da
bi bili moj narod na slavu i hvalu i diku;
ali ne poslušaše.
12 Zato im reci ovu rijeè: ovako veli
Gospod Bog Izrailjev: svi se mjehovi pune
vina. A oni æe reæi: zar ne znamo da se
svi mjehovi pune vina?
13 Tada im reci: ovako veli Gospod: evo,
ja æu napuniti pjanosti sve stanovnike
ove zemlje i careve, koji sjede mjesto
Davida na prijestolu njegovu, i sveštenike
i proroke i sve stanovnike Jerusalimske.
14 I razbiæu ih jednoga o drugoga, i
oceve i sinove, veli Gospod; neæu požaliti
ni poštedjeti niti se smilovati, da ih ne
potrem.
15 Slušajte i èujte, nemojte se ponositi,
jer Gospod govori.
16 Dajte slavu Gospodu Bogu svo-
jemu dok nije spustio mrak, dokle se
nijesu spotakle noge vaše po gorama
mraènijem, da èekate svjetlost a on je
obrati u sjen smrtni i pretvori u tamu.
17 Ako li ovo ne poslušate, duša æe
moja plakati tajno radi oholosti vaše i
roniti suze, suze æe teæi iz oka mojega,
jer æe se zarobiti stado Gospodnje.
18 Reci caru i carici: dolje sjedite, jer æe
se slavni vijenac vaš skinuti s vaše glave.
19 Gradovi južni zatvoriæe se i neæe biti
nikoga da ih otvori, odvešæe se Juda u
ropstvo, sasvijem æe se odvesti u ropstvo.
20 Podignite oèi svoje i vidite one što idu
od sjevera. Gdje je stado što ti je predano,
stado slave tvoje?
21 Šta æeš reæi kad te pohodi? Jer si
ih ti nauèio da budu knezovi nad tobom.
Neæe li te spopasti bolovi kao ženu kad
se porađa?
22 Ako li reèeš u srcu svom: zašto me
to zadesi? za mnoštvo bezakonja tvojega
uzgrnuæe se skuti tvoji i obuæa ti se
skinuti.
23 Može li Etiopljanin promijeniti kožu
svoju ili ris šare svoje? možete li vi èiniti
dobro nauèivši se èiniti zlo?
24 Zato æu ih razmetnuti kao što
razmeæe pljevu vjetar iz pustinje.
25 To je dio tvoj i obrok tvoj od mene,
govori Gospod, zato što si me zaboravio i
pouzdao se u laž.
26 Zato æu ti ja uzgrnuti skute na lice da

se vidi sramota tvoja.
27 Preljube tvoje, rzanje tvoje, sramotna kurvarstva tvoja po humovima, po poljima, gadove tvoje vidio sam; teško tebi, Jerusalime! zar se neæeš oèistiti? dokle još?

14

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Jeremiji o suši.
2 Juda tuži, i vrata su mu žalosna; leže na zemlji u crno zaviti; vika iz Jerusalima podiže se.
3 Najveæi izmeðu njih šalju najmanje na vodu; došavši na studence ne nalaze vode, vraæaju se s praznijem sudovima svojim, stide se i srame se i pokrivaju glavu svoju.
4 Zemlja je ispucala, jer ne bješe dažda na zemlji; zato se težaci stide i pokrivaju glavu svoju.
5 I košuta u polju ostavlja mlade svoje, jer nema trave.
6 I divlji magarci stojeæi na visovima vuku u se vjetar kao zmajevi, oèi im išèilješe, jer nema trave.
7 Kad bezakonja naša svjedoèe na nas, Gospode, uèini radi imena svojega; jer je mnogo odmeta naših, tebi sagriješismo.
8 Nade Izrailjev! spasitelju njegov u nevolji! zašto si kao tuðin u ovoj zemlji i kao putnik koji se uvrati da prenoæi?
9 Zašto si kao umoran èovjek, kao junak, koji ne može izbaviti? Ta, ti si usred nas, Gospode, i ime je tvoje prizvano na nas; nemoj nas ostaviti.
10 Ovako govori Gospod za narod ovaj: milo im je da se skitaju, ne ustavljaju nogu svojih, zato nijesu mili Gospodu; sada æe se opomenuti bezakonja njihova i pohodiæe grijehe njihove.
11 Potom reèe mi Gospod: ne moli se za taj narod da bi mu bilo dobro.
12 Ako æe i postiti, neæu uslišiti vike njihove; i ako æe prinijeti žrtve paljenice i dar, neæe mi to ugoditi, nego maèem i glaðu i pomorom pomoriæu ih.
13 Tada rekoh: oh, Gospode Gospode, evo, proroci im govore: neæete vidjeti maèa, i neæe biti gladi u vas, nego æu vam dati mir pouzdan na ovom mjestu.
14 A Gospod mi reèe: laž prorokuju ti proroci u moje ime, nijesam ih poslao, niti sam im zapovjedio, niti sam im govorio; lažne utvare i gatanje i ništavilo i prijevaru srca svojega oni vam prorokuju.
15 Zato ovako veli Gospod za proroke koji prorokuju u moje ime a ja ih nijesam poslao, i govore: neæe biti maèa ni gladi u ovoj zemlji: od maèa i gladi izginuæe ti proroci.
16 A narod ovaj kojemu oni prorokuju biæe povaljan po ulicama Jerusalimskim od gladi i maèa, i neæe biti nikoga da ih pogrebe, njih, žene njihove i sinove njihove i kæeri njihove; tako æu izliti na njih zloæu njihovu.
17 Reci im dakle ovu rijeè: neka oèi moje liju suze danju i noæu i neka ne prestaju, jer djevojka kæi mojega naroda satr se veoma, od udarca preljuta.
18 Ako izidem u polje, eto pobijenijeh maèem; ako uðem u grad, eto iznemoglijeh od gladi; jer i prorok i sveštenik otidoše u zemlju koje ne znaju.
19 Eda li si sasvijem odbacio Judu? eda li je omrzao duši tvojoj Sion? Zašto si nas udario tako da nam nema lijeka? Èekasmo mir ali nema dobra; i vrijeme da ozdravimo, a gle, strah.
20 Priznajemo, Gospode, zloæu svoju, bezakonje otaca svojih, zgriješili smo ti.
21 Nemoj nas odvræi radi imena svojega; nemoj naružiti prijestola slave svoje, opomeni se zavjeta svojega s nama, nemoj ga ukinuti.
22 Ima li meðu taštinama u naroda koji da daje dažd? ili nebesa daju li sitan dažd? Nijesi li ti to, Gospode Bože naš? Zato tebe èekamo, jer ti èiniš sve to.

15

1 I reèe mi Gospod: da stane Mojsije i Samuilo preda me, ne bi se duša moja obratila k tome narodu; otjeraj ih ispred mene, i neka odlaze.
2 I ako ti reku: kuda æemo iæi? tada im reci: ovako veli Gospod: ko je za smrt, na smrt; ko je za maè, pod maè; ko za glad, na glad; ko za ropstvo, u ropstvo.

3 I pustiæu na njih èetvoro, govori Gospod: maè, da ih ubija, i pse, da ih razvlaèe, i ptice nebeske i zvijeri zemaljske, da ih jedu i istrijebe.
4 I daæu ih da se potucaju po svijem carstvima zemaljskim radi Manasije sina Jezekijina cara Judina za ono što je uèinio u Jerusalimu.
5 Jer ko bi se smilovao na tebe, Jerusalime? ko li bi te požalio? ko li bi došao da zapita kako ti je?
6 Ti si me ostavio, govori Gospod, otišao si natrag; zato æu mahnuti rukom svojom na te i pogubiæu te; dosadi mi žaliti.
7 Zato æu ih izvijati vijaèom na vratima zemaljskim, uèiniæu ih sirotima, potræu narod svoj, jer se ne vraæaju s putova svojih.
8 Više æe mi biti udovica njegovijeh nego pijeska morskoga, dovešæu im na majke momaèke zatiraèe u podne, i pustiæu iznenada na njih smetnju i strahotu.
9 Iznemoæi æe koja je rodila sedmoro i ispustiæe dušu, sunce æe joj zaæi još za dana, sramiæe se i stidjeæe se, a ostatak æu njihov dati pod maè pred neprijateljima njihovijem, govori Gospod.
10 Teško meni, majko moja, što si me rodila da se sa mnom prepire i da se sa mnom svaða sva zemlja; ne davah u zajam niti mi davaše u zajam, i opet me svi proklinju.
11 Gospod reèe: doista, ostatku æe tvojemu biti dobro, i braniæu te od neprijatelja, kad budeš u nevolji i u tjeskobi.
12 Eda li æe gvožðe slomiti gvožðe sjeverno i mjed?
13 Imanje tvoje i blago tvoje daæu da se razgrabi bez cijene po svijem meðama tvojim, i to za sve grijehe tvoje.
14 I odvešæu te s neprijateljima tvojim u zemlju koje ne poznaješ, jer se raspalio oganj od gnjeva mojega, i gorjeæe nad vama.
15 Ti znaš, Gospode, opomeni me se i pohodi me i osveti me od onijeh koji me gone; nemoj me zgrabiti dokle se ustežeš od gnjeva; znaj da podnosim rug tebe radi.
16 Kad se naðoše rijeèi tvoje, pojedoh ih, i rijeè tvoja bi mi radost i veselje srcu mojemu, jer je ime tvoje prizvano na me, Gospode Bože nad vojskama.
17 Ne sjedim u vijeæu potsmjevaèkom niti se s njima veselim; sjedim sam radi ruke tvoje, jer si me napunio srdnje.
18 Zašto bol moj jednako traje? i zašto je rana moja smrtna, te neæe da se iscijeli? Hoæeš li mi biti kao varalica, kao voda nepostojana?
19 Zato ovako veli Gospod: ako se obratiš, ja æu te opet postaviti da stojiš preda mnom, ako odvojiš što je dragocjeno od rðavoga, biæeš kao usta moja; oni neka se obrate k tebi, a ti se ne obraæaj k njima.
20 I uèiniæu da budeš tome narodu kao jak zid mjeden, i udaraæe na te, ali te neæe nadvladati; jer sam ja s tobom da te èuvam i izbavljam, govori Gospod.
21 I izbaviæu te iz ruku zlijeh ljudi, i iskupiæu te iz ruku nasilnièkih.

16

1 Potom doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Nemoj se ženiti, i da nemaš sinova ni kæeri na tom mjestu.
3 Jer ovako govori Gospod za sinove i kæeri što se rode na tom mjestu i za matere njihove koje ih rode, i za oce njihove koji ih rode u toj zemlji:
4 Ljutom æe smræu pomrijeti, neæe biti oplakani niti æe se pogrepsti, biæe gnoj po zemlji, i od maèa i od gladi izginuæe, i mrtva æe tjelesa njihova biti hrana pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.
5 Jer ovako govori Gospod: ne ulazi u kuæu u kojoj je žalost, i ne idi da plaèeš niti ih žali; jer sam uzeo mir svoj od toga naroda, govori Gospod, milost i žaljenje.
6 Pomrijeæe mali i veliki u ovoj zemlji, neæe biti pogrebeni niti æe se oplakati, niti æe se ko rezati ni glave striæi za njima.
7 Neæe im se dati hljeba u žalosti da se potješe za mrtvijem, niti æe ih napojiti iz èaše radi utjehe za ocem ili za materom.
8 Tako ne ulazi u kuæu u kojoj je žalost da sjedeš s njima da jedeš i piješ.

9 Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu uèiniti da na ovom mjestu pred vašim oèima i za vaših dana ne bude glasa radosna ni glasa vesela, glasa ženikova ni glasa nevjestina.
10 A kad kažeš tome narodu sve ove rijeèi, ako ti reku: zašto izreèe Gospod sve to veliko zlo na nas? i kako je bezakonje naše ili kaki je grijeh naš, kojim zgriješismo Gospodu Bogu svojemu?
11 Tada im reci: jer oci vaši ostaviše mene, govori Gospod, i idoše za drugim bogovima i služiše im i klanjaše im se, a mene ostaviše i zakona mojega ne držaše;
12 A vi još gore èinite nego oci vaši, jer eto idete svaki po misli srca svojega zloga ne slušajuæi mene.
13 Zato æu vas izbaciti iz ove zemlje u zemlju koje ne poznaste ni vi ni oci vaši, i ondje æete služiti drugim bogovima dan i noæ dokle vam ne uèinim milost.
14 Zato, evo, idu dani, govori Gospod, kad se neæe više govoriti: tako da je živ Gospod koji je izveo sinove Izrailjeve iz zemlje Misirske;
15 Nego: tako da je živ Gospod koji je izveo sinove Izrailjeve iz zemlje sjeverne i iz svijeh zemalja u koje ih bješe razagnao! Jer æu ih opet dovesti u zemlju njihovu koju sam dao ocima njihovijem.
16 Gle, ja æu poslati mnoge ribare, govori Gospod, da ih love, i poslije æu poslati mnoge lovce da ih love po svakoj gori i po svakom humu i po rasjelinama kamenijem.
17 Jer oèi moje paze na sve putove njihove, nijesu sakriveni od mene, niti je bezakonje njihovo zaklonjeno od mojih oèiju.
18 I platiæu im prvo dvojinom za bezakonje njihovo i za grijeh njihov, što oskvrniše zemlju moju strvima gadova svojih, i našljedstvo moje napuniše gnusobama svojim.
19 Gospode, krjeposti moja i grade moj i utoèište moje u nevolji, k tebi æe doæi narodi od krajeva zemaljskih, i reæi æe: doista oci naši imaše laž, i taštinu i što nimalo ne pomaže.
20 Eda li æe èovjek naèiniti sebi bogove, koji ipak nijesu bogovi?
21 Zato, evo, ja æu ih nauèiti sada, pokazaæu im ruku svoju i silu svoju, da poznadu da mi je ime Gospod.

17

1 Grijeh je Judin zapisan gvozdenom pisaljkom i vrhom od dijamanta, urezan je na ploèi srca njihova i na rogovima oltara vaših,
2 Da se sinovi njihovi sjeæaju oltara njihovijeh i lugova njihovijeh pod zelenijem drvetima, na visokim humovima.
3 Goro s poljem, daæu imanje tvoje, sve blago tvoje daæu da se razgrabi, visine tvoje, za grijeh po svijem meðama tvojim.
4 I ti æeš i koji su s tobom ostaviti našljedstvo svoje, koje sam ti dao, i uèiniæu da služiš neprijateljima svojim u zemlji koje ne poznaješ; jer ste raspalili oganj gnjeva mojega, koji æe gorjeti dovijeka.
5 Ovako veli Gospod: da je proklet èovjek koji se uzda u èovjeka i koji stavlja tijelo sebi za mišicu, a od Gospoda otstupa srce njegovo.
6 Jer æe biti kao vrijes u pustinji, koji ne osjeæa kad doðe dobro, nego stoji u pustinji, na suhim mjestima u zemlji slanoj i u kojoj se ne živi.
7 Blago èovjeku koji se uzda u Gospoda i kome je Gospod uzdanica.
8 Jer æe biti kao drvo usaðeno kraj vode i koje niz potok pušta žile svoje, koje ne osjeæa kad doðe pripeka, nego mu se list zeleni, i sušne godine ne brine se i ne prestaje raðati rod.
9 Srce je prijevarno više svega i opako; ko æe ga poznati?
10 Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege, da bih dao svakome prema putovima njegovijem i po plodu djela njegovijeh.
11 Kao što jarebica leži na jajima ali ne izleže, tako ko sabira bogatstvo ali s nepravdom, u polovini dana svojih ostaviæe ga i najposlije æe biti lud.
12 Mjesto je svetinje naše prijesto slave, visoko mjesto od poèetka.
13 Nade Izrailjev, Gospode! svi koji te ostavljaju neka se posrame; koji otstupaju

od mene, neka se zapišu na zemlji, jer ostaviše izvor vode žive, Gospoda.
14 Iscijeli me, Gospode, i biæu iscijeljen; izbavi me, i biæu izbavljen, jer si ti hvala moja.
15 Gle, oni mi govore: gdje je rijeè Gospodnja? Neka doðe.
16 A ja se ne zatezah iæi za tobom kao pastir, i dana žalosnoga ne željeh, ti znaš; što je god izašlo iz usta mojih, pred tobom je.
17 Ne budi mi strah, ti si utoèište moje u zlu.
18 Neka se posrame koji me gone, a ja ne; neka se oni uplaše, a ja ne; pusti na njih zli dan, i dvostrukim polomom polomi ih.
19 Ovako mi reèe Gospod: idi, i stani na vrata sinova narodnijeh, na koja ulaze carevi Judini i na koja izlaze, i na svaka vrata Jerusalimska.
20 I reci im: èujte rijeè Gospodnju, carevi Judini i svi Judejci i svi Jerusalimljani, koji ulazite na ova vrata.
21 Ovako veli Gospod: èuvajte se da ne nosite bremena u subotu i ne unosite na vrata Jerusalimska.
22 I ne iznosite bremena iz kuæa svojih u subotu, i nikakoga posla ne radite, nego svetite subotu, kao što sam zapovjedio ocima vašim.
23 Ali ne poslušaše niti prignuše uha svojega, nego otvrdnuše vratom svojim da ne poslušaju i ne prime nauke.
24 Ako me poslušate, govori Gospod, da ne nosite bremena na vrata ovoga grada u subotu, nego svetite subotu ne radeæi u nju nikakoga posla,
25 Tada æe ulaziti na vrata grada ovoga carevi i knezovi, koji sjede na prijestolu Davidovu, na kolima i na konjma, oni i knezovi njihovi, Judejci i Jerusalimljani, i stajaæe ovaj grad dovijeka.
26 I dolaziæe iz gradova Judinijeh i iz okoline Jerusalimske, i iz zemlje Venijaminove, i iz ravnice i iz gora i s juga, i donosiæe žrtve paljenice i prinose s darom i kadom, i žrtve zahvalne donosiæe u dom Gospodnji.
27 Ako li me ne poslušate da svetite subotu i ne nosite bremena ulazeæi na vrata Jerusalimska u subotu, onda æu raspaliti oganj na vratima njegovijem, koji æe upaliti dvorove Jerusalimske i neæe se ugasiti.

18

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda govoreæi:
2 Ustani, i siði u kuæu lonèarevu, i ondje æu ti kazati rijeèi svoje.
3 Tada siðoh u kuæu lonèarevu, i gle, on raðaše posao na svom kolu.
4 I pokvari se u ruci lonèaru sud koji graðaše od kala, pa naèini iznova od njega drugi sud, kako bijaše volja lonèaru da naèini.
5 Tada doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
6 Ne mogu li èiniti od vas kao ovaj lonèar, dome Izrailjev? govori Gospod; gle, što je kao u ruci lonèarevoj, to ste vi u mojoj ruci, dome Izrailjev.
7 Kad bih rekao za narod i za carstvo da ga istrijebim i razorim i zatrem;
8 Ako se obrati narod oda zla, za koje bih rekao, i meni æe biti žao sa zla, koje mišljah da mu uèinim.
9 A kad bih rekao za narod i za carstvo da ga sazidam i nasadim;
10 Ako uèini što je zlo preda mnom ne slušajuæi glasa mojega, i meni æe biti žao dobra koje rekoh da mu uèinim.
11 Zato sada reci Judejcima i Jerusalimljanima govoreæi: ovako veli Gospod: evo spremam na vas zlo, i mislim misli na vas; vratite se dakle svaki sa svojega puta zloga, i popravite putove svoje i djela svoja.
12 A oni rekoše: nema ništa od toga, nego æemo iæi za svojim mislima i èiniæemo svaki po misli srca svojega zloga.
13 Zato ovako govori Gospod: pitajte po narodima je li ko èuo tako što? grdilo veliko uèini djevojka Izrailjeva.
14 Ostavlja li snijeg Livanski sa stijene moja polja? ostavljaju li se vode studene, koje teku?
15 A narod moj mene zaboravi, kadi taštini, i spotièu se na svojim putovima,

na starijem stazama, da hode stazama puta neporavnjena,
16 Da bih obratio zemlju njihovu u pustoš, na vjeènu sramotu, da se èudi ko god proðe preko nje i maše glavom svojom.
17 Kao ustokom razmetnuæu ih pred neprijateljem; leða a ne lice pokazaæu im u nevolji njihovoj.
18 A oni rekoše: hodite da smislimo što Jeremiji, jer neæe nestati zakona svešteniku ni svjeta mudarcu ni rijeèi proroku; hodite ubijmo ga jezikom i ne pazimo na rijeèi njegove.
19 Pazi na me, Gospode, i èuj glas mojih protivnika.
20 Eda li æe se zlo vratiti za dobro, kad mi kopaju jamu? Opomeni se da sam stajao pred tobom govoreæi za njihovo dobro, da bih odvratio gnjev tvoj od njih.
21 Zato predaj sinove njihove gladi i uèini da izginu od maèa, i žene njihove da budu sirote i udove, i muževi njihovi da se pogube, mladiæe njihove da pobije maè u boju.
22 Neka se èuje vika iz kuæa njihovijeh, kad dovedeš na njih vojsku iznenada; jer iskopaše jamu da me uhvate, i zamke namjestiše nogama mojim.
23 A ti, Gospode, znaš sve što su naumili meni da me ubiju, nemoj im oprostiti bezakonja ni grijeha njihova izbrisati ispred sebe; nego neka popadaju pred tobom, u gnjevu svom radi suprot njima.

19

1 Ovako reèe Gospod: idi i kupi krèag zemljan u lonèara s nekoliko starješina narodnijeh i starješina sveštenièkih.
2 I otidi u dolinu sina Enomova što je pred vratima istoènijem, i ondje proglasi rijeèi koje æu ti kazati.
3 I reci: èujte rijeè Gospodnju, carevi Judini i stanovnici Jerusalimski; ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti zlo na to mjesto da æe zujati uši svakome ko ga èuje.
4 Jer me ostaviše i oskvrniše ovo mjesto kadeæi na njemu drugim bogovima, kojih ne znaše ni oni ni oci njihovi, ni carevi Judini, i napuniše to mjesto krvi prave.
5 I pogradiše visine Valu da sažižu sinove svoje ognjem na žrtve paljenice Valu, èega ne zapovjedih niti o tom govorih, niti mi na um doðe.
6 Zato, evo, ide vrijeme, veli Gospod, kad se ovo mjesto neæe više zvati Tofet, ni dolina sina Enomova, nego krvna dolina.
7 Jer æu uništiti savjet Judin i Jerusalimski na ovom mjestu, i uèiniæu da padnu od maèa pred neprijateljima svojim i od ruke onijeh koji traže dušu njihovu, i mrtva æu tjelesa njihova dati za hranu pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.
8 I obratiæu taj grad u pustoš i rug: ko god proðe mimo nj, èudiæe se i zviždaæe za sve muke njegove.
9 I uèiniæu da jedu meso od svojih sinova i meso od svojih kæeri, i svaki æe jesti meso od druga svojega u nevolji i tjeskobi kojom æe im dosaðivati neprijatelji njihovi i koji traže dušu njihovu.
10 Potom razbij krèag pred ljudima koji æe iæi s tobom.
11 I reci im: ovako veli Gospod nad vojskama: tako æu razbiti taj narod i taj grad kao što se razbije sud lonèarski, koji se ne može više opraviti, i u Tofetu æe se pogrebavati, jer neæe biti mjesta za pogrebavanje.
12 Tako æu uèiniti tome mjestu, veli Gospod, i stanovnicima njegovijem i uèiniæu taj grad da bude kao Tofet;
13 I kuæe Jerusalimske i kuæe careva Judinijeh biæe neèiste kao mjesto Tofet, sve kuæe, gdje na krovovima kadiše svoj vojsci nebeskoj i ljevaše naljeve drugim bogovima.
14 Potom se vrati Jeremija iz Tofeta kuda ga bješe poslao Gospod da prorokuje, i stade u trijemu doma Gospodnjega, i reèe svemu narodu:
15 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti na taj grad i na sve gradove njegove sve zlo koje izrekoh za nj, jer otvrdnuše vratom svojim da ne slušaju rijeèi mojih.

20

1 A Pashor sin Imirov sveštenik, koji bijaše starješina u domu Gospodnjem, èu

Jeremiju gdje prorokuje te rijeèi.
2 I udari Pashor proroka Jeremiju, i metnu ga u tamnicu na gornjim vratima Venijaminovijem uz dom Gospodnji.
3 A sjutradan kad Pashor izvede Jeremiju iz tamnice, reèe mu Jeremija: Gospod ti nadje ime ne Pashor nego Magor-Misaviv.
4 Jer ovako veli Gospod: evo, ja æu pustiti na te strah, na te i na sve prijatelje tvoje, koji æe pasti od maèa neprijatelja svojih, i oèi æe tvoje vidjeti, i svega æu Judu dati u ruke caru Vavilonskom, koji æe ih odvesti u Vavilon, i pobiæe ih maèem.
5 I daæu sve bogatstvo toga grada i sav trud njegov i sve što ima dragocjeno, i sve blago careva Judinijeh daæu neprijateljima njihovijem u ruke, i razgrabiæe i uzeti i odnijeti u Vavilon.
6 I ti, Pashore, i svi koji žive u tvom domu otiæi æete u ropstvo; i doæi æeš u Vavilon i ondje æeš umrijeti i ondje æeš biti pogreben ti i svi prijatelji tvoji, kojima si prorokovao lažno.
7 Nagovarao si me, Gospode, i dadoh se nagovoriti; bio si jaèi od mene i nadvladao si me; na potsmijeh sam svaki dan, svak mi se potsmijeva.
8 Jer otkad govorim, vapijem, radi nasilja i pustošenja vièem, jer mi je rijeè Gospodnja na porugu i na potsmijeh svaki dan.
9 I rekoh: neæu ga više pominjati, niti æu više govoriti u ime njegovo; ali bi u srcu mom kao oganj razgorio, zatvoren u kostima mojim, i umorih se zadržavajuæi ga, i ne mogoh više.
10 Jer èujem poruge od mnogih, strah otsvuda: prokažite da prokažemo; svi koji bijahu u miru sa mnom, vrebaju da posrnem: da ako se prevari, te æemo ga nadvladati i osvetiæemo mu se.
11 Ali je Gospod sa mnom kao strašan junak; zato oni koji me gone spotaknuæe se i neæe nadvladati; posramiæe se vrlo; jer neæe biti sreæni, sramota vjeèna neæe se zaboraviti.
12 Zato, Gospode nad vojskama, koji kušaš pravednika, koji vidiš bubrege i srce, daj da vidim tvoju osvetu na njima, jer tebi kazah parbu svoju.
13 Pjevajte Gospodu, hvalite Gospoda, jer izbavi dušu siromahu iz ruke zlikovaèke.
14 Proklet da je dan u koji se rodih! dan, u koji me rodi mati moja, da nije blagosloven!
15 Proklet da je èovjek koji javi ocu mojemu i vrlo ga obradova govoreæi: rodi ti se sin.
16 I taj èovjek da bi bio kao gradovi koje Gospod zatr i ne bi mu žao! neka sluša viku ujutru i vrisku u podne,
17 Što me ne usmrti u utrobi materinoj da bi mi mati moja bila grob, i utroba njezina da bi ostala dovijeka trudna.
18 Zašto izidoh iz utrobe da vidim muku i žalost i da se svrše u sramoti dani moji?

21

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda kad posla k njemu car Sedekija Pashora sina Melhijina i Sofoniju sina Masijina sveštenika, i poruèi:
2 Upitaj Gospoda za nas, jer Navuhodonosor car Vavilonski zavojšti na nas; eda bi nam uèinio Gospod po svijem èudesima svojim, da otide od nas.
3 A Jeremija im reèe: ovako recite Sedekiji:
4 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: evo, ja æu okrenuti natrag oružje što je u vašim rukama, kojim se bijete s carem Vavilonskim i s Haldejcima koji su vas opkolili iza zidova, i skupiæu ih usred toga grada.
5 I ja æu vojevati na vas rukom podignutom i mišicom krjepkom i gnjevom i jarošæu i žestinom velikom.
6 I pobiæu stanovnike toga grada, i ljude i stoku; od pomora velikoga pomrijeæe.
7 A poslije, veli Gospod, daæu Sedekiju cara Judina i sluge njegove i narod, one koji ostanu u tom gradu od pomora, od maèa i od gladi, u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom i u ruke neprijateljima njihovijem i u ruke onima koji traže dušu njihovu, te æe ih pobiti maèem, neæe ih žaliti ni štedjeti niti æe se smilovati.

8 A narodu tome reci: ovako veli Gospod: evo ja stavljam pred vas put k životu i put k smrti.
9 Ko ostane u tom gradu, poginuæe od maèa ili od gladi ili od pomora; a ko izaðe i preda se Haldejcima koji su vas opkolili, ostaæe živ, i duša æe mu biti mjesto plijena.
10 Jer okretoh lice svoje tome gradu na zlo a ne na dobro, govori Gospod; u ruke caru Vavilonskom biæe predan, i on æe ga spaliti ognjem.
11 A za dom cara Judina èujte rijeè Gospodnju:
12 Dome Davidov, tako veli Gospod, sudite svako jutro, i kome se otima izbavljajte ga iz ruku nasilnikovijeh da ne izaðe kao oganj gnjev moj i razgori se da ga niko ne može ugasiti za zloæu djela vaših.
13 Evo me na tebe, koji sjediš u dolini, kao stijena u ravnici, govori Gospod, na vas, koji govorite: ko æe doæi na nas? i ko æe uæi u stanove naše?
14 Jer æu vas pokarati po plodu djela vaših, veli Gospod, i raspaliæu oganj u šumi njegovoj, koji æe proždrijeti sve što je oko njega.

22

1 Ovako govori Gospod: siði u dom cara Judina, i reci ondje ovu rijeè,
2 I kaži: slušaj rijeè Gospodnju, care Judin, koji sjediš na prijestolu Davidovu, ti i sluge tvoje i narod tvoj, koji ulazite na ova vrata.
3 Ovako veli Gospod: èinite sud i pravdu, i kome se otima izbavljajte ga iz ruku nasilnikovijeh, i ne èinite krivo inostrancu ni siroti ni udovici, i ne èinite im sile, i krvi prave ne proljevajte na ovom mjestu.
4 Jer ako doista uzradite ovo, ulaziæe na vrata ovoga doma carevi, koji sjede mjesto Davida na prijestolu njegovu, na kolima i na konjma, oni i sluge njihove i narod njihov.
5 Ako li ne poslušate ovijeh rijeèi, zaklinjem se sobom, veli Gospod, da æe opustjeti taj dom.
6 Jer ovako veli Gospod za dom cara Judina: ti si mi Galad i vrh Livanski, ali æu te obratiti u pustinju, u gradove u kojima se ne živi.
7 I spremiæu na tebe zatiraèe, svakoga s oružjem, i posjeæi æe tvoje krasne kedre i pobacati ih u oganj.
8 I mnogi æe narodi prolaziti mimo taj grad, i govoriæe jedan drugome: zašto uèini ovo Gospod od toga grada velikoga?
9 I reæi æe: jer ostaviše zavjet Gospoda Boga svojega i klanjaše se drugim bogovima i služiše im.
10 Ne plaèite za mrtvijem niti ga žalite; nego plaèite za onijem koji odlazi, jer se neæe više vratiti niti æe vidjeti svoje postojbine.
11 Jer ovako govori Gospod o Salumu sinu Josije cara Judina, koji carovaše mjesto Josije oca svojega, koji otide iz ovoga mjesta: neæe se više vratiti.
12 Nego æe umrijeti u mjestu kuda ga odvedoše u ropstvo, i neæe više vidjeti ove zemlje.
13 Teško onomu koji gradi svoju kuæu ne po pravdi, i klijeti svoje ne po pravici, koji se služi bližnjim svojim ni za što i plate za trud njegov ne daje mu;
14 Koji govori: sagradiæu sebi veliku kuæu i prostrane klijeti; i razvaljuje sebi prozore, i oblaže kedrom i maže crvenilom.
15 Hoæeš li carovati kad se miješaš s kedrom? Otac tvoj nije li jeo i pio? kad èinjaše sud i pravdu, tada mu bijaše dobro.
16 Davaše pravicu siromahu i ubogome, i bijaše mu dobro; nije li to poznavati me? govori Gospod.
17 Ali oèi tvoje i srce tvoje idu samo za tvojim dobitkom i da proljevaš krv pravu i da èiniš nasilje i krivdu.
18 Zato ovako veli Gospod za Joakima sina Josije cara Judina: neæe naricati za njim: jaoh brate moj! ili: jaoh sestro! neæe naricati za njim: jaoh gospodaru! ili: jaoh slavo njegova!
19 Pogrebom magareæim pogrepšæe se, izvuæi æe se i baciæe se iza vrata Jerusalimskih.
20 Izidi na Livan i vièi, i na Vasanu pusti glas svoj, i vièi preko brodova, jer se satrše svi koji te ljube.

21 Govorih ti u sreæi tvojoj, a ti reèe:
neæu da slušam; to je put tvoj od djet-
injstva tvojega da ne slušaš glasa mojega.
22 Sve æe pastire tvoje odnijeti vjetar,
i koji te ljubi otiæi æe u ropstvo; tada
æeš se posramiti i postidjeti za svu zloæu
svoju.
23 Ti sjediš na Livanu, gnijezdo viješ na
kedrima, kako æeš biti ljupka, kad ti doðu
muke i bolovi kao porodilji!
24 Kako sam ja živ, veli Gospod, da bi
Honija sin Joakima cara Judina bio prsten
peèatni na desnoj ruci mojoj, i odande æu
te otrgnuti.
25 I daæu te u ruke onima koji traže
dušu tvoju, i u ruke onima kojih se bojiš, u
ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom
i u ruke Haldejcima.
26 I baciæu tebe i mater tvoju koja te je
rodila u zemlju tuðu, gdje se nijeste rodili,
i ondje æete pomrijeti.
27 A u zemlju u koju æete željeti da se
vratite, neæete se vratiti u nju.
28 Je li taj èovjek Honija ništav idol
izlomljen? je li sud u kom nema miline?
zašto biše istjerani, on i sjeme njegovo, i
baèeni u zemlju, koje ne poznaju?
29 O zemljo, zemljo, zemljo! èuj rijeè
Gospodnju.
30 Ovako veli Gospod: zapišite da æe
taj èovjek biti bez djece i da neæe biti
sreæan do svoga vijeka; i niko neæe
biti sreæan od sjemena njegova, koji bi
sjedio na prijestolu Davidovu i još vladao
Judom.

23

1 Teško pastirima koji potiru i razmeæu
stado paše moje! govori Gospod.
2 Zato ovako veli Gospod Bog Izrail-
jev za pastire koji pasu narod moj: vi
razmetnuste ovce moje i razagnaste ih, i
ne obilaziste ih; evo, ja æu vas obiæi za
zloæu djela vaših, govori Gospod.
3 I ostatak ovaca svojih ja æu skupiti
iz svijeh zemalja, u koje ih razagnah, i
vratiæu ih u torove njihove, gdje æe se
naploditi i umnožiti.
4 I postaviæu im pastire, koji æe ih
pasti, da se ne boje više i ne plaše i da
ne pogine nijedna, govori Gospod.
5 Gle, idu dani, govori Gospod, u koje æu
podignuti Davidu klicu pravednu, koja æe
carovati i biti sreæna i èiniti sud i pravdu
na zemlji.
6 U njegove dane spašæe se Juda, i
Izrailj æe stanovati u miru, i ovo mu je
ime kojim æe se zvati: Gospod pravda
naša.
7 Zato, evo, idu dani, govori Gospod, u
koje se neæe više govoriti: tako da je živ
Gospod, koji je izveo sinove Izrailjeve iz
zemlje Misirske;
8 Nego: tako da je živ Gospod, koji je
izveo i doveo sjeme doma Izrailjeva iz
sjeverne zemlje i iz svijeh zemalja, u koje
ih bijah razagnao. I oni æe sjedjeti u
svojoj zemlji.
9 Radi proroka puca srce u meni,
trepeæu sve kosti moje, kao pijan sam
i kao èovjek kojega je osvojilo vino,
Gospoda radi i njegovijeh radi svetijeh
rijeèi.
10 Jer je zemlja puna preljuboèinaca, i
s kletava tuži zemlja, posušiše se paše u
pustinji; trk je njihov zao i moæ njihova
neprava.
11 Jer i prorok i sveštenik skvrne je,
nalazim i u domu svom zloæu njihovu,
govori Gospod.
12 Zato æe put njihov biti kao klizavica
po tami, gdje æe popuznuti i pasti; jer
æu pustiti na njih zlo godine pohoðenja
njihova, govori Gospod.
13 U proroka Samarijskih vidio
sam bezumlje, prorokovahu Valom,
prelašæivahu narod moj Izrailja;
14 Ali u proroka Jerusalimskih vidim
strahotu: èine preljubu i hode u laži,
ukrjepljuju ruke zlikovcima da se niko ne
vrati od svoje zloæe; svi su mi kao Sodom,
i stanovnici njegovi kao Gomor.
15 Zato ovako veli Gospod nad vojskama
o tijem prorocima: evo, ja æu ih nahraniti
pelenom i napojiæu ih žuèi; jer od pro-
roka Jerusalimskih izide oskvrnjenje po
svoj zemlji.
16 Ovako veli Gospod nad vojskama: ne

slušajte što govore proroci koji vam prorokuju; varaju vas, govore utvare svojega srca, ne iz usta Gospodnjih.
17 Jednako govore onima koji ne mare za me: Gospod je rekao: imaæete mir; i svakome koji ide po misli srca svojega govore: neæe doæi na vas zlo.
18 Jer ko je stajao u vijeæu Gospodnjem, i vidio ili èuo rijeè njegovu? ko je pazio na rijeè njegovu i èuo?
19 Evo, vihor Gospodnji, gnjev, iziæi æe vihor, koji ne prestaje, pašæe na glavu bezbožnicima.
20 Neæe se odvratiti gnjev Gospodnji dokle ne uèini i izvrši što je u srcu naumio; najposlije æete razumjeti to sasvijem.
21 Ne slah tijeh proroka, a oni trèaše; ne govorih im, a oni prorokovaše.
22 Da su stajali u mom vijeæu, tada bi kazivali moje rijeèi narodu mojemu, i odvraæali bi ih s puta njihova zloga i od zloæe djela njihovijeh.
23 Jesam li ja Bog izbliza, govori Gospod, a nijesam Bog i izdaleka?
24 Može li se ko sakriti na tajno mjesto da ga ja ne vidim? govori Gospod; ne ispunjam li ja nebo i zemlju? govori Gospod.
25 Èujem što govore ti proroci koji u ime moje prorokuju laž govoreæi: snio sam, snio sam.
26 Dokle æe to biti u srcu prorocima koji prorokuju laž, i prijevaru srca svojega prorokuju?
27 Koji misle da æe uèiniti da narod moj zaboravi ime moje uza sne njihove, koje pripovijedaju jedan drugomu, kao što zaboraviše oci njihovi ime moje uz Vala.
28 Prorok koji sni, neka pripovijeda san; a u koga je rijeè moja, neka govori rijeè moju istinito; šta æe pljeva sa pšenicom? govori Gospod.
29 Nije li rijeè moja kao oganj, govori Gospod, i kao malj koji razbija kamen?
30 Zato, evo me na te proroke, govori Gospod, koji kradu moje rijeèi jedan od drugoga.
31 Evo me na te proroke, veli Gospod, koji dižu jezik svoj i govore: on veli.
32 Evo me na one koji prorokuju lažne sne, veli Gospod, i pripovijedajuæi ih zavode narod moj lažima svojim i hitrinom svojom; a ja ih nijesam poslao niti sam im zapovjedio; i neæe ništa pomoæi tome narodu, govori Gospod.
33 Ako te zapita ovaj narod ili koji prorok ili sveštenik govoreæi: kako je breme Gospodnje? tada im reci: kako breme? ostaviæu vas, govori Gospod.
34 A proroka i sveštenika i narod koji reèe: breme Gospodnje, ja æu pokarati toga èovjeka i dom njegov.
35 Nego ovako govorite svaki bližnjemu svojemu i svaki bratu svojemu: šta odgovori Gospod? i: šta reèe Gospod?
36 A bremena Gospodnjega ne pominjite više, jer æe svakome biti breme rijeè njegova, jer izvræete rijeèi Boga živoga, Gospoda nad vojskama, Boga našega.
37 Ovako reci proroku: šta ti odgovori Gospod? i: šta ti reèe Gospod?
38 Ali kad kažete: breme Gospodnje, zato ovako veli Gospod: šta govorite tu rijeè: breme Gospodnje, a ja slah k vama da vam kažu: ne govorite: breme Gospodnje,
39 Zato evo me, ja æu vas zaboraviti sasvijem i odbaciæu od sebe vas i grad koji sam dao vama i ocima vašim.
40 I navaliæu na vas porugu vjeènu i sramotu vjeènu koja se neæe zaboraviti.

24

1 Pokaza mi Gospod, i gle, dvije kotarice smokava namještene pred crkvom Gospodnjom, pošto Navuhodonosor car Vavilonski zarobi Jehoniju sina Joakimova cara Judina, i knezove Judine, i drvodjelje i kovaèe iz Jerusalima i odvede ih u Vavilon.
2 U jednoj kotarici bijahu smokve vrlo dobre, kake bijahu rane smokve, a u drugoj kotarici bijahu vrlo rðave smokve, koje se ne mogahu jesti, tako bijahu rðave.
3 I reèe mi Gospod: šta vidiš, Jeremija? A ja rekoh: smokve, jedne dobre smokve, vrlo dobre, a druge rðave, vrlo rðave, koje se ne mogu jesti, tako su rðave.

4 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
5 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: kake su te smokve dobre, tako æe mi biti dobra radi roblje Judino, koje odaslah iz ovoga mjesta u zemlju Haldejsku.
6 I obratiæu oèi svoje na njih dobra radi, i dovešæu ih opet u ovu zemlju, i sazidaæu ih i neæu ih razoriti, i nasadiæu ih i neæu ih poèupati.
7 Jer æu im dati srce da me poznadu da sam ja Gospod, i biæe mi narod i ja æu im biti Bog, jer æe se obratiti k meni svijem srcem svojim.
8 A kake su te rðave smokve da se ne mogu jesti, kako su rðave, takim æu, veli Gospod, uèiniti Sedekiju cara Judina i knezove njegove i ostatak Jerusalimljana koji ostaše u ovoj zemlji i koji žive u zemlji Misirskoj.
9 Uèiniæu da se potucaju po svijem carstvima zemaljskim na zlo, da budu sramota i prièa i rug i uklin po svijem mjestima, kuda ih raždenem.
10 I poslaæu na njih maè, glad i pomor, dokle se ne istrijebe sa zemlje, koju sam dao njima i ocima njihovijem.

25

1 Rijeè koja doðe Jeremiji za sav narod Judin èetvrte godine Joakima sina Josijina cara Judina, a to je prva godina Navuhodonosora cara Vavilonskoga,
2 Koju reèe Jeremija prorok svemu narodu Judinu i svijem stanovnicima Jerusalimskim, govoreæi:
3 Od trinaeste godine Josije sina Amonova cara Judina do danas, za ove dvadeset i tri godine, dolazi mi rijeè Gospodnja i govorih vam zarana jednako, ali ne poslušaste.
4 I sla vam Gospod sve sluge svoje proroke zarana jednako, ali ne poslušaste, niti prignuste uha svojega da biste èuli.
5 I govorahu: vratite se svaki sa svojega puta zloga i od zloæe djela svojih, pa æete ostati u zemlji koju dade Gospod vama i ocima vašim od vijeka do vijeka.
6 I ne idite za drugim bogovima da im služite i da im se klanjate, i ne gnjevite me djelom ruku svojih, i neæu vam uèiniti zla.
7 Ali me ne poslušaste, govori Gospod, nego me gnjeviste djelom ruku svojih na svoje zlo.
8 Zato ovako veli Gospod nad vojskama: što ne poslušaste mojih rijeèi,
9 Evo, ja æu poslati po sve narode sjeverne, govori Gospod, i po Navuhodonosora cara Vavilonskoga slugu svojega, i dovešæu ih na tu zemlju i na stanovnike njezine, i na sve te narode okolne, koje æu zatrti, i uèiniæu da budu èudo i potsmijeh i pustoš vjeèna.
10 I uèiniæu da nestane među njima glasa radosna i glasa vesela, glasa ženikova i glasa nevjestina, lupe od žrvanja i svjetlosti od žiška.
11 I sva æe ta zemlja biti pustoš i èudo, i ti æe narodi služiti caru Vavilonskom sedamdeset godina.
12 A kad se navrši sedamdeset godina, onda æu pohoditi cara Vavilonskoga i onaj narod, govori Gospod, za bezakonje njihovo, i zemlju Haldejsku, i obratiæu je u pustoš vjeènu.
13 I pustiæu na tu zemlju sve što sam govorio o njoj, sve što je napisano u ovoj knjizi, što prorokova Jeremija za sve narode.
14 Jer æe veliki narodi i silni carevi i njih pokoriti; tada æu im platiti po djelima njihovijem i po onom što su èinili rukama svojim.
15 Jer ovako mi reèe Gospod Bog Izrailjev: uzmi iz moje ruke èašu vina, ovoga gnjeva, i napoj iz nje sve narode ka kojima te ja pošljem,
16 Neka piju i smetu se i polude od oštroga maèa koji æu ja poslati među njih.
17 I uzeh èašu iz ruke Gospodu, i napojih sve te narode, ka kojima me posla Gospod:
18 Jerusalim i gradove Judine i careve njegove i knezove njegove, da budu pustoš i èudo i potsmijeh i uklin, kao što je danas,
19 Faraona cara Misirskoga i sluge njegove i knezove njegove i sav narod njegov,
20 I svu mješavinu, i sve careve zemlje Uza, sve careve zemlje Filistejske, i Askalon i Gazu i Akaron i ostatak od

Azota,
21 Edomce i Moavce i sinove Amonove,
22 I sve careve Tirske i sve careve Sidonske i careve na ostrvima preko mora,
23 Dedana i Temu i Vuza, i sve koji se s kraja strigu,
24 I sve careve Arapske i sve careve od mješavine koji žive u pustinji,
25 I sve careve Zimrijske, i sve careve Elamske, i sve careve Midske,
26 I sve careve sjeverne, koji su blizu i koji su daleko, kako jednoga tako drugoga, i sva carstva zemaljska što su po zemlji; a car Sisaški piæe poslije njih.
27 I reci im: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: pijte i opijte se, i bljujte i padajte, da ne ustanete od maèa koji æu pustiti među vas.
28 Ako li ne bi htjeli uzeti èaše iz ruke tvoje da piju, tada im reci: ovako veli Gospod nad vojskama: zaista æete piti.
29 Jer evo poèinjem puštati zlo na grad koji se naziva mojim imenom, a vi li æete ostati bez kara? neæete ostati bez kara, jer æu dozvati maè na sve stanovnike zemaljske, govori Gospod nad vojskama.
30 Ti dakle prorokuj im sve ove rijeèi i reci im: Gospod æe s visine riknuti, i iz stana svetinje svoje pustiæe glas svoj, silno æe riknuti iz stana svojega, kao oni što gaze grožðe podignuæe viku na sve stanovnike zemaljske.
31 Proæi æe graja do kraja zemlje, jer raspru ima Gospod s narodima, sudi se sa svakim tijelom, bezbožnike æe dati pod maè, govori Gospod.
32 Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, nevolja æe poæi od naroda do naroda, i velik æe se vihor podignuti od krajeva zemaljskih.
33 I u onaj æe dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neæe biti oplakani, niti æe se pokupiti i pogrepsti, biæe gnoj po zemlji.
34 Ridajte, pastiri, i vièite i valjajte se po prahu, glavari stadu, jer se navršiše vaši dani da budete poklani, i da se razaspete, i pašæete kao skupocjen sud.
35 I neæe biti utoèišta pastirima, ni izbavljenja glavarima od stada.
36 Vikaæe pastiri i ridaæe glavari od stada, jer æe potrti Gospod pašu njihovu.
37 I razvaliæe se mirni torovi od žestokoga gnjeva Gospodnjega.
38 Kao laviæ ostavio je šator svoj, jer æe zemlja njihova opustjeti od žestine nasilnikove i od ljutoga gnjeva njegova.

26

1 U poèetku carovanja Joakima sina Josijina cara Judina doðe ova rijeè od Gospoda govoreæi:
2 Ovako govori Gospod: stani u trijemu doma Gospodnjega, i govori svijem gradovima Judinijem, koji dolaze da se poklone u domu Gospodnjem, sve rijeèi koje ti zapovijedam da im kažeš, ne izostavi ni rijeèi,
3 Ne bi li poslušali i vratili se svaki sa svoga zloga puta, da mi se sažali sa zla koje im mislim uèiniti za zloæu djela njihovijeh.
4 Reci im dakle: ovako veli Gospod: ako me ne poslušate da hodite u mom zakonu koji sam stavio pred vas,
5 Da slušate rijeèi sluga mojih proroka, koje vam šaljem, koje slah zarana jednako, ali ih ne poslušaste,
6 Uèiniæu s domom ovijem kao sa Silomom, i grad ovaj daæu u prokletstvo svijem narodima na zemlji.
7 A sveštenici i proroci i sav narod èuše Jeremiju gdje govori te rijeèi u domu Gospodnjem.
8 I kad Jeremija izgovori sve što mu Gospod zapovjedi da kaže svemu narodu, uhvatiše ga sveštenici i proroci i sav narod govoreæi: poginuæeš.
9 Zašto prorokova u ime Gospodnje govoreæi: ovaj æe dom biti kao Silom, i ovaj æe grad opustjeti da neæe u njemu niko živjeti? I skupi se sav narod na Jeremiju u dom Gospodnji.
10 A knezovi Judini èuvši to doðoše iz doma carskoga u dom Gospodnji, i sjedoše pred nova vrata Gospodnja.
11 I rekoše sveštenici i proroci knezovima i svemu narodu govoreæi: ovaj je èovjek zaslužio smrt, jer prorokova

protiv ovoga grada, kao što èuste svojim ušima.
12 Tada progovori Jeremija svijem knezovima i svemu narodu govoreæi: Gospod me posla da prorokujem protiv ovoga doma i protiv ovoga grada sve što èuste.
13 Zato popravite putove svoje i djela svoja, i poslušajte rijeè Gospoda Boga svojega, i sažaliæe se Gospodu sa zla koje je izrekao za vas.
14 A ja, evo sam u vašim rukama, èinite od mene što mislite da je dobro i pravo.
15 Ali znajte zacijelo, ako me ubijete, krv pravu svaliæete na se i na ovaj grad i na stanovnike njegove, jer doista Gospod me posla k vama da govorim sve ove rijeèi da èujete.
16 Tada rekoše knezovi i sav narod sveštenicima i prorocima: nije ovaj èovjek zaslužio smrti, jer nam je govorio u ime Gospoda Boga našega.
17 I ustaše neki od starješina zemaljskih, i progovoriše svemu zboru narodnom i rekoše:
18 Mihej Morašæanin prorokova u vrijeme Jezekije cara Judina i govori svemu narodu Judinu i reèe: ovako veli Gospod nad vojskama: Sion æe se preorati kao njiva i grad æe Jerusalim biti gomila kamenja, i gora ovoga doma visoka šuma.
19 Je li ga zato ubio Jezekija car Judin i sav Juda? nije li se pobojao Gospoda i molio se Gospodu? i Gospodu se sažali radi zla koje bješe izrekao na njih; mi dakle èinimo veliko zlo dušama svojim.
20 I još bješe jedan koji prorokova u ime Gospodnje, Urija sin Semajin iz Kirijat-Jarima; on prorokova protiv ovoga grada i protiv ove zemlje isto onako kao Jeremija.
21 I kad èu car Joakim i sve vojvode njegove i svi knezovi rijeèi njegove, traži ga car da ga ubije; a Urija èuvši poboja se i pobježe i doðe u Misir.
22 A car Joakim posla neke u Misir, Elnatana sina Ahovorova i druge s njim.
23 I oni izvedoše Uriju iz Misira i dovedoše k caru Joakimu, i ubi ga maèem, i baci tijelo njegovo u groblje prostoga naroda.
24 Ali ruka Ahikama sina Safanova bi uz Jeremiju, te ga ne predaše u ruke narodu da ga pogube.

27

1 U poèetku carovanja Joakima sina Josijina cara Judina doðe ova rijeè Jeremiji od Gospoda govoreæi:
2 Ovako mi reèe Gospod: naèini sebi sveze i jaram, i metni sebi oko vrata.
3 Potom pošlji ih caru Edomskom i caru Moavskom i caru sinova Amonovijeh i caru Tirskom i caru Sidonskom, po poslanicima koji æe doæi u Jerusalim k Sedekiji caru Judinu.
4 I naruèi im neka reku svojim gospodarima: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: ovako recite svojim gospodarima:
5 Ja sam stvorio zemlju i ljude i stoku, što je po zemlji, silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom; i dajem je kome mi je drago.
6 I sada ja dadoh sve te zemlje u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom sluzi svojemu, dadoh mu i zvijerje poljsko da mu služi.
7 I svi æe narodi služiti njemu i sinu njegovu i unuku njegovu dokle doðe vrijeme i njegovoj zemlji, i veliki narodi i silni carevi pokore ga.
8 A koji narod ili carstvo ne bi htio služiti Navuhodonosoru caru Vavilonskom, i ne bi htio saviti vrata svojega u jaram cara Vavilonskoga, taki æu narod pohoditi maèem i glaðu i pomorom, govori Gospod, dokle ih ne istrijebim rukom njegovom.
9 Ne slušajte dakle proroka svojih ni vraèa svojih ni sanjaèa svojih ni gatara svojih ni bajaèa svojih, koji vam govore i vele: neæete služiti caru Vavilonskom.
10 Jer vam oni laž prorokuju, kako bih vas daleko odveo iz zemlje vaše i izagnao vas da izginete.
11 A narod koji bi savio vrat svoj pod jaram cara Vavilonskoga i služio mu, ostaviæu ga na zemlji njegovoj, govori Gospod, da je radi i stanuje u njoj.
12 I Sedekiji caru Judinu rekoh sve ovo govoreæi: savijte vrat svoj pod jaram cara Vavilonskoga i služite njemu i narodu njegovu, pa æete ostati živi.

13 Zašto da poginete ti i narod tvoj od maèa i od gladi i od pomora, kako reèe Gospod za narod koji ne bi služio caru Vavilonskom?
14 Ne slušajte dakle što govore proroci koji vam kažu i vele: neæete služiti caru Vavilonskom, jer vam oni prorokuju laž.
15 Jer ih ja nijesam poslao, govori Gospod, nego lažno prorokuju u moje ime, kako bih vas prognao da izginete i vi i proroci koji vam prorokuju.
16 I svešteničima i svemu narodu govorih i rekoh: ovako veli Gospod: ne slušajte što govore vaši proroci koji vam prorokuju govoreæi: evo, posuđe doma Gospodnjega vratiæe se iz Vavilona skoro. Jer vam oni prorokuju laž.
17 Ne slušajte ih; služite caru Vavilonskom, i ostaæete živi; zašto taj grad da opusti?
18 Ako li su proroci i ako je rijeè Gospodnja u njih, neka mole Gospoda nad vojskama da sudovi što su ostali u domu Gospodnjem i u domu cara Judina i u Jerusalimu ne otidu u Vavilon.
19 Jer ovako veli Gospod nad vojskama za stupove i za more i za podnožja i za druge sudove što su ostali u tom gradu,
20 Kojih ne uze Navuhodonosor car Vavilonski kad odvede u ropstvo Jehoniju sina Joakimova cara Judina iz Jerusalima u Vavilon, i sve glavare Judine i Jerusalimske;
21 Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev za sudove što ostaše u domu Gospodnjem i u domu cara Judina u Jerusalimu:
22 U Vavilon æe se odnijeti i ondje æe biti do dana kad æu ih pohoditi, veli Gospod, kad æu ih donijeti i vratiti na ovo mjesto.

28

1 A iste godine, u poèetku carovanja Sedekije cara Judina, èetvrte godine, petoga mjeseca, reèe mi Ananija sin Azorov, prorok iz Gavaona, u domu Gospodnjem pred svešteničima i svijem narodom govoreæi:
2 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: slomih jaram cara Vavilonskoga.
3 Do dvije godine ja æu vratiti na ovo mjesto sve sudove doma Gospodnjega, koje uze Navuhodonosor car Vavilonski odavde i odnese u Vavilon.
4 I Jehoniju sina Joakimova cara Judina i sve roblje Judino što otide u Vavilon, ja æu dovesti opet na ovo mjesto, govori Gospod, jer æu slomiti jaram cara Vavilonskoga.
5 Tada reèe Jeremija prorok Ananiji proroku pred svešteničima i pred svijem narodom, koji stajaše u domu Gospodnjem,
6 Reèe Jeremija prorok: amin, da Gospod uèini tako, da Gospod ispuni tvoje rijeèi što si prorokovao da bi vratio sudove doma Gospodnjega i sve roblje iz Vavilona na ovo mjesto.
7 Ali èuj ovu rijeè koju æu ja kazati pred tobom i pred svijem narodom:
8 Proroci koji su bili prije mene i prije tebe od starine, oni prorokovaše mnogim zemljama i velikim carstvima rat i nevolju i pomor.
9 Prorok koji prorièe mir, kad se zbude rijeè toga proroka, onda se poznaje taj prorok da ga je zaista poslao Gospod.
10 Tada Ananija prorok skide jaram s vrata Jeremiji proroku i slomi ga.
11 I reèe Ananija pred svijem narodom govoreæi: ovako veli Gospod: ovako æu slomiti jaram Navuhodonosora cara Vavilonskoga do dvije godine s vrata svijeh naroda. I otide prorok Jeremija svojim putem.
12 Ali doðe rijeè Gospodnja Jeremiji, pošto slomi Ananija prorok jaram s vrata Jeremiji proroku, i reèe:
13 Idi i kaži Ananiji i reci: ovako veli Gospod: slomio si jaram drveni, ali naèini mjesto njega gvozden jaram.
14 Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: gvozden æu jaram metnuti na vrat svijem tijem narodima da služe Navuhodonosoru caru Vavilonskom, i služiæe mu, dao sam mu i zvijerje poljsko.
15 Potom reèe Jeremija prorok Ananiji proroku: èuj, Ananija; nije te poslao

Gospod, a ti si uèinio da se narod ovaj pouzda u laž.
16 Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu te skinuti sa zemlje, ove godine ti æeš umrijeti; jer si kazivao odmet od Gospoda.
17 I umrije prorok Ananija te godine sedmoga mjeseca.

29

1 A ovo su rijeèi u poslanici koju posla prorok Jeremija iz Jerusalima k ostatku starješina zarobljenijeh i sveštenicima i prorocima i svemu narodu što ga preseli Navuhodonosor iz Jerusalima u Vavilon,
2 Pošto otide iz Jerusalima car Jehonija i carica i dvorani i knezovi Judini i Jerusalimski, i drvodjelje i kovaèi,
3 Po Elasi sinu Safanovu i Gemariji sinu Helkijinu, koje sla Sedekija car Judin u Vavilon k Navuhodonosoru caru Vavilonskom; i u knjizi govoraše:
4 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev, svemu roblju koje preselih iz Jerusalima u Vavilon:
5 Gradite kuæe i sjedite u njima; sadite vrtove i jedite rod njihov;
6 Ženite se i raðajte sinove i kæeri; i sinove svoje ženite, i kæeri svoje udajite, neka raðaju sinove i kæeri, i množite se tu i ne umaljujte se.
7 I tražite dobro gradu, u koji vas preselih, i molite se za nj Gospodu, jer u dobru njegovu biæe vama dobro.
8 Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: nemojte da vas varaju vaši proroci što su među vama i vaši vraèi, i ne gledajte na sne svoje što sanjate.
9 Jer vam oni lažno prorokuju u moje ime, ja ih nijesam poslao, govori Gospod.
10 Jer ovako veli Gospod: kad se navrši u Vavilonu sedamdeset godina, pohodiæu vas, i izvršiæu vam dobru rijeè svoju da æu vas vratiti na ovo mjesto.
11 Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam pošljedak kakav èekate.
12 Tada æete me prizivati i iæi æete i moliæete mi se, i uslišiæu vas.
13 I tražiæete me, i naæi æete me, kad me potražite svijem srcem svojim.
14 I daæu vam se da me naðete, govori Gospod, i vratiæu roblje vaše, i sabraæu vas iz svijeh naroda i iz svijeh mjesta u koja sam vas razagnao, govori Gospod, i dovešæu vas opet na mjesto, odakle sam vas iselio.
15 Jer rekoste: Gospod nam podiže proroke u Vavilonu.
16 Jer ovako veli Gospod za cara koji sjedi na prijestolu Davidovu i za sav narod koji stoji u ovom gradu, za braæu vašu što ne otidoše s vama u ropstvo.
17 Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja æu pustiti na njih maè, glad i pomor, i uèiniæu ih da budu kao smokve rðave, koje se ne mogu jesti, kako su rðave.
18 I goniæu ih maèem i glaðu i pomorom, i uèiniæu da se potucaju po svijem carstvima zemaljskim, da budu uklin i èudo i potsmijeh i rug u svijeh naroda, u koje ih proženem.
19 Jer ne poslušaše mojih rijeèi, govori Gospod, kad slah k njima sluge svoje proroke zarana jednako; ali ne poslušaste, govori Gospod.
20 Slušajte dakle rijeè Gospodnju vi svi zarobljeni, koje poslah iz Jerusalima u Vavilon.
21 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev za Ahava sina Kolajina i za Sedekiju sina Masijina, koji vam prorokuju u moje ime laž: evo, ja æu ih predati u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom, da ih pobije na vaše oèi.
22 I od njih æe se uzeti uklin među sve roblje Judino što je u Vavilonu, te æe govoriti: Gospod da uèini od tebe kao od Sedekije i kao od Ahava, koje ispeèe car Vavilonski na ognju.
23 Jer uèiniše grdilo u Izrailju èineæi preljubu sa ženama bližnjih svojih i govoreæi laž na moje ime, što im ne zapovjedih; ja znam to, i svjedok sam, govori Gospod.
24 I Semaji iz Nelama reci govoreæi:
25 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev govoreæi: što si u svoje ime poslao knjige svemu narodu koji je u Jerusalimu, i Sofoniji sinu Masijinu svešteniku i svijem sveštenicima, gov-

oreæi:
26 Gospod te postavi svještenikom na
mjesto Jodaja svještenika da pazite u
domu Gospodnjem na svakoga èovjeka
bezumna i koji se gradi prorok, da ih
meæeš u tamnicu i u klade.
27 Zašto dakle ne ukori Jeremije Ana-
toæanina, koji se gradi prorok među
vama?
28 Jer posla k nama u Vavilon i poruèi:
dugo æe trajati; gradite kuæe i sjedite u
njima, i sadite vrtove i jedite rod njihov.
29 I Sofonija svještenik proèita tu knjigu
pred prorokom Jeremijom.
30 I doðe rijeè Gospodnja Jeremiji gov-
oreæi:
31 Pošlji ka svemu roblju i poruèi:
ovako veli Gospod za Semaju iz Nelama:
što vam prorokuje Semaja, a ja ga ne
poslah, i èini da se uzdate u laž,
32 Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu
pohoditi Semaju Nelamljanina i sjeme
njegovo, neæe od njega niko ostati u
ovom narodu niti æe vidjeti dobra što æu
ja uèiniti narodu svojemu, govori Gospod,
jer kaziva odmet od Gospoda.

30

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda
govoreæi:
2 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev gov-
oreæi: napiši u knjigu sve rijeèi koje ti
govorih.
3 Jer evo idu dani, govori Gospod, kad
æu povratiti roblje naroda svojega Izrailja
i Jude, govori Gospod, i dovešæu ih natrag
u zemlju koju sam dao ocima njihovijem,
i držaæe je.
4 I ovo su rijeèi koje reèe Gospod za
Izrailja i Judu.
5 Jer ovako veli Gospod: èusmo viku od
prepadanja, straha, a mira nema.
6 Pitajte, i vidite, eda li muško raða?
zašto dakle vidim gdje se svaki èovjek
drži rukama svojima za bedra svoja kao
porodilja i u svijeh se promijenila lica i
poblijedjela?
7 Jaoh! jer je velik ovaj dan, nije bilo
takoga, i vrijeme je muke Jakovljeve, ipak
æe se izbaviti iz nje.
8 Jer u taj dan, govori Gospod nad
vojskama, slomiæu jaram njegov s vrata
tvojega, i sveze tvoje pokidaæu; i neæe
ga više tuðini nagoniti da im služi.
9 Nego æe služiti Gospodu Bogu svo-
jemu i Davidu caru svojemu, kojega æu
im podignuti.
10 Ti se dakle ne boj, Jakove slugo moj,
govori Gospod, i ne plaši se, Izrailju; jer,
evo, ja æu te izbaviti iz daljne zemlje,
i sjeme tvoje iz zemlje ropstva tvojega,
i Jakov æe se vratiti i poèivati, i biæe
miran, i niko ga neæe plašiti.
11 Jer sam ja s tobom, govori Gospod,
da te izbavim; i uèiniæu kraj svijem nar-
odima, među koje sam te rasijao, ali tebi
neæu uèiniti kraja, nego æu te pokarati s
mjerom, a neæu te ostaviti sasvijem bez
kara.
12 Jer ovako veli Gospod: smrtan je
polom tvoj i rana tvoja ljuta.
13 Nema nikoga koji bi se primio tvoje
stvari da te lijeèi, nema lijeka koji bi ti
pomogao.
14 Svi koji te ljube zaboraviše te, ne
traže te, jer te udarih udarcem nepri-
jateljskim, karom žestokim, za mnoštvo
bezakonja tvojega, za silne grijehe tvoje.
15 Zašto vièeš radi rane svoje, smrtnoga
bola svojega? za mnoštvo bezakonja
tvojega, za silne grijehe tvoje èinim ti to.
16 Ali svi koji te proždiru, proždrijeæe
se, i neprijatelji tvoji svikoliki otiæi æe u
ropstvo, i koji te gaze, biæe pogaženi, i
sve koji te plijene, daæu ih da se oplijene.
17 Jer æu te iscijeliti, i rane æu ti
izlijeèiti, govori Gospod, jer te zvaše
otjeranom: Sionom, kojega niko ne traži.
18 Ovako veli Gospod: evo, ja æu
povratiti iz ropstva šatore Jakovljeve i
smilovaæu se na stanove njegove; i grad
æe se sazidati na mjestu svom, i dvor æe
stajati na svoj naèin.
19 I iz njih æe izlaziti hvale i glas ljudi
veselijeh, jer æu ih umnožiti, i neæe
se umaljivati, i uzvisiæu ih, i neæe se
poniziti.
20 I sinovi æe njegovi biti kao prije, i
zbor æe njegov biti utvrðen preda mnom,
i pohodiæu sve koji mu èine silu.

21 I knez æe njihov biti od njih, i vladalac æe njihov izlaziti isred njih; i daæu mu da pristupa, i pristupaæe k meni; jer ko je taj koji se usuðuje pristupiti k meni? govori Gospod.
22 I biæete mi narod, i ja æu vam biti Bog.
23 Gle, vihor Gospodnji, gnjev, iziæi æe, vihor, koji ne prestaje, pašæe na glavu bezbožnicima.
24 Neæe se povratiti žestoki gnjev Gospodnji dokle ne uèini i izvrši što je naumio u srcu svom; napošljetku æete razumjeti to.

31

1 U to vrijeme, govori Gospod, ja æu biti Bog svijem porodicama Izrailjevijem, i oni æe mi biti narod.
2 Ovako veli Gospod: narod što osta od maèa naðe milost u pustinji, kad iðah da dam odmor Izrailju.
3 Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju vjeènom, zato ti jednako èinim milost.
4 Opet æu te sazidati, i biæeš sazidana, djevojko Izrailjeva, opet æeš se veseliti bubnjima svojim, i izlaziæeš sa zborom igraèkim.
5 Opet æeš saditi vinograde na brdima Samarijskim, sadiæe vinogradari i ješæe rod.
6 Jer æe doæi dan kad æe vikati èuvari na gori Jefremovoj: ustanite, da idemo na Sion, ka Gospodu Bogu svojemu.
7 Jer ovako veli Gospod: pjevajte veselo radi Jakova, i podvikujte radi glave narodima; javljajte, hvalite i govorite: spasi, Gospode, narod svoj, ostatak Izrailjev.
8 Evo, ja æu ih dovesti iz zemlje sjeverne, i sabraæu ih s krajeva zemaljskih, i slijepa i hroma, i trudnu i porodilju, sve zajedno, zbor veliki vratiæe se ovamo.
9 Iæi æe plaèuæi, i s molitvama æu ih dovesti natrag; vodiæu ih pokraj potoka pravijem putem, na kom se neæe spoticati; jer sam otac Izrailju, i Jefrem je prvenac moj.
10 Èujte, narodi, rijeè Gospodnju, i javljajte po dalekim ostrvima i recite: koji rasije Izrailja, skupiæe ga, i èuvaæe ga kao pastir stado svoje.
11 Jer iskupi Gospod Jakova, i izbavi ga iz ruku jaèega od njega.
12 I doæi æe i pjevaæe na visini Sionskoj, i steæi æe se k dobru Gospodnjem, k žitu, k vinu i k ulju, k jaganjcima i teocima; i duša æe im biti kao vrt zaliven, i neæe više tužiti.
13 Tada æe se veseliti djevojka u kolu, i momci i starci zajedno, i promijeniæu žalost njihovu na radost, i utješiæu ih, i razveseliæu ih po žalosti njihovoj.
14 I napitaæu sveštenicima dušu pretilinom, i narod æe se moj nasititi dobra mojega, govori Gospod.
15 Ovako veli Gospod: glas u Rami èu se, naricanje i plaè veliki; Rahilja plaèe za djecom svojom, neæe da se utješi za djecom svojom, jer ih nema.
16 Ovako veli Gospod: ustavi glas svoj od plaèa i oèi svoje od suza, jer ima plata djelu tvojemu, govori Gospod, i oni æe se vratiti iz zemlje neprijateljske.
17 I imaš nada za pošljedak, govori Gospod, da æe se vratiti sinovi tvoji na meðe svoje.
18 Èujem doista Jefrema gdje tuži: pokarao si me, te sam pokaran kao june neuko; obrati me da se obratim, jer si ti Gospod Bog moj.
19 Jer pošto se obratih, pokajah se; i pošto se nauèih, udarih se po bedru; jer se posramih i stidim se što nosim sramotu mladosti svoje.
20 Nije li mi Jefrem mio sin? nije li dijete predrago? Otkad govorih protiv njega, jednako ga se opominjem; zato je srce moje ustreptalo njega radi, doista æu se smilovati na nj, govori Gospod.
21 Podigni znake, nanesi gomile kamenja, zapamti put kojim si išla; vrati se, djevojko Izrailjeva, vrati se u gradove svoje.
22 Dokle æeš lutati, kæeri odmetnice! jer je Gospod uèinio nešto novo na zemlji: žena æe opkoliti èovjeka.
23 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: još æu ovu rijeè govoriti u zemlji Judinoj i u gradovima njegovijem

kad natrag dovedem roblje njihovo: Gospod da te blagoslovi, stane pravde, sveta goro!
24 Jer æe se naseliti u njoj Juda, i svi gradovi njegovi, i ratari i koji idu za stadom.
25 Jer æu napojiti umornu dušu, i nasititi svaku klonulu dušu.
26 Utom se probudih i pogledah, i san mi bješe sladak.
27 Evo idu dani, govori Gospod, kad æu zasijati dom Izrailjev i dom Judin sjemenom èovjeèijim i sjemenom od stoke.
28 I kao što sam pazio na njih da ih istrijebljujem i razvaljujem, i kvarim i zatirem i muèim, tako æu paziti na njih da ih sazidam i posadim, govori Gospod.
29 U te dane neæe se više govoriti: oci jedoše kiselo grožðe, a sinovima trnu zubi.
30 Nego æe svaki za svoj grijeh poginuti; ko god jede kiselo grožðe, tome æe zubi trnuti.
31 Evo, idu dani, govori Gospod, kad æu uèiniti s domom Izrailjevijem i s domom Judinijem nov zavjet,
32 Ne kao onaj zavjet koji uèinih s ocima njihovijem, kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Misirske, jer onaj zavjet moj oni pokvariše, a ja im bijah muž, govori Gospod;
33 Nego ovo je zavjet što æu uèiniti s domom Izrailjevijem poslije ovijeh dana, govori Gospod: metnuæu zavjet svoj u njih, i na srcu njihovu napisaæu ga, i biæu im Bog i oni æe mi biti narod.
34 I neæe više uèiti prijatelj prijatelja ni brat brata govoreæi: poznajte Gospoda; jer æe me znati svi od maloga do velikoga, govori Gospod; jer æu im oprostiti bezakonja njihova, i grijeha njihovijeh neæu više pominjati.
35 Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svijetli danju, i uredbe mjesecu i zvijezdama da svijetle noæu, koji raskida more i buèe vali njegovi, kojemu je ime Gospod nad vojskama:
36 Ako tijeh uredaba nestane ispred mene, govori Gospod, i sjeme æe Izrailjevo prestati biti narod preda mnom navijek.
37 Ovako veli Gospod: ako se može izmjeriti nebo gore i izvidjeti temelji zemaljski dolje, tada æu i ja odbaciti sve sjeme Izrailjevo za sve što su uèinili, veli Gospod.
38 Evo idu dani, govori Gospod, u koje æe se sazidati Gospodu ovaj grad od kule Ananeilove do vrata na uglu.
39 I još æe dalje otiæi uže mjeraèko do huma Gariva i obrnuæe se na Goat.
40 I sva dolina od mrtvijeh tjelesa i pepela, i sva polja dori do potoka Kedrona, do ugla konjskih vrata k istoku, biæe svetinja Gospodu; neæe se razvaliti ni potrti dovijeka.

32

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda desete godine Sedekije cara Judina, koje je osamnaesta godina Navuhodonosorova;
2 A tada vojska cara Vavilonskoga bijaše opkolila Jerusalim, i prorok Jeremija bijaše zatvoren u trijemu od tamnice, koja bijaše u dvoru cara Judina.
3 Jer ga zatvori Sedekija car Judin govoreæi: zašto prorokuješ govoreæi: ovako veli Gospod: evo, ja æu predati taj grad u ruke caru Vavilonskom i uzeæe ga?
4 I Sedekija car Judin neæe uteæi iz ruku Haldejskih, nego æe zacijelo biti predan u ruke caru Vavilonskom, i usta æe ovoga govoriti s ustima onoga, oèi æe se ovoga vidjeti s oèima onoga.
5 I odvešæe Sedekiju u Vavilon, te æe ostati ondje dokle ga ne pohodim, govori Gospod; ako se bijete s Haldejcima, neæete biti sreæni.
6 Reèe dakle Jeremija: doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
7 Evo, Anameilo sin Saluma strica tvojega ide k tebi da ti kaže: kupi njivu moju što je u Anatotu, jer ti imaš po srodstvu pravo da je kupiš.
8 I doðe k meni Anameilo sin strica mojega po rijeèi Gospodnjoj u trijem od tamnice, i reèe mi: hajde kupi moju njivu što je u Anatotu u zemlji Venijaminovoj, jer tebi pripada po našljedstvu i ti imaš pravo otkupiti je; kupi. I razumjeh da je rijeè Gospodnja.

9 I kupih od Anameila sina strica svojega tu njivu koja je u Anatotu, i izmjerih mu novce, sedamnaest sikala srebra.
10 I napisah knjigu, i zapeèatih, i uzeh svjedoke izmjeriv novce na mjeru.
11 I uzeh knjigu o kupovini zapeèaæenu po zakonu i uredbama, i otvorenu,
12 I dadoh knjigu o kupovini Varuhu sinu Nirije sina Masijina pred Anameilom bratuèedom svojim i pred svjedocima koji se potpisaše na knjizi o kupovini i pred svijem Judejcima koji sjeðahu u trijemu od tamnice.
13 I zapovjedih Varuhu pred njima govoreæi:
14 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: uzmi ovu knjigu, knjigu o kupovini, zapeèaæenu i ovu knjigu otvorenu, i metni ih u zemljan sud da ostanu dugo vremena.
15 Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: još æe se kupovati kuæe i njive i vinogradi u ovoj zemlji.
16 I davši knjigu o kupovini Varuhu sinu Nirijinu, pomolih se Gospodu govoreæi:
17 Ah, Gospode Gospode! eto, ti si stvorio nebo i zemlju silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom; ništa nije tebi teško.
18 Èiniš milost na tisuæama, i vraæaš za bezakonje otaèko u njedra sinovima njihovijem nakon njih; Bože veliki, silni, kojemu je ime Gospod nad vojskama;
19 Veliki u namjerama i silni u djelima; jer su oèi tvoje otvorene na sve putove ljudske da daš svakome prema putovima njegovijem i prema plodu djela njegovijeh;
20 Koji si èinio znake i èudesa do danas u zemlji Misirskoj i u Izrailju i među svijem ljudima, i stekao si sebi ime kako je danas;
21 Jer si izveo narod svoj Izrailja iz zemlje Misirske znacima i èudesima i rukom krjepkom i mišicom podignutom i strahotom velikom;
22 I dao si im ovu zemlju, za koju se zakle ocima njihovijem da æeš im je dati, zemlju gdje teèe mlijeko i med.
23 Ali ušavši u nju i naslijedivši je ne poslušaše glasa tvojega, i po tvom zakonu ne hodiše, i što si im god zapovjedio da èine, ne èiniše, zato si uèinio te ih snaðe sve ovo zlo.
24 Evo, opkopi doðoše do grada da ga uzmu; i od maèa i gladi i pomora grad æe se dati u ruke Haldejcima koji ga biju; i što si god rekao, zbiva se, eto vidiš.
25 A ti mi veliš, Gospode, Gospode: kupi tu njivu za novce i uzmi svjedoke, a grad se predaje u ruke Haldejcima.
26 Tada doðe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:
27 Gle, ja sam Gospod Bog svakoga tijela, eda li je meni što teško?
28 Zato ovako veli Gospod: evo ja dajem taj grad u ruke Haldejcima i u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom da ga uzme.
29 I Haldejci koji biju taj grad uæi æe u nj, i upaliæe ognjem taj grad i spaliæe ga i kuæe gdje na krovovima kadiše Valu i ljevaše naljeve bogovima drugim da bi me razgnjevili.
30 Jer sinovi Izrailjevi i sinovi Judini èiniše od djetinjstva svojega samo što je zlo preda mnom, i sinovi Izrailjevi samo me gnjeviše djelima ruku svojih, govori Gospod.
31 Jer taj grad bješe mi na gnjev i na srdnju otkad ga sazidaše do danas da bih ga odbacio ispred sebe,
32 Za sve zlo sinova Izrailjevijeh i sinova Judinijeh što èiniše gnjeveæi me, oni, carevi njihovi, knezovi njihovi, sveštenici njihovi i proroci njihovi, Judejci i Jerusalimljani.
33 I okrenuše mi leða a ne lice; i kad ih uèah zarana jednako, ne poslušaše da bi primili nauku.
34 Nego metnuše svoje gadove u dom koji se zove mojim imenom i oskvrniše ga.
35 I sagradiše visine Valu što su u dolini sina Enomova da vode sinove svoje i kæeri svoje Molohu, što im ja ne zapovjedih niti mi doðe na um, da bi èinili taj gad, i tako Judu navodili na grijeh.
36 Ali zato opet ovako veli Gospod Bog Izrailjev za taj grad za koji velite da æe se dati u ruke caru Vavilonskom od maèa i gladi i pomora:
37 Evo, ja æu ih sabrati iz svijeh zemalja

u koje ih razagnah u gnjevu svom i u jarosti svojoj i u velikoj ljutini, i dovešæu ih opet na ovo mjesto i uèiniti da nastavaju bez straha.
38 I biæe mi narod i ja æu im biti Bog.
39 I daæu im jedno srce i jedan put da bi me se bojali vazda na dobro svoje i sinova svojih nakon njih.
40 I uèiniæu s njima zavjet vjeèan da se neæu odvratiti od njih èineæi im dobro, i daæu im strah svoj u srce da ne otstupe od mene.
41 I radovaæu im se èineæi im dobro i zasadiæu ih u ovoj zemlji tvrdo svijem srcem svojim i svom dušom svojom.
42 Jer ovako veli Gospod: kao što sam doveo na taj narod sve ovo zlo veliko, tako æu dovesti na njih sve dobro koje im obrièem.
43 Tada æe se kupovati njive u ovoj zemlji, za koju vi kažete da je pusta i da nema u njoj ni živinèeta i da je dana u ruke Haldejcima.
44 Kupovaæe njive za novce, i pisaæe knjige i peèatiti i uzimati svjedoke u zemlji Venijaminovoj i po okolini Jerusalimskoj i u gradovima Judinijem i u gradovima po gorama i u gradovima po ravnici i u gradovima južnijem, jer æu povratiti roblje njihovo, govori Gospod.

33

1 I doðe rijeè Gospodnja Jeremiji drugi put dok još bijaše zatvoren u trijemu od tamnice, govoreæi:
2 Ovako veli Gospod koji èini to, Gospod koji udešava i potvrðuje to, kojemu je ime Gospod:
3 Zovi me, i odazvaæu ti se, i kazaæu ti velike i tajne stvari, za koje ne znaš.
4 Jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev za domove ovoga grada i za domove careva Judinijeh koji æe se razvaliti opkopima i maèem,
5 I za one koji doðoše da se biju s Haldejcima, ali æe ih napuniti mrtvijem tjelesima ljudi koje æu pobiti u gnjevu svom i u jarosti svojoj odvrativ lice svoje od toga grada za svu zloæu njihovu:
6 Evo, ja æu ga iscijeliti i zdravlje mu dati, iscijeliæu ih i pokazaæu im obilje mira, postojanoga mira.
7 Jer æu povratiti roblje Judino i roblje Izrailjevo, i sazidaæu ih kao prije.
8 I oèistiæu ih od svakoga bezakonja njihova kojim mi sagriješiše, i oprostiæu im sva bezakonja njihova, kojima mi sagriješiše i kojima se odmetnuše od mene.
9 I biæe mi milo ime i hvala i slava u svijeh naroda na zemlji koji æe èuti za sve dobro što æu im uèiniti, i uplašiæe se i drktaæe radi svega dobra i radi svega mira što æu im ja dati.
10 Ovako veli Gospod: na ovom mjestu, za koje vi velite da je pusto i nema u njemu ni èovjeka ni živinèeta, u gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim opustjelim da nema èovjeka ni stanovnika ni živinèeta, opet æe se èuti
11 Glas radostan i glas veseo, glas ženikov i glas nevjestin, glas onijeh koji æe govoriti: slavite Gospoda nad vojskama, jer je dobar Gospod, jer je dovijeka milost njegova; koji æe prinositi prinose zahvalne u domu Gospodnjem; jer æu vratiti roblje ove zemlje kao što je bilo prije, govori Gospod.
12 Ovako veli Gospod nad vojskama: na ovom mjestu pustom, gdje nema èovjeka ni živinèeta, i u svijem gradovima njegovijem opet æe biti torovi pastirski da poèivaju stada.
13 U gradovima po gorama, u gradovima po ravnici i u gradovima južnijem i u zemlji Venijaminovoj i oko Jerusalima i po gradovima Judinijem opet æe prolaziti stada ispod ruku brojaèevijeh, veli Gospod.
14 Evo, idu dani, govori Gospod, kad æu izvršiti ovu dobru rijeè koju rekoh za dom Izrailjev i za dom Judin.
15 U te dane i u to vrijeme uèiniæu da proklija Davidu klica prava, koja æe èiniti sud i pravdu na zemlji.
16 U te dane spašæe se Juda, i Jerusalim æe stajati bez straha, i zvaæe se: Gospod pravda naša.
17 Jer ovako veli Gospod: neæe nestati Davidu èovjeka koji bi sjedio na prijestolu

doma Izrailjeva.
18 Ni svešteničima Levitima neæe nestati preda mnom èovjeka koji bi prinosio žrtvu paljenicu i palio dar i klao žrtvu dovijeka.
19 Potom doðe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:
20 Ovako veli Gospod: ako možete ukinuti zavjet moj za dan i zavjet moj za noæ da ne bude dana ni noæi na vrijeme,
21 Onda æe se ukinuti i moj zavjet s Davidom slugom mojim, da nema sina koji bi carovao na prijestolu njegovu, i s Levitima svešteničima slugama mojim.
22 Kao što se ne može izbrojiti vojska nebeska ni izmjeriti pijesak morski, tako æu umnožiti sjeme Davida sluge svojega i Levita sluga svojih.
23 Opet doðe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:
24 Nijesi li vidio što reèe taj narod govoreæi: dvije porodice, koje bješe izabrao Gospod, odbaci ih? I ruže moj narod kao da veæ nije narod pred njima.
25 Ovako veli Gospod: ako nijesam postavio zavjeta svojega za dan i za noæ i uredbe nebesima i zemlji,
26 Onda æu i sjeme Jakovljevo i Davida sluge svojega odbaciti da ne uzimam od sjemena njegova onijeh koji æe vladati sjemenom Avramovijem, Isakovijem i Jakovljevijem; jer æu povratiti roblje njihovo i smilovaæu se na njih.

34

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda, kad Navuhodonosor car Vavilonski i sva vojska njegova, i sva carstva zemaljska koja bijahu pod njegovom vlašæu, i svi narodi vojevahu na Jerusalim i na sve gradove njegove, i reèe:
2 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: idi i kaži Sedekiji caru Judinu i reci mu: ovako veli Gospod: evo, ja æu predati taj grad u ruke caru Vavilonskom, i on æe ga spaliti ognjem.
3 A ti neæeš uteæi iz njegove ruke, nego æeš biti uhvaæen i predan u njegove ruke, i oèi æe se tvoje vidjeti s oèima cara Vavilonskoga i njegova æe usta govoriti s tvojim ustima, i otiæi æeš u Vavilon.
4 Ali èuj rijeè Gospodnju, Sedekija care Judin; ovako veli Gospod za te: neæeš poginuti od maèa.
5 Nego æeš umrijeti na miru, i kao što pališe ocima tvojima, preðašnjim carevima, koji su bili prije tebe, tako æe paliti i tebi, i naricaæe za tobom: jaoh gospodaru! jer ja rekoh ovo, govori Gospod.
6 I kaza Jeremija prorok Sedekiji caru Judinu sve ove rijeèi u Jerusalimu.
7 A vojska cara Vavilonskoga udaraše na Jerusalim i na sve ostale gradove Judine, na Lahis i Aziku, jer ti bjehu ostali tvrdi gradovi izmeðu gradova Judinijeh.
8 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda kad car Sedekija uèini zavjet sa svijem narodom koji bješe u Jerusalimu da im proglasi slobodu,
9 Da svaki otpusti slobodna roba svojega i robinju svoju, Jevrejina i Jevrejku, da ni u koga ne bude rob Judejac brat njegov.
10 I poslušaše svi knezovi i sav narod, koji prista na zavjet, da svaki otpusti slobodna roba svojega i robinju svoju, da im ne budu više robovi, poslušaše i otpustiše.
11 A poslije opet staše uzimati robove i robinje, koje bijahu otpustili na volju, i nagoniše ih da im budu robovi i robinje.
12 I doðe rijeè Gospodnja Jeremiji od Gospoda govoreæi:
13 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja uèinih zavjet s ocima vašim kad vas izvedoh iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga, govoreæi:
14 Kad se svršuje sedma godina, otpuštajte svaki brata svojega Jevrejina koji ti se bude prodao i služio ti šest godina, otpusti ga slobodna od sebe. Ali ne poslušaše me oci vaši niti prignuše uha svojega.
15 I vi se bjeste sada obratili i uèinili što je pravo preda mnom proglasivši slobodu svaki bližnjemu svojemu, uèinivši zavjet preda mnom u domu koji se zove mojim imenom.
16 Ali udariste natrag i pogrdiste ime moje uzevši opet svaki roba svojega i robinju svoju, koje bijaste otpustili slo-

bodne na njihovu volju, i natjeraste ih da vam budu robovi i robinje.

17 Zato ovako veli Gospod: vi ne poslušaste mene da proglasite slobodu svaki bratu svojemu i bližnjemu svojemu; evo, ja proglašujem slobodu suprot vama, govori Gospod, maèu, pomoru i gladi, i predaæu vas da se potucate po svijem carstvima zemaljskim.

18 I predaæu ljude koji prestupiše moj zavjet, koji ne izvršiše rijeèi zavjeta koji uèiniše preda mnom, rasjekavši tele na dvoje i prošavši izmeðu polovina,

19 Knezove Judine i knezove Jerusalimske, dvorane i sveštenike i sav narod ove zemlje, koji proðoše izmeðu polovina onoga teleta,

20 Predaæu ih u ruke neprijateljima njihovijem i u ruke onima koji traže dušu njihovu, i mrtva æe tijela njihova biti hrana pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.

21 I Sedekiju cara Judina i knezove njegove predaæu u ruke neprijateljima njihovijem i u ruke onima koji traže dušu njihovu, u ruke vojsci cara Vavilonskoga, koja se vratila od vas.

22 Evo, ja æu im zapovjediti, veli Gospod, i dovešæu ih opet na ovaj grad, i biæe ga i uzeæe ga i spaliæe ga ognjem; i gradove Judine obratiæu u pustoš da niko neæe stanovati u njima.

35

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda u vrijeme Joakima sina Josijina cara Judina, govoreæi:

2 Idi k domu sinova Rihavovijeh i govori s njima, te ih dovedi u dom Gospodnji, u koju klijet, i podaj im vina neka piju.

3 Tada uzeh Jazaniju sina Jeremije sina Hovasijina i braæu njegovu i sve sinove i sav dom sinova Rihavovijeh.

4 I dovedoh ih u dom Gospodnji, u klijet sinova Anana sina Igdalijina èovjeka Božijega, koja je do klijeti knezovske, nad klijeæu Masije sina Salumova, vratara.

5 I metnuh pred sinove doma Rihavova krèage pune vina, i èaše, pa im rekoh: pijte vino.

6 A oni rekoše: neæemo piti vina, jer Jonadav, sin Rihavov, otac naš zabranio nam je rekavši: ne pijte vina, ni vi ni sinovi vaši dovijeka;

7 I kuæe ne gradite, ni sjemena sijte, ni vinograda sadite niti ga držite, nego u šatorima živite svega vijeka svojega, da biste dugo živjeli na zemlji, gdje ste došljaci.

8 I poslušasmo glas Jonadava sina Rihavova oca svojega u svemu što nam zapovjedi da ne pijemo vina svega vijeka svojega, ni mi ni naše žene, ni sinovi naši ni kæeri naše,

9 Ni da gradimo kuæa da u njima živimo, ni da imamo vinograda ni njive ni usjeva.

10 Nego živimo u šatorima, i slušamo i èinimo sve kako nam je zapovjedio Jonadav otac naš.

11 A kad doðe Navuhodonosor car Vavilonski u ovu zemlju, rekosmo: hajde da otidemo u Jerusalim ispred vojske Haldejske i vojske Sirske; i tako ostasmo u Jerusalimu.

12 Tada doðe rijeè Gospodnja Jeremiji govoreæi:

13 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: idi reci Judejcima i Jerusalimljanima: zar neæete da primite nauke da slušate rijeèi moje? govori Gospod.

14 Izvršuju se rijeèi Jonadava sina Rihavova, koji zabrani sinovima svojim da ne piju vina, i ne piju vina do danas, nego slušaju zapovijest oca svojega; a ja vam govorih zarana jednako, a vi me ne poslušaste.

15 I slah k vama sve sluge svoje proroke zarana jednako govoreæi: vratite se svaki sa svoga puta zloga, i popravite djela svoja i ne idite za drugim bogovima služeæi im, pak æete ostati u zemlji koju sam dao vama i ocima vašim, ali ne prignuste uha svojega niti me poslušaste.

16 Da, sinovi Jonadava sina Rihavova izvršuju zapovijest oca svojega što im je zapovjedio, a taj narod ne sluša mene.

17 Zato ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev: evo, ja æu pustiti na Judu i na sve stanovnike Jerusalimske

sve zlo što izrekoh za njih; jer im govorih a oni ne poslušaše, i zvah ih a oni se ne odazvaše.
18 A porodici Rihavovoj reèe Jeremija: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: što slušate zapovijest Jonadava oca svojega i držite sve zapovijesti njegove i èinite sve kako vam je zapovjedio,
19 Zato ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: neæe nestati Jonadavu sinu Rihavovu èovjeka koji bi stajao preda mnom dovijeka.

36

1 A èetvrte godine Joakima sina Josijina cara Judina doðe ova rijeè Jeremiji od Gospoda govoreæi:
2 Uzmi knjigu i napiši u nju sve rijeèi koje sam ti rekao za Izrailja i Judu i za sve narode, otkada ti poèeh govoriti, od vremena Josijina, do danas;
3 Eda bi èuo dom Judin sve zlo koje im mislim uèiniti i vratio se svak sa svoga zloga puta, da bih im oprostio bezakonje i grijeh njihov.
4 Tada Jeremija dozva Varuha sina Nirijina, i napisa Varuh u knjigu iz usta Jeremijinih sve rijeèi Gospodnje koje mu govori.
5 Potom zapovjedi Jeremija Varuhu govoreæi: meni nije slobodno, te ne mogu otiæi u dom Gospodnji.
6 Nego idi ti, i proèitaj iz knjige koju si napisao iz mojih usta, rijeèi Gospodnje, narodu u domu Gospodnjem u dan posni, i svijem Judejcima koji doðu iz gradova svojih proèitaj;
7 Ne bi li moleæi se pripali ka Gospodu i vratili se svaki sa svojega puta zloga, jer je velik gnjev i jarost što je Gospod izrekao za taj narod.
8 I uèini Varuh sin Nirijin sve kako mu zapovjedi prorok Jeremija, i proèita iz knjige rijeèi Gospodnje u domu Gospodnjem.
9 A pete godine Joakima sina Josijina cara Judina mjeseca devetoga oglasiše post pred Gospodom svemu narodu Jerusalimskom i svemu narodu koji doðe iz gradova Judinijeh u Jerusalim.
10 I proèita Varuh iz knjige rijeèi Jeremijine u domu Gospodnjem, u klijeti Gemarije sina Safanova pisara, u gornjem trijemu kod novijeh vrata doma Gospodnjega pred svijem narodom.
11 A kad èu Mihej sin Gemarije sina Safanova sve rijeèi Gospodnje iz knjige,
12 On siðe u dom carev u klijet pisarevu, i gle, ondje sjeðahu svi knezovi, Elisama pisar, i Delaja sin Semajin, i Elnatan sin Ahvorov, i Gemarija sin Safanov, i Sedekija sin Ananijin, i svi knezovi.
13 I kaza im Mihej sve rijeèi što èu kad Varuh èitaše knjigu narodu.
14 Tada svi knezovi poslaše k Varuhu Judija sina Natanije sina Selemije sina Husijeva, i poruèiše mu: knjigu koju si èitao narodu uzmi u ruku i doði ovamo. I uze knjigu u ruku Varuh sin Nirijin, i doðe k njima.
15 I oni mu rekoše: sjedi i èitaj da èujemo. I Varuh im je proèita.
16 A kad èuše sve one rijeèi, svi se uplašiše i rekoše Varuhu: kazaæemo caru sve te rijeèi.
17 I zapitaše Varuha govoreæi: kaži nam kako si napisao sve te rijeèi iz usta njegovijeh.
18 A Varuh im reèe: iz usta svojih kaziva mi sve te rijeèi, a ja pisah u knjigu mastilom.
19 Tada rekoše knezovi Varuhu: idi, sakrij se i ti i Jeremija, da niko ne zna gdje ste.
20 Potom otidoše k caru u trijem ostavivši knjigu u klijeti Elisame pisara, i kazaše caru sve te rijeèi.
21 A car posla Judija da donese knjigu; i donese je iz klijeti Elisame pisara, i stade èitati Judije pred carem i pred svijem knezovima koji stajahu oko cara.
22 A car sjeðaše u zimnoj kuæi devetoga mjeseca, i pred njim bijaše živo ugljevlje.
23 I kad Judije proèita tri èetiri lista, isijeèe je car nožem pisarskim, i baci u oganj na žeravicu, te izgorje sva knjiga ognjem na žeravici.
24 Ali se ne uplašiše, niti razdriješe haljina svojih car niti koji od sluga njegovijeh èuvši sve one rijeèi.
25 I premda Elnatan i Delaja i Gemarija

moljahu cara da ne pali knjige, on ih ne posluša.
26 Nego zapovjedi car Jerameilu sinu carevu i Seraji sinu Azrilovu i Selemiji sinu Avdilovu da uhvate Varuha pisara i Jeremiju proroka; ali ih sakri Gospod.
27 I doðe rijeè Gospodnja Jeremiji, pošto car sažeže knjigu i rijeèi koje napisa Varuh iz usta Jeremijinih, govoreæi:
28 Uzmi opet drugu knjigu, i napiši u nju sve preðašnje rijeèi koje bijahu u prvoj knjizi, koju sažeže Joakim car Judin.
29 A za Joakima cara Judina reci: ovako veli Gospod: ti si sažegao onu knjigu govoreæi: zašto si napisao u njoj i rekao: doæi æe car Vavilonski i zatrti ovu zemlju i istrijebiti iz nje i ljude i stoku?
30 Zato ovako veli Gospod za Joakima cara Judina: neæe imati nikoga ko bi sjedio na prijestolu Davidovu, i mrtvo æe tijelo njegovo biti baèeno na pripeku obdan i na mraz obnoæ.
31 Jer æu pohoditi njega i sjeme njegovo i sluge njegove za bezakonje njihovo, i pustiæu na njih i na stanovnike Jerusalimske i na Judejce sve zlo, za koje im govorih ali ne poslušaše.
32 I uze Jeremija drugu knjigu, i dade je Varuhu sinu Nirijinu pisaru, a on napisa u nju iz usta Jeremijinih sve rijeèi što bijahu u onoj knjizi, koju sažeže Joakim car Judin ognjem; i još bi dodano k onijem mnogo onakih rijeèi.

37

1 Potom carova Sedekija sin Josijin mjesto Honije sina Joakimova, kojega postavi carem u zemlji Judinoj Navuhodonosor car Vavilonski.
2 Ali ni on ni sluge njegove ni narod zemaljski ne slušahu rijeèi Gospodnjih koje govoraše preko Jeremije proroka.
3 I posla car Sedekija Jeuhala sina Selemijina, i Sofoniju sina Masijina svešteníka k Jeremiji proroku, te mu rekoše: pomoli se za nas Gospodu Bogu našemu.
4 I Jeremija iðaše među narod i još ga ne bjehu metnuli u tamnicu.
5 I vojska Faraonova izide iz Misira, a Haldejci koji bijahu Jerusalim èuvši glas o njoj otidoše od Jerusalima.
6 A rijeè Gospodnja doðe Jeremiji proroku govoreæi:
7 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ovako recite caru Judinu, koji vas je poslao k meni da me pitate: evo vojska Faraonova koja pođe vama u pomoæ, vratiæe se u svoju zemlju, u Misir.
8 A Haldejci æe opet doæi i opkoliæe taj grad i uzeæe ga i spaliæe ga ognjem.
9 Ovako veli Gospod: ne varajte se govoreæi: otiæi æe od nas Haldejci; jer neæe otiæi.
10 I da pobijete svu vojsku Haldejsku, koja æe se biti s vama, i da ih ostane nekoliko ranjenika, i oni æe ustati iz svojih šatora i spaliti taj grad ognjem.
11 A kad otide vojska Haldejska od Jerusalima radi vojske Faraonove,
12 Izide Jeremija iz Jerusalima da bi otišao u zemlju Venijaminovu i uklonio se odande među narod.
13 Ali kad bijaše na vratima Venijaminovijem, ondje bijaše starješina stražarski po imenu Jereja sin Selemije sina Ananijina, te uhvati Jeremiju proroka govoreæi: ti bježiš ka Haldejcima.
14 A Jeremija reèe: nije istina, ne bježim ka Haldejcima. Ali ga ne htje slušati, nego uhvati Jereja Jeremiju i odvede ka knezovima.
15 A knezovi se razgnjeviše na Jeremiju, i izbiše ga, i metnuše ga u tamnicu u kuæi Jonatana pisara, jer od nje bijahu naèinili tamnicu.
16 A kad Jeremija uljeze u jamu, u tamnicu, osta ondje dugo vremena.
17 Potom posla car Sedekija, te ga izvadi, i upita ga u svojoj kuæi nasamo, i reèe mu govoreæi: ima li rijeè od Gospoda? A Jeremija reèe: ima. Još reèe: biæeš predan u ruke caru Vavilonskomu.
18 Potom reèe Jeremija caru Sedekiji: šta sam ti skrivio ili slugama tvojim ili tomu narodu, te me metnuste u tamnicu?
19 I gdje su vaši proroci koji vam prorokuju govoreæi: neæe doæi car Vavilonski na vas ni na ovu zemlju?
20 Sada dakle poslušaj, care gospodaru

moj, pusti preda se molbu moju, nemoj me vraæati u kuæu Jonatana pisara, da ne umrem ondje.
21 Tada zapovjedi car Sedekija da zatvore Jeremiju u trijem od tamnice i da mu daju svaki dan po hljeb s ulice hljebarske, dokle traje hljeba u gradu. Tako sjeðaše Jeremija u trijemu od tamnice.

38

1 A Sefatija sin Matanov i Godolija sin Pashorov i Juhal sin Selemijin i Pashor sin Malhijin èuše rijeèi koje govori Jeremija svemu narodu rekavši:
2 Ovako veli Gospod: ko ostane u tom gradu, poginuæe od maèa, od gladi ili od pomora; a ko otide ka Haldejcima, ostaæe živ, i duša æe mu njegova biti mjesto plijena, i biæe živ.
3 Ovako veli Gospod: doista æe taj grad biti predan u ruke vojsci cara Vavilonskoga, i uzeæe ga.
4 I rekoše knezovi caru: da se pogubi taj èovjek, jer on oslabljava ruke vojnicima koji ostaše u ovom gradu, i ruke svemu narodu govoreæi im take rijeèi, jer taj èovjek ne traži dobra ovom narodu nego zlo.
5 A car Sedekija reèe: eto, u vašim je rukama; jer car ne može ništa suprot vama.
6 Tada uzeše Jeremiju i baciše ga u jamu Malhije sina Amelehova, koja bijaše u trijemu od tamnice, i spustiše Jeremiju o užima; a u jami ne bješe vode, nego glib, i Jeremija se uvali u glib.
7 Ali kad èu Avdemeleh Etiopljanin, dvoranin, koji bijaše u dvoru carevu, da su metnuli Jeremiju u onu jamu, a car sjeðaše na vratima Venijaminovijem,
8 Izide Avdemeleh iz dvora careva i reèe caru govoreæi:
9 Care gospodaru moj, zlo uèiniše ti ljudi u svemu što uèiniše Jeremiji proroku bacivši ga u jamu, jer bi i ondje gdje je bio od gladi umro, jer nema više hljeba u gradu.
10 Zato car zapovjedi Avdemelehu Etiopljaninu govoreæi: uzmi odavde trideset ljudi i izvadi Jeremiju proroka iz jame dok nije umro.
11 Tada uze Avdemeleh ljude, i doðe u dom carev pod riznicu, i uze odande iznošenijeh haljina i starijeh rita, i spusti ih Jeremiji u jamu o užima.
12 I reèe Avdemeleh Etiopljanin Jeremiji: podmetni te stare haljine i rite pod pazuha ispod uža. I uèini Jeremija tako.
13 I izvukoše Jeremiju na užima i izvadiše ga iz jame; i osta Jeremija u trijemu od tamnice.
14 Potom car Sedekija posla po Jeremiju proroka, te ga dovedoše preda nj u treæi ulazak koji bijaše u domu Gospodnjem; i reèe car Jeremiji: zapitaæu te nešto, nemoj mi zatajiti.
15 A Jeremija reèe Sedekiji: da ti kažem, neæeš li me pogubiti? a da te svjetujem, neæeš me poslušati.
16 Tada se car Sedekija zakle Jeremiji nasamo govoreæi: tako da je živ Gospod, koji nam je stvorio ovu dušu, neæu te pogubiti niti æu te dati u ruke ljudima koji traže dušu tvoju.
17 Tada Jeremija reèe Sedekiji: ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev: ako otideš ka knezovima cara Vavilonskoga, živa æe ostati duša tvoja, i grad ovaj neæe izgorjeti ognjem, i tako æeš ostati u životu ti i dom tvoj.
18 Ako li ne otideš ka knezovima cara Vavilonskoga, ovaj æe grad biti predan u ruke Haldejcima, koji æe ga spaliti ognjem, i ti neæeš uteæi iz ruku njihovijeh.
19 A car Sedekija reèe Jeremiji: ja se bojim Judejaca koji su prebjegli ka Haldejcima, da me ne predadu u njihove ruke, te æe mi se narugati.
20 A Jeremija reèe: neæe te predati; poslušaj glas Gospodnji, koji ti ja govorim, i dobro æe ti biti i živa æe biti tvoja duša.
21 Ako li neæeš da izideš, ovo je što mi pokaza Gospod:
22 Gle, sve žene koje su ostale u domu cara Judina, odvešæe se ka knezovima cara Vavilonskoga, i one æe reæi: nagovoriše te i prevariše te prijatelji tvoji; noge ti se uvališe u glib, a oni se povukoše natrag.
23 Sve žene tvoje i sinovi tvoji odvešæe se Haldejcima, i ti neæeš uteæi iz ruku

njihovijeh; nego æeš dopasti u ruke caru Vavilonskom, i ovaj æe grad izgorjeti ognjem.
24 Tada reèe Sedekija Jeremiji: niko da ne dozna za te rijeèi, da ne pogineš.
25 Ako li knezovi èuvši da sam govorio s tobom doðu k tebi i reku ti: kaži nam šta si govorio caru, nemoj tajiti od nas, pa te neæemo pogubiti, i šta je car tebi govorio?
26 Reci im: ja pripadoh k caru moleæi se da me ne pošlje natrag u dom Jonatanov da umrem ondje.
27 I doðoše svi knezovi k Jeremiji i pitaše ga; a on im odgovori sasvijem kako mu zapovjedi car. I okaniše ga se, jer ne doznaše ništa od toga.
28 A Jeremija osta u trijemu od tamnice do dana kad uzeše Jerusalim; i on bijaše ondje kad uzeše Jerusalim.

39

1 Devete godine Sedekije cara Judina mjeseca desetoga doðe Navuhodonosor car Vavilonski sa svom vojskom svojom na Jerusalim i stade ga biti.
2 Jedanaeste godine Sedekijine mjeseca èetvrtoga, devetoga dana toga mjeseca provališe u grad.
3 I uðoše svi knezovi cara Vavilonskoga, i stadoše kod srednjih vrata Nergal-sareser, Samgar-nevon, Sarsehim, starješina nad dvoranima, Nergal-sareser, starješina nad vraèima, i svi drugi knezovi cara Vavilonskoga.
4 A kad ih vidje Sedekija car Judin i svi vojnici, pobjegoše i izidoše noæu iz grada pokraj vrta carskoga na vrata među dva zida; i iðahu preko polja.
5 A vojska Haldejska gonjaše ih, i stiže Sedekiju u polju Jerihonskom, i uhvativši ga dovedoše ga k Navuhodonosoru caru Vavilonskom u Rivlu u zemlji Ematskoj, te mu sudi.
6 I zakla car Vavilonski sinove Sedekijine u Rivli na njegove oèi, i sve znatne ljude od Jude pokla car Vavilonski.
7 Iza toga Sedekiji iskopa oèi, i sveza ga u dvoje verige mjedene, da ga odvede u Vavilon.
8 A dom carev i domove narodne popališe Haldejci ognjem, i zidove Jerusalimske raskopaše.
9 A ostatak naroda što osta u gradu i prebjege koji prebjegoše k njemu, ostatak naroda što bješe ostao, odvede Nevuzardan zapovjednik stražarski u Vavilon.
10 Samo najsiromašnije iz naroda, koji ništa nemahu, ostavi Nevuzardan zapovjednik stražarski u zemlji Judinoj, i dade im tada vinograde i njive.
11 A Navuhodonosor car Vavilonski zapovjedi za Jeremiju Nevuzardanu zapovjedniku stražarskom govoreæi:
12 Uzmi ga i gledaj ga dobro, i ne èini mu zla, nego mu èini što ti god kaže.
13 I poslaše Nevuzardan zapovjednik stražarski i Nevusazvan, starješina nad dvoranima, i Nergal-sareser, starješina nad vraèima, i svi knezovi cara Vavilonskoga,
14 Poslaše, te uzeše Jeremiju iz trijema od tamnice, i predaše ga Godoliji sinu Ahikama sina Safanova da ga odvede kuæi; tako osta među narodom.
15 A Jeremiji doðe rijeè Gospodnja kad bješe zatvoren u trijemu od tamnice govoreæi:
16 Idi i reci Avdemelehu Etiopljaninu govoreæi: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo ja æu uèiniti da se zbudu rijeèi moje tome gradu na zlo a ne na dobro, i navršiæe se pred tobom u onaj dan.
17 Ali æu tebe izbaviti u onaj dan, govori Gospod, i neæeš biti predan u ruke ljudima kojih se bojiš.
18 Jer æu te doista saèuvati, te neæeš pasti od maèa, i biæe ti duša tvoja mjesto plijena zato što si se pouzdao u me, govori Gospod.

40

1 Rijeè koja doðe Jeremiji od Gospoda kad ga Nevuzardan zapovjednik stražarski pusti iz Rame uzevši ga pošto bješe okovan u verige među svijem robljem Jerusalimskim i Judinijem, koje se voðaše u Vavilon.

2 I uzevši zapovjednik stražarski Jeremiju reèe mu: Gospod Bog tvoj izreèe ovo zlo za ovo mjesto;
3 I nanese i uèini kako reèe, jer zgriješiste Gospodu i ne slušaste glasa njegova, zato vas snaðe ovo.
4 Ali sada, evo, ja te opraštam danas veriga što su ti na ruku; ako ti je volja poæi sa mnom u Vavilon, hodi, ja æu se brinuti za te; ako li ti nije volja poæi sa mnom u Vavilon, a ti nemoj; evo, sva ti je zemlja otvorena, idi kuda god hoæeš i kuda ti je drago.
5 Ili kad se on još ne vraæa, otidi k njemu, Godoliji sinu Ahikama sina Safanova, kojega je postavio car Vavilonski nad gradovima Judinijem, i ostani s njim među narodom, ili idi kuda ti je drago. I dade mu zapovjednik stražarski brašnjenice i dar, i otpusti ga.
6 I tako doðe Jeremija ka Godoliji sinu Ahikamovu u Mispu, i osta s njim u narodu, koji još osta u zemlji.
7 A sve vojvode što bjehu u polju i ljudi njihovi kad èuše da je car Vavilonski postavio Godoliju sina Ahikamova nad zemljom, i da je na njemu ostavio ljude i žene i djecu između siromašnoga naroda u zemlji, koji ne bi odveden u Vavilon,
8 Doðoše u Mispu ka Godoliji Ismailo sin Netanijin i Joanan i Jonatan sinovi Karijini, i Seraja sin Tanumetov, i sinovi Jofije Netofaæanina, i Jezanija sin nekoga Mahaæanina, oni i ljudi njihovi.
9 I zakle se Godolija sin Ahikama sina Safanova njima i ljudima njihovijem govoreæi: ne bojte se službe Haldejcima; ostanite u zemlji, i služite caru Vavilonskom, i dobro æe vam biti.
10 A ja evo æu stajati u Mispi da doèekujem Haldejce koji æe dolaziti k nama; a vi berite vinograde i voæe i ulje, i ostavljajte u sudove svoje, i stojte u gradovima svojim koje držite.
11 Tako i svi Judejci, koji bijahu među Moavcima i sinovima Amonovijem i Edomcima i po svijem zemljama, èuvši da je car Vavilonski ostavio ostatak u Judeji i postavio nad njima Godoliju sina Ahikama sina Safanova,
12 Vratiše se svi Judejci iz svijeh mjesta kuda bijahu razagnani, i doðoše u zemlju Judinu ka Godoliji u Mispu, i nabraše vina i voæa vrlo mnogo.
13 A Joanan sin Karijin i sve vojvode što bjehu u polju doðoše ka Godoliji u Mispu,
14 I rekoše mu: znaš li da je Valis car sinova Amonovijeh poslao Ismaila sina Netanijina da te ubije? Ali im ne povjerova Godolija sin Ahikamov.
15 Tada Joanan sin Karijin reèe Godoliji nasamo u Mispi govoreæi: idem da ubijem Ismaila sina Netanijina, niko neæe doznati. Zašto da te ubije i da se rasiju svi Judejci koji su se skupili oko tebe i da propadne ostatak Judin?
16 Ali Godolija sin Ahikamov reèe Joananu sinu Karijinu: nemoj to èiniti, jer nije istina što kažeš za Ismaila.

41

1 A sedmoga mjeseca doðe Ismailo sin Netanije sina Elisamina, carskoga roda, i knezovi carevi, deset ljudi s njim, ka Godoliji sinu Ahikamovu u Mispu, i jedoše ondje u Mispi s njim.
2 Potom usta Ismailo sin Netanijin i deset ljudi što bijahu s njim, i ubiše maèem Godoliju sina Ahikama sina Safanova; tako pogubiše onoga koga bješe postavio car Vavilonski nad zemljom.
3 I sve Judejce koji bijahu s njim, s Godolijom, u Mispi, i Haldejce koji se zatekoše ondje, vojnike, pobi Ismailo.
4 A sjutradan pošto ubi Godoliju, dok još niko ne dozna,
5 Doðoše ljudi iz Sihema, iz Siloma i iz Samarije, osamdeset ljudi, obrijane brade i razdrtijeh haljina i isparani po tijelu, i imahu u rukama dar i kad, da prinesu u dom Gospodnji.
6 Tada Ismailo sin Netanijin izide im na susret iz Mispe i iðaše plaèuæi, i sretavši se s njima reèe im: hodite ka Godoliji sinu Ahikamovu.
7 A kad doðoše usred grada, pokla ih Ismailo sin Netanijin s ljudima koji bijahu s njim i baci ih u jamu.
8 A među njima se naðe deset ljudi koji rekoše Ismailu: nemoj nas pogubiti, jer imamo sakriveno blago u polju, pšenice i

jeèma i ulja i meda. I ostavi ih, i ne pobi ih s braæom njihovom.
9 A jama u koju pobaca Ismailo sva tjelesa ljudi koje pobi uz Godoliju bijaše ona koju naèini car Asa bojeæi se Vase cara Izrailjeva; i Ismailo sin Netanijin napuni je pobijenijeh ljudi.
10 I zarobi Ismailo sav ostatak naroda što bijaše u Mispi, kæeri careve i sav narod što bješe ostao u Mispi, nad kojim bješe postavio Nevuzardan zapovjednik stražarski Godoliju sina Ahikamova; i zarobivši ih Ismailo sin Netanijin poðe da priješe k sinovima Amonovijem.
11 Ali Joanan sin Karijin i sve vojvode što bijahu s njim èuše sve zlo što uèini Ismailo sin Netanijin.
12 Tada uzeše sve svoje ljude i poðoše da udare na Ismaila sina Netanijina, kojega naðoše kod velike vode u Gavaonu.
13 I sav narod što bješe s Ismailom kad vidje Joanana sina Karijina i sve vojvode što bjehu s njim, obradova se,
14 I sav narod što Ismailo zarobi iz Mispe obrnu se i otide k Joananu sinu Karijinu.
15 A Ismailo sin Netanijin pobježe s osam ljudi od Joanana, i otide k sinovima Amonovijem.
16 I tako Joanan sin Karijin i sve vojvode što bijahu s njim uzeše sav ostatak naroda što povratiše od Ismaila sina Netanijina, koji ubiv Godoliju sina Ahikamova bješe ih odveo iz Mispe, vojnike i žene i djecu i dvorane, i odvedoše ih iz Gavaona;
17 I otišavši stadoše u gostionici Himamovoj kod Vitlejema, da bi otišli i prešli u Misir,
18 Radi Haldejaca, jer ih se bojahu, što Ismailo sin Netanijin ubi Godoliju sina Ahikamova, kojega bješe postavio car Vavilonski nad zemljom.

42

1 Potom doðoše sve vojvode i Joanan sin Karijin i Jezanija sin Osajin, i sav narod, malo i veliko,
2 I rekoše Jeremiji proroku: pusti preda se našu molbu, i pomoli se za nas Gospodu Bogu svojemu, za sav ovaj ostatak, jer nas je ostalo malo od mnogih, kao što nas oèi tvoje vide,
3 Da bi nam pokazao Gospod Bog tvoj put kojim æemo iæi i šta æemo raditi.
4 A Jeremija prorok reèe im: poslušaæu; evo, pomoliæu se Gospodu Bogu vašemu po vašim rijeèima, i što vam odgovori Gospod kazaæu vam, neæu vam zatajiti ni rijeèi.
5 A oni rekoše Jeremiji: Gospod neka nam je svjedok istinit i vjeran da æemo èiniti sve što ti Gospod Bog tvoj zapovjedi za nas.
6 Bilo dobro ili zlo, poslušaæemo rijeè Gospoda Boga svojega ka kojemu te šaljemo, da bi nam dobro bilo kad poslušamo glas Gospoda Boga svojega.
7 A poslije deset dana doðe rijeè Gospodnja Jeremiji;
8 Te sazva Joanana sina Karijina i sve vojvode što bijahu s njim, i sav narod, malo i veliko,
9 I reèe im: ovako veli Gospod Bog Izrailjev, ka kojemu me poslaste da iznesem preda nj molbu vašu:
10 Ako ostanete u ovoj zemlji, sazidaæu vas, i neæu vas razoriti, i nasadiæu vas i neæu vas istrijebiti; jer mi je žao sa zla koje sam vam uèinio.
11 Ne bojte se cara Vavilonskoga, kojega se bojite; ne bojte ga se, govori Gospod, jer sam ja s vama da vas saèuvam i da vas izbavim iz njegove ruke.
12 I uèiniæu vam milost da se smiluje na vas, i vrati vas u zemlju vašu.
13 Ako li reèete: neæemo da ostanemo u toj zemlji, ne slušajuæi glasa Gospoda Boga svojega
14 Govoreæi: ne, nego idemo u zemlju Misirsku, da ne vidimo rata i glasa trubnoga ne èujemo i ne budemo gladni hljeba, i ondje æemo se naseliti,
15 Onda èujte rijeè Gospodnju, koji ste ostali od Jude; ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: ako vi okrenete lice svoje da idete u Misir i otidete da se naselite ondje,
16 Ondje æe vas u zemlji Misirskoj stignuti maè kojega se bojite, i glad, radi koje se brinete, goniæe vas ondje u Misiru i ondje æete pomrijeti.

17 I svi ljudi koji su okrenuli lice svoje da
idu u Misir da se ondje nasele, izginuæe
od maèa i od gladi i od pomora, i nijedan
ih neæe ostati niti æe koji uteæi od zla
koje æu pustiti na njih.
18 Jer ovako veli Gospod nad vojskama
Bog Izrailjev: kao što se gnjev moj i jarost
moja izli na stanovnike Jerusalimske, tako
æe se izliti gnjev moj na vas, ako otidete u
Misir, i biæete uklin i èudo i kletva i rug,
i neæete više vidjeti ovoga mjesta.
19 Gospod vam govori, ostanci Judini!
ne idite u Misir. Znajte da vam ja
svjedoèim danas.
20 Jer varaste duše svoje kad me
poslaste ka Gospodu Bogu svojemu
rekavši: pomoli se za nas Gospodu Bogu
našemu, i kako reèe Gospod Bog naš, javi
nam i uèiniæemo.
21 A kad vam javih danas, neæete da
poslušate glasa Gospoda Boga svojega niti
išta što mi zapovjedi za vas.
22 Znajte dakle da æete izginuti od
maèa i od gladi i od pomora na mjestu
kuda ste radi otiæi da se stanite.

43

1 A kad izgovori Jeremija svemu narodu
sve rijeèi Gospoda Boga njihova, koje mu
Gospod Bog njihov zapovjedi za njih, sve
te rijeèi,
2 Tada Azarija sin Osajin i Joanan sin
Karijin i svi oni ljudi oholi rekoše Jeremiji
govoreæi: nije istina što govoriš; nije te
poslao Gospod Bog naš da nam kažeš: ne
idite u Misir da se ondje stanite.
3 Nego Varuh sin Nirijin podgovara te
na nas da nas preda u ruke Haldejcima da
nas pogube ili da nas presele u Vavilon.
4 I tako Joanan sin Karijin i sve vojvode
i sav narod ne poslušaše glasa Gospod-
njega da ostanu u zemlji Judinoj.
5 Nego Joanan sin Karijin i sve vojvode
uzeše sav ostatak Judin koji se bijaše
vratio da živi u zemlji Judinoj iz svijeh
naroda u koje bijahu razagnani,
6 Ljude i žene i djecu i kæeri careve,
i sve duše što bijaše ostavio Nevuzardan
zapovjednik stražarski s Godolijom sinom
Ahikama sina Safanova, i Jeremiju pro-
roka i Varuha sina Nirijina,
7 I otidoše u zemlju Misirsku, jer ne
poslušaše glasa Gospodnjega; i doðoše do
Tafnesa.
8 I doðe rijeè Gospodnja Jeremiji u
Tafnesu govoreæi:
9 Uzmi u ruke velikoga kamenja, i pokrij
ga kalom u peæi za opeke što je na
vratima doma Faraonova u Tafnesu da
vide Judejci;
10 I reci im: ovako veli Gospod nad
vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu poslati
i dovesti Navuhodonosora cara Vavilon-
skoga slugu svojega, i metnuæu prijesto
njegov na ovo kamenje koje sakrih, i
razapeæe carski šator svoj na njemu.
11 Jer æe doæi i zatrti zemlju Misirsku;
ko bude za smrt otiæi æe na smrt, ko za
ropstvo, u ropstvo, ko za maè, pod maè.
12 I raspaliæu oganj u kuæama bogova
Misirskih; i popaliæe ih i odvešæe ih u
ropstvo, i ogrnuæe se zemljom Misirskom
kao što se pastir ogræe plaštem svojim, i
otiæi æe odande s mirom.
13 I izlomiæe stupove u domu
sunèanom što je u zemlji Misirskoj, i
kuæe bogova Misirskih popaliæe ognjem.

44

1 Rijeè koja doðe Jeremiji za sve Jude-
jce koji življahu u zemlji Misirskoj, koji
življahu u Migdolu i u Tafnesu i u Nofu
i u zemlji Patrosu, govoreæi:
2 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog
Izrailjev: vi vidjeste sve zlo što navedoh
na Jerusalim i na sve gradove Judine, i
evo su danas pusti i nema nikoga da živi
u njima,
3 Za zloæu njihovu koju èiniše da bi me
gnjevili hodeæi da kade i služe drugim
bogovima, kojih ne znaše ni oni ni vi ni
oci vaši.
4 I slah k vama sve sluge svoje proroke
zarana jednako govoreæi: ne èinite toga
gada, na koji mrzim.
5 Ali ne poslušaše niti prignuše uha
svojega da se vrate od zloæe svoje, da ne
kade drugim bogovima.
6 Zato se izli jarost moja i gnjev moj, i
razgorje se u gradovima Judinijem i po
ulicama Jerusalimskim, te postaše razva-
line i pustoš, kao što se vidi danas.

7 A sada ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev: zašto sami sebi èinite tako veliko zlo da istrijebite iz Jude ljude i žene, djecu i koja sisaju, da ne ostane u vas ostatka,
8 Gnjeveæi me djelima ruku svojih, kadeæi drugim bogovima u zemlji Misirskoj, u koju doðoste da se stanite da biste se istrijebili i postali kletva i rug u svijeh naroda na zemlji.
9 Jeste li zaboravili zla otaca svojih i zla careva Judinijeh i zla žena njihovijeh, i svoja zla i zla žena svojih, koja èiniše u zemlji Judinoj i po ulicama Jerusalimskim?
10 Ne pokoriše se do danas niti se pobojaše, niti hodiše po mom zakonu i uredbama mojim, koje stavih pred vas i pred oce vaše.
11 Zato ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: evo, ja æu vam obratiti lice svoje na zlo, da istrijebim sve Judejce.
12 I uzeæu ostatak Judin, koji okrenu lice svoje da ide u zemlju Misirsku da se ondje stani, i izginuæe svi; u zemlji æe Misirskoj pasti i izginuti od maèa i od gladi, malo i veliko, izginuæe od maèa i od gladi, i biæe uklin i èudo i prokletstvo i rug.
13 I pohodiæu one koji nastavaju u zemlji Misirskoj, kao što sam pohodio Jerusalim, maèem, glaðu i pomorom;
14 I nijedan od ostatka Judina, što otidoše u zemlju Misirsku da se ondje stane, neæe uteæi niti se izbaviti da se vrate u zemlju Judinu, u koju se žele vratiti da se nasele; jer se neæe vratiti, osim koji pobjegnu.
15 Tada odgovoriše Jeremiji svi ljudi koji znaðahu da žene njihove kade drugim bogovima, i sve žene, kojih stajaše ondje velik zbor, i sav narod što življaše u zemlji Misirskoj, u Patrosu, govoreæi:
16 Što nam kaza u ime Gospodnje, neæemo te poslušati;
17 Nego æemo èiniti sve što je izašlo iz naših usta kadeæi carici nebeskoj i ljevajuæi joj naljeve, kao što smo èinili mi i oci naši, carevi naši i knezovi naši po gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim, jer bijasmo siti hljeba i bijaše nam dobro i zla ne viðasmo.
18 A otkad prestasmo kaditi carici nebeskoj i ljevati joj naljeve, ništa nemamo i ginemo od maèa i od gladi.
19 I kad kadimo carici nebeskoj i ljevamo joj naljeve, eda li joj bez glavara svojih peèemo kolaèe služeæi joj i ljevamo joj naljeve?
20 Tada reèe Jeremija svemu narodu, ljudima i ženama, i svemu narodu, koji mu onako odgovoriše, govoreæi:
21 Eda li se ne opomenu Gospod kada, kojim kadiste u gradovima Judinijem i po ulicama Jerusalimskim vi i oci vaši, carevi vaši i knezovi vaši i narod zemaljski? i ne doðe li mu u srce?
22 I ne može Gospod više podnositi zloæe djela vaših i gadova koje èiniste, te zemlja vaša posta pustoš i èudo i prokletstvo, da niko ne živi u njoj, kako se vidi danas.
23 Zato što kadiste i što griješiste Gospodu i ne slušaste glasa Gospodnjega, i po zakonu njegovu i uredbama njegovijem i svjedoèanstvima njegovijem ne hodiste, zato vas zadesi ovo zlo, kako se vidi danas.
24 Još reèe Jeremija svemu narodu i svijem ženama: èujte rijeè Gospodnju, svi Judejci, koji ste u zemlji Misirskoj.
25 Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev govoreæi: vi i žene vaše rekoste ustima svojim i rukama svojim izvršiste govoreæi: izvršivaæemo zavjete svoje što zavjetovasmo kadeæi carici nebeskoj i ljevajuæi joj naljeve. Doista ispuniste zavjete svoje i izvršiste.
26 Zato èujte Judejci rijeè Gospodnju, svi Judejci koji stanujete u zemlji Misirskoj: evo, ja se zaklinjem velikim imenom svojim, veli Gospod, da se ime moje neæe više izricati ustima nijednoga Judejca u svoj zemlji Misirskoj da bi rekao: tako da je živ Gospod Gospod!
27 Evo, ja æu paziti na njih zla radi, ne dobra radi, i Judejci koji su u zemlji Misirskoj svi æe ginuti od maèa i od gladi, dokle ih ne bude nijednoga.
28 A koji uteku od maèa, vratiæe se iz zemlje Misirske u zemlju Judinu, malo njih, jer sav ostatak Judin, što otidoše

u zemlju Misirsku da se ondje nastane, poznaæe èija æe se rijeè navršiti, moja ili njihova.
29 A ovo da vam je znak, govori Gospod, da æu vas pohoditi na tom mjestu da znate da æe se doista ispuniti rijeèi moje vama na zlo;
30 Ovako veli Gospod: evo, ja æu dati Faraona Vafrija cara Misirskoga u ruke neprijateljima njegovijem i u ruke onijem koji traže dušu njegovu, kao što sam dao Sedekiju cara Judina u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom, neprijatelju njegovu i koji tražaše dušu njegovu.

45

1 Rijeè koju reèe Jeremija prorok Varuhu sinu Nirijinu, kad pisaše ove rijeèi u knjigu iz usta Jeremijinijeh, èetvrte godine Joakima sina Josijina, govoreæi:
2 Ovako veli Gospod Bog Izrailjev za tebe, Varuše:
3 Rekao si: teško meni! jer Gospod dodade mi žalost na tugu; iznemogoh uzdišuæi, i mira ne nalazim.
4 Reci mu ovo: ovako veli Gospod: evo, što sam sagradio ja razgrađujem, i što sam posadio iskorenjavam po svoj toj zemlji.
5 A ti li æeš tražiti sebi velike stvari? Ne traži; jer evo, ja æu pustiti zlo na svako tijelo, govori Gospod; ali æu tebi dati dušu tvoju mjesto plijena u svijem mjestima, kuda otideš.

46

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Jeremiji proroku za narode:
2 Za Misirce, za vojsku Faraona Nehaona cara Misirskoga, koja bijaše na reci Efratu kod Harkemisa, i razbi je Navuhodonosor car Vavilonski èetvrte godine Joakima sina Josijina cara Judina.
3 Pripravite štite i štitiæe, i idite u boj;
4 Prežite konje, i pojašite, konjici; postavite se sa šljemovima; utrite koplja, oblaèite se u oklope.
5 Zašto ih vidim gdje se poplašiše, vraæaju se natrag, junaci njihovi polomiše se i bježe bez obzira? Strah je otsvuda, govori Gospod.
6 Da ne uteèe laki, niti se izbavi jaki; da se na sjeveru na brijegu rijeke Efrata spotaknu i padnu.
7 Ko je to što se diže kao potok, i vode mu se kolebaju kao rijeke?
8 Misir se diže kao potok i njegove se vode kolebaju kao rijeke; i veli: idem, pokriæu zemlju, zatræu grad i one koji žive u njemu.
9 Izlazite, konji, bjesnite, kola; i neka izaðu junaci, Husi i Fudi, koji nose štitove, i Ludeji, koji nose i natežu luk.
10 Jer je ovaj dan Gospodu Gospodu nad vojskama dan osvete, da se osveti neprijateljima svojim; maè æe ih proždrijeti i nasitiæe se i opiæe se krvlju njihovom; jer æe biti žrtva Gospoda Gospoda nad vojskama u zemlji sjevernoj na rijeci Efratu.
11 Izidi u Galad i uzmi balsama, djevojko kæeri Misirska; zaludu su ti mnogi lijekovi, neæeš se izlijeèiti.
12 Narodi èuše sramotu tvoju, i vike tvoje puna je zemlja, jer se spotièu junak o junaka, te obojica padaju.
13 Rijeè koju reèe Gospod Jeremiji proroku o dolasku Navuhodonosora cara Vavilonskoga da potre zemlju Misirsku:
14 Javite u Misiru, i oglasite u Migdolu, oglasite i u Nofu i u Tafnesu, i recite: stani i pripravi se, jer maè proždrije što je oko tebe.
15 Zašto se povaljaše junaci tvoji? Ne stoje, jer ih Gospod obara.
16 Èini, te se mnogi spotièu i padaju jedan na drugoga, i govore: ustani da se vratimo k narodu svojemu i na postojbinu svoju ispred maèa nasilnikova.
17 Vièu ondje: Faraon car Misirski propade, proðe mu rok.
18 Tako da sam ja živ, govori car, kojemu je ime Gospod nad vojskama; kao Tavor među gorama i kao Karmil na moru doæi æe.
19 Spremi što ti treba da se seliš, stanovnice, kæeri Misirska; jer æe Nof opustjeti i spaliæe se da neæe niko živjeti u njemu.

20 Misir je lijepa junica; ali pogibao ide,
ide sa sjevera.
21 I najamnici su njegovi usred njega
kao teoci ugojeni, ali se i oni obrnuše i
pobjegoše, ne ostaše, jer doðe na njih
dan nesreæe njihove, vrijeme pohoðenja
njihova.
22 Glas æe njihov iæi kao zmijinji, jer
oni idu s vojskom i doæi æe sa sjekirama
na nj kao oni koji sijeku drva.
23 I oni æe posjeæi šumu njegovu,
govori Gospod, ako joj i nema mjere, jer
ih je više nego skakavaca i nema im broja.
24 Posrami se kæi Misirska, predana je
u ruke narodu sjevernom.
25 Govori Gospod nad vojskama Bog
Izrailjev: evo, ja æu pohoditi ljudstvo u
Noji, i Faraona i Misir i bogove njegove
i careve njegove, Faraona i sve koji se
uzdaju u nj.
26 I daæu ih u ruke onima koji traže
dušu njihovu, u ruke Navuhodonosoru
caru Vavilonskom i u ruke slugama nje-
govijem; a poslije æe biti naseljen kao
prije, govori Gospod.
27 A ti se ne boj, slugo moj Jakove, i ne
plaši se, Izrailju, jer evo ja æu te izbaviti
iz daljne zemlje i sjeme tvoje iz zemlje
ropstva njegova; i Jakov æe se vratiti i
poèivaæe, i biæe miran i niko ga neæe
plašiti.
28 Ti se ne boj, slugo moj Jakove, govori
Gospod, jer sam ja s tobom; jer æu uèiniti
kraj svijem narodima, u koje te prognah,
ali tebi neæu uèiniti kraja, nego æu te
pokarati s mjerom, a neæu te ostaviti
sasvijem bez kara.

47

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Jeremiji
proroku za Filisteje prije nego Faraon
osvoji Gazu.
2 Ovako veli Gospod: evo, voda dolazi sa
sjevera, i biæe kao potok koji se razljeva,
i potopiæe zemlju i što je u njoj, grad i
one koji žive u njemu; i ljudi æe vikati, i
ridaæe svi stanovnici zemaljski.
3 Od topota kopita jakih konja njegovi-
jeh, od tutnjave kola njegovijeh, i praske
toèkova njegovijeh, neæe se obazreti
ocevi na sinove, jer æe im ruke klonuti,
4 Od onoga dana koji æe doæi da istri-
jebi sve Filisteje i da zatre Tir i Sidon
i sve ostale pomoænike, jer æe Gospod
istrijebiti Filisteje, ostatak ostrva Kaftora.
5 Oæelaviæe Gaza, propašæe Askalon
i ostatak doline njihove; dokle æeš se
rezati?
6 Jaoh, maèu Gospodnji, kad æeš se
smiriti? vrati se u korice svoje, stani i
smiri se.
7 Ali kako bi se smirio? jer mu Gospod
dade zapovijest na Askalon i na primorje;
onamo ga odredi.

48

1 Za Moava ovako govori Gospod nad
vojskama Bog Izrailjev: teško Nevonu!
jer æe se opustošiti; Kirijatajim æe se
posramiti i uzeti; Mizgav æe se posramiti
i prepasti.
2 Neæe se više hvaliti Moav Esevonom;
jer mu zlo misle: hodite da ga istrijebimo
da nije više narod. I ti, Madmene,
opustjeæeš; maè æe te goniti.
3 Èuje se vika iz Oronajima, pustošenje
i satiranje veliko.
4 Moav se satr; stoji vika djece njegove.
5 Jer æe se putem Luitskim dizati plaè
bez prestanka; i kako se slazi u Oronajim,
neprijatelji æe èuti strašnu viku:
6 Bježite, izbavite duše svoje, i budite
kao vrijes u pustinji.
7 Jer što se uzdaš u svoja djela i u blago
svoje, zato æeš se i ti uzeti, i Hamos
æe otiæi u ropstvo, sveštenici njegovi i
knezovi njegovi skupa.
8 I doæi æe zatiraè u svaki grad, neæe
se saèuvati ni jedan grad; dolina æe
propasti i ravnica æe se opustošiti, jer
Gospod reèe.
9 Podajte krila Moavu, neka brzo odleti;
jer æe gradovi njegovi opustjeti da neæe
niko živjeti u njima.
10 Proklet bio ko nemarno radi djelo
Gospodnje, i proklet ko usteže maè svoj
od krvi!
11 Moav je bio u miru od djetinjstva
svojega i poèivao na droždini svojoj, niti
se pretakao iz suda u sud, niti je u ropstvo

išao; zato mu osta kus njegov, i miris se njegov nije promijenio.
12 Zato, evo, idu dani, govori Gospod, da mu pošljem premetaèe, koji æe ga premetnuti, i sudove njegove isprazniti i mjehove njegove pokidati.
13 I Moav æe se osramotiti s Hamosa, kao što se osramotio dom Izrailjev s Vetilja, gada svojega.
14 Kako govorite: jaki smo i junaci u boju?
15 Moav æe se opustošiti i gradovi æe njegovi propasti, i najbolji mladiæi njegovi siæi æe na zaklanje, govori car, kojemu je ime Gospod nad vojskama.
16 Blizu je pogibao Moavova, i zlo njegovo vrlo hiti.
17 Žalite ga svi koji ste oko njega, i koji god znate za ime njegovo, recite: kako se slomi jaki štap, slavna palica?
18 Siði sa slave svoje, i sjedi na mjesto zasušeno, kæeri, koja živiš u Devonu; jer æe zatiraè Moavov doæi na tebe i raskopaæe gradove tvoje.
19 Stani na putu, i pogledaj, koja živiš u Aroiru, upitaj onoga koji bježi i onu koja gleda da se izbavi, reci: što bi?
20 Posrami se Moav; jer se razbi; ridajte i vièite; javite u Arnon da se Moav opustoši.
21 Jer sud doðe na zemlju ravnu, na Olon i na Jasu i Mifat,
22 I na Devon i na Nevon i na Vet-Devlatajim,
23 I na Kirijatajim i na Vet-Gamul i na Vet-Meon,
24 I na Keriot i na Vosoru, i na sve gradove zemlje Moavske, koji su daleko i koji su blizu.
25 Odbijen je rog Moavu, i mišica se njegova slomi, govori Gospod.
26 Opojte ga, jer se podigao na Gospoda; neka se valja Moav u bljuvotini svojoj, i bude i on potsmijeh.
27 Jer nije li tebi Izrailj bio potsmijeh? je li se zatekao među lupežima, te kad god govoriš o njemu poskakuješ?
28 Ostavite gradove i naselite se u stijeni, stanovnici Moavski, i budite kao golubica koja se gnijezdi u kraju i rasjelini.
29 Èusmo ponos Moavov da je veoma ponosit, oholost njegovu i ponos, razmetanje njegovo i obijest njegovu.
30 Znam ja, govori Gospod, obijest njegovu; ali neæe biti tako; laži njegove neæe uèiniti ništa.
31 Zato æu ridati za Moavom, vikati za svijem Moavom, uzdisaæe se za onima u Kir-Eresu.
32 Više nego za Jazirom plakaæu za tobom, lozo Sivamska; odvode tvoje prijeðoše more, dopriješe do mora Jazirskoga; zatiraè napade na ljetinu tvoju i na berbu tvoju.
33 I radost i veselje otide s rodnoga polja, iz zemlje Moavske, i uèinih te nesta u kacama vina; niko neæe gaziti pjevajuæi; pjesma neæe se više pjevati.
34 Od vike Esevonske, koja doprije do Eleale, podigoše viku do Jase, od Sigora do Oronajima, kao junica od tri godine, jer æe i voda Nimrimskih nestati.
35 I uèiniæu, govori Gospod, da ne bude Moavu èovjeka koji bi prinosio žrtvu na visini i kadio bogovima svojim.
36 Zato æe srce moje pištati za Moavom kao svirala, i srce æe moje pištati kao svirala za ljudima u Kir-Eresu, jer æe mu sva teèevina propasti.
37 Jer æe sve glave biti æelave i sve brade obrijane, i sve ruke izrezane, i oko bedara kostrijet.
38 Na svijem krovovima Moavovijem i po ulicama njegovijem biæe sam plaè, jer æu razbiti Moava kao sud na kom nema miline, govori Gospod.
39 Ridajte: kako je satrven! kako Moav obrnu pleæi sramotan? i posta Moav potsmijeh i strahota svjema koji su oko njega.
40 Jer ovako govori Gospod: evo, kao orao doletjeæe i raširiæe krila svoja nad Moavom.
41 Kerijot je pokoren i tvrda se mjesta zauzeše, i srca æe u junaka Moavovijeh biti u onaj dan kao srce u žene koja se porađa.
42 I Moav æe se istrijebiti da ne bude narod, jer se podiže na Gospoda.
43 Strah i jama i zamka oko tebe je, stanovnièe Moavski, govori Gospod.

44 Ko uteèe od straha, pašæe u jamu, a
ko izljeze iz jame, uhvatiæe se u zamku;
jer æu pustiti na njega, na Moava, godinu
pohoðenja njihova, govori Gospod.
45 U sjenu Esevonskom ustaviše se koji
bježahu od sile; ali æe oganj izaæi iz
Esevona i plamen isred Siona, i opaliæe
kraj Moavu i tjeme nemirnicima.
46 Teško tebi, Moave, propade narod
Hamosov, jer sinove tvoje zarobiše, i
kæeri tvoje odvedoše u ropstvo.
47 Ali æu povratiti roblje Moavovo
u pošljednje vrijeme, govori Gospod.
Dovde je sud Moavu.

49

1 Za sinove Amonove: ovako veli Gos-
pod: zar Izrailj nema sinova? zar nema
našljednika? zašto Malhom naslijedi
zemlju Gadovu? i zašto se narod njegov
naseli u njegovijem gradovima?
2 Zato evo idu dani, govori Gospod,
kad æu uèiniti da se èuje vika ubojna u
Ravi sinova Amonovijeh, i ona da bude
gomila razvalina, i sela njezina popaljena
ognjem; i Izrailj æe obladati onima koji
bjehu njim obladali, govori Gospod.
3 Ridaj Esevone, jer je Gaj opustošen;
vièite sela Ravska; pripašite oko sebe
kostrijet, narièite i trèite oko plotova; jer
æe Malhom otiæi u ropstvo, sveštenici
njegovi i knezovi njegovi skupa.
4 Što se hvališ dolinama? Rastopila se
dolina tvoja, kæeri odmetnico! koja se
uzdaš u blago svoje: ko bi udario na me?
5 Evo ja æu pustiti na te strah otsvuda
unaokolo, govori Gospod Gospod nad vo-
jskama, i raspršaæete se svi, i neæe biti
nikoga da sakupi bježan.
6 Ali æu poslije povratiti roblje sinova
Amonovijeh, govori Gospod.
7 Za Edoma, ovako veli Gospod nad
vojskama: zar nema više mudrosti u
Temanu? nesta li svjeta razumnima?
išèilje li mudrost njihova?
8 Bježite, obratite pleæi, zavrite se
duboko, stanovnici Dedanski, jer æu
pustiti na Isava pogibao njegovu u vri-
jeme kad æu ga pohoditi.
9 Da ti doðu beraèi, ne bi li ti ostavili
pabiraka? da doðu lupeži noæu, ne bi li
odnijeli koliko im je dosta?
10 Ali ja ogoluznih Isava, otkrih potaje
njegove da se ne može sakriti; propade
sjeme njegovo, braæa njegova i susjedi
njegovi, niko ne osta.
11 Ostavi sirote svoje, ja æu im život
saèuvati, i udovice tvoje neka se uzdaju
u me.
12 Jer ovako veli Gospod: evo, koji ne bi
trebalo da piju iz èaše, doista æe piti; a ti
li æeš ostati bez kara? neæeš ostati bez
kara, nego æeš zacijelo piti.
13 Jer sobom se zaklinjem, govori Gos-
pod, da æe Vosora biti pustoš, rug, èudo
i prokletstvo, i svi æe gradovi njezini biti
pustinja vjeèna.
14 Èuh glas od Gospoda, i glasnik bi
poslan k narodima da reèe: skupite se i
idite na nju, i dignite se u boj.
15 Jer gle, uèiniæu te da budeš mali
među narodima i prezren među ljudima.
16 Obijest tvoja i ponositost srca tvojega
prevari tebe, koji živiš u rasjelinama
kamenijem i držiš se visokih humova; da
naèiniš sebi gnijezdo visoko kao orao, i
odande æu te svaliti, govori Gospod.
17 I zemlja æe Edomska biti pustinja,
ko proðe mimo nju, svak æe se èuditi i
zviždati radi svijeh rana njezinijeh.
18 Kao kad se zatr Sodom i Gomor i
susjedstvo njihovo, veli Gospod, neæe se
naseliti ondje niko niti æe se baviti ondje
sin èovjeèji.
19 Gle, kao lav izaæi æe podižuæi se više
nego Jordan na stan silnoga; ali æu ga
brzo otjerati iz te zemlje, i postaviæu nad
njom onoga ko je izabran; jer ko je kao
ja? i ko æe se preti sa mnom? i koji æe
mi pastir odoljeti?
20 Zato èujte namjeru Gospodnju što je
naumio za Edomce i misli njegove što je
smislio za stanovnike Temanske: zaista
najmanji iz stada razvlaèiæe ih, zaista æe
opustjeti stan s njima.
21 Od praske padanja njihova zemlja æe
se tresti, i vika æe se njihova èuti na
Crvenom Moru.
22 Gle, doæi æe i doletjeæe kao orao i
raširiæe krila svoja nad Vosorom, i biæe

srce u junaka Edomskih kao srce u žene koja se porađa.

23 Za Damasak. Posrami se Emat i Arfad, jer èu zle glase; rastopiše se, strah je na moru, ne može se umiriti.

24 Damasak klonu, obrati se da bježi, drhat ga poduze, tuga i bolovi osvojiše ga kao porodilju.

25 Kako se ne ostavi slavni grad? grad radosti moje?

26 Zato æe popadati mladiæi njegovi na ulicama njegovijem, i svi æe vojnici njegovi izginuti u onaj dan, govori Gospod nad vojskama.

27 I raspaliæu oganj u zidovima Damaštanskim, i proždrijeæe dvore Ven-Adadove.

28 Za Kidar i za carstva Asorska, koja razbi Navuhodonosor car Vavilonski, ovako veli Gospod: ustanite, idite na Kidar, i zatrite sinove istoène.

29 Uzeæe im šatore i stada, zavjese njihove i sudove njihove i kamile njihove oteæe, i vikaæe na njih strašno otsvuda.

30 Bježite, selite se daleko, zavrite se duboko, stanovnici Asorski, govori Gospod, jer je Navuhodonosor car Vavilonski namjerio namjeru protiv vas, i smislio misao protiv vas.

31 Ustanite, idite k narodu mirnome, koji živi bez straha, govori Gospod, koji nema vrata ni prijevornica, žive sami.

32 I kamile æe njihove biti plijen, i mnoštvo stoke njihove grabež, i rasijaæu ih u sve vjetrove, one što se s kraja strigu; i dovešæu pogibao na njih sa svijeh strana, govori Gospod.

33 I Asor æe biti stan zmajevski, pustinja dovijeka: niko se neæe ondje naseliti, niti æe se baviti u njemu sin èovjeèji.

34 Rijeè Gospodnja koja doðe Jeremiji proroku za Elam, u poèetku carovanja Sedekije cara Judina, govoreæi:

35 Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja æu slomiti luk Elamu, glavnu silu njegovu;

36 I dovešæu na Elam èetiri vjetra s èetiri kraja nebesa, i u sve te vjetrove rasijaæu ih, tako da neæe biti naroda kuda neæe otiæi prognanici Elamski.

37 I uplašiæu Elamce pred neprijateljima njihovijem, i pred onima koji traže dušu njihovu; i pustiæu zlo na njih, žestinu gnjeva svojega, govori Gospod, i pustiæu za njima maè dokle ih ne zatrem.

38 I namjestiæu prijesto svoj u Elamu, i istrijebiæu odande cara i knezove, govori Gospod.

39 Ali u pošljednje vrijeme povratiæu roblje Elamsko, govori Gospod.

50

1 Rijeè koju reèe Gospod za Vavilon i za zemlju Haldejsku preko Jeremije proroka.

2 Javite narodima i razglasite, podignite zastavu, razglasite, ne tajite, recite: uze se Vavilon, posrami se Vil, razbi se Merodah; posramiše se idoli njegovi, razbiše se gadni bogovi njegovi.

3 Jer se narod podiže na nj sa sjevera, koji æe mu zemlju opustiti, da neæe biti nikoga da živi u njoj; i ljudi i stoka pobjeæi æe i otiæi.

4 U te dane i u to vrijeme, govori Gospod, doæi æe sinovi Izrailjevi i sinovi Judini zajedno, iæi æe plaèuæi i tražiæe Gospoda Boga svojega.

5 Pitaæe za put u Sion, i obrativši se onamo reæi æe: hodite, sjedinimo se s Gospodom zavjetom vjeènijem, koji se ne zaboravlja.

6 Narod je moj stado izgubljeno; pastiri njegovi zavedoše ga, te luta po gorama, ide s brda na humove, zaboravivši stan svoj.

7 Ko ih naðe, proždiraše ih, i neprijatelji njihovi govoriše: neæemo biti krivi, jer zgriješiše Gospodu, stanu pravde, Gospodu, nadu otaca njihovijeh.

8 Bježite iz Vavilona i izidite iz zemlje Haldejske i budite kao ovnovi pred stadom.

9 Jer, evo, ja æu podignuti i dovešæu na Vavilon zbor velikih naroda iz zemlje sjeverne, koji æe se uvrstati da se biju s njim, i uzeæe ga; strijele su im kao u dobra junaka, ne vraæaju se prazne.

10 I zemlja æe se Haldejska oplijeniti, svi koji æe je plijeniti nasitiæe se, govori Gospod.

11 Jer se veseliste, jer se radovaste
plijeneæi moje našljedstvo; jer bješnjeste
kao junica na travi i rzaste kao jaki konji.
12 Mati se vaša osramoti vrlo, roditeljka
vaša postidje se; evo biæe pošljednja
među narodima, pustinja, zemlja suha i
pustoš.
13 Od gnjeva Gospodnjega neæe se u
njoj živjeti, nego æe sva opustjeti; ko
god proðe mimo Vavilon, èudiæe se i
zvižd aæe radi svijeh rana njegovijeh.
14 Postavite se oko Vavilona svi koji
natežete luk, strijeljajte ga, ne žalite
strijela; jer je sagriješio Gospodu.
15 Vièite na nj unaokolo; pruža ruku;
temelji mu padoše, zidovi su mu razvaljeni; jer je osveta Gospodnja; osvetite mu
se; kako je èinio, onako mu uèinite.
16 Istrijebite iz Vavilona sijaèa i onoga
koji maše srpom o žetvi; od maèa nasilnikova neka se vrati svaki svome narodu,
i svaki u svoju zemlju neka bježi.
17 Izrailj je stado razagnano, lavovi ga
rasplašiše; najprije ga jede car Asirski,
a poslije mu kosti izlomi Navuhodonosor
car Vavilonski.
18 Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: evo, ja æu pohoditi
cara Vavilonskoga i zemlju njegovu, kao
što sam pohodio cara Asirskoga.
19 I povratiæu Izrailja u torove njegove,
i pašæe po Karmilu i Vasanu; i po gori Jefremovoj i Galadu sitiæe se duša njegova.
20 U one dane i u ono vrijeme, govori
Gospod, tražiæe se bezakonje Izrailjevo,
ali ga neæe biti; i grijesi Judini, ali se
neæe naæi, jer æu oprostiti onima koje
ostavim.
21 Izidi na zemlju Meratajimsku i na
stanovnike Fekodske; zatri i istrijebi iza
njih, govori Gospod, i uèini sve kako ti
zapovjedim.
22 Vika je ubojna u zemlji i polom velik.
23 Kako se slomi i skrši malj cijele
zemlje? kako Vavilon posta èudo među
narodima?
24 Ja ti metnuh zamku, Vavilone, i ti se
uhvati ne doznavši, našao si se i uhvatio
si se, jer si se zaratio s Gospodom.
25 Gospod otvori riznicu svoju i izvadi
oružje gnjeva svojega; jer je to djelo
Gospoda Gospoda nad vojskama u zemlji
Haldejskoj.
26 Hodite na nju s kraja zemlje, otvorite
žitnice njezine; gazite je kao stogove, i
potrite je da ne ostane od nje ostatka.
27 Pokoljite maèem sve teoce njezine,
neka siðu na zaklanje; teško njima! jer
doðe dan njihov, vrijeme pohoðenja njihova.
28 Èuje se glas onijeh koji bježe i koji
utekoše iz zemlje Vavilonske da jave u
Sionu osvetu Gospoda Boga našega, osvetu dvora njegova.
29 Sazovite na Vavilon mnoštvo; svi
koji natežete luk, stanite u oko prema
njemu unaokolo da ne uteèe nijedan,
platite mu po djelima njegovijem; kako je
èinio, onako mu uèinite, jer se je suprot
Gospodu uznosio, suprot svecu Izrailjevu.
30 Zato æe mladiæi njegovi pasti po ulicama njegovijem, i svi æe vojnici njegovi
izginuti u onaj dan, govori Gospod.
31 Evo mene na tebe, ponositi, govori
Gospod Gospod nad vojskama, jer doðe
dan tvoj, vrijeme da te pohodim.
32 Ponositi æe se spotaæi i pasti, i neæe
biti nikoga da ga podigne; i raspaliæu
oganj u gradovima njegovijem, i spaliæe
svu okolinu njegovu.
33 Ovako veli Gospod nad vojskama: sila
se èini sinovima Izrailjevim i sinovima
Judinijem; koji ih zarobiše, drže ih, neæe
da ih puste.
34 Izbavitelj je njihov silan, ime mu
je Gospod nad vojskama, on æe doista
braniti stvar njihovu da umiri zemlju i
smete stanovnike Vavilonske.
35 Maè na Haldejce, govori Gospod, i
na stanovnike Vavilonske i na knezove
njegove i na mudarce njegove.
36 Maè na laže njegove, i poludjeæe;
maè na junake njegove, i prepašæe se.
37 Maè na konje njegove, i na kola
njegova i na svu mješavinu što je usred
njega, i postaæe kao žene; maè na blago
njegovo, i razgrabiæe se.
38 Suša na vode njegove, i usahnuæe,
jer je zemlja idolska, i oko lažnijeh bogova
luduju.
39 Zato æe se ondje nastaniti divlje
zvijeri i buljine, i sove æe ondje stanovati;

i neæe se naseliti dovijeka i neæe se u njoj živjeti nigda.
40 Kao kad Gospod zatr Sodom i Gomor
i susjedstvo njihovo, govori Gospod, neæe
se niko ondje naseliti, niti æe se baviti u
njoj sin èovjeèji.
41 Evo, narod æe doæi sa sjevera, velik
narod, i carevi silni podignuæe se od
krajeva zemaljskih.
42 Luk i koplje nosiæe, žestoki æe biti,
niti æe žaliti; glas æe im kao more buèati
i jahaæe na konjma, spremni kao junaci
za boj, na tebe, kæeri Vavilonska.
43 Car Vavilonski kad èuje glas o njima,
klonuæe mu ruke, tuga æe ga spopasti i
bolovi kao porodilju.
44 Gle, kao lav izaæi æe podižuæi se više
nego Jordan na stan silnoga; ali æu ga
brzo otjerati iz te zemlje, i postaviæu nad
njom onoga ko je izabran; jer ko je kao
ja? i ko æe se preti sa mnom? i koji æe
mi pastir odoljeti?
45 Zato èujte namjeru Gospodnju što
je naumio za Vavilon, i misli njegove
što je smislio za zemlju Haldejsku; zaista
najmanji iz stada razvlaèiæe ih, zaista æe
opustiti stan s njima.
46 Od praske kad se uzme Vavilon
potrešæe se zemlja, i vika æe se èuti po
narodima.

51

1 Ovako govori Gospod: evo, ja æu
podignuti na Vavilon i na one koji žive
usred onijeh koji ustaju na me vjetar koji
mori.
2 Poslaæu na Vavilon vijaèe koji æe
ga razvijati i zemlju njegovu isprazniti,
jer æe ga opkoliti sa svijeh strana u dan
nevolje njegove.
3 Strijelac neka nateže luk na strijelca i
na onoga koji se ponosi svojim oklopom; i
ne žalite mladiæa njegovijeh, potrite mu
svu vojsku,
4 Neka padnu pobijeni u zemlji Halde-
jskoj i izbodeni na ulicama njegovijem.
5 Jer nije ostavio Izrailja i Jude Bog
njihov, Gospod nad vojskama, ako i jest
zemlja njihova puna krivice svecu Izrail-
jevu.
6 Bježite iz Vavilona i izbavite svaki
dušu svoju da se ne istrijebite u bezakonju
njegovu, jer je vrijeme osvete Gospodnje,
plaæa mu što je zaslužio.
7 Vavilon bijaše zlatna èaša u ruci
Gospodnjoj, kojom opoji svu zemlju; vina
njegova piše narodi, zato poludješe nar-
odi.
8 Ujedanput pade Vavilon i razbi se;
ridajte za njim; donesite balsama za rane
njegove, ne bi li se iscijelio.
9 Lijeèismo Vavilon, ali se ne iscijeli;
ostavite ga, i da idemo svaki u svoju
zemlju; jer do neba dopire sud njegov i
diže se do oblaka.
10 Gospod je iznio pravdu našu; hodite,
da pripovijedamo na Sionu djelo Gospoda
Boga svojega.
11 Èistite strijele, uzmite štitove; Gos-
pod podiže duh careva Midskih, jer je
Vavilonu namislio da ga zatre; jer je
osveta Gospodnja, osveta crkve njegove.
12 Na zidovima Vavilonskim podig-
nite zastavu, utvrdite stražu, postavite
stražare, namjestite zasjede; jer je Gos-
pod namislio, i uèiniæe što je rekao za
stanovnike Vavilonske.
13 O ti, što stanuješ kraj vode velike
i imaš mnogo blaga! doðe kraj tvoj i
svršetak lakomstvu tvojemu.
14 Gospod nad vojskama zakle se
sobom: napuniæu te ljudima kao
skakavcima, i oni æe ti pjevati pjesmu.
15 On je stvorio zemlju silom svojom,
utvrdio vasiljenu mudrošæu svojom, i
razumom svojim razapeo nebesa.
16 Kad pusti glas svoj, buèe vode na
nebesima, podiže paru s krajeva ze-
maljskih, i pušta munje s daždem, i izvodi
vjetar iz staja njegovijeh.
17 Svaki èovjek posta bezuman od
znanja, svaki se zlatar osramoti likom
rezanijem; jer su laž likovi njegovi liveni
i nema duha u njima.
18 Taština su, djelo prijevarno; kad ih
pohodim poginuæe.
19 Nije taki dio Jakovljev; jer je on tvorac
svemu i on je dio našljedstva njegova;
ime mu je Gospod nad vojskama.
20 Ti si mi bio malj, oružje ubojno, i to-
bom satrh narode i tobom rasuh carstva.

21 I tobom satrh konja i jahaèa njegova;
i tobom satrh kola i koji sjeðahu na njima.
22 I tobom satrh èovjeka i ženu, i
satrh tobom starca i dijete, i satrh tobom
momka i djevojku.
23 I tobom satrh pastira i stado nje-
govo, i tobom satrh oraèa i volove nje-
gove ujarmljene, i satrh tobom knezove
i vlastelje.
24 I platiæu Vavilonu i svijem
stanovnicima Haldejskim za sve zlo koje
uèiniše Sionu, na vaše oèi, govori Gospod.
25 Evo mene na tebe, goro, koja zatireš,
govori Gospod, koja zatireš svu zemlju,
i zamahnuæu rukom svojom na te i
svaliæu te sa stijena, i naèiniæu od tebe
goru izgorjelu.
26 I neæe uzeti od tebe kamena za ugao
ni kamena za temelj, jer æeš biti pustoš
vjeèna, govori Gospod.
27 Podignite zastavu u zemlji, zatrubite
u trube među narodima, pripravite
narode na nj, sazovite na nj carstvo
Araratsko, Minijsko i Ashanansko;
postavite vojvodu suprot njemu, dovedite
konje kao skakavce bodljikaste.
28 Pripravite narode suprot njemu,
careve Midske i vojvode njihove i sve
vlastele njihove i svu zemlju države nji-
hove.
29 I zemlja æe se zatresti i uzmuèiti,
jer æe se misao Gospodnja izvršiti na
Vavilonu da obrati zemlju Vavilonsku u
pustinju da niko ne živi u njoj.
30 Prestaše vojevati junaci Vavilonski,
stoje u gradu, nesta sile njihove, postaše
kao žene, izgorješe stanovi njihovi, pri-
jevornice njihove polomiše se.
31 Glasnik æe sretati glasnika, i poslanik
æe sretati poslanika da jave caru Vavilon-
skom da mu je uzet grad sa svijeh krajeva,
32 I da se brodovi uzeše i jezera izgor-
ješe ognjem i vojnici se prepali.
33 Jer ovako veli Gospod nad vojskama
Bog Izrailjev: kæi je Vavilonska kao
gumno; vrijeme je da se nabije, još malo,
pa æe doæi vrijeme da se požnje.
34 Izjede me i potr me Navuhodonosor
car Vavilonski, naèini od mene nepotre-
ban sud, proždrije me kao zmaj, napuni
trbuh svoj milinama mojim, i otjera me.
35 Nepravda koja se èini meni i
mojemu tijelu neka doðe na Vavilon,
reæi æe stanovnica Sionska, i krv
moja na stanovnike Haldejske, govoriæe
Jerusalim.
36 Zato ovako veli Gospod: evo, ja æu
raspraviti parbu tvoju i osvetiæu te; i
osušiæu more njegovo, i izvore æu nje-
gove osušiti.
37 I Vavilon æe postati gomila, stan
zmajevski, èudo i potsmijeh, da niko
neæe živjeti u njemu.
38 Rikaæe svi kao lavovi i viti kao
laviæi.
39 Kad se ugriju, iznijeæu im da piju,
i opojiæu ih da se razvesele i zaspe
vjeènijem snom, da se ne probude, govori
Gospod.
40 Svešæu ih na zaklanje kao jaganjce,
kao ovnove s jarcima.
41 Kako se predobi Sisah i uze se hvala
sve zemlje? kako Vavilon posta èudo
među narodima?
42 More usta na Vavilon, pokri ga
mnoštvo vala njegovijeh.
43 Gradovi njegovi postaše pustoš,
zemlja sasušena i pusta, zemlja gdje niko
ne živi, niti prolazi kroz nju sin èovjeèji.
44 I pohodiæu Vila u Vavilonu i izvuæi
æu iz usta njegovijeh što je proždro, i
neæe se više stjecati k njemu narodi, i zid
æe Vavilonski pasti.
45 Izidi iz njega, narode moj, i izbavite
svaki svoju dušu od žestokoga gnjeva
Gospodnjega.
46 Nemojte da odmekne srce vaše i da se
uplašite od glasa koji æe se èuti u zemlji;
a doæi æe glas jedne godine, a poslije
njega drugi glas druge godine, i nasilje
æe biti u zemlji, i gospodar æe ustati na
gospodara.
47 Zato evo idu dani kad æu pohoditi
rezane likove Vavilonske, i sva æe se
zemlja njegova posramiti, i svi æe pobi-
jeni njegovi pasti usred njega.
48 Nebo i zemlja i sve što je u njima
pjevaæe nad Vavilonom, jer æe doæi na
nj sa sjevera zatiraè, govori Gospod.
49 I kao što je Vavilon uèinio da padnu
pobijeni Izrailjevi, tako æe pasti u Vav-

ilonu pobijeni sve zemlje.

50 Koji utekoste od maèa, idite, ne stojte; pominjite Gospoda izdaleka, i Jerusalim neka vam je u srcu.

51 Posramismo se, što èusmo rug, stid popade lice naše, što tuðini uðoše u svetinju doma Gospodnjega.

52 Zato, gle, idu dani, govori Gospod, kad æu pohoditi rezane likove njegove, i po svoj zemlji njegovoj jeèaæe ranjenici.

53 Da se Vavilon i na nebo popne, i na visini da utvrdi silu svoju, doæi æe od mene na nj zatiraèi, govori Gospod.

54 Èuje se velika vika iz Vavilona, i velik polom iz zemlje Haldejske.

55 Jer Gospod zatire Vavilon, i ukida u njemu veliku vrevu; i vali æe njihovi buèati kao velika voda, vika æe se njihova razlijegati.

56 Jer doðe na nj, na Vavilon, zatiraè, junaci se njegovi zarobiše, lukovi se njihovi potrše; jer je Gospod Bog koji plaæa, doista æe platiti.

57 Opojiæu knezove njegove i mudarce njegove, vojvode njegove i vlastelje njegove i junake njegove, da æe zaspati vjeènijem snom i neæe se probuditi, govori car kojemu je ime Gospod nad vojskama.

58 Ovako veli Gospod nad vojskama: široki zidovi Vavilonski sasvijem æe se raskopati, i visoka vrata njegova ognjem æe se spaliti, te æe ljudi biti uzalud radili, i narodi se trudili za oganj.

59 Rijeè što zapovjedi prorok Jeremija Seraji sinu Nirije sina Masijina, kad poðe od Sedekije cara Judina u Vavilon èetvrte godine carovanja njegova; a Seraja bješe glavni posteljnik.

60 A Jeremija napisa u jednu knjigu sve zlo koje šæaše doæi na Vavilon, sve ove rijeèi što su napisane za Vavilon.

61 I reèe Jeremija Seraji: kad doðeš u Vavilon, tada gledaj i proèitaj sve ove rijeèi;

62 I reci: Gospode, ti si govorio za ovo mjesto da æeš ga zatrti da niko ne živi u njemu, ni èovjek ni živinèe, nego da je pustoš dovijeka.

63 A kad proèitaš ovu knjigu, veži kamen za nju, i baci je u Efrat.

64 I reci: tako æe potonuti Vavilon i neæe se podignuti oda zla koje æu pustiti na nj, i oni æe iznemoæi. Dovde su rijeèi Jeremijine.

52

1 Dvadeset i jedna godina bijaše Sedekiji kad poèe carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Amutala kæi Jeremijina, iz Livne.

2 On èinjaše što je zlo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Joakim.

3 Jer od gnjeva Gospodnjega zbi se Jerusalimu i Judi, te ih odbaci ispred sebe. A Sedekija se odmetnu od cara Vavilonskoga.

4 I tako devete godine njegova carovanja, desetoga dana doðe Navuhodonosor car Vavilonski sa svom vojskom svojom na Jerusalim; i stadoše u oko pod njim, i naèiniše opkope oko njega.

5 I grad bi opkoljen do jedanaeste godine carovanja Sedekijina.

6 I devetoga dana èetvrtoga mjeseca nasta velika glad u gradu, te narod zemaljski nemaše hljeba.

7 Tada grad bi provaljen, i vojnici svi pobjegoše i izidoše iz grada noæu na vrata između dva zida uz vrt carev, a Haldejci bijahu svuda oko grada; i otidoše putem k pustinji.

8 Ali vojska Haldejska potjera cara, i stigoše Sedekiju u polju Jerihonskom, a sva vojska što bijaše s njim razbježe se od njega.

9 I uhvatiše cara i odvedoše ga k caru Vavilonskom u Rivlu u zemlji Ematskoj; i ondje mu sudi.

10 I pokla car Vavilonski sinove Sedekijine na njegove oèi, i sve knezove Judine pokla u Rivli.

11 I Sedekiji iskopa oèi, i svezav ga u dvoje verige mjedene odvede ga car Vavilonski u Vavilon i metnu ga u tamnicu, gdje osta do smrti svoje.

12 A desetoga dana petoga mjeseca godine devetnaeste carovanja Navuhodonosora cara Vavilonskoga doðe u Jerusalim

Nevuzardan zapovjednik stražarski, koji služaše caru Vavilonskom.
13 I popali dom Gospodnji i dom carski i sve domove u Jerusalimu; sve velike kuæe popali ognjem.
14 I sve zidove Jerusalimske unaokolo razvali sva vojska Haldejska što bijaše sa zapovjednikom stražarskim.
15 A narod siromašni i ostatak naroda što osta u gradu, i prebjege što prebjegoše k caru Vavilonskom, i ostali prosti narod, odvede Nevuzardan zapovjednik stražarski.
16 Samo od siromašnoga naroda u zemlji ostavi Nevuzardan zapovjednik stražarski koji æe biti vinogradari i ratari.
17 I stupove mjedene što bijahu u domu Gospodnjem, i podnožja i more mjedeno koje bijaše u domu Gospodnjem, izlomiše Haldejci, i mjed od njih odnesoše u Vavilon.
18 I lonce i lopate i viljuške i kotliæe i kadionice i sve sudove mjedene kojima služahu, uzeše,
19 I umivaonice i kliješta s kotliæima i loncima i svijetnjacima i kadionicama i èašama, što god bijaše zlatno i što god bijaše srebrno, uze zapovjednik stražarski.
20 Dva stupa, jedno more, i dvanaest volova mjedenijeh što bijahu pod podnožjima, što naèini car Solomun za dom Gospodnji, ne bješe mjere mjedi od svijeh tijeh sudova.
21 A stupovi bijahu svaki od osamnaest lakata u visinu, a unaokolo od dvanaest lakata, a èetiri prsta bješe svaki debeo i šupalj;
22 I ozgo na njemu bijaše oglavlje mjedeno, i oglavlje bješe visoko pet lakata, i pletenica i šipci oko oglavlja, sve od mjedi; taki bijaše i drugi stup sa šipcima.
23 I bijaše devedeset i šest šipaka sa svake strane; svega šipaka na pletenici unaokolo bijaše sto.
24 Uze zapovjednik stražarski i Seraju prvoga sveštenika i Sofoniju drugoga sveštenika, i tri vratara.
25 A iz grada uze jednoga dvoranina, koji bijaše nad vojnicima, i sedam ljudi koji stajahu pred carem, koji se naðoše u gradu, i prvoga pisara vojnièkoga, koji popisivaše narod po zemlji u vojsku, i šezdeset ljudi iz naroda zemaljskoga, koji se naðoše u gradu.
26 Uze ih Nevuzardan zapovjednik stražarski i odvede k caru Vavilonskom u Rivlu.
27 A car ih Vavilonski pobi i pogubi u Rivli u zemlji Ematskoj. Tako bi preseljen Juda iz zemlje svoje.
28 Ovo je narod što ga preseli Navuhodonosor: sedme godine tri tisuæe i dvadeset i tri Judejca;
29 Godine osamnaeste Navuhodonosorove preseli iz Jerusalima osam stotina i trideset i dvije duše;
30 Godine dvadeset treæe Navuhodonosorove preseli Nevuzardan zapovjednik stražarski Judejaca sedam stotina i èetrdeset i pet duša; svega èetiri tisuæe i šest stotina duša.
31 A trideset sedme godine otkako se zarobi Joahin car Judin, dvanaestoga mjeseca, dvadeset petoga dana, Evil-Merodah car Vavilonski iste godine zacariv se izvadi iz tamnice Joahina cara Judina.
32 I lijepo govori s njim, i namjesti mu prijesto više prijestola drugih careva koji bijahu kod njega u Vavilonu.
33 I promijeni mu haljine tamnièke, i on jeðaše svagda s njim svega vijeka svojega.
34 I hrana mu se jednako davaše od cara Vavilonskoga svaki dan svega vijeka njegova do smrti njegove.

Jeremijine tužbalice

1 Kako sjedi sam, posta kao udovica,
grad koji bješe pun naroda! velik među
narodima, glava među zemljama potpade
pod danak!
2 Jednako plaèe noæu, i suze su mu na
obrazima, nema nikoga od svijeh koji ga
ljubljahu da ga potješi; svi ga prijatelji
njegovi iznevjeriše, postaše mu nepri-
jatelji.
3 Iseli se Juda od muke i ljutoga ropstva;
sjedi među narodima, ne nalazi mira; svi
koji ga goniše stigoše ga u tjesnacu.
4 Putovi Sionski tuže, jer niko ne ide
na praznik; sva su vrata njegova pusta,
sveštenici njegovi uzdišu, djevojke su
njegove žalosne, i sam je jadan.
5 Protivnici njegovi postaše glava,
neprijateljima je njegovijem dobro; jer
ga Gospod ucvijeli za mnoštvo bezakonja
njegova; djeca njegova idu u ropstvo pred
neprijateljem.
6 I otide od kæeri Sionske sva slava
njezina; knezovi su njezini kao jeleni koji
ne nalaze paše; idu nemoæni pred onijem
koji ih goni.
7 Opominje se Jerusalim u muci svojoj
i u jadu svom svijeh milina što je imao
od starine, kad pada narod njegov od
ruke neprijateljeve a nikoga nema da mu
pomože; neprijatelji gledaju ga i smiju se
prestanku njegovu.
8 Teško sagriješi Jerusalim, zato posta
kao neèista žena; svi koji su ga poštovali
preziru ga, jer vidješe golotinju njegovu;
a on uzdiše, i okreæe se natrag.
9 Neèistota mu bješe na skutovima; nije
mislio na kraj svoj; pao je za èudo a nema
nikoga da ga potješi. Pogledaj, Gospode,
muku moju, jer se neprijatelj ponio.
10 Neprijatelj poseže rukom na sve
drage stvari njegove, i on gleda kako
narodi ulaze u svetinju njegovu, za koje
si zapovjedio: da ne dolaze na sabor tvoj.
11 Sav narod njegov uzdiše tražeæi
hljeba, daju dragocjene stvari svoje za jelo
da okrijepe dušu. Pogledaj, Gospode, i
vidi kako sam poništen.
12 Zar vam nije stalo, svi koji prolazite
ovuda? pogledajte i vidite, ima li bola
kakav je moj, koji je meni dopao, kojim
me ucvijeli Gospod u dan žestokoga gn-
jeva svojega.
13 S visine pusti oganj u kosti moje, koji
ih osvoji; razape mrežu nogama mojima,
obori me nauznako, pustoši me, te po vas
dan tužim.
14 Svezan je rukom njegovom jaram od
grijeha mojih, usukani su i doðoše mi na
vrat; obori silu moju; predade me Gospod
u ruke, iz kojih se ne mogu podignuti.
15 Polazi Gospod sve junake moje usred
mene, sazva na me sabor da potre
mladiæe moje; kao grožðe u kaci izgazi
Gospod djevojku kæer Judinu.
16 Zato ja plaèem, oèi moje, oèi moje
liju suze, jer je daleko od mene utješitelj,
koji bi ukrijepio dušu moju; sinovi moji
propadoše, jer nadvlada neprijatelj.
17 Sion širi ruke svoje, nema nikoga da
ga tješi; Gospod zapovjedi za Jakova, te
ga opkoliše neprijatelji; Jerusalim posta
među njima kao neèista žena.
18 Pravedan je Gospod, jer se suprotih
zapovijesti njegovoj; èujte, svi narodi, i
vidite bol moj; djevojke moje i mladiæi
moji otidoše u ropstvo.
19 Zvah prijatelje svoje, oni me pre-
variše; sveštenici moji i starješine moje
pomriješe u gradu tražeæi hrane da okri-
jepe dušu svoju.
20 Pogledaj, Gospode, jer mi je tuga,
utroba mi se uskolebala, srce se moje
prevræe u meni, jer se mnogo suprotih;
na polju uèini me sirotom maè, a kod
kuæe sama smrt.
21 Èuju gdje uzdišem, ali nema nikoga
da me potješi; svi neprijatelji moji èuše za
nesreæu moju i raduju se što si to uèinio;
dovešæeš dan koji si oglasio, te æe oni biti
kao ja.
22 Neka izaðe preda te sva zloæa nji-
hova, i uèini kao što si uèinio meni za sve
grijehe moje; jer je mnogo uzdaha mojih
i srce je moje žalosno.

2

1 Kako obastrije Gospod oblakom u gnjevu svom kæer Sionsku! svrže s neba na zemlju slavu Izrailjevu, i ne opomenu se podnožja nogu svojih u dan gnjeva svojega!
2 Gospod potr nemilice sve stanove Jakovljeve, razvali u gnjevu svom gradove kæeri Judine, i na zemlju obori, oskvrni carstvo i knezove njegove.
3 Odbi u žestokom gnjevu sav rog Izrailju, obrati natrag desnicu svoju od neprijatelja, i raspali se na Jakova kao oganj plameni, koji proždire sve oko sebe.
4 Nateže luk svoj kao neprijatelj, podiže desnicu svoju kao protivnik, i pobi sve što bješe drago oèima; na šator kæeri Sionske prosu kao oganj gnjev svoj.
5 Gospod posta kao neprijatelj; potr Izrailja, potr sve dvore njegove, raskopa sve gradove njegove, i umnoži kæeri Judinoj žalost i jad.
6 Razvali mu ogradu kao vrtu; potr mjesto sastancima njegovijem; Gospod vrže u zaborav na Sionu praznike i subotu, i u žestini gnjeva svojega odbaci cara i svještenika.
7 Odbaci Gospod oltar svoj, omrze na svetinju svoju, predade u ruke neprijateljima zidove dvora Sionskih; stade ih vika u domu Gospodnjem kao na praznik.
8 Gospod naumi da raskopa zid kæeri Sionske, rasteže uže, i ne odvrati ruke svoje da ne zatre, i ojadi opkop i zid, iznemogoše skupa.
9 Utonuše u zemlju vrata njezina, polomi i potr prijevornice njezine; car njezin i knezovi njezini među narodima su; zakona nema, i proroci njezini ne dobijaju utvare od Gospoda.
10 Starješine kæeri Sionske sjede na zemlji i muèe, posule su prahom glavu i pripasale kostrijet; oborile su k zemlji glave svoje djevojke Jerusalimske.
11 Išèilješe mi oèi od suza, utroba se moja uskolebala, prosipa se na zemlju jetra moja od pogibli kæeri naroda mojega, jer djeca i koja sisaju obamiru na ulicama gradskim.
12 Govore materama svojim: gdje je žito i vino? obamiru kao ranjenici na ulicama gradskim, i ispuštaju dušu svoju u naruèju matera svojih.
13 Koga æu ti uzeti za svjedoka? s èim æu te izjednaèiti, kæeri Jerusalimska? kaku æu ti priliku naæi, da te utješim, djevojko, kæeri Sionska? jer je nesreæa tvoja velika kao more, ko æe te iscijeliti?
14 Proroci tvoji prorokovaše ti laž i bezumlje, i ne otkrivaše bezakonja tvojega da bi odvratili ropstvo tvoje; nego ti kazivaše utvare lažne i koje æe te prognati.
15 Pljeskaju rukama nad tobom svi koji prolaze, zvižde i mašu glavom za kæerju Jerusalimskom: to li je grad, za koji govorahu da je prava ljepota, radost svoj zemlji?
16 Razvaljuju usta na te svi neprijatelji tvoji, zvižde i škrguæu zubima govoreæi: proždrijesmo; ovo je doista dan koji èekasmo; doèekasmo, vidjesmo.
17 Uèini Gospod što naumi, ispuni rijeè svoju, koju kaza odavna; razori nemilice, i razveseli tobom neprijatelja, podiže rog protivnicima tvojim.
18 Viče srce njihovo ka Gospodu: zide kæeri Sionske, proljevaj potokom suze dan i noæ, ne daj sebi mira, i zjenica oka tvojega da ne staje.
19 Ustani, viči obnoæ; u poèetku straže, proljevaj srce svoje kao vodu pred Gospodom, podiži k njemu ruke svoje za dušu djece svoje koja obamiru od gladi na uglovima svojih ulica.
20 Pogledaj, Gospode, i vidi, kome si ovako uèinio. Eda li žene jedu porod svoj, djecu koju nose u naruèju? eda li se ubija u svetinji Gospodnjoj svještenik i prorok?
21 Leže na zemlji po ulicama djeca i starci, djevojke moje i mladiæi moji padoše od maèa, pobio si ih u dan gnjeva svojega i poklao ne žaleæi.
22 Sazvao si kao na praznik strahote moje otsvuda, i u dan gnjeva Gospodnjega niko ne uteče niti osta. Koje na ruku nosih i othranih, njih mi neprijatelj moj pobi.

3

1 Ja sam èovjek koji vidjeh muku od

pruta gnjeva njegova.
2 Odvede me i opravi me u tamu a ne na vidjelo.
3 Samo se na me obraæa, obraæa ruku svoju po vas dan.
4 Uèini, te mi ostarje tijelo i koža, potr kosti moje.
5 Zazida me, i optoèi me žuèju i mukom.
6 Posadi me u tamu kao umrle odavna.
7 Ogradi me da ne izaðem, i metnu na me teške okove.
8 Kad vièem i vapijem, odbija molitvu moju.
9 Zagradi putove moje tesanijem kamenom, i prevrati staze moje.
10 Posta mi kao medvjed u zasjedi, kao lav u potaji.
11 Pomete putove moje, i razdrije me, i uništi me.
12 Nateže luk svoj, i metnu me strijeli za biljegu.
13 Ustrijeli me u bubrege strijelama iz tula svojega.
14 Postah potsmijeh svemu narodu svojemu i pjesma njihova po vas dan.
15 Nasiti me gorèinom, opoji me pelenom.
16 Polomi mi zube kamenjem, uvali me u pepeo.
17 Udaljio si dušu moju od mira, zaboravih dobro.
18 I rekoh: propade sila moja i nadanje moje od Gospoda.
19 Opomeni se muke moje i jada mojega, pelena i žuèi.
20 Duša se moja opominje bez prestanka, i poništila se u meni.
21 Ali ovo napominjem srcu svojemu, te se nadam:
22 Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvijem, jer milosrða njegova nije nestalo.
23 Ponavlja se svako jutro; velika je vjera tvoja.
24 Gospod je dio moj, govori duša moja; zato æu se u njega uzdati.
25 Dobar je Gospod onima koji ga èekaju, duši, koja ga traži.
26 Dobro je mirno èekati spasenje Gospodnje.
27 Dobro je èovjeku nositi jaram za mladosti svoje.
28 Sam æe sjedjeti i muèati, jer Bog metnu breme na nj.
29 Metnuæe usta svoja u prah, eda bi bilo nadanja.
30 Podmetnuæe obraz svoj onome koji ga bije, biæe sit sramote.
31 Jer Gospod ne odbacuje za svagda.
32 Jer ako i ucvijeli, opet æe se i smilovati radi mnoštva milosti svoje.
33 Jer ne muèi iz srca svojega ni cvijeli sinova èovjeèjih.
34 Kad gaze nogama sve sužnje na zemlji,
35 Kad izvræu pravicu èovjeku pred višnjim,
36 Kad èine krivo èovjeku u parnici njegovoj, ne vidi li Gospod?
37 Ko je rekao što i zbilo se, a Gospod da nije zapovjedio?
38 Ne dolaze li i zla i dobra iz usta višnjega?
39 Zašto se tuži èovjek živ, èovjek na kar za grijehe svoje?
40 Pretražimo i razgledajmo pute svoje, i povratimo se ka Gospodu.
41 Podignimo srce svoje i ruke k Bogu na nebesima.
42 Zgriješismo i nepokorni bismo; ti ne praštaš.
43 Obastro si se gnjevom, i goniš nas, ubijaš i ne žališ.
44 Obastro si se oblakom da ne prodre molitva.
45 Naèinio si od nas smetlište i odmet usred tijeh naroda.
46 Razvaljuju usta svoja na nas svi neprijatelji naši.
47 Strah i jama zadesi nas, pustošenje i zatiranje.
48 Potoci teku iz oèiju mojih radi pogibli kæeri naroda mojega.
49 Oèi moje liju suze bez prestanka, jer nema odmora,
50 Dokle Gospod ne pogleda i ne vidi s neba.
51 Oko moje muèi mi dušu radi svijeh kæeri grada mojega.
52 Tjeraju me jednako kao pticu neprijatelji moji ni za što.

53 Svališe u jamu život moj i nabacaše kamenje na me.
54 Doðe mi voda svrh glave; rekoh: pogiboh!
55 Prizivah ime tvoje, Gospode, iz jame najdublje.
56 Ti èu glas moj; ne zatiskuj uha svojega od uzdisanja mojega, od vike moje.
57 Pristupao si kad te prizivah, i govorio si: ne boj se.
58 Raspravljao si, Gospode, parbu duše moje, i izbavljao si život moj.
59 Vidiš, Gospode, nepravdu koja mi se èini; raspravi parbu moju.
60 Vidiš svu osvetu njihovu, sve što mi misle.
61 Èuješ rug njihov, Gospode, sve što mi misle,
62 Što govore oni koji ustaju na me i što namišljaju protiv mene po vas dan.
63 Vidi, kad sjedaju i kad ustaju, ja sam im pjesma.
64 Plati im, Gospode, po djelima ruku njihovijeh.
65 Podaj im uporno srce, prokletstvo svoje.
66 Goni ih gnjevom, i istrijebi ih ispod nebesa Gospodnjih.

4

1 Kako potamnje zlato, promijeni se èisto zlato? kamenje je od svetinje razmetnuto po uglovima svijeh ulica.
2 Dragi sinovi Sionski, cijenjeni kao najèistije zlato, kako se cijene zemljani sudovi, kao djelo ruku lonèarevijeh!
3 I zvijeri istièu sise svoje i doje mlad svoju, a kæi naroda mojega posta nemilostiva kao noj u pustinji.
4 Jezik djetetu koje sisa prionu za grlo od žeði; djeca ištu hljeba, a nema nikoga da im lomi.
5 Koji jeðahu poslastice, ginu na ulicama; koji odrastoše u skerletu, valjaju se po bunjištu.
6 I kar koji dopade kæeri naroda mojega veæi je od propasti koja dopade Sodomu, koji se zatr u èasu i ruke se ne zabaviše oko njega.
7 Nazireji njezini bjehu èistiji od snijega, bjelji od mlijeka; tijelo im bješe crvenije od dragoga kamenja, glatki kao safir.
8 A sada im je lice crnje od uglja, ne poznaju se na ulicama; koža im se prilijepila za kosti, osušila se kao drvo.
9 Bolje bi onima koji su pobijeni maèem nego onima koji mru od gladi, koji izdišu ubijeni od nestašice roda zemaljskoga.
10 Svojim rukama žene žalostive kuhaše djecu svoju, ona im biše hrana u pogibli kæeri naroda mojega.
11 Navrši Gospod gnjev svoj, izli žestoki gnjev svoj, i raspali oganj na Sionu, koji mu proždrije temelje.
12 Ne bi vjerovali carevi zemaljski i svi stanovnici po vasiljenoj da æe neprijatelj i protivnik uæi na vrata Jerusalimska.
13 Ali bi za grijehe proroka njegovijeh i za bezakonja sveštenika njegovijeh, koji proljevahu krv pravednièku usred njega.
14 Lutahu kao slijepci po ulicama, kaljajuæi se krvlju, koje ne mogahu da se ne dotièu haljinama svojim.
15 Otstupite, neèisti, vièu im, otstupite, otstupite, ne dodijevajte se nièega. I odlaze i skitaju se; i među narodima se govori: neæe se više staniti.
16 Gnjev Gospodnji rasija ih, neæe više pogledati na njih; ne poštuju sveštenika, nijesu žalostivi na starce.
17 Veæ nam oèi išèilješe izgledajuæi pomoæ zaludnu; èekasmo narod koji ne može izbaviti.
18 Vrebaju nam korake, da ne možemo hoditi po ulicama svojim, približi se kraj naš, navršiše se dani naši, doðe kraj naš.
19 Koji nas goniše, bijahu lakši od orlova nebeskih, po gorama nas goniše, u pustinji nam zasjedaše.
20 Disanje nozdara naših, pomazanik Gospodnji, za kojega govorasmo: da æemo živjeti pod sjenom njegovijem među narodima, uhvati se u jame njihove.
21 Raduj se i veseli se, kæeri Edomska, koja živiš u zemlji Uzu! doæi æe do tebe èaša, opiæeš se, i otkriæeš se.
22 Svrši se kar za bezakonje tvoje, kæeri Sionska; neæe te više voditi u ropstvo; po-

hodiæe tvoje bezakonje, kæeri Edomska,
otkriæe grijehe tvoje.

5

1 Opomeni se, Gospode, što nas zadesi;
pogledaj i vidi sramotu našu.
2 Našljedstvo naše privali se tuðincima,
domovi naši inostrancima.
3 Postasmo sirote, bez oca, matere naše
kao udovice.
4 Svoju vodu pijemo za novce, svoja
drva kupujemo.
5 Na vratu nam je jaram, i gone nas;
umoreni nemamo odmora.
6 Pružamo ruku k Misircima i Asircima,
da se nasitimo hljeba.
7 Oci naši zgriješiše, i nema ih, a mi
nosimo bezakonja njihova.
8 Robovi nam gospodare, nema nikoga
da izbavi iz ruku njihovijeh.
9 Sa strahom za život svoj od maèa u
pustinji donosimo sebi hljeb.
10 Koža nam pocrnje kao peæ od ljute
gladi.
11 Sramote žene na Sionu i djevojke po
gradovima Judinijem.
12 Knezove vješaju svojim rukama, ne
poštuju lica staraèkoga.
13 Mladiæe uzimaju pod žrvnje, i djeca
padaju pod drvima.
14 Staraca nema više na vratima, ni
mladiæa na pjevanju.
15 Nesta radosti srcu našemu, igra naša
pretvori se u žalost.
16 Pade vijenac s glave naše; teško
nama, što zgriješismo!
17 Stoga je srce naše žalosno, stoga oèi
naše potamnješe,
18 Sa gore Siona, što opustje, i lisice idu
po njoj.
19 Ti, Gospode, ostaješ dovijeka, prijesto
tvoj od koljena do koljena.
20 Zašto hoæeš da nas zaboraviš dovi-
jeka, da nas ostaviš zadugo?
21 Obrati nas, Gospode, k sebi, i
obratiæemo se; ponovi dane naše kako
bijahu prije.
22 Jer eda li æeš nas sasvijem odbaciti i
gnjeviti se na nas veoma?

Jezekilj

1 Godine tridesete, mjeseca èetvrtoga, petoga dana, kad bijah među robljem na rijeci Hevaru, otvoriše se nebesa, i vidjeh utvare Božje.
2 Petoga dana toga mjeseca, pete godine otkako se zarobi car Joahin,
3 Dođe rijeè Gospodnja Jezekilju sinu Vuzijevu, svešteniku, u zemlji Haldejskoj na rijeci Hevaru, i ondje dođe ruka Gospodnja nada nj.
4 I vidjeh, i gle, silan vjetar dolažaše od sjevera, i velik oblak i oganj koji se razgorijevaše, i oko njega svjetlost, a isred ognja kao jaka svjetlost;
5 Isred njega još kao èetiri životinje, koje na oèi bijahu nalik na èovjeka;
6 I u svake bijahu èetiri lica, i èetiri krila u svake;
7 I noge im bijahu prave, a u stopalu bijahu im noge kao u teleta; i sijevahu kao uglađena mjed.
8 I ruke im bijahu èovjeèije pod krilima nad èetiri strane, i lica im i krila bijahu na èetiri strane.
9 Sastavljena im bijahu krila jedno s drugim; i ne okretahu se iduæi, nego svaka iđaše naprema se.
10 I lice bijaše u sve èetiri lice èovjeèije i lice lavovo s desne strane, a s lijeve strane lice volujsko i lice orlovo u sve èetiri.
11 I lica im i krila bijahu razdijeljena ozgo; u svake se dva krila sastavljahu jedno s drugim, a dva pokrivahu im tijelo.
12 I svaka iđaše pravo naprema se; iđahu kuda duh iđaše, i ne okretahu se iduæi.
13 I na oèi bijahu te životinje kao živo ugljevlje, gorahu na oèi kao svijeæe; taj oganj prolažaše između životinja i svijetljaše se, i iz ognja izlažaše munja.
14 I životinje trèahu i vraæahu se kao munja.
15 I kad gledah životinje, gle, toèak jedan bijaše na zemlji uza svaku životinju prema èetiri lica njihova.
16 Oblièjem i napravom bijahu toèkovi kao boje hrisolitove, i sva èetiri bijahu jednaka, i oblièjem i napravom bijahu kao da je jedan toèak u drugom.
17 Kad iđahu, iđahu sva èetiri svaki na svoju stranu, i iduæi ne skretahu.
18 I naplaci im bijahu visoki strahota; i bijahu naplaci puni oèiju unaokolo u sva èetiri.
19 I kad iđahu životinje, iđahu i toèkovi uz njih; i kad se životinje podizahu od zemlje, podizahu se i toèkovi.
20 Kuda duh iđaše, onamo iđahu, i podizahu se toèkovi prema njima, jer duh životinjski bješe u toèkovima.
21 Kad one iđahu, iđahu i oni; i kad one stajahu, stajahu i oni; i kad se one podizahu od zemlje, podizahu se i toèkovi prema njima, jer duh životinjski bješe u toèkovima.
22 A nad glavama životinjama bijaše kao nebo, po viđenju kao kristal, strašno, razastrto ozgo nad glavama njihovijem.
23 A pod tijem nebom bijahu im krila pružena, jedno prema drugom, a dva krila svakoj pokrivahu tijelo.
24 I èujah huku krila njihovijeh kad iđahu kao da bješe huka velike vode, kao glas svemoguæega i kao graja u okolu; i kad stajahu, spuštahu krila.
25 I kad stavši spuštahu krila, èujaše se glas ozgo iz neba, koje bijaše nad glavama njihovijem.
26 I ozgo na onom nebu što im bijaše nad glavama, bijaše kao prijesto, po viđenju kao kamen safir, i na prijestolu bijaše po oblièju kao èovjek.
27 I vidjeh kao jaku svjetlost, i u njoj unutra kao oganj naokolo, od bedara gore, a od bedara dolje vidjeh kao oganj i svjetlost oko njega.
28 Kao duga u oblaku kad je kiša, taka na oèi bijaše svjetlost unaokolo. To bijaše viđenje slave Božje na oèima; i kad vidjeh, padoh na lice svoje, i èuh glas nekoga koji govoraše.

2

1 I reèe mi: sine èovjeèji, ustani na noge da govorim s tobom.
2 I uđe u me duh kad mi progovori, i postavi me na noge, i slušah onoga koji mi govoraše.

3 I reèe mi: sine èovjeèji, ja te šaljem
k sinovima Izrailjevijem, k narodima
odmetnièkim, koji se odmetnuše mene;
oni i oci njihovi biše mi nevjerni do ovoga
dana.
4 K sinovima tvrda obraza i uporna srca
šaljem te ja, pa im reci: tako veli Gospod;
5 I poslušali ili ne poslušali, jer su dom
odmetnièki, neka znaju da je prorok bio
među njima.
6 I ti, sine èovjeèji, ne boj ih se niti se
boj njihovijeh rijeèi, što su ti uporni i kao
trnje i živiš među skorpijama; ne boj se
njihovijeh rijeèi i ne plaši se od njih, što
su dom odmetnièki.
7 Nego im kaži rijeèi moje, poslušali ili
ne poslušali, jer su odmetnici.
8 Ali ti, sine èovjeèji, slušaj što æu ti
kazati, ne budi nepokoran kao taj dom
nepokorni; otvori usta, i pojedi što æu ti
dati.
9 I pogledah, a to ruka pružena k meni,
i gle, u njoj savijena knjiga.
10 I razvi je preda mnom, i bješe
ispisana iznutra i spolja, i bješe u njoj
napisan plaè i naricanje i jaoh.

3

1 I reèe mi: sine èovjeèji, pojedi što
je pred tobom, pojedi ovu knjigu, pa idi,
govori domu Izrailjevu.
2 I otvorih usta, i založi me onom
knjigom.
3 I reèe mi: sine èovjeèji, nahrani trbuh
svoj, i crijeva svoja napuni ovom knjigom
koju ti dajem. I pojedoh je, i bješe mi u
ustima slatka kao med.
4 Zatijem reèe mi: sine èovjeèji, idi k
domu Izrailjevu, i govori im moje rijeèi.
5 Jer se ne šalješ k narodu nepoznata
jezika i nerazumljiva govora, nego k
domu Izrailjevu;
6 Ne k mnogim narodima nepoznata
jezika i nerazumljiva govora, kojima ri-
jeèi ne bi razumio; k njima da te pošljem,
poslušali bi te.
7 Ali dom Izrailjev neæe te poslušati, jer
neæe mene da poslušaju; jer je sav dom
Izrailjev tvrda obraza i uporna srca.
8 Evo dadoh tebi obraz tvrd prema nji-
hovu obrazu, i èelo tvrdo prema njihovu
èelu.
9 Kao kamen dijamanat, tvrðe od stijene
dadoh ti èelo; ne boj ih se, niti se plaši od
njih, zato što su dom odmetnièki.
10 Potom reèe mi: sine èovjeèji, sve
rijeèi moje što æu ti govoriti primaj u srce
svoje i slušaj ušima svojim.
11 Idi k roblju, k sinovima naroda svo-
jega, i govori im i reci im: tako veli
Gospod Gospod; poslušali ili ne poslušali.
12 Tada podiže me duh, i èuh za sobom
glas gdje se silno razliježe: blagoslovena
slava Gospodnja s mjesta njegova;
13 I lupu krila onijeh životinja, koja
udarahu jedno o drugo, i prasku toèkova
prema njima, glas koji se silno razlijegaše.
14 I duh me podiže i odnese, i iðah
žalostan od srdnje u duhu svom; ali ruka
Gospodnja silna bješe nada mnom.
15 I doðoh k roblju u Telaviv, koje
stanovaše na rijeci Hevaru, i sjedoh gdje
oni sjeðahu, i sjedjeh ondje među njima
sedam dana èudeæi se.
16 A poslije sedam dana doðe mi rijeè
Gospodnja govoreæi:
17 Sine èovjeèji, postavih te stražarem
domu Izrailjevu, da slušaš rijeèi iz mojih
usta i opominješ ih od mene.
18 Kad reèem bezbožniku: poginuæeš,
a ti ga ne opomeneš i ne progovoriš mu
da bi odvratio bezbožnika od bezbožnoga
puta njegova, da bi ga saèuvao u životu,
onaj æe bezbožnik poginuti sa svojega
bezakonja; ali æu krv njegovu iskati iz
tvojih ruku.
19 A kad ti opomeneš bezbožnika, a
on se i ne vrati od bezbožnosti svoje i
sa zloga puta svojega, on æe poginuti s
bezakonja svojega, a ti æeš saèuvati dušu
svoju.
20 Ako li se pravednik odvrati od pravde
svoje, i stane èiniti bezakonje, i ja mu pod-
metnem na što æe se spotaæi, te pogine, a
ti ga ne opomenu, on æe poginuti sa svoga
grijeha, i neæe se pomenuti pravedna
djela njegova što je èinio, ali æu krv
njegovu iskati iz tvoje ruke.
21 Ako li ti opomeneš pravednika da ne

griješi pravednik, i on prestane griješiti, on æe živjeti, jer primi opomenu, i ti æeš saèuvati dušu svoju.
22 I doðe ondje nada me ruka Gospodnja, i reèe mi: ustani, izidi u polje, i ondje æu govoriti s tobom.
23 I ustavši otidoh u polje, a gle, slava Gospodnja stajaše ondje kao slava koju vidjeh na rijeci Hevaru, i padoh na lice svoje.
24 I uðe u me duh, i postavi me na noge; i progovori sa mnom i reèe mi: idi, zatvori se u kuæu svoju.
25 Jer, sine èovjeèji, evo, metnuæe na te uzice, i svezaæe te njima, i neæeš izlaziti među njih.
26 I ja æu uèiniti da ti se jezik prilijepi za grlo, te æeš onijemjeti, i neæeš ih karati, jer su dom odmetnièki.
27 Ali kad ti progovorim, otvoriæu ti usta, i kazaæeš im: ovako veli Gospod Gospod; ko æe slušati, neka sluša, a ko neæe slušati, neka ne sluša; jer su dom odmetnièki.

4

1 A ti, sine èovjeèji, uzmi opeku i metni je preda se, i izreži na njoj grad Jerusalim.
2 I postavi oko njega opsadu, i naèini kule prema njemu, i iskopaj oko njega opkop, i postavi vojsku oko njega, i namjesti ubojne sprave oko njega.
3 Potom uzmi tavicu gvozdenu, i metni je kao gvozden zid između sebe i grada, i okreni lice svoje suprot njemu, i on æe se opsjesti, i ti æeš ga opsjesti. To æe biti znak domu Izrailjevu.
4 Potom lezi na lijevu stranu svoju, i metni na nju bezakonje doma Izrailjeva; koliko dana uležiš na njoj, toliko æeš nositi njihovo bezakonje.
5 A ja ti dajem godine bezakonja njihova brojem dana, trista i devedeset dana, i toliko æeš nositi bezakonje doma Izrailjeva.
6 A kad ih navršiš, onda lezi na desnu stranu svoju, i nosi bezakonje doma Judina èetrdeset dana; po jedan dan dajem ti za godinu.
7 I okreni lice svoje prema opkoljenom Jerusalimu zagalivši mišicu svoju, i prorokuj protiv njega.
8 I evo vezaæu te uzicama da se ne prevrneš s jedne strane na drugu dokle ne navršiš dane opsade svoje.
9 I uzmi pšenice i jeèma i boba i leæa i prosa i krupnika, i saspi sve u jedan sud, i naèini od toga sebi hljeba prema broju dana u koje æeš ležati na svojoj strani, tri stotine i devedeset dana ješæeš ga.
10 I jela tvojega što æeš jesti neka bude mjerom dvadeset sikala na dan; na rokove jedi ga.
11 I vodu pij mjerom, po šestinu ina, pij na rokove.
12 A hljeb prijesan jeèmen jedi, ispekav ga na kalu èovjeèijem na njihove oèi.
13 I reèe Gospod: tako æe jesti sinovi Izrailjevi hljeb svoj neèist među narodima u koje æu ih razagnati.
14 Tada rekoh: ah Gospode Gospode, gle, duša se moja nije oskvrnila, jer od djetinjstva svojega do sada nijesam jeo mrcinoga ni što bi zvjerka razdrla, niti je ušlo u usta moja meso neèisto.
15 A on mi reèe: vidi, dajem ti goveđu balegu mjesto èovjeèijega kala, da na njoj ispeèeš sebi hljeb.
16 Zatijem reèe mi: sine èovjeèji, evo ja æu slomiti potporu u hljebu u Jerusalimu, te æe jesti hljeb na mjeru i u brizi, i vodu æe piti na mjeru i u èudu.
17 Jer æe im nestati hljeba i vode da æe se èuditi među sobom i sasušiæe se od bezakonja svojega.

5

1 Potom, sine èovjeèji, uzmi nož oštar, britvu brijaèku uzmi, i pusti je po glavi svojoj i po bradi svojoj, pa uzmi mjerila i razdijeli.
2 Treæinu sažezi ognjem usred grada, kad se navrše dani opsade, a drugu treæinu uzmi i isijeci maèem oko njega, a ostalu treæinu razmetni u vjetar, i ja æu izvuæi maè za njima.
3 Ali uzmi malo, i zaveži u skut svoj.
4 I od toga još uzmi i baci u oganj i sažezi ognjem; odatle æe izaæi oganj na sav dom Izrailjev.
5 Ovako veli Gospod Gospod: ovo je Jerusalim koji postavih usred naroda i optoèih ga zemljama.

6 Ali promijeni zakone moje na bezakonje veæma nego narodi, i uredbe moje veæma nego zemlje što su oko njega, jer odbaciše moje zakone, i ne hodiše po mojim uredbama.
7 Zato ovako veli Gospod Gospod: što postaste gori od naroda koji su oko vas, ne hodiste po mojim uredbama i ne izvršivaste mojih zakona, pa ni po uredbama naroda koji su oko vas ne èiniste,
8 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo i mene na te, i izvršiæu usred tebe sudove na vidiku narodima;
9 I uèiniæu ti što još nijesam uèinio niti æu više uèiniti za sve gadove tvoje.
10 Zato oci æe jesti sinove usred tebe, i sinovi æe jesti oce svoje, i izvršiæu na tebi sudove i rasijaæu sav ostatak tvoj u sve vjetrove.
11 Zato, tako ja živ bio, veli Gospod Gospod, što si oskvrnio moju svetinju svakojakim neèistotama svojim i svakojakim gadovima svojim, zato æu i ja tebe potrti, i neæe oko moje žaliti, niti æu se smilovati.
12 Treæina æe tvoja pomrijeti od pomora, i od gladi æe izginuti usred tebe, a druga æe treæina pasti od maèa oko tebe, a treæinu æu rasijati u sve vjetrove, i izvuæi æu maè za njima.
13 I tako æe se izvršiti gnjev moj i namiriæu jarost svoju na njima i zadovoljiæu se, i oni æe poznati da sam ja Gospod govorio u revnosti svojoj kad izvršim gnjev svoj na njima.
14 I uèiniæu od tebe pustoš i rug među narodima koji su oko tebe pred svakim koji prolazi.
15 I biæeš rug i sramota i nauk i èudo narodima što su oko tebe kad izvršim sudove na tebi gnjevom, jarošæu i ljutijem karanjem; ja Gospod rekoh;
16 Kad pustim na vas ljute strijele gladi, koje æe biti smrtne, koje æu pustiti da vas zatrem, i kad glad navalim na vas i slomim vam potporu u hljebu,
17 Kad pustim na vas glad i ljute zvijeri, koje æe ti djecu izjesti; i kad pomor i krv proðu kroza te, i kad pustim maè na te. Ja Gospod rekoh.

6

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema gorama Izrailjevijem, i prorokuj protiv njih,
3 I reci: gore Izrailjeve, èujte rijeè Gospoda Gospoda, ovako veli Gospod Gospod gorama i humovima, potocima i dolinama: evo me, ja æu pustiti na vas maè i oboriæu visine vaše.
4 I vaši æe se oltari raskopati, i sunèani likovi vaši izlomiæe se, i povaljaæu pobijene vaše pred gadnijem bogovima vašim.
5 I pobacaæu mrtva tjelesa sinova Izrailjevijeh pred gadne bogove njihove, i razmetnuæu kosti vaše oko oltara vaših.
6 Svuda gdje nastavate gradovi æe se opustošiti i visine æe opustjeti, i oltari æe se vaši raskopati i opustjeti, i gadni bogovi vaši izlomiæe se i neæe ih više biti, i sunèani likovi vaši isjeæi æe se, i djela æe se vaša uništiti.
7 I pobijeni æe padati usred vas, i poznaæete da sam ja Gospod.
8 Ali æu vas ostaviti nekoliko koji bi utekli od maèa među narodima kad se rasijete po zemljama.
9 I koji vas uteku, opomenuæe se mene među narodima, gdje budu u ropstvu, kako mi dotužaše srcem svojim kurvarskim koje otstupi od mene, i oèima svojim kurvarskim, kojima idoše za gadnijem bogovima svojim, i sami æe sebi biti mrski za zla koja èiniše u svijem gradovima svojim.
10 I poznaæe da sam ja Gospod i da nijesam govorio uzalud da æu im uèiniti to zlo.
11 Ovako veli Gospod Gospod: pljesni rukama i lupi nogom, i reci: jaoh! radi svijeh gadnijeh zala doma Izrailjeva, jer æe pasti od maèa, od gladi i od pomora.
12 Ko bude daleko, umrijeæe od pomora; a ko bude blizu, pašæe od maèa; a ko ostane i bude opkoljen, umrijeæe od gladi; tako æu navršiti gnjev svoj na njima.
13 I poznaæete da sam ja Gospod kad budu pobijeni njihovi među gadnijem bogovima njihovijem, oko oltara njihovijeh,

na svakom visokom humu i na svijem vrhovima gorskim i pod svakim zelenijem drvetom i pod svakim granatijem hrastom, svuda gdje su kadili ugodnijem mirisima svijem gadnijem bogovima svojim.

14 Jer æu zamahnuti rukom svojom na njih, i obratiæu zemlju njihovu u pustoš goru od pustinje Divlate po svijem stanovima njihovijem; i poznaæe da sam ja Gospod.

7

1 Potom doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

2 Sine èovjeèji, ovako kaže Gospod Gospod za zemlju Izrailjevu: kraj, doðe kraj na èetiri strane zemlji.

3 Doðe ti kraj, i pustiæu gnjev svoj na te, i sudiæu ti po putovima tvojim i obratiæu na te sve gadove tvoje.

4 I oko moje neæe te požaliti, niti æu se smilovati, nego æu putove tvoje obratiti na te, i gadovi æe tvoji biti usred tebe, i poznaæete da sam ja Gospod.

5 Ovako veli Gospod Gospod: zlo, jedno zlo, evo ide.

6 Kraj doðe, kraj doðe, usta na te, evo doðe.

7 Doðe jutro tebi, stanovnièe zemaljski, doðe vrijeme, približi se dan, kad æe biti polom a ne jeka gorska.

8 Sada æu odmah izliti jarost svoju na te, i navršiæu gnjev svoj na tebi, i sudiæu ti po tvojim putovima, i obratiæu na te sve gadove tvoje.

9 Neæe žaliti oko moje, niti æu se smilovati, daæu ti po putovima tvojim, i gadovi æe tvoji biti usred tebe, i poznaæete da sam ja Gospod, koji bije.

10 Evo dana, evo doðe, jutro nasta, procvate prut, ponositost napupi.

11 Nasilje naraste prut bezakonja, niko neæe ostati od njih ni od mnoštva njihova ni od buke njihove, niti æe biti naricanja za njima.

12 Doðe vrijeme, prispje dan; ko kupuje neka se ne raduje, i ko prodaje neka ne žali, jer æe doæi gnjev na sve ljudstvo njihovo.

13 Jer ko prodaje, neæe opet doæi do onoga što proda, ako i ostane živ; jer utvara za sve mnoštvo njihovo neæe se vratiti natrag, i niko se neæe okrijepiti bezakonjem svojim da saèuva život svoj.

14 Zatrubiše u trube, i spremiše sve; ali nema nikoga da izaðe u boj, jer se gnjev moj raspalio na sve ljudstvo njihovo.

15 Napolju maè, a unutra pomor i glad; ko bude u polju, poginuæe od maèa; a ko bude u gradu, njega æe glad i pomor proždrijeti.

16 A koji ih uteku, izbaviæe se i biæe po gorama kao golubovi iz dolina, svi æe uzdisati, svaki za svoje bezakonje.

17 Sve æe ruke klonuti i sva æe koljena postati kao voda.

18 I pripasaæe oko sebe kostrijet, i drhat æe ih popasti, i na svakom æe licu biti stid, i sve æe im glave biti æelave.

19 Srebro æe svoje pobacati po ulicama, i zlato æe njihovo biti kao neèistota; srebro njihovo i zlato njihovo neæe ih moæi izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega; neæe nasititi duše svoje niti æe napuniti trbuha svojega, jer im je bezakonje njihovo spoticanje.

20 Jer slavni nakit svoj obratiše na oholost, i naèiniše od njega likove gadova svojih, gnusobe svoje; zato uèinih da im je neèistota.

21 I daæu ga u ruke inostrancima da ga razgrabe, i bezbožnicima na zemlji da je plijen, i oskvrniæe ga.

22 I odvratiæu lice svoje od njih, i oskvrniæe svetinju moju, i uæi æe u nju lupeži i oskvrniæe je.

23 Naèini verige, jer je zemlja puna krvnoga suda, i grad je pun nasilja.

24 Zato æu dovesti najgore izmeðu naroda da naslijede kuæe njihove, i ukinuæu oholost silnijeh, i sveta mjesta njihova oskvrniæe se.

25 Ide pogibao; oni æe tražiti mira, ali ga neæe biti.

26 Nevolja za nevoljom dolaziæe, i glas za glasom stizaæe; i oni æe tražiti utvaru od proroka; zakona æe nestati u sveštenika i svjeta u staraca.

27 Car æe tužiti, i knezovi æe se obuæi

u žalost, i ruke narodu zemaljskom drktaæe; uèiniæu im po putovima njihovijem i sudiæu im prema sudovima njihovijem; i poznaæe da sam ja Gospod.

8

1 A šeste godine, šestoga mjeseca, dana petoga, kad sjeðah u svojoj kuæi i starješine Judine sjeðahu preda mnom, pade ondje na me ruka Gospoda Gospoda.
2 I vidjeh, a to oblik na oèi kao oganj, od bedara mu dolje bješe oganj, a od bedara gore bješe kao svjetlost, kao jaka svjetlost.
3 I pruži kao ruku, i uhvati me za kosu na glavi, i podiže me duh među nebo i zemlju, i odnese me u Jerusalim u utvari Božjoj na vrata unutrašnja koja gledaju na sjever, gdje stajaše idol od revnosti, koji draži na revnost.
4 I gle, ondje bješe slava Boga Izrailjeva na oèi kao ona što je vidjeh u polju.
5 I reèe mi: sine èovjeèji, podigni oèi svoje k sjeveru. I podigoh oèi svoje k sjeveru, i gle, sa sjevera na vratima oltarskim bijaše onaj idol od revnosti na ulasku.
6 Potom mi reèe: sine èovjeèji, vidiš li što ti rade? velike gadove koje tu èini dom Izrailjev da otidem daleko od svetinje svoje? Ali æeš još vidjeti veæih gadova.
7 I odvede me na vrata od trijema, i pogledah, a to jedna rupa u zidu.
8 A on mi reèe: sine èovjeèji, prokopaj ovaj zid. I prokopah zid, a to jedna vrata.
9 Tada mi reèe: uði i vidi opake gadove koje èine tu.
10 I ušav vidjeh, i gle, svakojake životinje što gamižu i svakojaki gadni skotovi, i svi gadni bogovi doma Izrailjeva bijahu napisani po zidu svuda unaokolo.
11 I pred njima stajaše sedamdeset ljudi između starješina doma Izrailjeva s Jazanijom sinom Safanovijem, koji stajaše među njima, svaki s kadionicom svojom u ruci, i podizaše se gust oblak od kada.
12 Tada mi reèe: vidiš li, sine èovjeèji, šta èine starješine doma Izrailjeva u mraku svak u svojoj pisanoj klijeti? jer govore: ne vidi nas Gospod, ostavio je Gospod ovu zemlju.
13 Potom mi reèe: još æeš vidjeti veæih gadova koje oni èine.
14 I odvede me na vrata doma Gospodnjega koja su sa sjevera; i gle, žene sjeðahu i plakahu za Tamuzom.
15 I reèe mi: jesi li vidio, sine èovjeèji? još æeš vidjeti veæih gadova od tijeh.
16 I odvede me u trijem unutrašnji doma Gospodnjega; i gle, na ulasku u crkvu Gospodnju između trijema i oltara bješe oko dvadeset i pet ljudi okrenutijeh leðima k crkvi Gospodnjoj a licem k istoku, i klanjahu se suncu prema istoku.
17 Tada mi reèe: jesi li vidio, sine èovjeèji? malo li je domu Judinu što èine te gadove koje èine ovdje? nego još napuniše zemlju nasilja i okrenuše se da me draže; i eto drže granu pred nosom svojim.
18 Zato æu i ja uèiniti u gnjevu, neæe žaliti oko moje, niti æu se smilovati, i kad stanu vikati iza glasa u moje uši, neæu ih uslišiti.

9

1 Potom povika iza glasa, te èuh, i reèe: pristupite koji ste poslani na grad svaki s oružjem svojim smrtnijem u ruci.
2 I gle, šest ljudi doðe do visokih vrata, koja gledaju na sjever, svaki sa svojim oružjem smrtnijem u ruci, i među njima bješe jedan èovjek obuèen u platno s opravom pisarskom uz bedricu; i došavši stadoše kod oltara mjedenoga.
3 A slava Boga Izrailjeva podiže se s heruvima, na kojima bijaše, na prag od doma, i viknu èovjeka obuèenoga u platno koji imaše uz bedricu opravu pisarsku.
4 I reèe mu Gospod: proði posred grada, posred Jerusalima, i zabilježi biljegom èela onijem ljudima koji uzdišu i koji ridaju radi svijeh gadova što se èine usred njega.
5 A drugima reèe i èuh: proðite za njim po gradu, i pobijte, neka ne žali oko vaše niti se smilujte;

6 Starce i mladiæe, i djevojke i djecu i žene pobijte da se istrijebe; ali na kome god bude znak, k njemu ne pristupajte; i poènite od moje svetinje. I poèeše od starješina što bjehu pred domom.
7 I reèe im: oskvrnite dom, i napunite trijemove pobijenijeh; idite. I izašavši stadoše ubijati.
8 A kad ubijahu i ja ostah, padoh na lice svoje i povikah i rekoh: jaoh Gospode Gospode, eda li æeš zatrti sav ostatak Izrailjev izlivši gnjev svoj na Jerusalim?
9 A on mi reèe: bezakonje doma Izrailjeva i Judina preveliko je, i puna je zemlja krvi, i grad je pun opaèine; jer rekoše: Gospod je ostavio zemlju, i Gospod ne vidi.
10 Zato ni moje oko neæe žaliti, niti æu se smilovati; put njihov obratiæu na glavu njihovu.
11 I gle, èovjek, obuèen u platno, kojemu uz bedricu bijaše oprava pisarska, javi govoreæi: uèinio sam kako si mi zapovjedio.

10

1 Potom vidjeh, i gle, na nebu koje bijaše nad glavama heruvimima pokaza se nad njima kao kamen safir na oèi kao prijesto.
2 I progovori èovjeku obuèenom u platno, i reèe: uði među toèkove pod heruvimima, i uzmi pune pregršti žeravice između heruvima i razaspi na grad. I uðe na moje oèi.
3 A heruvimi stajahu s desne strane doma kad uðe èovjek, i oblak napuni unutrašnji trijem.
4 I slava Gospodnja podiže se s heruvima na prag od doma, i napuni se dom oblaka, a trijem se napuni svjetlosti slave Gospodnje.
5 I lupa krila u heruvima èujaše se do spoljašnjega trijema kao glas Boga svemoguæega kad govori.
6 I kad zapovjedi èovjeku obuèenome u platno govoreæi: uzmi ognja između toèkova između heruvima; on uðe i stade kod toèkova.
7 I jedan heruvim pruži ruku svoju između heruvima k ognju koji bijaše među heruvimima, i uze i metnu u pregršti obuèenome u platno, i on primi i izide.
8 A viðaše se u heruvima kao ruka èovjeèija pod krilima.
9 I vidjeh, i gle, èetiri toèka kod heruvima, po jedan toèak kod jednoga heruvima, i toèkovi bijahu na oèi kao kamen hrisolit.
10 I na oèi bijahu sva èetiri toèka jednaka, i kao da je toèak u toèku.
11 Kad iðahu, iðahu sva èetiri, svaki na svoju stranu, i iduæi ne skretahu, nego kuda gledaše glava onamo iðahu i iduæi ne skretahu.
12 A sve im tijelo i leða i ruke i krila i toèkovi, sva èetiri toèka njihova, bijahu puna oèiju svuda unaokolo.
13 A toèkovi se zvahu kako èuh: kola.
14 A èetiri lica imaše svaka životinja: jedno lice heruvimsko, drugo lice èovjeèije i treæe lice lavovo i èetvrto lice orlovo.
15 I podigoše se heruvimi u vis; to bijahu iste životinje koje vidjeh na rijeci Hevaru.
16 A kad iðahu heruvimi, iðahu i toèkovi uz njih, i kad heruvimi mahahu krilima svojim da se podignu od zemlje, toèkovi se ne odmicahu od njih.
17 Kad se oni ustavljahu, ustavljahu se i toèkovi; a kad se oni podizahu, podizahu se i toèkovi; jer bijaše duh životinjski u njima.
18 I slava Gospodnja otide iznad praga od doma, i stade nad heruvime.
19 I heruvimi mahnuvši krilima podigoše se od zemlje preda mnom polazeæi, i toèkovi prema njima; i stadoše na istoènijem vratima doma Gospodnjega, i slava Boga Izrailjeva bijaše ozgo nad njima.
20 To bijahu iste životinje koje vidjeh pod Bogom Izrailjevijem na rijeci Hevaru, i poznah da su heruvimi.
21 Svaka imaše èetiri lica i èetiri krila, i kao ruka èovjeèija bješe im pod krilima.
22 I lica im bijahu ista koja vidjeh na rijeci Hevaru; oblièja bijahu ista, isti bijahu; svaki iðaše pravo naprema se.

11

1 Tada me podiže duh, i odnese me

na istoèna vrata doma Gospodnjega koja gledaju na istok, i gle, na vratima bijaše dvadeset i pet ljudi, i među njima vidjeh Jazaniju sina Azurova i Felatiju sina Venajina, poglavare narodne.

2 I reèe mi: sine èovjeèji, ovi ljudi smišljaju bezakonje, i zlo svjetuju u tom gradu,

3 Govoreæi: nije blizu; da gradimo kuæe; ovaj je grad lonac a mi meso.

4 Zato prorokuj protiv njih, prorokuj, sine èovjeèji.

5 I pade na me duh Gospodnji i reèe mi: reci: ovako veli Gospod: dome Izrailjev, tako govoriste, i znam misli srca vašega.

6 Mnoge pobiste u tom gradu, i napuniste ulice njihove pobijenijeh.

7 Zato ovako veli Gospod Gospod: koje pobiste i pobacaste usred njega, oni su meso, a on je lonac, a vas æu izvesti iz njega.

8 Bojite se maèa; maè æu pustiti na vas, govori Gospod Gospod.

9 I izvešæu vas iz njega, i daæu vas u ruke tuðincima, i izvršiæu na vama sudove.

10 Od maèa æete pasti, na međi Izrailjevoj sudiæu vam, i poznaæete da sam ja Gospod.

11 Ovaj grad neæe vam biti lonac niti æete vi biti u njemu meso; na međi Izrailjevoj sudiæu vam.

12 I poznaæete da sam ja Gospod, jer po uredbama mojim ne hodiste niti zakona mojih izvršivaste, nego èiniste po zakonima tijeh naroda što su oko vas.

13 A kad prorokovah, umrije Felatija sin Venajin; tada padoh na lice svoje i povikah iza glasa i rekoh: jaoh Gospode Gospode! hoæeš li da istrijebiš ostatak Izrailjev?

14 A glas Gospodnji doðe mi govoreæi:

15 Sine èovjeèji, braæa su tvoja, braæa tvoja, rodbina tvoja i dom Izrailjev vaskoliki, kojima govoriše Jerusalimljani: idite daleko od Gospoda, nama je data zemlja u našljedstvo.

16 Zato reci: ovako veli Gospod Gospod: ako ih i odagnah daleko među narode, ako ih i rasijah po zemljama, opet æu im biti svetinja za malo u zemljama u koje otidoše.

17 Zato reci: ovako veli Gospod Gospod: sabraæu vas iz naroda i pokupiæu vas iz zemalja u koje se rasijaste, i daæu vam zemlju Izrailjevu.

18 I kad doðu u nju, izbaciæe iz nje sve gadove njezine i sve gnusobe njezine.

19 I daæu im jedno srce i nov duh metnuæu u njih, i izvadiæu iz tijela njihova kameno srce i daæu im srce mesno,

20 Da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršivali ih; i biæe mi narod, i ja æu im biti Bog.

21 A kojima srce ide po želji gnusoba njihovijeh i gadova njihovijeh, njihov æu put obratiti na njihovu glavu, govori Gospod Gospod.

22 Potom mahnuše heruvimi krilima svojim, i toèkovi otidoše prema njima, i slava Boga Izrailjeva bješe ozgo nad njima.

23 I podiže se slava Gospodnja isred grada, i stade na gori koja je s istoka gradu.

24 A mene duh podiže i odnese u utvari duhom Božjim u Haldejsku k roblju; i utvara koju vidjeh otide od mene.

25 I kazah roblju sve rijeèi Gospodnje što mi pokaza.

12

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:

2 Sine èovjeèji, usred doma odmetnièkoga sjediš, koji ima oèi da vidi i ne vidi, ima uši da èuje i ne èuje; jer su dom odmetnièki.

3 Zato ti, sine èovjeèji, spremi što treba za seobu, i seli se obdan na njihove oèi; i iseli se iz svojega mjesta na drugo mjesto na njihove oèi, ne bi li vidjeli, jer su dom odmetnièki.

4 I iznesi stvari svoje kao kad se ko seli obdan na njihove oèi, a sam izidi uveèe na njihove oèi kao oni koji se sele.

5 Na njihove oèi prokopaj zid, i iznesi svoje stvari.

6 Na njihove oèi digni na ramena i iznesi po mraku, lice svoje pokrij da ne vidiš

zemlje, jer te dadoh da budeš znak u domu Izrailjevu.
7 I uèinih tako kako mi se zapovjedi; stvari svoje iznesoh obdan kao kad se seli; a uveèe prokopah zid rukom; i po mraku iznesoh na ramenima noseæi na njihove oèi.
8 A ujutru doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
9 Sine èovjeèji, reèe li ti dom Izrailjev, dom odmetnièki: što radiš?
10 Reci im: ovako veli Gospod Gospod: ovo je breme za kneza koji je u Jerusalimu i za sav dom Izrailjev što je ondje.
11 Reci: ja sam vam znak, kako ja uèinih tako æe im biti; preseliæe se i otiæi u ropstvo.
12 I knez koji je među njima noseæi na ramenima po mraku æe izaæi; oni æe prokopati zid da iznesu; on æe pokriti lice svoje da ne vidi zemlje oèima.
13 Ali æu mu razapeti mrežu svoju i uhvatiæe se u zamku moju, i odvešæu ga u Vavilon, u zemlju Haldejsku, ali je neæe vidjeti, a ondje æe umrijeti.
14 I sve koji su oko njega, pomoænike njegove, i svu vojsku njegovu rasijaæu u sve vjetrove, i izvuæi æu maè za njima.
15 I poznaæe da sam ja Gospod kad ih rasijem po narodima i razaspem po zemljama.
16 A ostaviæu ih nekoliko ljudi koji æe ostati od maèa i od gladi i od pomora da pripovijedaju sve gadove svoje među narodima u koje otidu; i poznaæe da sam ja Gospod.
17 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
18 Sine èovjeèji, hljeb svoj jedi prezajuæi i vodu svoju pij drkæuæi i brinuæi se.
19 I reci narodu zemaljskom: ovako veli Gospod Gospod za stanovnike Jerusalimske, za zemlju Izrailjevu: hljeb æe svoj jesti u brizi i vodu æe svoju piti prepadajuæi se, jer æe zemlja opustjeti i ostati bez svega što je u njoj za bezakonje svijeh koji žive u njoj.
20 I gradovi u kojima žive opustjeæe, i zemlja æe biti pusta, i poznaæete da sam ja Gospod.
21 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
22 Sine èovjeèji, kaka je to prièa u vas o zemlji Izrailjevoj što govorite: protežu se dani, i od utvare neæe biti ništa?
23 Zato im reci: ovako veli Gospod Gospod: ukinuæu tu prièu i neæu je više govoriti u Izrailju; nego im reci: blizu su dani i rijeè svake utvare.
24 Jer neæe više biti u domu Izrailjevu zaludne utvare ni gatanja kojim se laska.
25 Jer æu ja Gospod govoriti, i što reèem zbiæe se; neæe se više odgaðati, nego za vašega vremena, dome odmetnièki, reæi æu rijeè i izvršiæu je, govori Gospod Gospod.
26 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
27 Sine èovjeèji, gle, dom Izrailjev govori: utvara koju taj vidi, do nje ima mnogo vremena, i za daleko vrijeme taj prorokuje.
28 Zato im reci: ovako veli Gospod Gospod: neæe se više odgaðati nijedna moja rijeè; rijeè koju reèem zbiæe se, govori Gospod Gospod.

13

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, prorokuj protiv proroka Izrailjevijeh koji prorokuju, i reci tijem koji prorokuju iz svoga srca: èujte rijeè Gospodnju.
3 Ovako govori Gospod Gospod: teško ludijem prorocima koji idu za svojim duhom a ništa nijesu vidjeli.
4 Proroci su tvoji, Izrailju, kao lisice po pustinjama.
5 Ne izlazite na prolome i ne ograðujete doma Izrailjeva da bi se održao u boju u dan Gospodnji.
6 Vide taštinu i gatanje lažno, pa govore: Gospod kaže, a Gospod ih nije poslao, i daju nad da æe se rijeè ispuniti.
7 Ne viðate li taštu utvaru i ne govorite li lažno gatanje? a opet kažete: Gospod reèe; a ja ne rekoh.
8 Zato ovako veli Gospod Gospod: zato što govorite taštinu i vidite laž, zato evo mene na vas, govori Gospod Gospod.

9 I ruka æe moja biti protiv proroka koji vide taštinu i gataju laž; neæe ih biti u zboru naroda moga, i u prijepisu doma Izrailjeva neæe biti zapisani, niti æe doæi u zemlju Izrailjevu; i poznaæete da sam ja Gospod Gospod.
10 Zato, zato što prelastiše narod moj govoreæi: mir je, a mira ne bješe; i jedan ozida zid, a drugi ga namazaše kreèem nevaljalijem;
11 Reci onijem što mažu nevaljalijem kreèem da æe pasti; doæi æe silan dažd, i vi, kamenje velikoga grada, pašæete i oluja æe razvaliti.
12 I gle, kad padne zid, neæe li vam se reæi: gdje je kreè kojim mazaste?
13 Zato ovako veli Gospod Gospod: razvaliæu olujom u gnjevu svom, i silan æe dažd doæi u gnjevu mom, i kamenje velikoga grada u jarosti mojoj da potre.
14 I razvaliæu zid koji namazaste nevaljalijem kreèem, i oboriæu ga na zemlju da æe mu se otkriti temelj, i pašæe, i vi æete izginuti usred njega, i poznaæete da sam ja Gospod.
15 I tako æu navršiti gnjev svoj na zidu i na onima koji ga mažu kreèem nevaljalijem, i reæi æu vam: nema zida, niti onijeh koji ga mazaše,
16 Proroka Izrailjevijeh koji prorokuju Jerusalimu i vide mu utvare za mir, a mira nema, govori Gospod Gospod.
17 A ti, sine èovjeèji, okreni lice svoje prema kæerima naroda svojega, koje prorokuju iz svoga srca, i prorokuj protiv njih.
18 I reci: ovako veli Gospod Gospod: teško onima koje šiju uzglavlja pod sve laktove i grade pokrivala na glavu svakoga rasta da love duše. Lovite duše mojega naroda, a svoje li æete duše saèuvati?
19 I skvrnite me kod naroda mojega za grst jeèma i za zalogaj hljeba ubijajuæi duše, koje ne bi trebalo da umru, i èuvajuæi u životu duše koje ne treba da žive, lažuæi narodu mojemu, koji sluša laž.
20 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo mene na vaša uzglavlja, na koja lovite duše da vam dolijeæu, i poderaæu ih ispod lakata vaših, i pustiæu duše koje lovite da vam dolijeæu.
21 I poderaæu pokrivala vaša i izbaviæu svoj narod iz vaših ruku, i neæe više biti u vašim rukama da vam budu lov, i poznaæete da sam ja Gospod.
22 Jer žalostiste lažju srce pravedniku, kojega ja ne ožalostih, i krijepiste ruke bezbožniku da se ne vrati sa svoga zloga puta da se saèuva u životu.
23 Zato neæete viðati taštine i neæete više gatati, nego æu izbaviti narod svoj iz vaših ruku, i poznaæete da sam ja Gospod.

14

1 Potom doðoše k meni neki od starješina Izrailjevijeh i sjedoše preda me.
2 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
3 Sine èovjeèji, ovi su ljudi stavili u srca svoja gadne bogove svoje, i metnuli su preda se o što se spotièu na bezakonje svoje; traže li me doista?
4 Zato govori im i reci im: ovako veli Gospod Gospod: ko je god od doma Izrailjeva stavio u srce svoje gadne bogove svoje i metnuo preda se o što se spotièe na bezakonje svoje, pa doðe k proroku, ja Gospod odgovoriæu mu kad doðe za mnoštvo gadnijeh bogova njegovijeh,
5 Da uhvatim dom Izrailjev za srce njihovo što su se odvratili od mene svi za gadnijem bogovima svojim.
6 Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: obratite se i otstupite od gadnijeh bogova svojih, odvratite lice svoje od svijeh gadova svojih.
7 Jer ko bi god od doma Izrailjeva ili od inostranaca koji žive u Izrailju otstupio od mene, i stavio u srce svoje gadne bogove svoje, i metnuo preda se o što æe se spoticati na bezakonje svoje, pa bi došao k proroku da me upita preko njega, njemu æu odgovoriti ja sam Gospod sobom.
8 I okrenuæu lice svoje prema tom èovjeku, i uèiniæu od njega znak i prièu, i istrijebiæu ga iz naroda svojega, te æete poznati da sam ja Gospod.
9 I ako bi se prorok prevario, te rekao što, ja Gospod prevarih onoga proroka, i

dignuæu ruku svoju na nj, i istrijebiæu ga iz naroda svojega Izrailja.
10 I ponijeæe obojica svoje bezakonje: kako je bezakonje onoga koji pita tako æe biti i prorokovo bezakonje,
11 Da više dom Izrailjev ne otstupa od mene i da se više ne skvrne svakojakim prijestupima svojim, nego da mi budu narod, i ja da im budem Bog, govori Gospod Gospod.
12 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
13 Sine èovjeèji, ako mi koja zemlja zgriješi uèinivši nevjeru, i ja dignem ruku svoju na nju i slomim joj potporu u hljebu, i pustim na nju glad i istrijebim u njoj ljude i stoku,
14 Ako bi u njoj bila ova tri èovjeka: Noje, Danilo i Jov, oni æe pravdom svojom izbaviti duše svoje, govori Gospod Gospod.
15 Ako pustim ljute zvijeri u zemlju, te pomore ljude, i ona opusti da niko ne može prolaziti od zvijerja;
16 Ako bi u njoj bila ta tri èovjeka, tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neæe izbaviti sinova ni kæeri, nego æe se sami izbaviti, a zemlja æe opustjeti.
17 Ili ako maè pustim na tu zemlju, i reèem: maèu, proði tu zemlju, da istrijebim u njoj ljude i stoku;
18 Ako bi ta tri èovjeka bila u njoj, tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, neæe izbaviti sinova ni kæeri, nego æe se sami izbaviti.
19 Ili ako pustim pomor na zemlju i izlijem gnjev svoj na nju da bi krv tekla da istrijebim u njoj ljude i stoku;
20 Ako bi Noje, Danilo i Jov bili u njoj, tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neæe izbaviti sina ni kæeri, nego æe svoje duše izbaviti pravdom svojom.
21 Jer ovako veli Gospod Gospod: akamoli kad pustim èetiri ljuta zla svoja, maè i glad i zle zvijeri i pomor na Jerusalim, da istrijebim u njemu ljude i stoku.
22 I opet, gle, nekoliko æe ih ostati u njemu koji æe se izbaviti, sinovi ili kæeri, oni æe izaæi k vama, i vidjeæete put njihov i djela njihova, i utješiæete se za zlo koje æu pustiti na Jerusalim, za sve što æu pustiti na nj.
23 I oni æe vas utješiti kad vidite put njihov i djela njihova; i poznaæete da nijesam bez uzroka uèinio što sam god uèinio u njemu, govori Gospod Gospod.

15

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, šta je drvo od loze vinove prema svakom drugom drvetu, ili loza vinova prema drveæu u šumi?
3 Uzima li se od nje drvo da se naèini što? uzima li se od nje klin da se objesi o njemu kakav sud?
4 Gle, meæe se u oganj da izgori; kad joj oba kraja sažeže oganj, i sredina joj izgori, hoæe li još biti za što?
5 Gle, dok bijaše cijela, ne mogaše se ništa od nje naèiniti, akamoli æe biti za što kad je oganj proždrije i izgorje.
6 Zato ovako veli Gospod Gospod: kakvo je među drvetima šumskim drvo od vinove loze, koje dadoh ognju da ga jede, take æu uèiniti stanovnike Jerusalimske.
7 Jer æu im nasuprot okrenuti lice svoje; kad izidu iz jednoga ognja, drugi æe ih oganj proždrijeti, i poznaæete da sam ja Gospod, kad okrenem lice svoje nasuprot njima.
8 I obratiæu zemlju u pustinju, jer uèiniše nevjeru, govori Gospod Gospod.

16

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, pokaži Jerusalimu gadove njegove,
3 I reci: ovako veli Gospod Gospod Jerusalimu: postanjem i rodom ti si iz zemlje Hananske; otac ti bješe Amorejac a mati Hetejka.
4 A o roðenju tvom, kad si se rodila, nije ti pupak odrezan i nijesi okupana vodom da bi bila èista, niti si solju natrvena ni pelenama povita.
5 Oko te ne požali da ti uèini što od toga i da ti se smiluje; nego ti bi baèena u polje, jer bijaše mrska duša tvoja onoga dana kad si se rodila.

6 I iduæi mimo tebe i vidjevši te gdje se
valjaš u svojoj krvi, rekoh ti: da si živa u
svojoj krvi! i opet ti rekoh: da si živa u
svojoj krvi!
7 I uèinih da rasteš na tisuæe kao trava
u polju; i ti naraste i posta velika i doðe
do najveæe ljepote; dojke ti napupiše, i
dlake te probiše; ali ti bijaše gola naga.
8 I iduæi mimo tebe pogledah te, i gle,
godine ti bijahu godine za ljubljenje; i
raširih skut svoj na te, i pokrih golotinju
tvoju, i zakleh ti se i uèinih vjeru s tobom,
govori Gospod Gospod, i ti posta moja.
9 I okupah te vodom, i sprah s tebe krv
tvoju, i pomazah te uljem.
10 I obukoh ti vezenu haljinu, i obuh
ti crevlje od jazavca, i opasah te tankim
platnom i zastrijeh te svilom.
11 I nakitih te nakitom, i metnuh ti
narukvice na ruke i grivnu oko vrata.
12 I grivnu oko èela metnuh ti, i oboce
u uši, slavan vijenac na glavu.
13 I ti bijaše okiæena zlatom i srebrom,
i odijelo ti bijaše od tankoga platna i od
svile i vezeno, jeðaše bijelo brašno i med
i ulje, i bijaše vrlo lijepa, i prispje do
carstva.
14 I razide se glas o tebi po narodima
radi ljepote tvoje, jer bješe savršena kra-
sotom mojom, koju metnuh na te, govori
Gospod Gospod.
15 Ali se ti osloni na ljepotu svoju, i
prokurva se s glasa svojega, te si prosipala
kurvarstvo svoje svakome koji prolažaše,
i bivala si njegova.
16 I uzevši od haljina svojih naèinila si
šarene visine, i kurvala si se na njima,
kako nigda nije bilo niti æe biti.
17 I uzevši krasni nakit svoj od moga
zlata i od moga srebra što ti dadoh,
naèinila si sebi muške likove, i kurvala
si se s njima.
18 I uzevši vezene haljine svoje zaodjela
si ih, i ulje moje i kad moj stavila si pred
njih.
19 I hljeb moj, koji ti dadoh, bijelo
brašno i ulje i med, èim te hranjah,
postavila si pred njih za miris ugodni.
Tako je bilo, govori Gospod Gospod.
20 I uzimala si sinove svoje i kæeri svoje
koje si rodila, i njih si im prinosila da se
spale. Malo li bješe kurvarstva tvojega,
21 Te si i sinove moje klala i davala si ih
da im se provedu kroz oganj?
22 I uza sve gadove svoje i kurvarstva
svoja nijesi se opominjala dana mladosti
svoje kad si bila gola i naga i valjala se u
krvi svojoj.
23 I poslije sve zloæe svoje, teško, teško
tebi! govori Gospod Gospod,)
24 Sagradila si sebi kuæu kurvarsku, i
naèinila si sebi visine na svakoj ulici,
25 Na svakoj rasputici naèinila si sebi
visinu, i nagrdila si svoju ljepotu, i
razmetala si noge svoje svakome koji
prolažaše, i umnožila si kurvarstvo svoje.
26 Kurvala si se sa sinovima Misirskim,
susjedima svojim velika tijela, i umnožila
si kurvarstvo svoje da bi me razgnjevila.
27 Zato, gle, digoh ruku svoju na te i
umalih obrok tvoj, i dadoh te na volju
nenavidnicima tvojima, kæerima Filiste-
jskim, koje bješe stid od sramotnoga puta
tvojega.
28 Kurvala si se sa sinovima Asirskim,
jer se ne mogaše nasititi; kurvala si se s
njima, i opet se nijesi nasitila.
29 I umnožila si kurvarstvo svoje u
zemlji Hananskoj dori do Haldejske, i ni
tako se nijesi nasitila.
30 Kako je iznemoglo srce tvoje, govori
Gospod Gospod, kad èiniš sve što èini
najgora kurva,
31 Kad si gradila kurvarsku kuæu na
svakoj rasputici i èinila visinu na svakoj
ulici! A ni kao kurva nijesi, jer nijesi
marila za platu;
32 Nego kao žena preljuboèinica, koja
mjesto muža svoga prima druge.
33 Svijem kurvama daje se plata, a ti si
davala platu svijem milosnicima svojim i
darivala si ih da dolaze k tebi sa svijeh
strana da se kurvaju s tobom.
34 I tako je u tebe naopako prema
ženama u tvom kurvarstvu: jer niko ne
ide za tobom da se kurva, i ti daješ platu,
a ne daje se tebi plata; to je naopako.
35 Zato, kurvo, èuj rijeè Gospodnju.
36 Ovako veli Gospod Gospod: što se
otrov tvoj prosu, i što se u kurvanju tvom
otkrivala golotinja tvoja tvojim milos-

nicima i svijem gadnijem idolima tvojim, i za krv sinova tvojih, koje si im dala,
37 Zato, evo, ja æu skupiti sve milosnike tvoje, s kojima si se milovala, i sve koje si ljubila, i sve na koje si mrzila, skupiæu ih sve oko tebe, i otkriæu im golotinju tvoju da vide svu golotinju tvoju.
38 I sudiæu ti kako se sudi onima koje èine preljubu i onima koje krv proljevaju, i daæu te na smrt gnjevu i revnosti.
39 I predaæu te u njihove ruke, te æe razoriti tvoju kuæu kurvarsku i raskopati visine tvoje, i svuæi æe haljine s tebe, i uzeæe ti krasni nakit i ostaviæe te golu nagu.
40 I dovešæe na te ljudstvo, te æe te zasuti kamenjem, i izbošæe te maèevima svojim.
41 I popaliæe kuæe tvoje ognjem, i izvršiæe na tebi sud pred mnogim ženama, i uèiniæu te æeš se okaniti kurvanja i neæeš više davati plate.
42 I namiriæu gnjev svoj nad tobom, i revnost æe se moja ukloniti od tebe, i umiriæu se, i neæu se više gnjeviti.
43 Zato što se nijesi opominjala dana mladosti svoje, nego si me dražila svijem tijem, zato, evo, i ja æu obratiti put tvoj na tvoju glavu, govori Gospod Gospod, te neæeš èiniti grdila niti kakvih gadova svojih.
44 Gle, ko god govori prièe, govoriæe o tebi prièu, i reæi æe: kaka mati, taka joj kæi.
45 Ti si kæi matere svoje, koja se odmetnula muža svojega i djece svoje, i sestra si sestara svojih, koje se odmetnuše muževa svojih i djece svoje, mati vam je Hetejka a otac Amorejac.
46 A starija ti je sestra Samarija s kæerima svojim, koja ti sjedi s lijeve strane, a mlaða ti je sestra koja ti sjedi s desne strane Sodom sa kæerima svojim.
47 A ti ni njihovijem putem nijesi hodila, niti si èinila po njihovijem gadovima, kao da ti to bješe malo, nego si bila gora od njih na svijem putovima svojim.
48 Tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, sestra tvoja Sodom i kæeri njezine nijesu èinile kako si èinila ti i tvoje kæeri.
49 Evo, ovo bješe bezakonje sestre tvoje Sodoma: u ponosu, u izobilju hljeba i bezbrižnom miru bješe ona i kæeri njezine, a ne pomagahu siromahu i ubogome;
50 Nego se ponašahu i èinjahu gadove preda mnom, zato ih zatrh kad vidjeh.
51 Samarija nije zgriješila ni pola koliko ti, jer si poèinila gadova svojih više nego one, te si opravdala sestre svoje svijem gadovima svojim koje si uèinila.
52 I ti dakle, koja si sudila sestrama svojim, nosi sramotu svoju za grijehe svoje, kojima si postala grða od njih; one su pravednije od tebe; i ti se dakle stidi i nosi sramotu, kad si opravdala sestre svoje.
53 Ako dovedeš natrag njihovo roblje, roblje Sodomsko i kæeri njezinijeh, i roblje Samarijsko i kæeri njezinijeh, dovešæu i tvoje roblje iz ropstva među njima,
54 Da nosiš sramotu svoju i da se stidiš za sve što si èinila, i da im budeš utjeha.
55 Ako se sestre tvoje, Sodom i kæeri njezine povrate kao što su bile, i ako se Samarija i kæeri njezine povrate kao što su bile, povratiæeš se i ti i kæeri tvoje kao što ste bile.
56 Jer usta tvoja ne pominjaše Sodoma sestre tvoje u vrijeme oholosti tvoje,
57 Prije nego se otkri zloæa tvoja kao u vrijeme sramote od kæeri Sirskih i od svijeh što su oko njih, kæeri Filistejskih, koje te sramoæahu sa svijeh strana.
58 Nosi nevaljalstvo svoje i gadove svoje, govori Gospod.
59 Jer ovako veli Gospod Gospod: uèiniæu ti kako si ti uèinila prezrevši zakletvu i prestupivši zavjet.
60 Ali æu se ja opomenuti zavjeta svojega koji sam uèinio s tobom u vrijeme mladosti tvoje, i utvrdiæu ti vjeèan zavjet.
61 Tada æeš se opomenuti putova svojih i postidjeæeš se kad primiš sestre svoje starije od sebe i mlaðe, koje æu ti dati za kæeri, ali ne po tvom zavjetu.
62 I ja æu utvrditi svoj zavjet s tobom, i poznaæeš da sam ja Gospod.
63 Da se opomeneš i postidiš i da ne otvoriš više usta od sramote, kad ti opros-

tim sve što si uèinila, govori Gospod Gospod.

17

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, zagoneni zagonetku i kaži prièu o domu Izrailjevu,
3 I reci: ovako veli Gospod Gospod: orao velik, velikih krila, dugih pera, pun perja, šaren, doðe na Livan i uze vrh od kedra,
4 Odlomi vrh od mladijeh grana njegovijeh, i odnese ga u zemlju trgovaèku, u grad trgovaèki metnu ga.
5 I uze sjeme iz one zemlje, i metnu ga na njivu, odnese ga gdje ima mnogo vode, i ostavi ga dobro.
6 I iznièe, i posta busat èokot, nizak, kojemu se loze pružahu k njemu a žile bijahu pod njim; posta èokot, i pusti grane i izbi odvode.
7 A bijaše drugi orao velik, velikih krila i pernat, i gle, taj èokot pusti k njemu žile svoje i grane svoje pruži k njemu da bi ga zaljevao iz brazda svoga sada.
8 Posaðen bijaše u dobroj zemlji kod mnogo vode, da pusti grane i raða rod i bude krasna loza.
9 Kaži: ovako veli Gospod Gospod: hoæe li napredovati? neæe li mu poèupati žile i rod mu oblomiti da se posuši? Sve æe mu se grane što je pustio posušiti, i bez velike sile i bez mnogoga naroda išèupaæe ga iz korijena.
10 Eto, posaðen je, hoæe li napredovati? i neæe li se sasvijem posušiti èim ga se dohvati ustoka? Posušiæe se u brazdi gdje je posaðen.
11 Potom doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
12 Kaži tome domu odmetnièkom: ne znate li šta je ovo? Reci: evo, doðe car Vavilonski u Jerusalim, i uze mu cara i knezove, i odvede ih sa sobom u Vavilon.
13 I uze jednoga od carskoga sjemena, i uèini s njim vjeru, i zakle ga, i uze silne u zemlji,
14 Da bi carstvo bilo sniženo da se ne bi podiglo, nego da bi držeæi vjeru s njim stajalo.
15 Ali se odmetnu od njega poslav poslanike svoje u Misir da mu da konja i mnogo naroda. Hoæe li biti sreæan? hoæe li uteæi ko tako èini? ko prestupa vjeru hoæe li uteæi?
16 Tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, u mjestu onoga cara koji ga je zacario, kojemu je zakletvu prezreo i kojemu je vjeru prestupio, kod njega æe u Vavilonu umrijeti.
17 Niti æe mu Faraon s velikom vojskom i mnogim narodom pomoæi u ratu, kad iskopa opkope i pogradi kule da pogubi mnoge duše.
18 Jer prezre zakletvu prestupajuæi vjeru; i gle, davši ruku èini sve to; neæe uteæi.
19 Zato ovako veli Gospod Gospod: tako ja živ bio, obratiæu mu na glavu zakletvu svoju koju prezre i vjeru svoju koju prestupi.
20 Jer æu razapeti nad njim mrežu svoju i uhvatiæe se u zamku moju; i odvešæu ga u Vavilon, i ondje æu se suditi s njim za bezakonje koje mi uèini.
21 I sva bježan njegova sa svom vojskom njegovom pašæe od maèa, a koji ostanu raspršaæe se u sve vjetrove, i poznaæete da sam ja Gospod govorio.
22 Ovako veli Gospod Gospod: ali æu ja uzeti s vrha od toga visokoga kedra, i posadiæu; s vrha od mladijeh grana njegovijeh odlomiæu granèicu, i posadiæu na gori visokoj i uzdignutoj.
23 Na visokoj gori Izrailjevoj posadiæu je, i pustiæe grane, i rodiæe, i postaæe krasan kedar, i pod njim æe nastavati svakojake ptice, u hladu grana njegovijeh nastavaæe.
24 I sva æe drveta poljska poznati da ja Gospod snizih visoko drvo i uzvisih nisko drvo, posuših zeleno drvo i uèinih da ozeleni suho drvo. Ja Gospod rekoh, i uèiniæu.

18

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Šta hoæete vi koji govorite prièu o zemlji Izrailjevoj govoreæi: oci jedoše kiselo grožðe, a sinovima trnu zubi?

3 Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, neæete više govoriti te priče u Izrailju.
4 Gle, sve su duše moje, kako duša oèina tako i duša sinovlja moja je, koja duša zgriješi ona æe poginuti.
5 Jer ako je ko pravedan i èini sud i pravdu,
6 Na gorama ne jede i oèiju svojih ne podiže ka gadnijem bogovima doma Izrailjeva, i ne skvrni žene bližnjega svojega i ne ide k ženi odvojenoj radi neèistote,
7 I nikome ne èini nasilja, zalog dužniku svojemu vraæa, ništa ne otima, hljeb svoj daje gladnome i gologa odijeva,
8 Ne daje na dobit i ne uzima pridavka, od nepravde usteže ruku svoju, i pravo sudi između jednoga èovjeka i drugoga,
9 Po uredbama mojim hodi, i drži zakone moje tvoreæi istinu; taj je pravedan, doista æe živjeti, govori Gospod Gospod.
10 Ako rodi sina lupeža, koji bi krv proljevao ili bi èinio tako što,
11 A ne bi èinio svega onoga, nego bi jeo na gorama, i ženu bližnjega svojega skvrnio,
12 Siromahu i ubogome nasilje èinio, otimao što, zaloga ne bi vraæao, i ka gadnijem bogovima podizao bi oèi svoje èineæi gad,
13 Davao bi na dobit, i uzimao pridavak; hoæe li taj živjeti? Neæe živjeti; uèinio je sve te gadove, doista æe poginuti, krv æe njegova na njemu biti.
14 Ali gle, ako rodi sina koji bi vidio sve grijehe oca svojega što èini, i uzeo bi na um, te ne bi èinio onako,
15 Ne bi jeo na gorama, niti bi oèiju svojih podizao ka gadnijem bogovima doma Izrailjeva, žene bližnjega svojega ne bi skvrnio,
16 I nikome ne bi èinio nasilja, zaloga ne bi uzimao i ne bi ništa otimao, davao bi hljeb svoj gladnome i gologa bi odijevao,
17 Od siromaha bi ustezao ruku svoju, ne bi uzimao dobiti ni pridavka, zakone bi moje izvršivao i po uredbama mojim hodio; taj neæe poginuti za bezakonje oca svojega, doista æe živjeti.
18 A otac njegov, što je èinio nasilje, otimao od brata svojega i èinio što nije dobro u narodu svom, gle, on æe poginuti za svoje bezakonje.
19 Ali govorite: zašto da ne nosi sin bezakonja oèina? Jer sin èini sud i pravdu, sve uredbe moje drži i izvršuje; doista æe živjeti.
20 Koja duša zgriješi ona æe umrijeti, sin neæe nositi bezakonja oèina niti æe otac nositi bezakonja sinovljega; na pravedniku æe biti pravda njegova, a na bezbožniku æe biti bezbožnost njegova.
21 Ako li bi se bezbožnik obratio od svijeh grijeha svojih koje uèini, i držao bi sve uredbe moje i tvorio sud i pravdu, doista æe živjeti, neæe poginuti.
22 Bezakonja njegova što ih je god uèinio neæe mu se više spominjati, u pravdi svojoj koju èini živjeæe.
23 Eda li je meni milo da pogine bezbožnik? govori Gospod, a ne da se odvrati od putova svojih i bude živ?
24 Ali kad bi se pravednik odvratio od pravde svoje i èinio nepravdu, i radio po svijem gadovima koje èini bezbožnik, hoæe li on živjeti? pravedna djela njegova, što je god èinio, neæe se spomenuti; za bezakonje svoje koje uèini i za grijeh svoj kojim zgriješi poginuæe.
25 Još govorite: nije prav put Gospodnji. Èujte, dome Izrailjev, moj li put nije prav? nijesu li vaši putovi nepravi?
26 Kad se pravednik odvrati od pravde svoje i èini zlo i umre zato, umrijeæe za zlo svoje koje uèini.
27 A kad se bezbožnik odvrati od bezbožnosti svoje koju je èinio, i èini sud i pravdu, on æe saèuvati u životu dušu svoju.
28 Jer uzevši na um vrati se od svijeh bezakonja svojih koja uèini; doista æe živjeti, i neæe poginuti.
29 Ali dom Izrailjev veli: put Gospodnji nije prav. Moji li putovi nijesu pravi? dome Izrailjev, nijesu li vaši putovi nepravi?
30 Zato, dome Izrailjev, sudiæu vam svakome po putovima njegovijem, govori Gospod; obratite se i proðite se svijeh grijeha svojih, i neæe vam bezakonje biti

na spoticanje.
31 Odbacite od sebe sva bezakonja koja èiniste, i naèinite sebi novo srce i nov duh; i zašto da mrete? dome Izrailjev.
32 Jer mi nije mila smrt onoga koji mre, govori Gospod Gospod; obratite se dakle i budite živi.

19

1 A ti narièi za knezovima Izrailjevijem;
2 I reci: šta bješe mati tvoja? lavica; među lavovima ležaše, mlad svoju među lavovima hranjaše.
3 I othrani jedno mlade svoje, i posta laviæ, i nauèiv se loviti žderaše ljude.
4 I èuše narodi za nj; uhvati se u jamu njihovu, i odvedoše ga u verigama u zemlju Misirsku.
5 A ona kad vidje gdje se nada ali joj nad propade, uze jedno mlade svoje, i uèini od njega laviæa.
6 I on iduæi među lavovima posta laviæ, i nauèi se loviti i žderaše ljude.
7 I pozna dvore njihove, i pustošaše gradove njihove tako da opustje zemlja i što je u njoj od rike njegove.
8 I ustaše na nj narodi iz okolnijeh zemalja, i razapeše mu mrežu svoju, i uhvati se u jamu njihovu.
9 I metnuše ga u krletku u verigama, i odvedoše ga caru Vavilonskom, i metnuše ga u grad da mu se više ne èuje glas po gorama Izrailjevijem.
10 Dok bijaše miran, mati tvoja bijaše kao vinova loza, posaðena kraj vode, rodna i granata bijaše od mnoge vode.
11 I bijahu na njoj jaki prutovi za palicu vladalaèku, i rastom svojim uzvisi se iznad gustijeh grana, i bi naoèita visinom svojom, mnoštvom grana svojih.
12 Ali bi išèupana u gnjevu i na zemlju baèena, i ustoka osuši rod njezin; polomiše se i posušiše se jaki prutovi njezini; oganj ih proždrije.
13 A sada je posaðena u pustinji, u zemlji suhoj i bezvodnoj.
14 I izaðe oganj iz pruta grana njezinijeh i proždrije rod njezin da nema na njoj pruta jaka za palicu vladalaèku. To je naricanje, i biæe naricanje.

20

1 A sedme godine, petoga mjeseca, dana desetoga, doðoše neki od starješina Izrailjevijeh da upitaju Gospoda, i sjedoše preda mnom.
2 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
3 Sine èovjeèji, kaži starješinama Izrailjevijem i reci im: ovako veli Gospod Gospod: doðoste li da me pitate? Tako ja živ bio, neæete me pitati, govori Gospod Gospod.
4 Hoæeš li da im sudiš? hoæeš li da im sudiš? sine èovjeèji. Pokaži im gadove otaca njihovijeh.
5 I reci im: ovako veli Gospod Gospod: kojega dana izabrah Izrailja i podigoh ruku svoju sjemenu doma Jakovljeva, i pokazah im se u zemlji Misirskoj, i podigoh im ruku svoju govoreæi: ja sam Gospod Bog vaš;
6 Onoga dana podigoh im ruku svoju da æu ih odvesti iz zemlje Misirske u zemlju koju sam pronašao za njih, gdje teèe mlijeko i med, koja je dika svijem zemljama.
7 I rekoh im: odbacite svaki gadove ispred svojih oèiju, i nemojte se skvrniti o gadne bogove Misirske, ja sam Gospod Bog vaš.
8 Ali se odvrgoše od mene, i ne htješe me poslušati, nijedan ih ne odbaci gadova ispred oèiju svojih, i gadnijeh bogova Misirskih ne ostaviše; zato rekoh da æu izliti jarost svoju na njih da izvršim gnjev svoj na njima usred zemlje Misirske.
9 Ali imena svojega radi, da se ne oskvrni pred onijem narodima među kojima bijahu, pred kojima im se pokazah, uèinih da ih izvedem iz zemlje Misirske.
10 I izvedoh ih iz zemlje Misirske, i dovedoh ih u pustinju.
11 I dadoh im uredbe svoje, i objavih im zakone svoje, koje ko vrši živ æe biti kroz njih.
12 I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posveæujem.
13 Ali se odvrže od mene dom Izrailjev u pustinji; ne hodiše po mojim uredbama, i zakone moje odbaciše, koje ko vrši živi kroz njih, i subote moje grdno oskvrniše;

zato rekoh da æu izliti gnjev svoj na njih u pustinji da ih istrijebim.
14 Ali uèinih imena svojega radi da se ne oskvrni pred narodima pred kojima ih izvedoh.
15 I ja im još podigoh ruku svoju u pustinji da ih neæu odvesti u zemlju koju im dadoh, gdje teèe mlijeko i med, koja je dika svijem zemljama;
16 Jer odbaciše moje zakone i po uredbama mojim ne hodiše, i subote moje oskvrniše, jer srce njihovo iðaše za gadnijem bogovima njihovijem.
17 Ali ih požali oko moje, te ih ne istrijebih, i ne zatrh ih u pustinji.
18 Nego rekoh sinovima njihovijem u pustinji: ne idite po uredbama otaca svojih i ne držite njihovijeh zakona, i ne skvrnite se gadnijem bogovima njihovijem.
19 Ja sam Gospod Bog vaš, po mojim uredbama hodite, i moje zakone držite i izvršujte;
20 I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.
21 Ali se odvrgoše od mene i sinovi, ne hodiše po mojim uredbama, i zakona mojih ne držaše da ih izvršuju, koje ko vrši živi kroz njih; subote moje oskvrniše; zato rekoh da æu izliti jarost svoju na njih i navršiti gnjev svoj na njima u pustinji.
22 Ali povratih ruku svoju i uèinih imena svojega radi da se ne oskvrni pred narodima pred kojima ih izvedoh.
23 I ja im još podigoh ruku svoju u pustinji da æu ih rasijati po narodima i razasuti po zemljama.
24 Jer zakona mojih ne izvršivaše i uredbe moje odbaciše i subote moje oskvrniše, i oèi im gledahu za gadnijem bogovima otaca njihovijeh.
25 Zato im i ja dadoh uredbe ne dobre i zakone kroz koje neæe živjeti.
26 I oskvrnih ih darovima njihovijem što propuštahu kroz oganj sve što otvori matericu, da ih potrem, da poznadu da sam ja Gospod.
27 Zato govori domu Izrailjevu, sine èovjeèji, i kaži im: ovako veli Gospod Gospod: još me i ovijem ružiše oci vaši èineæi mi bezakonje:
28 Kad ih odvedoh u zemlju, za koju podigoh ruku svoju da æu im je dati, gdje god vidješe visok hum i drvo granato, ondje prinosiše svoje žrtve i stavljaše svoje dare, kojima dražahu, i metaše mirise svoje ugodne, i ondje ljevaše naljeve svoje.
29 I rekoh im: šta je visina, na koju idete? I opet se zove visina do danas.
30 Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: ne skvrnite li se na putu otaca svojih? i za gadovima njihovijem ne kurvate li se?
31 I prinoseæi dare svoje, provodeæi sinove svoje kroz oganj ne skvrnite li se o sve gadne bogove svoje do danas, i mene li æete pitati, dome Izrailjev? Tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neæete me pitati.
32 A šta mislite, neæe biti nikako, što govorite: biæemo kao narodi, kao plemena po zemljama, služeæi drvetu i kamenu.
33 Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, rukom krjepkom i mišicom podignutom i izlivenijem gnjevom carovaæu nad vama.
34 I izvešæu vas iz naroda, i sabraæu vas iz zemalja po kojima ste rasijani, rukom krjepkom i mišicom podignutom i izlivenijem gnjevom.
35 I odvešæu vas u pustinju tijeh naroda, i ondje æu se suditi s vama licem k licu.
36 Kako sam se sudio s ocima vašim u pustinji zemlje Misirske, tako æu se suditi s vama, govori Gospod Gospod.
37 I propustiæu vas ispod štapa i dovesti vas u sveze zavjetne.
38 I odluèiæu između vas odmetnike i koji odustaju mene; izvešæu ih iz zemlje gdje su došljaci, ali neæe uæi u zemlju Izrailjevu, i poznaæete da sam ja Gospod.
39 Vi dakle, dome Izrailjev, ovako veli Gospod Gospod: idite, služite svaki gadnijem bogovima svojim i unapredak, kad neæete da me slušate; ali imena mojega svetoga ne skvrnite više darovima svojim i gadnijem bogovima svojim.

40 Jer na mojoj gori svetoj, na visokoj gori Izrailjevoj, govori Gospod Gospod, ondje æe mi služiti sav dom Izrailjev, koliko ih god bude u zemlji, ondje æe mi biti mili i ondje æu iskati prinose vaše i prvine od darova vaših sa svijem svetijem stvarima vašim.
41 Mili æete mi biti s ugodnijem mirisom, kad vas izvedem iz naroda i saberem vas iz zemalja u koje ste rasijani; i biæu posveæen u vama pred narodima.
42 I poznaæete da sam ja Gospod kad vas dovedem u zemlju Izrailjevu, u zemlju za koju podigoh ruku svoju da æu je dati ocima vašim.
43 I ondje æete se opomenuti putova svojih i svijeh djela svojih, kojima se oskvrniste, i sami æete sebi biti mrski za sva zla svoja koja èiniste.
44 I poznaæete da sam ja Gospod kad vam uèinim radi imena svojega; ne po vašim zlijem putovima niti po opakim djelima vašim, dome Izrailjev, govori Gospod Gospod.

21

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, okreni lice svoje na jug i pokaplji prema jugu, i prorokuj na šumu u južnom polju.
3 I reci šumi južnoj: èuj rijeè Gospodnju, ovako veli Gospod Gospod: evo ja æu raspaliti u tebi oganj koji æe proždrijeti u tebi svako drvo zeleno i svako drvo suho; plamen razgorjeli neæe se ugasiti, i izgorjeæe od njega sve od juga do sjevera.
4 I svako æe tijelo vidjeti da sam ja zapalio; neæe se ugasiti.
5 A ja rekoh: jaoh Gospode Gospode, oni govore za me: ne govori li taj same prièe?
6 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
7 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema Jerusalimu, i pokaplji prema svetijem mjestima, i prorokuj protiv zemlje Izrailjeve.
8 I reci zemlji Izrailjevoj: ovako veli Gospod: evo me na te; izvuæi æu maè svoj iz korica, i istrijebiæu iz tebe pravednoga i bezbožnoga.
9 Da istrijebim iz tebe pravednoga i bezbožnoga, zato æe izaæi maè moj iz korica svojih na svako tijelo od juga do sjevera.
10 I poznaæe svako tijelo da sam ja Gospod izvukao maè svoj iz korica njegovijeh, neæe se više vratiti.
11 A ti, sine èovjeèji, uzdiši kao da su ti bedra polomljena, i gorko uzdiši pred njima.
12 A kada ti reku: zašto uzdišeš? ti reci: za glas što ide, od kojega æe se rastopiti svako srce i klonuti sve ruke i svakoga æe duha nestati, i svaka æe koljena postati kao voda; evo, ide, i navršiæe se, govori Gospod Gospod.
13 Potom doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
14 Sine èovjeèji, prorokuj i reci: ovako veli Gospod Gospod: reci: maè, maè je naoštren, i uglaðen je.
15 Naoštren je da kolje, uglaðen je da sijeva; hoæemo li se radovati kad prut sina mojega ne haje ni za kako drvo?
16 Dao ga je da se ugladi da se uzme u ruku; maè je naoštren i uglaðen, da se da u ruku ubici.
17 Vièi i ridaj, sine èovjeèji; jer on ide na narod moj, na sve knezove Izrailjeve; pod maè æe biti okrenuti s narodom mojim, zato udri se po bedru.
18 Kad bješe karanje, šta bi? eda li ni od pruta koji ne haje neæe biti ništa? govori Gospod Gospod.
19 Ti dakle, sine èovjeèji, prorokuj i pljeskaj rukama, jer æe maè doæi i drugom i treæom, maè koji ubija, maè koji velike ubija, koji prodire u klijeti.
20 Da se rastope srca i umnoži pogibao, metnuo sam na sva vrata njihova strah od maèa; jaoh! pripravljen je da sijeva, naoštren da kolje.
21 Stegni se, udri nadesno, nalijevo, kuda se god obrneš.
22 Jer æu i ja pljeskati rukama, i namiriæu gnjev svoj. Ja Gospod rekoh.
23 Još mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
24 A ti, sine èovjeèji, naèini dva puta, kuda æe doæi maè cara Vavilonskoga; iz jedne zemlje neka izlaze oba; i izberi

stranu, gdje se poèinje put gradski, izberi.
25 Naèini put, kojim æe doæi maè na Ravu sinova Amonovijeh, i u Judeju na tvrdi Jerusalim.
26 Jer æe car Vavilonski stati na rasputici, gdje poèinju dva puta, te æe vraèati, gladiæe strijele, pitaæe likove, gledaæe u jetru.
27 Nadesno æe mu vraèanje pokazati Jerusalim da namjesti ubojne sprave, da otvori usta na klanje, da podigne glas podvikujuæi, da namjesti ubojne sprave prema vratima, da naèini opkope, da pogradi kule.
28 I uèiniæe se vraèanje zaludno zaklетima, a to æe napomenuti bezakonje da se uhvate.
29 Zato ovako veli Gospod Gospod: što napominjete svoje bezakonje, te se otkriva nevjera vaša i grijesi se vaši vide u svijem djelima vašim, zato što doðoste na pamet, biæete pohvatani rukom.
30 A ti, neèisti bezbožniče, kneže Izrailjev, kome doðe dan kad bi na kraju bezakonje,
31 Ovako veli Gospod Gospod: skini tu kapu i svrzi taj vijenac, neæe ga biti; niskoga æu uzvisiti a visokoga æu poniziti.
32 Uništiæu, uništiæu, uništiæu ga, i neæe ga biti, dokle ne doðe onaj kome pripada, i njemu æu ga dati.
33 A ti, sine èovjeèji, prorokuj i reci: ovako veli Gospod Gospod za sinove Amonove i za njihovu sramotu; reci dakle: maè, maè je izvuèen, uglaðen da kolje, da zatire, da sijeva,
34 Dokle ti viðaju taštinu, dokle ti gataju laž, da te metnu na vratove pobijenijem bezbožnicima, kojima doðe dan kad bi kraj bezakonju.
35 Ostavi maè u korice; na mjestu gdje si se rodio, u zemlji gdje si postao, sudiæu ti;
36 I izliæu na te gnjev svoj, ognjem gnjeva svojega dunuæu na te i predaæu te u ruke žestokim ljudma, vještim u zatiranju.
37 Ognju æeš biti hrana, krv æe ti biti posred zemlje, neæeš se spominjati, jer ja Gospod rekoh.

22

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 A ti, sine èovjeèji, hoæeš li suditi, hoæeš li suditi gradu krvnièkom? i hoæeš li mu pokazati sve gadove njegove?
3 Reci: ovako veli Gospod Gospod: ide vrijeme gradu koji proljeva krv u sebi i gradi gadne bogove sebi da se skvrni.
4 Skrivio si krvlju koju si prolio, i oskvrnio si se o gadne bogove svoje koje si naèinio; i uèinio si te se približiše dani tvoji, i došao si do godina svojih, zato æu uèiniti od tebe rug među narodima i potsmijeh po svijem zemljama;
5 Koje su blizu tebe i koje su daleko potsmijevaæe ti se, gadni imenom, veliki smetnjom!
6 Gle, knezovi Izrailjevi u tebi dadoše se da proljevaju krv svaki svom silom svojom.
7 Oca i mater preziru u tebi, èine krivo inostrancu usred tebe, siroti i udovici èine nasilje u tebi;
8 Svete stvari moje prezireš, i subote moje skvrniš.
9 U tebi su opadaèi da proljevaju krv, i na gorama jedu u tebi, grdila èine usred tebe.
10 Golotinju oèinu otkrivaju u tebi, liježu u tebi sa ženom za neèistote njezine.
11 I jedan èini gad sa ženom bližnjega svojega; a drugi skvrni snahu svoju grdilom; a drugi siluje sestru svoju, kæer oca svojega, u tebi.
12 Mito primaju u tebi da proljevaju krv; ujam i pridavak uzimaš, i tražiš dobitak od bližnjih svojih prijevarom, a mene si zaboravio, govori Gospod Gospod.
13 Zato, evo, pljeskam rukama svojim radi tvojega nepravednoga dobitka, koji dobijaš, i radi krvi što je u tebi.
14 Hoæe li se održati srce tvoje, ili ruke tvoje hoæe li biti jake u one dane kad stanem raditi s tobom? Ja Gospod rekoh, i uèiniæu.
15 Jer æu te rasijati po narodima i razasuti po zemljama, i istrijebiæu neèistotu tvoju iz tebe.

16 I biæeš skvrnavan sobom pred narodima, i poznaæeš da sam ja Gospod.
17 Potom doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
18 Sine èovjeèji, dom Izrailjev posta mi droždina; svi su mjed i kositer i gvožðe i olovo u peæi; droždina od srebra postaše.
19 Zato ovako veli Gospod Gospod: što svi vi postaste droždina, zato, evo, ja æu vas skupiti u Jerusalim.
20 Kako se skuplja srebro i mjed i gvožðe i olovo i kositer usred peæi, te se raspali oganj oko njega da se istopi, tako æu vas skupiti gnjevom svojim i jarošæu, i složivši rastopiæu vas.
21 Da, skupiæu vas, i raspaliæu oko vas oganj gnjeva svojega, i istopiæete se usred njega.
22 Kako se topi srebro u peæi, tako æete se vi istopiti u njemu, i poznaæete da sam ja Gospod izlio gnjev svoj na vas.
23 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
24 Sine èovjeèji, kaži joj: ti si zemlja koja se nijesi oèistila; neæe pasti na te dažd u dan gnjeva.
25 Proroci njezini složiše se u njoj, kao lav su, koji rièe i grabi plijen, žderu duše, otimaju blago i dragocjene stvari, umnožavaju udovice usred nje.
26 Sveštenici njezini prestupaju zakon moj i skvrne moje svete stvari, ne razlikuju sveto od oskvrnjenoga, i neèisto od èistoga ne raspoznaju, kriju oèi svoje od subota mojih, i bivam oskvrnjen među njima.
27 Knezovi su njezini usred nje kao vuci, koji grabe plijen, proljevajuæi krv, gubeæi duše sramotnoga dobitka radi.
28 I proroci njezini mažu je nevaljalijem kreèem, viðaju taštinu i gataju im laž govoreæi: tako reèe Gospod Gospod; a Gospod ne reèe.
29 Narod zemaljski vara i otima, i siromahu i ubogome èini nasilje, i došljaku èini krivo.
30 I tražih među njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda me za tu zemlju, da je ne zatrem; ali ne naðoh nikoga.
31 Zato æu izliti na njih gnjev svoj, ognjem jarosti svoje istrijebiæu ih, put njihov obratiæu im na glavu, govori Gospod Gospod.

23

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, bijahu dvije žene, kæeri jedne matere.
3 One se kurvahu u Misiru, u mladosti svojoj kurvahu se, ondje im pipaše grudi, i ondje im zgnjeèiše dojke djevojaèke.
4 A imena im bijahu, starijoj Ola a sestri joj Oliva; one postaše moje, i rodiše sinove i kæeri. Imena im bijahu Ola Samariji, a Oliva Jerusalimu.
5 I Ola kad bijaše moja kurvaše se, i upaljivaše se za svojim milosnicima, Asircima susjedima,
6 Koji nošahu porfiru, i bijahu knezovi i vlastelji, sve lijepi mladiæi, vitezovi, koji jahahu na konjma.
7 I udari u kurvanje s njima, koji svi bijahu najljepši izmeðu sinova Asirskih, i za kojima se god upaljivaše, skvrnjaše se o sve gadne bogove njihove.
8 A ni s Misircima ne okani se kurvanja svojega, jer spavahu s njom od mladosti njezine i oni joj gnjeèiše djevojaèke dojke i s njom se kurvaše.
9 Zato je dadoh u ruke milosnicima njezinijem, u ruke Asircima, za kojima se upaljivaše.
10 Oni otkriše golotinju njezinu, uzeše joj sinove i kæeri, a nju maèem ubiše; i ona izaðe na glas među ženama kad sudove izvršiše na njoj.
11 A sestra njezina Oliva videæi to upaljivaše se još gore nego ona, i kurvarstvo njezino bijaše gore od kurvarstva sestre joj.
12 Upaljivaše se za Asircima, knezovima i vlasteljima, susjedima, krasno odjevenijem, vitezima koji jahahu na konjma i svi bijahu lijepi mladiæi.
13 I vidjeh gdje se oskvrni, i gdje obje idu jednijem putem.
14 I ova se još više kurvaše; jer kad bi vidjela ljude napisane na zidu, likove Haldejske napisane crvenilom,

15 Opasane pojasima po bedrima, sa šarenijem kapama na glavi, koji svi bijahu na oèi kao vojvode nalik na sinove Vavilonske iz zemlje Haldejske, svoje postojbine,
16 Upaljivaše se za njima èim ih viðaše oèima svojima, i slaše poslanike k njima u Haldejsku.
17 I Vavilonjani dolažahu k njoj na postelju ljubavnu, i skvrnjahu je kurvarstvom svojim, i pošto bi se oskvrnila s njima, odvraæaše se duša njezina od njih.
18 I kad otkri kurvarstva svoja i otkri golotinju svoju, odvrati se duša moja od nje kao što se odvrati duša moja od sestre njezine.
19 Jer umnoži kurvarstva svoja opominjuæi se dana mladosti svoje kad se kurvaše u zemlji Misirskoj,
20 I upaljivaše se za svojim milosnicima, u kojih je tijelo kao u magarca, i teèenje kao u konja.
21 I tako si se vratila na nevaljalstvo mladosti svoje kad ti pipahu grudi u Misiru radi djevojaèkih dojaka tvojih.
22 Zato, Olivo, ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu podignuti milosnike tvoje na te, one od kojih se odvratila duša tvoja, i dovešæu ih na te otsvuda,
23 Vavilonjane i sve Haldejce, Fekoðane i Sojane i Kojane, sve Asirce s njima, lijepe mladiæe, knezove i vlastelje sve, vitezove i ljude èuvene, koji svi jašu na konjma.
24 I doæi æe na te s kolima i s kolicima i s toèkovima i s mnoštvom naroda, i opkoliæe te sa štitovima i štitiæima i šljemovima; i njima æu dati sud da ti sude svojim sudom.
25 I staviæu revnost svoju tebi nasuprot, te æe raditi s tobom gnjevno, nos i uši otsjeæi æe ti, i što te ostane pašæe od maèa, i uzeæe sinove tvoje i kæeri tvoje, i što te ostane proždrijeæe oganj.
26 I svuæi æe s tebe haljine, i uzeæe krasni nakit tvoj.
27 Tako æu uèiniti kraj grdilu tvojemu i tvojemu kurvanju u zemlji Misirskoj, te neæeš podignuti oèiju svojih k njima i neæeš se više sjeæati Misiraca.
28 Jer ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu te dati u ruke onima na koje mrziš, u ruke onima od kojih se odvratila duša tvoja.
29 I oni æe raditi s tobom neprijateljski, i uzeæe svu muku tvoju, i ostaviæe te golu nagu, te æe se otkriti golotinja kurvarstva tvoga, i grdilo tvoje i kurvarstvo tvoje.
30 To æu ti uèiniti što si se kurvala za narodima, što si se oskvrnila o njihove gadne bogove.
31 Putem sestre svoje išla si, zato æu dati èašu njezinu tebi u ruku.
32 Ovako veli Gospod Gospod: èašu sestre svoje ispiæeš duboku i široku, biæeš potsmijeh i rug, jer èaša mnogo bere.
33 Napuniæeš se pijanstva i žalosti èašom pustošenja i zatiranja, èašom sestre svoje Samarije.
34 I ispiæeš je i iscijediti, i razbiæeš je, i dojke æeš svoje pokidati, jer ja rekoh, govori Gospod Gospod.
35 Zato ovako veli Gospod Gospod: što si me zaboravila i bacila me za leða svoja, zato i ti nosi grdilo svoje i kurvarstva svoja.
36 Potom reèe mi Gospod: sine èovjeèji, hoæeš li suditi Oli i Olivi? Pokaži im gadove njihove,
37 Da su èinile preljubu i da je krv na rukama njihovijem i da su èinile preljubu s gadnijem bogovima svojim i vodile kroz oganj sinove svoje koje su mi rodile, da ih jedu.
38 Još i ovo mi èiniše: skvrniše svetinju moju u isti dan, i subote moje prziše.
39 Jer zaklavši sinove svoje gadnijem bogovima svojim dolaziše u svetinju moju istoga dana da je oskvrne; i gle, tako èiniše usred doma mojega.
40 I još slaše po ljude da bi došli izdaleka, i oni, èim poslanik bi poslan k njima, gle, odmah dolaziše, i njih radi si se kupala, mazala oèi svoje i kitila si se nakitom.
41 I sjedala si na krasan odar, pred kojim bješe sto postavljen, i na nj si metala kad moj i ulje moje.
42 I bijaše ondje vika veseloga mnoštva, i osim ljudi iz gomile dovoðahu Saveje iz pustinje, koji im metahu narukvice na ruke i krasne vijence na glave.

43 I rekoh za ostarjelu u kurvarstvu: još æe se kurvati.
44 I dolažahu k njoj kao što idu k ženi kurvi; tako dolažahu k Oli i Olivi, ženama nevaljalijem.
45 Zato æe im pravedni ljudi suditi kao što se sudi ženama preljuboèinicama i kao što se sudi onima koje proljevaju krv; jer su preljuboèinice i krv je na rukama njihovijem.
46 Zato ovako govori Gospod Gospod: dovešæu na njih ljudstvo, i daæu ih da se zlostave i oplijene.
47 I ljudstvo æe ih zasuti kamenjem, i isjeæi æe ih maèevima svojim; sinove æe njihove i kæeri njihove pobiti, i kuæe æe njihove spaliti ognjem.
48 I tako æu ukinuti nevaljalstvo u zemlji, i nauèiæe se sve žene da ne rade po vašem nevaljalstvu.
49 I vræi æe vaše nevaljalstvo na vas, i nosiæete grijehe gadnijeh bogova svojih, i poznaæete da sam ja Gospod Gospod.

24

1 Potom godine devete, desetoga mjeseca, desetoga dana, doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, zapiši ime ovoga dana, ovoga istoga dana; u taj dan doðe car Vavilonski na Jerusalim.
3 I kaži prièu tome domu odmetnièkom, i reci im: ovako veli Gospod Gospod: pristavi lonac, pristavi, i nalij u nj vode.
4 Složi u nj dijelove, sve dobre dijelove, stegno i pleæe, i napuni ga najboljih kostiju.
5 Uzmi najbolje iz stada, i naloži kosti ispod njega, i uzvari dobro da se i kosti raskuhaju u njemu.
6 Jer ovako veli Gospod Gospod: teško gradu krvnièkom, loncu, na kom stoji zagorijel, s kojega neæe da siðe zagorijel; povadi dio po dio; ždrijeb da se ne baci za nj.
7 Jer je krv njegova usred njega; na go kamen metnu je, ne proli je na zemlju da se pokrije prahom.
8 Raspalivši gnjev da uèinim osvetu, metnuæu krv njegovu na go kamen da se ne pokrije.
9 Zato ovako veli Gospod Gospod: teško gradu krvnièkom! i ja æu naložiti velik oganj.
10 Nanesi drva, i raspali oganj, neka se stroši meso, zaèini korijenjem, i kosti neka izgore.
11 Metni ga prazna na živo ugljevlje da se ugrije i izgori mjed njegova i da se stopi u njemu neèistota njegova i da nestane zagorijeli njegove.
12 Lažima dosadio mi je; zato neæe izaæi iz njega mnoga zagorijel njegova; u oganj æe zagorijel njegova.
13 U neèistoti je tvojoj grdilo tvoje; jer sam te èistio, ali se ti ne oèisti; neæeš se više èistiti od neèistote svoje, dokle ne namirim gnjev svoj nad tobom.
14 Ja Gospod govorih; doæi æe, i izvršiæu; neæu odustati niti æu žaliti niti æu se raskajati, po putovima tvojim i po djelima tvojim sudiæe ti, govori Gospod Gospod.
15 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
16 Sine èovjeèji, evo ja æu ti uzeti želju oèiju tvojih zlom, ali ne tuži ni plaèi, niti suza roni.
17 Nemoj uzdisati, ne žali kako biva za mrtvijem, metni kapu na glavu, i obuæu svoju obuj na noge, i usta svojih nemoj pokriti i hljeba nièijega ne jedi.
18 I govorih ujutru narodu, a uveèe mi umrije žena; i sjutradan uèinih kako mi bješe zapovjeðeno.
19 I reèe mi narod: hoæeš li nam kazati šta nam je to što radiš?
20 I odgovorih im: doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
21 Reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu oskvrniti svetinju svoju, velièanstvo sile vaše, želju oèiju vaših i što je milo duši vašoj; i sinovi æe vaši i kæeri vaše koje ostaviste pasti od maèa.
22 I èiniæete kako ja èinim: usta neæete pokriti i hljeba nièijega neæete jesti;
23 I kape æe vam biti na glavama i obuæa na nogu; neæete tužiti ni plakati, nego æete sa bezakonja svojih èiljeti i uzdisaæete jedan s drugim.

24 I Jezekilj æe vam biti znak: èiniæete
sve što on èini; kad to doðe, poznaæete
da sam ja Gospod Gospod.
25 A ti, sine èovjeèji, u onaj dan kad im
uzmem silu njihovu, radost slave njihove,
želju oèiju njihovijeh i za èim teži duša
njihova, sinove njihove i kæeri njihove,
26 U taj dan ko uteèe, neæe li doæi k
tebi da ti donese glas?
27 U taj æe se dan otvoriti usta tvoja
prema onom ko uteèe, i govoriæeš i
neæeš više biti nijem; i biæeš im znak,
i oni æe poznati da sam ja Gospod.

25

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
2 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema
sinovima Amonovijem i prorokuj na njih.
3 I reci sinovima Amonovijem: èujte
rijeè Gospoda Gospoda; ovako veli Gos-
pod Gospod: što si govorio: aha! za
svetinju moju, što se oskvrni, i za zemlju
Izrailjevu, što opustje, i za dom Judin, što
otide u ropstvo;
4 Zato, evo, ja æu te dati u našljedstvo
istoènijem narodima, i pogradiæe u tebi
dvorove sebi, i naèiniæe sebi kolibe u
tebi; oni æe jesti plodove tvoje i piti
mlijeko tvoje.
5 I od Rave æu naèiniti obor kamilama
i od zemlje sinova Amonovijeh tor ovèji,
i poznaæete da sam ja Gospod.
6 Jer ovako veli Gospod Gospod: što si
pljeskao rukama i lupao nogom i veselio
se iz srca što si opustošio svu zemlju
Izrailjevu,
7 Zato, evo, ja æu dignuti ruku svoju
na te, i daæu te narodima da te plijene,
i istrijebiæu te izmeðu naroda i zatræu
te izmeðu zemalja, i iskorijeniæu te, i
poznaæeš da sam ja Gospod.
8 Ovako veli Gospod Gospod: što govori
Moav i Sir: eto, dom je Judin kao svi
narodi;
9 Zato, evo, ja æu otvoriti stranu
Moavovu od gradova, od gradova na
meði, krasnu zemlju Vet-jesimotsku,
Valmeonsku i Kirijatajimsku,
10 Narodima istoènijem iza zemlje
sinova Amonovijeh, i daæu im je u
našljedstvo da nema spomena sinovima
Amonovijem meðu narodima.
11 I na Moavcima æu izvršiti svoje
sudove, i poznaæe da sam ja Gospod.
12 Ovako veli Gospod Gospod: što se
Edom osveti domu Judinu i teško skrivi
osvetivši im se,
13 Zato ovako veli Gospod Gospod:
dignuæu ruku svoju na Edomsku i istri-
jebiæu iz nje i ljude i stoku, i obratiæu je
u pustoš, od Temana do Dedana pašæe od
maèa.
14 I osvetiæu se Edomcima rukom nar-
oda svojega Izrailja, i uèiniæe s Edom-
cima po gnjevu mojemu i po jarosti mojoj,
i poznaæe moju osvetu, govori Gospod
Gospod.
15 Ovako veli Gospod Gospod: što Filis-
teji radiše iz osvete, i osvetiše se radujuæi
se iz srca i potiruæi iz stare mržnje,
16 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo
ja æu dignuti ruku svoju na Filisteje, i
istrijebiæu Hereteje, i potræu ostatak od
primorja.
17 I uèiniæu na njima veliku osvetu
karanjem gnjevnijem, i poznaæe da sam
ja Gospod kad izvršim osvetu svoju na
njima.

26

1 A jedanaeste godine prvi dan mjeseca
doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, što Tir govori za
Jerusalim: ha, ha! razbiše se vrata
narodima, obratiše se k meni, napuniæu
se kad opustje;
3 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo
mene na te, Tire, i dovešæu mnoge nar-
ode na te kao da bih doveo more s valima
njegovijem.
4 I oni æe obaliti zidove Tirske i kule u
njemu raskopati, i omešæu prah njegov i
pretvoriæu ga u go kamen.
5 I postaæe mjesto da se razastiru
mreže usred mora, jer ja govorih, veli
Gospod Gospod, i biæe grabež narodima.
6 I kæeri njegove po polju izginuæe od
maèa, i poznaæe da sam ja Gospod.
7 Jer ovako veli Gospod Gospod: evo, ja
æu dovesti na Tir Navuhodonosora cara

Vavilonskoga sa sjevera, cara nad carevima, s konjma i s kolima i s konjicima i s vojskama i mnogim narodom.
8 Kæeri tvoje po polju pobiæe maèem, i naèiniæe prema tebi kule, i iskopaæe opkope prema tebi, i podignuæe prema tebi štitove.
9 I namjestiæe ubojne sprave prema zidovima tvojim, i razvaliæe kule tvoje oružjem svojim.
10 Od mnoštva konja njegovijeh pokriæe te prah, od praske konjika i toèkova i kola zatrešæe se zidovi tvoji, kad stane ulaziti na tvoja vrata kao što se ulazi u grad isprovaljivan.
11 Kopitama konja svojih izgaziæe sve ulice tvoje, pobiæe narod tvoj maèem, i stupovi sile tvoje popadaæe na zemlju.
12 I poplijeniæe blago tvoje i razgrabiti trg tvoj, i razvaliæe zidove tvoje i lijepe kuæe tvoje razoriti, i kamenje tvoje i drva tvoja i prah tvoj baciæe u vodu.
13 I prekinuæu jeku pjesama tvojih, i glas kitara tvojih neæe se više èuti.
14 I uèiniæu od tebe go kamen, biæeš mjesto gdje se razastiru mreže, neæeš se više sazidati; jer ja Gospod govorih, veli Gospod Gospod.
15 Ovako veli Gospod Gospod Tiru: neæe li se zadrmati ostrva od praske padanja tvojega, kad zajaoèu ranjenici, kad pokolj bude u tebi?
16 Svi æe knezovi morski siæi s prijestola svojih i skinuæe sa sebe plašte i svuæi sa sebe vezene haljine, i obuæi æe se u strah; sjedeæe na zemlji, i drktaæe svaki èas i èuditi se tebi.
17 I naricaæe za tobom i govoriæe ti: kako propade, slavni grade! u kom življahu pomorci, koji bijaše jak na moru, ti i stanovnici tvoji, koji strah zadavahu svjema koji življahu u tebi.
18 Sad æe se uzdrhtati ostrva kad padneš, i smešæe se ostrva po moru od propasti tvoje.
19 Jer ovako veli Gospod Gospod: kad te uèinim pustijem gradom, kao što su gradovi u kojima se ne živi, kad pustim na te bezdanu, i velika te voda pokrije,
20 I kad te svalim s onima koji slaze u jamu k starom narodu, i namjestim te na najdonjim krajevima zemlje, u pustinji staroj s onima koji slaze u jamu, da se ne živi u tebi, tada æu opet postaviti slavu u zemlji živijeh.
21 Uèiniæu da budeš strahota kad te nestane, i tražiæe te i neæeš se naæi dovijeka, govori Gospod Gospod.

27

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 I ti, sine èovjeèji, narièi za Tirom,
3 I reci Tiru, koji stoji na ulasku morskom, koji trguje s narodima na mnogim ostrvima: ovako veli Gospod Gospod: Tire, ti govoraše: ja sam sasvijem lijep.
4 Meðe su ti u srcu morskom; koji te zidaše, naèiniše te sasvijem lijep.
5 Od jela Senirskih gradiše ti daske, kedre s Livana uzimaše da ti grade stupove.
6 Od hrastova Vasanskih gradiše ti vesla, sjedišta ti gradiše od slonove kosti i od šimšira s ostrva Kitejskih.
7 Tanko platno Misirsko izmetano razapinjao si da su ti jedra; porfirom i skerletom s ostrva Eliskih pokrivao si se.
8 Stanovnici Sidonski i Arvadski bijahu ti veslari; mudarci tvoji, Tire, što bijahu u tebi, bijahu ti krmari.
9 Starješine i mudarci Gevalski opravljahu u tebi što bi ti se pokvarilo; sve laðe morske i laðari bijahu u tebi trgujuæi s tobom.
10 Persijanci i Ludeji i Puteji bijahu u vojsci tvojoj tvoji vojnici; štitove i šljemove vješahu u tebi; oni te ukrašavahu.
11 Sinovi Arvadski s tvojom vojskom bijahu na zidovima tvojim unaokolo, i Gamadeji bijahu u kulama tvojim, štitove svoje vješahu na zidovima tvojim unaokolo, oni ti dovršivahu ljepotu.
12 Tarsis trgovaše s tobom mnogim svakojakim blagom; sa srebrom, s gvožðem, s kositerom i s olovom dolažahu na sajme tvoje.
13 Javan, Tuval i Meseh bijahu tvoji trgovci; s dušama ljudskim i sudima mjedenijem dolažahu na sajme tvoje.

14 A koji su od doma Togarmina, s konjma i konjicima i mazgama dolažahu na sajme tvoje.
15 Sinovi Dedanovi bijahu trgovci tvoji, mnogih ostrva trgovina bijaše u tvojim rukama; kosti slonove i drvo evenovo donošahu ti u promjenu.
16 Sirija trgovaše s tobom mnoštvom djela tvojih, dolažaše na sajme tvoje sa smaragdom i porfirom i uzvodom i tankim platnom, i koralom i ahatom.
17 Juda i zemlja Izrailjeva bijahu tvoji trgovci, dolažahu na sajme tvoje sa pšenicom Minitskom i Finièkom i medom i uljem i balsamom.
18 Damasak trgovaše s tobom mnoštvom djela tvojih, mnoštvom svakoga blaga, vinom Helvonskim i bijelom vunom.
19 I Dan i Javan i Mosel dolažahu na sajme tvoje; uraðeno gvožðe i kasiju i cimet mijenjahu s tobom.
20 Dedan trgovaše s tobom skupocjenijem prostirkama za kola.
21 Arapi i svi knezovi Kidarski trgovahu s tobom; s jaganjcima i ovnovima i jarcima dolažahu na sajme tvoje.
22 Trgovci Savski i Ramski trgovahu s tobom; dolažahu na sajme tvoje sa svakojakim mirisima i svakojakim dragim kamenjem i zlatom.
23 Haran i Kana i Eden, trgovci Savski, Asur i Hilmad trgovahu s tobom.
24 Ti trgovahu s tobom svakojakim stvarima, porfirom i uzvodom i kovèezima bogatijeh nakita, koji se svezivahu užima i bijahu od kedra.
25 Laðe Tarsiske bijahu prve u tvojoj trgovini, i ti bijaše veoma pun i veoma slavan u srcu morskom.
26 Veslari tvoji odvezoše te na puèinu; vjetar istoèni razbi te usred mora.
27 Blago tvoje i sajmi tvoji, trgovina tvoja, laðari tvoji i krmari tvoji i koji opravljahu kvarne laðe tvoje, i trgovci tvoji i svi vojnici tvoji i sav narod što bješe u tebi pašæe u srce moru kad ti propadneš.
28 Od vike tvojih krmara uskolebaæe se vali morski.
29 I izaæi æe iz laða svojih svi veslari, laðari, svi krmari morski, i staæe na zemlju.
30 I povikaæe za tobom iza glasa i zaridati gorko, i posuæe prahom glave svoje i po pepelu æe se valjati.
31 I za tobom æe se naèiniti æelavi, i pripasaæe kostrijet, i plakaæe za tobom gorko iz srca, i gorko æe ridati.
32 I za tobom æe zapijevati u žalosti svojoj i naricaæe za tobom: ko je bio kao Tir, oboreni usred mora?
33 Kad izlažahu trgovi tvoji iz mora, sitio si mnoge narode, mnoštvom svojega bogatstva i trgovine svoje obogaæavao si careve zemaljske.
34 Kad te razbi more na dubokoj vodi, trgovina tvoja i sav narod tvoj u tebi pade.
35 Svi ostrvljani prepadoše se od tebe, i carevi njihovi uzdrktaše se i preblijediše u licu.
36 Trgovci po narodima zazviždaše nad tobom: postao si strahota, i neæe te biti dovijeka.

28

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, reci knezu Tirskomu: ovako veli Gospod Gospod: što se ponese srce tvoje, te veliš: ja sam Bog, sjedim na prijestolu Božjem usred mora; a èovjek si a ne Bog, i izjednaèuješ srce svoje sa srcem Božjim;
3 Eto mudriji si od Danila, nikaka tajna nije sakrivena od tebe;
4 Stekao si blago mudrošæu svojom i razumom svojim, i nasuo si zlata i srebra u riznice svoje;
5 Velièinom mudrosti svoje u trgovini svojoj umnožio si blago svoje, te se ponese srce tvoje blagom tvojim;
6 Zato ovako veli Gospod Gospod: što izjednaèuješ srce svoje sa srcem Božjim,
7 Zato, evo, ja æu dovesti na tebe inostrance najljuæe izmeðu naroda, i oni æe istrgnuti maèeve svoje na ljepotu mudrosti tvoje, i ubiæe svjetlost tvoju.
8 Svaliæe te u jamu, i umrijeæeš usred mora smræu pobijenijeh.

9 Hoæeš li pred krvnikom svojim kazati:
ja sam Bog, kad si èovjek a ne Bog u ruci
onoga koji æe te ubiti?
10 Umrijeæeš smræu neobrezanijeh od
ruke tuðinske; jer ja rekoh, govori Gos-
pod Gospod.
11 Opet mi doðe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
12 Sine èovjeèji, narièi za carem
Tirskim, i reci mu: ovako veli Gospod
Gospod: ti si peèat savršenstva, pun si
mudrosti, i sasvijem si lijep.
13 Bio si u Edemu vrtu Božjem; pokri-
valo te je svako drago kamenje: sarad,
topaz, dijamanat, hrisolit, onih, jaspid,
safir, karbunkul, smaragad i zlato; onaj
dan kad si se rodio naèinjeni ti biše
bubnji tvoji i svirale.
14 Ti si bio heruvim, pomazan da zak-
lanjaš; i ja te postavih; ti bješe na svetoj
gori Božijoj, hoðaše posred kamenja ogn-
jenoga.
15 Savršen bješe na putovima svojim
od dana kad se rodi dokle se ne naðe
bezakonje na tebi.
16 Od mnoštva trgovine svoje napunio si
se iznutra nasilja, i griješio si; zato æu te
baciti kao neèistotu s gore Božje, i zatræu
te izmeðu kamenja ognjenoga, heruvime
zaklanjaèu!
17 Srce se tvoje ponese ljepotom tvojom,
ti pokvari mudrost svoju svjetlošæu svo-
jom; baciæu te na zemlju, pred careve æu
te položiti da te gledaju.
18 Od mnoštva bezakonja svojega, od
nepravde u trgovini svojoj oskvrnio si
svetinju svoju; zato æu izvesti oganj
ispred tebe, koji æe te proždrijeti, i
obratiæu te u pepeo na zemlji pred sv-
jema koji te gledaju.
19 Svi koji te poznaju meðu narodima
prepašæe se od tebe; biæeš strahota, i
neæe te biti dovijeka.
20 Opet mi doðe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
21 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema
Sidonu, i prorokuj protiv njega,
22 I reci: ovako veli Gospod Gospod: evo
me na tebe, Sidone, i proslaviæu se usred
tebe, i poznaæe se da sam ja Gospod kad
izvršim sudove na njemu i posvetim se u
njemu.
23 I poslaæu pomor u nj, i krv na ulice
njegove, i pobijeni æe padati usred njega
od maèa, koji æe navaliti na njih sa svijeh
strana, i poznaæe da sam ja Gospod.
24 I neæe više biti domu Izrailjevu trn
koji bode ni žalac koji zadaje bol više od
svijeh susjeda njihovijeh, koji ih plijene; i
poznaæe da sam ja Gospod Gospod.
25 Ovako veli Gospod Gospod: kad
skupim dom Izrailjev iz naroda meðu koje
su rasijani, i posvetim se u njima pred
narodima i nasele se u svojoj zemlji koju
dadoh sluzi svojemu Jakovu,
26 Tada æe živjeti u njoj bez straha,
i gradiæe kuæe, i sadiæe vinograde, i
živjeæe bez straha kad izvršim sudove na
svjema koji ih plijeniše sa svijeh strana, i
poznaæe da sam ja Gospod Bog njihov.

29

1 Godine desete, desetoga mjeseca,
dvanaestoga dana, doðe mi rijeè Gospod-
nja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema
Faraonu caru Misirskom, i prorokuj pro-
tiv njega i protiv svega Misira.
3 Govori i reci: ovako veli Gospod Gos-
pod: evo me na te, Faraone care Misirski,
zmaju veliki što ležiš usred rijeka svojih,
koji reèe: moja je rijeka; ja sam je naèinio
sebi.
4 Zato æu ti metnuti u èeljusti udicu,
i uèiniæu da se ribe u rijekama tvojim
nahvataju na krljušti tvoje; i izvuæi æu
te iz rijeka tvojih i sve ribe iz rijeka tvojih
nahvatane na krljušti tvoje.
5 I ostaviæu u pustinji tebe i sve ribe
iz tvojih rijeka, i pašæeš na zemlju i
neæeš se pokupiti ni sabrati, zvijerima
zemaljskim i pticama nebeskim daæu te
da te jedu.
6 I svi æe stanovnici Misirski poznati da
sam ja Gospod; jer su štap od trske domu
Izrailjevu.
7 Kad te uhvatiše u ruku, ti se slomi i
rasijeèe im sve rame; a kad se nasloniše
na te, ti se prebi i probode im sva bedra.
8 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo,
ja æu pustiti na te maè, i istrijebiæu iz
tebe ljude i stoku.

9 I zemlja æe se Misirska opustošiti i biti
pusta, i poznaæe se da sam ja Gospod, jer
reèe: moja je rijeka, i ja sam je naèinio.
10 Zato evo me na tebe i na rijeke tvoje,
i obratiæu zemlju Misirsku u pustoš i
samu pustinju, od kule Sinske do meðe
Etiopske.
11 Neæe prelaziti preko nje nogom svo-
jom èovjek, niti æe živinèe nogom svo-
jom prelaziti preko nje, i neæe se živjeti
u njoj èetrdeset godina.
12 I uèiniæu od zemlje Misirske pustoš
među zemljama opustošenim, i gradovi
æe njezini među pustijem gradovima
biti pustoš èetrdeset godina, i rasijaæu
Misirce među narode i razasuæu ih po
zemljama.
13 Jer ovako veli Gospod Gospod: poslije
èetrdeset godina skupiæu Misirce iz nar-
oda u koje budu rasijani.
14 I povratiæu roblje Misirsko, i
dovešæu ih opet u zemlju Patros, na
postojbinu njihovu, i ondje æe biti malo
carstvo.
15 Malo æe biti mimo ostala carstva, niti
æe se više uzdignuti nad narode, jer æu
ih smanjiti da ne vladaju narodima.
16 I neæe više biti domu Izrailjevu
uzdanica da napominje bezakonje kad bi
gledali za njima; i poznaæe da sam ja
Gospod Gospod.
17 A dvadeset sedme godine, prvoga
mjeseca, prvoga dana, doðe mi rijeè
Gospodnja govoreæi:
18 Sine èovjeèji, Navuhodonosor car
Vavilonski zadade vojsci svojoj tešku
službu protiv Tira; svaka glava oæelavi
i svako se rame odrije, a plate ne bi ni
njemu ni vojsci njegovoj od Tira za službu
kojom služiše protiv njega.
19 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo
ja dajem Navuhodonosoru caru Vavilon-
skom zemlju Misirsku, i on æe odvesti
narod i odnijeti plijen i pograbiti grabež,
i to æe biti plata njegovoj vojsci.
20 Za trud kojim se trudio oko toga
dadoh mu zemlju Misirsku, jer se za me
trudiše, govori Gospod Gospod.
21 U onaj æu dan uèiniti da naraste rog
domu Izrailjevu, i tebi æu otvoriti usta
među njima, i znaæe da sam ja Gospod.

30

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
2 Sine èovjeèji, prorokuj i reci: ovako
veli Gospod Gospod: ridajte: jaoh dana!
3 Jer je blizu dan, blizu je dan Gospodnji,
oblaèan dan, vrijeme narodima.
4 I maè æe doæi na Misir, i strah æe
biti u Etiopskoj, kad stanu padati pobijeni
u Misiru, kad se zarobi mnoštvo njegovo
i raskopaju se temelji njegovi.
5 Etiopljani i Puteji i Ludeji i sva
mješavina i Huveji i sinovi zemalja među
kojima je vjera, pašæe s njima od maèa.
6 Ovako veli Gospod: pašæe koji
podupiru Misir, i ponos sile njegove
oboriæe se, od kule Sinske pašæe u
njemu, govori Gospod Gospod.
7 I biæe pusti među pustijem zemljama,
i gradovi æe njegovi biti među pustijem
gradovima.
8 I poznaæe da sam ja Gospod kad
zapalim oganj u Misiru i svi se pomoænici
njegovi satru.
9 U onaj æe dan izaæi poslanici od mene
na laðama da uplaše Etiopsku bezbrižnu,
i biæe među njima strah velik kao dana
Misirskoga; jer evo, ide.
10 Ovako veli Gospod Gospod:
pogubiæu mnoštvo Misirsko rukom
Navuhodonosora cara Vavilonskoga.
11 On i narod njegov s njim, najljuæi
izmeðu naroda, biæe dovedeni da zatru
zemlju, i izvuæi æe maèeve svoje na
Misir i napuniæe zemlju pobijenijeh.
12 I isušiæu rijeke, i predaæu zemlju u
ruke zlijem ljudima; i opustiæu zemlju i
što je u njoj rukom tuðinskom. Ja Gospod
govorih.
13 Ovako veli Gospod Gospod: i gadne
æu bogove potrti, i istrijebiæu likove
u Nofu i neæe više biti kneza iz
zemlje Misirske, i pustiæu strah u zemlju
Misirsku.
14 I opustošiæu Patros, i upaliæu Soan,
i izvršiæu sud na Novu.
15 I izliæu gnjev svoj na Sin, grad
Misirski, i istrijebiæu ljudstvo u Novu.
16 Kad zapalim oganj u Misiru, ljuto æe
se uzmuèiti Sin, i Nov æe se raspasti, i Nof
æe biti u tjeskobi svaki dan.

17 Mladiæi Avinski i Pi-vesetski pašæe od maèa, a djevojke æe otiæi u ropstvo.
18 I u Tafnisu æe pomrknuti dan kad polomim ondje prijevornice Misirske i nestane u njemu ponosa sile njegove; oblak æe ga pokriti; a kæeri æe njegove otiæi u ropstvo.
19 I izvršiæu sudove na Misiru, i oni æe poznati da sam ja Gospod.
20 Opet jedanaeste godine, prvoga mjeseca, sedmoga dana, doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
21 Sine èovjeèji, slomih mišicu Faraonu caru Misirskom, i eto neæe se zaviti da se lijeèi, neæe se metnuti zavoj niti æe se zaviti da bi se okrijepila i mogla držati maè.
22 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo me na Faraona cara Misirskoga, i slomiæu mu mišice, i zdravu i slomljenu, i izbiæu mu maè iz ruke.
23 I rasijaæu Misirce po narodima, i razasuæu ih po zemljama.
24 I ukrijepiæu mišicu caru Vavilonskom, i daæu mu u ruku svoj maè, i polomiæu mišice Faraonu, i jeèaæe pred njim kao što jeèi èovjek ranjen na smrt.
25 Da, ukrijepiæu mišice caru Vavilonskom, a Faraonu æe mišice klonuti, i poznaæe se da sam ja Gospod, kad dam maè svoj u ruku caru Vavilonskom da njim zamahne na zemlju Misirsku.
26 I rasijaæu Misirce među narode i razasuæu ih po zemljama, i poznaæe da sam ja Gospod.

31

1 A jedanaeste godine, treæega mjeseca, prvoga dana, doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, kaži Faraonu caru Misirskom i narodu njegovu: na što si nalik u velièini svojoj?
3 Eto, Asirac bješe kedar na Livanu, lijepijeh grana i debela hlada i visoka rasta, kojemu vrhovi bijahu među gustijem granama.
4 Voda ga odgoji, bezdana ga uzvisi; ona rijekama svojim tecijaše oko njegova stabla i puštaše potoke svoje k svijem drvetima poljskim.
5 Zato rast njegov nadvisi sva drveta poljska, i umnožiše se grane njegove, i od mnoštva vode raširiše se odvode njegove kad ih puštaše.
6 Na granama njegovijem vijahu gnijezda sve ptice nebeske, i pod granama njegovijem sve zvijeri poljske lezijahu se, i u hladu njegovu sjeðahu svi veliki narodi.
7 I bijaše lijep velièinom svojom i dužinom grana svojih, jer mu korijen bijaše kod velike vode.
8 Kedri u vrtu Božijem ne mogahu ga zakloniti, jele ne mogahu se izjednaèiti s njegovijem granama, i javori ne bijahu kao ogranci njegovi; nijedno drvo u vrtu Božijem ne bješe na ljepotu tako kao on.
9 Uèinih ga lijepa mnoštvom grana da mu zaviðahu sva drveta Edemska što bijahu u vrtu Božijem.
10 Zato ovako veli Gospod Gospod: što je visok narastao, i digao vrh svoj među guste grane, i srce se njegovo ponijelo visinom njegovom,
11 Zato ga dadoh u ruku najsilnijemu među narodima da èini s njim što hoæe, odvrgoh ga za bezbožnost njegovu.
12 I tuðinci, najljuæi izmeðu naroda, posjekoše ga i ostaviše ga; grane mu popadaše po gorama i po svijem dolinama, i ogranci mu se izlomiše po svijem potocima na zemlji; i svi narodi zemaljski otidoše iz hlada njegova i ostaviše ga.
13 Na izvaljenom panju njegovu stanuju sve ptice nebeske, i na granama su njegovijem sve zvijeri poljske,
14 Da se ne ponosi visinom svojom nijedno drvo kraj vode i ne diže vrha svojega među guste grane, i od svijeh što se natapaju da se nijedno ne uzda u se radi svoje velièine; jer su svi predani na smrt, baèeni u najdonji kraj zemlje među sinove ljudske s onima koji slaze u jamu.
15 Ovako veli Gospod Gospod: u koji dan side u grob, uèinih žalost, pokrih bezdanu njega radi, i ustavih rijeke njezine, i velika voda stade, i rascvijelih za njim Livan, i sva drveta poljska povenuše za njim.
16 Praskom padanja njegova ustresoh

narode, kad ga svalih u grob s onima koji slaze u jamu; i utješiše se na najdonjoj strani zemlje sva drveta Edemska, što je najbolje i najljepše na Livanu, sva što se natapahu.
17 I oni sidoše s njim u grob k onima što su pobijeni maèem, i mišica njegova, i koji sjeðahu u hladu njegovu među narodima.
18 Na koje si među drvetima Edemskim nalik slavom i velièinom? Ali æeš biti oboren s drvetima Edemskim u najdonji kraj zemlje, među neobrezanima æeš ležati s onima koji su pobijeni maèem. To je Faraon i sav narod njegov, govori Gospod Gospod.

32

1 Opet dvanaeste godine, dvanaestoga mjeseca, prvoga dana, doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, narièi za Faraonom carem Misirskim, i reci mu: ti si kao laviæ među narodima i kao zmaj u moru, i prolaziš rijeke svoje i mutiš vodu nogama svojim i gaziš po rijekama njezinijem.
3 Ovako veli Gospod Gospod: razapeæu ti mrežu svoju sa zborom mnogih naroda, i izvuæi æe te u mojoj mreži.
4 I ostaviæu te na zemlji, i baciæu te u polje, i pustiæu sve ptice nebeske da sjedaju na te, i nasitiæu tobom zvijeri sa sve zemlje.
5 I razmetnuæu meso tvoje po gorama i napuniæu doline gomilama od tebe.
6 I zemlju gdje plivaš napojiæu krvlju tvojom do vrh gora, i potoci æe biti puni tebe.
7 I kad te ugasim, zastrijeæu nebo, i zvijezde na njemu pomraèiti, sunce æu zakloniti oblakom, i mjesec neæe svijetliti svjetlošæu svojom.
8 Sva æu svijetla vidjela na nebu pomraèiti za tobom, i pustiæu tamu na tvoju zemlju, govori Gospod Gospod.
9 I ustrašiæu srce mnogih naroda kad objavim propast tvoju među narodima, po zemljama kojih ne znaš.
10 I udiviæu tobom mnoge narode, i carevi æe se njihovi zgroziti od tebe, kad mahnem maèem svojim pred njima, i drktaæe svaki èas svaki za dušu svoju u dan kad padneš.
11 Jer ovako veli Gospod Gospod: maè cara Vavilonskoga doæi æe na te.
12 Maèevima junaèkim povaljaæu mnoštvo tvoje, maèevima najljuæih izmeðu naroda; oni æe razoriti ponos Misiru, i sve æe se mnoštvo njegovo potrti.
13 I potræu svu stoku njegovu pokraj velikih voda, te ih neæe više mutiti noga èovjeèija niti æe ih papak od kake životinje mutiti.
14 Tada æu stišati vodu njihovu, i uèiniæu da potoci njihovi teku kao ulje, govori Gospod Gospod.
15 Kad opustim zemlju Misirsku i ona bude bez svega što je u njoj, i pobijem sve koji žive u njoj, tada æe poznati da sam ja Gospod.
16 Ovo je naricanje što æe se naricati; tako æe naricati kæeri narodne, za Misirom i za svijem mnoštvom njegovijem naricaæe, govori Gospod Gospod.
17 Potom dvanaeste godine, petnaesti dan istoga mjeseca, doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
18 Sine èovjeèji, narièi za mnoštvom Misirskim, i svali njih i kæeri jakih naroda u najdonji kraj zemlje s onima koji slaze u jamu.
19 Od koga si ljepši? siði i lezi s neobrezanima.
20 Pašæe posred pobijenijeh maèem, maè je dat, vucite ga i sve mnoštvo njegovo.
21 Govoriæe mu najhrabriji junaci isred groba s pomoænicima njegovijem, koji sidoše i leže neobrezani, pobijeni maèem.
22 Ondje je Asirac i sav zbor njegov, grobovi su mu oko njega, svi su pobijeni, pali od maèa.
23 Grobovi su mu u dnu jame, a zbor mu je oko njegova groba; svi su pobijeni, pali od maèa, koji zadavahu strah zemlji živijeh.
24 Ondje je Elam i sve mnoštvo njegovo oko njegova groba; svi su pobijeni, pali od maèa, koji sidoše neobrezani na najdonji kraj zemlje, koji zadavahu strah zemlji

živijeh; i nose sramotu svoju s onima koji slaze u jamu.
25 Među pobijenima namjestiše postelju njemu i svemu mnoštvu njegovu, grobovi su mu oko njega, svi su neobrezani pobijeni maèem, koji zadavahu strah zemlji živijeh; i nose sramotu svoju s onima koji slaze u jamu, metnuti su među pobijene.
26 Ondje je Meseh, Tuval i sve mnoštvo njegovo, grobovi su mu oko njega, svi su neobrezani pobijeni maèem, koji zadavahu strah zemlji živijeh.
27 Ali ne leže među junacima koji padoše između neobrezanijeh, koji sidoše u grob s oružjem svojim, i metnuše maèeve pod glave svoje, i bezakonje njihovo leži na kostima njihovijem, ako i bijahu junaci strašni na zemlji živijeh.
28 I ti æeš se satrti među neobrezanima, i ležaæeš kod pobijenijeh maèem.
29 Ondje je Edom, carevi njegovi i svi knezovi njegovi, koji su sa silom svojom metnuti među pobijene maèem; leže među neobrezanima i s onima koji sidoše u jamu.
30 Ondje su svi knezovi sjeverni i svi Sidonci, koji sidoše k pobijenima sa strahom svojim, stideæi se sile svoje; i leže neobrezani s onima koji su pobijeni maèem, i nose sramotu svoju s onima koji sidoše u jamu.
31 Njih æe vidjeti Faraon, i utješiæe se za svijem mnoštvom svojim, Faraon i sva vojska njegova, pobijeni maèem, govori Gospod Gospod.
32 Jer zadadoh svoj strah zemlji živijeh, i Faraon æe i sve mnoštvo njegovo ležati među neobrezanima s onima koji su pobijeni maèem, govori Gospod Gospod.

33

1 Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, govori sinovima naroda svojega, i kaži im: kad pustim na koju zemlju maè, ako narod one zemlje uzme koga između sebe, i postave ga sebi za stražara,
3 I on vidjevši maè gdje ide na zemlju zatrubi u trubu, i opomene narod,
4 Ako se ko èuvši trubu ne uzme na um, i maè došavši pogubi ga, krv æe njegova biti na njegovoj glavi.
5 Jer èu glas trubni, i ne uze se na um, krv æe njegova biti na njemu; da se uze na um, saèuvao bi dušu svoju.
6 Ako li stražar vidjevši maè gdje ide ne zatrubi u trubu i narod ne bude opomenut, a maè došav pogubi koga između njih, taj æe poginuti za svoje bezakonje, ali æu krv njegovu iskati iz ruke stražareve.
7 I tebe, sine èovjeèji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj dakle rijeè iz mojih usta i opominji ih od mene.
8 Kad reèem bezbožniku: bezbožniče, poginuæeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se proče puta svojega; taj æe bezbožnik poginuti za svoje bezakonje; ali æu krv njegovu iskati iz tvoje ruke.
9 Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on æe poginuti za svoje bezakonje, a ti æeš saèuvati dušu svoju.
10 Zato ti, sine èovjeèji, reci domu Izrailjevu: vi govorite ovako i kažete: prijestupi naši i grijesi naši na nama su, i s njih propadamo; kako bismo živjeli?
11 Reci im: tako bio ja živ, govori Gospod Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svoga puta i bude živ; vratite se, vratite se sa zlijeh putova svojih, jer zašto da mrete, dome Izrailjev?
12 Zato ti, sine èovjeèji, reci sinovima naroda svojega: pravednoga neæe izbaviti pravda njegova kad zgriješi, i bezbožnik neæe propasti sa bezbožnosti svoje kad se vrati od bezbožnosti svoje, kao što pravednik ne može s nje živjeti kad zgriješi.
13 Kad reèem pravedniku da æe doista živjeti, a on se pouzda u pravdu svoju pa uèini nepravdu, od sve pravde njegove ništa se neæe spomenuti, nego æe poginuti s nepravde svoje koju uèini.
14 A kad reèem bezbožniku: doista æeš poginuti, a on se obrati od grijeha svojega i stane èiniti sud i pravdu,
15 I vrati bezbožnik zalog, i vrati što

je oteo, i stane hoditi po uredbama životnijem ne èineæi bezakonja, doista æe biti živ, neæe umrijeti.
16 Od svijeh grijeha što je zgriješio ništa mu se neæe spomenuti; èinio je sud i pravdu, doista æe živ biti.
17 A sinovi naroda tvojega govore: nije prav put Gospodnji; a njihov put nije prav.
18 Kad se pravednik odvrati od pravde svoje i uèini nepravdu, poginuæe s toga.
19 A kad se bezbožnik odvrati od svoje bezbožnosti i uèini sud i pravdu, on æe živ biti s toga.
20 A vi govorite: nije prav put Gospodnji. Sudiæu vam, dome Izrailjev, svakome po putovima njegovijem.
21 A dvanaeste godine robovanja našega, desetoga mjeseca, petoga dana doðe k meni jedan koji uteèe iz Jerusalima, i reèe: uze se grad.
22 A ruka Gospodnja doðe nada me uveèe prije nego doðe onaj što uteèe, i otvori mi usta dokle onaj doðe k meni ujutru; otvoriše mi se usta, te više ne muèah.
23 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
24 Sine èovjeèji, koji žive u onijem pustolinama u zemlji Izrailjevoj govore i kažu: Avram bijaše jedan, i naslijedi ovu zemlju; a nas je mnogo; nama je data ova zemlja u našljedstvo.
25 Zato im reci: ovako veli Gospod Gospod: jedete s krvlju, i oèi svoje podižete ka gadnijem bogovima svojim, i krv proljevate, i hoæete da naslijedite zemlju?
26 Opirete se na maè svoj, èinite gadove, i skvrnite svaki ženu bližnjega svojega, i hoæete da naslijedite zemlju?
27 Ovako im reci: ovako veli Gospod Gospod: tako ja živ bio, koji su u pustolinama, pašæe od maèa; i koji je u polju, zvijerima æu ga dati da ga izjedu; a koji su po gradovima i po peæinama, od pomora æe pomrijeti.
28 Tako æu sasvijem opustiti tu zemlju, i nestaæe ponosa sile njezine, i opustjeæe gore Izrailjeve da neæe niko prolaziti.
29 I oni æe poznati da sam ja Gospod kad zemlju sasvijem opustim za sve gadove njihove što èiniše.
30 A o tebi, sine èovjeèji, sinovi naroda tvojega kazuju o tebi uza zidove i na vratima kuænijem, i govore jedan drugomu, svaki bratu svojemu, i vele: hodite i èujte kaka rijeè doðe od Gospoda.
31 I dolaze k tebi kao kad se narod skuplja, i narod moj sjeda pred tobom, i sluša rijeèi tvoje, ali ih ne izvršuje; u ustima su im ljupke a srce njihovo ide za svojim lakomstvom.
32 I gle, ti si im kao ljupka pjesma, kao èovjek lijepa glasa i koji dobro svira; slušaju rijeèi tvoje, ali ih ne izvršuju.
33 Ali kad to doðe, a evo ide, onda æe poznati da je bio prorok među njima.

34

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, prorokuj protiv pastira Izrailjevijeh, prorokuj i reci tijem pastirima: ovako veli Gospod Gospod: teško pastirima Izrailjevijem koji pasu sami sebe! Ne treba li stado da pasu pastiri?
3 Pretilinu jedete i vunom se odijevate, koljete tovno, stada ne pasete.
4 Slabijeh ne krijepite, i bolesne ne lijeèite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag, izgubljene ne tražite, nego silom i žestinom gospodarite nad njima.
5 I raspršaše se nemajuæi pastira, i raspršavši se postaše hrana svijem zvijerima poljskim.
6 Ovce moje lutaju po svijem gorama i po svijem visokim humovima; i po svoj zemlji raspršane su ovce moje, i nema nikoga da pita za njih, nikoga da ih traži.
7 Zato, pastiri, èujte rijeè Gospodnju;
8 Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, što stado moje posta grabež, i ovce moje postaše hrana svijem zvijerima poljskim nemajuæi pastira, i pastiri moji ne traže stada mojega, nego pastiri pasu sami sebe, a stada mojega ne pasu;
9 Zato, pastiri, èujte rijeè Gospodnju;
10 Ovako veli Gospod Gospod: evo me na te pastire, i iskaæu stado svoje iz njihovijeh ruku, i neæu im dati više da

pasu stado, i neæe više pastiri pasti sami sebe, nego æu oteti ovce svoje iz usta njihovijeh i neæe im biti hrana.
11 Jer ovako veli Gospod Gospod: evo me, ja æu tražiti ovce svoje i gledati ih.
12 Kao što pastir traži stado svoje kad je kod ovaca svojih raspršanijeh, tako æu tražiti ovce svoje i oteæu ih iz svijeh mjesta kuda se raspršaše kad bijaše oblaèno i mraèno.
13 I izvešæu ih iz naroda, i pokupiæu ih iz zemalja, i dovešæu ih u zemlju njihovu, i pašæu ih na gorama Izrailjevijem pokraj potoka i po svijem mjestima naseljenijem u zemlji.
14 Na dobroj paši pašæu ih, i tor æe im biti na visokim gorama Izrailjevijem; ondje æe ležati u dobrom toru i po obilatoj æe paši pasti na gorama Izrailjevijem.
15 Ja æu pasti stado svoje, i ja æu ih odmarati, govori Gospod Gospod.
16 Tražiæu izgubljenu, i dovešæu natrag odagnanu, i ranjenu æu zaviti i bolesnu okrijepiti; a tovnu æu i jaku potrti, pašæu ih pravo.
17 A vama, stado moje, ovako govori Gospod Gospod: evo ja æu suditi između ovce i ovce, između ovnova i jaraca.
18 Malo li vam je što pasete na dobroj paši, nego ostatak paše svoje gazite nogama svojim? i što pijete bistru vodu, nego ostatak mutite nogama svojim?
19 A moje ovce pasu što vi nogama svojim izgazite, i piju što vi zamutite nogama svojim.
20 Zato ovako im veli Gospod Gospod: evo me, ja æu suditi između ovce debele i ovce mršave.
21 Što bocima i ramenima otiskujete i rozima svojim bodete sve bolesne tako da ih razagnaste napolje,
22 Zato æu izbaviti stado svoje da ne bude više grabež, i sudiæu između ovce i ovce.
23 I podignuæu im jednoga pastira koji æe ih pasti, slugu svojega Davida; on æe ih pasti i biæe im pastir.
24 A ja Gospod biæu im Bog, i sluga moj David knez među njima. Ja Gospod rekoh.
25 I uèiniæu s njima zavjet mirni, istrijebiæu zle zvijeri iz zemlje, i oni æe živjeti u pustinji bez straha i spavaæe u šumama.
26 I blagosloviæu njih i što je oko gore moje, i puštaæu dažd na vrijeme; daždi æe blagoslovni biti.
27 I drveta æe poljska raðati svoj rod, i zemlja æe raðati svoj rod; i oni æe biti u svojoj zemlji bez straha, i poznaæe da sam ja Gospod kad polomim palice jarma njihova, i izbavim ih iz ruku onijeh koji ih zarobiše.
28 I neæe više biti plijen narodima, i zvijeri zemaljske neæe ih jesti, nego æe živjeti bez straha i niko ih neæe plašiti.
29 I podignuæu im biljku za slavu, i neæe više umirati od gladi u zemlji, niti æe podnositi sramote od naroda.
30 I poznaæe da sam ja Gospod Bog njihov s njima, i oni, dom Izrailjev, da su moj narod, govori Gospod Gospod.
31 A vi ste stado moje, ovce paše moje, vi ljudi, a ja sam Bog vaš, govori Gospod Gospod.

35

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema gori Siru i prorokuj protiv nje.
3 I reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na tebe, goro Sire! i dignuæu ruku svoju na te, i opustiæu te sasvijem.
4 Gradove æu tvoje opustiti, i ti æeš biti pustoš, i poznaæeš da sam ja Gospod.
5 Što je u tebe vjeèno neprijateljstvo, i rasipaš sinove Izrailjeve maèem u nevolji njihovoj, kad je kraj bezakonju njihovu,
6 Zato, tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, krvi æu te predati i krv æe te goniti, jer ne mrziš na krv, krv æe te goniti.
7 I obratiæu goru Sir sasvijem u pustoš, da niko neæe dolaziti ni odlaziti.
8 I napuniæu gore njezine pobijenijeh njezinijeh; na humovima tvojim i u dolinama tvojim i po svijem potocima tvojim padaæe pobijeni od maèa.
9 Vjeènu pustinju naèiniæu od tebe i gradovi se tvoji neæe opraviti, i poznaæete da sam ja Gospod.

10 Što govoriš: ova dva naroda i ove
dvije zemlje moje æe biti, i naslijediæemo
ih, ako i jest Gospod bio ondje,
11 Zato, tako ja živ bio, govori Gospod
Gospod, uèiniæu po gnjevu tvom i po
zavisti tvojoj, s kojom si postupala iz
mržnje prema njima, i biæu poznat među
njima kad ti sudim.
12 I poznaæeš da sam ja Gospod èuo
sve tvoje hule koje si govorila na gore
Izrailjeve rekavši: opustješe, nama su
dane da ih jedemo.
13 I velièaste se suprot meni ustima
svojim, i množiste na me rijeèi svoje; èuo
sam.
14 Ovako veli Gospod Gospod: kad se
sva zemlja stane veseliti, tebe æu opustiti.
15 Kako si se ti veselila našljedstvu
doma Izrailjeva što opustje, tako æu i
tebi uèiniti: opustjeæeš, goro Sire, i sva
zemljo Edomska; i poznaæe se da sam ja
Gospod.

36

1 Ti, sine èovjeèji, prorokuj gorama
Izrailjevijem, i reci: gore Izrailjeve, èujte
rijeè Gospodnju.
2 Ovako veli Gospod Gospod: što nepri-
jatelj govori za vas: ha ha! vjeène visine
postaše naše našljedstvo;
3 Zato prorokuj i reci: ovako veli Gos-
pod Gospod: što vas pustoše i proždiru
sa svijeh strana, da postanete našljedstvo
ostalijem narodima, i postaste prièa i rug
narodima,
4 Zato, gore Izrailjeve, èujte rijeè
Gospoda Gospoda; ovako veli Gospod
gorama Izrailjevijem i humovima, po-
tocima i dolinama, i pustijem razvali-
nama i gradovima ostavljenijem, koje
postaše grabež i potsmijeh ostalijem nar-
odima unaokolo,
5 Zato ovako veli Gospod Gospod: u
ognju revnosti svoje govorih protiv ostali-
jeh naroda i protiv sve Edomske, što osvo-
jiše moju zemlju radujuæi se iz svega srca
i rugajuæi se iz duše da bi je oplijenili.
6 Zato prorokuj za zemlju Izrailjevu,
i reci gorama i humovima, potocima i
dolinama: ovako veli Gospod Gospod:
evo, ja govorih u revnosti svojoj i u jarosti
svojoj; što podnosite sramotu od naroda,
7 Zato ovako veli Gospod Gospod: ja
podigoh ruku svoju da æe narodi što su
oko vas nositi sramotu svoju.
8 A vi, gore Izrailjeve, puštaæete grane
svoje, i rod svoj nosiæete narodu mojemu
Izrailju, jer æe skoro doæi.
9 Jer evo me kod vas, i gledaæu vas, i
biæete raðene i zasijevane.
10 I umnožiæu u vama ljude, dom Izrail-
jev savkoliki, i gradovi æe se naseliti i
pustoline sagraditi.
11 Umnožiæu u vama ljude i stoku, i
namnožiæe se i naploditi, i naseliæu vas
kako bijaste prije; i uèiniæu vam dobra
više nego prije; i poznaæete da sam ja
Gospod.
12 I dovešæu k vama ljude, narod svoj
Izrailja, i naslijediæe vas, i biæete im
našljedstvo, i neæete ih više zatirati.
13 Ovako veli Gospod Gospod: što vam
govore da ste zemlja koja proždire ljude i
zatire svoje narode,
14 Zato neæeš više proždirati ljudi, i
naroda svojih neæeš više zatirati, govori
Gospod Gospod.
15 I neæu dati da se više u tebi èuje
sramota od naroda, i ruga od naroda
neæeš više podnositi, i neæeš više zatirati
svojih naroda, govori Gospod Gospod.
16 Opet mi doðe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
17 Sine èovjeèji, dom Izrailjev živeæi u
svojoj zemlji oskvrni je svojim putem i
svojim djelima; put njihov bijaše preda
mnom kao neèistota žene odvojene.
18 Zato izlih gnjev svoj na njih radi krvi
koju proliše na zemlju i radi gadnijeh
bogova njihovijeh, kojima je oskvrniše.
19 I rasijah ih po narodima, i razasuše
se po zemljama; po putovima njihovijem
i po djelima njihovijem sudih im.
20 I kad doðoše među narode, gdje god
doðoše oskvrniše sveto ime moje, a za
njih se govoraše da su Gospodnji narod
i da su iz zemlje njegove izašli.
21 Ali mi se sažali radi svetoga imena
mojega, koje oskvrni dom Izrailjev u
narodima u koje doðe.

22 Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: neæu vas radi uèiniti, dome Izrailjev, nego radi svetoga imena svojega, koje oskvrniste u narodima u koje doðoste;
23 I posvetiæu ime svoje veliko oskvrnjeno u narodima, koje vi oskvrniste među njima; i narodi æe poznati da sam ja Gospod, govori Gospod Gospod, kad se posvetim u vama pred njima.
24 Jer æu vas uzeti iz naroda, i pokupiæu vas iz svijeh zemalja, i dovešæu vas u vašu zemlju.
25 I pokropiæu vas vodom èistom, i biæete èisti; ja æu vas oèistiti od svijeh neèistota vaših i od svijeh gadnijeh bogova vaših.
26 I daæu vam novo srce, i nov æu duh metnuti u vas, i izvadiæu kameno srce iz tijela vašega, i daæu vam srce mesno.
27 I duh svoj metnuæu u vas, i uèiniæu da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.
28 I nastavaæete u zemlji koju sam dao ocima vašim, i biæete mi narod i ja æu vam biti Bog.
29 I oprostiæu vas svijeh neèistota vaših, i dozvaæu žito i umnožiæu ga, i neæu pustiti na vas gladi.
30 I umnožiæu rod na drvetima i rod na njivi, te neæete više podnositi sramote među narodima sa gladi.
31 I opomenuæete se zlijeh putova svojih i djela svojih koja ne bjehu dobra, i sami æete sebi biti mrski za bezakonja svoja i za gadove svoje.
32 Neæu vas radi uèiniti, govori Gospod Gospod; znajte; posramite se i postidite se putova svojih, dome Izrailjev.
33 Ovako veli Gospod Gospod: kad vas oèistim od svijeh bezakonja vaših, naseliæu gradove, i pustoline æe se opet sagraditi.
34 I pusta æe se zemlja raditi, što je bila pusta pred svakim koji prolažaše.
35 I reæi æe se: zemlja ova što bješe pusta posta kao vrt Edemski, i gradovi što bjehu pusti, razvaljeni i raskopani, utvrdiše se i naseliše se.
36 I narodi koji ostanu oko vas poznaæe da ja Gospod sagraðujem razvaljeno i zasaðujem opustjelo. Ja Gospod rekoh, i uèiniæu.
37 Ovako veli Gospod Gospod: još æe me tražiti dom Izrailjev da im uèinim, da ih umnožim ljudima kao stado.
38 Kao sveto stado, kao stado u Jerusalimu o praznicima njihovijem, tako æe pusti gradovi biti puni stada ljudi, i poznaæe da sam ja Gospod.

37

1 Ruka Gospodnja doðe nada me, i Gospod me izvede u duhu, i postavi me usred polja, koje bijaše puno kosti.
2 I provede me pokraj njih unaokolo, i gle, bijaše ih vrlo mnogo u polju, i gle, bijahu vrlo suhe.
3 I reèe mi: sine èovjeèji, hoæe li oživjeti ove kosti? A ja rekoh: Gospode Gospode, ti znaš.
4 Tada mi reèe: prorokuj za te kosti, i kaži im: suhe kosti, èujte rijeè Gospodnju.
5 Ovako govori Gospod Gospod ovijem kostima: gle, ja æu metnuti u vas duh, i oživjeæete.
6 I metnuæu na vas žile, i obložiæu vas mesom, i navuæi æu na vas kožu, i metnuæu u vas duh, i oživjeæete, i poznaæete da sam ja Gospod.
7 Tada stadoh prorokovati, kako mi se zapovjedi; a kad prorokovah nasta glas, i gle potres, i kosti se pribirahu svaka ka svojoj kosti.
8 I pogledah, i gle, po njima izidoše žile i meso, i ozgo se koža navuèe; ali duha ne bješe u njima.
9 Tada mi reèe: prorokuj duhu, prorokuj, sine èovjeèji, i reci duhu: ovako veli Gospod Gospod: od èetiri vjetra doði, duše, i duni na ove pobijene da ožive.
10 I prorokovah, kako mi se zapovjedi, i uðe u njih duh, i oživješe, i stadoše na noge, bješe vojska vrlo velika.
11 Tada mi reèe: sine èovjeèji, ove su kosti sav dom Izrailjev; gle, govore: posahnuše kosti naše i proðe nadanje naše, propadosmo.
12 Zato prorokuj, i kaži im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu otvoriti grobove vaše, i izvešæu vas iz grobova

vaših, narode moj, i dovešæu vas u zemlju Izrailjevu.
13 I poznaæete da sam ja Gospod, kad otvorim grobove vaše, i izvedem vas iz grobova vaših, narode moj.
14 I metnuæu duh svoj u vas da oživite, i naseliæu vas u vašoj zemlji, i poznaæete da ja govorim i èinim, govori Gospod.
15 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
16 Ti, sine èovjeèji, uzmi jedno drvo, i napiši na njemu: Judi i sinovima Izrailjevijem, drugovima njegovijem. Pa onda uzmi drugo drvo, i na njemu napiši: Josifu drvo Jefremovo i svega doma Izrailjeva, drugova njegovijeh.
17 I sastavi ih jedno s drugim da budu kao jedno u tvojoj ruci.
18 I kad ti reku sinovi tvoga naroda govoreæi: hoæeš li nam kazati šta ti je to?
19 Reci im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu uzeti drvo Josifovo, što je u Jefremovoj ruci, i plemena Izrailjevijeh, drugova njegovijeh, i sastaviæu ga s drvetom Judinijem, i naèiniæu od njih jedno drvo, i biæe jedno u mojoj ruci.
20 I drveta, na kojima napišeš, neka ti budu u ruci pred njima.
21 I reci im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu uzeti sinove Izrailjeve iz naroda u koje otidoše, i sabraæu ih otsvuda, i dovešæu ih u zemlju njihovu.
22 I naèiniæu od njih jedan narod u zemlji, na gorama Izrailjevijem, i jedan æe car biti car svjema njima, niti æe više biti dva naroda, niti æe više biti razdijeljeni u dva carstva.
23 I neæe se više skvrniti gadnijem bogovima svojim ni gnusobama svojim niti kakijem prijestupima svojim, i izbaviæu ih iz svijeh stanova njihovijeh u kojima griješiše, i oèistiæu ih, i oni æe mi biti narod i ja æu im biti Bog.
24 I sluga moj David biæe im car, i svi æe imati jednoga pastira, i hodiæe po mojim zakonima, i uredbe æe moje držati i izvršivati.
25 I sjedjeæe u zemlji koju dadoh sluzi svojemu Jakovu, u kojoj sjedješe oci vaši; u njoj æe sjedjeti oni i sinovi njihovi i sinovi sinova njihovijeh dovijeka, i David sluga moj biæe im knez dovijeka.
26 I uèiniæu s njima zavjet mirni, biæe vjeèan zavjet s njima, i utvrdiæu ih i umnožiæu ih, i namjestiæu svetinju svoju usred njih navijek.
27 I šator æe moj biti kod njih, i ja æu im biti Bog i oni æe mi biti narod.
28 I narod æe poznati da sam ja Gospod koji posveæujem Izrailja, kad svetinja moja bude usred njih dovijeka.

38

1 Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:
2 Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema Gogu u zemlji Magogu, knezu i glavi u Mesehu i Tuvalu, i prorokuj na nj;
3 I reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na tebe, Gože, kneže i glavo Mesehu i Tuvalu;
4 I vratiæu te natrag, i metnuæu ti žvale u èeljusti, i izvešæu tebe i svu vojsku tvoju, konje i konjike, sve dobro odjevene, zbor veliki sa štitovima i štitiæima, sve koji maèem mašu,
5 S njima Persijance, Etiopljane i Puteje, sve sa štitovima i pod šljemovima,
6 Gomera i sve èete njegove, dom Togarmin sa sjevernoga kraja i sve èete njegove, mnoge narode s tobom.
7 Pripravi se i spremi se ti i sve ljudstvo tvoje, što se sabralo kod tebe, i budi im stražar.
8 Poslije mnogo vremena biæeš pohoðen, i pošljednjih godina doæi æeš u zemlju izbavljenu od maèa i sabranu iz mnogih naroda, u gore Izrailjeve, koje bjehu jednako puste, a oni æe izvedeni iz naroda svi živjeti bez straha.
9 I podignuæeš se, i doæi æeš kao bura, biæeš kao oblak da pokriješ zemlju ti i sve èete tvoje i mnogi narodi s tobom.
10 Ovako veli Gospod Gospod: i tada æe ti doæi u srce stvari, i smišljaæeš zle misli.
11 I reæi æeš: idem na zemlju gdje su sela, i udariæu na mirni narod koji živi bez straha, koji svi žive u mjestima bez zidova i nemaju ni prijevornica ni vrata,
12 Da naplijeniš plijena i nagrabiš grabeža, da posegneš rukom svojom na

pustinje naseljene i na narod sabrani iz naroda, koji se bavi stokom i imanjem, i živi usred zemlje.

13 Sava i Dedan i trgovci Tarsiski i svi laviæi njegovi kazaæe ti: jesi li došao da plijeniš plijen? jesi li skupio ljudstvo svoje da grabiš grabež? da odneseš srebro i zlato, da uzmeš stoku i trg, da naplijeniš mnogo plijena?

14 Zato prorokuj, sine èovjeèji, i reci Gogu: ovako veli Gospod Gospod: u ono vrijeme, kad æe moj narod Izrailj živjeti bez straha, neæeš li znati?

15 I doæi æeš iz svoga mjesta, sa sjevernoga kraja, ti i mnogi narodi s tobom, svi jašuæi na konjma, mnoštvo veliko i vojska velika.

16 I podignuæeš se na moj narod Izrailja kao oblak da pokriješ zemlju; u pošljednje vrijeme dovešæu te na zemlju svoju da me poznadu narodi kad se posvetim u tebi pred njima, Gože!

17 Ovako veli Gospod Gospod: nijesi li ti onaj o kom govorih u staro vrijeme preko sluga svojih, proroka Izrailjevijeh, koji prorokovaše u ono vrijeme godinama da æu te dovesti na njih.

18 A kad doðe Gog na zemlju Izrailjevu, govori Gospod Gospod, onda æe se podignuti jarost moja u gnjevu mom.

19 I u revnosti svojoj, u ognju gnjeva svojega govoriæu: doista, tada æe biti drhat veliki u zemlji Izrailjevoj.

20 I ribe morske i ptice nebeske i zvijeri poljske i sve što gamiže po zemlji, i svi ljudi po zemlji zadrhtaæe od mene, i gore æe se razvaliti i vrleti popadati, i svi æe zidovi popadati na zemlju.

21 I dozvaæu na nj maè po svijem gorama svojim, govori Gospod Gospod: maè æe se svakoga obratiti na brata njegova.

22 I sudiæu mu pomorom i krvlju; i pustiæu na nj i na èete njegove i na mnoge narode, koji budu s njim, silan dažd, kamenje od grada, oganj i sumpor.

23 I proslaviæu se i posvetiæu se i biæu poznat pred mnogim narodima, i poznaæe da sam ja Gospod.

39

1 Ti dakle, sine èovjeèji, prorokuj protiv Goga, i reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na te, Gože, kneže i glavo Mesehu i Tuvalu.

2 I vratiæu te natrag i vodiæu te, i izvešæu te iz sjevernijeh krajeva i dovešæu te na gore Izrailjeve.

3 I izbiæu ti luk tvoj iz lijeve ruke, i prosuæu ti iz desne ruke strijele.

4 Na gorama æeš Izrailjevijem pasti ti i sve èete tvoje i narodi koji budu s tobom; pticama, svakojakim pticama krilatijem i zvijerima poljskim daæu te da te izjedu.

5 Na polju æeš pasti, jer ja rekoh, govori Gospod Gospod.

6 I pustiæu oganj na Magoga i na one koji žive na ostrvima bez straha; i poznaæe da sam ja Gospod.

7 I sveto ime svoje obznaniæu usred naroda svojega Izrailja, i neæu više dati da se skvrni sveto ime moje, nego æe poznati narodi da sam ja Gospod, svetac u Izrailju.

8 Evo, doæi æe, i zbiæe se, govori Gospod Gospod; to je dan za koji govorih.

9 Tada æe izaæi stanovnici gradova Izrailjevijeh, i naložiæe na oganj i spaliæe oružje i štitove i štitiæe, lukove i strijele, sulice i koplja, i ložiæe ih na oganj sedam godina.

10 I neæe nositi drva iz polja, niti æe sjeæi u šumi, nego æe oružje ložiti na oganj, i oplijeniæe one koji ih plijeniše, i pootimaæe od onijeh koji od njih otimaše, govori Gospod Gospod.

11 I u to æu vrijeme dati Gogu mjesto za grob ondje u Izrailju, dolinu kojom se ide na istok k moru, i ona æe stisnuti usta putnicima; ondje æe biti pogreben Gog i sve mnoštvo njegovo i prozvaæe se dolina mnoštva Gogova.

12 I ukopavaæe ih dom Izrailjev sedam mjeseca, da bi oèistili zemlju.

13 I ukopavaæe ih sav narod, i biæe im na slavu u onaj dan kad se proslavim, govori Gospod Gospod.

14 I odvojiæe ljude koji æe jednako iæi po zemlji i s onima koji prolaze ukopavati one koji bi ostali po zemlji da je oèiste;

poslije sedam mjeseca tražiæe.
15 I prohodiæe zemlju i iæi po njoj, i ko vidi kosti ljudske, naèiniæe kod njih znak, dokle ih ne ukopaju grobari u dolini mnoštva Gogova.
16 A i gradu æe biti ime Amona; i tako æe oèistiti zemlju.
17 Ti, dakle, sine èovjeèji, ovako govori Gospod Gospod, reci pticama, svakojakim pticama i svijem zvijerima poljskim: skupite se i hodite, saberite se sa svijeh strana na žrtvu moju, koju koljem za vas, na veliku žrtvu na gorama Izrailjevijem, i ješæete mesa i piæete krvi;
18 Ješæete mesa junaèkoga i piæete krvi knezova zemaljskih, ovnova, jaganjaca i jaraca i telaca, sve ugojene stoke Vasanske.
19 I ješæete pretiline da æete se nasititi, i piæete krvi da æete se opiti od žrtava mojih što æu vam naklati.
20 I nasitiæete se za mojim stolom konja i konjika, junaka i svakojakih vojnika, govori Gospod Gospod.
21 I pustiæu slavu svoju među narode, i svi æe narodi vidjeti sud moj koji æu uèiniti i moju ruku koju æu dignuti na njih.
22 I poznaæe dom Izrailjev da sam ja Gospod Bog njihov, od onoga dana i poslije.
23 I narodi æe poznati da se za svoje bezakonje zarobi dom Izrailjev, što meni zgriješiše, te sakrih lice svoje od njih, i dadoh ih u ruke neprijateljima njihovijem, i svi padoše od maèa.
24 Po neèistoti njihovoj i po prijestupu njihovu uèinih im i sakrih lice svoje od njih.
25 Toga radi ovako govori Gospod Gospod: povratiæu roblje Jakovljevo i smilovaæu se svemu domu Izrailjevu i revnovaæu za sveto ime svoje,
26 Pošto podnesu sramotu svoju i sve prijestupe svoje, kojima mi prestupiše dok sjeðahu u svojoj zemlji bez straha i nikoga ne bješe da ih plaši,
27 Kad ih dovedem natrag iz naroda i saberem ih iz zemalja neprijatelja njihovijeh, i posvetim se u njima pred mnogim narodima.
28 I poznaæe da sam ja Gospod Bog njihov kad odvedavši ih u ropstvo među narode opet ih saberem u zemlju njihovu ne ostavivši ih nijednoga ondje.
29 I neæu više kriti lica svojega od njih kad izlijem duh svoj na dom Izrailjev, govori Gospod Gospod.

40

1 Dvadeset pete godine robovanja našega, u poèetku godine, deseti dan mjeseca, èetrnaeste godine otkako se uze grad, isti dan doðe nada me ruka Gospodnja i odvede me onamo.
2 Utvarama Božjim odvede me u zemlju Izrailjevu, i postavi me na goru vrlo visoku, na kojoj bijaše s juga kao sagraðen grad.
3 I odvede me onamo, i gle, èovjek, koji na oèi bješe kao od mjedi, s užem lanenijem u ruci i s trskom mjeraèkom, i stajaše na vratima.
4 I progovori mi taj èovjek: sine èovjeèji, gledaj oèima svojim i slušaj ušima svojim, i uzmi na um sve što æu ti pokazati, jer si doveden ovamo da ti pokažem; kaži domu Izrailjevu sve što vidiš.
5 I gle, bješe zid spolja oko doma, a u ruci onom èovjeku trska mjeraèka od šest lakata, a lakat bješe s podlanice duži od obièhaving; i izmjeri graðevinu u širinu, i bješe jedna trska, i u visinu, i bješe jedna trska.
6 Pa doðe na vrata koja bijahu prema istoku, i izide uz basamake, i izmjeri jedan prag vratima, i bješe u širinu jedna trska, i drugi prag, i bješe u širinu jedna trska;
7 I klijeti, i svaka bješe jednu trsku duga i jednu trsku široka; a između klijeti bješe pet lakata; i prag na vratima kod trijema na unutrašnjim vratima, i bješe s jedne trske.
8 I izmjeri trijem na vratima unutrašnjim, i bješe jedna trska.
9 I izmjeri trijem na vratima, i bješe osam lakata; i dovratnike im, i bjehu dva lakta; a trijem na vratima bješe iznutra;

10 I klijeti kod vrata prema istoku bjehu
tri amo i tri tamo, jedne mjere sve tri, i
jedne mjere bjehu dovratnici tamo i amo.
11 I izmjeri širinu vratima, i bješe deset
lakata, i trinaest lakata bješe u dužinu
vratima.
12 I pred klijetima bješe mjesta jedan
lakat, i za jedan lakat bješe mjesta s druge
strane, i u svakoj klijeti bješe šest lakata
otuda i šest lakata odovuda.
13 Poslije izmjeri vrata od krova jedne
klijeti do krova druge, i bješe u širinu
dvadeset i pet lakata, vrata prema vra-
tima.
14 I naèini dovratnike od šezdeset
lakata, i pred dovratnicima trijem na
vratima unaokolo.
15 I od lica vrata na koja se ulazi do lica
trijema na unutrašnjim vratima bijaše
pedeset lakata.
16 I bijahu prozori na klijetima i na
dovratnicima njihovijem suženi unutra
oko vrata, tako i na trijemovima, pro-
zori bijahu iznutra svuda unaokolo, i po
dovratnicima palme.
17 Potom me uvede u spoljašnji trijem,
i gle, bijahu klijeti i pod naèinjen svuda
unaokolo u trijemu, trideset klijeti na
podu.
18 A taj pod pokraj vrata prema dužini
vrata bijaše niži pod.
19 Potom izmjeri širinu od lica donjih
vrata do lica unutrašnjega trijema spolja,
i bješe sto lakata k istoku i sjeveru.
20 I vrata koja bjehu k sjeveru na tri-
jemu spoljašnjem izmjeri u dužinu i u
širinu;
21 I bijahu tri klijeti tamo i tri amo, i
dovratnici im i trijemovi bijahu iste mjere
kao u prvijeh vrata; pedeset lakata bijaše
u dužinu a u širinu dvadeset i pet lakata;
22 I prozori im i trijemovi i palme bijahu
na mjeru kao na vratima koja gledaju
na istok, i iðaše se k njima uz sedam
basamaka, i trijemovi bijahu pred njima.
23 I vrata od unutrašnjega trijema bi-
jahu prema vratima sjevernijem i is-
toènijem, i izmjeri od vrata do vrata, i
bješe sto lakata.
24 Poslije me odvede k jugu, i gle, bjehu
vrata prema jugu; i izmjeri im dovratnike
i trijemove, i bješe ista mjera.
25 I bijahu prozori na njima i na tri-
jemovima njihovijem unaokolo kao oni
prozori; pedeset lakata bijaše u dužinu i
dvadeset i pet lakata u širinu.
26 I iðaše se k njima uza sedam
basamaka, i trijemovi bijahu pred njima,
i palme jedna otuda a jedna odovuda po
dovratnicima.
27 I vrata od unutrašnjega trijema bi-
jahu prema jugu; i izmjeri od vrata do
vrata k jugu, i bješe sto lakata.
28 Tada me uvede u unutrašnji trijem
južnijem vratima; i izmjeri južna vrata,
i bješe ista mjera.
29 I klijeti njihove i dovratnici i trije-
movi bijahu iste mjere, i prozori na njima
i na trijemovima unaokolo; pedeset lakata
bijaše u dužinu i dvadeset i pet lakata u
širinu.
30 I trijemovi bijahu unaokolo, dvadeset
i pet lakata u dužinu i pet lakata u širinu.
31 I trijemovi im bijahu prema spol-
jašnjem trijemu, i palme po dovratnicima,
i uz osam basamaka iðaše se k njima.
32 Potom me odvede u unutrašnji trijem
k istoku, i izmjeri vrata, i bješe ista mjera;
33 I klijeti im i dovratnici i trijemovi
bjehu iste mjere; i bjehu prozori na njima
i na trijemovima njihovijem unaokolo; u
dužinu bješe pedeset lakata a u širinu
dvadeset i pet lakata;
34 I trijemovi im bjehu prema spol-
jašnjem trijemu, i palme po dovratnicima
i tamo i amo, i uz osam basamaka iðaše
se k njima.
35 Potom odvede me na sjeverna vrata i
izmjeri ih, i bjehu iste mjere.
36 Tako i klijeti im i dovratnici i tri-
jemovi i prozori unaokolo; u dužinu
pedeset lakata a u širinu dvadeset i pet
lakata.
37 I dovratnici im bijahu prema spol-
jašnjem trijemu, i palme po dovratnicima
i tamo i amo, i uz osam basamaka iðaše
se k njima.
38 I klijeti s vratima bijahu kod dovrat-
nika tijeh vrata, ondje se prahu žrtve
paljenice.
39 A u trijemu od vrata bijahu dva stola s
jedne strane i dva stola s druge strane da

se na njima kolju žrtve paljenice i žrtve za grijeh i za krivicu;
40 I na strani spolja kako se ulazi na sjeverna vrata bijahu dva stola, i na drugoj strani u trijemu od istijeh vrata bijahu dva stola;
41 Èetiri stola bjehu s jedne strane i èetiri s druge strane uz vrata, osam stolova, na kojima se koljaše.
42 A èetiri stola za žrtvu paljenicu bjehu od tesanoga kamena, u dužinu podrug lakta, i podrug lakta u širinu a u visinu jedan lakat, i na njima se ostavljaše oruđe kojim se koljahu žrtve paljenice i druge žrtve.
43 I unutra bijahu kuke s podlanice svuda unaokolo, a na stolove se metaše meso od žrtava.
44 I spolja pred vratima unutrašnjim bjehu klijeti za pjevaèe u unutrašnjem trijemu; jedne bjehu uz vrata sjeverna i gledahu prema jugu a druge bjehu uz istoèna vrata i gledahu prema sjeveru.
45 Tada mi reèe: ove klijeti što gledaju na jug jesu za sveštenike koji služe oko doma;
46 A one klijeti što gledaju na sjever jesu za sveštenike koji služe kod oltara; to su sinovi Sadokovi, koji između sinova Levijevih pristupaju ka Gospodu da mu služe.
47 Potom izmjeri trijem, i bješe u dužinu sto lakata i u širinu sto lakata, èetvrtast; i oltar bijaše pred domom.
48 Poslije me odvede u trijem od doma, i izmjeri dovratnike trijemu, i bješe pet lakata otud i pet lakata odovud; a vrata bjehu široka tri lakta otud i tri lakta odovud;
49 Dužina trijemu bješe dvadeset lakata a širina jedanaest lakata, i uz basamake se iđaše k njemu, i stupovi bijahu uz dovratnike, jedan otud i jedan odovud.

41

1 Poslije me odvede u crkvu, i izmjeri dovratnike, i bješe šest lakata u širinu otuda i šest lakata u širinu odovuda, prema širini šatoru.
2 A vratima širina bješe deset lakata, a strane vratima bjehu od pet lakata otuda i od pet lakata odovuda; potom izmjeri joj dužinu, i bješe èetrdeset lakata, i širinu, i bješe dvadeset lakata.
3 Pa uđe unutra i izmjeri dovratnike, i bjehu od dva lakta; a vrata bjehu od šest lakata, a širina vratima sedam lakata.
4 I izmjeri dužinu ondje, i bješe dvadeset lakata, a širina dvadeset lakata unutra u crkvi; i reèe mi: ovo je svetinja nad svetinjama.
5 I izmjeri zid domu, i bješe šest lakata, i širina klijeti unaokolo u domu bješe èetiri lakta.
6 A klijeti bijahu po tri jedna nad drugom, i bješe ih trideset, i dopirahu do zida koji bijaše u domu unaokolo za klijeti da ih drži, a ne držaše ih zid od doma.
7 Jer se raširivaše građevina ozgo unaokolo za klijeti koje bijahu oko doma ozgo svuda unaokolo, i zato građevina bijaše ozgo šira, i najniže klijeti bijahu ozgo šire za srednje.
8 I vidjeh uz dom visinu unaokolo; a pod u klijeti bijaše s cijele trske, šest lakata.
9 Širina zidu uz klijeti spolja bješe pet lakata, a bješe prazno mjesto klijetima koje bjehu uz dom.
10 I među klijetima bješe dvadeset lakata širine oko doma.
11 A vrata od klijeti bjehu k praznom mjestu, jedna prema sjeveru a jedna prema jugu, a širina onom praznom mjestu pet lakata svuda unaokolo.
12 A građevina koja bješe pred odijeljenom stranom k zapadu imaše sedamdeset lakata u širinu, a zid te građevine bješe pet lakata širok unaokolo, i devedeset lakata dug.
13 Potom izmjeri dom, i bijaše u dužinu sto lakata; odijeljena strana i građevina i zidovi joj, sve zajedno u dužinu sto lakata.
14 I širina pred domom i odijeljenom stranom k istoku imaše sto lakata.
15 I izmjeri dužinu građevini pred odijeljenom stranom što bijaše iza nje, i klijeti njezine otuda i odovuda, i bješe sto lakata; i unutrašnji dom i hodnike od trijema;
16 Pragove i prozore sužene, i klijeti unaokolo u tri reda, prema pragu, što bješe obloženo drvetom svuda unaokolo,

od zemlje do prozora, i prozori bjehu obloženi;
17 Do vrh vrata i do doma unutrašnjega, i spolja, i sav zid unaokolo iznutra i spolja na mjeru.
18 I bjehu naèinjeni heruvimi i palme, jedna palma među dva heruvima, i u svakoga heruvima bjehu dva lica:
19 Lice èovjeèije prema palmi otuda, i lice lavovo prema palmi odovuda; tako bješe naèinjeno po svemu domu unaokolo;
20 Od zemlje do vrh vrata bjehu heruvimi i palme naèinjene, tako i po zidu u crkvi.
21 U crkve dovratnici bjehu na èetiri ugla; i svetinji lice bješe onako.
22 Oltar bješe drven, tri lakta visok, i dva lakta dug, s uglovima, i dužina i strane bjehu od drveta. I reèe mi: to je sto, koji stoji pred Gospodom.
23 Dvoja vrata bjehu u crkvi i svetinji;
24 A u vrata bjehu dva krila, koja se obrtahu, dva krila u jednijeh vrata i dva u drugih.
25 I na vratima crkvenijem bjehu naèinjeni heruvimi i palme, kao po zidovima; i grede drvene bijahu pred trijemom spolja.
26 I bijahu uski prozori i palme otuda i odovuda po stranama trijemu i po klijetima u domu i po gredama.

42

1 I izvede me u spoljašnji trijem prema sjeveru, i dovede me ka klijetima, koje bijahu prema odijeljenoj strani i prema građevini na sjeveru.
2 S lica bješe u dužinu sto lakata kod sjevernijeh vrata, a u širinu pedeset lakata.
3 Prema unutrašnjem trijemu od dvadeset lakata i prema podu spoljašnjega trijema bijahu klijeti prema klijetima u tri reda.
4 I pred klijetima bijaše hodnik u širinu od deset lakata, unutra, put k njima od jednoga lakta, i vrata bjehu prema sjeveru.
5 A najgornje klijeti bjehu tješnje, jer klijeti donje i srednje u zgradi izlažahu veæma nego one.
6 Jer bijahu na tri poda, ali nemahu stupova kao u trijemu, i zato se suživaše iznad donjega i srednjega od zemlje.
7 A ograda koja bijaše spolja prema klijetima k trijemu spoljašnjem pred klijetima imaše u dužinu pedeset lakata.
8 Jer dužina klijetima, koje bijahu u trijemu spoljašnjem, bijaše pedeset lakata. I gle, pred crkvom bješe sto lakata.
9 A pod tijem klijetima bijaše ulaz s istoka, kojim se ulažaše u njih iz spoljašnjega trijema.
10 U širini ograde toga trijema k istoku pred odijeljenom stranom i pred građevinom bijahu klijeti.
11 A pred njima bijaše put kao kod sjevernijeh klijeti; jednake dužine i jednake širine bijahu, i izlazi im i vrata bijahu jednaka.
12 I kaka bijahu vrata u klijeti koje bijahu prema jugu, taka bijahu vrata gdje se poèinjaše put pred ogradom pravo k istoku, kad se ide k njima.
13 I reèe mi: sjeverne klijeti i južne klijeti pred odijeljenom stranom jesu svete klijeti, gdje sveštenici koji pristupaju ka Gospodu jedu presvete stvari, ondje æe ostavljati presvete stvari i dar i prinos za grijeh i prinos za krivicu, jer je sveto mjesto.
14 Kad sveštenici uđu, neæe izlaziti iz svetinje u spoljašnji trijem, nego æe ondje ostavljati haljine svoje u kojima služe, jer su svete, i oblaèiæe druge haljine, pa onda izlaziti k narodu.
15 I izmjerivši dom unutrašnji odvede me na vrata istoèna i izmjeri svuda unaokolo.
16 Izmjeri istoènu stranu trskom mjeraèkom, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom unaokolo.
17 Izmjeri sjevernu stranu, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom unaokolo.
18 Izmjeri južnu stranu, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom.
19 I okrenuvši se na zapadnu stranu, izmjeri, i bješe pet stotina trsaka, trskom

mjeraèkom.
20 Izmjeri sa èetiri strane, i bješe zid unaokolo pet stotina trsaka dug i pet stotina širok da razdvaja sveto mjesto od svjetskoga.

43

1 Potom me odvede k vratima koja gledaju na istok.
2 I gle, slava Boga Izrailjeva dohoðaše od istoka, i glas joj bijaše kao glas velike vode, i zemlja se sjaše od slave njegove.
3 I utvara koju vidjeh bijaše kao utvara koju vidjeh kad doðoh da zatrem grad: bješe utvara kao ona koju vidjeh na rijeci Hevaru; i padoh na lice svoje.
4 A slava Gospodnja uðe u dom na vrata koja gledaju na istok.
5 I podiže me duh i odvede me u unutrašnji trijem; i gle, dom bijaše pun slave Gospodnje.
6 I èuh gdje mi progovori iz doma, i èovjek stajaše kod mene.
7 I reèe mi: sine èovjeèji, ovo je mjesto prijestola mojega i mjesto stopa nogu mojih, gdje æu nastavati usred sinova Izrailjevijeh dovijeka; i dom Izrailjev neæe više skvrniti svetoga imena mojega, ni oni ni carevi njihovi kurvarstvom svojim i mrtvijem tjelesima careva svojih na visinama svojim.
8 Metaše prag svoj do moga praga, i dovratnike svoje do mojih dovratnika i pregradu između mene i sebe, te skvrniše sveto ime moje gadovima svojim koje èinjahu; zato ih satrh u gnjevu svom.
9 Sada neka uklone daleko od mene kurvarstvo svoje i mrtva tjelesa careva svojih, i nastavaæu usred njih dovijeka.
10 Ti, sine èovjeèji, pokaži domu Izrailjevu ovaj dom, neka se postide bezakonja svojega, i neka izmjere sve.
11 I kad se postide svega što su èinili, pokaži im oblik od doma i red i izlaske i ulaske, i sve oblike i svu uredbu, i sve oblike i sve zakone, i opiši im ga da paze na sav oblik njegov i na sve uredbe, i tako èine.
12 A ovo je zakon za dom: navrh gore koliko zauzima unaokolo da bude svetinja nad svetinjama. Eto, to je zakon za dom.
13 A ovo je mjera za oltar na lakte, a u laktu je jedan obièan lakat i podlanica: podnožje mu lakat visoko i lakat široko, a oplata na njemu po kraju unaokolo s pedi; taka je gornja strana oltaru.
14 A od podnožja na zemlji do nižega pojasa dva lakta, i u širinu jedan lakat; a od manjega pojasa do veæega pojasa èetiri lakta, i u širinu lakat.
15 A sam oltar da bude èetiri lakta visok, od oltara gore da bude èetiri roga.
16 A oltar da bude dvanaest lakata dug i dvanaest lakata širok, i èetvrtast na èetiri strane.
17 I pojas da je èetrnaest lakata dug i èetrnaest lakata širok na èetiri strane, a oplata oko njega od po lakta, i podnožje mu od lakta unaokolo, i basamaci mu da budu okrenuti na istok.
18 I reèe mi: sine èovjeèji, ovako veli Gospod Gospod, ovo su naredbe za oltar kad se naèini da se na njemu prinose žrtve paljenice i da se kropi krvlju.
19 I sveštenicima Levitima koji su od sjemena Sadokova, koji pristupaju k meni, govori Gospod Gospod, da mi služe, daæeš junca za žrtvu za grijeh.
20 I uzmi krvi njegove, i pomaži mu èetiri roga i èetiri ugla od pojasa i oplatu unaokolo, tako æeš ga oèistiti i uèiniti oèišæenje za nj.
21 Potom uzmi junca za grijeh, i neka se spali na mjestu određenom u domu izvan svetinje.
22 A drugi dan prinesi jarca zdrava za grijeh, i neka oèiste njim oltar kako su oèistili juncem.
23 A kad oèistiš, prinesi junca zdrava i ovna od stada zdrava.
24 I kad ih prineseš pred Gospodom, neka sveštenici bace na njih soli i prinesu ih na žrtvu paljenicu Gospodu.
25 Sedam dana prinosi jarca za grijeh svaki dan; i junca i ovna iz stada zdrava neka prinose.
26 Sedam dana neka èine oèišæenje za oltar, i oèiste ga i posvete.
27 A kad se navrše ti dani, osmoga dana i poslije neka prinose sveštenici na oltaru žrtve vaše paljenice i žrtve vaše zahvalne, i primiæu vas, govori Gospod

Gospod.

44

1 I odvede me opet k vratima spoljašnjim od svetinje, koja gledaju na istok, a ona bjehu zatvorena.
2 I reèe mi Gospod: ova vrata neka budu zatvorena i da se ne otvoraju, i niko da ne ulazi na njih, jer je Gospod Bog Izrailjev ušao na njih; zato neka budu zatvorena.
3 Za kneza su; sam knez neka sjeda na njima da jede hljeb pred Gospodom; kroz trijem od ovijeh vrata neka ulazi i istijem putem neka izlazi.
4 I odvede me k sjevernijem vratima pred dom; i vidjeh, i gle, dom Gospodnji bješe pun slave Gospodnje, i padoh na lice svoje.
5 I reèe mi Gospod: sine èovjeèji, pazi srcem svojim i vidi oèima svojim i slušaj ušima svojim, što æu ti kazati za sve uredbe doma Gospodnjega i za sve zakone njegove; pazi srcem svojim na sve ulaze u dom i na sve izlaze iz svetinje.
6 I reci odmetnièkom domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: dosta je gadova vaših, dome Izrailjev,
7 Što uvodiste tuðince neobrezana srca i neobrezana tijela da budu u mojoj svetinji da skvrne dom moj, i prinosiste moj hljeb, pretilinu i krv, i tako prestupaše moj zavjet osim svijeh gadova vaših;
8 I ne izvršivaste što treba za moju svetinju, nego postaviste ljude po svojoj volji da izvršuju što treba u mojoj svetinji.
9 Ovako veli Gospod Gospod: nijedan tuðin neobrezana srca i neobrezana tijela da ne dolazi u moju svetinju, nijedan od svijeh tuðinaca koji su među sinovima Izrailjevijem.
10 A Leviti koji otstupiše od mene kad zaðe Izrailj, koji zaðoše od mene za gadnijem bogovima svojim, nosiæe bezakonje svoje.
11 I biæe sluge u mojoj svetinji u službi na vratima od doma služeæi domu; oni æe klati žrtve paljenice i druge žrtve narodu, i stajaæe pred njima služeæi im.
12 Što im služiše pred gadnijem bogovima njihovijem i biše domu Izrailjevu spoticanje na bezakonje, zato podigoh ruku svoju na njih, govori Gospod Gospod, da æe nositi bezakonje svoje,
13 I neæe pristupati k meni da mi vrše sveštenièku službu, niti kojoj svetinji mojoj, ni svetinji nad svetinjama neæe pristupati, nego æe nositi sramotu svoju i gadove svoje, koje èiniše.
14 Nego æu ih postaviti za èuvare domu na svaku službu njegovu i na sve što biva u njemu.
15 A sveštenici Leviti sinovi Sadokovi, koji izvršivahu što treba u mojoj svetinji, kad sinovi Izrailjevi zaðoše od mene, oni æe pristupati k meni da mi služe, i stajaæe preda mnom prinoseæi mi pretilinu i krv, govori Gospod Gospod.
16 Oni neka ulaze u moju svetinju i oni neka pristupaju k stolu mojemu da mi služe i neka izvršuju što sam zapovjedio da se izvršuje.
17 I kad ulaze na vrata unutrašnjega trijema, neka obuku lanene haljine, i ništa da ne bude na njima vuneno kad služe na vratima unutrašnjega trijema i u njemu.
18 Na glavama neka im budu kape lanene i gaæe lanene po bedrima, i da se ne pašu nièim oda šta bi se znojili.
19 A kad izlaze u trijem spoljašnji, u spoljašnji trijem k narodu, neka svuku sa sebe haljine u kojima služe, i ostave ih u klijetima svetijem, pa neka obuku druge haljine, da ne osveæuju naroda haljinama svojim.
20 I glave svoje da ne briju, a ni kose da ne ostavljaju, nego neka strigu glave svoje.
21 I vina da ne pije nijedan sveštenik kad hoæe da uðe u unutrašnji trijem.
22 I udovicom ni puštenicom da se ne žene, nego djevojkom od sjemena doma Izrailjeva ili udovicom sveštenièkom neka se žene.
23 I narod moj neka uèe što je sveto što li nije sveto, i neka ih uèe raspoznavati neèisto od èistoga.
24 A u raspri neka stanu da sude, po mojim zakonima neka sude, i zakone moje i uredbe moje neka drže o svijem

praznicima mojim, i subote moje neka svetkuju.
25 I k mrtvacu da ne idu da se ne oskvrne; samo za ocem i za materom i za sinom i za kæerju, za bratom i za sestrom neudatom mogu se oskvrniti.
26 A kad se oèisti, neka mu se broji sedam dana.
27 I u koji bi dan ušao u svetinju, u trijem unutrašnji, da služi u svetinji, neka prinese žrtvu za grijeh svoj, govori Gospod Gospod.
28 A našljedstvo što æe imati, ja sam njihovo našljedstvo; i vi im ne dajte dostojanja u Izrailju, ja sam njihovo dostojanje.
29 Dar i žrtvu za grijeh i žrtvu za krivicu oni æe jesti; i sve zavjetovano u Izrailju njihovo æe biti.
30 I prvine od svakoga prvoga roda i svi prinosi podizani od svega izmeðu svijeh prinosa vaših biæe svešteničima; i prvine od tijesta svojega davaæete svešteniku da bi poèivao blagoslov na domovima vašim.
31 Svešteničici da ne jedu mrcinoga ni što zvjerka raskine, bilo ptica ili što od stoke.

45

1 A kad stanete dijeliti zemlju u našljedstvo, prinesite prinos Gospodu, svet dio od zemlje, u dužinu dvadeset i pet tisuæa lakata, i u širinu deset tisuæa, to neka bude sveto po svijem meðama svojim unaokolo.
2 Od toga neka bude za svetinju pet stotina lakata u dužinu i pet stotina u širinu, èetvrtasto otsvuda, i pedeset lakata unaokolo za podgraða.
3 Po toj mjeri izmjeri u dužinu dvadeset i pet tisuæa i u širinu deset tisuæa, i tu neka bude svetinja i svetinja nad svetinjama.
4 To neka bude svet dio od zemlje svešteničima, koji služe u svetinji, koji pristupaju da služe Gospodu, i neka im bude mjesto za kuæe i sveto mjesto za svetinju.
5 A dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu i deset tisuæa u širinu neka bude Levitima koji služe u domu u državu s dvadeset klijeti.
6 I gradu podajte dostojanje pet tisuæa lakata u širinu i dvadeset i pet tisuæa u dužinu prema svetom dijelu; to neka je za sav dom Izrailjev.
7 A knezu neka bude s obje strane svetoga dijela i dostojanja gradskoga pred svetijem dijelom i pred gradskim dostojanjem, sa zapadne strane na zapad i s istoène strane na istok, a dužina da bude prema svakom od tijeh dijelova od zapadne meðe do istoène meðe.
8 Ta zemlja da mu je dostojanje u Izrailju, da više ne otimaju knezovi moji od naroda mojega, nego ostalu zemlju da dadu domu Izrailjevu po plemenima njihovijem.
9 Ovako veli Gospod Gospod: dosta je, knezovi Izrailjevi; proðite se nasilja i otimanja, i tvorite sud i pravdu, i skinite teške poslove svoje s mojega naroda, govori Gospod Gospod.
10 Mjerila da su vam prava, i efa prava, i vat prav.
11 Efa i vat da su jedne mjere, da vat bere desetinu homora, i efa desetinu homora; mjera da im je prema homoru.
12 I sikal da je dvadeset gera, a mina da vam je dvadeset sikala, dvadeset i pet sikala, i petnaest sikala.
13 Ovo je prinos što æete prinositi: šestina efe od homora pšenice, tako i od jeèma dajite šestinu efe od homora.
14 A za ulje je uredba ova: vat je mjera za ulje; desetina vata od jednoga kora, koji je homor od deset vata, jer je deset vata homor.
15 A od sitne stoke jedno od dvije stotine s dobrijeh pasišta sinova Izrailjevijeh za dar i za žrtvu paljenicu i za žrtvu zahvalnu, da se èini oèišæenje za njih, govori Gospod Gospod.
16 Sav narod zemaljski da daje ovaj prinos knezu Izrailjevu.
17 A knez je dužan davati žrtve paljenice s darom i naljevom na praznike i na mladine i u subote, o svijem svetkovinama doma Izrailjeva; on neka prinosi žrtvu za grijeh s darom i žrtvu paljenicu

i zahvalnu da èini oèišæenje za dom Izrailjev.
18 Ovako veli Gospod Gospod: prvoga dana prvoga mjeseca uzmi junca zdrava, i oèisti svetinju njim.
19 I neka sveštenik uzme krvi od te žrtve za grijeh, i pomaže njom dovratnike na domu i èetiri ugla od pojasa na oltaru i dovratnike od vrata na unutrašnjem trijemu.
20 Tako uèini i sedmoga dana istoga mjeseca za svakoga koji zgriješi iz neznanja i za prostoga; tako æete oèistiti dom.
21 Prvoga mjeseca èetrnaestoga dana da vam je pasha, praznik sedam dana, hljebovi prijesni da se jedu.
22 I taj dan neka prinese knez za se i za sav narod zemaljski junca na žrtvu za grijeh.
23 A za sedam dana praznika neka prinosi na žrtvu paljenicu Gospodu po sedam junaca i sedam ovnova zdravijeh na dan, za onijeh sedam dana, i na žrtvu za grijeh jarca na dan.
24 I za dar po efu na junca i efu na ovna neka prinosi, i in ulja na svaku efu.
25 Sedmoga mjeseca petnaestoga dana na praznik neka prinosi isto tako za sedam dana i žrtvu za grijeh i žrtvu paljenicu i dar i ulje.

46

1 Ovako veli Gospod Gospod: vrata unutrašnjega trijema, koja gledaju na istok, neka su zatvorena u šest dana težatnijeh, a u subotu neka se otvoraju, i na dan mladine neka se otvoraju.
2 I knez neka doðe kroz trijem od vrata spoljašnjih, i neka stane kod dovratnika, a sveštenici neka prinesu njegovu žrtvu paljenicu i žrtvu zahvalnu, i on pokloniv se na pragu neka otide, a vrata da se ne zatvoraju do veèera.
3 I narod zemaljski neka se poklanja Gospodu na istijem vratima u subote i na mladine.
4 A žrtva paljenica, što æe prinositi knez Gospodu subotom, biæe šest jaganjaca zdravijeh i ovan zdrav;
5 A dar efa na ovna, a na jaganjce dar koliko mu ruka može, i in ulja na efu;
6 A o mladini da bude junac zdrav, i šest jaganjaca i ovan, sve zdravo;
7 I dar da prinese efu na junca i efu na ovna, a na jaganjce koliko mu može ruka, i ulja in na efu.
8 A knez kad ide, neka ide kroz trijem od vrata, i istijem putem neka odlazi.
9 A kad narod zemaljski dohodi pred Gospoda o praznicima, ko uðe na sjeverna vrata da se pokloni, neka izlazi na južna vrata; a ko uðe na južna vrata, neka izlazi na sjeverna vrata; neka se ne vraæa na vrata na koja uðe, nego neka izlazi na ona koja su nasuprot.
10 A knez s njima neka ulazi kad oni ulaze, i neka izlazi kad oni izlaze.
11 I o praznicima i o svetkovinama dar neka je efa na junca, i efa na ovna, a na jaganjce koliko mu ruka dade, a ulja in na efu.
12 A kad knez prinosi dragovoljnu žrtvu, paljenicu ili zahvalnu, od svoje volje Gospodu, tada neka mu se otvore vrata koja gledaju na istok, i neka prinese žrtvu svoju paljenicu i zahvalnu, kako èini subotom; potom neka izide, i vrata neka se zatvore kad izide.
13 I prinosi svaki dan Gospodu na žrtvu paljenicu jagnje od godine zdravo; svako jutro prinosi ga.
14 I dodaj na nj dar svako jutro šestinu efe i ulja treæinu ina, da se pokropi bijelo brašno; to je vazdašnji dar Gospodu uredbom vjeènom.
15 I tako neka prinose jagnje i dar i ulje svako jutro, žrtvu paljenicu svagdašnju.
16 Ovako veli Gospod Gospod: ako knez da dar kome sinu svom od svojega našljedstva, neka bude sinovima njegovijem, njihovo je dostojanje.
17 Ako li da dar od svojega našljedstva kome sluzi svojemu, neka mu bude do godine oprosne, a onda neka se vrati knezu, jer je njegovo našljedstvo, sinovima njegovijem neka bude.
18 I knez da ne uzima narodu ništa od našljedstva tjerajuæi ih s njihova našljedstva; od svojega dostojanja neka daje sinovima svojim našljedstvo da se

ne razgoni moj narod, niko sa svojega našljedstva.

19 Potom me odvede kroz ulaz koji je pokraj vrata u svete klijeti sveštenièke koje gledaju na sjever, i gle, ondje bijaše neko mjesto u dnu prema zapadu.

20 I reèe mi: ovo je mjesto gdje æe svještenici variti prinos za krivicu i za grijeh, gdje æe peæi dar da ne iznose u spoljašnji trijem i narod posveæuju.

21 Tada me izvede u spoljašnji trijem, i provede me u èetiri ugla od trijema, i gle, u svakom uglu od trijema bijaše trijem.

22 U èetiri ugla od trijema bijahu trijemovi s dimnjacima, u dužinu od èetrdeset lakata, a u širinu od trideset lakata, sva èetiri na uglovima bijahu jedne mjere.

23 U njima èetirma bješe zid unaokolo, a pod tijem zidom bijahu ognjišta svuda unaokolo.

24 I reèe mi: ovo su kuhinje, gdje æe žrtve narodne kuhati koji služe domu.

47

1 Potom odvede me opet k vratima od doma, i gle, voda izlažaše ispod praga od doma k istoku, jer lice domu bijaše prema istoku; i voda tecijaše dolje s desne strane doma, s južne strane oltara.

2 Potom me izvede vratima sjevernijem, i provede me okolo spoljašnjim putem k spoljašnjim vratima, putem koji gleda na istok, i gle, voda tecijaše s desne strane.

3 I kad èovjek izide na istok s mjerom u ruci, izmjeri tisuæu lakata, i prevede me preko vode, i voda bijaše do gležanja.

4 Potom opet izmjeri tisuæu lakata, i prevede me preko vode, a voda bješe do koljena; opet izmjeri tisuæu lakata, i prevede me, a voda bješe do pojasa.

5 I opet izmjeri tisuæu lakata, i posta rijeka, koje ne mogoh prijeæi, jer voda ustade da trebaše plivati, posta rijeka koja se ne može pregaziti.

6 Tada mi reèe: vidje li, sine èovjeèji? I odvede me i povrati me na brijeg rijeci.

7 A kad se vratih, gle, po brijegu rijeci vrlo mnogo drva otud i odovud.

8 I reèe mi: ova voda teèe u Galileju prvu, i spušta se u polje, i utjeèe u more, i kad doðe u more, njegova æe voda postati zdrava.

9 I sve životinje što se mièu kuda god doðu ove rijeke, biæe žive i biæe veliko mnoštvo riba, jer kad doðe ova voda onamo, druga æe postati zdrava, i sve æe biti živo gdje ova rijeka doðe.

10 I ribari æe stajati kraj njega od En-gada do En-Eglaima i razapinjati mreže; i biæe riba svakojakih vrlo mnogo kao u velikom moru.

11 A bare njegove i glibovi neæe biti zdravi, nego æe ostati slani.

12 A kraj rijeke po brijegu otud i odovud rašæe drveta svakojaka rodna, kojima lišæe neæe opadati niti æe roda na njima nestajati; svakoga æe mjeseca raðati nov rod, jer joj voda teèe iz svetinje; zato æe rod njihov biti za jelo i lišæe njihovo za lijek.

13 Ovako veli Gospod Gospod: ovo su meðe u kojima æete naslijediti zemlju po dvanaest plemena Izrailjevijeh: Josifu dva dijela.

14 Naslijediæete je kako jedan tako drugi, za koju podigoh ruku svoju da æu je dati ocima vašim; i pripašæe vam ta zemlja u našljedstvo.

15 Ovo je dakle meða zemlji: na sjevernoj strani od velikoga mora na Etlon kako se ide u Sedad,

16 Emat, Virota, Sivrajim, koji je izmeðu meðe Damaštanske i meðe Ematske, Asaratihon, koji je na meði Avranskoj.

17 Tako æe biti meðe od mora Asarenan, meða Damaštanska i sjeverna strana na sjever, i meða Ematska; to je sjeverna strana.

18 A istoènu stranu izmjerite od Avrana i od Damaska i od Galada i od zemlje Izrailjeve na Jordanu, od te meðe do mora istoènoga. I to je istoèna strana.

19 A južna strana prema jugu od Tamara do vode Merive u Kadisu, duž potoka do velikoga mora. I to je južna strana prema jugu.

20 A zapadna æe strana biti veliko more, od te meðe do prema ulasku u Emat; to je zapadna strana.

21 I razdijelite tu zemlju među se po plemenima Izrailjevijem.
22 A razdijelite je u našljedstvo među se i među inostrance koji se bave među vama, koji bi izrodili sinove među vama, i oni neka su vam kao domorodac među sinovima Izrailjevijem, s vama neka dobiju našljedstvo među plemenima Izrailjevijem.
23 I u kom se plemenu inostranac bavi, u onom mu podajte našljedstvo, govori Gospod Gospod.

48

1 A ovo su imena plemenima. Od kraja prema sjeveru, uz put Etlonski kako se ide u Emat i Asarenan, na među Damaštansku na sjever pokraj Emata, od istoène strane do zapadne, Danovo, jedno.
2 A uz među Danovu, od istoène strane do zapadne, Asirovo, jedno.
3 A uz među Asirovu, od istoène strane do zapadne, Neftalimovo, jedno.
4 A uz među Neftalimovu, od istoène strane do zapadne, Manasijino, jedno.
5 A uz među Manasijinu, od istoène strane do zapadne, Jefremovo, jedno.
6 A uz među Jefremovu, od istoène strane do zapadne, Ruvimovo, jedno.
7 A uz među Ruvimovu, od istoène strane do zapadne, Judino, jedno.
8 A uz među Judinu, od istoène strane do zapadne, neka bude prinos što æete prinijeti, dvadeset i pet tisuæa lakata u širinu, a u dužinu kao koji drugi dio, od istoène strane do zapadne, i svetinja da bude usred njega.
9 Prinos koji æete prinijeti Gospodu, neka bude od dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu i od deset tisuæa u širinu.
10 I taj æe sveti prinos biti svešteničima, sa sjevera dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu, a sa zapada deset tisuæa u širinu, i s istoka deset tisuæa u širinu, a s juga dvadeset i pet tisuæa u dužinu; i svetinja Gospodnja da bude usred njega.
11 To æe biti svešteničima posveæenijem između sinova Sadokovijeh koji držaše što sam naredio da se drži i ne zađoše kao drugi Leviti, kad zađoše sinovi Izrailjevi.
12 Njihov æe biti sveti prinos od zemlje, svetinja nad svetinjama, uz međe Levitske.
13 A Leviti da imaju uz međe svešteniške dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu, i deset tisuæa u širinu; sva dužina da bude dvadeset i pet tisuæa, a širina deset tisuæa.
14 A od toga ništa da ne prodaju ni promjenjuju, ni da prenose prvina zemaljskih, jer je svetinja Gospodu.
15 A pet tisuæa lakata što ostaje u širinu prema dvadeset i pet tisuæa biæe mjesto posveæeno, za grad, za naselje, i za podgrađa, i grad da bude usred njega.
16 A ovo da mu je mjera: sa sjeverne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata, i s južne strane èetiri tisuæe i pet stotina, i s istoène strane èetiri tisuæe i pet stotina, i sa zapadne strane èetiri tisuæe i pet stotina.
17 I podgrađe æe biti dvjesta i pedeset lakata sa sjevera, i dvjesta i pedeset s juga, i dvjesta i pedeset s istoka, i dvjesta i pedeset sa zapada.
18 A što ostane u dužinu prema svetom prinosu, deset tisuæa lakata na istok i deset tisuæa na zapad prema svetom prinosu, od toga dohodak neka bude hrana slugama gradskim.
19 A sluge koje æe služiti gradu biæe iz svijeh plemena Izrailjevijeh.
20 Sav ovaj prinos, dvadeset i pet tisuæa lakata uz dvadeset i pet tisuæa, èetvrtast, prinijeæe u prinos sveti za dostojanje gradu.
21 A što ostane s obje strane svetom prinosu i dostojanju gradskom, prema dvadeset i pet tisuæa lakata prinosa do međe istoène, i sa zapada prema dvadeset i pet tisuæa lakata duž zapadne međe prema dijelovima, to da je kneževo; tako æe sveti prinos i svetinja doma biti u srijedi.
22 A od dostojanja Levitskoga i od dostojanja gradskoga, usred onoga što je kneževo, između međe Judine i međe Venijaminove, da je kneževo.
23 A ostala plemena biæe: od istoène

strane do zapadne strane, Venijaminovo, jedno;
24 A uz među Venijaminovu, od istoène strane do zapadne, Simeunovo, jedno;
25 A uz među Simeunovu, od istoène strane do zapadne, Isaharovo, jedno;
26 A uz među Isaharovu, od istoène strane do zapadne, Zavulonovo, jedno;
27 A uz među Zavulonovu, od istoène strane do zapadne, Gadovo, jedno;
28 A uz među Gadovu s južne strane, na jug, meða je od Tamara do vode Merive u Kadisu, duž potoka do velikoga mora.
29 To je zemlja koju æete ždrijebom razdijeliti plemenima Izrailjevijem u našljedstvo, i to su im dijelovi, govori Gospod Gospod.
30 A ovo su krajevi gradu: sa sjeverne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata da bude mjera;
31 A vrata gradska da se nazovu imenima plemena Izrailjevijeh, troja vrata sa sjevera; jedna vrata Ruvimova, jedna vrata Judina, jedna vrata Levijeva;
32 I s istoène strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata, i troja vrata: jedna vrata Josifova, jedna vrata Venijaminova, jedna vrata Danova;
33 I s južne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata da bude mjera, i troja vrata: jedna vrata Simeunova, jedna vrata Isaharova, jedna vrata Zavulonova;
34 Sa zapadne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata, i troja vrata: jedna vrata Gadova, jedna vrata Asirova, jedna vrata Neftalimova.
35 Unaokolo æe biti osamnaest tisuæa lakata, a ime æe gradu od toga dana biti: Gospod je tu.

Danilo

1 Godine treæe carovanja Joakima cara
Judina doðe Navuhodonosor car Vavilon-
ski na Jerusalim, i opkoli ga.
2 I Gospod mu dade u ruku Joakima
cara Judina i dio sudova doma Božijega,
i odnese ih u zemlju Senar u dom boga
svojega, i metnu sudove u riznicu boga
svojega.
3 I reèe car Asfenazu starješini svo-
jih dvorana da dovede izmeðu sinova
Izrailjevijeh, i od carskoga sjemena i od
knezova
4 Mladiæa na kojima nema mane, i koji
su lijepa lica i nauèeni svakoj mudrosti i
vješti znanju i razumni i koji mogu stajati
u carskom dvoru, pa da ih uèi knjigu i
jezik Haldejski.
5 I odredi im car obrok na dan od jela
carskoga i od vina koje on pijaše, da se
hrane tri godine a poslije da stoje pred
carem.
6 A meðu njima bjehu od sinova Judini-
jeh Danilo, Ananija, Misailo i Azarija.
7 A starješina nad dvoranima predje
im imena, i Danilu nadje ime Valtasar, a
Ananiji Sedrah, a Misailu Misah, a Azariji
Avdenago.
8 Ali Danilo naumi da se ne skvrni
obrokom jela careva i vinom koje on pi-
jaše, i zamoli se starješini nad dvoranima
da se ne skvrni.
9 I dade Bog Danilu te naðe milost i
ljubav u starješine nad dvoranima.
10 I reèe starješina nad dvoranima
Danilu: bojim se gospodara svojega cara,
koji vam je odredio jelo i piæe; jer kad
car vidi lica vaša lošija nego u ostalih
mladiæa, vaših vrsnika, zašto da mi
uèinite da budem glavom kriv caru?
11 A Danilo reèe Amelsaru, kojega
starješina nad dvoranima postavi nad
Danilom, Ananijom, Misailom i Azarijom:
12 Ogledaj sluge svoje za deset dana,
neka nam se daje varivo da jedemo i vode
da pijemo.
13 Pa onda neka nam se vide lica pred
tobom i lica mladiæima koji jedu carsko
jelo, pa kako vidiš, onako èini sa slugama
svojim.
14 I posluša ih u tom, i ogleda ih za deset
dana.
15 A poslije deset dana lica im doðoše
ljepša i mesnatija nego u svijeh mladiæa
koji jeðahu carsko jelo.
16 I Amelsar uzimaše jelo njihovo i
vino koje njima trebaše piti, i davaše im
variva.
17 I dade Bog svoj èetvorici mladiæa
znanje i razum u svakoj knjizi i mudrosti;
a Danilu dade da razumije svaku utvaru i
sne.
18 I kad proðe vrijeme po kom car bješe
rekao da ih izvedu, izvede ih starješina
nad dvoranima pred Navuhodonosora.
19 I govori car s njima, i ne naðe se
meðu svjema njima nijedan kao Danilo,
Ananija, Misailo i Azarija; i stajahu pred
carem.
20 I u svemu èemu treba mudrost i
razum, za što ih car zapita, naðe da
su deset puta bolji od svijeh vraèa i
zvjezdara što ih bješe u svemu carstvu
njegovu.
21 I osta Danilo do prve godine cara
Kira.

2

1 A druge godine carovanja Navuhodonosorova
usni Navuhodonosor san, i uznemiri mu
se duh i san ga proðe.
2 I reèe car da dozovu vraèe i zvjezdare
i gatare i Haldeje da kažu caru san njegov.
I doðoše i staše pred carem.
3 I reèe im car: usnih san, i uznemiri mi
se duh kako bih doznao što sam snio.
4 A Haldeji rekoše caru Sirski: care, da
si živ dovijeka! pripovjedi san slugama
svojim, pa æemo ti kazati što znaèi.
5 A car odgovori i reèe Haldejima:
zaboravio sam; ako mi ne kažete što sam
snio i što znaèi, biæete isjeèeni i kuæe
æe vaše biti buništa.
6 Ako li mi kažete što sam snio i što
znaèi, dobiæete od mene dare i poklone i
veliku èast; kažite mi dakle što sam snio
i što znaèi.
7 Odgovoriše opet i rekoše: neka car
pripovjedi san slugama svojim, pa æemo
kazati što znaèi.

8 Car odgovori i reèe: doista vidim da hoæete vremena da dobijete; jer vidite da sam zaboravio.
9 Ali ako mi ne kažete što sam snio i što znaèi, jedan vam je sud; jer ste se dogovorili da kažete preda mnom laž i prijevaru dok se promijeni vrijeme; zato kažite mi san, pa æu vidjeti da mi možete kazati što znaèi.
10 Odgovoriše Haldeji caru i rekoše: nema èovjeka na zemlji koji bi mogao kazati caru to što ište; zato nijedan car ni knez ni vlastelin nije nigda iskao tako što od vraèa ili zvjezdara ili Haldejca.
11 I što car ište vrlo je teško; niti ima drugoga koji bi mogao kazati caru osim bogova, koji ne žive među ljudima.
12 Zato se car razljuti i razgnjevi vrlo, i zapovjedi da se pogube svi mudarci Vavilonski.
13 I kad izide zapovijest, te ubijahu mudarce, tražahu i Danila i drugove njegove da ih ubiju.
14 Tada Danilo odgovori mudro i razumno Ariohu zapovjedniku stražarskom, koji bijaše izašao da ubija mudarce Vavilonske;
15 Odgovori i reèe Ariohu vlastelinu carevu: zašto je tako nagla zapovijest od cara? Tada Arioh kaza stvar Danilu.
16 A Danilo otide i zamoli cara da mu ostavi vremena, pak æe kazati caru što san znaèi.
17 Potom otide Danilo kuæi svojoj, i kaza stvar Ananiji, Misailu i Azariji, drugovima svojim,
18 Da se mole za milost Bogu nebeskomu radi te tajne, da ne bi poginuli Danilo i drugovi mu s ostalijem mudarcima Vavilonskim.
19 I objavi se tajna Danilu u noænoj utvari; tada Danilo blagoslovi Boga nebeskoga.
20 Progovori Danilo i reèe: da je blagosloveno ime Gospodnje od vijeka do vijeka; jer je njegova mudrost i sila;
21 I on mijenja vremena i èase; smeæe careve, i postavlja careve; daje mudrost mudrima i razum razumnima.
22 On otkriva što je duboko i sakriveno, zna što je u mraku, i svjetlost kod njega stanuje.
23 Tebe, Bože otaca mojih, hvalim i slavim, što si mi dao mudrost i silu, i što si mi objavio za što te molismo objaviv nam stvar carevu.
24 Tada otide Danilo k Ariohu, kojega car bješe odredio da pogubi mudarce Vavilonske; i došav ovako mu reèe: ne gubi mudaraca Vavilonskih; izvedi me pred cara da kažem caru što san znaèi.
25 Tada Arioh brže izvede Danila pred cara, i ovako mu reèe: naðoh èovjeka izmeðu roblja Judina, koji æe kazati caru što san znaèi.
26 A car progovori i reèe Danilu, koji se zvaše Valtasar: možeš li mi kazati san koji sam snio i što znaèi?
27 Odgovori Danilo caru i reèe: tajne koje car ište ne mogu kazati caru mudarci ni zvjezdari ni vraèi ni gatari.
28 Nego ima Bog na nebu koji otkriva tajne i javlja caru Navuhodonosoru što æe biti do pošljetka. San tvoj i što ti je vidjela glava na postelji tvojoj ovo je:
29 Tebi, care, doðoše misli na postelji što æe biti poslije, i onaj koji objavljuje tajne pokaza ti što æe biti.
30 A meni se ova tajna nije objavila mudrošæu koja bi u mene bila mimo sve žive, nego zato da se javi caru što san znaèi i da doznaš misli srca svojega.
31 Ti, care, vidje a to lik velik; velik bijaše lik i svjetlost mu silna, i stajaše prema tebi, i strašan bijaše na oèima.
32 Glava tome liku bijaše od èistoga zlata, prsi i mišice od srebra, trbuh i bedra od mjedi,
33 Golijeni mu od gvožða, a stopala koje od gvožða koje od zemlje.
34 Ti gledaše dokle se odvali kamen bez ruku, i udari lik u stopala mjedena i zemljana, i satr ih.
35 Tada se satr i gvožðe i zemlja i mjed i srebro i zlato, i posta kao pljeva na gumnu u ljeto, te odnese vjetar, i ne naðe mu se mjesto; a kamen, koji udari lik, posta gora velika i ispuni svu zemlju.
36 To je san; a sada æemo kazati caru što znaèi.
37 Ti si, care, car nad carevima, jer ti Bog nebeski dade carstvo, silu i krjepost i slavu;

38 I gdje god žive sinovi ljudski, zvijeri poljske i ptice nebeske, dao ti je u ruke, i postavio te gospodarem nad svijem tijem. Ti si ona glava zlatna.
39 A nakon tebe nastaæe drugo carstvo, manje od tvojega; a potom treæe carstvo, mjedeno, koje æe vladati po svoj zemlji.
40 A èetvrto æe carstvo biti tvrdo kao gvožðe, jer gvožðe satire i troši sve, i kao gvožðe što sve lomi, tako æe satrti i polomiti.
41 A što si vidio stopala i prste koje od kala lonèarskoga koje od gvožða, biæe carstvo razdijeljeno, ali æe biti u njemu tvrðe od gvožða, jer si vidio gvožðe pomiješano s kalom lonèarskim.
42 I što prsti u nogu bijahu koje od gvožða koje od kala, carstvo æe biti nešto jako a nešto trošno.
43 A što si vidio gvožðe pomiješano sa kalom lonèarskim, to æe se oni pomiješati sjemenom èovjeèijim, ali neæe prionuti jedan za drugoga kao što se gvožðe ne može smiješati s kalom.
44 A u vrijeme tijeh careva Bog æe nebeski podignuti carstvo koje se dovijeka neæe rasuti, i to se carstvo neæe ostaviti drugom narodu; ono æe satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo æe stajati dovijeka,
45 Kako si vidio gdje se od gore odvali kamen bez ruku i satr gvožðe, mjed, kao, srebro i zlato. Bog veliki javi caru što æe biti poslije; san je istinit, i tumaèenje mu vjerno.
46 Tada car Navuhodonosor pade na lice svoje, i pokloni se Danilu, i zapovjedi da mu prinesu prinos i kad.
47 Car progovori Danilu i reèe: doista, vaš je Bog Bog nad bogovima i gospodar nad carevima, i koji objavljuje tajne, kad si mogao otkriti ovu tajnu.
48 Tada car uzvisi Danila, i dade mu mnoge velike darove i uèini ga gospodarem svoj zemlji Vavilonskoj i poglavarem nad svijem mudarcima Vavilonskim.
49 I Danilo izmoli u cara, te postavi nad poslovima zemlje Vavilonske Sedraha, Misaha i Avdenaga, a Danilo osta na dvoru carevu.

3

1 Car Navuhodonosor naèini zlatan lik, kojemu visina bješe šezdeset lakata, a širina šest lakata; i namjesti ga u polju Duri u zemlji Vavilonskoj.
2 I posla car Navuhodonosor da saberu knezove, upravitelje i vojvode, starješine, riznièare, sudije, nastojnike i sve vlastelje zemaljske, da doðu da se osveti lik što ga postavi car Navuhodonosor.
3 Tada se skupiše knezovi, upravitelji i vojvode, starješine, riznièari, sudije, nastojnici, i svi vlastelji zemaljski, da se osveti lik što ga postavi car Navuhodonosor; i stadoše pred likom što ga postavi Navuhodonosor.
4 A glasnik povika iza glasa: narodi, plemena i jezici, vama se govori.
5 Kad èujete rog, svirale, kitare, gusle, psaltire, pjevanje i svakojake svirke, popadajte i poklonite se zlatnomu liku, koji postavi car Navuhodonosor.
6 A ko ne bi pao i poklonio se, onaj èas biæe baèen u peæ ognjenu užarenu.
7 Zato svi narodi kako èuše rog, svirale, kitare, gusle, psaltire i svakojake svirke, popadaše svi narodi, plemena i jezici, i pokloniše se zlatnome liku koji postavi car Navuhodonosor.
8 A neki Haldeji taj èas doðoše i tužiše Jevreje,
9 I progovoriše i rekoše caru Navuhodonosoru: care, da si živ dovijeka!
10 Ti si, care, zapovjedio, svaki ko èuje rog, svirale, kitare, gusle, psaltire, i pjevanje i svakojake svirke, da padne i pokloni se zlatnome liku;
11 A ko ne bi pao i poklonio se, da se baci u peæ ognjenu užarenu.
12 A imaju ljudi Jevreji, koje si postavio nad poslovima zemlje Vavilonske, Sedrah, Misah i Avdenago; ti ljudi, care, ne haju za te, ne poštuju tvojih bogova, i ne klanjaju se zlatnom liku, koji si postavio.
13 Tada Navuhodonosor u gnjevu i ljutini zapovjedi da dovedu Sedraha, Misaha i Avdenaga. I dovedoše te ljude pred cara.
14 Navuhodonosor progovori i reèe im: je li istina, Sedraše, Misaše i Avdenago, da

vi ne služite mojim bogovima i da se ne klanjate zlatnome liku koji postavih?
15 Jeste li dakle gotovi, kad èujete rog, svirale, kitare, gusle, psaltire i pjevanje i svakojake svirke, da padnete i poklonite se liku koji naèinih? ako li se ne poklonite, onaj èas biæete baèeni u peæ ognjenu užarenu; a koji je bog što æe vas izbaviti iz mojih ruku?
16 Odgovoriše Sedrah, Misah i Avdenago, i rekoše caru Navuhodonosoru: nije nam trijebe da ti odgovorimo na to.
17 Evo, Bog naš, kojemu mi služimo, može nas izbaviti iz peæi ognjene užarene; i izbaviæe nas iz tvojih ruku, care.
18 A i da ne bi, znaj, care, da bogovima tvojim neæemo služiti niti æemo se pokloniti zlatnom liku, koji si postavio.
19 Tada se Navuhodonosor napuni gnjeva, i lice mu se promijeni na Sedraha, Misaha i Avdenaga, i odgovarajuæi zapovjedi da se užari peæ sedam puta veæma nego što bješe obièaj.
20 I zapovjedi najjaèim ljudima što bijahu u vojsci njegovoj da svežu Sedraha, Misaha i Avdenaga, i da ih bace u peæ ognjenu užarenu.
21 Tada svezaše one ljude u plaštima njihovijem i u obuæi i pod kapama i u svemu odijelu njihovu, i baciše ih u peæ ognjenu užarenu.
22 Kako zapovijest careva bješe hitna i peæ vrlo užarena, plamen ognjeni ubi one ljude koji bacahu Sedraha, Misaha i Avdenaga.
23 A ta tri èovjeka, Sedrah, Misah i Avdenago, padoše usred peæi ognjene užarene.
24 Tada se prepade car Navuhodonosor, i brže ustav progovori i reèe svojim dvoranima: ne bacismo li tri èovjeka svezana u oganj? Odgovoriše i rekoše caru: da, care.
25 Odgovori i reèe: eno, vidim èetiri èovjeka odriješena gdje hode posred ognja i nije im ništa, i èetvrti kao da je sin Božji.
26 Tada pristupi Navuhodonosor na vrata ognjenoj peæi užarenoj, i progovori i reèe: Sedraše, Misaše i Avdenago, sluge Boga višnjega, izidite i hodite. Tada Sedrah, Misah i Avdenago izidoše isred ognja.
27 I sabraše se knezovi i upravitelji i vojvode i vijeænici carevi, i vidješe te ljude gdje im tijelu oganj ništa ne može, niti im se kosa na glavi opali, niti im se plašti što promijeniše, niti zadah od ognja prionu za njih.
28 Progovori Navuhodonosor i reèe: da je blagosloven Bog Sedrahov, Misahov i Avdenagov, koji posla anðela svojega i izbavi sluge svoje, koje se u nj pouzdaše i ne poslušaše zapovijesti careve i dadoše tjelesa svoja da ne bi služili niti se poklonili drugom bogu osim svojega Boga.
29 Zato zapovijedam da se svaki kojega mu drago naroda i plemena i jezika, koji bi pohulio na Boga Sedrahova, Misahova i Avdenagova, da se isijeèe i kuæa da mu bude bunište, jer nema drugoga boga koji može tako izbaviti.
30 Tada car uzvisi Sedraha, Misaha i Avdenaga u zemlji Vavilonskoj.

4

1 Car Navuhodonosor svijem narodima, plemenima i jezicima što su po svoj zemlji, mir da vam se umnoži.
2 Svidje mi se da objavim znake i èudesa što mi uèini Bog višnji.
3 Znaci njegovi kako su veliki! i èudesa njegova kako su silna! carstvo je njegovo carstvo vjeèno, i vlast njegova od koljena do koljena.
4 Ja Navuhodonosor bijah miran u kuæi svojoj i cvatijah u dvoru svom.
5 Usnih san, koji me uplaši, i misli na postelji mojoj i utvare glave moje uznemiriše me.
6 I zapovjedih da se dovedu preda me svi mudarci Vavilonski da mi kažu što znaèi san.
7 Tada doðoše vraèari, zvjezdari, Haldeji i gatari, i pripovjedih im san, ali mi ne mogoše kazati što znaèi.
8 Najposlije doðe preda me Danilo, koji se zove Valtasar po imenu boga mojega, i u kom je duh svetijeh bogova, i pripovjedih mu san:

9 Valtasare, poglavare vraèarima, znam
da je duh svetijeh bogova u tebi i nikaka
tajna nije ti teška; kaži san moj što sam
snio i što znaèi.
10 A utvara glave moje na postelji mojoj
bješe: vidjeh, gle, drvo usred zemlje, i
visina mu velika.
11 Drvo bješe veliko i jako, i visina mu
dosezaše do neba, i viðaše se do kraja sve
zemlje.
12 Lišæe mu bješe lijepo i rod obilat,
i na njemu bješe hrane svemu; zvijerje
poljsko odmaraše se u hladu njegovu, i
na granama njegovijem stanovahu ptice
nebeske, i od njega se hranjaše svako
tijelo.
13 Vidjeh u utvarama glave svoje na
postelji svojoj, i gle, stražar i svetac siðe s
neba.
14 Povika jako i reèe ovako: posijecite
drvo, i okrešite mu grane, pokidajte mu
lišæe i razmetnite mu rod; neka pobjegnu
zvijeri ispod njega i ptice s grana njegovijeh.
15 Ali panj sa žilama ostavite mu u
zemlji, u okovima gvozdenijem i mjedenijem u travi poljskoj, neka ga kvasi rosa
nebeska i dio da mu je sa zvijerjem od
trave zemaljske.
16 Srce èovjeèije neka mu se promijeni,
i srce životinjsko neka mu se da, i sedam
vremena neka proðe preko njega.
17 To su odredili stražari i izrekli sveti
da bi poznali živi da višnji vlada carstvom
ljudskim, i daje ga kome hoæe, i postavlja
nad njim najnižega izmeðu ljudi.
18 Taj san snih ja car Navuhodonosor;
a ti, Valtasare, kaži što znaèi, jer nijedan
mudarac u carstvu mom ne može da mi
kaže što znaèi; a ti možeš, jer je u tebi
duh svetijeh bogova.
19 Tada Danilo, koji se zvaše Valtasar,
osta u èudu za jedan sahat, i misli ga
uznemiravahu. A car progovori i reèe:
Valtasare, san i znaèenje mu da te ne
uznemiruje. A Valtasar odgovori i reèe:
gospodaru moj, san da bude tvojim nenavidnicima, i znaèenje njegovo neprijateljima tvojim.
20 Drvo što si vidio, veliko i jako, kojemu
visina dosezaše do neba i koje se viðaše
po svoj zemlji,
21 Kojemu lišæe bješe lijepo i rod obilan,
i na kom bješe hrane svemu, pod kojim
stanovaše zvijerje poljsko i na granama
mu sjeðahu ptice nebeske,
22 To si ti, care, koji si velik i silan, i
velièina je tvoja visoka i doseže do neba i
vlast tvoja do krajeva zemaljskih.
23 A što car vidje stražara i sveca gdje
slažaše s neba i govoraše: posijecite
drvo i potrite ga, ali mu panj sa žilama
ostavite u zemlji u okovima gvozdenijem
i mjedenijem u travi poljskoj, da ga kvasi
rosa nebeska, i sa zvijerjem poljskim neka
mu je dio dokle sedam vremena proðe
preko njega,
24 Ovo znaèi, care, i ovo je naredba
višnjega koja æe se izvršiti na mom
gospodaru caru:
25 Biæeš prognan izmeðu ljudi, i sa
zvijerima æeš poljskim živjeti, i hraniæe
te travom kao goveda, i rosa æe te
nebeska kvasiti, i sedam æe vremena
proæi preko tebe dokle poznaš da višnji
vlada carstvom ljudskim i daje ga kome
hoæe.
26 A što se reèe da se ostavi panj sa
žilama od drveta, carstvo æe ti ostati, kad
poznaš da nebesa vladaju.
27 Zato, care, da ti je ugodan moj svjet,
oprosti se grijeha svojih pravdom, i bezakonja svojih milošæu prema nevoljnima,
eda bi ti se produljio mir.
28 Sve ovo doðe na cara Navuhodonosora.
29 Poslije dvanaest mjeseca hodaše po
carskom dvoru u Vavilonu.
30 I progovori car i reèe: nije li to
Vavilon veliki što ga ja sazidah jakom
silom svojom da je stolica carska i slava
velièanstvu mojemu?
31 Te rijeèi još bjehu u ustima caru, a
glas doðe s neba: tebi se govori, care
Navuhodonosore: carstvo se uze od tebe.
32 I biæeš prognan izmeðu ljudi, i
živjeæeš sa zvijerjem poljskim, hraniæe
te travom kao goveda, i sedam æe vremena proæi preko tebe dokle poznaš da
višnji vlada carstvom ljudskim i daje ga
kome hoæe.
33 U taj èas ispuni se ta rijeè na
Navuhodonosoru; i bi prognan izmeðu

ljudi i jede travu kao goveda, i rosa nebeska kvasi mu tijelo da mu narastoše dlake kao pera u orla i nokti kao u ptica.
34 Ali poslije toga vremena ja Navuhodonosor podigoh oèi svoje k nebu, i um moj vrati mi se, i blagoslovih višnjega, i hvalih i slavih onoga koji živi dovijeka, èija je vlast vlast vjeèna i èije je carstvo od koljena do koljena;
35 I svi stanovnici zemaljski ništa nijesu prema njemu, i radi što hoæe s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim, i nema nikoga da bi mu ruku ustavio i rekao mu: šta radiš?
36 U to vrijeme um moj vrati mi se, i na slavu carstva mojega vrati mi se velièanstvo moje i svjetlost moja; i dvorani moji i knezovi moji potražiše me, i utvrdih se u carstvu svom, i doda mi se više velièanstva.
37 Sada ja Navuhodonosor hvalim, uzvišujem i slavim cara nebeskoga, èija su sva djela istina i èiji su putovi pravedni i koji može oboriti one koji hode ponosito.

5

1 Car Valtasar uèini veliku gozbu tisuæi knezova svojih, i pijaše vino pred tisuæom njih.
2 Napiv se vina Valtasar zapovjedi da se donesu sudovi zlatni i srebrni, koje bješe odnio Navuhodonosor otac mu iz crkve Jerusalimske, da iz njih piju car i knezovi mu, i žene njegove i inoèe njegove.
3 I donesoše zlatne sudove koje bjehu odnijeli iz crkve doma Gospodnjega u Jerusalimu, i pijahu iz njih car i knezovi njegovi, žene njegove i inoèe njegove;
4 Pijahu vino, i hvaljahu bogove zlatne i srebrne i mjedene i drvene i kamene.
5 U taj èas izidoše prsti ruke èovjeèije, i pisahu prema svijetnjaku po okreèenom zidu od carskoga dvora, i car vidje ruku koja pisaše.
6 Tada se promijeni lice caru, i misli ga njegove uznemiriše, i pojas se oko njega raspasa i koljena mu udarahu jedno o drugo.
7 Povika car iza glasa; te dovedoše zvjezdare, Haldeje i gatare; i progovori car i reèe mudarcima Vavilonskim: ko proèita ovo pismo i kaže mi što znaèi, onaj æe se obuæi u skerlet, i nosiæe zlatnu verižicu o vratu, i biæe treæi gospodar u carstvu.
8 Tada pristupiše svi mudarci carevi; ali ne mogoše proèitati pisma niti kazati caru što znaèi.
9 Tada se car Valtasar vrlo uznemiri i lice mu se sasvijem izmijeni; i knezovi se njegovi prepadoše.
10 Doðe carica radi toga što se dogodi caru i knezovima njegovijem u kuæu gdje bješe gozba, i progovori carica i reèe: care, da si živ dovijeka! da te ne uznemiruju misli tvoje i da ti se lice ne mijenja.
11 Ima èovjek u tvom carstvu, u kom je duh svetijeh bogova; i u vrijeme oca tvojega naðe se u njega vidjelo i razum i mudrost, kakova je u bogova, i car Navuhodonosor otac tvoj, care, postavi ga glavarem vraèarima, zvjezdarima, Haldejima i gatarima;
12 Jer velik duh i znanje i razum za kazivanje sanova i pogaðanje zagonetaka i razmršivanje zamršenijeh stvari naðe se u Danila, kojemu car nadje ime Valtasar; neka sada dozovu Danila, i on æe kazati što znaèi.
13 Tada Danilo bi doveden pred cara. Car progovori Danilu i reèe: jesi li ti Danilo izmeðu roblja Judina koje dovede iz Judejske car otac moj?
14 Èuh za tebe da je duh svetijeh bogova u tebi, i vidjelo i razum i mudrost velika da se naðe u tebe.
15 A sada su dovedeni preda me mudarci, zvjezdari, da proèitaju pismo i kažu mi što znaèi; ali ne mogu da kažu što to znaèi.
16 A za tebe ja èuh da možeš protumaèiti, i zamršene stvari razmrsiti. Ako dakle možeš proèitati ovo pismo i kazati mi što znaèi, obuæi æeš se u skerlet, i zlatnu verižicu nosiæeš o vratu, i biæeš treæi gospodar u carstvu.
17 Tada odgovori Danilo i reèe pred carem: darovi tvoji neka tebi, i podaj drugomu poklone svoje; a pismo æu ja proèitati caru i kazati što znaèi.
18 Care, Bog višnji dade carstvo i velièinu i slavu i èast Navuhodonosoru ocu tvojemu.

19 I od velièine koju mu dade svi narodi, plemena i jezici drktahu pred njim i bojahu ga se; ubijaše koga hoæaše, i ostavljaše u životu koga hoæaše, uzvišivaše koga hoæaše, i ponižívaše koga hoæaše.
20 Ali kada mu se podiže srce i duh mu se posili u oholosti, bi smetnut s carskoga prijestola svojega, i uzeše mu slavu.
21 I bi prognan između ljudi i srce mu posta kao u zvijeri, i stan mu bijaše s divljim magarcima, hraniše ga travom kao goveda, i rosa nebeska kvasi mu tijelo, dokle pozna da Bog višnji vlada carstvom ljudskim, i koga hoæe postavlja nad njim.
22 A ti, Valtasare, sine njegov, nijesi ponizio srca svojega premda si znao sve ovo.
23 Nego si se podigao na Gospoda nebeskoga, i sudove doma njegova donesoše preda te, i piste iz njih vino ti i knezovi tvoji, žene tvoje i inoèe tvoje, i ti hvali bogove srebrne i zlatne, mjedene, gvozdene, drvene i kamene, koji ne vide niti èuju niti razumiju, a ne slavi Boga, u èijoj je ruci duša tvoja i svi putovi tvoji.
24 Zato od njega bi poslana ruka i ovo pismo bi napisano.
25 A ovo je pismo napisano: MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN.
26 A ovo znaèe te rijeèi: MENE, brojio je Bog tvoje carstvo, i do kraja izbrojio.
27 TEKEL, izmjeren si na mjerila, i našao si se lak.
28 FERES, razdijeljeno je carstvo tvoje, i dano Midijanima i Persijanima.
29 Tada zapovjedi Valtasar, te obukoše Danila u skerlet, i metnuše mu zlatnu verižicu oko vrata, i proglasiše za nj da je treæi gospodar u carstvu.
30 Istu noæ bi ubijen Valtasar car Haldejski.
31 A Darije Midijanin preuze carstvo, i bješe mu oko šezdeset i dvije godine.

6

1 Svidje se Dariju te postavi nad carstvom sto i pedeset upravitelja da budu nad svijem carstvom;
2 A nad njima tri starješine, od kojih jedan bješe Danilo, kojima æe upravitelji davati raèune da ne bi caru bilo štete.
3 A taj Danilo nadvišivaše starješine i upravitelje, jer u njemu bješe velik duh i car mišljaše da ga postavi nad svijem carstvom svojim.
4 Tada starješine i upravitelji gledahu kako bi našli što da zabave Danilu radi carstva; ali ne mogahu naæi zabave ni pogrješke, jer bješe vjeran, i ne nalažaše se u njega pogrješke ni mane.
5 Tada rekoše oni ljudi: neæemo naæi na toga Danila ništa, ako ne naðemo što na nj radi zakona Boga njegova.
6 Tada doðoše starješine i upravitelji k caru, i rekoše mu ovako: Darije care, da si živ dovijeka.
7 Sve starješine u carstvu, poglavari i upravitelji, vijeænici i vojvode dogovoriše se da se postavi carska naredba i oštra zabrana da ko bi se god zamolio za što kome god bogu ili èovjeku za trideset dana osim tebi, care, da se baci u jamu lavovsku.
8 Zato, care, postavi tu zabranu i napiši da se ne može promijeniti, po zakonu Midskom i Persijskom, koji je nepromjenit.
9 I car Darije napisa knjigu i zabranu.
10 A Danilo kad dozna da je knjiga napisana, otide svojoj kuæi, gdje bijahu otvoreni prozori u njegovoj sobi prema Jerusalimu, i padaše na koljena svoja tri puta na dan i moljaše se i hvalu davaše Bogu svojemu kao što èinjaše prije.
11 Tada se sabraše oni ljudi, i naðoše Danila gdje se moli i pripada Bogu svojemu.
12 I otidoše te rekoše caru za carsku zabranu: nijesi li napisao zapovijest, da ko bi se god zamolio kome god bogu ili èovjeku za trideset dana, osim tebi, care, da se baci u jamu lavovsku? Car odgovori i reèe: tako je po zakonu Midskom i Persijskom, koji je nepromjenit.
13 Tada odgovoriše i rekoše caru: Danilo, koji je između roblja Judina, ne haje za te, care, ni za zabranu koju si napisao, nego se moli tri puta na dan svojom molitvom.

14 Tada car èuvši to ožalosti se vrlo, i naumi da izbavi Danila, i truðaše se do zahoda sunèanoga da ga izbavi.
15 Tada oni ljudi sabraše se kod cara i rekoše caru: znaj, care, da je zakon u Midijana i Persijana da se nikakva zabrana i naredba, koju postavi car, ne mijenja.
16 Tada car reèe te dovedoše Danila i baciše ga u jamu lavovsku; i car progovori i reèe Danilu: Bog tvoj, kojemu bez prestanka služiš, neka te izbavi.
17 I donesoše kamen i metnuše jami na vrata, i car ga zapeèati svojim prstenom i prstenom svojih knezova da se ništa ne promijeni za Danila.
18 Tada otide car u svoj dvor, i prenoæi ne jedavši niti dopustivši da mu se donese što èim bi se razveselio, i ne može zaspati.
19 Potom car usta ujutru rano i otide brže k jami lavovskoj.
20 I kad doðe k jami, viknu Danila žalosnijem glasom; i progovori car i reèe Danilu: Danilo, slugo Boga živoga, Bog tvoj, kojemu služiš bez prestanka, može li te izbaviti od lavova?
21 Tada Danilo reèe caru: care, da si živ dovijeka!
22 Bog moj posla anðela svojega i zatvori usta lavovima, te mi ne naudiše; jer se naðoh èist pred njim, a ni tebi, care, ne uèinih zla.
23 Tada se car veoma obradova tomu, i zapovjedi da izvade Danila iz jame. I izvadiše Danila iz jame, i ne naðe se rane na njemu, jer vjerova Bogu svojemu.
24 Potom zapovjedi car, te dovedoše ljude koji bijahu optužili Danila, i baciše u jamu lavovsku njih, djecu njihovu i žene njihove; i još ne doðoše na dno jami, a lavovi ih zgrabiše i sve im kosti potrše.
25 Tada car Darije pisa svijem narodima i plemenima i jezicima što življahu u svoj zemlji: mir da vam se umnoži.
26 Od mene je zapovijest da se u svoj državi carstva mojega svak boji i straši Boga Danilova, jer je on Bog živi, koji ostaje dovijeka, i carstvo se njegovo neæe rasuti, i vlast æe njegova biti do kraja;
27 On izbavlja i spasava, i èini znake i èudesa na nebu i na zemlji, on je izbavio Danila od sile lavovske.
28 I taj Danilo bijaše sreæan za carovanja Darijeva i za carovanja Kira Persijanca.

7

1 Prve godine Valtasara cara Vavilonskoga usni Danilo san i vidje utvaru glave svoje na postelji; tada napisa san i pripovjedi ukratko.
2 Danilo progovori i reèe: vidjeh u utvari svojoj noæu, a to èetiri vjetra nebeska udariše se na velikom moru.
3 I èetiri velike zvijeri izidoše iz mora, svaka drugaèija.
4 Prva bijaše kao lav, i imaše krila orlova; gledah dokle joj se krila poskuboše i podiže se sa zemlje i stade na noge kao èovjek, i srce ljudsko dade joj se.
5 Potom, gle, druga zvijer bijaše kao medvjed, i stade s jedne strane, i imaše tri rebra u ustima među zubima svojim, i govoraše joj se: ustani, jedi mnogo mesa.
6 Potom vidjeh, i gle, druga, kao ris, imaše na leðima èetiri krila kao ptica, i èetiri glave imaše zvijer, i dade joj se vlast.
7 Potom vidjeh u utvarama noænijem, i gle, èetvrta zvijer, koje se trebaše bojati, strašna i vrlo jaka, i imaše velike zube gvozdene, jeðaše i satiraše, i gažaše nogama ostatak, i razlikovaše se od svijeh zvijeri preðašnjih, i imaše deset rogova.
8 Gledah rogove, i gle, drugi mali rog izraste među onijema, i tri prva roga išèupaše se pred njim; i gle, oèi kao oèi èovjeèije bjehu na tom rogu, i usta koja govorahu velike stvari.
9 Gledah dokle se postaviše prijestoli, i starac sjede, na kom bješe odijelo bijelo kao snijeg, i kosa na glavi kao èista vuna, prijesto mu bijaše kao plamen ognjeni, toèkovi mu kao oganj razgorio.
10 Rijeka ognjena izlažaše i tecijaše ispred njega, tisuæa tisuæa služaše mu, i deset tisuæa po deset tisuæa stajahu pred njim; sud sjede, i knjige se otvoriše.
11 Tada gledah radi glasa velikih rijeèi koje govoraše onaj rog; i gledah dokle ne

bi ubijena zvijer i tijelo joj se rašèini i dade se da izgori ognjem.
12 I ostalijem zvijerima uze se vlast, jer duljina životu bješe im određena do vremena i do roka.
13 Vidjeh u utvarama noænijem, i gle, kao sin èovjeèji iðaše s oblacima nebeskim, i dođe do starca i stade pred njim.
14 I dade mu se vlast i slava i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vjeèna, koja neæe proæi, i carstvo se njegovo neæe rasuti.
15 Meni Danilu prenemože duh moj u tijelu mom, i utvare glave moje uznemiriše me.
16 Pristupih k jednome od onijeh koji stajahu ondje, i zamolih ga za istinu od svega toga. I progovori mi i kaza mi šta to znaèi:
17 Ove èetiri velike zvijeri jesu èetiri cara, koji æe nastati na zemlji.
18 Ali æe sveci višnjega preuzeti carstvo, i držaæe carstvo navijek i dovijeka.
19 Tada zaželjeh znati istinu o èetvrtoj zvijeri, koja se razlikovaše od svijeh i bijaše vrlo strašna, i imaše zube gvozdene i nokte mjedene, i jeđaše i satiraše, a ostatak nogama gažaše,
20 I o deset rogova što joj bjehu na glavi, i o drugom koji izraste i tri otpadoše pred njim, o rogu koji imaše oèi i usta koja govorahu velike stvari i bijaše po viđenju veæi od drugih.
21 Gledah, i taj rog vojevaše sa svecima i nadvlađivaše ih,
22 Dokle dođe starac, i dade se sud svecima višnjega, i prispje vrijeme da sveci preuzmu carstvo.
23 Ovako reèe: èetvrta zvijer biæe èetvrto carstvo na zemlji, koje æe se razlikovati od svijeh carstava, i izješæe svu zemlju i pogaziti i satrti.
24 I deset rogova jesu deset careva, koji æe nastati iz toga carstva, a poslije njih nastaæe drugi, i on æe se razlikovati od pređašnjih, i pokoriæe tri cara.
25 I govoriæe rijeèi na višnjega, i potiraæe svece višnjega, i pomišljaæe da promijeni vremena i zakone; i daæe mu se u ruke za vrijeme i za vremena i za po vremena.
26 Potom æe sjesti sud, i uzeæe mu se vlast, te æe se istrijebiti i zatrti sasvijem.
27 A carstvo i vlast i velièanstvo carsko pod svijem nebom daæe se narodu svetaca višnjega; njegovo æe carstvo biti vjeèno carstvo, i sve æe vlasti njemu služiti i slušati ga.
28 Ovdje je kraj ovoj rijeèi. A mene Danila vrlo uznemiriše misli moje, i lice mi se sve promijeni; ali rijeè saèuvah u srcu svom.

8

1 Treæe godine carovanja Valtasarova pokaza se meni Danilu utvara poslije one koja mi se pokazala prije.
2 I vidjeh u utvari; a bjeh u Susanu u gradu koji je u zemlji Elamu, kad vidjeh, i vidjeh u utvari i bjeh na vodi Ulaju.
3 I podigoh oèi svoje i vidjeh, i gle, stajaše kraj vode ovan, koji imaše dva roga, a rogovi bjehu visoki, ali jedan viši od drugoga, i viši naraste poslije.
4 Vidjeh ovna gdje bode na zapad i na sjever i na jug, i nijedna zvijer ne mogaše mu odoljeti, i ne bijaše nikoga ko bi izbavio od njega, nego èinjaše što hoæaše, i osili.
5 A kad ja motrah, gle, iðaše jarac od zapada povrh sve zemlje a ne doticaše se zemlje; i taj jarac imaše rog znamenit među oèima svojim.
6 I dođe do ovna koji imaše dva roga, kojega vidjeh gdje stoji kraj vode, i potrèa na nj gnjevno silom svojom.
7 I vidjeh ga gdje dođe do ovna, i razgnjeviv se na nj udari ovna, te mu slomi oba roga i ne bješe sile u ovnu da mu odoli, nego ga obori na zemlju i pogazi ga, i ne bješe nikoga da izbavi ovna od njega.
8 I jarac posta vrlo velik; a kad osili, slomi se veliki rog, i mjesto njega narastoše znamenita èetiri roga prema èetiri vjetra nebeska.
9 I iz jednoga njih izide jedan rog malen i naraste vrlo velik prema jugu i istoku i prema krasnoj zemlji.

10 I naraste dori do vojske nebeske, i obori na zemlju neke od vojske i od zvijezda, i pogazi ih.
11 I naraste dori do poglavara toj vojsci, i uze mu svagdašnju žrtvu, i sveti stan njegov obori.
12 I vojska bi dana u otpad od žrtve svagdašnje, i obori istinu na zemlju, i što èinjaše napredovaše mu.
13 Tada èuh jednoga sveca gdje govoraše, i jedan svetac reèe nekome koji govoraše: dokle æe trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska?
14 I reèe mi: do dvije tisuæe i tri stotine dana i noæi; onda æe se svetinja oèistiti.
15 A kad vidjeh ja Danilo ovu utvaru, i zaiskah da razumijem, gle, stade preda me kao èovjek.
16 I èuh glas èovjeèji nasred Ulaja, koji povika i reèe: Gavrilo, kaži ovome utvaru.
17 I doðe gdje ja stajah; i kad doðe uplaših se, i padoh na lice svoje; a on mi reèe: pazi, sine èovjeèji, jer je ova utvara za pošljednje vrijeme.
18 A dok mi on govoraše, ja bijah izvan sebe ležeæi nièice na zemlji; a on me se dotaèe, i ispravi me, te stadoh.
19 I reèe: evo, ja æu ti kazati šta æe biti na kraju gnjeva; jer æe u odreðeno vrijeme biti kraj.
20 Ovan što si ga vidio, koji ima dva roga, to su carevi Midski i Persijski.
21 A runjavi je jarac car Grèki; i veliki rog što mu bješe među oèima, to je prvi car.
22 A što se on slomi, i mjesto njega narastoše èetiri, to su èetiri carstva, koja æe nastati iza toga naroda, ali ne s njegovom silom.
23 A na pošljedak carovanja njihova, kad bezakonici navrše mjeru, nastaæe car bestidan i lukav.
24 Sila æe mu biti jaka, ali ne od njegove jaèine, i èudesno æe pustošiti, i biæe sreæan i svršivaæe, i gubiæe silne i narod sveti.
25 I lukavstvom njegovijem napredovaæe prijevara u njegovoj ruci, i podignuæe se u srcu svom, i u miru æe pogubiti mnoge, i ustaæe na kneza nad knezovima, ali æe se potrti bez ruke.
26 A reèena utvara o danu i noæi istina je; zato ti zapeèati utvaru, jer je za mnogo vremena.
27 Tada ja Danilo zanemogoh, i bolovah neko vrijeme; poslije ustah i vrših poslove careve; i èudih se utvari, ali niko ne dozna.

9

1 Prve godine Darija sina Asvirova od plemena Midskoga, koji se zacari nad carstvom Haldejskim,
2 Prve godine njegova carovanja ja Danilo razumjeh iz knjiga broj godina, koje bješe rekao Gospod Jeremiji proroku da æe se navršiti razvalinama Jerusalimskim, sedamdeset godina.
3 I okretoh lice svoje ka Gospodu Bogu tražeæi ga molitvom i molbama s postom i s kostrijeti i pepelom.
4 I pomolih se Gospodu Bogu svojemu i ispovijedajuæi se rekoh: o Gospode, Bože veliki i strašni, koji držiš zavjet i milost onima koji te ljube i drže zapovijesti tvoje;
5 Zgriješismo i zlo èinismo i bismo bezbožni, i odmetnusmo se i otstupismo od zapovijesti tvojih i od zakona tvojih.
6 I ne slušasmo sluga tvojih proroka, koji govorahu u tvoje ime carevima našim, knezovima našim i ocima našim i svemu narodu zemaljskom.
7 U tebe je, Gospode, pravda a u nas sram na licu, kako je danas, u Judejaca i u Jerusalimljana i u svijeh Izrailjaca, koji su blizu i koji su daleko po svijem zemljama kuda si ih razagnao za grijehe njihove, kojima ti griješiše.
8 Gospode, u nas je sram na licu, u careva naših, u knezova naših i u otaca naših, jer ti zgriješismo.
9 U Gospoda je Boga našega milost i praštanje, jer se odmetnusmo od njega,
10 I ne slušasmo glasa Gospoda Boga svojega da hodimo po zakonima njegovijem, koje nam je dao preko sluga svojih proroka.
11 I sav Izrailj prestupi zakon tvoj, i otstupi da ne sluša glasa tvojega; zato se izli na nas prokletstvo i zakletva napisana

u zakonu Mojsija sluge Božijega, jer mu zgriješismo.
12 I on potvrdi rijeèi svoje koje je govorio za nas i za sudije naše, koje su nam sudile, pustivši na nas zlo veliko, da tako ne bi pod svijem nebom kako bi u Jerusalimu.
13 Kako je pisano u zakonu Mojsijevu, sve to zlo doðe na nas, i opet se ne molismo Gospodu Bogu svojemu da bismo se vratili od bezakonja svojega i pazili na istinu tvoju.
14 I Gospod nasta oko zla i navede ga na nas; jer je pravedan Gospod Bog naš u svijem djelima svojim koja èini, jer ne slušasmo glasa njegova.
15 Ali sada, Gospode Bože naš, koji si izveo narod svoj iz zemlje Misirske rukom krjepkom, i stekao si sebi ime, kako je danas, zgriješismo, bezbožni bismo.
16 Gospode, po svoj pravdi tvojoj neka se odvrati gnjev tvoj i jarost tvoja od grada tvojega Jerusalima, svete gore tvoje; jer sa grijeha naših i s bezakonja otaca naših Jerusalim i tvoj narod posta rug u svijeh koji su oko nas.
17 Sada dakle poslušaj, Bože naš, molitvu sluge svojega i molbe njegove, i obasjaj licem svojim opustjelu svetinju svoju, Gospoda radi.
18 Bože moj, prigni uho svoje, i èuj; otvori oèi svoje, i vidi pustoš našu i grad, na koji je prizvano ime tvoje, jer ne pravde svoje radi nego radi velike milosti tvoje padamo pred tobom moleæi se.
19 Gospode, usliši, Gospode, oprosti, Gospode, pazi i uèini, ne èasi, sebe radi, Bože moj, jer je tvoje ime prizvano na ovaj grad i na tvoj narod.
20 A dok ja još govorah i moljah se i ispovijedah grijeh svoj i grijeh naroda svojega Izrailja, i padah moleæi se pred Gospodom Bogom svojim za svetu goru Boga svojega,
21 Dok još govorah moleæi se, onaj èovjek Gavrilo, kojega vidjeh prije u utvari, doletje brzo i dotaèe me se o veèernjoj žrtvi.
22 I nauèi me i govori sa mnom i reèe: Danilo, sada izidoh da te urazumim.
23 U poèetku molitve tvoje izide rijeè, i ja doðoh da ti kažem, jer si mio; zato slušaj rijeè, i razumij utvaru.
24 Sedamdeset je nedjelja određeno tvome narodu i tvome gradu svetom da se svrši prijestup i da nestane grijeha i da se oèisti bezakonje i da se dovede vjeèna pravda, i da se zapeèati utvara i proroštvo, i da se pomaže sveti nad svetima.
25 Zato znaj i razumij: otkad izide rijeè da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode biæe sedam nedjelja, i šezdeset i dvije nedjelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vrijeme.
26 A poslije te šezdeset i dvije nedjelje pogubljen æe biti pomazanik i ništa mu neæe ostati; narod æe vojvodin doæi i razoriti grad i svetinju; i kraj æe mu biti s potopom, i određeno æe pustošenje biti do svršetka rata.
27 I utvrdiæe zavjet s mnogima za nedjelju dana, a u polovinu nedjelje ukinuæe žrtvu i prinos; i krilima mrskim, koja pustoše, do svršetka određenoga izliæe se na pustoš.

10

1 Treæe godine Kira cara Persijskoga objavi se rijeè Danilu, koji se zvaše Valtasar; i rijeè bješe istinita i o velikim stvarima; i razabra rijeè i razumje utvaru.
2 U to vrijeme ja Danilo bjeh u žalosti tri nedjelje dana.
3 Jela ugodna ne jedoh, ni meso ni vino ne uðe u moja usta, niti se namazah uljem dok se ne navršiše tri nedjelje dana.
4 A dvadeset èetvrtoga dana prvoga mjeseca bijah na brijegu velike rijeke Hidekela.
5 I podigoh oèi svoje i vidjeh, a to jedan èovjek obuèen u platno, i pojas bješe oko njega od èistoga zlata iz Ufaza;
6 A tijelo mu bješe kao hrisolit, i lice mu kao munja a oèi mu kao luèevi zapaljeni, a ruke i noge kao mjed uglađena, a glas od rijeèi njegovijeh kao glas mnogoga ljudstva.
7 I ja Danilo sam vidjeh utvaru, a ljudi što bijahu sa mnom ne vidješe je, ali ih

popade strah velik, te pobjegoše i sakriše se.
8 I ostah sam, i vidjeh tu veliku utvaru, i ne osta snage u meni, i ljepota mi se nagrdi, i ne imah snage.
9 I èuh glas od rijeèi njegovijeh, i kad èuh glas od rijeèi njegovijeh, izvan sebe padoh nièice licem na zemlju.
10 I gle, ruka me se dotaèe i podiže me na koljena moja i na dlanove moje.
11 I reèe mi: Danilo, mili èovjeèe! slušaj rijeèi koje æu ti kazati, i stani pravo, jer sam sada poslan k tebi. I kad mi reèe tu rijeè, ustah drkæuæi.
12 I reèe mi: ne boj se, Danilo, jer prvoga dana kad si upravio srce svoje da razumijevaš i da muèiš sebe pred Bogom svojim, uslišene biše rijeèi tvoje, i ja doðoh tvojih rijeèi radi.
13 Ali knez carstva Persijskoga staja mi nasuprot dvadeset i jedan dan; ali, gle, Mihailo jedan od prvijeh knezova doðe mi u pomoæ; tako ja ostah ondje kod careva Persijskih.
14 I doðoh da ti kažem šta æe biti tvome narodu poslije; jer æe još biti utvara za te dane.
15 I kad mi govoraše tako, oborih oèi svoje na zemlju i zanijemjeh.
16 I gle, kao èovjek dotaèe se usana mojih, i otvorih usta svoja, i progovorih i rekoh onomu koji stajaše prema meni: gospodaru moj, od ove utvare naviše moji bolovi na mene i nema snage u meni.
17 A kako može sluga mojega gospodara govoriti s gospodarem mojim? Jer od ovoga èasa u meni nesta snage i ni dihanje ne osta u meni.
18 Tada onaj što bijaše kao èovjek opet me se dotaèe i ohrabri me.
19 I reèe: ne boj se, mili èovjeèe; mir da ti je! ohrabri se, ohrabri se. I dokle mi govoraše, ohrabrih se i rekoh: neka govori gospodar moj, jer si me ohrabrio.
20 A on reèe: znaš li zašto sam došao k tebi? a sada æu se vratiti da vojujem na kneza Persijskoga; potom æu otiæi, i gle, doæi æe knez Grèki.
21 Ali æu ti kazati što je napisano u knjizi istinitoj. Nema nikoga da junaèki radi sa mnom u tom osim Mihaila kneza vašega.

11

1 I ja prve godine Darija Midijanina stadoh da mu pomožem, i da ga potkrijepim.
2 A sada æu ti kazati istinu. Evo, još æe tri cara nastati u Persiji; i èetvrti æe biti bogatiji od svijeh, i kad se ukrijepi bogatstvom svojim, sve æe podignuti na Grèko carstvo.
3 Potom æe nastati silan car, i vladaæe velikom državom i radiæe što hoæe.
4 A kako nestane, rasuæe se carstvo njegovo i razdijeliæe se u èetiri vjetra nebeska, ne među natražje njegovo niti s vlašæu s kojom je on vladao, jer æe se carstvo njegovo ukinuti i dopasti drugima a ne njima.
5 I car južni osiliæe, i jedan od knezova njegovijeh, i biæe silniji od njega, i vladaæe, i država æe njegova biti velika.
6 I poslije nekoliko godina oni æe se oprijateljiti, i kæi južnoga cara doæi æe k caru sjevernom da uèini pogodbu; ali ona neæe saèuvati sile mišici, niti æe se on održati s mišicom svojom, nego æe biti predana i ona i oni koji je dovedu i sin njezin i onaj koji joj bude pomagao u to vrijeme.
7 Potom æe od izdanka iz korijena njezina nastati jedan na mjesto njegovo, koji æe doæi s vojskom svojom i udariti na gradove cara sjevernoga, i biæe ih i osvojiæe ih.
8 I bogove æe njihove i knezove njihove sa zakladima njihovijem dragocjenijem zlatnijem i srebrnijem odnijeti u ropstvo u Misir, i ostaæe nekoliko godina jaèi od cara sjevernoga.
9 I tako æe car južni doæi u svoje carstvo, i vratiæe se u svoju zemlju.
10 Ali æe sinovi njegovi zaratiti, i skupiæe veliku vojsku; i jedan æe doæi iznenada, i poplaviti i proæi; i vrativši se ratovaæe do grada njegova.
11 Tada æe se razljutiti car južni, i izaæi æe i ratovaæe s njim, s carem sjevernijem, i podignuæe veliku vojsku, te æe mu biti data u ruke vojska.

12 I kad razbije vojsku, ponijeæe se srce
njegovo, i pobiæe tisuæe, ali se neæe
ukrijepiti.
13 Jer æe car sjeverni opet dignuti
vojsku veæu od prve; i poslije nekoliko
godina doæi æe s velikom vojskom i s
velikim blagom.
14 I u to æe vrijeme mnogi ustati na
cara južnoga; i zlikovci od tvojega naroda
podignuæe se da se potvrdi utvara, i
popadaæe.
15 I doæi æe car sjeverni, i naèiniæe
opkope, i uzeæe tvrde gradove, i mišice
južnoga cara neæe odoljeti ni izabrani
narod njegov, niti æe biti sile da se opre.
16 I onaj došav na nj èiniæe što hoæe,
i neæe biti nikoga da mu se opre; i
ustaviæe se u krasnoj zemlji, koju æe
potrti svojom rukom.
17 Potom æe okrenuti da doðe sa silom
svega carstva svojega, ali æe se pogoditi
s njim, i daæe mu kæer za ženu da bi ga
upropastio, ali se ona neæe držati, niti æe
biti s njim.
18 Potom æe se okrenuti na ostrva, i
osvojiæe mnoga; ali æe jedan vojvoda
prekinuti sramotu koju èini, i oboriæe na
nj sramotu njegovu.
19 Potom æe se okrenuti ka gradovima
svoje zemlje, i spotaknuæe se i pašæe, i
neæe se više naæi.
20 I na njegovo æe mjesto nastati koji
æe poslati nastojnika u slavi carskoj; ali
æe za malo dana poginuti bez gnjeva i bez
boja.
21 A na njegovo æe mjesto doæi nez-
natan èovjek, kome nije namijenjena èast
carska; ali æe doæi mirno i osvojiæe
carstvo laskanjem.
22 I mišice koje plave on æe poplaviti
i polomiti, pa i kneza s kojim je uèinio
vjeru.
23 Jer udruživši se s njim uèiniæe pri-
jevaru, i došavši nadvladaæe s malo nar-
oda.
24 I doæi æe mirno u rodna mjesta
u zemlji, i uèiniæe što ni ocevi njegovi
ni ocevi otaca njegovijeh ne uèiniše,
razdijeliæe im plijen i grabež i blago,
i smišljaæe misli na gradove, za neko
vrijeme.
25 Potom æe podignuti silu svoju i srce
svoje na cara južnoga s velikom vojskom;
i car æe južni doæi u boj s velikom i vrlo
silnom vojskom; ali neæe odoljeti, jer æe
mu se èiniti nevjera.
26 I koji jedu hljeb njegov satræe ga;
vojska æe njegova poplaviti, i mnogi æe
pasti pobijeni.
27 I srce æe obojice careva raditi o zlu, i
za jednijem æe stolom lagati; ali se neæe
izvršiti; jer æe kraj još biti u odreðeno
vrijeme.
28 I tako æe se vratiti u svoju zemlju
s velikim blagom; i srce æe se njegovo
obratiti na sveti zavjet, i kad izvrši,
vratiæe se u svoju zemlju.
29 U odreðeno æe vrijeme opet doæi na
jug; ali drugi put neæe biti kao prvi put.
30 Jer æe doæi na nj laðe Kitejske, i on
æe se ojaditi, te æe se vratiti; i razljutiæe
se na sveti zavjet, i izvršiæe; i vrativši
se složiæe se s onima koji ostavljaju sveti
zavjet.
31 I vojska æe stajati uza nj, i os-
kvrniæe svetinju u gradu, i ukinuti žrtvu
svagdašnju i postaviæe gnusobu pus-
tošnu.
32 I koji su bezbožni prema zavjetu,
on æe ih laskanjem otpaditi; ali narod
koji poznaje Boga svojega ohrabriæe se i
izvršiæe.
33 I razumni u narodu nauèiæe mnoge,
i padaæe od maèa i ognja, ropstva i
grabeža mnogo vremena.
34 Ali padajuæi dobiæe malu pomoæ; i
mnogi æe pristati s njima dvolièeæi.
35 I od razumnijeh æe pasti neki da bi
se okušali i oèistili i ubijelili do roka, jer
æe još biti rok.
36 I taj æe car èiniti što hoæe, i
podignuæe se i uzvisiæe se iznad svakoga
boga, i èudno æe govoriti na Boga nad
bogovima, i biæe sreæan dokle se ne svrši
gnjev, jer æe se izvršiti što je odreðeno.
37 Neæe mariti ni za bogove svojih otaca
ni za ljubav žensku, niti æe za koga boga
mariti, nego æe se uzvišivati nada sve.
38 I na mjesto Boga najsilnijega slaviæe
boga kojega oci njegovi ne znaše, slaviæe
zlatom i srebrom i dragim kamenjem i

zakladima.
39 I uèiniæe da gradovi Boga najsilnijega budu boga tuðega; koje pozna umnožiæe im slavu i uèiniæe ih gospodarima nad mnogima i razdijeliæe zemlju mjesto plate.
40 A u pošljednje vrijeme južni æe se car pobiti s njim; i car æe sjeverni udariti na nj kao vihor s kolima i konjicima i s mnogim laðama, i ušavši u zemlje poplaviæe i proæi.
41 I doæi æe u krasnu zemlju, i mnogi æe propasti, a ove æe se izbaviti od njegovijeh ruku: Edomska, Moavska i glavni dio sinova Amonovijeh.
42 I posegnuæe rukom svojom na zemlje, i zemlja Misirska neæe umaknuti.
43 I osvojiæe blago u zlatu i u srebru i sve zaklade Misirske; i Livijani i Etiopljani iæi æe za njim.
44 Ali æe ga glasovi s istoka i sa sjevera smesti, te æe izaæi s velikim gnjevom da pogubi i zatre mnoge.
45 I razapeæe šatore dvora svojega među morima na krasnoj svetoj gori; i kad doðe k svome kraju, niko mu neæe pomoæi.

12

1 A u to æe se vrijeme podignuti Mihailo veliki knez, koji brani tvoj narod; i biæe žalosno vrijeme, kakoga nije bilo otkako je naroda do tada; i u to æe se vrijeme izbaviti tvoj narod, svaki koji se naðe zapisan u knjizi.
2 I mnogo onijeh koji spavaju u prahu zemaljskom probudiæe se, jedni na život vjeèni a drugi na sramotu i prijekor vjeèni.
3 I razumni æe se sjati kao svjetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi, kao zvijezde vazda i dovijeka.
4 A ti Danilo zatvori ove rijeèi i zapeèati ovu knjigu do pošljednjega vremena; mnogi æe pretraživati, i znanje æe se umnožiti.
5 Tada pogledah ja Danilo, i gle, stajahu druga dvojica, jedan s ove strane na brijegu rijeke, a drugi s one strane na brijegu rijeke.
6 I jedan reèe èovjeku obuèenome u platno, koji stajaše nad vodom u rijeci: kad æe biti kraj tijem èudesima?
7 I èuh èovjeka obuèenoga u platno, koji stajaše nad vodom u rijeci, i podiže desnicu svoju i ljevicu svoju k nebu, i zakle se onijem koji živi uvijek da æe se sve ovo ispuniti po vremenu, po vremenima i po po vremena, i kad se svrši rasap sile svetoga naroda.
8 I ja èuh ali ne razumjeh; i rekoh: gospodaru moj, kakav æe biti kraj tome?
9 A on reèe: idi Danilo, jer su zatvorene i zapeèaæene ove rijeèi do pošljednjega vremena.
10 Mnogi æe se oèistiti, ubijeliti i okušati; a bezbožnici æe raditi bezbožno, niti æe koji bezbožnik razumjeti; ali æe razumni razumjeti.
11 A od vremena kad se ukine žrtva vazdašnja i postavi gnusoba pustošna, biæe tisuæa i dvjesta i devedeset dana.
12 Blago onome koji pretrpi i doèeka tisuæu i tri stotine i trideset i pet dana.
13 A ti idi ka kraju; i poèivaæeš i ostaæeš na dijelu svom do svršetka svojih dana.

Osija

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Osiji sinu Veirijevu za vremena Ozije, Joatama, Ahaza i Jezekije careva Judinijeh i za vremena Jerovoama sina Joasova cara Izrailjeva.
2 Kad Gospod poèe govoriti Osiji, reèe Gospod Osiji: idi, oženi se kurvom, i rodi kopilad, jer se zemlja prokurva otstupivši od Gospoda.
3 I otide, i uze Gomeru kæer Divlaimsku, koja zatrudnje i rodi mu sina.
4 Tada mu reèe Gospod: nadjeni mu ime Jezrael; jer još malo, pa æu pohoditi krv Jezraelsku na domu Jujevu i ukinuæu carstvo doma Izrailjeva.
5 I u to æu vrijeme slomiti luk Izrailjev u dolini Jezraelskoj.
6 I ona opet zatrudnje i rodi kæer; i Gospod mu reèe: nadjeni joj ime Loruhama; jer se više neæu smilovati na dom Izrailjev, nego æu ih ukinuti sasvijem.
7 A na dom Judin smilovaæu se, i izbaviæu ih Gospodom Bogom njihovijem, a neæu ih izbaviti lukom ni maèem ni ratom ni konjma ni konjicima.
8 Potom odbivši od sise Loruhamu opet zatrudnje i rodi sina.
9 I reèe Gospod: nadjeni mu ime Loamija; jer vi nijeste moj narod, niti æu ja biti vaš.
10 Ali æe ipak broj sinova Izrailjevijeh biti kao pijesak morski, koji se ne može izmjeriti ni izbrojiti; i mjesto da im se reèe: nijeste moj narod, reæi æe im se: sinovi Boga živoga.
11 I sabraæe se sinovi Judini i sinovi Izrailjevi ujedno, i postaviæe sebi jednoga poglavara i otiæi æe iz zemlje, jer æe biti velik dan Jezraelski.

2

1 Recite braæi svojoj: narode moj; i sestrama svojim: pomilovana.
2 Prite se s materom svojom, prite se, jer mi nije žena, niti sam joj ja muž; neka odbaci kurvarstva svoja od lica svojega, i preljube svoje od dojaka svojih,
3 Da je ne bih svukao golu i uèinio je kaka je bila onaj dan kad se rodila, i da je ne bih postavio da bude kao pustinja i obratio je da bude kao zemlja zasušena, i umorio je žeðu.
4 I neæu se smilovati na djecu njezinu, jer su kopilad.
5 Jer se mati njihova kurva, sramoti se roditeljka njihova; jer govori: iæi æu za milosnicima svojim koji mi daju hljeb moj i vodu moju, vunu moju i lan moj, ulje moje i piæe moje.
6 Zato evo ja æu joj zagraditi put trnjem i zazidaæu zidom da ne naðe staza svojih.
7 I trèaæe za svojim milosnicima, ali ih neæe stignuti; i tražiæe ih, ali ih neæe naæi; pa æe reæi: idem da se vratim k prvomu mužu svojemu, jer mi bješe bolje onda nego sada.
8 Jer ona ne zna da sam joj ja davao žito i vino i ulje, i umnožavao joj srebro i zlato, od kojega naèiniše Vala.
9 Zato æu uzeti natrag žito svoje, kad bude vrijeme, i vino svoje, kad bude vrijeme, i uzeæu vunu svoju i lan svoj, kojim bi pokrivala golotinju svoju.
10 I otkriæu rugobu njezinu pred milosnicima njezinijem, i niko je neæe izbaviti iz moje ruke.
11 I ukinuæu svaku radost njezinu, svetkovine njezine, mladine njezine i subote njezine i sve praznike njezine.
12 I potræu èokote njezine i smokve, za koje govori: plata su mi, što mi dadoše milosnici moji; i obratiæu ih u šumu da ih jede zvijerje poljsko.
13 I pohodiæu na njoj dane Valimske, u koje im je kadila i kitila se obocima i grivnama, i išla za svojim milosnicima, i mene zaboravila, govori Gospod.
14 Ali evo, ja æu je primamiti i odvešæu je u pustinju, i govoriæu s njom lijepo.
15 I daæu joj vinograde njezine od toga mjesta, i dolinu Ahor za vrata nadanju, i ondje æe pjevati kao za mladosti svoje i kao kad je išla iz Misira.
16 I tada æeš me, govori Gospod, zvati: mužu moj; a neæeš me više zvati: Vale

moj.
17 Jer æu ukloniti iz usta njezinijeh imena Vala; i neæe im se više pominjati imena.
18 I tada æu im uèiniti zavjet sa zvijerjem poljskim i sa pticama nebeskim i s bubinama zemaljskim; i polomiæu luk i maè i rat da ih nestane u zemlji, i uèiniæu da leže bez straha.
19 I zaruèiæu te sebi dovijeka, zaruèiæu te sebi pravdom i sudom i milošæu i milosrðem.
20 I zaruèiæu te sebi vjerom, i poznaæeš Gospoda.
21 I tada æu se odazvati, govori Gospod, odazvaæu se nebesima, a ona æe se odazvati zemlji.
22 A zemlja æe se odazvati žitu i vinu i ulju, a to æe se odazvati Jezraelu.
23 I posijaæu je sebi na zemlji, i smilovaæu se na Loruhamu, i reæi æu Loamiji: ti si moj narod, i on æe reæi: Bože moj!

3

1 Potom reèe mi Gospod: idi opet, ljubi ženu koju ljubi ljubavnik a ona èini preljubu, kao što Gospod ljubi sinove Izrailjeve a oni gledaju za tuðim bogovima i ljube žbanove vinske.
2 I kupih je za petnaest sikala srebra i gomor i po jeèma.
3 I rekoh joj: sjedi kod mene dugo vremena, i ne kurvaj se, i ne budi drugoga; tako æu i ja biti tvoj.
4 Jer æe dugo vremena sinovi Izrailjevi sjedjeti bez cara i bez kneza i bez žrtve i bez stupa i bez opleæka i likova.
5 Poslije æe se obratiti i tražiæe Gospoda Boga svojega i Davida cara svojega, i u strahu æe pristupiti ka Gospodu i blagosti njegovoj u pošljednja vremena.

4

1 Èujte rijeè Gospodnju, sinovi Izrailjevi, jer Gospod ima parbu sa stanovnicima zemaljskim; jer nema istine ni milosti ni znanja za Boga u zemlji;
2 Zaklinju se krivo i lažu i ubijaju i kradu i èine preljubu, zastraniše, i jedna krv stiže drugu.
3 Zato æe tužiti zemlja, i što god živi na njoj prenemoæi æe, i zvijeri poljske i ptice nebeske; i ribe æe morske pomrijeti.
4 Ali niko da se ne prepire ni da koga kori, jer je narod tvoj kao oni koji se prepiru sa svešteníkom.
5 Zato æeš pasti danju, i s tobom æe prorok pasti noæu, i pogubiæu mater tvoju.
6 Izgibe moj narod, jer je bez znanja; kad si ti odbacio znanje, i ja æu tebe odbaciti da mi ne vršiš službe svešteníèke; kad si zaboravio Boga svojega, i ja æu zaboraviti sinove tvoje.
7 Što se više množiše, to mi više griješiše; slavu njihovu pretvoriæu u sramotu.
8 Od grijeha naroda mojega hrane se, i lakome se na bezakonje njihovo.
9 Zato æe biti svešteniku kao narodu; pohodiæu ga za putove njegove i platiæu mu za djela njegova.
10 I oni æe jesti, a neæe se nasititi; kurvaæe se, a neæe se množiti; jer prestaše služiti Gospodu.
11 Kurvarstvo i vino i mast oduzima srce.
12 Narod moj pita drvo svoje, i palica mu njegova odgovara; jer duh kurvarski zavodi ih da se kurvaju otstupivši od Boga svojega.
13 Navrh gora prinose žrtve, i na humovima kade pod hrastovima, topolama i brijestovima, jer im je sjen dobar; zato se kurvaju kæeri vaše i snahe vaše èine preljubu.
14 Neæu karati kæeri vaših kad se kurvaju, ni snaha vaših kad èine preljubu; jer se oni odvajaju s kurvama i prinose žrtve s nevaljalijem ženama; i narod nerazumni propašæe.
15 Ako se ti kurvaš, Izrailju, neka ne griješi Juda; i ne idite u Galgal niti idite u Vetaven, i ne kunite se: tako da je živ Gospod.
16 Jer je Izrailj uporan kao uporna junica; sada æe ih pasti Gospod kao jagnje na prostranu mjestu.
17 Jefrem se udružio s lažnijem bogovima; ostavi ga.
18 Piæe se njihovo prevrnu, jednako se

kurvaju; milo im je: dajte. Branièi su njegovi sramota.
19 Vjetar æe ih stegnuti krilima svojim, i oni æe se posramiti od žrtava svojih.

5

1 Èujte, sveštenici, i pazi, dome Izrailjev, i slušaj, dome carev, jer je vama sud, jer ste zamka u Mispi i mreža razapeta na Tavoru.
2 Iz potaje klaše one koji zalaze; ali æu ih ja pokarati sve.
3 Ja poznajem Jefrema i Izrailj nije sakriven od mene; jer se sada kurvaš, Jefreme, Izrailj se oskvrni.
4 Ne upravljaju djela svojih da se vrate k Bogu svojemu; jer je duh kurvarski u njima i ne znaju Gospoda.
5 I ponositost Izrailjeva svjedoèi mu u oèi; zato æe Izrailj i Jefrem pasti za bezakonje svoje, pašæe i Juda s njima.
6 Iæi æe s ovcama svojim i s govedima svojim da traže Gospoda, ali ga neæe naæi; uklonio se je od njih.
7 Iznevjeriše Gospoda, jer izrodiše tuðe sinove; zato æe ih proždrijeti mjesec dana s dostojanjem njihovijem.
8 Trubite u rog u Gavaji, u trubu u Rami; vièite u Vetavenu: za tobom, Venijamine!
9 Jefrem æe opustjeti u dan kara; objavih među plemenima Izrailjevijem što æe zacijelo biti.
10 Knezovi su Judini kao oni koji premještaju među; izliæu na njih kao vodu jarost svoju.
11 Jefremu se èini nasilje, satrven je sudom, jer od svoje volje otide za zapoviješæu.
12 Zato æu ja biti Jefremu kao moljac i kao crv domu Judinu.
13 I Jefrem vidje bolest svoju i Juda svoju ranu, i otide Jefrem k Asircu, i Juda posla k caru koji bi ga branio; ali vas on ne može iscijeliti niti æe vas oprostiti rane vaše.
14 Jer æu ja biti kao lav Jefremu, kao laviæ domu Judinu; ja, ja æu zgrabiti, i otiæi æu, odnijeæu i niko neæe izbaviti.
15 Otiæi æu i vratiæu se na svoje mjesto dokle ne priznadu svoju krivicu i potraže lice moje; kad budu u nevolji tražiæe me.

6

1 Hodite da se vratimo ka Gospodu; jer on razdrije, i iscijeliæe nas, rani, i zaviæe nas.
2 Povratiæe nam život do dva dana, treæi dan podignuæe nas, i živjeæemo pred njim.
3 Tada æemo poznati Gospoda i sve æemo ga više poznavati; jer mu je izlazak ureðen kao zora i doæi æe nam kao dažd, kao pozni dažd koji natapa zemlju.
4 Što da ti uèinim, Jefreme? što da ti uèinim, Juda? jer je dobrota vaša kao oblak jutarnji i kao rosa koja u zoru padne, pa je nestane.
5 Zato ih sjekoh preko proroka i ubijah rijeèima usta svojih, i svjetlost sudova tvojih izide.
6 Jer je meni milost mila a ne žrtva, i poznavanje Boga veæma nego žrtva paljenica.
7 Ali oni prestupiše zavjet kao Adam; tu me iznevjeriše.
8 Galad je grad onijeh koji èine bezakonje, po njemu su krvavi tragovi.
9 A družina je sveštenièka kao èeta koja doèekuje ljude, ubijaju na putu u Sihem, èine grdilo.
10 U domu Izrailjevu vidim strahotu; ondje je kurvanje Jefremovo, Izrailj se oskvrni.
11 I tebi je, Juda, pripravljena žetva, kad vratim roblje naroda svojega.

7

1 Kad lijeèim Izrailja, tada se pokazuje bezakonje Jefremovo i zloæa Samarijska; jer èine laž, i lupež ulazi, i napolju udara èeta.
2 I ne govore u srcu svom da ja pamtim svako bezakonje njihovo; sada stoje oko njih djela njihova, preda mnom su.
3 Nevaljalstvom svojim vesele cara i lažima svojim knezove.
4 Svi èine preljubu; kao peæ su koju užari hljebar, koji prestane stražiti kad zamijesi tijesto pa dokle uskisne.

5 Na dan cara našega razbolješe se
knezovi od mijeha vina, i on pruži ruku
svoju potsmjevaèima.
6 Jer na zasjede svoje upravljaju srce
svoje, koje je kao peæ; hljebar njihov
spava cijelu noæ, ujutru gori kao plamen
ognjeni.
7 Svi su kao peæ ugrijani i proždiru
svoje sudije; svi carevi njihovi padaju,
nijedan izmeðu njih ne vièe k meni.
8 Jefrem se pomiješao s narodima; Je-
frem je pogaèa neprevrnuta.
9 Inostranci jedu mu silu, a on ne zna;
sijede kose popadaju ga, a on ne zna.
10 I ponositost Izrailjeva svjedoèi mu u
oèi, ali se ne vraæaju ka Gospodu Bogu
svojemu niti ga traže uza sve to.
11 I Jefrem je kao golub, lud, bezuman;
zovu Misir, idu u Asirsku.
12 Kad otidu, razapeæu na njih mrežu
svoju, kao ptice nebeske svuæi æu ih,
karaæu ih kako je kazivano u zboru
njihovu.
13 Teško njima, jer zaðoše od mene;
pogibao æe im biti, jer me iznevjeriše; ja
ih iskupih, a oni govoriše na me laž.
14 Niti me prizivaše iz srca svojega, nego
ridaše na odrima svojim; žita i vina radi
skupljajuæi se otstupaju od mene.
15 Kad ih karah, ukrijepih im mišice; ali
oni misliše zlo na me.
16 Vraæaju se, ali ne k višnjemu,
postaše kao luk lažljiv; knezovi æe nji-
hovi popadati od maèa s obijesti jezika
svojega; to æe im biti potsmijeh u zemlji
Misirskoj.

8

1 Trubu na usta, i reci: kao orao ide na
dom Gospodnji; jer prestupiše zavjet moj
i otpadiše se od zakona mojega.
2 Izrailj æe vikati k meni: Bože moj;
poznajemo te.
3 Izrailj je ostavio dobro; neprijatelj æe
ga goniti.
4 Postavljaju careve, ali ne od mene;
podižu knezove, za koje ja ne znam; od
srebra svojega i od zlata svojega grade
sebi likove, da se istrijebe.
5 Ostavilo te je tele tvoje, Samarijo;
jarost se moja raspalila na njih; dokle se
neæe moæi oèistiti?
6 Jer je i ono od Izrailja; naèinio ga je
umjetnik, i nije Bog; tele æe Samarijsko
otiæi u komade.
7 Jer siju vjetar, pa æe žeti oluju; sta-
bljike neæe imati, klica neæe dati brašna;
da bi i dala, proždrijeæe ga tuðinci.
8 Proždrijeæe se Izrailj, biæe među
narodima kao sud na kom nema miline.
9 Jer otidoše k Asircu, divljemu mag-
arcu, koji je sam za se; Jefrem naima
ljubavnike.
10 A što naimaše među narodima, ja
æu ih sabrati; a veæ i okusiše malo radi
bremena cara nad knezovima.
11 Što umnoži Jefrem oltare da griješi,
biæe mu oltari na grijeh.
12 Napisah mu velike stvari u zakonu
svom; ali mu se èine kao nešto tuðe.
13 Za žrtve, koje mi prinose, prinose
meso, i jedu ga; Gospod ih ne prima;
sada æe se opomenuti bezakonja njihova
i pohodiæe grijehe njihove; oni æe se
vratiti u Misir.
14 Izrailj zaboravi tvorca svojega, i
sagradi dvorove, i Juda umnoži tvrde
gradove; ali æu pustiti oganj u gradove
ovomu, i spaliæe dvorove onomu.

9

1 Ne raduj se, Izrailju, veseleæi se kao
narodi, što se kurvaš otstupivši od Boga
svojega, miluješ platu kurvarsku po svi-
jem gumnima žitnijem.
2 Gumno i kaca neæe ih hraniti, i mast
æe ih prevariti.
3 Oni neæe nastavati u zemlji Gospod-
njoj; nego æe se vratiti Jefrem u Misir, i
oni æe jesti neèistotu u Asirskoj.
4 Neæe prinositi Gospodu vina, niti æe
mu biti ugodne žrtve njihove, nego æe im
biti kao hljeb onijeh koji tuže, ko ga god
jede oskvrniæe se, jer im je hljeb za žrtve
njihove, neæe uæi u dom Gospodnji.
5 Šta æete èiniti na dan svetkovine i na
dan praznika Gospodnjega?
6 Jer gle, otiæi æe pustošenja radi; Misir
æe ih pribrati, Memfis æe ih pogrepsti;

zaklade njihove od srebra naslijediæe kopriva, trnje æe im biti u šatorima.
7 Doðoše dani pohoðenju, doðoše dani plaæanju; poznaæe Izrailj; proroci su ludi, bezumni su u kojima je duh, za mnoštvo bezakonja tvojega i veliku mržnju.
8 Stražar je Jefremov s Bogom mojim, prorok je zamka ptièarska po svijem putovima njegovijem, mržnja je u domu Boga njegova.
9 Duboko su se pokvarili kao u vrijeme Gavajsko; opomenuæe se bezakonja njihova, i pohodiæe grijehe njihove.
10 Naðoh Izrailja kao grožðe u pustinji; vidjeh oce vaše kao prve smokve na drvetu u poèetku njegovu; oni otidoše k Velfegoru, i odvojiše se za sramotom, i postaše gadni kako im bješe milo.
11 Jefremova æe slava odletjeti kao ptica od roðenja i od utrobe i od zaèetka.
12 Ako li i othrani sinove svoje, ja æu ih uèiniti da budu bez djece, da ne ostane nijedan; i teško njima kad otstupim od njih.
13 Jefrem, kad ga gledah, bješe kao Tir, posaðen na ljupku mjestu; ali æe Jefrem izvesti krvniku sinove svoje.
14 Podaj im, Gospode; šta æeš im dati? podaj im utrobu pometljivu i dojke usahle.
15 Sva je zloæa njihova u Galgalu; zato ondje mrzim na njih; za zloæu djela njihovijeh izagnaæu ih iz doma svojega; neæu ih više ljubiti: svi su knezovi njihovi odmetnici.
16 Udaren bi Jefrem; korijen im posahnu, neæe roditi roda; ako i rode, ubiæu mili porod utrobe njihove.
17 Odbaciæe ih Bog moj, jer ga ne slušaju, i skitaæe se po narodima.

10

1 Izrailj je prazna loza vinova, ostavlja rod za se; što više roda ima, to više umnožava oltare; što mu je bolja zemlja, to više kiti likove.
2 Srce im je razdijeljeno, zato su krivi; on æe oboriti oltare njihove, polomiæe likove njihove.
3 Jer sada govore: nemamo cara; ne bojimo se Gospoda; i šta bi nam uèinio car?
4 Govore rijeèi kunuæi se lažno kad ugovaraju vjeru, i sud kao otrov raste u brazdama na njivi mojoj.
5 Za junice Vetavenske uplašiæe se stanovnici Samarijski; jer æe za njima žaliti narod njihov, i sveštenici njihovi, koji im se radovahu, jer æe slava njihova otiæi od njih.
6 I on æe sam biti odveden u Asirsku na dar caru branièu; Jefrema æe popasti stid, i Izrailj æe se osramotiti namjerom svojom.
7 Cara æe Samarijskoga nestati kao pjene povrh vode.
8 I oboriæe se visine Avenske, grijeh Izrailjev; trnje æe i èkalj rasti po oltarima njihovijem, i govoriæe gorama: pokrijte nas, i humovima: padnite na nas.
9 Od vremena Gavajskoga griješio si, Izrailju; ondje ostaše, ne stiže ih u Gavaji rat na bezakonike.
10 Po svojoj æu ih volji pokarati, i narodi æe se skupiti na njih da ih zarobe za dvojako bezakonje njihovo.
11 Jefrem je junica nauèena, koja rado vrše; ali æu joj doæi na lijepi vrat; upregnuæu Jefrema, Juda æe orati, Jakov æe povlaèiti.
12 Sijte pravdu, žeæete milost; orite krèevinu, jer je vrijeme da tražite Gospoda, da bi došao i podaždio vam pravdom.
13 Oraste bezbožnost, žeste bezakonje, jedoste plod od laži; jer si se pouzdao u svoj put, u mnoštvo svojih junaka.
14 Zato æe se podignuti vreva među tvojim narodom, i svi æe se gradovi tvoji raskopati kao što Salman raskopa Vet-Arvel kad bijaše rat, majka bi razmrskana sa sinovima.
15 Tako æe vam uèiniti Vetilj za veliku zloæu vašu; zorom æe poginuti car Izrailjev.

11

1 Kad Izrailj bješe dijete, ljubljah ga, i iz Misira dozvah sina svojega.

2 Koliko ih zvaše, toliko oni odlaziše
od njih; prinosiše žrtve Valima, kadiše
likovima.
3 Ja uèih Jefrema hoditi držeæi ga za
ruke, ali ne poznaše da sam ih ja lijeèio.
4 Vukoh ih uzicama èovjeèjim, užima
ljubavnijem; i bijah im kao oni koji im ski-
daju jaram s èeljusti, i davah im hranu.
5 Neæe se vratiti u zemlju Misirsku,
nego æe mu Asirac biti car, jer se ne
htješe obratiti.
6 I maè æe stajati u gradovima nje-
govijem, i potræe prijevornice njegove i
proždrijeti za namjere njihove.
7 Narod je moj prionuo za otpad od
mene; zovu ga k višnjemu, ali se nijedan
ne podiže.
8 Kako da te dam, Jefreme? da te
predam, Izrailju? kako da uèinim od
tebe kao od Adame? da te obratim da
budeš kao Sevojim? Ustreptalo je srce
moje u meni, uskolebala se utroba moja
od žalosti.
9 Neæu izvršiti ljutoga gnjeva svojega,
neæu opet zatrti Jefrema; jer sam ja Bog
a ne èovjek, svetac usred tebe; neæu doæi
na grad.
10 Iæi æe oni za Gospodom; on æe rikati
kao lav; kad rikne, sa strahom æe dotrèati
sinovi s mora;
11 Sa strahom æe dotrèati iz Misira kao
ptica, i kao golub iz zemlje Asirske; i
naseliæu ih u kuæama njihovijem, govori
Gospod.

12

1 Opkolio me je Jefrem lažju i dom
Izrailjev prijevarom; ali Juda još vlada s
Bogom i vjeran je sa svetima.
2 Jefrem se hrani vjetrom, i ide za
ustokom; svaki dan množi laž i pogibao;
i hvataju vjeru s Asircem i nose ulje u
Misir.
3 I s Judom ima Gospod parbu i po-
hodiæe Jakova prema putovima njegov-
ijem, platiæe mu po djelima njegovijem.
4 U utrobi uhvati za petu brata svojega,
i u sili svojoj bori se s Bogom;
5 Bori se s anðelom, i nadjaèa; plaka,
i moli mu se; naðe ga u Vetilju, i ondje
govori s nama.
6 Ali je Gospod Bog nad vojskama, Gos-
pod mu je spomen.
7 Ti dakle obrati se k Bogu svojemu,
èuvaj milost i pravdu, i uzdaj se vazda u
Boga svojega.
8 Trgovac je Jefrem, u ruci su mu
mjerila lažna, milo mu je da èini krivo.
9 I govori Jefrem: baš se obogatih,
stekoh blago, ni u kom trudu mom neæe
mi naæi nepravde koja bi bila grijeh.
10 A ja sam Gospod Bog tvoj od zemlje
Misirske, još æu ti dati da sjediš u
šatorima kao o praznicima.
11 I govoriæu preko proroka, i um-
nožiæu utvare, i davaæu prièu preko
proroka.
12 Doista je Galad bezakonje, postaše
sama taština; u Galgalu prinose junce na
žrtvu, i oltari su im kao gomile kamenja
po brazdama na njivi mojoj.
13 I Jakov pobježe u zemlju Sirsku, i
Izrailj služi za ženu, i za ženu èuva ovce.
14 I prorokom izvede Gospod Izrailja iz
Misira, i prorokom èuva ga.
15 Jefrem ga ljuto razgnjevi; zato æe
ostaviti na njemu krv njegovu, i vratiæe
mu sramotu njegovu Gospod njegov.

13

1 Kad Jefrem govoraše, bješe strah;
bješe se uzvisio u Izrailju; ali se ogriješi
o Vala, te umrije.
2 I sada jednako griješe i grade sebi
lijuæi od srebra svojega po razumu svo-
jemu likove, koji su svi djelo umjetnièko,
a oni govore za njih: ljudi koji prinose
žrtve neka cjeluju teoce.
3 Zato æe biti kao oblak jutarnji i kao
rosa koja u zoru padne, pa je nestane, kao
pljeva, koju odnosi vjetar s gumna, i kao
dim iz dimnjaka.
4 A ja sam Gospod Bog tvoj od zemlje
Misirske, i Boga osim mene nijesi poznao,
i osim mene nema ko bi spasao.
5 Ja te poznah u pustinji, u zemlji
zasušenoj.
6 Imajuæi dobru pašu bijahu siti; ali èim
se nasitiše, ponese se srce njihovo, zato
me zaboraviše.

7 Zato æu im biti kao lav, kao ris vrebaæu ih na putu.
8 Srešæu ih kao medvjedica kojoj uzmu medvjediæe, i rastrgaæu im sve srce njihovo i izješæu ih ondje kao lav; zvijerje poljsko raskinuæe ih.
9 Propao si, Izrailju; ali ti je pomoæ u meni.
10 Gdje ti je car? gdje je? neka te saèuva u svijem gradovima tvojim; gdje li su sudije tvoje, za koje si govorio: daj mi cara i knezove?
11 Dadoh ti cara u gnjevu svom, i uzeh ga u jarosti svojoj.
12 Svezano je bezakonje Jefremovo, ostavljen je grijeh njegov.
13 Bolovi kao u porodilje spopašæe ga, sin je nerazuman, jer ne bi toliko vremena ostao u utrobi.
14 Od groba æu ih izbaviti, od smrti æu ih saèuvati; gdje je, smrti, pomor tvoj? gdje je, grobe, pogibao tvoja? kajanje æe biti sakriveno od oèiju mojih.
15 Rodan æe biti među braæom svojom; ali æe doæi istoèni vjetar, vjetar Gospodnji, koji ide od pustinje, i usahnuæe mu izvor, i studenac æe mu zasušiti; on æe odnijeti blago od svijeh dragih zaklada.
16 Samarija æe opustjeti, jer se odmetnu od Boga svojega; oni æe pasti od maèa, djeca æe se njihova razmrskati i trudne žene njihove rasporiti.

14

1 Obrati se, Izrailju, ka Gospodu Bogu svojemu, jer si pao svojega radi bezakonja.
2 Uzmite sa sobom rijeèi, i obratite se ka Gospodu; recite mu: oprosti sve bezakonje, i primi dobro; i daæemo žrtve usana svojih.
3 Asirac nas ne može izbaviti, neæemo jahati na konjma, niti æemo više govoriti djelu ruku svojih: Bože naš; jer u tebe nalazi milost sirota.
4 Iscijeliæu otpad njihov, ljubiæu ih drage volje; jer æe se gnjev moj odvratiti od njega.
5 Biæu kao rosa Izrailju, procvjetaæe kao ljiljan i pustiæe žile svoje kao drveta Livanska.
6 Raširiæe se grane njegove, i ljepota æe mu biti kao u masline i miris kao Livanski.
7 Oni æe se vratiti i sjedjeti pod sjenom njegovijem, raðaæe kao žito i cvjetaæe kao vinova loza; spomen æe mu biti kao vino Livansko.
8 Jefreme, šta æe mi više idoli? Ja æu ga uslišiti i gledati; ja æu mu biti kao jela zelena; od mene je tvoj plod.
9 Ko je mudar, neka razumije ovo; i razuman neka pozna ovo; jer su pravi putovi Gospodnji, i pravednici æe hoditi po njima, a prestupnici æe pasti na njima.

Joil

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Joilu sinu Fatuilovu.
2 Èujte, starci; slušajte, svi stanovnici zemaljski; je li ovako što bilo za vašega vremena ili za vremena vaših otaca?
3 Pripovijedajte to sinovima svojim, i sinovi vaši svojim sinovima, i njihovi sinovi potonjemu koljenu.
4 Što osta iza gusjenice izjede skakavac, i što osta iza skakavca izjede hrušt, i što osta iza hrušta izjede crv.
5 Otrijeznite se, pijanice, i plaèite; i ridajte svi koji pijete vino, za novijem vinom, jer se ote iz usta vaših.
6 Jer doðe na zemlju moju silan narod i nebrojen; zubi su mu kao u lava i kutnjaci kao u lavice.
7 Potr vinovu lozu moju, i smokve moje pokida, sasvijem ih oguli i pobaca, te im se grane bijele.
8 Ridaj kao mladica opasana kostrijeæu za mužem mladosti svoje.
9 Nesta dara i naljeva iz doma Gospodnjega; tuže sveštenici, sluge Gospodnje.
10 Opustje polje, tuži zemlja; jer je potrveno žito, usahlo vino, nestalo ulja.
11 Stidite se ratari, ridajte vinogradari, pšenice radi i jeèma radi, jer propade žetva na njivi;
12 Loza posahnu i smokva uvenu; šipak i palma i jabuka i sva drveta poljska posahnuše, jer nesta radosti izmeðu sinova ljudskih.
13 Opašite se i plaèite sveštenici; ridajte koji služite oltaru, doðite, noæujte u kostrijeti, sluge Boga mojega; jer se unosi u dom Boga vašega dar i naljev.
14 Naredite post, oglasite praznik, skupite starješine, sve stanovnike zemaljske, u dom Gospoda Boga svojega, i vapijte ka Gospodu:
15 Jaoh dana! jer je blizu dan Gospodnji, i doæi æe kao pogibao od svemoguæega.
16 Nije li nestalo hrane ispred oèiju naših, radosti i veselja iz doma Boga našega?
17 Sjeme istruhnu pod grudama svojim, puste su žitnice, razvaljene spreme, jer posahnu žito.
18 Kako uzdiše stoka! kako su se smela goveda! jer nemaju paše; i ovce ginu.
19 K tebi, Gospode, vièem, jer oganj sažeže paše u pustinji, i plamen popali sva drveta u polju.
20 I zvijerje poljsko pogleda za tobom, jer usahnuše potoci vodeni i oganj sažeže paše u pustinji.

2

1 Trubite u trubu na Sionu, i vièite na svetoj gori mojoj, neka drkæu svi stanovnici zemaljski, jer ide dan Gospodnji, jer je blizu,
2 Dan, kada je mrak i tama, dan, kada je oblak i magla; kako se zora razastire povrh gora, tako ide narod velik i silan, kakoga nije bilo otkad je vijeka niti æe ga poslije kad biti od koljena do koljena.
3 Pred njim proždire oganj, a za njim pali plamen; zemlja je pred njim kao vrt Edemski, a za njim pustinja pusta, ništa neæe uteæi od njega.
4 Na oèima su kao konji i trèaæe kao konjici.
5 Skakaæe povrh gora topoæuæi kao kola, praskajuæi kao plamen ognjeni koji sažiže strnjiku, kao silan narod spreman za boj.
6 Pred njim æe se prepadati narodi, svako æe lice pocrnjeti.
7 Oni æe trèati kao junaci, kao vojnici skakaæe na zid, i svaki æe iæi svojim putem, niti æe otstupati sa svoje staze.
8 I jedan drugoga neæe tiskati, svaki æe iæi svojim putem, i na maèeve naviruæi neæe se raniti.
9 Po gradu æe hoditi, po zidovima æe trèati, u kuæe æe se peti, ulaziæe kroz prozore kao lupež.
10 Pred njima æe se zemlja tresti, nebesa æe se pokolebati, sunce æe i mjesec pomrknuti i zvijezde æe ustegnuti svjetlost svoju.
11 A Gospod æe pustiti glas svoj pred vojskom svojom, jer æe oko njegov biti vrlo velik, jer æe biti silan onaj koji æe izvršiti volju njegovu; jer æe dan

Gospodnji biti velik i vrlo strašan, i ko æe ga podnijeti?
12 Zato još govori Gospod: obratite se k meni svijem srcem svojim i posteæi i plaèuæi i tužeæi.
13 I razderite srca svoja a ne haljine svoje, i obratite se ka Gospodu Bogu svojemu, jer je milostiv i žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrðem i kaje se oda zla.
14 Ko zna, neæe li se povratiti i raskajati se, i ostaviti iza toga blagoslov, dar i naljev za Gospoda Boga vašega.
15 Trubite u trubu na Sionu, naredite post, proglasite svetkovinu.
16 Saberite narod, osveštajte sabor, skupite starce, saberite djecu i koja sisaju; ženik neka izide iz svoje klijeti i nevjesta iz ložnice svoje.
17 Između trijema i oltara neka plaèu sveštenici, sluge Gospodnje, i neka reku: prosti, Gospode, narodu svojemu, i ne daj našljedstva svojega pod sramotu, da njim obladaju narodi; zašto da reku u narodima: gdje im je Bog?
18 I Gospod æe revnovati za zemlju svoju i požaliæe narod svoj.
19 I Gospod æe odgovoriti i reæi æe svome narodu: evo, ja æu vam poslati žita i vina i ulja, i biæete ga siti, i neæu vas više dati pod sramotu među narodima.
20 Jer æu udaljiti od vas sjeverca, i odagnati ga u zemlju suhu i pustu, prednju èetu njegovu u istoèno more a zadnju u more zapadno, i podignuæe se smrad njegov, i trulež æe se njegov podignuti, pošto uèini velike stvari.
21 Ne boj se, zemljo, raduj se i veseli se, jer æe Gospod uèiniti velike stvari.
22 Ne bojte se, zvijeri poljske; jer æe se zelenjeti pasišta u pustinji i drveta æe nositi rod svoj, smokva æe i loza vinova davati silu svoju.
23 I vi, sinovi Sionski, radujte se i veselite se u Gospodu Bogu svojem, jer æe vam dati dažd na vrijeme, i spustiæe vam dažd rani i pozni na vrijeme.
24 I gumna æe se napuniti žita, a kace æe se preljevati vinom i uljem.
25 I naknadiæu vam godine koje izjede skakavac, hrušt i crv i gusjenica, velika vojska moja, koju slah na vas.
26 I ješæete izobila, i biæete siti i hvaliæete ime Gospoda Boga svojega, koji uèini s vama èudesa, i narod moj neæe se posramiti dovijeka.
27 I poznaæete da sam ja usred Izrailja, i da sam ja Gospod Bog vaš, i da nema drugoga, i narod moj neæe se posramiti dovijeka.
28 I poslije æu izliti duh svoj na svako tijelo, i proricaæe sinovi vaši i kæeri vaše, starci æe vaši sanjati sne, mladiæi æe vaši viðati utvare.
29 I na sluge æu i na sluškinje u one dane izliti duh svoj;
30 I uèiniæu èudesa na nebu i na zemlji, krv i oganj i pušenje dima.
31 Sunce æe se pretvoriti u tamu i mjesec u krv prije nego doðe veliki i strašni dan Gospodnji.
32 I svaki koji prizove ime Gospodnje spašæe se; jer æe na gori Sionu i u Jerusalimu biti spasenje, kao što je rekao Gospod, i u ostatku koji pozove Gospod.

3

1 Jer, gle, u one dane i u ono vrijeme, kad vratim roblje Judino i Jerusalimsko,
2 Sabraæu sve narode, i svešæu ih u dolinu Josafatovu, i ondje æu se suditi s njima za svoj narod i za našljedstvo svoje Izrailja, kojega rasijaše među narode i razdijeliše zemlju moju;
3 I za moj narod bacaše ždrijeb, i davaše dijete za kurvu, i prodavaše djevojku za vino, te piše.
4 I šta hoæete vi sa mnom, Tire i Sidone, i svi krajevi Palestinski? hoæete li da mi platite? i hoæete li da mi vratite? Odmah æu vam bez oklijevanja platiti platu vašu na vašu glavu.
5 Jer uzeste srebro moje i zlato moje, i najljepše zaklade moje unesoste u svoje crkve.
6 I sinove Judine i sinove Jerusalimske prodadoste sinovima Grèkim da biste ih otjerali daleko od meðe njihove.
7 Evo, ja æu ih dignuti s mjesta kuda ih prodadoste, i platiæu vam platu vašu na vašu glavu.

8 I prodaæu vaše sinove i vaše kæeri
u ruke sinovima Judinijem, i oni æe
ih prodati Savejcima u narod daljni, jer
Gospod reèe.
9 Objavite ovo po narodima, oglasite
rat, podignite junake neka doðu i idu svi
vojnici.
10 Raskujte raonike svoje na maèeve, i
srpove svoje na koplja; ko je slab, neka
reèe: junak sam.
11 Skupite se i hodite, svi narodi
unaokolo, i saberite se; tamo svedi,
Gospode, junake svoje.
12 Neka se podignu i doðu narodi u
dolinu Josafatovu; jer æu ondje sjesti da
sudim svijem narodima unaokolo.
13 Zamahnite srpom, jer je žetva uzrela;
hodite, siðite, jer je tijesak pun, kace se
preljevaju; jer je zloæa njihova velika.
14 Gomile, gomile u dolini sudskoj; jer je
dan Gospodnji blizu u dolini sudskoj.
15 Sunce æe i mjesec pomrknuti, i zvi-
jezde æe ustegnuti svoju svjetlost.
16 I Gospod æe riknuti sa Siona, i iz
Jerusalima æe pustiti glas svoj, i za-
trešæe se nebo i zemlja; ali æe Gospod
biti utoèište svome narodu i krjepost
sinovima Izrailjevijem.
17 I poznaæete da sam ja Gospod Bog
vaš, koji nastavam u Sionu, u svetoj gori
svojoj; i Jerusalim æe biti svet, i tuðinci
neæe više iæi po njemu.
18 I tada æe gore kapati slatkim vinom,
i humovi æe se topiti od mlijeka, i svijem
potocima Judinijem teæi æe voda, i izaæi
æe izvor iz doma Gospodnjega i natopiæe
dolinu Sitim.
19 Misir æe opustjeti, i Edomska æe
biti pusta pustinja za nasilje uèinjeno
sinovima Judinijem, jer proliše krv pravu
u zemlji njihovoj.
20 A Juda æe stajati dovijeka i Jerusalim
od koljena do koljena.
21 I oèistiæu krv njihovu, koje ne
oèistih; i Gospod æe nastavati u Sionu.

Amos

1 Rijeèi Amosa koji bijaše izmeðu pastira iz Tekuje, što vidje za Izrailja za vremena Ozije cara Judina i za vremena Jerovoama sina Joasova cara Izrailjeva, dvije godine prije trusa.
2 Reèe dakle: Gospod æe riknuti sa Siona, i iz Jerusalima æe pustiti glas svoj, i tužiæe stanovi pastirski i posušiæe se vrh Karmilu.
3 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Damasak, neæu mu oprostiti, jer vrhoše Galad gvozdenom branom.
4 Nego æu pustiti oganj u dom Azailov, te æe proždrijeti dvorove Venadadove.
5 I polomiæu prijevornice Damasku, i istrijebiæu stanovnike iz polja Avena, i onoga koji drži palicu iz doma Edenova, i otiæi æe u ropstvo narod Sirski u Kir, veli Gospod.
6 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Gaza, neæu joj oprostiti, jer ih zarobiše sasvijem i predadoše Edomcima.
7 Nego æu pustiti oganj u zidove Gazi, te æe joj proždrijeti dvorove.
8 I istrijebiæu stanovnike iz Azota i onoga koji drži palicu iz Askalona, i okrenuæu ruku svoju na Akaron, i izginuæe ostatak Filistejski, veli Gospod Gospod.
9 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Tir, neæu mu oprostiti, jer sasvijem dadoše u ropstvo Edomcima i ne sjeæaše se bratske vjere.
10 Nego æu pustiti oganj u zidove Tiru, te æe proždrijeti dvorove njegove.
11 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Edom, neæu mu oprostiti, jer goni brata svojega maèem potrvši u sebi sve žaljenje, i gnjev njegov razdire jednako, i srdnju svoju drži uvijek.
12 Nego æu pustiti oganj u Teman, i proždrijeæe dvore u Vosori.
13 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèiniše sinovi Amonovi, neæu im oprostiti, jer paraše trudne žene u Galadu da raširе meðu svoju.
14 Nego æu zapaliti oganj u zidovima Ravi, te æe joj proždrijeti dvorove s vikom u dan boja i s burom u dan vihora.
15 I car æe njihov otiæi u ropstvo, on i knezovi njegovi s njim, veli Gospod.

2

1 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Moav, neæu mu oprostiti, jer sažeže kosti cara Edomskoga u kreè.
2 Nego æu pustiti oganj na Moava, te æe proždrijeti dvorove u Kariotu, i Moav æe poginuti s vrevom, s vikom i s glasom trubnijem.
3 I istrijebiæu sudiju iz njega i sve knezove njegove pobiæu s njim, veli Gospod.
4 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Juda, neæu mu oprostiti, jer prezreše zakon Gospodnji i uredaba njegovijeh ne držaše, i prevariše se lažima svojim, za kojima hodiše oci njihovi.
5 Nego æu pustiti oganj u Judu, te æe proždrijeti dvore Jerusalimske.
6 Ovako veli Gospod: za tri zla i za èetiri što uèini Izrailj, neæu mu oprostiti, jer prodavaše pravednika za novce i ubogoga za jedne opanke.
7 Èeznu za prahom zemaljskim na glavi siromasima, i prevraæaju put smjernima; i sin i otac odlaze k jednoj djevojci da skvrne sveto ime moje.
8 I na haljinama u zalogu uzetijem leže kod svakoga oltara, i vino oglobljenijeh piju u kuæi bogova svojih.
9 A ja istrijebih ispred njih Amoreje, koji bijahu visoki kao kedri i jaki kao hrastovi, i potrh rod njihov ozgo i žile njihove ozdo.
10 I ja vas izvedoh iz zemlje Misirske, i vodih vas po pustinji èetrdeset godina da biste naslijedili zemlju Amorejsku.
11 I podizah izmeðu sinova vaših proroke i izmeðu mladiæa vaših nazireje. Nije li tako? sinovi Izrailjevi, govori Gospod.
12 A vi pojiste nazireje vinom, i prorocima zabranjivaste govoreæi: ne prorokujte.
13 Evo, ja æu vas pritisnuti na mjestu vašem kao što se pritiskuju kola puna snoplja.

14 I neæe biti bijega brzomu, i jaki neæe utvrditi krjeposti svoje, i hrabri neæe spasti duše svoje.
15 I strijelac neæe se održati, i laki na nogu neæe se izbaviti, niti æe konjik spasti duše svoje.
16 Nego æe najhrabriji među junacima go pobjeæi u onaj dan, govori Gospod.

3

1 Èujte rijeè koju govori Gospod za vas, sinovi Izrailjevi, za sve pleme koje sam izveo iz zemlje Misirske, govoreæi:
2 Samo vas poznah između svijeh plemena zemaljskih, zato æu vas pohoditi za sva bezakonja vaša.
3 Hoæe li dvojica iæi zajedno, ako se ne sastanu?
4 Hoæe li riknuti lav u šumi, ako nema lova? hoæe li laviæ pustiti glas svoj iz peæine svoje, ako ne uhvati što?
5 Hoæe li ptica pasti u mrežu na zemlju, ako nema zamke? hoæe li se dignuti mreža sa zemlje, ako se ništa ne uhvati?
6 Hoæe li truba trubiti po gradu, a narod da ne dotrèi uplašen? hoæe li biti nesreæa u gradu, a Gospod da je ne uèini?
7 Jer Gospod Gospod ne èini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.
8 Kad lav rikne, ko se neæe bojati? kad Gospod reèe, ko neæe prorokovati?
9 Oglasite po dvorovima Azotskim i po dvorovima u zemlji Misirskoj, i recite: skupite se na gore Samarijske i vidite velike nerede u njoj i nasilje u njoj.
10 Ne znaju èiniti pravo, govori Gospod, sabiraju blago nasiljem i grabežem u dvorima svojim.
11 Zato ovako veli Gospod Gospod: neprijatelj je oko zemlje i oboriæe ti silu tvoju, i oplijeniæe se dvorovi tvoji.
12 Ovako veli Gospod: kao kad pastir istrgne iz usta lavu dvije golijeni ili kraj od uha, tako æe se istrgnuti sinovi Izrailjevi koji sjede u Samariji na uglu od odra i nakraj postelje.
13 Èujte i zasvjedoèite u domu Jakovljevu, govori Gospod Gospod Bog nad vojskama.
14 Kad pohodim Izrailja za grijehe njegove, tada æu pohoditi i oltare Vetiljske, i odbiæe se rogovi oltaru i pašæe na zemlju.
15 I udariæu kuæu zimnu i ljetnu kuæu, i propašæe kuæe od slonove kosti, i nestaæe velikih kuæa, govori Gospod.

4

1 Èujte ovu rijeè, krave Vasanske, koje ste u gori Samarijskoj, koje krivo èinite ubogima i satirete siromahe, koje govorite gospodarima svojim: donesite da pijemo.
2 Zakle se Gospod Gospod svetošæu svojom da æe vam evo doæi dani, te æe vas izvlaèiti kukama, i ostatak vaš udicama ribarskim.
3 I kroz prolome æete ižljesti, svaka na prema se, i pobacaæete što bude u dvorovima, govori Gospod.
4 Idite u Vetilj, i èinite bezakonje, u Galgalu množite bezakonje svoje, i prinosite svako jutro žrtve svoje, treæe godine desetke svoje;
5 I palite žrtvu zahvalnu od hljeba kiseloga, i oglasite žrtve dragovoljne i razglasite, jer vam je tako milo, sinovi Izrailjevi, govori Gospod Gospod.
6 I zato vam ja dadoh da su vam èisti zubi po svijem gradovima vašim i da nema hljeba nigdje po svijem mjestima vašim; ali se ne obratiste k meni, govori Gospod.
7 A ja vam ustegoh dažd, kad još tri mjeseca bijahu do žetve, i pustih dažd na jedan grad, a na drugi grad ne pustih dažda, jedan se kraj nakvasi, a drugi kraj, na koji ne daždje, posuši se.
8 Tako dva i tri grada iđahu u jedan grad da piju vode, i ne mogahu se napiti; ipak se ne obratiste k meni, govori Gospod.
9 Bih vas sušom i medljikom; gusjenice izjedoše obilje u vrtovima vašim i u vinogradima vašim i na smokvama vašim i na maslinama vašim; ipak se ne obratiste k meni, govori Gospod.
10 Poslah u vas pomor kao u Misir, pobih maèem mladiæe vaše i odvedoh konje vaše, i uèinih te se podizaše smrad

iz okola vašega i u nozdrve vaše; ipak se ne obratiste k meni, govori Gospod.
11 Zatirah vas kao što Gospod zatr Sodom i Gomor, i bijaste kao glavnja istrgnuta iz ognja; ipak se ne obratiste k meni, govori Gospod.
12 Zato æu ti tako uèiniti, Izrailju; i što æu ti tako uèiniti, pripravi se, Izrailju, da sreteš Boga svojega.
13 Jer eto onoga koji je sazdao gore i koji je stvorio vjetar i javlja èovjeku što misli, èini od zore tamu, i hodi po visinama zemaljskim; ime mu je Gospod Bog nad vojskama.

5

1 Èujte ovu rijeè, naricanje koje podižem za vama, dome Izrailjev.
2 Pade, neæe više ustati djevojka Izrailjeva; baèena je na zemlju svoju, nema nikoga da je podigne.
3 Jer ovako veli Gospod Gospod: u gradu iz kojega je izlazila tisuæa ostaæe stotina, a iz kojega je izlazila stotina u njemu æe ostati deset domu Izrailjevu.
4 Jer ovako veli Gospod domu Izrailjevu: tražite me, i biæete živi.
5 A ne tražite Vetilja, i ne idite u Galgal, i ne prolazite u Virsaveju, jer æe Galgal otiæi u ropstvo, a Vetilj æe se obratiti u ništa.
6 Tražite Gospoda i biæete živi, da ne obuzme doma Josifova kao oganj i spali i ne bude nikoga da gasi Vetilj.
7 Koji obraæate sud u pelen, i pravdu na zemlju obarate,
8 Onoga tražite koji je stvorio zvijezde kola i štape, i koji pretvara sjen smrtni u jutro a dan u tamnu noæ, koji doziva vode morske i proljeva ih po zemlji; ime mu je Gospod.
9 Koji podiže pogibao na jakoga, te pogibao doðe na grad.
10 Mrze na onoga koji kara na vratima, i gade se na onoga koji govori pravo.
11 Zato što gazite siromaha i uzimate od njega žito u danak, sagradiste kuæe od tesana kamena, ali neæete sjedjeti u njima; nasadiste lijepe vinograde, ali neæete piti vina iz njih.
12 Jer znam bezakonja vaša, kojih je mnogo, i grijehe vaše, koji su veliki, koji muèite pravednika, primate poklone i izvræete pravdu ubogima na vratima.
13 Zato æe pravedni muèati u ovo vrijeme, jer je zlo vrijeme.
14 Tražite dobro a ne zlo, da biste bili živi; i tako æe Gospod Bog nad vojskama biti s vama, kako rekoste.
15 Mrzite na zlo i ljubite dobro, i postavite na vratima sud, ne bi li se Gospod Bog nad vojskama smilovao na ostatak Josifov.
16 Zato ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Gospod: biæe tužnjava po svijem ulicama, i po svijem putovima govoriæe: jaoh! jaoh! i zvaæe ratare na žalost i na tužnjavu one koji umiju naricati.
17 I po svijem æe vinogradima biti tužnjava, jer æu proæi posred tebe, govori Gospod.
18 Teško onima koji žele dan Gospodnji! što æe vam dan Gospodnji? tada je mrak a ne vidjelo.
19 Kao da bi ko bježao od lava pa bi ga sreo medvjed; ili kao da bi ko došao u kuæu i naslonio se rukom na zid, pa bi ga zmija ujela.
20 Nije li dan Gospodnji mrak a ne vidjelo? i tama, bez svjetlosti?
21 Mrzim na vaše praznike, odbacio sam ih, i neæu da mirišem svetkovina vaših.
22 Ako mi prinesete žrtve paljenice i prinose svoje, neæu ih primiti, i neæu pogledati na zahvalne žrtve od ugojene stoke vaše.
23 Ukloni od mene buku pjesama svojih, i sviranja psaltira tvojih neæu da èujem.
24 Nego sud neka teèe kao voda i pravda kao silan potok.
25 Jeste li meni prinosili žrtve i dare u pustinji èetrdeset godina, dome Izrailjev?
26 Nego ste nosili šator Moloha svojega, i Hijuna, likove svoje, zvijezdu boga svojega, koje sami sebi naèiniste.
27 Zato æu vas preseliti iza Damaska, govori Gospod, kojemu je ime Bog nad vojskama.

6

1 Teško bezbrižnima u Sionu i onima

koji su bez straha u gori Samarijskoj, koji su na glasu izmeðu poglavica narodima, ka kojima dolazi dom Izrailjev.
2 Proðite u Halnu i vidite, i odande idite u veliki Emat, poslije siðite u Gat Filistejski; je li koje carstvo bolje od ovijeh? jesu li im meðe prostranije od vaših meða?
3 Teško vama koji mislite da je daleko zli dan, a primièete stolicu na kojoj je nasilje;
4 Koji liježete na odrima od slonove kosti i pružate se na posteljama svojim, i jedete jaganjce iz stada i teoce ugojene;
5 Koji pjevate uza psaltire, i izmišljate sprave muzièke kao David;
6 Koji pijete vino velikim èašama, i mažete se skupocjenijem mirisima, a ne marite za polom Josifov.
7 Zato æe sada otiæi u ropstvo meðu prvima koji æe otiæi u ropstvo, i prestaæe radost onijeh koji se goste.
8 Zakle se Gospod Gospod sobom, govori Gospod Bog nad vojskama: ja se gadim na ponos Jakovljev i mrzim na dvorove njegove; zato æu predati grad i sve što je u njemu.
9 I ako deset ljudi ostane u jednoj kuæi, umrijeæe.
10 I kad uzme koga stric mu ili koji æe ga spaliti da iznese kosti njegove iz kuæe, reæi æe onome koji bude u kutu u kuæi: ima li jošte ko kod tebe? A on æe reæi: nema nikoga. A on æe reæi: muèi; jer ne pominjaše imena Gospodnjega.
11 Jer evo, Gospod zapovijeda i udariæe dom veliki da se razvali i mali dom da popuca.
12 Trèe li konji po stijeni i ore li se volovima? jer vi pretvoriste sud u žuè, i plod od pravde u pelen.
13 Vi se radujete onome što nije ništa, i govorite: nijesmo li svojom snagom dobili rogove?
14 Jer, gle, ja æu podignuti na vas, dome Izrailjev, govori Gospod Bog nad vojskama, narod, koji æe vas pritijesniti od ulaska u Emat do potoka u pustinji.

7

1 Ovo mi pokaza Gospod Gospod: gle, sazdavaše skakavce kad poèinjaše nicati otava, i gle, bijaše otava po carevoj kosidbi.
2 A kad pojedoše travu zemaljsku, tada rekoh: Gospode, Gospode, smiluj se; kako æe se podignuti Jakov? jer je mali.
3 Gospod se raskaja za to: neæe biti, reèe Gospod.
4 Tada mi pokaza Gospod Gospod, i gle, Gospod Gospod povika da æe suditi ognjem; i oganj proždrije veliku bezdanu i proždrije dio zemlje.
5 A ja rekoh: Gospode, Gospode, prestani; kako æe se podignuti Jakov? jer je mali.
6 Gospod se raskaja za to: ni to neæe biti, reèe Gospod Gospod.
7 Tada mi pokaza, i gle, Gospod stajaše na zidu sazidanu po mjerilima, i u ruci mu bjehu mjerila.
8 I reèe mi Gospod: što vidiš, Amose? I rekoh: mjerila. A Gospod mi reèe: evo, ja æu metnuti mjerila posred naroda svojega Izrailja, neæu ga više prolaziti.
9 Jer æe se razoriti visine Isakove, i svetinje æe Izrailjeve opustjeti, i ustaæu na dom Jerovoamov s maèem.
10 Tada Amasija sveštenik Vetiljski posla k Jerovoamu caru Izrailjevu i poruèi mu: Amos diže bunu na te usred doma Izrailjeva, zemlja ne može podnijeti svijeh rijeèi njegovijeh.
11 Jer ovako govori Amos: Jerovoam æe poginuti od maèa, a Izrailj æe se odvesti iz zemlje svoje u ropstvo.
12 Potom reèe Amasija Amosu: vidioèe, idi, bježi u zemlju Judinu, i ondje jedi hljeb i ondje prorokuj;
13 A u Vetilju više ne prorokuj, jer je svetinja careva i dom je carski.
14 A Amos odgovori i reèe Amasiji: ne bjeh prorok ni proroèki sin, nego bjeh govedar i brah dudove;
15 A Gospod me uze od stada i reèe mi Gospod: idi, prorokuj narodu mojemu Izrailju.
16 Sada dakle èuj rijeè Gospodnju. Ti kažeš: ne prorokuj u Izrailju, i ne kropi po domu Isakovu.
17 Zato ovako veli Gospod: žena æe ti se kurvati u gradu, i sinovi æe tvoji i

kæeri tvoje pasti od maèa, i zemlja æe se tvoja razdijeliti užem, i ti æeš umrijeti u neèistoj zemlji, a Izrailj æe se odvesti iz svoje zemlje u ropstvo.

8

1 Ovo mi pokaza Gospod: gle, kotarica ljetnoga voæa.
2 I reèe: što vidiš, Amose? A ja rekoh: kotaricu ljetnoga voæa. A Gospod mi reèe: doðe kraj narodu mojemu Izrailju, neæu ga više prolaziti.
3 I pjesme æe crkvene biti ridanje u onaj dan, govori Gospod; biæe mnoštvo mrtvijeh tjelesa, koja æe se svuda pobacati muèeæi.
4 Èujte ovo, koji proždirete uboge i satirete siromahe u zemlji,
5 Govoreæi: kad æe proæi mladina da prodajemo žito? i subota da otvorimo pšenicu? umaljujuæi efu i poveæavajuæi sikal i varajuæi lažnijem mjerilima;
6 Da kupujemo siromahe za novce i ubogoga za jedne opanke, i da prodajemo oèinke od pšenice.
7 Zakle se Gospod slavom Jakovljevom: neæu nigda zaboraviti nijednoga djela njihova.
8 Neæe li se zemlja potresti od toga, i protužiti svaki koji živi na njoj? i neæe li se sva razliti kao rijeka? i neæe li se odnijeti i potopiti kao od rijeke Misirske?
9 I u onaj dan, govori Gospod Gospod, uèiniæu da sunce zaðe u podne, i pomraèiæu zemlju za bijela dana.
10 I pretvoriæu praznike vaše u žalost i sve pjesme vaše u plaè, i metnuæu kostrijet oko svijeh bedara, i uèiniæu da svaka glava oæelavi i da bude žalost kao za jedincem, i kraj æe joj biti kao gorak dan.
11 Gle, idu dani, govori Gospod Gospod, kad æu pustiti glad na zemlju, ne glad hljeba ni žeð vode, nego slušanja rijeèi Gospodnjih.
12 I potucaæe se od mora do mora, i od sjevera do istoka trèaæe tražeæi rijeè Gospodnju, i neæe je naæi.
13 U to æe vrijeme obamirati lijepe djevojke i mladiæi od žeði,
14 Koji se kunu krivicom Samarijskom i govore: tako da je živ Bog tvoj, Dane, i tako da je živ put u Virsaveju. I pašæe, i neæe više ustati.

9

1 Vidjeh Gospoda, a on stajaše na oltaru, i reèe: udari u gornji prag od vrata da se zatresu dovratnici, i rascijepi ih sve od vrha njihova; a što ostane iza njih pobiæu maèem; neæe uteæi izmeðu njih nijedan, niti æe se koji spasti.
2 Da se zakopaju u najdonji kraj zemlje, odande æe ih uzeti ruka moja; i da izaðu na nebo, odande æu ih skinuti;
3 I da se sakriju na vrh Karmila, naæi æu ih i uzeæu ih odande; i da se sakriju ispred mojih oèiju na dno morsko, ondje æu zapovjediti zmiji da ih ujede;
4 Da otidu u ropstvo pred neprijateljima svojim, i ondje æu zapovjediti maèu da ih pobije, i obratiæu oèi svoje njima na zlo a ne na dobro.
5 Jer Gospod Gospod nad vojskama kad se dotakne zemlje, ona se rastapa i tuže svi koji žive na njoj, i razljeva se sva kao rijeka i potapa se kao od rijeke Misirske.
6 On je sagradio sebi klijeti na nebu i svod svoj osnovao na zemlji; zove vode morske i izljeva ih po zemlji; ime mu je Gospod.
7 Nijeste li mi, sinovi Izrailjevi, kao sinovi Etiopski? govori Gospod; ne izvedoh li Izrailja iz zemlje Misirske, a Filisteje iz Kaftora i Sirce iz Kira?
8 Gle, oèi su Gospodnje upravljene na ovo grješno carstvo da ga zatrem sa zemlje; ali neæu sasvijem zatrti doma Jakovljeva, govori Gospod.
9 Jer, evo, ja æu zapovjediti i razmetaæu meðu svijem narodima dom Izrailjev kao što se razmeæe žito u rešetu da ni zrno ne padne na zemlju.
10 Od maèa æe poginuti svi grješnici izmeðu mojega naroda, koji govore: neæe doæi, niti æe nas zadesiti zlo.
11 U to æu vrijeme podignuti opali šator Davidov, i zatvoriæu mu pukotine, i opraviæu mu što je razvaljeno, i opet æu ga sagraditi kao što je bio prije,

12 Da bi naslijedili ostatak Edomski i
sve narode na koje se priziva ime moje,
govori Gospod, koji èini ovo.
13 Evo, idu dani, govori Gospod, kad æe
oraè stizati žeteoca, i koji gazi grožðe
sijaèa, i gore æe kapati slatkim vinom, a
svi æe se humovi rastapati.
14 I povratiæu roblje naroda svojega
Izrailja, i opet æe sagraditi puste gradove
i naseliæe se, i nasadiæe vinograde i piti
vino iz njih, i naèiniæe vrtove i jesti rod
iz njih.
15 I posadiæu ih u zemlji njihovoj, i
neæe se više išèupati iz zemlje svoje, koju
im dadoh, govori Gospod Bog tvoj.

Ovadija

1 Utvara Avdijeva. Ovako veli Gospod Gospod za Edomsku: èusmo glas od Gospoda, i glasnik bi poslan k narodima: ustajte, da ustanemo na nju u boj.
2 Gle, uèiniæu te malijem među narodima, biæeš vrlo prezren.
3 Ponos srca tvojega prevari te, tebe, koji živiš u rasjelinama kamenijem, u visokom stanu svom, i govoriš u srcu svom: ko æe me oboriti na zemlju?
4 Da podigneš visoko kao orao i među zvijezde da metneš gnijezdo svoje, odande æu te oboriti, govori Gospod.
5 Kako si oplijenjen? da su došli k tebi kradljivci ili lupeži noæu, ne bi li pokrali koliko im je dosta? da su došli k tebi beraèi vinogradski, ne bi li ostavili pabiraka?
6 Kako se pretraži Isav, kako se naðoše potaje njegove!
7 Do granice te odvedoše svi koji bijahu s tobom u vjeri, prevariše te i nadvladaše te koji bijahu u miru s tobom; koji jedu hljeb tvoj podmetnuše ti zamku, da se ne opazi.
8 U onaj dan, govori Gospod, neæu li pogubiti mudre u zemlji Edomskoj i razumne u gori Isavovoj?
9 I tvoji æe se junaci uplašiti, Temane, da se istrijebe pokoljem svi iz gore Isavove.
10 Za nasilje uèinjeno bratu tvojemu Jakovu pokriæe te stid i istrijebiæeš se zasvagda.
11 Onaj dan, kad ti stajaše nasuprot; onaj dan, kad inostranci odvoðahu u ropstvo vojsku njegovu, i tuðinci ulažahu na vrata njegova i bacahu ždrijeb za Jerusalim, bješe i ti kao koji od njih.
12 Ali ti ne trebaše gledati dana brata svojega, dana, kad se odvoðaše u tuðu zemlju, niti se radovati sinovima Judinijem u dan kad propadahu, niti razvaljivati usta u dan nevolje njihove.
13 Ne trebaše ti uæi na vrata naroda mojega u dan pogibli njihove, ne trebaše da i ti gledaš zlo njihovo u dan pogibli njihove ni da se mašaš dobra njihova u dan pogibli njihove.
14 Niti trebaše da staneš na rasputicu da ubijaš bježan njihovu, niti da izdaješ onijeh koji ostaše u dan nevolje.
15 Jer je dan Gospodnji blizu svijem narodima; kako si èinio, tako æe ti biti, plata æe ti se vratiti na glavu tvoju.
16 Jer kao što ste vi pili na svetoj gori mojoj, tako æe piti svi narodi vazda, piæe, i ždrijeæe, i biæe kao da ih nije bilo.
17 A na gori æe Sionu biti spasenje, i biæe sveta, i dom æe Jakovljev naslijediti našljedstvo svoje.
18 I dom æe Jakovljev biti oganj i dom Josifov plamen, a dom Isavov strnjika; i razgorjeæe se na njih, i spaliæe ih; i neæe biti ostatka domu Isavovu, jer Gospod reèe.
19 I naslijediæe jug, goru Isavovu, i ravnicu, Filisteje; i naslijediæe polje Jefremovo i polje Samarijsko i Venijaminovo i Galad;
20 I zarobljena vojska sinova Izrailjevijeh naslijediæe što je bilo Hananejsko do Sarepte; a roblje Jerusalimsko, što je u Sefaradu, naslijediæe južne gradove.
21 I izbavitelji æe izaæi na goru Sion da sude gori Isavovoj, i carstvo æe biti Gospodnje.

Jona

1 Doðe rijeè Gospodnja Joni sinu Amatijevu govoreæi:
2 Ustani, idi u Nineviju grad veliki, i propovijedaj protiv njega, jer izaðe zloæa njihova preda me.
3 A Jona usta da bježi u Tarsis od Gospoda, i sišav u Jopu naðe laðu koja iðaše u Tarsis, i plativ vozarinu uðe u nju da otide s njima u Tarsis od Gospoda.
4 Ali Gospod podiže velik vjetar na moru, i posta velika bura na moru da mišljahu da æe se razbiti laða.
5 I laðari uplašivši se prizivahu svaki svojega boga, i bacahu što bješe u laði u more da bi bila lakša; a Jona bješe sišao na dno laði, i legav spavaše tvrdo.
6 A upravitelj od laðe pristupi k njemu i reèe mu: šta ti spavaš! ustani, prizivaj Boga svojega, ne bi li nas se opomenuo Bog da ne poginemo.
7 Potom rekoše jedan drugome: hodite, da bacimo ždrijeb da vidimo sa koga doðe na nas ovo zlo. I baciše ždrijeb, i pade ždrijeb na Jonu.
8 Tada mu rekoše: kaži nam zašto doðe ovo zlo na nas; koje si radnje? i odakle ideš? iz koje si zemlje? i od koga si naroda?
9 A on im reèe: Jevrejin sam, i bojim se Gospoda Boga nebeskoga, koji je stvorio more i suhu zemlju.
10 Tada se vrlo uplašiše ljudi, i rekoše mu: što si uèinio? Jer doznaše ljudi da bježi od Gospoda, jer im on kaza.
11 I rekoše mu: što æemo èiniti s tobom, da bi nam more utolilo? Jer bura na moru bivaše sve veæa.
12 A on im reèe: uzmite me i bacite me u more, i more æe vam utoliti, jer vidim da je s mene došla na vas ova velika bura.
13 A ljudi stadoše veslati da bi došli ka kraju; ali ne mogahu, jer im bura na moru bivaše sve veæa.
14 Tada prizvaše Gospoda i rekoše: molimo ti se, Gospode, da ne poginemo radi duše ovoga èovjeka, i nemoj metnuti na nas krvi prave, jer ti, Gospode, èiniš kako hoæeš.
15 Potom uzeše Jonu i baciše ga u more, i presta bura na moru.
16 Tada se pobojaše oni ljudi Gospoda vrlo, i prinesoše žrtvu Gospodu i uèiniše zavjete.

2

1 A Gospod zapovjedi, te velika riba proguta Jonu; i Jona bi u trbuhu ribljem tri dana i tri noæi.
2 I zamoli se Jona Gospodu Bogu svojemu iz trbuha ribljega,
3 I reèe: zavapih u nevolji svojoj ka Gospodu, i usliši me; iz utrobe grobne povikah, i ti èu glas moj.
4 Jer si me bacio u dubine, u srce moru, i voda me opteèe; sve poplave tvoje i vali tvoji prelaziše preko mene.
5 I rekoh: odbaèen sam ispred oèiju tvojih; ali æu još gledati svetu crkvu tvoju.
6 Optekoše me vode do duše, bezdana me opkoli, sita omota mi se oko glave.
7 Sidoh do krajeva gorskih, prijevornice zemaljske nada mnom su dovijeka; ali ti izvadi život moj iz jame, Gospode Bože moj.
8 Kad nestajaše duše moje u meni, pomenuh Gospoda, i molitva moja doðe k tebi, u svetu crkvu tvoju.
9 Koji drže lažne taštine, ostavljaju svoju milost.
10 A ja æu ti glasom zahvalnijem prinijeti žrtvu, ispuniti što sam zavjetovao; spasenje je u Gospoda.
11 I Gospod zapovjedi ribi, te izbljuva Jonu na zemlju.

3

1 I doðe rijeè Gospodnja Joni drugi put govoreæi:
2 Ustani, i idi u Nineviju grad veliki, i propovijedaj mu ono što ti ja kažem.
3 I ustav Jona otide u Nineviju po rijeèi Gospodnjoj; a Ninevija bješe grad vrlo velik, tri dana hoda.
4 I Jona poèe iæi po gradu jedan dan hoda, i propovijeda i reèe: još èetrdeset dana, pa æe Ninevija propasti.

5 I Ninevljani povjerovaše Bogu, i oglasiše post, i obukoše se u kostrijet od najveæega do najmanjega.
6 Jer kad doðe ta rijeè do cara Ninevijskoga, on usta sa svojega prijestola, i skide sa sebe svoje odijelo, i obuèe se u kostrijet i sjede u pepeo.
7 I proglasi se i kaza se po Nineviji po zapovijesti carevoj i knezova njegovijeh govoreæi: ljudi i stoka, goveda i ovce da ne okuse ništa, ni da pasu ni da piju vode.
8 Nego i ljudi i stoka da se pokriju kostrijeæu, i da prizivaju Boga jako, i da se vrati svaki sa svoga zloga puta i od nepravde koja mu je u ruku.
9 Ko zna, eda se povrati i raskaje Bog i povrati se od ljutoga gnjeva svojega, te ne izginemo.
10 I Bog vidje djela njihova, gdje se vratiše sa zloga puta svojega; i raskaja se Bog oda zla koje reèe da im uèini, i ne uèini.

4

1 A Joni bi vrlo nedrago, i rasrdi se.
2 I pomoli se Gospodu i reèe: Gospode! ne rekoh li to kad još bijah u svojoj zemlji? zato šæah prije pobjeæi u Tarsis; jer znah da si ti Bog milostiv i žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrðem, i kaješ se oda zla.
3 Sada Gospode, uzmi dušu moju od mene, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti.
4 A Gospod reèe: je li dobro što se srdiš?
5 I Jona izide iz grada, i sjede s istoka gradu, i naèini ondje kolibu, i sjeðaše pod njom u hladu da vidi što æe biti od grada.
6 A Gospod Bog zapovjedi, te uzraste tikva nad Jonom da mu bude sjen nad glavom da mu pomože u muci njegovoj; i Jona se obradova tikvi veoma.
7 Potom zapovjedi Bog, te doðe crv u zoru sjutradan, i podgrize tikvu, te usahnu.
8 I kad ogranu sunce, posla Bog suh istoèni vjetar; i sunce stade žeæi Jonu po glavi tako da obamiraše i poželje da umre govoreæi: bolje mi je umrijeti nego živjeti.
9 A Bog reèe Joni: je li dobro što se srdiš tikve radi? A on reèe: dobro je što se srdim do smrti.
10 A Gospod mu reèe: tebi je žao tikve, oko koje se nijesi trudio, i koje nijesi odgajio, nego jednu noæ uzraste a drugu noæ propade.
11 A meni da ne bude žao Ninevije, velikoga grada, u kom ima više od sto i dvadeset tisuæa ljudi koji još ne znaju šta je desno šta li lijevo, i mnogo stoke?

Mihej

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Miheju Moreseæaninu za vremena Joatama, Ahaza i Jezekije, careva Judinijeh, što vidje za Samariju i za Jerusalim.

2 Èujte, svi narodi, slušaj, zemljo i što je na njoj, i Gospod Bog da vam je svjedok, Gospod iz svete crkve svoje.

3 Jer, gle, Gospod izlazi iz mjesta svojega, i siæi æe, i hodiæe po visinama zemaljskim.

4 I gore æe se rastopiti pred njim, i doline æe se rasjesti, kao vosak od ognja i kao voda što teèe niz strmen.

5 Sve je to za zloèinstvo Jakovljevo i za grijehe doma Izrailjeva. Koje je zloèinstvo Jakovljevo? nije li Samarija? koje su visine Judine? nije li Jerusalim?

6 Zato æu uèiniti od Samarije gomilu u polju da se sade vinogradi, i pobacaæu kamenje njezino u dolinu i otkriæu joj temelje.

7 I svi rezani likovi njezini razbiæe se, i svi æe se darovi njezini sažeæi ognjem, i sve æu idole njezine potrti, jer od plate kurvarske nakupi, i opet æe biti plata kurvarska.

8 Zato æu plakati i ridati; hodiæu svuèen i go; plakaæu kao zmajevi i tužiæu kao sove.

9 Jer joj se rane ne mogu iscijeliti, doðoše do Jude, dopriješe do vrata mojega naroda, do Jerusalima.

10 Ne javljajte u Gatu, ne plaèite; u Vit-Afri valjaj se po prahu.

11 Izidi, stanovnice Safirska, s golom sramotom; stanovnica Sananska neæe izaæi; žalost Vet-ezilska neæe vam dati stanka.

12 Jer stanovnica Marotska tuži za svojim dobrom. Jer siðe zlo od Gospoda do vrata Jerusalimskih.

13 Upregni brze konje u kola, stanovnice Lahiska, koja si poèetak grijehu kæeri Sionskoj, jer se u tebi naðoše zloèinstva Izrailjeva.

14 Zato pošlji dare Moresetu Gatskom; domovi Ahsivski prevariæe careve Izrailjeve.

15 Još æu ti dovesti našljednika, stanovnice Mariska; doæi æe do Odolama, slave Izrailjeve.

16 Naèini se æelava i ostrizi se za milom djecom svojom; raširi æelu svoju kao orao, jer se vode od tebe u ropstvo.

2

1 Teško onima koji smišljaju bezakonje i o zlu se trude na posteljama svojim, i kad svane izvršuju, jer im je sila u ruci.

2 Žele njive, i otimaju ih; žele kuæe, i uzimaju; èine silu èovjeku i kuæi njegovoj, èovjeku i našljedstvu njegovu.

3 Zato ovako veli Gospod: evo, ja mislim zlo tome rodu, iz kojega neæete izvuæi vratova svojih, niti æete hoditi ponosito, jer æe biti zlo vrijeme.

4 U ono vrijeme govoriæe se prièa o vama, i naricaæe se žalosno govoreæi: propadosmo; promijeni dio naroda mojega; kako mi uze! uzevši njive naše razdijeli.

5 Zato neæeš imati nikoga ko bi ti povukao uže za ždrijeb u zboru Gospodnjem.

6 Nemojte prorokovati, neka oni prorokuju; ako im ne prorokuju, neæe otstupiti sramota.

7 O ti, koji se zoveš dom Jakovljev, je li se umalio duh Gospodnji? jesu li to djela njegova? eda li moje rijeèi nijesu dobre onome koji hodi pravo?

8 A narod se moj prije podiže kao neprijatelj; preko haljine skidate plašt s onijeh koji prolaze ne bojeæi se, koji se vraæaju iz boja.

9 Žene naroda mojega izgonite iz milijeh kuæa njihovijeh, od djece njihove otimate slavu moju navijek.

10 Ustanite i idite, jer ovo nije poèivalište; što se oskvrni, pogubiæe vas pogiblju velikom.

11 Ako ko hodi za vjetrom i kazuje laži govoreæi: prorokovaæu ti za vino i za silovito piæe; taj æe biti prorok ovome narodu.

12 Doista æu te sabrati svega, Jakove,
doista æu skupiti ostatak Izrailjev;
postaviæu ih zajedno kao ovce Vosorske,
kao stado usred tora njihova, biæe vreva
od ljudstva.
13 Pred njima æe iæi koji razbija; oni
æe razbiti i proæi kroz vrata, i izaæi æe;
i car æe njihov iæi pred njima, i Gospod
æe biti pred njima.

3

1 Zato rekoh: èujte, poglavice Jakovl-
jeve i knezovi doma Izrailjeva, ne treba
li vam znati šta je pravo?
2 Koji mrzite na dobro a ljubite zlo, sadi-
rete kožu s njih i meso s kosti njihovijeh;
3 I jedete meso naroda mojega i sadirete
kožu s njih i kosti im prebijate, i sasijecate
kao u lonac i kao meso u kotao.
4 Tada æe vikati ka Gospodu, ali ih
neæe uslišiti, nego æe sakriti lice svoje od
njih u ono vrijeme, kako oni zlo radiše.
5 Ovako veli Gospod za proroke koji
zavode moj narod, koji grizu zubima
svojim i vièu: mir; i ako im ko ne da ništa
u usta, dižu rat na nj.
6 Zato æe vam utvara biti noæ i pror-
icanje vaše tama; i sunce æe zaæi tijem
prorocima i dan æe im se smraèiti.
7 Tada æe se postidjeti vidioci, i vraèari
æe se posramiti, i svi æe zastrijeti usne
svoje, jer neæe biti odgovora Božijega.
8 Ali ja sam pun sile od duha Gospod-
njega, i suda i hrabrosti da kažem Jakovu
zloèinstvo njegovo i Izrailju grijeh njegov.
9 Èujte ovo, poglavice doma Jakovljeva i
knezovi doma Izrailjeva, koji se gadite na
pravdu, i sve što je pravo izvræete;
10 Koji gradite Sion krvlju i Jerusalim
bezakonjem.
11 Poglavari njegovi sude po mitu, i
sveštenici njegovi uèe za platu, i proroci
njegovi gataju za novce, a na Gospoda se
oslanjaju govoreæi: nije li Gospod usred
nas? neæe doæi zlo na nas.
12 Zato æe se s vas Sion preorati kao
njiva, i Jerusalim æe postati gomila, i gora
od doma visoka šuma.

4

1 Ali æe u pošljednja vremena biti
utvrđena gora doma Gospodnjega navrh
gora i uzvišena iznad humova, i narodi
æe se stjecati k njoj.
2 I iæi æe mnogi narodi govoreæi:
hodite, da idemo na goru Gospodnju
i u dom Boga Jakovljeva, i uèiæe nas
svojim putovima, i hodiæemo njegovijem
stazama; jer æe iz Siona izaæi zakon i
rijeè Gospodnja iz Jerusalima.
3 I sudiæe među mnogim narodima, i
pokaraæe jake narode nadaleko, i oni
æe raskovati maèeve svoje na raonike, i
koplja svoja na srpove; neæe dizati maèa
narod na narod, niti æe se više uèiti ratu.
4 Nego æe sjedjeti svaki pod svojom
vinovom lozom i pod smokvom, i neæe
biti nikoga da ih plaši; jer usta Gospoda
nad vojskama rekoše.
5 Jer æe svi narodi hoditi svaki u ime
boga svojega; a mi æemo hoditi u ime
Gospoda Boga svojega uvijek i dovijeka.
6 U to vrijeme, govori Gospod, sabraæu
hrome, i skupiæu odagnane i kojima zlo
uèinih.
7 I uèiniæu od hromijeh ostatak i od
odagnanih silan narod; i Gospod æe
carovati nad njima na gori Sionu otsada
i dovijeka.
8 I ti, kulo stadu, stijeno kæeri Sionskoj,
tebi æe doæi, doæi æe prva vlast, carstvo
kæeri Jerusalimske.
9 Zašto vièeš tako jako? nema li cara u
tebi? eda li izgiboše tvoji savjetnici, te te
obuzeše bolovi kao porodilju?
10 Muèi se i vièi, kæeri Sionska, kao
porodilja, jer æeš izaæi iz grada i
stanovaæeš u polju, i otiæi æeš u Vav-
ilon; ondje æeš se osloboditi, ondje æe
te iskupiti Gospod iz ruku neprijatelja
tvojih.
11 A sada se sabraše na te mnogi narodi
govoreæi: da se oskvrni, i da se oèi naše
nagledaju Siona.
12 Ali ne znaju misli Gospodnjih, niti
razumiju namjere njegove, jer ih je sku-
pio kao snoplje na gumno.
13 Ustani i vrsi, kæeri Sionska, jer
æu ti naèiniti rog gvozden, i kopita
æu ti naèiniti mjedena, te æeš satrti

mnoge narode, i posvetiæu Gospodu blago njihovo i imanje njihovo Gospodu sve zemlje.

5

1 Saberi se sada u èete, èetnice, opsjedi nas, neka biju prutom po obrazu sudiju Izrailjeva.
2 A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji među tisuæama Judinijem, iz tebe æe mi izaæi koji æe biti gospodar u Izrailju, kojemu su izlasci od poèetka, od vjeènijeh vremena.
3 Zato æe ih ostaviti dokle ne rodi ona koja æe roditi; tada æe se ostatak braæe njegove vratiti sa sinovima Izrailjevijem.
4 I stajaæe i pašæe ih silom Gospodnjom, velièanstvom imena Gospoda Boga svojega; i oni æe nastavati, jer æe on tada biti velik do krajeva zemaljskih.
5 I on æe biti mir; kad doðe Asirac u našu zemlju, i kad stupi u dvore naše, tada æemo podignuti na nj sedam pastira i osam knezova iz naroda.
6 I oni æe opasti zemlju Asirsku maèem i zemlju Nevrodovu na vratima njegovijem; i on æe nas izbaviti od Asirca kad doðe u našu zemlju i kad stupi na među našu.
7 I ostatak æe Jakovljev biti usred mnogih naroda kao rosa od Gospoda i kao sitan dažd po travi, koja ne èeka èovjeka niti se uzda u sinove èovjeèije.
8 I ostatak æe Jakovljev biti među narodima, usred mnogih naroda, kao lav među zvijerima šumskim, kao laviæ među stadima ovaca, koji kad ide tlaèi i rastrže i nema nikoga da izbavi.
9 Ruka æe ti se uzvisiti nad protivnicima tvojim, i svi æe se neprijatelji tvoji istrijebiti.
10 I u ono æu vrijeme, govori Gospod, istrijebiti konje isred tebe i potræu kola tvoja.
11 I zatræu gradove u tvojoj zemlji, i razvaliæu sva tvrda mjesta tvoja;
12 I istrijebiæu vraèanje iz ruku tvojih, i neæeš imati gatara;
13 I istrijebiæu likove tvoje rezane i stupove tvoje isred tebe, i neæeš se više klanjati djelu ruku svojih;
14 I iskorijeniæu gajeve tvoje isred tebe, i raskopaæu gradove tvoje,
15 I izvršiæu osvetu s gnjevom i ljutinom na narodima koji ne slušaše.

6

1 Slušajte šta govori Gospod: ustani, sudi se s gorama, i neka èuju humovi glas tvoj.
2 Slušajte, gore i tvrdi temelji zemaljski, parbu Gospodnju, jer Gospod ima parbu s narodom svojim, i s Izrailjem se sudi.
3 Narode moj, šta sam ti uèinio? i èim sam ti dosadio? Odgovori mi.
4 Jer te izvedoh iz zemlje Misirske i iskupih iz kuæe ropske i poslah pred tobom Mojsija, Arona i Mariju.
5 Narode moj, opomeni se što naumi Valak car Moavski i što mu odgovori Valam sin Veorov, od Sitima do Galgala šta bi, da poznaš pravdu Gospodnju.
6 Su èim æu doæi pred Gospoda da se poklonim Bogu višnjemu? hoæu li doæi preda nj sa žrtvama paljenicama? s teocima od godine?
7 Hoæe li Gospodu biti mile tisuæe ovnova? desetine tisuæa potoka ulja? hoæu li dati prvenca svojega za prijestup svoj? plod utrobe svoje za grijeh duše svoje?
8 Pokazao ti je, èovjeèe, što je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da èiniš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim?
9 Glas Gospodnji vièe gradu, i ko je mudar vidi ime tvoje; slušajte prut i onoga koji ga je odredio.
10 Nije li jošte u kuæi bezbožnikovoj blago nepravo? i efa krnja, gadna?
11 Hoæe li mi biti èist u koga su mjerila lažna i u tobocu prijevarno kamenje?
12 Jer su bogatuni njegovi puni nepravde, i stanovnici govore laž, i u ustima im je jezik prijevaran.
13 Zato æu te i ja biti da oboliš, pustošiæu te za grijehe tvoje.
14 Ti æeš jesti, ali se neæeš nasititi, i padanje tvoje biæe usred tebe; i sklanjaæeš, ali neæeš izbaviti, i što izbaviš predaæu maèu.

15 Ti æeš sijati, ali neæeš žeti; ti æeš
cijediti masline, ali se neæeš namazati
uljem, i mast, ali neæeš piti vina.
16 Jer se drže uredbe Amrijeve i sva
djela doma Ahavova, i hodite po savje-
tima njihovijem, da te predam u pogibao,
i stanovnike njegove u potsmijeh, i
nosiæete sramotu naroda mojega.

7

1 Teško meni! jer sam kao kad se
obere ljetina, kao kad se pabirèi poslije
branja vinogradskoga; nema grozda za
jelo, ranoga voæa želi duša moja.
2 Nesta pobožnoga sa zemlje i nema
pravoga među ljudima, svi vrebaju krv,
svaki lovi brata svojega mrežom.
3 Da èine zlo objema rukama što više
mogu, ište knez; i sudija sudi za platu, i
ko je velik govori opaèinu duše svoje, i
spleæu je.
4 Najbolji je između njih kao trn, na-
jpraviji je gori od trnjaka; dan stražara
tvojih, pohođenje tvoje, doðe, sada æe se
smesti.
5 Ne vjerujte prijatelju, ne oslanjajte se
na voða; od one koja ti na krilu leži, èuvaj
vrata usta svojih.
6 Jer sin grdi oca, kæi ustaje na mater
svoju, snaha na svekrvu svoju, neprijatelji
su èovjeku domašnji njegovi.
7 Ali ja æu Gospoda pogledati, èekaæu
Boga spasenja svojega; uslišiæe me Bog
moj.
8 Nemoj mi se radovati, neprijateljice
moja; ako padoh, ustaæu; ako sjedim u
mraku, Gospod æe mi biti vidjelo.
9 Podnosiæu gnjev Gospodnji, jer mu
zgriješih, dok ne raspravi parbu moju i
da mi pravicu; izvešæe me na vidjelo,
vidjeæu pravdu njegovu.
10 Neprijateljica æe moja vidjeti, i sram
æe je pokriti, koja mi govori: gdje je
Gospod Bog tvoj? oèi æe je moje vidjeti;
sada æe se ona pogaziti kao blato na
ulicama.
11 U koje se vrijeme sazidaju zidovi
tvoji, u to æe vrijeme otiæi zapovijest
nadaleko;
12 U to æe vrijeme dolaziti k tebi od
Asirske do tvrdijeh gradova, i od tvrdijeh
gradova do rijeke, i od mora do mora, i od
gore do gore.
13 A zemlja æe biti pusta sa stanovnika
svojih, za plod djela njihovijeh.
14 Pasi narod svoj s palicom svojom,
stado našljedstva svojega, koje živi os-
amljeno u šumi, usred Karmila; neka
pasu po Vasanu i po Galadu, kao u staro
vrijeme.
15 Kao u vrijeme kad si izašao iz zemlje
Misirske pokazaæu mu èudesa.
16 Narodi æe vidjeti, i postidjeæe se od
sve sile svoje; metnuæe ruku na usta, uši
æe im zagluhnuti.
17 Lizaæe prah kao zmija; kao bubine
zemaljske drkæuæi ižlješæe iz rupa svo-
jih; pritrèaæe uplašeni ka Gospodu Bogu
našemu, i tebe æe se bojati.
18 Ko je Bog kao ti? koji prašta
bezakonje i prolazi prijestupe ostatku
od našljedstva svojega, ne drži dovijeka
gnjeva svojega, jer mu je mila milost.
19 Opet æe se smilovati na nas;
pogaziæe naša bezakonja; baciæeš u du-
bine morske sve grijehe njihove.
20 Pokazaæeš istinu Jakovu, milost
Avramu, kako si se zakleo ocima našim
u staro vrijeme.

Naum

1 Breme Nineviji; knjiga od utvare Nauma Elkošanina.
2 Bog je revnitelj i Gospod je osvetnik; osvetnik je Gospod i gnjevi se; Gospod se sveti protivnicima svojim, i drži gnjev prema neprijateljima svojim.
3 Gospod je spor na gnjev i velike je moæi; ali nikako ne pravda krivca; put je Gospodnji u vihoru i buri, i oblaci su prah od nogu njegovijeh.
4 Zapreæuje moru i isušuje ga, i sve rijeke isušuje, vene Vasan i Karmil, i cvijet Vasanski vene.
5 Gore se tresu od njega, i humovi se rastapaju, a zemlja gori pred njim i vasiljena i sve što živi u njoj.
6 Pred gnjevom njegovijem ko æe se održati? i ko æe se oprijeti jarosti gnjeva njegova? jarost se njegova izlijeva kao oganj, i stijene se raspadaju pred njim.
7 Dobar je Gospod, grad je u nevolji, i poznaje one koji se uzdaju u nj.
8 Ali æe silnom poplavom uèiniti kraj mjestu njezinu, i tama æe goniti neprijatelje njegove.
9 Šta smišljate Gospodu? on æe uèiniti kraj; neæe se dva puta podignuti pogibao.
10 Jer kao trnje spleteni i kao od vina pijani proždrijeæe se kao suha slama.
11 Iz tebe je izašao koji smišlja zlo Gospodu, savjetnik nevaljao.
12 Ovako veli Gospod: ako i jesu u sili i mnogo ih ima, opet æe se isjeæi i proæi. Muèio sam te, neæu te više muèiti.
13 Nego æu sada slomiti jaram njegov s tebe, i pokidaæu tvoje okove.
14 Ali za tebe zapovjedi Gospod da se ne sije više ime tvoje; iz doma bogova tvojih istrijebiæu likove rezane i livene; naèiniæu ti od njega grob kad budeš prezren.
15 Eto, na gorama noge onoga koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir. Praznuj, Juda, svoje praznike, ispunjaj zavjete svoje, jer zlikovac neæe više prolaziti po tebi; sasvijem se zatro.

2

1 Izaðe zatiraè na te, èuvaj grad, pazi na put, utvrdi bedra, ukrijepi se dobro.
2 Jer Gospod povrati slavu Jakovljevu kao slavu Izrailjevu, jer ih pustošnici opustošiše i loze im potrše.
3 Štit je junaka njegovijeh crven, vojnici su u skerletu; kola æe mu biti kao zapaljeni luèevi na dan kad se uvrsta, i jele æe se ljuljati strašno.
4 Kola æe praskati po ulicama i udarati jedna o druga po putovima, biæe kao luèevi, i trèaæe kao munje.
5 Pominjaæe junake svoje, a oni æe padati iduæi, pohitjeæe k zidovima njegovijem, i zaklon æe biti gotov.
6 Vrata æe se rijekama otvoriti, i dvor æe se razvaliti.
7 I koja stoji, zarobiæe se i odvešæe se, djevojke njezine pratiæe je uzdišuæi kao golubice, bijuæi se u prsi.
8 Ninevija bijaše kao jezero vodeno otkako je; ali bježe. Stanite, stanite. Ali se niko ne obzire.
9 Grabite srebro, grabite zlato; blagu nema kraja, mnoštvo je svakojakih dragih zaklada.
10 Isprazni se, i ogolje, i opustje; i srce se rastopi, koljena udaraju jedno o drugo, i bol je u svijem bedrima, i lica su svjema pocrnjela.
11 Gdje je loža lavovima i pasište laviæima, kuda iðaše lav i lavica i laviæ, i nikoga ne bješe da plaši?
12 Lav lovljaše svojim laviæima dosta, i davljaše lavicama svojim, i punjaše peæine svoje lova i lože svoje grabeža.
13 Evo me na te, govori Gospod nad vojskama, i popaliæu kola tvoja u dim, i maè æe proždrijeti laviæe tvoje, i istrijebiæu sa zemlje grabež tvoj, i neæe se èuti glas poslanika tvojih.

3

1 Teško gradu krvnièkom, vas je pun laži i otimanja, grabež ne izbiva iz njega.
2 Pucaju bièevi, i toèkovi prašte, i konji topoæu, i kola skaèu,
3 Konjanici poskakuju, i maèevi se sjaju, i koplja sijevaju, i mnoštvo je pobijenijeh

i sila mrtvijeh tjelesa, nema broja mrtvacima; i pada se preko mrtvaca,

4 Za mnoštvo kurvarstva ljupke kurve, vješte bajaèice, koja prodaje narode svojim kurvanjem i plemena vraèanjem svojim.

5 Evo me na te, govori Gospod nad vojskama, i uzgrnuæu ti skute tvoje na lice, i pokazaæu narodima golotinju tvoju i carstvima sramotu tvoju.

6 I baciæu na tebe gadove i naružiæu te, i naèiniæu od tebe ugled.

7 I ko te god vidi, bježaæe od tebe, i govoriæe: opustje Ninevija; ko æe je žaliti? gdje æu tražiti one koji bi te tješili?

8 Jesi li bolja od No-Amona, koji ležaše među rijekama, optoèen vodom, kojemu prednja kula bješe more i zidovi mu bjehu more?

9 Jaèina mu bješe Huska zemlja i Misir i narodi bez broja; Futeji i Liveji bjehu ti pomoænici.

10 I on bi preseljen, otide u ropstvo, i djeca njegova biše razmrskana po uglovima svijeh ulica; i za glavare njegove bacaše ždrijeb, i svi vlastelji njegovi biše okovani u puta.

11 I ti æeš se opiti i kriæeš se, i ti æeš tražiti zaklon od neprijatelja.

12 Svi æe gradovi tvoji biti kao smokve s ranijem rodom; kad se tresnu, padaju u usta onome ko hoæe da jede.

13 Eto, narod su ti žene usred tebe; neprijateljima æe tvojim biti širom otvorena vrata od zemlje tvoje, oganj æe proždrijeti prijevornice tvoje.

14 Nahvataj sebi vode za opsadu, utvrdi ograde svoje; uði u kao i ugazi blato, opravi peæ za opeke.

15 Ondje æe te proždrijeti oganj, maè æe te isjeæi, izješæe te kao hrušt; neka vas je mnogo kao hrušteva, neka vas je mnogo kao skakavaca.

16 Imaš trgovaca više nego što je zvijezda na nebu; hruštevi padoše, pa odletješe.

17 Glavari su tvoji kao skakavci i vojvode tvoje kao veliki skakavci, koji padaju po plotovima kad je studeno, a kad sunce grane, odlijeæu, i mjesto im se ne poznaje gdje bjehu.

18 Zadrijemaše tvoji pastiri, care Asirski, polijegaše junaci tvoji, narod se tvoj raspršа po gorama, i nema nikoga da ih zbere.

19 Nema lijeka polomu tvom, ljuta je rana tvoja; ko god èuje glas o tebi, pljeskaæe rukama nad tobom, jer koga nije stizala zloæa tvoja jednako?

Avakum

1 Breme koje vidje prorok Avakum.
2 Dokle æu, Gospode, vapiti a ti neæeš da èuješ? dokle æu ti vikati: nasilje! a ti neæeš da izbaviš?
3 Zašto puštaš da vidim bezakonje, i da gledam muku i grabež i nasilje pred sobom, i kako podižu svaðu i raspru?
4 Zato se ostavlja zakon, i sud ne izlazi nigda, jer bezbožnik optjeèe pravednika, zato sud izlazi izopaèen.
5 Pogledajte po narodima i vidite, i èudite se i divite se, jer æu uèiniti djelo u vaše dane kojega neæete vjerovati kad se stane pripovijedati.
6 Jer, evo, ja æu podignuti Haldejce, narod ljut i nagao, koji æe iæi po zemlji širom da osvoji naselja koja nijesu njegova.
7 Žestok je i strašan, sud njegov i vlast njegova od njega izlazi.
8 Konji æe mu biti brži od risova i ljuæi od vukova uveèe, veliko æe mnoštvo biti konjika njegovijeh, i iduæi izdaleka konjici njegovi doletjeæe kao orao kad hiti na lov.
9 Svi æe doæi na grabež, s lica æe biti kao istoèni vjetar, pokupiæe roblje kao pijesak.
10 I carevima æe se rugati i knezovi æe im biti potsmijeh, smijaæe se svakom gradu, nasuæe zemlje, i uzeæe ga.
11 Tada æe mu se promijeniti duh, proæi æe i skriviæe; ta æe mu sila njegova biti od boga njegova.
12 Nijesi li ti od vijeka, Gospode Bože moj, sveèe moj? neæemo umrijeti; ti si ga, Gospode, odredio za sud; i utvrdio si ga, stijeno, za karanje.
13 Èiste su oèi tvoje da ne možeš gledati zla, i bezakonja ne možeš gledati; zašto gledaš bezakonike? muèiš, kad bezbožnik proždire pravijega od sebe?
14 I hoæeš li ostaviti ljude kao ribe morske, kao bubine, koje nemaju gospodara?
15 Izvlaèi ih sve udicom, hvata ih u mrežu svoju, i zgræe ih preðom svojom, zato se veseli i raduje.
16 Zato prinosi žrtvu svojoj mreži, i kadi svojoj preði; jer je tijem dio njegov pretio i hrana mu izabrana.
17 Hoæe li zato izvlaèiti mrežu svoju i jednako ubijati narode nemilice?

2

1 Na straži svojoj stadoh, i stajah na kuli, i motrah da vidim šta æe mi reæi i šta bih odgovorio onome koji me koraše.
2 I odgovori mi Gospod i reèe: piši utvaru, i da bude razgovijetno na ploèama da se lako èita.
3 Jer æe još biti utvara do odreðenoga vremena, i govoriæe šta æe biti do pošljetka i neæe slagati; ako oklijeva, èekaj je, jer æe zacijelo doæi, i neæe odocniti.
4 Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik æe od vjere svoje živ biti.
5 A kako vino vara, taki je èovjek ohol, niti ostaje u stanu; jer raširuje duh svoj kao grob, i kao smrt je, koja se ne može nasititi i zbira k sebi sve narode i skuplja k sebi sva plemena.
6 Neæe li ga svi oni uzeti u prièu i u zagonetke, i reæi: teško onom koji umnožava što nije njegovo! dokle æe? i koji trpa na se gusto blato.
7 Neæe li najedanput ustati oni koji æe te gristi? i neæe li se probuditi oni koji æe te rastrzati, i kojima æeš biti grabež?
8 Što si ti oplijenio mnoge narode, tebe æe oplijeniti sav ostatak od naroda, za krv ljudsku i za nasilje uèinjeno zemlji, gradu i svjema koji žive u njemu.
9 Teško onome koji se lakomi na gadan dobitak kuæi svojoj, da postavi gnijezdo svoje na visokom mjestu i saèuva se oda zla.
10 Smislio si sramotu kuæi svojoj da zatreš mnoge narode, i ogriješio si se o svoju dušu.
11 Jer æe kamen iz zida vikati, i èvor iz drveta svjedoèiæe.
12 Teško onome koji gradi grad krvlju i osniva grad nepravdom!

13 Gle, nije li od Gospoda nad vojskama
da ljudi rade za oganj i narodi se trude ni
za što?
14 Jer æe se zemlja napuniti poznanja
slave Gospodnje kao što je more puno
vode.
15 Teško onome koji poji bližnjega svo-
jega, dodaje mijeh svoj da bi ga opojio i
gledao mu golotinju.
16 Nasitiæeš se sramote mjesto slave, pij
i ti, i otkrij golotinju svoju; doæi æe k tebi
èaša u desnici Gospodnjoj, i bljuvotina æe
sramna biti na slavi tvojoj.
17 Jer nasilje uèinjeno Livanu pokriæe
te i pustoš među zvijerjem koja ga je
plašila, za krv ljudsku i nasilje uèinjeno
zemlji, gradu i svjema koji žive u njemu.
18 Šta pomaže rezan lik što ga izreza
umjetnik njegov? šta liven lik i uèitelj
laži, te se umjetnik uzda u djelo svoje
gradeæi nijeme idole?
19 Teško onome koji govori drvetu:
preni se! i nijemu kamenu: probudi se!
Hoæe li on uèiti? Eto, obložen je zlatom
i srebrom, a nema duha u njemu.
20 A Gospod je u svetoj crkvi svojoj;
muèi pred njim, sva zemljo!

3

1 Molitva proroka Avakuma; za pje-
vanje.
2 Gospode, èuh rijeè tvoju, i uplaših se;
Gospode, djelo svoje usred godina saèuvaj
u životu, usred godina objavi ga, u gnjevu
sjeti se milosti.
3 Bog doðe od Temana i svetac s gore
Farana; slava njegova pokri nebesa i
zemlja se napuni hvale njegove.
4 Svjetlost mu bijaše kao sunce, zraci
izlažahu mu iz ruku, i ondje bješe
sakrivena sila njegova.
5 Pred njim iðaše pomor, i živo ugljevlje
iðaše ispod nogu njegovijeh.
6 Stade, i izmjeri zemlju, pogleda i
razmetnu narode, raspadoše se vjeène
gore, slegoše se humovi vjeèni; putovi su
mu vjeèni.
7 Vidjeh šatore Etiopske u muci, ustrep-
taše zavjesi zemlji Madijanskoj.
8 Eda li se na rijeke razgnjevi Gospod?
eda li se na rijeke raspali gnjev tvoj?
na more jarost tvoja, kad si pojezdio na
konjma svojim i na kolima svojim za
spasenje?
9 Pomoli se luk tvoj kao što si se zakleo
plemenima; razdro si zemlju za rijeke.
10 Vidješe te gore i uzdrktaše, povo-
danj navali; bezdana pusti glas svoj, uvis
podiže ruke svoje.
11 Sunce i mjesec stadoše u stanu
svom, idoše prema svjetlosti tvoje strijele,
prema sijevanju sjajnoga koplja tvojega.
12 Srdito si išao po zemlji, gnjevno si
gazio narode.
13 Izašao si na spasenje narodu svo-
jemu, na spasenje s pomazanikom svojim;
razmrskao si glavu kuæi bezbožnièkoj do
vrata otkrivši temelj.
14 Njegovijem kopljima probio si glavu
selima njegovijem kad navaljivahu kao
vihor da me razaspu, radovahu se kao da
æe proždrijeti siromaha u potaji.
15 Išao si po moru na konjma svojim, po
gomili mnoge vode.
16 Èuh, i utroba se moja uskoleba, usne
mi uzdrktaše na glas, u kosti mi uðe
truhlež, i ustresoh se na mjestu svom;
kako æu poèivati u dan nevolje, kad doðe
na narod koji æe ga opustošiti.
17 Jer smokva neæe cvasti, niti æe biti
roda na lozi vinovoj; rod æe maslinov
prevariti, i njive neæe dati hrane, ovaca
æe nestati iz tora, i goveda neæe biti u
oboru.
18 Ali æu se ja radovati u Gospodu,
veseliæu se u Bogu spasenja svojega.
19 Gospod je Gospod sila moja, i daæe
mi noge kao u košute, i vodiæe me po
visinama mojim. Naèelniku pjevaèkom
uz žice moje.

Sofonija

1 Rijeè Gospodnja koja doðe Sofoniji sinu Husija sina Godolije sina Amarije sina Jezekijina, za vremena Josije sina Amonova, cara Judina.
2 Sve æu uzeti sa zemlje, govori Gospod;
3 Uzeæu ljude i stoku, uzeæu ptice nebeske i ribe morske i sablazni s bezbožnicima, i istrijebiæu ljude sa zemlje, govori Gospod.
4 Jer æu mahnuti rukom svojom na Judu i na sve stanovnike Jerusalimske, i istrijebiæu iz mjesta ovoga ostatak Valov i ime sveštenika idolskih s drugim sveštenicima,
5 I one koji se klanjaju na krovovima vojsci nebeskoj i koji se klanjaju i kunu se Gospodom i koji se kunu Melhomom.
6 I one koji se odvraæaju od Gospoda i koji ne traže Gospoda niti pitaju za nj.
7 Muèi pred Gospodom Gospodom, jer je blizu dan Gospodnji, jer je Gospod prigotovio žrtvu i pozvao svoje zvanice.
8 I u dan žrtve Gospodnje pohodiæu knezove i carske sinove i sve koji nose tuðinsko odijelo.
9 I pohodiæu u taj dan sve koji skaèu preko praga, koji pune kuæu gospodara svojih grabežem i prijevarom.
10 I u taj æe dan, veli Gospod, biti vika od ribljih vrata, i jauk s druge strane, i polom velik s humova.
11 Ridajte koji živite u Maktesu, jer izgibe sav narod trgovaèki, istrijebiše se svi koji nose srebro.
12 I u to æu vrijeme razgledati Jerusalim sa žišcima, i pohodiæu ljude koji leže na svojoj droždini, koji govore u srcu svom: Gospod ne èini ni dobro ni zlo.
13 I blago æe se njihovo razgrabiti i kuæe njihove opustošiti; grade kuæe, ali neæe sjedjeti u njima; i sade vinograde, ali neæe piti vina iz njih.
14 Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo; glas æe biti dana Gospodnjega, gorko æe tada vikati junak.
15 Taj je dan dan, kada æe biti gnjev, dan, kada æe biti tuga i muka, dan, kada æe biti pustošenje i zatiranje, dan, kada æe biti mrak i tama, dan, kada æe biti oblak i magla,
16 Dan, kada æe biti trubljenje i pokliè na tvrde gradove i na visoke uglove.
17 I pritijesniæu ljude, te æe iæi kao slijepi, jer zgriješiše Gospodu; i krv æe se njihova prosuti kao prah i tjelesa njihova kao gnoj.
18 Ni srebro njihovo ni zlato njihovo neæe ih moæi izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega; i svu æe zemlju proždrijeti oganj revnosti njegove; jer æe brzo uèiniti kraj svjema stanovnicima zemaljskim.

2

1 Saberite se, saberite se, narode nemili,
2 Dok nije izašao sud, i dan prošao kao pljeva, dok nije došao na vas ljuti gnjev Gospodnji, dok nije došao na vas dan gnjeva Gospodnjega.
3 Tražite Gospoda svi koji ste krotki u zemlji, koji èinite što je naredio; tražite pravdu, tražite krotost, eda biste se sakrili na dan gnjeva Gospodnjega.
4 Jer æe se Gaza ostaviti i Askalon æe opustjeti; Azot æe se odagnati u podne i Akaron æe se iskorijeniti.
5 Teško onima koji žive po bregovima morskim, narodu Heretejskom: rijeè je Gospodnja na vas, Hanane, zemljo Filistejska, ja æu te zatrti da ne bude stanovnika u tebi.
6 I bregovi æe morski biti stanovi i jame pastirske i torovi za stada.
7 I taj æe kraj biti ostatku doma Judina; ondje æe pasti; u domovima æe Askalonskim lijegati uveèe; jer æe ih pohoditi Gospod Bog njihov i povratiti roblje njihovo.
8 Èuo sam rug Moavov i ukore sinova Amonovijeh kojima ružiše moj narod, i raširiše se preko meða njihovijeh.
9 Zato, tako ja bio živ, govori Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev, Moav æe biti kao Sodom i sinovi Amonovi kao Gomor, mjesto koprivama, i slanica i vjeèna pustoš: ostatak naroda mojega

oplijeniæe ih, i koji ostanu od naroda mojega naslijediæe ih.
10 To æe im biti za ponositost njihovu; jer ružiše narod Gospoda nad vojskama i podizaše se na nj.
11 Strašan æe im biti Gospod, jer æe istrijebiti sve bogove zemaljske, i njemu æe se klanjati svaki iz svojega mjesta, sva ostrva narodna.
12 I vi, Etiopljani, biæete pobijeni maèem mojim.
13 I dignuæe ruku svoju na sjever, i zatræe Asirsku, i Nineviju æe opustiti da bude suha kao pustinja.
14 I u njoj æe ležati stada, svakojako zvijerje izmeðu naroda, i gem i æuk noæivaæe na dovratnicima njezinijem; glasom æe pjevati na prozorima; pustoš æe biti na pragovima, jer æe se poskidati kedrovina.
15 Taki æe biti veseli grad, koji sjedi bez brige, koji govori u srcu svom: ja sam, i osim mene nema drugoga. Kako opustje! posta loža zvijerju! Ko god proðe mimo nj zviždaæe i mahati rukom.

3

1 Teško gradu odmetnièkom i oskvrnjenom, nasilnièkom!
2 Ne sluša glasa, ne prima nauka, ne uzda se u Gospoda, ne pristupa k Bogu svojemu.
3 Knezovi su mu u njemu lavovi koji rièu; sudije su mu vuci veèernji, koji ne gloðu kosti do jutra.
4 Proroci su mu hvališe, varalice; sveštenici njegovi skvrne svetinju, izvræu zakon.
5 Gospod je pravedan usred njega, ne èini nepravde, svako jutro iznosi sud svoj na vidjelo, ne izostaje, ali bezbožnik ne zna za stid.
6 Istrijebih narode, kule im se razoriše, ulice im opustih, te niko ne prolazi; gradovi im se raskopaše, da nema nikoga, nema stanovnika.
7 Rekoh: pobojaæeš me se, primiæeš nauk; neæe mu se zatrti stan nièim su èim bih ga pohodio; ali oni uraniše te pokvariše sva djela svoja.
8 Zato èekajte me, govori Gospod, do dana kad æu se podignuti na plijen; jer je sud moj da saberem narode i pokupim carstva, da izlijem na njih gnjev svoj, svu žestinu jarosti svoje, jer æe oganj revnosti moje proždrijeti svu zemlju.
9 Jer æu tada promijeniti narodima usne, te æe biti èiste, da bi svi prizivali ime Gospodnje i služili mu složnijem ramenima.
10 Ispreko rijeka Huskih koji se meni mole, rasijani moji, donijeæe mi dare.
11 Tada se neæeš više stidjeti nijednoga svojih djela, kojima si mi zgriješio; jer æu onda uzeti iz tebe one koji se hvale slavom tvojom, i neæeš se više velièati na svetoj gori mojoj.
12 I ostaviæu u tebi narod nevoljan i siromašan, i oni æe se uzdati u ime Gospodnje.
13 Ostatak Izrailjev neæe èiniti bezakonja niti æe govoriti laži, niti æe se naæi u ustima njihovijem jezik prijevaran; nego æe pasti i ležati i neæe biti nikoga da ih plaši.
14 Pjevaj, kæeri Sionska; klikuj, Izrailju; raduj se i veseli se iz svega srca, kæeri Jerusalimska!
15 Ukloni Gospod sudove tvoje, odvrati neprijatelje tvoje; car Izrailjev Gospod usred tebe je, neæeš se više bojati zla.
16 U onaj dan reæi æe se gradu Jerusalimu: ne boj se; Sionu: nemoj da ti klonu ruke.
17 Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašæe te; radovaæe ti se veoma, umiriæe se u ljubavi svojoj, veseliæe se tebe radi pjevajuæi.
18 Koji tuže za praznicima, sabraæu ih, koji su iz tebe, radi teške sramote koja je na tebi.
19 Gle, uništiæu u ono vrijeme sve koji te muèe, i izbaviæu hrome i sabrati odagnane, i dobaviæu im hvalu i slavu po svoj zemlji, gdje su bili pod sramotom.
20 U ono vrijeme dovešæu vas, u ono vrijeme sabraæu vas; jer æu vam dobaviti slavu i hvalu po svijem narodima na zemlji, kad povratim roblje vaše pred vašim oèima, govori Gospod.

Agej

1 Druge godine cara Darija šestoga
mjeseca prvoga dana doðe rijeè Gospod-
nja preko Ageja proroka Zorovavelju
sinu Salatilovu, upravitelju Judejskom,
i Isusu sinu Josedekovu, poglavaru
sveštenièkom, govoreæi:
2 Ovako veli Gospod nad vojskama
govoreæi: taj narod govori: još nije
došlo vrijeme, vrijeme da se sazida dom
Gospodnji.
3 Zato doðe rijeè Gospodnja preko Ageja
proroka govoreæi:
4 Je li vama vrijeme da sjedite u
kuæama svojim obloženijem daskama, a
ovaj je dom pust?
5 Zato sada ovako veli Gospod nad
vojskama: uzmite na um putove svoje.
6 Sijete mnogo, a uvozite malo; jedete,
a ne bivate siti; pijete, a ne napijate se;
odijevate se, a nijedan ne može da se
zgrije; i koji zaslužuje novce, meæe ih u
prodrt tobolac.
7 Ovako veli Gospod nad vojskama:
uzmite na um putove svoje.
8 Idite na goru, i donesite drva, te
zidajte dom; i biæe mi milo, i proslaviæu
se, veli Gospod.
9 Izgledate mnogo, a eto malo; i što
unesete u kuæu, ja razduham; zašto? veli
Gospod nad vojskama; zato što je dom
moj pust, a vi svaki trèite za svoj dom.
10 Zato se zatvori nebo nad vama da
nema rose, i zemlja se zatvori da nema
roda njezina.
11 I dozvah sušu na zemlju, i na gore,
i na žito i na vino i na ulje i na sve što
zemlja raða, i na ljude i na stoku i na
svaki rad ruèni.
12 I posluša Zorovavelj sin Salatilov i
Isus sin Josedekov, poglavar sveštenièki,
i sav ostatak narodni glas Gospoda Boga
svojega i rijeèi proroka Ageja, kako ga
posla Gospod Bog njihov, i poboja se
narod Gospoda.
13 I govori Agej, poslanik Gospodnji,
narodu kao što ga posla Gospod, i reèe:
ja sam s vama, govori Gospod.
14 I Gospod podiže duh Zorovavelju
sinu Salatilovu, upravitelju Judejskom, i
duh Isusu sinu Josedekovu, poglavaru
sveštenièkom, i duh svemu ostatku naro-
dnom, te doðoše i radiše u domu Gospoda
nad vojskama, Boga svojega,
15 Dvadeset èetvrtoga dana šestoga
mjeseca, druge godine cara Darija.

2

1 Sedmoga mjeseca dvadeset prvoga
dana doðe rijeè Gospodnja preko Ageja
proroka govoreæi:
2 Kaži sada Zorovavelju sinu Salatilovu,
upravitelju Judejskom, i Isusu sinu
Josedekovu, poglavaru sveštenièkom, i
ostatku narodnom govoreæi:
3 Ko je među vama ostao koji je vidio
ovaj dom u prvoj slavi njegovoj? a kakav
vi sada vidite? nije li prema onom kao
ništa u vašim oèima?
4 Nego sada budi hrabar, Zorovavelju,
govori Gospod, i budi hrabar Isuse sine
Josedekov, poglavaru sveštenièki, i budi
hrabar sav narode zemaljski, govori Gos-
pod, i radite; jer sam ja s vama, govori
Gospod nad vojskama.
5 Po rijeèi kojom sam uèinio zavjet s
vama kad izidoste iz Misira, duh æe moj
stajati među vama, ne bojte se.
6 Jer ovako veli Gospod nad vojskama:
još jednom, domalo, i ja æu potresti
nebesa i zemlju i more i suhu zemlju;
7 I potrešæu sve narode, i doæi æe
izabrani iz svijeh naroda, i napuniæu ovaj
dom slave, veli Gospod nad vojskama.
8 Moje je srebro i moje je zlato, govori
Gospod nad vojskama.
9 Slava æe ovoga doma pošljednjega
biti veæa nego onoga prvoga, veli Gospod
nad vojskama; i postaviæu mir na ovom
mjestu, govori Gospod nad vojskama.
10 Dvadeset èetvrtoga dana devetoga
mjeseca druge godine Darijeve doðe ri-
jeè Gospodnja preko Ageja proroka gov-
oreæi:
11 Ovako veli Gospod nad vojskama:
upitaj svešteníke za zakon, i reci:

12 Gle, ako bi ko nosio sveto meso u
skutu od haljine svoje, ili bi se skutom
svojim dotakao hljeba ili variva ili vina
ili ulja ili kakoga god jela, bi li se osvetio?
A sveštenici odgovoriše i rekoše: ne.
13 Potom reèe Agej: ako bi se ko neèist
od mrtvaca dotakao èega toga, hoæe li
biti neèisto? A sveštenici odgovoriše i
rekoše: biæe neèisto.
14 Tada Agej odgovori i reèe: taki je
taj narod i taki su ti ljudi preda mnom,
govori Gospod, i tako je sve djelo ruku
njihovijeh, i što god prinose tamo, neèisto
je.
15 A sada uzmite na um, od ovoga dana
nazad, prije nego se položi kamen na
kamen u crkvi Gospodnjoj,
16 Prije toga kad ko doðe ka gomili od
dvadeset mjera, bješe deset; kad doðe ka
kaci da dobije pedeset vjedara iz kace,
bješe dvadeset;
17 Bih vas sušom i medljikom i gradom,
svako djelo ruku vaših; ali se vi ne
obratiste k meni, govori Gospod.
18 Uzmite na um, od toga dana nazad,
od dana dvadeset èetvrtoga mjeseca de-
vetoga, od dana kad se osnova crkva
Gospodnja, uzmite na um.
19 Ima li jošte sjemena u žitnici?
ni vinova loza ni smokva ni šipak ni
maslina još ne rodi; od ovoga æu dana
blagosloviti.
20 Potom doðe rijeè Gospodnja drugi put
Ageju dvadeset èetvrtoga dana mjeseca
govoreæi:
21 Kaži Zorovavelju upravitelju Jude-
jskom, i reci: ja æu potresti nebo i zemlju;
22 I prevaliæu prijesto carstvima,
i satræu silu carstvima narodnijem,
prevaliæu kola i one koji sjede na njima,
i popadaæe konji i konjici, svaki od maèa
brata svojega.
23 U to vrijeme, govori Gospod nad
vojskama, uzeæu tebe, Zorovavelju, sine
Salatilov, slugo moj, govori Gospod, i
postaviæu te kao peèat; jer sam te iz-
abrao, govori Gospod nad vojskama.

Zaharija

1 Osmoga mjeseca druge godine Darijeve, doðe rijeè Gospodnja proroku Zahariji sinu Varahije sina Idova govoreæi:
2 Gospod se vrlo razgnjevi na oce vaše.
3 Zato im reci: ovako veli Gospod nad vojskama: vratite se k meni, govori Gospod nad vojskama, i ja æu se vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama.
4 Ne budite kao oci vaši, kojima vikahu preðašnji proroci govoreæi: ovako veli Gospod nad vojskama: vratite se sa zlijeh putova svojih i od zlijeh djela svojih; ali ne poslušaše niti paziše na me, govori Gospod.
5 Oci vaši gdje su? i ti proroci žive li dovijeka?
6 Ali rijeèi moje i uredbe moje koje zapovijedah slugama svojim prorocima ne stigoše li oce vaše? te se oni obratiše i rekoše: kako Gospod nad vojskama bješe namislio uèiniti nam prema putovima našim i po djelima našim, tako nam uèini.
7 Dvadeset èetvrtoga dana jedanaestoga mjeseca, a to je mjesec Savat, druge godine Darijeve, doðe rijeè Gospodnja proroku Zahariji sinu Varahije sina Idova govoreæi:
8 Vidjeh noæu, a to èovjek jahaše na konju riðu, i stajaše meðu mirtama koje bijahu u dolu, a za njim bijahu konji riði, šareni i bijeli.
9 I rekoh: što je ovo, gospodaru moj? A anðeo koji govoraše sa mnom reèe mi: ja æu ti pokazati što je ovo.
10 Tada èovjek koji stajaše meðu mirtama progovori i reèe: ovo su koje posla Gospod da oblaze zemlju.
11 I oni progovoriše anðelu Gospodnjemu koji stajaše meðu mirtama, i rekoše: mi obidosmo zemlju, i gle, sva zemlja poèiva i mirna je.
12 Tada anðeo Gospodnji odgovori i reèe: Gospode nad vojskama, kad æeš se veæ smilovati Jerusalimu i gradovima Judinijem, na koje se gnjeviš veæ sedamdeset godina?
13 A Gospod odgovori anðelu koji govoraše sa mnom, dobrijem rijeèima, milijem rijeèima.
14 I reèe mi anðeo koji govoraše sa mnom: vièi i reci: ovako veli Gospod nad vojskama: revnujem za Jerusalim i za Sion veoma.
15 I gnjevim se silno na narode bezbrižne, jer se malo razgnjevih a oni pomogoše na zlo.
16 Zato ovako veli Gospod: obratih se k Jerusalimu milošæu, dom æe se moj opet sazidati u njemu, govori Gospod nad vojskama, i uže æe se zategnuti preko Jerusalima.
17 Još vièi i reci: ovako veli Gospod nad vojskama: opet æe gradovi moji obilovati dobrom, i Gospod æe opet utješiti Sion i opet æe izabrati Jerusalim.
18 Tada podigoh oèi svoje i vidjeh, i gle, èetiri roga.
19 I rekoh anðelu koji govoraše sa mnom: što je to? A on mi reèe: to su rogovi koji razmetnuše Judu, Izrailja i Jerusalim.
20 Potom pokaza mi Gospod èetiri kovaèa.
21 I rekoh: šta su ti došli da rade? A on odgovori i reèe: ono su rogovi koji razmetnuše Judu da niko ne podiže glave; a ovi doðoše da ih uplaše, da odbiju rogove narodima, koji podigoše rog na zemlju Judinu da je razmetnu.

2

1 Opet podigoh oèi svoje i vidjeh, i gle, èovjek, i u ruci mu uže mjeraèko.
2 I rekoh: kuda ideš? A on mi reèe: da izmjerim Jerusalim da vidim kolika mu je širina i kolika mu je dužina.
3 I gle, anðeo koji govoraše sa mnom izide, i drugi anðeo izide mu na susret.
4 I reèe mu: trèi, govori onom mladiæu i reci: Jerusalimljani æe se naseliti po selima radi mnoštva ljudi i stoke što æe biti u njemu.
5 I ja æu mu, govori Gospod, biti zid ognjen unaokolo i biæu za slavu usred njega.

6 Ej, ej, bježite iz zemlje sjeverne, govori
Gospod, jer vas razasuh u èetiri vjetra
nebeska, govori Gospod.
7 Ej Sione, koji sjediš kod kæeri Vav-
ilonske, izbavi se.
8 Jer ovako veli Gospod nad vojskama:
za slavom posla me k narodima, koji vas
oplijeniše; jer ko tièe u vas, tièe u zjenicu
oka njegova.
9 Jer evo ja æu mahnuti rukom svojom
na njih, i biæe plijen slugama svojim, i
poznaæete da me je poslao Gospod nad
vojskama.
10 Pjevaj i veseli se, kæeri Sionska,
jer evo ja idem i nastavaæu usred tebe,
govori Gospod.
11 I mnogi æe se narodi prilijepiti ka
Gospodu u taj dan, i biæe mi narod, i ja
æu nastavati usred tebe, i poznaæeš da
me je poslao k tebi Gospod nad vojskama.
12 I Gospod æe naslijediti Judu, svoj
dio, u zemlji svetoj, i opet æe izabrati
Jerusalim.
13 Neka muèi svako tijelo pred
Gospodom, jer usta iz svetoga stana
svojega.

3

1 Poslije mi pokaza Isusa poglavara
sveštenièkoga, koji stajaše pred anðelom
Gospodnjim, i Sotonu, koji mu stajaše s
desne strane da ga pre.
2 A Gospod reèe Sotoni: Gospod da
te ukori, Sotono, Gospod da te ukori,
koji izabra Jerusalim. Nije li on glavnja
istrgnuta iz ognja?
3 A Isus bijaše obuèen u haljine prljave,
i stajaše pred anðelom.
4 A on progovori i reèe onima koji
stajahu pred njim: skinite s njega te
prljave haljine. I reèe mu: vidi, uzeh
s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove
haljine.
5 I rekoh: neka mu metnu èistu kapu na
glavu. I metnuše mu èistu kapu na glavu,
i obukoše mu haljine; a anðeo Gospodnji
stajaše.
6 I anðeo Gospodnji zasvjedoèi Isusu
govoreæi:
7 Ovako veli Gospod nad vojskama: ako
uzideš mojim putovima, i ako uzdržiš što
sam naredio da se drži, tada æeš ti suditi
domu mojemu i èuvaæeš trijemove moje,
i daæu ti da hodiš meðu ovima što stoje.
8 Èuj, Isuse poglavaru sveštenièki, ti i
drugovi tvoji što sjede pred tobom, jer
su ti ljudi èudo; evo, ja æu dovesti slugu
svojega, klicu.
9 Jer gle, kamen koji metnuh pred Isusa,
na tom je jednom kamenu sedam oèiju;
gle, ja æu ga otesati, govori Gospod nad
vojskama, i uzeæu bezakonje te zemlje u
jedan dan.
10 U taj dan, govori Gospod nad vo-
jskama, zvaæete svaki bližnjega svojega
pod vinovu lozu i pod smokvu.

4

1 Potom vrati se anðeo koji mi govoraše,
i probudi me kao èovjeka koji se budi oda
sna.
2 I reèe mi: šta vidiš? A ja rekoh: vidim,
eto svijeænjak sav od zlata, i gore na
njemu èaša, i sedam žižaka njegovijeh na
njemu, i sedam lijevaka za sedam žižaka
što su gore na njemu,
3 I dvije masline uza nj, jedna s desne
strane èaši a jedna s lijeve.
4 I progovorih anðelu koji govoraše sa
mnom, i rekoh: što je to, gospodaru moj?
5 A anðeo koji govoraše sa mnom
odgovori i reèe mi: zar ne znaš što je to?
I rekoh: ne, gospodaru moj.
6 A on odgovori i reèe mi govoreæi: to
je rijeè Gospodnja Zorovavelju: ne silom
ni krjepošæu nego duhom mojim, veli
Gospod nad vojskama.
7 Što si ti, goro velika, pred Zorovavel-
jem? ravnica; i on æe iznijeti najviši
kamen, s usklicima: milost, milost njemu.
8 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
9 Ruke Zorovaveljeve osnovaše ovaj
dom, ruke æe njegove i dovršiti, i poz-
naæeš da me je Gospod nad vojskama
poslao k vama.
10 Jer ko je prezreo dan malijeh stvari?
jer æe se radovati kad vide kamen
mjeraèki u ruci Zorovavelju onijeh sedam
oèiju Gospodnjih koje prelaze svu zemlju.

11 Tada odgovarajuæi rekoh mu: što
su one dvije masline s desne strane svi-
jeænjaku i s lijeve?
12 I opet progovorih i rekoh mu: što
su one dvije granèice maslinove, što su
među dva lijevka zlatna, koji toèe zlato?
13 I reèe mi govoreæi: zar ne znaš što
je to? A ja rekoh: ne, gospodaru moj.
14 Tada reèe: to su dvije masline koje
stoje kod Gospoda sve zemlje.

5

1 Potom opet podigoh oèi svoje i vidjeh,
a to knjiga leæaše.
2 I on mi reèe: šta vidiš? A ja rekoh:
vidim knjigu gdje leti, dužina joj dvadeset
lakata a širina deset lakata.
3 Tada mi reèe: to je prokletstvo koje
izađe na svu zemlju, jer svaki koji krade
istrijebiæe se po njoj s jedne strane, i koji
se god kune krivo istrijebiæe se po njoj s
druge strane.
4 Ja æu je pustiti, govori Gospod nad
vojskama, te æe doæi na kuæu lupežu
i na kuæu onome koji se kune mojim
imenom krivo, i stajaæe mu usred kuæe
i satræe je, i drvlje joj i kamenje.
5 Potom izide anđeo koji govoraše sa
mnom, i reèe mi: podigni oèi svoje i vidi
šta je ovo što izlazi.
6 A ja rekoh: šta je? A on reèe: to je
efa što izlazi. I reèe: to im je oko po svoj
zemlji.
7 I gle, podizaše se talanat olova, i jedna
žena sjeđaše usred efe.
8 I on reèe: to je bezbožnost. I vrže je
usred efe, i vrže onaj komad olova ozgo
na ždrijelo joj.
9 I podigoh oèi svoje i vidjeh, a to dvije
žene izlažahu, i vjetar im bijaše pod
krilima, a krila im bijahu kao u rode, i
digoše efu među zemlju i nebo.
10 I rekoh anđelu koji govoraše sa
mnom: kuda one nose efu?
11 A on mi reèe: da joj naèine kuæu u
zemlji Senaru; i ondje æe se namjestiti i
postaviti na svoje podnožje.

6

1 Potom opet podigoh oèi svoje, i vidjeh,
a to èetvora kola izlažahu između dvije
gore, a te gore bijahu od mjedi.
2 U prvijem kolima bjehu konji riđi, a u
drugim kolima konji vrani,
3 A u treæim kolima konji bijeli, a u
èetvrtijem kolima konji šareni, jaki.
4 I progovoriv rekoh anđelu koji govo-
raše sa mnom: šta je to, gospodaru moj?
5 A anđeo odgovori i reèe mi: to su
èetiri vjetra nebeska, koji izlaze ispred
Gospoda sve zemlje, gdje stajaše.
6 Konji vrani što su u jednijem, oni idu
u sjevernu zemlju; a bijeli idu za njima; a
šareni idu u zemlju južnu.
7 I jaki izašavši šæahu da idu i prolaze
zemlju; i reèe: idite, prolazite zemlju. I
stadoše prolaziti zemlju.
8 Tada me zovnu, i reèe mi: vidi, koji
otidoše u zemlju sjevernu, umiriše duh
moj u zemlji sjevernoj.
9 Potom mi dođe rijeè Gospodnja gov-
oreæi:
10 Uzmi od roblja, od Heldaja i od Tovije
i od Jedaje, koji dođoše iz Vavilonske, pa
dođi istoga dana i uđi u dom Josije sina
Sofonijina.
11 Uzmi srebra i zlata, i naèini vijence,
i metni na glavu Isusu sinu Josedekovu,
poglavaru sveštenièkom,
12 I reci mu govoreæi: ovako veli Gos-
pod nad vojskama: evo èovjeka, kojemu
je ime klica, koja æe klijati s mjesta svoga
i sagradiæe crkvu Gospodnju.
13 Jer æe on sagraditi crkvu Gospod-
nju, i nosiæe slavu, i sjedjeæe i vladati
na svom prijestolu, i biæe sveštenik na
prijestolu svom, i svjet mirni biæe među
objema.
14 I vijenci neka budu Elemu i Toviji i
Jedaji i Henu sinu Sofonijinu za spomen
u crkvi Gospodnjoj.
15 I koji su daleko, doæi æe i gradiæe
crkvu Gospodnju, i poznaæete da me je
Gospod nad vojskama poslao k vama. I to
æe biti ako uzaslušate glas Gospoda Boga
svojega.

7

1 Potom èetvrte godine cara Darija dođe
rijeè Gospodnja Zahariji èetvrtoga dana
devetoga mjeseca, Hasleva,

2 Kad poslaše u dom Božji Sarasara
i Regemeleha i ljude svoje da mole
Gospoda,
3 I da govore sveštenicima, koji bijahu
u domu Gospoda nad vojskama, i pro-
rocima, i reku: hoæemo li plakati petoga
mjeseca odvajajuæi se, kako èinismo veæ
toliko godina?
4 I doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:
5 Kaži svemu narodu zemaljskom i
sveštenicima, i reci: kad postiste i tužiste
petoga i sedmoga mjeseca za sedamdeset
godina, eda li meni postiste?
6 A kad jedete i pijete, ne jedete li i ne
pijete li sami?
7 Nijesu li to rijeèi koje je Gos-
pod proglasio preko preðašnjih proroka,
kad Jerusalim bijaše naseljen i miran i
gradovi njegovi oko njega, i kad bijaše
naseljen južni kraj i ravnica?
8 Doðe rijeè Gospodnja Zahariji gov-
oreæi:
9 Ovako govori Gospod nad vojskama:
sudite pravo i budite milostivi i žalostivi
jedan drugom.
10 I ne èinite krivo udovici ni siroti,
inostrancu ni siromahu, i ne mislite zlo
jedan drugom u srcu svom.
11 Ali ne htješe slušati, i uzmakoše
ramenom natrag, i zatiskoše uši svoje da
ne èuju.
12 I srcem svojim otvrdnuše kao dija-
manat da ne èuju zakona i rijeèi koje
sla Gospod nad vojskama duhom svojim
preko proroka preðašnjih; zato doðe ve-
lik gnjev od Gospoda nad vojskama.
13 Zato kao što on vika a oni ne slušaše,
tako i oni vikaše a ja ih ne slušah, govori
Gospod nad vojskama.
14 Nego ih razmetnuh vihorom po svi-
jem narodima, kojih ne poznavaše, i
zemlja opustje iza njih da niko u nju ne
dohoðaše niti se iz nje vraæaše, i obratiše
milu zemlju u pustoš.

8

1 Opet doðe rijeè Gospoda nad vo-
jskama govoreæi:
2 Ovako veli Gospod nad vojskama:
revnujem za Sion velikom revnošæu, i
velikim gnjevom revnujem za nj.
3 Ovako veli Gospod: vratih se u Sion
i naselih se usred Jerusalima, i Jerusalim
æe se zvati grad istiniti, i gora Gospoda
nad vojskama sveta gora.
4 Ovako veli Gospod nad vojskama: opet
æe sjedjeti starci i starice po ulicama
Jerusalimskim, svatko sa štakom u ruci
od velike starosti.
5 I ulice æe gradske biti pune djetiæa i
djevojaka, koje æe se igrati po ulicama.
6 Ovako veli Gospod nad vojskama: ako
je èudno u oèima ostatku toga naroda
u ovo vrijeme, eda li æe biti èudno i
u mojim oèima? govori Gospod nad
vojskama.
7 Ovako veli Gospod nad vojskama: evo,
ja æu izbaviti svoj narod iz zemlje istoène
i iz zemlje zapadne.
8 I dovešæu ih, i oni æe nastavati usred
Jerusalima, i biæe mi narod i ja æu im biti
Bog, istinom i pravdom.
9 Ovako veli Gospod nad vojskama:
neka vam se ukrijepe ruke koji slušate u
ovo vrijeme ove rijeèi iz usta proroèkih
od dana kad se osnova dom Gospoda nad
vojskama da se sazida crkva.
10 Jer prije tijeh dana ne bješe plate ni
za èovjeka ni za živinèe, niti bješe mira
od neprijatelja ni onome koji odlažaše ni
onome koji dolažaše, i pustih sve ljude
jednoga na drugoga.
11 A sada neæu biti kao prije ostatku
toga naroda, govori Gospod nad vo-
jskama.
12 Nego æe usjev biti miran, vinova æe
loza nositi plod svoj, i zemlja æe raðati
rod svoj, i nebo æe davati rosu svoju; i
sve æu to dati u našljedstvo ostatku toga
naroda.
13 I kao što bijaste uklin među naro-
dima, dome Judin i dome Izrailjev, tako
æu vas izbaviti te æete biti blagoslov; ne
bojte se, neka vam se okrijepe ruke.
14 Jer ovako veli Gospod nad vojskama:
kao što vam namislih zlo uèiniti, kad
me razgnjeviše oci vaši, veli Gospod nad
vojskama, i ne raskajah se,
15 Tako opet u ove dane namislih da
dobro èinim Jerusalimu i domu Judinu;
ne bojte se.
16 Ovo je što treba da èinite: govorite

istinu jedan drugom, sudite pravo i mirno na vratima svojim;
17 I ne mislite jedan drugome zlo u srcu svom, i ne ljubite krive zakletve, jer na sve to mrzim, govori Gospod.
18 Potom doðe mi rijeè Gospoda nad vojskama govoreæi:
19 Ovako veli Gospod nad vojskama: post èetvrtoga mjeseca, i post petoga i post sedmoga i post desetoga obratiæe se domu Judinu u radost i veselje i u praznike vesele; ali ljubite istinu i mir.
20 Ovako veli Gospod nad vojskama: još æe dolaziti narodi i stanovnici mnogih gradova;
21 Dolaziæe stanovnici jednoga u drugi govoreæi: hajdemo da se molimo Gospodu i da tražimo Gospoda nad vojskama; idem i ja.
22 Tako æe doæi mnogi narodi i silni narodi da traže Gospoda nad vojskama u Jerusalimu i da se mole Gospodu.
23 Ovako veli Gospod nad vojskama: u to æe vrijeme deset ljudi od svijeh jezika narodnijeh uhvatiti jednoga Judejca za skut govoreæi: idemo s vama, jer èujemo da je Bog s vama.

9

1 Breme rijeèi Gospodnje zemlji Adrahu i Damasku, gdje æe poèinuti, jer je Gospodnje oko na ljudima i na svijem plemenima Izrailjevijem.
2 I Emat æe zahvatiti, i Tir i Sidon, ako i jesu veoma mudri,
3 I Tir sagradi sebi grad, i sabra srebra kao praha, i zlata kao kala po putu.
4 Gle, Gospod æe ga otjerati, i vræi æe u more silu njegovu, i on æe ognjem izgorjeti.
5 Askalon æe vidjeti i uplašiæe se, i Gaza æe se vrlo uzmuèiti, i Akaron, što ga osramoti nadanje njegovo, i poginuæe car u Gazi; i Askalon se neæe naseliti.
6 I u Azotu æe sjedjeti tuðin, i ponos æu Filistejski zatrti.
7 I ukloniæu krv njihovu od usta njihovijeh, i gadove njihove iz zuba njihovijeh, i ko ostane biæe i on Boga našega, i biæe kao poglavar u Judi, a Akaron kao Jevusejac.
8 I postaviæu oko kod doma svojega suprot vojsci, suprot onima koji odlaze i dolaze, i nastojnik neæe više prolaziti kroz njih, jer sada pogledah svojim oèima.
9 Raduj se mnogo, kæeri Sionska, podvikuj, kæeri Jerusalimska; evo, car tvoj ide k tebi, pravedan je i spasava, krotak i jaše na magarcu, i na magaretu, mladetu magarièinu.
10 Jer æu istrijebiti iz Jefrema kola i iz Jerusalima konje; i istrijebiæe se luk ubojiti; i on æe kazivati mir narodima, i vlast æe mu biti od mora do mora i od rijeke do krajeva zemaljskih.
11 A ti, za krv zavjeta tvojega pustih sužnje tvoje iz jame, gdje nema vode.
12 Vratite se ka gradu, sužnji, koji se nadate, još ti i danas javljam da æu ti platiti dvojinom.
13 Jer zapeh sebi Judu kao luk, i napunih Jefrema, i podigoh sinove tvoje, Sione, na sinove tvoje, Javane, i uèinih te da si kao maè junaèki.
14 I Gospod æe se pokazati nad njima, i strijela æe njegova izaæi kao munja, i Gospod æe Gospod zatrubiti u trubu i poæi æe s vihorima južnijem.
15 Gospod nad vojskama zaklanjaæe ih, i oni æe jesti pogazivši kamenje iz praæe, i piæe podvikujuæi kao od vina, i biæe puni kao èaša, kao uglovi od oltara.
16 I Gospod Bog njihov izbaviæe ih u taj dan kao stado svojega naroda, jer æe se kamenje u vijencu podignuti u zemlji njegovoj.
17 Jer koliko æe biti dobro njegovo i kolika ljepota njegova! od žita æe rasti momci a od slatkoga vina djevojke.

10

1 Ištite od Gospoda dažda u vrijeme poznoga dažda, Gospod æe pustiti munje, i daæe vam izobila dažda i svakome trave u polju.
2 Jer likovi govore ništavilo i vraèi vide laž i govore zaludne sne, tješe taštinom; zato otidoše kao stado, i ojadiše se, jer ne bješe pastira.
3 Gnjev se moj raspali na pastire, i pokarah jarce; jer Gospod nad vojskama

obide stado svoje, dom Judin, i uèini da su mu kao konj okiæen za boj.
4 Od njega je ugao, od njega kolje, od njega luk ubojiti, od njega izlazi i svaki nastojnik.
5 I oni æe biti kao junaci, gaziæe u boju kao blato po ulicama, i biæe se, jer je Gospod s njima, i koji jašu na konjma osramotiæe se.
6 I ukrijepiæu dom Judin, i dom æu Josifov spasti, i dovešæu ih natrag, jer mi ih je žao, i biæe kao da ih nijesam odbacio, jer sam ja Gospod Bog njihov i uslišiæu ih.
7 I oni od Jefrema biæe kao junak, i srce æe im biti veselo kao od vina, i sinovi njihovi vidjeæe i veseliæe se, i srce æe im se radovati o Gospodu.
8 Zazviždaæu im i sabraæu ih, jer æu ih izbaviti, i oni æe se umnožiti kao što su se bili umnožili.
9 I rasijaæu ih među narode da se u daljnijem mjestima opominju mene, i živeæi sa sinovima svojima da se vrate.
10 I dovešæu ih natrag iz zemlje Misirske, i sabraæu ih iz Asirske, i dovešæu ih u zemlju Galadsku i na Livan; i neæe im biti dosta mjesta.
11 I od tjeskobe æe prijeæi preko mora, i razbiæe vale u moru, i sve æe dubine rijeci presahnuti, i oboriæe se ponos Asirski i palica æe se Misirska uzeti.
12 I ukrijepiæu ih Gospodom, i oni æe hoditi u ime njegovo, govori Gospod.

11

1 Otvori, Livane, vrata svoja, i oganj neka proždre kedre tvoje.
2 Ridaj, jelo, jer pade kedar, jer krasnici propadoše; ridajte, hrastovi Vasanski, jer se posijeèe šuma ograđena.
3 Stoji jauk pastira, jer se zatr slava njihova; stoji rika lavova, jer se opustoši ponos Jordanski.
4 Ovako veli Gospod Bog moj: pasi ovce klanice,
5 Koje ubijaju oni koji ih drže, niti ih ko krivi, i koji ih prodaju govore: blagosloven da je Gospod, obogatih se; i koji ih pasu, nijedan ih ne žali.
6 Zato neæu više žaliti stanovnika zemaljskih, govori Gospod, nego æu evo predati jednoga drugome u ruke i u ruke caru njihovu, i oni æe potrti zemlju a ja je neæu izbaviti iz ruku njihovijeh.
7 I pasoh ovce klanice, nevoljne od stada, i uzev dva štapa nazvah jedan blagost, a drugi nazvah sveza, i pasoh stado.
8 I pogubih tri pastira za mjesec dana, jer se duša moja ljuæaše na njih, i duša njihova mržaše na me.
9 I rekoh: neæu vas više pasti; koja pogine neka pogine, i koja propadne neka propadne, i koje ostanu neka jedu meso jedna drugoj.
10 I uzeh svoj štap, blagost, i slomih ga da ukinem zavjet svoj koji uèinih sa svijem narodima.
11 I ukide se onoga dana, i nevoljni od stada, koji gledahu na me, poznaše doista da bješe rijeè Gospodnja.
12 I rekoh im: ako vam je drago, dajte mi moju platu; ako li nije, nemojte; i izmjeriše mi platu, trideset srebrnika.
13 I reèe mi Gospod: baci lonèaru tu èasnu cijenu kojom me precijeniše. I uzev trideset srebrnika bacih ih u dom Gospodnji lonèaru.
14 Potom slomih drugi štap svoj, svezu, da ukinem bratstvo između Jude i Izrailja.
15 I Gospod mi reèe: uzmi jošte opravu bezumna pastira.
16 Jer evo ja æu podignuti pastira u zemlji, koji neæe obilaziti one koja gine, neæe tražiti nejake, niti æe lijeèiti ranjene, niti æe nositi sustale, nego æe jesti meso od pretilijeh, i papke æe im kidati.
17 Teško pastiru nikakom, koji ostavlja stado! Maè mu je nad mišicom i nad desnijem okom; mišica æe mu usahnuti i desno æe mu oko potamnjeti.

12

1 Breme rijeèi Gospodnje za Izrailja. Govori Gospod, koji je razapeo nebesa i osnovao zemlju, i stvorio èovjeku duh koji je u njemu:
2 Evo, ja æu uèiniti Jerusalim èašom za opijanje svijem narodima unaokolo, koji æe opsjesti Jerusalim ratujuæi na Judu.

3 I u taj æu dan uèiniti Jerusalim teškim kamenom svijem narodima; koji ga god htjedbudu dignuti, satræe se, ako bi se i svi narodi zemaljski sabrali na nj.
4 U taj æu dan, govori Gospod, uèiniti da svi konji budu plašljivi i svi konjanici bezumni; i otvoriæu oèi svoje na dom Judin, i oslijepiæu sve konje narodima.
5 Te æe govoriti glavari Judini u srcu svom: jaki su mi stanovnici Jerusalimski Gospodom nad vojskama, Bogom svojim.
6 U onaj æu dan uèiniti da glavari Judini budu kao ognjište u drvima i kao luè zapaljen u snopovima, te æe proždrijeti i nadesno i nalijevo sve narode unaokolo, a Jerusalim æe još ostati na svom mjestu, u Jerusalimu.
7 I Gospod æe saèuvati šatore Judine najprije, da se ne diže nad Judom slava doma Davidova i slava stanovnika Jerusalimskih.
8 U onaj æe dan Gospod zaklanjati stanovnike Jerusalimske, i najslabiji među njima biæe u taj dan kao David, i dom æe Davidov biti kao Bog, kao anðeo Gospodnji pred njima.
9 I u taj dan tražiæu da istrijebim sve narode koji doðu na Jerusalim;
10 I izliæu na dom Davidov i na stanovnike Jerusalimske duh milosti i molitava, i pogledaæe na mene kojega probodoše; i plakaæe za njim kao za jedincem, i tužiæe za njim kao za prvencem.
11 U ono æe vrijeme biti tužnjava velika u Jerusalimu kao tužnjava u Adadrimonu u polju Megidonskom.
12 I tužiæe zemlja, svaka porodica napose; porodica doma Davidova napose, i žene njihove napose; porodica doma Natanova napose, i žene njihove napose;
13 Porodica doma Levijeva napose, i žene njihove napose; porodica Semejeva napose, i žene njihove napose;
14 Sve ostale porodice, svaka napose, i žene njihove napose.

13

1 U taj æe dan biti otvoren izvor domu Davidovu i stanovnicima Jerusalimskim za grijeh i za neèistotu.
2 I u taj æu dan, govori Gospod nad vojskama, istrijebiti iz zemlje imena idolima da se više ne spominju, i proroke i neèisti duh ukloniæu iz zemlje.
3 I ako ko još usprorokuje, reæi æe mu otac njegov i mati njegova, koji ga rodiše: neæeš biti živ, jer si govorio laž u ime Gospodnje. I otac æe ga njegov i mati njegova, koji ga rodiše, probosti, što prorokova.
4 I u taj æe se dan stidjeti proroci svaki svoje utvare, kad bi prorokovao, i neæe se ogrtati plaštem od kostrijeti da bi lagali.
5 Nego æe svaki reæi: nijesam prorok, ratar sam, jer me èovjek najmi od mladosti moje.
6 I ako mu ko reèe: kake su ti to rane na ruku? on æe odgovoriti: dopadoh ih u kuæi prijatelja svojih.
7 Maèu, ustani na pastira mojega i na èovjeka druga mojega, govori Gospod nad vojskama, udari pastira, i ovce æe se razbjeæi, ali æu okrenuti ruku svoju k malima.
8 I u svoj zemlji, govori Gospod, dva æe se dijela istrijebiti u njoj i poginuti, a treæi æe ostati u njoj;
9 I tu æu treæinu metnuti u oganj, i pretopiæu ih kako se pretapa srebro, i okušaæu ih kako se kuša zlato; oni æe prizvati ime moje, i ja æu im se odazvati i reæi æu: to je moj narod; a oni æe reæi: Gospod je Bog naš.

14

1 Evo ide dan Gospodnji, i plijen æe se tvoj razdijeliti usred tebe.
2 Jer æu skupiti sve narode na Jerusalim u boj, i grad æe se uzeti, i kuæe oplijeniti i žene osramotiti, i polovina æe grada otiæi u ropstvo, a ostali narod neæe se istrijebiti iz grada.
3 Jer æe Gospod izaæi, i vojevaæe na narode kao što vojuje na dan kad je boj.
4 I noge æe njegove stati u taj dan na gori Maslinskoj koja je prema Jerusalimu s istoka, i gora æe se Maslinska raspasti po srijedi na istok i na zapad da æe biti prodol vrlo velika, i polovina æe gore ustupiti na sjever a polovina na jug.

5 I bježaæete u prodol gorsku, jer æe prodol gorska dopirati do Asala, i bježaæete kao što bježaste od trusa u vrijeme Ozije cara Judina; i doæi æe Gospod Bog moj, i svi æe sveti biti s tobom.
6 I u taj dan neæe biti vidjelo svijetlo i mraèno;
7 Nego æe biti jedan dan, koji je poznat Gospodu, neæe biti dan i noæ, jer æe i uveèe biti svjetlost.
8 I u taj æe dan proteæi iz Jerusalima voda živa, pola k istoènom moru a pola k zapadnom moru, i biæe i ljeti i zimi.
9 I Gospod æe biti car nad svom zemljom, u onaj dan biæe Gospod jedan i ime njegovo jedno.
10 I sva æe se zemlja pretvoriti u ravnicu od Gavaje do Rimona s juga Jerusalimu, koji æe se podignuti i naseliti na svom mjestu od vrata Venijaminovijeh do mjesta gdje su prva vrata, do vrata na uglu, i od kule Ananeilove do tijeska careva.
11 I oni æe nastavati u njemu, i neæe više biti prokletstva, i Jerusalim æe stajati bez straha.
12 A ovo æe biti zlo kojim æe Gospod udariti sve narode koji bi vojevali na Jerusalim: tijelo æe svakom posahnuti dok još stoji na nogu, i oèi æe svakom posahnuti u rupama svojim, i jezik æe svakom posahnuti u ustima.
13 I u to æe vrijeme biti velika smetnja među njima od Gospoda, i hvataæe jedan drugoga za ruku, i ruka æe se jednoga podignuti na ruku drugoga.
14 A i Juda æe vojevati na Jerusalim, i blago svijeh naroda unaokolo sabraæe se, zlato i srebro i odijelo vrlo mnogo.
15 I zlo kao to zlo snaæi æe konje, mazge, kamile i magarce i svu stoku koja bude u tom okolu.
16 I ko god ostane od svijeh naroda koji doðu na Jerusalim, svak æe dolaziti od godine do godine da se pokloni caru Gospodu nad vojskama i da praznuje praznik sjenica.
17 I ako koji od plemena zemaljskih ne bi došli u Jerusalim da se poklone caru Gospodu nad vojskama, na njih neæe biti dažda;
18 I ako se pleme Misirsko ne bi podiglo i došlo, na koje ne daždi, biæe isto zlo kojim æe Gospod udariti narode koji ne bi dolazili da praznuju praznik sjenica.
19 Taki æe biti grijeh Misircima i grijeh svijem narodima koji ne bi dolazili da praznuju praznik sjenica.
20 U taj æe dan biti na zvoncima konjskim: svetinja Gospodu; i lonci æe u domu Gospodnjem biti kao zdjele pred oltarom;
21 I svi æe lonci u Jerusalimu i u Judi biti svetinja Gospodu nad vojskama, i svi koji hoæe da prinesu žrtvu dolazeæi uzimaæe ih i kuhati u njima; i u taj dan neæe više biti Hananejca u domu Gospoda nad vojskama.

Malahija

1 Breme rijeèi Gospodnje Izrailju preko Malahije.
2 Ljubim vas, veli Gospod; a vi govorite: u èem nas ljubiš? Ne bješe li Isav brat Jakovu? govori Gospod; ali Jakova ljubih.
3 A na Isava mrzih; zato gore njegove opustih i našljedstvo njegovo dadoh zmajevima iz pustinje.
4 Što Edom govori: osiromašismo, ali æemo se povratiti i sagraditi pusta mjesta, ovako veli Gospod nad vojskama: neka oni grade, ali æu ja razgraditi, i oni æe se zvati: krajina bezakonièka i narod na koji se gnjevi Gospod dovijeka.
5 I oèi æe vaše vidjeti i vi æete reæi: velik je Gospod na meðama Izrailjevijem.
6 Sin poštuje oca i sluga gospodara svojega; ako sam ja otac, gdje je èast moja? i ako sam gospodar, gdje je strah moj? veli Gospod nad vojskama vama, sveštenici, koji prezirete ime moje, i govorite: u èem preziremo ime tvoje?
7 Donosite na moj oltar hljeb oskvrnjen, i govorite: èim te oskvrnismo? Tijem što govorite: sto je Gospodnji za preziranje.
8 I kad donosite slijepo na žrtvu, nije li zlo? i kad donosite hromo ili bolesno, nije li zlo? odnesi ga starješini svojemu, hoæeš li mu ugoditi i hoæe li pogledati na te? veli Gospod nad vojskama.
9 Zato, molite se Bogu da se smiluje na nas; kad je to iz vaših ruku, hoæe li na koga od vas gledati? govori Gospod nad vojskama.
10 Ko je među vama koji bi zatvorio vrata ili zapalio oganj na mom oltaru ni za što? Nijeste mi mili, veli Gospod nad vojskama, i neæu primiti dara iz vaše ruke.
11 Jer od istoka sunèanoga do zapada veliko æe biti ime moje među narodima, i na svakom æe se mjestu prinositi kad imenu mojemu i èist dar; jer æe ime moje biti veliko među narodima, veli Gospod nad vojskama.
12 A vi ga skvrnite govoreæi: sto je Gospodnji neèist, i što se postavlja na nj, jelo je za preziranje.
13 I govorite: gle, kolika muka! a moglo bi se oduhnuti, govori Gospod nad vojskama; i donosite oteto, i hromo i bolesno donosite na dar; eda li æu primiti iz ruke vaše? govori Gospod.
14 Proklet da je varalica, koji ima u svom stadu muško i zavjetuje, pa prinosi Gospodu kvarno; jer sam velik car, veli Gospod nad vojskama, i ime je moje strašno među narodima.

2

1 I tako sada vama je ova zapovijest, sveštenici.
2 Ako ne poslušate i ne stavite u srce da date slavu imenu mojemu, veli Gospod nad vojskama, tada æu pustiti na vas prokletstvo i prokleæu blagoslove vaše; i prokleh ih, jer ne stavljate u srce.
3 Evo ja æu vam pokvariti usjev, i baciæu vam balegu u lice, balegu praznika vaših, da vas odnese sa sobom.
4 I poznaæete da sam vam ja poslao ovu zapovijest da bi bio moj zavjet s Levijem, veli Gospod nad vojskama.
5 Zavjet moj za život i mir bješe s njim, i dadoh mu to za strah, jer me se bojaše i imena se mojega strašaše.
6 Zakon istiniti bješe u ustima njegovijem, i bezakonje se ne nađe na usnama njegovijem; u miru i pravo ide sa mnom i mnoge odvrati od bezakonja.
7 Jer usne svešteničkove treba da èuvaju znanje i zakon da se traži iz njegovijeh usta, jer je anðeo Gospoda nad vojskama.
8 Ali vi zaðoste s puta, i uèiniste te se mnogi spotakoše o zakon, pokvariste zavjet Levijev, veli Gospod nad vojskama.
9 Zato i ja vas uèinih prezrenim i poništenim u svega naroda, kao što se vi ne držite mojih putova i u zakonu gledate ko je ko.
10 Nije li nam svjema jedan otac? nije li nas jedan Bog stvorio? zašto nevjeru èinimo jedan drugome skvrneæi zavjet otaca svojih?
11 Juda èini nevjeru, i gad se èini u Izrailju i u Jerusalimu; jer skvrni Juda

svetinju Gospodnju, koju bi mu valjalo ljubiti, ženeæi se kæerju tuðega boga.
12 Gospod æe istrijebiti iz šatora Jakovljevijeh èovjeka koji èini tako, koji straži i koji odgovara, i koji prinosi prinos Gospodu nad vojskama.
13 Još i ovo èinite: pokrivate suzama oltar Gospodnji, plaèem i uzdasima; zato ne gleda više na prinos, niti mu je drago primiti što iz vaših ruku.
14 A vi govorite: zašto? Zato što je Gospod svjedok izmeðu tebe i žene mladosti tvoje, kojoj ti èiniš nevjeru, a ona ti je drugarica i žena, s kojom si u vjeri.
15 Jer nije li uèinio jedno, ako i imaše još više duha? a zašto jedno? da traži sjeme Božije; zato èuvajte duh svoj, i ženi mladosti svoje ne èinite nevjere.
16 Jer Gospod Bog Izrailjev veli da mrzi na puštanje, jer taki pokriva nasilje plaštem svojim, govori Gospod nad vojskama; zato èuvajte duh svoj da ne èinite nevjere.
17 Dosaðujete Gospodu rijeèima svojim, i govorite: u èem mu dosaðujemo? U tom što govorite: ko god èini zlo, po volji je Gospodu, i taki su mu mili; ili: gdje je Bog koji sudi?

3

1 Evo, ja æu poslati anðela svojega, koji æe pripraviti put preda mnom, i iznenada æe doæi u crkvu svoju Gospod, kojega vi tražite, i anðeo zavjetni, kojega vi želite, evo doæi æe, veli Gospod nad vojskama.
2 Ali ko æe podnijeti dan dolaska njegova? i ko æe se održati kad se pokaže? jer je on kao oganj livèev i kao milo bjeljarsko.
3 I sješæe kao onaj koji lije i èisti srebro, i oèistiæe sinove Levijeve, i pretopiæe ih kao zlato i srebro, i oni æe prinositi Gospodu prinose u pravdi.
4 I ugodan æe biti Gospodu prinos Judin i Jerusalimski kao u staro vrijeme i kao preðašnjih godina.
5 I doæi æu k vama na sud, i biæu brz svjedok protiv vraèara i protiv preljuboèinaca, i protiv onijeh koji se kunu krivo i protiv onijeh koji zakidaju najam najamniku, i udovici i siroti i došljaku krivo èine i ne boje se mene, veli Gospod nad vojskama.
6 Jer ja Gospod ne mijenjam se; zato vi, sinovi Jakovljevi, ne izgiboste.
7 Od vremena otaca svojih otstupiste od uredaba mojih i ne držaste ih. Vratite se k meni, i ja æu se vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama. Ali velite: u èem bismo se vratili?
8 Eda li æe èovjek zakidati Boga? a vi mene zakidate; i govorite: u èem te zakidamo? u desetku i u prinosu.
9 Prokleti ste, jer me zakidate, vi, sav narod.
10 Donesite sve desetke u spreme da bude hrane u mojoj kuæi, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoæu li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.
11 I zaprijetiæu vas radi proždrljivcu, te vam neæe kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neæe vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama.
12 I zvaæe vas blaženim svi narodi, jer æete biti zemlja mila, veli Gospod nad vojskama.
13 Žestoke bjehu vaše rijeèi na me, veli Gospod; a vi velite: šta govorismo na tebe?
14 Rekoste: zaludu je služiti Bogu, i kaka æe biti korist da držimo što je naredio da se drži, i da hodimo žalosni pred Gospodom nad vojskama?
15 Zato hvalimo ponosite da su sreæni; napreduju koji èine bezakonje, i koji iskušavaju Boga, izbavljaju se.
16 Tada koji se boje Gospoda govoriše jedan drugome, i pogleda Gospod, i èu, i napisa se knjiga za spomen pred njim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu njegovu.
17 Ti æe mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja uèinim, i biæu im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.
18 Tada æete se obratiti i vidjeæete razliku izmeðu pravednika i bezbožnika, izmeðu onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi.

4

1 Jer, gle, ide dan, koji gori kao peæ, i
svi æe ponositi i svi koji rade bezbožno
biti strnjika, i upaliæe ih dan koji ide, veli
Gospod nad vojskama, i neæe im ostaviti
ni korijena ni grane.
2 A vama, koji se bojite imena mojega,
granuæe sunce pravde, i zdravlje æe
biti na zracima njegovijem, i izlaziæete i
skakaæete kao teoci od jasala.
3 I izgaziæete bezbožnike, jer æe oni
biti pepeo pod vašim nogama u dan kad
ja uèinim, veli Gospod nad vojskama.
4 Pamtite zakon Mojsija sluge mojega,
kojemu zapovjedih na Horivu za svega
Izrailja uredbe i zakone.
5 Evo, ja æu vam poslati Iliju pro-
roka prije nego doðe veliki i strašni dan
Gospodnji;
6 I on æe obratiti srce otaca k sinovima,
i srce sinova k ocima njihovijem, da ne
doðem i zatrem zemlju.

Jevanðelje po Mateju

1 Pleme Isusa Hrista, sina Davida
Avraamova sina.
2 Avraam rodi Isaka. A Isak rodi Jakova.
A Jakov rodi Judu i braæu njegovu.
3 A Juda rodi Faresa i Zaru s Tamarom.
A Fares rodi Esroma. A Esrom rodi
Arama.
4 A Aram rodi Aminadava. A Aminadav
rodi Naasona. A Naason rodi Salmona.
5 A Salmon rodi Vooza s Rahavom. A
Vooz rodi Ovida s Rutom. A Ovid rodi
Jeseja.
6 A Jesej rodi Davida cara. A David car
rodi Solomuna s Urijnicom.
7 A Solomun rodi Rovoama. A Rovoam
rodi Aviju. A Avija rodi Asu.
8 A Asa rodi Josafata. A Josafat rodi
Jorama. A Joram rodi Oziju.
9 A Ozija rodi Joatama. A Joatam rodi
Ahaza. A Ahaz rodi Ezekiju.
10 A Ezekija rodi Manasiju. A Manasija
rodi Amona. A Amon rodi Josiju.
11 A Josija rodi Jehoniju i braæu nje-
govu, u seobi Vavilonskoj.
12 A po seobi Vavilonskoj, Jehonija rodi
Salatiila. A Salatiilo rodi Zorovavela.
13 A Zorovavel rodi Aviuda. A Aviud
rodi Eliakima. A Eliakim rodi Azora.
14 A Azor rodi Sadoka. A Sadok rodi
Ahima. A Ahim rodi Eliuda.
15 A Eliud rodi Eleazara. A Eleazar rodi
Matana. A Matan rodi Jakova.
16 A Jakov rodi Josifa, muža Marije, koja
rodi Isusa prozvanoga Hrista.
17 Svega dakle koljena od Avraama do
Davida, koljena èetrnaest, a od Davida
do seobe Vavilonske, koljena èetrnaest,
a od seobe Vavilonske do Hrista, koljena
èetrnaest.
18 A roðenje Isusa Hrista bilo je ovako:
kad je Marija, mati njegova, bila is-
prošena za Josifa, a još dok se nijesu bili
sastali, naðe se da je ona trudna od Duha
svetoga.
19 A Josif muž njezin, buduæi pobožan,
i ne hoteæi je javno sramotiti, namisli je
tajno pustiti.
20 No kad on tako pomisli, a to mu
se javi u snu anðeo Gospodnji govoreæi:
Josife, sine Davidov! ne boj se uzeti
Marije žene svoje; jer ono što se u njoj
zaèelo od Duha je svetoga.
21 Pa æe roditi sina, i nadjeni mu ime
Isus; jer æe on izbaviti svoj narod od
grijeha njihovijeh.
22 A ovo je sve bilo da se izvrši što je
Gospod kazao preko proroka koji govori:
23 Eto, djevojka æe zatrudnjeti, i rodiæe
sina, i nadjenuæe mu ime Emanuilo, koje
æe reæi: s nama Bog.
24 Kad se Josif probudi od sna, uèini kao
što mu je zapovjedio anðeo Gospodnji, i
uzme ženu svoju.
25 I ne znadijaše za nju dok ne rodi sina
svojega prvenca, i nadjede mu ime Isus.

2

1 A kad se rodi Isus u Vitlejemu Jude-
jskome, za vremena cara Iroda, a to doðu
mudarci od istoka u Jerusalim, i kažu:
2 Gdje je car Judejski što se rodio? Jer
smo vidjeli njegovu zvijezdu na istoku i
došli smo da mu se poklonimo.
3 Kad to èuje car Irod, uplaši se, i sav
Jerusalim s njim.
4 I sabravši sve glavare sveštenièke i
književnike narodne, pitaše ih: gdje æe
se roditi Hristos?
5 A oni mu rekoše: u Vitlejemu Jude-
jskome; jer je tako prorok napisao:
6 I ti Vitlejeme, zemljo Judina! ni po
èem nisi najmanji u državi Judinoj; jer æe
iz tebe iziæi èelovoða koji æe pasti narod
moj Izrailja.
7 Onda Irod tajno dozva mudarce, i
ispitivaše ih kad se pojavila zvijezda.
8 I poslavši ih u Vitlejem, reèe: idite
i raspitajte dobro za dijete, pa kad ga
naðete, javite mi, da i ja idem da mu se
poklonim.
9 I oni saslušavši cara, poðoše: a to i
zvijezda koju su vidjeli na istoku, iðaše
pred njima dok ne doðe i stade odozgo
gdje bješe dijete.
10 A kad vidješe zvijezdu gdje je stala,
obradovaše se veoma velikom radosti.
11 I ušavši u kuæu, vidješe dijete s
Marijom materom njegovom, i padoše i
pokloniše mu se; pa otvoriše dare svoje

i darivaše ga: zlatom, i tamjanom, i smirnom.
12 I primivši u snu zapovijest da se ne vraæaju k Irodu, drugijem putem otidoše u svoju zemlju.
13 A pošto oni otidu, a to anðeo Gospodnji javi se Josifu u snu i kaza mu: ustani, uzmi dijete i mater njegovu pa bježi u Misir, i budi onamo dok ti ne kažem; jer æe Irod tražiti dijete da ga pogubi.
14 I on ustavši uze dijete i mater njegovu noæu i otide u Misir.
15 I bi tamo do smrti Irodove: da se izvrši što je Gospod rekao preko proroka koji govori: iz Misira dozvah sina svojega.
16 Tada Irod kad vidje da su ga mudarci prevarili, razgnjevi se vrlo i posla te pobiše svu djecu po Vitlejemu i po svoj okolini njegovoj od dvije godine i niže, po vremenu koje je dobro doznao od mudaraca.
17 Tada se zbi što je kazao prorok Jeremija govoreæi:
18 Glas u Rami èu se, plaè, i ridanje, i jaukanje mnogo: Rahila plaèe za svojom djecom, i neæe da se utješi, jer ih nema.
19 A po smrti Irodovoj, gle, anðeo Gospodnji u snu javi se Josifu u Misiru.
20 I reèe: ustani, i uzmi dijete i mater njegovu i idi u zemlju Izrailjevu; jer su izumrli koji su tražili dušu djetinju.
21 I on ustavši, uze dijete i mater njegovu, i doðe u zemlju Izrailjevu.
22 Ali èuvši da Arhelaj caruje u Judeji mjesto Iroda oca svojega, poboja se onamo iæi; nego primivši u snu zapovijest, otide u krajeve Galilejske.
23 I došavši onamo, namjesti se u gradu koji se zove Nazaret, da se zbude kao što su kazali proroci da æe se Nazareæanin nazvati.

3

1 U ono pak doba doðe Jovan krstitelj, i uèaše u pustinji Judejskoj.
2 I govoraše: pokajte se, jer se približi carstvo nebesko.
3 Jer je to onaj za koga je govorio prorok Isaija gdje kaže: glas onoga što vièe u pustinji: pripravite put Gospodu, i poravnite staze njegove.
4 A Jovan imaše haljinu od dlake kamilje i pojas kožan oko sebe; a hrana njegova bijaše skakavci i med divlji.
5 Tada izlažaše k njemu Jerusalim i sva Judeja, i sva okolina Jordanska.
6 I on ih kršæavaše u Jordanu, i ispovijedahu grijehe svoje.
7 A kad vidje Jovan) mnoge fariseje i sadukeje gdje idu da ih krsti, reèe im: porodi aspidini! ko kaza vama da bježite od gnjeva koji ide?
8 Rodite dakle rod dostojan pokajanja.
9 I ne mislite i ne govorite u sebi: imamo oca Avraama; jer vam kažem da može Bog i od kamenja ovoga podignuti djecu Avraamu.
10 Veæ i sjekira kod korijena drvetu stoji; svako dakle drvo koje ne raða dobra roda, sijeèe se i u oganj se baca.
11 Ja dakle kršæavam vas vodom za pokajanje; a onaj što ide za mnom, jaèi je od mene; ja nijesam dostojan njemu obuæe ponijeti; on æe vas krstiti Duhom svetijem i ognjem.
12 Njemu je lopata u ruci njegovoj, pa æe otrijebiti gumno svoje, i skupiæe pšenicu svoju u žitnicu, a pljevu æe sažeæi ognjem vjeènijem.
13 Tada doðe Isus iz Galileje na Jordan k Jovanu da se krsti.
14 A Jovan branjaše mu govoreæi: ti treba mene da krstiš, a ti li dolaziš k meni?
15 A Isus odgovori i reèe mu: ostavi sad, jer tako nam treba ispuniti svaku pravdu. Tada Jovan ostavi ga.
16 I krstivši se Isus iziðe odmah iz vode; i gle, otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božijega gdje silazi kao golub i doðe na njega.
17 I gle, glas s neba koji govori: ovo je sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.

4

1 Tada Isusa odvede Duh u pustinju da ga ðavo kuša.
2 I postivši se dana èetrdeset i noæi èetrdeset, napošljetku ogladnje.
3 I pristupi k njemu kušaè i reèe: ako si sin Božij, reci da kamenje ovo hljebovi postanu.

4 A on odgovori i reèe: pisano je: ne živi èovjek o samom hljebu, no o svakoj rijeèi koja izlazi iz usta Božijih.
5 Tada odvede ga ðavo u sveti grad i postavi ga navrh crkve;
6 Pa mu reèe: ako si sin Božij, skoèi dolje, jer u pismu stoji da æe anðelima svojijem zapovjediti za tebe, i uzeæe te na ruke, da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom.
7 A Isus reèe njemu: ali i to stoji napisano: nemoj kušati Gospoda Boga svojega.
8 Opet uze ga ðavo i odvede na goru vrlo visoku, i pokaza mu sva carstva ovoga svijeta i slavu njihovu;
9 I reèe mu: sve ovo daæu tebi ako padneš i pokloniš mi se.
10 Tada reèe njemu Isus: idi od mene, sotono; jer stoji napisano: Gospodu Bogu svojemu poklanjaj se i njemu jedinome služi.
11 Tada ostavi ga ðavo, i gle, anðeli pristupiše i služahu mu.
12 A kad èu Isus da je Jovan predan, otide u Galileju.
13 I ostavivši Nazaret doðe i namjesti se u Kapernaumu primorskome na meði Zavulonovoj i Neftalimovoj,
14 Da se zbude što je rekao Isaija prorok govoreæi:
15 Zemlja Zavulonova i zemlja Neftalimova, na putu k moru s one strane Jordana, Galileja neznabožaèka.
16 Ljudi koji sjede u tami, vidješe vidjelo veliko, i onima što sjede na strani i u sjenu smrtnome, zasvijetli vidjelo.
17 Od tada poèe Isus uèiti i govoriti: pokajte se, jer se približi carstvo nebesko.
18 I iduæi pokraj mora Galilejskog vidje dva brata, Simona, koji se zove Petar, i Andriju brata njegova, gdje meæu mreže u more, jer bijahu ribari.
19 I reèe im: hajdete za mnom, i uèiniæu vas lovcima ljudskijem.
20 A oni taj èas ostaviše mreže i za njim otidoše.
21 I otišavši odatle vidje druga dva brata, Jakova Zevedejeva, i Jovana brata njegova, u laði sa Zevedejem ocem njihovijem gdje krpe mreže svoje, i pozva ih.
22 A oni taj èas ostaviše laðu i oca svojega i za njim otidoše.
23 I prohoðaše po svoj Galileji Isus uèeæi po zbornicama njihovijem, i propovijedajuæi jevanðelje o carstvu, i iscjeljujuæi svaku bolest i svaku nemoæ po ljudima.
24 I otide glas o njemu po svoj Siriji i privedoše mu sve bolesne od razlièespecijeh bolesti i s razlièenijem mukama, i bijesne, i mjeseènjake, i uzete, i iscijeli ih.
25 I za njim iðaše naroda mnogo iz Galileje, i iz Deset Gradova, i iz Jerusalima, i Judeje, i ispreko Jordana.

5

1 A kad on vidje narod, pope se na goru, i sjede, i pristupiše mu uèenici njegovi.
2 I otvorivši usta svoja uèaše ih govoreæi:
3 Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko;
4 Blago onima koji plaèu, jer æe se utješiti;
5 Blago krotkima, jer æe naslijediti zemlju;
6 Blago gladnima i žednima pravde, jer æe se nasititi;
7 Blago milostivima, jer æe biti pomilovani;
8 Blago onima koji su èistoga srca, jer æe Boga vidjeti;
9 Blago onima koji mir grade, jer æe se sinovi Božiji nazvati;
10 Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko.
11 Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i reku na vas svakojake rðave rijeèi lažuæi, mene radi.
12 Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima, jer su tako progonili proroke prije vas.
13 Vi ste so zemlji; ako so obljutavi, èim æe se osoliti? Ona veæ neæe biti ni za što, osim da se prospe napolje i da je ljudi pogaze.
14 Vi ste vidjelo svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji.

15 Niti se užiže svijeæa i meæe pod sud
nego na svijeænjak, te svijetli svima koji
su u kuæi.
16 Tako da se svijetli vaše vidjelo pred
ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave
oca vašega koji je na nebesima.
17 Ne mislite da sam ja došao da pok-
varim zakon ili proroke: nijesam došao
da pokvarim, nego da ispunim.
18 Jer vam zaista kažem: dokle nebo i
zemlja stoji, neæe nestati ni najmanjega
slovca ili jedne title iz zakona dok se sve
ne izvrši.
19 Ako ko pokvari jednu od ovi-
jeh najmanjijeh zapovijesti i nauèi tako
ljude, najmanji nazvaæe se u carstvu
nebeskome; a ko izvrši i nauèi, taj æe se
veliki nazvati u carstvu nebeskome.
20 Jer vam kažem da ako ne bude veæa
pravda vaša nego književnika i fariseja,
neæete uæi u carstvo nebesko.
21 Èuli ste kako je kazano starima: ne
ubij; jer ko ubije, biæe kriv sudu.
22 A ja vam kažem da æe svaki koji
se gnjevi na brata svojega ni za što, biti
kriv sudu; a ako li ko reèe bratu svojemu:
raka! biæe kriv skupštini; a ko reèe:
budalo! biæe kriv paklu ognjenom.
23 Zato dakle ako prineseš dar svoj k
oltaru, i ondje se opomeneš da brat tvoj
ima nešto na te,
24 Ostavi ondje dar svoj pred oltarom, i
idi prije te se pomiri s bratom svojijem,
pa onda doði i prinesi dar svoj.
25 Miri se sa suparnikom svojijem brzo,
dok si na putu s njim, da te suparnik ne
preda sudiji, a sudija da te ne preda sluzi
i u tamnicu da te ne vrgnu.
26 Zaista ti kažem: neæeš iziæi odande
dok ne daš do pošljednjega dinara.
27 Èuli ste kako je kazano starima: ne
èini preljube.
28 A ja vam kažem da svaki koji pogleda
na ženu sa željom, veæ je uèinio preljubu
u srcu svojemu.
29 A ako te oko tvoje desno sablažnjava,
iskopaj ga i baci od sebe: jer ti je bolje da
pogine jedan od udova tvojijeh negoli sve
tijelo tvoje da bude baèeno u pakao.
30 I ako te desna ruka tvoja sablažnjava,
otsijeci je i baci od sebe: jer ti je bolje da
pogine jedan od udova tvojijeh negoli sve
tijelo tvoje da bude baèeno u pakao.
31 Tako je kazano: ako ko pusti ženu
svoju, da joj da knjigu raspusnu.
32 A ja vam kažem da svaki koji pusti
ženu svoju, osim za preljubu, navodi je
te èini preljubu; i koji puštenicu uzme
preljubu èini.
33 Još ste èuli kako je kazano starima:
ne kuni se krivo, a ispuni što si se
Gospodu zakleo.
34 A ja vam kažem: ne kunite se nikako:
ni nebom, jer je prijestol Božij;
35 Ni zemljom, jer je podnožje nogama
njegovijem; ni Jerusalimom, jer je grad
velikoga cara.
36 Ni glavom svojom ne kuni se, jer
ne možeš ni dlake jedne bijele ili crne
uèiniti.
37 Dakle neka bude vaša rijeè: da, da;
ne, ne; a što je više od ovoga, oda zla je.
38 Èuli ste da je kazano: oko za oko, i
zub za zub.
39 A ja vam kažem da se ne branite
oda zla, nego ako te ko udari po desnome
tvom obrazu, obrni mu i drugi;
40 I koji hoæe da se sudi s tobom i
košulju tvoju da uzme, podaj mu i haljinu.
41 I ako te potjera ko jedan sahat, idi s
njime dva.
42 Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoæe
da mu uzajmiš, ne odreci mu.
43 Èuli ste da je kazano: ljubi bližnjega
svojega, i mrzi na neprijatelja svojega.
44 A ja vam kažem: ljubite neprijatelje
svoje, blagosiljajte one koji vas kunu,
èinite dobro onima koji na vas mrze i
molite se Bogu za one koji vas gone;
45 Da budete sinovi oca svojega koji je
na nebesima; jer on zapovijeda svome
suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje
daždd pravednima i nepravednima.
46 Jer ako ljubite one koji vas ljube,
kakovu platu imate? Ne èine li to i
carinici?
47 I ako Boga nazivate samo svojoj
braæi, šta odviše èinite? Ne èine li tako i
neznabošci?
48 Budite vi dakle savršeni, kao što je
savršen otac vaš nebeski.

6

1 Pazite da pravdu svoju ne èinite pred
ljudima da vas oni vide; inaèe plate ne-
mate od oca svojega koji je na nebesima.
2 Kad dakle daješ milostinju, ne trubi
pred sobom, kao što èine licemjeri po
zbornicama i po ulicama da ih hvale ljudi.
Zaisto vam kažem: primili su platu svoju.
3 A ti kad èiniš milostinju, da ne zna
ljevaka tvoja što èini desnica tvoja.
4 Tako da bude milostinja tvoja tajna;
i otac tvoj koji vidi tajno, platiæe tebi
javno.
5 I kad se moliš Bogu, ne budi kao
licemjeri, koji rado po zbornicama i na
raskršæu po ulicama stoje i mole se da ih
vide ljudi. Zaisto vam kažem da su primili
platu svoju.
6 A ti kad se moliš, uði u klijet svoju,
i zatvorivši vrata svoja, pomoli se ocu
svojemu koji je u tajnosti; i otac tvoj koji
vidi tajno, platiæe tebi javno.
7 A kad se molite, ne govorite mnogo,
kao neznabošci; jer oni misle da æe za
mnoge rijeèi svoje biti uslišeni.
8 Vi dakle ne budite kao oni; jer zna otac
vaš šta vam treba prije molitve vaše;
9 Ovako dakle molite se vi: Oèe naš koji
si na nebesima, da se sveti ime tvoje;
10 Da doðe carstvo tvoje; da bude volja
tvoja i na zemlji kao na nebu;
11 Hljeb naš potrebni daj nam danas;
12 I oprosti nam dugove naše kao i mi
što opraštamo dužnicima svojijem;
13 I ne navedi nas u napast; no izbavi
nas oda zla. Jer je tvoje carstvo, i sila, i
slava vavijek. Amin.
14 Jer ako opraštate ljudima grijehe nji-
hove, oprostiæe i vama otac vaš nebeski.
15 Ako li ne opraštate ljudima grijeha
njihovijeh, ni otac vaš neæe oprostiti
vama grijeha vašijeh.
16 A kad postite, ne budite žalosni kao
licemjeri; jer oni naèine blijeda lica svoja
da ih vide ljudi gdje poste. Zaisto vam
kažem da su primili platu svoju.
17 A ti kad postiš, namaži glavu svoju, i
lice svoje umij,
18 Da te ne vide ljudi gdje postiš, nego
otac tvoj koji je u tajnosti; i otac tvoj koji
vidi tajno, platiæe tebi javno.
19 Ne sabirajte sebi blaga na zemlji,
gdje moljac i rða kvari, i gdje lupeži
potkopavaju i kradu;
20 Nego sabirajte sebi blago na nebu,
gdje ni moljac ni rða ne kvari, i gdje lupeži
ne potkopavaju i ne kradu.
21 Jer gdje je vaše blago, ondje æe biti i
srce vaše.
22 Svijeæa je tijelu oko. Ako dakle
bude oko tvoje zdravo, sve æe tijelo tvoje
svijetlo biti.
23 Ako li oko tvoje kvarno bude, sve æe
tijelo tvoje tamno biti. Ako je dakle vidjelo
što je u tebi tama, akamoli tama?
24 Niko ne može dva gospodara služiti:
jer ili æe na jednoga mrziti, a drugoga
ljubiti; ili jednome voljeti, a za drugog ne
mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.
25 Zato vam kažem: ne brinite se za
život svoj, šta æete jesti, ili šta æete piti;
ni za tijelo svoje, u što æete se obuæi.
Nije li život pretežniji od hrane, i tijelo
od odijela?
26 Pogledajte na ptice nebeske kako ne
siju, niti žnju, ni sabiraju u žitnice; pa
otac vaš nebeski hrani ih. Nijeste li vi
mnogo pretežniji od njih?
27 A ko od vas brinuæi se može pri-
maknuti rastu svojemu lakat jedan?
28 I za odijelo što se brinete? Pogledajte
na ljiljane u polju kako rastu; ne trude se
niti predu.
29 Ali ja vam kažem da ni Solomun u
svoj svojoj slavi ne obuèe se kao jedan od
njih.
30 A kad travu po polju, koja danas jest
a sjutra se u peæ baca, Bog tako odijeva;
akamoli vas, malovjerni?
31 Ne brinite se dakle govoreæi: šta
æemo jesti, ili, šta æemo piti, ili, èim
æemo se odjenuti?
32 Jer sve ovo neznabošci ištu; a zna i
otac vaš nebeski da vama treba sve ovo.
33 Nego ištite najprije carstva Božijega,
i pravde njegove, i ovo æe vam se sve
dodati.
34 Ne brinite se dakle za sjutra; jer sjutra
brinuæe se za se. Dosta je svakom danu
zla svoga.

7

1 Ne sudite da vam se ne sudi;
2 Jer kakovijem sudom sudite, onakovijem æe vam suditi; i kakovom mjerom mjerite, onakom æe vam se mjeriti.
3 A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjeæaš?
4 Ili, kako možeš reæi bratu svojemu: stani da ti izvadim trun iz oka tvojega; a eto brvno u oku tvojemu?
5 Licemjere! izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa æeš onda vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega.
6 Ne dajte svetinje psima; niti meæite bisera svojega pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojima, i vrativši se ne rastrgnu vas.
7 Ištite, i daæe vam se; tražite, i naæi æete; kucajte, i otvoriæe vam se.
8 Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvoriæe mu se.
9 Ili koji je među vama èovjek u koga ako zaište sin njegov hljeba kamen da mu da?
10 Ili ako ribe zaište da mu da zmiju?
11 Kad dakle vi, zli buduæi, umijete dare dobre davati djeci svojoj, koliko æe više otac vaš nebeski dati dobra onima koji ga mole?
12 Sve dakle što hoæete da èine vama ljudi, èinite i vi njima: jer je to zakon i proroci.
13 Uðite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim idu.
14 Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.
15 Èuvajte se od lažnijeh proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovèijemu, a unutra su vuci grabljivi.
16 Po rodovima njihovijem poznaæete ih. Eda li se bere s trnja grožðe, ili s èièka smokve?
17 Tako svako drvo dobro rodove dobre raða, a zlo drvo rodove zle raða.
18 Ne može drvo dobro rodova zlijeh raðati, ni drvo zlo rodova dobrijeh raðati.
19 Svako dakle drvo koje ne raða roda dobra, sijeku i u oganj bacaju.
20 I tako dakle po rodovima njihovijem poznaæete ih.
21 Neæe svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! uæi u carstvo nebesko; no koji èini po volji oca mojega koji je na nebesima.
22 Mnogi æe reæi meni u onaj dan: Gospode! Gospode! nijesmo li u ime tvoje prorokovali, i tvojijem imenom ðavole izgonili, i tvojijem imenom èudesa mnoga tvorili?
23 I tada æu im ja kazati: nikad vas nijesam znao; idite od mene koji èinite bezakonje.
24 Svaki dakle koji sluša ove moje rijeèi i izvršuje ih, kazaæu da je kao mudar èovjek koji sazida kuæu svoju na kamenu:
25 I udari daždˊ, i doðoše vode, i dunuše vjetrovi, i napadoše na kuæu onu, i ne pade; jer bješe utvrðena na kamenu.
26 A svaki koji sluša ove moje rijeèi a ne izvršuje ih, on æe biti kao èovjek lud koji sazida kuæu svoju na pijesku:
27 I udari daždˊ, i doðoše vode, i dunuše vjetrovi, i udariše u kuæu onu, i pade, i raspade se strašno.
28 I kad svrši Isus rijeèi ove, divljaše se narod nauci njegovoj.
29 Jer ih uèaše kao onaj koji vlast ima, a ne kao književnici.

8

1 A kad siðe s gore, za njim iðaše naroda mnogo.
2 I gle, èovjek gubav doðe i klanjaše mu se govoreæi: Gospode! ako hoæeš, možeš me oèistiti.
3 I pruživši ruku Isus, dohvati ga se govoreæi: hoæu, oèisti se. I odmah oèisti se od gube.
4 I reèe mu Isus: gledaj, nikomu ne kazuj, nego idi i pokaži se svešteniku, i prinesi dar koji je zapovjedio Mojsije radi svjedoèanstva njima.
5 A kad uðe u Kapernaum, pristupi k njemu kapetan moleæi ga
6 I govoreæi: Gospode! sluga moj leži doma uzet, i muèi se vrlo.
7 A Isus reèe mu: ja æu doæi i iscijeliæu ga.
8 I kapetan odgovori i reèe: Gospode! nijesam dostojan da pod krov moj uðeš;

nego samo reci rijeè, i ozdraviæe sluga moj.
9 Jer i ja sam èovjek pod vlasti, i imam pod sobom vojnike, pa reèem jednome: idi, i ide; i drugome: doði, i doðe; i sluzi svojemu: uèini to, i uèini.
10 A kad èu Isus, udivi se i reèe onima što idu za njim: zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vjere ne naðoh.
11 I to vam kažem da æe mnogi od istoka i zapada doæi i sješæe za trpezu s Avraamom i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskome:
12 A sinovi carstva izgnaæe se u tamu najkrajnju; ondje æe biti plaè i škrgut zuba.
13 A kapetanu reèe Isus: idi, i kako si vjerovao neka ti bude. I ozdravi sluga njegov u taj èas.
14 I došavši Isus u dom Petrov vidje taštu njegovu gdje leži i groznica je trese.
15 I prihvati je za ruku, i pusti je groznica, i usta, i služaše mu.
16 A uveèe dovedoše k njemu bijesnijeh mnogo, i izgna duhove rijeèju, i sve bolesnike iscijeli:
17 Da se zbude što je kazao Isaija prorok govoreæi: on nemoæi naše uze i bolesti ponese.
18 A kad vidje Isus mnogo naroda oko sebe, zapovjedi uèenicima svojijem da idu na onu stranu.
19 I pristupivši jedan književnik reèe mu: uèitelju! ja idem za tobom kud god ti poðeš.
20 Reèe njemu Isus: lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda; a sin èovjeèij nema gdje glave zakloniti.
21 A drugi od uèenika njegovijeh reèe mu: Gospode! dopusti mi najprije da idem da ukopam oca svojega.
22 A Isus reèe njemu: hajde za mnom, a ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace.
23 I kad uðe u laðu, za njim uðoše uèenici njegovi.
24 I gle, oluja velika postade na moru da se laða pokri valovima; a on spavaše.
25 I prikuèivši se uèenici njegovi probudiše ga govoreæi: Gospode! izbavi nas, izgibosmo.
26 I reèe im: zašto ste strašljivi, malovjerni? Tada ustavši zaprijeti vjetrovima i moru, i postade tišina velika.
27 A ljudi èudiše se govoreæi: ko je ovaj da ga slušaju i vjetrovi i more?
28 A kad doðe na onu stranu u zemlju Gergesinsku, sretoše ga dva bijesna, koji izlaze iz grobova, tako zla da ne mogaše niko proæi putem onijem.
29 I gle, povikaše: što je tebi do nas, Isuse, sine Božij? zar si došao amo prije vremena da muèiš nas?
30 A daleko od njih pasijaše veliki krd svinja.
31 I ðavoli moljahu ga govoreæi: ako nas izgoniš, pošlji nas da idemo u krd svinja.
32 I reèe im: idite. I oni izišavši otidoše u svinje. I gle, navali sav krd s brijega u more, i potopiše se u vodi.
33 A svinjari pobjegoše; i došavši u grad kazaše sve, i za bijesne.
34 I gle, sav grad iziðe na susret Isusu; i vidjevši ga moliše da bi otišao iz njihovoga kraja.

9

1 I ušavši u laðu prijeðe i doðe u svoj grad.
2 I gle, donesoše mu uzeta koji ležaše na odru. I vidjevši Isus vjeru njihovu reèe uzetome: ne boj se, sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji.
3 I gle, neki od književnika rekoše u sebi: ovaj huli na Boga.
4 I videæi Isus pomisli njihove reèe: zašto zlo mislite u srcima svojijem?
5 Jer šta je lakše reæi: opraštaju ti se grijesi; ili reæi: ustani i hodi?
6 Ali da znate da vlast ima sin èovjeèij na zemlji opraštati grijehe tada reèe uzetome): ustani, uzmi odar svoj i idi doma.
7 I ustavši otide doma.
8 A ljudi videæi èudiše se, i hvališe Boga, koji je dao vlast takovu ljudima.
9 I odlazeæi Isus odande vidje èovjeka gdje sjedi na carini, po imenu Mateja, i reèe mu: hajde za mnom. I ustavši otide za njim.

10 I kad jeðaše u kuæi, gle, mnogi carinici i grješnici doðoše i jeðahu s Isusom i s uèenicima njegovijem.
11 I vidjevši to fariseji govorahu uèenicima njegovijem: zašto s carinicima i grješnicima uèitelj vaš jede i pije?
12 A Isus èuvši to reèe im: ne trebaju zdravi ljekara nego bolesni.
13 Nego idite i nauèite se šta znaèi: milosti hoæu, a ne priloga. Jer ja nijesam došao da zovem pravednike no grješnike na pokajanje.
14 Tada pristupiše k njemu uèenici Jovanovi govoreæi: zašto mi i fariseji postimo mnogo, a uèenici tvoji ne poste?
15 A Isus reèe im: eda li mogu svatovi plakati dok je s njima ženik? Nego æe doæi vrijeme kad æe se oteti od njih ženik, i onda æe postiti.
16 Jer niko ne meæe nove zakrpe na staru haljinu; jer æe zakrpa odadrijeti od haljine, i gora æe rupa biti.
17 Niti se ljeva vino novo u mjehove stare; inaèe mjehovi prodru se i vino se prolije, i mjehovi propadnu. Nego se ljeva vino novo u mjehove nove, i oboje se saèuva.
18 Dok on tako govoraše njima, gle, knez nekakav doðe i klanjaše mu se govoreæi: kæi moja sad umrije; nego doði i metni na nju ruku svoju, i oživljeæe.
19 I ustavši Isus za njim poðe i uèenici njegovi.
20 I gle, žena koja je dvanaest godina bolovala od teèenja krvi pristupi sastrag i dohvati mu se skuta od haljine njegove.
21 Jer govoraše u sebi: samo ako se dotaknem haljine njegove, ozdraviæu.
22 A Isus obazrevši se i vidjevši je reèe: ne boj se, kæeri; vjera tvoja pomogla ti je. I ozdravi žena od toga èasa.
23 I došavši Isus u dom knežev i vidjevši sviraèe i ljude zabunjene
24 Reèe im: otstupite, jer djevojka nije umrla, nego spava. I potsmijevahu mu se.
25 A kad istjera ljude, uðe, i uhvati je za ruku, i usta djevojka.
26 I otide glas ovaj po svoj zemlji onoj.
27 A kad je Isus odlazio odande, za njim iðahu dva slijepca vièuæi i govoreæi: pomiluj nas, sine Davidov!
28 A kad doðe u kuæu, pristupiše k njemu slijepci, i reèe im Isus: vjerujete li da mogu to uèiniti? A oni mu rekoše: da, Gospode.
29 Tada dohvati se oèiju njihovijeh govoreæi: po vjeri vašoj neka vam bude.
30 I otvoriše im se oèi. I zaprijeti im Isus govoreæi: gledajte da niko ne dozna.
31 A oni izišavši razglasiše ga po svoj zemlji onoj.
32 Kad oni pak iziðu, gle, dovedoše k njemu èovjeka nijema i bijesna.
33 I pošto izgna ðavola, progovori nijemi. I divljaše se narod govoreæi: nigda se toga nije vidjelo u Izrailju.
34 A fariseji govorahu: pomoæu kneza ðavolskog izgoni ðavole.
35 I prohoðaše Isus po svijem gradovima i selima uèeæi po zbornicama njihovijem i propovijedajuæi jevanðelje o carstvu, i iscjeljujuæi svaku bolest i svaku nemoæ po ljudima.
36 A gledajuæi ljude sažali mu se, jer bijahu smeteni i rasijani kao ovce bez pastira.
37 Tada reèe uèenicima svojijem: žetve je mnogo, a poslenika malo.
38 Molite se dakle gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju.

10

1 I dozvavši svojijeh dvanaest uèenika dade im vlast nad duhovima neèistijem da ih izgone, i da iscjeljuju od svake bolesti i svake nemoæi.
2 A dvanaest apostola imena su ova: prvi Simon, koji se zove Petar, i Andrija brat njegov; Jakov Zevedejev, i Jovan brat njegov;
3 Filip i Vartolomije; Toma i Matej carinik; Jakov Alfejev, i Levej prozvani Tadija;
4 Simon Kananit, i Juda Iskariotski, koji ga i predade.
5 Ovijeh dvanaest posla Isus i zapovjedi im govoreæi: na put neznabožaca ne idite, i u grad Samarjanski ne ulazite.
6 Nego idite k izgubljenijem ovcama doma Izrailjeva.

7 A hodeæi propovijedajte i kazujte da
se približilo carstvo nebesko.
8 Bolesne iscjeljujte, gubave èistite,
mrtve dižite, ðavole izgonite; zabadava
ste dobili, zabadava i dajite.
9 Ne nosite zlata ni srebra ni mjedi u
pojasima svojijem,
10 Ni torbe na put, ni dvije haljine ni
obuæe ni štapa; jer je poslenik dostojan
svoga jela.
11 A kad u koji grad ili selo uðete,
ispitajte ko je u njemu dostojan, i ondje
ostanite dok ne iziðete.
12 A ulazeæi u kuæu nazovite joj: mir
kuæi ovoj.
13 I ako bude kuæa dostojna, doæi æe
mir vaš na nju; a ako li ne bude dostojna,
mir æe se vaš k vama vratiti.
14 A ako vas ko ne primi niti posluša
rijeèi vašijeh, izlazeæi iz kuæe ili iz grada
onoga otresite prah s nogu svojijeh.
15 Zaisto vam kažem: lakše æe biti
zemlji Sodomskoj i Gomorskoj u dan
strašnoga suda negoli gradu onome.
16 Eto, ja vas šaljem kao ovce među
vukove: budite dakle mudri kao zmije i
bezazleni kao golubovi.
17 A èuvajte se od ljudi; jer æe vas
oni predati sudovima, i po zbornicama
svojijem biæe vas.
18 I pred vlastelje i careve vodiæe vas
mene radi za svjedoèanstvo njima i nezn-
abošcima.
19 A kad vas predadu, ne brinite se kako
æete ili šta æete govoriti; jer æe vam se
u onaj èas dati šta æete kazati.
20 Jer vi neæete govoriti, nego Duh oca
vašega govoriæe iz vas.
21 A predaæe brat brata na smrt i otac
sina; i ustaæe djeca na roditelje i pobiæe
ih.
22 I svi æe mrziti na vas imena mojega
radi; ali koji pretrpi do kraja blago njemu.
23 A kad vas potjeraju u jednom gradu,
bježite u drugi. Jer vam kažem zaista:
neæete obiæi gradova Izrailjevijeh dok
doðe sin èovjeèij.
24 Nema uèenika nad uèitelja svojega ni
sluge nad gospodara svojega.
25 Dosta je uèeniku da bude kao
uèitelj njegov i sluzi kao gospodar njegov.
Kad su domaæina nazvali Veelzevulom,
akamoli domaæe njegove?
26 Ne bojte ih se dakle; jer nema ništa
sakriveno što se neæe otkriti, ni tajno što
se neæe doznati.
27 Što vam govorim u tami, kazujte
na vidiku; i što vam se šapæe na uši,
propovijedajte s krovova.
28 I ne bojte se onijeh koji ubijaju tijelo
a duše ne mogu ubiti; nego se bojte onoga
koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu.
29 Ne prodaju li se dva vrapca za jedan
dinar? pa ni jedan od njih ne može pasti
na zemlju bez oca vašega.
30 A vama je i kosa na glavi sva izbro-
jena.
31 Ne bojte se dakle; vi ste bolji od
mnogo vrabaca.
32 A koji god prizna mene pred ljudima,
priznaæu i ja njega pred ocem svojijem
koji je na nebesima.
33 A ko se odreèe mene pred ljudima,
odreæi æu se i ja njega pred ocem svoji-
jem koji je na nebesima.
34 Ne mislite da sam ja došao da done-
sem mir na zemlju; nijesam došao da
donesem mir nego maè.
35 Jer sam došao da rastavim èovjeka
od oca njegova i kæer od matere njezine
i snahu od svekrve njezine:
36 I neprijatelji èovjeku postaæe do-
mašnji njegovi.
37 Koji ljubi oca ili mater veæma nego
mene, nije mene dostojan; i koji ljubi sina
ili kæer veæma nego mene, nije mene
dostojan.
38 I koji ne uzme krsta svojega i ne poðe
za mnom, nije mene dostojan.
39 Koji èuva dušu svoju, izgubiæe je; a
koji izgubi dušu svoju mene radi, naæi æe
je.
40 Koji vas prima, mene prima; a koji
prima mene, prima onoga koji me je
poslao.
41 Koji prima proroka u ime proroèko,
platu proroèku primiæe; a koji prima
pravednika u ime pravednièko, platu
pravednièku primiæe.
42 I ako ko napoji jednoga od ovijeh
malijeh samo èašom studene vode u ime

uèenièko, zaista vam kažem, neæe mu plata propasti.

11

1 I kad svrši Isus zapovijesti dvanaestorici uèenika svojijeh, otide odande dalje da uèi i da propovijeda po gradovima njihovijem.
2 A Jovan èuvši u tamnici djela Hristova posla dvojicu uèenika svojijeh,
3 I reèe mu: jesi li ti onaj što æe doæi, ili drugoga da èekamo?
4 A Isus odgovarajuæi reèe im: idite i kažite Jovanu što èujete i vidite:
5 Slijepi progledaju i hromi hode, gubavi èiste se i gluhi èuju, mrtvi ustaju i siromašnima propovijeda se jevanðelje.
6 I blago onome koji se ne sablazni o mene.
7 A kad ovi otidoše, poèe Isus ljudima govoriti o Jovanu: šta ste izišli u pustinji da vidite? Trsku, koju ljulja vjetar?
8 Ili šta ste izišli da vidite? Èovjeka u meke haljine obuèena? Eto, koji meke haljine nose po carskijem su dvorovima.
9 Ili šta ste izišli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka.
10 Jer je ovo onaj za koga je pisano: eto, ja šaljem anðela svojega pred licem tvojijem, koji æe pripraviti put tvoj pred tobom.
11 Zaista vam kažem: nijedan izmeðu roðenijeh od žena nije izišao veæi od Jovana krstitelja; a najmanji u carstvu nebeskome veæi je od njega.
12 A od vremena Jovana krstitelja dosad carstvo nebesko na silu se uzima, i siledžije dobijaju ga.
13 Jer su svi proroci i zakon proricali do Jovana.
14 I ako hoæete vjerovati, on je Ilija što æe doæi.
15 Koji ima uši da èuje neka èuje.
16 Ali kakav æu kazati da je ovaj rod? On je kao djeca koja sjede po ulicama i vièu svojijem drugovima,
17 I govore: svirasmo vam, i ne igraste; žalismo vam se, i ne jaukaste.
18 Jer Jovan doðe, koji ni jede ni pije, a oni kažu: ðavo je u njemu.
19 Doðe sin èovjeèij, koji i jede i pije, a oni kažu: gle èovjeka izjelice i pijanice, druga carinicima i grješnicima. I opravdaše premudrost djeca njezina.
20 Tada poèe Isus vikati na gradove u kojima su se dogodila najveæa èudesa njegova, pa se nijesu pokajali:
21 Teško tebi, Horazine! Teško tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i Sidonu bila èudesa koja su bila u vama, davno bi se u vreæi i pepelu pokajali.
22 Ali vam kažem: Tiru i Sidonu lakše æe biti u dan strašnoga suda nego vama.
23 I ti, Kapernaume! koji si se do nebesa podigao do pakla æeš propasti: jer da su u Sodomu bila èudesa što su u tebi bila, ostao bi do današnjeg dana.
24 Ali vam kažem da æe zemlji Sodomskoj lakše biti u dan strašnoga suda nego tebi.
25 U to vrijeme odgovori Isus, i reèe: hvalim te, oèe, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrijeh i razumnijeh a kazao si prostima.
26 Da, oèe, jer je tako bila volja tvoja.
27 Sve je meni predao otac moj, i niko ne zna sina do otac; niti oca ko zna do sin i ako kome sin hoæe kazati.
28 Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja æu vas odmoriti.
29 Uzmite jaram moj na sebe, i nauèite se od mene; jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naæi æete pokoj dušama svojijem.
30 Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.

12

1 U to vrijeme iðaše Isus u subotu kroz usjeve: a uèenici njegovi ogladnješe, i poèeše trgati klasje, i jesti.
2 A fariseji vidjevši to rekoše mu: gle, uèenici tvoji èine što ne valja èiniti u subotu.
3 A on reèe im: nijeste li èitali što uèini David kad ogladnje, on i koji bijahu s njim?
4 Kako uðe u kuæu Božiju, i hljebove postavljene pojede, kojijeh nije valjalo jesti njemu ni onima što su bili s njim, nego samijem sveštenicima.

5 Ili nijeste èitali u zakonu kako u subotu sveštenici u crkvi subotu pogane, pa nijesu krivi?
6 A ja vam kažem da je ovdje onaj koji je veæi od crkve.
7 Kad biste pak znali šta je to: milosti hoæu a ne priloga, nikad ne biste osuðivali pravijeh;
8 Jer je gospodar i od subote sin èovjeèij.
9 I otišavši odande doðe u zbornicu njihovu.
10 I gle, èovjek bijaše tu s rukom suhom; i zapitaše ga govoreæi: valja li u subotu lijeèiti? da bi ga okrivili.
11 A on reèe im: koji je meðu vama èovjek koji ima ovcu jednu pa ako ona u subotu upadne u jamu neæe je uzeti i izvaditi?
12 A koliko li je èovjek pretežniji od ovce? Daklem valja u subotu dobro èiniti.
13 Tada reèe èovjeku: pruži ruku svoju. I pruži. I postade zdrava kao i druga.
14 A fariseji izišavši naèiniše vijeæu o njemu kako bi ga pogubili. No Isus doznavši to ukloni se odande.
15 I za njim idoše ljudi mnogi, i iscijeli ih sve.
16 I zaprijeti im da ga ne razglašuju:
17 Da se zbude što je kazao Isaija prorok govoreæi:
18 Gle, sluga moj, koga sam izabrao, ljubazni moj, koji je po volji duše moje: metnuæu duh svoj na njega, i sud neznabošcima javiæe.
19 Neæe se svaðati ni vikati, niti æe èuti ko po rasputicama glasa njegova.
20 Trske stuèene neæe prelomiti i svještila zapaljena neæe ugasiti dok pravda ne održi pobjede.
21 I u ime njegovo uzdaæe se narodi.
22 Tada dovedoše k njemu bijesna koji bješe nijem i slijep; i iscijeli ga da nijemi i slijepi stade govoriti i gledati.
23 I divljahu se svi ljudi govoreæi: nije li ovo Hristos, sin Davidov?
24 A fariseji èuvši to rekoše: ovaj drukèije ne izgoni ðavola do pomoæu Veelzevula kneza ðavolskoga.
25 A Isus znajuæi misli njihove reèe im: svako carstvo koje se razdijeli samo po sebi, opustjeæe; i svaki grad ili dom koji se razdijeli sam po sebi, propašæe.
26 I ako sotona sotonu izgoni, sam po sebi razdijelio se; kako æe dakle ostati carstvo njegovo?
27 I ako ja pomoæu Veelzevula izgonim ðavole, sinovi vaši èijom pomoæu izgone? Zato æe vam oni biti sudije.
28 A ako li ja Duhom Božijim izgonim ðavole, dakle je došlo k vama carstvo nebesko.
29 Ili kako može ko uæi u kuæu jakoga i pokuæstvo njegovo oteti, ako najprije ne sveže jakoga? i onda æe kuæu njegovu oplijeniti.
30 Koji nije sa mnom, protiv mene je; i koji ne sabira sa mnom, prosipa.
31 Zato vam kažem: svaki grijeh i hula oprostiæe se ljudima; a na Duha svetoga hula neæe se oprostiti ljudima.
32 I ako ko reèe rijeè na sina èovjeèijega, oprostiæe mu se; a koji reèe na Duha svetoga, neæe mu se oprostiti ni na ovome svijetu ni na onome.
33 Ili usadite drvo dobro, i rod njegov biæe dobar; ili usadite drvo zlo, i rod njegov zao biæe; jer se po rodu drvo poznaje.
34 Porodi aspidini! kako možete dobro govoriti, kad ste zli? jer usta govore od suviška srca.
35 Dobar èovjek iz dobre klijeti iznosi dobro; a zao èovjek iz zle klijeti iznosi zlo.
36 A ja vam kažem da æe za svaku praznu rijeè koju reku ljudi dati odgovor u dan strašnoga suda.
37 Jer æeš se svojijem rijeèima opravdati, i svojijem æeš se rijeèima osuditi.
38 Tada odgovoriše neki od književnika i fariseja govoreæi: uèitelju! mi bi radi od tebe znak vidjeti.
39 A on odgovarajuæi reèe im: rod zli i preljubotvorni traži znak; i neæe mu se dati znak osim znaka Jone proroka.
40 Jer kao što je Jona bio u trbuhu kitovom tri dana i tri noæi: tako æe biti i sin èovjeèij u srcu zemlje tri dana i tri noæi.
41 Ninevljani iziæi æe na sud s rodom ovijem, i osudiæe ga; jer se pokajaše

Joninijem pouèenjem: a gle, ovdje je veæi od Jone.
42 Carica južna iziæi æe na sud s rodom ovijem, i osudiæe ga; jer ona doðe s kraja zemlje da sluša premudrost Solomunovu: a gle, ovdje je veæi od Solomuna.
43 A kad neèisti duh iziðe iz èovjeka, ide kroz bezvodna mjesta tražeæi pokoja, i ne naðe ga.
44 Onda reèe: da se vratim u dom svoj otkuda sam izišao; i došavši naðe prazan, pometen i ukrašen.
45 Tada otide i uzme sa sobom sedam drugijeh duhova gorijeh od sebe, i ušavši žive ondje; i bude potonje gore èovjeku onome od prvoga. Tako æe biti i ovome rodu zlome.
46 Dok on još govoraše k ljudima, gle, mati njegova i braæa njegova stajahu napolju i èekahu da govore s njime.
47 I neko mu reèe: evo mati tvoja i braæa tvoja stoje napolju, radi su da govore s tobom.
48 A on odgovori i reèe onome što mu kaza: ko je mati moja, i ko su braæa moja?
49 I pruživši ruku svoju na uèenike svoje reèe: eto mati moja i braæa moja. Jer ko izvršuje volju oca mojega koji je na nebesima, onaj je brat moj i sestra i mati.

13

1 I onaj dan izišavši Isus iz kuæe sjeðaše kod mora.
2 I sabraše se oko njega ljudi mnogi, tako da mora uæi u laðu i sjesti; a narod sav stajaše po brijegu.
3 I on im kaziva mnogo u prièama govoreæi: gle, iziðe sijaè da sije.
4 I kad sijaše, jedna zrna padoše kraj puta, i doðoše ptice i pozobaše ih;
5 A druga padoše na kamenita mjesta, gdje ne bijaše mnogo zemlje, i odmah iznikoše; jer ne bijaše u dubinu zemlje.
6 I kad obasja sunce, povenuše, i buduæi da nemahu žila, posahnuše.
7 A druga padoše u trnje, i naraste trnje, i podavi ih.
8 A druga padoše na zemlju dobru, i donošahu rod, jedno po sto, a jedno po šeset, a jedno po trideset.
9 Ko ima uši da èuje neka èuje.
10 I pristupivši uèenici rekoše mu: zašto im govoriš u prièama?
11 A on odgovarajuæi reèe im: vama je dano da znate tajne carstva nebeskoga, a njima nije dano.
12 Jer ko ima, daæe mu se, i preteæi æe mu; a koji nema, uzeæe mu se i ono što ima.
13 Zato im govorim u prièama, jer gledajuæi ne vide, i èujuæi ne èuju niti razumiju.
14 I zbiva se na njima proroštvo Isaijno, koje govori: ušima æete èuti, i neæete razumjeti; i oèima æete gledati, i neæete vidjeti.
15 Jer je odrvenilo srce ovijeh ljudi, i ušima teško èuju, i oèi su svoje zatvorili da kako ne vide oèima, i ušima ne èuju, i srcem ne razumiju, i ne obrate se da ih iscijelim.
16 A blago vašijem oèima što vide, i ušima vašijem što èuju.
17 Jer vam kažem zaista da su mnogi proroci i pravednici željeli vidjeti što vi vidite, i ne vidješe; i èuti što vi èujete, i ne èuše.
18 Vi pak èujte prièu o sijaèu:
19 Svakome koji sluša rijeè o carstvu i ne razumije, dolazi neèastivi i krade posijano u srcu njegovom: to je oko puta posijano.
20 A na kamenu posijano to je koji sluša rijeè i odmah s radosti primi je,
21 Ali nema korijena u sebi, nego je nepostojan, pa kad bude do nevolje ili ga potjeraju rijeèi radi, odmah udari natrag.
22 A posijano u trnju to je koji sluša rijeè, no briga ovoga svijeta i prijevara bogatstva zaguše rijeè, i bez roda ostane.
23 A posijano na dobroj zemlji to je koji sluša rijeè i razumije, koji dakle i rod raða, i donosi jedan po sto, a jedan po šeset, a jedan po trideset.
24 Drugu prièu kaza im govoreæi: carstvo je nebesko kao èovjek koji posija dobro sjeme u polju svojemu,
25 A kad ljudi pospaše, doðe njegov neprijatelj i posija kukolj po pšenici, pa otide.
26 A kad niče usjev i rod donese, onda se pokaza kukolj.

27 Tada doðoše sluge domaæinove i rekoše mu: gospodaru! nijesi li ti dobro sjeme sijao na svojoj njivi? Otkuda dakle kukolj?
28 A on reèe im: neprijatelj èovjek to uèini. A sluge rekoše mu: hoæeš li dakle da idemo da ga poèupamo?
29 A on reèe: ne; da ne bi èupajuæi kukolj poèupali zajedno s njime pšenicu.
30 Ostavite neka raste oboje zajedno do žetve; i u vrijeme žetve reæi æu žeteocima: saberite najprije kukolj, i svežite ga u snoplje da ga sažežem; a pšenicu svezite u žitnicu moju.
31 Drugu prièu kaza im govoreæi: carstvo je nebesko kao zrno gorušièno koje uzme èovjek i posije na njivi svojoj,
32 Koje je istina najmanje od sviju sjemena, ali kad uzraste, veæe je od svega povræa, i bude drvo da ptice nebeske dolaze, i sjedaju na njegovijem granama.
33 Drugu prièu kaza im: carstvo je nebesko kao kvasac koji uzme žena i metne u tri kopanje brašna dok sve ne uskisne.
34 Sve ovo u prièama govori Isus ljudima, i bez priče ništa ne govoraše im:
35 Da se zbude što je rekao prorok govoreæi: otvoriæu u prièama usta svoja, kazaæu sakriveno od postanja svijeta.
36 Tada ostavi Isus ljude, i doðe u kuæu. I pristupiše k njemu uèenici njegovi govoreæi: kaži nam prièu o kukolju na njivi.
37 A on odgovarajuæi reèe im: koji sije dobro sjeme ono je sin èovjeèij;
38 A njiva je svijet; a dobro sjeme sinovi su carstva, a kukolj sinovi su zla;
39 A neprijatelj koji ga je posijao jest ðavo; a žetva je pošljedak ovoga vijeka; a žeteoci su anðeli.
40 Kako što se dakle kukolj sabira, i ognjem sažiže, tako æe biti na pošljetku ovoga vijeka.
41 Poslaæe sin èovjeèij anðele svoje, i sabraæe iz carstva njegova sve sablazni i koji èine bezakonje.
42 I baciæe ih u peæ ognjenu: ondje æe biti plaè i škrgut zuba.
43 Tada æe se pravednici zasjati kao sunce u carstvu oca svojega. Ko ima uši da èuje neka èuje.
44 Još je carstvo nebesko kao blago sakriveno u polju, koje našavši èovjek sakri i od radosti zato otide i sve što ima prodade i kupi polje ono.
45 Još je carstvo nebesko kao èovjek trgovac koji traži dobra bisera,
46 Pa kad naðe jedno mnogocjeno zrno bisera, otide i prodade sve što imaše i kupi ga.
47 Još je carstvo nebesko kao mreža koja se baci u more i zagrabi od svake ruke ribe;
48 Koja kad se napuni, izvukoše je na kraj, i sjedavši, izbraše dobre u sudove, a zle baciše napolje.
49 Tako æe biti na pošljetku vijeka: iziæi æe anðeli i odluèiæe zle od pravednijeh.
50 I baciæe ih u peæ ognjenu: ondje æe biti plaè i škrgut zuba.
51 Reèe im Isus: razumjeste li ovo? Rekoše mu: da, Gospode.
52 A on im reèe: zato je svaki književnik koji se nauèio carstvu nebeskome kao domaæin koji iznosi iz klijeti svoje novo i staro.
53 I kad svrši Isus priče ove, otide odande.
54 I došavši na postojbinu svoju, uèaše ih po zbornicama njihovijem tako da mu se divljahu, i govorahu: otkud ovome premudrost ova i moæi?
55 Nije li ovo drvodjeljin sin? ne zove li se mati njegova Marija, i braæa njegova Jakov, i Josija, i Simon, i Juda?
56 I sestre njegove nijesu li sve kod nas? Otkud njemu ovo sve?
57 I sablažnjavahu se o njega. A Isus reèe im: nema proroka bez èasti osim na postojbini svojoj i u domu svojemu.
58 I ne stvori ondje èudesa mnogijeh za nevjerstvo njihovo.

14

1 U to vrijeme doðe glas do Iroda èetverovlasnika o Isusu;
2 I reèe slugama svojijem: to je Jovan krstitelj; on ustade iz mrtvijeh, i zato èini èudesa.

3 Jer Irod uhvati Jovana, sveza ga i baci
u tamnicu Irodijade radi žene Filipa brata
svojega.
4 Jer mu govoraše Jovan: ne možeš ti
nje imati.
5 I šæaše da ga ubije, ali se poboja
naroda; jer ga držahu za proroka.
6 A kad bijaše dan roðenja Irodova, igra
kæi Irodijadina pred njima i ugodi Irodu.
7 Zato i s kletvom obreèe joj dati šta god
zaište.
8 A ona nauèena od matere svoje: daj
mi, reèe, ovdje na krugu glavu Jovana
krstitelja.
9 I zabrinu se car; ali kletve radi i onijeh
koji se gošæahu s njim, zapovjedi joj dati.
10 I posla te posjekoše Jovana u tamnici.
11 I donesoše glavu njegovu na krugu, i
dadoše djevojci, i odnese je materi svojoj.
12 I došavši uèenici njegovi, uzeše tijelo
njegovo i ukopaše ga; i doðoše Isusu te
javiše.
13 I èuvši Isus, otide odande u laði u
pusto mjesto nasamo. A kad to èuše ljudi,
idoše za njim pješice iz gradova.
14 I izišavši Isus vidje mnogi narod, i
sažali mu se za njih, i iscijeli bolesnike
njihove.
15 A pred veèe pristupiše k njemu
uèenici njegovi govoreæi: ovdje je pusto
mjesto, a dockan je veæ; otpusti narod
neka ide u sela da kupi sebi hrane.
16 A Isus reèe im: ne treba da idu;
podajte im vi neka jedu.
17 A oni rekoše mu: nemamo ovdje do
samo pet hljebova i dvije ribe.
18 A on reèe: donesite mi ih ovamo.
19 I zapovjedi narodu da posjedaju po
travi; pa uze onijeh pet hljebova i dvije
ribe, i pogledavši na nebo blagoslovi, i
prelomivši dade uèenicima svojijem, a
uèenici narodu.
20 I jedoše svi, i nasitiše se, i nakupiše
komada što preteèe dvanaest kotarica
punijeh.
21 A onijeh što su jeli bješe ljudi oko pet
hiljada, osim žena i djece.
22 I odmah natjera Isus uèenike svoje
da uðu u laðu i naprijed da idu na onu
stranu dok on otpusti narod.
23 I otpustivši narod pope se na goru
sam da se moli Bogu. I uveèe bijaše ondje
sam.
24 A laða bješe nasred mora u nevolji od
valova, jer bijaše protivan vjetar.
25 A u èetvrtu stražu noæi otide k njima
Isus iduæi po moru.
26 I vidjevši ga uèenici po moru gdje ide,
poplašiše se govoreæi: to je utvara; i od
straha povikaše.
27 A Isus odmah reèe im govoreæi: ne
bojte se; ja sam, ne plašite se.
28 A Petar odgovarajuæi reèe: Gospode!
ako si ti, reci mi da doðem k tebi po vodi.
29 A on reèe: hodi. I izišavši iz laðe
Petar iðaše po vodi da doðe k Isusu.
30 No videæi vjetar veliki uplaši se,
i poèevši se topiti, povika govoreæi:
Gospode, pomagaj!
31 I odmah Isus pruživši ruku uhvati
Petra, i reèe mu: malovjerni! zašto se
posumnja?
32 I kad uðoše u laðu, presta vjetar.
33 A koji bijahu u laði pristupiše i
pokloniše mu se govoreæi: vaistinu ti si
sin Božij.
34 I prešavši doðoše u zemlju Genisaret-
sku.
35 I poznavši ga ljudi iz onoga mjesta,
poslaše po svoj onoj okolini, i donesoše k
njemu sve bolesnike.
36 I moljahu ga da se samo dotaknu
skuta od njegove haljine; i koji se
dotakoše ozdraviše.

15

1 Tada pristupiše k Isusu književnici i
fariseji od Jerusalima govoreæi:
2 Zašto uèenici tvoji prestupaju obièaje
starijeh? Jer ne umivaju ruku svojijeh kad
hljeb jedu.
3 A on odgovarajuæi reèe im: zašto i
vi prestupate zapovijest Božiju za obièaje
svoje?
4 Jer Bog zapovijeda govoreæi: poštuj
oca i mater; i koji opsuje oca ili mater
smræu da umre.
5 A vi kažete: ako koji reèe ocu ili
materi: prilog je èim bih ti ja mogao
pomoæi;

6 Može i da ne poštuje oca svojega ili matere. I ukidoste zapovijest Božiju za obièaje svoje.
7 Licemjeri! dobro je za vas prorokovao Isaija govoreæi:
8 Ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojijem, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko stoji od mene.
9 No zaludu me poštuju uèeæi naukama i zapovijestima ljudskima.
10 I dozvavši ljude, reèe im: slušajte i razumijte.
11 Ne pogani èovjeka što ulazi u usta; nego što izlazi iz usta ono pogani èovjeka.
12 Tada pristupiše uèenici njegovi i rekoše mu: znaš li da fariseji èuvši tu rijeè sablazniše se?
13 A on odgovarajuæi reèe: svako drvo koje nije usadio otac moj nebeski, iskorijeniæe se.
14 Ostavite ih: oni su slijepi voði slijepcima; a slijepac slijepca ako vodi, oba æe u jamu pasti.
15 A Petar odgovarajuæi reèe mu: kaži nam prièu ovu.
16 A Isus reèe: eda li ste i vi još nerazumni?
17 Zar još ne znate da sve što ulazi u usta u trbuh ide, i izbacuje se napolje?
18 A što izlazi iz usta od srca izlazi, i ono pogani èovjeka.
19 Jer od srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, kurvarstva, krađe, lažna svjedoèanstva, hule na Boga.
20 I ovo je što pogani èovjeka, a neumivenijem rukama jesti ne pogani èovjeka.
21 I izišavši odande Isus otide u krajeve Tirske i Sidonske.
22 I gle, žena Hananejka iziđe iz onijeh krajeva, i povika k njemu govoreæi: pomiluj me Gospode sine Davidov! moju kæer vrlo muèi ðavo.
23 A on joj ne odgovori ni rijeèi. I pristupivši uèenici njegovi moljahu ga govoreæi: otpusti je, kako viče za nama.
24 A on odgovarajuæi reèe: ja sam poslan samo k izgubljenijem ovcama doma Izrailjeva.
25 A ona pristupivši pokloni mu se govoreæi: Gospode pomozi mi!
26 A on odgovarajuæi reèe: nije dobro uzeti od djece hljeb i baciti psima.
27 A ona reèe: da, Gospode, ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovijeh gospodara.
28 Tada odgovori Isus, i reèe joj: o ženo! velika je vjera tvoja; neka ti bude kako hoæeš. I ozdravi kæi njezina od onoga èasa.
29 I otišavši Isus odande, dođe k moru Galilejskom, i popevši se na goru, sjede ondje.
30 I pristupiše k njemu ljudi mnogi koji imahu sa sobom hromijeh, slijepijeh, nijemijeh, uzetijeh i drugijeh mnogijeh, i položiše ih k nogama Isusovijem, i iscijeli ih,
31 Tako da se narod divljaše, videæi nijeme gdje govore, uzete zdrave, hrome gdje idu, i slijepe gdje gledaju; i hvališe Boga Izrailjeva.
32 A Isus dozvavši uèenike svoje reèe: žao mi je ovoga naroda, jer veæ tri dana stoje kod mene i nemaju šta jesti; a nijesam ih rad otpustiti gladne da ne oslabe na putu.
33 I rekoše mu uèenici njegovi: otkuda nam u pustinji toliki hljeb da se nasiti toliki narod?
34 I reèe im Isus: koliko hljebova imate? A oni rekoše: sedam, i malo ribice.
35 I zapovjedi narodu da posjedaju po zemlji.
36 I uzevši onijeh sedam hljebova i ribe, i davši hvalu, prelomi, i dade uèenicima svojijem, a uèenici narodu.
37 I jedoše svi, i nasitiše se; i nakupiše komada što preteèe sedam kotarica punijeh.
38 A onijeh što su jeli bijaše èetiri hiljade ljudi, osim žena i djece.
39 I otpustivši narod uđe u lađu, i dođe u okoline Magdalske.

16

1 I pristupiše k njemu fariseji i sadukeji, i kušajuæi ga iskahu da im pokaže znak s neba.
2 A on odgovarajuæi reèe im: uveèe govorite: biæe vedro; jer je nebo crveno.

3 I ujutru: danas æe biti vjetar, jer je
nebo crveno i mutno. Licemjeri! lice
nebesko umijete poznavati, a znake vre-
mena ne možete poznati?
4 Rod zli i kurvarski traži znak, i znak
neæe mu se dati osim znaka Jone pro-
roka. I ostavivši ih otide.
5 I polazeæi uèenici njegovi na onu
stranu zaboraviše uzeti hljeba.
6 A Isus reèe im: èuvajte se kvasca
farisejskoga i sadukejskog.
7 A oni mišljahu u sebi govoreæi: to je
što nijesmo hljeba uzeli.
8 A Isus razumjevši reèe im: šta mis-
lite u sebi, malovjerni, što hljeba nijeste
uzeli?
9 Zar još ne razumijete niti pamtite pet
hljebova na pet hiljada, i koliko kotarica
nakupiste?
10 Ni sedam hljebova na èetiri hiljade, i
koliko kotarica nakupiste?
11 Kako ne razumijete da vam ne rekoh
za hljebove da se èuvate kvasca farise-
jskoga i sadukejskog?
12 Tada razumješe da ne reèe kvasca
hljebnoga da se èuvaju, nego nauke
farisejske i sadukejske.
13 A kad dođe Isus u okoline Æesarije
Filipove, pitaše uèenike svoje govoreæi:
ko govore ljudi da je sin èovjeèij?
14 A oni rekoše: jedni govore da si Jovan
krstitelj, drugi da si Ilija, a drugi Jeremija,
ili koji od proroka.
15 Reèe im Isus: a vi šta mislite ko sam
ja?
16 A Simon Petar odgovori i reèe: ti si
Hristos, sin Boga živoga.
17 I odgovarajuæi Isus reèe mu: blago
tebi, Simone sine Jonin! Jer tijelo i krv
nijesu tebi to javili, nego otac moj koji je
na nebesima.
18 A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na
ovome kamenu sazidaæu crkvu svoju, i
vrata paklena neæe je nadvladati.
19 I daæu ti ključeve od carstva
nebeskoga: i što svežeš na zemlji biæe
svezano na nebesima; i što razdriješiš na
zemlji biæe razdriješeno na nebesima.
20 Tada zaprijeti Isus uèenicima svoji-
jem da nikom ne kazuju da je on Hristos.
21 Od tada poèe Isus kazivati uèenicima
svojijem da njemu valja iæi u Jerusalim,
i mnogo postradati od starješina i od
glavara svešteničkijeh i književnika, i da
æe ga ubiti, i treæi dan da æe ustati.
22 I uzevši ga Petar poèe ga odvraæati
govoreæi: Bože saèuvaj! to neæe biti od
tebe.
23 A on se obrnuvši reèe Petru: idi od
mene sotono; ti si mi sablazan; jer ne
misliš što je Božije nego ljudsko.
24 Tada Isus reèe uèenicima svojijem:
ako ko hoæe za mnom iæi, neka se odreèe
sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom.
25 Jer ko hoæe svoju dušu da saèuva,
izgubiæe je; a ako ko izgubi dušu svoju
mene radi, naæi æe je.
26 Jer kakva je korist èovjeku ako sav
svijet dobije a duši svojoj naudi? ili kakav
æe otkup dati èovjek za svoju dušu?
27 Jer æe doæi sin èovjeèij u slavi oca
svojega s anđelima svojijem, i tada æe se
vratiti svakome po djelima njegovijem.
28 Zaisto vam kažem: imaju neki među
ovima što stoje ovdje koji neæe okusiti
smrti dok ne vide sina èovjeèijega gdje
ide u carstvu svojemu.

17

1 I poslije šest dana uze Isus Petra i
Jakova i Jovana brata njegova, i izvede ih
na goru visoku same.
2 I preobrazi se pred njima, i zasja se
lice njegovo kao sunce a haljine njegove
postadoše bijele kao svijet.
3 I gle, ukazaše im se Mojsije i Ilija, koji
s njim govorahu.
4 A Petar odgovarajuæi reèe Isusu:
Gospode! dobro nam je ovdje biti; ako
hoæeš da naèinimo ovdje tri sjenice: tebi
jednu, a Mojsiju jednu, a jednu Iliji.
5 Dok on još govoraše, gle, oblak sjajan
zakloni ih; i gle, glas iz oblaka govoreæi:
ovo je sin moj ljubazni, koji je po mojoj
volji; njega poslušajte.
6 I èuvši uèenici padoše nièice, i up-
lašiše se vrlo.
7 I pristupivši Isus dohvati ih se, i reèe:
ustanite, i ne bojte se.
8 A oni podignuvši oèi svoje nikoga ne
vidješe do Isusa sama.

9 I silazeæi s gore zapovjedi im Isus govoreæi: nikom ne kazujte što ste vidjeli dok sin èovjeèij iz mrtvijeh ne ustane.
10 I zapitaše ih uèenici njegovi govoreæi: zašto dakle književnici kažu da Ilija najprije treba da doðe?
11 A Isus odgovarajuæi reèe im: Ilija æe doæi najprije i urediti sve.
12 Ali vam kažem da je Ilija veæ došao, i ne poznaše ga; nego uèiniše s njime šta htješe: tako i sin èovjeèij treba da postrada od njih.
13 Tada razumješe uèenici da im govori za Jovana krstitelja.
14 I kad doðoše k narodu, pristupi k njemu èovjek klanjajuæi mu se
15 I govoreæi: Gospode! pomiluj sina mojega; jer o mijeni bjesni i muèi se vrlo; jer mnogo puta pada u vatru, i mnogo puta u vodu.
16 I dovedoh ga uèenicima tvojijem, i ne mogoše ga iscijeliti.
17 A Isus odgovarajuæi reèe: o rode nevjerni i pokvareni! dokle æu biti s vama? dokle æu vas trpljeti? Dovedite mi ga amo.
18 I zaprijeti mu Isus; i ðavo iziðe iz njega; i ozdravi momèe od onoga èasa.
19 Tada pristupiše uèenici k Isusu i nasamo rekoše mu: zašto ga mi ne mogosmo izgnati?
20 A Isus reèe im: za nevjerstvo vaše. Jer vam kažem zaista: ako imate vjere koliko zrno gorušièno, reæi æete gori ovoj: prijeði odavde tamo, i prijeæi æe, i ništa neæe vam biti nemoguæe.
21 A ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom.
22 A kad su hodili po Galileji, reèe im Isus: predaæe se sin èovjeèij u ruke ljudske;
23 I ubiæe ga, i treæi dan ustaæe. I neveseli bijahu vrlo.
24 A kad doðoše u Kapernaum, pristupiše k Petru oni što kupe didrahme, i rekoše: zar vaš uèitelj neæe dati didrahme?
25 Petar reèe: hoæe. I kad uðe u kuæu, preteèe ga Isus govoreæi: šta misliš Simone? Carevi zemaljski od koga uzimaju poreze i haraèe, ili od svojijeh sinova ili od tuðijeh?
26 Reèe njemu Petar: od tuðijeh. Reèe mu Isus: dakle ne plaæaju sinovi.
27 Ali da ih ne sablaznimo, idi na more, i baci udicu, i koju prvu uhvatiš ribu, uzmi je; i kad joj otvoriš usta naæi æeš statir; uzmi ga te im podaj za me i za se.

18

1 U taj èas pristupiše uèenici k Isusu govoreæi: ko je dakle najveæi u carstvu nebeskome?
2 I dozva Isus dijete, i postavi ga među njih,
3 I reèe im: zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao djeca, neæete uæi u carstvo nebesko.
4 Koji se dakle ponizi kao dijete ovo, onaj je najveæi u carstvu nebeskome.
5 I koji primi takovo dijete u ime moje, mene prima.
6 A koji sablazni jednoga od ovijeh malijeh koji vjeruju mene, bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenièni o vratu njegovu, i da potone u dubinu morsku.
7 Teško svijetu od sablazni! jer je potrebno da doðu sablazni; ali teško onom èovjeku kroz koga dolazi sablazan.
8 Ako li te ruka tvoja ili noga tvoja sablažnjava, otsijeci je i baci od sebe: bolje ti je uæi u život hromu ili kljastu, negoli s dvije ruke i dvije noge da te bace u oganj vjeèni.
9 I ako te oko tvoje sablažnjava, izvadi ga i baci od sebe: bolje ti je s jednijem okom u život uæi, nego s dva oka da te bace u pakao ognjeni.
10 Gledajte da ne prezrete jednoga od malijeh ovijeh; jer vam kažem da anðeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice oca mojega nebeskoga.
11 Jer sin èovjeèij doðe da iznaðe i spase izgubljeno.
12 Što vam se èini? Kad ima jedan èovjek sto ovaca pa zaðe jedna od njih, ne ostavi li on devedeset i devet u planini, i ide da traži onu što je zašla?
13 I ako se dogodi da je naðe, zaista vam kažem da se njoj više raduje nego onima devedeset i devet što nijesu zašle.

14 Tako nije volja oca vašega nebeskoga
da pogine jedan od ovijeh malijeh.
15 Ako li ti sagriješi brat tvoj, idi i
pokaraj ga među sobom i njim samijem;
ako te posluša, dobio si brata svojega.
16 Ako li te ne posluša, uzmi sa sobom
još jednoga ili dvojicu da sve rijeèi ostanu
na ustima dva ili tri svjedoka.
17 Ako li njih ne posluša, kaži crkvi; a
ako li ne posluša ni crkve, da ti bude kao
neznabožac i carinik.
18 Jer vam kažem zaista: što god
svežete na zemlji biæe svezano na nebu,
i što god razdriješite na zemlji biæe
razdriješeno na nebu.
19 Još vam kažem zaista: ako se dva od
vas slože na zemlji u èemu mu drago, za
što se uzmole, daæe im otac moj koji je
na nebesima.
20 Jer gdje su dva ili tri sabrani u ime
moje ondje sam ja među njima.
21 Tada pristupi k njemu Petar i reèe:
Gospode! koliko puta ako mi sagriješi brat
moj da mu oprostim? do sedam puta?
22 Reèe njemu Isus: ne velim ti
do sedam puta, nego do sedam puta
sedamdeset.
23 Zato je carstvo nebesko kao èovjek
car koji namisli da se proraèuni sa svo-
jijem slugama.
24 I kad se poèe raèuniti, dovedoše
mu jednoga dužnika od deset hiljada
talanata.
25 I buduæi da nemaše èim platiti,
zapovjedi gospodar njegov da ga prodadu,
i ženu njegovu i djecu, i sve što ima; i da
mu se plati.
26 No sluga taj pade i klanjaše mu se
govoreæi: gospodaru! prièekaj me, i sve
æu ti platiti.
27 A gospodaru se sažali za tijem slu-
gom, pusti ga i dug oprosti mu.
28 A kad iziđe sluga taj, nađe jednoga
od svojijeh drugara koji mu je dužan sto
groša, i uhvativši ga davljaše govoreæi:
daj mi što si dužan.
29 Pade drugar njegov pred noge nje-
gove i moljaše ga govoreæi: prièekaj me,
i sve æu ti platiti.
30 A on ne htje, nego ga odvede i baci u
tamnicu dok ne plati duga.
31 Vidjevši pak drugari njegovi taj do-
gađaj žao im bi vrlo, i otišavši kazaše
gospodaru svojemu sav događaj.
32 Tada ga dozva gospodar njegov, i reèe
mu: zli slugo! sav dug onaj oprostih tebi,
jer si me molio.
33 Nije li trebalo da se i ti smiluješ
na svog drugara, kao i ja na te što se
smilovah?
34 I razgnjevi se gospodar njegov, i
predade ga muèiteljima dok ne plati sav
dug svoj.
35 Tako æe i otac moj nebeski uèiniti
vama, ako ne oprostite svaki bratu svo-
jemu od srca svojijeh.

19

1 I kad svrši Isus rijeèi ove, otide iz
Galileje, i dođe u okoline Judejske preko
Jordana.
2 I za njim idoše ljudi mnogi i iscijeli ih
ondje.
3 I pristupiše k njemu fariseji da ga
kušaju, i rekoše mu: može li èovjek
pustiti ženu svoju za svaku krivicu?
4 A on odgovarajuæi reèe im: nijeste li
èitali da je onaj koji je u poèetku stvorio
èovjeka muža i ženu stvorio ih?
5 I reèe: zato ostaviæe èovjek oca
svojega i mater, i prilijepiæe se k ženi
svojoj, i biæe dvoje jedno tijelo.
6 Tako nijesu više dvoje, nego jedno
tijelo; a što je Bog sastavio èovjek da ne
rastavlja.
7 Rekoše mu: zašto dakle Mojsije za-
povijeda da se da knjiga raspusna, i da se
pusti?
8 Reèe im: Mojsije je vama dopustio po
tvrđi vašega srca puštati svoje žene; a
ispoèetka nije bilo tako.
9 Nego ja vam kažem: ako ko pusti
svoju ženu, osim za kurvarstvo, i oženi
se drugom, èini preljubu; i koji uzme
puštenicu èini preljubu.
10 Rekoše mu uèenici njegovi: ako je
tako èovjeku sa ženom, nije se dobro
ženiti.
11 A on reèe im: ne mogu svi primiti
tijeh rijeèi do oni kojima je dano.
12 Jer ima uškopljenika koji su se
tako rodili iz utrobe materine; a ima

uškopljenika koje su ljudi uškopili; a ima uškopljenika koji su sami sebe uškopili carstva radi nebeskoga. Ko može primiti neka primi.

13 Tada privedoše k njemu djecu da metne ruke na njih, i da se pomoli Bogu; a uèenici zabranjivahu im.

14 A Isus reèe: ostavite djecu i ne zabranjujte im dolaziti k meni; jer je takovijeh carstvo nebesko.

15 I metnuvši na njih ruke otide odande.

16 I gle, neko pristupivši reèe mu: uèitelju blagi! kakovo æu dobro da uèinim da imam život vjeèni?

17 A on reèe mu: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga. A ako želiš uæi u život, drži zapovijesti.

18 Reèe mu: koje? A Isus reèe: da ne ubiješ; ne èiniš preljube; ne ukradeš; ne svjedoèiš lažno;

19 Poštuj oca i mater; i ljubi bližnjega svoga kao samog sebe.

20 Reèe mu mladiæ: sve sam ovo saèuvao od mladosti svoje; šta mi još treba?

21 Reèe mu Isus: ako hoæeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaæeš blago na nebu; pa hajde za mnom.

22 A kad èu mladiæ rijeè, otide žalostan; jer bijaše vrlo bogat.

23 A Isus reèe uèenicima svojijem: zaista vam kažem da je teško bogatome uæi u carstvo nebesko.

24 I još vam kažem: lakše je kamili proæi kroz iglene uši negoli bogatome uæi u carstvo Božije.

25 A kad to èuše uèenici, divljahu se vrlo govoreæi: ko se dakle može spasti?

26 A Isus pogledavši na njih reèe im: ljudima je ovo nemoguæe, a Bogu je sve moguæe.

27 Tada odgovori Petar i reèe mu: eto mi smo ostavili sve i za tobom idemo: šta æe dakle biti nama?

28 A Isus reèe im: zaista vam kažem da æete vi koji idete za mnom, u drugom roðenju, kad sjede sin èovjeèij na prijestolu slave svoje, sješæete i vi na dvanaest prijestola i suditi nad dvanaest koljena Izrailjevijeh.

29 I svaki, koji ostavi kuæe, ili braæu, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, imena mojega radi, primiæe sto puta onoliko, i dobiæe život vjeèni.

30 Ali æe mnogi prvi biti pošljednji i pošljednji prvi.

20

1 Jer je carstvo nebesko kao èovjek domaæin koji ujutru rano iziðe da najima poslenike u vinograd svoj.

2 I pogodivši se s poslenicima po groš na dan posla ih u vinograd svoj.

3 I izišavši u treæi sahat, vidje druge gdje stoje na èaršiji besposleni,

4 I njima reèe: idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo daæu vam.

5 I oni otidoše. I opet izišavši u šesti i deveti sahat, uèini tako.

6 I u jedanaesti sahat izišavši naðe druge gdje stoje besposleni, i reèe im: što stojite ovdje vas dan besposleni?

7 Rekoše mu: niko nas ne najmi. Reèe im: idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo primiæete.

8 A kad bi uveèe, reèe gospodar od vinograda k pristavu svojemu: dozovi poslenike i podaj im platu poèevši od pošljednjijeh do prvijeh.

9 I došavši koji su u jedanaesti sahat najmljeni primiše po groš.

10 A kad doðoše prvi, mišljahu da æe više primiti: i primiše i oni po groš.

11 I primivši vikahu na gospodara

12 Govoreæi: ovi pošljednji jedan sahat radiše, i izjednaèi ih s nama koji smo se èitav dan muèili i gorjeli.

13 A on odgovarajuæi reèe jednome od njih: prijatelju! ja tebi ne èinim krivo; nijesi li pogodio sa mnom po groš?

14 Uzmi svoje pa idi; a ja hoæu i ovome pošljednjemu da dam kao i tebi.

15 Ili zar ja nijesam vlastan u svojemu èiniti šta hoæu? Zar je oko tvoje zlo što sam ja dobar?

16 Tako æe biti pošljednji prvi i prvi pošljednji; jer je mnogo zvanijeh a malo izbranijeh.

17 I pošavši Isus u Jerusalim uze nasamo dvanaest uèenika na putu, i reèe im:

18 Evo idemo u Jerusalim, i sin èovjeèij biæe predan glavarima sveštenièkijem i književnicima; i osudiæe ga na smrt;
19 I predaæe ga neznabošcima da mu se rugaju i da ga biju i razapnu; i treæi dan ustaæe.
20 Tada pristupi k njemu mati sinova Zevedejevijeh sa svojijem sinovima klanjajuæi mu se i moleæi ga za nešto.
21 A on joj reèe: šta hoæeš? Reèe mu: zapovjedi da sjedu ova moja dva sina, jedan s desne strane tebi, a jedan s lijeve strane tebi, u carstvu tvojemu.
22 A Isus odgovarajuæi reèe: ne znate šta ištete; možete li piti èašu koju æu ja piti, i krstiti se krštenjem kojijem se ja krstim? Rekoše mu: možemo.
23 I reèe im: èašu dakle moju ispiæete, i krstiæete se krštenjem kojijem se ja krstim; ali da sjedete s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati, nego kome je ugotovio otac moj.
24 I kad èuše ostalijeh deset uèenika, rasrdiše se na ta dva brata.
25 A Isus dozvavši ih reèe: znajte da knezovi narodni zapovijedaju narodu, i poglavari upravljaju njim.
26 Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoæe da bude veæi među vama, da vam služi.
27 I koji hoæe među vama da bude prvi, da vam bude sluga.
28 Kao što ni sin èovjeèij nije došao da mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.
29 I kad je izlazio iz Jerihona za njim ide narod mnogi.
30 I gle, dva slijepca sjeðahu kraj puta, i èuvši da Isus prolazi povikaše govoreæi: pomiluj nas Gospode, sine Davidov!
31 A narod prijeæaše im da uæute; a oni još veæma povikaše govoreæi: pomiluj nas Gospode, sine Davidov!
32 I ustavivši se Isus dozva ih, i reèe: šta hoæete da vam uèinim?
33 Rekoše mu: Gospode, da se otvore oèi naše.
34 I smilova se Isus, i dohvati se oèiju njihovijeh, i odmah progledaše oèi njihove, i otidoše za njim.

21

1 I kad se približiše k Jerusalimu i doðoše u Vitfagu k Maslinskoj gori, onda Isus posla dva uèenika
2 Govoreæi im: idite u selo što je prema vama, i odmah æete naæi magaricu privezanu i magare s njom: odriješite je i dovedite mi.
3 I ako vam ko reèe što, kažite da oni trebaju Gospodu; i odmah æe ih poslati.
4 A ovo je sve bilo da se zbude što je kazao prorok govoreæi:
5 Kažite kæeri Sionovoj: evo car tvoj ide tebi krotak, i jaše na magarcu, i magaretu sinu magarièinu.
6 I uèenici otidoše, i uèinivši kako im zapovjedi Isus
7 Dovedoše magaricu i magare, i metnuše na njih haljine svoje, i posadiše ga na njih.
8 A ljudi mnogi prostriješe haljine svoje po putu; a drugi rezahu granje od drveta i prostirahu po putu.
9 A narod koji iðaše pred njim i za njim, vikaše govoreæi: Osana sinu Davidovu! Blagosloven koji ide u ime Gospodnje! Osana na visini!
10 I kad on uðe u Jerusalim, uzbuni se sav grad govoreæi: ko je to?
11 A narod govoraše: ovo je Isus prorok iz Nazareta Galilejskoga.
12 I uðe Isus u crkvu Božiju, i izgna sve koji prodavahu i kupovahu po crkvi, i ispremeta trpeze onijeh što mijenjahu novce, i klupe onijeh što prodavahu golubove.
13 I reèe im: u pismu stoji: dom moj dom molitve neka se zove; a vi naèiniste od njega peæinu hajduèku.
14 I pristupiše k njemu hromi i slijepi u crkvi, i iscijeli ih.
15 A kad vidješe glavari sveštenièki i književnici èudesa što uèini, i djecu gdje vièu u crkvi i govore: Osana sinu Davidovu, rasrdiše se.
16 I rekoše mu: èuješ li što ovi govore? A Isus reèe im: da! zar nijeste nikad èitali: iz usta male djece i koja sisaju naèinio si sebi hvalu?
17 I ostavivši ih iziðe napolje iz grada u Vitaniju, i zanoæi ondje.

18 A ujutru vraæajuæi se u grad ogladnje.
19 I ugledavši smokvu jednu kraj puta doðe k njoj, i ne naðe ništa na njoj do lišæa sama, i reèe joj: da nikad na tebi ne bude roda dovijeka. I odmah usahnu smokva.
20 I vidjevši to uèenici diviše se govoreæi: kako odmah usahnu smokva!
21 A Isus odgovarajuæi reèe im: zaista vam kažem: ako imate vjeru i ne posumnjate, ne samo smokveno uèiniæete, nego i gori ovoj ako reèete: digni se i baci se u more, biæe.
22 I sve što uzištete u molitvi vjerujuæi, dobiæete.
23 I kad doðe u crkvu i stade uèiti, pristupiše k njemu glavari sveštenièki i starješine narodne govoreæi: kakvom vlasti to èiniš? i ko ti dade vlast tu?
24 A Isus odgovarajuæi reèe im: i ja æu vas upitati jednu rijeè, koju ako mi kažete, i ja æu vama kazati kakvom vlasti ovo èinim.
25 Krštenje Jovanovo otkuda bi? ili s neba, ili od ljudi? A oni pomišljavahu u sebi govoreæi: ako reèemo: s neba, reæi æe nam: zašto mu dakle ne vjerovaste?
26 Ako li reèemo: od ljudi, bojimo se naroda; jer svi Jovana držahu za proroka.
27 I odgovarajuæi Isusu rekoše: ne znamo. Reèe i on njima: ni ja vama neæu kazati kakvom vlasti ovo èinim.
28 Šta vam se èini? Èovjek neki imaše dva sina; i došavši k prvome reèe: sine! idi danas radi u vinogradu mome.
29 A on odgovarajuæi reèe: neæu; a poslije se raskaja i otide.
30 I pristupivši k drugome reèe tako. A on odgovarajuæi reèe: hoæu, gospodaru; i ne otide.
31 Koji je od ove dvojice ispunio volju oèinu? Rekoše mu: prvi. Reèe im Isus: zaista vam kažem da æe carinici i kurve prije vas uæi u carstvo Božije.
32 Jer doðe k vama Jovan putem pravednijem, i ne vjerovaste mu; a carinici i kurve vjerovaše mu; i vi pošto vidjeste to, ne raskajaste se da mu vjerujete.
33 Drugu prièu èujte: bijaše èovjek domaæin koji posadi vinograd, i ogradi ga plotom, i iskopa u njemu pivnicu, i naèini kulu, i dade ga vinogradarima, i otide.
34 A kad se približi vrijeme rodovima, posla sluge svoje k vinogradarima da prime rodove njegove.
35 I vinogradari pohvatavši sluge njegove jednoga izbiše, a jednoga ubiše, a jednoga zasuše kamenjem.
36 Opet posla druge sluge, više nego prije, i uèiniše im tako isto.
37 A potom posla k njima sina svojega govoreæi: postidjeæe se sina mojega.
38 A vinogradari vidjevši sina rekoše među sobom: ovo je našljednik; hodite da ga ubijemo, i da nama ostane dostojanje njegovo.
39 I uhvatiše ga, pa izvedoše napolje iz vinograda, i ubiše.
40 Kad doðe dakle gospodar od vinograda šta æe uèiniti vinogradarima onijem?
41 Rekoše mu: zloèince æe zlom smrti pomoriti; a vinograd daæe drugijem vinogradarima, koji æe mu davati rodove u svoje vrijeme.
42 Reèe im Isus: zar nijeste nikad èitali u pismu: kamen koji odbaciše zidari, onaj posta glava od ugla; to bi od Gospoda i divno je u vašijem oèima.
43 Zato vam kažem da æe se od vas uzeti carstvo Božije, i daæe se narodu koji njegove rodove donosi.
44 I ko padne na ovaj kamen razbiæe se; a na koga on padne satræe ga.
45 I èuvši glavari sveštenièki i fariseji priče njegove razumješe da za njih govori.
46 I gledahu da ga uhvate, ali se pobojaše naroda, jer ga držahu za proroka.

22

1 I odgovarajuæi Isus opet reèe im u prièama govoreæi:
2 Carstvo je nebesko kao èovjek car koji naèini svadbu sinu svojemu.
3 I posla sluge svoje da zovu zvanice na svadbu; i ne htješe doæi.
4 Opet posla druge sluge govoreæi: kažite zvanicama: evo sam objed svoj ugotovio, junci moji i hranjenici poklani su, i sve je gotovo; doðite na svadbu.

5 A oni ne marivši otidoše ovaj u polje
svoje, a ovaj k trgovini svojoj.
6 A ostali uhvatiše sluge njegove,
izružiše ih, i pobiše ih.
7 A kad to èu car onaj, razgnjevi se i
poslavši vojsku svoju pogubi krvnike one,
i grad njihov zapali.
8 Tada reèe slugama svojima: svadba je
dakle gotova, a zvanice ne biše dostojne.
9 Idite dakle na raskršæa i koga god
naðete, dozovite na svadbu.
10 I izišavši sluge one na raskršæa
sabraše sve koje naðoše, zle i dobre; i
stolovi napuniše se gostiju.
11 Izišavši pak car da vidi goste ugleda
ondje èovjeka neobuèena u svadbeno
ruho.
12 I reèe mu: prijatelju! kako si došao
amo bez svadbenoga ruha? a on oæutje.
13 Tada reèe car slugama: svežite mu
ruke i noge, pa ga uzmite te bacite u tamu
najkrajnju; ondje æe biti plaè i škrgut
zuba.
14 Jer su mnogi zvani, ali je malo
izbranijeh.
15 Tada otidoše fariseji i naèiniše vijeæu
kako bi ga uhvatili u rijeèi.
16 I poslaše k njemu uèenike svoje s
Irodovcima, te rekoše: uèitelju! znamo
da si istinit, i putu Božijemu zaista uèiš,
i ne mariš ni za koga, jer ne gledaš ko je
ko.
17 Kaži nam dakle šta misliš ti? treba li
dati haraè æesaru ili ne?
18 Razumjevši Isus lukavstvo njihovo
reèe: što me kušate, licemjeri?
19 Pokažite mi novac haraèki. A oni
donesoše mu novac.
20 I reèe im: èij je obraz ovaj i natpis?
21 I rekoše mu: æesarev. Tada reèe im:
podajte dakle æesarevo æesaru, i Božije
Bogu.
22 I èuvši diviše se, i ostavivši ga oti-
doše.
23 Taj dan pristupiše k njemu sadukeji
koji govore da nema vaskrsenija, i upitaše
ga
24 Govoreæi: uèitelju! Mojsije reèe:
ako ko umre bez djece, da uzme brat
njegov ženu njegovu i da podigne sjeme
bratu svojemu.
25 U nas bješe sedam braæe; i prvi
oženivši se umrije, i ne imavši poroda
ostavi ženu svoju bratu svojemu.
26 A tako i drugi, i treæi, tja do sedmoga.
27 A poslije sviju umrije i žena.
28 O vaskrseniju dakle koga æe od
sedmorice biti žena? jer je za svima bila.
29 A Isus odgovarajuæi reèe im: varate
se, ne znajuæi pisma ni sile Božije.
30 Jer o vaskrseniju niti æe se ženiti
ni udavati; nego su kao anðeli Božiji na
nebu.
31 A za vaskrsenije mrtvijeh nijeste li
èitali što vam je rekao Bog govoreæi:
32 Ja sam Bog Avraamov, i Bog Isakov,
i Bog Jakovljev? Nije Bog Bog mrtvijeh,
nego živijeh.
33 I èuvši narod divljaše se nauci nje-
govoj.
34 A fariseji èuvši da posrami sadukeje
sabraše se zajedno.
35 I upita jedan od njih zakonik
kušajuæi ga i govoreæi:
36 Uèitelju! koja je zapovijest najveæa
u zakonu?
37 A Isus reèe mu: ljubi Gospoda Boga
svojega svijem srcem svojijem, i svom
dušom svojom, i svom misli svojom.
38 Ovo je prva i najveæa zapovijest.
39 A druga je kao i ova: ljubi bližnjega
svojega kao samoga sebe.
40 O ovima dvjema zapovijestima visi
sav zakon i proroci.
41 A kad se sabraše fariseji, upita ih Isus
42 Govoreæi: šta mislite za Hrista, èij je
sin? Rekoše mu: Davidov.
43 Reèe im: kako dakle David njega
duhom naziva Gospodom govoreæi:
44 Reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi
meni s desne strane, dok položim nepri-
jatelje tvoje podnožje nogama tvojima?
45 Kad dakle David naziva njega
Gospodom, kako mu je sin?
46 I niko mu ne mogaše odgovoriti
rijeèi; niti smijaše ko od toga dana da ga
zapita više.

23

1 Tada Isus reèe k narodu i uèenicima
svojima

2 Govoreæi: na Mojsijevu stolicu sjedoše književnici i fariseji.
3 Sve dakle što vam reku da držite, držite i tvorite; ali što oni èine ne èinite; jer govore a ne èine.
4 Nego vežu bremena teška i nezgodna za nošenje, i tovare na pleæa ljudska; a prstom svojijem neæe da ih prihvate.
5 A sva djela svoja èine da ih vide ljudi: raširuju svoje amajlije, i grade velike skute na haljinama svojima.
6 I traže zaèelje na gozbama i prva mjesta po zbornicama,
7 I da im se klanja po ulicama, i da ih ljudi zovu: ravi! ravi!
8 A vi se ne zovite ravi; jer je u vas jedan ravi Hristos, a vi ste svi braæa.
9 I ocem ne zovite nikoga na zemlji; jer je u vas jedan otac koji je na nebesima.
10 Niti se zovite uèitelji; jer je u vas jedan uèitelj Hristos.
11 A najveæi izmeðu vas da vam bude sluga.
12 Jer koji se podiže, poniziæe se, a koji se ponižuje, podignuæe se.
13 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što zatvorate carstvo nebesko od ljudi; jer vi ne ulazite niti date da ulaze koji bi htjeli.
14 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što jedete kuæe udovièke, i lažno se Bogu molite dugo; zato æete veæma biti osuðeni.
15 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što prehodite more i zemlju da bi prisvojili jednoga, i kad ga prisvojite, èinite ga sinom paklenijem udvoje veæijem od sebe.
16 Teško vama voði slijepi koji govorite: ako se ko kune crkvom ništa je; a ko se kune zlatom crkvenijem kriv je.
17 Budale slijepe! šta je veæe, ili zlato, ili crkva koja zlato osveti?
18 I ako se ko kune oltarom ništa je to, a koji se kune darom koji je na njemu kriv je.
19 Budale slijepe! šta je veæe, ili dar, ili oltar koji dar osveti?
20 Koji se dakle kune oltarom, kune se njim i svijem što je na njemu.
21 I koji se kune crkvom, kune se njom i onijem koji živi u njoj.
22 I koji se kune nebom, kune se prijestolom Božijem i onijem koji sjedi na njemu.
23 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima, a ostaviste što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i vjeru; a ovo je trebalo èiniti i ono ne ostavljati.
24 Voði slijepi koji ocjeðujete komarca a kamilu proždirete.
25 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što èistite spolja èašu i zdjelu a iznutra su pune grabeža i nepravde.
26 Fariseju slijepi! Oèisti najprije iznutra èašu i zdjelu da budu i spolja èiste.
27 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što ste kao okreèeni grobovi, koji se spolja vide lijepi a unutra su puni kostiju mrtvaèkijeh i svake neèistote.
28 Tako i vi spolja se pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemjerja i bezakonja.
29 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što zidate grobove prorocima i krasite rake pravednika,
30 I govorite: da smo mi bili u vrijeme svojijeh otaca, ne bismo s njima pristali u krv proroka.
31 Tijem samo svjedoèite za sebe da ste sinovi onijeh koji su pobili proroke.
32 I vi dopunite mjeru otaca svojijeh.
33 Zmije, porodi aspidini! kako æete pobjeæi od presude u oganj pakleni?
34 Zato evo ja æu k vama poslati proroke i premudre i književnike; i vi æete jedne pobiti i raspeti, a jedne biti po zbornicama svojima i goniti od grada do grada,
35 Da doðe na vas sva krv pravedna što je prolivena na zemlji od krvi Avelja pravednoga do krvi Zarije sina Varahijna, kojega ubiste među crkvom i oltarom.
36 Zaista vam kažem da æe ovo sve doæi na rod ovaj.
37 Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! koliko puta htjeh da skupim èeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliæe svoje

pod krila, i ne htjeste!
38 Eto æe vam se ostaviti vaša kuæa pusta.
39 Jer vam kažem: neæete mene vidjeti otsele dok ne reèete: blagosloven koji ide u ime Gospodnje.

24

1 I izišavši Isus iðaše od crkve, i pristupiše k njemu uèenici njegovi da mu pokažu graðevinu crkvenu.
2 A Isus reèe im: ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: neæe ostati ovdje ni kamen na kamenu koji se neæe razmetnuti.
3 A kad sjeðaše na gori Maslinskoj pristupiše k njemu uèenici nasamo govoreæi: kaži nam kad æe to biti? i kakav je znak tvojega dolaska i pošljetka vijeka?
4 I odgovarajuæi Isus reèe im: èuvajte se da vas ko ne prevari.
5 Jer æe mnogi doæi u ime moje govoreæi: ja sam Hristos. I mnoge æe prevariti.
6 Èuæete ratove i glasove o ratovima. Gledajte da se ne uplašite; jer treba da to sve bude. Ali nije još tada pošljedak.
7 Jer æe ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biæe gladi i pomori, i zemlja æe se tresti po svijetu.
8 A to je sve poèetak stradanja.
9 Tada æe vas predati na muke, i pobiæe vas, i svi æe narodi omrznuti na vas imena mojega radi.
10 I tada æe se mnogi sablazniti, i drug druga izdaæe, i omrznuæe drug na druga.
11 I iziæi æe mnogi lažni proroci i prevariæe mnoge.
12 I što æe se bezakonje umnožiti, ohladnjeæe ljubav mnogijeh.
13 Ali koji pretrpi do kraja blago njemu.
14 I propovjediæe se ovo jevanðelje o carstvu po svemu svijetu za svjedoèanstvo svijem narodima. I tada æe doæi pošljedak.
15 Kad dakle ugledate mrzost opušæenja, o kojoj govori prorok Danilo, gdje stoji na mjestu svetome koji èita da razumije):
16 Tada koji budu u Judeji neka bježe u gore;
17 I koji bude na krovu da ne silazi uzeti što mu je u kuæi;
18 I koji bude u polju da se ne vrati natrag da uzme haljine svoje.
19 A teško trudnima i dojilicama u te dane.
20 Nego se molite Bogu da ne bude bježan vaša u zimu ni u subotu;
21 Jer æe biti nevolja velika kakova nije bila od postanja svijeta dosad niti æe biti;
22 I da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao; ali izbranijeh radi skratiæe se dani oni.
23 Tada ako vam ko reèe: evo ovdje je Hristos ili ondje, ne vjerujte.
24 Jer æe iziæi lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaæe znake velike i èudesa da bi prevarili, ako bude moguæe, i izbrane.
25 Eto vam kazah naprijed.
26 Ako vam dakle reku: evo ga u pustinji, ne izlazite; evo ga u sobama, ne vjerujte.
27 Jer kako što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, taki æe biti dolazak sina èovjeèijega.
28 Jer gdje je strvina onamo æe se i orlovi kupiti.
29 I odmah æe po nevolji dana tijeh sunce pomrèati, i mjesec svoju svjetlost izgubiti, i zvijezde s neba spasti, i sile nebeske pokrenuti se.
30 I tada æe se pokazati znak sina èovjeèijega na nebu; i tada æe proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaæe sina èovjeèijega gdje ide na oblacima nebeskima sa silom i slavom velikom.
31 I poslaæe anðele svoje s velikijem glasom trubnijem; i sabraæe izbrane njegove od èetiri vjetra, od kraja do kraja nebesa.
32 Od smokve nauèite se prièi: kad se veæ njezine grane pomlade i ulistaju, znate da je blizu ljeto.
33 Tako i vi kad vidite sve ovo, znajte da je blizu kod vrata.
34 Zaista vam kažem: ovaj naraštaj neæe proæi dok se ovo sve ne zbude.

35 Nebo i zemlja proæi æe, ali rijeèi
moje neæe proæi.
36 A o danu tome i o èasu niko ne zna,
ni anðeli nebeski, do otac moj sam.
37 Jer kako što je bilo u vrijeme Nojevo
tako æe biti i dolazak sina èovjeèijega.
38 Jer kako što pred potopom jeðahu i
pijahu, ženjahu se i udavahu do onoga
dana kad Noje uðe u kovèeg,
39 I ne osjetiše dok ne doðe potop i
odnese sve; tako æe biti i dolazak sina
èovjeèijega.
40 Tada æe biti dva na njivi; jedan æe
se uzeti, a drugi æe se ostaviti.
41 Dvije æe mljeti na žrvnjevima; jedna
æe se uzeti, a druga æe se ostaviti.
42 Stražite dakle, jer ne znate u koji æe
èas doæi Gospod vaš.
43 Ali ovo znajte: kad bi znao domaæin
u koje æe vrijeme doæi lupež, èuvao bi i
ne bi dao potkopati kuæe svoje.
44 Zato i vi budite gotovi; jer u koji èas
ne mislite doæi æe sin èovjeèij.
45 Ko je dakle taj vjerni i mudri sluga
kojega je postavio gospodar njegov nad
svojima domašnjima da im daje hranu na
obrok?
46 Blago tome sluzi kojega došavši
gospodar njegov naðe da izvršuje tako.
47 Zaista vam kažem: postaviæe ga nad
svijem imanjem svojim.
48 Ako li taj rðavi sluga reèe u srcu
svome: neæe moj gospodar još zadugo
doæi;
49 I poène biti svoje drugare, i jesti i piti
s pijanicama;
50 Doæi æe gospodar toga sluge u dan
kad se ne nada, i u èas kad ne misli.
51 I rasjeæi æe ga napola, i daæe mu
platu kao i licemjerima; ondje æe biti plaè
i škrgut zuba.

25

1 Tada æe biti carstvo nebesko kao deset
djevojaka koje uzeše žiške svoje i iziðoše
na susret ženiku.
2 Pet od njih bijahu mudre a pet lude.
3 I lude uzevši žiške svoje ne uzeše sa
sobom ulja.
4 A mudre uzeše ulje u sudovima sa
žišcima svojima.
5 A buduæi da ženik odocni, zadrijemaše sve, i pospaše.
6 A u ponoæi stade vika: eto ženika gdje
ide, izlazite mu na susret.
7 Tada ustaše sve djevojke one i
ukrasiše žiške svoje.
8 A lude rekoše mudrima: dajte nam
od ulja svojega, jer naši žišci hoæe da se
ugase.
9 A mudre odgovoriše govoreæi: da ne
bi nedostalo i nama i vama, bolje je idite
k trgovcima i kupite sebi.
10 A kad one otidoše da kupe, doðe
ženik, i gotove uðoše s njim na svadbu,
i zatvoriše se vrata.
11 A poslije doðoše i one druge djevojke
govoreæi: gospodaru! gospodaru! otvori
nam.
12 A on odgovarajuæi reèe im: zaista
vam kažem: ne poznajem vas.
13 Stražite dakle, jer ne znate dana ni
èasa u koji æe sin èovjeèij doæi.
14 Jer kako što èovjek polazeæi dozva
sluge svoje i predade im blago svoje;
15 I jednome dakle dade pet talanta, a
drugome dva, a treæemu jedan, svakome
prema njegovoj moæi; i otide odmah.
16 A onaj što primi pet talanta otide te
radi s njima, i dobi još pet talanta.
17 Tako i onaj što primi dva dobi i on još
dva.
18 A koji primi jedan otide te ga zakopa
u zemlju i sakri srebro gospodara svojega.
19 A po dugom vremenu doðe gospodar
tijeh sluga, i stade se raèuniti s njima.
20 I pristupivši onaj što je primio pet
talanta, donese još pet talanta govoreæi:
gospodaru! predao si mi pet talanta; evo
još pet talanta ja sam dobio s njima.
21 A gospodar njegov reèe mu: dobro,
slugo dobri i vjerni! u malom bio si mi
vjeran, nad mnogijem æu te postaviti; uði
u radost gospodara svojega.
22 A pristupivši i onaj što je primio dva
talanta reèe: gospodaru! predao si mi
dva talanta; evo još dva talanta ja sam
dobio s njima.
23 A gospodar njegov reèe mu: dobro,
slugo dobri i vjerni! u malom bio si mi
vjeran, nad mnogijem æu te postaviti; uði
u radost gospodara svojega.

24 A pristupivši i onaj što je primio
jedan talant reèe: gospodaru! znao sam
da si ti tvrd èovjek: žnješ gdje nijesi sijao,
i kupiš gdje nijesi vijao;
25 Pa se pobojah i otidoh te sakrih talant
tvoj u zemlju; i evo ti tvoje.
26 A gospodar njegov odgovarajuæi reèe
mu: zli i ljenivi slugo! znao si da ja žnjem
gdje nijesam sijao, i kupim gdje nijesam
vijao:
27 Trebalo je dakle moje srebro da daš
trgovcima; i ja došavši uzeo bih svoje s
dobitkom.
28 Uzmite dakle od njega talant, i poda-
jte onome što ima deset talanta.
29 Jer svakome koji ima, daæe se, i
preteæi æe mu; a od onoga koji nema, i
što ima uzeæe se od njega.
30 I nevaljaloga slugu bacite u tamu
najkrajnju; ondje æe biti plaè i škrgut
zuba.
31 A kad doðe sin èovjeèij u slavi svojoj
i svi sveti anðeli s njime, onda æe sjesti
na prijestolu slave svoje.
32 I sabraæe se pred njim svi narodi, i
razluèiæe ih izmeðu sebe kao pastir što
razluèuje ovce od jaraca.
33 I postaviæe ovce s desne strane sebi,
a jarce s lijeve.
34 Tada æe reæi car onima što mu
stoje s desne strane: hodite blagosloveni
oca mojega; primite carstvo koje vam je
pripravljeno od postanja svijeta.
35 Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem;
ožednjeh, i napojiste me; gost bijah, i
primiste me;
36 Go bijah, i odjenuste me; bolestan
bijah, i obiðoste me; u tamnici bijah, i
doðoste k meni.
37 Tada æe mu odgovoriti pravednici
govoreæi: Gospode! kad te vidjesmo
gladna, i nahranismo? ili žedna, i napo-
jismo?
38 Kad li te vidjesmo gosta, i primismo?
ili gola, i odjenusmo?
39 Kad li te vidjesmo bolesna ili u
tamnici, i doðosmo k tebi?
40 I odgovarajuæi car reæi æe im: zaista
vam kažem: kad uèiniste jednome od ove
moje najmanje braæe, meni uèiniste.
41 Tada æe reæi i onima što mu stoje
s lijeve strane: idite od mene prokleti
u oganj vjeèni pripravljeni ðavolu i
anðelima njegovijem.
42 Jer ogladnjeh, i ne dadoste mi da
jedem; ožednjeh, i ne napojiste me;
43 Gost bijah, i ne primiste me; go bijah,
i ne odjenuste me; bolestan i u tamnici
bijah, i ne obiðoste me.
44 Tada æe mu odgovoriti i oni gov-
oreæi: Gospode! kad te vidjesmo gladna
ili žedna, ili gosta ili gola, ili bolesna ili u
tamnici, i ne poslužismo te?
45 Tada æe im odgovoriti govoreæi: za-
ista vam kažem: kad ne uèiniste jednome
od ove moje male braæe, ni meni ne
uèiniste.
46 I ovi æe otiæi u muku vjeènu, a
pravednici u život vjeèni.

26

1 I kad svrši Isus rijeèi ove, reèe
uèenicima svojima:
2 Znate da æe do dva dana biti pasha, i
sina èovjeèijega predaæe da se razapne.
3 Tada skupiše se glavari sveštenièki i
književnici i starješine narodne u dvor
poglavara sveštenièkoga po imenu Ka-
jafe;
4 I svjetovaše se kako bi Isusa iz prije-
vare uhvatili i ubili.
5 I govorahu: ali ne o prazniku, da se ne
bi narod pobunio.
6 A kad Isus bješe u Vitaniji u kuæi
Simona gubavoga,
7 Pristupi k njemu žena sa sklenicom
mira mnogocjenoga, i izli na glavu nje-
govu kad sjeðaše za trpezom.
8 A kad vidješe to uèenici njegovi,
rasrdiše se govoreæi: zašto se èini taka
šteta?
9 Jer se mogaše ovo prodati skupo i
novci dati se siromasima.
10 A kad razumje Isus, reèe im: šta
smetate ženu? Ona uèini dobro djelo na
meni.
11 Jer siromahe imate svagda sa sobom,
a mene nemate svagda.
12 A ona izlivši miro ovo na tijelo moje
za ukop me prigotovi.

13 Zaista vam kažem: gdje se god
uspropovijeda ovo jevanðelje po svemu
svijetu, kazaæe se i to za spomen njezin
što uèini ona.
14 Tada jedan od dvanaestorice,
po imenu Juda Iskariotski, otide ka
glavarima sveštenièkijem,
15 I reèe: šta æete mi dati da vam
ga izdam? A oni mu obrekoše trideset
srebrnika.
16 I od tada tražaše zgodu da ga izda.
17 A u prvi dan prijesnijeh hljebova
pristupiše uèenici k Isusu govoreæi: gdje
æeš da ti zgotovimo pashu da jedeš?
18 A on reèe: idite u grad k tome i
tome, i kažite mu: uèitelj kaže: vrijeme
je moje blizu, u tebe æu da uèinim pashu
s uèenicima svojijem.
19 I uèiniše uèenici kako im zapovjedi
Isus, i ugotoviše pashu.
20 A kad bi uveèe, sjede za trpezu sa
dvanaestoricom.
21 I kad jeðahu reèe im: zaista vam
kažem: jedan izmeðu vas izdaæe me.
22 I zabrinuvši se vrlo poèeše svaki
govoriti mu: da nijesam ja, Gospode?
23 A on odgovarajuæi reèe: koji umoèi
sa mnom ruku u zdjelu onaj æe me izdati.
24 Sin èovjeèij dakle ide kao što je
pisano za njega; ali teško onome èovjeku
koji izda sina èovjeèijega; bolje bi mu
bilo da se nije rodio onaj èovjek.
25 A Juda, izdajnik njegov, odgovarajuæi
reèe: da nijesam ja, ravi? Reèe mu: ti
kaza.
26 I kad jeðahu, uze Isus hljeb i blagoslovivši prelomi ga, i davaše uèenicima, i
reèe: uzmite, jedite; ovo je tijelo moje.
27 I uze èašu i davši hvalu dade im
govoreæi: pijte iz nje svi;
28 Jer je ovo krv moja novoga zavjeta koja æe se proliti za mnoge radi
otpuštenja grijeha.
29 Kažem vam pak da neæu otsad piti od
ovoga roda vinogradskoga do onoga dana
kad æu piti s vama novoga u carstvu oca
svojega.
30 I otpojavši hvalu iziðoše na goru
Maslinsku.
31 Tada reèe im Isus: svi æete se vi
sablazniti o mene ovu noæ; jer u pismu
stoji: udariæu pastira i ovce od stada
razbjeæi æe se.
32 A po vaskrseniju svojemu ja idem
pred vama u Galileju.
33 A Petar reèe mu: ako se i svi sablazne
o tebe ja se neæu nikad sablazniti.
34 Reèe mu Isus: zaista ti kažem: noæas
dok pijetao ne zapjeva tri puta æeš me se
odreæi.
35 Reèe njemu Petar: da bih znao i
umrijeti s tobom neæu te se odreæi. Tako
i svi uèenici rekoše.
36 Tada doðe Isus s njima u selo koje
se zove Getsimanija, i reèe uèenicima:
sjedite tu dok ja idem tamo da se pomolim
Bogu.
37 I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva
zabrinu se i poèe tužiti.
38 Tada reèe im Isus: žalosna je duša
moja do smrti; poèekajte ovdje, i stražite
sa mnom.
39 I otišavši malo pade na lice svoje
moleæi se i govoreæi: oèe moj! ako je
moguæe da me mimoiðe èaša ova; ali
opet ne kako ja hoæu nego kako ti.
40 I došavši k uèenicima naðe ih gdje
spavaju, i reèe Petru: zar ne mogoste
jedan èas postražiti sa mnom?
41 Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srèan, ali je tijelo
slabo.
42 Opet po drugi put otide i pomoli se
govoreæi: oèe moj! ako me ne može ova
èaša mimoiæi da je ne pijem, neka bude
volja tvoja.
43 I došavši naðe ih opet gdje spavaju;
jer im bijahu oèi otežale.
44 I ostavivši ih otide opet i treæi put te
se pomoli govoreæi one iste rijeèi.
45 Tada doðe k uèenicima svojijem i
reèe im: jednako spavate i poèivate; evo
se približi èas, i sin èovjeèij predaje se u
ruke grješnika.
46 Ustanite da idemo; evo se približi
izdajnik moj.
47 I dok on još tako govoraše, gle, Juda,
jedan od dvanaestorice, doðe, i s njim
ljudi mnogi s noževima i s koljem od
glavara sveštenièkijeh i starješina narodnijeh.

48 A izdajnik njegov dade im znak govoreæi: koga ja cjelivam onaj je; držite ga.
49 I odmah pristupivši k Isusu reèe: zdravo, ravi! i cjeliva ga.
50 A Isus reèe mu: prijatelju! šta æeš ti ovdje? Tada pristupivši digoše ruke na Isusa i uhvatiše ga.
51 I gle, jedan od onijeh što bijahu sa Isusom mašivši se rukom izvadi nož svoj te udari slugu poglavara sveštenièkoga, i otsijeèe mu uho.
52 Tada reèe mu Isus: vrati nož svoj na mjesto njegovo; jer svi koji se maše za nož od noža æe izginuti.
53 Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti oca svojega da mi pošlje više od dvanaest legeona anðela?
54 Ali kako bi se ispunilo što stoji u pismu da ovo treba da bude?
55 U taj èas reèe Isus ljudima: kao na hajduka izišli ste s noževima i s koljem da me uhvatite, a svaki dan sam kod vas sjedio uèeæi u crkvi, i ne uhvatiste me.
56 A ovo sve bi da se zbudu pisma proroèka. Tada uèenici svi ostaviše ga, i pobjegoše.
57 I oni što uhvatiše Isusa odvedoše ga poglavaru sveštenièkome Kajafi, gdje se književnici i starješine sabraše.
58 A Petar iðaše za njim izdaleka do dvora poglavara sveštenièkoga i ušavši unutra sjede sa slugama da vidi svršetak.
59 A glavari sveštenièki i starješine i sav sabor tražahu lažna svjedoèanstva na Isusa da bi ga ubili;
60 I ne naðoše; i premda mnogi lažni svjedoci dolaziše, ne naðoše. Najposlije doðoše dva lažna svjedoka,
61 I rekoše: on je kazao: ja mogu razvaliti crkvu Božiju i za tri dana naèiniti je.
62 I ustavši poglavar sveštenièki reèe mu: zar ništa ne odgovaraš što ovi na tebe svjedoèe?
63 A Isus muèaše. I poglavar sveštenièki odgovarajuæi reèe mu: zaklinjem te živijem Bogom da nam kažeš jesi li ti Hristos sin Božij?
64 Reèe mu Isus: ti kaza. Ali ja vam kažem: otsele æete vidjeti sina èovjeèijega gdje sjedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskijem.
65 Tada poglavar sveštenièki razdrije haljine svoje govoreæi: huli na Boga; šta nam trebaju više svjedoci? evo sad èuste hulu njegovu.
66 Šta mislite? A oni odgovarajuæi rekoše: zaslužio je smrt.
67 Tada pljunuše mu u lice, i udariše ga po licu, a jedni mu daše i priuške
68 Govoreæi: proreci nam, Hriste, ko te udari?
69 A Petar sjeðaše napolju na dvoru, i pristupi k njemu jedna sluškinja govoreæi: i ti si bio s Isusom Galilejcem.
70 A on se odreèe pred svima govoreæi: ne znam šta govoriš.
71 A kad iziðe k vratima ugleda ga druga, i reèe onima što bijahu ondje: i ovaj bješe s Isusom Nazareæaninom.
72 I opet odreèe se s kletvom: ne znam tog èovjeka.
73 A malo potom pristupiše oni što stajahu i rekoše Petru: vaistinu i ti si od njih; jer te i govor tvoj izdaje.
74 Tada se poèe kleti i preklinjati da ne zna tog èovjeka. I odmah zapjeva pijetao.
75 I opomenu se Petar rijeèi Isusove što mu je rekao: dok pijetao ne zapjeva tri puta æeš me se odreæi. I izišavši napolje plaka gorko.

27

1 A kad bi ujutru, uèiniše vijeæu svi glavari sveštenièki i starješine narodne za Isusa da ga pogube.
2 I svezavši ga odvedoše, i predaše ga Pontiju Pilatu sudiji.
3 Tada vidjevši Juda izdajnik njegov da ga osudiše raskaja se, i povrati trideset srebrnika glavarima sveštenièkijem i starješinama
4 Govoreæi: ja sagriješih što izdadoh krv pravu. A oni rekoše: šta mi marimo za to? ti æeš vidjeti.
5 I bacivši srebrnike u crkvi iziðe, i otide te se objesi.
6 A glavari sveštenièki uzevši srebrnike rekoše: ne valja ih metnuti u crkvenu haznu, jer je uzeto za krv.

7 Nego se dogovoriše te kupiše za njih
lonèarevu njivu za groblje gostima.
8 Od toga se i prozva ona njiva krvna
njiva i do danas.
9 Tada se izvrši što je kazao prorok
Jeremija govoreæi: i uzeše trideset sre-
brnika, cijenu cijenjenoga koga su cijenili
sinovi Izrailjevi;
10 I dadoše ih za njivu lonèarevu, kao
što mi kaza Gospod.
11 A Isus stade pred sudijom, i zapita ga
sudija govoreæi: ti li si car Judejski? A
Isus reèe mu: ti kažeš.
12 I kad ga tužahu glavari sveštenièki i
starješine, ništa ne odgovori.
13 Tada reèe mu Pilat: èuješ li šta na
tebe svjedoèe?
14 I ne odgovori mu ni na jednu rijeè
tako da se sudija divljaše vrlo.
15 A o svakom prazniku pashe bi-
jaše obièaj u sudije da pusti narodu po
jednoga sužnja koga oni hoæe.
16 A tada imahu znatnoga sužnja po
imenu Varavu.
17 I kad se sabraše, reèe im Pilat: koga
hoæete da vam pustim? Varavu ili Isusa
prozvanoga Hrista?
18 Jer znadijaše da su ga iz zavisti
predali.
19 A kad sjeðaše u sudu, poruèi mu
žena njegova govoreæi: nemoj se ti ništa
miješati u sud toga pravednika, jer sam
danas u snu mnogo postradala njega radi.
20 A glavari sveštenièki i starješine
nagovoriše narod da ištu Varavu, a Isusa
da pogube.
21 A sudija odgovarajuæi reèe im: koga
hoæete od ove dvojice da vam pustim? A
oni rekoše: Varavu.
22 Reèe im Pilat: a šta æu èiniti s Isusom
prozvanijem Hristom? Rekoše mu svi: da
se razapne.
23 Sudija pak reèe: a kakvo je zlo
uèinio? A oni iz glasa povikaše govoreæi:
da se razapne.
24 A kad vidje Pilat da ništa ne pomaže
nego još veæa buna biva, uze vodu te umi
ruke pred narodom govoreæi: ja nijesam
kriv u krvi ovoga pravednika: vi æete
vidjeti.
25 I odgovarajuæi sav narod reèe: krv
njegova na nas i na djecu našu.
26 Tada pusti im Varavu, a Isusa šibavši
predade da se razapne.
27 Tada vojnici sudijni uzeše Isusa u
sudnicu i skupiše na nj svu èetu vojnika.
28 I svukavši ga obukoše mu skerletnu
kabanicu.
29 I opletavši vijenac od trnja metnuše
mu na glavu, i dadoše mu trsku u desnicu;
i kleknuvši na koljena pred njim rugahu
mu se govoreæi: zdravo, care Judejski!
30 I pljunuvši na nj uzeše trsku i biše ga
po glavi.
31 I kad mu se narugaše, svukoše s njega
kabanicu, i obukoše ga u haljine njegove,
i povedoše ga da ga razapnu.
32 I izlazeæi naðoše èovjeka iz Kirine
po imenu Simona i natjeraše ga da mu
ponese krst.
33 I došavši na mjesto koje se zove
Golgota, to jest košturnica,
34 Dadoše mu da pije ocat pomiješan sa
žuèi, i okusivši ne htje da pije.
35 A kad ga razapeše, razdijeliše haljine
njegove bacivši kocke;
36 I sjeðahu ondje te ga èuvahu.
37 I metnuše mu više glave krivicu nje-
govu napisanu: ovo je Isus car Judejski.
38 Tada raspeše s njim dva hajduka,
jednoga s desne a jednoga s lijeve strane.
39 A koji prolažahu huljahu na nj
mašuæi glavama svojima,
40 I govoreæi: ti koji crkvu razvaljuješ i
za tri dana naèinjaš pomozi sam sebi; ako
si sin Božij, siði s krsta.
41 A tako i glavari sveštenièki s kn-
jiževnicima i starješinama potsmijeva-
juæi se govorahu:
42 Drugima pomože, a sebi ne može
pomoæi. Ako je car Izrailjev, neka siðe
sad s krsta pa æemo ga vjerovati.
43 On se uzdao u Boga: neka mu po-
može sad, ako mu je po volji, jer govoraše:
ja sam sin Božij.
44 Tako isto i hajduci razapeti s njim
rugahu mu se.
45 A od šestoga sahata bi tama po svoj
zemlji do sahata devetoga.

46 A oko devetoga sahata povika Isus iza glasa govoreæi: Ili! Ili! lama savahtani? to jest: Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?
47 A neki od onijeh što stajahu ondje èuvši to govorahu: ovaj zove Iliju.
48 I odmah otrèa jedan od njih te uze sunðer, i napuni octa, pa nataèe na trsku, te ga pojaše.
49 A ostali govorahu: stani da vidimo hoæe li doæi Ilija da mu pomože.
50 A Isus opet povika iza glasa, i ispusti dušu.
51 I gle, zavjes crkveni razdrije se nadvoje od gornjega kraja do donjega; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade;
52 I grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tijela svetijeh koji su pomrli;
53 I izišavši iz grobova po vaskrseniju njegovom uðoše u sveti grad i pokazaše se mnogima.
54 A kapetan i koji s njim èuvahu Isusa vidjevši da se zemlja trese i šta bi, poplašiše se vrlo govoreæi: zaista ovaj bijaše sin Božij.
55 I ondje bijahu i gledahu izdaleka mnoge žene koje su išle za Isusom iz Galileje i služile mu.
56 Među kojima bijaše Marija Magdalina i Marija mati Jakovljeva i Josijna i mati sinova Zevedejevijeh.
57 A kad bi uveèe, doðe èovjek bogat iz Arimateje, po imenu Josif, koji je takoðer bio uèenik Isusov.
58 Ovaj pristupivši k Pilatu zamoli ga za tijelo Isusovo. Tada Pilat zapovjedi da mu dadu tijelo.
59 I uzevši Josif tijelo zavi ga u platno èisto;
60 I metnu ga u novi svoj grob što je bio isjekao u kamenu; i navalivši veliki kamen na vrata od groba otide.
61 A ondje bijaše Marija Magdalina i druga Marija, i sjeðahu prema grobu.
62 Sjutradan pak po petku sabraše se glavari sveštenièki i fariseji kod Pilata,
63 I rekoše: gospodaru! mi se opomenusmo da ovaj laža kaza još za života: poslije tri dana ustaæu.
64 Zato zapovjedi da se utvrdi grob do treæega dana da ne doðu kako uèenici njegovi noæu i da ga ne ukradu i ne kažu narodu: usta iz mrtvijeh; i biæe pošljednja prijevara gora od prve.
65 Reèe im Pilat: evo vam straže, pa idite te utvrdite kako znate.
66 A oni otišavši sa stražom utvrdiše grob, i zapeèatiše kamen.

28

1 A po veèeru subotnom na osvitak prvoga dana nedjelje doðe Marija Magdalina i druga Marija da ogledaju grob.
2 I gle, zemlja se zatrese vrlo; jer anðeo Gospodnji siðe s neba, i pristupivši odvali kamen od vrata grobnijeh i sjeðaše na njemu.
3 A lice njegovo bijaše kao munja, i odijelo njegovo kao snijeg.
4 I od straha njegova uzdrktaše se stražari, i postadoše kao mrtvi.
5 A anðeo odgovarajuæi reèe ženama: ne bojte se vi; jer znam da Isusa raspetoga tražite.
6 Nije ovdje: jer ustade kao što je kazao. Hodite da vidite mjesto gdje je ležao Gospod.
7 Pa idite brže te kažite uèenicima njegovijem da je ustao iz mrtvijeh. I gle, on æe pred vama otiæi u Galileju; tamo æete ga vidjeti. Eto ja vam kazah.
8 I izišavši brzo iz groba sa strahom i radosti velikom potekoše da jave uèenicima njegovijem.
9 A kad iðahu da jave uèenicima njegovijem, i gle, srete ih Isus govoreæi: zdravo! A one pristupivši uhvatiše se za noge njegove i pokloniše mu se.
10 Tada reèe im Isus: ne bojte se; idite te javite braæi mojoj neka idu u Galileju; i tamo æe me vidjeti.
11 A kad iðahu, gle, neki od stražara doðoše u grad i javiše glavarima sveštenièkijem sve što se dogodilo.
12 I oni sastavši se sa starješinama uèiniše vijeæu, i dadoše vojnicima dovoljno novaca
13 Govoreæi: kažite: uèenici njegovi doðoše noæu i ukradoše ga kad smo mi spavali.
14 I ako to èuje sudija, mi æemo njega umiriti, i naèiniti da vama ništa ne bude.

15 A oni uzevši novce uèiniše kao što
su nauèeni bili. I razglasi se ova rijeè po
Jevrejima i do danas.
16 A jedanaest uèenika otidoše u
Galileju u goru kuda im je kazao Isus.
17 I kad ga vidješe, pokloniše mu se; a
jedni posumnjaše.
18 I pristupivši Isus reèe im govoreæi:
dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.
19 Idite dakle i nauèite sve narode
krsteæi ih va ime oca i sina i svetoga
Duha,
20 Uèeæi ih da sve drže što sam vam
zapovijedao; i evo ja sam s vama u sve
dane do svršetka vijeka. Amin.

Jevanðelje po Marku

1 Poèetak jevanðelja Isusa Hrista sina
Božijega.
2 Kao što stoji u proroka: evo ja šaljem
anðela svojega pred licem tvojijem, koji
æe pripraviti put tvoj pred tobom.
3 Glas onoga što vièe u pustinji:
pripravite put Gospodnji, poravnite staze
njegove.
4 Pojavi se Jovan krsteæi u pustinji,
i propovijedajuæi krštenje pokajanja za
oproštenje grijeha.
5 I izlažaše k njemu sva Judejska zemlja
i Jerusalimljani; i kršæavaše ih sve u Jor-
danu rijeci, i ispovijedahu grijehe svoje.
6 A Jovan bijaše obuèen u kamilju
dlaku, i imaše pojas kožan oko sebe; i
jeðaše skakavce i med divlji.
7 I propovijedaše govoreæi: ide za
mnom jaèi od mene, pred kim ja nijesam
dostojan sagnuti se i odriješiti remena na
obuæi njegovoj.
8 Ja vas kršæavam vodom, a on æe vas
krstiti Duhom svetijem.
9 I u to vrijeme doðe Isus iz Nazareta
Galilejskoga, i krsti ga Jovan u Jordanu,
10 I odmah izlazeæi iz vode vidje nebo
gdje se otvori, i Duh kao golub siðe na nj.
11 I glas doðe s neba: ti si sin moj
ljubazni koji je po mojoj volji.
12 I odmah Duh izvede ga u pustinju.
13 I bi ondje u pustinji dana èetrdeset, i
kuša ga sotona, i bi sa zvjerinjem, i anðeli
služahu mu.
14 A pošto predadoše Jovana, doðe Isus
u Galileju propovijedajuæi jevanðelje o
carstvu Božijemu
15 I govoreæi: iziðe vrijeme i približi
se carstvo Božije; pokajte se i vjerujte
jevanðelje.
16 I hodeæi pokraj mora vidje Simona, i
Andriju brata njegova gdje bacaju mreže
u more; jer bijahu ribari.
17 I reèe im Isus: hajdete za mnom, i
uèiniæu vas lovcima ljudskijem.
18 I odmah ostavivši mreže svoje poðoše
za njim.
19 I otišavši malo odande ugleda Jakova
Zevedejeva, i Jovana brata njegova, i oni
u laði krpljahu mreže;
20 I odmah pozva ih; i ostavivši oca
svojega Zevedeja u laði s najamnicima
poðoše za njim.
21 I doðoše u Kapernaum; i odmah u
subotu ušavši u zbornicu uèaše.
22 I divljahu se nauci njegovoj; jer ih
uèaše kao onaj koji vlast ima a ne kao
književnici.
23 I bijaše u zbornici njihovoj èovjek s
duhom neèistijem, i povika
24 Govoreæi: proði se, što je tebi do nas,
Isuse Nazareæanine? Došao si da nas
pogubiš? Znam te ko si, svetac Božij.
25 I zaprijeti mu Isus govoreæi: umukni,
i iziði iz njega.
26 I strese ga duh neèisti, i povika iza
glasa, i iziðe iz njega.
27 I uplašiše se svi tako da pitahu jedan
drugoga govoreæi: šta je ovo? i kakva je
ovo nauka nova, da s vlasti i duhovima
neèistijem zapovijeda, i slušaju ga?
28 I otide glas o njemu odmah po svoj
okolini Galilejskoj,
29 I odmah izišavši iz zbornice doðoše
u dom Simonov i Andrijin s Jakovom i
Jovanom.
30 A tašta Simonova ležaše od groznice;
i odmah kazaše mu za nju.
31 I pristupivši podiže je uzevši je za
ruku i pusti je groznica odmah, i služaše
im.
32 A kad bi pred veèe, pošto sunce zaðe,
donošahu k njemu sve bolesnike i bijesne.
33 I sav grad bijaše se sabrao k vratima.
34 I iscijeli mnoge bolesnike od ra-
zlièniјeh bolesti, i ðavole mnoge istjera,
i ne dadijaše ðavolima da kazuju da ga
poznavahu.
35 A ujutru vrlo rano ustavši iziðe, i
otide nasamo, i ondje se moljaše Bogu.
36 I za njim potrèaše Simon i koji bijahu
s njim.
37 I našavši ga rekoše mu: traže te svi.
38 I reèe im: hajdemo u obližnja sela i
gradove da i tamo propovjedim: jer sam
ja na to došao.
39 I propovijeda po zbornicama njihovi-
jem po svoj Galileji, i ðavole izgoni.

40 I doðe k njemu gubavac moleæi ga
i na koljenima kleèeæi pred njim i reèe
mu: ako hoæeš, možeš me oèistiti.
41 A Isus smilovavši se pruži ruku, i
dohvativši ga se reèe mu: hoæu, oèisti
se.
42 I tek što mu to reèe, a guba otide s
njega, i osta èist.
43 I zaprijetivši mu odmah istjera ga,
44 I reèe mu: gledaj da nikome ništa ne
kažeš, nego idi te se pokaži svešteniku, i
prinesi za oèišæenje svoje što je zapovje-
dio Mojsije za svjedoèanstvo njima.
45 A on izišavši poèe mnogo propovi-
jedati i kazivati šta je bilo tako da Isus
ne može javno u grad uæi, nego bijaše
napolju u pustijem mjestima, i dolažahu
k njemu sa sviju strana.

2

1 I uðe opet u Kapernaum poslije neko-
liko dana; i èu se da je u kuæi.
2 I odmah skupiše se mnogi tako da ne
mogahu ni pred vratima da se sprate; i
kazivaše im rijeè.
3 I doðoše k njemu s uzetijem koga
nošaše èetvoro.
4 I ne moguæi približiti se k njemu od
naroda otkriše kuæu gdje on bijaše, i
prokopavši spustiše odar na kome uzeti
ležaše.
5 A Isus vidjevši vjeru njihovu reèe
uzetome: sinko! opraštaju ti se grijesi
tvoji.
6 A ondje sjeðahu neki od književnika i
pomišljahu u srcima svojima:
7 Šta ovaj tako huli na Boga? Ko može
opraštati grijehe osim jednoga Boga?
8 I odmah razumjevši Isus duhom svoji-
jem da oni tako pomišljaju u sebi, reèe im:
što tako pomišljate u srcima svojijem?
9 Što je lakše? reæi uzetome: opraštaju
ti se grijesi? ili reæi: ustani i uzmi odar
svoj, i hodi?
10 No da znate da vlast ima sin èovjeèij
na zemlji opraštati grijehe, reèe uze-
tome:)
11 Tebi govorim: ustani i uzmi odar svoj,
i idi doma.
12 I usta odmah, i uzevši odar iziðe
pred svima tako da se svi divljahu i hval-
jahu Boga govoreæi: nigda toga vidjeli
nijesmo.
13 I iziðe opet k moru; i sav narod iðaše
k njemu, i uèaše ih.
14 I prolazeæi vidje Leviju Alfejeva gdje
sjedi na carini, i reèe mu: hajde za mnom.
I ustavši otide za njim.
15 I kad sjeðaše Isus za trpezom u
kuæi njegovoj, i carinici i grješnici mnogi
sjeðahu s njim i s uèenicima njegovijem:
jer ih bijaše mnogo koji iðahu za njim.
16 A književnici i fariseji vidjevši ga gdje
jede s carinicima i s grješnicima govorahu
uèenicima njegovijem: zašto s carinicima
i grješnicima jede i pije?
17 I èuvši Isus reèe im: ne trebaju zdravi
ljekara nego bolesni. Ja nijesam došao
da dozovem pravednike no grješnike na
pokajanje.
18 I bijahu uèenici Jovanovi i farisejski
koji pošæahu; i doðoše i rekoše mu: zašto
uèenici Jovanovi i farisejski poste a tvoji
uèenici ne poste?
19 I reèe im Isus: eda li mogu svatovi
postiti dok je ženik s njima? Dokle god
imaju sa sobom ženika ne mogu postiti.
20 Nego æe doæi dni kad æe se oteti od
njih ženik, i tada æe postiti u one dne.
21 I niko ne prišiva nove zakrpe na staru
haljinu; inaèe æe odadrijeti nova zakrpa
od staroga, i gora æe rupa biti.
22 I niko ne ljeva nova vina u mjehove
stare; inaèe novo vino prodre mjehove, i
vino se prolije, i mjehovi propadnu; nego
novo vino u nove mjehove ljevati treba.
23 I dogodi mu se da iðaše u subotu kroz
usjeve, i uèenici njegovi trgahu putem
klasje.
24 I fariseji govorahu mu: gledaj, zašto
èine u subotu što ne valja?
25 A on reèe im: nijeste li nikad èitali
šta uèini David kad mu bi do nevolje i
ogladnje s onima što bijahu s njim?
26 Kako uðe u Božiju kuæu pred
Avijatarom poglavarom sveštenièkijem
i hljebove postavljene pojede kojijeh
ne bijaše slobodno nikome jesti osim
svještenika, i dade ih onima koji bijahu s

njim?
27 I govoraše im: subota je naèinjena èovjeka radi, a nije èovjek subote radi.
28 Dakle je gospodar sin èovjeèij i od subote.

3

1 I uðe opet u zbornicu, i ondje bješe èovjek sa suhom rukom.
2 I motrahu za njim neæe li ga u subotu iscijeliti da ga okrive.
3 I reèe èovjeku sa suhom rukom: stani na srijedu.
4 I reèe im: valja li u subotu dobro èiniti ili zlo èiniti? dušu održati, ili pogubiti? A oni muèahu.
5 I pogledavši na njih s gnjevom od žalosti što su im onako srca odrvenila reèe èovjeku: pruži ruku svoju. I pruži; i posta ruka zdrava kao i druga.
6 I izišavši fariseji odmah uèiniše za njega vijeæu s Irodovcima kako bi ga pogubili.
7 A Isus otide s uèenicima svojijem k moru; i mnogi narod iz Galileje ide za njim i iz Judeje;
8 I iz Jerusalima i iz Idumeje i ispreko Jordana i od Tira i Sidona mnoštvo veliko èuvši šta on èini doðe k njemu.
9 I reèe uèenicima svojijem da bude laða u njega gotova zbog naroda, da mu ne dosaðuje.
10 Jer mnoge iscijeli tako da navaljivahu na njega koji bijahu nakaženi bolestima da ga se dotaknu.
11 I dusi neèisti kad ga viðahu, pripadahu k njemu i vikahu govoreæi: ti si sin Božij.
12 I mnogo im prijeæaše da ga ne prokažu.
13 I iziðoše na goru, i dozva koje on šæaše; i doðoše mu.
14 I postavi dvanaestoricu da budu s njim, i da ih pošilje da propovijedaju,
15 I da imaju vlast da iscjeljuju od bolesti, i da izgone ðavole:
16 Prvoga Simona, i nadjede mu ime Petar;
17 I Jakova Zevedejeva i Jovana brata Jakovljeva, i nadjede im imena Voanerges, koje znaèi sinovi gromovi;
18 I Andriju i Filipa i Vartolomija i Mateja i Tomu i Jakova Alfejeva i Tadiju i Simona Kananita,
19 I Judu Iskariotskoga, koji ga i izdade.
20 I doðoše u kuæu, i sabra se opet narod da ne mogahu ni hljeba jesti.
21 I èuvši to rod njegov iziðoše da ga uhvate; jer govorahu da je izvan sebe.
22 A književnici koji bijahu sišli iz Jerusalima govorahu: u njemu je Veelzevul; i: on pomoæu kneza ðavolskoga izgoni ðavole.
23 I dozvavši ih govoraše im u prièama: kako može sotona sotonu izgoniti?
24 I ako se carstvo samo po sebi razdijeli, ne može ostati carstvo ono;
25 I ako se dom sam po sebi razdijeli, ne može ostati dom onaj;
26 I ako sotona ustane sam na se i razdijeli se, ne može ostati, nego æe propasti.
27 Niko ne može pokuæstvo jakoga, ušavši u kuæu njegovu, oteti ako najprije jakoga ne sveže: i onda æe kuæu njegovu oplijeniti.
28 Zaista vam kažem: svi grijesi oprostiæe se sinovima èovjeèijim, i huljenja na Boga, makar kakova bila:
29 A koji pohuli na Duha svetoga nema oproštenja vavijek, nego je kriv vjeènome sudu.
30 Jer govorahu: u njemu je neèisti duh.
31 I doðe mati njegova i braæa njegova, i stojeæi napolju poslaše k njemu da ga zovu.
32 I sjeðaše narod oko njega. I rekoše mu: eto mati tvoja i braæa tvoja i sestre tvoje napolju pitaju za te.
33 I odgovori im govoreæi: ko je mati moja ili braæa moja?
34 I pogledavši oko sebe na narod koji sjeðaše reèe: evo mati moja i braæa moja.
35 Jer ko izvrši volju Božiju onaj je brat moj i sestra moja i mati moja.

4

1 I opet poèe uèiti kod mora, i skupiše se oko njega ljudi mnogi tako da mora uæi u laðu, i sjediti na moru; a narod sav bijaše na zemlji kraj mora.

2 I uèaše ih u prièama mnogo, i govoraše im u nauci svojoj:
3 Slušajte: evo iziðe sijaè da sije.
4 I kad sijaše dogodi se da jedno pade ukraj puta, i doðoše ptice i pozobaše ga.
5 A drugo pade na kamenito mjesto gdje ne bijaše mnogo zemlje; i odmah iznièe; jer ne bijaše u dubinu zemlje:
6 A kad obasja sunce, uvenu, i buduæi da nemaše korijena, usahnu.
7 I drugo pade u trnje; i naraste trnje i udavi ga, i ne donese roda.
8 I drugo pade na zemlju dobru; i davaše rod koji napredovaše i rastijaše i donošaše po trideset i po šeset i po sto.
9 I reèe: ko ima uši da èuje neka èuje.
10 A kad osta sam, zapitaše ga koji bijahu s njim i sa dvanaestoricom za ovu prièu.
11 I reèe im: vama je dano da znate tajne carstva Božijega, a onima napolju sve u prièama biva;
12 Da oèima gledaju i da ne vide, i da ušima slušaju i da ne razumiju; da se kako ne obrate i da im se ne oproste grijesi.
13 I reèe im: zar ne razumijete ove priče? A kako æete sve priče razumjeti?
14 Sijaè rijeè sije.
15 A ono su kraj puta, gdje se sije rijeè i kad je èuju odmah doðe sotona i otme rijeè posijanu u srcima njihovijem.
16 Tako su i ono što se sije na kamenitijem mjestima koji kad èuju rijeè odmah je prime s radošæu;
17 Ali nemaju korijena u sebi, nego su nepostojani, pa kad bude do nevolje ili ih potjeraju rijeèi radi, odmah se sablazne.
18 A ono su što se u trnju sije koji slušaju rijeè,
19 Ali brige ovoga svijeta i prijevara bogatstva i ostale slasti uðu i zaguše rijeè, i bez roda ostane.
20 A ono su što se na dobroj zemlji sije koji slušaju rijeè i primaju, i donose rod po trideset i po šeset i po sto.
21 I govoraše im: eda li se svijeæa užiže da se metne pod sud ili pod odar? a ne da se na svijetnjak metne?
22 Jer nema ništa tajno što neæe biti javno; niti ima što sakriveno što neæe iziæi na vidjelo.
23 Ako ima ko uši da èuje neka èuje.
24 I govoraše im: pamtite što èujete: kakom mjerom mjerite onakom æe vam se mjeriti i dometnuæe se vama koji slušate.
25 Jer ko ima, daæe mu se; a koji nema, uzeæe mu se i ono što ima.
26 I govoraše im: tako je carstvo Božije kao èovjek kad baci sjeme u zemlju;
27 I spava i ustaje noæu i danju; i sjeme niče i raste, da ne zna on.
28 Jer zemlja sama od sebe najprije donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu.
29 A kad sazri rod, odmah pošlje srp; jer nasta žetva.
30 I govoraše: kakvo æemo kazati da je carstvo Božije? ili u kakvoj æemo ga prièi iskazati?
31 Ono je kao zrno gorušièno koje kad se posije u zemlju manje je od sviju sjemena na zemlji;
32 A kad se posije, uzraste i bude veæe od svega povræa, i pusti grane velike da mogu u njegovu hladu ptice nebeske življeti.
33 I takovijem mnogijem prièama kazivaše im rijeè koliko mogahu slušati.
34 A bez prièa ne govoraše im ni rijeèi. A uèenicima osobito kazivaše sve.
35 I reèe im onaj dan uveče: hajdemo na onu stranu.
36 I otpustivši narod uzeše ga kako bješe u laði; a i druge laðe bijahu s njim.
37 I postade velika oluja; i valovi tako zaljevahu u laðu da se veæ napuni.
38 A on na krmi spavaše na uzglavlju; i probudiše ga, i rekoše mu: uèitelju! zar ti ne mariš što ginemo?
39 I ustavši zaprijeti vjetru, i reèe moru: æuti, prestani. I utoli vjetar, i postade tišina velika.
40 I reèe im: zašto ste tako strašljivi? Kako nemate vjere.
41 I uplašiše se vrlo, i govorahu jedan drugome: ko je ovaj dakle da ga i vjetar i more slušaju?

5

1 I doðoše preko mora u okolinu Gadarinsku.

2 I kad iziðe iz laðe, odmah ga srete èovjek s duhom neèistijem,
3 Koji življaše u grobovima i niko ga ne mogaše svezati ni verigama;
4 Jer je mnogo puta bio metnut u puta i u verige, pa je iskidao verige i puta izlomio; i niko ga ne mogaše ukrotiti.
5 I jednako dan i noæ bavljaše se u grobovima i u gorama vièuæi i bijuæi se kamenjem.
6 A kad vidje Isusa izdaleka, poteèe i pokloni mu se.
7 I povikavši iza glasa reèe: šta je tebi do mene, Isuse sine Boga višnjega? Zaklinjem te Bogom, ne muèi me.
8 Jer mu govoraše: iziði, duše neèisti, iz èovjeka.
9 I pitaše ga: kako ti je ime? I odgovori mu: legeon mi je ime; jer nas je mnogo.
10 I moliše ga mnogo da ih ne šalje iz one okoline.
11 A ondje po brijegu pasijaše veliki krd svinja.
12 I moliše ga svi ðavoli govoreæi: pošlji nas u svinje da u njih uðemo.
13 I dopusti im Isus odmah. I izišavši duhovi neèisti uðoše u svinje; i navali krd s brijega u more; a bijaše ih oko dvije hiljade: i potopiše se u moru.
14 A svinjari pobjegoše, i javiše u gradu i po selima. I iziðoše ljudi da vide šta je bilo.
15 I doðoše k Isusu, i vidješe bijesnoga u kome je bio legeon gdje sjedi obuèen i pametan; i uplašiše se.
16 A oni što su vidjeli kazaše im šta bi od bijesnoga i od svinja.
17 I poèeše ga moliti da ide iz njihovijeh krajeva.
18 I kad uðe u laðu, moljaše ga onaj što je bio bijesan da bude s njim.
19 A Isus ne dade mu, veæ mu reèe: idi kuæi svojoj k svojima i kaži im šta ti Gospod uèini, i kako te pomilova.
20 I otide i poèe pripovijedati u Deset Gradova šta mu uèini Isus; i svi se divljahu.
21 I kad prijeðe Isus u laði opet na onu stranu, skupi se narod mnogi oko njega; i bješe kraj mora.
22 I gle, doðe jedan od starješina zbornièkijeh po imenu Jair; i vidjevši ga pade pred noge njegove.
23 I moljaše ga vrlo govoreæi: kæi je moja na smrti; da doðeš i da metneš na nju ruke da ozdravi i živi.
24 I poðe s njim; i za njim iðaše naroda mnogo i turkahu ga.
25 I žena nekakva koja je dvanaest godina bolovala od teèenja krvi
26 I veliku muku podnijela od mnogijeh ljekara, i potrošila sve što je imala, i ništa joj nijesu pomogli, nego još gore naèinili,
27 Kad je èula za Isusa, doðe u narodu sastrag, i dotaèe se haljine njegove.
28 Jer govoraše: ako se samo dotaknem haljina njegovijeh ozdraviæu.
29 I odmah presahnu izvor krvi njezine, i osjeti u tijelu da ozdravi od bolesti.
30 I odmah Isus osjeti u sebi silu što iziðe iz njega, i obazrevši se na narod reèe: ko se to dotaèe mojijeh haljina?
31 I rekoše mu uèenici njegovi: vidiš narod gdje te turka, pa pitaš: ko se dotaèe mene?
32 I on se obziraše da vidi onu koja to uèini.
33 A žena uplašivši se drktaše, i znajuæi što joj se dogodi, doðe i kleèe pred njim, i kaza mu svu istinu.
34 A on reèe joj: kæeri! vjera tvoja pomože ti; idi s mirom, i budi zdrava od bolesti svoje.
35 Još on govoraše, a doðoše od starješine zbornièkoga govoreæi: kæi tvoja umrije; šta veæ trudiš uèitelja?
36 A Isus odmah èuvši rijeè što rekoše reèe starješini: ne boj se, samo vjeruj.
37 I ne dade za sobom iæi nikome osim Petra i Jakova i Jovana brata Jakovljeva.
38 I doðe u kuæu starješine zbornièkoga, i vidje vrevu i plaè i jauk veliki.
39 I ušavši reèe im: šta ste uzavreli te plaèete? Djevojka nije umrla, nego spava.
40 I potsmijevahu mu se. A on istjeravši sve uze oca djevojèina i mater i koji bijahu s njim, i uðe gdje ležaše djevojka.
41 I uzevši djevojku za ruku reèe joj: Talita kumi, koje znaèi: djevojko, tebi govorim, ustani.

42 I odmah usta djevojka i hoðaše; a bješe od dvanaest godina. I zaèudiše se èudom velikijem.
43 I zaprijeti im vrlo da niko ne dozna za to, i reèe: podajte joj nek jede.

6

1 I iziðe odande, i doðe na svoju postojbinu; i za njim idoše uèenici njegovi.
2 I kad doðe subota, poèe uèiti u zbornici. I mnogi koji slušahu, divljahu se govoreæi: otkud ovome to? I kakva mu je premudrost dana? I èudesa takova rukama njegovijem èine se?
3 Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, a brat Jakovljev i Josijin i Judin i Simonov? I nijesu li sestre njegove ovdje među nama? I sablažnjavahu se o njega.
4 A Isus reèe im: nigdje nije prorok bez èasti do na postojbini svojoj i u rodu i u domu svome.
5 I ne mogaše ondje nijednoga èuda da uèini, osim što malo bolesnika iscijeli metnuvši na njih ruke.
6 I divljaše se nevjerstvu njihovome. I iðaše po okolnijem selima i uèaše.
7 I dozva dvanaestoricu, i poèe ih slati dva i dva, i davaše im vlast nad duhovima neèistijem.
8 I zapovjedi im da ništa ne uzimaju na put osim jednoga štapa: ni torbe ni hljeba ni novaca u pojasu;
9 Nego obuveni u opanke, i ne oblaèiti dviju haljina.
10 I reèe im: gdje uðete u dom ondje ostanite dok ne iziðete odande.
11 I ako vas ko ne primi i ne posluša vas, izlazeæi odande otresite prah s nogu svojijeh za svjedoèanstvo njima. Zaista vam kažem: lakše æe biti Sodomu i Gomoru u dan strašnoga suda nego gradu onome.
12 I otišavši propovijedahu da se treba kajati;
13 I ðavole mnoge izgonjahu; i mazahu uljem mnoge bolesnike; i iscjeljivahu.
14 I zaèu car Irod za Isusa jer njegovo ime bijaše se razglasilo i reèe: Jovan krstitelj iz mrtvijeh usta, zato èini èudesa.
15 Drugi govorahu: to je Ilija. A drugi govorahu: to je prorok ili kao koji od proroka.
16 A kad èu Irod, reèe: to je Jovan koga sam ja posjekao, on usta iz mrtvijeh.
17 Jer ovaj Irod posla te uhvatiše Jovana, i svezavši baci ga u tamnicu Irodijade radi žene Filipa brata svojega, jer se oženi njom.
18 Jer Jovan govoraše Irodu: ne možeš ti imati žene brata svojega.
19 A Irodijada rasrdi se na njega, i šæaše da ga ubije, ali ne mogaše.
20 Jer se Irod bojaše Jovana znajuæi ga da je èovjek pravedan i svet, i èuvaše ga, i mnogo koješta èinjaše kako mu on reèe, i rado ga slušaše.
21 I dogodi se dan zgodan, kad Irod na dan svoga roðenja davaše veèeru knezovima svojijem i vojvodama i starješinama Galilejskijem.
22 I ušavši kæi Irodijadina i igravši i ugodivši Irodu i gostima njegovijem reèe car djevojci: išti u mene šta god hoæeš, i daæu ti.
23 I zakle joj se: što god zaišteš u mene daæu ti, da bi bilo i do po carstva moga.
24 A ona izišavši reèe materi svojoj: šta æu iskati? A ona reèe: glavu Jovana krstitelja.
25 I odmah ušavši brzo k caru zaiska govoreæi: hoæu da mi daš sad na krugu glavu Jovana krstitelja.
26 I zabrinu se car, ali kletve radi i gostiju svojijeh ne htje joj odreæi.
27 I odmah posla car dželata, i zapovjedi da donese glavu njegovu.
28 A on otišavši posijeèe ga u tamnici, i donese glavu njegovu na krugu, i dade djevojci, a djevojka dade je materi svojoj.
29 I èuvši uèenici njegovi doðoše i uzeše tijelo njegovo, i metnuše ga u grob.
30 I skupiše se apostoli k Isusu, i javiše mu sve i što uèiniše i šta ljude nauèiše.
31 I reèe im: doðite vi sami nasamo, i poèinite malo. Jer ih bijaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti.
32 I otidoše na laði u pusto mjesto sami.
33 I vidješe ih ljudi kad iðahu, i poznaše ih mnogi, i pješice iz sviju gradova stjec-

ahu se onamo, i prestigoše ih, i skupiše se oko njega.
34 I izišavši Isus vidje narod mnogi, i sažali mu se, jer bijahu kao ovce bez pastira; i poèe ih uèiti mnogo.
35 I kad bi veæ pred noæ, pristupiše k njemu uèenici njegovi govoreæi: pusto je mjesto, a veæ je dockan;
36 Otpusti ih neka idu u okolna sela i palanke da kupe sebi hljeba; jer nemaju šta jesti.
37 A on odgovarajuæi reèe im: podajte im vi neka jedu. I rekoše mu: veæ ako da idemo da kupimo za dvjesta groša hljeba, i da im damo da jedu?
38 A on im reèe: koliko hljebova imate? Idite vidite. I vidjevši rekoše: pet hljebova i dvije ribe.
39 I zapovjedi im da ih posade sve na gomile po zelenoj travi.
40 I posadiše se na gomile po sto i po pedeset.
41 I uzevši onijeh pet hljebova i dvije ribe pogleda na nebo, i blagoslovi, pa prelomi hljebove, i dade uèenicima svojijem da metnu ispred njih; i one dvije ribe razdijeli svima.
42 I jedoše svi, i nasitiše se.
43 I nakupiše komada dvanaest kotarica punijeh i od riba.
44 A bijaše onijeh što su jeli hljebove oko pet hiljada ljudi.
45 I odmah natjera uèenike svoje da uðu u laðu i da idu naprijed na onu stranu u Vitsaidu dok on otpusti narod.
46 I otpustivši ih otide na goru da se pomoli Bogu.
47 I uveèe bijaše laða nasred mora, a on sam na zemlji.
48 I vidje ih gdje se muèahu veslajuæi: jer im bijaše protivan vjetar. I oko èetvrte straže noæne doðe k njima iduæi po moru; i šæadijaše da ih mimoiðe.
49 A oni vidjevši ga gdje ide po moru mišljahu da je utvara, i povikaše;
50 Jer ga svi vidješe i poplašiše se. I odmah progovori s njima, i reèe im: ne bojte se, ja sam, ne plašite se.
51 I uðe k njima u laðu, i utoli vjetar; i vrlo se uplašiše, i divljahu se.
52 Jer ih ne nauèiše hljebovi; jer se bijaše srce njihovo okamenilo.
53 I prešavši doðoše u zemlju Genisaretsku; i stadoše u kraj.
54 I kad iziðoše iz laðe, odmah ga poznaše ljudi.
55 I optrèavši sav onaj kraj poèeše na odrima donositi bolesnike gdje èujahu da je on.
56 I kud god iðaše u sela ili u gradove ili u palanke, na raskršæima metahu bolesnike i moljahu ga da se barem skuta od haljine njegove dotaknu: i ozdravljahu svi koji ga se doticahu.

7

1 I skupiše se oko njega fariseji i neki od književnika koji bijahu došli iz Jerusalima.
2 I vidjevši neke od uèenika njegovijeh da neèistijem, to jest neumivenijem, rukama jedu hljeb, ukoriše ih.
3 Jer fariseji i svi Jevreji ne jedu dok ne umiju ruku do lakata, držeæi se onoga što im je ostalo od starijeh;
4 I kad doðu s pazara, ne jedu dok se ne umiju; i još mnogo ima što su primili te drže: peru èaše i žbanove i kotlove i klupe.
5 A potom pitahu ga fariseji i književnici: zašto uèenici tvoji ne žive kao što nam je ostalo od starijeh, nego jedu hljeb neumivenijem rukama?
6 A on odgovarajuæi reèe im: dobro je prorokovao Isaija za vas licemjere, kao što je pisano: ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene.
7 No zaludu me poštuju uèeæi naukama, zapovijestima ljudskijem.
8 Jer ostaviste zapovijesti Božije, a držite obièaje ljudske, pranje žbanova i èaša; i druga mnoga takova èinite.
9 I reèe im: dobro ukidate zapovijest Božiju da svoj obièaj saèuvate.
10 Jer Mojsije reèe: poštuj oca svojega i mater svoju; i: koji opsuje oca ili mater smræu da umre.
11 A vi kažete: ako reèe èovjek ocu ili materi: korvan, to jest: prilog je èim bih ti ja mogao pomoæi.

12 I tako ne date mu ništa uèiniti ocu svojemu ili materi svojoj,
13 Ukidajuæi rijeè Božiju svojijem obièajem koji ste postavili; i ovako mnogo koješta èinite.
14 I dozvavši sav narod reèe im: poslušajte mene svi, i razumijte.
15 Ništa nema što bi èovjeka moglo opoganiti da uðe spolja u njega, nego što izlazi iz njega ono je što pogani èovjeka.
16 Ako ko ima uši da èuje neka èuje.
17 I kad doðe od naroda u kuæu pitahu ga uèenici njegovi za prièu.
18 I reèe im: zar ste i vi tako nerazumni? Ne razumijete li da što god u èovjeka spolja ulazi ne može ga opoganiti?
19 Jer mu ne ulazi u srce nego u trbuh; i izlazi napolje èisteæi sva jela.
20 Još reèe: što izlazi iz èovjeka ono pogani èovjeka;
21 Jer iznutra iz srca ljudskoga izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva,
22 Kraðe, lakomstva, pakosti, zloæe, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje.
23 Sva ova zla iznutra izlaze, i pogane èovjeka.
24 I ustavši odande otide na krajeve Tirske i Sidonske, i ušavši u kuæu šæadijaše da niko ne èuje za nj; i ne može se sakriti.
25 Jer èuvši za nj žena što u njezinoj kæeri bijaše duh neèisti, doðe i pade k nogama njegovima.
26 A žena ta bijaše Grkinja rodom Sirofinièanka, i moljaše ga da istjera ðavola iz kæeri njezine.
27 A Isus reèe joj: stani da se najprije djeca nahrane; jer nije pravo uzeti hljeb od djece i baciti psima.
28 A ona odgovarajuæi reèe mu: da, Gospode; ali i psi pod trpezom jedu od mrva djetinjijeh.
29 I reèe joj: za tu rijeè idi; iziðe ðavo iz kæeri tvoje.
30 I došavši kuæi naðe da je ðavo izišao, i kæi ležaše na odru.
31 I opet iziðe Isus iz krajeva Tirskijeh i Sidonskijeh i doðe na more Galilejsko u krajeve Desetogradske.
32 I dovedoše k njemu gluha i mutava, i moljahu ga da metne na nj ruku.
33 I uzevši ga iz naroda nasamo metnu prste svoje u uši njegove, i pljunuvši dohvati se jezika njegova;
34 I pogledavši na nebo uzdahnu, i reèe mu: Efata, to jest: otvori se.
35 I odmah mu se otvoriše uši, i razdriješi se sveza jezika njegova, i govoraše lijepo.
36 I zaprijeti im da nikome ne kazuju; ali što im on zabranjivaše oni još veæma razglašivahu.
37 I vrlo se divljahu govoreæi: sve dobro èini; i gluhe èini da èuju i nijeme da govore.

8

1 U to vrijeme, kad bijaše vrlo mnogo naroda i ne imadijahu šta jesti, dozva Isus uèenike svoje i reèe im:
2 Žao mi je naroda, jer veæ tri dana stoje kod mene i nemaju ništa jesti.
3 I ako ih otpustim gladne kuæama njihovijem, oslabiæe na putu; jer su mnogi od njih došli izdaleka.
4 I odgovoriše mu uèenici njegovi: otkuda æemo uzeti hljeba ovdje u pustinji da ih nahranimo?
5 I zapita ih: koliko imate hljebova? A oni kazaše: sedam.
6 I zapovjedi narodu da posjedaju po zemlji; i uzevši onijeh sedam hljebova i hvalu davši, prelomi, i dade uèenicima svojijem da razdadu; i razdadoše narodu.
7 I imahu malo ribica; i njih blagoslovivši reèe da i njih razdadu.
8 I jedoše, i nasitiše se, i nakupiše komada što preteèe sedam kotarica.
9 A onijeh što su jeli bijaše oko èetiri hiljade. I otpusti ih.
10 I odmah uðe u laðu s uèenicima svojijem, i doðe u okoline Dalmanutske.
11 I iziðoše fariseji, i poèeše se prepirati s njim, i kušajuæi ga iskahu od njega znak s neba.
12 I uzdahnuvši duhom svojijem reèe: zašto rod ovaj znak traži? Zaista vam kažem: neæe se dati rodu ovome znak.
13 I ostavivši ih uljeze opet u laðu, i otide na onu stranu.

14 I zaboraviše uèenici njegovi uzeti hljeba, i nemahu sa sobom u laði do jedan hljeb.
15 I zapovijedaše im govoreæi: gledajte, èuvajte se kvasca farisejskoga i kvasca Irodova.
16 I mišljahu jedan drugome govoreæi: to je što hljeba nemamo.
17 I razumjevši Isus reèe im: šta mislite što hljeba nemate? Zar još ne osjeæate, niti razumijete? Zar je još okamenjeno srce vaše?
18 Oèi imate i ne vidite? uši imate i ne èujete? I ne pamtite li
19 Kad ja pet hljebova prelomih na pet hiljada, koliko kotarica punijeh komada nakupiste? Rekoše mu: dvanaest.
20 A kad sedam na èetiri hiljade, koliko punijeh kotarica nakupiste komada? A oni rekoše: sedam.
21 I reèe im: kako ne razumijete?
22 I doðe u Vitsaidu; i dovedoše k njemu slijepa, i moljahu ga da ga se dotakne.
23 I uzevši za ruku slijepoga izvede ga napolje iz sela, i pljunuvši mu u oèi metnu ruke na nj, i zapita ga vidi li što.
24 I pogledavši reèe: vidim ljude gdje idu kao drva.
25 I potom opet metnu mu ruke na oèi, i reèe mu da pogleda: i iscijeli se, i vidje sve lijepo.
26 I posla ga kuæi njegovoj govoreæi: ne ulazi u selo, niti kazuj kome u selu.
27 I iziðe Isus i uèenici njegovi u sela Æesarije Filipove; i putem pitaše uèenike svoje govoreæi im: ko govore ljudi da sam ja?
28 A oni odgovoriše: Jovan krstitelj; drugi: Ilija; a drugi: koji od proroka.
29 A on im reèe: a vi šta mislite ko sam ja? A Petar odgovarajuæi reèe mu: ti si Hristos.
30 I zaprijeti im da nikom ne kazuju za njega.
31 I poèe ih uèiti da sinu èovjeèijemu valja mnogo postradati, i da æe ga okriviti starješine i glavari sveštenièki i književnici, i da æe ga ubiti, i treæi dan da æe ustati.
32 I govoraše o tom ne ustruèavajuæi se. I Petar uze ga i poèe ga odvraæati.
33 A on obrnuvši se i pogledavši na uèenike svoje zaprijeti Petru govoreæi: idi od mene sotono; jer ti ne misliš što je Božije nego što je ljudsko.
34 I dozvavši narod s uèenicima svojima reèe im: ko hoæe za mnom da ide neka se odreèe sebe i uzme krst svoj, i za mnom ide.
35 Jer ko hoæe dušu svoju da saèuva, izgubiæe je; a ko izgubi dušu svoju mene radi i jevanðelja onaj æe je saèuvati.
36 Jer kakva je korist èovjeku ako zadobije sav svijet a duši svojoj naudi?
37 Ili kakav æe otkup dati èovjek za dušu svoju?
38 Jer ko se postidi mene i mojijeh rijeèi u rodu ovome preljubotvornome i grješnom, i sin æe se èovjeèij postidjeti njega kad doðe u slavi oca svojega s anðelima svetima.

9

1 I reèe im: zaista vam kažem: imaju neki među ovima što stoje ovdje koji neæe okusiti smrti dok ne vide carstvo Božije da doðe u sili.
2 I poslije šest dana uze Isus Petra i Jakova i Jovana i izvede ih na goru visoku same; i preobrazi se pred njima.
3 I haljine njegove postadoše sjajne i vrlo bijele kao snijeg, kao što ne može bjelilja ubijeliti na zemlji.
4 I ukaza im se Ilija s Mojsijem gdje se razgovarahu s Isusom.
5 I Petar odgovarajuæi reèe Isusu: Ravi! dobro nam je ovdje biti; i da naèinimo tri sjenice: tebi jednu i Mojsiju jednu i Iliji jednu.
6 Jer ne znadijaše šta govori; jer bijahu vrlo uplašeni.
7 I postade oblak te ih zakloni; i doðe glas iz oblaka govoreæi: ovo je sin moj ljubazni; njega poslušajte.
8 I ujedanput pogledavši nikoga ne vidješe osim Isusa sama sa sobom.
9 A kad silažahu s gore zaprijeti im da nikom ne kazuju šta su vidjeli, dok sin èovjeèij ne ustane iz mrtvijeh.
10 I rijeè zadržaše u sebi pitajuæi jedan drugoga: šta to znaèi ustati iz mrtvijeh?

11 I pitahu ga govoreæi: kako govore književnici da Ilija treba najprije da doðe?
12 A on odgovarajuæi reèe im: Ilija æe doæi najprije, i urediti sve; ali i sin èovjeèij treba da mnogo postrada i da se ponizi, kao što je pisano.
13 Ali vam kažem da je i Ilija došao i uèiniše s njim šta htjedoše kao što je pisano za njega.
14 I došavši k uèenicima svojijem vidje narod mnogi oko njih i književnike gdje se prepiru s njima.
15 I odmah vidjevši ga sav narod uplaši se i pritrèavši pozdravljahu ga.
16 I upita književnike: šta se prepirete s njima?
17 I odgovarajuæi jedan od naroda reèe: uèitelju! dovedoh k tebi sina svojega u kome je duh nijem.
18 I svaki put kad ga uhvati lomi ga, i pjenu baca i škrguæe zubima; i suši se. I rekoh uèenicima tvojijem da ga istjeraju; i ne mogoše.
19 A on odgovarajuæi mu reèe: o rode nevjerni! dokle æu s vama biti? dokle æu vas trpljeti? Dovedite ga k meni.
20 I dovedoše ga k njemu; i kad ga vidje odmah ga duh stade lomiti; i panuvši na zemlju valjaše se bacajuæi pjenu.
21 I upita oca njegova: koliko ima vremena kako mu se to dogodilo? A on reèe: iz djetinjstva.
22 I mnogo puta baca ga u vatru i u vodu da ga pogubi; nego ako što možeš pomozi nam, smiluj se na nas.
23 A Isus reèe mu: ako možeš vjerovati: sve je moguæe onome koji vjeruje.
24 I odmah povikavši otac djetinji sa suzama govoraše: vjerujem, Gospode! pomozi mojemu nevjerju.
25 A Isus videæi da se stjeèe narod zaprijeti duhu neèistome govoreæi mu: duše nijemi i gluhi! ja ti zapovijedam, iziði iz njega i više ne ulazi u njega.
26 I povikavši i izlomivši ga vrlo iziðe; i uèini se kao mrtav tako da mnogi govorahu: umrije.
27 A Isus uzevši ga za ruku podiže ga; i usta.
28 I kad uðe u kuæu pitahu ga uèenici njegovi nasamo: zašto ga mi ne mogosmo istjerati?
29 I reèe im: ovaj se rod nièim ne može istjerati do molitvom i postom.
30 I izišavši odande iðahu kroz Galileju; i ne šæadijaše da ko dozna.
31 Jer uèaše uèenike svoje, i govoraše im da æe se sin èovjeèij predati u ruke ljudske, i ubiæe ga, i pošto ga ubiju ustaæe treæi dan.
32 A oni ne razumijevahu rijeèi, i ne smedijahu da ga zapitaju.
33 I doðe u Kapernaum, i kad bješe u kuæi zapita ih: šta se prepiraste putem meðu sobom?
34 A oni muèahu; jer se putem prepiraše meðu sobom ko je najveæi.
35 I sjedavši dozva dvanaestoricu i reèe im: koji hoæe da bude prvi neka bude od sviju najzadnji i svima sluga.
36 I uzevši dijete metnu ga meðu njih i zagrlivši ga reèe im:
37 Ko jedno ovakovo dijete primi u ime moje, mene prima; a ko mene primi, ne prima mene nego onoga koji je mene poslao.
38 Odgovori mu Jovan govoreæi: uèitelju! vidjesmo jednoga gdje imenom tvojijem izgoni ðavole koji ne ide za nama: i zabranismo mu, jer ne ide za nama.
39 A Isus reèe: ne branite mu; jer nema nikoga koji bi imenom mojijem èudo èinio da može brzo zlo govoriti za mnom.
40 Jer ko nije protiv vas s vama je.
41 Jer ko vas napoji èašom vode u ime moje, zato što ste Hristovi, zaista vam kažem: neæe mu propasti plata.
42 A koji sablazni jednoga od ovijeh malijeh koji vjeruju mene, bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenièni o vratu njegovu i da se baci u more.
43 I ako te ruka tvoja sablažnjava, otsijeci je: bolje ti je bez ruke u život uæi, negoli s obje ruke uæi u pakao, u oganj vjeèni,
44 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.

45 I ako te noga tvoja sablažnjava, otsijeci je: bolje ti je uæi u život hromu, negoli s dvije noge da te bace u pakao, u oganj vjeèni,
46 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.
47 Ako te i oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga: bolje ti je s jednijem okom uæi u carstvo Božije, negoli s dva oka da te bace u pakao ognjeni,
48 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.
49 Jer æe se svaki ognjem posoliti, i svaka æe se žrtva solju posoliti.
50 Dobra je so; ali ako so bude neslana, èim æe se osoliti? Imajte so u sebi, i mir imajte među sobom.

10

1 I ustavši odande doðe u okoline Judejske preko Jordana, i steèe se opet narod k njemu; i kao što obièaj imaše, opet ih uèaše.
2 I pristupivši fariseji upitaše ga kušajuæi: može li èovjek pustiti ženu?
3 A on odgovarajuæi reèe im: šta vam zapovijeda Mojsije?
4 A oni rekoše: Mojsije dopusti da joj se da raspusna knjiga i da se pusti.
5 I odgovarajuæi Isus reèe im: po tvrði vašega srca napisa vam on zapovijest ovu.
6 A u poèetku stvorenja muža i ženu stvorio ih je Bog.
7 Zato ostavi èovjek oca svojega i mater i prilijepi se k ženi svojoj,
8 I budu dvoje jedno tijelo. Tako nijesu više dvoje nego jedno tijelo.
9 A što je Bog sastavio èovjek da ne rastavlja.
10 I u kuæi opet zapitaše ga za to uèenici njegovi.
11 I reèe im: koji pusti ženu i oženi se drugom, èini preljubu na njoj.
12 I ako žena ostavi muža svojega i poðe za drugoga, èini preljubu.
13 I donošahu k njemu djecu da ih se dotakne; a uèenici branjahu onima što ih donošahu.
14 A Isus vidjevši rasrdi se i reèe im: pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takovijeh carstvo Božije.
15 Zaista vam kažem: koji ne primi carstva Božijega kao dijete, neæe uæi u njega.
16 I zagrlivši ih metnu na njih ruke te ih blagoslovi.
17 I kad iziðe na put, pritrèa neko, i kleknuvši na koljena pred njim pitaše ga: uèitelju blagi! šta mi treba èiniti da dobijem život vjeèni?
18 A Isus reèe mu: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga.
19 Zapovijesti znaš: ne èini preljube; ne ubij; ne ukradi; ne svjedoèi lažno; ne èini nepravde nikome; poštuj oca svojega i mater.
20 A on odgovarajuæi reèe mu: uèitelju! sve sam ovo saèuvao od mladosti svoje.
21 A Isus pogledavši na nj, omilje mu, i reèe mu: još ti jedno nedostaje: idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaæeš blago na nebu; i doði te hajde za mnom uzevši krst.
22 A on posta zlovoljan od ove rijeèi, i otide žalostan; jer bijaše vrlo bogat.
23 I pogledavši Isus reèe uèenicima svojima: kako je teško bogatima uæi u carstvo nebesko!
24 A uèenici se uplašiše od rijeèi njegovijeh. A Isus opet odgovarajuæi reèe im: djeco! kako je teško onima koji se uzdaju u svoje bogatstvo uæi u carstvo Božije!
25 Lakše je kamili proæi kroz iglene uši negoli bogatome uæi u carstvo Božije.
26 A oni se vrlo divljahu govoreæi u sebi: ko se dakle može spasti?
27 A Isus pogledavši na njih reèe: ljudima je nemoguæe, ali nije Bogu: jer je sve moguæe Bogu.
28 A Petar mu poèe govoriti: eto mi smo ostavili sve, i za tobom idemo.
29 A Isus odgovarajuæi reèe: zaista vam kažem: nema nikoga koji je ostavio kuæu, ili braæu, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, mene radi i jevanðelja radi,
30 A da neæe primiti sad u ovo vrijeme sto puta onoliko kuæa, i braæe, i sestara, i otaca, i matera, i djece, i zemlje, u

progonjenju, a na onome svijetu život vjeèni.
31 Ali æe mnogi prvi biti pošljednji, i pošljednji prvi.
32 A kad iðahu putem u Jerusalim, Isus iðaše pred njima, a oni se èuðahu, i za njim iðahu sa strahom. I uzevši opet dvanaestoricu poèe im kazivati šta æe biti od njega:
33 Evo idemo u Jerusalim, i sin èovjeèij predaæe se glavarima sveštenièkijem i književnicima i osudiæe ga na smrt, i predaæe ga neznabošcima;
34 I narugaæe mu se, i biæe ga, i popljuvaæe ga, i ubiæe ga, i treæi dan ustaæe.
35 I pred njega doðoše Jakov i Jovan, sinovi Zevedejevi, govoreæi: uèitelju! hoæemo da nam uèiniš za što æemo te moliti.
36 A on reèe: što hoæete da vam uèinim?
37 A oni mu rekoše: daj nam da sjedemo jedan s desne strane tebi a drugi s lijeve, u slavi tvojoj.
38 A Isus im reèe: ne znate šta ištete: možete li piti èašu koju ja pijem, i krstiti se krštenjem kojijem se ja krstim?
39 A oni mu rekoše: možemo. A Isus reèe im: èašu dakle koju ja pijem ispiæete; i krštenjem kojijem se ja krstim krstiæete se;
40 Ali da sjedete s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati nego kojima je ugotovljeno.
41 I èuvši to desetorica poèeše se srditi na Jakova i na Jovana.
42 A Isus dozvavši ih reèe im: znate da knezovi narodni vladaju narodom i poglavari njegovi upravljaju njim.
43 Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoæe da bude veæi među vama, da vam služi.
44 I koji hoæe prvi među vama da bude, da bude svima sluga.
45 Jer sin èovjeèij nije došao da mu služe nego da služi, i da da dušu svoju u otkup za mnoge.
46 I doðoše u Jerihon. I kad izlažaše iz Jerihona, on i uèenici njegovi i narod mnogi, sin Timejev Vartimej slijepi sjeðaše kraj puta i prošaše.
47 I èuvši da je to Isus Nazareæanin stade vikati i govoriti: sine Davidov Isuse! pomiluj me!
48 I prijeæahu mu mnogi da uæuti, a on još veæma vikaše: sine Davidov! pomiluj me!
49 I stavši Isus reèe da ga zovnu. I zovnuše slijepca govoreæi mu: ne boj se; ustani, zove te.
50 A on zbacivši sa sebe haljine svoje ustade, i doðe k Isusu.
51 I odgovarajuæi reèe mu Isus: šta æeš da ti uèinim? A slijepi reèe mu: Ravuni! da progledam.
52 A Isus reèe mu: idi, vjera tvoja pomože ti. I odmah progleda, i otide putem za Isusom.

11

1 I kad se približi k Jerusalimu, k Vitfazi i Vitaniji, kod gore Maslinske, posla dvojicu od uèenika svojijeh
2 I reèe im: idite u selo što je prema vama, i odmah kako uðete u njega naæi æete magare privezano, na koje niko od ljudi nije usjedao; odriješite ga i dovedite.
3 I ako vam ko reèe: šta to èinite? kažite: treba Gospodu; i odmah æe ga poslati amo.
4 A oni otidoše, i naðoše magare privezano kod vrata napolju na raskršæu, i odriješiše ga.
5 I neki od onijeh što stajahu ondje rekoše im: zašto driješite magare?
6 A oni rekoše im kao što im zapovjedi Isus; i ostaviše ih.
7 I dovedoše magare k Isusu, i metnuše na nj haljine svoje; i usjede na nj.
8 A mnogi prostriješe haljine svoje po putu; a jedni rezahu granje od drveta, i prostirahu po putu.
9 A koji iðahu pred njim i za njim, vikahu govoreæi: Osana! blagosloven koji ide u ime Gospodnje!
10 Blagosloveno carstvo oca našega Davida koje ide u ime Gospodnje! Osana na visini!
11 I uðe Isus u Jerusalim, i u crkvu; i promotrivši sve, kad bi uveèe, iziðe u Vitaniju s dvanaestoricom.

12 I sjutradan kad iziðoše iz Vitanije,
ogladnje.
13 I vidjevši izdaleka smokvu s lišæem
doðe ne bi li što našao na njoj; i došavši
k njoj ništa ne naðe osim lišæa; jer još ne
bješe vrijeme smokvama.
14 I odgovarajuæi Isus reèe joj: da otsad
od tebe niko ne jede roda dovijeka. I
slušahu uèenici njegovi.
15 I doðoše opet u Jerusalim; i ušavši
Isus u crkvu stade izgoniti one koji pro-
davahu i kupovahu po crkvi; i ispremeta
trpeze onijeh što mijenjahu novce, i klupe
onijeh što prodavahu golubove.
16 I ne dadijaše da ko pronese suda kroz
crkvu.
17 I uèaše govoreæi im: nije li pisano:
dom moj neka se zove dom molitve svima
narodima? A vi naèiniste od njega haj-
duèku peæinu.
18 I èuše književnici i glavari
svešteničke, i tražahu kako bi ga pogubili;
jer ga se bojahu; jer se sav narod èuðaše
nauci njegovoj.
19 I kad bi uveèe iziðe napolje iz grada.
20 I ujutru prolazeæi vidješe smokvu
gdje se posušila iz korijena.
21 I opomenuvši se Petar reèe mu: Ravi!
gle, smokva što si je prokleo posušila se.
22 I odgovarajuæi Isus reèe im:
23 Imajte vjeru Božiju; jer vam zaista
kažem: ako ko reèe gori ovoj: digni se
i baci se u more, i ne posumnja u srcu
svojemu, nego uzvjeruje da æe biti kao
što govori: biæe mu što god reèe.
24 Zato vam kažem: sve što ištete u
svojoj molitvi vjerujte da æete primiti; i
biæe vam.
25 I kad stojite na molitvi, praštajte ako
što imate na koga: da i otac vaš koji je na
nebesima oprosti vama pogrješke vaše.
26 Ako li pak vi ne opraštate, ni otac vaš
koji je na nebesima neæe oprostiti vama
pogrješaka vašijeh.
27 I doðoše opet u Jerusalim; i kad
hoðaše po crkvi doðoše k njemu glavari
svešteničke i književnici i starješine,
28 I rekoše mu: kakvom vlasti to èiniš?
i ko ti dade vlast tu, da to èiniš?
29 A Isus odgovarajuæi reèe im: i ja æu
vas da upitam jednu rijeè, i odgovorite
mi; pa æu vam kazati kakvom vlasti ovo
èinim.
30 Krštenje Jovanovo ili bi s neba ili od
ljudi? odgovorite mi.
31 I mišljahu u sebi govoreæi: ako
reèemo: s neba; reæi æe: zašto mu dakle
ne vjerovaste?
32 Ako li reèemo: od ljudi; bojimo se
naroda; jer svi mišljahu za Jovana da
zaista prorok bješe.
33 I odgovarajuæi rekoše Isusu: ne
znamo. I Isus odgovarajuæi reèe njima:
ni ja vama neæu kazati kakvom vlasti ovo
èinim.

12

1 I poèe im govoriti u prièama: posadi
èovjek vinograd, i ogradi plotom, i
iskopa pivnicu, i naèini kulu, i dade ga
vinogradarima, pa otide.
2 I kad doðe vrijeme, posla k
vinogradarima slugu da primi od
vinogradara od roda vinogradskoga.
3 A oni uhvativši slugu izbiše ga, i
poslaše prazna.
4 I opet posla k njima drugoga slugu; i
onoga biše kamenjem i razbiše mu glavu,
i poslaše ga sramotna.
5 I opet posla drugoga; i onoga ubiše; i
mnoge druge, jedne izbiše a jedne pobiše.
6 Još dakle imaše jedinoga svojega milog
sina, posla i njega najposlije k njima
govoreæi: postidjeæe se sina mojega.
7 A vinogradari rekoše u sebi: ovo je
našljednik, hodite da ga ubijemo, i nama
æe ostati oèevina njegova.
8 I uhvatiše ga, i ubiše, i izbaciše ga
napolje iz vinograda.
9 Šta æe dakle uèiniti gospodar od
vinograda? Doæi æe i pogubiæe
vinogradare, i daæe vinograd drugima.
10 Zar nijeste èitali u pismu ovo: kamen
koji odbaciše zidari, onaj posta glava od
ugla;
11 To bi od Gospoda i divno je u našijem
oèima?
12 I gledahu da ga uhvate, ali se pobo-
jaše naroda; jer razumješe da za njih
govori prièu; i ostavivši ga otidoše.
13 I poslaše k njemu neke od fariseja i
Irodovaca da bi ga uhvatili u rijeèi.

14 A oni došavši rekoše mu: uèitelju! znamo da si istinit, i da ne mariš ni za koga; jer ne gledaš ko je ko, nego zaista putu Božijemu uèiš; treba li æesaru davati haraè ili ne? Hoæemo li dati ili da ne damo?
15 A on znajuæi njihovo licemjerje reèe im: što me kušate? Donesite mi novac da vidim.
16 A oni donesoše. I reèe im: èij je obraz ovaj i natpis? A oni mu rekoše: æesarev.
17 I odgovarajuæi Isus reèe im: podajte æesarevo æesaru, i Božije Bogu. I èudiše mu se.
18 I doðoše k njemu sadukeji koji kažu da nema vaskrsenija, i zapitaše ga govoreæi:
19 Uèitelju! Mojsije nam napisa: ako kome brat umre i ostavi ženu a djece ne ostavi, da brat njegov uzme ženu njegovu i da podigne sjeme bratu svojemu.
20 Sedam braæe bješe: i prvi uze ženu, i umrije bez poroda.
21 I drugi uze je, i umrije, i ni on ne ostavi poroda; tako i treæi.
22 I uzeše je sedmorica, i ne ostaviše poroda. A poslije sviju umrije i žena.
23 O vaskrseniju dakle kad ustanu koga æe od njih biti žena? jer je za sedmoricom bila.
24 I odgovarajuæi Isus reèe im: zato li se vi varate što ne znate pisma ni sile Božije?
25 Jer kad iz mrtvijeh ustanu, niti æe se ženiti ni udavati, nego su kao anðeli na nebesima.
26 A za mrtve da ustaju nijeste li èitali u knjigama Mojsijevijem kako mu reèe Bog kod kupine govoreæi: ja sam Bog Avraamov, i Bog Isakov, i Bog Jakovljev?
27 Nije Bog Bog mrtvijeh, nego Bog živijeh. Vi se dakle vrlo varate.
28 I pristupi jedan od književnika koji ih slušaše kako se prepiru, i vidje da im dobro odgovara, i zapita ga: koja je prva zapovijest od sviju?
29 A Isus odgovori mu: prva je zapovijest od sviju: èuj Izrailju, Gospod je Bog naš Gospod jedini;
30 I ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem i svom dušom svojom i svijem umom svojijem i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovijest.
31 I druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. Druge zapovijesti veæe od ovijeh nema.
32 I reèe mu književnik: dobro, uèitelju! pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugoga osim njega;
33 I ljubiti ga svijem srcem i svijem razumom i svom dušom i svom snagom, i ljubiti bližnjega kao samoga sebe, veæe je od sviju žrtava i priloga.
34 A Isus vidjevši kako pametno odgovori reèe mu: nijesi daleko od carstva Božijega. I niko više ne smijaše da ga zapita.
35 I odgovori Isus i reèe uèeæi u crkvi: kako govore književnici da je Hristos sin Davidov?
36 Jer sam David kaza Duhom svetijem: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima.
37 Sam dakle David naziva ga Gospodom, i otkuda mu je sin? I mnogi narod slušaše ga s radošæu.
38 I govoraše im u nauci svojoj: èuvajte se književnika koji idu u dugaèkijem haljinama, i traže da im se klanja po ulicama,
39 I prvijeh mjesta po zbornicama, i zaèelja na gozbama.
40 Ovi što jedu kuæe udoviène, i lažno se mole Bogu dugo, biæe još veæma osuðeni.
41 I sjedavši Isus prema Božijoj hazni gledaše kako narod meæe novce u Božiju haznu. I mnogi bogati metahu mnogo.
42 I došavši jedna siromašna udovica metnu dvije lepte, koje èini jedan kodrant.
43 I dozvavši uèenike svoje reèe im: zaista vam kažem: ova siromašna udovica metnu više od sviju koji meæu u Božiju haznu.
44 Jer svi metnuše od suviška svojega; a ona od sirotinje svoje metnu sve što imaše, svu hranu svoju.

13

1 I kad izlažaše iz crkve reèe mu jedan od uèenika njegovijeh: uèitelju! gle kakvo je kamenje, i kakva graðevina!

2 I odgovarajuæi Isus reèe mu: vidiš
li ove velike graðevine? ni kamen na
kamenu neæe ovdje ostati koji se neæe
razmetnuti.
3 I kad sjeðaše na gori Maslinskoj prema
crkvi, pitahu ga sama Petar i Jakov i Jovan
i Andrija:
4 Kaži nam kad æe to biti? i kakav æe
znak biti kad æe se to sve svršiti?
5 A Isus odgovarajuæi im poèe govoriti:
èuvajte se da vas ko ne prevari.
6 Jer æe mnogi doæi na moje ime
govoreæi: ja sam; i mnoge æe prevariti.
7 A kad èujete ratove i glasove o ra-
tovima, ne plašite se; jer treba da to bude;
ali to još nije pošljedak.
8 Ustaæe narod na narod i carstvo na
carstvo; i zemlja æe se tresti po svijetu;
i biæe gladi i bune. To je poèetak
stradanju.
9 A vi se èuvajte; jer æe vas predavati u
sudove i po zbornicama biæe vas, i pred
kraljeve i careve izvodiæe vas mene radi
za svjedoèanstvo njima.
10 I u svima narodima treba da se
najprije propovjedi jevanðelje.
11 A kad vas povedu da predaju, ne
brinite se naprijed šta æete govoriti, niti
mislite; nego što vam se da u onaj èas ono
govorite; jer vi neæete govoriti nego Duh
sveti.
12 I predaæe brat brata na smrt i otac
sina, i ustaæe djeca na roditelje i pobiæe
ih.
13 I svi æe omrznuti na vas imena
mojega radi. Ali koji pretrpi do kraja
blago njemu.
14 A kad vidite mrzost opušæenja, za
koju govori prorok Danilo, da stoji gdje
ne treba koji èita da razumije): tada koji
budu u Judeji neka bježe u gore;
15 I koji bude na krovu da ne silazi u
kuæu, niti da ulazi da uzme što iz kuæe
svoje;
16 I koji bude u polju da se ne vraæa
natrag da uzme haljinu svoju.
17 Ali teško trudnima i dojilicama u te
dane!
18 Nego se molite Bogu da ne bude
bježan vaša u zimu.
19 Jer æe u dane te biti nevolja kakova
nije bila od poèetka stvorenja koje je Bog
stvorio dosad, i neæe ni biti.
20 I da Gospod ne skrati dane niko ne
bi ostao; ali izbranijeh radi, koje izbra,
skratio je dane.
21 Tada ako vam ko reèe: evo ovdje je
Hristos; ili: eno ondje; ne vjerujte.
22 Jer æe iziæi lažni hristosi i lažni
proroci, i pokazaæe znake i èudesa da bi
prevarili, ako bude moguæe, i izbrane.
23 Ali vi se èuvajte: eto vam sve kazah
naprijed.
24 Ali u te dane, poslije te nevolje, sunce
æe pomrèati, i mjesec svoju svjetlost
izgubiti.
25 I zvijezde æe spadati s neba i sile
nebeske pokrenuti se.
26 I tada æe ugledati sina èovjeèijega
gdje ide na oblacima sa silom i slavom
velikom.
27 I tada æe poslati anðele svoje i
sabraæe izbrane svoje od èetiri vjetra, od
kraja zemlje do kraja neba.
28 A od smokve nauèite se prièi: kad se
veæ njezina grana pomladi i stane listati,
znate da je blizu ljeto.
29 Tako i vi kad vidite ovo da se zbiva,
znajte da je blizu kod vrata.
30 Zaista vam kažem da ovaj naraštaj
neæe proæi dok se ovo sve ne zbude.
31 Nebo i zemlja proæi æe, ali rijeèi
moje neæe proæi.
32 A o danu tome ili o èasu niko ne zna,
ni anðeli koji su na nebesima, ni sin, do
otac.
33 Pazite, stražite i molite se Bogu; jer
ne znate kad æe vrijeme nastati.
34 Kao što èovjek odlazeæi ostavi kuæu
svoju, i da slugama svojima vlast, i
svakome svoj posao; i vrataru zapovjedi
da straži.
35 Stražite dakle; jer ne znate kad æe
doæi gospodar od kuæe, ili uveèe ili u
ponoæi ili u pijetle ili ujutru;
36 Da ne doðe iznenada i da vas ne naðe
a vi spavate.
37 A što vam kažem, svima kažem:
stražite.

14

1 Bijahu pak još dva dana do pashe i
do dana prijesnijeh hljebova; i tražahu

glavari sveštenièki i književnici kako bi ga iz prijevare uhvatili i ubili.
2 Ali govorahu: ne o prazniku, da se ne bi narod pobunio.
3 I kad bijaše on u Vitaniji u kuæi Simona gubavoga i sjeðaše za trpezom, doðe žena sa sklenicom mnogocjenoga mira èistoga nardova, i razbivši sklenicu ljevaše mu na glavu.
4 A neki se srðahu govoreæi: zašto se to miro prosipa tako?
5 Jer se mogaše za nj uzeti više od trista groša i dati siromasima. I vikahu na nju.
6 A Isus reèe: ostavite je; šta joj smetate? ona uèini dobro djelo na meni.
7 Jer siromahe imate svagda sa sobom, i kad god hoæete možete im dobro èiniti; a mene nemate svagda.
8 Ona što može, uèini: ona pomaza naprijed tijelo moje za ukop.
9 Zaista vam kažem: gdje se god uspropovijeda jevanðelje ovo po svemu svijetu, kazaæe se i to za spomen njezin.
10 I Juda Iskariotski, jedan od dvanaestorice, otide ka glavarima sveštenièkijem da im ga izda.
11 A oni èuvši obradovaše se, i obrekoše mu novce dati: i tražaše zgodu da ga izda.
12 I u prvi dan prijesnijeh hljebova, kad klahu pashu, rekoše mu uèenici njegovi: gdje æeš da idemo da ti zgotovimo pashu da jedeš?
13 I posla dvojicu od uèenika svojijeh i reèe im: idite u grad, i srešæe vas èovjek koji nosi vodu u krèagu; idite za njim,
14 I gdje uðe kažite gospodaru od one kuæe: uèitelj veli: gdje je gostionica gdje æu jesti pashu s uèenicima svojijem?
15 I on æe vam pokazati veliku sobu prostrtu gotovu: ondje nam zgotovite.
16 I iziðoše uèenici njegovi, i doðoše u grad, i naðoše kao što im kaza, i ugotoviše pashu.
17 I kad bi uveèe, doðe sa dvanaestoricom.
18 I kad sjeðahu za trpezom i jeðahu reèe Isus: zaista vam kažem: jedan od vas, koji jede sa mnom, izdaæe me.
19 A oni se zabrinuše, i stadoše govoriti jedan za drugijem: da ne ja? i drugi: da ne ja?
20 A on odgovarajuæi reèe im: jedan od dvanaestorice koji umoèi sa mnom u zdjelu.
21 Sin èovjeèij dakle ide kao što je pisano za njega; ali teško onome èovjeku koji izda sina èovjeèijega; bolje bi mu bilo da se nije rodio onaj èovjek.
22 I kad jeðahu uze Isus hljeb i blagoslovivši prelomi ga, i dade im, i reèe: uzmite, jedite; ovo je tijelo moje.
23 I uze èašu i davši hvalu dade im; i piše iz nje svi.
24 I reèe im: ovo je krv moja novoga zavjeta koja æe se proliti za mnoge.
25 Zaista vam kažem: više neæu piti od roda vinogradskoga do onoga dana kad æu ga piti novoga u carstvu Božijemu.
26 I otpojavši hvalu iziðoše na goru Maslinsku.
27 I reèe im Isus: svi æete se vi sablazniti o mene ovu noæ; jer je pisano: udariæu pastira i ovce æe se razbjeæi.
28 Ali po vaskrseniju svojemu ja idem pred vama u Galileju.
29 A Petar mu reèe: ako se i svi sablazne, ali ja neæu.
30 I reèe mu Isus: zaista ti kažem: noæas dok dvaput pijetao ne zapjeva tri puta æeš me se odreæi.
31 A on još veæma govoraše: da bih znao s tobom i umrijeti neæu te se odreæi. Tako i svi govorahu.
32 I doðoše u selo koje se zove Getsimanija, i reèe uèenicima svojijem: sjedite ovdje dok ja idem da se pomolim Bogu.
33 I uze sa sobom Petra i Jakova i Jovana, i zabrinu se i poèe tužiti.
34 I reèe im: žalosna je duša moja do smrti; poèekajte ovdje, i stražite.
35 I otišavši malo pade na zemlju, i moljaše se da bi ga mimoišao èas ako je moguæe.
36 I govoraše: Ava oèe! sve je moguæe tebi; pronesi èašu ovu mimo mene; ali opet ne kako ja hoæu nego kako ti.
37 I doðe i naðe ih gdje spavaju, i reèe Petru: Simone! Zar spavaš? Ne može li jednoga èasa postražiti?
38 Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srèan ali je tijelo

slabo.
39 I opet otišavši pomoli se Bogu one iste
rijeèi govoreæi.
40 I vrativši se naðe ih opet gdje spavaju;
jer im bijahu oèi otežale; i ne znadijahu
šta bi mu odgovorili.
41 I doðe treæi put, i reèe im: jednako
spavate i poèivate; dosta je; doðe èas;
evo se predaje sin èovjeèij u ruke gr-
ješnicima.
42 Ustanite da idemo; evo izdajnik se
moj približi.
43 I odmah dok on još govoraše, doðe
Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim
ljudi mnogi s noževima i s koljem od
glavara sveštenièkijeh i od književnika i
starješina.
44 I izdajnik njegov dade im znak gov-
oreæi: koga ja cjelivam onaj je: držite ga,
i vodite ga èuvajuæi.
45 I došavši odmah pristupi k njemu, i
reèe: Ravi! ravi! i cjeliva ga.
46 A oni metnuše ruke svoje na nj i
uhvatiše ga.
47 A jedan od onijeh što stajahu ondje
izvadi nož te udari slugu poglavara
svešteniègoga, i otsijeèe mu uho.
48 I odgovarajuæi Isus reèe im: kao na
hajduka izišli ste s noževima i s koljem da
me uhvatite,
49 A svaki dan sam bio kod vas u crkvi
i uèio, i ne uhvatiste me. Ali da se zbude
pismo.
50 I ostavivši ga uèenici svi pobjegoše.
51 I za njim iðaše nekakav mladiæ
ogrnut platnom po golu tijelu; i uhvatiše
onoga mladiæa.
52 A on ostavivši platno go pobježe od
njih.
53 I dovedoše Isusa k poglavaru
svešteniègome, i stekoše se k njemu
svi glavari sveštenièki i književnici i
starješine.
54 I Petar ide za njim izdaleka do u
dvor poglavara svešteniègoga, i sjeðaše
sa slugama, i grijaše se kod ognja.
55 A glavari sveštenièki i sva skupština
tražahu na Isusa svjedoèanstva da ga
ubiju; i ne naðoše;
56 Jer mnogi svjedoèahu lažno na njega
i svjedoèanstva ne bijahu jednaka.
57 I jedni ustavši svjedoèahu na njega
lažno govoreæi:
58 Mi smo èuli gdje on govori: ja
æu razvaliti ovu crkvu koja je rukama
naèinjena, i za tri dana naèiniæu drugu
koja neæe biti rukama naèinjena.
59 I ni ovo svjedoèanstvo njihovo ne
bijaše jednako.
60 I ustavši poglavar sveštenièki na
srijedu zapita Isusa govoreæi: zar ništa
ne odgovaraš što ovi na tebe svjedoèe?
61 A on muèaše i ništa ne odgovaraše.
Opet poglavar sveštenièki zapita i reèe:
jesi li ti Hristos, sin blagoslovenoga?
62 A Isus reèe: jesam; i vidjeæete sina
èovjeèijega gdje sjedi s desne strane sile
i ide na oblacima nebeskijem.
63 A poglavar sveštenièki razdrije svoje
haljine, i reèe: šta nam trebaju više
svjedoci?
64 Èuste hulu na Boga; šta mislite? A
oni svi kazaše da je zaslužio smrt.
65 I poèeše jedni pljuvati na nj, i pokri-
vati mu lice, i æušati ga, i govoriti mu:
proreci; i sluge ga bijahu po obrazima.
66 I kad bijaše Petar dolje na dvoru,
doðe jedna od sluškinja poglavara
svešteniègoga,
67 I vidjevši Petra gdje se grije pogleda
na nj i reèe: i ti si bio s Isusom
Nazareæaninom.
68 A on se odreèe govoreæi: ne znam
niti razumijem šta ti govoriš. I iziðe
napolje pred dvor: i pijetao zapjeva.
69 I opet kad ga vidje sluškinja, poèe
govoriti onima što stajahu ondje: ovaj je
od njih.
70 A on se opet odricaše. I malo zatijem
opet oni što stajahu ondje rekoše Petru:
vaistinu si od njih: jer si Galilejac, i govor
ti je onakovi.
71 A on se poèe kleti i preklinjati: ne
znam toga èovjeka za koga vi govorite.
72 I drugi put zapjeva pijetao. I
opomenu se Petar rijeèi što mu reèe Isus:
dok pijetao dvaput ne zapjeva odreæi æeš
me se triput. I stade plakati.

15

1 I odmah ujutru uèiniše vijeæu
glavari sveštenièki sa starješinama i
književnicima, i sav sabor, i svezavši
Isusa odvedoše ga i predadoše Pilatu.
2 I upita ga Pilat: jesi li ti car Judejski?
A on odgovarajuæi reèe mu: ti kažeš.
3 I tužahu ga glavari sveštenièki vrlo.
4 A Pilat opet upita ga govoreæi: zar
ništa ne odgovaraš? Gledaj šta svjedoèe
na tebe.
5 Ali Isus više ne odgovori ništa tako da
se divljaše Pilat.
6 A o svakom prazniku puštaše im po
jednoga sužnja koga iskahu.
7 A bijaše jedan zatvoren, po imenu
Varava, sa svojijem drugarima koji su u
buni uèinili krv.
8 I povikavši narod stade iskati što im
svagda èinjaše.
9 A Pilat im odgovori govoreæi: hoæete
li da vam pustim cara Judejskoga?
10 Jer znadijaše da su ga iz zavisti
predali glavari sveštenièki.
11 Ali glavari sveštenièki podgovoriše
narod bolje Varavu da ištu da im pusti.
12 A Pilat opet odgovarajuæi reèe im: a
šta hoæete da èinim s tijem što ga zovete
carem Judejskijem?
13 A oni opet povikaše: raspni ga.
14 A Pilat im reèe: a kakvo je zlo uèinio?
A oni iza glasa vikahu: raspni ga.
15 A Pilat želeæi ugoditi narodu pusti
im Varavu, a Isusa šibavši predade da ga
razapnu.
16 A vojnici ga odvedoše u sudnicu, i
sazvaše svu èetu vojnika,
17 I obukoše mu skerletnu kabanicu, i
opletavši vijenac od trnja metnuše na nj.
18 I stadoše ga pozdravljati govoreæi:
zdravo, care Judejski!
19 I bijahu ga po glavi trskom, i pljuvahu
na nj, i padajuæi na koljena poklanjahu
mu se.
20 I kad mu se narugaše, svukoše s
njega skerletnu kabanicu, i obukoše ga
u njegove haljine i izvedoše ga da ga
razapnu.
21 I natjeraše nekoga Simona iz Kirine,
oca Aleksandrova i Rufova, koji iðaše iz
polja, da mu ponese krst.
22 I dovedoše ga na mjesto Golgotu, koje
æe reæi: košturnica.
23 I davahu mu da pije vino sa smirnom,
a on ne uze.
24 I kad ga razapeše, razdijeliše haljine
njegove bacajuæi kocke za njih ko æe šta
uzeti.
25 A bijaše sahat treæi kad ga razapeše.
26 I bijaše natpis njegove krivice nat-
pisan: car Judejski.
27 I s njim raspeše dva hajduka, jednoga
s desne a jednoga s lijeve strane njemu.
28 I izvrši se pismo koje govori: i
metnuše ga među zloèince.
29 I koji prolažahu huljahu na nj
mašuæi glavama svojima i govoreæi:
aha! ti što crkvu razvaljuješ i za tri dana
naèinjaš,
30 Pomozi sam sebi i siði s krsta.
31 Tako i glavari sveštenièki s kn-
jiževnicima rugahu se govoreæi jedan
drugome: drugima pomože, a sebi ne
može pomoæi.
32 Hristos car Izrailjev neka siðe sad s
krsta da vidimo, pa æemo mu vjerovati. I
oni što bijahu s njim razapeti rugahu mu
se.
33 A u šestome sahatu bi tama po svoj
zemlji do sahata devetoga.
34 I u devetome sahatu povika Isus
iza glasa govoreæi: Eloi! Eloi! lama
savahtani? koje znaèi: Bože moj! Bože
moj! zašto si me ostavio?
35 I neki od onijeh što stajahu ondje
èuvši to govorahu: eno zove Iliju.
36 A jedan otrèa te napuni sunðer octa,
pa nataknuvši na trsku pojaše ga gov-
oreæi: stanite da vidimo hoæe li doæi
Ilija da ga skine.
37 A Isus povika iza glasa, i izdahnu.
38 I zavjes crkveni razdrije se nadvoje s
vrha do na dno.
39 A kad vidje kapetan koji stajaše
prema njemu da s takom vikom izdahnu,
reèe: zaista èovjek ovaj sin Božij bješe.
40 A bijahu i žene koje gledahu izdaleka,
među kojima bješe i Marija Magdalina
i Marija Jakova maloga i Josije mati, i
Solomija,
41 Koje iðahu za njim i kad bješe u
Galileji, i služahu mu; i druge mnoge koje
bijahu došle s njim u Jerusalim.

42 I kad bi uveèe jer bijaše petak, to jest uoèi subote
43 Doðe Josif iz Arimateje, pošten savjetnik, koji i sam carstva Božijega èekaše, i usudi se te uðe k Pilatu i zaiska tijelo Isusovo.
44 A Pilat se zaèudi da je veæ umro; i dozvavši kapetana zapita ga: je li davno umro?
45 I doznavši od kapetana, dade tijelo Josifu.
46 I kupivši platno, i skinuvši ga, obavi platnom, i metnu ga u grob koji bješe isjeèen u kamenu, i navali kamen na vrata od groba.
47 A Marija Magdalina i Marija Josijna gledahu gdje ga metahu.

16

1 I pošto proðe subota, Marija Magdalina i Marija Jakovljeva i Solomija kupiše mirisa da doðu i da pomažu Isusa.
2 I vrlo rano u prvi dan nedjelje doðoše na grob oko sunèanoga roðaja.
3 I govorahu meðu sobom: ko æe nam odvaliti kamen od vrata grobnijeh?
4 I pogledavši vidješe da kamen bješe odvaljen: jer bješe vrlo veliki.
5 I ušavši u grob vidješe mladiæa obuèena u bijelu haljinu gdje sjedi s desne strane; i uplašiše se.
6 A on im reèe: ne plašite se, Isusa tražite Nazareæanina raspetoga; usta, nije ovdje, evo mjesto gdje ga metnuše.
7 Nego idite kažite uèenicima njegovijem i Petru da pred vama otide u Galileju: tamo æete ga vidjeti, kao što vam reèe.
8 I izišavši pobjegoše od groba; jer ih uhvati drhat i strah; i nikom ništa ne kazaše, jer se bojahu.
9 A Isus ustavši rano u prvi dan nedjelje javi se najprije Mariji Magdalini, iz koje je istjerao sedam ðavola.
10 A ona otide te javi onima što su bili s njim, koji plakahu i ridahu.
11 I oni èuvši da je živ i da ga je ona vidjela ne vjerovaše.
12 A potom javi se na putu dvojici od njih u drugome oblièju, kad su išli u selo.
13 I oni otišavši javiše ostalima; i ni njima ne vjerovaše.
14 A najposlije javi se kad njih jedanaestorica bijahu za trpezom, i prekori ih za njihovo nevjerje i tvrðu srca što ne vjerovaše onima koji su ga vidjeli da je ustao;
15 I reèe im: idite po svemu svijetu i propovjedite jevanðelje svakome stvorenju.
16 Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašæe se; a ko ne vjeruje osudiæe se.
17 A znaci onima koji vjeruju biæe ovi: imenom mojijem izgoniæe ðavole; govoriæe novijem jezicima;
18 Uzimaæe zmije u ruke, ako i smrtno što popiju, neæe im nauditi; na bolesnike metaæe ruke, i ozdravljaæe.
19 A Gospod pošto im izgovori uze se na nebo, i sjede Bogu s desne strane.
20 A oni iziðoše i propovijedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i rijeè potvrðiva znacima koji su se potom pokazivali. Amin.

Jevanđelje po Luki

1 Buduæi da mnogi poèeše opisivati
događaje koji se ispuniše među nama,
2 Kao što nam predaše koji isprva sami
vidješe i sluge rijeèi biše:
3 Namislih i ja, ispitavši sve od poèetka,
po redu pisati tebi, èestiti Teofile,
4 Da poznaš temelj onijeh rijeèi kojima
si se nauèio.
5 U vrijeme Iroda cara Judejskoga bi-
jaše neki sveštenik od reda Avijna, po
imenu Zarija, i žena njegova od plemena
Aronova, po imenu Jelisaveta.
6 A bijahu oboje pravedni pred Bogom,
i življahu u svemu po zapovijestima i
uredbama Gospodnjijem bez mane.
7 I ne imadijahu djece; jer Jelisaveta
bješe nerotkinja, i bijahu oboje veæ stari.
8 I dogodi se, kad on služaše po svome
redu pred Bogom,
9 Da po obièaju sveštenstva doðe na
njega da iziđe u crkvu Gospodnju da kadi.
10 I sve mnoštvo naroda bijaše napolju
i moljaše se Bogu u vrijeme kađenja.
11 A njemu se pokaza anđeo Gospodnji
koji stajaše s desne strane oltara ka-
dionoga.
12 I kad ga vidje Zarija uplaši se i strah
napade na nj.
13 A anđeo reèe mu: ne boj se, Zarija;
jer je uslišena tvoja molitva: i žena tvoja
Jelisaveta rodiæe ti sina, i nadjeni mu ime
Jovan.
14 I biæe tebi radost i veselje, i mnogi
æe se obradovati njegovu roðenju.
15 Jer æe biti veliki pred Bogom, i neæe
piti vina i sikera; i napuniæe se Duha
svetoga još u utrobi matere svoje;
16 I mnoge æe sinove Izrailjeve obratiti
ka Gospodu Bogu njihovome;
17 I on æe naprijed doæi pred njim u
duhu i sili Ilijnoj da obrati srca otaca k
djeci, i nevjernike k mudrosti pravednika,
i da pripravi Gospodu narod gotov.
18 I reèe Zarija anđelu: po èemu æu ja
to poznati? jer sam ja star i žena je moja
vremenita.
19 I odgovarajuæi anđeo reèe mu: ja
sam Gavrilo što stojim pred Bogom, i
poslan sam da govorim s tobom i da ti
javim ovu radost.
20 I evo, onijemiæeš i neæeš moæi
govoriti do onoga dana dok se to ne
zbude; jer nijesi vjerovao mojim rijeèima
koje æe se zbiti u svoje vrijeme.
21 I narod èekaše Zariju, i èuđahu se što
se zabavi u crkvi.
22 A izišavši ne mogaše da im govori;
i razumješe da mu se nešto utvorilo u
crkvi; i on namigivaše im; i osta nijem.
23 I kad se navršiše dani njegove službe
otide kuæi svojoj.
24 A poslije ovijeh dana zatrudnje
Jelisaveta žena njegova, i krijaše se pet
mjeseci govoreæi:
25 Tako mi uèini Gospod u dane ove u
koje pogleda na me da me izbavi od ukora
među ljudima.
26 A u šesti mjesec posla Bog anđela
Gavrila u grad Galilejski po imenu
Nazaret
27 K djevojci isprošenoj za muža, po
imenu Josifa iz doma Davidova; i djevojci
bješe ime Marija.
28 I ušavši k njoj anđeo reèe: raduj
se, blagodatna! Gospod je s tobom,
blagoslovena si ti među ženama.
29 A ona vidjevši ga poplaši se od rijeèi
njegove i pomisli: kakav bi ovo bio
pozdrav?
30 I reèe joj anđeo: ne boj se, Marija!
Jer si našla milost u Boga.
31 I evo zatrudnjeæeš, i rodiæeš sina, i
nadjeni mu ime Isus.
32 On æe biti veliki, i nazvaæe se sin
najvišega, i daæe mu Gospod Bog prijesto
Davida oca njegova;
33 I carovaæe u domu Jakovljevu vavi-
jek, i carstvu njegovom neæe biti kraja.
34 A Marija reèe anđelu: kako æe to biti
kad ja ne znam za muža?
35 I odgovarajuæi anđeo reèe joj: duh
sveti doæi æe na tebe, i sila najvišega
osjeniæe te; zato i ono što æe se roditi
biæe sveto, i nazvaæe se sin Božij.
36 I evo Jelisaveta tvoja tetka, i ona
zatrudnje sinom u starosti svojoj, i ovo

je šesti mjesec njojzi, koju zovu nerotkinjom.
37 Jer u Boga sve je moguæe što reèe.
38 A Marija reèe: evo sluškinje Gospodnje; neka mi bude po rijeèi tvojoj. I anðeo otide od nje.
39 A Marija ustavši onijeh dana otide brzo u gornju zemlju u grad Judin.
40 I uðe u kuæu Zarijinu, i pozdravi se s Jelisavetom.
41 I kad Jelisaveta èu èestitanje Marijino, zaigra dijete u utrobi njezinoj, i Jelisaveta se napuni Duha svetoga,
42 I povika zdravo i reèe: blagoslovena si ti među ženama, i blagosloven je plod utrobe tvoje.
43 I otkud meni ovo da doðe mati Gospoda mojega k meni?
44 Jer gle, kad doðe glas èestitanja tvojega u uši moje, zaigra dijete radosno u utrobi mojoj.
45 I blago onoj koja vjerova; jer æe se izvršiti što joj kaza Gospod.
46 I reèe Marija: velièa duša moja Gospoda;
47 I obradova se duh moj Bogu spasu mojemu,
48 Što pogleda na poniženje sluškinje svoje; jer gle, otsad æe me zvati blaženom svi naraštaji;
49 Što mi uèini velièinu silni, i sveto ime njegovo;
50 I milost je njegova od koljena na koljeno onima koji ga se boje.
51 Pokaza silu rukom svojom; razasu ponosite u mislima srca njihova.
52 Zbaci silne s prijestola, i podiže ponižene.
53 Gladne napuni blaga, i bogate otpusti prazne.
54 Primi Izrailja slugu svojega da se opomene milosti;
55 Kao što govori ocima našijem, Avraamu i sjemenu njegovu dovijeka.
56 Marija pak sjedi s njom oko tri mjeseca, i vrati se kuæi svojoj.
57 A Jelisaveti doðe vrijeme da rodi, i rodi sina.
58 I èuše njezini susjedi i rodbina da je Gospod pokazao veliku milost svoju na njoj, i radovahu se s njom.
59 I u osmi dan doðoše da obrežu dijete, i šæadijahu da mu nadjenu ime oca njegova, Zarija.
60 I odgovarajuæi mati njegova reèe: ne, nego da bude Jovan.
61 I rekoše joj: nikoga nema u rodbini tvojoj da mu je tako ime.
62 I namigivahu ocu njegovu kako bi on htio da mu nadjenu ime.
63 I zaiskavši dašèicu, napisa govoreæi: Jovan mu je ime. I zaèudiše se svi.
64 I odmah mu se otvoriše usta i jezik njegov, i govoraše hvaleæi Boga.
65 I uðe strah u sve susjede njihove; i po svoj gornjoj Judeji razglasi se ovaj sav događaj.
66 I svi koji èuše metnuše u srce svoje govoreæi: šta æe biti iz ovoga djeteta? I ruka Gospodnja bješe s njim.
67 I Zarija otac njegov napuni se Duha svetoga, i prorokova govoreæi:
68 Blagosloven Gospod Bog Jakovljev što pohodi i izbavi narod svoj,
69 I podiže nam rog spasenija u domu Davida sluge svojega,
70 Kao što govori ustima svetijeh proroka svojijeh od vijeka
71 Da æe nas izbaviti od naših neprijatelja i iz ruku sviju koji mrze na nas;
72 Uèiniti milost ocima našijem, i opomenuti se svetoga zavjeta svojega,
73 Kletve kojom se kleo Avraamu ocu našemu da æe nam dati
74 Da se izbavimo iz ruku neprijatelja svojijeh, i da mu služimo bez straha,
75 I u svetosti i u pravdi pred njim dok smo god živi.
76 I ti, dijete, nazvaæeš se prorok najvišega; jer æeš iæi naprijed pred licem Gospodnjijem da mu pripraviš put;
77 Da daš razum spasenija narodu njegovu za oproštenje grijeha njihovijeh,
78 Po dubokoj milosti Boga našega, po kojoj nas je pohodio istok s visine;
79 Da obasjaš one koji sjede u tami i u sjenu smrtnome; da uputiš noge naše na put mira.
80 A dijete rastijaše i jaèaše duhom, i bijaše u pustinji dotle dok se ne pokaza

Izrailju.

2

1 U to vrijeme pak iziđe zapovijest od æesara Avgusta da se prepiše sav svijet.
2 Ovo je bio prvi prijepis za vladanja Kirinova Sirijom.
3 I pođoše svi da se prepišu svaki u svoj grad.
4 Tada pođe i Josif iz Galileje iz grada Nazareta u Judeju u grad Davidov koji se zvaše Vitlejem, jer on bijaše iz doma i plemena Davidova,
5 Da se prepiše s Marijom, isprošenom za njega ženom, koja bješe trudna.
6 I kad onamo bijahu, dođe vrijeme da ona rodi.
7 I rodi sina svojega prvenca, i povi ga, i metnu ga u jasli; jer im ne bijaše mjesta u gostionici.
8 I bijahu pastiri u onome kraju koji èuvahu noænu stražu kod stada svojega.
9 I gle, anđeo Gospodnji stade među njima, i slava Gospodnja obasja ih; i uplašiše se vrlo.
10 I reèe im anđeo: ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koja æe biti svemu narodu.
11 Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu.
12 I eto vam znaka: naæi æete dijete povito gdje leži u jaslima.
13 I ujedanput postade s anđelom mnoštvo vojnika nebeskijeh, koji hvaljahu Boga govoreæi:
14 Slava na visini Bogu, i na zemlji mir, među ljudima dobra volja.
15 I kad anđeli otidoše od njih na nebo, pastiri govorahu jedan drugome: hajdemo do Vitlejema, da vidimo to što se tamo dogodilo što nam kaza Gospod.
16 I dođoše brzo, i nađoše Mariju i Josifa i dijete gdje leži u jaslima.
17 A kad vidješe, kazaše sve što im je kazano za to dijete.
18 I svi koji èuše diviše se tome što im kazaše pastiri.
19 A Marija èuvaše sve rijeèi ove i slagaše ih u srcu svojemu.
20 I vratiše se pastiri slaveæi i hvaleæi Boga za sve što èuše i vidješe kao što im bi kazano.
21 I kad se navrši osam dana da ga obrežu, nadjenuše mu ime Isus, kao što je anđeo rekao dok se još nije bio ni zametnuo u utrobi.
22 I kad dođe vrijeme da idu na molitvu po zakonu Mojsijevu, doniješe ga u Jerusalim da ga metnu pred Gospoda,
23 Kao što je napisano u zakonu Gospodnjemu: da se svako dijete muško koje najprije otvori matericu posveti Gospodu;)
24 I da prinesu prilog, kao što je reèeno u zakonu Gospodnjemu, dvije grlice, ili dva golubiæa.
25 I gle, bijaše u Jerusalimu èovjek po imenu Simeun, i taj èovjek bješe pravedan i pobožan, koji èekaše utjehe Izrailjeve, i Duh sveti bijaše u njemu.
26 I njemu bješe sveti Duh kazao da neæe vidjeti smrti dok ne vidi Hrista Gospodnjega.
27 I kaza mu Duh te dođe u crkvu; i kad donesoše roditelji dijete Isusa da svrše za njega zakon po obièaju,
28 I on ga uze na ruke svoje, i hvali Boga i reèe:
29 Sad otpuštaš s mirom slugu svojega, Gospode, po rijeèi svojoj;
30 Jer vidješe oèi moje spasenije tvoje,
31 Koje si ugotovio pred licem sviju naroda,
32 Vidjelo, da obasja neznabošce, i slavu naroda tvojega Izrailja.
33 I Josif i mati njegova èuđahu se tome što se govoraše za njega.
34 I blagoslovi ih Simeun, i reèe Mariji materi njegovoj: gle, ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju, i da bude znak protiv koga æe se govoriti
35 A i tebi samoj probošæe nož dušu da se otkriju misli mnogijeh srca.
36 I bješe Ana proroèica, kæi Fanuilova, od koljena Asirova; ona je ostarjela, a sedam je godina življela s mužem od djevojaštva svojega,
37 I udova oko osamdeset i èetiri godine, koja ne odlažaše od crkve, i služaše Bogu dan i noæ postom i molitvama.

38 I ona u taj èas doðe, i hvaljaše
Gospoda i govoraše za njega svima koji
èekahu spasenija u Jerusalimu.
39 I kad svršiše sve po zakonu Gospod-
njemu, vratiše se u Galileju u grad svoj
Nazaret.
40 A dijete rastijaše i jaèaše u duhu, i
punjaše se premudrosti, i blagodat Božija
bješe na njemu.
41 I roditelji njegovi iðahu svake godine
u Jerusalim o prazniku pashe.
42 I kad mu bi dvanaest godina, doðoše
oni u Jerusalim po obièaju praznika;
43 I kad dane provedoše i oni se vratiše,
osta dijete Isus u Jerusalimu; i ne znade
Josif i mati njegova;
44 Nego misleæi da je s društvom, oti-
doše dan hoda, i stadoše ga tražiti po
rodbini i po znancima.
45 I ne našavši ga vratiše se u Jerusalim
da ga traže.
46 I poslije tri dana naðoše ga u crkvi
gdje sjedi među uèiteljima, i sluša ih, i
pita ih,
47 I svi koji ga slušahu divljahu se
njegovu razumu i odgovorima.
48 I vidjevši ga zaèudiše se, i mati
njegova reèe mu: sine! šta uèini nama
tako? Evo otac tvoj i ja sa strahom
tražismo te.
49 I reèe im: zašto ste me tražili? Zar
ne znate da meni treba u onom biti što je
oca mojega?
50 I oni ne razumješe rijeèi što im reèe.
51 I siðe s njima i doðe u Nazaret; i
bijaše im poslušan. I mati njegova èuvaše
sve rijeèi ove u srcu svojemu.
52 I Isus napredovaše u premudrosti i u
rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi.

3

1 U petnaestoj godini vladanja æesara
Tiverija, kad bješe Pontije Pilat sudija u
Judeji, i Irod èetverovlasnik u Galileji, a
Filip brat njegov èetverovlasnik u Itureji
i u Trahonitskoj, i Lisanija èetverovlasnik
u Avilini,
2 Za poglavara sveštenièkijeh Ane i
Kajafe, reèe Bog Jovanu sinu Zarijnu u
pustinji,
3 I doðe u svu okolinu Jordansku
propovijedajuæi krštenje pokajanja za
oproštenje grijeha;
4 Kao što je napisano u knjizi rijeèi
proroka Isaije koji govori: glas onoga što
vièe u pustinji: pripravite put Gospodnji;
poravnite staze njegove;
5 Sve doline neka se ispune, i sve gore i
bregovi neka se slegnu; i što je krivo neka
bude pravo, i hrapavi putovi neka budu
glatki;
6 I svako æe tijelo vidjeti spasenije
Božije.
7 Jovan pak govoraše ljudima koji
izlažahu da ih krsti: porodi aspidini! ko
vam kaza da bježite od gnjeva koji ide?
8 Rodite dakle rodove dostojne poka-
janja, i ne govorite u sebi: oca imamo
Avraama; jer vam kažem da Bog može
i od ovoga kamenja podignuti djecu
Avraamu.
9 Jer veæ i sjekira stoji drvetu kod
korijena; i svako drvo koje dobra roda ne
raða sijeèe se i u oganj se baca.
10 I pitahu ga ljudi govoreæi: šta æemo
dakle èiniti?
11 On pak odgovarajuæi reèe im: koji
ima dvije haljine neka da jednu onome
koji nema; i ko ima hrane neka èini tako.
12 Doðoše pak i carinici da ih krsti, i
rekoše mu: uèitelju! šta æemo èiniti?
13 A on im reèe: ne ištite više nego što
vam je reèeno.
14 Pitahu ga pak i vojnici govoreæi: a
mi šta æemo èiniti? I reèe im: nikome
da ne èinite sile niti koga da opadate, i
budite zadovoljni svojom platom.
15 A kad narod bješe u sumnji i
pomišljahu svi u srcima svojijem za Jo-
vana: da nije on Hristos?
16 Odgovaraše Jovan svima govoreæi:
ja vas krstim vodom; ali ide za mnom
jaèi od mene, kome ja nijesam dostojan
odriješiti remena na obuæi njegovoj; on
æe vas krstiti Duhom svetijem i ognjem.
17 On ima lopatu u ruci svojoj, i oèistiæe
gumno svoje, i skupiæe pšenicu svoju, a
pljevu æe sažeæi ognjem vjeènijem.
18 I drugo mnogo koješta javlja narodu
i napominja.

19 Iroda pak èetverovlasnika koraše
Jovan za Irodijadu, ženu brata njegova, i
za sva zla što uèini Irod;
20 I svrh svega uèini i to te zatvori
Jovana u tamnicu.
21 A kad se krsti sav narod, i Isus pošto
se krsti i moljaše se Bogu, otvori se nebo,
22 I siðe na nj Duh sveti u tjelesnome
obliku kao golub, i èu se glas s neba
govoreæi: ti si sin moj ljubazni, ti si po
mojoj volji.
23 I taj Isus imaše oko trideset godina
kad poèe; i bješe, kao što se mišljaše, sin
Josifa sina Ilijna,
24 Sina Matatova, sina Levijna, sina
Melhijna, sina Janejeva, sina Josifova,
25 Sina Matatijna, sina Amosova, sina
Naumova, sina Eslijna, sina Nangejeva,
26 Sina Maatova, sina Matatijna, sina
Semejina, sina Josifova, sina Judina,
27 Sina Joanina, sina Risina, sina
Zorovavelova, sina Salatiilova, sina Nirijna,
28 Sina Melhijna, sina Adijna, sina
Kosamova, sina Irova,
29 Sina Josijna, sina Eliezerova, sina
Jorimova, sina Matatova, sina Levijna,
30 Sina Simeunova, sina Judina, sina
Josifova, sina Jonanova, sina Eliakimova,
31 Sina Melejina, sina Mainanova, sina
Matatina, sina Natanova, sina Davidova,
32 Sina Jesejeva, sina Ovidova, sina
Voozova, sina Salmonova, sina Naasonova,
33 Sina Aminadavova, sina Aramova,
sina Esromova, sina Faresova, sina Judina,
34 Sina Jakovljeva, sina Isakova, sina
Avraamova, sina Tarina, sina Nahorova,
35 Sina Seruhova, sina Ragavova, sina
Falekova, sina Everova, sina Salina,
36 Sina Kainanova, sina Arfaksadova,
sina Simova, sina Nojeva, sina Lamehova,
37 Sina Matusalina, sina Enohova,
sina Jaredova, sina Maleleilova, sina
Kainanova,
38 Sina Enosova, sina Sitova, sina
Adamova, sina Božijega.

4

1 Isus pak pun Duha svetoga vrati se od
Jordana, i odvede ga Duh u pustinju,
2 I èetrdeset dana kuša ga ðavo, i
ne jede ništa za to dana; i kad se oni
navršiše, onda ogladnje,
3 I reèe mu ðavo: ako si sin Božij, reci
ovome kamenu da postane hljeb.
4 I odgovori mu Isus govoreæi: u pismu
stoji: neæe življeti èovjek o samom
hljebu, nego o svakoj rijeèi Božijoj.
5 I izvedavši ga ðavo na goru visoku
pokaza mu sva carstva ovoga svijeta u
trenuæu oka,
6 I reèe mu ðavo: tebi æu dati svu vlast
ovu i slavu njihovu, jer je meni predana,
i kome ja hoæu daæu je;
7 Ti dakle ako se pokloniš preda mnom
biæe sve tvoje.
8 I odgovarajuæi Isus reèe mu: idi od
mene, sotono; u pismu stoji: poklanjaj se
Gospodu Bogu svojemu, i njemu jedinome
služi.
9 I odvede ga u Jerusalim, i postavi ga
navrh crkve, i reèe mu: ako si sin Božij,
skoèi odavde dolje;
10 Jer u pismu stoji da æe anðelima svojijem zapovjediti za tebe da te saèuvaju,
11 I uzeæe te na ruke da gdje ne zapneš
za kamen nogom svojom.
12 I odgovarajuæi Isus reèe mu: kazano
je: ne kušaj Gospoda Boga svojega.
13 I kad svrši ðavo sve kušanje, otide od
njega za neko vrijeme.
14 I vrati se Isus u sili duhovnoj u
Galileju; i otide glas o njemu po svemu
onom kraju.
15 I on uèaše po zbornicama njihovijem,
i svi ga hvaljahu.
16 I doðe u Nazaret gdje bješe odrastao,
i uðe po obièaju svome u dan subotni u
zbornicu, i ustade da èita.
17 I daše mu knjigu proroka Isaije, i
otvorivši knjigu naðe mjesto gdje bješe
napisano:
18 Duh je Gospodnji na meni; zato me
pomaza da javim jevanðelje siromasima;
posla me da iscijelim skrušene u srcu;
da propovjedim zarobljenima da æe se
otpustiti, i slijepima da æe progledati; da
otpustim sužnje;
19 I da propovijedam prijatnu godinu
Gospodnju.

20 I zatvorivši knjigu dade sluzi, pa sjede: i svi u zbornici gledahu na nj.
21 I poèe im govoriti: danas se izvrši ovo pismo u ušima vašima.
22 I svi mu svjedoèahu, i divljahu se rijeèima blagodati koje izlažahu iz usta njegovijeh, i govorahu: nije li ovo sin Josifov?
23 I reèe im: vi æete meni bez sumnje kazati ovu prièu: ljekaru! izlijeèi se sam; što smo èuli da si èinio u Kapernaumu uèini i ovdje na svojoj postojbini.
24 Reèe pak: zaista vam kažem: nikakav prorok nije mio na svojoj postojbini.
25 A zaista vam kažem: mnoge udovice bijahu u Izrailju u vrijeme Ilijno kad se nebo zatvori tri godine i šest mjeseci i bi velika glad po svoj zemlji;
26 I ni k jednoj od njih ne bi poslan Ilija do u Sareptu Sidonsku k ženi udovici.
27 I mnogi bijahu gubavi u Izrailju za proroka Jelisija; i nijedan se od njih ne oèisti do Neemana Sirijanina.
28 I svi se u zbornici napuniše gnjeva kad èuše ovo.
29 I ustavši istjeraše ga napolje iz grada, i odvedoše ga navrh gore gdje bijaše njihov grad sazidan da bi ga bacili odozgo.
30 Ali on proðe izmeðu njih, i otide.
31 I doðe u Kapernaum grad Galilejski, i uèaše ih u subote.
32 I èuðahu se nauci njegovoj; jer njegova besjeda bješe silna.
33 I u zbornici bješe èovjek u kome bješe neèisti duh ðavolski, i povika iza glasa
34 Govoreæi: proði se, šta je tebi do nas, Isuse Nazareæanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božij.
35 I zaprijeti mu Isus govoreæi: umukni, i iziði iz njega. I oborivši ga ðavo na srijedu, iziðe iz njega, i nimalo mu ne naudi.
36 I u sve uðe strah, i govorahu jedan drugome govoreæi: kakva je to rijeè, da vlašæu i silom zapovijeda neèistijem duhovima, i izlaze?
37 I otide glas o njemu po svima okolnijem mjestima.
38 Ustavši pak iz zbornice doðe u kuæu Simonovu; a taštu Simonovu bješe uhvatila velika groznica, i moliše ga za nju.
39 I stavši više nje zaprijeti groznici, i pusti je. I odmah ustade i služaše im.
40 A kad zahoðaše sunce, svi koji imadijahu bolesnike od razlièijeh bolesti dovoðahu ih k njemu; a on na svakoga od njih metaše ruke, i iscjeljivaše ih.
41 A i ðavoli izlažahu iz mnogijeh vièuæi i govoreæi: ti si Hristos sin Božij. I zapreæivaše im da ne govore da znadu da je on Hristos.
42 A kad nasta dan, iziðe i otide u pusto mjesto; i narod ga tražaše, i doðe k njemu, i zadržavahu ga da ne ide od njih.
43 A on im reèe: i drugijem gradovima treba mi propovjediti jevanðelje o carstvu Božijemu; jer sam na to poslan.
44 I propovijedaše po zbornicama Galilejskijem.

5

1 Jedanput pak kad narod naleže k njemu da slušaju rijeè Božiju on stajaše kod jezera Genisaretskoga,
2 I vidje dvije laðe gdje stoje u kraju, a ribari bijahu izišli iz njih i ispirahu mreže:
3 I uljeze u jednu od laði koja bješe Simonova, i zamoli ga da malo odmakne od kraja; i sjedavši uèaše narod iz laðe.
4 A kad presta govoriti, reèe Simonu: hajde na dubinu, i bacite mreže svoje te lovite.
5 I odgovarajuæi Simon reèe mu: uèitelju! svu noæ smo se trudili, i ništa ne uhvatismo: ali po tvojoj rijeèi baciæu mrežu.
6 I uèinivši to uhvatiše veliko mnoštvo riba, i mreže im se prodriješe.
7 I namagoše na društvo koje bješe na drugoj laði da doðu da im pomognu; i doðoše, i napuniše obje laðe tako da se gotovo potope.
8 A kad vidje Simon Petar, pripade ka koljenima Isusovijem govoreæi: iziði od mene, Gospode! ja sam èovjek griješan.
9 Jer bijaše ušao strah u njega i u sve koji bijahu s njim od mnoštva riba koje uhvatiše;

10 A tako i u Jakova i Jovana, sinove Zevedejeve, koji bijahu drugovi Simonovi. I reèe Isus Simonu: ne boj se; otsele æeš ljude loviti.
11 I izvukavši obje laðe na zemlju ostaviše sve, i otidoše za njim.
12 I kad bješe Isus u jednom gradu, i gle, èovjek sav u gubi: i vidjevši Isusa pade nièice moleæi mu se i govoreæi: Gospode! ako hoæeš možeš me oèistiti.
13 I pruživši ruku dohvati ga se, i reèe: hoæu, oèisti se. I odmah guba spade s njega.
14 I on mu zapovjedi da nikom ne kazuje: nego idi i pokaži se svešteniku, i prinesi dar za oèišæenje svoje, kako je zapovjedio Mojsije za svjedoèanstvo njima.
15 Ali se glas o njemu još veæma razlažaše, i mnoštvo naroda stjecaše se da ga slušaju i da ih iscjeljuje od njihovijeh bolesti.
16 A on odlažaše u pustinju i moljaše se Bogu.
17 I jedan dan uèaše on, i ondje sjeðahu fariseji i zakonici koji bijahu došli iz sviju sela Galilejskijeh i Judejskijeh i iz Jerusalima; i sila Gospodnja iscjeljivaše ih.
18 I gle, ljudi donesoše na odru èovjeka koji bješe uzet, i tražahu da ga unesu i metnu preda nj;
19 I ne našavši kuda æe ga unijeti od naroda, popeše se na kuæu i kroz krov spustiše ga s odrom na srijedu pred Isusa.
20 I vidjevši vjeru njihovu reèe mu: èovjeèe! opraštaju ti se grijesi tvoji.
21 I poèeše pomišljati književnici i fariseji govoreæi: ko je ovaj što huli na Boga? Ko može opraštati grijehe osim jednoga Boga?
22 A kad razumje Isus pomisli njihove, odgovarajuæi reèe im: šta mislite u srcima svojijem?
23 Šta je lakše reæi: opraštaju ti se grijesi tvoji? ili reæi: ustani i hodi?
24 Nego da znate da vlast ima sin èovjeèij na zemlji opraštati grijehe, reèe uzetome:) tebi govorim: ustani i uzmi odar svoj i idi kuæi svojoj.
25 I odmah ustade pred njima, i uze na èemu ležaše, i otide kuæi svojoj hvaleæi Boga.
26 I svi se upropastiše, i hvaljahu Boga, i napunivši se straha govorahu: èuda se nagledasmo danas!
27 I potom iziðe, i vidje carinika po imenu Levija gdje sjedi na carini, i reèe mu: hajde za mnom.
28 I ostavivši sve, ustade i poðe za njim.
29 I zgotovi mu Levije kod kuæe svoje veliku èast; i bješe mnogo carinika i drugijeh koji sjeðahu s njim za trpezom.
30 I vikahu na njega književnici i fariseji govoreæi uèenicima njegovijem: zašto s carinicima i grješnicima jedete i pijete?
31 I odgovarajuæi Isus reèe im: ne trebaju zdravi ljekara nego bolesni.
32 Ja nijesam došao da dozovem pravednike nego grješnike na pokajanje.
33 A oni mu rekoše: zašto uèenici Jovanovi poste èesto i mole se Bogu, tako i farisejski; a tvoji jedu i piju?
34 A on im reèe: možete li svatove natjerati da poste dok je ženik s njima?
35 Nego æe doæi dani kad æe se oteti od njih ženik, i onda æe postiti u one dane.
36 Kaza im pak i prièu: niko ne meæe zakrpe od nove haljine na staru haljinu, inaèe æe i novu razdrijeti, i staroj ne lièi što je od novoga.
37 I niko ne ljeva vina novoga u mjehove stare; inaèe prodre novo vino mjehove i ono se prolije, i mjehovi propadnu;
38 Nego vino novo u mjehove nove treba ljevati, i oboje æe se saèuvati.
39 I niko pivši staro neæe odmah novoga; jer veli: staro je bolje.

6

1 Dogodi mu se pak u prvu subotu po drugome danu pashe da iðaše kroz usjeve, i uèenici njegovi trgahu klasje, i satirahu rukama te jeðahu.
2 A neki od fariseja rekoše im: zašto èinite što ne valja èiniti u subotu?
3 I odgovarajuæi Isus reèe im: zar nijeste èitali ono što uèini David kad ogladnje, on i koji bijahu s njim?

4 Kako uðe u kuæu Božiju, i uze hljebove postavljene i izjede, i dade ih onima što bijahu s njim, kojijeh nikome ne valjaše jesti osim jedinijeh sveštenika.
5 I reèe im: sin je èovjeèij gospodar i od subote.
6 A dogodi se u drugu subotu da on uðe u zbornicu i uèaše, i bješe ondje èovjek kome desna ruka bješe suha.
7 Književnici pak i fariseji gledahu za njim neæe li u subotu iscijeliti, da ga okrive.
8 A on znadijaše pomisli njihove, i reèe èovjeku koji imaše suhu ruku: ustani i stani na srijedu. A on ustade i stade.
9 A Isus reèe im: da vas zapitam: šta valja u subotu èiniti, dobro ili zlo? održati dušu ili pogubiti? A oni muèahu.
10 I pogledavši na sve njih reèe mu: pruži ruku svoju. A on uèini tako; i ruka posta zdrava kao i druga.
11 A oni se svi napuniše bezumlja, i govorahu jedan drugome šta bi uèinili Isusu.
12 Tijeh pak dana iziðe na goru da se pomoli Bogu; i provede svu noæ na molitvi Božijoj.
13 I kad bi dan, dozva uèenike svoje, i izbra iz njih dvanaestoricu, koje i apostolima nazva:
14 Simona, koga nazva Petrom, i Andriju brata njegova, Jakova i Jovana, Filipa i Vartolomija,
15 Mateja i Tomu, Jakova Alfejeva i Simona prozvanoga Zilota,
16 Judu Jakovljeva, i Judu Iskariotskoga, koji ga i izdade.
17 I izišavši s njima stade na mjestu ravnom, i gomila uèenika njegovijeh; i mnoštvo naroda iz sve Judeje i iz Jerusalima, i iz primorja Tirskoga i Sidonskoga,
18 Koji doðoše da ga slušaju i da se iscjeljuju od svojijeh bolesti, i koje muèahu duhovi neèisti; i iscjeljivahu se.
19 I sav narod tražaše da ga se dotaknu; jer iz njega izlažaše sila i iscjeljivaše ih sve.
20 I on podignuvši oèi na uèenike svoje govoraše: blago vama koji ste siromašni duhom; jer je vaše carstvo Božije.
21 Blago vama koji ste gladni sad; jer æete se nasititi. Blago vama koji plaèete sad; jer æete se nasmijati.
22 Blago vama kad na vas ljudi omrznu i kad vas rastave i osramote, i razglase ime vaše kao zlo sina radi èovjeèijega.
23 Radujte se u onaj dan i igrajte, jer gle, vaša je velika plata na nebu. Jer su tako èinili prorocima ocevi njihovi.
24 Ali teško vama bogati; jer ste veæ primili utjehu svoju.
25 Teško vama siti sad; jer æete ogladnjeti. Teško vama koji se smijete sad; jer æete zaplakati i zaridati.
26 Teško vama kad stanu svi dobro govoriti za vama; jer su tako èinili i lažnijem prorocima ocevi njihovi.
27 Ali vama kažem koji slušate: ljubite neprijatelje svoje, dobro èinite onima koji na vas mrze;
28 Blagosiljajte one koji vas kunu, i molite se Bogu za one koji vas vrijeðaju.
29 Koji te udari po obrazu, okreni mu i drugi; i koji hoæe da ti uzme kabanicu, podaj mu i košulju.
30 A svakome koji ište u tebe, podaj; i koji tvoje uzme, ne išti.
31 I kako hoæete da èine vama ljudi èinite i vi njima onako.
32 I ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? Jer i grješnici ljube one koji njih ljube.
33 I ako èinite dobro onima koji vama dobro èine, kakva vam je hvala? Jer i grješnici èine tako.
34 I ako dajete u zajam onima od kojijeh se nadate da æete uzeti, kakva vam je hvala? Jer i grješnici grješnicima daju u zajam da uzmu opet onoliko.
35 Ali ljubite neprijatelje svoje, i èinite dobro, i dajite u zajam ne nadajuæi se nièemu; i biæe vam velika plata, i biæete sinovi najvišega, jer je on blag i neblagodarnima i zlima.
36 Budite dakle milostivi kao i otac vaš što je milostiv.
37 I ne sudite, i neæe vam suditi; i ne osuðujte, i neæete biti osuðeni; opraštajte, i oprostiæe vam se.
38 Dajite, i daæe vam se: mjeru dobru i nabijenu i stresenu i preopunu daæe

vam u naruèje vaše. Jer kakvom mjerom dajete onakom æe vam se vratiti.
39 I kaza im prièu: može li slijepac slijepca voditi? Neæe li obadva pasti u jamu?
40 Nema uèenika nad uèitelja svojega, nego i sasvijem kad se izuèi, biæe kao i uèitelj njegov.
41 A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u svojemu oku ne osjeæaš?
42 Ili kako možeš reæi bratu svojemu: brate! stani da izvadim trun koji je u oku tvojemu, kad sam ne vidiš brvna u svojemu oku? Licemjere! izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa æeš onda vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega.
43 Jer nema drveta dobra da raða zao rod; niti drveta zla da raða dobar rod.
44 Jer se svako drvo po rodu svome poznaje: jer se smokve ne beru s trnja, niti se grožðe bere s kupine.
45 Dobar èovjek iz dobre klijeti srca svojega iznosi dobro, a zao èovjek iz zle klijeti srca svojega iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca.
46 A što me zovete: Gospode! Gospode! a ne izvršujete što vam govorim?
47 Svaki koji ide za mnom i sluša rijeèi moje i izvršuje ih, kazaæu vam kakav je:
48 On je kao èovjek koji gradi kuæu, pa iskopa i udubi i udari temelj na kamenu; a kad doðoše vode, navali rijeka na onu kuæu i ne može je pokrenuti, jer joj je temelj na kamenu.
49 A koji sluša i ne izvršuje on je kao èovjek koji naèini kuæu na zemlji bez temelja, na koju navali rijeka i odmah je obori, i raspade se kuæa ona strašno.

7

1 A kad svrši sve rijeèi svoje pred narodom, doðe u Kapernaum.
2 U kapetana pak jednoga bijaše sluga bolestan na umoru koji mu bješe mio.
3 A kad èu za Isusa, posla k njemu starješine Judejske moleæi ga da bi došao da mu iscijeli slugu.
4 A oni došavši k Isusu moljahu ga lijepo govoreæi: dostojan je da mu to uèiniš;
5 Jer ljubi narod naš, i naèini nam zbornicu.
6 A Isus iðaše s njima. I kad veæ bijahu blizu kuæe, posla kapetan k njemu prijatelje govoreæi mu: Gospode! ne trudi se, jer nijesam dostojan da uðeš pod moju strehu;
7 Zato i ne držah sebe dostojna da ti doðem, nego samo reci rijeè, i ozdraviæe sluga moj.
8 Jer i ja sam èovjek pod vlasti, i imam pod sobom vojnike, pa reèem jednome: idi, i ide; i drugome: doði, i doðe; i sluzi svojemu: uèini to, i uèini.
9 A kad to èu Isus, zaèudi mu se, i okrenuvši se narodu koji iðaše za njim reèe: kažem vam: ni u Izrailju tolike vjere ne naðoh.
10 I vrativši se poslani naðoše bolesnoga slugu zdrava.
11 I potom iðaše u grad koji se zove Nain, i s njim iðahu mnogi uèenici njegovi i mnoštvo naroda.
12 Kad se približiše k vratima gradskijem, i gle, iznošahu mrtvaca, jedinca sina matere njegove, i ona bješe udovica i naroda iz grada mnogo iðaše s njom.
13 I vidjevši je Gospod sažali mu se za njom, i reèe joj: ne plaèi.
14 I pristupivši prihvati za sanduk; a nosioci stadoše, i reèe: momèe! tebi govorim, ustani.
15 I sjede mrtvac i stade govoriti; i dade ga materi njegovoj.
16 A strah obuze sve, i hvaljahu Boga govoreæi: veliki prorok iziðe meðu nama, i Bog pohodi narod svoj.
17 I otide glas ovaj o njemu po svoj Judeji i po svoj okolini.
18 I javiše Jovanu uèenici njegovi za sve ovo.
19 I dozvavši Jovan dva od uèenika svojijeh posla ih k Isusu govoreæi: jesi li ti onaj što æe doæi, ili drugoga da èekamo?
20 Došavši pak ljudi k njemu rekoše: Jovan krstitelj posla nas k tebi govoreæi: jesi li ti onaj što æe doæi, ili drugoga da èekamo?
21 A u taj èas iscijeli mnoge od bolesti i od muka i od zlijeh duhova, i mnogima slijepijem darova vid.

22 I odgovarajuæi Isus reèe im: idite i kažite Jovanu što vidjeste i èuste: slijepi progledaju, hromi hode, gubavi èiste se, gluhi èuju, mrtvi ustaju, siromašnima propovijeda se jevanðelje.
23 I blago onome koji se ne sablazni o mene.
24 A kad otidoše uèenici Jovanovi, poèe narodu govoriti za Jovana: šta ste izišli u pustinji da vidite? Trsku, koju ljulja vjetar?
25 Šta ste dakle izišli da vidite? Èovjeka u meke haljine obuèena? Eto, koji gospodske haljine nose i u slastima žive po carskijem su dvorovima.
26 Šta ste dakle izišli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka;
27 Jer je ovo onaj za koga je pisano: eto ja šaljem anðela svojega pred licem tvojijem koji æe pripraviti put tvoj pred tobom.
28 Jer vam kažem: nijedan izmeðu roðenijeh od žena nije veæi prorok od Jovana krstitelja; a najmanji u carstvu Božijemu veæi je od njega.
29 I svi ljudi koji slušahu i carinici opravdaše Boga, i krstiše se krštenjem Jovanovijem;
30 A fariseji i književnici odbaciše svjet Božij za njih, i ne htješe da ih on krsti.
31 A Gospod reèe: kakvi æu kazati da su ljudi ovoga roda? I kakvi su?
32 Oni su kao djeca koja sjede po ulicama i dozivaju jedno drugo i govore: svirasmo vam, i ne igraste, žalismo vam se, i ne plakaste.
33 Jer doðe Jovan krstitelj koji ni jede hljeba ni pije vina, a vi kažete: ðavo je u njemu;
34 Doðe sin èovjeèij koji i jede i pije, a vi kažete: gle èovjeka izjelice i pijanice, druga carinicima i grješnicima.
35 I opravdaše premudrost sva djeca njezina.
36 Moljaše ga pak jedan od fariseja da bi objedovao u njega; i ušavši u kuæu farisejevu sjede za trpezu.
37 I gle, žena u gradu koja bješe grješnica doznavši da je Isus za trpezom u kuæi farisejevoj, donese sklenicu mira;
38 I stavši sastrag kod nogu njegovijeh plakaše, i stade prati noge njegove suzama, i kosom od svoje glave otiraše, i cjelivaše noge njegove, i mazaše mirom.
39 A kad vidje farisej koji ga je dozvao, reèe u sebi govoreæi: da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotièe: jer je grješnica.
40 I odgovarajuæi Isus reèe mu: Simone! imam ti nešto kazati. A on reèe: uèitelju! kaži.
41 A Isus reèe: dvojica bijahu dužni jednome dužniku, jedan bješe dužan pet stotina dinara a drugi pedeset.
42 A kad oni ne imadoše da mu vrate, pokloni obojici. Kaži koji æe ga od njih dvojice veæma ljubiti.
43 A Simon odgovarajuæi reèe: mislim onaj kome najviše pokloni. A on mu reèe: pravo si sudio.
44 I okrenuvši se k ženi reèe Simonu: vidiš li ovu ženu? Ja uðoh u tvoju kuæu, ni vode mi na noge nijesi dao; a ona suzama obli mi noge, i kosom od glave svoje otr.
45 Cjeliva mi nijesi dao; a ona otkako uðoh ne presta cjelivati mi nogu.
46 Uljem nijesi pomazao glave moje; a ona mirom pomaza mi noge.
47 Zato kažem ti: oprašta joj se grijesi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav.
48 A njoj reèe: oprašta ti se grijesi.
49 I stadoše u sebi govoriti oni što sjeðahu s njim za trpezom: ko je ovaj što i grijehe oprašta?
50 A ženi reèe: vjera tvoja pomože ti; idi s mirom.

8

1 Poslije toga iðaše on po gradovima i po selima uèeæi i propovijedajuæi jevanðelje o carstvu Božijemu, i dvanaestorica s njim.
2 I neke žene koje bijahu iscijeljene od zlijeh duhova i bolesti: Marija, koja se zvaše Magdalina, iz koje sedam ðavola iziðe,
3 I Jovana, žena Huze pristava Irodova, i Susana, i druge mnoge koje služahu njemu imanjem svojijem.

4 A kad se sabra naroda mnogo, i iz sviju
gradova dolažahu k njemu, kaza u prièi:
5 Iziðe sijaè da sije sjeme svoje; i kad
sijaše, jedno pade kraj puta, i pogazi se, i
ptice nebeske pozobaše ga.
6 A drugo pade na kamen, i iznikavši
osuši se, jer nemaše vlage.
7 I drugo pade u trnje, i uzraste trnje, i
udavi ga.
8 A drugo pade na zemlju dobru, i
iznikavši donese rod sto puta onoliko.
Govoreæi ovo povika: ko ima uši da èuje
neka èuje.
9 A uèenici njegovi pitahu ga govoreæi:
šta znaèi prièa ova?
10 A on reèe: vama je dano da znate
tajne carstva Božijega; a ostalima u
prièama, da gledajuæi ne vide, i èujuæi
ne razumiju.
11 A prièa ova znaèi: sjeme je rijeè
Božija.
12 A koje je kraj puta to su oni koji
slušaju, ali potom dolazi ðavo, i uzima
rijeè iz srca njihovoga, da ne vjeruju i da
se ne spasu.
13 A koje je na kamenu to su oni koji kad
èuju s radosti primaju rijeè; i ovi korijena
nemaju koji za neko vrijeme vjeruju, a
kad doðe vrijeme kušanja otpadnu.
14 A koje u trnje pade to su oni koji
slušaju, i otišavši od brige i bogatstva i
slasti ovoga života zaguše se, i rod ne
sazri.
15 A koje je na dobroj zemlji to su oni
koji rijeè slušaju, i u dobrome i èistom
srcu drže, i rod donose u trpljenju. Ovo
govoreæi povika: ko ima uši da èuje neka
èuje.
16 Niko pak svijeæe ne poklapa sudom
kad je zapali, niti meæe pod odar, nego je
metne na svijeænjak da vide svjetlost koji
ulaze.
17 Jer nema ništa tajno što neæe biti
javno, ni sakriveno što se neæe doznati
i na vidjelo iziæi.
18 Gledajte dakle kako slušate; jer ko
ima, daæe mu se, a ko nema, uzeæe se
od njega i ono što misli da ima.
19 Doðoše pak k njemu mati i braæa nje-
gova, i ne mogahu od naroda da govore s
njim.
20 I javiše mu govoreæi: mati tvoja i
braæa tvoja stoje napolju, hoæe da te
vide.
21 A on odgovarajuæi reèe im: mati
moja i braæa moja oni su koji slušaju rijeè
Božiju i izvršuju je.
22 I dogodi se u jedan dan on uljeze s
uèenicima svojijem u laðu, i reèe im: da
prijeðemo na onu stranu jezera. I poðoše.
23 A kad iðahu oni on zaspa. I podiže
se oluja na jezeru, i topljahu se, i bijahu u
velikoj nevolji.
24 I pristupivši probudiše ga govoreæi:
uèitelju! uèitelju! izgibosmo. A on
ustade, i zaprijeti vjetru i valovima; i
prestadoše i posta tišina.
25 A njima reèe: gdje je vjera vaša? A
oni se poplašiše, i èuðahu se govoreæi
jedan drugome: ko je ovaj što i vjetro-
vima i vodi zapovijeda, i slušaju ga?
26 I doðoše u okolinu Gadarinsku koja
je prema Galileji.
27 A kad iziðe on na zemlju, srete ga
jedan èovjek iz grada u kome bijahu
ðavoli od mnogo godina, i u haljine ne
oblaèaše se, i ne življaše u kuæi, nego u
grobovima.
28 A kad vidje Isusa, povika i pripade k
njemu i reèe zdravo: što je tebi do mene,
Isuse, sine Boga najvišega? Molim te, ne
muèi me.
29 Jer Isus zapovjedi duhu neèistome da
iziðe iz èovjeka; jer ga muèaše odavno, i
metahu ga u verige i u puta da ga èuvaju,
i iskida sveze, i tjeraše ga ðavo po pustinji.
30 A Isus ga zapita govoreæi: kako ti je
ime? A on reèe: legeon; jer mnogi ðavoli
bijahu ušli u nj.
31 I moljahu ga da im ne zapovjedi da
idu u bezdan.
32 A ondje pasijaše po gori veliki krd
svinja, i moljahu ga da im dopusti da u
njih uðu. I dopusti im.
33 Tada iziðoše ðavoli iz èovjeka i uðoše
u svinje; i navali krd s brijega u jezero, i
utopi se.
34 A kad vidješe svinjari što bi, pobje-
goše i javiše u gradu i po selima.
35 I iziðoše ljudi da vide šta je bilo, i
doðoše k Isusu, i naðoše èovjeka iz koga
ðavoli bijahu izišli a on sjedi obuèen i

pametan kod nogu Isusovijeh; i uplašiše se.
36 A oni što su vidjeli kazaše im kako se iscijeli bijesni.
37 I moli ga sav narod iz okoline Gadarinske da ide od njih; jer se bijahu vrlo uplašili. A on uljeze u laðu i otide natrag.
38 Èovjek pak iz koga iziðoše ðavoli moljaše da bi s njim bio; ali ga Isus otpusti govoreæi:
39 Vrati se kuæi svojoj, i kazuj šta ti uèini Bog. I otide propovijedajuæi po svemu gradu šta mu Isus uèini.
40 A kad se vrati Isus, srete ga narod, jer ga svi oèekivahu.
41 I gle, doðe èovjek po imenu Jair, koji bješe starješina u zbornici, i pade pred noge Isusove, i moljaše ga da uðe u kuæu njegovu;
42 Jer u njega bješe jedinica kæi od dvanaest godina, i ona umiraše. A kad iðaše Isus, turkaše ga narod.
43 I bješe jedna bolesna žena od teèenja krvi dvanaest godina, koja je sve svoje imanje potrošila na ljekare i nijedan je nije mogao izlijeèiti,
44 I pristupivši sastrag dotaèe se skuta od haljine njegove, i odmah stade teèenje krvi njezine.
45 I reèe Isus: ko je to što se dotaèe mene? A kad se svi odgovarahu, reèe Petar i koji bijahu s njim: uèitelju! narod te opkolio i turka te, a ti kažeš: ko je to što se dotaèe mene?
46 A Isus reèe: neko se dotaèe mene; jer ja osjetih silu koja iziðe iz mene.
47 A kad vidje žena da se nije sakrila, pristupi drkæuæi, i pade pred njim, i kaza mu pred svijem narodom zašto ga se dotaèe i kako odmah ozdravi.
48 A on joj reèe: ne boj se, kæeri! vjera tvoja pomože ti; idi s mirom.
49 Dok on još govoraše doðe neko od kuæe starješine zbornièkoga govoreæi mu: umrije kæi tvoja, ne trudi uèitelja.
50 A kad èu Isus, odgovori mu govoreæi: ne boj se, samo vjeruj, i oživljeæe.
51 A kad doðe u kuæu, ne dade nijednome uæi osim Petra i Jovana i Jakova, i djevojèina oca i matere.
52 A svi plakahu i jaukahu za njom; a on reèe: ne plaèite, nije umrla nego spava.
53 I potsmijevahu mu se znajuæi da je umrla.
54 A on izagnavši sve uze je za ruku, i zovnu govoreæi: djevojko! ustani!
55 I povrati se duh njezin, i ustade odmah; i zapovjedi da joj dadu neka jede.
56 I diviše se roditelji njezini. A on im zapovjedi da nikome ne kazuju šta je bilo.

9

1 Sazvavši pak dvanaestoricu dade im silu i vlast nad svijem ðavolima, i da iscjeljuju od bolesti.
2 I posla ih da propovijedaju carstvo Božije, i da iscjeljuju bolesnike.
3 I reèe im: ništa ne uzimajte na put, ni štapa ni torbe ni hljeba ni novaca, niti po dvije haljine da imate.
4 U koju kuæu uðete ondje budite i odande polazite.
5 I gdje vas ne prime izlazeæi iz grada onoga otresite i prah s nogu svojijeh, za svjedoèanstvo na njih.
6 A kad iziðoše, iðahu po selima propovijedajuæi jevanðelje i iscjeljujuæi svuda.
7 A kad èu Irod èetverovlasnik šta on èini, ne mogaše se naèuditi, jer neki govorahu da je Jovan ustao iz mrtvijeh,
8 A jedni da se Ilija pojavio, a jedni da je ustao koji od starijeh proroka.
9 I reèe Irod: Jovana ja posjekoh; ali ko je to o kome ja takova èudesa slušam? I željaše ga vidjeti.
10 I vrativši se apostoli kazaše mu šta su poèinili. I uzevši ih otide nasamo u pustinju kod grada koji se zvaše Vitsaida.
11 A narod razumjevši poðe za njim, i primivši ih govoraše im o carstvu Božijemu i iscjeljivaše koji trebahu iscjeljivanja.
12 A dan stade naginjati. Tada pristupiše dvanaestorica i rekoše mu: otpusti narod, neka idu na konak u okolna sela i palanke, i nek naðu jela, jer smo ovdje u pustinji.
13 A on im reèe: podajte im vi neka jedu. A oni rekoše: u nas nema više

od pet hljebova i dvije ribe; veæ ako da idemo mi da kupimo na sve ove ljude jela?
14 Jer bijaše ljudi oko pet hiljada. Ali on reèe uèenicima svojijem: posadite ih na gomile po pedeset.
15 I uèiniše tako, i posadiše ih sve.
16 A on uze onijeh pet hljebova i obje ribe, i pogledavši na nebo blagoslovi ih i prelomi, i davaše uèenicima da razdadu narodu.
17 I jedoše i nasitiše se svi, i nakupiše komada dvanaest kotarica što im preteèe.
18 I kad se jedanput moljaše Bogu nasamo, s njim bijahu uèenici, i zapita ih govoreæi: ko govore ljudi da sam ja?
19 A oni odgovarajuæi rekoše: jedni vele da si Jovan krstitelj, a drugi da si Ilija; a drugi da je koji ustao od starijeh proroka.
20 A on im reèe: a vi šta mislite ko sam ja? A Petar odgovarajuæi reèe: Hristos Božij.
21 A on im zaprijeti i zapovjedi da nikome ne kazuju toga
22 Govoreæi da sinu èovjeèijemu treba mnogo postradati, i da æe ga starješine i glavari sveštenièki i književnici okriviti, i da æe ga ubiti, i treæi dan da æe ustati.
23 A svima govoraše: ko hoæe da ide za mnom neka se odreèe sebe i uzme krst svoj i ide za mnom.
24 Jer ko hoæe dušu svoju da saèuva, izgubiæe je; a ko izgubi dušu svoju mene radi onaj æe je saèuvati.
25 Jer kaku æe korist imati èovjek ako sav svijet pridobije a sebe izgubi ili sebi naudi?
26 Jer ko se postidi mene i mojijeh rijeèi njega æe se sin èovjeèij postidjeti kad doðe u slavi svojoj i oèinoj i svetijeh anðela.
27 A zaista vam kažem: imaju neki meðu ovima što stoje ovdje koji neæe okusiti smrti dok ne vide carstva Božijega.
28 A kad proðe osam dana poslije onijeh rijeèi, uze Petra i Jovana i Jakova i iziðe na goru da se pomoli Bogu.
29 I kad se moljaše postade lice njegovo drukèije, i odijelo njegovo bijelo i sjajno.
30 I gle, dva èovjeka govorahu s njim, koji bijahu Mojsije i Ilija.
31 Pokazaše se u slavi, i govorahu o izlasku njegovu koji mu je trebalo svršiti u Jerusalimu.
32 A Petar i koji bijahu s njim bijahu zaspali; ali probudivši se vidješe slavu njegovu i dva èovjeka koji s njim stajahu.
33 I kad se odvojiše od njega reèe Petar Isusu: uèitelju! dobro nam je ovdje biti; i da naèinimo tri sjenice: jednu tebi, i jednu Mojsiju, i jednu Iliji: ne znajuæi šta govoraše.
34 A dok on to govoraše doðe oblak i zakloni ih; i uplašiše se kad zaðoše u oblak.
35 I èu se glas iz oblaka govoreæi: ovo je sin moj ljubazni, njega poslušajte.
36 I kad se èujaše glas naðe se Isus sam. I oni umuèaše, i nikom ne javiše ništa u one dane od onoga šta vidješe.
37 A dogodi se drugi dan kad siðoše s gore srete ga mnoštvo naroda.
38 I gle, èovjek iz naroda povika govoreæi: uèitelju! molim ti se, pogledaj na sina mojega, jer mi je jedinac:
39 I gle, hvata ga duh, i ujedanput vièe, i lomi ga s pjenom, i jedva otide od njega kad ga izlomi;
40 I molih uèenike tvoje da ga istjeraju, pa ne mogoše.
41 I odgovarajuæi Isus reèe: o rode nevjerni i pokvareni! dokle æu biti s vama i trpljeti vas? Dovedi mi sina svojega amo.
42 A dok još iðaše k njemu obori ga ðavo, i stade ga lomiti. A Isus zaprijeti duhu neèistome, i iscijeli momèe, i dade ga ocu njegovu.
43 I svi se divljahu velièini Božijoj. A kad se svi èuðahu svemu što èinjaše Isus, reèe uèenicima svojijem:
44 Metnite vi u uši svoje ove rijeèi: jer sin èovjeèij treba da se preda u ruke èovjeèije.
45 A oni ne razumješe rijeèi ove; jer bješe sakrivena od njih da je ne mogoše razumjeti; i bojahu se da ga zapitaju za ovu rijeè.
46 A uðe misao u njih ko bi najveæi bio

među njima.
47 A Isus znajuæi pomisli srca njihovijeh uze dijete i metnu ga preda se,
48 I reèe im: koji primi ovo dijete u ime moje, mene prima; i koji mene prima, prima onoga koji me je poslao; jer koji je najmanji među vama on je veliki.
49 A Jovan odgovarajuæi reèe: uèitelju! vidjesmo jednoga gdje imenom tvojijem izgoni ðavole, i zabranismo mu, jer ne ide s nama za tobom.
50 I reèe mu Isus: ne branite; jer ko nije protiv vas s vama je.
51 A kad se navršiše dani uzeæa njegova, on namjeri da ide pravo u Jerusalim.
52 I posla glasnike pred licem svojijem; i oni otidoše i doðoše u selo Samarjansko da mu ugotove gdje æe noæiti.
53 I ne primiše ga; jer vidješe da ide u Jerusalim.
54 A kad vidješe uèenici njegovi Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! hoæeš li da reèemo da oganj siðe s neba i da ih istrijebi kao i Ilija što uèini?
55 A on okrenuvši se zaprijeti im i reèe: ne znate kakvoga ste vi duha;
56 Jer sin èovjeèij nije došao da pogubi duše èovjeèije nego da saèuva. I otidoše u drugo selo.
57 A kad iðahu putem reèe mu neko: Gospode! ja idem za tobom kud god ti poðeš.
58 I reèe mu Isus: lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda: a sin èovjeèij nema gdje zakloniti glave.
59 A drugome reèe: hajde za mnom. A on reèe: Gospode! dopusti mi da idem najprije da ukopam oca svojega.
60 A Isus reèe mu: ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace; a ti hajde te javljaj carstvo Božije.
61 A drugi reèe: Gospode! ja idem za tobom; ali dopusti mi najprije da idem da se oprostim s domašnjima svojijem.
62 A Isus reèe mu: nijedan nije pripravan za carstvo Božije koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag.

10

1 A potom izabra Gospod i drugijeh sedamdesetoricu, i posla ih po dva i dva pred licem svojijem u svaki grad i u mjesto kuda šæaše sam doæi.
2 A reèe im: žetva je dakle velika a poslenika malo; nego se molite gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju.
3 Idite; eto ja vas šaljem kao jaganjce među vukove.
4 Ne nosite kese ni torbe ni obuæe, i nikoga ne pozdravljajte na putu.
5 U koju god kuæu uðete najprije govorite: mir kuæi ovoj.
6 I ako dakle bude ondje sin mira, ostaæe na njemu mir vaš; ako li ne bude, vratiæe se k vama.
7 A u onoj kuæi budite, i jedite i pijte što u njih ima; jer je poslenik dostojan svoje plate; ne prelazite iz kuæe u kuæu.
8 I u koji god grad doðete i prime vas, jedite što se donese pred vas.
9 I iscjeljujte bolesnike koji su u njemu, i govorite im: približi se k vama carstvo Božije.
10 I u koji god grad doðete i ne prime vas, izišavši na ulice njegove recite:
11 I prah od grada vašega koji je prionuo za nas otresamo vam; ali ovo znajte da se približi k vama carstvo Božije.
12 Kažem vam da æe Sodomu biti lakše u onaj dan negoli gradu onome.
13 Teško tebi, Horazine! teško tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i u Sidonu bila èudesa što su bila u vama, davno bi se u vreæi i u pepelu sjedeæi pokajali.
14 Ali Tiru i Sidonu biæe lakše na sudu nego vama.
15 I ti, Kapernaume! koji si se do nebesa podigao do pakla æeš propasti.
16 Ko vas sluša mene sluša; i ko se vas odrièe mene se odrièe; a ko se mene odrièe, odrièe se onoga koji je mene poslao.
17 Vratiše se pak sedamdesetorica s radosti govoreæi: Gospode! i ðavoli nam se pokoravaju u ime tvoje.
18 A on im reèe: ja vidjeh sotonu gdje spade s neba kao munja.
19 Evo vam dajem vlast da stajete na zmije i na skorpije i na svaku silu neprijateljsku, i ništa vam neæe nauditi.

20 Ali se tome ne radujte što vam se
duhovi pokoravaju, nego se radujte što su
vaša imena napisana na nebesima.
21 U taj èas obradova se Isus u duhu
i reèe: hvalim te, oèe, Gospode neba i
zemlje, što si ovo sakrio od premudrijeh i
razumnijeh a kazao si prostima. Da, oèe,
jer je tako bila volja tvoja.
22 I okrenuvši se k uèenicima reèe: sve
je meni predao otac moj, i niko ne zna ko
je sin osim oca, ni ko je otac osim sina, i
ako sin hoæe kome kazati.
23 I okrenuvši se k uèenicima nasamo
reèe: blago oèima koje vide što vi vidite.
24 Jer vam kažem da su mnogi proroci
i carevi željeli vidjeti što vi vidite, i ne
vidješe; i èuti što vi èujete, i ne èuše.
25 I gle, ustade jedan zakonik i kušajuæi
ga reèe: uèitelju! šta æu èiniti da
dobijem život vjeèni?
26 A on mu reèe: šta je napisano u
zakonu? kako èitaš?
27 A on odgovarajuæi reèe: ljubi
Gospoda Boga svojega svijem srcem svo-
jijem, i svom dušom svojom, i svom
snagom svojom, i svom misli svojom; i
bližnjega svojega kao samoga sebe.
28 Reèe mu pak: pravo si odgovorio; to
èini i biæeš živ.
29 A on šæadijaše da se opravda, pa
reèe Isusu: a ko je bližnji moj?
30 A Isus odgovarajuæi reèe: jedan
èovjek silažaše iz Jerusalima u Jerihon,
pa ga uhvatiše hajduci, koji ga svukoše
i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga pola
mrtva.
31 A iznenada silažaše onijem putem
nekakav sveštenik, i vidjevši ga proðe.
32 A tako i Levit kad je bio na onome
mjestu, pristupi, i vidjevši ga proðe.
33 A Samarjanin nekakav prolazeæi
doðe nad njega, i vidjevši ga sažali mu se;
34 I pristupivši zavi mu rane i zali uljem
i vinom; i posadivši ga na svoje kljuse
dovede u gostionicu, i ustade oko njega.
35 I sjutradan polazeæi izvadi dva groša
te dade krèmaru, i reèe mu: gledaj ga,
i što više potrošiš ja æu ti platiti kad se
vratim.
36 Šta misliš dakle, koji je od one trojice
bio bližnji onome što su ga bili uhvatili
hajduci?
37 A on reèe: onaj koji se smilovao na
njega. A Isus mu reèe: idi, i ti èini tako.
38 A kad iðahu putem i on uðe u jedno
selo, a žena neka, po imenu Marta, primi
ga u svoju kuæu.
39 I u nje bješe sestra, po imenu Marija,
koja i sjede kod nogu Isusovijeh i slušaše
besjedu njegovu.
40 A Marta se bješe zabunila kako æe ga
doèekati, i prikuèivši se reèe: Gospode!
zar ti ne mariš što me sestra moja ostavi
samu da služim? reci joj dakle da mi
pomože.
41 A Isus odgovarajuæi reèe joj: Marta!
Marta! brineš se i trudiš za mnogo,
42 A samo je jedno potrebno. Ali je
Marija dobri dijel izabrala, koji se neæe
uzeti od nje.

11

1 I kad se moljaše Bogu na jednom
mjestu pa presta, reèe mu neki od
uèenika njegovijeh: Gospode! nauèi nas
moliti se Bogu, kao što i Jovan nauèi svoje
uèenike.
2 A on im reèe: kad se molite Bogu
govorite: oèe naš koji si na nebesima, da
se sveti ime tvoje; da doðe carstvo tvoje;
da bude volja tvoja i na zemlji kao na
nebu;
3 Hljeb naš potrebni daji nam svaki dan;
4 I oprosti nam grijehe naše, jer i mi
opraštamo svakome dužniku svojemu; i
ne navedi nas u napast; nego nas izbavi
oda zla.
5 I reèe im: koji od vas ima prijatelja, i
otide mu u ponoæi i reèe mu: prijatelju!
daj mi tri hljeba u zajam;
6 Jer mi doðe prijatelj s puta, i nemam
mu šta postaviti;
7 A on iznutra odgovarajuæi da reèe: ne
uznemiruj me; veæ su vrata zatvorena i
djeca su moja sa mnom u postelji, i ne
mogu ustati da ti dam.
8 I kažem vam: ako i ne ustane da mu
da zato što mu je prijatelj, ali za njegovo
bezobrazno iskanje ustaæe i daæe mu
koliko treba.

9 I ja vama kažem: ištite i daæe vam se: tražite i naæi æete; kucajte i otvoriæe vam se.
10 Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvora mu se.
11 Koji je među vama otac u koga ako sin zaište hljeba da mu da kamen? Ili ako zaište ribe da mu da mjesto ribe zmiju?
12 Ili ako zaište jaje da mu da skorpiju?
13 Kad dakle vi, zli buduæi, umijete dobre dare davati djeci svojoj, koliko æe više otac nebeski dati Duha svetoga onima koji ištu u njega?
14 I jednom izgna đavola koji bješe nijem; kad đavo iziđe progovori nijemi; i diviše se ljudi.
15 A neki od njih rekoše: pomoæu Veelzevula kneza đavolskoga izgoni đavole.
16 A drugi kušajuæi ga iskahu od njega znak s neba.
17 A on znajuæi pomisli njihove reèe im: svako carstvo koje se razdijeli samo po sebi, opustjeæe, i dom koji se razdijeli sam po sebi, propašæe.
18 Tako i sotona ako se razdijeli sam po sebi, kako æe ostati njegovo carstvo? kao što kažete da pomoæu Veelzevula izgonim đavole.
19 Ako li ja pomoæu Veelzevula izgonim đavole, sinovi vaši èijom pomoæu izgone? Zato æe vam oni biti sudije.
20 A ako li ja prstom Božijim izgonim đavole, dakle je došlo k vama carstvo Božije.
21 Kad se jaki naoruža i èuva svoj dvor, imanje je njegovo na miru;
22 A kad dođe jaèi od njega i nadvlada ga, uzme sve oružje njegovo u koje se uzdao, i razdijeli što otme od njega.
23 Koji nije sa mnom, protiv mene je; i koji sa mnom ne sabira, prosipa.
24 Kad neèisti duh iziđe iz èovjeka, ide kroz bezvodna mjesta tražeæi pokoja, i ne našavši reèe: da se vratim u dom svoj otkuda sam izišao;
25 I došavši nađe pometen i ukrašen.
26 Tada otide i uzme sedam drugijeh duhova gorijeh od sebe, i ušavši žive ondje; i bude potonje èovjeku onome gore od prvoga.
27 A kad to govoraše, podiže glas jedna žena iz naroda i reèe mu: blago utrobi koja te je nosila, i sisama koje si sao!
28 A on reèe: blago i onima koji slušaju rijeè Božiju, i drže je.
29 A narodu koji se skupljaše stade govoriti: rod je ovaj zao; ište znak, i neæe mu se dati znak osim znaka Jone proroka;
30 Jer kako što Jona bi znak Ninevljanima, tako æe i sin èovjeèij biti rodu ovome.
31 Carica južna iziæi æe na sud s ljudima roda ovoga, i osudiæe ih; jer ona dođe s kraja zemlje da sluša premudrost Solomunovu: a gle, ovdje je veæi od Solomuna.
32 Ninevljani iziæi æe na sud s rodom ovijem, i osudiæe ga; jer se pokajaše pouèenjem Joninijem: a gle, ovdje je veæi od Jone.
33 Niko ne meæe zapaljene svijeæe na sakriveno mjesto, niti pod sud, nego na svijeænjak da vide svjetlost koji ulaze.
34 Svijeæa je tijelu oko. Ako dakle oko tvoje bude zdravo, sve æe tijelo tvoje biti svijetlo; ako li oko tvoje bude kvarno, i tijelo je tvoje tamno.
35 Gledaj dakle da vidjelo koje je u tebi ne bude tama.
36 Jer ako je sve tijelo tvoje svijetlo da nema nikakvoga uda tamna, biæe svijetlo kao kad te svijeæa obasjava svjetlošæu.
37 A kad govoraše, moljaše ga nekakav farisej da objeduje u njega. A on ušavši sjede za trpezu.
38 A farisej se zaèudi kad vidje da se najprije ne umi prije objeda.
39 A Gospod reèe mu: sad vi fariseji spolja èistite èašu i zdjelu, a iznutra vam je puno grabeža i zlobe.
40 Bezumni! nije li onaj naèinio i iznutra koji je spolja naèinio?
41 Ali dajite milostinju od onoga što je unutra; i gle, sve æe vam biti èisto.
42 Ali teško vama farisejima što dajete desetak od metvice i od rute i od svakoga povræa, a prolazite pravdu i ljubav Božiju: ovo je trebalo èiniti, i ono ne ostavljati.
43 Teško vama farisejima što tražite zaèelja po zbornicama i da vam se klanja

po ulicama.
44 Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što ste kao sakriveni grobovi po kojima ljudi idu i ne znadu ih.
45 A neki od zakonika odgovarajuæi reèe: uèitelju! govoreæi to i nas sramotiš.
46 A on reèe: teško i vama zakonicima što tovarite na ljude bremena preteška za nošenje, a vi jednijem prstom svojijem neæete da ih prihvatite.
47 Teško vama što zidate grobove prorocima, a vaši su ih ocevi pobili.
48 Vi dakle svjedoèite i odobravate djela otaca svojijeh; jer ih oni pobiše, a vi im grobove zidate.
49 Zato i premudrost Božija reèe: poslaæu im proroke i apostole, i od njih æe jedne pobiti, a druge protjerati;
50 Da se ište od roda ovoga krv sviju proroka koja je prolivena od postanja svijeta,
51 Od krvi Aveljeve tja do krvi Zarijne, koji pogibe među oltarom i crkvom. Da, kažem vam, iskaæe se od roda ovoga.
52 Teško vama zakonici što uzeste ključ od znanja: sami ne uðoste, a koji šæadijahu da uðu, zabraniste im.
53 A kad im on ovo govoraše, poèeše književnici i fariseji vrlo navaljivati k njemu i mnogijem pitanjem zabunjivati ga,
54 Vrebajuæi i pazeæi na njega ne bi li što ulovili iz usta njegovijeh da ga okrive.

12

1 Kad se na njih skupiše hiljade naroda da stadoše gaziti jedan drugoga, onda poèe najprije govoriti uèenicima svojijem: èuvajte se kvasca farisejskoga, koji je licemjerje.
2 Jer ništa nije sakriveno što se neæe otkriti, ni tajno što se neæe doznati;
3 Jer što u mraku rekoste, èuæe se na vidjelu; i što na uho šaptaste u klijetima, propovijedaæe se na krovovima.
4 Ali vam kažem, prijateljima svojijem: ne bojte se od onijeh koji ubijaju tijelo i potom ne mogu ništa više uèiniti.
5 Nego æu vam kazati koga da se bojite: bojte se onoga koji ima vlast pošto ubije baciti u pakao; da, kažem vam, onoga se bojte.
6 Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? i nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom.
7 A u vas je i kosa na glavi izbrojena. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.
8 Nego vam kažem: koji god prizna mene pred ljudima priznaæe i sin èovjeèij njega pred anðelima Božijim;
9 A koji se odreèe mene pred ljudima njega æe se odreæi pred anðelima Božijim.
10 I svaki koji reèe rijeè na sina èovjeèijega oprostiæe mu se, a koji huli na svetoga Duha neæe mu se oprostiti.
11 A kad vas dovedu u zbornice i na sudove i pred poglavare, ne brinite se kako æete ili šta odgovoriti, ili šta æete kazati;
12 Jer æe vas sveti Duh nauèiti u onaj èas šta treba reæi.
13 Reèe mu pak neki iz naroda: uèitelju! reci bratu mojemu da podijeli sa mnom dostojanje.
14 A on mu reèe: èovjeèe! ko je mene postavio sudijom ili kmetom nad vama?
15 A njima reèe: gledajte i èuvajte se od lakomstva; jer niko ne živi onijem što je suviše bogat.
16 Kaza im pak prièu govoreæi: u jednoga bogatog èovjeka rodi njiva.
17 I mišljaše u sebi govoreæi: šta æu èiniti? nemam u što sabrati svoje ljetine.
18 I reèe: evo ovo æu èiniti: pokvariæu žitnice svoje i naèiniæu veæe; i ondje æu sabrati sva svoja žita i dobro svoje;
19 I kazaæu duši svojoj: dušo! imaš mnogo imanje na mnogo godina; poèivaj, jedi, pij, veseli se.
20 A Bog njemu reèe: bezumnièe! ovu noæ uzeæe dušu tvoju od tebe; a što si pripravio èije æe biti?
21 Tako biva onome koji sebi teèe blago a ne bogati se u Boga.
22 A uèenicima svojijem reèe: zato vam kažem: ne brinite se dušom svojom šta æete jesti; ni tijelom u što æete se obuæi:
23 Duša je pretežnija od jela i tijelo od odijela.

24 Pogledajte gavrane kako ne siju, ni žanju, koji nemaju podruma ni žitnica, i Bog ih hrani: a koliko ste vi pretežniji od ptica?
25 A ko od vas brinuæi se može primaknuti rastu svojemu lakat jedan?
26 A kad ni najmanje što ne možete, zašto se brinete za ostalo?
27 Pogledajte ljiljane kako rastu: ne trude se, niti predu; ali ja vam kažem da ni Solomun u svoj slavi svojoj ne obuèe se kao jedan od njih.
28 A kad travu po polju, koja danas jest a sjutra se u peæ baca, Bog tako odijeva, akamoli vas, malovjerni!
29 I vi ne ištite šta æete jesti ili šta æete piti, i ne brinite se;
30 Jer ovo sve ištu i neznabošci ovoga svijeta; a otac vaš zna da vama treba ovo.
31 Nego ištite carstva Božijega, i ovo æe vam se sve dodati.
32 Ne boj se, malo stado! jer bi volja vašega oca da vam da carstvo.
33 Prodajite što imate i dajite milostinju; naèinite sebi torbe koje neæe ovetšati, haznu koja se nikad neæe isprazniti, na nebesima, gdje se lupež ne prikuèuje niti moljac jede.
34 Jer gdje je vaše blago ondje æe biti i srce vaše.
35 Neka budu vaša bedra zapregnuta i svijeæe zapaljene;
36 I vi kao ljudi koji èekaju gospodara svojega kad se vrati sa svadbe da mu odmah otvore kako doðe i kucne.
37 Blago onijem slugama koje naðe gospodar kad doðe a oni straže. Zaista vam kažem da æe se zapregnuti, i posadiæe ih, i pristupiæe te æe im služiti.
38 I ako doðe u drugu stražu, i u treæu stražu doðe, i naðe ih tako, blago onijem slugama.
39 Ali ovo znajte: kad bi znao domaæin u koji æe èas doæi lupež, èuvao bi i ne bi dao potkopati kuæe svoje.
40 I vi dakle budite gotovi; jer u koji èas ne mislite doæi æe sin èovjeèij.
41 A Petar mu reèe: Gospode! govoriš li nama ovu prièu ili svima?
42 A Gospod reèe: ko je dakle taj vjerni i mudri pristav kojega postavi gospodar nad èeljadi svojom da im daje hranu na obrok?
43 Blago tome sluzi kojega došavši gospodar njegov naðe da izvršuje tako.
44 Zaista vam kažem: nad svijem svojijem imanjem postaviæe ga.
45 Ako li reèe sluga u srcu svojemu: neæe moj gospodar još zadugo doæi; i stane biti sluge i sluškinje, i jesti i piti, i opijati se;
46 Doæi æe gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u èas kad ne misli, i rasjeæi æe ga, i dijel njegov metnuæe s nevjernima.
47 A onaj sluga koji zna volju gospodara svojega, i nije se pripravio, niti uèinio po volji njegovoj, biæe vrlo bijen;
48 A koji ne zna pa zasluži boj, biæe malo bijen. Kome je god mnogo dano mnogo æe se iskati od njega; a kome predaše najviše najviše æe iskati od njega.
49 Ja sam došao da bacim oganj na zemlju; i kako bi mi se htjelo da se veæ zapalio!
50 Ali se meni valja krstiti krštenjem, i kako mi je teško dok se ne svrši!
51 Mislite li da sam ja došao da dam mir na zemlju? Ne, kažem vam, nego razdor.
52 Jer æe otsele pet u jednoj kuæi biti razdijeljeni, ustaæe tri na dva, i dva na tri.
53 Ustaæe otac na sina i sin na oca; mati na kæer i kæi na mater; svekrva na snahu svoju i snaha na svekrvu svoju.
54 A narodu govoraše: kad vidite oblak gdje se diže od zapada odmah kažete: biæe daždj; i biva tako.
55 I kad vidite jug gdje duva kažete: biæe vruæina; i biva.
56 Licemjeri! lice neba i zemlje umijete poznavati, a vremena ovoga kako ne poznajete?
57 Zašto pak i sami od sebe ne sudite pravedno?
58 Jer kad ideš sa svojijem suparnikom knezu, gledaj ne bi li se na putu s njim poravnao da te ne pritegne sudiji, i sudija da te ne preda sluzi, i sluga da te ne baci u tamnicu.

59 Kažem ti: neæeš odande iziæi dok ne daš i pošljednjega dinara.

13

1 U to vrijeme pak doðoše neki i kazaše za Galilejce kojijeh krv pomiješa Pilat sa žrtvama njihovijem.
2 I odgovarajuæi Isus reèe im: mislite li da su ti Galilejci bili najgrješniji od sviju Galilejaca, jer tako postradaše?
3 Ne, kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi æete tako izginuti.
4 Ili oni osamnaest što na njih pade kula Siloamska i pobi ih, mislite li da su oni najkrivlji bili od sviju Jerusalimljana?
5 Ne, kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi æete tako izginuti.
6 Kaza im pak ovu prièu: jedan èovjek imadijaše smokvu usaðenu u svome vinogradu, i doðe da traži roda na njoj, i ne naðe.
7 Onda reèe vinogradaru: evo treæa godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim; posijeci je dakle, zašto zemlji da smeta?
8 A on odgovarajuæi reèe mu: gospodaru! ostavi je i za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojem;
9 Pa da ako rodi: ako li ne, posjeæi æeš je na godinu.
10 A kad uèaše u jednoj zbornici u subotu,
11 I gle, bješe ondje žena bolesna od duha osamnaest godina, i bješe zgrèena, i ne mogaše se ispraviti.
12 A kad je vidje, dozva je Isus i reèe joj: ženo! oprošteна si od bolesti svoje.
13 I metnu na nju ruke, i odmah se ispravi i hvaljaše Boga.
14 A starješina od zbornice srðaše se što je Isus iscijeli u subotu, i odgovarajuæi reèe narodu: šest je dana u koje treba raditi, u one dakle dolazite te se lijeèite, a ne u dan subotni.
15 A Gospod mu odgovori i reèe: licemjere! svaki od vas u subotu ne odrješuje li svojega vola ili magarca od jasala, i ne vodi da napoji?
16 A ovu kæer Avraamovu koju sveza sotona evo osamnaesta godina, ne trebaše li je odriješiti iz ove sveze u dan subotni?
17 I kad on ovo govoraše stiðahu se svi koji mu se protivljahu; i sav narod radovaše se za sva njegova slavna djela.
18 A on im reèe: kakvo je carstvo Božije? i kakvo æu kazati da je?
19 Ono je kao zrno gorušièno, koje uzevši èovjek baci u vrt svoj, i uzraste i posta drvo veliko, i ptice nebeske useliše se u grane njegove.
20 Opet reèe: kakvo æu kazati da je carstvo Božije?
21 Ono je kao kvasac koji uzevši žena metnu u tri kopanje brašna, dok ne uskise sve.
22 I prolažaše po gradovima i selima uèeæi i putujuæi u Jerusalim.
23 Reèe mu pak neko: Gospode! je li malo onijeh koji æe biti spaseni? A on im reèe:
24 Navalite da uðete na tijesna vrata; jer vam kažem: mnogi æe tražiti da uðu i neæe moæi:
25 Kad ustane domaæin i zatvori vrata, i stanete napolju stajati i kucati u vrata govoreæi: Gospode! Gospode! otvori nam; i odgovarajuæi reæi æe vam: ne poznajem vas otkuda ste.
26 Tada æete stati govoriti: mi jedosmo pred tobom i pismo, i po ulicama našijem uèio si.
27 A on æe reæi: kažem vam: ne poznajem vas otkuda ste; otstupite od mene svi koji nepravdu èinite.
28 Ondje æe biti plaè i škrgut zuba, kad vidite Avraama i Isaka i Jakova i sve proroke u carstvu Božijemu, a sebe napolje istjerane.
29 I doæi æe od istoka i zapada i sjevera i juga i sješæe za trpezu u carstvu Božijemu.
30 I gle, ima pošljednjijeh koji æe biti prvi, i ima prvijeh koji æe biti pošljednji.
31 U taj dan pristupiše neki od fariseja govoreæi mu: iziði i idi odavde, jer Irod hoæe da te ubije.
32 I reèe im: idite te kažite onoj lisici: evo izgonim ðavole i iscjeljujem danas i sjutra, a treæi dan svršiæu.
33 Ali danas i sjutra i prekosjutra treba mi iæi; jer prorok ne može poginuti izvan Jerusalima.

34 Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! koliko puta htjeh da skupim èeda tvoja kao kokoš gnijezdo svoje pod krila, i ne htjeste!
35 Eto æe vam se ostaviti kuæa vaša pusta; a ja vam kažem: neæete mene vidjeti dok ne doðe da reèete: blagosloven koji ide u ime Gospodnje.

14

1 I dogodi mu se da doðe u subotu u kuæu jednoga kneza farisejskoga da jede hljeb; i oni motrahu na njega.
2 I gle, bješe pred njim nekakav èovjek na kome bješe debela bolest.
3 I odgovarajuæi Isus reèe zakonicima i farisejima govoreæi: je li slobodno u subotu iscjeljivati?
4 A oni oæutješe. I dohvativši ga se iscijeli ga i otpusti.
5 I odgovarajuæi reèe im: koji od vas ne bi svojega magarca ili vola da mu padne u bunar odmah izvadio u dan subotni?
6 I ne mogoše mu odgovoriti na to.
7 A gostima kaza prièu, kad opazi kako izbirahu zaèelja, i reèe im:
8 Kad te ko pozove na svadbu, ne sjedaj u zaèelje, da ne bude meðu gostima ko stariji od tebe;
9 I da ne bi došao onaj koji je pozvao tebe i njega, i rekao ti: podaj mjesto ovome: i onda æeš sa stidom sjesti na niže mjesto.
10 Nego kad te ko pozove, došavši sjedi na pošljednje mjesto, da ti reèe kad doðe onaj koji te pozva: prijatelju! pomakni se više; tada æe tebi biti èast pred onima koji sjede s tobom za trpezom.
11 Jer svaki koji se podiže, poniziæe se; a koji se ponižuje, podignuæe se.
12 A i onome što ih je pozvao reèe: kad daješ objed ili veèeru, ne zovi prijatelja svojijeh, ni braæe svoje, ni roðaka svojijeh, ni susjeda bogatijeh, da ne bi i oni tebe kad pozvali i vratili ti;
13 Nego kad èiniš gozbu, zovi siromahe, kljaste, hrome, slijepe;
14 I blago æe ti biti što ti oni ne mogu vratiti; nego æe ti se vratiti o vaskrseniju pravednijeh.
15 A kad èu to neki od onijeh što sjeðahu s njim za trpezom reèe mu: blago onome koji jede hljeba u carstvu Božijemu!
16 A on mu reèe: jedan èovjek zgotovi veliku veèeru, i pozva mnoge;
17 I kad bi vrijeme veèeri, posla slugu svojega da kaže zvanima: hajdete, jer je veæ sve gotovo.
18 I poèeše se izgovarati svi redom; prvi mu reèe: kupih njivu, i valja mi iæi da je vidim; molim te izgovori me.
19 I drugi reèe: kupih pet jarmova volova, i idem da ih ogledam; molim te, izgovori me.
20 I treæi reèe: oženih se, i zato ne mogu doæi.
21 I došavši sluga taj kaza ovo gospodaru svome. Tada se rasrdi domaæin i reèe sluzi svome: idi brzo na raskršæa i ulice gradske, i dovedi amo siromahe, i kljaste, i bogaljaste, i slijepe.
22 I reèe sluga: gospodaru, uèinio sam kako si zapovjedio, i još mjesta ima.
23 I reèe gospodar sluzi: iziði na putove i meðu ograde, te natjeraj da doðu da mi se napuni kuæa.
24 Jer vam kažem da nijedan od onijeh zvanijeh ljudi neæe okusiti moje veèere.
Jer je mnogo zvanijeh, ali je malo izbranijeh.
25 Iðaše pak s njim mnoštvo naroda, i obazrevši se reèe im:
26 Ako ko doðe k meni a ne mrzi na svojega oca, i na mater, i na ženu, i na djecu, i na braæu, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti moj uèenik.
27 I ko ne nosi krsta svojega i za mnom ne ide, ne može biti moj uèenik.
28 I koji od vas kad hoæe da zida kulu ne sjede najprije i ne proraèuni šta æe ga stati, da vidi ima li da može dovršiti?
29 Da ne bi, kad postavi temelj i ne uzmože dovršiti, svi koji gledaju stali mu se rugati
30 Govoreæi: ovaj èovjek poèe zidati, i ne može da dovrši.
31 Ili koji car kad poðe s vojskom da se pobije s drugijem carem ne sjede najprije i ne drži vijeæu može li s deset hiljada sresti onoga što ide na njega sa dvadeset hiljada?

32 Ako li ne može, a on pošlje poslanike
dok je onaj još daleko i moli da se pomire.
33 Tako dakle svaki od vas koji se ne
odreèe svega što ima ne može biti moj
uèenik.
34 So je dobra, ali ako so obljutavi, èim
æe se osoliti?
35 Niti je potrebna u zemlju ni u gnoj;
nego je prospu napolje. Ko ima uši da
èuje neka èuje.

15

1 I približavahu se k njemu svi carinici
i grješnici da ga èuju.
2 I vikahu na njega fariseji i književnici
govoreæi: ovaj prima grješnike i jede s
njima.
3 A on im kaza prièu ovu govoreæi:
4 Koji èovjek od vas imajuæi sto ovaca
i izgubivši jednu od njih ne ostavi
devedeset i devet u pustinji i ne ide za
izgubljenom dok je ne naðe?
5 I našavši digne je na ramo svoje
radujuæi se,
6 I došavši kuæi sazove prijatelje i
susjede govoreæi im: radujte se sa mnom:
ja naðoh svoju ovcu izgubljenu.
7 Kažem vam da æe tako biti veæa
radost na nebu za jednoga grješnika
koji se kaje, negoli za devedeset i devet
pravednika kojima ne treba pokajanje.
8 Ili koja žena imajuæi deset dinara, ako
izgubi jedan dinar, ne zapali svijeæe, i
ne pomete kuæe, i ne traži dobro dok ne
naðe?
9 I našavši sazove drugarice i susjede
govoreæi: radujte se sa mnom: ja naðoh
dinar izgubljeni.
10 Tako, kažem vam, biva radost pred
anðelima Božijima za jednoga grješnika
koji se kaje.
11 I reèe: jedan èovjek imaše dva sina,
12 I reèe mlaði od njih ocu: oèe! daj mi
dio od imanja što pripada meni. I otac im
podijeli imanje.
13 I potom do nekoliko dana pokupi
mlaði sin sve svoje, i otide u daljnu
zemlju; i onamo prosu imanje svoje
živeæi besputno.
14 A kad potroši sve, postade velika glad
u onoj zemlji, i on se naðe u nevolji.
15 I otišavši pribi se kod jednoga
èovjeka u onoj zemlji; i on ga posla u polje
svoje da èuva svinje.
16 I željaše napuniti trbuh svoj
rošèiæima koje svinje jeðahu, i niko mu
ih ne davaše.
17 A kad doðe k sebi, reèe: koliko
najamnika u oca mojega imaju hljeba i
suviše, a ja umirem od gladi!
18 Ustaæu i idem ocu svojemu, pa æu
mu reæi: oèe! sagriješih nebu i tebi,
19 I veæ nijesam dostojan nazvati se sin
tvoj: primi me kao jednoga od svojijeh
najamnika.
20 I ustavši otide ocu svojemu. A kad je
još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i
sažali mu se, i potrèavši zagrli ga i cjeliva
ga.
21 A sin mu reèe: oèe, sagriješih nebu
i tebi, i veæ nijesam dostojan nazvati se
sin tvoj.
22 A otac reèe slugama svojijem: iz-
nesite najljepšu haljinu i obucite ga, i
podajte mu prsten na ruku i obuæu na
noge.
23 I dovedite tele ugojeno te zakoljite, da
jedemo i da se veselimo.
24 Jer ovaj moj sin bješe mrtav, i oživlje;
i izgubljen bješe, i naðe se. I stadoše se
veseliti.
25 A sin njegov stariji bijaše u polju, i
dolazeæi kad se približi kuæi èu pjevanje
i podvikivanje.
26 I dozvavši jednoga od slugu zapita:
šta je to?
27 A on mu reèe: brat tvoj doðe; i otac
tvoj zakla tele ugojeno, što ga je zdrava
vidio.
28 A on se rasrdi i ne šæadijaše da uðe.
Tada iziðe otac njegov i moljaše ga.
29 A on odgovarajuæi reèe ocu: eto te
služim toliko godina, i nikad ne prestupih
tvoje zapovijesti, pa meni nikad nijesi dao
jareta da bih se proveselio sa svojijem
društvom;
30 A kad doðe taj tvoj sin koji ti je
imanje prosuo s kurvama, zaklao si mu
tele ugojeno.
31 A on mu reèe: sine! ti si svagda sa
mnom, i sve je moje tvoje.
32 Trebalo se razveseliti i obradovati,

jer ovaj brat tvoj mrtav bješe, i oživlje; i izgubljen bješe i nađe se.

16

1 A uèenicima svojijem govoraše: bijaše jedan èovjek bogat koji imaše pristava, i toga oblagaše kod njega da mu prosipa imanje.
2 I dozvavši ga reèe mu: šta ovo ja èujem za tebe? Daj raèun kako si kuæio kuæu: jer više ne možeš kuæom upravljati.
3 A pristav od kuæe reèe u sebi: šta æu èiniti? gospodar moj uzima od mene upravljanje kuæe: kopati ne mogu, prositi stidim se.
4 Znam šta æu èiniti da bi me primili u kuæe svoje kad mi se oduzme upravljanje kuæe.
5 I dozvavši redom dužnike gospodara svojega reèe prvome: koliko si dužan gospodaru mojemu?
6 A on reèe: sto oka ulja. I reèe mu: uzmi pismo svoje i sjedi brzo te napiši pedeset.
7 A potom reèe drugome: a ti koliko si dužan? A on reèe: sto oka pšenice. I reèe mu: uzmi pismo svoje i napiši osamdeset.
8 I pohvali gospodar nevjernoga pristava što mudro uèini; jer su sinovi ovoga vijeka mudriji od sinova vidjela u svojemu naraštaju.
9 I ja vama kažem: naèinite sebi prijatelje nepravednijem bogatstvom, da bi vas kad osiromašite primili u vjeène kuæe.
10 Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.
11 Ako dakle u nepravednom bogatstvu vjerni ne biste, ko æe vam u istinom vjerovati?
12 I ako u tuðem ne biste vjerni, ko æe vam dati vaše?
13 Nikakav pak sluga ne može dva gospodara služiti; jer ili æe na jednoga mrziti a drugoga ljubiti, ili æe jednome voljeti a za drugoga ne mariti. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.
14 A ovo sve slušahu i fariseji, koji bijahu srebroljupci, i rugahu mu se.
15 I reèe im: vi ste oni koji se gradite pravedni pred ljudima; ali Bog zna srca vaša; jer što je u ljudi visoko ono je mrzost pred Bogom.
16 Zakon i proroci su do Jovana; otsele se carstvo Božije propovijeda jevanðeljem, i svaki navaljuje da uðe u njega.
17 Lašnje je pak nebu i zemlji proæi negoli jednoj titli iz zakona propasti.
18 Svaki koji pušta ženu svoju i uzima drugu, preljubu èini; i koji se ženi puštenicom, preljubu èini.
19 Èovjek neki pak bješe bogat, koji se oblaèaše u skerlet i u svilu, i življaše svaki dan gospodski i veseljaše se.
20 A bijaše jedan siromah, po imenu Lazar, koji ležaše pred njegovijem vratima gnojav,
21 I željaše da se nasiti mrvama koje padahu s trpeze bogatoga; još i psi dolažahu i lizahu gnoj njegov.
22 A kad umrije siromah, odnesoše ga anðeli u naruèje Avraamovo; a umrije i bogati, i zakopaše ga.
23 I u paklu kad bješe u mukama podiže oèi svoje i ugleda izdaleka Avraama i Lazara u naruèju njegovu,
24 I povikavši reèe: oèe Avraame! smiluj se na me i pošlji mi Lazara neka umoèi u vodu vrh od prsta svojega, i da mi rashladi jezik; jer se muèim u ovome plamenu.
25 A Avraam reèe: sinko! opomeni se da si ti primio dobra svoja u životu svome, i Lazar opet zla; a sad se on tješi, a ti se muèiš.
26 I preko svega toga postavljena je meðu nama i vama velika propast, da oni koji bi htjeli odovud k vama prijeæi, ne mogu, niti oni otuda k nama da prelaze.
27 Tada reèe: molim te dakle, oèe, da ga pošalješ kuæi oca mojega,
28 Jer imam pet braæe: neka im posvjedoèi da ne bi i oni došli na ovo mjesto muèenja.
29 Reèe mu Avraam: oni imaju Mojsija i proroke, neka njih slušaju.
30 A on reèe: ne, oèe Avraame! nego ako im doðe ko iz mrtvijeh pokajaæe se.

31 A Avraam mu reèe: ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvijeh ustane neæe vjerovati.

17

1 A uèenicima reèe: nije moguæe da ne doðu sablazni; ali teško onome s koga dolaze;
2 Bolje bi mu bilo da mu se vodenièni kamen objesi o vratu, i da ga bace u more, nego da sablazni jednoga od ovijeh malijeh.
3 Èuvajte se. Ako ti sagriješi brat tvoj, nakaraj ga; pa ako se pokaje, oprosti mu.
4 I ako ti sedam puta na dan sagriješi, i sedam puta na dan doðe k tebi i reèe: kajem se, oprosti mu.
5 I rekoše apostoli Gospodu: dometni nam vjere.
6 A Gospod reèe: kad biste imali vjere koliko zrno gorušièno, i rekli biste ovome dubu: išèupaj se i usadi se u more, i poslušao bi vas.
7 Koji pak od vas kad ima slugu koji ore ili èuva stoku pa kad doðe iz polja, reèe mu: hodi brzo i sjedi za trpezu?
8 Nego ne kaže li mu: ugotovi mi da veèeram, i zapregni se te mi služi dok jedem i pijem, pa onda i ti jedi i pij?
9 Eda li æe on zahvaliti sluzi tome kad svrši što mu se zapovjedi? Ne vjerujem.
10 Tako i vi kad svršite sve što vam je zapovjeðeno, govorite: mi smo zaludne sluge, jer uèinismo što smo bili dužni èiniti.
11 I kad iðaše u Jerusalim, on prolažaše izmeðu Samarije i Galileje.
12 I kad ulažaše u jedno selo sretoše ga deset gubavijeh ljudi, koji staše izdaleka,
13 I podigoše glas govoreæi: Isuse uèitelju! pomiluj nas.
14 I vidjevši ih reèe im: idite i pokažite se sveštenicima. I oni iduæi oèistiše se.
15 A jedan od njih vidjevši da se iscijeli povrati se hvaleæi Boga iza glasa,
16 I pade nièice pred noge njegove, i zahvali mu. I to bješe Samarjanin.
17 A Isus odgovarajuæi reèe: ne iscijeliše li se desetorica? Gdje su dakle devetorica?
18 Kako se meðu njima koji ne naðe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuðin?
19 I reèe mu: ustani, idi; vjera tvoja pomože ti.
20 A kad ga upitaše fariseji: kad æe doæi carstvo Božije? odgovarajuæi reèe im: carstvo Božije neæe doæi da se vidi;
21 Niti æe se kazati: evo ga ovdje ili ondje; jer gle, carstvo je Božije unutra u vama.
22 A uèenicima reèe: doæi æe vrijeme kad æete zaželjeti da vidite jedan dan sina èovjeèijega, i neæete vidjeti.
23 I reæi æe vam: evo ovdje je, ili: eno ondje; ali ne izlazite, niti tražite.
24 Jer kako što munja sine s neba, i zasvijetli se preko svega što je pod nebom, tako æe biti i sin èovjeèij u svoj dan.
25 Ali mu najprije treba mnogo postradati, i okrivljenu biti od roda ovoga.
26 I kako je bilo u vrijeme Nojevo onako æe biti u dane sina èovjeèijega:
27 Jeðahu, pijahu, ženjahu se, udavahu se do onoga dana kad Noje uðe u kovèeg, i doðe potop i pogubi sve.
28 Tako kao što bi u dane Lotove: jeðahu, pijahu, kupovahu, prodavahu, saðahu, zidahu;
29 A u dan kad iziðe Lot iz Sodoma, udari oganj i sumpor iz neba i pogubi sve.
30 Tako æe biti i u onaj dan kad æe se javiti sin èovjeèij.
31 U onaj dan koji se desi na krovu a pokuæstvo njegovo u kuæi, neka ne silazi da ga uzme; i koji se desi u polju, tako neka se ne vraæa natrag.
32 Opominjite se žene Lotove.
33 Koji poðe da saèuva dušu svoju, izgubiæe je; a koji je izgubi, oživljeæe je.
34 Kažem vam: u onu noæ biæe dva na jednome odru, jedan æe se uzeti a drugi æe se ostaviti;
35 Dvije æe mljeti zajedno, jedna æe se uzeti a druga æe se ostaviti;
36 Dva æe biti na njivi, jedan æe se uzeti a drugi æe se ostaviti.
37 I odgovarajuæi rekoše mu: gdje, Gospode? A on im reèe: gdje je strvina onamo æe se i orlovi skupiti.

18

1 Kaza im pak i prièu kako se treba svagda moliti Bogu, i ne dati da dotuži,
2 Govoreæi: u jednome gradu bijaše jedan sudija koji se Boga ne bojaše i ljudi ne stiðaše.
3 A u onome gradu bijaše jedna udovica i dolažaše k njemu govoreæi: ne daj me mojemu suparniku.
4 I ne šæadijaše zadugo. A najposlije reèe u sebi: ako se i ne bojim Boga i ljudi ne sramim,
5 No buduæi da mi dosaðuje ova udovica, odbraniæu je, da mi jednako ne dolazi i ne dosaðuje.
6 Tada reèe Gospod: èujte šta govori nepravedni sudija.
7 Akamoli Bog neæe odbraniti izbranijeh svojijeh koji ga mole dan i noæ?
8 Kažem vam da æe ih odbraniti brzo. Ali sin èovjeèij kad doðe hoæe li naæi vjeru na zemlji?
9 A i drugima koji mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu kaza prièu ovu:
10 Dva èovjeka uðoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej a drugi carinik.
11 Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože! hvalim te što ja nijesam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljuboèinci, ili kao ovaj carinik.
12 Postim dvaput u nedjelji; dajem desetak od svega što imam.
13 A carinik izdaleka stajaše, i ne šæaše ni oèiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreæi: Bože! milostiv budi meni grješnome.
14 Kažem vam da ovaj otide opravdan kuæi svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže poniziæe se; a koji se sam ponižuje podignuæe se.
15 Donošahu k njemu i djecu da ih se dotakne; a kad vidješe uèenici, zaprijetiše im.
16 A Isus dozvavši ih reèe: pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takovijeh carstvo Božije.
17 I kažem vam zaista: koji ne primi carstva Božijega kao dijete, neæe uæi u njega.
18 I zapita ga jedan knez govoreæi: uèitelju blagi! šta da uèinim da naslijedim život vjeèni?
19 A Isus reèe mu: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga.
20 Zapovijesti znaš: ne èini preljube; ne ubij; ne ukradi; ne svjedoèi lažno; poštuj oca svojega i mater svoju.
21 A on reèe: sve sam ovo saèuvao od mladosti svoje.
22 A kad to èu Isus reèe mu: još ti jedno nedostaje: prodaj sve što imaš i razdaj siromasima; i imaæeš blago na nebu; i hajde za mnom.
23 A kad on èu to postade žalostan, jer bješe vrlo bogat.
24 A kad ga vidje Isus gdje postade žalostan, reèe: kako je teško uæi u carstvo Božije onima koji imaju bogatstvo!
25 Lakše je kamili proæi kroz iglene uši negoli bogatome uæi u carstvo Božije.
26 A oni koji slušahu rekoše: ko se dakle može spasti?
27 A on reèe: što je u ljudi nemoguæe u Boga je moguæe.
28 A Petar reèe: eto mi smo ostavili sve i za tobom idemo.
29 A on im reèe: zaista vam kažem: nema nijednoga koji bi ostavio kuæu, ili roditelje, ili braæu, ili sestre, ili ženu, ili djecu carstva radi Božijega,
30 Koji neæe primiti više u ovo vrijeme, i na onome svijetu život vjeèni.
31 Uze pak dvanaestoricu i reèe im: evo idemo gore u Jerusalim, i sve æe se svršiti što su proroci pisali za sina èovjeèijega.
32 Jer æe ga predati neznabošcima, i narugaæe mu se, i ružiæe ga, i pljuvaæe ga,
33 I biæe ga, i ubiæe ga; i treæi dan ustaæe.
34 I oni ništa od toga ne razumješe, i besjeda ova bješe od njih sakrivena, i ne razumješe što im se kaza.
35 A kad se približi k Jerihonu, jedan slijepac sjeðaše kraj puta proseæi.
36 A kad èu narod gdje prolazi zapita: šta je to?
37 I kazaše mu da Isus Nazareæanin prolazi.

38 I povika govoreæi: Isuse, sine Davidov! pomiluj me.
39 I prijeæahu mu oni što iðahu naprijed da uæuti; a on još više vikaše: sine Davidov! pomiluj me.
40 I Isus stade i zapovjedi da mu ga dovedu; a kad mu se približi, zapita ga
41 Govoreæi: šta hoæeš da ti uèinim? A on reèe: Gospode! da progledam.
42 A Isus reèe: progledaj; vjera tvoja pomože ti.
43 I odmah progleda, i poðe za njim hvaleæi Boga. I svi ljudi koji vidješe hvaljahu Boga.

19

1 I kad uðe u Jerihon i prolažaše kroza nj,
2 I gle, èovjek po imenu Zakhej, koji bješe starješina carinièki, i bješe bogat,
3 I iskaše da vidi Isusa da ga pozna; i ne mogaše od naroda, jer bješe maloga rasta;
4 I potrèavši naprijed, pope se na dud da ga vidi; jer mu je onuda trebalo proæi.
5 I kad doðe Isus na ono mjesto, pogledavši gore vidje ga, i reèe mu: Zakheju! siði brzo; jer mi danas valja biti u tvojoj kuæi.
6 I siðe brzo; i primi ga radujuæi se.
7 I svi, kad vidješe, vikahu na njega govoreæi da grješnome èovjeku doðe u kuæu.
8 A Zakhej stade i reèe Gospodu: Gospode! evo pola imanja svojega daæu siromasima, i ako sam koga zanio vratiæu onoliko èetvoro.
9 A Isus mu reèe: danas doðe spasenije kuæi ovoj; jer je i ovo sin Avraamov.
10 Jer je sin èovjeèij došao da naðe i spase što je izgubljeno.
11 A kad oni to slušahu nastavi kazivati prièu; jer bješe blizu Jerusalima, i mišljahu da æe se odmah javiti carstvo Božije.
12 Reèe dakle: jedan èovjek od dobra roda otide u daljnu zemlju da primi sebi carstvo, i da se vrati.
13 Dozvavši pak deset svojijeh sluga dade im deset kesa, i reèe im: trgujte dok se ja vratim.
14 I graðani njegovi mržahu na njega, i poslaše za njim poslanike govoreæi: neæemo da on caruje nad nama.
15 I kad se on vrati, pošto primi carstvo, reèe da dozovu one sluge kojima dade srebro, da vidi šta je koji dobio.
16 Tada doðe prvi govoreæi: gospodaru! kesa tvoja donese deset kesa.
17 I reèe mu: dobro, dobri slugo; kad si mi u malom bio vjeran evo ti vlast nad deset gradova.
18 I doðe drugi govoreæi: gospodaru! kesa tvoja donese pet kesa.
19 A on reèe i onome: i ti budi nad pet gradova.
20 I treæi doðe govoreæi: gospodaru! evo tvoja kesa koju sam zavezao u ubrus i èuvao.
21 Jer sam se bojao tebe: jer si èovjek tvrd: uzimaš što nijesi ostavio, i žnješ što nijesi sijao.
22 A gospodar mu reèe: po tvojijem æu ti rijeèima suditi, zli slugo! znao si da sam ja tvrd èovjek, uzimam što nijesam ostavio, i žnjem što nijesam sijao:
23 Pa zašto nijesi dao mojega srebra trgovcima, i ja došavši primio bih ga s dobitkom?
24 I reèe onima što stajahu pred njim: uzmite od njega kesu i podajte onome što ima deset kesa.
25 I rekoše mu: gospodaru! on ima deset kesa.
26 A on im odgovori: jer vam kažem da æe se svakome koji ima dati; a od onoga koji nema uzeæe se od njega i ono što ima.
27 A one moje neprijatelje koji nijesu htjeli da ja budem car nad njima, dovedite amo, i isijecite preda mnom.
28 I kazavši ovo poðe naprijed, i iðaše gore u Jerusalim.
29 I kad se približi Vitfazi i Vitaniji kod gore koja se zvaše Maslinska, posla dva od uèenika svojijeh
30 Govoreæi: idite u to selo prema vama, i kad uðete u njega naæi æete magare privezano na koje nikakav èovjek nikad nije usjedao; odriješite ga i dovedite.

31 I ako vas ko upita: zašto driješite? ovako mu kažite: ono Gospodu treba.
32 A kad otidoše poslani, naðoše kao što im kaza.
33 A kad oni driješahu magare rekoše im gospodari od njega: zašto driješite magare?
34 A oni rekoše: ono Gospodu treba.
35 I dovedoše ga k Isusu, i baciše haljine svoje na magare, i posadiše Isusa.
36 A kad iðaše, prostirahu haljine svoje po putu.
37 A kad se približi veæ da siðe s gore Maslinske, poèe sve mnoštvo uèenika u radosti hvaliti Boga iza glasa za sva èudesa što su vidjeli,
38 Govoreæi: blagosloven car koji ide u ime Gospodnje! mir na nebu i slava na visini!
39 I neki fariseji iz naroda rekoše mu: uèitelju! zaprijeti uèenicima svojijem.
40 I odgovarajuæi reèe im: kažem vam: ako oni uæute, kamenje æe povikati.
41 I kad se približi, ugleda grad i zaplaka za njim
42 Govoreæi: kad bi i ti znao u ovaj tvoj dan što je za mir tvoj! ali je sad sakriveno od oèiju tvojijeh.
43 Jer æe doæi dani na tebe, i okružiæe te neprijatelji tvoji opkopima, i opkoliæe te, i obuzeæe te sa sviju strana;
44 I razbiæe tebe i djecu tvoju u tebi, i neæe ostaviti u tebi kamena na kamenu, zato što nijesi poznao vremena u kojemu si pohoðen.
45 I ušavši u crkvu stade izgoniti one što prodavahu u njoj i kupovahu,
46 Govoreæi im: u pismu stoji: dom moj dom je molitve, a vi naèiniste od njega peæinu hajduèku.
47 I uèaše svaki dan u crkvi. A glavari sveštenièki i književnici i starješine narodne gledahu da ga pogube.
48 I ne nalažahu šta bi mu uèinili; jer sav narod iðaše za njim, i slušahu ga.

20

1 I kad on u jedan od onijeh dana uèaše narod u crkvi i propovijedaše jevanðelje, doðoše glavari sveštenièki i književnici sa starješinama,
2 I rekoše mu govoreæi: kaži nam kakvom vlasti to èiniš? Ili ko ti je dao vlast tu?
3 A on odgovarajuæi reèe im: i ja æu vas upitati jednu rijeè, i kažite mi:
4 Krštenje Jovanovo ili bi s neba ili od ljudi?
5 A oni pomišljahu u sebi govoreæi: ako reèemo s neba, reæi æe: zašto mu dakle ne vjerovaste?
6 Ako li reèemo: od ljudi, sav æe nas narod pobiti kamenjem; jer svi vjerovahu da Jovan bješe prorok.
7 I odgovoriše: ne znamo otkuda.
8 A Isus im reèe: ni ja vama neæu kazati kakvom vlasti ovo èinim.
9 A narodu poèe kazivati prièu ovu: jedan èovjek posadi vinograd, i dade ga vinogradarima pa otide na podugo vremena.
10 I u vrijeme posla k vinogradarima slugu da mu dadu od roda vinogradskoga; ali vinogradari izbiše ga, i poslaše prazna.
11 I posla opet drugoga slugu; a oni i onoga izbiše i osramotivši poslaše prazna.
12 I posla opet treæega; a oni i onoga raniše, i istjeraše.
13 Onda reèe gospodar od vinograda: šta æu èiniti? Da pošljem sina svojega ljubaznoga: eda se kako zastide kad vide njega.
14 A vinogradari vidjevši njega mišljahu u sebi govoreæi: ovo je našljednik; hodite da ga ubijemo da naše bude dostojanje.
15 I izvedoše ga napolje iz vinograda i ubiše. Šta æe dakle uèiniti njima gospodar od vinograda?
16 Doæi æe i pogubiæe ove vinogradare, i daæe vinograd drugima. A oni što slušahu rekoše: ne dao Bog!
17 A on pogledavši na njih reèe: šta znaèi dakle ono u pismu: kamen koji odbaciše zidari onaj posta glava od ugla?
18 Svaki koji padne na taj kamen razbiæe se; a na koga on padne satræe ga.
19 I gledahu glavari sveštenièki i književnici u onaj èas da dignu ruke na nj; ali se pobojaše naroda, jer razumješe da njima ovu prièu kaza.

20 I pažahu na njega, i poslaše vrebaèe, koji se graðahu kao da su pobožni: ne bi li ga uhvatili u rijeèi da ga predadu poglavarima i vlasti sudijnoj.
21 I upitaše ga govoreæi: uèitelju! znamo da pravo govoriš i uèiš, i ne gledaš ko je ko, nego zaista uèiš putu Božijemu:
22 Treba li nam æesaru davati haraè, ili ne?
23 A on razumjevši njihovo lukavstvo reèe im: šta me kušate?
24 Pokažite mi dinar; èij je na njemu obraz i natpis? A oni odgovarajuæi rekoše: æesarev.
25 A on im reèe: podajte dakle što je æesarevo æesaru, a što je Božije Bogu.
26 I ne mogoše rijeèi njegove pokuditi pred narodom; i diviše se odgovoru njegovu, i umukoše.
27 A pristupiše neki od sadukeja koji kažu da nema vaskrsenija, i pitahu ga
28 Govoreæi: uèitelju! Mojsije nam napisa: ako kome umre brat koji ima ženu, i umre bez djece, da brat njegov uzme ženu, i da podigne sjeme bratu svojemu.
29 Bijaše sedam braæe, i prvi uze ženu, i umrije bez djece;
30 I uze drugi ženu, i on umrije bez djece;
31 I treæi je uze; a tako i svi sedam; i ne ostaviše djece, i pomriješe;
32 A poslije sviju umrije i žena.
33 O vaskrseniju dakle koga æe od njih biti žena? jer je ona sedmorici bila žena.
34 I odgovarajuæi Isus reèe im: djeca ovoga svijeta žene se i udaju;
35 A koji se udostoje dobiti onaj svijet i vaskrsenije iz mrtvijeh niti æe se ženiti ni udavati;
36 Jer više ne mogu umrijeti; jer su kao anðeli; i sinovi su Božiji kad su sinovi vaskrsenija.
37 A da mrtvi ustaju, i Mojsije pokaza kod kupine gdje naziva Gospoda Boga Avraamova i Boga Isakova i Boga Jakovljeva.
38 A Bog nije Bog mrtvijeh nego živijeh; jer su njemu svi živi.
39 A neki od književnika odgovarajuæi rekoše: uèitelju! dobro si kazao.
40 I veæ ne smijahu ništa da ga zapitaju.
A on im reèe:
41 Kako govore da je Hristos sin Davidov?
42 Kad sam David govori u psaltiru: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane,
43 Dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima.
44 David dakle njega naziva Gospodom; pa kako mu je sin?
45 A kad sav narod slušaše, reèe uèenicima svojijem:
46 Èuvajte se od književnika, koji hoæe da idu u dugaèkijem haljinama, i traže da im se klanja po ulicama, i prvijeh mjesta po zbornicama, i zaèelja na gozbama;
47 Koji jedu kuæe udoviène, i lažno se mole Bogu dugo. Oni æe još veæma biti osuðeni.

21

1 Pogledavši pak gore vidje bogate gdje meæu priloge svoje u haznu Božiju;
2 A vidje i jednu siromašnu udovicu koja metaše ondje dvije lepte;
3 I reèe: zaista vam kažem: ova siromašna udovica metnu više od sviju:
4 Jer svi ovi metnuše u prilog Bogu od suviška svojega, a ona od sirotinje svoje metnu svu hranu svoju što imaše.
5 I kad neki govorahu za crkvu da je ukrašena lijepijem kamenjem i zakladima, reèe:
6 Doæi æe dani u koje od svega što vidite neæe ostati ni kamen na kamenu koji se neæe razmetnuti.
7 Zapitaše ga pak govoreæi: uèitelju! a kad æe to biti? i kakav je znak kad æe se to dogoditi?
8 A on reèe: èuvajte se da vas ne prevare, jer æe mnogi doæi na ime moje govoreæi: ja sam, i vrijeme se približi. Ne idite dakle za njima.
9 A kad èujete ratove i bune, ne plašite se; jer to sve treba najprije da bude; ali još nije tada pošljedak.
10 Tada im reèe: ustaæe narod na narod i carstvo na carstvo;
11 I zemlja æe se tresti vrlo po svijetu, i biæe gladi i pomori i strahote i veliki znaci biæe na nebu.

12 A prije svega ovoga metnuæe na vas
ruke svoje i goniæe vas i predavati u
zbornice i u tamnice; vodiæe vas pred
careve i kraljeve imena mojega radi.
13 A to æe vam se dogoditi za svje-
doèanstvo.
14 Metnite dakle u srca svoja, da se prije
ne pripravljate kako æete odgovarati:
15 Jer æu vam ja dati usta i premudrost
kojoj se neæe moæi protiviti ni odgovoriti
svi vaši protivnici.
16 A predavaæe vas i roditelji i braæa i
roðaci i prijatelji; i pobiæe neke od vas.
17 I svi æe omrznuti na vas imena
mojega radi.
18 I dlaka s glave vaše neæe poginuti.
19 Trpljenjem svojijem spasavajte duše
svoje.
20 A kad vidite da Jerusalim opkoli vo-
jska onda znajte da se približilo vrijeme
da opusti.
21 Tada koji budu u Judeji neka bježe
u gore, i koji budu u gradu neka izlaze
napolje; i koji su napolju neka ne ulaze u
njega:
22 Jer su ovo dani osvete, da se izvrši sve
što je napisano.
23 Ali teško trudnima i dojilicama u te
dane! Jer æe biti velika nevolja na zemlji,
i gnjev na ovom narodu.
24 I pašæe od oštrica maèa, i odvešæe
se u ropstvo po svijem narodima; i
Jerusalim æe gaziti neznabošci dok se ne
izvrše vremena neznabožaca.
25 I biæe znaci u suncu i u mjesecu i u
zvijezdama; i ljudima na zemlji tuga od
smetnje i od huke morske i valova.
26 Ljudi æe umirati od straha i od
èekanja onoga što ide na zemlju; jer æe
se i sile nebeske pokrenuti.
27 I tada æe ugledati sina èovjeèijega
gdje ide na oblacima sa silom i slavom
velikom.
28 A kad se poène ovo zbivati, gledajte
i podignite glave svoje; jer se približuje
izbavljenje vaše.
29 I kaza im prièu: gledajte na smokvu
i na sva drveta;
30 Kad vidite da veæ potjeraju, sami
znate da je blizu ljeto.
31 Tako i vi kad vidite ovo da se zbiva,
znajte da je blizu carstvo Božije.
32 Zaista vam kažem da ovaj naraštaj
neæe proæi dok se ovo sve ne zbude.
33 Nebo i zemlja proæi æe, a rijeèi moje
neæe proæi.
34 Ali se èuvajte da kako vaša srca
ne otežaju žderanjem i pijanstvom i
brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan
ne doðe iznenada.
35 Jer æe doæi kao zamka na sve koji
žive po svoj zemlji.
36 Stražite dakle jednako i molite se
Bogu da biste se udostojili uteæi od svega
ovoga što æe se zbiti, i stati pred sinom
èovjeèijim.
37 I danju uèaše u crkvi, a noæu
izlažaše i noæivaše na gori koja se zove
Maslinska.
38 I sav narod dolažaše izjutra k njemu
u crkvu da ga slušaju.

22

1 Približavaše se pak praznik prijesni-
jeh hljebova koji se zove pasha.
2 I gledahu glavari sveštenièki i kn-
jiževnici kako bi ga ubili; ali se bojahu
naroda.
3 A sotona uðe u Judu, koji se
zvaše Iskariot, i koji bješe jedan od
dvanaestorice.
4 I otišavši govori s glavarima
sveštenièkijem i sa starješinama kako æe
im ga izdati.
5 I oni se obradovaše, i ugovoriše da mu
dadu novce.
6 I on se obreèe, i tražaše zgodna
vremena da im ga preda tajno od naroda.
7 A doðe dan prijesnijeh hljebova u koji
trebaše klati pashu;
8 I posla Petra i Jovana rekavši: idite
ugotovite nam pashu da jedemo.
9 A oni mu rekoše: gdje hoæeš da
ugotovimo?
10 A on im reèe: eto kad uðete u
grad, srešæe vas èovjek koji nosi vodu u
krèagu; idite za njim u kuæu u koju on
uðe,
11 I kažite domaæinu: uèitelj veli:
gdje je gostionica gdje æu jesti pashu s
uèenicima svojijem?

12 I on æe vam pokazati veliku sobu
prostrtu; ondje ugotovite.
13 A oni otidoše i naðoše kao što im
kaza; i ugotoviše pashu.
14 I kad doðe èas, sjede za trpezu, i
dvanaest apostola s njim.
15 I reèe im: vrlo sam željeo da
ovu pashu jedem s vama prije nego
postradam;
16 Jer vam kažem da je otsele neæu jesti
dok se ne svrši u carstvu Božijemu.
17 I uzevši èašu dade hvalu, i reèe:
uzmite je i razdijelite meðu sobom;
18 Jer vam kažem da neæu piti od
roda vinogradskoga dok ne doðe carstvo
Božije.
19 I uzevši hljeb dade hvalu, i prelomivši
ga dade im govoreæi: ovo je tijelo moje
koje se daje za vas; ovo èinite za moj
spomen.
20 A tako i èašu po veèeri, govoreæi:
ova je èaša novi zavjet mojom krvi koja
se za vas proljeva.
21 Ali evo ruka izdajnika mojega sa
mnom je na trpezi.
22 I sin èovjeèij dakle ide kao što je
ureðeno; ali teško èovjeku onome koji ga
izdaje!
23 I oni staše tražiti meðu sobom koji bi
dakle od njih bio koji æe to uèiniti.
24 A posta i prepiranje meðu njima koji
bi se držao meðu njima da je najveæi.
25 A on im reèe: carevi narodni vladaju
narodom, a koji njim upravljaju, zovu se
dobrotvori.
26 Ali vi nemojte tako; nego koji je
najveæi meðu vama neka bude kao naj-
manji, i koji je starješina neka bude kao
sluga.
27 Jer koji je veæi, koji sjedi za trpezom
ili koji služi? Nije li onaj koji sjedi za
trpezom? A ja sam meðu vama kao sluga.
28 A vi ste oni koji ste se održali sa
mnom u mojijem napastima.
29 I ja ostavljam vama carstvo kao što je
otac moj meni ostavio:
30 Da jedete i pijete za trpezom mojom
u carstvu mojemu, i da sjedite na pri-
jestolima i sudite nad dvanaest koljena
Izrailjevijeh.
31 Reèe pak Gospod: Simone! Simone!
evo vas ište sotona da bi vas èinio kao
pšenicu.
32 A ja se molih za tebe da tvoja vjera ne
prestane; i ti kadgod obrativši se utvrdi
braæu svoju.
33 A on mu reèe: Gospode! s tobom
gotov sam i u tamnicu i na smrt iæi.
34 A on reèe: kažem ti, Petre! danas
neæe zapjevati pijetao dok se triput ne
odreèeš da me poznaješ.
35 I reèe im: kad vas poslah bez kese
i bez torbe i bez obuæe, eda vam što
nedostade? A oni rekoše: ništa.
36 A on im reèe: ali sad koji ima kesu
neka je uzme, tako i torbu; a koji nema
neka proda haljinu svoju i kupi nož.
37 Jer vam kažem da još i ovo treba na
meni da se izvrši što stoji u pismu: i meðu
zloèince metnuše ga. Jer što je pisano za
mene, svršuje se.
38 A oni rekoše: Gospode! evo ovdje dva
noža. A on im reèe: dosta je.
39 I izišavši otide po obièaju na goru
Maslinsku; a za njim otidoše uèenici
njegovi.
40 A kad doðe na mjesto reèe im: molite
se Bogu da ne padnete u napast.
41 I sam otstupi od njih kako se može
kamenom dobaciti, i kleknuvši na koljena
moljaše se Bogu
42 Govoreæi: oèe! kad bi htio da
proneseš ovu èašu mimo mene! ali ne
moja volja nego tvoja da bude.
43 A anðeo mu se javi s neba, i krijepi
ga.
44 I buduæi u borenju, moljaše se bolje;
znoj pak njegov bijaše kao kaplje krvi koje
kapahu na zemlju.
45 I ustavši od molitve doðe k
uèenicima svojijem, i naðe ih a oni
spavaju od žalosti,
46 I reèe im: što spavate? ustanite,
molite se Bogu da ne padnete u napast.
47 Dok on pak još govoraše, gle, narod
i jedan od dvanaestorice, koji se zvaše
Juda, iðaše pred njima, i pristupi k Isusu
da ga cjeliva. Jer im ovo bijaše dao znak:
koga cjelivam onaj je.
48 A Isus mu reèe: Juda! zar cjelivom
izdaješ sina èovjeèijega?

49 A kad oni što bijahu s njim vidješe šta
æe biti, rekoše mu: Gospode! da bijemo
nožem?
50 I udari jedan od njih slugu poglavara
sveštenièkoga, i otsijeèe mu desno uho.
51 A Isus odgovarajuæi reèe: ostavite to.
I dohvativši se do uha njegova iscijeli ga.
52 A glavarima sveštenièkijem i vo-
jvodama crkvenijem i starješinama koji
bijahu došli na nj reèe Isus: zar kao na
hajduka iziðoste s noževima i koljem da
me uhvatite?
53 Svaki dan bio sam s vama u crkvi i ne
digoste ruku na mene; ali je sad vaš èas i
oblast tame.
54 A kad ga uhvatiše, odvedoše ga i
uvedoše u dvor poglavara sveštenièkoga.
A Petar iðaše za njim izdaleka.
55 A kad oni naložiše oganj nasred
dvora i sjeðahu zajedno, i Petar sjeðaše
među njima.
56 Vidjevši ga pak jedna sluškinja gdje
sjedi kod ognja, i pogledavši na nj reèe: i
ovaj bješe s njim.
57 A on ga se odreèe govoreæi: ženo!
ne poznajem ga.
58 I malo zatijem vidje ga drugi i reèe:
i ti si od njih. A Petar reèe: èovjeèe!
nijesam.
59 I pošto proðe oko jednoga sahata
drugi neko potvrðivaše govoreæi: zaista
i ovaj bješe s njim; jer je Galilejac.
60 A Petar reèe: èovjeèe! ne znam šta
govoriš. I odmah dok on još govoraše
zapjeva pijetao.
61 I obazrevši se Gospod pogleda na Pe-
tra, i Petar se opomenu rijeèi Gospodnje
kako mu reèe: prije nego pijetao zapjeva
odreæi æeš me se triput.
62 I izišavši napolje plaka gorko.
63 A ljudi koji držahu Isusa rugahu mu
se, i bijahu ga.
64 I pokrivši ga bijahu ga po obrazu i
pitahu ga govoreæi: proreci ko te udari?
65 I druge mnoge hule govorahu na nj.
66 I kad svanu, sabraše se starješine
narodne i glavari sveštenièki i kn-
jiževnici, i odvedoše ga u svoj sud
67 Govoreæi: jesi li ti Hristos? kaži nam.
A on im reèe: ako vam i kažem, neæete
vjerovati.
68 A ako vas i zapitam, neæete mi
odgovoriti, niti æete me pustiti.
69 Otsele æe sin èovjeèij sjediti s desne
strane sile Božije.
70 Svi pak rekoše: ti li si dakle sin Božij?
A on im reèe: vi kažete da sam ja.
71 A oni rekoše: šta nam trebaju više
svjedoèanstva? jer sami èusmo iz usta
njegovijeh.

23

1 I ustavši njih sve mnoštvo odvedoše
ga k Pilatu.
2 I poèeše ga tužiti govoreæi: ovoga
naðosmo da otpaðuje narod naš, i
zabranjuje davati æesaru danak, i govori
da je on Hristos car.
3 A Pilat ga zapita: ti li si car Judejski?
A on odgovarajuæi reèe mu: ti kažeš.
4 A Pilat reèe glavarima sveštenièkijem
i narodu: ja ne nalazim nikakve krivice
na ovom èovjeku.
5 A oni navaljivahu govoreæi: on buni
ljude uèeæi po svoj Judeji poèevši od
Galileje dovde.
6 A Pilat èuvši za Galileju zapita: zar je
on Galilejac?
7 I razumjevši da je iz podruèja Irodova
posla ga Irodu, koji takoðer bijaše u
Jerusalimu onijeh dana.
8 A Irod vidjevši Isusa bi mu vrlo milo;
jer je odavno željeo da ga vidi, jer je
mnogo slušao za njega, i nadaše se da æe
vidjeti od njega kako èudo.
9 I pita ga mnogo koje za što; ali mu on
ništa ne odgovori.
10 A glavari sveštenièki i književnici
stajahu, i jednako tužahu ga.
11 A Irod osramotivši ga sa svojijem
vojnicima, i narugavši mu se, obuèe mu
bijelu haljinu, i posla ga natrag Pilatu.
12 I u taj se dan pomiriše Pilat i Irod
među sobom; jer prije bijahu u zavadi.
13 A Pilat sazvavši glavare sveštenièke i
knezove i narod
14 Reèe im: dovedoste mi ovoga èovjeka
kao koji narod otpaðuje, i eto ja ga pred
vama ispitah, i ne nalazim na ovom
èovjeku nijedne krivice što vi na njega
govorite;

15 A ni Irod, jer sam ga slao k njemu; i
eto se ne nalazi ništa da je uèinio što bi
zasluživalo smrt.
16 Daklem da ga izbijem pa da pustim.
17 A trebaše o svakom prazniku pashe
da im pusti po jednoga sužnja.
18 Ali narod sav povika govoreæi: uzmi
ovoga, a pusti nam Varavu;
19 Koji bijaše baèen u tamnicu za
nekakvu bunu uèinjenu u gradu i za krv.
20 A Pilat opet reèe da bi on htio pustiti
Isusa.
21 A oni vikahu govoreæi: raspni ga,
raspni.
22 A on im treæi put reèe: kakvo je
dakle on zlo uèinio? ja ništa na njemu
ne naðoh što bi zasluživalo smrt; daklem
da ga izbijem pa da pustim.
23 A oni jednako navaljivahu s velikom
vikom, i iskahu da se on razapne;
i nadvlada vika njihova i glavara
sveštenièkijeh.
24 I Pilat presudi da bude kao što oni
ištu.
25 I pusti onoga što iskahu, koji bješe
baèen u tamnicu za bunu i za krv; a Isusa
ostavi na njihovu volju.
26 I kad ga povedoše, uhvatiše nekoga
Simona Kirinca koji iðaše iz polja, i met-
nuše na njega krst da nosi za Isusom.
27 A za njim iðaše mnoštvo naroda i
žena, koje plakahu i naricahu za njim.
28 A Isus obazrevši se na njih reèe:
kæeri Jerusalimske! ne plaèite za mnom,
nego plaèite za sobom i za djecom svo-
jom.
29 Jer gle, idu dani u koje æe se reæi:
blago nerotkinjama, i utrobama koje ne
rodiše, i sisama koje ne dojiše.
30 Tada æe poèeti govoriti gorama: pad-
nite na nas; i bregovima: pokrijte nas.
31 Jer kad se ovako radi od sirova
drveta, šta æe biti od suha?
32 Voðahu pak i druga dva zloèinca da
pogube s njim.
33 I kad doðoše na mjesto koje se
zvaše košturnica, ondje razapeše njega i
zloèince, jednoga s desne strane a dru-
goga s lijeve.
34 A Isus govoraše: oèe! oprosti im;
jer ne znadu šta èine. A dijeleæi njegove
haljine bacahu kocke.
35 I narod stajaše te gledaše, a i knezovi
s njima rugahu mu se govoreæi: drugima
pomože, neka pomože i sebi, ako je on
Hristos, izbranik Božij.
36 A i vojnici mu se rugahu, i pristupahu
k njemu i davahu mu ocat,
37 I govorahu: ako si ti car Judejski
pomozi sam sebi.
38 A bijaše nad njim i natpis napisan
slovima Grèkijem i Latinskijem i Jevre-
jskijem: ovo je car Judejski.
39 A jedan od obješenijeh zloèinaca
huljaše na njega govoreæi: ako si ti
Hristos pomozi sebi i nama.
40 A drugi odgovarajuæi šutkaše ga i
govoraše: zar se ti ne bojiš Boga, kad si
i sam osuðen tako?
41 I mi smo još pravedno osuðeni; jer
primamo po svojijem djelima kao što smo
zaslužili; ali on nikakva zla nije uèinio.
42 I reèe Isusu: opomeni me se,
Gospode! kad doðeš u carstvo svoje.
43 I reèe mu Isus: zaista ti kažem:
danas æeš biti sa mnom u raju.
44 A bijaše oko šestoga sahata, i tama
bi po svoj zemlji do sahata devetoga.
45 I pomrèa sunce, i zavjes crkveni
razdrije se napola.
46 I povikavši Isus iza glasa reèe: oèe!
u ruke tvoje predajem duh svoj. I rekavši
ovo izdahnu.
47 A kad vidje kapetan šta bi, stade
hvaliti Boga govoreæi: zaista ovaj èovjek
bješe pravednik.
48 I sav narod koji se bijaše skupio da
gleda ovo, kad vidje šta biva, vrati se
bijuæi se u prsi svoje.
49 A svi njegovi znanci stajahu izdaleka,
i žene koje bijahu išle za njim iz Galileje,
i gledahu ovo.
50 I gle, èovjek, po imenu Josif, savjet-
nik, èovjek dobar i pravedan,
51 On ne bijaše pristao na njihov savjet
i na posao) iz Arimateje grada Judejskoga,
koji i sam èekaše carstva Božijega,
52 On pristupivši k Pilatu zaiska tijelo
Isusovo.
53 I skide ga, i obavi platnom, i metnu
ga u grob isjeèen, u kome niko ne bijaše
nikad metnut.

54 I dan bijaše petak, i subota osvitaše.
55 A žene koje bijahu došle s Isusom iz Galileje, idoše za Josifom, i vidješe grob i kako se tijelo metnu.
56 Vrativši se pak pripraviše mirise i miro; i u subotu dakle ostaše na miru po zakonu.

24

1 A u prvi dan nedjeljni doðoše vrlo rano na grob, i donesoše mirise što pripraviše, i neke druge žene s njima;
2 Ali naðoše kamen odvaljen od groba.
3 I ušavši ne naðoše tijela Gospoda Isusa.
4 I kad se one èuðahu tome, gle, dva èovjeka staše pred njima u sjajnijem haljinama;
5 A kad se one uplašiše i oboriše lica k zemlji, rekoše im: što tražite živoga među mrtvima?
6 Nije ovdje; nego ustade; opomenite se kako vam kaza kad bješe još u Galileji,
7 Govoreæi da sin èovjeèij treba da se preda u ruke ljudi grješnika i da se razapne i treæi dan da ustane.
8 I opomenuše se rijeèi njegovijeh.
9 I vrativši se od groba javiše sve ovo jedanaestorici i svima ostalijem.
10 A to bijaše Magdalina Marija i Jovana i Marija Jakovljeva i ostale s njima koje kazaše ovo apostolima.
11 I njima se uèiniše njihove rijeèi kao laž, i ne vjerovaše im.
12 A Petar ustavši otrèa ka grobu, i natkuèivši se vidje same haljine gdje leže, i otide èudeæi se u sebi šta bi.
13 I gle, dvojica od njih iðahu u onaj dan u selo koje bijaše daleko od Jerusalima šeset potrkališta i zvaše se Emaus.
14 A oni govorahu među sobom o svima ovijem događajima.
15 I kad se oni razgovarahu i zapitivahu jedan drugoga, i Isus približi se, i iðaše s njima.
16 A oèi im se držahu da ga ne poznaše.
17 A on im reèe: kakav je to razgovor koji imate među sobom iduæi, i što ste neveseli?
18 A jedan po imenu Kleopa, odgovarajuæi reèe mu: zar si ti jedan od crkvara u Jerusalimu koji nijesi èuo šta je u njemu bilo ovijeh dana?
19 I reèe im: šta? A oni mu rekoše: za Isusa Nazareæanina, koji bješe prorok, silan u djelu i u rijeèi pred Bogom i pred svijem narodom;
20 Kako ga predadoše glavari sveštenièki i knezovi naši te se osudi na smrt, i razapeše ga?
21 A mi se nadasmo da je on onaj koji æe izbaviti Izrailja; ali svrh svega toga ovo je danas treæi dan kako to bi.
22 A uplašiše nas i žene neke od naših koje su bile rano na grobu,
23 I ne našavši tijela njegova doðoše govoreæi da su im se anðeli javili koji su kazali da je on živ.
24 I idoše jedni od naših na grob, i naðoše tako kao što i žene kazaše, ali njega ne vidješe.
25 I on im reèe: o bezumni i sporoga srca za vjerovanje svega što govoriše proroci!
26 Nije li to trebalo da Hristos pretrpi i da uðe u slavu svoju?
27 I poèevši od Mojsija i od sviju proroka kazivaše im što je za njega u svemu pismu.
28 I približiše se k selu u koje iðahu, i on èinjaše se da hoæe dalje da ide.
29 I oni ga ustavljahu govoreæi: ostani s nama, jer je dan nagao, i blizu je noæ. I uðe s njima da noæi.
30 I kad sjeðaše s njima za trpezom, uze hljeb i blagoslovivši prelomi ga i dade im.
31 Tada se njima otvoriše oèi i poznaše ga. I njega nestade.
32 I oni govorahu jedan drugome: ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše pismo?
33 I ustavši onaj èas, vratiše se u Jerusalim, i naðoše u skupu jedanaestoricu i koji bijahu s njima,
34 Koji govorahu: zaista ustade Gospod, i javi se Simonu.
35 I oni kazaše što bi na putu, i kako ga poznaše kad prelomi hljeb.
36 A kad oni ovo govorahu, i sam Isus stade među njima, i reèe im: mir vam.
37 A oni se uplašiše, i poplašeni buduæi, mišljahu da vide duha.

38 I reèe im: šta se plašite? I zašto
takove misli ulaze u srca vaša?
39 Vidite ruke moje i noge moje: ja sam
glavom; opipajte me i vidite; jer duh tijela
i kostiju nema kao što vidite da ja imam.
40 I ovo rekavši pokaza im ruke i noge.
41 A dok oni još ne vjerovahu od radosti
i èuðahu se reèe im: imate li ovdje što za
jelo?
42 A oni mu daše komad ribe peèene, i
meda u satu.
43 I uzevši izjede pred njima.
44 I reèe im: ovo su rijeèi koje sam vam
govorio još dok sam bio s vama, da sve
treba da se svrši što je za mene napisano
u zakonu Mojsijevu i u prorocima i u
psalmima.
45 Tada im otvori um da razumiju
pismo.
46 I reèe im: tako je pisano, i tako je
trebalo da Hristos postrada i da ustane iz
mrtvijeh treæi dan;
47 I da se propovijeda pokajanje u ime
njegovo i oproštenje grijeha po svijem
narodima poèevši od Jerusalima.
48 A vi ste svjedoci ovome.
49 I gle, ja æu poslati obeæanje oca
svojega na vas; a vi sjedite u gradu
Jerusalimskome dok se ne obuèete u silu
s visine.
50 I izvede ih napolje do Vitanije, i
podignuvši ruke svoje blagoslovi ih.
51 I kad ih blagosiljaše, otstupi od njih,
i uznošaše se na nebo.
52 I oni mu se pokloniše, i vratiše se u
Jerusalim s velikom radošæu.
53 I bijahu jednako u crkvi hvaleæi i
blagosiljajuæi Boga. Amin.

Jevanðelje po Jovanu

1 U poèetku bješe rijeè, i rijeè bješe u
Boga, i Bog bješe rijeè.
2 Ona bješe u poèetku u Boga.
3 Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa
nije postalo što je postalo.
4 U njoj bješe život, i život bješe vidjelo
ljudima.
5 I vidjelo se svijetli u tami, i tama ga ne
obuze.
6 Posla Bog èovjeka po imenu Jovana.
7 Ovaj doðe za svjedoèanstvo da svje-
doèi za vidjelo da svi vjeruju kroza nj.
8 On ne bješe vidjelo, nego da svjedoèi
za vidjelo.
9 Bješe vidjelo istinito koje obasjava
svakoga èovjeka koji dolazi na svijet.
10 Na svijetu bješe, i svijet kroza nj
posta, i svijet ga ne pozna.
11 K svojima doðe, i svoji ga ne primiše.
12 A koji ga primiše dade im vlast da
budu sinovi Božiji, koji vjeruju u ime
njegovo,
13 Koji se ne rodiše od krvi, ni od volje
tjelesne, ni od volje muževlje, nego od
Boga.
14 I rijeè postade tijelo i useli se u nas
puno blagodati i istine; i vidjesmo slavu
njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od oca.
15 Jovan svjedoèi za njega i vièe gov-
oreæi: ovaj bješe za koga rekoh: koji za
mnom ide preda mnom postade, jer prije
mene bješe.
16 I od punosti njegove mi svi uzesmo
blagodat za blagodaæu.
17 Jer se zakon dade preko Mojsija, a
blagodat i istina postade od Isusa Hrista.
18 Boga niko nije vidio nikad: jedi-
norodni sin koji je u naruèju oèinom, on
ga javi.
19 I ovo je svjedoèanstvo Jovanovo kad
poslaše Jevreji iz Jerusalima sveštenike i
Levite da ga zapitaju: ko si ti?
20 I on prizna, i ne zataja, i prizna: ja
nijesam Hristos.
21 I zapitaše ga: ko si dakle? Jesi li Ilija?
I reèe: nijesam. Jesi li prorok? I odgovori:
nijesam.
22 A oni mu rekoše: ko si? da možemo
kazati onima što su nas poslali: šta kažeš
za sebe?
23 Reèe: ja sam glas onoga što vièe u
pustinji: poravnite put Gospodnji; kao što
kaza Isaija prorok.
24 I bijahu poslanici od fariseja,
25 I zapitaše ga govoreæi mu: zašto
dakle kršæavaš kad ti nijesi Hristos ni
Ilija ni prorok?
26 Odgovori im Jovan govoreæi: ja
kršæavam vodom, a među vama stoji
koga vi ne znate.
27 On je onaj što æe doæi za mnom,
koji bješe preda mnom; kome ja nijesam
dostojan odriješiti remena na obuæi nje-
govoj.
28 Ovo bi u Vitavari preko Jordana gdje
Jovan kršæavaše.
29 A sjutradan vidje Jovan Isusa gdje ide
k njemu, i reèe: gle, jagnje Božije koje uze
na se grijehe svijeta.
30 Ovo je onaj za koga ja rekoh: za
mnom ide èovjek koji preda mnom
postade, jer prije mene bješe.
31 I ja ga ne znadoh: nego da se javi
Izrailju zato ja doðoh da krstim vodom.
32 I svjedoèi Jovan govoreæi: vidjeh
Duha gdje silazi s neba kao golub i stade
na njemu.
33 I ja ga ne znadoh; nego onaj koji me
posla da krstim vodom on mi reèe: na
koga vidiš da silazi Duh i stoji na njemu
to je onaj koji æe krstiti Duhom svetijem.
34 I ja vidjeh i zasvjedoèih da je ovaj sin
Božij.
35 A sjutradan opet stajaše Jovan i dvo-
jica od uèenika njegovijeh,
36 I vidjevši Isusa gdje ide, reèe: gle,
jagnje Božije.
37 I èuše ga oba uèenika kad govoraše,
i otidoše za Isusom.
38 A Isus obazrevši se i vidjevši ih gdje
idu za njim, reèe im: šta æete? A oni mu
rekoše: Ravi! koje znaèi: uèitelju) gdje
stojiš?
39 I reèe im: doðite i vidite. I otidoše, i
vidješe gdje stajaše; i ostaše u njega onaj

dan. A bijaše oko devetoga sahata.
40 A jedan od dvojice koji èuše od
Jovana i iðahu za njim bijaše Andrija brat
Simona Petra;
41 On naðe najprije brata svojega Si-
mona, i reèe mu: mi naðosmo Mesiju,
koje znaèi Hristos.
42 I dovede ga k Isusu. A Isus pogledavši
na nj reèe: ti si Simon, sin Jonin; ti æeš
se zvati Kifa, koje znaèi Petar.
43 A sjutradan namisli iziæi u Galileju, i
naðe Filipa, i reèe mu: hajde za mnom.
44 A Filip bješe iz Vitsaide iz grada
Andrijna i Petrova.
45 Filip naðe Natanaila, i reèe mu:
za koga Mojsije u zakonu pisa i pro-
roci, naðosmo ga, Isusa sina Josifova iz
Nazareta.
46 I reèe mu Natanailo: iz Nazareta
može li biti što dobro? Reèe mu Filip:
doði i vidi.
47 A Isus vidjevši Natanaila gdje ide
k njemu reèe za njega: evo pravoga
Izrailjca u kome nema lukavstva.
48 Reèe mu Natanailo: kako me pozna-
ješ? Odgovori Isus i reèe mu: prije nego
te pozva Filip vidjeh te kad bijaše pod
smokvom.
49 Odgovori Natanailo i reèe mu: Ravi!
ti si sin Božij, ti si car Izrailjev.
50 Odgovori Isus i reèe mu: što ti kazah
da te vidjeh pod smokvom zato vjeruješ;
vidjeæeš više od ovoga.
51 I reèe mu: zaista, zaista vam kažem:
otsele æete vidjeti nebo otvoreno i anðele
Božije gdje se penju i silaze k sinu
èovjeèijemu.

2

1 I u treæi dan bi svadba u Kani Galile-
jskoj, i ondje bješe mati Isusova.
2 A pozvan bješe i Isus i uèenici njegovi
na svadbu.
3 I kad nesta vina, reèe mati Isusova
njemu: nemaju vina.
4 Isus joj reèe: što je meni do tebe ženo?
Još nije došao moj èas.
5 Reèe mati njegova slugama: što god
vam reèe uèinite.
6 A ondje bijaše šest vodenijeh sudova
od kamena, postavljenijeh po obièaju
Jevrejskoga èišæenja, koji uzimahu po
dva ili po tri vedra.
7 Reèe im Isus: napunite sudove vode.
I napuniše ih do vrha.
8 I reèe im: zahvatite sad i nosite kumu.
I odnesoše.
9 A kad okusi kum od vina koje je
postalo od vode, i ne znadijaše otkuda je
a sluge znadijahu koje su zahvatile vodu
zovnu kum ženika,
10 I reèe mu: svaki èovjek najprije
dobro vino iznosi, a kad se opiju onda
rðavije; a ti si èuvao dobro vino doslije.
11 Ovo uèini Isus poèetak èudesima u
Kani Galilejskoj, i pokaza slavu svoju; i
uèenici njegovi vjerovaše ga.
12 Potom siðe u Kapernaum, on i mati
njegova, i braæa njegova, i uèenici nje-
govi, i ondje stajaše ne mnogo dana.
13 I blizu bješe pasha Jevrejska, i iziðe
Isus u Jerusalim.
14 I naðe u crkvi gdje sjede oni što
prodavahu volove i ovce i golubove, i koji
novce mijenjahu.
15 I naèinivši biè od uzica, izgna sve iz
crkve, i ovce i volove; i mjenjaèima prosu
novce i stolove ispremeta;
16 I reèe onima što prodavahu gol-
ubove: nosite to odavde, i ne èinite od
doma oca mojega doma trgovaèkoga.
17 A uèenici se njegovi opomenuše da u
pismu stoji: revnost za kuæu tvoju izjede
me.
18 A Jevreji odgovarajuæi rekoše mu:
kakav nam znak pokazuješ, da to možeš
èiniti?
19 Isus odgovori i reèe im: razvalite ovu
crkvu, i za tri dana æu je podignuti.
20 A Jevreji rekoše: èetrdeset i šest
godina graðena je ova crkva, i ti za tri
dana da je podigneš?
21 A on govoraše za crkvu tijela svojega.
22 A kad usta iz mrtvijeh, opomenuše
se uèenici njegovi da ovo govoraše, i
vjerovaše pismu i rijeèi koju reèe Isus.
23 A kad bješe u Jerusalimu na praznik
pashe, mnogi vjerovaše u ime njegovo,
videæi èudesa njegova koja èinjaše.
24 Ali Isus ne povjeravaše im sebe; jer
ih sve znadijaše,

25 I ne trebaše mu da ko svjedoèi za èovjeka; jer sam znadijaše šta bješe u èovjeku.

3

1 Bijaše pak èovjek među farisejima, po imenu Nikodim, knez Jevrejski.
2 Ovaj doðe k Isusu noæu i reèe mu: Ravi! znamo da si ti uèitelj od Boga došao; jer niko ne može èudesa ovijeh èiniti koja ti èiniš ako nije Bog s njim.
3 Odgovori Isus i reèe mu: zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Božijega.
4 Reèe Nikodim njemu: kako se može èovjek roditi kad je star? eda li može po drugi put uæi u utrobu matere svoje i roditi se?
5 Odgovori Isus: zaista, zaista ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može uæi u carstvo Božije.
6 Što je rođeno od tijela, tijelo je; a što je rođeno od Duha, duh je.
7 Ne èudi se što ti rekoh: valja vam se nanovo roditi.
8 Duh diše gdje hoæe, i glas njegov èuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki èovjek koji je rođen od Duha.
9 Odgovori Nikodim i reèe mu: kako može to biti?
10 Isus odgovori i reèe mu: ti si uèitelj Izrailjev, i to li ne znaš?
11 Zaista, zaista ti kažem da mi govorimo što znamo, i svjedoèimo što vidjesmo, i svjedoèanstva našega ne primate.
12 Kad vam kazah zemaljsko pa ne vjerujete, kako æete vjerovati ako vam kažem nebesko?
13 I niko se ne pope na nebo osim koji siðe s neba, sin èovjeèij koji je na nebu.
14 I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba sin èovjeèij da se podigne,
15 Da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vjeèni:
16 Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vjeèni.
17 Jer Bog ne posla sina svojega na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spase kroza nj.
18 Koji njega vjeruje ne sudi mu se, a koji ne vjeruje veæ je osuðen, jer ne vjerova u ime jedinorodnoga sina Božijega.
19 A sud je ovaj što vidjelo doðe na svijet, i ljudima omilje veæma tama negoli vidjelo; jer njihova djela bijahu zla.
20 Jer svaki koji zlo èini mrzi na vidjelo i ne ide k vidjelu da ne pokaraju djela njegovijeh, jer su zla.
21 A ko istinu èini ide k vidjelu, da se vide djela njegova, jer su u Bogu uèinjena.
22 A potom doðe Isus i uèenici njegovi u Judejsku zemlju, i ondje življaše s njima i kršæavaše.
23 A Jovan kršæavaše u Enonu blizu Salima, jer ondje bješe mnogo vode; i dolažahu te ih kršæavaše.
24 Jer još ne bijaše Jovan baèen u tamnicu.
25 Tada postade raspra među uèenicima Jovanovijem i Jevrejima oko èišæenja.
26 I doðoše k Jovanu i rekoše mu: Ravi! onaj što bješe s tobom preko Jordana, za koga si ti svjedoèio, evo on kršæava, i svi idu k njemu.
27 Jovan odgovori i reèe: ne može èovjek ništa primati ako mu ne bude dano s neba.
28 Vi sami meni svjedoèite da rekoh: ja nijesam Hristos, nego sam poslan pred njim.
29 Ko ima nevjestu ženik je, a prijatelj ženikov stoji i sluša ga, i radošæu raduje se glasu ženikovu. Ova dakle radost moja ispuni se.
30 Onaj treba da raste, a ja da se umaljujem.
31 Koji odozgo dolazi nad svima je; koji je sa zemlje od zemlje je, i govori od zemlje; koji dolazi s neba nad svima je.
32 I što vidje i èu ono svjedoèi; i svjedoèanstva njegova niko ne prima.
33 Koji primi njegovo svjedoèanstvo, potvrdi da je Bog istinit.
34 Jer koga Bog posla, onaj rijeèi Božije govori: jer Bog Duha ne daje na mjeru.

35 Jer otac ljubi sina, i sve dade u ruke
njegove.
36 Ko vjeruje sina, ima život vjeèni; a ko
ne vjeruje sina, neæe vidjeti života, nego
gnjev Božij ostaje na njemu.

4

1 Kad razumje dakle Gospod da su èuli
fariseji da Isus više uèenika dobija i
kršæava nego Jovan
2 Isus pak sam ne kršæavaše nego
uèenici njegovi
3 Ostavi Judeju, i otide opet u Galileju.
4 A valjalo mu je proæi kroz Samariju.
5 Tako doðe u grad Samarijski koji se
zove Sihar, blizu sela koje dade Jakov
Josifu sinu svojemu.
6 A ondje bijaše izvor Jakovljev; i Isus
umoran od puta sjeðaše na izvoru; a bješe
oko šestoga sahata.
7 Doðe žena Samarjanka da zahvati
vode; reèe joj Isus: daj mi da pijem.
8 Jer uèenici njegovi bijahu otišli u grad
da kupe jela.)
9 Reèe mu žena Samarjanka: kako ti,
Jevrejin buduæi, možeš iskati od mene
žene Samarjanke da piješ? Jer se Jevreji
ne miješaju sa Samarjanima.
10 Odgovori Isus i reèe joj: da ti znaš dar
Božij, i ko je taj koji ti govori: daj mi da
pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu
živu.
11 Reèe mu žena: Gospode! ni zahvatiti
nemaš èim, a studenac je dubok; odakle
æeš dakle uzeti vodu živu?
12 Eda li si ti veæi od našega oca Jakova,
koji nam dade ovaj studenac, i on iz njega
pijaše i sinovi njegovi i stoka njegova?
13 Odgovori Isus i reèe joj: svaki koji
pije od ove vode opet æe ožednjeti;
14 A koji pije od vode koju æu mu ja dati
neæe ožednjeti dovijeka; nego voda što
æu mu ja dati biæe u njemu izvor vode
koja teèe u život vjeèni.
15 Reèe mu žena: Gospode! daj mi te
vode da ne žednim niti da dolazim ovamo
na vodu.
16 Reèe joj Isus: idi zovni muža svojega,
i doði ovamo.
17 Odgovori žena i reèe mu: nemam
muža. Reèe joj Isus: dobro si kazala:
nemam muža;
18 Jer si pet muževa imala, i sad koga
imaš nije ti muž; to si pravo kazala.
19 Reèe mu žena: Gospode! vidim da si
ti prorok.
20 Oci naši moliše se Bogu na ovoj gori,
a vi kažete da je u Jerusalimu mjesto gdje
se treba moliti.
21 Reèe joj Isus: ženo! vjeruj mi da ide
vrijeme kad se neæete moliti ocu ni na
ovoj gori ni u Jerusalimu.
22 Vi ne znate èemu se molite; a mi
znamo èemu se molimo: jer je spasenije
od Jevreja.
23 Ali ide vrijeme, i veæ je nastalo,
kad æe se pravi bogomoljci moliti ocu
duhom i istinom, jer otac hoæe takovijeh
bogomoljaca.
24 Bog je duh; i koji mu se mole, duhom
i istinom treba da se mole.
25 Reèe mu žena: znam da æe doæi
Mesija koji se zove Hristos, kad on doðe
kazaæe nam sve.
26 Reèe joj Isus: ja sam koji s tobom
govorim.
27 I tada doðoše uèenici njegovi, i
èuðahu se gdje govoraše sa ženom; ali
nijedan ne reèe: šta hoæeš? ili šta
goviriš s njom?
28 A žena ostavi sudove svoje i otide u
grad i reèe ljudima:
29 Hodite da vidite èovjeka koji mi kaza
sve što sam uèinila: da nije to Hristos?
30 Iziðoše dakle iz grada i poðoše k
njemu.
31 A uèenici njegovi moljahu ga meðu
tijem govoreæi: Ravi! jedi.
32 A on im reèe: ja imam jelo da jedem
za koje vi ne znate.
33 Tada uèenici govorahu meðu sobom:
veæ ako mu ko donese da jede?
34 A on im reèe: jelo je moje da izvršim
volju onoga koji me je poslao, i da svršim
njegov posao.
35 Ne kažete li vi da su još èetiri mjeseca
pa æe žetva prispjeti? Eto, velim vam:
podignite oèi svoje i vidite njive kako su
veæ žute za žetvu.

36 I koji žnje prima platu, i sabira rod za život vjeèni, da se raduju zajedno i koji sije i koji žnje;
37 Jer je u tom istinita besjeda da je drugi koji sije a drugi koji žnje.
38 Ja vas poslah da žnjete gdje se vi ne trudiste; drugi se trudiše, a vi u posao njihov uðoste.
39 I iz grada onoga mnogi od Samarjana vjerovaše ga za besjedu žene koja svjedoèaše: kaza mi sve što sam uèinila.
40 Kad doðoše dakle Samarjani k njemu, moljahu ga da bi ostao kod njih; i ondje osta dva dana.
41 I mnogo ih više vjerova za njegovu besjedu.
42 A ženi govorahu: sad ne vjerujemo više za tvoju besjedu, jer sami èusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svijetu, Hristos.
43 A poslije dva dana iziðe odande, i otide u Galileju:
44 Jer sam Isus svjedoèaše da prorok na svojoj postojbini nema èasti.
45 A kad doðe u Galileju, primiše ga Galilejci koji bijahu vidjeli sve što uèini u Jerusalimu na praznik; jer i oni idoše na praznik.
46 Doðe pak Isus opet u Kanu Galilejsku, gdje pretvori vodu u vino. I bješe neki carev èovjek kojega sin bolovaše u Kapernaumu.
47 Ovaj èuvši da Isus doðe iz Judeje u Galileju, doðe k njemu i moljaše ga da siðe i da mu iscijeli sina; jer bijaše na smrti.
48 I reèe mu Isus: ako ne vidite znaka i èudesa, ne vjerujete.
49 Reèe mu carev èovjek: Gospode! siði dok nije umrlo dijete moje.
50 Reèe mu Isus: idi, sin je tvoj zdrav. I vjerova èovjek rijeèi koju mu reèe Isus, i poðe.
51 I odmah kad on silažaše, gle, sretoše ga sluge njegove i javiše mu govoreæi: sin je tvoj zdrav.
52 Tada pitaše za sahat u koji mu lakše bi; i kazaše mu: juèe u sedmom sahatu pusti ga groznica.
53 Tada razumje otac da bješe onaj sahat u koji mu reèe Isus: sin je tvoj zdrav. I vjerova on i sva kuæa njegova.
54 Ovo opet drugo èudo uèini Isus kad doðe iz Judeje u Galileju.

5

1 A potom bješe praznik Jevrejski, i iziðe Isus u Jerusalim.
2 U Jerusalimu pak kod Ovèijeh vrata ima banja, koja se zove Jevrejski Vitezda, i oko nje pet pokrivenijeh trijemova,
3 U kojima ležaše mnoštvo bolesnika, slijepijeh, hromijeh, suhijeh, koji èekahu da se zaljulja voda;
4 Jer anðeo Gospodnji silažaše u odreðeno vrijeme u banju i muæaše vodu; i koji najprije ulažaše pošto se zamuti voda, ozdravljaše, makar kakva bolest da je na njemu.
5 A ondje bijaše jedan èovjek koji trideset i osam godina bješe bolestan.
6 Kad vidje Isus ovoga gdje leži, i razumje da je veæ odavno bolestan, reèe mu: hoæeš li da budeš zdrav?
7 Odgovori mu bolesni: da, Gospode; ali nemam èovjeka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja doðem drugi siðe prije mene.
8 Reèe mu Isus: ustani, uzmi odar svoj i hodi.
9 I odmah ozdravi èovjek, i uzevši odar svoj hoðaše. A taj dan bješe subota.
10 Tada govorahu Jevreji onome što ozdravi: danas je subota i ne valja ti odra nositi.
11 A on im odgovori: koji me iscijeli on mi reèe: uzmi odar svoj i hodi.
12 A oni ga zapitaše: ko je taj èovjek koji ti reèe: uzmi odar svoj i hodi?
13 A iscijeljeni ne znadijaše ko je; jer se Isus ukloni, jer ljudstva mnogo bješe na mjestu.
14 A potom ga naðe Isus u crkvi i reèe mu: eto si zdrav, više ne griješi, da ti ne bude gore.
15 A èovjek otide i kaza Jevrejima da je ono Isus koji ga iscijeli.
16 I zato gonjahu Jevreji Isusa, i gledahu da ga ubiju, jer èinjaše to u subotu.
17 A Isus im odgovaraše: otac moj doslije èini, i ja èinim.

18 I zato još više gledahu Jevreji da ga
ubiju što ne samo kvaraše subotu nego i
ocem svojijem nazivaše Boga i graðaše se
jednak Bogu.
19 A Isus odgovarajuæi reèe im: zaista,
zaista vam kažem: sin ne može ništa
èiniti sam od sebe nego što vidi da otac
èini; jer što on èini ono i sin èini onako;
20 Jer otac sina ljubi, i sve mu pokazuje
što sam èini; i pokazaæe mu veæa djela
od ovijeh da se vi èudite.
21 Jer kako što otac podiže mrtve i
oživljuje, tako i sin koje hoæe oživljuje.
22 Jer otac ne sudi nikome, nego sav sud
dade sinu,
23 Da svi poštuju sina kao što oca
poštuju. Ko ne poštuje sina ne poštuje
oca koji ga je poslao.
24 Zaista, zaista vam kažem: ko moju
rijeè sluša i vjeruje onome koji je mene
poslao, ima život vjeèni, i ne dolazi na
sud, nego je prešao iz smrti u život.
25 Zaista, zaista vam kažem: ide èas, i
veæ je nastao, kad æe mrtvi èuti glas sina
Božijega, i èuvši oživljeti.
26 Jer kako što otac ima život u sebi,
tako dade i sinu da ima život u sebi;
27 I dade mu vlast da i sud èini, jer je
sin èovjeèij.
28 Ne divite se ovome, jer ide èas u koji
æe svi koji su u grobovima èuti glas sina
Božijega,
29 I iziæi æe koji su èinili dobro u
vaskrsenije života, a koji su èinili zlo u
vaskrsenije suda.
30 Ja ne mogu ništa èiniti sam od sebe;
kako èujem onako sudim, i sud je moj
pravedan; jer ne tražim volje svoje nego
volju oca koji me je poslao.
31 Ako ja svjedoèim za sebe, svje-
doèanstvo moje nije istinito.
32 Ima drugi koji svjedoèi za mene;
i znam da je istinito svjedoèanstvo što
svjedoèi za mene.
33 Vi poslaste k Jovanu, i posvjedoèi vam
za istinu;
34 A ja ne primam svjedoèanstva od
èovjeka, nego ovo govorim da se vi
spasete.
35 On bješe vidjelo koje goraše i svi-
jetljaše, a vi se htjeste malo vremena
radovati njegovu svijetljenju.
36 Ali ja imam svjedoèanstvo veæe od
Jovanova; jer poslovi koje mi dade otac
da ih svršim, ovi poslovi koje ja radim
svjedoèe za mene da me otac posla.
37 I otac koji me posla sam svjedoèi za
mene. Ni glasa njegova kad èuste ni lica
njegova vidjeste.
38 I rijeèi njegove nemate u sebi da stoji;
jer vi ne vjerujete onome koga on posla.
39 Pregledajte pisma, jer vi mislite da
imate u njima život vjeèni; i ona svjedoèe
za mene.
40 I neæete da doðete k meni da imate
život.
41 Ja ne primam slave od ljudi.
42 Nego vas poznajem da ljubavi Božije
nemate u sebi.
43 Ja doðoh u ime oca svojega i ne
primate me; ako drugi doðe u ime svoje,
njega æete primiti.
44 Kako vi možete vjerovati kad primate
slavu jedan od drugoga, a slave koja je od
jedinoga Boga ne tražite?
45 Ne mislite da æu vas tužiti ocu; ima
koji vas tuži, Mojsije, u koga se vi uzdate.
46 Jer da ste vjerovali Mojsiju tako biste
vjerovali i meni; jer on pisa za mene.
47 A kad njegovijem pismima ne vjeru-
jete kako æete vjerovati mojijem ri-
jeèima?

6

1 Potom otide Isus preko mora Galile-
jskoga kod Tiverijade.
2 I za njim iðaše mnoštvo naroda, jer
viðahu èudesa njegova koja èinjaše na
bolesnicima.
3 A Isus iziðe na goru, i ondje sjeðaše s
uèenicima svojijem.
4 A bijaše blizu pasha praznik Jevrejski.
5 Podignuvši dakle Isus oèi, i vidjevši da
mnoštvo naroda ide k njemu, reèe Filipu:
gdje æemo kupiti hljeba da ovi jedu?
6 A ovo govoraše kušajuæi ga, jer sam
znadijaše šta æe èiniti.
7 Odgovori mu Filip: dvjesta groša
hljeba nije dosta da svakome od njih po
malo dopadne.
8 Reèe mu jedan od uèenika njegovijeh,
Andrija, brat Simona Petra:

9 Ovdje ima jedno momèe koje ima pet hljebova jeèmenijeh i dvije ribe; ali šta je to na toliki svijet!
10 A Isus reèe: posadite ljude. A bješe trave mnogo na onome mjestu. Posadi se dakle ljudi na broj oko pet hiljada.
11 A Isus uzevši one hljebove, i davši hvalu, dade uèenicima, a uèenici onima koji bijahu posaðeni; tako i od riba koliko htješe.
12 I kad se nasitiše, reèe uèenicima svojijem: skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.
13 I skupiše, i napuniše dvanaest kotarica komada od pet hljebova jeèmenijeh što preteèe iza onijeh što su jeli.
14 A ljudi vidjevši èudo koje uèini Isus govorahu: ovo je zaista onaj prorok koji treba da doðe na svijet.
15 A kad razumje Isus da hoæe da doðu da ga uhvate i da ga uèine carem, otide opet u goru sam.
16 A kad bi uveèe siðoše uèenici njegovi na more,
17 I uðoše u laðu, i poðoše preko mora u Kapernaum. I veæ se bijaše smrklo, a Isus ne bješe došao k njima.
18 A more se podizaše od velikoga vjetra.
19 Vozivši pak oko dvadeset i pet ili trideset potrkališta ugledaše Isusa gdje ide po moru i došao blizu do laðe, i uplašiše se.
20 A on im reèe: ja sam; ne bojte se.
21 Onda ga s radošæu uzeše u laðu; i odmah laða bi na zemlji u koju iðahu.
22 Sjutradan pak narod koji stajaše preko mora kad vidje da laðe druge ne bješe ondje osim one jedne što u nju uðoše uèenici njegovi, i da ne uðe Isus s uèenicima svojijem u laðu nego sami uèenici njegovi otidoše,
23 A druge laðe iz Tiverijade doðoše blizu onog mjesta gdje jedoše hljeb kad Gospod dade hvalu,
24 Kad vidje narod da Isusa ne bješe ondje ni uèenika njegovijeh, uðoše i oni u laðe, i doðoše u Kapernaum da traže Isusa.
25 I našavši ga preko mora rekoše mu: Ravi! kad si došao ovamo?
26 Isus im odgovori i reèe: zaista, zaista vam kažem: ne tražite me što èudesa vidjeste, nego što jedoste hljeba i nasitiste se.
27 Starajte se ne za jelo koje prolazi, nego za jelo koje ostaje za vjeèni život, koje æe vam dati sin èovjeèij, jer ovoga potvrdi otac Bog.
28 A oni mu rekoše: šta æemo èiniti da radimo djela Božija?
29 Odgovori Isus i reèe im: ovo je djelo Božije da vjerujete onoga koga on posla.
30 A oni mu rekoše: kakav dakle ti pokazuješ znak da vidimo i da vjerujemo? šta radiš ti?
31 Ocevi naši jedoše manu u pustinji, kao što je napisano: hljeb s neba dade im da jedu.
32 Tada im reèe Isus: zaista, zaista vam kažem: Mojsije ne dade vama hljeba s neba, nego vam otac moj daje hljeb istiniti s neba;
33 Jer je hljeb Božij onaj koji silazi s neba i daje život svijetu.
34 Tada mu rekoše: Gospode! daj nam svagda taj hljeb.
35 A Isus im reèe: ja sam hljeb života: koji meni dolazi neæe ogladnjeti, i koji mene vjeruje neæe nikad ožednjeti.
36 Nego vam kazah da me i vidjeste i ne vjerujete.
37 Sve što meni daje otac k meni æe doæi; i koji dolazi k meni neæu ga istjerati napolje.
38 Jer siðoh s neba ne da èinim volju svoju, nego volju oca koji me posla.
39 A ovo je volja oca koji me posla da od onoga što mi dade ništa ne izgubim, nego da ga vaskrsnem u pošljednji dan.
40 A ovo je volja onoga koji me posla da svaki koji vidi sina i vjeruje ga ima život vjeèni; i ja æu ga vaskrsnuti u pošljednji dan.
41 Tada vikahu Jevreji na njega što reèe: ja sam hljeb koji siðe s neba.
42 I govorahu: nije li ovo Isus sin Josifov kojemu mi znamo oca i mater? kako dakle on govori: ja siðoh s neba?
43 Onda Isus odgovori i reèe im: ne vièite među sobom.
44 Niko ne može doæi k meni ako ga

ne dovuèe otac koji me posla; i ja æu ga vaskrsnuti u pošljednji dan.
45 U prorocima stoji napisano: i biæe svi nauèeni od Boga. Svaki koji èuje od oca i nauèi, doæi æe k meni.
46 Ne da je ko vidio oca osim onoga koji je od Boga: on vidje oca.
47 Zaista, zaista vam kažem: koji vjeruje mene ima život vjeèni.
48 Ja sam hljeb života.
49 Ocevi vaši jedoše manu u pustinji, i pomriješe.
50 Ovo je hljeb koji silazi s neba: da koji od njega jede ne umre.
51 Ja sam hljeb živi koji siðe s neba; koji jede od ovoga hljeba življeæe vavijek; i hljeb koji æu ja dati tijelo je moje, koje æu dati za život svijeta.
52 A Jevreji se prepirahu meðu sobom govoreæi: kako može ovaj dati nama tijelo svoje da jedemo?
53 A Isus im reèe: zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete tijela sina èovjeèijega i ne pijete krvi njegove, neæete imati života u sebi.
54 Koji jede moje tijelo i pije moju krv ima život vjeèni, i ja æu ga vaskrsnuti u pošljednji dan:
55 Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piæe.
56 Koji jede moje tijelo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu.
57 Kao što me posla živi otac, i ja živim oca radi; i koji jede mene i on æe življeti mene radi.
58 Ovo je hljeb koji siðe s neba: ne kao što vaši ocevi jedoše manu, i pomriješe; koji jede hljeb ovaj življeæe vavijek.
59 Ovo reèe u zbornici kad uèaše u Kapernaumu.
60 Tada mnogi od uèenika njegovijeh koji slušahu rekoše: ovo je tvrda besjeda! ko je može slušati?
61 A Isus znajuæi u sebi da uèenici njegovi vièu na to, reèe im: zar vas ovo sablažnjava?
62 A kad vidite sina èovjeèijega da odlazi gore gdje je prije bio?
63 Duh je ono što oživljava; tijelo ne pomaže ništa. Rijeèi koje vam ja rekoh duh su i život su.
64 Ali imaju neki meðu vama koji ne vjeruju. Jer znadijaše Isus od poèetka koji su što ne vjeruju, i ko æe ga izdati.
65 I reèe: zato vam rekoh da niko ne može doæi k meni ako mu ne bude dano od oca mojega.
66 Od tada mnogi od uèenika njegovijeh otidoše natrag, i više ne iðahu s njim.
67 A Isus reèe dvanaestorici: da neæete i vi otiæi?
68 Tada mu odgovori Simon Petar: Gospode! kome æemo iæi? Ti imaš rijeèi vjeènoga života.
69 I mi vjerovasmo i poznasmo da si ti Hristos, sin Boga živoga.
70 Isus im odgovori: ne izbrah li ja vas dvanaestoricu, i jedan je od vas ðavo?
71 A govoraše za Judu Simonova Iskariota, jer ga on šæaše izdati, i bijaše jedan od dvanaestorice.

7

1 I potom hoðaše Isus po Galileji; jer po Judeji ne šæadijaše da hodi, jer gledahu Jevreji da ga ubiju.
2 Bijaše pak blizu praznik Jevrejski graðenje sjenica.
3 Tada mu rekoše braæa njegova: iziði odavde i idi u Judeju, da i uèenici tvoji vide djela tvoja koja èiniš;
4 Jer niko ne èini što tajno a sam traži da je poznat. Ako to èiniš javi sebe svijetu.
5 Jer ni braæa njegova ne vjerovahu ga.
6 Tada im reèe Isus: vrijeme moje još nije došlo, a vrijeme je vaše svagda gotovo.
7 Ne može svijet mrziti na vas: a na mene mrzi, jer ja svjedoèim za nj da su djela njegova zla.
8 Vi iziðite na praznik ovaj: ja još neæu iziæi na praznik ovaj, jer se moje vrijeme još nije navršilo.
9 Rekavši im ovo osta u Galileji.
10 A kad iziðoše braæa njegova na praznik, tada i sam iziðe, ne javno nego kao tajno.
11 A Jevreji ga tražahu na praznik i govorahu: gdje je on?
12 I bijahu za nj mnoge raspre u narodu: jedni govorahu da je dobar, a drugi: nije, nego vara narod.

13 Ali niko ne govoraše javno za nj od straha Jevrejskoga.
14 Ali odmah u polovini praznika iziđe Isus u crkvu i uèaše.
15 I divljahu se Jevreji govoreæi: kako ovaj zna knjige a nije se uèio?
16 Tada im odgovori Isus i reèe: moja nauka nije moja, nego onoga koji me je poslao.
17 Ko hoæe njegovu volju tvoriti, razumjeæe je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim.
18 Koji govori sam od sebe, slavu svoju traži; a ko traži slavu onoga koji ga je poslao, on je istinit i nema u njemu nepravde.
19 Ne dade li Mojsije vama zakon i niko od vas ne živi po zakonu? Zašto tražite da me ubijete?
20 Odgovori narod i reèe: je li ðavo u tebi? ko traži da te ubije?
21 Odgovori Isus i reèe im: jedno djelo uèinih i svi se divite tome.
22 Mojsije vam dade da se obrezujete ne kao da je od Mojsija nego od otaca i u subotu obrezujete èovjeka.
23 Ako se èovjek u subotu obrezuje da se ne pokvari zakon Mojsijev, srdite li se na mene što svega èovjeka iscijelih u subotu?
24 Ne gledajte ko je ko kad sudite, nego pravedan sud sudite.
25 Tada govorahu neki od Jerusalimljana: nije li to onaj kojega traže da ubiju?
26 I gle, kako govori slobodno i ništa mu ne vele: da ne doznaše naši knezovi da je on zaista Hristos?
27 Ali ovoga znamo otkuda je; a Hristos kad doðe, niko neæe znati otkuda je.
28 Tada Isus povika u crkvi uèeæi i reèe: i mene poznajete i znate otkuda sam; i sam od sebe ne doðoh, nego ima istiniti koji me posla, kojega vi ne znate.
29 Ja ga znam, jer sam od njega i on me posla.
30 Tada gledahu da ga uhvate; i niko ne metnu na nj ruke, jer još ne bješe došao èas njegov.
31 A od naroda mnogi ga vjerovaše, i govorahu: kad doðe Hristos eda li æe više èudesa èiniti nego ovaj što èini?
32 Èuše fariseji od naroda takovi govor za njega, i poslaše fariseji i glavari sveštenièki sluge da ga uhvate.
33 Tada reèe Isus: još sam malo vremena s vama, pa idem k onome koji me posla.
34 Tražiæete me i neæete me naæi; i gdje sam ja vi ne možete doæi.
35 A Jevreji rekoše meðu sobom: kuda æe ovaj iæi da ga mi ne naðemo? Neæe li iæi meðu rastrkane Grke, i Grke uèiti?
36 Šta znaèi ova rijeè što reèe: tražiæete me i neæete me naæi; i gdje sam ja vi ne možete doæi?
37 A u pošljednji veliki dan praznika stajaše Isus i vikaše govoreæi: ko je žedan neka doðe k meni i pije.
38 Koji me vjeruje, kao što pismo reèe, iz njegova tijela poteæi æe rijeke žive vode.
39 A ovo reèe za Duha kojega poslije primiše oni koji vjeruju u ime njegovo: jer Duh sveti još ne bješe na njima, jer Isus još ne bješe proslavljen.
40 A mnogi od naroda èuvši ove rijeèi govorahu: ovo je zaista prorok.
41 Drugi govorahu: ovo je Hristos. A jedni govorahu: zar æe Hristos iz Galileje doæi?
42 Ne kaza li pismo da æe Hristos doæi od sjemena Davidova, i iz sela Vitlejema odakle bješe David?
43 Tako raspra postade u narodu njega radi.
44 A neki od njih šæadijahu da ga uhvate; ali niko ne metnu ruku na nj.
45 Doðoše pak sluge ka glavarima sveštenièkijem i farisejima; i oni im rekoše: zašto ga ne dovedoste?
46 A sluge odgovoriše: nikad èovjek nije tako govorio kao ovaj èovjek.
47 Tada im odgovoriše fariseji: zar se i vi prevariste?
48 Vjerova li ga ko od knezova ili od fariseja?
49 Nego narod ovaj, koji ne zna zakona, proklet je.
50 Reèe im Nikodim što dolazi k njemu noæu, koji bješe jedan od njih:
51 Eda li zakon naš sudi èovjeku dokle ga najprije ne sasluša i dozna šta èini?

52 Odgovoriše mu i rekoše: nijesi li i ti
iz Galileje? Razgledaj i viði da prorok iz
Galileje ne dolazi.
53 I otidoše svaki svojoj kuæi.

8

1 A Isus otide na goru Maslinsku.
2 A ujutru opet doðe u crkvu, i sav
narod iðaše k njemu; i sjedavši uèaše ih.
3 A književnici i fariseji dovedoše k
njemu ženu uhvaæenu u preljubi, i posta-
vivši je na srijedu
4 Rekoše mu: uèitelju! ova je žena
uhvaæena sad u preljubi;
5 A Mojsije nam u zakonu zapovjedi da
takove kamenjem ubijamo; a ti šta veliš?
6 Ovo pak rekoše kušajuæi ga da bi ga
imali za što okriviti. A Isus saže se dolje
i pisaše prstom po zemlji ne gledajuæi na
njih).
7 A kad ga jednako pitahu, ispravi se i
reèe im: koji je među vama bez grijeha
neka najprije baci kamen na nju.
8 Pa se opet saže dolje i pisaše po zemlji.
9 A kad oni to èuše, i pokarani
buduæi od svoje savjesti izlažahu jedan
za drugijem poèevši od starješina do
pošljednjijeh; i osta Isus sam i žena
stojeæi na srijedi.
10 A kad se Isus ispravi, i ne vidjevši
nijednoga do samu ženu, reèe joj: ženo!
gdje su oni što te tužahu? Nijedan te ne
osudi?
11 A ona reèe: nijedan, Gospode! A Isus
joj reèe: ni ja te ne osuðujem, idi, i otsele
više ne griješi.
12 Isus im pak opet reèe: ja sam vidjelo
svijetu: ko ide za mnom neæe hoditi po
tami, nego æe imati vidjelo života.
13 Tada mu rekoše fariseji: ti sam za
sebe svjedoèiš: svjedoèanstvo tvoje nije
istinito.
14 Isus odgovori i reèe im: ako ja
svjedoèim sam za sebe istinito je svje-
doèanstvo moje: jer znam otkuda doðoh
i kuda idem; a vi ne znate otkuda dolazim
i kuda idem.
15 Vi sudite po tijelu, ja ne sudim
nikome.
16 I ako sudim ja, sud je moj prav: jer
nijesam sam, nego ja i otac koji me posla.
17 A i u zakonu vašemu stoji napisano
da je svjedoèanstvo dvojice ljudi istinito.
18 Ja sam koji svjedoèim sam za sebe, i
svjedoèi za mene otac koji me posla.
19 Tada mu govorahu: gdje je otac tvoj?
Isus odgovori: ni mene znate ni oca
mojega; kad biste znali mene, znali biste
i oca mojega.
20 Ove rijeèi reèe Isus kod hazne Božije
kad uèaše u crkvi; i niko ga ne uhvati, jer
još ne bješe došao èas njegov.
21 A Isus im opet reèe: ja idem, i
tražiæete me; i pomrijeæete u svojemu
grijehu; kud ja idem vi ne možete doæi.
22 Tada rekoše Jevreji: da se neæe
sam ubiti, što govori: kud ja idem vi ne
možete doæi?
23 I reèe im: vi ste od nižijeh, ja sam od
višijeh; vi ste od ovoga svijeta, ja nijesam
od ovoga svijeta.
24 Tako vam kazah da æete pomrijeti u
grijesima svojima; jer ako ne uzvjerujete
da sam ja, pomrijeæete u grijesima svo-
jima.
25 Tada mu govorahu: ko si ti? I reèe
im Isus: poèetak, kako vam i kažem.
26 Mnogo imam za vas govoriti i suditi;
ali onaj koji me posla istinit je, i ja ono
govorim svijetu što èuh od njega.
27 Ne razumješe dakle da im govoraše
za oca.
28 A Isus im reèe: kad podignete sina
èovjeèijega, onda æete doznati da sam
ja, i da ništa sam od sebe ne èinim; nego
kako me nauèi otac moj onako govorim.
29 I onaj koji me posla sa mnom je.
Ne ostavi otac mene sama; jer ja svagda
èinim što je njemu ugodno.
30 Kad ovo govoraše, mnogi ga
vjerovaše.
31 Tada Isus govoraše onijem Jevrejima
koji mu vjerovaše: ako vi ostanete na
mojoj besjedi, zaista æete biti uèenici
moji,
32 I poznaæete istinu, i istina æe vas
izbaviti.
33 Odgovoriše i rekoše mu: mi smo
sjeme Avraamovo, i nikome nijesmo robo-
vali nikad; kako ti govoriš da æemo se
izbaviti?

34 Isus im odgovori: zaista, zaista vam
kažem da je svaki koji èini grijeh rob
grijehu.
35 A rob ne ostaje u kuæi vavijek, sin
ostaje vavijek.
36 Ako vas dakle sin izbavi, zaista æete
biti izbavljeni.
37 Znam da ste sjeme Avraamovo; ali
gledate da me ubijete, jer moja besjeda ne
može u vas da stane.
38 Ja govorim što vidjeh od oca svojega;
i vi tako èinite što vidjeste od oca svojega.
39 Odgovoriše i rekoše mu: otac je naš
Avraam. Isus im reèe: kad biste vi
bili djeca Avraamova, èinili biste djela
Avraamova.
40 A sad gledate mene da ubijete,
èovjeka koji vam istinu kazah koju èuh
od Boga: tako Avraam nije èinio.
41 Vi èinite djela oca svojega. Tada mu
rekoše: mi nijesmo roðeni od kurvarstva:
jednoga oca imamo Boga.
42 A Isus im reèe: kad bi Bog bio vaš
otac, ljubili biste mene; jer ja od Boga
iziðoh i doðoh; jer ne doðoh sam od sebe,
nego me on posla.
43 Zašto ne razumijete govora mojega?
Jer ne možete rijeèi mojijeh da slušate.
44 Vaš je otac ðavo; i slasti oca svojega
hoæete da èinite: on je krvnik ljudski
od poèetka, i ne stoji na istini; jer nema
istine u njemu; kad govori laž, svoje
govori: jer je laža i otac laži.
45 A meni ne vjerujete, jer ja istinu
govorim.
46 Koji me od vas kori za grijeh? Ako li
istinu govorim, zašto mi vi ne vjerujete?
47 Ko je od Boga rijeèi Božije sluša; zato
vi ne slušate, jer nijeste od Boga.
48 Tada odgovoriše Jevreji i rekoše mu:
ne govorimo li mi pravo da si ti Samar-
janin, i da je ðavo u tebi.
49 Isus odgovori: u meni ðavola nema,
nego poštujem oca svojega; a vi mene
sramotite.
50 A ja ne tražim slave svoje; ima koji
traži i sudi.
51 Zaista, zaista vam kažem: ko održi
rijeè moju neæe vidjeti smrti dovijeka.
52 Tada mu rekoše Jevreji: sad vidjesmo
da je ðavo u tebi: Avraam umrije i
proroci, a ti govoriš: ko održi rijeè moju
neæe okusiti smrti dovijeka.
53 Eda li si ti veæi od oca našega
Avraama, koji umrije? I proroci pomri-
ješe: ko se ti sam gradiš?
54 Isus odgovori: ako se ja sam slavim,
slava je moja ništa: otac je moj koji me
slavi, za kojega vi govorite da je vaš Bog.
55 I ne poznajete ga, a ja ga znam; i ako
reèem da ga ne znam biæu laža kao vi.
Nego ga znam, i rijeè njegovu držim.
56 Avraam, otac vaš, bio je rad da vidi
dan moj; i vidje, i obradova se.
57 Tada mu rekoše Jevreji: još ti nema
pedeset godina, i Avraama li si vidio?
58 A Isus im reèe: zaista, zaista vam
kažem: ja sam prije nego se Avraam
rodio.
59 Tada uzeše kamenje da bace na nj;
a Isus se sakri, i iziðe iz crkve prošavši
izmeðu njih i otide tako.

9

1 I prolazeæi vidje èovjeka slijepa od
roðenja.
2 I zapitaše ga uèenici njegovi gov-
oreæi: Ravi! ko sagriješi, ili ovaj ili
roditelji njegovi, te se rodi slijep?
3 Isus odgovori: ni on sagriješi ni
roditelji njegovi, nego da se jave djela
Božija na njemu.
4 Meni valja raditi djela onoga koji me
posla dok je dan: doæi æe noæ kad niko
ne može raditi.
5 Dok sam na svijetu vidjelo sam svijetu.
6 Rekavši ovo pljunu na zemlju i naèini
kao od pljuvanke, i pomaza kalom oèi
slijepome,
7 I reèe: idi umij se u banji Siloamskoj
koje znaèi poslan). Otide dakle i umi se, i
doðe gledajuæi.
8 A susjedi i koji ga bijahu vidjeli prije
da bješe slijep govorahu: nije li ovo onaj
što sjeðaše i prošaše?
9 Jedni govorahu: on je; a drugi: nalik
je na nj. A on govoraše: ja sam.
10 Tada mu govorahu: kako ti se
otvoriše oèi?
11 On odgovori i reèe: èovjek koji se
zove Isus naèini kao, i pomaza oèi moje, i

reèe mi: idi u banju Siloamsku i umij se. A kad otidoh i umih se, progledah.
12 Tada mu rekoše: gdje je on? Reèe: ne znam.
13 Tada ga povedoše k farisejima, onoga što bješe nekad slijep.
14 A bješe subota kad naèini Isus kao i otvori mu oèi.
15 Tada ga opet pitahu i fariseji kako progleda. A on im reèe: kao metnu mi na oèi, i umih se, i vidim.
16 Tada govorahu neki od fariseja: nije ovaj èovjek od Boga, jer ne svetkuje subote. Drugi govorahu: kako može èovjek grješan takova èudesa èiniti? I posta raspra među njima.
17 Rekoše dakle opet slijepcu: šta veliš ti za njega što ti otvori oèi tvoje? A on reèe: prorok je.
18 Tada Jevreji ne vjerovaše za njega da bješe slijep i progleda, dok ne dozvaše roditelje onoga što je progledao,
19 I zapitaše ih govoreæi: je li ovo vaš sin za koga vi govorite da se rodi slijep? kako dakle sad vidi?
20 A roditelji njegovi odgovoriše im i rekoše: znamo da je ovo sin naš i da se rodi slijep;
21 A kako sad vidi ne znamo; ili ko mu otvori oèi mi ne znamo; on je veliki, pitajte njega neka sam kaže za sebe.
22 Ovo rekoše roditelji njegovi, jer se bojahu Jevreja; jer se Jevreji bijahu dogovorili da bude odluèen od zbornice ko ga prizna za Hrista.
23 Zato rekoše roditelji njegovi: on je veliki, pitajte njega.
24 Tada po drugi put dozvaše èovjeka koji je bio slijep, i rekoše mu: podaj Bogu slavu; mi znamo da je èovjek ovaj grješan.
25 A on odgovori i reèe: je li grješan ne znam; samo znam da ja bijah slijep, a sad vidim.
26 Tada mu opet rekoše: šta ti uèini? kako otvori oèi tvoje?
27 Odgovori im: ja vam veæ kazah, i ne slušaste; šta æete opet slušati? Veæ ako i vi hoæete uèenici njegovi da budete?
28 A oni ga ukoriše, i rekoše mu: ti si uèenik njegov, a mi smo uèenici Mojsijevi.
29 Mi znamo da s Mojsijem govori Bog; a ovoga ne znamo otkuda je.
30 Èovjek odgovori i reèe im: to i jest za èudo, što vi ne znate otkuda je a on otvori oèi moje.
31 A znamo da Bog ne sluša grješnika; nego ako ko poštuje Boga i volju njegovu tvori onoga sluša.
32 Otkako je svijeta nije èuveno da ko otvori oèi roðenom slijepcu.
33 Kad on ne bi bio od Boga ne bi mogao ništa èiniti.
34 Odgovoriše i rekoše mu: ti si se rodio sav u grijesima, pa zar ti nas da uèiš? I istjeraše ga napolje.
35 Èu Isus da ga istjeraše napolje; i našavši ga reèe mu: vjeruješ li ti sina Božijega?
36 On odgovori i reèe: a koje je, Gospode, da ga vjerujem?
37 A Isus mu reèe: i vidio si ga, i koji govori s tobom on je.
38 A on reèe: vjerujem, Gospode! I pokloni mu se.
39 I reèe Isus: ja doðoh na sud na ovaj svijet, da vide koji ne vide, i koji vide da postanu slijepi.
40 I èuše ovo neki od fariseja koji bijahu s njim, i rekoše mu: eda li smo i mi slijepi?
41 Reèe im Isus: kad biste bili slijepi, ne biste imali grijeha, a sad govorite da vidite, tako vaš grijeh ostaje.

10

1 Zaista, zaista vam kažem: ko ne ulazi na vrata u tor ovèij nego prelazi na drugom mjestu on je lupež i hajduk;
2 A koji ulazi na vrata jest pastir ovcama:
3 Njemu vratar otvora, i ovce glas njegov slušaju, i svoje ovce zove po imenu, i izgoni ih;
4 I kad svoje ovce istjera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov.
5 A za tuðinom neæe da idu, nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuðega.
6 Ovu prièu kaza im Isus, ali oni ne razumješe šta to bijaše što im kaza.

7 Tada im reèe Isus opet: zaista, zaista
vam kažem: ja sam vrata k ovcama.
8 Svi koliko ih god doðe prije mene lu-
peži su i hajduci; ali ih ovce ne poslušaše.
9 Ja sam vrata; ko uðe kroza me spašæe
se, i uæi æe i iziæi æe, i pašu æe naæi.
10 Lupež ne dolazi ni za što drugo nego
da ukrade i ubije i pogubi; ja doðoh da
imaju život i izobilje.
11 Ja sam pastir dobri; pastir dobri dušu
svoju polaže za ovce,
12 A najamnik, koji nije pastir, kome
nijesu ovce svoje, vidi vuka gdje ide, i
ostavlja ovce, i bježi: i vuk razgrabi ovce
i raspudi ih;
13 A najamnik bježi, jer je najamnik i ne
mari za ovce.
14 Ja sam pastir dobri i znam svoje, i
moje mene znaju.
15 Kao što mene zna otac i ja znam oca;
i dušu svoju polažem za ovce.
16 I druge ovce imam koje nijesu iz
ovoga tora, i one mi valja dovesti; i èuæe
glas moj, i biæe jedno stado i jedan pastir.
17 Zato me otac ljubi, jer ja dušu svoju
polažem da je opet uzmem.
18 Niko je ne otima od mene, nego je
ja sam od sebe polažem. Vlast imam
položiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu
sam zapovijest primio od oca svojega.
19 Tada opet postade raspra među Jevre-
jima za ove rijeèi.
20 Mnogi od njih govorahu: u njemu je
ðavo, i poludio je; šta ga slušate?
21 Drugi govorahu: ove rijeèi nijesu
ludoga; zar može ðavo slijepima oèi otvo-
rati?
22 A bijaše tada praznik obnovljenja u
Jerusalimu, i bješe zima.
23 I hodaše Isus u crkvi po trijemu
Solomunovu.
24 A Jevreji ga opkoliše, i govorahu mu:
dokle æeš muèiti duše naše? Ako si ti
Hristos kaži nam slobodno.
25 Isus im odgovori: ja vam kazah, pa
ne vjerujete. Djela koja tvorim ja u ime
oca svojega ona svjedoèe za me.
26 Ali vi ne vjerujete; jer nijeste od
mojijeh ovaca, kao što vam kazah.
27 Ovce moje slušaju glas moj, i ja
poznajem njih, i za mnom idu.
28 I ja æu im dati život vjeèni, i nikad
neæe izginuti, i niko ih neæe oteti iz ruke
moje.
29 Otac moj koji mi ih dade veæi je od
sviju; i niko ih ne može oteti iz ruke oca
mojega.
30 Ja i otac jedno smo.
31 A Jevreji opet uzeše kamenje da ga
ubiju.
32 Isus im odgovori: mnoga vam dobra
djela javih od oca svojega; za koje od
onijeh djela bacate kamenje na me?
33 Odgovoriše mu Jevreji govoreæi: za
dobro djelo ne bacamo kamenja na te,
nego za hulu na Boga, što ti, èovjek
buduæi, gradiš se Bog.
34 Isus im odgovori: ne stoji li napisano
u zakonu vašemu: ja rekoh: bogovi ste?
35 Ako one nazva bogovima kojima rijeè
Božija bi, i pismo se ne može pokvariti;
36 Kako vi govorite onome kojega otac
posveti i posla na svijet: hulu na Boga
govoriš, što rekoh: ja sam sin Božij?
37 Ako ne tvorim djela oca svojega ne
vjerujte mi.
38 Ako li tvorim, ako meni i ne vjerujete,
djelima mojima vjerujte, da poznate i
vjerujete da je otac u meni i ja u njemu.
39 Tada opet gledahu da ga uhvate; ali
im se izmaèe iz ruku.
40 I otide opet preko Jordana na ono
mjesto gdje Jovan prije kršæavaše; i osta
ondje.
41 I mnogi doðoše k njemu i govorahu:
Jovan ne uèini nijednoga èuda, ali sve što
kaza Jovan za ovoga istina bješe.
42 I mnogi vjerovaše ga ondje.

11

1 Bijaše pak jedan bolesnik, Lazar iz
Vitanije iz sela Marije i Marte sestre
njezine.
2 A Marija, koje brat Lazar bolovaše,
bješe ona što pomaza Gospoda mirom i
otr noge njegove svojom kosom.)
3 Onda poslaše sestre k njemu gov-
oreæi: Gospode! gle, onaj koji ti je mio
bolestan je.

4 A kad èu Isus, reèe: ova bolest nije na
smrt, nego na slavu Božiju, da se proslavi
sin Božij s nje.
5 A Isus ljubljaše Martu i sestru njezinu
i Lazara.
6 A kad èu da je bolestan, tada osta dva
dana na onom mjestu gdje bješe.
7 A potom reèe uèenicima: hajdemo
opet u Judeju.
8 Uèenici mu rekoše: Ravi! sad Judejci
šæadijahu da te ubiju kamenjem, pa opet
hoæeš da ideš onamo?
9 Isus odgovori: nije li dvanaest sahata
u danu? ko danju ide ne spotièe se, jer
vidi vidjelo ovoga svijeta;
10 A ko ide noæu spotièe se, jer nema
vidjela u njemu.
11 Ovo kaza, i potom reèe im: Lazar,
naš prijatelj, zaspa; nego idem da ga
probudim.
12 Onda mu rekoše uèenici njegovi:
Gospode! ako je zaspao, ustaæe.
13 A Isus im reèe za smrt njegovu, a oni
mišljahu da govori za spavanje sna.
14 Tada im Isus kaza upravo: Lazar
umrije.
15 I milo mi je vas radi što nijesam
bio onamo da vjerujete; nego hajdemo k
njemu.
16 Onda Toma, koji se zvaše Blizanac,
reèe uèenicima: hajdemo i mi da pom-
remo s njim.
17 A kad doðe Isus, naðe ga a on veæ
èetiri dana u grobu.
18 A Vitanija bješe blizu Jerusalima oko
petnaest potrkališta.)
19 I mnogi od Judejaca bijahu došli
k Marti i Mariji da ih tješe za bratom
njihovijem.
20 Kad Marta dakle èu da Isus ide, iziðe
preda nj, a Marija sjeðaše doma.
21 Onda reèe Marta Isusu: Gospode! da
si ti bio ovdje ne bi moj brat umro.
22 A i sad znam da što zaištеš u Boga
daæe ti Bog.
23 Isus joj reèe: brat æe tvoj ustati.
24 Marta mu reèe: znam da æe ustati o
vaskrseniju, u pošljednji dan.
25 A Isus joj reèe: ja sam vaskrsenije
i život; koji vjeruje mene ako i umre
življeæe.
26 I nijedan koji živi i vjeruje mene
neæe umrijeti vavijek. Vjeruješ li ovo?
27 Reèe mu: da, Gospode! ja vjerovah
da si ti Hristos sin Božij koji je trebalo da
doðe na svijet.
28 I ovo rekavši otide te zovnu tajno
Mariju sestru svoju govoreæi: uèitelj je
došao, i zove te.
29 A ona kako èu, usta brzo i otide k
njemu.
30 Jer Isus još ne bješe došao u selo,
nego bijaše na onom mjestu gdje ga srete
Marta.
31 A Judejci onda koji bijahu s njom
u kuæi i tješahu je, kad vidješe Mariju
da brzo usta i iziðe, poðoše za njom
govoreæi da ide na grob da plaèe onamo.
32 A Marija kako doðe gdje bješe Isus, i
vidje ga, pade na noge njegove govoreæi
mu: Gospode! da si ti bio ovdje, ne bi
umro moj brat.
33 Onda Isus kad je vidje gdje plaèe,
i gdje plaèu Judejci koji doðoše s njom,
zgrozi se u duhu, i sam postade žalostan.
34 I reèe: gdje ste ga metnuli? Rekoše
mu: Gospode! hajde da vidiš.
35 Udariše suze Isusu.
36 Onda Judejci govorahu: gledaj kako
ga ljubljaše.
37 A neki od njih rekoše: ne mogaše li
ovaj koji otvori oèi slijepcu uèiniti da i
ovaj ne umre?
38 A Isus opet se zgrozi u sebi, i doðe na
grob; a bijaše peæina, i kamen ležaše na
njoj.
39 Isus reèe: uzmite kamen. Reèe
mu Marta, sestra onoga što je umro:
Gospode! veæ smrdi; jer su èetiri dana
kako je umro.
40 Isus joj reèe: ne rekoh li ti da ako
vjeruješ vidjeæeš slavu Božiju?
41 Uzeše dakle kamen gdje ležaše mrt-
vac; a Isus podiže oèi gore, i reèe: oèe!
hvala ti što si me uslišio.
42 A ja znadoh da me svagda slušaš;
nego rekoh naroda radi koji ovdje stoji,
da vjeruju da si me ti poslao.
43 I ovo rekavši zovnu iza glasa: Lazare!
iziði napolje.

44 I iziđe mrtvac obavit platnom po
rukama i po nogama, i lice njegovo ubru-
som povezano. Isus im reèe: razdriješite
ga i pustite nek ide.
45 Onda mnogi od Judejaca koji bijahu
došli k Mariji i vidješe šta uèini Isus,
vjerovaše ga.
46 A neki od njih otidoše k farisejima i
kazaše im šta uèini Isus.
47 Onda glavari svešteničke i fariseji
sabraše skupštinu, i govorahu: šta æemo
èiniti? Èovjek ovaj èini mnoga èudesa.
48 Ako ga ostavimo tako, svi æe ga
vjerovati; pa æe doæi Rimljani i uzeti
nam zemlju i narod.
49 A jedan od njih, po imenu Kajafa, koji
one godine bješe poglavar svešteničke,
reèe im: vi ne znate ništa;
50 I ne mislite da je nama bolje da jedan
èovjek umre za narod, negoli da narod
sav propadne.
51 A ovo ne reèe sam od sebe, nego,
buduæi poglavar svešteničke one godine,
proreèe da Isusu valja umrijeti za narod;
52 I ne samo za narod, nego da i rasijanu
djecu Božiju skupi ujedno.
53 Od toga dakle dana dogovoriše se da
ga ubiju.
54 A Isus više ne hođaše javno po
Judejcima, nego odande otide u kraj blizu
pustinje u grad po imenu Jefrem, i ondje
hođaše s uèenicima svojima.
55 A bješe blizu pasha Jevrejska, i mnogi
iz onoga kraja dođoše u Jerusalim prije
pashe da se oèiste.
56 Tada tražahu Isusa, i stojeæi u crkvi
govorahu među sobom: šta mislite vi
zašto ne dolazi na praznik?
57 A glavari svešteničke i fariseji izdaše
zapovijest ako ga ko opazi gdje je, da javi
da ga uhvate.

12

1 A Isus prije pashe na šest dana dođe u
Vitaniju gdje bješe Lazar što umrije, koga
podiže iz mrtvijeh.
2 Ondje mu pak zgotoviše veèeru, i
Marta služaše, a i Lazar sjeđaše s njim
za trpezom;
3 A Marija uzevši litru pravoga nar-
dova mnogocjenoga mira pomaza noge
Isusove, i otr kosom svojom noge njegove;
a kuæa se napuni mirisa od mira.
4 Onda reèe jedan od uèenika njegov-
ijeh, Juda Simonov Iskariotski, koji ga
poslije izdade:
5 Zašto se ovo miro ne prodade za trista
groša i ne dade siromasima?
6 A ovo ne reèe što se staraše za
siromahe, nego što bješe lupež, i imaše
kovèežiæ, i nošaše što se metaše u nj.
7 A Isus reèe: ne dirajte u nju; ona je to
dohranila za dan mojega pogreba;
8 Jer siromahe svagda imate sa sobom,
a mene nemate svagda.
9 Razumje pak mnogi narod iz Judeje da
je ondje i doðoše ne samo Isusa radi nego
i da vide Lazara kojega podiže iz mrtvijeh.
10 A glavari svešteničke dogovoriše se
da i Lazara ubiju;
11 Jer mnogi njega radi iđahu iz Judeje i
vjerovahu Isusa.
12 A sjutradan mnogi od naroda koji
bješe došao na praznik, èuvši da Isus ide
u Jerusalim
13 Uzeše grane od finika i iziđoše mu
na susret, i vikahu govoreæi: osana!
blagosloven koji ide u ime Gospodnje, car
Izrailjev.
14 A Isus našavši magare usjede na nj,
kao što je pisano:
15 Ne boj se kæeri Sionova, evo car tvoj
ide sjedeæi na magaretu.
16 Ali ovo uèenici njegovi ne razumješe
prije: nego kad se proslavi Isus onda se
opomenuše da ovo bješe za njega pisano,
i ovo mu uèiniše.
17 A narod svjedoèaše koji bješe prije s
njim kad Lazara izazva iz groba i podiže
ga iz mrtvijeh.
18 Zato ga i srete narod, jer èuše da on
uèini ovo èudo.
19 A fariseji govorahu među sobom:
vidite da ništa ne pomaže? gle, svijet ide
za njim.
20 A bijahu neki Grci među onima koji
bijahu došli na praznik da se mole Bogu.
21 Oni dakle pristupiše k Filipu, koji
bješe iz Vitsaide Galilejske, i moljahu ga

govoreæi: gospodine! mi bismo htjeli da vidimo Isusa.
22 Doðe Filip i kaza Andriji, a Andrija i Filip opet kazaše Isusu.
23 A Isus odgovori im govoreæi: doðe èas da se proslavi sin èovjeèij.
24 Zaista, zaista vam kažem: ako zrno pšenièno padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi:
25 Koji ljubi dušu svoju izgubiæe je, a ko mrzi na dušu svoju na ovom svijetu, saèuvaæe je za život vjeèni.
26 Ko meni služi, za mnom nek ide, i gdje sam ja ondje i sluga moj neka bude; i ko meni služi onoga æe poštovati otac moj.
27 Sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oèe! saèuvaj me od ovoga èasa; ali zato doðoh na èas ovaj.
28 Oèe! proslavi ime svoje! Tada glas doðe s neba: i proslavio sam, i opet æu proslaviti.
29 A kad èu narod koji stajaše, govorahu: grom zagrmi; a drugi govorahu: anðeo mu govori.
30 Isus odgovori i reèe: ovaj glas ne bi mene radi nego naroda radi.
31 Sad je sud ovome svijetu; sad æe biti istjeran knez ovoga svijeta napolje.
32 I kad ja budem podignut od zemlje, sve æu privuæi k sebi.
33 A ovo govoraše da pokaže kakvom æe smrti umrijeti.
34 Narod mu odgovori: mi èusmo iz zakona da æe Hristos ostati vavijek; kako ti govoriš da se sinu èovjeèijemu valja podignuti? Ko je taj sin èovjeèij?
35 A Isus im reèe: još je malo vremena vidjelo s vama; hodite dok vidjelo imate da vas tama ne obuzme; jer ko hodi po tami ne zna kuda ide.
36 Dok vidjelo imate vjerujte vidjelo, da budete sinovi vidjela. Rekavši ovo Isus otide i sakri se od njih.
37 Ako je i èinio tolika èudesa pred njima, opet ga ne vjerovahu;
38 Da se zbude rijeè Isaije proroka koji reèe: Gospode! ko vjerova govorenju našemu? i ruka Gospodnja kome se otkri?
39 Zato ne mogahu vjerovati, jer opet reèe Isaija:
40 Zaslijepio je oèi njihove i okamenio srca njihova, da ne vide oèima ni srcem razumiju, i ne obrate se da ih iscijelim.
41 Ovo reèe Isaija kad vidje slavu njegovu i govori za njega.
42 Ali opet i od knezova mnogi ga vjerovaše; nego radi fariseja ne priznavahu, da ne bi bili izgnani iz zbornice;
43 Jer im veæma omilje slava ljudska nego slava Božija.
44 A Isus povika i reèe: ko mene vjeruje ne vjeruje mene, nego onoga koji me posla;
45 I ko vidi mene vidi onoga koji me posla.
46 Ja doðoh vidjelo na svijet, da nijedan koji me vjeruje ne ostane u tami.
47 I ko èuje moje rijeèi i ne vjeruje, ja mu neæu suditi; jer ja ne doðoh da sudim svijetu, nego da spasem svijet.
48 Koji se odrièe mene, i ne prima rijeèi mojijeh, ima sebi sudiju: rijeè koju ja govorih ona æe mu suditi u pošljednji dan;
49 Jer ja od sebe ne govorih, nego otac koji me posla on mi dade zapovijest šta æu kazati i šta æu govoriti.
50 I znam da je zapovijest njegova život vjeèni. Što ja dakle govorim onako govorim kao što mi reèe otac.

13

1 A pred praznik pashe, znajuæi Isus da mu doðe èas da prijeðe iz ovoga svijeta k ocu, kako je ljubio svoje koji bijahu na svijetu, do kraja ih ljubi.
2 I po veèeri kad veæ ðavo bješe metnuo u srce Judi Simonovu Iskariotskome da ga izda,
3 Znajuæi Isus da mu sve otac dade u ruke, i da od Boga iziðe, i k Bogu ide,
4 Ustade od veèere, i skide svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže;
5 Potom usu vodu u umivaonicu, i poèe prati noge uèenicima i otirati ubrusom kojijem bješe zapregnut.

6 Onda doðe k Simonu Petru, i on mu reèe: Gospode! zar ti moje noge da opereš?
7 Isus odgovori i reèe mu: što ja èinim ti sad ne znaš, ali æeš poslije doznati.
8 Reèe mu Petar: nikad ti neæeš oprati mojijeh nogu. Isus mu odgovori: ako te ne operem nemaš dijela sa mnom.
9 Reèe mu Simon Petar: Gospode! ne samo noge moje, nego i ruke i glavu.
10 Isus mu reèe: opranome ne treba do samo noge oprati, jer je sav èist; i vi ste èisti, ali ne svi.
11 Jer znadijaše izdajnika svojega, zato reèe: nijeste svi èisti.
12 A kad im opra noge, uze haljine svoje, i sjedavši opet za trpezu reèe im: znate li što ja uèinih vama?
13 Vi zovete mene uèiteljem i Gospodom; i pravo velite: jer jesam.
14 Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i uèitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge.
15 Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako èinite kao što ja vama uèinih.
16 Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veæi od gospodara svojega, niti je poslanik veæi od onoga koji ga je poslao.
17 Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete.
18 Ne govorim za sve vas, jer ja znam koje izbrah; nego da se zbude pismo: koji sa mnom hljeb jede podiže petu svoju na me.
19 Sad vam kažem prije nego se zbude, da, kad se zbude, vjerujete da sam ja.
20 Zaista, zaista vam kažem: koji prima onoga koga pošljem mene prima; a ko prima mene prima onoga koji me posla.
21 Rekavši ovo Isus posta žalostan u duhu, i posvjedoèi i reèe: zaista, zaista vam kažem: jedan između vas izdaæe me.
22 Onda se uèenici zgledahu među sobom, i èuðahu se za koga govori.
23 A jedan od uèenika njegovijeh, kojega Isus ljubljaše, sjeðaše za trpezom na krilu Isusovu.
24 Onda namaže na njega Simon Petar da zapita ko bi to bio za koga govori.
25 A on leže na prsi Isusove i reèe mu: Gospode! ko je to?
26 Isus odgovori: onaj je kome ja umoèivši zalogaj dam. I umoèivši zalogaj dade Judi Simonovu Iskariotskome.
27 I po zalogaju tada uðe u njega sotona. Onda mu reèe Isus: šta èiniš èini brže.
28 A ovo ne razumje niko od onijeh što sjeðahu za trpezom zašto mu reèe.
29 A neki mišljahu, buduæi da u Jude bješe kesa, da mu Isus reèe: kupi što treba za praznik; ili da da što siromašnima.
30 A on uzevši zalogaj odmah iziðe; a bješe noæ.
31 Kad on iziðe, onda Isus reèe: sad se proslavi sin èovjeèij, i Bog se proslavi u njemu.
32 Ako se Bog proslavi u njemu, i Bog æe njega proslaviti u sebi, i odmah æe ga proslaviti.
33 Djeèice! još sam malo s vama; tražiæete me, i kao što rekoh Judejcima: kuda ja idem vi ne možete doæi, i vama govorim sad.
34 Novu vam zapovijest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom.
35 Po tom æe svi poznati da ste moji uèenici ako uzimate ljubav među sobom.
36 Reèe mu Simon Petar: Gospode! kuda ideš? Isus mu odgovori: kuda ja idem ne možeš sad iæi za mnom, ali æeš poslije poæi za mnom.
37 Petar mu reèe: Gospode! zašto sad ne mogu iæi za tobom? dušu æu svoju položiti za te.
38 Odgovori mu Isus: dušu li æeš svoju položiti za me? Zaista, zaista ti kažem: neæe pijetao zapjevati dok me se triput ne odreèeš.

14

1 Da se ne plaši srce vaše, vjerujte Boga, i mene vjerujte.
2 Mnogi su stanovi u kuæi oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mjesto.
3 I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet æu doæi, i uzeæu vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.

4 I kuda ja idem znate, i put znate.
5 Reèe mu Toma: Gospode! ne znamo kuda ideš; i kako možemo put znati?
6 Isus mu reèe: ja sam put i istina i život; niko neæe doæi k ocu do kroza me.
7 Kad biste mene znali onda biste znali i oca mojega; i otsele poznajete ga, i vidjeste ga.
8 Reèe mu Filip: Gospode! pokaži nam oca, i biæe nam dosta.
9 Isus mu reèe: toliko sam vrijeme s vama i nijesi me poznao, Filipe? koji vidje mene, vidje oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam oca?
10 Zar ne vjeruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Rijeèi koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego otac koji stoji u meni on tvori djela.
11 Vjerujte meni da sam ja u ocu i otac u meni; ako li meni ne vjerujete, vjerujte mi po tijem djelima.
12 Zaista, zaista vam kažem: koji vjeruje mene, djela koja ja tvorim i on æe tvoriti, i veæa æe od ovijeh tvoriti: jer ja idem k ocu svojemu;
13 I šta god zaištete u oca u ime moje, ono æu vam uèiniti, da se proslavi otac u sinu.
14 I ako što zaištete u ime moje, ja æu uèiniti.
15 Ako imate ljubav k meni, zapovijesti moje držite.
16 I ja æu umoliti oca, i daæe vam drugoga utješitelja da bude s vama vavijek:
17 Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama æe biti.
18 Neæu vas ostaviti sirotne; doæi æu k vama.
19 Još malo i svijet mene više neæe vidjeti; a vi æete me vidjeti; jer ja živim, i vi æete življeti.
20 U onaj æete vi dan doznati da sam ja u ocu svojemu, i vi u meni, i ja u vama.
21 Ko ima zapovijesti moje i drži ih on je onaj što ima ljubav k meni; a koji ima ljubav k meni imaæe k njemu ljubav otac moj; i ja æu imati ljubav k njemu, i javiæu mu se sam.
22 Reèe mu Juda, ne Iskariotski: Gospode! šta je to da æeš se nama javiti a ne svijetu?
23 Isus odgovori i reèe mu: ko ima ljubav k meni, držaæe rijeè moju; i otac moj imaæe ljubav k njemu: i k njemu æemo doæi, i u njega æemo se staniti.
24 Koji nema ljubavi k meni ne drži mojijeh rijeèi; a rijeè što èujete nije moja nego oca koji me posla.
25 Ovo vam kazah dok sam s vama.
26 A utješitelj Duh sveti, kojega æe otac poslati u ime moje, on æe vas nauèiti svemu i napomenuæe vam sve što vam rekoh.
27 Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svijet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji.
28 Èuste da vam ja kazah: idem, i doæi æu k vama. Kad biste imali ljubav k meni, onda biste se obradovali što rekoh: idem k ocu; jer je otac moj veæi od mene.
29 I sad vam kazah, prije dok se nije zbilo, da vjerujete kad se zbude.
30 Veæ neæu mnogo govoriti s vama; jer ide knez ovoga svijeta, i u meni nema ništa.
31 Nego da vidi svijet da imam ljubav k ocu, i kao što mi zapovjedi otac onako tvorim. Ustanite, hajdemo odavde.

15

1 Ja sam pravi èokot, i otac je moj vinogradar;
2 Svaku lozu na meni koja ne raða roda otsjeæi æe je; i svaku koja raða rod oèistiæe je da više roda rodi.
3 Vi ste veæ oèišæeni rijeèju koju vam govorih.
4 Budite u meni i ja æu u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na èokotu, tako i vi ako u meni ne budete.
5 Ja sam èokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on æe roditi mnogi rod: jer bez mene ne možete èiniti ništa.
6 Ko u meni ne ostane izbaciæe se napolje kao loza, i osušiæe se, i skupiæe je, i u oganj baciti, i spaliti.
7 Ako ostanete u meni i rijeèi moje u vama ostanu, šta god hoæete ištite, i biæe vam.
8 Tijem æe se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i biæete moji uèenici.

9 Kao što otac ima ljubav k meni, i ja
imam ljubav k vama; budite u ljubavi
mojoj.
10 Ako zapovijesti moje uzdržite os-
taæete u ljubavi mojoj, kao što ja održah
zapovijesti oca svojega i ostajem u ljubavi
njegovoj.
11 Ovo vam kazah, da radost moja u
vama ostane i radost vaša se ispuni.
12 Ovo je zapovijest moja da imate
ljubav među sobom, kao što ja imadoh
ljubav k vama.
13 Od ove ljubavi niko veæe nema, da
ko dušu svoju položi za prijatelje svoje.
14 Vi ste prijatelji moji ako tvorite što
vam ja zapovijedam.
15 Više vas ne nazivam slugama; jer
sluga ne zna šta radi gospodar njegov:
nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve
kazah što èuh od oca svojega.
16 Vi mene ne izbraste, nego ja vas
izbrah, i postavih vas da vi idete i rod
rodite; i da vaš rod ostane, da što god
zaištete u oca u ime moje da vam da.
17 Ovo vam zapovijedam da imate
ljubav među sobom.
18 Ako svijet na vas uzmrzi, znajte da na
mene omrznu prije vas.
19 Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet
svoje ljubio: a kako nijeste od svijeta,
nego vas ja od svijeta izbrah, zato mrzi
na vas svijet.
20 Opominjite se rijeèi koju vam ja
rekoh: nije sluga veæi od gospodara
svojega. Ako mene izgnaše, i vas æe
izgnati; ako moju rijeè održaše, i vašu æe
održati.
21 Ali sve æe vam ovo èiniti za ime moje,
jer ne poznaju onoga koji me posla.
22 Da nijesam bio došao i govorio im
ne bi grijeha imali; a sad izgovora neæe
imati za grijeh svoj.
23 Koji mrzi na mene i na oca mojega
mrzi.
24 Da nijesam bio djela tvorio među
njima kojijeh niko drugi ne tvori, ne bi
grijeha imali: a sad i vidješe, i omrznuše
na mene i na oca mojega.
25 Ali da se zbude rijeè napisana u
zakonu njihovom: omrznuše na mene ni
za što.
26 A kad doðe utješitelj, koga æu vam
poslati od oca, Duh istine, koji od oca
izlazi, on æe svjedoèiti za mene.
27 A i vi æete svjedoèiti, jer ste od
poèetka sa mnom.

16

1 Ovo vam kazah da se ne sablaznite.
2 Izgoniæe vas iz zbornica; a doæi æe
vrijeme kad æe svaki koji vas ubije misliti
da Bogu službu èini.
3 I ovo æe èiniti, jer ne poznaše oca ni
mene.
4 Nego vam ovo kazah kad doðe vrijeme
da se opomenete ovoga da vam ja kazah;
a isprva ne kazah vam ovo, jer bijah s
vama.
5 A sad idem k onome koji me posla, i
niko me od vas ne pita: kuda ideš?
6 Nego što vam ovo kazah žalosti na-
puni se srce vaše.
7 Nego vam ja istinu govorim: bolje je
za vas da ja idem: jer ako ja ne idem,
utješitelj neæe doæi k vama; ako li idem,
poslaæu ga k vama.
8 I kad on doðe pokaraæe svijet za
grijeh, i za pravdu, i za sud:
9 Za grijeh dakle što ne vjeruju mene;
10 A za pravdu što idem k ocu svojemu;
i više me neæete vidjeti;
11 A za sud što je knez ovoga svijeta
osuðen.
12 Još vam mnogo imam kazati; ali sad
ne možete nositi.
13 A kad doðe on, Duh istine, uputiæe
vas na svaku istinu; jer neæe od sebe
govoriti, nego æe govoriti što èuje, i
javiæe vam što æe biti unapredak.
14 On æe me proslaviti, jer æe od
mojega uzeti, i javiæe vam:
15 Sve što ima otac moje je: zato rekoh
da æe od mojega uzeti, i javiti vam.
16 Još malo, i neæete me vidjeti, i opet
malo, pa æete me vidjeti: jer idem k ocu.
17 A neki od uèenika njegovijeh rekoše
među sobom: šta je to što nam kaže: još
malo, i neæete me vidjeti; i opet malo pa
æete me vidjeti; i: ja idem k ocu?
18 Govorahu dakle: šta je to što govori:
malo? ne znamo šta govori.

19 A Isus razumje da šæadijahu da ga
zapitaju, pa im reèe: zato li se zapitujete
među sobom što rekoh: još malo i neæete
me vidjeti, i opet malo pa æete me vidjeti?
20 Zaista, zaista vam kažem da æete
vi zaplakati i zaridati, a svijet æe se
radovati; i vi æete žalosni biti, ali æe se
vaša žalost okrenuti na radost.
21 Žena kad raða trpi muku; jer doðe
èas njezin: ali kad rodi dijete, više se ne
opominje žalosti od radosti, jer se rodi
èovjek na svijet.
22 Tako i vi dakle imate sad žalost; ali
æu vas opet vidjeti, i radovaæe se srce
vaše, i vaše radosti niko neæe uzeti od
vas;
23 I u onaj dan neæete me pitati ni za
što. Zaista, zaista vam kažem da što god
uzištete u oca u ime moje, daæe vam.
24 Doslije ne iskaste ništa u ime moje;
ištite i primiæete, da radost vaša bude
ispunjena.
25 Ovo vam govorih u prièama; ali æe
doæi vrijeme kad vam više neæu govoriti
u prièama, nego æu vam upravo javiti za
oca.
26 U onaj æete dan u ime moje zaiskati,
i ne velim vam da æu ja umoliti oca za
vas;
27 Jer sam otac ima ljubav k vama kao
što vi imaste ljubav k meni, i vjerovaste
da ja od Boga iziðoh.
28 Iziðoh od oca, i doðoh na svijet; i opet
ostavljam svijet, i idem k ocu.
29 Rekoše mu uèenici njegovi: eto sad
upravo govoriš, a prièe nikakve ne gov-
oriš.
30 Sad znamo da sve znaš, i ne treba ti
da te ko pita. Po tome vjerujemo da si od
Boga izišao.
31 Isus im odgovori: zar sad vjerujete?
32 Evo ide èas, i veæ je nastao, da se
razbjegnete svaki na svoju stranu i mene
sama ostavite; ali nijesam sam, jer je otac
sa mnom.
33 Ovo vam kazah, da u meni mir imate.
U svijetu æete imati nevolju; ali ne bojte
se, jer ja nadvladah svijet.

17

1 Ovo govori Isus, pa podiže oèi svoje na
nebo i reèe: oèe! doðe èas, proslavi sina
svojega, da i sin tvoj proslavi tebe;
2 Kao što si mu dao vlast nad svakijem
tijelom da svemu što si mu dao da život
vjeèni.
3 A ovo je život vjeèni da poznaju tebe
jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao
Isusa Hrista.
4 Ja tebe proslavih na zemlji: posao
svrših koji si mi dao da radim.
5 I sad proslavi ti mene, oèe, u tebe
samoga slavom koju imadoh u tebe prije
nego svijet postade.
6 Ja javih ime tvoje ljudima koje si mi
dao od svijeta; tvoji bijahu pa si ih meni
dao, i tvoju rijeè održaše.
7 Sad razumješe da je sve što si mi dao
od tebe.
8 Jer rijeèi koje si dao meni dadoh im;
i oni primiše, i poznadoše istinito da od
tebe iziðoh, i vjerovaše da si me ti poslao.
9 Ja se za njih molim: ne molim se za
sav) svijet, nego za one koje si mi dao, jer
su tvoji.
10 I moje sve je tvoje, i tvoje moje; i ja
se proslavih u njima.
11 I više nijesam na svijetu, a oni su
na svijetu, a ja idem k tebi. Oèe sveti!
saèuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao,
da budu jedno kao i mi.
12 Dok bijah s njima na svijetu, ja ih
èuvah u ime tvoje; one koje si mi dao
saèuvah, i niko od njih ne pogibe osim
sina pogibli, da se zbude pismo.
13 A sad k tebi idem, i ovo govorim na
svijetu, da imaju radost moju ispunjenu u
sebi.
14 Ja im dadoh rijeè tvoju; i svijet
omrznu na njih, jer nijesu od svijeta, kao
ni ja što nijesam od svijeta.
15 Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta,
nego da ih saèuvaš oda zla.
16 Od svijeta nijesu, kao ni ja što nijesam
od svijeta.
17 Osveti ih istinom svojom: rijeè je
tvoja istina.
18 Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja
njih poslah u svijet.
19 Ja posveæujem sebe za njih, da i oni
budu osveæeni istinom.
20 Ne molim pak samo za njih, nego i za
one koji me uzvjeruju njihove rijeèi radi;

21 Da svi jedno budu, kao ti, oèe, što si
u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno
budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao.
22 I slavu koju si mi dao ja dadoh njima,
da budu jedno kao mi što smo jedno.
23 Ja u njima i ti u meni: da budu
sasvijem ujedno, i da pozna svijet da si
me ti poslao i da si imao ljubav k njima
kao i k meni što si ljubav imao.
24 Oèe! hoæu da i oni koje si mi dao
budu sa mnom gdje sam ja; da vide slavu
moju koju si mi dao, jer si imao ljubav k
meni prije postanja svijeta.
25 Oèe pravedni! svijet tebe ne pozna,
a ja te poznah, i ovi poznaše da si me ti
poslao.
26 I pokazah im ime tvoje, i pokazaæu:
da ljubav kojom si mene ljubio u njima
bude, i ja u njima.

18

1 I rekavši ovo Isus iziðe s uèenicima
svojijem preko potoka Kedrona gdje bješe
vrt, u koji uðe on i uèenici njegovi.
2 A Juda izdajnik njegov znadijaše ono
mjesto; jer se Isus èesto skupljaše ondje s
uèenicima svojijem.
3 Onda Juda uze èetu i od glavara
sveštenièkijeh i fariseja momke, i doðe
onamo s fenjerima i sa svijeæama i s
oružjem.
4 A Isus znajuæi sve što æe biti od njega
iziðe i reèe im: koga tražite?
5 Odgovoriše mu: Isusa Nazareæanina.
Isus im reèe: ja sam. A s njima stajaše i
Juda koji ga izdavaše.
6 A kad im reèe: ja sam; izmakoše se
natrag i popadaše na zemlju.
7 Onda ih opet zapita Isus: koga tražite?
A oni rekoše: Isusa Nazareæanina.
8 Isus im odgovori: kazah vam da sam
ja. Ako dakle mene tražite, ostavite ove
nek idu.
9 Da se izvrši rijeè što reèe: ne izgubih
nijednoga od onijeh koje si mi dao.
10 A Simon Petar imaše nož, pa
ga izvadi i udari slugu poglavara
sveštenièkoga, i otsijeèe mu desno uho.
A sluzi bješe ime Malho.
11 Onda reèe Isus Petru: zadjeni nož u
nožnice. Èašu koju mi dade otac zar da
je ne pijem?
12 A èeta i vojvoda i momci Jevrejski
uhvatiše Isusa i svezaše ga,
13 I odvedoše ga najpre Ani, jer bješe
tast Kajafi, koji bješe poglavar sveštenièki
one godine.
14 A Kajafa bješe onaj što dade svjet
Judejcima da je bolje da umre jedan
èovjek nego narod da propadne.
15 Za Isusom pak iðaše Simon Petar i
drugi uèenik; a uèenik onaj bješe poznat
kod poglavara sveštenièkoga, i uðe s
Isusom u dvor poglavara sveštenièkoga;
16 A Petar stajaše napolju kod vrata.
Onda iziðe onaj uèenik što bješe poz-
nat kod poglavara sveštenièkoga i reèe
vratarici te uvede Petra.
17 Onda reèe sluškinja vratarica Petru:
da nijesi i ti uèenik ovoga èovjeka? On
reèe: nijesam.
18 A sluge i momci bijahu naložili oganj
i stajahu te se grijahu, jer bješe zima; a i
Petar stajaše s njima i grijaše se.
19 Poglavar pak sveštenièki zapita Isusa
za uèenike njegove i za njegovu nauku.
20 Isus mu odgovori: ja govorih javno
svijetu, ja svagda uèih u zbornici i u crkvi,
gdje se svagda skupljaju Judejci, i ništa
tajno ne govorih.
21 Što pitaš mene? Pitaj one koji su
slušali šta sam im govorio; evo ovi znadu
šta sam ja govorio.
22 A kad on ovo reèe, jedan od momaka
koji stajahu ondje udari Isusa po obrazu,
i reèe: zar tako odgovaraš poglavaru
sveštenièkome?
23 Isus mu odgovori: ako zlo rekoh,
dokaži da je zlo; ako li dobro, zašto me
biješ?
24 I Ana posla ga svezana Kajafi
poglavaru sveštenièkome.
25 A Simon Petar stajaše i grijaše se.
Onda mu rekoše: da nijesi i ti od uèenika
njegovijeh? A on se odreèe i reèe:
nijesam.
26 Reèe jedan od slugu poglavara
sveštenièkoga koji bješe roðak onome što
mu Petar otsijeèe uho: ne vidjeh li ja tebe

u vrtu s njim?
27 Onda se Petar opet odreèe; i odmah pijetao zapjeva.
28 A Isusa povedoše od Kajafe u sudnicu. Ali bješe jutro, i oni ne uðoše u sudnicu da se ne bi opoganili, nego da bi mogli jesti pashu.
29 Onda Pilat iziðe k njima napolje i reèe: kakovu krivicu iznosite na ovoga èovjeka?
30 Odgovoriše mu i rekoše: kad on ne bi bio zloèinac ne bismo ga predali tebi.
31 A Pilat im reèe: uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu. A Jevreji mu rekoše: mi ne smijemo nikoga pogubiti.
32 Da se zbude rijeè Isusova koju reèe kazujuæi kakvom æe smrti umrijeti.
33 Onda uðe Pilat opet u sudnicu, i dozva Isusa, i reèe mu: ti si car Judejski?
34 Isus mu odgovori: govoriš li ti to sam od sebe, ili ti drugi kazaše za mene?
35 Pilat odgovori: zar sam ja Jevrejin? Rod tvoj i glavari sveštenièki predaše te meni; šta si uèinio?
36 Isus odgovori: carstvo moje nije od ovoga svijeta; kad bi bilo od ovoga svijeta carstvo moje, onda bi sluge moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo moje nije odavde.
37 Onda mu reèe Pilat: daklem si ti car? Isus odgovori: ti govoriš da sam ja car. Ja sam za to roðen, i zato doðoh na svijet da svjedoèim istinu. I svaki koji je od istine sluša glas moj.
38 Reèe mu Pilat: šta je istina? I ovo rekavši iziðe opet k Jevrejima, i reèe im: ja nikakve krivice ne nalazim na njemu.
39 A u vas je obièaj da vam jednoga pustim na pashu, hoæete li dakle da vam pustim cara Judejskoga?
40 Onda svi povikaše opet govoreæi: ne ovoga, nego Varavu. A Varava bješe hajduk.

19

1 Tada dakle Pilat uze Isusa i šiba ga.
2 I vojnici spletavši vijenac od trnja metnuše mu na glavu, i obukoše mu skerletnu haljinu,
3 I govorahu: zdravo, care Judejski! i bijahu ga po obrazima.
4 Onda Pilat iziðe opet napolje, i reèe im: evo ga izvodim k vama napolje, da vidite da na njemu ne nalazim nikakve krivice.
5 A Isus iziðe napolje pod vijencem od trnja i u skerletnoj haljini. I reèe im Pilat: evo èovjeka!
6 A kad ga vidješe glavari sveštenièki i momci, povikaše govoreæi: raspni ga, raspni. Pilat im reèe: uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivice.
7 Odgovoriše mu Jevreji: mi imamo zakon i po zakonu našemu valja da umre, jer naèini sebe sinom Božijim.
8 Kad dakle Pilat èu ovu rijeè, poboja se veæma.
9 I opet uðe u sudnicu, i reèe Isusu: odakle si ti? A Isus mu ne dade odgovora.
10 A Pilat mu reèe: zar meni ne govoriš? ne znaš li da imam vlast raspeti te, i vlast imam pustiti te?
11 Isus odgovori: ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo; zato onaj ima veæi grijeh koji me predade tebi.
12 Od tada gledaše Pilat da ga pusti. Ali Jevreji vikahu govoreæi: ako ovoga pustiš nijesi prijatelj æesaru. Svaki koji sebe carem gradi protivi se æesaru.
13 Pilat dakle èuvši ovu rijeè izvede Isusa napolje, i sjede na sudijnsku stolicu na mjestu koje se zove kaldrma a Jevrejski Gavata.
14 A bješe petak uoèi pashe oko šestoga sahata; i Pilat reèe Jevrejima: evo car vaš.
15 A oni vikahu: uzmi, uzmi, raspni ga. Pilat im reèe: zar cara vašega da razapnem? Odgovoriše glavari sveštenièki: mi nemamo cara osim æesara.
16 Tada im ga dakle predade da se razapne. A oni uzeše Isusa i odvedoše.
17 I noseæi krst svoj iziðe na mjesto koje se zove košturnica a Jevrejski Golgota.
18 Ondje ga razapeše, i s njim drugu dvojicu s jedne i s druge strane, a Isusa u srijedi.
19 Pilat pak napisa i natpis i metnu na krst; i bješe napisano: Isus Nazareæanin

car Judejski.
20 I onaj natpis èitaše mnogi od Jevreja;
jer mjesto bješe blizu grada gdje razapeše
Isusa; i bješe napisano Jevrejski, Grèki,
Latinski.
21 A Jevrejski glavari sveštenièki govo-
rahu Pilatu: ne piši: car Judejski, nego da
sam reèe: ja sam car Judejski.
22 Pilat odgovori: što pisah pisah.
23 A vojnici kad razapeše Isusa uzeše
njegove haljine i naèiniše èetiri dijela,
svakome vojniku po dijel, i dolamu; a
dolama ne bješe šivena nego izatkana sva
s vrha do dna.
24 Onda rekoše među sobom: da je ne
deremo, nego da bacimo kocke za nju
kome æe dopasti. Da se zbude pismo koje
govori: razdijeliše haljine moje među
sobom, i za dolamu moju baciše kocke.
Vojnici dakle tako uèiniše.
25 A stajahu kod krsta Isusova mati
njegova, i sestra matere njegove Marija
Kleopova, i Marija Magdalina.
26 A Isus vidjevši mater i uèenika koga
ljubljaše gdje stoji reèe materi svojoj:
ženo! eto ti sina!
27 Potom reèe uèeniku: eto ti matere! I
od onoga èasa uze je uèenik k sebi.
28 Potom znajuæi Isus da se veæ sve
svrši, da se zbude pismo reèe: žedan
sam.
29 Ondje stajaše sud pun octa; a oni
napuniše sunðer octa, i nataknuvši na
trsku, prinesoše k ustima njegovijem.
30 A kad primi Isus ocat reèe: svrši se.
I preklonivši glavu predade duh.
31 A buduæi da bješe petak, pa da ne bi
tijela ostala na krstu u subotu jer bijaše
veliki dan ona subota Jevreji moliše Pilata
da im prebiju golijeni pa da ih skinu.
32 Onda doðoše vojnici, i prvome dakle
prebiše golijeni i drugome raspetome s
njim.
33 A došavši na Isusa, kad ga vidješe da
je veæ umro, ne prebiše mu golijeni;
34 Nego jedan od vojnika probode mu
rebra kopljem; i odmah iziðe krv i voda.
35 I onaj što vidje posvjedoèi, i svje-
doèanstvo je njegovo istinito; i on zna da
istinu govori da vi vjerujete.
36 Jer se ovo dogodi da se zbude pismo:
kost njegova da se ne prelomi.
37 I opet drugo pismo govori:
pogledaæe onoga koga probodoše.
38 A potom Josif iz Arimateje, koji bješe
uèenik Isusov ali kradom od straha Jevre-
jskoga, moli Pilata da uzme tijelo Isusovo,
i dopusti Pilat. Onda doðe i uze tijelo
Isusovo.
39 A doðe i Nikodim, koji prije dolazi k
Isusu noæu, i donese pomiješane smirne
i aloja oko sto litara.
40 I uzeše tijelo Isusovo, i obaviše ga
platnom s mirisima, kao što je obièaj u
Jevreja da ukopavaju.
41 A bijaše blizu onoga mjesta gdje bješe
razapet, vrt, i u vrtu grob nov, u koji niko
nikad ne bješe metnut.
42 Ondje dakle petka radi Jevrejskoga,
jer bješe blizu grob, metnuše Isusa.

20

1 A u prvi dan nedjelje doðe Marija
Magdalina na grob rano, još dok se ne
bješe rasvanulo, i vidje da je kamen
odvaljen od groba.
2 Onda otrèa, i doðe k Simonu Petru i
k drugom uèeniku koga ljubljaše Isus, i
reèe im: uzeše Gospoda iz groba; i ne
znamo gdje ga metnuše.
3 A Petar iziðe i drugi uèenik, i poðoše
ka grobu.
4 Trèahu pak oba zajedno, i drugi
uèenik trèaše brže od Petra, i doðe prije
ka grobu.
5 I nadvirivši se vidje haljine gdje leže;
ali ne uðe.
6 Doðe pak Simon Petar za njim, i uðe
u grob, i vidje haljine same gdje leže,
7 I ubrus koji bješe na glavi njegovoj ne
s haljinama da leži nego osobito savit na
jednom mjestu.
8 Tada dakle uðe i drugi uèenik koji
najprije doðe ka grobu, i vidje i vjerova.
9 Jer još ne znadijahu pisma da njemu
valja ustati iz mrtvijeh.
10 Onda otidoše opet uèenici doma.
11 A Marija stajaše napolju kod groba
i plakaše. I kad plakaše nadviri se nad
grob,

12 I vidje dva anðela u bijelijem haljinama gdje sjede jedan èelo glave a jedan èelo nogu gdje bješe ležalo tijelo Isusovo.
13 I rekoše joj oni: ženo! što plaèeš? Reèe im: uzeše Gospoda mojega, i ne znam gdje ga metnuše.
14 I ovo rekavši obazre se natrag, i vidje Isusa gdje stoji, i ne znadijaše da je Isus.
15 Isus joj reèe: ženo! što plaèeš? koga tražiš? A ona misleæi da je vrtar reèe mu: gospodine! ako si ga ti uzeo kaži mi gdje si ga metnuo, i ja æu ga uzeti.
16 Isus joj reèe: Marija! A ona obazrevši se reèe mu: Ravuni! koje znaèi uèitelju.
17 Reèe joj Isus: ne dohvataj se do mene, jer se još ne vratih k ocu svojemu; nego idi k braæi mojoj, i kaži im: vraæam se k ocu svojemu i ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu.
18 A Marija Magdalina otide, i javi uèenicima da vidje Gospoda i kaza joj ovo.
19 A kad bi uveèe onaj prvi dan nedjelje, i vrata bijahu zatvorena gdje se bijahu uèenici njegovi skupili od straha Jevrejskoga, doðe Isus i stade na srijedu i reèe im: mir vam.
20 I ovo rekavši pokaza im ruke i rebra svoja. Onda se uèenici obradovaše vidjevši Gospoda.
21 A Isus im reèe opet: mir vam; kao što otac posla mene, i ja šaljem vas.
22 I ovo rekavši dunu, i reèe im: primite Duh sveti.
23 Kojima oprostite grijehe, oprostiæe im se; i kojima zadržite, zadržaæe se.
24 A Toma koji se zove Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bješe ondje s njima kad doðe Isus.
25 A drugi mu uèenici govorahu: vidjesmo Gospoda. A on im reèe: dok ne vidim na rukama njegovijem rana od klina, i ne metnem prsta svojega u rane od klina, i ne metnem ruke svoje u rebra njegova; neæu vjerovati.
26 I poslije osam dana opet bijahu uèenici njegovi unutra, i Toma s njima. Doðe Isus kad bijahu vrata zatvorena, i stade među njima i reèe: mir vam.
27 Potom reèe Tomi: pruži prst svoj amo i viði ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi nevjeran nego vjeran.
28 I odgovori Toma i reèe mu: Gospod moj i Bog moj.
29 Isus mu reèe: pošto me vidje vjerovao si; blago onima koji ne vidješe i vjerovaše.
30 A i mnoga druga èudesa uèini Isus pred uèenicima svojijem koja nijesu pisana u knjizi ovoj.
31 A ova se napisaše, da vjerujete da Isus jest Hristos sin Božij, i da vjerujuæi imate život u ime njegovo.

21

1 Poslije toga opet se javi Isus uèenicima svojijem na moru Tiverijadskom. A javi se ovako:
2 Bijahu zajedno Simon Petar i Toma koji se zvaše Blizanac, i Natanailo iz Kane Galilejske, i sinovi Zevedejevi, i druga dvojica od uèenika njegovijeh.
3 Reèe im Simon Petar: idem da lovim ribu. Rekoše mu: idemo i mi s tobom. Onda iziðoše i odmah sjedoše u laðu, i onu noæ ne uhvatiše ništa.
4 A kad bi jutro, stade Isus na brijegu; ali uèenici ne poznaše da je Isus.
5 A Isus im reèe: djeco! eda što imate za jelo? Odgovoriše mu: nemamo.
6 A on im reèe: bacite mrežu s desne strane laðe, i naæi æete. Onda baciše, i veæ ne mogahu izvuæi je od mnoštva ribe.
7 Onda uèenik onaj koga ljubljaše Isus reèe Petru: to je Gospod. A Simon Petar kad èu da je Gospod, zapreže se košuljom, jer bješe go, i skoèi u more.
8 A drugi uèenici doðoše na laði, jer ne bješe daleko od zemlje nego oko dvjesta lakata, vukuæi mrežu s ribom.
9 Kad dakle izljezoše na zemlju, vidješe oganj naložen, i na njemu metnutu ribu i hljeb.
10 Isus im reèe: prinesite od ribe što sad uhvatiste.
11 A Simon Petar uðe i izvuèe mrežu na zemlju punu velikijeh riba sto i pedeset i tri; i od tolikoga mnoštva ne prodrije se mreža.

12 Isus im reèe: hodite objedujte. A nijedan od uèenika ne smedijaše da ga pita: ko si ti? videæi da je Gospod.
13 A doðe i Isus, i uze hljeb, i dade im, tako i ribu.
14 Ovo se veæ treæi put javi Isus uèenicima svojijem pošto ustade iz mrtvijeh.
15 A kad objedovaše, reèe Isus Simonu Petru: Simone Jonin! ljubiš li me veæma nego ovi? Reèe mu: da, Gospode! ti znaš da te ljubim. Reèe mu Isus: pasi jaganjce moje.
16 Reèe mu opet drugom: Simone Jonin! ljubiš li me? Reèe mu: da, Gospode! ti znaš da te ljubim. Reèe mu Isus: pasi ovce moje.
17 Reèe mu treæom: Simone Jonin! ljubiš li me? A Petar posta žalostan što mu reèe treæom: ljubiš li me? i reèe mu: Gospode! ti sve znaš, ti znaš da te ljubim. Reèe mu Isus: pasi ovce moje.
18 Zaista, zaista ti kažem: kad si bio mlad, opasivao si se sam i hodio si kuda si htio; a kad ostariš, širiæeš ruke svoje i drugi æe te opasati i odvesti kuda neæeš.
19 A ovo reèe pokazujuæi kakom æe smrti proslaviti Boga. I rekavši ovo reèe mu: hajde za mnom.
20 A Petar obazrevši se vidje gdje za njim ide onaj uèenik koga Isus ljubljaše, koji i na veèeri leže na prsi njegove i reèe: Gospode! ko je taj koji æe te izdati?
21 Vidjevši Petar ovoga reèe Isusu: Gospode! a šta æe ovaj?
22 Isus mu reèe: ako hoæu da on ostane dok ja ne doðem, šta je tebi do toga? Ti hajde za mnom.
23 Onda iziðe ova rijeè među braæom da onaj uèenik neæe umrijeti; ali Isus ne reèe njemu da neæe umrijeti, nego: ako hoæu da ostane dok ja ne doðem, što je tebi do toga?
24 Ovo je onaj uèenik koji svjedoèi za ovo, koji i napisa ovo: i znamo da je svjedoèanstvo njegovo istinito.
25 A ima i drugo mnogo što uèini Isus, koje kad bi se redom popisalo, ni u sami svijet, mislim, ne bi mogle stati napisane knjige. Amin.

Dela apostolska

1 Prvu sam ti knjigu napisao o svemu, o
Teofile, što poèe Isus i tvoriti i uèiti
2 Do dana kad se uznese, pošto Duhom
svetijem zapovjedi apostolima koje iz-
abra,
3 Pred kojima i po stradanju svome
pokaza sebe živa mnogijem i istinitijem
znacima, i javlja im se èetrdeset dana, i
govori o carstvu Božijemu.
4 I sabravši ih zapovjedi im da ne idu
iz Jerusalima, nego da èekaju obeæanje
oèino, koje èuste, reèe, od mene;
5 Jer je Jovan krstio vodom, a vi æete
se krstiti Duhom svetijem ne dugo posle
ovijeh dana.
6 A oni onda koji zajedno bijahu, pitahu
ga govoreæi: Gospode! hoæeš li sad
naèiniti carstvo Izrailjevo?
7 A on im reèe: nije vaše znati vremena
i ljeta koje otac zadrža u svojoj vlasti;
8 Nego æete primiti silu kad siðe Duh
sveti na vas; i biæete mi svjedoci i u
Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja
do kraja zemlje.
9 I ovo rekavši vidješe oni gdje se podiže
i odnese ga oblak iz oèiju njihovijeh.
10 I kad gledahu za njim gdje ide na
nebo, gle, dva èovjeka stadoše pred njima
u bijelijem haljinama,
11 Koji i rekoše: ljudi Galilejci! šta
stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji
se od vas uze na nebo tako æe doæi kao
što vidjeste da ide na nebo.
12 Tada se vratiše u Jerusalim s gore
koja se zove Maslinska, koja je blizu
Jerusalima jedan subotni dan hoda.
13 I kad uðoše, popeše se u sobu gdje
stajahu Petar i Jakov i Jovan i Andrija,
Filip i Toma, Vartolomije i Matej, Jakov
Alfejev i Simon Zilot, i Juda Jakovljev.
14 Ovi svi jednodušno bijahu jednako
na molitvi i u moljenju sa ženama, i s
Marijom materom Isusovom i braæom
njegovom.
15 I u dane one ustavši Petar izmeðu
uèenika reèe a bijaše naroda zajedno oko
sto i dvadeset imena):
16 Ljudi braæo! trebalo je da se izvrši
ono pismo što proreèe Duh sveti ustima
Davidovijem za Judu koji bješe pred on-
ima što uhvatiše Isusa;
17 Jer se brojaše s nama, i bijaše primio
dijel ove službe.
18 On dakle steèe njivu od plate
nepravedne, i objesivši se puèe po srijedi,
i izasu se sva utroba njegova.
19 I postade znano svima koji žive u
Jerusalimu da æe se ta njiva prozvati
njihovijem jezikom Akeldama, koje znaèi
njiva krvna.
20 Jer se piše u knjizi psaltiru: da bude
dvor njegov pust, i da ne bude nikoga
ko bi življeo u njemu, i: vladièanstvo
njegovo da primi drugi.
21 Treba dakle od ovijeh ljudi koji su bili
s nama za sve vrijeme kako meðu nas uðe
i iziðe Gospod Isus,
22 Poèevši od krštenja Jovanova do
dana kad se uze od nas, da bude s
nama svjedok njegova vaskrsenija jedan
od ovijeh.
23 I postaviše dvojicu, Josifa koji se
zvaše Varsava prezimenom Just, i Matija.
24 I pomolivši se Bogu rekoše: ti,
Gospode! koji poznaješ srca sviju, pokaži
jednoga od ove dvojice koga si izabrao,
25 Da primi dijel ove službe i apostol-
stva, iz koga ispade Juda da ide na mjesto
svoje.
26 I baciše kocke za njih, i pade kocka
na Matija i primiše ga meðu jedanaest
apostola.

2

1 I kad se navrši pedeset dana bijahu
zajedno svi apostoli jednodušno.
2 I ujedanput postade huka s neba kao
duhanje silnoga vjetra, i napuni svu kuæu
gdje sjeðahu;
3 I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao
ognjeni; i sjede po jedan na svakoga od
njih.
4 I napuniše se svi Duha svetoga, i
stadoše govoriti drugijem jezicima, kao
što im Duh davaše te govorahu.

5 A u Jerusalimu stajahu Jevreji ljudi pobožni iz svakoga naroda koji je pod nebom.
6 A kad postade ovaj glas, skupi se narod, i smete se: jer svaki od njih slušaše gdje oni govore njegovijem jezikom.
7 I divljahu se i èuđahu se govoreæi jedan drugome: nijesu li ovo sve Galilejci što govore?
8 Pa kako mi èujemo svaki svoj jezik u kome smo se rodili?
9 Paræani, i Miđani, i Elamljani, i koji smo iz Mesopotamije, i iz Judeje i Kapadokije, i iz Ponta i Azije,
10 I iz Frigije i Pamfilije, iz Misira i krajeva Livijskijeh kod Kirine, i putnici iz Rima, i Judejci i došljaci,
11 Kriæani i Arapi, èujemo gdje oni govore našijem jezicima velièine Božije.
12 I divljahu se svi i ne mogahu se naèuditi govoreæi jedan drugome: šta æe dakle ovo biti?
13 A drugi potsmijevajuæi se govorahu: nakitili su se vina.
14 A Petar stade sa jedanaestoricom i podiže glas svoj i reèe im: ljudi Judejci i vi svi koji živite u Jerusalimu! ovo da vam je na znanje, i èujte rijeèi moje.
15 Jer ovi nijesu pijani kao što vi mislite, jer je tek treæi sahat dana;
16 Nego je ovo ono što kaza prorok Joilo:
17 I biæe u pošljednje dane, govori Gospod, izliæu od Duha svojega na svako tijelo, i proreæi æe sinovi vaši i kæeri vaše, i mladiæi vaši vidjeæe utvare i starci vaši sniæe snove;
18 Jer æu na sluge svoje i na sluškinje svoje u te dane izliti od Duha svojega, i proreæi æe.
19 I daæu èudesa gore na nebu i znake dolje na zemlji: krv i oganj i pušenje dima.
20 Sunce æe se pretvoriti u tamu i mjesec u krv prije nego doðe veliki i slavni dan Gospodnji.
21 I biæe da æe se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje.
22 Ljudi Izrailjci! poslušajte rijeèi ove: Isusa Nazareæanina, èovjeka od Boga potvrđena među vama silama i èudesima i znacima koje uèini Bog preko njega među vama, kao što i sami znate,
23 Ovoga određenijem savjetom i promislom Božijim predana primivši, preko ruku bezakonika prikovaste i ubiste;
24 Kojega Bog podiže, razdriješivši sveze smrtne, kao što ne bijaše moguæe da ga one drže.
25 Jer David govori za njega: Gospoda jednako gledah pred sobom: jer je s desne strane mene, da se ne pomaknem;
26 Zato se razveseli srce moje, i obradova se jezik moj, pa još i tijelo moje poèivaæe u nadu;
27 Jer neæeš ostaviti duše moje u paklu, niti æeš dati da svetac tvoj vidi truhljenja.
28 Pokazao si mi putove života: napuniæeš me veselja s licem svojijem.
29 Ljudi braæo! neka je slobodno kazati vam upravo za starješinu Davida da i umrije, i ukopan bi, i grob je njegov među nama do ovoga dana.
30 Prorok dakle buduæi, i znajuæi da mu se Bog kletvom kle od roda bedara njegovijeh po tijelu podignuti Hrista, i posaditi ga na prijestolu njegovu,
31 Predvidjevši govori za vaskrsenije Hristovo da se ne ostavi duša njegova u paklu, ni tijelo njegovo vidje truhljenja.
32 Ovoga Isusa vaskrse Bog, èemu smo mi svi svjedoci.
33 Desnicom dakle Božijom podiže se, i obeæanje svetoga Duha primivši od oca, izli ovo što vi sad vidite i èujete.
34 Jer David ne iziđe na nebesa, nego sam govori: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane,
35 Dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima.
36 Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog uèinio ovoga Isusa koga vi raspeste.
37 A kad èuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalijem apostolima: šta æemo èiniti, ljudi braæo?
38 A Petar im reèe: pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje grijeha; i primiæete dar svetoga Duha;
39 Jer je za vas obeæanje i za djecu vašu, i za sve daljne koje æe god dozvati Gospod

Bog naš.
40 I drugijem mnogijem rijeèima svjedoèaše, i moljaše ih govoreæi: spasite se od ovoga pokvarenoga roda.
41 Koji dakle rado primiše rijeè njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša.
42 I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.
43 I uðe strah u svaku dušu; jer apostoli èiniše mnoga èudesa i znake u Jerusalimu.
44 A svi koji vjerovaše bijahu zajedno, i imahu sve zajedno.
45 I teèevinu i imanje prodavahu i razdavahu svima kao što ko trebaše.
46 I svaki dan bijahu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hljeb po kuæama, i primahu hranu s radosti i u prostoti srca,
47 Hvaleæi Boga, i imajuæi milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onijeh koji se spasavahu.

3

1 A Petar i Jovan iðahu zajedno gore u crkvu na molitvu u deveti sahat.
2 I bijaše jedan èovjek hrom od utrobe matere svoje, kojega nošahu i svaki dan metahu pred vrata crkvena koja se zovu Krasna da prosi milostinju od ljudi koji ulaze u crkvu;
3 Koji vidjevši Petra i Jovana da hoæe da uðu u crkvu prošaše milostinju.
4 A Petar pogledavši na nj s Jovanom, reèe: pogledaj na nas.
5 A on gledaše u njih misleæi da æe mu oni što dati.
6 A Petar reèe: srebra i zlata nema u mene, nego što imam ovo ti dajem: u ime Isusa Hrista Nazareæanina ustani i hodi.
7 I uze ga za desnicu i podiže. I odmah se utvrdiše njegova stopala i gležnji.
8 I skoèivši ustade, i hoðaše, i uðe s njima u crkvu iduæi i skaèuæi i hvaleæi Boga.
9 I vidješe ga svi ljudi gdje ide i hvali Boga.
10 A znadijahu ga da onaj bješe što milostinje radi sjeðaše kod Krasnijeh vrata crkvenijeh, i napuniše se èuda i straha za to što bi od njega.
11 A kad se iscijeljeni hromi držaše Petra i Jovana, navališe k njima svi ljudi u trijem, koji se zvaše Solomunov, i èuðahu se.
12 A kad vidje Petar, odgovaraše ljudima: ljudi Izrailjci! što se èudite ovome? Ili šta gledate na nas, kao da smo svojom silom ili pobožnošæu uèinili da on ide?
13 Bog Avraamov i Isakov i Jakovljev, Bog otaca našijeh, proslavi sina svojega Isusa, kojega vi predadoste i odrekoste ga se pred licem Pilatovijem kad on sudi da ga pusti.
14 A vi sveca i pravednika odrekoste se, i isprosiste èovjeka krvnika da vam pokloni;
15 A naèelnika života ubiste, kojega Bog vaskrse iz mrtvijeh, èemu smo mi svjedoci.
16 I za vjeru imena njegova ovoga, koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera koja je kroza nj dade mu cijelo zdravlje ovo pred svima vama.
17 I sad, braæo, znam da iz neznanja ono uèiniste, kao i knezovi vaši.
18 A Bog kako naprijed javi ustima sviju proroka svojijeh da æe Hristos postradati, izvrši tako.
19 Pokajte se dakle, i obratite se da se oèistite od grijeha svojijeh, da doðu vremena odmaranja od lica Gospodnjega,
20 I da pošlje naprijed nareèenoga vam Hrista Isusa,
21 Kojega valja dakle nebo da primi do onoga vremena kad se sve popravi, što Bog govori ustima sviju svetijeh proroka svojijeh od postanja svijeta.
22 Mojsije dakle ocevima našijem reèe: Gospod Bog vaš podignuæe vam proroka iz vaše braæe, kao mene; njega poslušajte u svemu što vam kaže.
23 I biæe da æe se svaka duša koja ne posluša toga proroka istrijebiti iz naroda.
24 A i svi proroci od Samuila i potom koliko ih god govori, i za ove dane javljaše.
25 Vi ste sinovi proroka i zavjeta koji uèini Bog s ocevima vašijem govoreæi Avraamu: i u sjemenu tvojemu

blagosloviæe se svi narodi na zemlji.
26 Vama najprije Bog podiže sina svojega Isusa, i posla ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh.

4

1 A kad oni govorahu narodu, naiðoše na njih sveštenici i vojvoda crkveni i sadukeji;
2 I rasrdiše se, što oni uèe ljude i javljaju u Isusu vaskrsenije iz mrtvijeh.
3 I digoše na njih ruke, i metnuše ih u zatvor do ujutru: jer veæ bješe veèe.
4 A od onijeh koji slušahu rijeè mnogi vjerovaše, i postade broj ljudi oko pet hiljada.
5 A kad bi ujutru, skupiše se knezovi njihovi i starješine i književnici u Jerusalim,
6 I Ana poglavar sveštenièki i Kajafa i Jovan i Aleksandar i koliko ih god bješe od roda svešteniènoga;
7 I metnuvši ih na srijedu pitahu: kakom silom ili u èije ime uèiniste vi ovo?
8 Tada Petar napunivši se Duha svetoga reèe im: knezovi narodni i starješine Izrailjeve!
9 Ako nas danas pitate za dobro djelo koje uèinismo bolesnu èovjeku te on ozdravi:
10 Da je na znanje svima vama i svemu narodu Izrailjevu da u ime Isusa Hrista Nazareæanina, kojega vi raspeste, kojega Bog podiže iz mrtvijeh, stoji ovaj pred vama zdrav.
11 Ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od ugla: i nema ni u jednome drugom spasenija;
12 Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mi mogli spasti.
13 A kad vidješe slobodu Petrovu i Jovanovu, i znajuæi da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom.
14 A videæi iscijeljenoga èovjeka gdje s njima stoji ne mogahu ništa protivu reæi.
15 Onda im zapovjediše da iziðu napolje iz savjeta, pa pitahu jedan drugoga
16 Govoreæi: šta æete èiniti ovijem ljudima? Jer veliki znak što uèiniše oni poznat je svima koji žive u Jerusalimu, i ne možemo odreæi;
17 Ali da se dalje ne razilazi po narodu, da im oštro zaprijetimo da više ne govore za ime ovo nikome.
18 I dozvavši ih zapovjediše im da ništa ne spominju niti uèe u ime Isusovo.
19 Petar i Jovan odgovarajuæi rekoše im: sudite je li pravo pred Bogom da vas veæma slušamo negoli Boga?
20 Jer mi ne možemo ne govoriti što vidjesmo i èusmo.
21 A oni zaprijetivši im pustiše ih, ne našavši ništa kako bi ih muèili, naroda radi; jer svi hvaljahu Boga za ono što se bješe dogodilo.
22 Jer onome èovjeku bješe više od èetrdeset godina na kom se dogodi ovo èudo zdravlja.
23 A kad ih otpustiše, doðoše k svojima, i javiše šta im rekoše glavari sveštenièki i starješine.
24 A oni kad èuše, jednodušno podigoše glas k Bogu i rekoše: Gospode Bože, ti koji si stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima;
25 Koji ustima Davida sluge svojega reèe: zašto se bune neznabošci, i narodi izmišljavaju prazne rijeèi?
26 Sastaše se carevi zemaljski, i knezovi se sabraše ujedno na Gospoda i na Hrista njegova.
27 Zaista se sabraše u ovome gradu na svetoga sina tvojega Isusa, kojega si pomazao, Irod i Pontijski Pilat s neznabošcima i s narodom Izrailjevijem,
28 Da uèine što ruka tvoja i savjet tvoj naprijed odredi da bude.
29 I sad Gospode! pogledaj na njihove prijetnje, i daj slugama svojima da govore sa svakom slobodom rijeè tvoju;
30 I pružaj ruku svoju na iscjeljivanje i da znaci i èudesa bivaju imenom svetoga sina tvojega Isusa.
31 I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mjesto gdje bijahu sabrani, i napuniše se svi Duha svetoga, i govorahu rijeè Božiju sa slobodom.
32 A u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše

za imanje svoje da je njegovo, nego im sve bješe zajedničko.
33 I apostoli s velikom silom svjedočahu za vaskrsenije Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika bješe na svima njima:
34 Jer nijedan među njima ne bješe siromašan, jer koliko ih god bijaše koji imadijahu njive ili kuæe, prodavahu i donošahu novce što uzimahu za to,
35 I metahu pred noge apostolima; i davaše se svakome kao što ko trebaše.
36 A Josija, prozvani od apostola Varnava, koje znači sin utjehe, Levit rodom iz Kipra,
37 On imadijaše njivu, i prodavši je donese novce i metnu apostolima pred noge.

5

1 A jedan čovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Sapfirom prodade njivu,
2 I sakri od novaca sa znanjem i žene svoje, i donesavši jedan dijel metnu apostolima pred noge.
3 A Petar reče: Ananija! zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu svetome i sakriješ od novaca što uze za njivu?
4 Kad je bila u tebe ne bješe li tvoja? I kad je prodade ne bješe li u tvojoj vlasti? Zašto si dakle takovu stvar metnuo u srce svoje? Ljudima nijesi slagao nego Bogu.
5 A kad èu Ananija rijeèi ove, pade i izdahnu; i uðe veliki strah u sve koji slušahu ovo.
6 A momci ušavši uzeše ga i iznesoše te zakopaše.
7 A kad proðe oko tri sahata, uðe i žena njegova ne znajuæi šta je bilo.
8 A Petar joj odgovori: kaži mi jeste li za toliko dali njivu? A ona reče: da, za toliko.
9 A Petar joj reče: zašto se dogovoriste da iskušate Duha Gospodnjega? Gle, noge onijeh koji tvoga muža zakopaše pred vratima su, i iznijeæe te.
10 I odmah padnu pred nogama njegovijem i izdahnu. A momci ušavši naðoše je mrtvu i iznesoše je i zakopaše kod muža njezina.
11 I uðe veliki strah u svu crkvu i u sve koji èuše ovo.
12 A rukama apostolskima uèiniše se mnogi znaci i èudesa među ljudima; i bijahu svi jednodušno u trijemu Solomunovu.
13 A od ostalijeh niko ne smijaše pristupiti k njima; nego ih hvaljaše narod.
14 A sve više pristajahu oni koji vjerovahu Gospoda, mnoštvo ljudi i žena,
15 Tako da i po ulicama iznošahu bolesnike i metahu na posteljama i na nosilima, da bi kad proðe Petar barem sjenka njegova osjenila koga od njih.
16 A dolažahu mnogi i iz okolnijeh gradova u Jerusalim, i donošahu bolesnike i koje muèahu neèisti duhovi; i svi ozdravljahu.
17 Ali ustade poglavar svešteničeki i svi koji bijahu s njim, od jeresi sadukejske, i napuniše se zavisti,
18 I digoše ruke svoje na apostole, i metnuše ih u opšti zatvor.
19 A anðeo Gospodnji otvori noæu vrata tamnièka, i izvedavši ih reče:
20 Idite i stanite u crkvi te govorite narodu sve rijeèi ovoga života.
21 A kad oni èuše, uðoše ujutru u crkvu, i uèahu. A kad doðe poglavar svešteničeki i koji bijahu s njim, sazvaše sabor i sve starješine od sinova Izrailjevijeh, i poslaše u tamnicu da ih dovedu.
22 A kad sluge otidoše, ne naðoše ih u tamnici; onda se vratiše i javiše im
23 Govoreæi: tamnicu naðosmo zaključèanu sa svakom tvrðom i èuvare gdje stoje pred vratima; ali kad otvorismo, unutra nijednoga ne naðosmo.
24 A kad èuše ove rijeèi poglavar svešteničeki i vojvoda crkveni i ostali glavari svešteničeki, ne mogahu im se naèuditi šta bi to sad bilo.
25 A neko doðe i javi im govoreæi: eno oni ljudi što ih baciste u tamnicu, stoje u crkvi i uče narod.
26 Tada otide vojvoda s momcima i dovede ih ne na silu: jer se bojahu naroda da ih ne pobije kamenjem.
27 A kad ih dovedoše, postaviše ih pred sabor, i zapita ih poglavar svešteničeki govoreæi:
28 Ne zaprijetismo li vam oštro da ne učite u ovo ime? i gle, napuniste

Jerusalim svojom naukom, i hoæete da bacite na nas krv ovoga èovjeka.
29 A Petar i apostoli odgovarajuæi rekoše: veæma se treba Bogu pokoravati negoli ljudima.
30 Bog otaca našijeh podiže Isusa, kojega vi ubiste objesivši na drvo.
31 Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oproštenje grijeha.
32 I mi smo njegovi svjedoci ovijeh rijeèi i Duh sveti kojega Bog dade onima koji se njemu pokoravaju.
33 A kad oni èuše vrlo se rasrdiše, i mišljahu da ih pobiju.
34 Ali onda ustade u skupštini jedan farisej, po imenu Gamaliilo, zakonik, poštovan od svega naroda, i zapovjedi da apostoli malo iziđu napolje,
35 Pa reèe njima: ljudi Izrailjci! gledajte dobro za ove ljude šta æete èiniti;
36 Jer prije ovijeh dana usta Tevda, govoreæi da je on nešto, za kojijem pristade ljudi na broj oko èetiri stotine; on bi ubijen, i svi koji ga slušahu raziđoše se i propadoše.
37 Potom usta Juda Galilejac, u dane prijepisa, i odvuèe dosta ljudi za sobom; i on pogibe, i svi koji ga slušahu razasuše se.
38 I sad vam kažem: proðite se ovijeh ljudi i ostavite ih; jer ako bude od ljudi ovaj savjet ili ovo djelo, pokvariæe se.
39 Ako li je od Boga, ne možete ga pokvariti, da se kako ne naðete kao bogoborci.
40 Onda ga poslušaše, i dozvavši apostole izbiše ih, i zaprijetiše im da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih.
41 A oni onda otidoše od sabora radujuæi se što se udostojiše primiti sramotu za ime Gospoda Isusa.
42 A svaki dan u crkvi i po kuæama ne prestajahu uèiti i propovijedati jevanðelje o Isusu Hristu.

6

1 A u ove dane, kad se umnožiše uèenici, podigoše Grci viku na Jevreje što se njihove udovice zaboravljahu kad se dijeljaše hrana svaki dan.
2 Onda dvanaestorica dozvavši mnoštvo uèenika, rekoše: nije prilièno nama da ostavimo rijeè Božiju pa da služimo oko trpeza.
3 Naðite dakle, braæo, meðu sobom sedam poštenijeh ljudi, punijeh Duha svetoga i premudrosti, koje æemo postaviti nad ovijem poslom.
4 A mi æemo u molitvi i u službi rijeèi ostati.
5 I ova rijeè bi ugodna svemu narodu. I izbraše Stefana, èovjeka napunjena vjere i Duha svetoga, i Filipa, i Prohora, i Nikanora, i Timona, i Parmena, i Nikolu pokrštenjaka iz Antiohije.
6 Ove postaviše pred apostole, i oni pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih.
7 I rijeè Božija rastijaše, i množaše se vrlo broj uèenika u Jerusalimu. I sveštenici mnogi pokoravahu se vjeri.
8 A Stefan pun vjere i sile èinjaše znake i èudesa velika meðu ljudima.
9 Tada ustaše neki iz zbornice koja se zove Liveræanska i Kirinaèka i Aleksandrijnaèka i onijeh koji bijahu iz Kilikije i Azije, i prepirahu se sa Stefanom.
10 I ne mogahu protivu stati premudrosti i Duhu kojijem govoraše.
11 Tada podgovoriše ljude te kazaše: èusmo ga gdje huli na Mojsija i na Boga.
12 I pobuniše narod i starješine i književnike, i napadoše i uhvatiše ga, i dovedoše ga na sabor.
13 I izvedoše lažne svjedoke koji govorahu: ovaj èovjek ne prestaje huliti na ovo sveto mjesto i na zakon.
14 Jer ga èusmo gdje govori: ovaj Isus Nazareæanin razvaliæe ovo mjesto, i izmijeniæe obièaje koje nam ostavi Mojsije.
15 I pogledavši na nj svi koji sjeðahu na saboru vidješe lice njegovo kao lice anðela.

7

1 A poglavar sveštenièki reèe: je li dakle tako?
2 A on reèe: ljudi braæo i oci! poslušajte. Bog slave javi se ocu našemu Avraamu kad bješe u Mesopotamiji, prije nego se doseli u Haran,

3 I reèe mu: iziði iz zemlje svoje i od
roda svojega i iz doma oca svojega, i doði
u zemlju koju æu ti ja pokazati.
4 Tada iziðe iz zemlje Haldejske, i doseli
se u Haran; i odande, po smrti oca
njegova, preseli ga u ovu zemlju u kojoj
vi sad živite.
5 I ne dade mu našljedstva u njoj ni
stope; i obreèe mu je dati u držanje i
sjemenu njegovu poslije njega, dok on još
nemaše djeteta.
6 Ali Bog reèe ovako: sjeme tvoje biæe
došljaci u zemlji tuðoj, i natjeraæe ga da
služi, i muèiæe ga èetiri stotine godina.
7 I narodu kome æe služiti ja æu suditi,
reèe Bog; i potom æe iziæi, i služiæe meni
na ovome mjestu.
8 I dade mu zavjet obrezanja, i tako
rodi Isaka, i obreza ga u osmi dan; i Isak
Jakova, i Jakov dvanaest starješina.
9 I starješine zaviðahu Josifu, i pro-
dadoše ga u Misir; i Bog bješe s njim.
10 I izbavi ga od sviju njegovijeh nevolja,
i dade mu milost i premudrost pred
Faraonom carem Misirskijem, i postavi
ga poglavarom nad Misirom i nad svijem
domom svojijem.
11 A doðe glad na svu zemlju Misirsku i
Hanaansku i nevolja velika, i ne nalažahu
hrane oci naši.
12 A Jakov èuvši da ima pšenice u
Misiru posla najprije oce naše.
13 I kad doðoše drugi put, poznaše Josifa
braæa njegova, i rod Josifov posta poznat
Faraonu.
14 A Josif posla i dozva oca svojega
Jakova i svu rodbinu svoju, sedamdeset i
pet duša.
15 I Jakov siðe u Misir, i umrije, on i
ocevi naši.
16 I prenesoše ih u Sihem, i metnuše u
grob koji kupi Avraam za novce od sinova
Emorovijeh u Sihemu.
17 I kad se približi vrijeme obeæanja
za koje se Bog zakle Avraamu, narod se
narodi i umnoži u Misiru,
18 Dok nasta drugi car u Misiru, koji ne
znaše Josifa.
19 Ovaj namisli zlo za naš rod, izmuèi
oce naše da svoju djecu bacahu da ne
žive.
20 U to se vrijeme rodi Mojsije, i bješe
Bogu ugodan, i bi tri mjeseca hranjen u
kuæi oca svojega.
21 A kad ga izbaciše, uze ga kæi
Faraonova, i odgaji ga sebi za sina.
22 I nauèi se Mojsije svoj premudrosti
Misirskoj, i bješe silan u rijeèima i u
djelima.
23 A kad mu se navršivaše èetrdeset
godina, doðe mu na um da obiðe braæu
svoju, sinove Izrailjeve.
24 I vidjevši jednome gdje se èini
nepravda, pomože, i pokaja onoga što mu
se èinjaše nepravda, i ubi Misirca.
25 Mišljaše pak da braæa njegova razu-
miju da Bog njegovom rukom njima
spasenije dade: ali oni ne razumješe.
26 A sjutradan doðe među takove koji se
bijahu svadili, i miraše ih govoreæi: ljudi,
vi ste braæa, zašto èinite nepravdu jedan
drugome?
27 A onaj što èinjaše nepravdu
bližnjemu oturi ga govoreæi: ko je tebe
postavio knezom i sudijom nad nama?
28 Ili i mene hoæeš da ubiješ kao što si
juèe ubio Misirca?
29 A Mojsije pobježe od ove rijeèi, i
posta došljak u zemlji Madijamskoj, gdje
rodi dva sina.
30 I kad se navrši èetrdeset godina,
javi mu se u pustinji gore Sinajske anðeo
Gospodnji u plamenu ognjenom u kupini.
31 A kad Mojsije vidje, divljaše se utvari.
A kad on pristupi da vidi, bi glas Gospod-
nji k njemu:
32 Ja sam Bog otaca tvojijeh, Bog
Avraamov i Bog Isakov i Bog Jakovljev. A
Mojsije se bješe uzdrktao i ne smijaše da
pogleda.
33 A Gospod mu reèe: izuj obuæu sa
svojijeh nogu: jer je mjesto na kome stojiš
sveta zemlja.
34 Ja dobro vidjeh muku svojega naroda
koji je u Misiru, i èuh njihovo uzdisanje,
i siðoh da ih izbavim: i sad hodi da te
pošljem u Misir.
35 Ovoga Mojsija, kojega oturiše
rekavši: ko te postavi knezom i sudijom?
ovoga Bog za kneza i izbavitelja posla
rukom anðela koji mu se javi u kupini.

36 Ovaj ih izvede uèinivši èudesa i
znake u zemlji Misirskoj i u Crvenom
Moru i u pustinji èetrdeset godina.
37 Ovo je Mojsije koji kaza sinovima
Izrailjevijem: Gospod Bog vaš podignuæe
vam proroka iz vaše braæe, kao mene:
njega poslušajte.
38 Ovo je onaj što bješe u crkvi u
pustinji s anðelom, koji mu govori na gori
Sinajskoj, i s ocima našijem; koji primi
rijeèi žive da ih nama da;
39 Kojega ne htješe poslušati oci naši,
nego ga odbaciše, i okrenuše se srcem
svojijem u Misir,
40 Rekavši Aronu: naèini nam bogove
koji æe iæi pred nama, jer ovome Mojsiju,
koji nas izvede iz zemlje Misirske, ne
znamo šta bi.
41 I tada naèiniše tele, i prinesoše žrtvu
idolu, i radovahu se rukotvorini svojoj.
42 A Bog se okrenu od njih, i predade
ih da služe vojnicima nebeskijem, kao što
je pisano u knjizi proroka: eda zaklanja i
žrtve prinesoste mi za èetrdeset godina
u pustinji, dome Izrailjev?
43 I primiste èador Molohov, i zvi-
jezdu boga svojega Remfana, kipove koje
naèiniste da im se molite; i preseliæu vas
dalje od Vavilona.
44 Ocevi naši imahu èador svje-
doèanstva u pustinji, kao što zapovjedi
onaj koji govori Mojsiju da ga naèini po
onoj prilici kao što ga vidje;
45 Koji i primiše ocevi naši i donesoše s
Isusom Navinom u zemlju neznabožaca,
koje oturi Bog ispred lica našijeh otaca,
tja do Davida,
46 Koji naðe milost u Boga, i izmoli da
naðe mjesto Bogu Jakovljevu.
47 A Solomun mu naèini kuæu.
48 Ali najviši ne živi u rukotvorenijem
crkvama, kao što govori prorok:
49 Nebo je meni prijestol a zemlja pod-
nožje nogama mojima: kako æete mi
kuæu sazidati? govori Gospod; ili koje je
mjesto za moje poèivanje?
50 Ne stvori li ruka moja sve ovo?
51 Tvrdovrati i neobrezanijeh srca i
ušiju! vi se jednako protivite Duhu
svetome; kako vaši oci, tako i vi.
52 Kojega od proroka ne protjeraše oci
vaši? I pobiše one koji naprijed javiše
za dolazak pravednika, kojega vi sad
izdajnici i krvnici postadoste;
53 Koji primiste zakon naredbom
anðelskom, i ne održaste.
54 Kad ovo èuše, rasrdiše se vrlo u
srcima svojima, i škrgutahu zubima na
nj.
55 A Stefan buduæi pun Duha svetoga
pogleda na nebo i vidje slavu Božiju i
Isusa gdje stoji s desne strane Bogu;
56 I reèe: evo vidim nebesa otvorena i
sina èovjeèijega gdje stoji s desne strane
Bogu.
57 A oni povikavši iza glasa zatiskivahu
uši svoje, i navališe jednodušno na nj.
58 I izvedavši ga iz grada stadoše ga za-
sipati kamenjem, i svjedoci haljine svoje
metnuše kod nogu mladiæa po imenu
Savla.
59 I zasipahu kamenjem Stefana, koji se
moljaše Bogu i govoraše: Gospode Isuse!
primi duh moj.
60 Onda kleèe na koljena i povika iza
glasa: Gospode! ne primi im ovo za
grijeh. I ovo rekavši umrije.

8

1 Savle pak bješe pristao na njegovu
smrt. A u taj dan postade veliko gonjenje
na crkvu Jerusalimsku, i svi se rasijaše
po krajevima Judejskijem i Samarijskijem
osim apostola.
2 A ljudi pobožni ukopaše Stefana i
veliki plaè uèiniše nad njim.
3 A Savle dosaðivaše crkvi, jer iðaše
po kuæama, i vucijaše ljude i žene te
predavaše u tamnicu.
4 A oni što se bijahu rasijali prolažahu
propovijedajuæi rijeè.
5 A Filip sišavši u grad Samarijski
propovijedaše im Hrista.
6 A narod pažaše jednodušno na ono
što govoraše Filip, slušajuæi i gledajuæi
znake koje èinjaše;
7 Jer duhovi neèisti s velikom vikom
izlažahu iz mnogijeh u kojima bijahu, i
mnogi uzeti i hromi ozdraviše.
8 I bi velika radost u gradu onome.

9 A bješe jedan èovjek, po imenu Simon, koji prije èaraše u gradu i dovoðaše u èudo narod Samarijski, govoreæi da je on nešto veliko;
10 Na kojega gledahu svi, i malo i veliko, govoreæi: ovo je velika sila Božija.
11 A zato gledahu na njega što ih mnogo vremena èinima udivljavaše.
12 Kad pak vjerovaše Filipu koji propovijedaše jevanðelje o carstvu Božijemu i o imenu Isusa Hrista, kršæavahu se i ljudi i žene.
13 Tada i Simon vjerova, i krstivši se osta kod Filipa; i videæi djela i znake velike koji se èinjahu divljaše se vrlo.
14 A kad èuše apostoli koji bijahu u Jerusalimu da Samarija primi rijeè Božiju, poslaše k njima Petra i Jovana.
15 Koji sišavši pomoliše se Bogu za njih da prime Duha svetoga;
16 Jer još ni na jednoga ne bješe došao, nego bijahu samo kršteni u ime Gospoda Isusa.
17 Tada apostoli metnuše ruke na njih, i oni primiše Duha svetoga.
18 A kad vidje Simon da se daje Duh sveti kad apostoli metnu ruke, donese im novce
19 Govoreæi: dajte i meni ovu vlast da kad metnem ruke na koga primi Duha svetoga.
20 A Petar mu reèe: novci tvoji s tobom da budu u pogibao, što si pomislio da se dar Božij može dobiti za novce.
21 Nema tebi dijela ni iseta u ovoj rijeèi; jer srce tvoje nije pravo pred Bogom.
22 Pokaj se dakle od ove svoje pakosti, i moli se Bogu da bi ti se oprostila pomisao srca tvoga.
23 Jer te vidim da si u grkoj žuèi i u svezi nepravde.
24 A Simon odgovarajuæi reèe: pomolite se vi Gospodu za mene da ne naiðe na mene ništa od ovoga što rekoste.
25 Tako oni posvjedoèivši i govorivši rijeè Gospodnju vratiše se u Jerusalim, i mnogijem selima Samarijskijem propovjediše jevanðelje.
26 A anðeo Gospodnji reèe Filipu govoreæi: ustani i idi na podne na put koji silazi od Jerusalima u Gazu i pust je.
27 I ustavši poðe. I gle, èovjek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandakije carice Arapske, što bješe nad svima njezinijem riznicama, koji bješe došao u Jerusalim da se moli Bogu,
28 Pa se vraæaše, i sjedeæi na kolima svojijem èitaše proroka Isaiju.
29 A Duh reèe Filipu: pristupi i prilijepi se tijem kolima.
30 A Filip pritrèavši èu ga gdje èita proroka Isaiju, i reèe: a razumiješ li što èitaš?
31 A on reèe: kako bih mogao ako me ko ne uputi? I umoli Filipa te se pope i sjede s njim.
32 A mjesto iz pisma koje èitaše bješe ovo: kao ovca na zaklanje odvede se, i nijem kao jagnje pred onijem koji ga striže, tako ne otvori usta svojijeh.
33 U njegovom poniženju ukide se sud njegov. A rod njegov ko æe iskazati? Jer se njegov život uzima od zemlje.
34 Onda uškopljenik odgovori Filipu i reèe: molim te, za koga ovo govori prorok? ili za sebe ili za koga drugoga?
35 A Filip otvorivši usta svoja, i poèevši od pisma ovoga, propovjedi mu jevanðelje Isusovo.
36 Kako iðahu putem doðoše na nekaku vodu; i reèe uškopljenik: evo vode, šta brani meni da se krstim?
37 A Filip mu reèe: ako vjeruješ od svega srca svojega, možeš. A on odgovarajuæi reèe: vjerujem da je Isus Hristos sin Božij.
38 I zapovjedi da stanu kola, i siðoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga.
39 A kad iziðoše iz vode, Duh sveti pade na uškopljenika, a anðeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vidje uškopljenik; nego otide putem svojijem radujuæi se.
40 A Filip se obrete u Azotu; i prolazeæi propovijedaše jevanðelje svima gradovima, dok ne doðe u Æesariju.

9

1 A Savle još dišuæi prijetnjom i smræu na uèenike Gospodnje pristupi k poglavaru sveštenièkome,
2 I izmoli u njega poslanice u Damask na zbornice, ako koga naðe od ovoga

puta, i ljude i žene svezane da dovede u Jerusalim.
3 A kad bješe na putu i doðe blizu Damaska, ujedanput obasja ga svjetlost s neba,
4 I padnuvši na zemlju èu glas gdje mu govori: Savle! Savle! zašto me goniš?
5 A on reèe: ko si ti, Gospode? A Gospod reèe: ja sam Isus, kojega ti goniš: teško ti je protivu bodila praæati se.
6 A on drkæuæi od straha reèe: Gospode! šta hoæeš da èinim? I Gospod mu reèe: ustani i uði u grad, pa æe ti se kazati šta ti treba èiniti.
7 A ljudi koji iðahu s njim stajahu i èuðahu se, jer èujahu glas a ne viðahu nikoga.
8 A Savle usta od zemlje, i otvorenijem oèima svojijem nikoga ne viðaše. A oni ga uzeše za ruku i uvedoše u Damask.
9 I bješe tri dana slijep, i ne jede, niti pi.
10 A u Damasku bješe jedan uèenik, po imenu Ananija, i reèe mu Gospod u utvari: Ananija! A on reèe: evo me, Gospode!
11 A Gospod mu reèe: ustani i idi u ulicu koja se zove Prava, i traži u domu Judinom po imenu Savla Taršanina; jer gle, on se moli Bogu,
12 I vidje u utvari èovjeka, po imenu Ananiju, gdje uðe i metnu ruku na nj da progleda.
13 A Ananija odgovori: Gospode! ja èuh od mnogijeh za toga èovjeka kolika zla poèini svetima tvojima u Jerusalimu;
14 I ovdje ima vlast od glavara sveštenièkijeh da veže sve koji prizivaju ime tvoje.
15 A Gospod mu reèe: idi, jer mi je on sud izbrani da iznese ime moje pred neznabošce i careve i sinove Izrailjeve.
16 A ja æu mu pokazati koliko mu valja postradati za ime moje.
17 I poðe Ananija, i uðe u kuæu, i metnuvši ruke na nj reèe: Savle, brate! Gospod Isus, koji ti se javi na putu kojijem si išao, posla me da progledaš i da se napuniš Duha svetoga.
18 I odmah otpade od oèiju njegovijeh kao krljušt, i odmah progleda, i ustavši krsti se.
19 I pošto pojede okrijepi se; i bi Savle nekoliko dana s uèenicima koji bijahu u Damasku.
20 I odmah po zbornicama propovijedaše Isusa da je on sin Božij.
21 A svi koji slušahu divljahu se i govorahu: nije li ovo onaj što gonjaše u Jerusalimu one koji spominjahu ime ovo, i ovdje zato doðe da ih povezane vodi glavarima sveštenièkijem.
22 A Savle se veæma siljaše i zabunjivaše Jevreje koji žive u Damasku, dokazujuæi da je ovo Hristos.
23 A kad se navrši podosta dana, dogovoriše se Jevreji da ga ubiju.
24 Ali Savle doznade njihov dogovor; a oni èuvahu vrata dan i noæ da bi ga ubili;
25 A uèenici ga uzeše noæu i spustiše preko zida u kotarici.
26 A kad doðe Savle u Jerusalim, ogledaše da se pribije uz uèenike; i svi ga se bojahu, jer ne vjerovahu da je uèenik.
27 A Varnava ga uze i dovede k apostolima, i kaza im kako na putu vidje Gospoda, i kako mu govori, i kako u Damasku slobodno propovijeda ime Isusovo.
28 I bijaše s njima i ulazi u Jerusalim i izlazi i slobodno propovijedaše ime Gospoda Isusa.
29 I govoraše i prepiraše se s Grcima; a oni gledahu da ga ubiju.
30 A kad razumješe braæa, svedoše ga u Æesariju, i otpustiše ga u Tars.
31 A crkve po svoj Judeji i Galileji i Samariji bijahu na miru, i napredovahu, i hoðahu u strahu Gospodnjem, i umnožavahu se utjehom svetoga Duha.
32 I dogodi se kad Petar obilažaše sve, da doðe i k svetima koji življahu u Lidi.
33 I naðe tamo jednoga èovjeka po imenu Eneju, koji veæ osam godina ležaše na odru, jer bješe uzet.
34 I reèe mu Petar: Eneja! iscjeljuje te Isus Hristos, ustani i prostri sam sebi. I odmah usta.
35 I vidješe ga svi koji življahu u Lidi i u Asaronu, i obratiše se ka Gospodu.
36 A u Jopi bješe jedna uèenica, po imenu Tavita, koje znaèi srna, i ona

bješe puna dobrijeh djela i milostinje što èinjaše.
37 I dogodi se u te dane da se ona razbolje i umrije; onda je okupaše i metnuše u gornju sobu.
38 A buduæi da je Lida blizu Jope, onda uèenici èuvši da je Petar u njoj poslaše dva èovjeka moleæi ga da ne požali truda doæi do njih.
39 A Petar ustavši otide s njima, i kad doðe, izvedoše ga u gornju sobu i skupiše se oko njega sve udovice plaèuæi i pokazujuæi suknje i haljine što je radila Srna dok je bila s njima.
40 A Petar izgnavši sve napolje kleèe na koljena i pomoli se Bogu, i okrenuvši se k tijelu reèe: Tavito! ustani. A ona otvori oèi svoje, i vidjevši Petra sjede.
41 Petar pak pruživši joj ruku podiže je; i dozvavši svete i udovice pokaza je živu.
42 I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi vjerovaše Gospoda.
43 I dogodi se da on osta mnogo dana u Jopi u nekoga Simona kožara.

10

1 A u Æesariji bješe jedan èovjek po imenu Kornilije, kapetan od èete koja se zvaše Talijanska.
2 Pobožan i bogobojazan sa cijelijem domom svojijem, koji davaše milostinju mnogijem ljudima i moljaše se Bogu bez prestanka;
3 On vidje na javi u utvari oko devetoga sahata dnevi anðela Božijega gdje siðe k njemu i reèe mu: Kornilije!
4 A on pogledavši na nj i uplašivši se reèe: što je Gospode? A on mu reèe: molitve tvoje i milostinje iziðoše na pamet Bogu;
5 I sad pošlji u Jopu ljude i dozovi Simona prozvanoga Petra:
6 On stoji u nekoga Simona kožara, kojega je kuæa kod mora: on æe ti kazati rijeèi kojima æeš se spasti ti i sav dom tvoj.
7 I kad otide anðeo koji govori Kornilju, dozvavši dvojicu od svojijeh slugu i jednoga pobožna vojnika od onijeh koji mu služahu,
8 I kazavši im sve posla ih u Jopu.
9 A sjutradan kad oni iðahu putem i približiše se ka gradu, iziðe Petar u gornju sobu da se pomoli Bogu u šesti sahat.
10 I ogladnje, i šæaše da jede; a kad mu oni gotovljahu, doðe izvan sebe,
11 I vidje nebo otvoreno i sud nekakav gdje silazi na njega, kao veliko platno, zavezan na èetiri roglja i spušta se na zemlju;
12 U kome bijahu sva èetvoronožna na zemlji, i zvjerinje i bubine i ptice nebeske.
13 I postade glas k njemu: ustani, Petre! pokolji i pojedi.
14 A Petar reèe: nipošto, Gospode! jer nikad ne jedoh što pogano ili neèisto.
15 I gle, glas opet k njemu drugom: što je Bog oèistio ti ne pogani.
16 I ovo bi triput, i sud se opet uze na nebo.
17 A kad se Petar u sebi divljaše šta bi bila utvara koju vidje, i gle, ljudi poslani od Kornilija, napitavši i našavši dom Simonov stadoše pred vratima,
18 I zovnuvši pitahu: stoji li ovdje Simon prozvani Petar?
19 A dok Petar razmišljavaše o utvari, reèe mu Duh: evo tri èovjeka traže te;
20 Nego ustani i siði i idi s njima ne premišljajuæi ništa, jer ih ja poslah.
21 A Petar sišavši k ljudima poslanijem k sebi od Kornilija reèe: evo ja sam koga tražite; što ste došli?
22 A oni rekoše: Kornilije kapetan, èovjek pravedan i bogobojazan, poznat kod svega naroda Jevrejskoga, primio je zapovijest od anðela svetoga da dozove tebe u svoj dom i da èuje rijeèi od tebe.
23 Onda ih dozva unutra i ugosti. A sjutradan ustavši Petar poðe s njima, i neki od braæe koja bješe u Jopi poðoše s njim.
24 I sjutradan uðoše u Æesariju. A Kornilije èekaše ih sazvavši rodbinu svoju i ljubazne prijatelje.
25 A kad Petar šæaše da uðe, srete ga Kornilije, i padnuvši na noge njegove pokloni se.
26 I Petar ga podiže govoreæi: ustani, i ja sam èovjek.

27 I s njim govoreæi uðe, i naðe mnoge
koji se bijahu sabrali.
28 I reèe im: vi znate kako je neprilièno
èovjeku Jevrejinu družiti se ili dolaziti k
tuðinu; ali Bog meni pokaza da nijednoga
èovjeka ne zovem pogana ili neèista;
29 Zato i bez sumnje doðoh pozvan.
Pitam vas dakle zašto poslaste po mene?
30 I Kornilije reèe: od èetvrtoga dana
do ovoga èasa ja postih, i u deveti sahat
moljah se Bogu u svojoj kuæi; i gle, èovjek
stade preda mnom u haljini sjajnoj,
31 I reèe: Kornilije! uslišena bi molitva
tvoja i milostinje tvoje pomenuše se pred
Bogom.
32 Pošlji dakle u Jopu i dozovi Simona
koji se zove Petar: on stoji u kuæi Simona
kožara kod mora, koji kad doðe kazaæe
ti.
33 Onda ja odmah poslah k tebi; i ti si
dobro uèinio što si došao. Sad dakle mi
svi stojimo pred Bogom da èujemo sve što
je tebi od Boga zapovjeðeno.
34 A Petar otvorivši usta reèe: zaista
vidim da Bog ne gleda ko je ko;
35 Nego u svakom narodu koji se boji
njega i tvori pravdu mio je njemu.
36 Rijeè što posla sinovima Izrailjevijem,
javljajuæi mir po Isusu Hristu, ona je
Gospod svima.
37 Vi znate govor koji je bio po svoj
Judeji poèevši od Galileje po krštenju koje
propovijeda Jovan:
38 Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog
Duhom svetijem i silom, koji proðe èineæi
dobro i iscjeljujuæi sve koje ðavo bješe
nadvladao; jer Bog bijaše s njim.
39 I mi smo svjedoci svemu što uèini
u zemlji Judejskoj i Jerusalimu; kojega i
ubiše objesivši na drvo.
40 Ovoga Bog vaskrse treæi dan, i dade
mu da se pokaže,
41 Ne svemu narodu nego nama svje-
docima naprijed izbranima od Boga, koji
s njim jedosmo i pismo po vaskrseniju
njegovom iz mrtvijeh.
42 I zapovjedi nam da propovijedamo
narodu i da svjedoèimo da je on nareèeni
od Boga sudija živijem i mrtvijem.
43 Za ovo svjedoèe svi proroci da æe
imenom njegovijem primiti oproštenje
grijeha svi koji ga vjeruju.
44 A dok još Petar govoraše ove rijeèi,
siðe Duh sveti na sve koji slušahu rijeè.
45 I udiviše se vjerni iz obrezanja koji
bijahu došli s Petrom, videæi da se i na
neznabošce izli dar Duha svetoga.
46 Jer ih slušahu gdje govorahu jezike, i
velièahu Boga. Tada odgovori Petar:
47 Eda može ko vodu zabraniti da se ne
krste oni koji primiše Duha svetoga kao i
mi?
48 I zapovjedi im da se krste u ime Isusa
Hrista. Tada ga moliše da ostane kod njih
nekoliko dana.

11

1 A èuše i apostoli i braæa koji bijahu
u Judeji da i neznabošci primiše rijeè
Božiju.
2 I kad iziðe Petar u Jerusalim, prepi-
rahu se s njim koji bijahu iz obrezanja,
3 Govoreæi: ušao si k ljudima koji
nijesu obrezani, i jeo si s njima.
4 A Petar poèevši kazivaše im redom
govoreæi:
5 Ja bijah u gradu Jopi na molitvi, i
došavši izvan sebe vidjeh utvaru, gdje
silazi sud nekakav kao veliko platno na
èetiri roglja i spušta se s neba, i doðe do
preda me.
6 Pogledavši u nj opazih i vidjeh
èetvoronožna zemaljska, i zvjerinje i bu-
bine i ptice nebeske.
7 A èuh glas koji mi govori: ustani,
Petre! pokolji i pojedi.
8 A ja rekoh: nipošto, Gospode! jer
ništa pogano i neèisto nikad ne uðe u usta
moja.
9 A glas mi odgovori drugom s neba
govoreæi: što je Bog oèistio ti ne pogani.
10 A ovo bi triput; i uze se opet sve na
nebo.
11 I gle, odmah tri èovjeka staše pred
kuæom u kojoj bijah, poslani iz Æesarije
k meni.
12 A Duh mi reèe da idem s njima ne
premišljajuæi ništa. A doðoše sa mnom
i ovo šest braæe, i uðosmo u kuæu
èovjekovu.

13 I kaza nam kako vidje anðela u kuæi
svojoj koji je stao i kazao mu: pošlji ljude
u Jopu i dozovi Simona prozvanoga Petra,
14 Koji æe ti kazati rijeèi kojima æeš se
spasti ti i sav dom tvoj.
15 A kad ja poèeh govoriti, siðe Duh
sveti na njih, kao i na nas u poèetku.
16 Onda se opomenuh rijeèi Gospodnje
kako govoraše: Jovan je krstio vodom, a
vi æete se krstiti Duhom svetijem.
17 Kad im dakle Bog dade jednak dar
kao i nama koji vjerujemo Gospoda svo-
jega Isusa Hrista: ja ko bijah da bih
mogao zabraniti Bogu?
18 A kad èuše ovo, umukoše, i hvaljahu
Boga govoreæi: dakle i neznabošcima
Bog dade pokajanje za život.
19 A oni što se rasijaše od nevolje koja
posta za Stefana, proðoše tja do Finikije
i Kipra i Antiohije, nikomu ne govoreæi
rijeèi do samijem Jevrejima.
20 A neki od njih bijahu Kiprani i
Kirinci, koji ušavši u Antiohiju govo-
rahu Grcima propovijedajuæi jevanðelje
o Gospodu Isusu.
21 I bješe ruka Božija s njima; i mnogo
ih vjerovaše i obratiše se ka Gospodu.
22 A doðe rijeè o njima do ušiju crkve
koja bješe u Jerusalimu; i poslaše Var-
navu da ide tja do Antiohije;
23 Koji došavši i vidjevši blagodat
Božiju, obradova se, i moljaše sve da
tvrdijem srcem ostanu u Gospodu;
24 Jer bješe èovjek blag i pun Duha
svetoga i vjere. I obrati se mnogi narod
ka Gospodu.
25 Varnava pak iziðe u Tars da traži
Savla; i kad ga naðe, dovede ga u Antio-
hiju.
26 I oni se cijelu godinu sastajaše ondje
s crkvom, i uèiše mnogi narod; i najprije
u Antiohiji nazvaše uèenike hrišæanima.
27 A u te dane siðoše iz Jerusalima
proroci u Antiohiju.
28 I ustavši jedan od njih, po imenu
Agav, objavi glad veliki koji šæaše biti
po vasionom svijetu; koji i bi za Klaudija
æesara.
29 A od uèenika odredi svaki koliko koji
mogaše da pošlju u pomoæ braæi koja
življahu u Judeji.
30 Koje i uèiniše poslavši starješinama
preko ruke Varnavine i Savlove.

12

1 U ono pak vrijeme podiže Irod car
ruke da muèi neke od crkve.
2 I pogubi Jakova brata Jovanova
maèem.
3 I vidjevši da je to po volji Jevrejima
nastavi da uhvati i Petra a bijahu dani
prijesnijeh hljebova
4 Kojega i uhvati i baci u tamnicu,
i predade ga èetvorici èetvrtnika vo-
jnièkijeh da ga èuvaju, i mišljaše ga po
pashi izvesti pred narod.
5 I tako Petra èuvahu u tamnici; a crkva
moljaše se za njega Bogu bez prestanka.
6 A kad šæaše Irod da ga izvede, onu
noæ spavaše Petar među dvojicom vo-
jnika, okovan u dvoje verige, a stražari
pred vratima èuvahu tamnicu.
7 I gle, anðeo Gospodnji pristupi, i
svjetlost obasja po sobi, i kucnuvši Petra u
rebra probudi ga govoreæi: ustani brže.
I spadoše mu verige s ruku.
8 A anðeo mu reèe: opaši se, i obuj
opanke svoje. I uèini tako. I reèe mu
anðeo: obuci haljinu svoju, pa hajde za
mnom.
9 I izišavši iðaše za njim, i ne znadijaše
da je to istina što anðeo èinjaše, nego
mišljaše da vidi utvaru.
10 A kad proðoše prvu stražu i drugu
i doðoše k vratima gvozdenijem koja
voðahu u grad, ona im se sama otvoriše;
i izišavši proðoše jednu ulicu, i anðeo
odmah otstupi od njega.
11 I kad doðe Petar k sebi reèe: sad
zaista vidim da Bog posla anðela svojega
te me izbavi iz ruku Irodovijeh i od svega
èekanja naroda Jevrejskoga.
12 I razmislivši doðe kuæi Marije
matere Jovana koji se zvaše Marko, gdje
bijahu mnogi sabrani i moljahu se Bogu.
13 A kad kucnu Petar u vrata od dvora,
pristupi djevojka po imenu Roda, da èuje.
14 I poznavši glas Petrov od radosti ne
otvori vrata, nego utrèa i kaza da Petar
stoji pred vratima.

15 A oni joj rekoše: jesi li ti luda? A ona potvrđivaše da je tako. A oni govorahu: anđeo je njegov.
16 A Petar jednako kucaše. A kad otvoriše, vidješe ga, i udiviše se.
17 A on mahnuvši na njih rukom da æute, kaza im kako ga Gospod izvede iz tamnice; i reèe: javite ovo Jakovu i braæi. I izišavši otide na drugo mjesto.
18 A kad bi dan, bješe ne mala buna među vojnicima, šta to bi od Petra.
19 A kad ga Irod zaiska i ne nađe, onda ispita stražare, i zapovjedi da ih odvedu; i izišavši iz Judeje u Æesariju onamo življaše.
20 Jer se Irod srđaše na Tirce i Sidonce. Ali oni jednodušno dođoše k njemu, i uzevši na svoju ruku Vlasta, posteljnika careva, iskahu mira, jer se njihove zemlje hranjahu od njegova carstva.
21 A u određeni dan obuèe se Irod u carsku haljinu, i sjedavši na prijesto govoraše im;
22 A narod vikaše: ovo je glas Božij, a ne èovjeèij.
23 Ali ujedanput udari ga anđeo Gospodnji; jer ne dade slave Bogu; i buduæi izjeden od crvi izdahnu.
24 A rijeè Božija rastijaše i množaše se.
25 A Varnava i Savle predavši pomoæ vratiše se iz Jerusalima u Antiohiju, uzevši sa sobom i Jovana koji se zvaše Marko.

13

1 A u crkvi koja bješe u Antiohiji bijahu neki proroci i uèitelji, to jest: Varnava i Simeun koji se zvaše Nigar, i Lukije Kirinac, i Manail odgajeni s Irodom èetverovlasnikom, i Savle.
2 A kad oni služahu Gospodu i pošæahu, reèe Duh sveti: odvojte mi Varnavu i Savla na djelo na koje ih pozvah.
3 Tada postivši i pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih, i otpustiše ih.
4 Ovi dakle poslani od Duha svetoga siđoše u Seleukiju, i odande otploviše u Kipar.
5 I došavši u Salamin javiše rijeè Božiju u zbornicama Jevrejskima; a imahu i Jovana slugu.
6 A kad prođoše ostrvo tja do Pafa, nađoše nekakvoga èovjeka vraèara i lažna proroka, Jevrejina, kome bješe ime Varisus,
7 Koji bješe s namjesnikom Srđem Pavlom, èovjekom razumnijem. Ovaj dozvavši Varnavu i Savla zaiska da èuje rijeè Božiju.
8 A Elima vraèar jer to znaèi ime njegovo) stade im se suprotiti, gledajuæi da odvrati namjesnika od vjere.
9 A Savle koji se zvaše i Pavle, pun Duha svetoga pogledavši na nj
10 Reèe: o napunjeni svakoga lukavstva i svake pakosti, sine đavolji! neprijatelju svake pravde! zar ne prestaješ kvariti pravijeh putova Gospodnjijeh?
11 I sad eto ruke Gospodnje na te, i da budeš slijep da ne vidiš sunca za neko vrijeme. I ujedanput napade na nj mrak i tama, i pipajuæi tražaše vođa.
12 Tada namjesnik, kad vidje šta bi, vjerova, diveæi se nauci Gospodnjoj.
13 A kad se Pavle sa svojijem društvom odveze iz Pafa, dođoše u Pergu Pamfilijsku; a Jovan se odvoji od njih, i vrati se u Jerusalim.
14 A oni otišavši iz Perge dođoše u Antiohiju Pisidijsku, i ušavši u zbornicu u dan subotni sjedoše.
15 A po èitanju zakona i proroka poslaše starješine zbornièke k njima govoreæi: ljudi braæo! ako je u vama rijeè utjehe za narod, govorite.
16 A Pavle ustavši i mahnuvši rukom reèe: ljudi Izrailjci i koji se Boga bojite! èujte.
17 Bog naroda ovoga izabra oce naše, i podiže narod kad bijahu došljaci u zemlji Misirskoj, i rukom visokom izvede ih iz nje.
18 I do èetrdeset godina prehrani ih u pustinji.
19 I zatrvši sedam naroda u zemlji Hanaanskoj na kocke razdijeli im zemlju njihovu.
20 I potom na èetiri stotine i pedeset godina dade im sudije do Samuila proroka.
21 I od tada iskaše cara, i dade im Bog Saula, sina Kisova, èovjeka od koljena

Venijaminova, za èetrdeset godina.
22 I uklonivši njega podiže im Davida za cara, kome i reèe svjedoèeæi: naðoh Davida sina Jesejeva, èovjeka po srcu mojemu, koji æe ispuniti sve volje moje.
23 Od njegova sjemena podiže Bog po obeæanju Izrailju spasa Isusa;
24 Kad Jovan pred njegovijem dolaskom propovijeda krštenje pokajanja svemu narodu Izrailjevu.
25 I kad svršivaše Jovan teèenje svoje, govoraše: ko mislite da sam ja nijesam ja; nego evo ide za mnom, kome ja nijesam dostojan razdriješiti remena na obuæi njegovoj.
26 Ljudi braæo! sinovi roda Avraamova, i koji se među vama Boga boje! vama se posla rijeè ovoga spasenija.
27 Jer oni što žive u Jerusalimu, i knezovi njihovi, ne poznaše ovoga i glasove proroèke koji se èitaju svake subote osudivši ga izvršiše.
28 I ne našavši ni jedne krivice smrtne moliše Pilata da ga pogubi.
29 I kad svršiše sve što je pisano za njega, skinuše ga s drveta i metnuše u grob.
30 A Bog vaskrse ga iz mrtvijeh.
31 I pokaziva se mnogo dana onima što izlaziše s njim iz Galileje u Jerusalim, koji su sad svjedoci njegovi pred narodom.
32 I mi vam javljamo obeæanje koje bi ocevima našima da je ovo Bog ispunio nama, djeci njihovoj, podignuvši Isusa;
33 Kao što je napisano i u drugom psalmu: ti si moj sin, ja te danas rodih.
34 A da ga iz mrtvijeh vaskrse da se više ne vrati u truhljenje ovako reèe: daæu vam svetinju Davidovu vjernu.
35 Zato i na drugom mjestu govori: neæeš dati da tvoj svetac vidi truhljenja.
36 Jer David poslužívši rodu svojemu po volji Božijoj umrije, i metnuše ga kod otaca njegovijeh, i vidje truhljenje.
37 A kojega Bog podiže ne vidje truhljenja.
38 Tako da vam je na znanje, ljudi braæo! da se kroza nj vama propovijeda oproštenje grijeha.
39 I od svega, oda šta se ne mogoste opravdati u zakonu Mojsijevu, opravdaæe se u njemu svaki koji vjeruje.
40 Gledajte dakle da ne doðe na vas ono što je kazano u prorocima:
41 Vidite, nemarljivi! i èudite se, i nek vas nestane; jer ja èinim djelo u dane vaše, djelo koje neæete vjerovati ako vam ko uskazuje.
42 A kad izlažahu iz zbornice Jevrejske, moljahu neznabošci da im se ove rijeèi u drugu subotu govore.
43 A kad se sabor raziðe, poðoše za Pavlom i za Varnavom mnogi od Jevreja i pobožnijeh došljaka; a oni govoreæi im svjetovahu ih da ostanu u blagodati Božijoj.
44 A u drugu subotu sabra se gotovo sav grad da èuju rijeèi Božije.
45 A kad vidješe Jevreji narod, napuniše se zavisti, i govorahu protivno rijeèima Pavlovijem nasuprot govoreæi i huleæi.
46 A Pavle i Varnava oslobodivši se rekoše: vama je najprije trebalo da se govori rijeè Božija; ali kad je odbacujete, i sami se pokazujete da nijeste dostojni vjeènoga života, evo se obræemo k neznabošcima.
47 Jer nam tako zapovjedi Gospod: postavih te za vidjelo neznabošcima, da budeš spasenije do samoga kraja zemlje.
48 A kad èuše neznabošci, radovahu se i slavljahu rijeè Božiju, i vjerovaše koliko ih bješe pripravljeno za život vjeèni.
49 I rijeè se Božija raznošaše po svoj okolini.
50 Ali Jevreji podgovoriše pobožne i poštene žene i starješine gradske te podigoše gonjenje na Pavla i Varnavu, i istjeraše ih iz svoje zemlje.
51 A oni otresavši na njih prah sa svojijeh nogu doðoše u Ikoniju.
52 A uèenici punjahu se radosti i Duha svetoga.

14

1 U Ikoniji pak dogodi se da oni zajedno uðoše u zbornicu Jevrejsku, i govorahu tako da vjerova veliko mnoštvo Jevreja i Grka.

2 A Jevreji koji ne vjerovahu podbuniše
i razdražiše duše neznabožaca na braæu.
3 Ali oni ostaše dosta vremena govoreæi
slobodno u Gospodu koji svjedoèaše rijeè
blagodati svoje i davaše te se tvorahu
znaci i èudesa rukama njihovijem.
4 A mnoštvo gradsko razdijeli se, i jedni
bijahu s Jevrejima, a jedni s apostolima.
5 A kad navališe i neznabošci i Jevreji
sa svojijem poglavarima da im dosade i
kamenjem da ih pobiju,
6 Oni doznavši pobjegoše u gradove
Likaonske, u Listru i u Dervu i u okolinu
njihovu.
7 I onamo propovijedahu jevanðelje.
8 I jedan èovjek u Listri sjeðaše
nemoæan u nogama, i bješe hrom od
utrobe matere svoje, i ne bješe nikad
hodio.
9 Ovaj slušaše Pavla gdje govori. Pavle
pogledavši na nj i vidjevši da vjeruje da
æe ozdraviti,
10 Reèe velikijem glasom: tebi govorim
u ime Gospoda Isusa Hrista, ustani na
svoje noge upravo. I skoèi, i hoðaše.
11 A kad vidje narod šta uèini Pavle,
podigoše glas svoj govoreæi Likaonski:
bogovi naèiniše se kao ljudi, i siðoše k
nama.
12 I nazivahu Varnavu Jupiterom, a
Pavla Merkurijem, jer on upravljaše ri-
jeèju.
13 A sveštenik Jupitera koji bješe
pred gradom njihovijem dovede junce, i
donese vijence pred vrata, i s narodom
šæadijaše da prinosi žrtvu.
14 A kad èuše apostoli, Varnava i Pavle,
razdriješe haljine svoje, i skoèiše meðu
narod vièuæi i govoreæi:
15 Ljudi! šta to èinite? I mi smo kao i
vi smrtni ljudi, koji vam propovijedamo
jevanðelje da se od ovijeh lažnijeh stvari
obratite k Bogu živome, koji stvori nebo i
zemlju i more i sve što je u njima;
16 Koji u prošavšijem naraštajima
bješe pustio sve narode da idu svojijem
putovima:
17 I opet ne ostavi sebe neposvjedoèena,
èineæi dobro, dajuæi nam s neba dažd i
godine rodne, puneæi srca naša jelom i
veseljem.
18 I ovo govoreæi jedva ustaviše narod
da im ne prinose žrtve, nego da ide svaki
svojoj kuæi. A dok oni življahu ondje i
uèahu,
19 Doðoše iz Antiohije i iz Ikonije nekaki
Jevreji, i kad se oni prepirahu slobodno,
podgovoriše narod da ih odustanu, gov-
oreæi da ništa pravo ne govore, nego sve
lažu. I podgovorivši narod zasuše Pavla
kamenjem i izvukoše ga iz grada misleæi
da je mrtav.
20 A kad ga opkoliše uèenici njegovi,
ustade i uðe u grad, i sjutradan iziðe s
Varnavom u Dervu.
21 I propovjedivši jevanðelje gradu
onome i nauèivši mnoge vratiše se u
Listru i Ikoniju i Antiohiju
22 Utvrðujuæi duše uèenika i svjetujuæi
ih da ostanu u vjeri, i da nam kroz mnoge
nevolje valja uæi u carstvo Božije.
23 I postavivši im starješine po svijem
crkvama, i pomolivši se Bogu s postom,
predadoše ih Gospodu koga vjerovaše.
24 I prošavši Pisidiju doðoše u Pamfiliju.
25 I govorivši rijeè Gospodnju u Perzi
siðoše u Ataliju.
26 I odande otploviše u Antiohiju,
odakle bijahu predani blagodati Božijoj
na djelo koje svršiše.
27 A kad doðoše i sabraše crkvu, kazaše
sve šta uèini Bog s njima, i kako otvori
neznabošcima vrata vjere.
28 I ostaše ondje ne malo vremena s
uèenicima.

15

1 I neki sišavši iz Judeje uèahu braæu:
ako se ne obrežete po obièaju Mojsijevu,
ne možete se spasti.
2 A kad posta raspra, i Pavle i Varnava
ne malo se prepiraše s njima, odrediše
da Pavle i Varnava i drugi neki od njih
idu gore k apostolima i starješinama u
Jerusalim za ovo pitanje.
3 A oni onda spremljeni od crkve, pro-
lažahu kroz Finikiju i Samariju kazujuæi
obraæanje neznabožaca, i èinjahu veliku
radost svoj braæi.
4 A kad doðoše u Jerusalim, primi ih
crkva i apostoli i starješine, i kazaše

sve što uèini Bog s njima, i kako otvori neznabošcima vrata vjere.
5 Onda ustaše neki od jeresi farisejske koji bijahu vjerovali, i govorahu da ih valja obrezati, i zapovjediti da drže zakon Mojsijev.
6 A apostoli i starješine sabraše se da izvide ovu rijeè.
7 I po mnogom vijeæanju usta Petar i reèe: ljudi braæo! vi znate da Bog od prvijeh dana izabra izmeðu nas da iz mojijeh usta èuju neznabošci rijeè jevanðelja i da vjeruju.
8 I Bog, koji poznaje srca, posvjedoèi im i dade im Duha svetoga kao i nama,
9 I ne postavi nikakve razlike meðu nama i njima, oèistivši vjerom srca njihova.
10 Sad dakle šta kušate Boga, i hoæete da metnete uèenicima jaram na vrat, kojega ni ocevi naši ni mi mogosmo ponijeti?
11 Nego vjerujemo da æemo se spasti blagodaæu Gospoda Isusa Hrista kao i oni.
12 Onda umuèe sve mnoštvo, i slušahu Varnavu i Pavla koji pripovijedahu kolike znake i èudesa uèini Bog u neznabošcima preko njih.
13 A kad oni umukoše, odgovori Jakov govoreæi: ljudi braæo! poslušajte mene.
14 Simon kaza kako Bog najprije pohodi i primi iz neznabožaca narod k imenu svojemu.
15 I s ovijem se udaraju rijeèi proroka, kao što je napisano:
16 Potom æu se vratiti, i sazidaæu dom Davidov, koji je pao, i njegove razvaline popraviæu, i podignuæu ga,
17 Da potraže Gospoda ostali ljudi i svi narodi u kojima se ime moje spomenu, govori Gospod koji tvori sve ovo.
18 Bogu su poznata od postanja svijeta sva djela njegova;
19 Zato ja velim da se ne dira u neznabošce koji se obraæaju k Bogu;
20 Nego da im se zapovjedi da se èuvaju od priloga idolskijeh i od kurvarstva i od udavljenoga i od krvi, i što njima nije milo drugima da ne èine.
21 Jer Mojsije ima od starijeh vremena u svijem gradovima koji ga propovijedaju, i po zbornicama èita se svake subote.
22 Tada naðoše za dobro apostoli i starješine sa svom crkvom da izberu izmeðu sebe dvojicu i da pošlju u Antiohiju s Pavlom i Varnavom, Judu koji se zvaše Varsava, i Silu, ljude znamenite meðu braæom.
23 I napisaše rukama svojima ovo: Apostoli i starješine i braæa pozdravljaju braæu koja su po Antiohiji i Siriji i Kilikiji što su od neznabožaca.
24 Buduæi da mi èusmo da neki od nas izišavši smetoše vas rijeèima, i raslabiše duše vaše govoreæi vam da se obrezujete i da držite zakon, kojima mi ne zapovjedismo;
25 Zato naðosmo za dobro mi jednodušno sabrani izbrane ljude poslati vama s ljubaznijem našijem Varnavom i Pavlom,
26 S ljudima koji su predali duše svoje za ime Gospoda našega Isusa Hrista.
27 Poslasmo dakle Judu i Silu, koji æe to i rijeèima kazati.
28 Jer naðe za dobro sveti Duh i mi da nikakvijeh tegoba više ne meæemo na vas osim ovijeh potrebnijeh:
29 Da se èuvate od priloga idolskijeh i od krvi i od udavljenoga i od kurvarstva, i što neæete da se èini vama ne èinite drugima; od èega ako se èuvate, dobro æete èiniti. Budite zdravi.
30 A kad ih opremiše, doðoše u Antiohiju, i sabravši narod predaše poslanicu.
31 A kad proèitaše, obradovaše se utjesi.
32 A Juda i Sila, koji i proroci bijahu, mnogijem rijeèima utješiše braæu i utvrdiše.
33 I pošto biše onamo neko vrijeme, otpustiše ih braæa s mirom k apostolima.
34 No Sila naðe za dobro da ostane onamo, a Juda se vrati u Jerusalim.
35 A Pavle i Varnava življahu u Antiohiji i uèahu i propovijedahu rijeè Gospodnju s mnogima drugijem.
36 A poslije nekoliko dana reèe Pavle Varnavi: hajde da se vratimo i da obiðemo braæu po svijem gradovima po kojima propovijedasmo rijeè Gospodnju kako žive.
37 A Varnava šæaše da uzmu sa sobom Jovana prozvanoga Marka.

38 Pavle pak govoraše: onoga koji nas
je odustao u Pamfiliji i nije išao s nama
na djelo na koje smo bili određeni, da ne
uzimamo sa sobom.
39 Tako postade raspra da se oni razd-
vojiše, i Varnava uzevši Marka otplovi u
Kipar.
40 A Pavle izbravši Silu iziđe predan
blagodati Božijoj od braæe.
41 I prolažaše kroz Siriju i Kilikiju
utvrđujuæi crkve.

16

1 Dođe pak u Dervu i u Listru, i
gle, ondje bješe neki uèenik, po imenu
Timotije, sin neke žene Jevrejke koja
vjerovaše, a oca Grka;
2 Za njega dobro svjedoèahu braæa koja
bijahu u Listri i u Ikoniji.
3 Ovoga namisli Pavle da uzme sa
sobom; i uze ga, i obreza Jevreja radi
koji bijahu u onijem mjestima: jer svi
znadijahu oca njegova da bješe Grk.
4 I kad prolažahu po gradovima, pre-
davaše im da drže uredbe koje urediše
apostoli i starješine u Jerusalimu.
5 A crkve se utvrđivahu u vjeri, i svaki
dan bivaše ih više.
6 A kad prođoše Frigiju i Galatijsku
zemlju, zabrani im Duh sveti govoriti rijeè
u Aziji.
7 A kad dođoše u Misiju šæadijahu da
idu u Vitiniju, i Duh ne dade.
8 A kad prođoše Misiju, siđoše u Troadu.
9 I Pavlu se javi utvara noæu: bješe
jedan èovjek iz Maædonije, i sta-
jaše moleæi ga i govoreæi: doði u
Maædoniju i pomozi nam.
10 A kad vidje utvaru, odmah gledasmo
da iziđemo u Maædoniju, doznavši da
nas Gospod pozva da im propovijedamo
jevanđelje.
11 A kad se odvezosmo iz Troade,
dođosmo u Samotrak, i sjutradan u
Neapolj,
12 A odande u Filibu, koje je prvi grad
zemlje Maædonije, naselje Rimsko; i u
onom gradu ostasmo nekoliko dana.
13 A u dan subotni iziđosmo iz grada k
vodi gdje bješe bogomolja; i sjedavši gov-
orismo k ženama koje se bijahu sabrale.
14 I jedna bogobojazna žena, po imenu
Lidija, iz grada Tijatirskoga, koja pro-
davaše skerlet, slušaše: i Gospod otvori
srce njezino da pazi na rijeèi Pavlove.
15 A kad se krsti ona i kuæa njezina,
moljaše nas govoreæi: ako mislite da ja
vjerujem Gospoda, uđite u moju kuæu i
živite. I natjera nas.
16 A dogodi se kad iđasmo na molitvu
da nas srete jedna robinja koja imaše duh
pogađaèki i vraèajuæi donošaše veliki
dobitak svojijem gospodarima.
17 Ova pođe za Pavlom i za nama,
i vikaše govoreæi: ovi su ljudi sluge
Boga najvišega, koji javljaju nama put
spasenija.
18 I ovako èinjaše mnogo dana. A kad
se Pavlu dosadi, okrenu se i reèe duhu:
zapovijedam ti imenom Isusa Hrista, iziđi
iz nje. I iziđe u taj èas.
19 A kad vidješe njezini gospodari da
iziđe nad njihova dobitka, uzeše Pavla i
Silu i odvukoše ih na pazar ka knezovima.
20 I dovedavši ih k vojvodama, rekoše:
ovi su ljudi Jevreji, i mute po našemu
gradu,
21 I propovijedaju obièaje kojijeh nama
ne valja primati ni tvoriti, jer smo Riml-
jani.
22 I sleže se narod na njih, i vojvode
izdriješe im haljine, i zapovjediše da ih
šibaju.
23 I pošto ih zdravo izbiše baciše ih u
tamnicu, i zapovjediše tamnièaru da ih
dobro èuva.
24 Primivši takovu zapovijest on ih baci
u najdonju tamnicu i noge im metnu u
klade.
25 A u ponoæi bijahu Pavle i Sila na
molitvi i hvaljahu Boga; a sužnji ih
slušahu.
26 A ujedanput tako se vrlo zatrese
zemlja da se pomjesti temelj tamnièki;
i odmah se otvoriše sva vrata i svima
spadoše okovi.
27 A kad se probudi tamnièar i vidje
otvorena vrata tamnièka, izvadi nož i
šæaše da se ubije, misleæi da su pobjegli
sužnji.
28 A Pavle povika zdravo govoreæi: ne
èini sebi zla nikakva, jer smo mi svi ovdje.

29 A on zaiskavši svijeæu uletje i drkæuæi pripade k Pavlu i Sili;
30 I izvedavši ih napolje reèe: gospodo! šta mi treba èiniti da se spasem?
31 A oni rekoše: vjeruj Gospoda Isusa Hrista i spašæeš se ti i sav dom tvoj.
32 I kazaše mu rijeè Gospodnju, i svima koji su u domu njegovu.
33 I uze ih u onaj sahat noæi i opra im rane; i krsti se on i svi njegovi odmah.
34 I uvedavši ih u svoj dom postavi trpezu, i radovaše se sa svijem domom svojijem što vjerova Boga.
35 A kad bi dan, poslaše vojvode pandure govoreæi: pustite ova dva èovjeka.
36 A tamnièar kaza rijeèi ove Pavlu: poslaše vojvode da se pustite; sad dakle iziđite i idite s mirom.
37 A Pavle reèe njima: izbivši nas pred narodom bez suda, ljude Rimljane, baciše u tamnicu; i sad hoæe tajno da nas puste? Nije tako, nego sami neka dođu i izvedu nas.
38 A panduri kazaše vojvodama ove rijeèi; i uplašiše se kad èuše da su Rimljani;
39 I došavši umoliše ih, i izvedoše moleæi da iziđu iz grada.
40 A kad iziđoše iz tamnice, dođoše k Lidiji, i vidjevši braæu utješiše ih, i otidoše.

17

1 Prošavši pak Amfipolj i Apoloniju dođoše u Solun, gdje bješe zbornica Jevrejska.
2 I Pavle po obièaju svome uđe k njima, i tri subote razgovara se s njima iz pisma,
3 Pokazujuæi i dokazujuæi im da je trebalo Hristos da postrada i vaskrsne iz mrtvijeh, i da ovaj Isus kojega ja, reèe, propovijedam vama, jest Hristos.
4 I neki od njih vjerovaše, i pristaše s Pavlom i sa Silom, i od pobožnijeh Grka mnoštvo veliko, i od žena gospodskijeh ne malo.
5 Ali tvrdovrati Jevreji zaviđahu, i uzevši neke zle ljude od prostoga naroda, i sabravši èetu, uzbuniše po gradu, i napadoše na kuæu Jasonovu, i tražahu ih da izvedu pred narod.
6 A kad njih ne nađoše, povukoše Jasona i neke od braæe pred starješine gradske vièuæi: ovi što zamutiše vasioni svijet dođoše i ovdje,
7 Koje Jason primi; i ovi svi rade protiv æesarevijeh zapovijesti, govoreæi da ima drugi car, Isus.
8 I smutiše narod i starješine gradske koji ovo èuše.
9 Ali kad ih Jason i ostali zadovoljiše odgovorom, pustiše ih.
10 A braæa odmah noæu opraviše Pavla i Silu u Veriju. Došavši onamo uđoše u zbornicu Jevrejsku.
11 Ovi pak bijahu plemenitiji od onijeh što žive u Solunu; oni primiše rijeè sa svijem srcem, i svaki dan istraživahu po pismu je li to tako.
12 Tako vjerovaše mnogi od njih, i od poštenijeh Grèkijeh žena i od ljudi ne malo.
13 A kad razabraše Jevreji Solunski da Pavle u Veriji propovjedi rijeè Božiju, dođoše i onamo te uzdigoše i pobuniše narod.
14 A braæa onda odmah opraviše Pavla da ide u primorje; a Sila i Timotije ostaše ondje.
15 A pratioci dovedoše Pavla do Atine; i primivši zapovijest na Silu i Timotija da dođu k njemu što brže, vratiše se.
16 A kad ih Pavle èekaše u Atini, razdraži se duh njegov u njemu gledajuæi grad pun idola;
17 I prepiraše se s Jevrejima i bogobojaznima u zbornici, i na pazaru svaki dan s onima s kojima se udešavaše.
18 A neki od Epikurovaca i od Stojièkijeh mudaraca prepirahu se s njim; i jedni govorahu: šta hoæe ovaj besposlica? A drugi: vidi se kao da hoæe nove bogove da propovijeda. Jer im propovijedaše jevanđelje o Isusu i o vaskrseniju.
19 Pa ga uzeše i odvedoše na Areopag govoreæi: možemo li razumjeti kakva je ta nova nauka što ti kazuješ?
20 Jer nešto novo meæeš u naše uši; hoæemo dakle da vidimo šta æe to biti.
21 A Atinjani svi i putnici iz drugijeh zemalja ne bijahu ni za što drugo nego

da što novo kazuju ili slušaju.
22 A Pavle stavši nasred Areopaga reèe:
ljudi Atinjani! po svemu vas vidim da ste
vrlo pobožni;
23 Jer prolazeæi i motreæi vaše svetinje
naðoh i oltar na kome bješe napisano:
Bogu nepoznatome. Kojega dakle ne
znajuæi poštujete onoga vam ja propovi-
jedam.
24 Bog koji je stvorio svijet i sve što
je u njemu, on buduæi gospodar neba
i zemlje, ne živi u rukotvorenijem crk-
vama,
25 Niti prima ugaðanja od ruku
èovjeèijih, kao da bi onome trebalo što
koji sam daje svima život i dihanje i sve.
26 I uèinio je da od jedne krvi sav rod
èovjeèij živi po svemu licu zemaljskome,
i postavio je naprijed odreðena vremena
i meðe njihovoga življenja:
27 Da traže Gospoda, ne bi li ga barem
opipali i našli, premda nije daleko ni od
jednoga nas;
28 Jer kroz njega živimo, i mièemo se, i
jesmo; kao što i neki od vaših pjevaèa
rekoše: jer smo i rod njegov.
29 Kad smo dakle rod Božij, ne treba
da mislimo da je Božanstvo kao ikone
zlatne ili srebrne ili kamene, koje su ljudi
majstorski naèinili po smišljanju svome.
30 Ne gledajuæi dakle Bog na vremena
neznanja, sad zapovijeda svima ljudima
svuda da se pokaju;
31 Jer je postavio dan u koji æe su-
diti vasionome svijetu po pravdi preko
èovjeka koga odredi, i dade svima vjeru
vaskrsnuvši ga iz mrtvijeh.
32 A kad èuše vaskrsenije iz mrtvijeh,
onda se jedni rugahu; a jedni rekoše: da
te èujemo opet o tom.
33 Tako Pavle otide izmeðu njih.
34 A neki ljudi pristaše uza nj i
vjerovaše; meðu kojima bješe i Đonisije
Areopagitski, i žena po imenu Damara, i
drugi s njima.

18

1 A potom se odluèi Pavle od Atine i
doðe u Korint,
2 I naðe jednoga Jevrejina, po imenu
Akilu, rodom iz Ponta, koji bješe skoro
došao iz Talijanske sa ženom svojom
Priskilom jer bješe zapovjedio Klaudije da
svi Jevreji idu iz Rima i doðe k njima.
3 I buduæi da bješe onoga istog zanata,
osta kod njih i raðaše, jer bijahu
æilimarskog zanata.
4 A prepiraše se u zbornicama svake
subote, i nadgovaraše Jevreje i Grke.
5 I kad siðoše iz Maæedonije Sila i
Timotije, navali Duh na Pavla da svjedoèi
Jevrejima da je Isus Hristos.
6 A kad se oni protivljahu i huljahu,
otrese haljine svoje i reèe im: krv vaša
na vaše glave; ja sam èist, otsad idem u
neznabošce.
7 I otišavši odande doðe u kuæu nekoga
po imenu Justa, koji poštovaše Boga, i
kojega kuæa bješe kraj zbornice.
8 A Krisp, starješina zbornièki, vjerova
Gospoda sa svijem domom svojijem; i od
Korinæana mnogi koji slušahu vjerovaše
i krstiše se.
9 A Gospod reèe Pavlu noæu u utvari:
ne boj se, nego govori, i da ne uæutiš;
10 Jer sam ja s tobom, i niko se neæe
usuditi da ti što uèini; jer ja imam veliki
narod u ovome gradu.
11 I on sjedi ondje godinu i šest mjeseci
uèeæi ih rijeèi Božijoj.
12 A kad bješe Galion namjesnik u Ahaji,
napadoše Jevreji jednodušno na Pavla i
dovedoše ga na sud
13 Govoreæi: ovaj nagovara ljude da
poštuju Boga protiv zakona.
14 A kad Pavle šæaše da otvori usta,
reèe Galion Jevrejima: da je kakva
nepravda bila ili zlo djelo, po dužnosti
poslušao bih vas, o Jevreji!
15 Ali kad su prepiranja za rijeèi i za
imena i za zakon vaš, gledajte sami; jer
ja sudija tome neæu da budem.
16 I izagna ih iz sudnice.
17 Onda svi Grci uhvatiše Sostena, star-
ješinu zbornièkoga, i biše ga pred sudni-
com; i Galion nije za to ništa mario.
18 A Pavle osta još pozadugo, i oprostivši
se s braæom otplovi u Siriju i s njime
Priskila i Akila, i ostriže glavu u Kenhreji,
jer se bješe zavjetovao.
19 I doðe u Efes; i njih ostavi ondje, a on

uðe u zbornicu, i prepiraše se s Jevrejima.
20 A kad ga oni moliše da ostane kod
njih više vremena, ne htjede,
21 Nego se oprosti s njima govoreæi:
valja mi, makar kako bilo, ovaj praznik
što ide provesti u Jerusalimu; nego, ako
Bog htjedbude, vratiæu se opet k vama. I
odveze se iz Efesa; a Akila i Priskila ostaše
u Efesu.
22 I došavši u Æesariju, iziðe i pozdravi
se s crkvom, i siðe u Antiohiju.
23 I provedavši nekoliko vremena iziðe
i proðe redom Galatijsku zemlju i Frigiju
utvrðujuæi sve uèenike.
24 A doðe u Efes jedan Jevrejin, po
imenu Apolos, rodom iz Aleksandrije,
èovjek rjeèit i silan u knjigama.
25 Ovaj bješe upuæen na put Gospodnji,
i goreæi duhom, govoraše i uèaše pravo
o Gospodu, a znadijaše samo krštenje
Jovanovo.
26 I ovaj poèe slobodno propovijedati
po zbornicama. A kad ga èuše Akila
i Priskila, primiše ga i još mu bolje
pokazaše put Gospodnji.
27 A kad on šæaše da prijeðe u
Ahaju, poslaše braæa naprijed i pisaše
uèenicima da ga prime. I on došavši
onamo pomože mnogo onima koji
vjerovahu blagodaæu;
28 Jer zdravo nadvlaðivaše Jevreje jed-
nako pred narodom dokazujuæi iz pisma
da je Isus Hristos.

19

1 Dogodi se pak, kad bješe Apolos u Ko-
rintu, da Pavle prolažaše gornje zemlje, i
doðe u Efes, i našavši neke uèenike
2 Reèe im: jeste li primili Duha svetoga
kad ste vjerovali? A oni mu rekoše:
nijesmo ni èuli da ima Duh sveti.
3 A on im reèe: na što se dakle krstiste?
A oni rekoše: na krštenje Jovanovo.
4 A Pavle reèe: Jovan krsti krštenjem
pokajanja, govoreæi narodu da vjeruju
onoga koji æe za njim doæi, to jest, Hrista
Isusa.
5 A kad to èuše, krstiše se u ime
Gospoda Isusa.
6 A kad Pavle metnu ruke na njih, siðe
Duh sveti na njih, i govorahu jezike i
proricahu.
7 A bijaše ljudi svega oko dvanaest.
8 I ušavši u zbornicu govoraše slo-
bodno tri mjeseca uèeæi i uvjeravajuæi
za carstvo Božije.
9 I kad neki bijahu otvrdnuli i svaðahu
se huleæi na put Gospodnji pred naro-
dom, otstupi od njih i odluèi uèenike,
pa se prepiraše svaki dan u školi nekoga
Tirana.
10 I ovo je bivalo dvije godine, tako da
svi koji življahu u Aziji, i Jevreji i Grci,
èuše rijeè Gospoda Isusa.
11 I Bog èinjaše ne mala èudesa rukama
Pavlovijem,
12 Tako da su i èalme i ubrušèiæe zno-
jave od tijela njegova nosili na bolesnike,
i oni se iscjeljivahu od bolesti, i duhovi zli
izlažahu iz njih.
13 I poèeše neki od Jevreja, koji se
skitahu i zaklinjahu ðavole, spominjati
nad onima u kojima bijahu zli duhovi ime
Gospoda Isusa govoreæi: zaklinjemo vas
Isusom koga Pavle propovijeda.
14 A bijahu nekijeh sedam sinova Skeve
Jevrejina, poglavara sveštenièkoga, koji
ovo èinjahu.
15 A duh zli odgovarajuæi reèe: Isusa
poznajem, i Pavla znam; ali vi ko ste?
16 I skoèivši na njih èovjek u kome bješe
zli duh nadvlada ih, i pritište ih poda
se tako da goli i izranjeni utekoše iz one
kuæe.
17 I ovo doznadoše svi koji življahu u
Efesu, i Jevreji i Grci; i uðe strah u sve
njih, i velièaše se ime Gospoda Isusa.
18 I mnogi od onijeh što vjerovahu,
dolažahu te se ispovijedahu i kazivahu
šta su uèinili.
19 A mnogi od onijeh koji èarahu,
sabravši knjige svoje spaljivahu ih pred
svima; i proraèuniše i naðoše da su
vrijedele pedeset hiljada groša.
20 Tako zdravo rastijaše i nadvlaðivaše
rijeè Gospodnja.
21 I kad se ovo svrši, namisli Pavle da
proðe preko Maæedonije i Ahaje, i da ide
u Jerusalim, i reèe: pošto budem tamo,
valja mi i Rim vidjeti.

22 I posla u Maæedoniju dvojicu od onijeh koji ga služahu, Timotija i Erasta; a on osta neko vrijeme u Aziji.
23 A u ono vrijeme podiže se ne mala buna puta radi Gospodnjega,
24 Jer nekakav zlatar, po imenu Dimitrije, koji graðaše Dijani srebrne crkvice i davaše majstorima ne mali posao,
25 On skupi ove i drugijeh ovakovijeh stvari majstore, i reèe: ljudi! vi znate da od ovoga posla mi imamo dobitak za svoje življenje;
26 I vidite i èujete da ne samo u Efesu nego gotovo po svoj Aziji ovaj Pavle odvrati narod mnogi, govoreæi: to nijesu bogovi što se rukama èovjeèijim grade.
27 I ne samo što æe ova nesreæa doæi na naš zanat da ne prolazi, nego se neæe mariti ni za crkvu velike boginje Dijane, i propašæe velièanstvo one koju sva Azija i vasioni svijet poštuje.
28 A kad oni ovo èuše, napuniše se gnjeva, i vikahu govoreæi: velika je Dijana Efeska!
29 I sav se grad napuni bune: i navalivši jednodušno na zborište uhvatiše Gaja i Aristarha iz Maæedonije, drugove Pavlove.
30 A kad Pavle šæaše da ide među narod, ne dadoše mu uèenici.
31 A neki i od Azijskijeh poglavara koji mu bijahu prijatelji, poslaše k njemu svjetujuæi ga da ne izlazi na zborište.
32 Jedni pak vikahu jedno a drugi drugo; jer bijaše sabor smuæen, i najviše ih ne znadijahu zašto su se skupili.
33 A jedni od naroda izvukoše Aleksandra, kad ga Jevreji izvedoše. A Aleksandar mahnuvši rukom šæaše da odgovori narodu.
34 A kad ga poznaše da je Jevrejin, povikaše svi u glas, i vikahu oko dva sahata: velika je Dijana Efeska.
35 A pisar utišavši narod reèe: ljudi Efesci! Ko je taj èovjek koji ne zna da grad Efes slavi veliku boginju Dijanu i njezin kip nebeski?
36 Kad dakle to ne može niko odreæi, valja vi da budete mirni, i ništa naglo da ne èinite;
37 Jer dovedoste ove ljude koji niti su crkvu Dijaninu pokrali, niti hule na vašu boginju.
38 A Dimitrije i majstori koji su s njim ako imaju kakvu tužbu, imaju sudovi, i imaju namjesnici, neka tuže jedan drugoga.
39 Ako li što drugo ištete, neka se izvidi na pravoj skupštini.
40 Jer se bojimo da ne budemo tuženi za današnju bunu; a nijednoga uzroka nema kojijem bismo se mogli opravdati za ovu bunu. I ovo rekavši raspusti narod koji se bješe sabrao.

20

1 A pošto se utiša buna, dozva Pavle uèenike, i utješivši ih oprosti se s njima, i iziðe da ide u Maæedoniju.
2 I prošavši one zemlje, i svjetovavši ih mnogijem rijeèima, doðe u Grèku.
3 Poživljevši pak onamo tri mjeseca stadoše mu Jevreji raditi o glavi kad šæaše da se odveze u Siriju, i namisli da se vrati preko Maæedonije.
4 I poðe s njim do Azije Sosipatar Pirov iz Verije, i Aristarh i Sekund iz Soluna, i Gaj iz Derve i Timotije, i Tihik i Trofim iz Azije.
5 Ovi otišavši naprijed èekahu nas u Troadi.
6 A mi se odvezosmo poslije dana prijesnijeh hljebova iz Filibe, i doðosmo k njima u Troadu za pet dana, i ondje ostasmo sedam dana.
7 A u prvi dan nedjelje, kad se sabraše uèenici da lome hljeb, govoraše im Pavle, jer šæaše sjutradan da poðe, i proteže besjedu do ponoæi.
8 I bijahu mnoge svijeæe gore u sobi gdje se bijasmo sabrali.
9 A sjeðaše na prozoru jedno momèe, po imenu Evtih, nadvladano od tvrdoga sna, i kad Pavle govoraše mnogo, naže se u snu i pade dolje s treæega poda, i digoše ga mrtva.
10 A Pavle sišavši pade na nj, i zagrlivši ga reèe: ne bunite se, jer je duša njegova u njemu.
11 Onda iziðe gore, i prelomivši hljeb okusi, i dovoljno govori do same zore, i tako otide.

12 A momèe dovedoše živo, i utješiše se ne malo.
13 A mi došavši u laðu odvezosmo se u As, i odande šæasmo da uzmemo Pavla; jer tako bješe zapovjedio, hoteæi sam da ide pješice.
14 A kad se sasta s nama u Asu, uzesmo ga, i doðosmo u Mitilinu.
15 I odande odvezavši se doðosmo sjutradan prema Hiju; a drugi dan odvezosmo se u Sam, i noæismo u Trigiliju; i sjutradan doðosmo u Milit.
16 Jer Pavle namisli da proðemo mimo Efes da se ne bi zadržao u Aziji; jer hiæaše, ako bude moguæe, da bude o Trojièinu dne u Jerusalimu.
17 Ali iz Milita posla u Efes i dozva starješine crkvene.
18 I kad doðoše k njemu, reèe im: vi znate od prvoga dana kad doðoh u Aziju kako s vama jednako bih
19 Služeæi Gospodu sa svakom poniznosti i mnogijem suzama i napastima koje mi se dogodiše od Jevreja koji mi raðahu o glavi;
20 Kako ništa korisno ne izostavih da vam ne kažem i da vas nauèim pred narodom i po kuæama,
21 Svjedoèeæi i Jevrejima i Grcima pokajanje k Bogu i vjeru u Gospoda našega Isusa Hrista.
22 I sad evo ja svezan Duhom idem u Jerusalim ne znajuæi šta æe mi se u njemu dogoditi;
23 Osim da Duh sveti po svijem gradovima svjedoèi, govoreæi da me okovi i nevolje èekaju.
24 Ali se ni za što ne brinem, niti marim za svoj život, nego da svršim teèenje svoje s radošæu i službu koju primih od Gospoda Isusa: da posvjedoèim jevanðelje blagodati Božije.
25 I evo sad znam da više neæete vidjeti mojega lica, vi svi po kojima prolazih propovijedajuæi carstvo Božije.
26 Zato vam svjedoèim u današnji dan da sam ja èist od krvi sviju;
27 Jer ne izostavih da pokažem volju Božiju.
28 Pazite dakle na sebe i na sve stado u kome vas Duh sveti postavi vladikama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju steèe krvlju svojom;
29 Jer ja ovo znam da æe po odlasku mome uæi meðu vas teški vuci koji neæe štedjeti stada;
30 I izmeðu vas samijeh postaæe ljudi koji æe govoriti izvrnutu nauku da odvraæaju uèenike za sobom.
31 Zato gledajte i opominjite se da tri godine dan i noæ ne prestajah uèeæi sa suzama svakoga od vas.
32 I sad vas, braæo, predajem Bogu i rijeèi blagodati njegove, koji može nazidati i dati vam našljedstvo meðu svima osveæenima.
33 Srebra, ili zlata, ili ruha ni u jednoga ne zaiskah.
34 Sami znate da potrebi mojoj i onijeh koji su sa mnom bili poslužiše ove ruke moje.
35 Sve vam pokazah da se tako valja truditi i pomagati nemoænima, i opominjati se rijeèi Gospoda Isusa koju on reèe: mnogo je blaženije davati negoli uzimati.
36 I ovo rekavši kleèe na koljena svoja sa svima njima i pomoli se Bogu.
37 A sviju stade veliki plaè i zagrlivši Pavla cjelivahu ga,
38 Žalosni najviše za rijeè koju reèe da više neæe vidjeti lica njegova; i otpratiše ga u laðu.

21

1 I kad bi te se odvezosmo otrgnuvši se od njih, iduæi pravo doðosmo u Ko, i drugi dan u Rod i odande u Pataru.
2 I našavši laðu koja polazi u Finikiju, uðosmo i odvezosmo se.
3 A kad nam se ukaza Kipar, ostavismo ga nalijevo, i plovljasmo u Siriju, i stadosmo u Tiru; jer ondje valjaše da se istovari laða.
4 I našavši uèenike ostasmo ondje sedam dana: oni Pavlu govorahu Duhom da ne ide gore u Jerusalim.
5 A kad bi te mi dane navršismo, izišavši iðasmo, i praæahu nas svi sa ženama i djecom do iza grada, i kleknuvši na brijegu pomolismo se Bogu.

6 I oprostivši se jedan s drugijem uðosmo u laðu; a oni se vratiše svojijem kuæama.
7 A mi poèevši plovljenje od Tira, doðosmo u Ptolemaidu; i pozdravivši se s braæom ostasmo kod njih jedan dan.
8 A sjutradan pošavši Pavle i koji bijasmo s njim doðosmo u Æesariju; i ušavši u kuæu Filipa jevanðelista, koji bješe jedan od sedam ðakona, ostasmo u njega.
9 I ovaj imaše èetiri kæeri djevojke koje proricahu.
10 Stojeæi mi pak ondje mnogo dana, doðe odozgo iz Judeje jedan prorok, po imenu Agav;
11 I došavši k nama uze pojas Pavlov i svezavši svoje ruke i noge reèe: tako veli Duh sveti: èovjeka kojega je ovaj pojas, ovako æe ga svezati u Jerusalimu Jevreji, i predaæe ga u ruke neznabožaca.
12 I kad èusmo ovo, molismo i mi i ondašnji da ne ide gore u Jerusalim.
13 A Pavle odgovori i reèe: šta èinite te plaèete i cijepate mi srce? Jer ja ne samo svezan biti hoæu, nego i umrijeti u Jerusalimu gotov sam za ime Gospoda Isusa.
14 A kad ga ne mogasmo odvratiti, umukosmo rekavši: volja Božija neka bude.
15 A poslije ovijeh dana spremivši se iziðosmo u Jerusalim.
16 A doðoše s nama i neki uèenici iz Æesarije vodeæi sa sobom nekoga Mnasona iz Kipra, staroga uèenika, u kojega bismo mi stajali.
17 I kad doðosmo u Jerusalim, primiše nas braæa ljubazno.
18 A sjutradan otide Pavle s nama k Jakovu, i doðoše sve starješine.
19 I pozdravivši se s njima kazivaše sve redom šta uèini Bog u neznabošcima njegovom službom.
20 A oni èuvši hvaljahu Boga i rekoše mu: vidiš li, brate! koliko je hiljada Jevreja koji vjerovaše, i svi teže na stari zakon.
21 A doznali su za tebe da uèiš otpadanju od zakona Mojsijeva sve Jevreje koji žive među neznabošcima, kazujuæi da im ne treba obrezivati djece svoje, niti držati obièaja otaèkijeh.
22 Šta æemo dakle sad? narod æe se sabrati jamaèno; jer æe èuti da si došao.
23 Ovo dakle uèini što ti reèemo: u nas imaju èetiri èovjeka koji su se zavjetovali Bogu;
24 Ove uzmi i oèisti se s njima, i potroši na njih neka ostrigu glave svoje, i svi æe doznati da ono što su èuli za tebe ništa nije, nego da i sam držiš zakon i živiš po njemu.
25 A za neznabošce koji vjerovaše mi poslasmo presudivši da oni takovo ništa ne drže osim da se èuvaju od priloga idolskijeh, i od krvi, i od udavljenoga, i od kurvarstva.
26 Tada Pavle uze one ljude, i sjutradan oèistivši se s njima, uðe u crkvu, i pokaza kako izvršuje dane oèišæenja dokle se ne prinese žrtva za svakoga njih.
27 A kad šæaše da se navrši sedam dana, vidjevši ga u crkvi oni Jevreji što bijahu iz Azije, pobuniše sav narod, i metnuše ruke na nj
28 Vièuæi: pomagajte, ljudi Izrailjci! ovo je èovjek koji protiv naroda i zakona i protiv ovoga mjesta uèi sve svuda; pa još i Grke uvede u crkvu i opogani sveto mjesto ovo.
29 Jer bijahu vidjeli s njim u gradu Trofima iz Efesa, kojega mišljahu da je uveo Pavle u crkvu.
30 I sav se grad podiže, i navali narod sa sviju strana, i uhvativši Pavla vucijahu ga napolje iz crkve; i odmah se zatvoriše vrata.
31 A kad šæahu da ga ubiju, doðe glas gore k vojvodi od èete da se pobuni sav Jerusalim.
32 A on odmah uzevši vojnike i kapetane dotrèa na njih. A oni vidjevši vojvodu i vojnike prestaše biti Pavla.
33 A vojvoda pristupivši uze ga, i zapovjedi da ga metnu u dvoje verige, i pitaše ko je i šta je uèinio.
34 A jedan vikaše jedno, a drugi drugo po narodu. A kad ne može od bune ništa da razumije upravo, zapovjedi da ga odvedu u oko.
35 A kad bi na basamacima, moraše ga

vojnici nositi sile radi naroda.
36 Jer za njim prista mnoštvo naroda koji vikahu: pogubi ga.
37 A kad šæaše Pavle da uðe u oko, reèe vojvodi: je li mi slobodno govoriti što tebi? A on reèe: zar umiješ Grèki?
38 Nijesi li ti Misirac koji prije ovijeh dana podbuni i izvede u pustinju èetiri hiljade hajduka?
39 A Pavle reèe: ja sam èovjek Jevrejin iz Tarsa, graðanin poznatoga grada u Kilikiji: nego te molim dopusti mi da govorim k narodu.
40 A kad mu dopusti, stade Pavle na basamacima i mahnu rukom na narod; i kad posta velika tišina progovori Jevrejskim jezikom govoreæi:

22

1 Ljudi, braæo i ocevi! èujte sad moj odgovor k vama.
2 A kad èuše da im Jevrejskijem jezikom progovori, još veæa tišina posta. I reèe:
3 Ja sam èovjek Jevrejin, koji sam roðen u Tarsu Kilikijskome, i odgajen u ovome gradu kod nogu Gamaliilovijeh, nauèen upravo otaèkom zakonu, i bijah revnitelj Božij kao što ste vi svi danas.
4 Ja ovaj put gonih do same smrti, vežuæi i predajuæi u tamnicu i ljude i žene,
5 Kao što mi svjedoèi i poglavar sveštenièki i sve starješine; od kojijeh i poslanice primih na braæu koja žive u Damasku; i iðah da dovedem one što bijahu onamo svezane u Jerusalim da se muèe.
6 A kad iðah i približih se k Damasku, dogodi mi se oko podne da me ujedanput obasja velika svjetlost s neba.
7 I padoh na zemlju, i èuh glas, koji mi govori: Savle! Savle! zašto me goniš?
8 A ja odgovorih: ko si ti, Gospode? A on mi reèe: ja sam Isus Nazareæanin, kojega ti goniš.
9 A koji bijahu sa mnom vidješe svjetlost i uplašiše se; ali ne èuše glasa koji mi govoraše.
10 A ja rekoh: šta æu èiniti, Gospode? A Gospod mi reèe: ustani i idi u Damask, i tamo æe ti se kazati za sve šta ti je odreðeno da èiniš.
11 I kad obnevidjeh od silne svjetlosti one, voðahu me za ruku oni koji bijahu sa mnom, i doðoh u Damask.
12 A neki Ananija èovjek pobožan po zakonu, posvjedoèen od sviju Jevreja koji žive u Damasku,
13 Došavši k meni stade i reèe mi: Savle brate! progledaj. I ja u taj èas pogledah na nj.
14 A on mi reèe: Bog otaca naših izabra te da poznaš volju njegovu, i da vidiš pravednika, i da èuješ glas iz usta njegovijeh:
15 Da mu budeš svjedok pred svijem ljudima za ovo što si vidio i èuo.
16 I sad šta oklijevaš? Ustani i krsti se, i operi se od grijeha svojijeh, prizvavši ime Gospoda Isusa.
17 A dogodi se, kad se vratih u Jerusalim i moljah se u crkvi Bogu, da postadoh izvan sebe,
18 I vidjeh ga gdje mi govori: pohiti te iziði iz Jerusalima, jer neæe primiti svjedoèanstva tvojega za mene.
19 I ja rekoh: Gospode! sami znadu da sam ja metao u tamnice i bio po zbornicama one koji te vjeruju.
20 I kad se proljevaše krv Stefana svjedoka tvojega, i ja stajah i pristajah na smrt njegovu, i èuvah haljine onijeh koji ga ubijahu.
21 I reèe mi: idi; jer æu ja daleko da te pošljem u neznabošce.
22 A oni ga slušahu do ove rijeèi, pa podigoše glas svoj govoreæi: uzmi sa zemlje takovoga; jer ne treba da živi.
23 A kad oni vikahu i zbacivahu haljine i bacahu prah u nebo,
24 Zapovjedi vojvoda da ga odvedu u oko, i reèe da ga bojem ispitaju da dozna za kakvu krivicu tako vikahu na nj.
25 I kad ga pritegoše uzicama, reèe Pavle kapetanu, koji stajaše ondje: zar vi možete biti èovjeka Rimljanina, i još bez suda?
26 A kad èu kapetan, pristupi k vojvodi, i kaza govoreæi: gledaj šta æeš èiniti; jer je ovaj èovjek Rimljanin.

27 A vojvoda pristupivši reèe mu: kaži
mi jesi li ti Rimljanin? A on reèe: da.
28 A vojvoda odgovori: ja sam za veliku
cijenu ime ovoga graðanstva dobio. A
Pavle reèe: a ja sam se i rodio s njime.
29 Onda otstupiše odmah od njega oni
što šæadijahu da ga ispituju; a vojvoda se
uplaši kad razumje da je Rimljanin i što
ga bješe svezao.
30 A sjutradan, želeæi doznati istinu
zašto ga tuže Jevreji, pusti ga iz okova,
i zapovjedi da doðu glavari sveštenièki i
sav sabor njihov; i svedavši Pavla postavi
ga pred njima.

23

1 A Pavle pogledavši na skupštinu reèe:
ljudi braæo! ja sa svom dobrom savjesti
življeh pred Bogom do samoga ovog dana.
2 A poglavar sveštenièki Ananija zapov-
jedi onima što stajahu kod njega da ga
biju po ustima.
3 Tada mu reèe Pavle: tebe æe Bog
biti, zide okreèeni! I ti sjediš te mi
sudiš po zakonu, a prestupajuæi zakon
zapovijedaš da me biju.
4 A oni što stajahu naokolo rekoše: zar
psuješ Božijeg poglavara sveštenièkoga?
5 A Pavle reèe: ne znadoh, braæo, da je
poglavar sveštenièki, jer stoji napisano:
starješini naroda svojega da ne govoriš
ružno.
6 A znajuæi Pavle da je jedan dio
sadukeja a drugi fariseja, povika na
skupštini: ljudi braæo! ja sam farisej i
sin farisejev: za nad i za vaskrsenije iz
mrtvijeh doveden sam na sud.
7 A kad on ovo reèe, postade raspra
među sadukejima i farisejima, i razdijeli
se narod.
8 Jer sadukeji govore da nema
vaskrsenija, ni anðela ni duha; a fariseji
priznaju oboje.
9 I postade velika vika, i ustavši kn-
jiževnici od strane farisejske prepirahu se
među sobom govoreæi: nikakvo zlo ne
nalazimo na ovome èovjeku; ako li mu
govori duh ili anðeo, da se ne suprotimo
Bogu.
10 A kad posta raspra velika, pobojavši
se vojvoda da Pavla ne raskinu, zapovjedi
da siðu vojnici i da ga otmu između njih,
i da ga odvedu u oko.
11 A onu noæ stade Gospod predanjga
i reèe: ne boj se, Pavle, jer kao što si
svjedoèio za mene u Jerusalimu, tako ti
valja i u Rimu svjedoèiti.
12 A kad bi dan, uèiniše neki od Jevreja
vijeæu i zakleše se govoreæi da neæe ni
jesti ni piti dokle ne ubiju Pavla.
13 A bješe ih više od èetrdeset koji ovu
kletvu uèiniše.
14 Ovi pristupivši ka glavarima
sveštenièkijem i starješinama, rekoše:
kletvom zaklesmo se da neæemo ništa
okusiti dok ne ubijemo Pavla;
15 Sad dakle vi sa saborom kažite vo-
jvodi da ga sjutra svede k vama, kao da
biste htjeli doznati bolje za njega; a mi
smo gotovi da ga ubijemo prije nego se
on približi.
16 A sin sestre Pavlove èuvši ovu zasjedu
doðe i uðe u oko i kaza Pavlu.
17 A Pavle dozvavši jednoga od
kapetana reèe: ovo momèe odvedi k
vojvodi, jer ima nešto da mu kaže.
18 A on ga uze i dovede k vojvodi, i reèe:
sužanj Pavle dozva me i zamoli da ovo
momèe dovedem k tebi koje ima nešto da
ti govori.
19 A vojvoda uzevši ga za ruku, i otišavši
nasamo, pitaše ga: šta je što imaš da mi
kažeš?
20 A ono reèe: Jevreji dogovoriše se da
te zamole da sjutra svedeš Pavla k njima
na skupštinu, kao da bi htjeli bolje ispitati
za njega;
21 Ali ti ih nemoj poslušati, jer ga èekaju
od njih više od èetrdeset ljudi koji su se
zakleli da neæe ni jesti ni piti dokle ga
ne ubiju; i sad su gotovi, i èekaju tvoje
obeæanje.
22 A vojvoda onda otpusti momèe za-
povjedivši mu: nikom ne kazuj da si mi
ovo javio.
23 I dozvavši dvojicu od kapetana reèe:
pripravite mi dvjesta vojnika da idu do
Æesarije, i sedamdeset konjika i dvjesta
strijelaca, po treæemu sahatu noæi.
24 I neka dovedu konje da posade Pavla,
i da ga prate do Filiksa sudije.

25 I napisa poslanicu u kojoj ovako govoraše:
26 Od Klaudija Lisije èestitome Filiksu pozdravlje.
27 Èovjeka ovoga uhvatiše Jevreji i šæahu da ga ubiju; ja pak doðoh s vojnicima i oteh ga doznavši da je Rimljanin.
28 I želeæi doznati uzrok za koji ga krive svedoh ga na njihovu skupštinu.
29 Tada naðoh da ga krive za pitanja zakona njihova, a da nema nikakve krivice koja zaslužuje smrt ili okove.
30 I doznavši ja ugovor Jevrejski o glavi ovoga èovjeka odmah ga poslah k tebi zapovjedivši i suparnicima njegovijem da pred tobom kažu što imaju na nj. Zdrav budi!
31 A vojnici onda, kao što im se zapovjedi, uzeše Pavla i odvedoše ga noæu u Antipatridu.
32 A sjutradan ostavivši konjike da idu s njim, vratiše se u oko.
33 A oni došavši u Æesariju, predaše poslanicu sudiji i izvedoše Pavla preda nj.
34 A sudija proèitavši poslanicu zapita odakle je; i doznavši da je iz Kilikije
35 Reèe: ispitaæu te kad suparnici tvoji doðu. I zapovjedi da ga èuvaju u dvoru Irodovom.

24

1 A poslije pet dana siðe poglavar sveštenièki Ananija sa starješinama i s ritorom nekijem Tertulom, koji iziðoše pred sudiju protiv Pavla.
2 A kad njega dozvaše, poèe Tertul tužiti ga govoreæi: što živimo pod tobom u velikom miru, i pravice koje se ovome narodu èine tvojijem promišljanjem,
3 U svakom dogaðaju i svuda, èestiti Filikse! primamo sa svakom zahvalnošæu.
4 Ali da ti mnogo ne dosaðujem, molim te da nas ukratko poslušaš sa svojom krotošæu.
5 Jer naðosmo ovoga èovjeka da je kuga, i podiže bunu protiv sviju Jevreja po vasionom svijetu, i da je kolovoða jeresi Nazaretskoj;
6 Koji se usudi i crkvu poganiti; koga mi i uhvatismo, i šæasmo da mu sudimo po zakonu svojemu.
7 Ali doðe Lisija vojvoda, i ote ga iz našijeh ruku na veliku silu, i posla k tebi,
8 Zapovjedivši i nama, koji ga tužimo, da idemo k tebi; a od njega možeš sam ispitavši doznati za sve ovo za što ga mi tužimo.
9 A i Jevreji se složiše govoreæi da je ovo tako.
10 A Pavle odgovori kad mu namaže sudija da govori: znajuæi od mnogo godina da si ti pravedni sudija ovome narodu, slobodno odgovaram za sebe:
11 Ti možeš doznati da nema više od dvanaest dana kako ja iziðoh u Jerusalim da se pomolim Bogu,
12 I niti me u crkvi naðoše da kome govorim, ili bunu da èinim u narodu, ni po zbornicama, ni u gradu,
13 Niti oni mogu posvjedoèiti šta tebi sad na mene govore.
14 Ovo ti pak priznajem da u putu, koji ovi nazivaju jeres, tako služim Bogu otaèkome, vjerujuæi sve što je napisano u zakonu i u prorocima,
15 I imajuæi nadanje na Boga da æe biti vaskrsenije mrtvima, i pravednicima i grješnicima, koje i sami ovi èekaju.
16 A za ovo se i ja trudim da imam èistu savjest svagda i pred Bogom i pred ljudima.
17 I poslije mnogo godina doðoh i donesoh milostinju narodu svome i prinose.
18 U tome me naðoše oèišæena u crkvi, ni s narodom, ni s vikom.
19 A imaju i Jevreji neki iz Azije kojima je trebalo da doðu preda te, i da se tuže ako imaju što na me.
20 Ili ovi sami neka kažu, ako su našli na meni kakvu krivicu, kad sam stajao na skupštini,
21 Osim jednoga ovoga glasa kojijem povikah stojeæi među njima: za vaskrsenije mrtvijeh dovedoste me danas na sud.
22 A kad Filiks èu ovo, odgodi im znajuæi vrlo dobro za ovaj put i reèe: kad doðe Lisija vojvoda, izvidjeæu vašu stvar.
23 A kapetanu zapovjedi da se èuva Pavle, i da mu se oblakša, i nijednome od njegovijeh da se ne zabranjuje posluživati ga ili dolaziti k njemu.

24 A poslije nekoliko dana doðe Filiks
sa Drusilom ženom svojom, koja bješe
Jevrejka, i dozva Pavla da èuje od njega
vjeru u Hrista Isusa.
25 A kad Pavle govoraše o pravdi i o
èistoti i o sudu koji æe biti, uplaši se Filiks
i odgovori: idi zasad; a kad uzimam kad,
dozvaæu te.
26 A uz to se i nadaše da æe mu Pavle
dati novaca da bi ga pustio; zato ga i èesto
dozivaše i razgovaraše se s njim.
27 A kad se navršiše dvije godine, izmi-
jeni Filiksa Porkije Fist. A Filiks, hoteæi
Jevrejima uèiniti na volju, ostavi Pavla u
sužanjstvu.

25

1 A Fist onda primivši vlast poslije tri
dana iziðe iz Æesarije u Jerusalim.
2 Onda glavari sveštenièki i starješine
Jevrejske tužiše mu se na Pavla, i moljahu
ga,
3 Ištuæi milosti protiv njega, da ga
pošlje u Jerusalim; i nareðivahu zasjedu
da ga ubiju na putu.
4 A Fist odgovori da se Pavle èuva u
Æesariji, a i on æe sam skoro onamo da
ide:
5 Koji dakle mogu od vas, reèe, neka idu
sa mnom, i ako ima kakva krivica na tom
èovjeku neka ga tuže.
6 A pošto bi u njih ne više od deset dana,
siðe u Æesariju, i sjutradan sjedavši na
sudijnsku stolicu zapovjedi da dovedu
Pavla.
7 A kad ga dovedoše, stadoše unaokolo
Jevreji koji bijahu došli iz Jerusalima, i
mnoge i teške krivice iznošahu na Pavla,
kojijeh ne mogahu posvjedoèiti,
8 Kad se on odgovaraše: niti zakonu
Jevrejskome, ni crkvi, ni æesaru što sagri-
ješih.
9 Ali Fist, hoteæi Jevrejima uèiniti na
volju, odgovori Pavlu i reèe: hoæeš da
ideš gore u Jerusalim i ondje da ti sudim
za to?
10 A Pavle reèe: ja stojim na sudu
æesarevu, ovdje treba da mi se sudi:
Jevrejima ništa nijesam skrivio, kao što
i ti najbolje znaš.
11 Ako li sam skrivio, ili uèinio što što
zaslužuje smrt, ne marim umrijeti; ako
li pak ništa nema na meni šta ovi na
mene potvoraju, niko me ne može njima
predati. Æesaru idem.
12 Tada Fist, pogovorivši sa savjet-
nicima, odgovori: æesaru reèe da hoæeš:
æesaru æeš poæi.
13 A pošto proðe nekoliko dana, Agripa
car i Vernikija siðoše u Æesariju da
pohode Fista.
14 I buduæi da ondje mnogo dana os-
taše, kaza Fist caru za Pavla govoreæi:
èovjeka jednoga ostavio je Filiks u tam-
nici,
15 Za kojega, kad ja bijah u Jerusalimu,
iziðoše preda me glavari sveštenièki i
starješine Jevrejske moleæi da ga osudim.
16 Ja im odgovorih da nije obièaj u
Rimljana da se prije pokloni kakav èovjek
na smrt dok se optuženi ne suoèi s onima
koji ga tuže, i ne primi mjesto da odgo-
vara za svoju krivicu.
17 A kad se oni ovdje sastaše, nikakvoga
odlaganja ne uèinih, i sjutradan sje-
davši na sudijnsku stolicu zapovjedih da
dovedu èovjeka.
18 A oko njega stavši suparnici ni jedne
krivice koje ja mišljah ne iznesoše.
19 Nego imahu protiv njega nekakva pi-
tanja o svojemu sujevjerju, i o nekakvom
Isusu, koji je umro pa Pavle govoraše da
je živ.
20 A ja ne znajuæi u ovome poslu šta
æu èiniti, rekoh bi li htio iæi u Jerusalim
i onamo da mu se sudi za ovo.
21 A kad Pavle reèe da ga èuvamo do
suda Avgustova, zapovjedih da ga èuvaju
dokle ga pošljem k æesaru.
22 A Agripa reèe Fistu: i ja bih rad èuti
toga èovjeka. A on reèe: sjutra æeš ga
èuti.
23 Sjutradan pak, kad Agripa i Vernikija
doðoše s velikijem ponosom, i uðoše u
sudnicu s vojvodama i sa starješinama
onoga grada, i kad zapovjedi Fist, dove-
doše Pavla.
24 I reèe Fist: Agripa care! i svi
koji ste s nama! Vidite ovoga za kojega
mi sve mnoštvo Jevreja dosaðivaše i u
Jerusalimu i ovdje, vièuæi da ne valja da
on više živi.
25 A ja doznavši da on ništa nije uèinio

što zaslužuje smrt, a i on sam reèe da æe da ide k svijetlome æesaru, namislih da ga pošljem.
26 Za kojega nemam šta upravo pisati gospodaru. Zato ga i dovedoh pred vas, a osobito preda te, Agripa care, da bih, pošto bude ispitivanje, imao šta pisati.
27 Jer mi se èini ludo sužnja poslati, a krivice njegove ne javiti.

26

1 A Agripa reèe Pavlu: dopušta ti se da govoriš sam za se. Onda Pavle pruživši ruku odgovaraše:
2 Za sreæu svoju držim, care Agripa! što se danas pred tobom odgovaram za sve što me potvoraju Jevreji,
3 A najviše što znam da ti poznaješ sve Jevrejske obièaje i prepiranja. Zato te molim da me poslušaš milostivo.
4 Moje dakle življenje od mladosti, koje je isprva bilo među narodom mojijem u Jerusalimu, znadu svi Jevreji.
5 Kako me znadu isprva, ako hoæe posvjedoèiti, da po poznatoj jeresi naše vjere življeh farisejski.
6 I sad stojim pred sudom za nadanje obeæanja koje Bog obreèe ocevima našijem,
7 Kome se svi dvanaest koljena našijeh jednako dan i noæ služeæi nadaju da æe doæi. Za ovo nadanje optužen sam, care Agripa, od Jevreja.
8 Šta? zar vi mislite da se ne može vjerovati da Bog mrtve podiže?
9 Tako i ja mišljah da mi valja mnoga zla èiniti protiv imena Isusa Nazareæanina,
10 Kao što i uèinih u Jerusalimu; i mnoge od svetijeh ja zatvorah u tamnice, primivši vlast od glavara sveštenièkijeh; i kad ih ubijahu, pristajah na sud.
11 I po svijem zbornicama muèeæi ih èesto, nagonjah da hule na Isusa; i odviše mrzeæi na njih gonjah ih tja i do tuðijeh gradova.
12 Za koje iduæi u Damask s vlašæu i zapoviješæu od glavara sveštenièkijeh,
13 U podne, care, vidjeh na putu s neba svjetlost veæu od sijanja sunèanoga, koja obasja mene i one što iðahu sa mnom.
14 A kad mi svi padosmo na zemlju, èuh glas gdje govori meni i kazuje Jevrejskijem jezikom: Savle! Savle! zašto me goniš? Teško ti je protivu bodila praæati se.
15 A ja rekoh: ko si ti, Gospode? A on reèe: ja sam Isus, kojega ti goniš;
16 Nego ustani i stani na noge svoje; jer ti se za to javih da te uèinim slugom i svjedokom ovome što si vidio i što æu ti pokazati,
17 Izbavljajuæi te od naroda Jevrejskoga i od neznabožaca, kojima æu te poslati,
18 Da im otvoriš oèi da se obrate od tame k vidjelu i od oblasti sotonine k Bogu, da prime oproštenje grijeha i dostojanje među osveæenima vjerom mojom.
19 Zato, care Agripa! ne bih nepokoran nebeskoj utvari;
20 Nego najprije onima koji su u Damasku i u Jerusalimu, potom i po svoj zemlji Jevrejskoj, i neznabošcima propovijedah da se pokaju, i da se obrate k Bogu èineæi djela dostojna pokajanja.
21 Zato me Jevreji uhvatiše u crkvi i šæahu da me raskinu.
22 Ali dobivši pomoæ Božiju stojim do samoga ovog dana, i svjedoèim i malom i velikom, ne kazujuæi ništa osim što proroci kazaše da æe biti, i Mojsije:
23 Da æe Hristos postradati, i da æe biti prvi iz vaskrsenija mrtvijeh i propovijedati vidjelo narodu Jevrejskome i neznabošcima.
24 A kad on ovo odgovaraše, reèe Fist velikijem glasom: zar luduješ, Pavle? Mnoge te knjige izvode iz pameti.
25 A on reèe: ne ludujem, èestiti Fiste, nego rijeèi istine i razuma kazujem.
26 Jer za ovo zna car, kojemu i govorim slobodno; jer ne vjerujem da mu je što od ovoga nepoznato; jer ovo nije bilo u uglu.
27 Vjeruješ li, care Agripa, prorocima? Znam da vjeruješ.
28 A Agripa reèe Pavlu: još malo pa æeš me nagovoriti da budem hrišæanin.
29 A Pavle reèe: molio bih Boga i za malo i za mnogo da bi ne samo ti nego i svi koji me slušaju danas bili takovi kao i ja što sam, osim okova ovijeh.

30 I kad on ovo reèe, usta car i sudija i
Vernikija, i koji sjeðahu s njima,
31 I otišavši razgovarahu se meðu
sobom govoreæi: ovaj èovjek nije uèinio
ništa što zaslužuje smrt ili okove.
32 A Agripa reèe Fistu: ovaj èovjek
mogaše biti pušten da ne reèe da hoæe k
æesaru. I tako sudija namisli da ga pošlje
k æesaru.

27

1 I kao što bi odreðeno da idemo u
Talijansku, predaše i Pavla i druge neke
sužnje kapetanu, po imenu Juliju, od
æesareve èete.
2 A kad uðosmo u laðu Adramitsku da
plovimo u Azijska mjesta, otiskosmo se;
i s nama bješe Aristarh Maæedonac iz
Soluna.
3 I drugi dan doðosmo u Sidon. I Julije
držaše Pavla lijepo, i dopusti mu da odlazi
k svojijem prijateljima i da ga poslužuju.
4 I odande odvezavši se doplovismo u
Kipar, jer vjetrovi bijahu protivni.
5 I preplovivši puèinu Kilikijsku i Pam-
filijsku doðosmo u Miru Likijsku.
6 I ondje našavši kapetan laðu Aleksan-
drijsku koja plovi u Talijansku, metnu nas
u nju.
7 I plovivši mnogo dana sporo, i jedva
došavši prema Knidu, jer nam vjetar
ne dadijaše, doplovismo pod Krit kod
Salmone.
8 I jedva se vozeæi pored kraja,
doðosmo na jedno mjesto koje se zove
Dobra Pristaništa, kod kojega blizu bješe
grad Laseja.
9 A pošto proðe mnogo vremena, i veæ
plovljenje ne bijaše bez straha, jer i post
veæ bješe prošao, svjetovaše Pavle
10 Govoreæi im: ljudi! vidim da æe
plovljenje biti s mukom i velikom štetom
ne samo tovara i laðe nego i duša našijeh.
11 Ali kapetan posluša veæma ko-
rmanoša i gospodara od laðe negoli
Pavlove rijeèi.
12 A ne buduæi pristanište zgodno za
zimovnik, svjetovahu mnogi da se odvezu
odande, ne bi li kako mogli doæi do
Finika, i ondje da zimuju u pristaništu
Kritskom, koje gleda k jugu i k zapadu.
13 I kad dunu jug, mišljahu da im se
volja ispuni, i podignuvši jedra plovljahu
pokraj Krita.
14 Ali ne zadugo potom dunu nasuprot
njemu buran vjetar koji se zove Evrokli-
don.
15 A kad se laða ote, i ne mogaše se
vjetru protiviti, predadosmo je valovima
i nošahu nas.
16 A kad proðosmo mimo jedno ostrvo
koje se zove Klauda, jedva mogosmo
udržati èamac,
17 Koji izvukavši, svakojako pomagahu,
te ga privezasmo odozdo za laðu; a bojeæi
se da ne udari na prud, spustismo jedra, i
tako se plavljasmo.
18 A kad nam veoma dosaðivaše bura
sjutradan izbacivahu tovare.
19 I u treæi dan svojima rukama
izbacismo alat laðarski.
20 A kad se ni sunce ni zvijezde za
mnogo dana ne pokazaše, i bura ne mala
navalila, bijaše propao sav nad da æemo
se izbaviti.
21 I kad se zadugo nije jelo, onda Pavle
stavši preda njih reèe: trebaše dakle, o
ljudi! poslušati mene, i ne otiskivati se
od Krita, i ne imati ove muke i štete.
22 I evo sad vas molim da budete dobre
volje: jer nijedna duša od vas neæe
propasti osim laðe;
23 Jer u ovu noæ stade preda me anðeo
Boga kojega sam ja i kome služim,
24 Govoreæi: ne boj se, Pavle! valja ti
doæi pred æesara; i evo ti darova Bog sve
koji se voze s tobom.
25 Zato ne bojte se, ljudi; jer vjerujem
Bogu da æe tako biti kao što mi bi reèeno.
26 Ali valja nam doæi na jedno ostrvo.
27 A kad bi èetrnaesta noæ, i mi
se u ponoæi plavljasmo po Adrijanskoj
puèini, pomisliše laðari da se približuju
k nekakvoj zemlji.
28 I izmjerivši dubinu naðoše dvadeset
hvati; i prošavši malo opet izmjeriše, i
naðoše petnaest hvati.
29 Onda bojeæi se da kako ne udare
na prudovita mjesta baciše sa stražnjega
kraja laðe èetiri lengera, pa se moljasmo
Bogu da svane.
30 A kad laðari gledahu da pobjegnu iz

laðe, i spustiše èamac u more izgovarajuæi se kao da hoæe s prednjega kraja da spuste lengere,
31 Reèe Pavle kapetanu i vojnicima: ako ovi ne ostanu u laði, vi ne možete živi ostati.
32 Tada vojnici odrezaše uža na èamcu i pustiše ga te pade.
33 A kad šæaše da svane, moljaše Pavle sve da jedu, govoreæi: èetrnaesti je dan danas kako èekate i ne jeduæi živite ništa ne okusivši.
34 Zato vas molim da jedete: jer je to za vaše zdravlje. A ni jednome od vas dlaka s glave neæe otpasti.
35 I rekavši ovo uze hljeb, i dade hvalu Bogu pred svima, i prelomivši stade jesti.
36 Onda se svi razveselivši i oni jedoše.
37 A u laði bijaše nas duša svega dvjesta i sedamdeset i šest.
38 I nasitivši se jela, oblakšaše laðu izbacivši pšenicu u more.
39 A kad bi dan ne poznavahu zemlje; nego ugledaše nekakav zaliv s pijeskom, na koji se dogovoriše, ako bude moguæe, da izvuku laðu.
40 I podignuvši lengere vožahu se po moru, i odriješivši uža na krmama, i raširivši malo jedro prema vjetriæu koji duhaše, vožasmo se kraju.
41 A kad doðosmo kao na jedan jezik, gdje se more kao razdjeljuje, nasadi se laða; i prednji kraj, koji se nasadi, osta tvrd da se ne može pomaknuti, a krma se razbijaše od sile valova.
42 A vojnici se dogovoriše da pobiju sužnje, da koji ne ispliva i ne uteèe.
43 Ali kapetan želeæi saèuvati Pavla zabrani njihov dogovor, i zapovjedi onima koji znadu plivati da iskoèe najprije, i da iziðu na zemlju;
44 A ostali jedni na daskama a jedni na èemu od laðe. I tako iziðoše svi živi na zemlju.

28

1 I kad iziðoše sreæno iz laðe, tada razumješe da se ostrvo zove Melit.
2 A divljaci èinjahu nam ne malu ljubav, jer naložiše oganj i primiše nas sve zbog dažda koji iðaše, i zbog zime.
3 A Pavle zgrabivši gomilu granja naloži na oganj, i izišavši zmija od vruæine skoèi mu na ruku.
4 I kad vidješe divljaci zmiju gdje visi o ruci njegovoj, govorahu jedan drugome: jamaèno je ovaj èovjek krvnik, kojega izbavljena od mora sud Božij ne ostavi da živi.
5 A on otresavši zmiju u oganj ne bi mu ništa zlo.
6 A oni èekahu da on oteèe ili ujedanput da padne mrtav. A kad zadugo èekaše, i vidješe da mu ništa zlo ne bi, promijeniše se, i govorahu da je on Bog.
7 A naokolo oko onoga mjesta bijahu sela poglavara od ostrva po imenu Poplija, koji nas primi i ugosti ljubazno tri dana.
8 A dogodi se da otac Poplijev ležaše od groznice i od srdobolje, kojemu ušavši Pavle pomoli se Bogu i metnu ruke svoje na nj i iscijeli ga.
9 A kad to bi, dolažahu i drugi koji bijahu bolesni na ostrvu onome, i iscjeljivahu se.
10 I poštovahu nas velikijem èastima; i kad poðosmo, spremiše nam što je od potrebe.
11 A poslije tri mjeseca odvezosmo se na laði Aleksandrijskoj, koja je bila prezimila na ostrvu, i bijahu na njoj napisani Dioskuri.
12 I doplovivši u Sirakuzu ostasmo ondje tri dana.
13 A odande otplovivši doðosmo u Rigiju; i poslije jednoga dana kad dunu jug, doðosmo drugi dan u Potiole.
14 Ondje naðemo braæu, i oni nas zamole te ostanemo kod njih sedam dana; i tako poðosmo u Rim.
15 I odande èuvši braæa za nas iziðoše nam na susret tja do Apijeva pazara i tri krème. I kad ih vidje Pavle, dade hvalu Bogu, i oslobodi se.
16 A kad doðosmo u Rim, kapetan predade sužnje vojvodi. Ali se Pavlu dopusti da živi gdje hoæe s vojnikom koji ga èuvaše.
17 A poslije tri dana Pavle sazva starješine Jevrejske. I kad se oni skupiše, govoraše im: ljudi braæo! ja ništa ne uèinih protivno narodu ili obièajima

otaèkijem; i Jerusalimljani predaše me kao sužnja u ruke Rimljanima,
18 Koji izvidjevši za mene šæahu da me puste, jer se ne naðe na meni nijedna smrtna krivica.
19 Ali kad Judejci govorahu nasuprot, natjera me nevolja da se ištem pred æesara, ne kao da bih svoj narod imao što tužiti.
20 Toga radi uzroka zamolih vas da se vidimo i da se razgovorimo; jer nada radi Izrailjeva okovan sam u ovo gvožðe.
21 A oni mu rekoše: mi niti primismo pisma za te iz Judeje; niti doðe ko od braæe da javi ili da govori što zlo za tebe.
22 Nego molimo da èujemo od tebe šta misliš; jer nam je poznato za ovu jeres da joj se svuda nasuprot govori.
23 I odredivši mu dan doðoše k njemu u gostionicu mnogi; kojima kazivaše svjedoèeæi carstvo Božije i uvjeravajuæi ih za Isusa iz zakona Mojsijeva i iz proroka od jutra do samoga mraka.
24 I jedni vjerovahu onome što govoraše a jedni ne vjerovahu.
25 A buduæi nesložni među sobom, odlažahu kad reèe Pavle jednu rijeè: dobro kaza Duh sveti preko proroka Isaije ocevima našijem
26 Govoreæi: idi k narodu ovome i kaži: ušima æete èuti i neæete razumjeti; i oèima æete gledati i neæete vidjeti.
27 Jer odrveni srce ovoga naroda, i ušima teško èuju, i oèima svojijem zažmuriše da kako ne vide oèima, i ušima ne èuju, i srcem ne razumiju, i da se ne obrate da ih iscijelim.
28 Da vam je dakle na znanje da se neznabošcima posla spasenije Božije, oni æe i èuti.
29 I kad on ovo reèe, otidoše Jevreji prepiruæi se među sobom.
30 A Pavle ostade pune dvije godine o svome trošku, i doèekivaše sve koji mu dolažahu,
31 Propovijedajuæi carstvo Božije, i uèeæi o Gospodu našemu Isusu Hristu slobodno, i niko mu ne branjaše.

Poslanica Rimljanima

1 Od Pavla, sluge Isusa Hrista, pozvanoga apostola izabranoga za jevanðelje Božije,
2 Koje Bog naprijed obeæa preko proroka svojijeh u svetijem pismima
3 O sinu svojemu, koji je po tijelu roðen od sjemena Davidova,
4 A posvjedoèen silno za sina Božijega Duhom svetinje po vaskrseniju iz mrtvijeh, Isusu Hristu Gospodu našemu,
5 Preko kojega primismo blagodat i apostolstvo, da pokorimo sve neznabošce vjeri imena njegovoga;
6 Među kojima ste i vi pozvani Isusu Hristu,
7 Svima koji su u Rimu, ljubaznima Bogu, i pozvanima svetima: blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.
8 Prvo dakle zahvaljujem Bogu svojemu kroz Isusa Hrista za sve vas što se vjera vaša glasi po svemu svijetu.
9 Jer mi je svjedok Bog, kojemu služim duhom svojijem u jevanðelju sina njegova, da vas se opominjem bez prestanka,
10 Moleæi se svagda Bogu u molitvama svojijem da bi mi kad Božija volja pomogla da doðem k vama;
11 Jer želim vidjeti vas, da vam dam kakav duhovni dar za vaše utvrðenje,
12 To jest, da se s vama utješim vjerom opštom, i vašom i mojom.
13 Ali vam neæu zatajiti, braæo, da sam mnogo puta htio da vam doðem, pa bih zadržan doslije, da i među vama imam kakav plod, kao i među ostalijem neznabošcima.
14 Dužan sam i Grcima i divljacima, i mudrima i nerazumnima.
15 Zato, od moje strane, gotov sam i vama u Rimu propovjediti jevanðelje.
16 Jer se ne stidim jevanðelja Hristova; jer je sila Božija na spasenije svakome koji vjeruje, a najprije Jevrejinu i Grku.
17 Jer se u njemu javlja pravda Božija iz vjere u vjeru, kao što je napisano: pravednik æe od vjere živ biti.
18 Jer se otkriva gnjev Božij s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže istinu u nepravdi.
19 Jer što se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio;
20 Jer što se na njemu ne može vidjeti, od postanja svijeta moglo se poznati i vidjeti na stvorenjima, i njegova vjeèna sila i božanstvo, da nemaju izgovora.
21 Jer kad poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga niti mu zahvališe, nego zaludješe u svojijem mislima, i potamnje nerazumno srce njihovo.
22 Kad se graðahu mudri, poludješe,
23 I pretvoriše slavu vjeènoga Boga u obliježe smrtnoga èovjeka i ptica i èetvoronožnijeh životinja i gadova.
24 Zato ih predade Bog u željama njihovijeh srca u neèistotu, da se pogane tjelesa njihova među njima samima;
25 Koji pretvoriše istinu Božiju u laž, i veæma poštovaše i poslužiše tvar nego tvorca, koji je blagosloven vavijek. Amin.
26 Zato ih predade Bog u sramne slasti; jer žene njihove pretvoriše putno upotrebljavanje u besputno.
27 Tako i ljudi ostavivši putno upotrebljavanje ženskoga roda, raspališe se željom svojom jedan na drugoga, i ljudi s ljudima èinjahu sram, i platu koja trebaše za prijevaru njihovu primahu na sebi.
28 I kao što ne marahu da poznadu Boga, zato ih Bog predade u pokvaren um da èine što ne valja,
29 Da budu napunjeni svake nepravde, kurvarstva, zloæe, lakomstva, pakosti; puni zavisti, ubistva, svaðe, lukavstva, zloæudnosti;
30 Šaptaèi, opadaèi, bogomrsci, siledžije, hvališe, ponositi, izmišljaèi zala, nepokorni roditeljima,
31 Nerazumni, nevjere, neljubavni, neprimirljivi, nemilostivi.
32 A neki i pravdu Božiju poznavši da koji to èine zaslužuju smrt, ne samo to èine, nego pristaju na to i onima koji èine.

2

1 Zato se ne možeš izgovoriti, o èovjeèe koji god sudiš! jer kojijem sudom sudiš

drugome, sebe osuðuješ; jer to èiniš sudeæi.
2 A znamo da je sud Božij prav na one koji to èine.
3 Nego pomišljaš li, o èovjeèe koji sudiš onima koji to èine, i sam èiniš to! da æeš ti pobjeæi od suda Božijega?
4 Ili ne mariš za bogatstvo njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajuæi da te dobrota Božija na pokajanje vodi?
5 Nego svojom drvenosti i nepokajanijem srcem sabiraš sebi gnjev za dan gnjeva u koji æe se pokazati pravedni sud Boga,
6 Koji æe dati svakome po djelima njegovijem:
7 Onima dakle koji su trpljenjem djela dobroga tražili slavu i èast i neraspadljivost, život vjeèni;
8 A onima koji se uz prkos suprote istini a pokoravaju se nepravdi, nemilost i gnjev.
9 Nevolja i tuga na svaku dušu èovjeka koji èini zlo, a najprije Jevrejina i Grka;
10 A slava i èast i mir svakome koji èini dobro, a najprije Jevrejinu i Grku;
11 Jer Bog ne gleda ko je ko.
12 Jer koji bez zakona sagriješiše, bez zakona æe i izginuti; i koji u zakonu sagriješiše, po zakonu æe se osuditi
13 Jer pred Bogom nijesu pravedni oni koji slušaju zakon, nego æe se oni opravdati koji ga tvore;
14 Jer kad neznabošci ne imajuæi zakona sami od sebe èine što je po zakonu, oni zakona ne imajuæi sami su sebi zakon:
15 Oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovijem što se èini po zakonu, buduæi da im savjest svjedoèi, i misli među sobom tuže se ili pravdaju)
16 Na dan kad Bog uzasudi tajne ljudske po jevanðelju mojemu preko Isusa Hrista.
17 Gle, ti se zoveš Jevrejin, a oslanjaš se na zakon i hvališ se Bogom,
18 I poznaješ volju, i izbiraš što je bolje, jer si nauèen od zakona;
19 I misliš da si voð slijepima, vidjelo onima koji su u mraku,
20 Nakazatelj bezumnima, uèitelj djeci, koji imaš ugled razuma i istine u zakonu.
21 Uèeæi dakle drugoga sebe ne uèiš;
22 Propovijedajuæi da se ne krade, kradeš; govoreæi: ne èini preljube, èiniš preljubu; gadeæi se na idole, kradeš svetinju;
23 Koji se hvališ zakonom, a prijestupom zakona sramotiš Boga.
24 Jer se ime Božije zbog vas huli u neznabošcima, kao što stoji napisano.
25 Obrezanje pomaže ako zakon držiš; ako li si prestupnik zakona, obrezanje je tvoje neobrezanje postalo.
26 Ako dakle neobrezanje pravdu zakona drži, zašto se ne bi njegovo neobrezanje za obrezanje uzelo?
27 I onaj koji je od roda neobrezan i izvršuje zakon, osudiæe tebe koji si sa slovima i obrezanjem prestupnik zakona.
28 Jer ono nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja na tijelu;
29 Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi nego od Boga.

3

1 Šta je dakle bolji Jevrejin od drugijeh ljudi? Ili šta pomaže obrezanje?
2 Mnogo svakojako; prvo što su im povjerene rijeèi Božije.
3 A što neki ne vjerovaše, šta je za to? Eda æe njihovo nevjerstvo vjeru Božiju ukinuti?
4 Bože saèuvaj! nego Bog neka bude istinit, a èovjek svaki laža, kao što stoji napisano: da se opravdaš u svojijem rijeèima, i da pobijediš kad ti stanu suditi.
5 Ako li nepravda naša Božiju pravdu podiže, šta æemo reæi? Eda li je Bog nepravedan kad se srdi? Po èovjeku govorim:
6 Bože saèuvaj! Jer kako bi mogao Bog suditi svijetu?
7 Jer ako istina Božija u mojoj laži veæa postane na slavu njegovu, zašto još i ja kao grješnik da budem osuðen?

8 Zašto dakle kao što vièu na nas, i kao što kažu neki da mi govorimo) da ne èinimo zla da doðe dobro? Njima æe sud biti pravedan.
9 Šta dakle? Jesmo li bolji od njih? Nipošto! Jer gore dokazasmo da su i Jevreji i Grci svi pod grijehom,
10 Kao što stoji napisano: ni jednoga nema pravedna;
11 Ni jednoga nema razumna, i ni jednoga koji traži Boga;
12 Svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše: nema ga koji èini dobro, nema ni jednoga ciglog.
13 Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojima varaju, i jed je aspidin pod usnama njihovima.
14 Njihova su usta puna kletve i grèine.
15 Njihove su noge brze da proljevaju krv.
16 Na putovima je njihovima raskopavanje i nevolja;
17 I puta mirnoga ne poznaše.
18 Nema straha Božijega pred oèima njihovima.
19 A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svijet da bude kriv Bogu;
20 Jer se djelima zakona nijedno tijelo neæe opravdati pred njim; jer kroz zakon dolazi poznanje grijeha.
21 A sad se bez zakona javi pravda Božija, posvjedoèena od zakona i od proroka;
22 A pravda Božija vjerom Isusa Hrista u sve i na sve koji vjeruju; jer nema razlike.
23 Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božiju,
24 I opravdaæe se zabadava blagodaæu njegovom, otkupom Isusa Hrista.
25 Kojega postavi Bog oèišæenje vjerom u krvi njegovoj da pokaže svoju pravdu oproštenjem preðašnjijeh grijeha;
26 U podnošenju Božijemu, da pokaže pravdu svoju u sadašnje vrijeme da je on pravedan i da pravda onoga koji je od vjere Isusove.
27 Gdje je dakle hvala? Proðe. Kakijem zakonom? je li zakonom djela? Ne, nego zakonom vjere.
28 Mislimo dakle da æe se èovjek opravdati vjerom bez djela zakona.
29 Ili je samo Jevrejski Bog, a ne i neznabožaèki? Da, i neznabožaèki.
30 Jer je jedan Bog koji æe opravdati obrezanje iz vjere i neobrezanje vjerom.
31 Kvarimo li dakle zakon vjerom? Bože saèuvaj! nego ga još utvrðujemo.

4

1 Šta æemo dakle reæi za Avraama, oca svojega, da je po tijelu našao?
2 Jer ako se Avraam djelima opravda, ima hvalu, ali ne u Boga.
3 Jer šta govori pismo? Vjerova Avraam Bogu, i primi mu se u pravdu.
4 A onome koji radi ne broji se plata po milosti nego po dugu.
5 A onome koji ne radi a vjeruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vjera njegova u pravdu.
6 Kao što i David govori da je blago èovjeku kome Bog prima pravdu bez djela zakona:
7 Blago onima kojima se oprostiše bezakonja, i kojima se grijesi prikriše.
8 Blago èovjeku kome Gospod ne prima grijeha.
9 Ovo dakle blaženstvo ili je u obrezanju ili u neobrezanju? Jer govorimo da se Avraamu primi vjera u pravdu.
10 Kako mu se dakle primi? ili kad je bio u obrezanju ili neobrezanju? Ne u obrezanju nego u neobrezanju.
11 I primi znak obrezanja kao peèat pravde vjere koju imaše u neobrezanju, da bi bio otac sviju koji vjeruju u neobrezanju; da se i njima primi u pravdu;
12 I da bi bio otac obrezanja ne samo onima koji su od obrezanja, nego i onima koji hode po stopama vjere koja bješe u neobrezanju oca našega Avraama.
13 Jer obeæanje Avraamu ili sjemenu njegovu da bude našljednik svijetu ne bi zakonom nego pravdom vjere.
14 Jer ako su našljednici oni koji su od zakona, propade vjera, i pokvari se obeæanje.

15 Jer zakon gradi gnjev; jer gdje nema
zakona nema ni prijestupa.
16 Zato od vjere da bude po milosti da
obeæanje tvrdo ostane svemu sjemenu,
ne samo koje je od zakona nego i koje
je od vjere Avraama, koji je otac svima
nama,
17 Kao što stoji napisano: postavih te
oca mnogijem narodima) pred Bogom
kome vjerova, koji oživljuje mrtve, i zove
ono što nije kao ono što jest:
18 On vjerova na nad kad se nije bilo
nièemu nadati da æe on biti otac mnogi-
jem narodima, kao što mu bješe reèeno:
tako æe biti sjeme tvoje.
19 I ne oslabivši vjerom ne pogleda ni
na svoje veæ umoreno tijelo, jer mu bješe
negdje oko sto godina, ni na mrtvost
Sarine materice.
20 I za obeæanje Božije ne posumnja se
nevjerovanjem, nego ojaèa u vjeri, i dade
slavu Bogu.
21 I znadijaše jamaèno da što obeæa
kadar je i uèiniti.
22 Zato se i primi njemu u pravdu.
23 Ali nije pisano za njega jednoga samo
da mu se primi,
24 Nego i za nas, kojima æe se primiti
ako vjerujemo onoga koji vaskrse Isusa
Hrista Gospoda našega iz mrtvijeh,
25 Koji se predade za grijehe naše, i
ustade za opravdanje naše.

5

1 Opravdavši se dakle vjerom, imamo
mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa
Hrista,
2 Kroz kojega i pristup naðosmo vjerom
u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo
se nadanjem slave Božije.
3 Ne samo pak to, nego se hvalimo i
nevoljama, znajuæi da nevolja trpljenje
gradi;
4 A trpljenje iskustvo, a iskustvo
nadanje;
5 A nadanje neæe se osramotiti, jer
se ljubav Božija izli u srca naša Duhom
svetijem koji je dat nama.
6 Jer Hristos još kad slabi bjesmo umrije
u vrijeme svoje za bezbožnike.
7 Jer jedva ko umre za pravednika; za
dobroga može biti da bi se ko usudio
umrijeti.
8 Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama
što Hristos još kad bijasmo grješnici um-
rije za nas.
9 Mnogo æemo dakle veæma biti kroza
nj spaseni od gnjeva kad smo se sad
opravdali krvlju njegovom.
10 Jer kad smo se pomirili s Bogom
smræu sina njegova dok smo još bili
neprijatelji, mnogo æemo se veæma
spasti u životu njegovu kad smo se pomir-
ili.
11 Ne samo pak to, nego se hvalimo i
Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista,
kroz kojega sad primismo pomirenje.
12 Zato kao što kroz jednoga èovjeka
doðe na svijet grijeh, i kroz grijeh smrt,
i tako smrt uðe u sve ljude, jer svi
sagriješiše.
13 Jer grijeh bješe na svijetu do zakona;
ali se grijeh ne primaše kad ne bješe
zakona;
14 Nego carova smrt od Adama tja do
Mojsija i nad onima koji nijesu sagri-
ješili prestupivši kao Adam, koji je prilika
onoga koji šæadijaše doæi.
15 Ali dar nije tako kao grijeh; jer
kad kroz grijeh jednoga pomriješe mnogi,
mnogo se veæa blagodat Božija i dar izli
izobilno na mnoge blagodaæu jednoga
èovjeka Isusa Hrista.
16 I dar nije kao grijeh jednoga: jer
za grijeh jednoga bi osuðenje, a dar od
mnogijeh grijehova opravdanje.
17 Jer kad za grijeh jednoga carova smrt
kroz jednoga, koliko æe veæma oni koji
primaju izobilje blagodati i dar pravde u
životu carovati kroz jednoga Isusa Hrista!
18 Zato dakle kao što za grijeh jednoga
doðe osuðenje na sve ljude, tako i prav-
dom jednoga doðe na sve ljude oprav-
danje života.
19 Jer kao što neposlušanjem jednoga
èovjeka postaše mnogi grješni, tako
æe i poslušanjem jednoga biti mnogi
pravedni.
20 A zakon doðe uz to da se umnoži
grijeh; jer gdje se umnoži grijeh ondje se
još veæma umnoži blagodat,

21 Da kao što carova grijeh za smrt, tako
i blagodat da caruje pravdom za život
vjeèni, kroz Isusa Hrista Gospoda našega.

6

1 Šta æemo dakle reæi? Hoæemo li
ostati u grijehu da se blagodat umnoži?
Bože saèuvaj!
2 Jer koji umrijesmo grijehu kako æemo
još življeti u njemu?
3 Ili ne znate da svi koji se krstismo u
Isusa Hrista, u smrt njegovu krstismo se?
4 Tako se s njim pogrebosmo krštenjem
u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvijeh
slavom oèinom, tako i mi u novom životu
da hodimo.
5 Jer kad smo jednaki s njim jednakom
smræu, biæemo i vaskrsenijem;
6 Znajuæi ovo da se stari naš èovjek
razape s njime, da bi se tijelo grješno pok-
varilo, da više ne bismo služili grijehu.
7 Jer koji umrije oprosti se od grijeha.
8 A ako umrijesmo s Hristom, vjerujemo
da æemo i življeti s njim,
9 Znajuæi da Hristos usta iz mrtvijeh,
veæ više ne umire; smrt više neæe obla-
dati njime.
10 Jer što umrije, grijehu umrije jedan-
put; a što živi, Bogu živi.
11 Tako i vi dakle držite sebe da ste
mrtvi grijehu a živi Bogu u Hristu Isusu
Gospodu našemu.
12 Da ne caruje dakle grijeh u vašemu
smrtnom tijelu, da ga slušate u slastima
njegovijem;
13 Niti dajite udova svojijeh grijehu za
oružje nepravde; nego dajite sebe Bogu,
kao koji ste živi iz mrtvijeh, i ude svoje
Bogu za oružje pravde.
14 Jer grijeh neæe vama obladati, jer ni-
jeste pod zakonom nego pod blagodaæu.
15 Šta dakle? Hoæemo li griješiti kad
nijesmo pod zakonom nego pod blago-
daæu? Bože saèuvaj!
16 Ne znate li da kome dajete sebe za
sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga
slušate, ili grijeha za smrt, ili poslušanja
za pravdu?
17 Hvala dakle Bogu što bivši robovi
grijehu poslušaste od srca tu nauku kojoj
se i predadoste.
18 Oprostivši se pak od grijeha postaste
sluge pravdi.
19 Kao èovjek govorim, za slabost
vašega tijela. Jer kao što dadoste ude
svoje za robove neèistoti i bezakonju na
bezakonje, tako sad dajite ude svoje za
sluge pravdi na posveæenje.
20 Jer kad bijaste robovi grijehu, prosti
bijaste od pravde.
21 Kakav dakle onda imadoste plod za
koji se sad stidite? Jer je onoga kraj smrt.
22 A sad oprostivši se od grijeha, i
postavši sluge Božije, imate plod svoj na
posveæenje, a kraj život vjeèni.
23 Jer je plata za grijeh smrt, a dar Božij
je život vjeèni u Hristu Isusu Gospodu
našemu.

7

1 Ili ne znate, braæo jer govorim onima
koji znadu zakon da zakon vlada nad
èovjekom dokle je živ?
2 Jer je udata žena privezana zakonom
za muža dokle god on živi; a ako li
muž njezin umre, razdriješi se od zakona
muževljega.
3 Zato dakle dok joj je muž živ biva
preljuboèinica ako poðe za drugog muža;
a ako joj umre muž prosta je od zakona
da ne bude preljuboèinica ako poðe za
drugoga.
4 Zato, braæo moja, i vi umrijeste
zakonu tijelom Hristovijem, da budete
drugoga, onoga što usta iz mrtvijeh, da
plod donesemo Bogu.
5 Jer kad bijasmo u tijelu, bijahu slasti
grjehovne, koje zakon raðahu u udima
našima da se smrti plod donosi.
6 A sad umrvši izbavismo se od zakona
koji nas držaše, da služimo Bogu) u
obnovljenju Duha a ne u starini slova.
7 Šta æemo dakle reæi? Je li zakon
grijeh? Bože saèuvaj! nego ja grijeha ne
poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh
za želju da zakon ne kaza: ne zaželi.
8 A grijeh uze poèetak kroz zapovijest,
i naèini u meni svaku želju; jer je grijeh
bez zakona mrtav.
9 A ja življah nekad bez zakona; a kad
doðe zapovijest, onda grijeh oživlje,

10 A ja umrijeh, i naðe se da mi zapovijest bi za smrt koja bješe data za život.
11 Jer grijeh uzevši poèetak kroz zapovijest prevari me, i ubi me njome.
12 Tako je dakle zakon svet i zapovijest sveta i pravedna i dobra.
13 Dobro li dakle bi meni smrt? Bože saèuvaj! nego grijeh, da se pokaže grijeh dobrom èineæi mi smrt, da bude grijeh odviše grješan zapoviješæu.
14 Jer znamo da je zakon duhovan; a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh:
15 Jer ne znam šta èinim, jer ne èinim ono šta hoæu, nego na što mrzim ono èinim.
16 Ako li ono èinim šta neæu, hvalim zakon da je dobar.
17 A ovo više ja ne èinim nego grijeh koji živi u meni.
18 Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojemu. Jer htjeti imam u sebi, ali uèiniti dobro ne nalazim.
19 Jer dobro šta hoæu ne èinim, nego zlo što neæu ono èinim.
20 A kad èinim ono što neæu, veæ ja to ne èinim nego grijeh koji živi u meni.
21 Nalazim dakle zakon, kad hoæu dobro da èinim, da me na zlo nagoni.
22 Jer imam radost u zakonu Božijemu po unutrašnjemu èovjeku;
23 Ali vidim drugi zakon u udima svojima, koji se suproti zakonu uma mojega, i zarobljava me zakonom grjehovnijem koji je u udima mojima.
24 Ja nesreæni èovjek! Ko æe me izbaviti od tijela smrti ove?
25 Zahvaljujem Bogu svojemu kroz Isusa Hrista Gospoda našega. Tako dakle ja sam umom svojijem služim zakonu Božijemu a tijelom zakonu grjehovnome.

8

1 Nikakva dakle sad nema osuðenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po tijelu nego po Duhu.
2 Jer zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grjehovnoga i smrti.
3 Jer što zakonu bješe nemoguæe, jer bješe oslabljen tijelom, posla Bog sina svojega u obliježju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu,
4 Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po duhu;
5 Jer koji su po tijelu tjelesno misle, a koji su po duhu duhovno misle.
6 Jer tjelesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir.
7 Jer tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može.
8 A koji su u tijelu ne mogu Bogu ugoditi.
9 A vi nijeste u tijelu nego u duhu; jer Duh Božij u vama živi. A ako ko nema Duha Hristova, on nije njegov.
10 A ako je Hristos u vama, onda je tijelo mrtvo grijeha radi a Duh živ pravde radi.
11 A ako li živi u vama Duh onoga koji je vaskrsao Isusa iz mrtvijeh, onaj koji je podigao Hrista iz mrtvijeh oživljeæe i vaša smrtna tjelesa Duhom svojijem koji živi u vama.
12 Tako dakle, braæo, nijesmo dužni tijelu da po tijelu živimo.
13 Jer ako živite po tijelu, pomrijeæete; ako li duhom poslove tjelesne morite, življeæete.
14 Jer koji se vladaju po duhu Božijemu oni su sinovi Božiji.
15 Jer ne primiste duha ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duha posinaèkoga, kojijem vièemo: Ava, oèe!
16 Ovaj Duh svjedoèi našemu duhu da smo djeca Božija.
17 A kad smo djeca i našljednici smo: našljednici dakle Božiji, a sunašljednici Hristovi: jer s njim stradamo da se s njim i proslavimo.
18 Jer mislim da stradanja sadašnjega vremena nijesu ništa prema slavi koja æe nam se javiti.
19 Jer èekanje tvari èeka da se jave sinovi Božiji.
20 Jer se tvar pokori propadljivosti ne od svoje volje nego za volju onoga koji je pokori) na nad,
21 Da æe se i sama tvar oprostiti od ropstva raspadljivosti na slobodu slave djece Božije.

22 Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s
nama dosad.
23 A ne samo ona, nego i mi koji novinu
duha imamo, i mi sami u sebi uzdišemo
èekajuæi posinjenja i izbavljenja tijelu
svojemu.
24 Jer se nadom spasosmo. A nad koji se
vidi nije nad; jer kad ko vidi što, kako æe
mu se nadati?
25 Ako li se nadamo onome što ne
vidimo, èekamo s trpljenjem.
26 A tako i Duh pomaže nam u našijem
slabostima: jer ne znamo za što æemo se
moliti kao što treba, nego sam Duh moli
se za nas uzdisanjem neiskazanijem.
27 A onaj što ispituje srca zna što je
misao Duha, jer po volji Božijoj moli se
za svete.
28 A znamo da onima koji ljube Boga
sve ide na dobro, koji su pozvani po
namjerenju.
29 Jer koje naprijed pozna one i odredi
da budu jednaki oblièju sina njegova,
da bi on bio prvoroðeni među mnogom
braæom.
30 A koje odredi one i dozva; a koje
dozva one i opravda; a koje opravda one
i proslavi.
31 Šta æemo dakle reæi na ovo? Ako je
Bog s nama, ko æe na nas?
32 Koji dakle svoga sina ne poštedje,
nego ga predade za sve nas, kako dakle
da nam s njim sve ne daruje?
33 Ko æe optužiti izbrane Božije? Bog
koji pravda?
34 Ko æe osuditi? Hristos Isus, koji
umrije, pa još i vaskrse, koji je s desne
strane Bogu, i moli za nas?
35 Ko æe nas rastaviti od ljubavi Božije?
Nevolja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad?
ili golotinja? ili strah? ili maè? kao što
stoji napisano:
36 Za tebe nas ubijaju vas dan, drže nas
kao ovce koje su za klanje.
37 Ali u svemu ovome pobjeđujemo
onoga radi koji nas je ljubio.
38 Jer znam jamaèno da ni smrt, ni
život, ni anðeli, ni poglavarstva, ni sile,
ni sadašnje, ni buduæe,
39 Ni visina, ni dubina, ni druga
kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi
Božije, koja je u Hristu Isusu Gospodu
našemu.

9

1 Istinu govorim tako mi Hrista, ne
lažem, to mi svjedoèi savjest moja Duhom
svetijem:
2 Da mi je vrlo žao i srce me moje boli
bez prestanka;
3 Jer bih željeo da ja sam budem od-
luèen od Hrista za braæu svoju koja su
mi rod po tijelu,
4 Koja su Izrailjci, kojijeh je posinaštvo
i slava, i zavjet i zakon, i bogomoljstvo, i
obeæanja;
5 Kojijeh su i oci, i od kojijeh je Hris-
tos po tijelu, koji je nad svima Bog
blagosloven vavijek. Amin.
6 A nije moguæe da rijeè Božija proðe:
jer nijesu svi Izrailjci koji su od Izrailja;
7 Niti su svi djeca koji su sjeme
Avraamovo, nego u Isaku, reèe, nazvaæe
ti se sjeme.
8 To jest, nijesu ono djeca Božija što
su po tijelu djeca, nego djeca obeæanja
primaju se za sjeme.
9 Jer je ovo rijeè obeæanja: u ovo
vrijeme doæi æu i u Sare æe biti sin.
10 Ne samo pak ona nego i Reveka, kad
zatrudnje od samoga Isaka oca našega.
11 Jer još dok se djeca ne bijahu rodila,
ni uèinila dobra ni zla, da ostane Božija
naredba po izboru,
12 Ne za djela, nego onoga radi koji
poziva reèe joj se: veæi æe služiti man-
jemu,
13 Kao što stoji napisano: Jakov mi
omilje, a na Isava omrzoh.
14 Šta æemo dakle na to reæi? Eda li je
nepravda u Boga? Bože saèuvaj!
15 Jer Mojsiju govori: koga æu pomilo-
vati, pomilovaæu, i na koga æu se smilo-
vati, smilovaæu se.
16 Tako dakle niti stoji do onoga koji
hoæe, ni do onoga koji trèi, nego do Boga
koji pomiluje.
17 Jer pismo govori Faraonu: za to te isto
podigoh da na tebi pokažem silu svoju, i
da se razglasi ime moje po svoj zemlji.

18 Tako dakle koga hoæe miluje, a koga
hoæe otvrdoglavi.
19 Reæi æeš mi: zašto nas još krivi? jer
ko se može suprotiti volji njegovoj?
20 A ko si ti, o èovjeèe! da protivno
odgovaraš Bogu? Eda li rukotvorina
govori majstoru svome: zašto si me tako
naèinio?
21 Ili zar lonèar nema vlasti nad kalom
da od jedne guke naèini jedan sud za èast
a drugi za sramotu?
22 A kad šæaše Bog da pokaže gnjev
svoj i da objavi silu svoju, podnese s
velikijem trpljenjem sudove gnjeva koji
su pripravljeni za pogibao.
23 I da pokaže bogatstvo slave svoje na
sudima milosti koje pripravi za slavu;
24 Koje nas i dozva ne samo od Jevreja
nego i od neznabožaca,
25 Kao što i u Josiji govori: nazvaæu
narod svojijem koji nije moj narod, i
neljubaznicu ljubaznicom.
26 I biæe na mjestu, gdje im se reèe:
vi nijeste moj narod; tamo æe se nazvati
sinovi Boga živoga.
27 A Isaija vièe za Izrailja: ako bude broj
sinova Izrailjevijeh kao pijesak morski,
ostatak æe se spasti.
28 Jer æe on izvršiti rijeè svoju, i
naskoro æe izvršiti po pravdi, da, is-
puniæe Gospod naskoro rijeè svoju na
zemlji.
29 I kao što proreèe Isaija: da nam
nije Gospod Savaot ostavio sjemena, onda
bismo bili kao Sodom i Gomor.
30 Šta æemo dakle reæi? Da neznabošci
koji ne tražiše pravde dokuèiše pravdu,
ali pravdu od vjere.
31 A Izrailj tražeæi zakon pravde ne
dokuèi zakona pravde.
32 Zašto? Jer ne traži iz vjere nego iz
djela zakona; jer se spotakoše na kamen
spoticanja,
33 Kao što stoji napisano: evo meæem u
Sionu kamen spoticanja i stijenu sablazni;
i koji ga god vjeruje neæe se postidjeti.

10

1 Braæo! želja je mojega srca i molitva
k Bogu za spasenije Izrailja.
2 Jer im svjedoèim da imaju revnost za
Boga, ali ne po razumu.
3 Jer ne poznajuæi pravde Božije i
gledajuæi da svoju pravdu utvrde ne
pokoravaju se pravdi Božijoj.
4 Jer je Hristos svršetak zakona: koji ga
god vjeruje opravdan je.
5 Jer Mojsije piše za pravdu koja je od
zakona: koji èovjek to èini življeæe u
tom.
6 A pravda koja je od vjere ovako govori:
da ne reèeš u srcu svojemu: ko æe iziæi
na nebo? to jest da svede Hrista;
7 Ili: ko æe siæi u bezdan? to jest da
izvede Hrista iz mrtvijeh.
8 Ali šta govori pismo? Blizu ti je rijeè
u ustima tvojima i u srcu tvojemu, to jest
rijeè vjere koju propovijedamo.
9 Jer ako priznaješ ustima svojima da je
Isus Gospod, i vjeruješ u srcu svojemu da
ga Bog podiže iz mrtvijeh, biæeš spasen.
10 Jer se srcem vjeruje za pravdu a
ustima se priznaje za spasenije.
11 Jer pismo govori: koji ga god vjeruje
neæe se postidjeti.
12 Jer nema razlike među Jevrejinom i
Grkom: jer je on Bog sviju, i bogat za sve
koji ga prizivlju.
13 Jer koji god prizove ime Gospodnje
spašæe se.
14 Kako æe dakle prizvati koga ne
vjerovaše? A kako æe vjerovati koga ne
èuše? A kako æe èuti bez propovjednika?
15 A kako æe propovijedati ako ne budu
poslani? Kao što stoji napisano: kako su
krasne noge onijeh koji donose glas za
mir, koji donose glas za dobro!
16 Ali svi ne poslušaše jevanðelja: jer
Isaija govori: Gospode! ko vjerova
našemu propovijedanju?
17 Tako dakle vjera biva od propovi-
jedanja, a propovijedanje rijeèju Božijom.
18 Nego velim: zar ne èuše? Još otide
po svoj zemlji glas njihov, i po krajevima
vasionoga svijeta rijeèi njihove.
19 Nego velim: zar ne razumje Izrailj?
Prvi Mojsije govori: ja æu vas razdražiti,
ne svojijem narodom, nerazumnijem nar-
odom rasrdiæu vas.
20 A Isaija govori slobodno: naðoše me
koji me ne traže; i javih se onima koji za

me ne pitaju.
21 A k Izrailju govori: vas dan pružah ruke svoje k narodu koji ne da da mu se kaže i odgovara nasuprot.

11

1 Govorim dakle: eda li Bog odbaci narod svoj? Bože saèuvaj! Jer sam i ja Izrailjac od sjemena Avraamova od koljena Venijaminova.
2 Ne odbaci Bog naroda svojega, koji naprijed pozna. Ili ne znate šta govori pismo za Iliju kako se tuži Bogu na Izrailja govoreæi:
3 Gospode! proroke tvoje pobiše i oltare tvoje raskopaše, a ja ostah jedan i traže dušu moju da je izvade.
4 A šta mu govori Božij odgovor? Ostavih sebi sedam hiljada ljudi koji ne prekloniše koljena pred Vaalom.
5 Tako dakle i u sadašnje vrijeme ostatak bi po izboru blagodati.
6 Ako li je po blagodati, onda nije od djela, jer blagodat veæ ne bi bila blagodat; ako li je od djela nije više blagodat, jer djelo veæ ne bi bilo djelo.
7 Šta dakle? Šta iskaše Izrailj ono ne dobi; a izbor dobi; ostali pak zaslijepiše.
8 Kao što je napisano: dade im Bog duha neosjetljivoga, oèi da ne vide, i uši da ne èuju do samoga današnjega dana.
9 I David govori: da bude trpeza njihova zamka i gvožða, i sablazan i plata njima;
10 Da se njihove oèi zaslijepe da ne vide, i leða njihova jednako da su pognuta.
11 Govorim dakle: eda li se spotakoše da padnu? Bože saèuvaj! Nego je njihova pogrješka spasenje neznabošcima, da bi se i oni razdražili.
12 A kad je pogrješka njihova bogatstvo svijetu i šteta njihova bogatstvo neznabošcima, akamoli da se ispune?
13 Jer vama govorim neznabošcima; jer, buduæi da sam ja apostol neznabožaca, hoæu da hvalim svoju službu;
14 Ne bih li kako razdražio svoj rod, i spasao koga od njih.
15 Jer kad je odmet njihov primirenje svijetu, šta bi bilo primljenje, osim život iz mrtvijeh?
16 Ako je kvasac svet, to je i tijesto; i ako je korijen svet, to su i grane.
17 Ako li se neke od grana odlomiše, i ti, koji si divlja maslina, pricijepio si se na njih, i postao si zajednièar u korijenu i u masti od masline;
18 Ne hvali se granama; ako li se pak hvališ, ne nosiš ti korijena nego korijen tebe.
19 A reæi æeš: odlomiše se grane da se ja pricijepim.
20 Dobro! nevjerstvom odlomiše se, a ti vjerom stojiš; ne ponosi se, nego se boj.
21 Jer kad Bog roðenijeh grana ne poštedje, da i tebe kako ne nepoštedi.
22 Gledaj dakle dobrotu i nepošteðenje Božije: nepošteðenje na onima što otpadoše, a na sebi dobrotu Božiju, ako ostaneš u dobroti; ako li pak ne, i ti æeš biti otsjeèen.
23 A i oni, ako ne ostanu u nevjerstvu, pricijepiæe se; jer ih je Bog kadar opet pricijepiti.
24 Jer kad si ti otsjeèen od roðene divlje masline, i pricijepio se na neroðenu pitomu maslinu; akamoli ovi koji æe se pricijepiti na roðenu svoju maslinu!
25 Jer vam, braæo, neæu zatajiti tajne ove da ne budete ponositi da šljepota Izrailju pade u dijel dokle ne uðe neznabožaca koliko treba.
26 I tako æe se spasti sav Izrailj, kao što je napisano: doæi æe od Siona izbavitelj i odvratiæe bezbožnost od Jakova.
27 I ovo im je moj zavjet kad otmem njihove grijehe.
28 Po jevanðelju dakle neprijatelji su vas radi; a po izboru ljubazni su otaca radi.
29 Jer se Bog neæe raskajati za svoje darove i zvanje.
30 Jer kao i vi što se nekad suproæaste Bogu a sad biste pomilovani njihovoga radi suproæenja,
31 Tako i oni sad ne htješe da vjeruju vašega radi pomilovanja da bi i oni bili pomilovani.
32 Jer Bog zatvori sve u nevjerstvo, da sve pomiluje.
33 O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božijega! kako su neispitljivi nje-

govi sudovi i neistražljivi njegovi putovi!
34 Jer ko pozna misao Gospodnju?
35 Ili ko mu bi savjetnik? Ili ko mu naprijed dade što, da mu se vrati?
36 Jer je od njega i kroz njega i u njemu sve. Njemu slava vavijek. Amin.

12

1 Molim vas dakle, braæo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.
2 I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.
3 Jer kroz blagodat koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.
4 Jer kao u jednom tijelu što imamo mnoge ude a udi svi nemaju jedan posao,
5 Tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugome.
6 A imamo razlièite darove po blagodati koja nam je dana: ako proroštvo, neka bude po mjeri vjere;
7 Ako li službu, neka služi; ako je uèitelj, neka uèi;
8 Ako je tješitelj, neka tješi; koji daje neka daje prosto; koji upravlja neka se brine; koji èini milost neka èini s dobrom voljom.
9 Ljubav da ne bude lažna. Mrzeæi na zlo držite se dobra.
10 Bratskom ljubavi budite jedan k drugome ljubazni. Èašæu jedan drugoga veæeg èinite.
11 Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.
12 Nadanjem veselite se, u nevolji trpite, u molitvi budite jednako.
13 Dijelite potrebe sa svetima; primajte rado putnike.
14 Blagosiljajte one koji vas gone: blagosiljajte, a ne kunite.
15 Radujte se s radosnima, i plaèite s plaènima.
16 Budite jedne misli među sobom. Ne mislite o visokijem stvarima, nego se držite niskijeh. Ne mislite za sebe da ste mudri.
17 A nikome ne vraæajte zla za zlo; promišljajte o tom što je dobro pred svijem ljudima.
18 Ako je moguæe, koliko do vas stoji, imajte mir sa svijem ljudima.
19 Ne osveæujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mjesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja æu vratiti, govori Gospod.
20 Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer èineæi to ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu.
21 Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrom.

13

1 Svaka duša da se pokorava vlastima koje vladaju; jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene.
2 Tako koji se suproti vlasti suproti se naredbi Božijoj; a koji se suprote primiæe grijeh na sebe.
3 Jer knezovi nijesu strah dobrijem djelima nego zlijem. Hoæeš li pak da se ne bojiš vlasti, èini dobro, i imaæeš hvalu od nje;
4 Jer je sluga Božij tebi za dobro. Ako li zlo èiniš, boj se; jer uzalud ne nosi maèa, jer je Božij sluga, osvetnik na gnjev onome koji zlo èini.
5 Tako se valja pokoravati ne samo od straha nego i po savjesti.
6 Jer zato i poreze dajete; jer su sluge Božije koje su za to isto postavljene.
7 Podajte dakle svakome šta ste dužni: kome dakle porezu, porezu; a kome carinu, carinu; a kome strah, strah; a kome èast, èast.
8 I ne budite nikome ništa dužni osim da ljubite jedan drugoga; jer koji ljubi drugoga zakon ispuni.
9 Jer ovo: ne èini preljube, ne ubij, ne ukradi, ne svjedoèi lažno, ne zaželi, i ako ima još kakva druga zapovijest, u ovoj

se rijeèi izvršuje, to jest: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.
10 Ljubav ne èini zla bližnjemu; daklem je ljubav izvršenje zakona.
11 I znajuæi ovo vrijeme da je veæ èas došao da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenije negoli kad vjerovasmo.
12 Noæ proðe a dan se približi: da odbacimo dakle sva djela tamna, i da se obuèemo u oružje vidjela.
13 Da hodimo pošteno kao po danu: ne u žderanju i pijanstvu, ne u kurvarstvu i neèistoti, ne u svaðanju i zavisti;
14 Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista; i tijelu ne ugaðajte po željama.

14

1 A slaboga u vjeri primajte lijepo, da se ne smeta savjest.
2 Jer jedan vjeruje da smije svašta jesti, a koji je slab jede zelje.
3 Koji jede neka ne ukorava onoga koji ne jede; i koji ne jede neka ne osuðuje onoga koji jede; jer ga Bog primi.
4 Ko si ti koji sudiš tuðemu sluzi? On svojemu gospodaru stoji ili pada. Ali æe ustati; jer je Bog kadar podignuti ga.
5 Tako jedan razlikuje dan od dana, a drugi drži sve dane da su jednaki: svaki da bude uvjeren za svoju misao.
6 Koji razlikuje dane, Gospodu razlikuje; i koji ne razlikuje dana, Gospodu ne razlikuje. Koji jede, Gospodu jede: jer hvali Boga; i koji ne jede, Gospodu ne jede, i hvali Boga.
7 Jer nijedan od nas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi.
8 Jer ako živimo, Gospodu živimo; a ako umiremo, Gospodu umiremo. Ako dakle živimo, ako umiremo, Gospodnji smo.
9 Jer zato Hristos i umrije i vaskrse i oživlje da oblada i mrtvima i živima.
10 A ti zašto osuðuješ brata svojega? Ili ti zašto ukoravaš brata svojega? Jer æemo svi iziæi na sud pred Hrista.
11 Jer je pisano: tako mi života, govori Gospod, pokloniæe mi se svako koljeno, i svaki jezik slaviæe Boga.
12 Tako æe dakle svaki od nas dati Bogu odgovor za sebe.
13 Zato da ne osuðujemo više jedan drugoga, nego mjesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni.
14 Znam i uvjeren sam u Hristu Isusu da ništa nije pogano po sebi, osim kad ko misli da je što pogano, onome je pogano.
15 A ako je brat tvoj jela radi žalostan, veæ se ne vladaš po ljubavi: ne gubi jelom svojijem onoga za kojega Hristos umrije.
16 Gledajte dakle da se ne huli na vaše dobro.
17 Jer carstvo Božije nije jelo i piæe, nego pravda i mir i radost u Duhu svetome.
18 Jer koji ovijem služi Hristu ugodan je Bogu i mio ljudima.
19 Tako dakle da se staramo za mir i za ono èim vodimo na bolje jedan drugoga.
20 Ne raskopavaj djela Božijega jela radi; jer je sve èisto; nego je pogano za èovjeka koji jede sa spoticanjem.
21 Dobro je ne jesti mesa, i vina ne piti, i ono ne èiniti na što se tvoj brat spotièe, ili oda šta gori postaje ili slabi.
22 Ti imaš vjeru? Imaj je sam u sebi pred Bogom. Blago onome koji ne osuðuje sebe za ono šta naðe za dobro.
23 A koji se sumnja osuðen je ako jede, jer ne èini po vjeri: a šta god nije po vjeri grijeh je.

15

1 Dužni smo dakle mi jaki slabosti slabijeh nositi, i ne sebi ugaðati.
2 I svaki od vas da ugaða bližnjemu na dobro za dobar ugled.
3 Jer i Hristos ne ugodi sebi, nego kao što je pisano: ruženja onijeh koji tebe ruže padoše na me.
4 Jer što se naprijed napisa za našu se nauku napisa, da trpljenjem i utjehom pisma nad imamo.
5 A Bog trpljenja i utjehe da vam da da složno mislite među sobom po Hristu Isusu,
6 Da jednodušno jednijem ustima slavite Boga i oca Gospoda našega Isusa Hrista.

7 Zato primajte jedan drugoga kao što i
Hristos primi vas na slavu Božiju.
8 Ali kažem da je Isus Hristos bio sluga
obrezanja istine radi Božije, da utvrdi
obeæanje ocevima,
9 A neznabošci po milosti da proslave
Boga, kao što stoji napisano: zato æu te
hvaliti među neznabošcima, Gospode, i
pjevaæu ime tvoje.
10 I opet govori: veselite se neznabošci
s narodom njegovijem.
11 I opet: hvalite Gospoda svi nezn-
abošci, i slavite ga svi narodi.
12 I opet Isaija govori: biæe korijen
Jesejev, i koji ustane da vlada nad nezn-
abošcima u onoga æe se uzdati nezn-
abošci.
13 A Bog nada da ispuni vas svake
radosti i mira u vjeri, da imate izobilje u
nadu silom Duha svetoga.
14 A ja sam i sam uvjeren za vas,
braæo, da ste i vi sami puni blagodati,
napunjeni svakoga razuma, da možete
druge nauèiti.
15 Ali vam opet, braæo, slobodno pisah
nekoliko da vam napomenem radi blago-
dati koja mi je dana od Boga,
16 Da budem sluga Isusa Hrista u
neznabošcima, da služim jevanđelju
Božijemu, da budu neznabošci prinos
povoljan i osveæen Duhom svetijem.
17 Imam dakle hvalu u Hristu Isusu kod
Boga.
18 Jer ne smijem govoriti što koje Hris-
tos ne uèini kroza me za poslušanje
neznabožaca rijeèju i djelom,
19 U sili znaka i èudesa silom Duha
Božijega; tako da od Jerusalima i naokolo
tja do Ilirika napunih jevanđeljem Hris-
tovijem.
20 I tako se potrudih da propovjedim
jevanđelje ne gdje se spominjaše Hristos,
da na tuđoj zakopini ne zidam;
21 Nego kao što je pisano: kojima se
ne javi za njega, vidjeæe; i koji ne èuše
razumjeæe.
22 To me i zadrža mnogo puta da ne
dođem k vama.
23 A sad više ne imajuæi mjesta u ovi-
jem zemljama, a imajuæi želju od mnogo
godina da dođem k vama,
24 Ako pođem u Španjolsku, doæi æu
vam; jer se nadam da æu tuda proæi i vas
vidjeti, i vi æete me otpratiti onamo kad
se najprije nekoliko nasitim vas.
25 A sad idem u Jerusalim služeæi sve-
tima.
26 Jer Maæedonija i Ahaja uèiniše
dragovoljno neku porezu za siromahe
svete koji žive u Jerusalimu.
27 Oni uèiniše dragovoljno, a i dužni
su im; jer kad neznabošci dobiše dijel u
njihovijem duhovnijem imanjima, dužni
su i oni njima u tjelesnima poslužiti.
28 Kad ovo dakle svršim, i ovaj im
plod zapeèatim, poæi æu preko vas u
Španjolsku.
29 A znam da kad dođem k vama, doæi
æu s obilnijem blagoslovom jevanđelja
Hristova.
30 Ali vas molim, braæo, zaradi
Gospoda našega Isusa Hrista, i zaradi
ljubavi Duha, pomozite mi u molitvama
za me k Bogu;
31 Da se izbavim od onijeh koji se pro-
tive u Judeji, i da služba moja za Jerusalim
bude po volji svetima;
32 Da s radošæu dođem k vama, s
voljom Božijom, i da se razveselim s
vama.
33 A Bog mira sa svima vama. Amin.

16

1 Preporuèujem vam pak Fivu sestru
našu, koja je sluškinja kod crkve u
Kenhreji,
2 Da je primite u Gospodu kao što pri-
likuje svetima, i da joj budete u pomoæi
u svakoj stvari koju od vas zatreba; jer je
ona mnogima pomogla, i samome meni.
3 Pozdravite Priskilu i Akilu, po-
moænike moje u Hristu Isusu,
4 Koji za dušu moju svoje vratove
položiše, kojima ne ja jedan zahvaljuj-
jem, nego i sve crkve neznabožaèke, i
domašnju crkvu njihovu.
5 Pozdravite Epeneta, meni ljubaznoga,
koji je novina iz Ahaje u Hrista.
6 Pozdravite Mariju, koja se mnogo
trudila za nas.
7 Pozdravite Andronika i Juniju, rod-
binu moju, i moje drugare u sužanjstvu,

koji su znameniti među apostolima, koji i prije mene vjerovaše Hrista.
8 Pozdravite Amplija, meni ljubaznoga u Gospodu.
9 Pozdravite Urbana, pomoænika našega u Hristu, i Stahija, meni ljubaznoga.
10 Pozdravite Apelija, okušanoga u Hristu. Pozdravite domaæe Aristovulove.
11 Pozdravite Irodijona, roðaka mojega. Pozdravite domaæe Narkisove, koji su u Gospodu.
12 Pozdravite Trifenu i Trifosu, koje se trude u Gospodu. Pozdravite Persidu ljubaznu, koja se mnogo trudila u Gospodu.
13 Pozdravite Rufa izbranoga u Gospodu, i mater njegovu i moju.
14 Pozdravite Asinkrita, Flegonta, Erma, Patrova, Ermija, i braæu koja su s njima.
15 Pozdravite Filologa i Juliju, Nireja i sestru njegovu, i Olimpana, i sve svete koji su s njima.
16 Pozdravite jedan drugoga cjelivom svetijem. Pozdravljaju vas sve crkve Hristove.
17 Molim vas pak, braæo, èuvajte se od onijeh koji èine raspre i razdore na štetu nauke koju vi nauèiste, i uklonite se od njih;
18 Jer takovi ne služe Gospodu našemu Isusu Hristu nego svojemu trbuhu, i blagijem rijeèima i blagoslovima prelašæuju srca bezazlenijeh.
19 Jer vaše slušanje razglasi se svuda. I radujem se za vas; ali hoæu da ste vi mudri na dobro a prosti na zlo.
20 A Bog mira da satre sotonu pod noge vaše skoro. Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vama. Amin.
21 Pozdravlja vas Timotije, pomoænik moj, i Lukije i Jason i Sosipatar, roðaci moji.
22 Pozdravljam vas i ja Tertije, koji napisah ovu poslanicu u Gospodu.
23 Pozdravlja vas Gaj, domaæin moj i cijele crkve. Pozdravlja vas Erast, haznadar gradski, i brat Kvart.
24 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.
25 A onome koji vas može utvrditi po jevanðelju mojemu i propovijedanju Isusa Hrista, po otkrivenju tajne koja je bila sakrivena od postanja svijeta,
26 A sad se javila i obznanila kroz pisma proroèka, po zapovijesti vjeènoga Boga, za poslušanje vjere među svima neznabošcima,
27 Jedinome premudrome Bogu, kroz Isusa Hrista, slava vavijek. Amin.

1. Korinæanima Poslanica

1 Od Pavla, voljom Božijom pozvanoga
apostola Isusa Hrista, i od Sostena brata,
2 Crkvi Božijoj koja je u Korintu, os-
veæenima u Hristu Isusu, pozvanima sve-
tima, sa svima koji prizivlju ime Gospoda
našega Isusa Hrista na svakome mjestu i
njihovome i našemu:
3 Blagodat vam i mir od Boga oca
našega i Gospoda Isusa Hrista.
4 Zahvaljujem svagda Bogu svojemu za
vas što vam je dana blagodat Božija u
Hristu Isusu,
5 Te se u svemu obogatiste kroza nj, u
svakoj rijeèi i svakom razumu,
6 Kao što se svjedoèanstvo Hristovo
utvrdi među vama;
7 Tako da nemate nedostatka ni u jed-
nome daru, vi koji èekate otkrivenja
Gospoda našega Isusa Hrista,
8 Koji æe vas i utvrditi do samoga kraja
da budete pravi na dan Gospoda našega
Isusa Hrista.
9 Vjeran je Bog koji vas pozva u zajed-
nicu sina svojega Isusa Hrista Gospoda
našega.
10 Molim vas pak, braæo, imenom
Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno
govorite, i da ne budu među vama
raspre, nego da budete utvrđeni u jednom
razumu i u jednoj misli.
11 Jer sam èuo za vas, braæo moja, od
Hlojinijeh domašnjijeh da su svađe među
vama,
12 A to kažem da jedan od vas govori:
ja sam Pavlov; a drugi: ja sam Apolov;
a treæi: ja sam Kifin; a èetvrti: ja sam
Hristov.
13 Eda li se Hristos razdijeli? Eda li se
Pavle razape za vas? ili se u ime Pavlovo
krstiste?
14 Hvala Bogu što ja nijednoga od vas
ne krstih osim Krispa i Gaja;
15 Da ne reèe ko da u svoje ime krstih.
16 A krstih i Stefanin dom: dalje ne
znam jesam li koga drugog krstio.
17 Jer Hristos ne posla mene da krstim,
nego da propovijedam jevanđelje, ne pre-
mudrijem rijeèima, da ne izgubi silu krst
Hristov.
18 Jer je rijeè krstova ludost onima koji
ginu; a nama je koji se spasavamo sila
Božija.
19 Jer je pisano: pogubiæu premu-
drost premudrijeh, i razum razumnijeh
odbaciæu.
20 Gdje je premudri? Gdje je kn-
jiževnik? Gdje je prepiraè ovoga vijeka?
Ne pretvori li Bog mudrost ovoga svijeta
u ludost?
21 Jer buduæi da u premudrosti Božijoj
ne pozna svijet premudrošæu Boga, bila
je Božija volja da ludošæu pouèenja spase
one koji vjeruju.
22 Jer i Jevreji znake ištu, i Grci premu-
drosti traže.
23 A mi propovijedamo Hrista raza-
peta, Jevrejima dakle sablazan a Grcima
bezumlje;
24 Onima pak koji su pozvani, i Jevre-
jima i Grcima, Hrista, Božiju silu i Božiju
premudrost.
25 Jer je ludost Božija mudrija od ljudi,
i slabost je Božija jaèa od ljudi.
26 Jer pogledajte znanje svoje, braæo, da
nema ni mnogo premudrijeh po tijelu, ni
mnogo silnijeh ni mnogo plemenitijeh;
27 Nego što je ludo pred svijetom ono
izabra Bog da posrami premudre; i što
je slabo pred svijetom ono izabra Bog da
posrami jako;
28 I što je neplemenito pred svijetom i
uništeno izabra Bog, i što nije, da uništi
ono što jest,
29 Da se ne pohvali nijedno tijelo pred
Bogom.
30 Iz kojega ste vi u Hristu Isusu, koji
nam posta premudrost od Boga i pravda i
osveæenje i izbavljenje.
31 Da kao što se piše) ko se hvali,
Gospodom da se hvali.

2

1 I ja došavši k vama, braæo, ne doðoh
s visokom rijeèi ili premudrosti da vam
javljam svjedoèanstvo Božije.

2 Jer nijesam mislio da znam što među
vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta.
3 I ja bijah među vama u slabosti, i u
strahu i u velikom drktanju.
4 I rijeè moja, i pouèenje moje ne bijaše
u nadgovorljivijem rijeèima ljudske pre-
mudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile.
5 Da vjera vaša ne bude u mudrosti
ljudskoj nego u sili Božijoj.
6 Ali premudrost govorimo koja je
u savršenima, a ne premudrost vijeka
ovoga ni knezova vijeka ovoga koji pro-
laze.
7 Nego govorimo premudrost Božiju u
tajnosti sakrivenu, koju odredi Bog prije
svijeta za slavu našu;
8 Koje nijedan od knezova vijeka ovoga
ne pozna; jer da su je poznali, ne bi
Gospoda slave razapeli.
9 Nego kao što je pisano: što oko ne
vidje, i uho ne èu, i u srce èovjeku ne
doðe, ono ugotovi Bog onima, koji ga
ljube.
10 A nama je Bog otkrio Duhom svoji-
jem; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije.
11 Jer ko od ljudi zna šta je u èovjeku
osim duha èovjeèijega koji živi u njemu?
Tako i u Bogu što je niko ne zna osim
Duha Božijega.
12 A mi ne primismo duha ovoga svijeta,
nego Duha koji je iz Boga, da znamo što
nam je darovano od Boga;
13 Koje i govorimo ne rijeèima što je
nauèila èovjeèija premudrost, nego što
uèi Duh sveti; i duhovne stvari duhovno
radimo.
14 A tjelesni èovjek ne razumije što je
od Duha Božijega; jer mu se èini ludost i
ne može da razumije, jer treba duhovno
da se razgleda.
15 Duhovni pak sve razgleda, a njega
sama niko ne razgleda.
16 Jer ko pozna um Gospodnji da ga
pouèi? A mi um Hristov imamo.

3

1 I ja, braæo, ne mogoh s vama govoriti
kao s duhovnima nego kao s tjelesnima,
kao s malom djecom u Hristu.
2 Mlijekom vas napojih a ne jelom, jer
još ne mogaste, i ni sad još ne možete,
3 Jer ste još tjelesni. Jer gdje su među
vama zavisti i svaðe i nesloge, nijeste li
tjelesni, i ne živite li po èovjeku?
4 Jer kad govori ko: ja sam Pavlov; a
drugi: ja sam Apolov; nijeste li tjelesni?
5 Ko je dakle Pavle a ko li Apolo do
samo sluge kroz koje vjerovaste, kao što i
svakome Gospod dade?
6 Ja posadih, Apolo zali, a Bog dade te
uzraste.
7 Tako niti je onaj što koji sadi, ni onaj
koji zaljeva, nego Bog koji daje te raste.
8 A onaj koji sadi i koji zaljeva jednaki
su; i svaki æe primiti svoju platu po
svojemu trudu.
9 Jer mi smo Bogu pomagaèi, a vi ste
Božija njiva, Božija graðevina.
10 Po blagodati Božijoj koja mi je dana
ja kao premudri neimar postavih temelj,
a drugi zida u visinu; ali svaki neka gleda
kako zida.
11 Jer temelja drugoga niko ne može
postaviti osim onoga koji je postavljen,
koji je Isus Hristos.
12 Ako li ko zida na ovome temelju
zlato, srebro, drago kamenje, drva, sijeno,
slamu,
13 Svakoga æe djelo iziæi na vidjelo; jer
æe dan pokazati, jer æe se ognjem otkriti,
i svako djelo pokazaæe oganj kao što jest.
14 I ako ostane èije djelo što je nazidao,
primiæe platu.
15 A èije djelo izgori, otiæi æe u štetu:
a sam æe se spasti tako kao kroz oganj.
16 Ne znate li da ste vi crkva Božija, i
Duh Božij živi u vama?
17 Ako pokvari ko crkvu Božiju, pok-
variæe njega Bog: jer je crkva Božija
sveta, a to ste vi.
18 Niko neka se ne vara: ako ko među
vama misli da je mudar na ovome svijetu,
neka bude lud da bude mudar.
19 Jer je premudrost ovoga svijeta ludost
pred Bogom, jer je pisano: hvata premu-
dre u njihovu lukavstvu.
20 I opet: Gospod zna pomisli mudrijeh
da su ništa.
21 Zato niko da se ne hvali èovjekom,
jer je sve vaše.
22 Bio Pavle, ili Apolo, ili Kifa, ili svijet,
ili život ili smrt, ili sadašnje, ili buduæe:

sve je vaše;
23 A vi ste Hristovi a Hristos Božij.

4

1 Tako da nas drže ljudi kao sluge Hristove i pristave tajna Božijeh.
2 A od pristava se ne traži više ništa, nego da se ko vjeran nađe.
3 A ja malo marim što me sudite vi ili èovjeèij dan; a ni sam sebe ne sudim.
4 Jer ne znam ništa na sebi; no za to nijesam opravdan, ali onaj koji mene sudi Gospod je.
5 Zato ne sudite ništa prije vremena, dokle Gospod ne doðe, koji æe iznijeti na vidjelo što je sakriveno u tami i objaviæe savjete srdaène, i tada æe pohvala biti svakome od Boga.
6 A ovo, braæo moja, prigovorih sebi i Apolu vas radi, da se od nas nauèite da ne mislite za sebe više nego što je napisano, i da se koga radi ne nadimate jedan na drugoga.
7 Jer ko tebe povišuje? Šta li imaš što nijesi primio? A ako si primio, što se hvališ kao da nijesi primio?
8 Eto ste siti, eto se obogatiste, bez nas carujete. O da biste carovali, da bismo i mi s vama carovali!
9 Jer mislim da Bog nas apostole najstražnje postavi, kao one koji su na smrt osuðeni; jer bismo gledanje i svijetu i anðelima i ljudima.
10 Mi smo budale Hrista radi, a vi ste mudri u Hristu; mi slabi, a vi jaki; vi slavni, a mi sramotni.
11 Do ovoga èasa i gladujemo, i trpimo žeðu, i golotinju, i muke, i potucamo se,
12 I trudimo se radeæi svojijem rukama. Kad nas psuju, blagosiljamo; kad nas gone, trpimo;
13 Kad hule na nas, molimo; postasmo kao smetlište svijeta, po kojemu svi gaze dosad.
14 Ne pišem ja ovo da posramim vas, nego vas uèim kao svoju ljubaznu djecu.
15 Jer ako imate i trista uèitelja u Hristu, ali nemate mnogo otaca. Jer vas ja u Hristu Isusu rodih jevanðeljem.
16 Nego vas molim, ugledajte se na mene kao i ja na Hrista.
17 Zato poslah k vama Timotija, koji mi je sin ljubazni i vjerni u Gospodu; on æe vam opomenuti putove moje koji su u Hristu Isusu, kao što svuda i u svakoj crkvi uèim.
18 Neki se naduše kao da ja neæu doæi k vama.
19 Ali æu vam doæi skoro, ako Bog da, i neæu gledati na rijeèi onijeh što su se naduli, nego na silu.
20 Jer carstvo Božije nije u rijeèi nego u sili.
21 Šta hoæete? da doðem k vama s prutom ili s ljubavi i duhom krotosti?

5

1 Vrlo se glasi da je kurvarstvo među vama, i takovo kurvarstvo kakovo se ni među neznabošcima ne èuje, da nekakav ima ženu oèinu.
2 I vi se još nadimate, mjesto da plaèete, da se izvadi između vas onaj koji je uèinio to djelo.
3 Jer ja, koji ako nijesam kod vas tijelom ali duhom tu živim, veæ otsudih kao da sam tamo, da se onaj koji je to tako uèinio,
4 U ime Gospoda našega Isusa Hrista kad se saberete vi i moj duh, sa silom Gospoda našega Isusa Hrista,
5 Da se on preda sotoni na muèenje tijela, da bi se duh spasao u dan Gospoda našega Isusa Hrista.
6 Nije dobra hvala vaša. Ne znate li da malo kvasca sve tijesto ukiseli?
7 Oèistite dakle stari kvasac, da budete novo tijesto, kao što ste prijesni; jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos.
8 Zato da praznujemo ne u starome kvascu, ni u kvascu pakosti i lukavstva, nego u prijesnome hljebu èistote i istine.
9 Pisah vam u poslanici da se ne miješate s kurvarima;
10 I to ja ne rekoh za kurvare ovoga svijeta, ili tvrdice, ili hajduke, ili idolopoklonike; jer biste morali iziæi iz svijeta.
11 A sad vam pisah da se ne miješate ako koji koji se brat zove, postane kurvar, ili tvrdica, ili idolopoklonik, ili kavgadžija, ili pijanica, ili hajduk; s takovima da i ne jedete.

12 Jer šta je meni stalo da sudim i one
koji su napolju? Ne sudite li vi one koji su
unutra?
13 A one koji su napolju sudiæe Bog.
Izvadite zloga izmeðu sebe.

6

1 Smije li koji od vas, kad ima tužbu na
drugoga, iæi na sud nepravednima, a ne
svetima?
2 Ne znate li da æe sveti suditi svijetu?
Kad æete dakle vi svijetu suditi nijeste li
vrijedni suditi manjijem stvarima?
3 Ne znate li da æemo anðelima suditi,
akamoli stvarima ovoga svijeta?
4 A vi kad imate tužbe za stvari ovoga
svijeta, uzmete za sudije one koje u crkvi
ne broji niko ni u što!
5 Na sramotu vašu govorim: zar nema
meðu vama nijednoga mudra koji može
rasuditi meðu braæom svojom?
6 Nego se brat s bratom sudi, i to pred
nevjernima!
7 I to je veæ vrlo sramno za vas da
imate tužbe meðu sobom. Zašto radije
ne trpite nepravdu? Zašto radije ne
pregorite štetu?
8 Nego vi sami èinite nepravdu i štetu,
pa još braæi!
9 Ili ne znate da nepravednici neæe
naslijediti carstva Božijega? Ne vara-
jte se: ni kurvari, ni idolopoklonici,
ni preljuboèinci, ni adžuvani, ni
muželožnici,
10 Ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni
kavgadžije, ni hajduci, carstva Božijega
neæe naslijediti.
11 I ovakovi bijaste neki; nego se
opraste i posvetiste i opravdaste imenom
Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom
Boga našega.
12 Sve mi je slobodno, ali nije sve na
korist; sve mi je slobodno, ali neæu da što
oblada mnome.
13 Jela su za trbuh, i trbuh je za jela;
ali æe Bog i ova i onoga pokvariti. A
tijelo nije za kurvarstvo, nego za Gospoda,
i Gospod za tijelo.
14 A Bog i Gospoda podiže, i nas æe
podiæi silom svojom.
15 Ne znate li da su tjelesa vaša udi
Hristovi? Hoæu li dakle uzeti ude Hris-
tove i od njih naèiniti ude kurvine? Bože
saèuvaj!
16 Ili ne znate da ko se s kurvom sveže
jedno tijelo s njom postane? Jer, reèe,
biæe dvoje jedno tijelo.
17 A ko se Gospoda drži jedan je duh s
Gospodom.
18 Bježite od kurvarstva; jer svaki grijeh
koji èovjek èini osim tijela je; a koji se
kurva on griješi svome tijelu.
19 Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva
svetoga Duha koji živi u vama, kojega
imate od Boga, i nijeste svoji?
20 Jer ste kupljeni skupo. Proslavite
dakle Boga u tjelesima svojijem i u
dušama svojijem, što je Božije.

7

1 A za ono što mi pisaste: dobro je
èovjeku da se ne dohvata do žene:
2 Ali zbog kurvarstva svaki da ima svoju
ženu, i svaka žena da ima svojega muža;
3 Muž da èini ženi dužnu ljubav, tako i
žena mužu.
4 Žena nije gospodar od svojega tijela,
nego muž; tako i muž nije gospodar od
svojega tijela, nego žena.
5 Ne zabranjujte se jedno od drugoga,
veæ ako u dogovoru za vrijeme, da se
postite i molite Bogu; i opet da se sas-
tanete, da vas sotona ne iskuša vašijem
neuzdržanjem.
6 Ali ovo govorim po svjetu a ne po
zapovijesti;
7 Jer hoæu da svi ljudi budu kao i ja;
ali svaki ima svoj dar od Boga: ovaj dakle
ovako a onaj onako.
8 A neoženjenijem i udovicama velim:
dobro im je ako ostanu kao i ja što sam.
9 Ako li se ne uzdrže, neka se žene
i udaju; jer je bolje ženiti se negoli
upaljivati se.
10 A oženjenijem zapovijedam, ne ja
nego Gospod, da se žena od muža ne
razdvaja
11 Ako li se pak i razdvoji, da se više ne
udaje, ili da se pomiri sa svojijem mužem
i muž da ne pušæa žene.

12 A ostalima govorim ja a ne Gospod: ako koji brat ima ženu nekršteu i ona se privoli življeti s njim, da je ne ostavlja.
13 I žena ako ima muža nekršteua i on se privoli življeti s njom, da ga ne ostavlja.
14 Jer se posveti muž nekršten ženom krštenom, i posveti se žena nekršteua od muža krštenoga; jer inaèe djeca vaša bila bi neèista, a sad su sveta.
15 Ako li se nekršteni razdvaja, neka se razdvoji; jer se brat ili sestra u takovom događaju ne zarobi; jer nas na mir dozva Gospod Bog.
16 Jer šta znaš, ženo, da ako muža spaseš? ili šta znaš, mužu, da ako ženu spaseš?
17 Samo kao što je Bog razdijelio svakome, i kao što je svakoga pozvao Gospod onako neka živi. I tako zapovijedam po svijem crkvama.
18 Je li ko pozvat obrezan, neka se ne gradi neobrezan; ako li je ko pozvat neobrezan, neka se ne obrezuje.
19 Obrezanje je ništa, i neobrezanje je ništa; nego držanje zapovijesti Božijeh.
20 Svaki neka ostane u onome zvanju u kome je pozvan.
21 Jesi li pozvan rob, ne brini se; nego ako i možeš svoj biti, još radije budi.
22 Jer koji je pozvan u Gospodu rob, slobodnjak je Gospodnji, tako i koji je pozvan slobodnjak, rob je Hristov.
23 Kupljeni ste skupo, ne budite robovi ljudima.
24 Svaki, braæo, u èemu je ko pozvan u onome neka ostane pred Gospodom.
25 A za djevojke nemam zapovijesti Gospodnje, nego dajem svjet, kao koji sam pomilovan od Gospoda, da budem vjeran.
26 Mislim dakle ovo da æe biti dobro za sadašnju nevolju da je èovjeku dobro tako biti.
27 Jesi li se privezao za ženu, ne traži da se razdriješiš; jesi li se odriješio od žene, ne traži žene.
28 A ako li se i oženiš, nijesi sagriješio; i djevojka ako se uda, nije sagriješila: ali æe imati takovi nevolje tjelesne; a ja vas žalim.
29 A ovo govorim, braæo, jer je ostalo vrijeme prekraæeno, da æe i oni koji imaju žene biti kao oni koji nemaju;
30 I koji plaèu kao koji ne plaèu; i koji se raduju kao koji se ne raduju; i koji kupuju kao koji nemaju;
31 I koji ovaj svijet upotrebljavaju kao da ga ne upotrebljavaju: jer prolazi obliježe ovoga svijeta.
32 A ja hoæu da ste vi bezbrižni. Ko je neoženjen brine se za Gospodnje, kako æe ugoditi Gospodu;
33 A koji je oženjen brine se za svjetsko, kako æe ugoditi ženi. Drugo je žena, a drugo je djevojka.
34 Koja je neudata brine se za Gospodnje, kako æe ugoditi Gospodu, da bude sveta i tijelom i duhom; a koja je udata brine se za svjetsko, kako æe ugoditi mužu.
35 A ovo govorim na korist vama samijem, ne da vam nametnem zamku na vrat, nego za lijepu i pristojnu službu Gospodu bez smetnje.
36 Ako li pak ko misli da je sramota za njegovu djevojku kad ostane usidjelica, i ne može drukèije biti, neka èini šta hoæe, ne griješi ako se uda.
37 A koji stoji tvrdo u srcu, i nema nevolje, a ima vlast nad svojom voljom, i ovo je rasudio u srcu svojemu da zadrži djevojku, dobro èini.
38 Tako i onaj koji udaje svoju djevojku dobro èini; ali koji ne udaje bolje èini.
39 Žena je privezana zakonom dokle joj god živi muž; a ako joj umre muž, slobodna je za koga hoæe da se uda, samo u Gospodu.
40 Ali je blaženija ako ostane tako po mojemu svjetu; jer mislim da i ja imam Duha Božijega.

8

1 A za meso što je klato idolima znamo, jer svi razum imamo. Razum dakle nadima, a ljubav popravlja.
2 Ako li ko misli da što zna, ne zna još ništa kao što treba znati.
3 A ako ko ljubi Boga, Bog ga je nauèio.
4 A za jelo idolskijeh žrtava, znamo da idol nije ništa na svijetu, i da nema drugoga Boga osim jedinoga.

5 Jer ako i ima koji se bogovi zovu, ili
na nebu ili na zemlji, kao što ima mnogo
bogova i mnogo gospoda:
6 Ali mi imamo samo jednoga Boga oca,
od kojega je sve, i mi u njemu, i jednoga
Gospoda Isusa Hrista, kroz kojega je sve,
i mi kroza nj.
7 Ali nema svatko razuma; jer neki koji
još i sad misle da su idoli nešto, kao
idolske žrtve jedu, i savjest njihova, slaba
buduæi, pogani se.
8 Ali jelo nas ne postavlja pred Bogom:
jer niti æemo biti veæi ako jedemo, ni
manji ako ne jedemo.
9 Ali se èuvajte da kako ova sloboda
vaša ne postane spoticanje slabima.
10 Jer ako tebe, koji imaš razum, vidi ko
u idolskoj crkvi gdje sjediš za trpezom,
neæe li njegova savjest, slaba buduæi,
osloboditi se da jede idolske žrtve?
11 I s tvoga razuma poginuæe slabi brat,
za kojega Hristos umrije.
12 Tako kad se griješite o braæu, i bijete
njihovu slabu savjest, o Hrista se griješite.
13 Zato ako jelo sablažnjava brata mo-
jega, neæu jesti mesa dovijeka, da ne
sablaznim brata svojega.

9

1 Nijesam li ja apostol? Nijesam li
sam svoj? Ne vidjeh li ja Isusa Hrista,
Gospoda našega? Nijeste li vi djelo moje
u Gospodu?
2 Ako drugima i nijesam apostol, ali
vama jesam, jer ste vi peèat mojega
apostolstva u Gospodu.
3 Moj odgovor onima koji me uspitaju
ovo je:
4 Eda li nemamo vlasti jesti i piti?
5 Eda li nemamo vlasti sestru ženu
voditi, kao i ostali apostoli, i braæa
Gospodnja, i Kifa?
6 Ili jedan ja i Varnava nemamo vlasti
ovo èiniti?
7 Ko vojuje kad o svome trošku? Ili ko
sadi vinograd i od rodova njegovijeh da
ne jede? Ili ko pase stado i od mlijeka
stada da ne jede?
8 Eda li ovo govorim po èovjeku? Ne
govori li ovo i zakon?
9 Jer je u Mojsijevu zakonu napisano: da
ne zavežeš usta volu koji vrše. Eda li se
Bog brine za volove?
10 Ili govori jamaèno za nas? Jer se za
nas napisa: koji ore treba u nadanju da
ore; i koji vrše u nadanju da æe dobiti od
onoga što vrše.
11 Kada mi vama duhovna sijasmo, je
li to što veliko ako mi vama tjelesna
požnjemo?
12 Kad se drugi miješaju u vašu vlast,
akamoli da ne bi mi? Ali ne uèinismo po
vlasti ovoj nego sve trpimo da ne uèinimo
kake smetnje jevanðelju Hristovu.
13 Ne znate li da oni koji èine svetu
službu od svetinje se hrane? i koji oltaru
služe s oltarom dijele?
14 Tako i Gospod zapovjedi da oni koji
jevanðelje propovijedaju od jevanðelja
žive.
15 A ja to nijedno ne uèinih. I ne pišem
ovo da tako bude za mene; jer bih voljeo
umrijeti nego da ko slavu moju uništi.
16 Jer ako propovijedam jevanðelje,
nema mi hvale: jer mi je za nevolju; i
teško meni ako jevanðelja ne propovi-
jedam.
17 Ako dakle ovo èinim od svoje volje,
platu imam; a ako li èinim za nevolju,
služba mi je predata.
18 Kakva mi je dakle plata? Da propovi-
jedajuæi jevanðelje uèinim bez plate je-
vanðelje Hristovo, da ne èinim po svojoj
vlasti u propovijedanju jevanðelja.
19 Jer premda sam slobodan od sviju,
svima sebe uèinih robom, da ih više
pridobijem.
20 Jevrejima sam bio kao Jevrejin da
Jevreje pridobijem; onima koji su pod
zakonom bio sam kao pod zakonom, da
pridobijem one koji su pod zakonom;
21 Onima koji su bez zakona bio sam
kao bez zakona, premda nijesam Bogu
bez zakona nego sam u zakonu Hristovu,
da pridobijem one koji su bez zakona.
22 Slabima bio sam kao slab, da slabe
pridobijem; svima sam bio sve, da kako-
god spasem koga.
23 A ovo èinim za jevanðelje, da bih
imao dijel u njemu.

24 Ne znate li da oni što trèe na trku,
svi trèe, a jedan dobije dar? Tako trèite
da dobijete.
25 Svaki pak koji se bori od svega se
uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljiv
vijenac, a mi neraspadljiv.
26 Ja dakle tako trèim, ne kao na
nepouzdano; tako se borim, ne kao onaj
koji bije vjetar;
27 Nego morim tijelo svoje i trudim
da kako sam drugima propovijedajuæi
izbaèen ne budem.

10

1 Ali neæu vam zatajiti, braæo, da ocevi
naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more
proðoše;
2 I svi se u Mojsija krstiše u oblaku i
moru;
3 I svi jedno jelo duhovno jedoše;
4 I svi jedno piæe duhovno piše; jer
pijahu od duhovne stijene koja iðaše za
njima: a stijena bješe Hristos.
5 Ali mnogi od njih ne bijahu po Božijoj
volji, jer biše pobijeni u pustinji.
6 A ovo biše ugledi nama, da mi ne
želimo zala, kao i oni što želješe.
7 Niti bivajte idolopoklonici, kao neki od
njih, kao što stoji napisano: sjedoše ljudi
da jedu i da piju, i ustaše da igraju.
8 Niti da se kurvamo, kao neki od njih
što se kurvaše, i pade ih u jedan dan
dvadeset i tri hiljade.
9 Niti da kušamo Hrista, kao što neki od
njih kušaše, i od zmija izgiboše.
10 Niti da vièemo na Boga, kao neki od
njih što vikaše, i izgiboše od krvnika.
11 Ovo se pak sve događaše ugledi
njima, a napisa se za nauku nama, na koje
pošljedak svijeta doðe.
12 Jer koji misli da stoji neka se èuva da
ne padne.
13 Drugo iskušenje ne doðe na vas osim
èovjeèijega; ali je vjeran Bog koji vas
neæe pustiti da se iskušate veæma nego
što možete, nego æe uèiniti s iskušanjem
i kraj, da možete podnijeti.
14 Zato, ljubazna braæo moja, bjegajte
od idolopoklonstva.
15 Kao mudrima govorim; sudite vi šta
govorim.
16 Èaša blagoslova koju blagosiljamo
nije li zajednica krvi Hristove? Hljeb koji
lomimo nije li zajednica tijela Hristova?
17 Jer smo jedan hljeb, jedno tijelo
mnogi; jer svi u jednome hljebu imamo
zajednicu.
18 Gledajte Izrailja po tijelu: koji jedu
žrtve nijesu li zajednièari oltara?
19 Šta dakle govorim? da je idol što? ili
idolska žrtva da je što?
20 Nije; nego što žrtvuju neznabošci, da
ðavolima žrtvuju, a ne Bogu; a ja neæu
da ste vi zajednièari s ðavolima.
21 Ne možete piti èaše Gospodnje i èaše
ðavolske; ne možete imati zajednice u
trpezi Gospodnjoj i u trpezi ðavolskoj.
22 Ili da prkosimo Gospodu? Eda li smo
mi jaèi od njega?
23 Sve mi je slobodno, ali nije sve na
korist; sve mi je slobodno, ali sve ne ide
na dobro.
24 Niko da ne gleda što je njegovo, nego
svaki da gleda što je drugoga.
25 Sve što se prodaje na mesarnici,
jedite, i ništa ne ispitujte savjesti radi;
26 Jer je Gospodnja zemlja i što je na
njoj.
27 Ako li vas ko od nevjernika pozove,
i hoæete iæi, jedite sve što se pred vas
donese, i ne premišljajte ništa savjesti
radi.
28 Ako li vam pak ko reèe: ovo je idolska
žrtva, ne jedite radi onoga koji vam kaže,
i radi savjesti; jer je Gospodnja zemlja i
što je na njoj.
29 Ali ne govorim za savjest tvoju, nego
drugoga; jer zašto da moju slobodu sudi
savjest drugoga?
30 Ako ja s blagodaæu uživam, zašto
da se huli na mene za ono za što ja
zahvaljujem?
31 Ako dakle jedete, ako li pijete, ako
li što drugo èinite, sve na slavu Božiju
èinite.
32 Ne budite na sablazan ni Jevrejima,
ni Grcima, ni crkvi Božijoj,
33 Kao što i ja u svaèemu svima
ugaðam, ne tražeæi svoje koristi nego
mnogijeh, da se spasu.

11

1 Ugledajte se na mene, kao i ja na Hrista.
2 Hvalim vas pak, braæo, što sve moje pamtite i držite zapovijesti kao što vam predadoh.
3 Ali hoæu da znate da je svakome mužu glava Hristos; a muž je glava ženi; a Bog je glava Hristu.
4 Svaki muž koji se s pokrivenom glavom moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju.
5 I svaka žena koja se gologlava moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju; jer je sve jedno kao da je obrijana.
6 Ako se dakle ne pokriva žena, neka se striže; ako li je ružno ženi striæi se ili brijati se, neka se pokriva.
7 Ali muž da ne pokriva glave, jer je oblièje i slava Božija; a žena je slava muževlja.
8 Jer nije muž od žene nego žena od muža.
9 Jer muž nije sazdan žene radi nego žena muža radi.
10 Zato žena treba da ima vlast na glavi, anðela radi.
11 Ali niti je muž bez žene ni žena bez muža u Gospodu.
12 Jer kako je žena od muža, tako je i muž iz žene; a sve je od Boga.
13 Sami među sobom sudite je li lijepo da se žena gologlava moli Bogu?
14 Ili ne uèi li vas i sama priroda da je mužu sramota ako gaji dugaèku kosu;
15 A ženi je slava ako gaji dugaèku kosu? Jer joj je kosa dana mjesto pokrivala.
16 Ako li je ko svadljiv, mi takovoga obièaja nemamo, niti crkve Božije.
17 Ali ovo zapovijedajuæi ne hvalim da se ne na bolje nego na gore sabirate.
18 Prvo dakle kad se sabirate u crkvu, èujem da imaju raspre među vama; i nešto vjerujem od ovoga.
19 Jer treba i jeresi da budu među vama, da se pokažu pošteni koji su među vama.
20 A kad se skupite na jedno mjesto, ne jede se veèera Gospodnja.
21 Jer svaki svoju veèeru uzme najprije i jede, i tako jedan gladuje a drugi se opija.
22 Eda li dakle nemate kuæa da jedete i pijete? Ili ne marite za crkvu Božiju, i sramotite one koji nemaju? Šta æu vam reæi? Hoæu li vas pohvaliti za to? Neæu.
23 Jer ja primih od Gospoda što vam i predadoh, da Gospod Isus onu noæ u koju bivaše predan uze hljeb,
24 I zahvalivši prelomi i reèe: uzmite, jedite, ovo je tijelo moje, koje se za vas lomi; ovo èinite meni za spomen.
25 Tako i èašu, po veèeri, govoreæi: ova je èaša novi zavjet u mojoj krvi; ovo èinite, kad god pijete, meni za spomen.
26 Jer kad god jedete ovaj hljeb i èašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne doðe.
27 Tako koji nedostojno jede ovaj hljeb ili pije èašu Gospodnju, kriv je tijelu i krvi Gospodnjoj.
28 Ali èovjek da ispituje sebe, pa onda od hljeba da jede i od èaše da pije;
29 Jer koji nedostojno jede i pije, sud sebi jede i pije, ne razlikujuæi tijela Gospodnjega.
30 Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i dovoljno ih spavaju.
31 Jer kad bismo sebe rasuðivali, ne bismo osuðeni bili.
32 Ali kad smo suðeni, nakazuje nas Gospod, da se ne osudimo sa svijetom.
33 Zato, braæo moja, kad se sastajete da jedete, išèekujte jedan drugoga.
34 Ako li je ko gladan, neka jede kod kuæe, da se na grijeh ne sastajete. A za ostalo urediæu kad doðem.

12

1 A za duhovne darove neæu vam, braæo, zatajiti.
2 Znate da kad bijaste neznabošci idoste k idolima bezglasnima, kako vas voðahu.
3 Zato vam dajem na znanje da niko ko duhom Božijim govori neæe reæi: anatemate Isusa; i niko ne može Isusa Gospodom nazvati osim Duhom svetijem.
4 Darovi su razlièni, ali je Duh jedan.
5 I razliène su službe, ali je jedan Gospod.
6 I razliène su sile, ali je jedan Bog koji èini sve u svemu.

7 A u svakome se pojavljuje Duh na
korist;
8 Jer jednome se daje Duhom rijeè
premudrosti; a drugome rijeè razuma po
istome Duhu;
9 A drugome vjera, tijem istijem Duhom;
a drugome dar iscjeljivanja, po tome
istom Duhu;
10 A drugome da èini èudesa, a dru-
gome proroštvo, a drugome da razlikuje
duhove, a drugome razlièni jezici, a dru-
gome da kazuje jezike.
11 A ovo sve èini jedan i taj isti Duh
razdjeljujuæi po svojoj vlasti svakome
kako hoæe.
12 Jer kao što je tijelo jedno i ude ima
mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda
su mnogi, jedno su tijelo: tako i Hristos.
13 Jer jednijem Duhom mi se svi
krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci,
ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednijem
Duhom napojismo.
14 Jer tijelo nije jedan ud, nego mnogi.
15 Ako reèe noga: ja nijesam ruka,
nijesam od tijela; eda li zato nije od tijela?
16 I ako reèe uho: ja nijesam oko,
nijesam od tijela; eda li zato nije od tijela?
Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje je èuvenje?
17 A kad bi sve bilo èuvenje, gdje je
mirisanje?
18 Ali Bog postavi sve ude u tijelu kako
je koga htio.
19 A kad bi svi bili jedan ud, gdje je
tijelo?
20 Sad su pak mnogi udi a jedno tijelo.
21 Ali oko ne može reæi ruci: ne trebaš
mi; ili opet glava nogama: ne trebate mi.
22 Nego još koji se udi tijela èine da su
najslabiji najpotrebniji su.
23 I koji nam se èine da su najsramotniji
na tijelu, na one udaramo najveæu èast;
24 I nepošteni naši udi najveæe
poštenje imaju; a pošteni udi ne trebaju.
Ali Bog složi tijelo i najhuðemu udu dade
najveæu èast,
25 Da ne bude raspre u tijelu, nego da se
udi jednako brinu jedan za drugoga.
26 I ako strada jedan ud, s njim stradaju
svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim
se raduju svi udi.
27 A vi ste tijelo Hristovo, i udi meðu
sobom.
28 I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo
apostole, drugo proroke, treæe uèitelje, a
potom èudotvorce, onda darove iscjelji-
vanja, pomaganja, upravljanja, razliène
jezike.
29 Eda li su svi apostoli? Eda li su svi
proroci? Eda li su svi uèitelji? Eda li su
svi èudotvorci?
30 Eda li svi imaju darove iscjeljivanja?
Eda li svi govore jezike? Eda li svi kazuju?
31 Starajte se pak za veæe darove; pa
æu vam još bolji put pokazati.

13

1 Ako jezike èovjeèije i anðelske gov-
orim a ljubavi nemam, onda sam kao
zvono koje zvoni, ili praporac koji zveèi.
2 I ako imam proroštvo i znam sve tajne
i sva znanja, i ako imam svu vjeru da i
gore premještam, a ljubavi nemam, ništa
sam.
3 I ako razdam sve imanje svoje, i ako
predam tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi
nemam, ništa mi ne pomaže.
4 Ljubav dugo trpi, milokrvna je; ljubav
ne zavidi; ljubav se ne velièa, ne nadima
se,
5 Ne èini što ne valja, ne traži svoje, ne
srdi se, ne misli o zlu,
6 Ne raduje se nepravdi, a raduje se
istini,
7 Sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada,
sve trpi.
8 Ljubav nikad ne prestaje, a proroštvo
ako æe i prestati, jezici ako æe umuknuti,
razuma ako æe nestati.
9 Jer nešto znamo i nešto prorokujemo;
10 A kad doðe savršeno, onda æe
prestati što je nešto.
11 Kad ja bijah malo dijete kao dijete
govorah, kao dijete mišljah, kao dijete
razmišljavah; a kad postadoh èovjek,
odbacih djetinjstvo.
12 Tako sad vidimo kao kroz staklo u
zagonetki, a onda æemo licem k licu; sad
poznajem nešto, a onda æu poznati kao
što sam poznat.
13 A sad ostaje vjera, nad, ljubav, ovo
troje; ali je ljubav najveæa meðu njima.

14

1 Držite se ljubavi, a starajte se za
duhovne dare, a osobito da prorokujete.
2 Jer koji govori jezike, ne govori
ljudima nego Bogu: jer niko ne sluša, a
on duhom govori tajne.
3 A koji prorokuje govori ljudima za
popravljanje i utjehu i utvrđenje.
4 Jer koji govori jezike sebe popravlja, a
koji prorokuje crkvu popravlja.
5 Ali ja bih htio da vi svi govorite jezike,
a još više da prorokujete: jer je veæi onaj
koji prorokuje negoli koji govori jezike,
veæ ako ko kazuje, da se crkva popravlja.
6 A sad, braæo, ako doðem k vama
jezike govoreæi, kaku æu korist uèiniti
ako vam ne govorim ili u otkrivenju, ili
u razumu, ili u proroštvu, ili u nauci?
7 Kao neke stvari bezdušne koje daju
glas, bila svirala ili gusle, ako razlièna
glasa ne daju, kako æe se razumjeti šta
se svira ili gudi?
8 Jer ako truba da nerazgovijetan glas,
ko æe se pripraviti na boj?
9 Tako i vi ako nerazumljivu rijeè reèete
jezikom, kako æe se razumjeti šta gov-
orite? Jer æete govoriti u vjetar.
10 Ima na svijetu Bog zna koliko ra-
zlièniјeh glasova, ali nijedan nije bez
znaèenja.
11 Ako dakle ne znam sile glasa, biæu
nijemac onome kome govorim, i onaj koji
govori biæe meni nijemac.
12 Tako i vi, buduæi da se starate za
duhovne darove, gledajte da budete on-
ima bogati koji su na popravljanje crkve.
13 Zato koji govori jezikom neka se moli
Bogu da kazuje.
14 Jer ako se jezikom molim Bogu, moj
se duh moli, a um je moj bez ploda.
15 Šta æe se dakle èiniti? Moliæu
se Bogu duhom, a moliæu se i umom;
hvaliæu Boga duhom, a hvaliæu i umom.
16 Jer kad blagosloviš duhom kako æe
onaj koji stoji mjesto prostaka reæi amin
po tvome blagoslovu, kad ne zna šta
govoriš?
17 Ti dobro zahvaljuješ, ali se drugi ne
popravlja.
18 Hvala Bogu mojemu što govorim
jezike veæma od sviju vas.
19 Ali u crkvi volim pet rijeèi umom
svojijem reæi, da se i drugi pomognu,
negoli hiljadu rijeèi jezikom.
20 Braæo! ne budite djeca umom,
nego pakošæu djetinjite, a umom budite
savršeni.
21 U zakonu piše: drugijem jezicima
i drugijem usnama govoriæu narodu
ovome, i ni tako me neæe poslušati,
govori Gospod.
22 Zato su jezici za znak ne onima
koji vjeruju, nego koji ne vjeruju; a pro-
roštvo ne onima koji ne vjeruju, nego koji
vjeruju.
23 Ako se dakle skupi crkva sva na jedno
mjesto, i svi uzgovorite jezicima, a doðu i
prostaci, ili nevjernici, neæe li reæi da ste
poludjeli?
24 A ako svi prorokuju, i doðe kakav
nevjernik ili prostak, bude pokaran od
sviju i suðen od sviju.
25 I tako tajne srca njegova bivaju javl-
jene, i tako padnuvši nièice pokloniæe se
Bogu, i kazaæe da je zaista Bog s vama.
26 Šta æe se dakle èiniti, braæo? Kad
se sabirate svaki od vas ima psalam, ima
nauku, ima jezik, ima otkrivenje, ima
kazivanje; a sve da biva na popravljanje.
27 Ako govori ko jezikom, ili po dvojica,
ili najviše po trojica, i to poredom; a jedan
da kazuje.
28 Ako li ne bude nikoga da kazuje, neka
æuti u crkvi, a sebi neka govori i Bogu.
29 A proroci dva ili tri neka govore, i
drugi neka rasuðuju.
30 Ako li se otkrije što drugome koji
sjedi, neka èeka dok prvi uæuti.
31 Jer možete prorokovati svi, jedan po
jedan, da se svi uèe, i svi da se tješe.
32 I duhovi proroèki pokoravaju se pro-
rocima;
33 Jer Bog nije Bog bune, nego mira, kao
po svima crkvama svetijeh.
34 Žene vaše da æute u crkvama; jer
se njima ne dopusti da govore, nego da
slušaju, kao što i zakon govori.
35 Ako li hoæe èemu da se nauèe, kod
kuæe muževe svoje neka pitaju; jer je

ružno ženi da govori u crkvi.
36 Eda li od vas rijeè Božija iziðe? ili samijem vama doðe?
37 Ako ko misli da je prorok ili duhovan, neka razumije što vam pišem, jer su Gospodnje zapovijesti.
38 Ako li ko ne razumije, neka ne razumije.
39 Zato, braæo moja, starajte se da prorokujete, i ne zabranjujte govoriti jezicima.
40 A sve neka biva pošteno i uredno.

15

1 Ali vam napominjem, braæo, jevanðelje, koje vam objavih, koje i primiste, u kome i stojite,
2 Kojijem se i spasavate, ako držite kako vam objavih; veæ ako da uzalud vjerovaste.
3 Jer vam najprije predadoh što i primih da Hristos umrije za grijehe naše, po pismu,
4 I da bi ukopan, i da usta treæi dan, po pismu,
5 I da se javi Kifi, potom jedanaestorici apostola;
6 A potom ga vidješe jednom više od pet stotina braæe, od kojijeh mnogi žive i sad, a neki i pomriješe;
7 A potom se javi Jakovu, pa onda svima apostolima;
8 A poslije sviju javi se i meni, kao kakvom nedonošèetu.
9 Jer sam ja najmlaði među apostolima, koji nijesam dostojan nazvati se apostol, jer gonih crkvu Božiju.
10 Ali po blagodati Božijoj jesam što jesam, i blagodat njegova što je u meni ne osta prazna, nego se potrudih više od sviju njih, ali ne ja nego blagodat Božija koja je sa mnom.
11 Bio dakle ja ili oni, tako propovijedamo, i tako vjerovaste.
12 A ako se Hristos propovijeda da ustade iz mrtvijeh, kako govore neki među vama da nema vaskrsenija mrtvijeh?
13 I ako nema vaskrsenija mrtvijeh, to ni Hristos ne usta.
14 A ako Hristos ne usta, uzalud dakle propovijedanje naše, a uzalud i vjera vaša.
15 A nalazimo se i lažni svjedoci Božiji što svjedoèimo na Boga da vaskrse Hrista, kojega ne vaskrse kad mrtvi ne ustaju.
16 Jer ako mrtvi ne ustaju, ni Hristos ne usta.
17 A ako Hristos ne usta, uzalud vjera vaša: još ste u grijesima svojijem.
18 Dakle i oni koji pomriješe u Hristu, izgiboše.
19 I ako se samo u ovom životu uzdamo u Hrista, najnesreæniji smo od sviju ljudi.
20 Ali Hristos usta iz mrtvijeh, i bi novina onima koji umriješe.
21 Jer buduæi da kroz èovjeka bi smrt, kroz èovjeka i vaskrsenije mrtvijeh.
22 Jer kako po Adamu svi umiru, tako æe i po Hristu svi oživljeti.
23 Ali svaki u svom redu: novina Hristos; a potom oni koji vjerovaše Hristu o njegovu dolasku;
24 Onda kraj, kad preda carstvo Bogu i ocu, i kad ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu.
25 Jer njemu valja carovati dokle ne položi sve neprijatelje svoje pod noge svoje.
26 A pošljednji æe se neprijatelj ukinuti smrt.
27 Jer sve pokori pod noge njegove. Ali kad veli da je sve njemu pokoreno, pokazuje se da je osim onoga koji mu pokori sve.
28 A kad mu sve pokori, onda æe se i sam sin pokoriti onome koji mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu.
29 Šta dakle èine oni koji se krste mrtvijeh radi? Kad mrtvi jamaèno ne ustaju, što se i kršæavaju mrtvijeh radi?
30 I mi zašto podnosimo muke i nevolje svaki èas?
31 Svaki dan umirem, tako mi, braæo, vaše slave, koju imam u Hristu Isusu Gospodu našemu.
32 Jer ako sam se po èovjeku borio sa zvjerovima u Efesu, kaka mi je korist ako mrtvi ne ustaju? Da jedemo i pijemo, jer æemo sutra umrijeti.
33 Ne varajte se: zli razgovori kvare dobre obièaje.

34 Otrijeznite se jedanput kao što treba,
i ne griješite; jer neki ne znadu za Boga,
na sramotu vama kažem.
35 Ali æe reæi ko: kako æe ustati mrtvi?
i u kakom æe tijelu doæi?
36 Bezumnièe! ti što siješ neæe oživljeti
ako ne umre.
37 I što siješ ne siješ tijelo koje æe biti,
nego golo zrno, bilo pšenièno ili drugo
kako.
38 A Bog mu daje tijelo kako hoæe, i
svakom sjemenu svoje tijelo.
39 Nije svako tijelo jedno tijelo, nego je
drugo tijelo èovjeèije, a drugo skotsko, a
drugo riblje, a drugo ptièije.
40 I imaju tjelesa nebeska i tjelesa ze-
maljska: ali je druga slava nebeskima, a
druga zemaljskima.
41 Druga je slava suncu, a druga slava
mjesecu, i druga slava zvijezdama; jer se
zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi.
42 Tako i vaskrsenije mrtvijeh: sije se za
raspadljivost, a ustaje za neraspadljivost;
43 Sije se u sramoti, a ustaje u slavi; sije
se u slabosti, a ustaje u sili;
44 Sije se tijelo tjelesno, a ustaje tijelo
duhovno. Ima tijelo tjelesno, i ima tijelo
duhovno.
45 Tako je i pisano: prvi èovjek Adam
postade u tjelesnom životu, a pošljednji
Adam u duhu koji oživljuje.
46 Ali duhovno tijelo nije prvo, nego
tjelesno, pa onda duhovno.
47 Prvi je èovjek od zemlje, zemljan;
drugi je èovjek Gospod s neba.
48 Kakav je zemljani taki su i zemljani;
i kakav je nebeski taki su i nebeski.
49 I kako nosimo oblièje zemljanoga
tako æemo nositi i oblièje nebeskoga.
50 A ovo govorim, braæo, da tijelo i krv
ne mogu naslijediti carstva Božijega, niti
raspadljivost neraspadljivosti našljeđuje.
51 Evo vam kazujem tajnu: jer svi
neæemo pomrijeti, a svi æemo se
pretvoriti,
52 Ujedanput, u trenuæu oka u
pošljednjoj trubi; jer æe zatrubiti i mrtvi
æe ustati neraspadljivi, i mi æemo se
pretvoriti.
53 Jer ovo raspadljivo treba da se obuèe
u neraspadljivost, i ovo smrtno da se
obuèe u besmrtnost.
54 A kad se ovo raspadljivo obuèe u
neraspadljivost i ovo se smrtno obuèe u
besmrtnost, onda æe se zbiti ona rijeè što
je napisana: pobjeda proždrije smrt.
55 Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je,
pakle, pobjeda?
56 A žalac je smrti grijeh, a sila je grijeha
zakon.
57 A Bogu hvala koji nam dade pobjedu
kroz Gospoda našega Isusa Hrista.
58 Zato, braæo moja ljubazna, budite
tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte
jednako u djelu Gospodnjemu znajuæi da
trud vaš nije uzalud pred Gospodom.

16

1 A za milostinju svetima, kao što ure-
dih po crkvama Galatijskijem onako i vi
èinite.
2 Svaki prvi dan nedjelje neka svaki
od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko
može, da ne bivaju zbiranja kad doðem.
3 A kad doðem, koje naðete za vrijedne
one æu s poslanicama poslati u Jerusalim
neka odnesu vašu pomoæ.
4 A ako bude vrijedno da i ja idem, poæi
æe sa mnom.
5 A k vama æu doæi kad proðem
Maæedoniju, jer æu proæi kroz
Maæedoniju.
6 A u vas može biti da æu se zabaviti, ili
i zimovati, da me vi pratite kud poðem.
7 Sad vas u prolaženju neæu vidjeti, a
nadam se neko vrijeme ostati kod vas, ako
Gospod dopusti.
8 A u Efesu æu ostati do Trojièina dne;
9 Jer mi se otvoriše velika i bogata vrata,
i protivnika ima mnogo.
10 A ako doðe Timotije, gledajte da bude
kod vas bez straha; jer on radi djelo
Gospodnje kao i ja.
11 Da ga niko dakle ne prezre, nego ga
ispratite s mirom da doðe k meni; jer ga
èekam s braæom.
12 A za brata Apola, mnogo ga molih da
doðe k vama s braæom: i nikako ne bješe
mu volja da sad doðe; ali æe doæi kad
imadbude kad.
13 Pazite, stojte u vjeri, muški se držite,
utvrđujte se.
14 Sve da vam biva u ljubavi.

15 Molim vas pak, braæo, znate dom
Stefanin da je novina od Ahaje, i na
služenje svetima odredi se;
16 Da ste i vi pokorni takovima, i
svakome koji pomaže i trudi se.
17 Ali se obradovah dolasku Stefaninu
i Fortunatovu i Ahajikovu, jer mi oni
naknadiše što sam bio bez vas;
18 Jer umiriše duh moj i vaš. Pripozna-
jte dakle takove.
19 Pozdravljaju vas crkve Azijske. Poz-
dravljaju vas u Gospodu mnogo Akila i
Priskila s domašnjom svojom crkvom.
20 Pozdravljaju vas braæa sva. Poz-
dravite jedan drugoga cjelivom svetijem.
21 Pozdravljam vas ja Pavle svojom
rukom.
22 Ako ko ne ljubi Gospoda Isusa Hrista
da bude proklet, maran ata.
23 Blagodat Gospoda našega Isusa
Hrista s vama;
24 I ljubav moja sa svima vama u Hristu
Isusu. Amin.

2. Korinæanima Poslanica

1 Od Pavla, apostola Isusa Hrista po volji
Božijoj i brata Timotija crkvi Božijoj u
Korintu, sa svima svetima koji su u svoj
Ahaji:
2 Blagodat vam i mir od Boga oca
našega, i Gospoda Isusa Hrista.
3 Blagosloven Bog i otac Gospoda
našega Isusa Hrista, otac milosti i Bog
svake utjehe,
4 Koji nas utješava u svakoj nevolji
našoj, da bismo mogli utješiti one koji su
u svakoj nevolji utjehom kojom nas same
Bog utješava.
5 Jer kako se stradanja Hristova um-
nožavaju na nama tako se i utjeha naša
umnožava kroz Hrista.
6 Ako li smo pak u nevolji, za vašu
je utjehu i spasenije, koje postaje u tr-
pljenju tijeh istijeh stradanja koja i mi
podnosimo.
7 I nadanje naše tvrdo je za vas. Ako
li se utješavamo, za vašu je utjehu i
spasenije, znajuæi da kao što ste zajed-
nièari u našemu stradanju tako i u utjesi.
8 Jer vam neæemo, braæo, zatajiti
nevolje naše koja nam se dogodi u Aziji
kad nam je bilo preteško i preko sile tako
da se nijesmo nadali ni življeti;
9 Nego sami u sebi osudismo da nam
valja pomrijeti da se veæ ne uzdasmo u
sebe nego u Boga koji podiže mrtve.
10 Koji nas je od tolike smrti izbavio, i
izbavlja; i u njega se uzdamo da æe nas i
još izbaviti,
11 S pomoæu i vaše molitve za nas; da
mnogi ljudi mnogu hvalu daju Bogu za
dare koji su nama dati vas radi.
12 Jer je naša slava ovo: svjedoèanstvo
savjesti naše da smo u prostoti i èistoti
Božijoj a ne u mudrosti tjelesnoj nego
po blagodati Božijoj življeli na svijetu, a
osobito među vama.
13 Jer vam drugo ne pišemo nego što
èitate i razumijevate. A nadam se da
æete i do kraja razumjeti.
14 Kao što neki i razumjeste da smo
vam slava kao i vi nama za dan Gospoda
našega Isusa Hrista.
15 I u ovom pouzdanju šæadijah da vam
doðem prije, da drugu blagodat imate;
16 I kroz vas da doðem u Maædoniju,
i opet iz Maædonije da doðem k vama, i
vi da me pratite u Judeju.
17 Ali kad sam ovo htio, eda li sam
dakle što nepostojano èinio? Ili što se
nakanjujem, da se po tijelu nakanjujem,
da bude u mene da da, a ne ne?
18 Ali je Bog vjeran, te rijeè naša k vama
ne bi da i ne.
19 Jer sin Božij Isus Hristos, kojega
mi vama propovijedasmo ja i Silvan i
Timotije, ne bi da i ne, nego u njemu bi
da.
20 Jer koliko je obeæanja Božijeh, u
njemu su da, i u njemu amin, Bogu na
slavu kroz nas.
21 A Bog je koji nas utvrdi s vama u
Hristu, i pomaza nas,
22 Koji nas i zapeèati, i dade zalog Duha
u srca naša.
23 A ja za svjedoka Boga prizivam na
svoju dušu da štedeæi vas ne doðoh više
u Korint.
24 Ne kao da mi vladamo vjerom vašom,
nego smo pomagaèi vaše radosti; jer u
vjeri stojite.

2

1 Ovo pak sudih u sebi da opet ne
doðem k vama u žalosti.
2 Jer ako ja èinim žalost vama, ko je koji
æe mene veseliti osim onoga koji prima
žalost od mene?
3 I pisah vam ovo isto, da kad doðem
ne primim žalost na žalost, a za koje bi
valjalo da se veselim nadajuæi se na sve
vas da je moja radost sviju vas.
4 Jer od brige mnoge i tuge srca napisah
vam s mnogijem suzama, ne da biste se
ožalostili nego da biste poznali ljubav
koju imam izobilno k vama.
5 Ako li je ko mene ražalio, ne ražali
mene, do nekoliko, da ne otežam svima
vama.
6 Jer je dovoljno takovome kar ovaj od
mnogijeh.

7 Zato vi nasuprot veæma da opraštate
i tješite, da takovi kako ne padne u
preveliku žalost.
8 Zato vas molim, utvrdite k njemu
ljubav.
9 Jer vam zato i pisah, da poznam
poštenje vaše jeste li u svaèemu poslušni.
10 A kome vi što oprostite onome
opraštam i ja; jer ja ako što kome
oprostih, oprostih mu vas radi mjesto
Isusa Hrista,
11 Da nas ne prevari sotona; jer znamo
šta on misli.
12 A kad doðoh u Troadu da propovi-
jedam jevanðelje Hristovo, i otvoriše mi
se vrata u Gospodu,
13 Ne imadoh mira u duhu svojemu, ne
našavši Tita, brata svojega; nego oprosti-
vši se s njima iziðoh u Maæedoniju.
14 Ali hvala Bogu koji svagda nama
daje pobjedu u Hristu Isusu, i kroz nas
javlja miris poznanja svojega na svakom
mjestu.
15 Jer smo mi Hristov miris Bogu i među
onima koji se spasavaju i koji ginu:
16 Jednima dakle miris smrtni za smrt,
a drugima miris životni za život. I za ovo
ko je vrijedan?
17 Jer mi nijesmo kao mnogi koji
neèisto propovijedaju rijeè Božiju, nego
iz èistote, i kao iz Boga, pred Bogom, u
Hristu govorimo.

3

1 Poèinjemo li se opet sami hval-
iti vama? Ili trebamo kao neki pre-
poruènijeh poslanica na vas ili od vas?
2 Jer ste vi naša poslanica napisana u
srcima našima, koju poznaju i èitaju svi
ljudi;
3 Koji ste se pokazali da ste poslanica
Hristova, koju smo mi služeæi napisali ne
mastilom nego Duhom Boga živoga, ne na
kamenijem daskama nego na mesanijem
daskama srca.
4 A takovo pouzdanje imamo kroz
Hrista u Boga,
5 Ne da smo vrsni od sebe pomisliti što,
kao od sebe, nego je naša vrsnoæa od
Boga;
6 Koji i uèini nas vrsne da budemo sluge
novom zavjetu, ne po slovu nego po duhu;
jer slovo ubija, a duh oživljuje.
7 Ako li služba smrti koja je u kamenju
izrezana slovima, bi u slavi da sinovi
Izrailjevi ne mogoše pogledati na lice Mo-
sijevo od slave lica njegova koja prestaje:
8 Akamoli neæe mnogo veæma služba
duha biti u slavi?
9 Jer kad je služba osuðenja slava,
mnogo veæma izobiluje služba pravde u
slavi.
10 Jer i nije slavno što se proslavi s ove
strane prema prevelikoj slavi.
11 Jer kad je slavno ono što prestaje,
mnogo æe veæma biti u slavi ono što
ostaje.
12 Imajuæi dakle takovi nad s velikom
slobodom radimo;
13 I ne kao što Mojsije metaše pokrivalo
na lice svoje, da ne bi mogli sinovi Izrail-
jevi gledati svršetka onome što prestaje.
14 No zaslijepiše pomisli njihove; jer
do samoga ovog dana stoji ono pokrivalo
neotkriveno u èitanju starog zavjeta, jer
u Hristu prestaje.
15 Nego do danas kad se èita Mojsije,
pokrivalo na srcu njihovom stoji.
16 A kad se obrate ka Gospodu, uzeæe
se pokrivalo.
17 A Gospod je Duh: a gdje je Duh ondje
je sloboda.
18 Mi pak svi koji otkrivenijem
licem gledamo slavu Gospodnju, preo-
bražavamo se u to isto oblièje iz slave
u slavu, kao od Gospodnjega Duha.

4

1 Zato imajuæi ovu službu kao što
bismo pomilovani, ne dosaðuje nam se;
2 Nego se odrekosmo tajnoga srama da
ne živimo u lukavstvu, niti da izvræemo
rijeè Božiju, nego javljanjem istine da se
pokažemo svakoj savjesti èovjeèijoj pred
Bogom.
3 Ako li je pak pokriveno jevanðelje
naše, u onima je pokriveno koji ginu,
4 U kojima Bog svijeta ovoga oslijepi
razume nevjernika, da im ne zasvijetli
vidjelo jevanðelja slave Hristove, koji je
oblièje Boga, koji se ne vidi.

5 Jer sebe ne propovijedamo nego Hrista
Isusa Gospoda, a sebe same vaše sluge
Isusa Gospoda radi.
6 Jer Bog koji reèe da iz tame zasvijetli
vidjelo, zasvijetli u srcima našima na
svjetlost poznanja slave Božije u licu Isusa
Hrista.
7 Ali ovo blago imamo u zemljanijem
sudovima, da premnoštvo sile bude od
Boga a ne od nas.
8 U svemu imamo nevolje, ali nam se
ne dosađuje; zbunjeni smo, ali ne gubimo
nada;
9 Progone nas, ali nijesmo ostavljeni;
obaljuju nas, ali ne ginemo.
10 I jednako nosimo na tijelu smrt
Gospoda Isusa, da se i život Isusov na
tijelu našemu pokaže.
11 Jer mi živi jednako se predajemo na
smrt za Isusa, da se i život Isusov javi na
smrtnome tijelu našemu.
12 Zato dakle smrt vlada u nama, a život
u vama.
13 Imajuæi pak onaj isti duh vjere kao
što je napisano: vjerovah, zato govorih;
mi vjerujemo, zato i govorimo.
14 Znajuæi da æe onaj koji podiže Isusa,
i nas podignuti s Isusom, i postaviti s
vama.
15 Jer je sve vas radi, da blagodat
umnožena izobiluje hvalama na slavu
Božiju.
16 Zato nam se ne dosađuje; no ako
se naš spoljašnji èovjek i raspada, ali se
unutrašnji obnavlja svaki dan.
17 Jer naša laka sadašnja briga donosi
nam vjeènu i od svega pretežniju slavu,
18 Nama koji ne gledamo na ovo što se
vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo
što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi,
vjeèno.

5

1 Jer znamo da kad se zemaljska naša
kuæa tijela raskopa, imamo zgradu od
Boga, kuæu nerukotvorenu, vjeènu na
nebesima.
2 Jer za tijem uzdišemo, želeæi obuæi
se u svoj nebeski stan.
3 I da se obuèeni, ne goli naðemo!
4 Jer buduæi u ovome tijelu, uzdišemo
otežali; jer neæemo da se svuèemo, nego
da se preobuèemo, da život proždere
smrtno.
5 A onaj koji nas za ovo isto stvori, Bog
je, koji nam i dade zalog Duha.
6 Dobre smo dakle volje jednako, jer
znamo da putujemo u tijelu, daleko od
Gospoda.
7 Jer po vjeri živimo a ne po gledanju.
8 Ali se ne bojimo, i mnogo volimo otiæi
od tijela, i iæi ka Gospodu.
9 Zato se i staramo, ili ulazili ili odlazili,
da budemo njemu ugodni.
10 Jer nam se svima valja javiti na sudu
Hristovu, da primimo svaki što je koji u
tijelu èinio, ili dobro ili zlo;
11 Znajuæi dakle strah Gospodnji ljude
svjetujemo; a Bogu smo poznati, a
nadamo se da smo i u vašijem savjestima
poznati.
12 Jer se ne hvalimo opet pred vama,
nego vama dajemo uzrok da se hvalite
nama, da imate što odgovoriti onima koji
se hvale onijem što je spolja a ne što je u
srcu.
13 Jer ako se odviše hvalimo, Bogu se
hvalimo; ako li smo smjerni, vama smo.
14 Jer ljubav Božija nagoni nas, kad
mislimo ovo: ako jedan za sve umrije, to
dakle svi umriješe.
15 Hristos za sve umrije, da oni koji žive
ne žive više sebi, nego onome koji za njih
umrije i vaskrse.
16 Zato i mi otsad nikoga ne poznajemo
po tijelu; i ako Hrista poznasmo po tijelu,
ali ga sad više ne poznajemo.
17 Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar:
staro proðe, gle, sve novo postade.
18 Ali je sve od Boga, koji pomiri nas
sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam
službu pomirenja.
19 Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri
sa sobom ne primivši im grijeha njihovi-
jeh, i metnuvši u nas rijeè pomirenja.
20 Tako smo mi poslani mjesto Hrista,
kao da Bog govori kroz nas; molimo vas
u ime Hristovo, pomirite se s Bogom.
21 Jer onoga koji ne znadijaše grijeha
nas radi uèini grijehom, da mi budemo
pravda Božija u njemu.

6

1 Molimo vas pak kao pomagaèi da ne
primite uzalud blagodat Božiju.
2 Jer on govori: u vrijeme najbolje
poslušah te, i u dan spasenija pomogoh
ti. Evo sad je vrijeme najbolje, evo sad je
dan spasenija!
3 Nikakvo ni u èemu ne dajte spoticanje,
da se služba ne kudi;
4 Nego u svemu pokažite se kao sluge
Božije, u trpljenju mnogom, u nevoljama,
u bijedama, u tjesnotama,
5 U ranama, u tamnicama, u bunama, u
trudovima, u nespavanju, u postu,
6 U èistoti, u razumu, u podnošenju,
u dobroti, u Duhu svetom, u ljubavi
istinitoj,
7 U rijeèi istine, u sili Božijoj, s oružjem
pravde i nadesno i nalijevo,
8 Slavom i sramotom, kuđenjem i po-
hvalom, kao varalice i istiniti,
9 Kao neznani i poznati, kao oni koji
umiru i evo smo živi, kao nakaženi a ne
umoreni,
10 Kao žalosni a koji se jednako
vesele, kao siromašni, a koji mnoge obo-
gaæavaju, kao oni koji ništa nemaju a sve
imaju.
11 Usta naša otvoriše se k vama, Kor-
inæani, i srce naše rasprostrani se.
12 Vama nije tijesno mjesto u nama, ali
vam je tijesno u srcima vašijem.
13 A da mi vratite kao djeci govorim
rasprostranite se i vi.
14 Ne vucite u tuđemu jarmu nev-
jernika; jer šta ima pravda s bezakonjem?
ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom?
15 Kako li se slaže Hristos s Velijarom?
ili kakav dijel ima vjerni s nevjernikom?
16 Ili kako se udara crkva Božija s
idolima? Jer ste vi crkve Boga živoga, kao
što reèe Bog: useliæu se u njih, i življeæu
u njima, i biæu im Bog, i oni æe biti moj
narod.
17 Zato iziđite između njih i odvojte
se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do
neèistote, i ja æu vas primiti,
18 I biæu vam otac, i vi æete biti moji
sinovi i kæeri, govori Gospod svedržitelj.

7

1 Imajuæi dakle ovaka obeæanja, o
ljubazni! da oèistimo sebe od svake
poganštine tijela i duha, i da tvorimo
svetinju u strahu Božijemu.
2 Primite nas, nikome ne uèinismo
nažao, nikoga ne pokvarismo, nikoga ne
zanesosmo.
3 Ne govorim na osuđenje, jer prije
rekoh da ste u srcima našijem, da bih s
vama i umro i življeo.
4 Vrlo slobodno govorim k vama, mnogo
se hvalim vama, napunio sam se utjehe,
izobilan sam radošæu pored sviju briga
našijeh.
5 Jer kad dođosmo u Maæedoniju,
nikaka mira nemaše tijelo naše, nego
u svemu bijaše u nevolji: spolja borbe,
iznutra strah.
6 Ali Bog, koji tješi ponižene, utješi nas
dolaskom Titovijem.
7 A ne samo dolaskom njegovijem, nego
i utjehom kojom se on utješi za vas
kazujuæi vašu želju, vaše plakanje, vaše
staranje za mene, tako da se još veæma
obradovah.
8 Jer ako sam vas i ražalio poslanicom,
ne kajem se, ako se i bijah raskajao: jer
vidim da ona poslanica, ako i za malo,
ražali vas.
9 Ali se sad radujem, ne što biste
žalosni, nego što se ožalostiste na poka-
janje: jer se ožalostiste po Bogu, da od
nas ni u èemu ne štetujete.
10 Jer žalost koja je po Bogu donosi za
spasenije pokajanje, za koje se nigda ne
kaje; a žalost ovoga svijeta smrt donosi.
11 Jer, gle, ovo samo što se po Bogu
ožalostiste, koliko uèini staranje među
vama? kakovo pravdanje, kaku nepo-
voljnost, kakav strah, kaku želju, kaku
revnost, kaku osvetu? U svemu pokazaste
se da ste èisti u djelu.
12 Jer ako vam i pisah, ne onoga radi koji
je skrivio, niti onoga radi kome je krivo
uèinjeno, nego da se pokaže među vama
staranje naše za vas pred Bogom.
13 Zato se utješismo utjehom vašom;
a još se veæma obradovasmo radosti
Titovoj, jer vi svi umiriste duh njegov.
14 Jer što sam mu se za vas pohvalio,

nijesam se posramio; nego kako je sve istina što govorismo vama, tako i pohvala naša k Titu istinita bi.
15 I srce je njegovo puno ljubavi k vama kad se opominje poslušanja sviju vas, kako ste ga sa strahom i drktanjem primili.
16 Radujem se dakle što se u svemu smijem osloniti na vas.

8

1 Dajemo vam pak na znanje, braæo, blagodat Božiju koja je dana u crkvama Maæedonskima,
2 Da u mnogome kušanju nevolja suvišak radosti njihove i puko siromaštvo njihovo izobilova u bogatstvu prostote njihove.
3 Jer po moguæstvu njihovu ja sam svjedok) i preko moguæstva dobrovoljni bijahu,
4 I s mnogijem moljenjem moliše nas da primimo blagodat i zajednicu službe k svetima.
5 I ne kao što se nadasmo nego najprije sebe predaše Gospodu i nama, po volji Božijoj,
6 Da mi umolismo Tita da kao što je poèeo onako i svrši i među vama blagodat ovu.
7 A vi kako ste u svemu izobilni, u vjeri, i u rijeèi, i u razumu, i u svakom staranju, i u ljubavi svojoj k nama, da i u ovoj blagodati izobilujete.
8 Ne govorim po zapovijesti, nego kad se drugi staraju, i vašu ljubav kušam je li istinita.
9 Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat buduæi, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom obogatite.
10 I svjet dajem u tom; jer je ovo na korist vama, koji ne samo èiniti nego i htjeti poèeste još od lanjske godine.
11 A sad dovršite to i èiniti, da kao što bi dobra volja htjeti tako da bude i uèiniti, od toga što imate.
12 Jer ako ima ko dobru volju, mio je po onome što ima, a ne po onome što nema.
13 Jer se ne želi da drugima bude radost a vama žalost, nego jednako.
14 Da u sadašnje vrijeme vaš suvišak bude za njihov nedostatak, da i njihov suvišak bude za vaš nedostatak; da bude jednakost,
15 Kao što je pisano: ko je mnogo skupio, nije mu preteklo; i ko je malo skupio, nije mu nedostalo.
16 A hvala Bogu, koji je dao takovo staranje za vas u srce Titovo.
17 Jer primi moljenje; a buduæi da se tako vrlo stara, svojevoljno otide k vama.
18 Poslasmo pak s njim i brata, kojega je pohvala u jevanðelju po svijem crkvama.
19 A ne samo to, nego je i izabran od crkava da ide s nama u ovu blagodat u kojoj mi služimo za samoga Gospoda slavu i vašu dobru volju:
20 Èuvajuæi se toga da nas ko ne pokudi za ovo obilje u kome mi služimo,
21 I promišljajuæi za dobro ne samo pred Bogom nego i pred ljudima.
22 A poslasmo s njima i brata svojega, kojega mnogo puta poznasmo u mnogijem stvarima da je ustalac, a sad mnogo veæi zbog velikoga nadanja na vas.
23 A za Tita, on je moj drug i pomagaè među vama; a za braæu našu, oni su poslanici crkveni i slava Hristova.
24 Pokažite dakle na njima svjedoèanstvo svoje ljubavi i naše hvale vama i pred crkvama.

9

1 Jer za takovu porezu koja se kupi svetima nije mi trijebe pisati vam;
2 Jer poznajem vašu dobru volju, za koju se o vama hvalim Maæedoncima da se Ahaja prigotovi od lanjske godine, i vaša revnost razdraži mnoge.
3 A braæu poslah da se hvala naša vama ne isprazni u ovoj stvari, nego da budete prigotovljeni, kao što sam govorio;
4 Da se, ako doðu sa mnom Maæedonci i naðu vas neprigotovljene, ne osramotimo mi da ne reèem vi) u toj hvali.
5 Tako naðoh da je potrebno umoliti braæu da naprijed idu k vama, i da priprave ovaj naprijed obreèeni vaš blagoslov da bude gotov tako kakono ti blagoslov, a ne kao lakomstvo.

6 Ovo pak velim: koji s tvrðom sije, s
tvrðom æe i požnjeti; a koji blagoslov sije,
blagoslov æe i požnjeti.
7 Svaki po volji svojega srca, a ne sa
žalošæu ili od nevolje; jer Bog ljubi onoga
koji dragovoljno daje.
8 A Bog je kadar uèiniti da je među
vama izobilna svaka blagodat, da u
svemu svagda svako dovoljstvo imajuæi
izobilujete za svako dobro djelo;
9 Kao što je pisano: prosu, dade siro-
masima; pravda njegova ostaje vavijek.
10 A koji daje sjeme sijaèu, daæe i hljeb
za jelo: i umnožiæe sjeme vaše, i daæe
da uzrastu žita pravde vaše;
11 Da se u svemu obogatite za svaku
prostotu koja kroz nas èini hvalu Bogu.
12 Jer služba ove poreze ne ispunjuje
samo nedostatak svetijeh, nego èini te se
i mnoge hvale daju Bogu,
13 Ogledom poreze ove hvaleæi Boga
za vaše pokorno priznanje jevanðelja
Hristova, i za prostotu podjele k njima i
k svima,
14 I da se mole Bogu za vas i da èeznu
za vama za premnogu blagodat Božiju na
vama.
15 A hvala Bogu na njegovu
neiskazanome daru.

10

1 A sam ja Pavle molim vas krotosti
radi i tišine Hristove, koji sam pred vama
ponižen prema vama, a kad nijesam kod
vas, slobodan sam prema vama.
2 Molim pak da mi ne bude trijebe kad
budem kod vas, onako slobodan biti kao
što mislim da smijem protiv nekijeh koji
misle za nas da po tijelu živimo;
3 Jer ako i živimo u tijelu, ne borimo se
po tijelu.
4 Jer oružje našega vojevanja nije tje-
lesno, nego silno od Boga na raskopavanje
gradova, da kvarimo pomisli
5 I svaku visinu koja se podiže na
poznanje Božije, i robimo svaki razum za
pokornost Hristu,
6 I u pripravnosti imamo osvetu za
svaku nepokornost, kad se izvrši vaša
pokornost.
7 Gledate li na ono što vam je pred
oèima? Ako se ko uzda da je Hristov neka
misli opet u sebi da kako je on Hristov
tako smo i mi Hristovi.
8 Jer ako se što i više pohvalim vlašæu
našom koju nam dade Gospod na popravl-
janje, a ne na kvarenje vaše, neæu se
postidjeti.
9 Ali da se ne pokažem kao da vas
plašim poslanicama;
10 Jer su poslanice, veli, teške i jake, a
kad je tijelom pred nama, slab je, i rijeè
njegova ne valja ništa.
11 Ovo neka pomisli takovi da kaki smo
u rijeèi po poslanicama kad nijesmo kod
vas, taki smo i u djelu kad smo tu.
12 Jer ne smijemo sebe miješati ili se
porediti s drugima koji hvale sami sebe;
ali kad sami po sebi sebe mjere i porede
sami sebe sa sobom, ne razumijevaju.
13 A mi se neæemo hvaliti preko mjere,
nego po mjeri pravila kojega nam Bog
mjeru razdijeli da dopremo i do vas.
14 Jer se mi daleko ne prostiremo, kao
da ne dosežemo do vas; jer doprijesmo i
do vas s jevanðeljem Hristovijem,
15 Ne hvaleæi se preko mjere u tuðijem
poslovima, imajuæi pak nad kad uzraste
vjera vaša da æemo se u vama velièati po
pravilu svojemu izobilno,
16 Da i u daljnijem stranama od vas
propovjedimo jevanðelje, i da se ne po-
hvalimo onijem što je po tuðemu pravilu
uređeno.
17 A koji se hvali, Gospodom neka se
hvali.
18 Jer onaj nije valjan koji se sam hvali,
nego kojega Gospod hvali.

11

1 O da biste malo potrpljeli moje
bezumlje! no i potrpite me.
2 Jer revnujem za vas Božijom revnosti,
jer vas obrekoh mužu jednome, da djevo-
jku èistu izvedem pred Hrista.
3 Ali se bojim da kako kao što zmija
Evu prevari lukavstvom svojijem tako i
razumi vaši da se ne odvrate od prostote
koja je u Hristu.

4 Jer ako onaj koji dolazi drugoga Isusa propovijeda kojega mi ne propovijedasmo, ili drugoga Duha primite kojega ne primiste, ili drugo jevanðelje koje ne primiste, dobro biste potrpljeli.
5 Jer mislim da ni u èemu nijesam manji od prevelikijeh apostola.
6 Jer ako sam i prostak u rijeèi, ali u razumu nijesam. No u svemu smo poznati meðu vama.
7 Ili grijeh uèinih ponižujuæi sebe da se vi povisite? Jer vam zabadava Božije jevanðelje propovjedih.
8 Od drugijeh crkava oteh uzevši platu za služenje vama; i došavši k vama, i bivši u sirotinji, ne dosadih nikome.
9 Jer moju sirotinju potpuniše braæa koja doðoše iz Maædonije, i u svemu bez dosade vama sebe držah i držaæu.
10 Kao što je istina Hristova u meni tako se hvala ova neæe uzeti od mene u Ahajskijem krajevima.
11 Zašto? Što vas ne ljubim? Bog zna. A što èinim i èiniæu,
12 Da otsijeèem uzrok onima koji traže uzrok, da bi u onome èim se hvale našli se kao i mi.
13 Jer takovi lažni apostoli i prevarljivi poslenici pretvaraju se u apostole Hristove.
14 I nije èudo, jer se sam sotona pretvara u anðela svijetla.
15 Nije dakle ništa veliko ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima æe svršetak biti po djelima njihovijem.
16 Opet velim da niko ne pomisli da sam ja bezuman; ako li ne, a ono barem kao bezumna primite me, da se i ja što pohvalim.
17 A što govorim ne govorim po Gospodu, nego kao u bezumlju, u ovoj struci hvale.
18 Buduæi da se mnogi hvale po tijelu, i ja æu da se hvalim.
19 Jer ljubazno primate bezumne kad ste sami mudri.
20 Jer primate ako vas ko natjera da budete sluge, ako vas ko jede, ako ko uzme, ako vas ko po obrazu bije, ako se ko velièa.
21 Na sramotu govorim, jer kao da mi oslabismo. Na što je ko slobodan po bezumlju govorim i ja sam slobodan.
22 Jesu li Jevreji? i ja sam; jesu li Izrailjci? i ja sam; jesu li sjeme Avraamovo? i ja sam;
23 Jesu li sluge Hristove? ne govorim po mudrosti) ja sam još više. Više sam se trudio, više sam boja podnio, više puta sam bio u tamnici, mnogo puta sam dolazio do straha smrtnoga;
24 Od Jevreja primio sam pet puta èetrdeset manje jedan udarac;
25 Triput sam bio šiban, jednom su kamenje bacali na me, tri puta se laða sa mnom razbijala, noæ i dan proveo sam u dubini morskoj.
26 Mnogo puta sam putovao, bio sam u strahu na vodama, u strahu od hajduka, u strahu od rodbine, u strahu od neznabožaca, u strahu u gradovima, u strahu u pustinji, u strahu na moru, u strahu meðu lažnom braæom;
27 U trudu i poslu, u mnogom nespavanju, u gladovanju i žeði, u mnogom pošæenju, u zimi i golotinji;
28 Osim što je spolja, navaljivanje ljudi svaki dan, i briga za sve crkve.
29 Ko oslabi, i ja da ne oslabim? Ko se sablazni, i ja da se ne raspalim?
30 Ako mi se valja hvaliti, svojom æu se slabošæu hvaliti.
31 Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji je blagosloven vavijek, zna da ne lažem.
32 U Damasku neznabožaèki knez cara Arete èuvaše grad Damask i šæaše da me uhvati; i kroz prozor spustiše me u kotarici preko zida, i izbjegoh iz njegovijeh ruku.

12

1 Ali mi se ne pomaže hvaliti, jer æu doæi na viðenja i otkrivenja Gospodnja.
2 Znam èovjeka u Hristu koji prije èetrnaest godina ili u tijelu, ne znam; ili osim tijela, ne znam: Bog zna) bi odnesen do treæega neba.
3 I znam za takovog èovjeka ili u tijelu, ili osim tijela, ne znam: Bog zna)

4 Da bi odnesen u raj, i èu neiskazane
rijeèi kojijeh èovjeku nije slobodno gov-
oriti.
5 Tijem æu se hvaliti, a sobom se neæu
hvaliti, veæ ako slabostima svojima.
6 Jer kad bih se i htio hvaliti, ne bih bio
bezuman, jer bih istinu kazao; ali štedim
da ne bi ko više pomislio za mene nego
što me vidi ili èuje što od mene.
7 I da se ne bih ponio za premnoga
otkrivenja, dade mi se žalac u meso,
anðeo sotonin, da me æuša da se ne
ponosim.
8 Zato triput Gospoda molih da otstupi
od mene.
9 I reèe mi: dosta ti je moja blagodat; jer
se moja sila u slabosti pokazuje sasvijem.
Daklem æe se najslaðe hvaliti svojijem
slabostima, da se useli u mene sila Hris-
tova.
10 Zato sam dobre volje u slabostima, u
ruženju, u nevoljama, u progonjenjima, u
tugama za Hrista: jer kad sam slab onda
sam silan.
11 Postadoh bezuman hvaleæi se: vi
me natjeraste: jer je trebalo da me vi
hvalite; jer ni u èemu nijesam manji od
prevelikijeh apostola, ako i jesam ništa.
12 Jer znaci apostolovi uèiniše se među
vama u svakom trpljenju, u znacima i
èudesima i silama.
13 Jer šta je u èemu ste manji od
ostalijeh crkava, osim samo što vam ja
sam ne dosadih? Bacite na mene ovu
krivicu.
14 Evo sam gotov treæi put da vam
doðem, i ne dosaðujem vam; jer ne
tražim što je vaše nego vas. Jer djeca ni-
jesu dužna roditeljima imanja teæi nego
roditelji djeci.
15 A ja dragovoljno potrošiæu i biæu
potrošen za duše vaše, ako i ljubim ja vas
odviše, a vi mene manje ljubite.
16 Ali neka bude, ja ne dosadih vama,
nego lukav buduæi dobih vas prijevarom.
17 Eda li vas što zakidoh preko koga od
onijeh koje slah k vama?
18 Umolih Tita, i s njim poslah brata:
eda li vas Tit što zakide? Ne hodismo li
jednijem duhom? ne jednijem li stopama?
19 Mislite li opet da vam se odgo-
varamo? Pred Bogom u Hristu govorimo,
a sve je, ljubazni, za vaše popravljanje.
20 Jer se bojim da kad po èem doðem
neæu vas naæi kakove hoæu, i ja æu se
naæi vama kakova me neæete: da kako
ne budu svaðe, zavisti, srdnje, prkosi,
opadanja, šaptanja, nadimanja, bune:
21 Da me opet kad doðem ne ponizi Bog
moj u vas, i ne usplaèem za mnogima
koji su prije sagriješili i nijesu se pokajali
za neèistotu i kurvarstvo i sramotu, što
poèiniše.

13

1 Ovo treæi put idem k vama; u ustima
dva ili tri svjedoka ostaæe svaka rijeè.
2 Naprijed kazah i naprijed govorim
kako u vas bivši drugi put, i sad ne
buduæi kod vas pišem onima koji su prije
sagriješili i svima ostalima da ako doðem
opet neæu poštedjeti.
3 Jer tražite da iskušate Hrista što u
meni govori, koji među vama nije slab,
nego je silan među vama.
4 Jer ako i raspet bi po slabosti, ali je živ
po sili Božijoj; jer smo i mi slabi u njemu,
ali æemo biti živi s njim silom Božijom
među vama.
5 Sami sebe okušajte jeste li u vjeri,
sami sebe ogledajte. Ili ne poznajete sebe
da je Isus Hristos u vama? veæ ako da u
èemu nijeste valjani.
6 A nadam se da æete poznati da mi
nijesmo nevaljani.
7 A molimo se Bogu da vi ne èinite
nikakva zla, ne da se mi valjani
pokažemo, nego da vi dobro èinite, a mi
kao nevaljani da budemo.
8 Jer ništa ne možemo na istinu nego za
istinu.
9 Jer se radujemo kad mi slabimo a vi
jaèate. A zato se i molimo Bogu, za vaše
savršenstvo.
10 Zato, ne buduæi kod vas, pišem ovo
da kad doðem ne uèinim bez šteðenja po
vlasti koju mi je Gospod dao na popravl-
janje a ne na raskopavanje.
11 A dalje, braæo, radujte se, savršujte
se, utješavajte se, jednako mislite, mir
imajte: i Bog ljubavi i mira biæe s vama.
12 Pozdravite jedan drugoga cjelivom
svetijem. Pozdravljaju vas svi sveti.

13 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista i ljubav Boga i oca i zajednica svetoga Duha sa svima vama. Amin.

Poslanica Galaæanima

1 Pavle apostol, ni od ljudi, ni kroz èovjeka, nego kroz Isusa Hrista i Boga
oca, koji ga vaskrse iz mrtvijeh,
2 I sva braæa koja su sa mnom, crkvama
Galatijskijem:
3 Blagodat vam i mir od Boga oca i
Gospoda našega Isusa Hrista,
4 Koji dade sebe za grijehe naše da
izbavi nas od sadašnjega svijeta zloga, po
volji Boga i oca našega,
5 Kojemu slava vavijek vijeka. Amin.
6 Èudim se da se tako odmah odvraæate
na drugo jevanðelje od onoga koji vas
pozva blagodaæu Hristovom,
7 Koje nije drugo, samo što neki smetaju
vas, i hoæe da izvrnu jevanðelje Hristovo.
8 Ali ako i mi, ili anðeo s neba javi
vam jevanðelje drukèije nego što vam
javismo, proklet da bude!
9 Kao što prije rekosmo i sad opet velim:
ako vam ko javi jevanðelje drukèije nego
što primiste, proklet da bude!
10 Zar ja sad ljude nagovaram ili Boga?
Ili tražim ljudima da ugaðam? Jer kad
bih ja još ljudima ugaðao, onda ne bih bio
sluga Hristov.
11 Ali vam dajem na znanje, braæo, da
ono jevanðelje koje sam ja javio, nije po
èovjeku.
12 Jer ga ja ne primih od èovjeka, niti
nauèih, nego otkrivenjem Isusa Hrista.
13 Jer ste èuli moje življenje nekad u
Jevrejstvu, da sam odviše gonio crkvu
Božiju i raskopavao je.
14 I napredovah u Jevrejstvu veæma od
mnogijeh vrsnika svojijeh u rodu svome, i
odviše revnovah za otaèke svoje obièaje.
15 A kad bi ugodno Bogu, koji me
izabra od utrobe matere moje i prizva
blagodaæu svojom,
16 Da javi sina svojega u meni, da ga je-
vanðeljem objavim među neznabošcima;
odmah ne pitah tijela i krvi,
17 Niti iziðoh u Jerusalim k starijim
apostolima od sebe, nego otidoh u Arap-
sku, i opet se vratih u Damask.
18 A poslije toga na tri godine iziðoh
u Jerusalim da vidim Petra, i ostadoh u
njega petnaest dana.
19 Ali drugoga od apostola ne vidjeh,
osim Jakova brata Gospodnjega.
20 A što vam pišem evo Bog vidi da ne
lažem.
21 A potom doðoh u zemlje Sirske i
Kilikijske.
22 A bijah licem nepoznat Hristovijem
crkvama Judejskima;
23 Nego samo bijahu èuli da onaj koji
nas nekad goni sad propovijeda vjeru
koju nekad raskopavaše.
24 I slavljahu Boga za mene.

2

1 A potom na èetrnaest godina opet
iziðoh u Jerusalim s Varnavom, uzevši sa
sobom i Tita.
2 Ali iziðoh po otkrivenju, i razgovorih
se s njima za jevanðelje koje propovi-
jedam u neznabošcima, ali nasamo s
onima koji se brojahu kao najstariji, da
uzalud ne trèim ili ne bih trèao.
3 Ali ni Tit, koji bješe sa mnom, i bješe
Grk, ne bi natjeran da se obreže.
4 I za lažnu braæu koja doðoše i
privukoše se da uhode slobodu našu koju
imamo u Hristu Isusu, da nas zarobe;
5 Kojima se ni sahat ne podasmo u
pokornost, da istina jevanðelja ostane
među nama.
6 A za one koji se brojahu da su nešto,
kakovi bili da bili, ja ne marim ništa;
jer Bog ne gleda ko je ko; jer oni koji
se brojahu kao najstariji, meni ništa ne
dodaše;
7 Nego nasuprot doznavši da je meni
povjereno jevanðelje u neobrezanima,
kao Petru u obrezanima
8 Jer onaj koji pomaže Petru u apos-
tolstvu među obrezanima onaj pomaže i
meni među neznabošcima
9 I poznavši blagodat koja je meni dana,
Jakov i Kifa i Jovan, koji se brojahu da su
stubovi, dadoše desnice meni i Varnavi, i
pristadoše da mi propovijedamo u nezn-
abošcima, a oni u obrezanima;
10 Samo da se opominjemo siro-
mašnijeh, za koje sam se i starao tako
èiniti.

11 A kad doðe Petar u Antiohiju, u oèi
njemu protiv stadoh; jer bješe zazoran.
12 Jer prije dok ne doðoše neki od
Jakova, jeðaše s neznabošcima, a kad
doðoše, ustruèavaše se i odvajaše bojeæi
se onijeh koji su iz obrezanja.
13 I dvolièahu s njim i ostali Judejci, tako
da i Varnava prista u njihovo dvolièenje.
14 A kad ja vidjeh da ne idu pravo k
istini jevanðelja, rekoh Petru pred svima:
kad ti koji si Jevrejin, neznabožaèki a ne
Jevrejski živiš, zašto neznabošce nagoniš
da žive Jevrejski?
15 Mi koji smo roðeni Jevreji, a ne
grješnici iz neznabožaca,
16 Pa doznavši da se èovjek neæe opravdati djelima zakona, nego samo vjerom
Isusa Hrista, i mi vjerovasmo Hrista Isusa
da se opravdamo vjerom Hristovom, a
ne djelima zakona: jer se djelima zakona
nikakvo tijelo neæe opravdati.
17 Ako li se mi koji tražimo da se opravdamo Hristom, naðosmo i sami grješnici,
dakle je Hristos grijehu sluga? Bože
saèuvaj!
18 Jer ako opet zidam ono što razvalih,
pokazujem se da sam prestupnik.
19 Jer ja zakonom zakonu umrijeh da
Bogu živim; s Hristom se razapeh.
20 A ja više ne živim, nego živi u meni
Hristos. A što sad živim u tijelu, živim
vjerom sina Božijega, kojemu omiljeh, i
predade sebe za mene.
21 Ne odbacujem blagodati Božije; jer
ako pravda kroz zakon dolazi, to Hristos
uzalud umrije.

3

1 O nerazumni Galati! ko vas je opèinio
da se ne pokoravate istini? Vi, kojima
pred oèima bješe napisan Isus Hristos, a
sad se među vama razape.
2 Ovo jedno hoæu od vas da doznam, ili
Duha primiste kroz djela zakona ili kroz
èuvenje vjere?
3 Tako li ste nerazumni? Poèevši
Duhom, sad tijelom svršujete?
4 Tako li uzalud postradaste? Kad bi bilo
samo uzalud!
5 Koji vam dakle daje Duha i èini èudesa
među vama, èini li djelima zakona ili
èuvenjem vjere?
6 Kao što Avraam vjerova Bogu, i primi
mu se u pravdu.
7 Poznajte dakle da su oni sinovi
Avraamovi koji su od vjere.
8 A pismo vidjevši unapredak da Bog
vjerom neznabošce pravda, naprijed objavi Avraamu: u tebi æe se blagosloviti svi
neznabošci.
9 Tako koji su od vjere, blagosloviæe se
s vjernijem Avraamom.
10 Jer koji su god od djela zakona pod
kletvom su, jer je pisano: proklet svaki
koji ne ostane u svemu što je napisano u
knjizi zakonskoj da èini.
11 A da se zakonom niko ne opravdava
pred Bogom, poznato je: jer pravednik od
vjere življeæe.
12 A zakon nije od vjere; nego èovjek
koji to tvori življeæe u tome.
13 Hristos je nas iskupio od kletve
zakonske postavši za nas kletva, jer je
pisano: proklet svaki koji visi na drvetu:
14 Da među neznabošcima bude
blagoslov Avraamov u Hristu Isusu, da
obeæanje Duha primimo kroz vjeru.
15 Braæo, po èovjeku govorim,
niko èovjeèijega potvrðena zavjeta ne
odbacuje niti mu što domeæe.
16 A Avraamu i sjemenu njegovu reèena
biše obeæanja. A ne veli: i sjemenima,
kao za mnoga, nego kao za jedno: i
sjemenu tvojemu, koje je Hristos.
17 Ovo pak velim: zavjeta, koji je od
Boga potvrðen za Hrista, ne odbacuje
zakon, koji je postao poslije èetiri stotine
i trideset godina, da ukine obeæanje.
18 Jer ako je našljedstvo od zakona,
onda veæ nije od obeæanja, a Avraamu
obeæanjem darova Bog.
19 Šta æe dakle zakon? Radi grijeha
dodade se dokle doðe sjeme kojemu se
obeæa, i postavili su ga anðeli rukom
posrednika.
20 Ali posrednik nije jednoga; a Bog je
jedan.
21 Eda li je dakle zakon protivan
obeæanjima Božijim? Bože saèuvaj! Jer

da je dan zakon koji može oživljeti, zaista bi od zakona bila pravda.
22 Ali pismo zatvori sve pod grijeh, da se obeæanje dade kroz vjeru Isusa Hrista onima koji vjeruju.
23 A prije dolaska vjere bismo pod zakonom èuvani i zatvoreni za vjeru koja se htjela pokazati.
24 Tako nam zakon bi èuvar do Hrista, da se vjerom opravdamo.
25 A kad doðe vjera, veæ nijesmo pod èuvarom.
26 Jer ste vi svi sinovi Božiji vjerom Hrista Isusa;
27 Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste.
28 Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškoga roda ni ženskoga; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu.
29 A kad ste vi Hristovi, onda ste sjeme Avraamovo, i po obeæanju našljednici.

4

1 Ali velim: dok je našljednik mlad ništa nije bolji od roba, ako i jest gospodar od svega;
2 Nego je pod zapovjednicima i èuvarima tja do roka oèina.
3 Tako i mi kad bijasmo mladi, bijasmo pod stihijama svijeta zarobljeni;
4 A kad se navrši vrijeme, posla Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je roðen od žene i pokoren zakonu,
5 Da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo.
6 I buduæi da ste sinovi, posla Bog Duha sina svojega u srca vaša, koji vièe: Ava oèe!
7 Tako veæ nijesi rob, nego sin; a ako si sin, i našljednik si Božij kroz Isusa Hrista.
8 Ali tada ne znajuæi Boga služiste onima koji po sebi nijesu bogovi.
9 A sad poznavši Boga, i još poznati bivši od Boga, kako se vraæate opet na slabe i rðave stihije, kojima opet iznova hoæete da služite?
10 Gledate na dane i mjesece, i vremena i godine.
11 Bojim se za vas da se ne budem uzalud trudio oko vas.
12 Budite kao ja što sam; jer sam ja kao vi što ste. Braæo! molim vas, ništa mi ne uèiniste nažao.
13 A znate da vam u slabosti tijela najprije propovjedih jevanðelje;
14 I napasti moje, koja bijaše tijelu mome, ne prezreste, ni popljuvaste, nego me primiste kao anðela Božijega, kao Hrista Isusa.
15 Kakovo bijaše onda vaše blaženstvo? Jer vam svjedoèim da biste, kad bi moguæe bilo, izvadili oèi svoje i dali meni.
16 Tijem li vam postadoh neprijatelj istinu vam govoreæi?
17 Oni ne revnuju dobro za vas, nego hoæe da vas odvoje, da im revnujete.
18 A dobro je revnovati svagda u dobru, i ne samo kad sam ja kod vas.
19 Djeèice moja, koju opet s mukom raðam, dokle Hristovo obliježje ne postane u vama;
20 Ali bih htio sad da sam kod vas, i da izmijenim glas svoj, jer ne mogu da se naèudim za vas.
21 Kažite mi, vi koji hoæete pod zakonom da budete, ne slušate li zakona?
22 Jer je pisano da Avraam dva sina imade, jednoga od robinje, a drugoga od slobodne.
23 Ali koji bješe od robinje, po tijelu se rodi; a koji od slobodne, po obeæanju.
24 Koje znaèi drugo: jer su ovo dva zavjeta: jedan dakle od gore Sinajske, koja raða za robovanje, i to je Agar.
25 Jer Agar znaèi Sinaj gora u Arapskoj, i poredi se sa sadašnjijem Jerusalimom, i služi sa djecom svojom.
26 A gornji Jerusalim slobodna je, koji je mati svima nama.
27 Jer je pisano: razveseli se, nerotkinjo koja ne raðaš; prokini i povièi, ti koja ne trpiš muke poroðaja; jer pusta ima mnogo više djece negoli ona koja ima muža.
28 A mi smo, braæo, po Isaku djeca obeæanja.
29 No kako onda onaj što se rodi po tijelu gonjaše duhovnoga, tako i sad.
30 Ali šta govori pismo? Istjeraj robinju i sina njezina; jer sin robinjin neæe naslijediti sa sinom slobodne.

31 Tako, braæo, nijesmo djeca robinjina nego slobodne.

5

1 Stojte dakle u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.
2 Evo ja Pavle kažem vam da ako se obrežete Hristos vam ništa neæe pomoæi.
3 A opet svjedoèim svakome èovjeku koji se obrezuje da je dužan sav zakon tvoriti.
4 Izgubiste Hrista, vi koji hoæete zakonom da se opravdate, i otpadoste od blagodati.
5 Jer mi duhom èekamo od vjere nad pravde.
6 Jer u Hristu Isusu niti što pomaže obrezanje ni neobrezanje, nego vjera, koja kroz ljubav radi.
7 Dobro trèaste; ko vam zabrani da se ne pokoravate istini?
8 To odvraæanje nije od onoga koji vas pozva.
9 Malo kvasca ukiseli sve tijesto.
10 Ja se za vas nadam u Gospodu da ništa drugo neæete misliti. A koji vas smeta ponijeæe grijeh, makar ko bio.
11 A ja, braæo, ako još obrezanje propovijedam, zašto me gone? Tako se ukide sablazan krstova.
12 O da bi otsjeèeni bili oni koji vas kvare!
13 Jer ste vi, braæo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju tjelesnu, nego iz ljubavi služite jedan drugome.
14 Jer se sav zakon izvršuje u jednoj rijeèi, to jest: ljubi bližnjega svojega kao sebe.
15 Ali ako se među sobom koljete i jedete, gledajte da jedan drugoga ne istrijebite.
16 Velim pak: po duhu hodite, i želja tjelesnijeh ne izvršujte.
17 Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne èinite ono šta hoæete.
18 Ako li vas duh vodi, nijeste pod zakonom.
19 A poznata su djela tjelesna, koja su preljuboèinstvo, kurvarstvo, neèistota, besramnost,
20 Idolopoklonstvo, èaranja, neprijateljstva, svaðe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi,
21 Zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakova, za koja vam naprijed kazujem, kao što i kazah naprijed, da oni koji takova èine neæe naslijediti carstva Božijega.
22 A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera,
23 Krotost, uzdržanje; na to nema zakona.
24 A koji su Hristovi, raspeše tijelo sa slastima i željama.
25 Ako u duhu živimo, po duhu i da hodimo,
26 Da ne tražimo lažne slave razdražujuæi jedan drugoga, i zavideæi jedan drugome.

6

1 Braæo! ako i upadne èovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljajte takovoga duhom krotosti, èuvajuæi sebe da i ti ne budeš iskušan.
2 Nosite bremena jedan drugoga, i tako æete ispuniti zakon Hristov.
3 Jer ako ko misli da je što a nije ništa, umom vara sebe.
4 A svaki da ispita svoje djelo, i tada æe sam u sebi imati slavu, a ne u drugome.
5 Jer æe svaki svoje breme nositi.
6 A koji se uèi rijeèi neka daje dijel od svakoga dobra onome koji ga uèi.
7 Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta èovjek posije ono æe i požnjeti.
8 Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela æe požnjeti pogibao; a koji sije u duh, od duha æe požnjeti život vjeèni.
9 A dobro èiniti da nam se ne dosadi; jer æemo u svoje vrijeme požnjeti ako se ne umorimo.
10 Zato dakle dok imamo vremena da èinimo dobro svakome, a osobito onima koji su s nama u vjeri.
11 Vidite koliko vam napisah rukom svojom!

12 Koji hoæe da se hvale po tijelu oni
vas nagone da se obrezujete, samo da ne
budu gonjeni za krst Hristov.
13 Jer ni oni sami koji se obrezuju
ne drže zakona, nego hoæe da se vi
obrezujete da se vašijem tijelom hvale.
14 A ja Bože saèuvaj da se èim drugi-
jem hvalim osim krstom Gospoda našega
Isusa Hrista, kojega radi razape se meni
svijet, i ja svijetu.
15 Jer u Hristu Isusu niti što pomaže
obrezanje ni neobrezanje, nego nova tvar.
16 I koliko ih god po ovome pravilu žive,
na njima biæe mir i milost, i na Izrailju
Božijemu.
17 Više da mi niko ne dosaðuje, jer
ja rane Gospoda Isusa na tijelu svojemu
nosim.
18 Blagodat Gospoda našega Isusa
Hrista sa duhom vašijem, braæo. Amin.

Poslanica Efežanima

1 Od Pavla, po volji Božijoj apostola Isusa Hrista, svetima koji su u Efesu, i vjernima u Hristu Isusu:
2 Blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.
3 Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakijem blagoslovom duhovnijem na nebesima kroz Hrista;
4 Kao što nas izabra kroz njega prije postanja svijeta, da budemo sveti i pravedni pred njim u ljubavi,
5 Odredivši nas naprijed kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje,
6 Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u ljubaznome,
7 U kome imamo izbavljenje krvlju njegovom, i oproštenje grijeha, po bogatstvu blagodati njegove,
8 Koju je preumnožio u nama u svakoj premudrosti i razumu,
9 Pokazavši nam tajnu volje svoje, po ugodnosti svojoj koju naprijed pokaza u njemu,
10 Za uredbu izvršetka vremena, da se sve sastavi u Hristu što je na nebesima i na zemlji; u njemu,
11 Kroz kojega i našljednici postasmo, naprijed određeni bivši po naredbi Boga koji sve èini po savjetu volje svoje,
12 Da bismo bili na hvalu slave njegove, mi koji smo se naprijed uzdali u Hrista,
13 Kroz kojega i vi, èuvši rijeè istine, jevanðelje spasenija svojega, u kojemu i vjerovavši zapeèatiste se svetijem duhom obeæanja,
14 Koji je zalog našljedstva našega za izbavljenje teèevine na hvalu slave njegove.
15 Zato i ja èuvši vašu vjeru u Hrista Isusa, i ljubav k svima svetima,
16 Ne prestajem zahvaljivati za vas, i spominjati vas u svojijem molitvama,
17 Da Bog Gospoda našega Isusa Hrista, otac slave, dade vam Duha premudrosti i otkrivenja da ga poznate,
18 I bistre oèi srca vašega da biste mogli vidjeti koje je nad njegova zvanja, i koje je bogatstvo slave našljedstva njegova u svetima,
19 I kakva je izobilna velièina sile njegove na nama koji vjerujemo po èinjenju prevelike sile njegove,
20 Koju uèini u Hristu, kad ga podiže iz mrtvijeh i posadi sebi s desne strane na nebesima,
21 Nad svijem poglavarstvima, i vlastima, i silama, i gospodstvima, i nad svakijem imenom što se može nazvati, ne samo na ovome svijetu nego i na onome koji ide.
22 I sve pokori pod noge njegove, i njega dade za glavu crkvi, nad svima,
23 Koja je tijelo njegovo, punina onoga koji sve ispunjava u svemu.

2

1 I vas koji bijaste mrtvi za prestupljenja i grijehe svoje,
2 U kojima nekad hodiste po vijeku ovoga svijeta, po knezu koji vlada u vjetru, po duhu koji sad radi u sinovima protivljenja;
3 U kojima i mi svi življesmo negda po željama tijela svojega, èineæi volju tijela i pomisli, i bijasmo roðena djeca gnjeva, kao i ostali;
4 Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama,
5 I nas koji bijasmo mrtvi od grijehova oživlje s Hristom blagodaæu ste spaseni
6 I s njim vaskrse i posadi na nebesima u Hristu Isusu.
7 Da pokaže u vijekovima koji idu preveliko bogatstvo blagodati svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu.
8 Jer ste blagodaæu spaseni kroz vjeru; i to nije od vas, dar je Božij.
9 Ne od djela, da se niko ne pohvali.
10 Jer smo njegov posao, sazdani u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo.
11 Zato se opominjite da vi koji ste negda po tijelu neznabošci bili i nazivani

neobrezanje od onijeh koji su se zvali po tijelu obrezanje, koje se rukom radilo,
12 Da bijaste u ono vrijeme bez Hrista, odvojeni od društva Izrailjeva, i bez dijela u zavjetima obeæanja, nada ne imajuæi, i bezbožni na svijetu:
13 A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.
14 Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u jedno, i razvali plot koji je rastavljao, neprijateljstvo, tijelom svojijem.
15 Zakon zapovijesti naukama ukinuvši; da iz oboga naèini sobom jednoga novog èovjeka, èineæi mir;
16 I da pomiri s Bogom oboje u jednom tijelu krstom, ubivši neprijateljstvo na njemu.
17 I došavši propovjedi u jevanðelju mir vama daljnima i onima koji su blizu.
18 Jer on dovede k ocu oboje u jednom duhu.
19 Tako dakle više nijeste tuði i došljaci, nego živite sa svetima i domaæi ste Bogu,
20 Nazidani na temelju apostola i proroka, gdje je kamen od ugla sam Isus Hristos,
21 Na kome sva graðevina sastavljena raste za crkvu svetu u Gospodu;
22 Na kome æete se i vi sazidati za stan Božij u duhu.

3

1 Toga sam radi ja Pavle sužanj Isusa Hrista za vas neznabošce,
2 Buduæi da èuste službu blagodati Božije koja je meni dana među vama,
3 Da se meni po otkrivenju kaza tajna; kao što gore napisah ukratko,
4 Odakle možete èitajuæi poznati moj razum u tajni Hristovoj,
5 Koja se u drugijem naraštajima ne kaza sinovima èovjeèijim, kako se sad otkri svetijem njegovijem apostolima i prorocima Duhom svetijem;
6 Da neznabošci kroz jevanðelje postanu sunašljednici i sutjelesnici i zajednièari u obeæanju njegovom u Hristu Isusu,
7 Kojemu postadoh sluga po daru blagodati Božije, koja mi je dana po èinjenju sile njegove.
8 Meni najmanjemu od sviju svetijeh dade se ova blagodat da objavim među neznabošcima neiskazano bogatstvo Hristovo,
9 I da otkrijem svima što je služba tajne od postanja svijeta sakrivene u Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista;
10 Da se kroz crkvu sad obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogorazlièna premudrost Božija,
11 Po naredbi vijekova, koju uèini u Hristu Isusu Gospodu našemu,
12 U kome imamo slobodu i pristup u nadu vjerom njegovom.
13 Zato vas molim da se ne oslabite zbog nevolja mojijeh za vas, koje su slava vaša.
14 Toga radi preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista,
15 Po kome se sva èeljad i na nebesima i na zemlji zovu,
16 Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg èovjeka,
17 Da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni;
18 Da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina,
19 I poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.
20 A onome koji može još izobilnije sve èiniti što ištemo ili mislimo, po sili koja èini u nama,
21 Onome slava u crkvi po Hristu Isusu u sve naraštaje va vijek vijeka. Amin.

4

1 Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani,
2 Sa svakom poniznošæu i krotošæu, s trpljenjem, trpeæi jedan drugoga u ljubavi,
3 Starajuæi se držati jedinstvo Duha u svezi mira;

4 Jedno tijelo, jedan duh, kao što ste i
pozvani u jednom nadu zvanja svojega.
5 Jedan Gospod, jedna vjera, jedno
krštenje,
6 Jedan Bog i otac sviju, koji je nad
svima, i kroza sve, i u svima nama.
7 A svakome se od nas dade blagodat po
mjeri dara Hristova.
8 Zato govori: izišavši na visinu zaplije-
nio si plijen, i dade dare ljudima.
9 A što iziđe, šta je, osim da i siđe u
najdonja mjesta zemlje?
10 Koji siđe to je onaj koji i iziđe više
sviju nebesa da ispuni sve.
11 I on je dao jedne apostole, a jedne
proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne
pastire i uèitelje,
12 Da se sveti priprave za djelo službe,
na sazidanje tijela Hristova;
13 Dokle dostignemo svi u jedinstvo
vjere i poznanje sina Božijega, u èovjeka
savršena, u mjeru rasta visine Hristove;
14 Da ne budemo više mala djeca, koju
ljulja i zanosi svaki vjetar nauke, u laži
èovjeèijoj, putem prijevare;
15 Nego vladajuæi se po istini u ljubavi
da u svemu uzrastemo u onome koji je
glava, Hristos.
16 Iz kojega je sve tijelo sastavljeno i
sklopljeno svakijem zglavkom, da jedno
drugome pomaže dobro po mjeri svakoga
uda, i èini da raste tijelo na popravljanje
samoga sebe u ljubavi.
17 Ovo dakle govorim i svjedoèim u
Gospodu da više ne hodite kao što hode
i ostali neznabošci u praznosti uma svo-
jega,
18 Koji imaju smisao tamom pokriven,
i udaljeni su od života Božijega za nez-
nanje koje je u njima, za okamenjenje
srca svojijeh;
19 Koji ostavivši poštenje predadoše se
besramnosti, na èinjenje svake neèistote
i lakomstva.
20 Ali vi tako ne poznaste Hrista;
21 Jer ga èuste i u njemu se nauèiste,
kao što je istina u Isusu,
22 Da odbacite, po prvome življenju,
staroga èovjeka, koji se raspada u
željama prevarljivijem;
23 I da se obnovite duhom uma svojega,
24 I obuèete u novoga èovjeka, koji je
sazdan po Bogu u pravdi i u svetinji istine.
25 Zato odbacite laž, i govorite istinu
svaki sa svojijem bližnjijem; jer smo udi
jedan drugome.
26 Gnjevite se i ne griješite; sunce da ne
zađe u gnjevu vašemu.
27 Niti dajite mjesta đavolu.
28 Koji je krao više da ne krade, nego još
da se trudi, èineæi dobro rukama svojima
da ima šta davati potrebnome.
29 Nikakva rđava rijeè da ne izlazi iz
usta vašijeh, nego samo što je dobro
za napredovanje vjere, da da blagodat
onima koji slušaju.
30 I ne ožalošæavajte svetoga Duha
Božijega, kojijem ste zapeèaæeni za dan
izbavljenja.
31 Svaka gorèina, i gnjev, i ljutina, i vika
i hula, da se uzme od vas, sa svakom
pakošæu.
32 A budite jedan drugome blagi,
milostivi, praštajuæi jedan drugome, kao
što je i Bog u Hristu oprostio vama.

5

1 Ugledajte se dakle na Boga, kao
ljubazna djeca,
2 I živite u ljubavi, kao što je i Hristos
ljubio nas, i predade sebe za nas u prilog
i žrtvu Bogu na slatki miris.
3 A kurvarstvo i svaka neèistota i
lakomstvo da se i ne spominje među
vama, kao što se pristoji svetima;
4 Tako i sramotne i lude rijeèi, ili šale,
što se ne pristoji; nego još zahvaljivanje.
5 Jer ovo da znate da nijedan kurvar,
ili neèist, ili tvrdica koji je idolopoklonik
neæe imati dijela u carstvu Hrista i Boga.
6 Niko da vas ne vara praznijem ri-
jeèima; jer ovijeh radi ide gnjev Božij na
sinove nepokornosti.
7 Ne bivajte dakle zajednièari njihovi.
8 Jer bijaste negda tama, a sad ste vid-
jelo u Gospodu: kao djeca vidjela živite;
9 Jer je rod duhovni u svakoj dobroti i
pravdi i istini.
10 Istražujte što je Bogu ugodno.

11 I ne pristajte na bezrodna djela tame,
nego još karajte.
12 Jer je sramno i govoriti šta oni tajno
èine.
13 A sve za što se kara, vidjelo ob-
javljuje; jer sve što se objavljuje, vidjelo
je;
14 Zato govori: ustani ti koji spavaš i
vaskrsni iz mrtvijeh, i obasjaæe te Hris-
tos.
15 Gledajte dakle da uredno živite, ne
kao nemudri, nego kao mudri;
16 Pazite na vrijeme, jer su dani zli.
17 Toga radi ne budite nerazumni, nego
poznajte što je volja Božija.
18 I ne opijajte se vinom, u kome je kur-
varstvo, nego se još ispunjavajte duhom,
19 Govoreæi među sobom u psalmima
i pojanju i pjesmama duhovnijem, pje-
vajuæi i pripijevajuæi u srcima svojijem
Gospodu;
20 Zahvaljujuæi za svašto u ime
Gospoda našega Isusa Hrista Bogu i ocu;
21 Slušajuæi se među sobom u strahu
Božijemu.
22 Žene! slušajte svoje muževe kao
Gospoda.
23 Jer je muž glava ženi kao što je i
Hristos glava crkvi, i on je spasitelj tijela.
24 No kao što crkva sluša Hrista tako i
žene svoje muževe u svemu.
25 Muževi! ljubite svoje žene kao što i
Hristos ljubi crkvu, i sebe predade za nju,
26 Da je osveti oèistivši je kupanjem
vodenijem u rijeèi;
27 Da je metne preda se slavnu crkvu,
koja nema mane ni mrštine, ili takoga
èega, nego da bude sveta i bez mane.
28 Tako su dužni muževi ljubiti svoje
žene kao svoja tjelesa; jer koji ljubi svoju
ženu, sebe samoga ljubi.
29 Jer niko ne omrznu kad na svoje
tijelo, nego ga hrani i grije, kao i Gospod
crkvu.
30 Jer smo udi tijela njegova, od mesa
njegova, i od kostiju njegovijeh.
31 Toga radi ostaviæe èovjek oca svo-
jega i mater, i prilijepiæe se k ženi svojoj,
i biæe dvoje jedno tijelo.
32 Tajna je ovo velika; a ja govorim za
Hrista i za crkvu.
33 Ali i vi svaki da ljubi onako svoju
ženu kao i sebe samoga; a žena da se boji
svojega muža.

6

1 Djeco! slušajte svoje roditelje u
Gospodu: jer je ovo pravo.
2 Poštuj oca svojega i mater; ovo je prva
zapovijest s obeæanjem:
3 Da ti blago bude, i da živiš dugo na
zemlji.
4 I vi ocevi! ne razdražujte djece
svoje, nego ih gajite u nauci i u strahu
Gospodnjemu.
5 Sluge! slušajte gospodare svoje po
tijelu, sa strahom i drktanjem, u prostoti
srca svojega, kao i Hrista;
6 Ne samo pred oèima radeæi kao
ljudima da ugaðate, nego kao sluge Hris-
tove, tvoreæi volju Božiju od srca.
7 Dragovoljno služite, kao Gospodu a ne
kao ljudima,
8 Znajuæi da svaki što uèini dobro ono
æe i primiti od Gospoda, bio rob ili
slobodnjak.
9 I vi gospodari, tako èinite njima os-
tavljajuæi prijetnje, znajuæi da je i vama
samijem i njima gospodar na nebesima, i
on ne gleda ko je ko.
10 A dalje, braæo moja, jaèajte u
Gospodu i u sili jaèine njegove.
11 Obucite se u sve oružje Božije, da
biste se mogli održati protiv lukavstva
ðavolskoga:
12 Jer naš rat nije s krvlju i s ti-
jelom, nego s poglavarima i vlastima,
i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s
duhovima pakosti ispod neba.
13 Toga radi uzmite sve oružje Božije,
da biste se mogli braniti u zli dan, i
svršivši sve održati se.
14 Stanite dakle opasavši bedra svoja
istinom i obukavši se u oklop pravde,
15 I obuvši noge u pripravu jevanðelja
mira;
16 A svrh svega uzmite štit vjere o koji
æete moæi pogasiti sve raspaljene strijele
neèastivoga;
17 I kacigu spasenija uzmite, i maè
duhovni koji je rijeè Božija.

18 I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakijem trpljenjem i molitvom za sve svete,
19 I za mene, da mi se da rijeè kad otvorim usta svoja, da obznanim sa slobodom tajnu jevanðelja,
20 Za koje sam poslanik u okovima, da u njemu govorim slobodno, kao što mi se pristoji.
21 A da i vi znate kako sam ja i šta radim, sve æe vam kazati Tihik, ljubazni brat i vjerni sluga u Gospodu,
22 Kojega poslah k vama za to isto da znate kako smo mi, i da utješi srca vaša.
23 Mir braæi i ljubav s vjerom od Boga oca i Gospoda Isusa Hrista.
24 Blagodat sa svima koji ljube Gospoda našega Isusa Hrista jednako. Amin.

Poslanica Filipljanima

1 Od Pavla i Timotija, slugu Isusa Hrista,
svima svetima u Hristu Isusu koji su u
Filibi, s vladikama i ðakonima:
2 Blagodat vam i mir od Boga oca
našega i Gospoda Isusa Hrista.
3 Zahvaljujem Bogu svojemu kad se god
opomenem vas,
4 Svagda u svakoj molitvi svojoj za sve
vas s radošæu moleæi se,
5 Što vi postadoste zajednièari u je-
vanðelju, od prvoga dana i do danas;
6 Uzdajuæi se u ovo isto da æe onaj koji
je poèeo dobro djelo u vama dovršiti ga
tja do dana Isusa Hrista.
7 Kao što je pravo da ja ovo mislim za
sve vas, jer vas imam u srcu u okovima
svojima i u odgovoru i potvrðivanju je-
vanðelja, kao sve zajednièare sa mnom
u blagodati.
8 Jer Bog mi je svjedok da vas ljubim
ljubavlju Isusa Hrista,
9 I zato se molim Bogu da ljubav vaša
još više i više izobiluje u razumu i svakoj
volji,
10 Da kušate šta je bolje, da budete èisti
i bez spoticanja na dan Hristov,
11 Napunjeni plodova pravde kroz Isusa
Hrista, na slavu i hvalu Božiju.
12 Hoæu pak da znate, braæo, da ovo
što se radi sa mnom iziðe za napredak
jevanðelja,
13 Tako da se razglasi u svoj sudnici i
kod sviju ostalijeh da su moji okovi za
Hrista.
14 I mnoga braæa u Gospodu oslobo-
divši se okovima mojima veæma smiju
govoriti rijeè Božiju bez straha.
15 Istina, jedni iz zavisti i svaðe, a jedni
od dobre volje Hrista propovijedaju.
16 Tako ovi uz prkos Hrista objavljuju
neèisto, misleæi da æe nanijeti žalost
mojijem okovima;
17 A ovi iz ljubavi, znajuæi da za obranu
jevanðelja ležim u tamnici.
18 Šta dakle? Bilo kako mu drago,
dvolièenjem ili istinom, Hristos se
propovijeda; i zato se radujem, a i
radovaæu se;
19 Jer znam da æe mi se ovo zbiti
na spasenije vašom molitvom i pomoæu
Duha Isusa Hrista.
20 Kao što èekam i nadam se da se ni u
èemu neæu postidjeti, nego da æe se i sad
kao svagda sa svakom slobodom Hristos
velièati u tijelu mojemu, bilo životom ili
smræu.
21 Jer je meni život Hristos a smrt
dobitak.
22 A kad mi življenje u tijelu plod
donosi, to ne znam šta æu izabrati.
23 A oboje mi je milo, imajuæi želju
otiæi i s Hristom biti, koje bi mnogo bolje
bilo;
24 Ali ostati u tijelu potrebnije je vas
radi.
25 I ovo znam jamaèno da æu biti i ostati
kod sviju vas na vaš napredak i radost
vjere,
26 Da hvala vaša mnome izobiluje u
Hristu Isusu kad vam opet doðem.
27 Samo živite kao što se pristoji je-
vanðelju Hristovu, da vas vidim kad
doðem ili ako vam ne doðem da èujem
za vas da stojite u jednome duhu i
jednodušno borite se za vjeru jevanðelja,
28 I ni u èem da se ne plašite od
protivnika; koje je njima znak pogibli a
vama spasenija, i to od Boga;
29 Jer se vama darova Hrista radi ne
samo da ga vjerujete nego i da stradate
za nj,
30 Imajuæi onu istu borbu kakovu u
meni vidjeste i sad èujete za mene.

2

1 Ako ima dakle koje pouèenje u Hristu,
ili ako ima koja utjeha ljubavi, ako ima
koja zajednica duha, ako ima koje srce
žalostivo i milost,
2 Ispunite moju radost, da jedno mislite,
jednu ljubav imate, jedinodušni i jedi-
nomisleni:
3 Ništa ne èinite uz prkos ili za praznu
slavu; nego poniznošæu èinite jedan dru-
goga veæeg od sebe.
4 Ne gledajte svaki za svoje, nego i za
drugijeh.

5 Jer ovo da se misli među vama što je i
u Hristu Isusu,
6 Koji, ako je i bio u oblièju Božijemu,
nije se otimao da se isporedi s Bogom;
7 Nego je ponizio sam sebe uzevši
oblièje sluge, postavši kao i drugi ljudi i
na oèi nađe se kao èovjek,
8 Ponizio sam sebe postavši poslušan do
same smrti, a smrti krstove.
9 Zato i Bog njega povisi, i darova mu
ime koje je veæe od svakoga imena.
10 Da se u ime Isusovo pokloni svako
koljeno onijeh koji su na nebu i na zemlji
i pod zemljom;
11 I svaki jezik da prizna da je Gospod
Isus Hristos na slavu Boga oca.
12 Tako, ljubazni moji, kao što me
svagda slušaste, ne samo kad sam kod
vas, nego i sad mnogo veæma kad nije-
sam kod vas, gradite spasenije svoje sa
strahom i drktanjem.
13 Jer je Bog što èini u vama da hoæete
i uèinite kao što mu je ugodno.
14 Sve èinite bez vike i premišljanja,
15 Da budete pravi i cijeli, djeca Božija
bez mane usred roda nevaljaloga i pok-
varenoga, u kojemu svijetlite kao vidjela
na svijetu,
16 Pridržavajuæi rijeè života, na moju
hvalu za dan Hristov, da mi ne bude
uzalud trèanje i trud.
17 No ako i žrtvovan budem na žrtvu i
službu vjere vaše, radujem se, i radujem
se s vama svima.
18 Tako i vi radujte se i budite sa mnom
radosni.
19 A nadam se u Gospoda Isusa da æu
skoro poslati k vama Timotija, da se i ja
razveselim razabravši kako ste vi.
20 Jer nijednoga nemam jednake misli
sa sobom koji se upravo brine za vas.
21 Jer svi traže što je njihovo, a ne što je
Hrista Isusa.
22 A njegovo poštenje poznajete, jer
kao dijete ocu sa mnom je poslužio u
jevanđelju.
23 Njega dakle nadam se da æu poslati
odmah kako razberem šta je za mene.
24 A nadam se u Gospoda da æu i sam
skoro doæi k vama.
25 Ali naðoh za potrebno da pošljem k
vama brata Epafrodita, svojega pomagaèa
i drugara u vojevanju, a vašega poslanika
i slugu moje potrebe;
26 Jer željaše od srca vas sve da vidi, i
žaljaše što ste èuli da je bolovao.
27 Jer bješe bolestan do smrti; no Bog
pomilova ga, ne samo njega, nego i mene,
da mi ne doðe žalost na žalost.
28 Zato ga poslah skorije, da se obradu-
jete kad ga opet vidite, i meni da olakša
malo.
29 Primite ga dakle u Gospodu sa
svakom radosti, i takove poštujte;
30 Jer za djelo Hristovo doðe do same
smrti, ne marivši za svoj život da naknadi
u službi mojoj što vas nemam.

3

1 A dalje, braæo moja, radujte se u
Gospodu. Jer sve jedno da vam pišem
meni nije dosadno, a vama je potrebno.
2 Èuvajte se od pasa, èuvajte se od zlijeh
poslenika, èuvajte se od sijeèenja.
3 Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu
služimo i hvalimo se Hristom Isusom, a ne
uzdamo se u tijelo.
4 Premda bih se i ja mogao uzdati u
tijelo. Ako ko drugi misli da se može
uzdati u tijelo, ja još veæma,
5 Koji sam obrezan osmi dan, od roda
Izrailjeva, koljena Venijaminova, Jevrejin
od Jevreja, po zakonu farisej.
6 Po revnosti gonih crkvu Božiju, po
pravdi zakonskoj bih bez mane.
7 No što mi bješe dobitak ono primih za
štetu Hrista radi.
8 Jer sve držim za štetu prema pre-
važnome poznanju Hrista Isusa Gospoda
svojega, kojega radi sve ostavih, i držim
sve da su trice, samo da Hrista dobijem,
9 I da se naðem u njemu, ne imajuæi
svoje pravde koja je od zakona, nego koja
je od vjere Isusa Hrista, pravdu koja je od
Boga u vjeri;
10 Da poznam njega i silu vaskrsenija
njegova i zajednicu njegovijeh muka, da
budem nalik na smrt njegovu,
11 Da bih kako dostigao u vaskrsenije
mrtvijeh;

12 Ne kao da veæ dostigoh ili se veæ savrših, nego tjeram ne bih li dostigao kao što me dostiže Hristos Isus.
13 Braæo! ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: što je ostrag zaboravljam, a za onijem što je naprijed sežem se,
14 I trèim k biljezi, k daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu.
15 Koji smo god dakle savršeni ovako da mislimo; ako li što drugo mislite, i ovo æe vam Bog otkriti.
16 Ali šta dostigosmo u onome jednako da mislimo, i po onome pravilu da živimo.
17 Ugledajte se na mene, braæo, i gledajte na one koji tako žive kao što nas imate za ugled.
18 Jer mnogi hode, za koje vam mnogo puta govorih, a sad i plaèuæi govorim, neprijatelji krsta Hristova;
19 Kojima je svršetak pogibao, kojima je Bog trbuh, i slava u sramu njihovu, koji zemaljski misle.
20 Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i spasitelja oèekujemo Gospoda svojega Isusa Hrista,
21 Koji æe preobraziti naše poniženo tijelo da bude jednako tijelu slave njegove, po sili da može sve sebi pokoriti.

4

1 Zato, braæo moja ljubazna i poželjena, radosti i vijenèe moj! tako stojte u Gospodu, ljubazni.
2 Evodiju molim, i Sintihiju molim da jedno misle u Gospodu.
3 Da, molim i tebe, druže pravi, pomaži njima koje se u jevanðelju trudiše sa mnom, i Klimentom, i s ostalima pomagaèima mojima, kojijeh su imena u knjizi života.
4 Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se.
5 Krotost vaša da bude poznata svijem ljudima.
6 Gospod je blizu. Ne brinite se ni za što nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša.
7 I mir Božij, koji prevazilazi svaki um, da saèuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu.
8 A dalje, braæo moja, što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god preèisto, što je god preljubazno, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodjetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.
9 Što i nauèiste, i primiste, i èuste, i vidjeste u meni, ono èinite, i Bog mira biæe s vama.
10 Obradovah se pak vrlo u Gospodu što se opet opomenuste starati se za mene; kao što se i staraste, ali se nezgodnijem vremenom zadržaste.
11 Ne govorim zbog nedostatka, jer se ja navikoh biti dovoljan onijem u èemu sam.
12 Znam se i poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati.
13 Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moæ daje.
14 Ali dobro uèiniste što se primiste moje nevolje.
15 A znate i vi, Filibljani, da od poèetka jevanðelja, kad iziðoh iz Maæedonije, nijedna mi crkva ne prista u stvar davanja i uzimanja osim vas jednijeh;
16 Jer i u Solun i jednom i drugom poslaste mi u potrebu moju.
17 Ne kao da tražim dara, nego tražim ploda koji se množi na korist vašu.
18 A ja sam primio sve i imam izobila. Ispunio sam se primivši od Epafrodita što ste mi poslali, slatki miris, prilog prijatan, ugodan Bogu.
19 A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svojemu u slavi, u Hristu Isusu.
20 A Bogu i ocu našemu slava va vijek vijeka. Amin.
21 Pozdravite svakoga svetog u Hristu Isusu. Pozdravljaju vas braæa što su sa mnom.
22 Pozdravljaju vas svi sveti, a osobito koji su iz doma Æesareva.
23 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.

Poslanica Kološanima

1 Od Pavla, po volji Božijoj apostola
Isusa Hrista i brata Timotija,
2 Svetima koji su u Kolosima i vjernoj
braæi u Hristu Isusu: blagodat vam i
mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa
Hrista.
3 Zahvaljujemo Bogu i ocu Gospoda
svojega Isusa Hrista, moleæi se svagda za
vas,
4 Èuvši vjeru vašu u Hrista Isusa, i
ljubav koju imate k svima svetima,
5 Za nad ostavljeni vama na nebesima,
za koji naprijed èuste u rijeèi istine je-
vanðelja,
6 Koje je u vama, kao i u svemu svijetu,
i plodno je i raste, kao i u vama, od onoga
dana kako èuste i razumjeste blagodat
Božiju u istini,
7 Kao što i doznaste od Epafrasa,
ljubaznoga našeg drugara u služenju,
koji je za vas vjerni sluga Hristov,
8 Koji nam i javi vašu ljubav u duhu.
9 Toga radi i mi od onoga dana kako
èusmo ne prestajemo za vas moliti se
Bogu i iskati da se ispunite poznanjem
volje njegove u svakoj premudrosti i
razumu duhovnome,
10 Da živite pristojno Bogu na svako
ugaðanje i u svakome dobrom djelu da
budete plodni, i da rastete u poznanju
Božijemu,
11 Jaèajuæi svakom snagom po sili slave
njegove, i u svakom trpljenju i dugom
podnošenju s radošæu;
12 Zahvaljujuæi Bogu i ocu, koji nas
prizva u dijel našljedstva svetijeh u vid-
jelu;
13 Koji nas izbavi od vlasti tamne, i
premjesti nas u carstvo sina ljubavi svoje,
14 U kome imamo izbavljenje krvlju
njegovom i oproštenje grijeha;
15 Koji je oblièje Boga što se ne vidi, koji
je roðen prije svake tvari.
16 Jer kroz njega bi sazdano sve što je
na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što
se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili
poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i
za nj sazda.
17 I on je prije svega, i sve je u njemu.
18 I on je glava tijelu crkve, koji je
poèetak i prvoroðeni iz mrtvijeh, da bude
on u svemu prvi;
19 Jer bi volja oèina da se u nj useli sva
punina,
20 I kroza nj da primiri sve sa sobom,
umirivši krvlju krsta njegova, kroza nj
sve, bilo na zemlji ili na nebu.
21 I vas koji ste nekad bili odluèeni i
neprijatelji kroz pomisli u zlijem djelima,
22 A sad vas primiri u tijelu mesa nje-
gova smræu njegovom, da vas svete i bez
mane i bez krivice izvede preda se;
23 Ako samo ostanete u vjeri utemeljeni
i tvrdi, i nepokretni od nada jevanðelja,
koje èuste, koje je propovijedano svoj
tvari pod nebom, kojemu ja Pavle posta-
doh sluga.
24 Sad se radujem u svojemu stradanju
za vas, i dovršujem nedostatak nevolja
Hristovijeh na tijelu svojemu za tijelo
njegovo koje je crkva,
25 Kojoj ja postadoh sluga po naredbi
Božijoj koja mi je dana među vama da
ispunim rijeè Božiju,
26 Tajnu koja je bila sakrivena od
postanja svijeta i naraštaja, a sad se javi
svetima njegovijem,
27 Kojima Bog naumi pokazati kako
je bogata slava tajne ove među nezn-
abošcima, koje je Hristos u vama, nad
slave;
28 Kojega mi propovijedamo svjetujuæi
svakoga èovjeka, i uèeæi svakoj pre-
mudrosti, da pokažemo svakoga èovjeka
savršena u Hristu Isusu.
29 Za što se i trudim i borim po njegovoj
moæi koja u meni silno èini.

2

1 Hoæu dakle da vi znate koliku borbu
imam za vas i za one što su u Laodikiji
i u Jerapolju, i za sve koji ne vidješe lica
mojega u tijelu,
2 Da se utješe srca njihova, i da se
stegnu u ljubavi, i u svakome bogatstvu
punoga razuma, na poznanje tajne Boga i
oca i Hrista,

3 U kojoj je sve blago premudrosti i
razuma sakriveno.
4 A ovo govorim, da vas niko ne prevari
slatkijem rijeèima.
5 Jer ako tijelom i nijesam kod vas, ali
sam duhom s vama, radujuæi se i videæi
vaš red i tvrðu vaše vjere u Hrista.
6 Kako dakle primiste Hrista Isusa
Gospoda onako živite u njemu,
7 Ukorijenjeni i nazidani u njemu i
utvrðeni vjerom kao što nauèiste, izo-
bilujuæi u njoj zahvalnošæu.
8 Braæo! èuvajte se da vas ko ne
zarobi filozofijom i praznom prijevarom,
po kazivanju èovjeèijemu, po nauci svi-
jeta, a ne po Hristu.
9 Jer u njemu živi svaka punina
Božanstva tjelesno.
10 I da budete ispunjeni u njemu koji je
glava svakome poglavarstvu i vlasti;
11 U kome i obrezani biste obrezanjem
nerukotvorenijem, odbacivši tijelo gri-
jeha mesnijeh obrezanjem Hristovijem;
12 Zakopavši se s njim krštenjem, u
kojemu s njim i ustaste vjerom sile Boga
koji ga vaskrsnu iz mrtvijeh.
13 I vas koji ste bili mrtvi u grijesima i
u neobrezanju tijela svojega, oživljeo je s
njim, poklonivši nam sve grijehe,
14 I izbrisavši pismo uredbe koja bješe
protiv nas, i to uzevši sa srijede prikova
ga na krstu;
15 I svukavši poglavarstva i vlasti izvede
ih na ugled slobodno, i pobijedi ih na
njemu.
16 Da vas dakle niko ne osuðuje za jelo
ili za piæe, ili za kakav praznik, ili za
mladine, ili za subote;
17 Koje je sve bilo sjen od onoga što
šæaše da doðe, i tijelo je Hristovo.
18 Niko da vas ne vara, po svojoj
volji izabranom poniznošæu i službom
anðela, istražujuæi i što ne vidje, i uzalud
nadimajuæi se umom tijela svojega,
19 A ne držeæi se glave, iz koje je
sve tijelo s pomoæu zglavaka i sveza
sastavljeno, i raste za rast Božij.
20 Ako dakle umrijeste s Hristom stihi-
jama svijeta, zašto se kao živeæi u svijetu
prepirete:
21 Ne dohvati se, ne okusi, ne opipaj;
koje je sve na pogibao onome koji èini,
22 Po zapovijestima i naukama ljud-
skima?
23 Koje je samo po rijeèi premudrost
samovoljno izbrane službe i poniznosti
i nešteðenja tijela, ne za èast kaku, za
punjenje tijela.

3

1 Ako dakle vaskrsnuste s Hristom,
tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi
s desne strane Boga.
2 Mislite o onome što je gore a ne što je
na zemlji.
3 Jer umrijeste, i vaš je život sakriven s
Hristom u Bogu.
4 A kad se javi Hristos, život vaš, onda
æete se i vi s njime javiti u slavi.
5 Pomorite dakle ude svoje koji su na
zemlji: kurvarstvo, neèistotu, slast, zlu
želju i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo;
6 Za koje ide gnjev Božij na sinove
protivljenja;
7 U kojima i vi negda hoðaste kad
življaste među njima.
8 A sad odbacite i vi to sve: gnjev,
ljutinu, pakost, huljenje, sramotne rijeèi
iz usta svojijeh.
9 Ne lažite jedan na drugoga; svucite
staroga èovjeka s djelima njegovijem,
10 I obucite novoga, koji se obnavlja
za poznanje, po oblièju onoga koji ga je
sazdao:
11 Gdje nema Grka ni Jevrejina,
obrezanja ni neobrezanja, divljaka ni
Skita, roba ni slobodnjaka, nego sve i u
svemu Hristos.
12 Obucite se dakle kao izbrani Božiji,
sveti i ljubazni, u srdaènu milost, do-
brotu, poniznost, krotost, i trpljenje,
13 Snoseæi jedan drugoga, i opraštajuæi
jedan drugome ako ima ko tužbu na koga:
kao što je i Hristos vama oprostio tako i
vi.
14 A svrh svega toga obucite se u ljubav,
koja je sveza savršenstva.
15 I mir Božij da vlada u srcima vašima,
na koji ste i pozvani u jednom tijelu, i
zahvalni budite.

16 Rijeè Hristova da se bogato useli među vas, u svakoj premudrosti uèeæi i svjetujuæi sami sebe sa psalmima i pojanjem i pjesmama duhovnijem, u blagodati pjevajuæi u srcima svojima Gospodu.
17 I sve što god èinite rijeèju ili djelom, sve èinite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleæi Boga i oca kroza nj.
18 Žene! slušajte svoje muževe kao što treba u Gospodu.
19 Muževi! ljubite žene svoje i ne srdite se na njih.
20 Djeco! slušajte roditelje svoje u svaèemu; jer je ovo ugodno Gospodu.
21 Ocevi! ne razdražujte djece svoje, da ne gube volje.
22 Sluge! slušajte u svemu svoje tjelesne gospodare, ne samo pred oèima radeæi kao da ljudima ugađate, nego u prostoti srca, bojeæi se Boga,
23 I sve šta god èinite, od srca èinite kao Gospodu a ne kao ljudima;
24 Znajuæi da æete od Gospoda primiti platu našljedstva; jer Gospodu Hristu služite.
25 A koji skrivi primiæe što je skrivio: i nema gledanja ko je ko.

4

1 Gospodari! pravdu i jednakost èinite slugama znajuæi da i vi imate gospodara na nebesima.
2 Da vam se ne dosadi molitva; i stražite u njoj sa zahvaljivanjem,
3 Moleæi se i za nas ujedno da nam Bog otvori vrata rijeèi, da propovijedamo tajnu Hristovu, za koju sam i svezan,
4 Da je javim kao što mi treba govoriti.
5 Mudro živite prema onima koji su napolju, pazeæi na vrijeme.
6 Rijeè vaša da biva svagda u blagodati, solju zaèinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.
7 Za mene kazaæe vam sve Tihik ljubazni brat i vjerni sluga i drugar u Gospodu,
8 Kojega poslah k vama za to isto da razbere kako ste vi, i da utješi srca vaša,
9 S Onisimom vjernijem i ljubaznijem bratom našijem, koji je od vas. Oni æe vam sve kazati kako je ovdje.
10 Pozdravlja vas Aristarh, koji je sa mnom u sužanjstvu, i Marko neæak Varnavin, za kojega primiste zapovijesti ako doðe k vama, primite ga
11 I Isus prozvani Just, koji su iz obrezanja. Ovo su jedini moji pomagaèi u carstvu Božijemu koji mi biše utjeha.
12 Pozdravlja vas Epafras, koji je od vas, sluga Isusa Hrista; on se jednako trudi za vas u molitvama da budete savršeni i ispunjeni svakom voljom Božijom.
13 Jer ja svjedoèim za njega da ima veliku revnost i brigu za vas i za one koji su u Laodikiji i u Jerapolju.
14 Pozdravlja vas Luka ljekar ljubazni, i Dimas.
15 Pozdravite braæu u Laodikiji, i Nimfana i domašnju crkvu njegovu.
16 I kad se ova poslanica proèita kod vas, uèinite da se proèita i u Laodikijskoj crkvi, i onu što je pisana u Laodikiju da i vi proèitate.
17 I kažite Arhipu: gledaj na službu koju si primio u Gospodu da je dovršiš.
18 Pozdrav mojom rukom Pavlovom. Opominjite se mojijeh okova. Blagodat sa svima vama. Amin.

1. Solunjanima Poslanica

1 Od Pavla i Silvana i Timotija crkvi Solunskoj u Bogu ocu i Gospodu Isusu Hristu: blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.
2 Zahvaljujemo Bogu svagda za sve vas spominjuæi vas u molitvama svojima,
3 I spominjuæi bez prestanka vaše djelo vjere, i trud ljubavi, i trpljenje nada Gospoda našega Isusa Hrista, pred Bogom i ocem našijem,
4 Znajuæi, braæo ljubazna, od Boga izbor vaš.
5 Jer jevanðelje naše ne bi k vama samo u rijeèi nego i u sili i u Duhu svetome, i u velikom priznanju, kao što znate kakovi bismo među vama vas radi.
6 I vi se ugledaste na nas i na Gospoda primivši rijeè u velikoj nevolji s radošæu Duha svetoga,
7 Tako da postadoste ugled svima koji vjeruju u Maæedoniji i u Ahaji.
8 Jer se od vas promèe rijeè Gospodnja ne samo u Maæedoniji i Ahaji, nego i u svako mjesto iziðe vjera vaša u Boga tako da nam nije trijebe što govoriti.
9 Jer oni obznanjuju za vas kakav ulazak imasmo k vama, i kako se obratiste Bogu od idola, da služite Bogu živu i istinu,
10 I da èekate sina njegova s nebesa kojega vaskrse iz mrtvijeh, Isusa, koji nas izbavlja od gnjeva koji æe doæi.

2

1 Jer sami znate, braæo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud;
2 Nego postradavši prije i osramoæeni bivši, kao što znate, u Filibi, oslobodismo se u Bogu svojemu kazivati vama jevanðelje Božije s velikom borbom.
3 Jer utjeha naša nije od prijevare, ni od neèistote, ni u lukavstvu;
4 Nego kako nas okuša Bog da smo vjerni da primimo jevanðelje, tako govorimo, ne kao ljudima ugaðajuæi nego Bogu koji kuša srca naša.
5 Jer nigda iz laskanja ne govorismo k vama, kao što znate, niti iz uzroka lakomstva: Bog je svjedok;
6 Niti tražeæi od ljudi slave, ni od vas, ni od drugijeh.
7 Mogli smo vam biti na dosadu, kao Hristovi apostoli; ali bismo krotki među vama, kao što dojilica njeguje svoju djecu.
8 Tako smo vas rado imali da smo gotovi bili dati vam ne samo jevanðelje Božije, nego i duše svoje, jer ste nam omiljeli.
9 Jer pamtite, braæo, trud naš i posao: jer dan i noæ radeæi da ne dosadimo nijednome od vas, propovijedasmo vam jevanðelje Božije.
10 Vi ste svjedoci i Bog kako sveti i pravedni i bez krivice bismo vama koji vjerujete,
11 Kao što znate da svakoga vas kao otac djecu svoju
12 Molismo i utješavasmo, i svjedoèismo vam da živite kao što se pristoji Bogu, koji vas je prizvao u svoje carstvo i slavu.
13 Toga radi i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka što vi primivši od nas rijeè èuvenja Božijega primiste ne kao rijeè èovjeèiju, nego kao što zaista jest) rijeè Božiju, koja i èini u vama koji vjerujete.
14 Jer vi, braæo, proðoste kao crkve Božije koje su u Judeji u Hristu Isusu; jer tako i vi postradaste od svojega roda kao i oni od Jevreja,
15 Koji ubiše i Gospoda Isusa i proroke njegove, i koji nas istjeraše, i Bogu ne ugodiše, i koji se svijem ljudima protive,
16 I zabranjuju nam kazivati neznabošcima da se spasu; da ispune grijehe svoje svagda; ali napošljetku doðe gnjev na njih.
17 A mi, braæo, osirotjevši za vama neko vrijeme licem a ne srcem, veæma hiæasmo da vidimo lice vaše s velikom željom.
18 Zato šæadijasmo da doðemo k vama, ja Pavle jednom i drugom, i zabrani nam sotona.
19 Jer ko je naš nad ili radost, ili vijenac slave? Nijeste li i vi pred Gospodom našijem Isusom Hristom o njegovu dolasku?

20 Jer ste vi naša slava i radost.

3

1 Zato ne moguæi više trpljeti naumismo sami ostati u Atini,
2 I poslasmo Timotija, brata svojega i slugu Božijega, i pomagaèa svojega u jevanðelju Hristovu, da vas utvrdi i utješi u vjeri vašoj;
3 Da se niko ne smete u ovijem nevoljama; jer sami znate da smo na to odreðeni.
4 Jer kad bijasmo kod vas kazasmo vam naprijed da æemo padati u nevolje, koje i bi, i znate.
5 Toga radi i ja ne moguæi više trpljeti poslah da poznam vjeru vašu, da vas kako ne iskuša kušaè, i da uzalud ne bude trud naš.
6 A sad kad doðe Timotije k nama od vas i javi nam vašu vjeru i ljubav, i da imate dobar spomen o nama svagda, želeæi nas vidjeti, kao i mi vas,
7 Zato se utješismo, braæo, vama u svakoj žalosti i nevolji svojoj vašom vjerom;
8 Jer smo mi sad živi kad vi stojite u Gospodu.
9 Jer kakvu hvalu možemo dati Bogu za vas, za svaku radost, kojom se radujemo vas radi pred Bogom svojijem?
10 Dan i noæ molimo se Bogu preizobilno da vidimo lice vaše, i da ispunimo nedostatak vjere vaše.
11 A sam Bog i otac naš i Gospod naš Isus Hristos da upravi put naš k vama.
12 A vas Gospod da umnoži, i da imate izobilnu ljubav jedan k drugome i k svima, kao i mi k vama.
13 Da bi se utvrdila srca vaša bez krivice u svetinji pred Bogom i ocem našijem, za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista sa svima svetima njegovijem. Amin.

4

1 Dalje, braæo, molimo vas i svjetujemo u Hristu Isusu, kao što primiste od nas, kako vam treba življeti i ugaðati Bogu, kao što živite, da bivate sve izobilniji.
2 Jer znate kakve vam zapovijesti dadosmo kroz Gospoda Isusa.
3 Jer je ovo volja Božija, svetost vaša, da se èuvate od kurvarstva,
4 I svaki od vas da zna držati svoj sud u svetinji i u èasti,
5 A ne u slasti želja, kao i neznabošci, koji ne poznaju Boga;
6 I da ne prestupate i zakidate u stvari brata svojega; jer æe Gospod pokajati sve to, kao što vam i prije kazasmo i posvjedoèismo.
7 Jer Bog nas ne dozva na neèistotu, nego u svetost.
8 Koji dakle odbacuje, ne odbacuje èovjeka nego Boga, koji je dao svetoga Duha svojega u vas.
9 A za bratoljublje ne trebujete da vam se piše, jer ste sami od Boga nauèeni da se ljubite meðu sobom,
10 Jer to èinite sa svom braæom po cijeloj Maæedoniji. Ali vas molimo, braæo, da još izobilnije èinite,
11 I da se ljubazno starate da ste mirni, i da gledate svoj posao, i da radite svojijem rukama, kao što vam zapovjedismo;
12 Da se vladate pošteno prema onima što su napolju, i da od njih ništa ne potrebujete.
13 Neæu vam pak zatajiti, braæo, za one koji su umrli, da ne žalite kao i ostali koji nemaju nada.
14 Jer ako vjerujemo da Isus umrije i vaskrse, tako æe Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim.
15 Jer vam ovo kazujemo rijeèju Gospodnjom da mi koji živimo i ostanemo za dolazak Gospodnji, neæemo preteæi onijeh koji su pomrli.
16 Jer æe sam Gospod sa zapoviješæu, s glasom aranðelovijem, i s trubom Božijom siæi s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuæe najprije;
17 A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima biæemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako æemo svagda s Gospodom biti.
18 Tako utješavajte jedan drugoga ovijem rijeèima.

5

1 A za èase i vremena, braæo, nije vam

trijebe pisati;
2 Jer sami znate jamaèno da æe dan Gospodnji doæi kao lupež po noæi.
3 Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda æe iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i neæe uteæi.
4 Ali vi, braæo, nijeste u tami da vas dan kao lupež zastane.
5 Jer ste vi svi sinovi vidjela i sinovi dana: nijesmo noæi niti tame.
6 Tako dakle da ne spavamo kao i ostali, nego da pazimo i da budemo trijezni.
7 Jer koji spavaju, u noæi spavaju, i koji se opijaju, u noæi se opijaju.
8 Ali mi koji smo sinovi dana da budemo trijezni i obuèeni u oklop vjere i ljubavi, i s kacigom nada spasenija;
9 Jer nas Bog ne postavi za gnjev, nego da dobijemo spasenije kroz Gospoda svojega Isusa Hrista,
10 Koji umrije za nas da mi, stražili ili spavali, zajedno s njim živimo.
11 Toga radi utješavajte jedan drugoga, i popravljajte svaki bližnjega, kao što i èinite.
12 Molimo vas pak, braæo, pripoznajte one koji se trude među vama, i nastojnike svoje u Gospodu, i uèitelje svoje,
13 I imajte ih u izobilnoj ljubavi za djelo njihovo. Budite mirni među sobom.
14 Molimo vas pak, braæo, pouèavajte neuredne, utješavajte malodušne, branite slabe, snosite svakoga.
15 Gledajte da niko ne vraæa kome zla za zlo;
16 Nego svagda idite za dobrom, i među sobom, prema svima.
17 Radujte se svagda.
18 Molite se Bogu bez prestanka. Na svaèemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božija u Hristu Isusu od vas.
19 Duha ne gasite. Proroštva ne prezirite.
20 A sve kušajuæi dobro držite.
21 Uklanjajte se od svakoga zla.
22 A sam Bog mira da posveti vas cijele u svaèemu;
23 I cijel vaš duh i duša i tijelo da se saèuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.
24 Vjeran je onaj koji vas dozva, koji æe i uèiniti.
25 Braæo! molite se Bogu za nas.
26 Pozdravite braæu svu cijelivom svetijem.
27 Zaklinjem vas Gospodom da proèitate ovu poslanicu pred svom braæom svetom.
28 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vama. Amin.

2. Solunjanima Poslanica

1 Od Pavla i Silvana i Timotija crkvi
Solunskoj u Bogu ocu našemu i Gospodu
Isusu Hristu:
2 Blagodat vam i mir od Boga oca
našega i Gospoda Isusa Hrista.
3 Dužni smo svagda zahvaljivati Bogu za
vas, braæo, kao što treba; jer raste vrlo
vjera vaša, i množi se ljubav svakoga vas
među vama,
4 Tako da se mi sami hvalimo vama
crkvama Božijima, vašijem trpljenjem i
vjerom u svima vašijem gonjenjima i
nevoljama koje podnosite,
5 Za znak pravednoga suda Božijega da
se udostojite carstva Božijega, za koje i
stradate.
6 Jer je pravedno u Boga da vrati muke
onima koji vas muèe;
7 A vama koje muèe pokoj s nama kad
se pokaže Gospod Isus s neba s anðelima
sile svoje
8 U ognju plamenome, koji æe dati
osvetu onima koji ne poznaju Boga i ne
slušaju jevanðelja Gospoda našega Isusa
Hrista;
9 Koji æe primiti muku, pogibao vjeènu
od lica Gospodnjega i od slave njegove,
10 Kad doðe da se proslavi u svetima
svojima, i divan da bude u svima koji
ga vjerovaše; jer se primi svjedoèanstvo
naše među vama u onaj dan.
11 Zato se i molimo svagda za vas da vas
udostoji Bog naš zvanja, i ispuni svaku
radost dobrote i djelo vjere u sili;
12 Da se proslavi ime Gospoda našega
Isusa Hrista u vama i vi u njemu, po
blagodati Boga našega i Gospoda Isusa
Hrista.

2

1 Ali vas molimo, braæo, za dolazak
Gospoda našega Isusa Hrista, i za naš
sastanak u njemu,
2 Da se ne date lasno pokrenuti od uma,
niti da se plašite, ni duhom ni rijeèju, ni
poslanicom, kao da je od nas poslana, da
je veæ nastao dan Hristov.
3 Da vas niko ne prevari nikakijem
naèinom; jer neæe doæi dok ne doðe
najprije otpad, i ne pokaže se èovjek
bezakonja, sin pogibli,
4 Koji se protivi i podiže više svega što
se zove Bog ili se poštuje, tako da æe on
sjesti u crkvi Božijoj kao Bog pokazujuæi
sebe da je Bog.
5 Ne pamtite li da sam vam ovo kazivao
još kad sam kod vas bio?
6 I sad znate što zadržava da se ne javi
u svoje vrijeme.
7 Jer se veæ radi tajna bezakonja, samo
dok se ukloni onaj koji sad zadržava.
8 Pa æe se onda javiti bezakonik, kojega
æe Gospod Isus ubiti duhom usta svojijeh,
i iskorijeniti svjetlošæu dolaska svojega;
9 Kojega je dolazak po èinjenju sotoninu
sa svakom silom, i znacima i lažnijem
èudesima,
10 I sa svakom prijevarom nepravde
među onima koji ginu: jer ljubavi istine
ne primiše, da bi se spasli.
11 I zato æe im Bog poslati silu prijevare,
da vjeruju laži;
12 Da prime sud svi koji ne vjerovaše
istini, nego volješe nepravdu.
13 A mi smo dužni svagda zahvaljivati
Bogu za vas, braæo ljubazna Gospodu!
što vas je Bog od poèetka izabrao za
spasenije u svetinji Duha i vjeri istine.
14 U koje vas dozva jevanðeljem
našijem, da dobijete slavu Gospoda
našega Isusa Hrista.
15 Tako dakle, braæo, stojte i držite
uredbe kojima se nauèiste ili rijeèju ili iz
poslanice naše.
16 A sam Gospod naš Isus Hristos, i Bog
i otac naš, kojemu omiljesmo i dade nam
utjehu vjeènu i nad dobri u blagodati,
17 Da utješi srca vaša i da vas utvrdi u
svakoj rijeèi i djelu dobrome.

3

1 Dalje, braæo, molite se Bogu za nas
da rijeè Gospodnja trèi, i da se slavi kao i
među vama;
2 I da se izbavimo od besputnijeh i zlijeh
ljudi; jer vjera nije sviju,

3 A Gospod je vjeran, koji æe vas
utvrditi i saèuvati oda zla.
4 A uzdamo se u Gospoda za vas da ono
što vam zapovijedamo i èinite i èiniæete.
5 A Gospod da upravi srca vaša na
ljubav Božiju i na trpljenje Hristovo.
6 Zapovijedamo vam pak, braæo, u ime
Gospoda našega Isusa Hrista, da se odvo-
jite od svakoga brata koji živi neuredno,
a ne po uredbi koju primiše od nas.
7 Jer sami znate kako treba da se ugle-
date na nas, jer ne življesmo neuredno
među vama,
8 Niti zabadava hljeb jedosmo u koga,
nego u trudu i u poslu, dan i noæ radeæi,
da ne budemo na dosadu nikome od vas.
9 Ne kao da nemamo vlasti, nego da
sebe damo vama za ugled, da budete kao
i mi.
10 Jer kad bijasmo u vas, ovo vam
zapovijedasmo da ako ko neæe da radi da
i ne jede.
11 Jer èujemo da neki neuredno žive
među vama, ništa ne radeæi, nego
okrajèe i miješaju se u tuðe poslove.
12 Takovima zapovijedamo i molimo ih
u Gospodu našemu Isusu Hristu da mirno
radeæi svoj hljeb jedu.
13 A vama, braæo, da ne dotuži dobro
èiniti.
14 A ako ko ne posluša rijeèi naše, onoga
poslanicom naznaèite, i ne miješajte se s
njim, da se posrami.
15 Ali ga ne držite kao neprijatelja, nego
ga svjetujte kao brata.
16 A sam Gospod mira da vam da mir
svagda u svakom dogaðaju. Gospod sa
svima vama.
17 Pozdrav mojom rukom Pavlovom,
koje je znak u svakoj poslanici, ovako
pišem:
18 Blagodat Gospoda našega Isusa
Hrista sa svima vama. Amin.

1. Timoteju Poslanica

1 Od Pavla, apostola Isusa Hrista, po
zapovijesti Boga spasa našega i Gospoda
Isusa Hrista, nada našega,
2 Timotiju, pravome sinu u vjeri, blago-
dat, milost, mir od Boga oca našega i
Hrista Isusa Gospoda našega.
3 Kao što te molih da ostaneš u Efesu,
kad iðah u Maæedoniju, da zapovjediš
nekima da ne uèe drukèije,
4 Niti da gledaju na laži i na teftere od
plemena kojima nema kraja, i koji prije
èine prepiranja negoli Božij napredak u
vjeri.
5 A namjera je zapovijesti ljubav od
èista srca i dobre savjesti i vjere nelicem-
jerne;
6 U kojima neki pogriješivši svrnuše u
prazne govore,
7 I htjeli bi da budu zakonici, a ne
razumiju ni šta govore, ni šta utvrðuju.
8 A znamo da je zakon dobar ako ga ko
drži kao što treba.
9 Znajuæi ovo da pravedniku zakon nije
postavljen, nego bezakonicima i nepoko-
rnima i bezbožnicima i grješnicima,
nepravednima i poganima, krvnicima oca
i matere, krvnicima ljudskima,
10 Kurvarima, muželožnicima, lju-
dokradicama, lažljivcima, kletvoprestup-
nicima, i ako što drugo ima protivno
zdravoj nauci,
11 Po jevanðelju slave blaženoga Boga,
koje je meni povjereno.
12 I zahvaljujem Hristu Isusu Gospodu
našemu koji mi daje moæ, što me za
vjerna primi i postavi me u službu,
13 Koji sam prije bio hulnik i gonitelj
i siledžija; ali bih pomilovan, jer ne
znajuæi uèinih u nevjerstvu.
14 Ali se još veæma umnoži blagodat
Gospoda našega Isusa Hrista s vjerom i
ljubavi u Hristu Isusu.
15 Istinita je rijeè i svakoga primanja
dostojna da Hristos Isus doðe na svijet da
spase grješnike, od kojijeh sam prvi ja.
16 Ali toga radi ja bih pomilovan da na
meni prvome pokaže sve trpljenje Isus
Hristos za ugled onima koji mu hoæe
vjerovati za život vjeèni.
17 A caru vjeènome, neraspadljivome,
koji se ne vidi, jedinome premudrome
Bogu èast i slava vavijek vijeka. Amin.
18 Ovu pak zapovijest predajem ti, sine
Timotije, po preðašnjijem proroštvima za
tebe: da ratuješ u njima dobar rat,
19 Imajuæi vjeru i dobru savjest, koju
neki odbacivši otpadoše od vjere;
20 Meðu kojima su Imenej i Aleksandar
koje predadoh sotoni da se nauèe ne
huliti.

2

1 Molim dakle prije svega da se èine
iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja
za sve ljude,
2 Za careve, i za sve koji su u vlasti,
da tihi i mirni život poživimo u svakoj
pobožnosti i poštenju.
3 Jer je ovo dobro i prijatno pred spa-
siteljem našijem Bogom,
4 Koji hoæe da se svi ljudi spasu, i da
doðu u poznanje istine.
5 Jer je jedan Bog, i jedan posrednik
Boga i ljudi, èovjek Hristos Isus,
6 Koji sebe dade u otkup za sve, za
svjedoèanstvo u svoje vrijeme,
7 Za koje sam postavljen propovjednik i
apostol istinu govorim u Hristu, ne lažem
uèitelj neznabožaca, u vjeri i istini.
8 Hoæu dakle da molitve èine ljudi na
svakome mjestu, podižuæi svete ruke bez
gnjeva i premišljanja.
9 Tako i žene u pristojnom odijelu, sa
stidom i poštenjem da ukrašuju sebe, ne
pletenicama, ni zlatom, ili biserom, ili
haljinama skupocjenima,
10 Nego dobrijem djelima kao što
se pristoji ženama koje se obeæavaju
pobožnosti.
11 Žena na miru da se uèi sa svakom
pokornošæu.
12 Ali ženi ne dopuštam da uèi niti da
vlada mužem, nego da bude mirna.
13 Jer je Adam najprije sazdan pa onda
Eva;

14 I Adam se ne prevari, a žena prevarivši se postade prestupnica;
15 Ali æe se spasti raðanjem djece, ako ostane u vjeri i ljubavi i u svetinji s poštenjem.

3

1 Istinita je rijeè: ako ko vladièanstva želi dobru stvar želi.
2 Ali vladika treba da je bez mane, jedne žene muž, trijezan, pametan, pošten, gostoljubiv, vrijedan da uèi;
3 Ne pijanica, ne bojac, ne lakom, nego krotak, miran, ne srebroljubac;
4 Koji svojijem domom dobro upravlja, koji ima poslušnu djecu sa svakijem poštenjem;
5 A ako ko ne umije svojijem domom upravljati, kako æe se moæi starati za crkvu Božiju?
6 Ne novokršten, da se ne bi naduo, i upao u sud ðavolji.
7 A valja da ima i dobro svjedoèanstvo od onijeh koji su napolju, da ne bi upao u sramotu i u zamku ðavolju.
8 Tako i ðakoni treba da budu pošteni, ne dvojezièni, ne koji mnogo vina piju, ne lakomi na dobitak pogan,
9 Koji imaju tajnu vjere u èistoj savjesti.
10 A i ovi da se kušaju najprije, pa onda da služe, ako su bez mane.
11 Tako i žene treba da su poštene, ne koje opadaju, trijezne, vjerne u svemu.
12 Ðakoni da bivaju jedinijeh žena muževi, koji dobro upravljaju djecom i svojijem domovima.
13 Jer koji dobro služe oni dobivaju sebi dobar postup, i veliku slobodu u vjeri Isusa Hrista.
14 Ovo ti pišem nadajuæi se da æu skoro doæi k tebi.
15 Ako li se zabavim, da znaš kako treba življeti u domu Božijemu, koji je crkva Boga živoga, stup i tvrða istine.
16 I, kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u tijelu, opravda se u Duhu, pokaza se anðelima, propovjedi se neznabošcima, vjerova se na svijetu, uznese se u slavi.

4

1 A Duh razgovijetno govori da æe u pošljednja vremena otstupiti neki od vjere slušajuæi lažne duhove i nauke ðavolske,
2 U licemjerju laža, žigosanijeh na svojoj savjesti,
3 Koji zabranjuju ženiti se, i zapovijedaju uzdržavati se od jela koja Bog stvori za jelo sa zahvalnošæu vjernima i onima koji poznaše istinu.
4 Jer je svako stvorenje Božije dobro i ništa nije na odmet kad se prima sa zahvalnošæu.
5 Jer se osveæuje rijeèju Božijom i molitvom.
6 Ovo sve kazujuæi braæi biæeš dobar sluga Isusa Hrista, odgajen rijeèima vjere i dobrom naukom koju si primio.
7 A poganijeh i bapskijeh gatalica kloni se; a obuèavaj se u pobožnosti.
8 Jer tjelesno obuèavanje malo je korisno, a pobožnost je korisna za svašto, imajuæi obeæanje života sadašnjega i onoga koji ide.
9 Ovo je istinita rijeè i dostojna svakoga primanja.
10 Jer se zato i trudimo i bivamo sramotni, jer se uzdamo u Boga živa, koji je spasitelj svima ljudima, a osobito vjernima.
11 Ovo zapovijedaj i uèi.
12 Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vjernima u rijeèi, u življenju, u ljubavi, u duhu, u vjeri, u èistoti.
13 Dokle doðem pazi na èitanje, utješavanje i uèenje.
14 Ne pusti u nemar dar u sebi koji ti je dan po proroštvu metnuvši starješine ruke na tebe.
15 U ovom se pouèavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu.
16 Pazi na sebe i na nauku, i stoj u tome; jer ovo èineæi spašæeš i samoga sebe i one koji te slušaju.

5

1 Starca ne karaj, nego mu govori kao ocu; momèadma kao braæi;

2 Staricama kao materama; mladima
kao sestrama, sa svakom èistotom.
3 Udovice poštuj, koje su prave udovice.
4 Ako li koja udovica ima djecu ili
unuèad, da se uèe najprije svoj dom
poštovati, i zajam vraæati roditeljima; jer
je ovo ugodno pred Bogom.
5 A prava udovica i usamljena uzda se u
Boga, i živi u molitvama i u moljenju dan
i noæ.
6 A koja živi u sladostima, živa je umrla.
7 I ovo zapovijedaj, da budu bez mane.
8 Ako li ko za svoje a osobito za domaæe
ne promišlja, odrekao se vjere, i gori je od
neznabošca.
9 A udovica da se ne prima mlaða od
šezdeset godina, i koja je bila jednome
mužu žena;
10 I koja ima svjedoèanstvo u dobrijem
djelima, ako je djecu odgajila, ako je
gostoljubiva bila, ako je svetima noge
prala, ako je nevoljnima pomagala, ako je
išla za svakijem dobrijem djelom.
11 A mladijeh udovica proði se; jer kad
pobjesne protiv Hrista, hoæe da se udaju,
12 I imaju grijeh što prvu vjeru
odbaciše.
13 A k tome i besposlene uèe se skitati po
kuæama, ne samo pak besposlene, nego i
jeziène i sveznale, pa govore što ne treba.
14 Hoæu dakle da se mlade udovice
udaju, djecu raðaju, kuæu kuæe, a
nikakva uzroka da ne daju protivniku za
huljenje.
15 Jer se evo neke okrenuše za sotonom.
16 Ako koji vjerni ili vjerna ima udovice,
neka se stara za njih, i da ne dosaðuju
crkvi da one koje su prave udovice može
zadovoljiti.
17 A svešteničima koji se dobro staraju
da se daje dvoguba èast, a osobito onima
koji se trude u rijeèi i u nauci.
18 Jer pismo govori: volu koji vrše ne
zavezuj usta, i: radin je dostojan svoje
plate.
19 Na svještenika ne primaj tužbe, osim
kad imaju dva ili tri svjedoka.
20 A koji griješe pokaraj ih pred svima,
da i drugi imaju strah.
21 Zaklinjem te pred Bogom i Gospodom
Isusom Hristom i izbranima njegovijem
anðelima da ovo držiš bez licemjerja, ne
èineæi ništa po hateru.
22 Ruku odmah ne meæi ni na koga, niti
pristaj u tuðe grijehe. Drži sebe èista.
23 Više ne pij vode, nego pij po malo
vina, želuca radi svojega i èestijeh svo-
jijeh bolesti.
24 A nekijeh su ljudi grijesi poznati koji
naprijed vode na sud, a nekijeh idu za
njima.
25 Tako su i dobra djela poznata, i koja
su drukèija ne mogu se sakriti.

6

1 Robovi koji su god pod jarmom
da pokazuju svaku èast svojijem gospo-
darima, da se ne huli na ime Božije i na
nauku.
2 A koji imaju krštene gospodare, da ne
postaju nemarljivi za njih što su braæa,
nego još bolje da služe, jer su vjerni i
ljubazni, zajednièari u blagodati. Ovo uèi
i svjetuj.
3 Ako li ko drukèije uèi, i ne pristaje na
zdrave rijeèi Gospoda našega Isusa Hrista
i na nauku pobožnu,
4 Nadu se ne znajuæi ništa, nego bolu-
juæi od zapitkivanja i praznijeh prepi-
ranja, oda šta postaje zavist, svaða, hul-
jenje, zle misli,
5 Zaludna prepiranja onakovijeh ljudi
koji imaju um izopaèen i nemaju istine,
koji misle da je pobožnost trgovina. Kloni
se takovijeh.
6 Ali jest velika trgovina pobožnost sa
zadovoljstvom.
7 Jer ništa ne donesosmo na ovaj svijet,
dakle ne možemo ništa ni odnijeti.
8 A kad imamo hranu i odjeæu, ovijem
da budemo dovoljni.
9 A koji hoæe da se obogate oni upadaju
u napasti i zamke, i u mnoge lude
škodljive želje, koje potapaju èovjeka u
propast i pogibao.
10 Jer je korijen sviju zala srebroljublje
kojemu neki predavši se zaðoše od vjere
i na sebe navukoše muke velike.
11 A ti, o èovjeèe Božij! bjegaj od ovoga,
a idi za pravdom, pobožnosti, vjerom,
ljubavi, trpljenjem, krotosti.

12 Bori se u dobroj borbi vjere, muèi
se za vjeèni život na koji si i pozvan, i
priznao si dobro priznanje pred mnogi-
jem svjedocima.
13 Zapovijedam ti pred Bogom koji sve
oživljuje, i Hristom Isusom koji svjedoèi
za vladanja Pontija Pilata dobro priz-
nanje,
14 Da držiš zapovijest èistu i nezazornu
do dolaska Gospoda našega Isusa Hrista,
15 Koji æe u svoje vrijeme pokazati
blaženi i jedini silni car nad carevima i
gospodar nad gospodarima,
16 Koji sam ima besmrtnost, i živi u sv-
jetlosti kojoj se ne može pristupiti, kojega
niko od ljudi nije vidio, niti može vidjeti,
kojemu èast i država vjeèna. Amin.
17 Bogatima na ovome svijetu zapovi-
jedaj da se ne ponose niti uzdaju u bo-
gatstvo propadljivo, nego u Boga živoga,
koji nam sve daje izobilno za užitak;
18 Neka dobro èine, neka se bogate
u dobrijem djelima, neka budu podašni,
zajednièni,
19 Sabirajuæi sebi temelj dobar za un-
apredak, da prime život vjeèni.
20 O Timotije! saèuvaj što ti je predano,
kloni se poganijeh praznijeh razgovora i
prepiranja lažno nazvanoga razuma,
21 Kojijem se neki hvaleæi otpadoše od
vjere. Blagodat s tobom. Amin.

2. Timoteju Poslanica

1 Od Pavla, apostola Isusa Hrista po volji
Božijoj za obeæanje života u Isusu Hristu,
2 Timotiju, ljubaznome sinu, blagodat,
milost, mir od Boga oca i Hrista Isusa
Gospoda našega.
3 Zahvaljujem Bogu, kojemu služim
od praroditelja èistom savjesti, što bez
prestanka imam spomen za tebe u molit-
vama svojijem dan i noæ,
4 Želeæi da te vidim, opominjuæi se
suza tvojijeh, da se radosti ispunim;
5 Opominjuæi se nelicemjerne u tebi
vjere koja se useli najprije u babu tvoju
Loidu i u mater tvoju Evnikiju; a uvjeren
sam da je i u tebi;
6 Zaradi kojega uzroka napominjem ti
da pogrijevaš dar Božij koji je u tebi kako
sam metnuo ruke svoje na tebe.
7 Jer nam Bog ne dade duha straha,
nego sile i ljubavi i èistote.
8 Ne postidi se dakle svjedoèanstva
Gospoda našega Isusa Hrista, ni mene
sužnja njegova; nego postradaj s je-
vanðeljem Hristovijem po sili Boga,
9 Koji nas spase i prizva zvanjem sveti-
jem, ne po djelima našima, nego po svojoj
naredbi i blagodati, koja nam je dana u
Hristu Isusu prije vremena vjeènijeh;
10 A sad se pokaza u dolasku spa-
sitelja našega Isusa Hrista, koji raskopa
smrt, i obasja život i neraspadljivost je-
vanðeljem;
11 Za koje sam ja postavljen apostol i
uèitelj neznabožaca.
12 Zaradi kojega uzroka i ovo stradam;
ali se ne stidim, jer znam kome vjerovah,
i uvjeren sam da je kadar amanet moj
saèuvati za dan onaj.
13 Imaj u pameti obraz zdravijeh rijeèi
koje si èuo od mene, u vjeri i ljubavi
Hrista Isusa.
14 Dobri amanet saèuvaj Duhom sveti-
jem koji živi u nama.
15 Znaš ovo da se odvratiše od mene svi
u Aziji, među kojima je Figel i Ermogen.
16 A Gospod da da milost Onisiforovu
domu; jer me mnogo puta utješi, i okova
mojijeh ne postidje se;
17 Nego došavši u Rim potraži me još s
veæijem staranjem i naðe.
18 Da da njemu Gospod da naðe milost
od Gospoda u dan onaj. I u Efesu koliko
mi posluži, ti znaš dobro.

2

1 Ti dakle, sine moj, jaèaj u blagodati
Isusa Hrista;
2 I što si èuo od mene pred mnogi-
jem svjedocima, ono predaj vjernijem
ljudima, koji æe biti vrijedni i druge
nauèiti.
3 Ti dakle trpi zlo kao dobar vojnik Isusa
Hrista;
4 Jer se nikakav vojnik ne zapleæe u
trgovine ovoga svijeta da ugodi vojvodi.
5 Ako i vojuje, ne dobija vijenca ako
pravo ne vojuje.
6 Radin koji se trudi najprije treba da
okusi od roda.
7 Razumij što govorim; a Gospod da ti
da razum u svemu.
8 Opominji se Gospoda Isusa Hrista koji
usta iz mrtvijeh, od sjemena Davidova, po
jevanðelju mojemu,
9 U kojemu trpim zlo do samijeh okova
kao zloèinac; ali se rijeè Božija ne veže.
10 Zato trpim sve izbranijeh radi da i oni
dobiju spasenije u Hristu Isusu sa slavom
vjeènom.
11 Istinita je rijeè: ako s njim umri-
jesmo, to æemo s njim i oživljeti.
12 Ako trpimo, s njim æemo i carovati.
Ako se odreèemo, i on æe se nas odreæi.
13 Ako ne vjerujemo, on ostaje vjeran;
jer se sam sebe ne može odreæi.
14 Ovo napominji, i posvjedoèi pred
Gospodom da se ne prepiru, koje ništa ne
pomaže, nego smeta one koji slušaju.
15 Postaraj se da se pokažeš pošten pred
Bogom, kao radin koji se nema šta stidjeti,
i pravo upravlja rijeèju istine.
16 A poganijeh praznijeh razgov-
ora kloni se; jer najviše pomažu u
bezbožnosti,
17 I rijeè njihova kao živina toèi: među
kojima je Imenej i Filit,

18 Koji u istini pogriješiše govoreæi da
je vaskrsenije veæ bilo; i smetaju vjeru
nekijeh.
19 Tvrdo dakle stoji temelj Božij imajuæi
ovaj peèat: pozna Gospod svoje; i: da
otstupi od nepravde svaki koji spominje
ime Gospodnje.
20 A u velikome domu nijesu sudi samo
zlatni i srebrni, nego i drveni i zemljani:
i jedni za èast, a jedni za sramotu.
21 Ako dakle ko oèisti sebe od ovoga,
biæe sud za èast, osveæen, i potreban
domaæinu, pripravljen za svako dobro
djelo.
22 Bježi od želja mladosti, a drži se
pravde, vjere, ljubavi, mira, sa svima koji
prizivlju Gospoda od èistoga srca;
23 A ludijeh i praznijeh zapitkivanja
kloni se znajuæi da raðaju svaðe.
24 A sluga Gospodnji ne treba da se
svaða, nego da bude krotak k svima,
pouèljiv, koji nepravdu može podnositi,
25 I s krotošæu pouèavati one koji se
protive: eda bi im kako Bog dao pokajanje
za poznanje istine,
26 I da se iskopaju iz zamke ðavola, koji
ih je ulovio žive za svoju volju.

3

1 Ali ovo znaj da æe u pošljednje dane
nastati vremena teška.
2 Jer æe ljudi postati samoživi, sre-
broljupci, hvališe, ponositi, hulnici,
nepokorni roditeljima, neblagodarni,
nepravedni, neljubavni,
3 Neprimirljivi, opadaèi, neuzdržnici,
bijesni, nedobroljubivi,
4 Izdajnici, nagli, naduveni, koji više
mare za slasti nego za Boga,
5 Koji imaju oblièje pobožnosti, a sile su
se njezine odrekli. I ovijeh se kloni.
6 Jer su od ovijeh oni koji se zavlaèe
po kuæama, i robe ženice koje su nato-
varene grijesima i vode ih razliène želje,
7 Koje se svagda uèe, i nikad ne mogu
da doðu k poznanju istine.
8 Kao što se Janije i Jamvrije protiviše
Mojsiju, tako se i ovi protive istini, ljudi
izopaèenoga uma, nevješti u vjeri.
9 Ali neæe dugo napredovati; jer æe nji-
hovo bezumlje postati javno pred svima,
kao i onijeh što posta.
10 A ti si se ugledao na moju nauku,
življenje, namjeru, vjeru, snošenje,
ljubav, trpljenje,
11 Protjerivanja, stradanja, kakova mi se
dogodiše u Antiohiji, i u Ikoniji, i u Listri,
kakova protjerivanja podnesoh, i od sviju
me izbavi Gospod.
12 A i svi koji pobožno hoæe da žive u
Hristu Isusu, biæe gonjeni.
13 A zli ljudi i varalice napredovaæe na
gore, varajuæi i varajuæi se.
14 Ali ti stoj u tome što si nauèio i što ti je
povjereno, znajuæi od koga si se nauèio,
15 I buduæi da iz malena umiješ
sveta pisma, koja te mogu umudriti na
spasenije u Hrista Isusa.
16 Sve je pismo od Boga dano, i korisno
za uèenje, za karanje, za popravljanje, za
pouèavanje u pravdi,
17 Da bude savršen èovjek Božij, za
svako dobro djelo pripravljen.

4

1 Zaklinjem te dakle pred Bogom i
Gospodom našijem Isusom Hristom, koji
æe suditi živima i mrtvima, dolaskom
njegovijem i carstvom njegovijem:
2 Propovijedaj rijeè, nastoj u dobro
vrijeme i u nevrijeme, pokaraj, zaprijeti,
umoli sa svakijem snošenjem i uèenjem;
3 Jer æe doæi vrijeme kad zdrave
nauke neæe slušati, nego æe po svojijem
željama nakupiti sebi uèitelje, kao što ih
uši svrbe,
4 I odvratiæe uši od istine, i okrenuæe
se ka gatalicama.
5 A ti budi trijezan u svaèemu, trpi
zlo, uèini djelo jevanðelista, službu svoju
svrši.
6 Jer ja se veæ žrtvujem, i vrijeme
mojega odlaska nasta.
7 Dobar rat ratovah, trku svrših, vjeru
održah.
8 Dalje dakle meni je pripravljen vi-
jenac pravde, koji æe mi dati Gospod u
dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo
meni, nego i svima koji se raduju njegovu
dolasku.

9 Postaraj se da doðeš brzo k meni;
10 Jer me Dimas ostavi, omiljevši mu
sadašnji svijet, i otide u Solun; Kriskent
u Galatiju, Tit u Dalmaciju; Luka je sam
kod mene.
11 Marka uzmi i dovedi ga sa sobom; jer
mi je dobar za službu.
12 A Tihika poslao sam u Efes.
13 Kad doðeš donesi mi kabanicu što
sam ostavio u Troadi kod Karpa, i knjige,
a osobito kožne.
14 Aleksandar kovaè mnogo mi zla
uèini. Da mu Gospod plati po djelu
njegovu.
15 Èuvaj se i ti od njega; jer se vrlo
protivi našijem rijeèima.
16 U prvi moj odgovor niko ne osta sa
mnom, nego me svi ostaviše. Da im se ne
primi!
17 Ali Gospod bi sa mnom i dade mi po-
moæ da se kroza me svrši propovijedanje,
i da èuju svi neznabošci; i izbavih se od
usta lavovijeh.
18 I Gospod æe me izbaviti od svakoga
zla djela, i saèuvaæe me za carstvo svoje
nebesko; kojemu slava va vijek vijeka.
Amin.
19 Pozdravi Priskilu i Akilu, i Onisiforov
dom.
20 Erast osta u Korintu. A Trofima
ostavih u Miletu bolesna.
21 Postaraj se da doðeš prije zime. Poz-
dravlja te Euvul, i Pud, i Lin, i Klaudija, i
braæa sva.
22 Gospod Isus Hristos sa duhom tvoji-
jem. Blagodat s vama. Amin.

Poslanica Titu

1 Od Pavla, sluge Božijega, a apostola
Isusa Hrista po vjeri izbranijeh Božijih, i
po poznanju istine pobožnosti,
2 Za nad vjeènoga života, koji obeæa
nelažni Bog prije vremena vjeènijeh,
3 A javi u vremena svoja rijeè svoju
propovijedanjem, koje je meni povjereno
po zapovijesti spasitelja našega Boga,
4 Titu, pravome sinu po vjeri nas obo-
jice, blagodat, milost, mir od Boga oca i
Gospoda Isusa Hrista, spasa našega.
5 Zato te ostavih u Kritu da popraviš
što je nedovršeno, i da postaviš po svi-
jem gradovima sveštenike, kao što ti ja
zapovjedih,
6 Ako je ko bez mane, jedne žene
muž, i ima vjernu djecu, koju ne kore za
kurvarstvo ili za nepokornost.
7 Jer vladika treba da je bez mane,
kao Božij pristav; ne koji sebi ugađa, ne
gnjevljiv, ne pijanica, ne bojac, ne lakom
na pogani dobitak;
8 Nego gostoljubiv, blag, pošten,
pravedan, svet, èist;
9 Koji se drži vjerne rijeèi po nauci,
da bude kadar i svjetovati sa zdravom
naukom, i pokarati one koji se protive.
10 Jer ima mnogo neposlušnijeh,
praznogovorljivijeh, i umom prevareni-
jeh, a osobito koji su iz obrezanja,
11 Kojima treba usta zatvoriti; koji ci-
jele kuæe izopaèuju uèeæi što ne treba,
poganoga dobitka radi.
12 A reèe neko od njih, njihov prorok:
Kriæani svagda lažljivi, zli zvjerovi, be-
sposleni trbusi.
13 Svjedoèanstvo je ovo istinito; zaradi
toga uzroka karaj ih bez šteđenja, da
budu zdravi u vjeri,
14 Ne slušajuæi Jevrejskijeh gatalica ni
zapovijesti ljudi koji se odvraæaju od
istine.
15 Èistima je sve èisto; a poganima
i nevjernima ništa nije èisto, nego je
opoganjen njihov i um i savjest.
16 Govore da poznaju Boga, a djelima ga
se odrièu; jer su mrski i neposlušni, i ni
za kakvo dobro djelo valjani.

2

1 A ti govori što pristoji zdravoj nauci:
2 Starcima da budu trijezni, pošteni,
èisti, zdravi u vjeri, u ljubavi, u trpljenju;
3 Staricama također da žive kao što se
pristoji svetima, da ne budu opadljive, da
se ne predaju vrlo vinu, da uèe dobru,
4 Da uèe mlade da ljube muževe, da
ljube djecu,
5 Da budu poštene, èiste, dobre
kuæanice, blage, pokorne svojijem
muževima, da se ne huli na rijeè Božiju.
6 Tako i mladiæe svjetuj da budu
pošteni.
7 A u svemu sam sebe podaji za ugled
dobrijeh djela, u nauci cijelost, poštenje,
8 Rijeè zdravu, nezazornu: da se pos-
rami onaj koji se protivi, ne imajuæi ništa
zlo govoriti za nas.
9 Sluge da slušaju svoje gospodare, da
budu ugodni u svaèemu, da ne odgo-
varaju,
10 Da ne kradu, nego u svaèemu da
pokazuju dobru vjeru, da nauku spa-
sitelja našega Boga ukrašuju u svaèemu.
11 Jer se pokaza blagodat Božija koja
spasava sve ljude,
12 Uèeæi nas da se odreèemo
bezbožnosti i želja ovoga svijeta, i da
pošteno i pravedno i pobožno poživimo
na ovome svijetu,
13 Èekajuæi blažena nada i javljenja
slave velikoga Boga i spasa našega Isusa
Hrista,
14 Koji je dao sebe za nas da nas izbavi
od svakoga bezakonja, i da oèisti sebi
narod izbrani koji èezne za dobrijem
djelima.
15 Ovo govori, i svjetuj, i karaj sa
svakom zapoviješæu da te niko ne
prezire.

3

1 Opominji ih da budu pokorni i
poslušni gospodarima i zapovjednicima, i
gotovi na svako dobro djelo;

2 Ni na koga da ne hule, da se ne
svaðaju, nego da budu mirni, svaku kro-
tost da pokazuju svijem ljudima,
3 Jer i mi bijasmo negda ludi, i nepoko-
rni, i prevareni, služeæi razlièniјem
željama i slastima, u pakosti i zavisti
živeæi, mrski buduæi i mrzeæi jedan na
drugoga.
4 A kad se pokaza blagodat i
èovjekoljublje spasa našega Boga,
5 Ne za djela pravedna koja mi
uèinismo, nego po svojoj milosti spase
nas banjom preroðenja i obnovljenjem
Duha svetoga,
6 Kojega izli na nas obilno kroz Isusa
Hrista spasitelja našega,
7 Da se opravdamo blagodaæu nje-
govom, i da budemo našljednici života
vjeènoga po nadu.
8 Sine Tite! istinita je rijeè, i u
ovome hoæu da utvrðuješ, da se oni koji
vjerovaše Bogu trude i staraju za dobro
djelo: ovo je korisno ljudima i dobro.
9 A ludijeh zapitkivanja i teftera od
plemena, i svaða i prepiranja o zakonu
kloni se; jer je to nekorisno i prazno.
10 Èovjeka jeretika po prvome i drugom
svjetovanju kloni se,
11 Znajuæi da se takovi izopaèio, i
griješi, i sam je sebe osudio.
12 Kad pošljem k tebi Artemu ili Tihika,
postaraj se da doðeš k meni u Nikopolj,
jer sam namislio da ondje zimujem.
13 Zinu zakonika i Apola lijepo opremi
da imaju sve što im treba.
14 Ali i naši neka se uèe napredovati
u dobrijem djelima, ako gdje bude od
potrebe da ne budu bez roda.
15 Pozdravljaju te svi koji su sa mnom.
Pozdravi sve koji nas ljube u vjeri. Blago-
dat sa svima vama. Amin.

Poslanica Filemonu

1 Od Pavla, sužnja Isusa Hrista, i Timotija brata, Filimonu ljubaznome i pomagaèu našemu,
2 I Apfiji, sestri ljubaznoj, i Arhipu, našemu drugaru u vojevanju, i domašnjoj tvojoj crkvi:
3 Blagodat vam i mir od Boga oca našega, i Gospoda Isusa Hrista.
4 Zahvaljujem Bogu svojemu spominjuæi te svagda u molitvama svojima,
5 Èuvši ljubav tvoju i vjeru koju imaš ka Gospodu Isusu i k svima svetima:
6 Da tvoja vjera, koju imamo zajedno, bude silna u poznanju svakoga dobra, koje imate u Hristu Isusu.
7 Jer imam veliku radost i utjehu radi ljubavi tvoje, što srca svetijeh poèinuše kroza te, brate!
8 Toga radi ako i imam veliku slobodu u Hristu da ti zapovijedam što je potrebno,
9 Ali opet molim ljubavi radi, ja koji sam takovi kao starac Pavle, a sad sužanj Isusa Hrista;
10 Molimo te za svojega sina Onisima, kojega rodih u okovima svojima;
11 Koji je tebi negda bio nepotreban, a sad je i tebi i meni vrlo potreban, kojega poslah tebi natrag;
12 A ti ga, to jest, moje srce primi.
13 Ja ga šæadijah da zadržim kod sebe, da mi mjesto tebe posluži u okovima jevanðelja;
14 Ali bez tvoje volje ne htjedoh ništa èiniti, da ne bi tvoje dobro bilo kao za nevolju, nego od dobre volje.
15 Jer može biti da se za to rastade s tobom na neko vrijeme da ga dobiješ vjeèno,
16 Ne više kao roba, nego više od roba, brata ljubaznoga, a osobito meni, akamoli tebi, i po tijelu i u Gospodu.
17 Ako dakle držiš mene za svojega drugara, primi njega kao mene.
18 Ako li ti u èemu skrivi, ili je dužan, to na mene zapiši.
19 Ja Pavle napisah rukom svojom, ja æu platiti: da ti ne reèem da si i sam sebe meni dužan.
20 Da brate! da imam korist od tebe u Gospodu, razveseli srce moje u Gospodu.
21 Uzdajuæi se u tvoju poslušnost napisah ti znajuæi da æeš još više uèiniti nego što govorim.
22 A uz to ugotovi mi i konak; jer se nadam da æu za vaše molitve biti darovan vama.
23 Pozdravlja te Epafras koji je sa mnom sužanj u Hristu Isusu, Marko, Aristarh, Dimas, Luka, pomagaèi moji.
24 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa duhom vašijem. Amin.

Poslanica Jevrejima

1 Bog koji je negda mnogo puta i razlièn̄ijem naèinom govorio ocevima
preko proroka, govori i nama u pošljedak
dana ovijeh preko sina,
2 Kojega postavi našljednika svemu,
kroz kojega i svijet stvori.
3 Koji buduæi sjajnost slave i oblièje
biæa njegova, i noseæi sve u rijeèi sile
svoje, uèinivši sobom oèišæenje grijeha
našijeh, sjede s desne strane prijestola
velièine na visini,
4 I toliko bolji posta od anðela koliko
preslavnije ime od njihova dobi.
5 Jer kome od anðela reèe kad: sin moj
ti si, ja te danas rodih? I opet: ja æu mu
biti otac, i on æe mi biti sin.
6 I opet uvodeæi prvorodnoga u svijet
govori: i da mu se poklone svi anðeli
Božiji.
7 Tako i anðelima govori: koji èini
anðele svoje duhove, i sluge svoje plamen
ognjeni.
8 A sinu: prijestol je tvoj, Bože, va vijek
vijeka; palica je pravde palica carstva
tvoga.
9 Omiljela ti je pravda, i omrzao si na
bezakonje: toga radi pomaza te, Bože,
Bog tvoj uljem radosti veæma od drugova
tvojijeh.
10 I opet: ti si, Gospode, u poèetku
osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku
tvojijeh:
11 Ona æe proæi, a ti ostaješ: i sva æe
ostarjeti kao haljina,
12 I saviæeš ih kao haljinu, i izmijeniæe
se: a ti si onaj isti, i tvojijeh godina neæe
nestati.
13 A kome od anðela reèe kad: sjedi
meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima?
14 Nijesu li svi službeni duhovi koji su
poslani na službu onima koji æe naslijediti spasenije?

2

1 Toga radi valja nam veæma paziti na
rijeèi koje slušamo, da kako ne otpadnemo.
2 Jer ako je ono što je govoreno preko
anðela utvrðeno, i svaki prestupak i
oglušak pravednu platu primio:
3 Kako æemo pobjeæi na marivši za toliko spasenije? koje poèe Gospod propovijedati, i oni koji su èuli potvrdiše meðu
nama,
4 Kad i Bog posvjedoèi i znacima i
èudesima i razlièn̄ijem silama, i Duha
svetoga razdjeljivanjem po svojoj volji.
5 Jer Bog ne pokori anðelima vasionoga
svijeta, koji ide i o kome govorimo.
6 Ali neko posvjedoèi negdje govoreæi:
šta je èovjek da ga se opomeneš, ili sin
èovjeèij da ga obiðeš?
7 Umalio si ga malijem neèim od anðela,
slavom i èasti vjenèao si ga, i postavio si
ga nad djelima ruku svojijeh:
8 Sve si pokorio pod noge njegove. A
kad mu pokori sve, ništa ne ostavi njemu
nepokoreno; ali sad još ne vidimo da mu
je sve pokoreno.
9 A umaljenoga malijem èim od anðela
vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese
vjenèan slavom i èasti, da bi po blagodati
Božijoj za sve okusio smrt.
10 Jer prilikovaše njemu za kojega je sve
i kroz kojega je sve, koji dovede mnoge
sinove u slavu, da dovrši poglavara
spasenija njihova stradanjem.
11 Jer i onaj koji osveæuje, i oni koji se
osveæuju, svi su od jednoga; zaradi toga
uzroka ne stidi se nazvati ih braæom
12 Govoreæi: objaviæu ime tvoje braæi
svojoj, i posred crkve zapjevaæu te.
13 I opet: ja æu se u njega uzdati. I opet:
evo ja i djeca moja koju mi je dao Bog.
14 Buduæi pak da djeca imaju tijelo i
krv, tako i on uze dijel u tome, da smræu
satre onoga koji ima državu smrti, to jest
ðavola;
15 I da izbavi one koji god od straha
smrti u svemu životu biše robovi.
16 Jer se zaista ne prima anðela, nego se
prima sjemena Avraamova.
17 Zato bješe dužan u svemu da bude
kao braæa, da bude milostiv i vjeran
poglavar sveštenièki pred Bogom, da
oèisti grijehe narodne.

18 Jer u èemu postrada i iskušan bi
u onome može pomoæi i onima koji se
iskušavaju.

3

1 Zato, braæo sveta, zajednièari zvanja
nebeskoga, poznajte poslanika i vladiku,
kojega mi priznajemo, Isusa Hrista,
2 Koji je vjeran onome koji ga stvori, kao
i Mojsije u svemu domu njegovu.
3 Jer ovaj posta toliko dostojan veæe
èasti od Mojsija, koliko veæu od doma
èast ima onaj koji ga je naèinio.
4 Jer svaki dom treba neko da naèini; a
ko je sve stvorio ono je Bog.
5 I Mojsije dakle bješe vjeran u svemu
domu njegovu, kao sluga, za svje-
doèanstvo onoga što je trebalo da se
govori.
6 Ali je Hristos kao sin u domu svojemu:
kojega smo dom mi, ako slobodu i slavu
nada do kraja tvrdo održimo.
7 Zato, kao što govori Duh sveti: danas
ako glas njegov èujete,
8 Ne budite drvenastijeh srca, kao kad
se prognjeviste u dane napasti u pustinji,
9 Gdje me iskušaše ocevi vaši, iskušaše
me, i gledaše djela moja èetrdeset god-
ina.
10 Toga radi rasrdih se na taj rod, i
rekoh: jednako se metu u srcima, ali oni
ne poznaše putova mojijeh;
11 Zato se zakleh u gnjevu svojemu da
neæe uæi u pokoj moj.
12 Gledajte, braæo, da ne bude kad u
kome od vas zlo srce nevjerstva da otstupi
od Boga živoga;
13 Nego se utješavajte svaki dan, dokle
se danas govori, da koji od vas ne odrveni
od prijevare grjehovne;
14 Jer postasmo zajednièari Hristu,
samo ako kako smo poèeli u njemu biti
do kraja tvrdo održimo;
15 Dokle se govori: danas, ako glas nje-
gov èujete, ne budite drvenastijeh srca,
kao kad se prognjeviste.
16 Jer neki èuvši prognjeviše se, ali ne
svi koji iziðoše iz Misira s Mojsijem.
17 A na koje mrzi èetrdeset godina?
Nije li na one koji sagriješiše, koji ostaviše
kosti u pustinji?
18 A kojima se zakle da neæe uæi u
pokoj njegov, nego onima koji ne htješe
da vjeruju?
19 I vidimo da ne mogoše uæi za nevjer-
stvo.

4

1 Da se bojimo dakle da kako dok je još
ostavljeno obeæanje da se ulazi u pokoj
njegov, ne odocni koji od vas.
2 Jer je nama objavljeno kao i onima;
ali onima ne pomaže èuvena rijeè, jer ne
vjerovaše oni koji èuše.
3 Jer mi koji vjerovasmo ulazimo u
pokoj, kao što reèe: zato se zakleh u
gnjevu svojemu da neæe uæi u pokoj moj,
ako su djela i bila gotova od postanja
svijeta.
4 Jer negdje reèe za sedmi dan ovako:
i poèinu Bog u dan sedmi od sviju djela
svojijeh.
5 I na ovom mjestu opet: neæe uæi u
pokoj moj.
6 Buduæi pak da neki imaju da uðu u
njega, i oni kojima je najprije javljeno ne
uðoše za neposlušanje;
7 Opet odredi jedan dan, danas, gov-
oreæi u Davidu po tolikom vremenu, kao
što se prije kaza: danas ako glas njegov
èujete, ne budite drvenastijeh srca.
8 Jer da je Isus one doveo u pokoj, ne bi
za drugi dan govorio potom.
9 Daklem je ostavljeno još poèivanje
narodu Božijemu.
10 Jer koji uðe u pokoj njegov, i on
poèiva od djela svojijeh, kao i Bog od
svojijeh.
11 Da se postaramo dakle uæi u taj
pokoj, da ne upadne ko u onu istu gatku
nevjerstva.
12 Jer je živa rijeè Božija, i jaka, i oštrija
od svakoga maèa oštra s obje strane, i
prolazi tja do rastavljanja i duše i duha,
i zglavaka i mozga, i sudi mislima i
pomislima srdaènijem.
13 I nema tvari nepoznate pred njim,
nego je sve golo i otkriveno pred oèima
onoga kojemu govorimo.

14 Imajuæi dakle velikoga poglavara sveštenièkoga, koji je prošao nebesa,
Isusa sina Božijega, da se držimo priznanja.
15 Jer nemamo poglavara sveštenièkoga
koji ne može postradati s našijem
slabostima, nego koji je u svaèemu
iskušan kao i mi, osim grijeha.
16 Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i
naðemo blagodat za vrijeme kad nam
zatreba pomoæ.

5

1 Jer svaki poglavar sveštenièki koji se
iz ljudi uzima, za ljude se postavlja na
službu k Bogu, da prinosi dare i žrtve za
grijehe,
2 Koji može postradati s onima koji ne
znadu i zalaze; jer je i on pod slabošæu.
3 I zato je dužan kako za narodne tako
i za svoje grijehe prinositi.
4 I niko sam sebi ne daje èasti, nego koji
je pozvan od Boga, kao i Aron.
5 Tako i Hristos ne proslavi sam sebe da
bude poglavar sveštenièki, nego onaj koji
mu reèe: ti si moj sin, ja te danas rodih.
6 Kao što i na drugome mjestu govori: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu.
7 On u dane tijela svojega moljenja i
molitve k onome koji ga može izbaviti od
smrti s vikom velikom i sa suzama prinošaše, i bi utješen po svojoj pobožnosti.
8 Iako i bijaše sin Božij, ali od onoga što
postrada nauèi se poslušanju.
9 I savršivši se, postade svima koji ga
poslušaše uzrok spasenija vjeènoga.
10 I bi nareèen od Boga poglavar
sveštenièki po redu Melhisedekovu.
11 Za kojega bismo vam imali mnogo
govoriti što je teško iskazati; jer ste
postali slabi na slušanju.
12 Jer vi koji bi valjalo da ste uèitelji po
godinama, opet trebujete da uèite koje su
prva slova rijeèi Božije; i postadoste da
trebate mlijeka, a ne jake hrane.
13 Jer koji se god hrani mlijekom, ne
razumije rijeèi pravde, jer je dijete.
14 A savršenijeh je tvrda hrana,
koji imaju osjeæanja dugijem uèenjem
obuèena za razlikovanje i dobra i zla.

6

1 Zato da ostavimo poèetak Hristove
nauke i da se damo na savršenstvo: da
ne postavljamo opet temelja pokajanja od
mrtvijeh djela, i vjere u Boga,
2 Nauke krštenja, i metanja ruku, i
vaskrsenija mrtvijeh, i suda vjeènoga.
3 I ovo æemo uèiniti ako Bog dopusti.
4 Jer nije moguæe one koji su jednom
prosvijetljeni, i okusili dara nebeskoga,
postali zajednièari Duha svetoga,
5 I okusili dobre rijeèi Božije, i sile
onoga svijeta, i otpali,
6 Opet obnoviti na pokajanje, jer sami
sebi nanovo raspinju i ruže sina Božijega.
7 Jer zemlja koja pije dažd što èesto na
nju pada, i koja raða povræe dobro onima
koji je rade, prima blagoslov od Boga;
8 A koja iznosi trnje i èièak, nepotrebna
je i kletve blizu, koja se najposlije sažeže.
9 Ali od vas, ljubazni, nadamo se boljemu i što se drži spasenija, ako i govorimo tako.
10 Jer Bog nije nepravedan da zaboravi
djelo vaše i trud ljubavi koju pokazaste u
ime njegovo, poslužívši svetima i služeæi.
11 Ali želimo da svaki od vas pokaže
to isto staranje da se nad održi tvrdo do
samoga kraja;
12 Da ne budete ljenivi, nego da se
ugledate na one koji vjerom i trpljenjem
dobijaju obeæanja.
13 Jer kad Bog Avraamu obeæa, ne
imajuæi nièim veæijem da se zakune,
zakle se sobom,
14 Govoreæi: zaista blagosiljajuæi
blagosloviæu te, i umnožavajuæi umnožiæu te.
15 I tako trpeæi dugo, dobi obeæanje.
16 Jer se ljudi veæijem kunu, i svakoj
njihovoj svaði svršetak je zakletva za
potvrðenje.
17 Zato i Bog kad šæaše našljednicima
obeæanja obilnije da pokaže tvrðu savjeta svojega, uèini posrednika kletvu;
18 Da bi u dvjema nepokolebljivijem
stvarima, u kojima Bogu nije moguæe

slagati, imali jaku utjehu mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nad koji nam je dan,
19 Koji imamo kao tvrd i pouzdan lenger duše, koji ulazi i za najdalje zavjese,
20 Gdje Isus uðe naprijed za nas, postavši poglavar sveštenièki dovijeka po redu Melhisedekovu.

7

1 Jer ovaj Melhisedek bješe car Salimski, sveštenik Boga najvišega, koji srete Avraama kad se vraæaše s boja careva, i blagoslovi ga;
2 Kojemu i Avraam dade desetak od svega. Prvo dakle znaèi car pravde, potom i car Salimski, to jest car mira;
3 Bez oca, bez matere, bez roda, ne imajuæi ni poèetka danima, ni svršetka životu, a isporeðen sa sinom Božijim, i ostaje sveštenik dovijeka.
4 Ali pogledajte koliki je ovaj kome je i Avraam patrijarh dao desetak od plijena.
5 Istina, i oni od sinova Levijevijeh koji primiše sveštenstvo, imaju zapovijest da uzimaju po zakonu desetak od naroda, to jest braæe svoje, ako su i izišli iz bedara Avraamovijeh.
6 Ali onaj koji se ne broji od njihova roda, uze desetak od Avraama, i blagoslovi onoga koji ima obeæanje.
7 Ali bez svakoga izgovora manje blagoslovi veæe.
8 I tako ovdje uzimaju desetak ljudi koji umiru, a onamo onaj za kojega se posvjedoèi da živi.
9 I, da ovako reèem, Levije koji uze desetak, dao je desetak kroz Avraama:
10 Jer bijaše još u bedrima oèinima kad ga srete Melhisedek.
11 Ako je dakle savršenstvo postalo kroz Levitsko sveštenstvo jer je narod pod njim zakon primio kaka je još potreba bila govoriti da æe drugi sveštenik postati po redu Melhisedekovu a ne po redu Aronovu?
12 Jer kad se promijeni sveštenstvo, mora se i zakon promijeniti.
13 Jer za koga se ovo govori on je od drugoga koljena, od kojega niko ne pristupi k oltaru.
14 Jer je poznato da Gospod naš od koljena Judina iziðe, za koje koljeno Mojsije ne govori ništa o sveštenstvu.
15 I još je više poznato da æe po redu Melhisedekovu drugi sveštenik postati,
16 Koji nije postao po zakonu tjelesne zapovijesti nego po sili života vjeènoga.
17 Jer svjedoèi: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu.
18 Tako se ukida preðašnja zapovijest, što bi slaba i zaludna.
19 Jer zakon nije ništa savršio; a postavi bolji nad, kroz koji se približujemo k Bogu.
20 I još ne bez zakletve;
21 Jer oni bez zakletve postaše sveštenici; a ovaj sa zakletvom kroz onoga koji mu govori: zakle se Gospod i neæe se raskajati: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu.
22 Toliko boljega zavjeta posta Isus jamac.
23 I oni mnogi biše sveštenici, jer im smrt ne dade da ostanu.
24 A ovaj, buduæi da ostaje vavijek, ima vjeèno sveštenstvo.
25 Zato i može vavijek spasti one koji kroza nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.
26 Jer takov nama trebaše poglavar sveštenièki: svet, bezazlen, èist, odvojen od grješnika, i koji je bio više nebesa;
27 Kojemu nije potrebno svaki dan, kao sveštenicima, najprije za svoje grijehe žrtve prinositi, a potom za narodne, jer on ovo uèini jednom, kad sebe prinese.
28 Jer zakon postavlja ljude za sveštenike koji imaju slabost; a rijeè zakletve koja je reèena po zakonu, postavi sina vavijek savršena.

8

1 A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takovoga poglavara sveštenièkoga koji sjede s desne strane prijestola velièine na nebesima;
2 Koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju naèini Gospod, a ne èovjek.
3 Jer se svaki poglavar sveštenièki postavlja da prinosi dare i žrtve; zato valja da i ovaj što ima što æe prinijeti.

4 Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik,
kad imaju sveštenici koji prinose dare po
zakonu,
5 Koji služe oblièju i sjenu nebeskijeh
stvari, kao što bi reèeno Mojsiju kad
šæaše skiniju da naèini: gledaj, reèe, da
naèiniš sve po prilici koja ti je pokazana
na gori.
6 A sad dobi bolju službu, kao što je
i posrednik boljega zavjeta, koji se na
boljijem obeæanjima utvrdi.
7 Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi
se drugome tražilo mjesta.
8 Jer kudeæi ih govori: evo dani idu,
govori Gospod, i naèiniæu s domom
Izrailjevijem i s domom Judinijem nov
zavjet;
9 Ne po zavjetu koji naèinih s ocevima
njihovima u onaj dan kad ih uzeh za ruku
da ih izvedem iz zemlje Misirske; jer oni
ne ostaše u zavjetu mome, i ja ne marih
za njih, govori Gospod.
10 Jer je ovo zavjet koji æu naèiniti s
domom Izrailjevijem poslije onijeh dana,
govori Gospod: daæu zakone svoje u misli
njihove, i na srcima njihovima napisaæu
ih, i biæu im Bog, i oni æe biti meni narod.
11 I nijedan neæe uèiti svojega
bližnjega, i nijedan brata svojega,
govoreæi: poznaj Gospoda; jer æe me
svi poznati od maloga do velikoga među
njima.
12 Jer æu biti milostiv nepravdama nji-
hovima, i grijeha njihovijeh i bezakonja
njihovijeh neæu više spominjati.
13 A kad veli: nov zavjet, prvi naèini
vethijem; a što je vetho i ostarjelo, blizu
je kraja.

9

1 Tako i prvi zavjet imaše pravde bogo-
moljstva i svetinju zemaljsku.
2 Jer skinija bješe naèinjena prva, u ko-
joj bijaše svijeænjak i trpeza i postavljeni
hljebovi, što se zove svetinja.
3 A za drugijem zavjesom bijaše skinija,
koja se zove svetinja nad svetinjama,
4 Koja imaše zlatnu kadionicu, i kovèeg
zavjeta okovan svuda zlatom, u kome
bijaše zlatan sud s manom, i palica
Aronova, koja se bješe omladila, i ploèe
zavjeta.
5 A više njega bijahu heruvimi slave,
koji osjenjavahu oltar; o èemu se ne može
sad govoriti redom.
6 A kad ovo bijaše tako uređeno,
ulažahu sveštenici svagda u prvu skiniju
i savršivahu službu Božiju.
7 A u drugu ulažaše jednom u godini
sam poglavar sveštenièki, ne bez krvi,
koju prinosi za sebe i za narodna nez-
nanja.
8 Ovijem pokazivaše Duh sveti da se
još nije otvorio put svetijeh, dokle prva
skinija stoji;
9 Koja ostade prilika za sadašnje vri-
jeme, u koje se prinose dari i žrtve, i ne
mogu da se svrše po savjesti onoga koji
služi,
10 Osim u jelima i piæima, i razlièном
umivanju i pravdanju tijela, koje je
postavljeno do vremena popravljenja.
11 Ali došavši Hristos, poglavar
sveštenièki dobara koja æe doæi, kroz
bolju i savršeniju skiniju, koja nije rukom
građena, to jest, nije ovoga stvorenja,
12 Ni s krvlju jarèijom, niti teleæom,
nego kroz svoju krv uđe jednom u svet-
inju, i nađe vjeèni otkup.
13 Jer ako krv junèija i jarèija, i pepeo
junièin, pokropivši njom opoganjene, os-
veæuje na tjelesnu èistotu;
14 Akamoli neæe krv Hrista, koji Duhom
svetijem sebe prinese bez krivice Bogu,
oèistiti savjest našu od mrtvijeh djela, da
služimo Bogu živome i istinome?
15 I zato je novome zavjetu posred-
nik, da kroz smrt, koja bi za otkup od
prestupaka u prvome zavjetu, obeæanje
vjeènoga našljedstva prime zvani.
16 Jer gdje je zavjet valja da bude i smrt
onoga koji èini zavjet.
17 Jer je zavjet po smrti potvrđen:
buduæi da nema nikakve sile dok je živ
onaj koji ga je naèinio.
18 Jer ni prvi nije utvrđen bez krvi.
19 Jer kad Mojsije izgovori sve zapovi-
jesti po zakonu svemu narodu, onda uze
krvi jarèije i teleæe, s vodom i vunom
crvenom i isopom, te pokropi i knjigu i

sav narod
20 Govoreæi: ovo je krv zavjeta koji Bog naèini s vama.
21 A tako i skiniju i sve sudove službene pokropi krvlju.
22 I gotovo sve se krvlju èisti po zakonu, i bez proljeva krvi ne biva oproštenje.
23 Tako je trebalo da se oblièja nebeskijeh ovima èiste, a sama nebeska boljijem žrtvama od ovijeh.
24 Jer Hristos ne uðe u rukotvorenu svetinju, koja je prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božijim za nas;
25 Niti da mnogo puta prinosi sebe, kao što poglavar sveštenièki ulazi u svetinju svake godine s krvlju tuðom:
26 Inaèe bi on morao mnogo puta stradati od postanja svijeta; a sad jednom na svršetku vijeka javi se da svojom žrtvom satre grijeh.
27 I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a potom sud:
28 Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogijeh grijehe; a drugom æe se javiti bez grijeha na spasenije onima koji ga èekaju.

10

1 Jer zakon imajuæi sjen dobara koja æe doæi, a ne samo oblièje stvari, ne može nikada savršiti one koji pristupaju svake godine i prinose one iste žrtve.
2 Inaèe bi prestale prinositi se, kad oni koji služe ne bi više imali nikake savjesti za grijehe, kad se jednom oèiste;
3 Nego se njima svake godine èini spomen za grijehe.
4 Jer krv junèija i jarèija ne može uzeti grijeha.
5 Zato ulazeæi u svijet govori: žrtava i darova nijesi htio, ali si mi tijelo pripravio.
6 Žrtve i prilozi za grijeh nijesu ti bili ugodni.
7 Tada rekoh: evo doðoh, u poèetku knjige pisano je za mene, da uèinim volju tvoju, Bože.
8 I više kazavši: priloga i prinosa i žrtava, i žrtava za grijehe nijesi htio, niti su ti bili ugodni, što se po zakonu prinose;
9 Tada reèe: evo doðoh da uèinim volju tvoju, Bože. Ukida prvo da postavi drugo.
10 Po kojoj smo volji mi osveæeni prinosom tijela Isusa Hrista jednom.
11 I svaki sveštenik stoji svaki dan služeæi i jedne žrtve mnogo puta prinoseæi koje nikad ne mogu uzeti grijeha.
12 A on prinesavši jedinu žrtvu za grijehe sjedi svagda s desne strane Bogu,
13 Èekajuæi dalje dok se polože neprijatelji njegovi podnožje nogama njegovima.
14 Jer jednijem prinosom savršio je vavijek one koji bivaju osveæeni.
15 A svjedoèi nam i Duh sveti; jer kao što je naprijed kazano:
16 Ovo je zavjet koji æu naèiniti s njima poslije onijeh dana, govori Gospod: daæu zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovijem napisaæu ih;
17 I grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neæu više spominjati.
18 A gdje je oproštenje ovijeh ondje više nema priloga za grijehe.
19 Imajuæi dakle slobodu, braæo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novijem i živijem,
20 Koji nam je obnovio zavjesom, to jest tijelom svojijem,
21 I sveštenika velikoga nad domom Božijim:
22 Da pristupamo s istinitijem srcem u punoj vjeri, oèišæeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom èistom;
23 Da se držimo tvrdo priznanja nada: jer je vjeran onaj koji je obeæao;
24 I da razumijevamo jedan drugoga u podbunjivanju k ljubavi i dobrijem djelima,
25 Ne ostavljajuæi skupštine svoje, kao što neki imaju obièaj, nego jedan drugoga svjetujuæi, i toliko veæma koliko vidite da se približuje dan sudni.
26 Jer kad mi griješimo navalice pošto smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grijehe;

27 Nego strašno èekanje suda, i revnost
ognja koji æe da pojede one koji se
suprote.
28 Ko prestupi zakon Mojsijev, bez
milosti umire kod dva ili tri svjedoka.
29 Koliko mislite da æe gore muke za-
služiti onaj koji sina Božijega pogazi, i krv
zavjeta kojom se osveti za poganu uzdrži,
i Duha blagodati naruži?
30 Jer znamo onoga koji reèe: moja je
osveta, ja æu vratiti, govori Gospod; i
opet: Gospod æe suditi narodu svojemu.
31 Strašno je upasti u ruke Boga živoga.
32 Opominjite se pak prvijeh dana svoji-
jeh, u koje se prosvijetliste i mnogu borbu
stradanja podnesoste,
33 Koje postavši gledanje sa sramota i
nevolja, a koje postavši drugovi onima
koji žive tako.
34 Jer se na okove moje sažaliste, i
dadoste s radošæu da se razgrabi vaše
imanje, znajuæi da imate sebi imanje
bolje i nepropadljivo na nebesima.
35 Ne odbacujte dakle slobode svoje,
koja ima veliku platu.
36 Jer vam je trpljenje od potrebe da
volju Božiju savršivši primite obeæanje.
37 Jer još malo, vrlo malo, pak æe doæi
onaj koji treba da doðe i neæe odocniti.
38 A pravednik življeæe od vjere; ako li
otstupi neæe biti po volji moje duše.
39 A mi, braæo, nijesmo od onijeh koji
otstupaju na pogibao, nego od onijeh koji
vjeruju da spasu duše.

11

1 Vjera je pak tvrdo èekanje onoga
èemu se nadamo, i dokazivanje onoga što
ne vidimo.
2 Jer u njoj stari dobiše svjedoèanstvo.
3 Vjerom poznajemo da je svijet rijeèju
Božijom svršen, da je sve što vidimo iz
ništa postalo.
4 Vjerom prinese Avelj Bogu veæu žrtvu
nego Kain, kroz koju dobi svjedoèanstvo
da je pravednik, kad Bog posvjedoèi za
dare njegove; i kroz nju on mrtav još
govori.
5 Vjerom bi Enoh prenesen da ne vidi
smrti; i ne naðe se, jer ga Bog premjesti,
jer prije nego ga premjesti, dobi svje-
doèanstvo da ugodi Bogu.
6 A bez vjere nije moguæe ugoditi Bogu;
jer onaj koji hoæe da doðe k Bogu, valja
da vjeruje da ima Bog i da plaæa onima
koji ga traže.
7 Vjerom Noje primivši zapovijest i
pobojavši se onoga šta još ne vidje, naèini
kovèeg za spasenije doma svojega, koji-
jem osudi sav svijet, i posta našljednik
pravde po vjeri.
8 Vjerom posluša Avraam kad bi pozvan
da iziðe u zemlju koju šæaše da primi u
našljedstvo, i iziðe ne znajuæi kuda ide.
9 Vjerom doðe Avraam u zemlju
obeæanu, kao u tuðu, i u kolibama
življaše s Isakom i s Jakovom,
sunašljednicima obeæanja toga.
10 Jer èekaše grad koji ima temelje,
kojemu je zidar i tvorac Bog.
11 Vjerom i sama Sara nerotkinja primi
silu da zatrudni, i rodi preko vremena
starosti; jer držaše za vjerna onoga koji
obeæa.
12 Zato se i rodiše od jednoga, još
gotovo mrtvoga, kao zvijezde nebeske
mnoštvom, i kao nebrojeni pijesak pokraj
mora.
13 U vjeri pomriješe svi ovi ne primivši
obeæanja, nego ga vidjevši izdaleka, i
poklonivši mu se, i priznavši da su gosti i
došljaci na zemlji.
14 Jer koji tako govore pokazuju da traže
otaèanstva.
15 I da bi se oni opomenuli onoga iz
kojega iziðoše, imali bi vrijeme da se
vrate.
16 Ali sad bolje žele, to jest nebesko.
Zato se Bog ne stidi njih nazivati se Bog
njihov; jer im pripravi grad.
17 Vjerom privede Avraam Isaka kad bi
kušan, i jedinorodnoga prinošaše, pošto
bješe primio obeæanje,
18 U kojemu bješe kazano: u Isaku
nazvaæe ti se sjeme;
19 Pomislivši da je Bog kadar i iz mrtvi-
jeh vaskrsnuti; zato ga i uze za priliku.
20 Vjerom blagoslovi Isak Jakova i Isava
u stvarima koje æe doæi.
21 Vjerom blagoslovi Jakov umiruæi
svakoga sina Josifova, i pokloni se vrhu

palice njegove.
22 Vjerom se opominja Josif umiruæi izlaska sinova Izrailjevijeh, i zapovijeda za kosti svoje.
23 Vjerom Mojsija, pošto se rodi, kriše tri mjeseca roditelji njegovi, jer vidješe krasno dijete, i ne pobojaše se zapovijesti careve.
24 Vjerom Mojsije, kad bi veliki, ne htjede da se naziva sin kæeri Faraonove;
25 I volje stradati s narodom Božijim, negoli imati zemaljsku sladost grijeha:
26 Državši sramotu Hristovu za veæe bogatstvo od svega blaga Misirskoga; jer gledaše na platu.
27 Vjerom ostavi Misir, ne pobojavši se ljutine careve; jer se držaše onoga koji se ne vidi, kao da ga viðaše.
28 Vjerom uèini pashu i proljev krvi, da se onaj koji gubljaše prvoroðene ne dotakne do njih.
29 Vjerom prijeðoše Crveno More kao po suhoj zemlji; koje i Misirci okušavši potopiše se.
30 Vjerom padoše zidovi Jerihonski, kad se obilazi oko njih sedam dana.
31 Vjerom Raav kurva ne pogibe s nevjernicima, primivši uhode s mirom, i izvedavši ih drugijem putem.
32 I šta æu još da kažem? Jer mi ne bi dostalo vremena kad bih stao pripovijedati o Gedeonu, i o Varaku i Samsonu i Jeftaju, o Davidu i Samuilu, i o drugijem prorocima,
33 Koji vjerom pobijediše carstva, uèiniše pravdu, dobiše obeæanja, zatvoriše usta lavovima,
34 Ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica maèa, ojaèaše od nemoæi, postaše jaki u bitkama, rastjeraše vojske tuðe;
35 Žene primiše svoje mrtve iz vaskrsenija; a drugi biše pobijeni, ne primivši izbavljenja, da dobiju bolje vaskrsenije;
36 A drugi ruganje i boj podnesoše, pa još i okove i tamnice;
37 Kamenjem pobijeni biše, pretrveni biše, iskušani biše, od maèa pomriješe; idoše u kožusima i u kozijim kožama, u sirotinji, u nevolji, u sramoti;
38 Kojijeh ne bijaše dostojan svijet, po pustinjama potucaše se, i po gorama i po peæinama i po rupama zemaljskijem.
39 I ovi svi dobivši svjedoèanstvo vjerom ne primiše obeæanja;
40 Jer Bog nešto bolje za nas odredi, da ne prime bez nas savršenstva.

12

1 Zato dakle i mi imajuæi oko sebe toliku gomilu svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trèimo u bitku koja nam je određena,
2 Gledajuæi na naèelnika vjere i svršitelja Isusa, koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareæi za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega.
3 Pomislite dakle na onoga koji je takovo protivljenje protiv sebe od grješnika podnio, da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži.
4 Jer još do krvi ne doðoste boreæi se protiv grijeha,
5 I zaboraviste utjehu koju vam govori, kao sinovima: sine moj! ne puštaj u nemar karanja Gospodnja, niti gubi volje kad te on pokara;
6 Jer koga ljubi Gospod onoga i kara; a bije svakoga sina kojega prima.
7 Ako trpite karanje, kao sinovima pokazuje vam se Bog: jer koji je sin kojega otac ne kara?
8 Ako li ste bez karanja, u kojemu svi dijel dobiše, daklem ste kopilad, a ne sinovi.
9 Ako su nam dakle tjelesni ocevi naši karaèi, i bojimo ih se, kako da ne slušamo oca duhova, da živimo?
10 Jer oni za malo dana, kako im ugodno bješe, karahu nas; a ovaj na korist, da dobijemo dijel od njegove svetinje.
11 Jer svako karanje kad biva ne èini se da je radost, nego žalost; ali poslije daæe miran rod pravde onima koji su nauèeni njime.
12 Zato oslabljene ruke i oslabljena koljena ispravite,

13 I staze poravnite nogama svojima, da
ne svrne što je hromo, nego još da se
iscijeli.
14 Mir imajte i svetinju sa svima; bez
ovoga niko neæe vidjeti Gospoda.
15 Gledajte da ko ne ostane bez blago-
dati Božije: da ne uzraste kakav korijen
grèine, i ne uèini pakost, i tijem da se
mnogi ne opogane.
16 Da ne bude ko kurvar ili opoganjen,
kao Isav, koji je za jedno jelo dao prvorod-
stvo svoje.
17 Jer znate da je i potom, kad šæaše da
primi blagoslov, odbaèen; jer pokajanje
ne nađe mjesta, ako ga i sa suzama
tražaše.
18 Jer ne pristupiste ka gori koja se može
opipati, i ognju razgorjelom, oblaku, i
pomrèini, i oluji,
19 I trubnom glasu, i glasu rijeèi, kojega
se odrekoše oni koji èuše, da ne èuju više
rijeèi;
20 Jer ne mogahu da podnesu ono što se
zapovijedaše: ako se i zvijer dotakne do
gore, biæe kamenjem ubijena.
21 I tako strašno bješe ono što se vidje
da Mojsije reèe: uplašio sam se i drkæem.
22 Nego pristupiste k Sionskoj gori,
i ka gradu Boga živoga, Jerusalimu
nebeskome, i mnogijem hiljadama
anđela,
23 K saboru i crkvi prvorodnijeh koji su
napisani na nebesima, i Bogu, sudiji sviju,
i duhovima savršenijeh pravednika,
24 I k Isusu, posredniku zavjeta novoga,
i krvi kropljenja, koja bolje govori negoli
Aveljeva.
25 Ali gledajte da se ne odreèete onoga
koji govori; jer kad oni ne utekoše koji
se odrekoše onoga koji prorokovaše na
zemlji, akamoli mi koji se odrièemo
nebeskoga,
26 Kojega glas potrese onda zemlju, a
sad obeæa govoreæi: još jednom ja æu
potresti ne samo zemlju nego i nebo.
27 A što veli: još jednom, pokazuje da
æe se ukinuti ono što se pomièe, kao
stvoreno, da ostane ono što se ne pomièe.
28 Zato, primajuæi carstvo nepokole-
bano, da imamo blagodat kojom služimo
za ugodnost Bogu, s poštovanjem i sa
strahom.
29 Jer je Bog naš oganj koji spaljuje.

13

1 Ljubav bratinska da ostane među
vama.
2 Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer
neki ne znajuæi iz gostoljubivosti primiše
anđele na konak.
3 Opominjite se sužanja kao da ste s
njima svezani, onijeh kojima se nepravda
èini kao da ste i sami u tijelu.
4 Ženidbu da drže svi u èasti, i postelja
ženidbena da bude èista; a kurvarima i
preljuboèincima sudiæe Bog.
5 Ne budite srebroljupci; budite zado-
voljni onijem što imate. Jer on reèe:
neæu te ostaviti, niti æu od tebe otstupiti;
6 Tako da smijemo govoriti: Gospod je
moj pomoænik, i neæu se bojati; šta æe
mi uèiniti èovjek?
7 Opominjite se svojijeh uèitelja koji
vam kazivaše rijeè Božiju; gledajte na
svršetak njihova življenja, i ugledajte se
na vjeru njihovu.
8 Isus Hristos juèe je i danas onaj isti i
vavijek.
9 U nauke tuđe i razliène ne pristajte;
jer je dobro blagodaæu utvrđivati srca, a
ne jelima, od kojijeh ne imaše koristi oni
koji življeše u njima.
10 Imamo pak oltar od kojega oni ne
smiju jesti koji služe skiniji.
11 Jer kojijeh životinja krv unosi
poglavar sveštenièki u svetinju za grijehe,
onijeh se tjelesa spaljuju izvan okola.
12 Zato Isus, da osveti narod krvlju
svojom, izvan grada postrada.
13 Zato dakle da izlazimo k njemu izvan
okola, noseæi njegovu sramotu.
14 Jer ovdje nemamo grada koji æe
ostati, nego tražimo onaj koji æe doæi.
15 Kroz njega dakle da svagda pri-
nosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod
usana koje priznaju ime njegovo.
16 A dobro èiniti i davati milostinju ne
zaboravljajte; jer se takovijem žrtvama
ugađa Bogu.
17 Slušajte uèitelje svoje i pokoravajte
im se, jer se oni staraju za duše vaše,

kao koji æe dati odgovor, da to s radošæu èine, a ne uzdišuæi; jer vam ovo ne pomaže.
18 Molite se Bogu za nas. Jer se nadamo da imamo dobru savjest, starajuæi se u svemu dobro da živimo.
19 A odviše molim èinite ovo, da bih se prije vratio k vama.
20 A Bog mira, koji izvede iz mrtvijeh velikoga pastira ovcama, krvlju zavjeta vjeènoga, Gospoda našega Isusa Hrista,
21 Da vas savrši u svakome djelu dobrom, da uèinite volju njegovu, èineæi u vama što je ugodno pred njim, kroz Isusa Hrista, kojemu slava va vijek vijeka. Amin.
22 Molim vas pak, braæo, primite rijeè pouèenja; jer ukratko napisah i poslah vam.
23 Znajte da je otišao naš brat Timotije, s kojijem, ako skoro doðe, vidjeæu vas.
24 Pozdravite sve uèitelje svoje i sve svete. Pozdravljaju vas braæa, koja su iz Talijanske.
25 Blagodat sa svima vama. Amin.

Jakovljeva Poslanica

1 Od Jakova, Boga i Gospoda Isusa Hrista
sluge, svima dvanaest koljena rasijanijem
po svijetu pozdravlje.
2 Svaku radost imajte, braæo moja, kad
padate u razliène napasti,
3 Znajuæi da kušanje vaše vjere gradi
trpljenje;
4 A trpljenje neka djelo dovršuje, da
budete savršeni i cijeli bez ikake mane.
5 Ako li kome od vas nedostaje premu-
drosti, neka ište u Boga koji daje svakome
bez razlike i ne kori nikoga, i daæe mu se;
6 Ali neka ište s vjerom, ne sumnjajuæi
ništa; jer koji se sumnja on je kao morski
valovi, koje vjetrovi podižu i razmeæu.
7 Jer takovi èovjek neka ne misli da æe
primiti što od Boga.
8 Koji dvoumi nepostojan je u svima
putovima svojijem.
9 A poniženi brat neka se hvali visinom
svojom;
10 A bogati svojom poniznošæu; jer æe
proæi kao cvijet travni.
11 Jer sunce ogrija s vruæinom, i osuši
travu, i cvijet njezin otpade, i krasota
lica njezina pogibe; tako æe i bogati u
hoðenju svojemu uvenuti.
12 Blago èovjeku koji pretrpi napast; jer
kad bude kušan primiæe vijenac života,
koji Bog obreèe onima koji ga ljube.
13 Nijedan kad se kuša da ne govori:
Bog me kuša; jer se Bog ne može zlom
iskušati, i on ne kuša nikoga;
14 Nego svakoga kuša njegova slast, koja
ga vuèe i mami.
15 Tada zatrudnjevši slast raða grijeh; a
grijeh uèinjen raða smrt.
16 Ne varajte se, ljubazna braæo moja!
17 Svaki dobri dar i svaki poklon
savršeni odozgo je, dolazi od oca svjet-
losti, u kojega nema promjenjivanja ni
mijenjanja vidjela i mraka;
18 Jer nas dragovoljno porodi rijeèju
istine, da budemo novina od njegova
stvorenja.
19 Zato, ljubazna braæo moja, neka
bude svaki èovjek brz èuti a spor govoriti
i spor srditi se;
20 Jer srdnja èovjeèija ne èini pravde
Božije.
21 Zato odbacite svaku neèistotu i su-
višak zlobe, i s krotošæu primite usaðenu
rijeè koja može spasti duše vaše.
22 Budite pak tvorci rijeèi, a ne samo
slušaèi, varajuæi sami sebe.
23 Jer ako ko sluša rijeè a ne tvori, on je
kao èovjek koji gleda lice tijela svojega u
ogledalu;
24 Jer se ogleda pa otide, i odmah
zaboravi kakav bješe.
25 Ali koji providi u savršeni zakon
slobode i ostane u njemu, i ne bude
zaboravni slušaè, nego tvorac djela, onaj
æe biti blažen u djelu svojemu.
26 Ako koji od vas misli da vjeruje, i ne
zauzdava jezika svojega, nego vara srce
svoje, njegova je vjera uzalud.
27 Jer vjera èista i bez mane pred Bogom
i ocem jest ova: obilaziti sirote i udovice
u njihovijem nevoljama, i držati sebe
neopoganjena od svijeta.

2

1 Braæo moja! u vjeri Gospoda našega
slavnoga Isusa Hrista ne gledajte ko je ko;
2 Jer ako doðe u crkvu vašu èovjek sa
zlatnijem prstenom i u svijetloj haljini, a
doðe i siromah u rðavoj haljini,
3 I pogledate na onoga u svijetloj haljini,
i reèete mu: ti sjedi ovdje lijepo, a
siromahu reèete: ti stani tamo, ili sjedi
ovdje niže podnožja mojega;
4 I ne rasudiste u sebi, nego biste sudije
zlijeh pomisli.
5 Èujte, ljubazna braæo moja, ne izabra
li Bog siromahe ovoga svijeta da budu
bogati vjerom, i našljednici carstva koje
obreèe onima koji njega ljube?
6 A vi osramotiste siromaha. Nijesu li
to bogati koji vas muèe i vuku vas na
sudove?
7 Ne hule li oni na dobro ime vaše
kojijem ste se nazvali?
8 Ako dakle zakon carski izvršujete po
pismu: ljubi bližnjega kao samoga sebe,
dobro èinite;

9 Ako li gledate ko je ko, grijeh èinite, i
biæete pokarani od zakona kao prestup-
nici;
10 Jer koji sav zakon održi a sagriješi u
jednome, kriv je za sve.
11 Jer onaj koji je rekao: ne èini
preljube, rekao je i: ne ubij. Ako dakle
ne uèiniš preljube a ubiješ, postao si
prestupnik zakona.
12 Tako govorite i tako tvorite kao oni
koji æe zakonom slobode biti suðeni;
13 Jer æe onome biti sud bez milosti koji
ne èini milosti; i hvali se milost na sudu.
14 Kakva je korist, braæo moja, ako ko
reèe da ima vjeru a djela nema? Zar ga
može vjera spasti?
15 Ako, na priliku, brat ili sestra goli
budu, ili nemaju šta da jedu,
16 I reèe im koji od vas: idite s mirom,
grijte se, i nasitite se, a ne da im potrebe
tjelesne, šta pomaže?
17 Tako i vjera ako nema djela, mrtva je
po sebi.
18 No može ko reæi: ti imaš vjeru, a ja
imam djela. Pokaži mi vjeru svoju bez
djela svojijeh, a ja æu tebi pokazati vjeru
svoju iz djela svojijeh.
19 Ti vjeruješ da je jedan Bog; dobro
èiniš; i ðavoli vjeruju, i drkæu.
20 Ali hoæeš li razumjeti, o èovjeèe
sujetni! da je vjera bez djela mrtva?
21 Avraam otac naš ne opravda li se
djelima kad prinese Isaka sina svojega na
oltar?
22 Vidiš li da vjera pomože djelima
njegovijem, i kroz djela savrši se vjera?
23 I izvrši se pismo koje govori: Avraam
vjerova Bogu, i primi mu se u pravdu, i
prijatelj Božij nazva se.
24 Vidite li dakle da se djelima pravda
èovjek, a ne samom vjerom?
25 A tako i Raav kurva ne opravda li
se djelima kad primi uhode, i izvede ih
drugijem putem?
26 Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo,
tako je i vjera bez dobrijeh djela mrtva.

3

1 Ne tražite, braæo moja, da budete
mnogi uèitelji, znajuæi da æemo veæma
biti osuðeni,
2 Jer svi pogrješujemo mnogo puta. Ali
ko u rijeèi ne pogrješuje, onaj je savršen
èovjek, može zauzdati i sve tijelo.
3 Jer gle, i konjma meæemo žvale u usta
da nam se pokoravaju, i sve tijelo njihovo
okreæemo.
4 Gle i laðe, ako su i velike i silni ih
vjetrovi gone, okreæu se malom krmicom
kuda hoæe onaj koji upravlja.
5 A tako je i jezik mali ud, i mnogo
èini. Gle, mala vatra, i kolike velike šume
sažeže.
6 I jezik je vatra, svijet pun nepravde.
Tako i jezik živi među našijem udima,
poganeæi sve tijelo, i paleæi vrijeme
života našega, i zapaljujuæi se od pakla.
7 Jer sav rod zvjerinja i ptica, i bubina i
riba, pripitomljava se i pripitomio se rodu
èovjeèijemu;
8 A jezika niko od ljudi ne može prip-
itomiti, jer je nemirno zlo, puno ijeda
smrtonosnoga.
9 Njim blagosiljamo Boga i oca, i njim
kunemo ljude, koji su stvoreni po oblièju
Božijemu.
10 Iz jednijeh usta izlazi blagoslov i
kletva. Ne valja, ljubazna braæo moja, da
ovo tako biva.
11 Eda li može izvor iz jedne glave toèiti
slatko i grko?
12 Može li, braæo moja, smokva masline
raðati ili vinova loza smokve? Tako
nijedan izvor ne daje slane i slatke vode.
13 Ko je među vama mudar i pametan
neka pokaže od dobra življenja djela
svoja u krotosti i premudrosti.
14 Ako li imate grku zavist i svaðu u
srcima svojijem, ne hvalite se, ni lažite na
istinu.
15 Ovo nije ona premudrost što
silazi odozgo, nego zemaljska, ljudska,
ðavolska.
16 Jer gdje je zavist i svaða ondje je
nesloga i svaka zla stvar.
17 A koja je premudrost odozgo ona je
najprije èista, a potom mirna, krotka,
pokorna, puna milosti i dobrijeh plodova,
bez hatera, i nelicemjerna.
18 A plod pravde u miru sije se onima
koji mir èine.

4

1 Otkuda ratovi i raspre među nama? Ne otuda li, od slasti vašijeh, koje se bore u vašijem udima?
2 Želite i nemate; ubijate i zavidite, i ne možete da dobijete; borite se i vojujete, i nemate, jer ne ištete.
3 Ištete, i ne primate, jer zlo ištete, da u slastima svojijem trošite.
4 Preljuboèinci i preljuboèinice! ne znate li da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoæe svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božij postaje.
5 Ili mislite da pismo uzalud govori: duh koji u nama živi mrzi na zavist?
6 A on daje veæu blagodat. Jer govori: Gospod suproti se ponositima, a poniženima daje blagodat.
7 Pokorite se dakle Bogu, a protivite se ðavolu, i pobjeæi æe od vas.
8 Približite se k Bogu, i on æe se približiti k vama. Oèistite ruke, grješnici, popravite srca svoja, nepostojani.
9 Budite žalosni i plaèite i jauèite: smijeh vaš neka se pretvori u plaè, i radost u žalost.
10 Ponizite se pred Gospodom, i podignuæe vas.
11 Ne opadajte jedan drugoga, braæo; jer ko opada brata ili osuðuje brata svojega opada zakon i osuðuje zakon, a ako zakon osuðuješ, nijesi tvorac zakona, nego sudija.
12 Jedan je zakonodavac i sudija, koji može spasti i pogubiti; a ti ko si što drugoga osuðuješ?
13 Slušajte sad vi koji govorite: danas ili sjutra poæi æemo u ovaj ili onaj grad, i sjediæemo ondje jednu godinu, i trgovaæemo i dobijaæemo.
14 Vi koji ne znate šta æe biti sjutra. Jer šta je vaš život? On je para, koja se za malo pokaže, a potom je nestane.
15 Mjesto da govorite: ako Gospod htjedbude, i živi budemo, uèiniæemo ovo ili ono.
16 A sad se hvalite svojijem ponosom. Svaka je hvala takova zla.
17 Jer koji zna dobro èiniti i ne èini, grijeh mu je.

5

1 Hodite vi sad, bogati, plaèite i ridajte za svoje ljute nevolje koje idu na vas.
2 Bogatstvo vaše istruhnu, i haljine vaše pojedoše moljci;
3 Zlato vaše i srebro zarða, i rða njihova biæe svjedoèanstvo na vas: izješæe tijelo vaše kao oganj. Stekoste bogatstvo u pošljednje dane.
4 Gle, vièe plata vašijeh poslenika koji su radili njive vaše i vi ste im otkinuli; i vika žetelaca doðe do ušiju Gospoda Savaota.
5 Veseliste se na zemlji, i nasladiste se; uhraniste srca svoja, kao na dan zaklanja.
6 Osudiste, ubiste pravednika, i ne brani vam se.
7 Trpite dakle, braæo moja, do dolaska Gospodnjega. Gle, težak èeka plemenitoga roda iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni.
8 Trpite dakle i vi, i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približi.
9 Ne uzdišite jedan na drugoga, braæo, da ne budete osuðeni: gle, sudija stoji pred vratima.
10 Uzmite, braæo moja, za ugled stradanja proroke koji govoriše u ime Gospoda.
11 Gle, blažene nazivamo one koji pretrplješe. Trpljenje Jovljevo èuste, i pošljedak Gospodnji vidjeste: jer je Gospod milostiv i smiluje se.
12 A prije svega, braæo moja, ne kunite se ni nebom ni zemljom, ni drugom kakvom kletvom; nego neka bude što jest da, i što nije ne, da ne padnete pod sud.
13 Muèi li se ko među vama, neka se moli Bogu; je li ko veseo, neka hvali Boga.
14 Boluje li ko među vama, neka dozove starješine crkvene, te neka èitaju molitvu nad njim, i neka ga pomažu uljem u ime Gospodnje.
15 I molitva vjere pomoæi æe bolesniku, i podignuæe ga Gospod; i ako je grijehe uèinio, oprostiæe mu se.
16 Ispovijedajte dakle jedan drugome grijehe, i molite se Bogu jedan za drugoga,

da ozdravljate; jer neprestana molitva pravednoga mnogo može pomoæi.
17 Ilija bješe èovjek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude daždа, i ne udari daždˆ na zemlji za tri godine i šest mjeseci.
18 I opet se pomoli i nebo dade daždˆ, i zemlja iznese rod svoj.
19 Braæo! ako ko od vas zaðe s puta istine, i obrati ga ko,
20 Neka zna da æe onaj koji obrati grješnika s krivoga puta njegova spasti dušu od smrti, i pokriti mnoštvo grijeha.

1. Petrova Poslanica

1 Od Petra, apostola Isusa Hrista, izbranijem došljacima, rasijanijem po
Pontu, Galatiji, Kapadokiji, Aziji i Vitiniji;
2 Po proviđenju Boga oca, svetinjom
Duha dovedenijem u poslušanje i kropljenje krvi Isusa Hrista: da vam se
umnoži blagodat i mir.
3 Blagosloven Bog i otac Gospoda
našega Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj prerodi za živ nad
vaskrsenijem Isusa Hrista iz mrtvijeh,
4 Za našljedstvo nepropadljivo, koje
neæe istruhnuti ni uvenuti, saèuvano na
nebesima za vas,
5 Koje je sila Božija vjerom saèuvala
za spasenije, pripravljeno da se javi u
pošljednje vrijeme;
6 Kojemu radujte se, premda ste sad
malo gdje je potrebno) žalosni u razlièn̄ijem napastima,
7 Da se kušanje vaše vjere mnogo vrednije od zlata propadljivoga koje se kuša
ognjem nađe na hvalu i èast i slavu, kad
se pokaže Isus Hristos;
8 Kojega ne vidjevši ljubite, i kojega sad
ne gledajuæi no vjerujuæi ga radujete se
radošæu neiskazanom i proslavljenom,
9 Primajuæi kraj svoje vjere, spasenije
dušama.
10 Koje spasenije tražiše i ispitivaše
za nj proroci, koji za vašu blagodat
prorekoše;
11 Ispitujuæi u kakovo ili u koje vrijeme
javljaše Duh Hristov u njima, naprijed
svjedoèeæi za Hristove muke i za slave
po tome;
12 Kojima se otkri da ne samijem sebi
nego nama služahu ovijem što vam se sad
javi po onima koji vam propovjediše jevanđelje poslanijem s neba Duhom svetijem, u koje anđeli žele zaviriti.
13 Zato, ljubazni, zapregnuvši bedra
svojega uma budite trijezni, i zacijelo se
nadajte blagodati koja æe vam se prinijeti
kad dođe Isus Hristos.
14 Kao poslušna djeca, ne vladajuæi se
po prvijem željama u svojemu neznanju,
15 Nego po svecu koji vas je pozvao, i vi
budite sveti u svemu življenju.
16 Jer je pisano: budite sveti, jer sam ja
svet.
17 I ako zovete ocem onoga, koji ne
gledajuæi ko je ko, sudi svakome po djelu,
provodite vrijeme svojega življenja sa
strahom,
18 Znajuæi da se propadljivijem srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga
svojeg življenja, koje ste vidjeli od otaca;
19 Nego skupocjenom krvlju Hrista, kao
bezazlena i preèista jagnjeta;
20 Koji je određen još prije postanja
svijeta, a javio se u pošljednja vremena
vas radi,
21 Koji kroz njega vjerujete Boga koji ga
podiže iz mrtvijeh, i dade mu slavu, da bi
vaša vjera i nadanje bilo u Boga.
22 Duše svoje oèistivši u poslušanju
istine Duhom za bratoljublje nedvolièno,
od èista srca ljubite dobro jedan drugoga,
23 Kao prerođeni ne od sjemena koje
truhne, nego od onog koje ne truhne,
rijeèju živoga Boga, koja ostaje dovijeka.
24 Jer je svako tijelo kao trava, i svaka
slava èovjeèija kao cvijet travni: osuši se
trava, i cvijet njezin otpade;
25 Ali rijeè Gospodnja ostaje dovijeka. A
ovo je rijeè što je objavljena među vama.

2

1 Odbacite dakle svaku pakost i svaku
prijevaru i licemjerje i zavist i sva
opadanja,
2 I budite željni razumnoga i pravoga
mlijeka, kao novorođena djeca, da o
njemu uzrastete za spasenije;
3 Jer okusiste da je blag Gospod.
4 Kad dođete k njemu, kao kamenu
živu, koji je, istina, od ljudi odbaèen, ali
od Boga izabran i pribran:
5 I vi kao živo kamenje zidajte se u
kuæu duhovnu i sveštenstvo sveto, da
se prinose prinosi duhovni, koji su Bogu
povoljni, kroz Isusa Hrista.
6 Jer u pismu stoji napisano: evo
meæem u Sionu kamen krajeugalan
izbrani i skupocjeni; i ko njega vjeruje
neæe se postidjeti.

7 Vama dakle koji vjerujete èast je; a onima koji se protive kamen koji odbaciše zidari on posta glava od ugla, i kamen spoticanja i stijena sablazni:
8 Na koji se i spotièu koji se protive rijeèi, na što su i određeni.
9 A vi ste izbrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k èudnome vidjelu svome;
10 Koji nekad ne bijaste narod, a sad ste narod Božij; koji ne bijaste pomilovani, a sad ste pomilovani.
11 Ljubazni! molim vas, kao došljake i goste, da se èuvate od tjelesnijeh želja, koje vojuju na dušu.
12 A vladajte se dobro među neznabošcima, da bi za ono za što vas opadaju kao zloèince, vidjevši vaša dobra djela, hvalili Boga u dan pohođenja.
13 Budite dakle pokorni svakoj vlasti èovjeèijoj, Gospoda radi: ako caru, kao gospodaru;
14 Ako li knezovima, kao njegovijem poslanicima za osvetu zloèincima, a za hvalu dobrotvorima.
15 Jer je tako volja Božija da dobrijem djelima zadržavate neznanje bezumnijeh ljudi.
16 Kao slobodni, a ne kao da biste imali slobodu za pokrivaè pakosti, nego kao sluge Božije.
17 Poštujte svakoga: braæu ljubite, Boga se bojte, cara poštujte.
18 Sluge! budite pokorni sa svakijem strahom gospodarima ne samo dobrima i krotkima nego i zlima.
19 Jer je ovo ugodno pred Bogom ako Boga radi podnese ko žalosti, stradajuæi na pravdi.
20 Jer kakva je hvala ako za krivicu muke trpite? Nego ako dobro èineæi muke trpite, ovo je ugodno pred Bogom.
21 Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovijem tragom;
22 Koji grijeha ne uèini, niti se naðe prijevara u ustima njegovijem;
23 Koji ne psova kad ga psovaše; ne prijeti kad strada; nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi;
24 Koji grijehe naše sam iznese na tijelu svojemu na drvo, da za grijehe umremo, i za pravdu živimo; kojega se ranom iscijeliste.
25 Jer bijaste kao izgubljene ovce, koje nemaju pastira; no sad se obratiste k pastiru i vladici duša svojijeh.

3

1 A tako i vi žene budite pokorne svojijem muževima, da ako koji i ne vjeruju rijeèi ženskijem življenjem bez rijeèi da se dobiju,
2 Kad vide èisto življenje vaše sa strahom;
3 Vaša ljepota da ne bude spolja u pletenju kose, i u udaranju zlata, i oblaèenju haljina;
4 Nego u tajnome èovjeku srca, u jednakosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom mnogocjeno.
5 Jer se tako nekad ukrašavahu i svete žene, koje se uzdahu u Boga i pokoravahu se svojijem muževima,
6 Kao što Sara slušaše Avraama, i zvaše ga gospodarom; koje ste vi kæeri postale, ako èinite dobro, i ne bojite se nikakvoga straha.
7 Tako i vi muževi živite sa svojijem ženama po razumu, i poštujte ih kao slabiji ženski sud, i kao sunašljednice blagodati života, da se ne smetu molitve vaše.
8 A najposlije budite svi složni, žalostivi, bratoljubivi, milostivi, ponizni;
9 Ne vraæajte zla za zlo, ni psovke za psovku; nego nasuprot blagosiljajte, znajuæi da ste na to pozvani da naslijedite blagoslov.
10 Jer koji je rad da živi i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj od zla, i usne svoje, da ne govore prijevare;
11 Neka se ukloni od zla, i neka uèini dobro; neka traži mira i neka se drži njega.
12 Jer oèi Gospodnje gledaju na pravednike, i uši njegove na molitvu njihovu; a lice Gospodnje na one koji zlo èine da ih istrijebi sa zemlje.

13 I ko može vama nauditi ako uzidete za dobrom?
14 Nego ako i stradate pravde radi, blaženi ste. Ali straha njihova ne bojte se, niti se plašite;
15 Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojijem. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.
16 S krotošæu i strahom imajte dobru savjest; da ako vas opadaju za što kao zloèince da se postide oni što kude vaše dobro življenje po Hristu.
17 Jer je bolje, ako hoæe volja Božija, da stradate dobro èineæi, negoli zlo èineæi.
18 Jer i Hristos jedanput za grijehe naše postrada, pravednik za nepravednike, da nas privede k Bogu, ubijen, istina, bivši tijelom, no oživljevši Duhom;
19 Kojijem sišavši propovijeda i duhovima koji su u tamnici,
20 Koji nekad ne htješe da slušaju kad ih oèekivaše Božije trpljenje u vrijeme Nojevo, kad se građaše kovèeg, u kome malo, to jest osam duša, ostade od vode.
21 Za spomen toga i nas sad spasava krštenje, ali ne pranje tjelesne neèistote, nego obeæanje dobre savjesti Bogu, vaskrsenijem Isusa Hrista.
22 Koji je s desne strane Bogu, otišavši na nebo, i slušaju ga anðeli i vlasti i sile.

4

1 Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada tijelom, prestaje od grijeha,
2 Da ostalo vrijeme života u tijelu ne živi više željama èovjeèijim, nego volji Božijoj.
3 Jer je dosta što smo prošavše vrijeme života proveli po volji neznabožaèkoj, živeæi u neèistotama, u slastima, u pijanstvu, u žderanju, u pijenju i bogomrskijem neznaboštvima.
4 Zato se èude što vi ne trèite s njima u to isto neuredno življenje, i hule na vas.
5 Oni æe dati odgovor onome koji je gotov da sudi živima i mrtvima.
6 Zato se i mrtvima propovjedi jevanðelje, da prime sud po èovjeku tijelom a po Bogu da žive duhom.
7 A svemu se kraj približi. Budite dakle mudri i trijezni u molitvama.
8 A prije svega imajte neprestanu ljubav među sobom; jer ljubav pokriva mnoštvo grijeha.
9 Budite gostoljubivi među sobom bez mrmljanja;
10 I služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi razliène blagodati Božije.
11 Ako ko govori, neka govori kao rijeèi Božije; ako ko služi neka služi kao po moæi koju Bog daje: da se u svaèemu slavi Bog kroz Isusa Hrista, kome je slava i država va vijek vijeka. Amin.
12 Ljubazni! ne èudite se vruæini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što novo događa;
13 Nego se radujte što stradate s Hristom, da biste, i kad se javi slava njegova, imali radost i veselje.
14 Ako bivate ukoreni za ime Hristovo, blago vama! jer Duh slave i Boga poèiva na vama: oni dakle hule na nj, a vi ga proslavljate.
15 Samo da ne postrada koji od vas kao krvnik, ili kao lupež, ili kao zloèinac, ili kao onaj koji se miješa u tuðe poslove;
16 A ako li kao hrišæanin, neka se ne stidi, veæ neka slavi Boga u ovom događaju.
17 Jer je vrijeme da se poène sud od kuæe Božije; ako li se najprije od vas poène, kakav æe biti pošljedak onima što se protive Božijemu jevanðelju?
18 I kad se pravednik jedva spase, bezbožnik i grješnik gdje æe se javiti?
19 Zato i koji stradaju po volji Božijoj neka mu kao vjernome tvorcu predadu duše svoje u dobrijem djelima.

5

1 Starješine koje su među vama molim koji sam i sam starješina i svjedok Hristova stradanja, i imam dijel u slavi koja æe se javiti:
2 Pasite stado Božije, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravedne dobitke, nego iz dobra srca;

3 Niti kao da vladate narodom; nego
bivajte ugledi stadu;
4 I kad se javi poglavar pastirski,
primiæete vijenac slave koji neæe
uvenuti.
5 Tako vi mladi slušajte starješine; a
svi se slušajte među sobom, i stecite
poniznost; jer se Bog ponositima suproti,
a poniženima daje blagodat.
6 Ponizite se dakle pod silnu ruku
Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme.
7 Sve svoje brige bacite na nj, jer se on
brine za vas.
8 Budite trijezni i pazite, jer suparnik
vaš, đavo, kao lav rièuæi hodi i traži koga
da proždere.
9 Branite se od njega tvrđom u vjeri,
znajuæi da se takova stradanja događaju
vašoj braæi po svijetu.
10 A Bog svake blagodati, koji vas pozva
na vjeènu svoju slavu u Hristu Isusu, on
da vas, pošto malo postradate, savrši, da
utvrdi, da ukrijepi, da utemelji.
11 Njemu slava i država va vijek vijeka.
Amin.
12 Po Silvanu, vašemu vjernom bratu,
kao što mislim, pišem vam ovo malo,
svjetujuæi i svjedoèeæi da je ovo prava
blagodat Božija u kojoj stojite.
13 Pozdravlja vas crkva s vama izbrana
u Vavilonu, i Marko sin moj.
14 Pozdravite jedan drugoga cjelivom
ljubavi. Mir vam svima u Hristu Isusu.
Amin.

2. Petrova Poslanica

1 Od Simona Petra, sluge i apostola Isusa
Hrista, onima što su primili s nama jednu
èasnu vjeru u pravdi Boga našega i spasa
Isusa Hrista:
2 Blagodat i mir da vam se umnoži
poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda
našega.
3 Buduæi da su nam sve božanstvene
sile njegove, koje trebaju k životu i
pobožnosti, darovane poznanjem onoga
koji nas pozva slavom i dobrodjetelju,
4 Kroz koje se nama darovaše èasna i
prevelika obeæanja, da njih radi imate
dijel u Božijoj prirodi, ako uteèete od
tjelesnijeh želja ovoga svijeta.
5 I na samo ovo okrenite sve staranje
svoje da pokažete u vjeri svojoj dobrod-
jetelj, a u dobrodjetelji razum,
6 A u razumu uzdržanje, a u uzdržanju
trpljenje, a u trpljenju pobožnost,
7 A u pobožnosti bratoljublje, a u bra-
toljublju ljubav.
8 Jer kad je ovo u vama, i množi se,
neæe vas ostaviti lijene niti bez ploda u
poznanju Gospoda našega Isusa Hrista.
9 A ko nema ovoga slijep je, i pipa
zaboravivši oèišæenje od starijeh svojijeh
grijeha.
10 Zato, braæo, postarajte se još veæma
da svoju službu i izbor utvrdite; jer
èineæi ovo neæete pogriješiti nikad;
11 Jer vam se tako obilno dopusti ulazak
u vjeèno carstvo Gospoda našega i spasa
Isusa Hrista.
12 Zato se neæu olijeniti opominjati vam
jednako ovo, ako i znate i utvrđeni ste u
ovoj istini;
13 Jer mislim da je pravo dokle sam god
u ovom tijelu da vas budim opominjan-
jem,
14 Znajuæi da æu skoro tijelo svoje
odbaciti kao što mi kaza i Gospod naš Isus
Hristos.
15 A trudiæu se svakojako da se i po ras-
tanku mojemu možete opominjati ovoga;
16 Jer vam ne pokazasmo sile i dolaska
Gospoda našega Isusa Hrista po pripovi-
jetkama mudro izmišljenijem, nego smo
sami vidjeli slavu njegovu.
17 Jer on primi od Boga oca èast i slavu
kad doðe k njemu takovi glas: ovo je sin
moj ljubazni, koji je po mojoj volji.
18 I ovaj glas mi èusmo gdje siðe s neba
kad bijasmo s njim na svetoj gori.
19 I imamo najpouzdaniju proroèku ri-
jeè, i dobro èinite što pazite na nju, kao
na vidjelo koje svijetli u tamnome mjestu,
dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u
srcima vašima.
20 I ovo znajte najprije da nijedno
proroštvo književno ne biva po svome
kazivanju;
21 Jer nikad proroštvo ne bi od èovjeèije
volje, nego nauèeni od svetoga Duha
govoriše sveti Božiji ljudi.

2

1 A bijaše i lažnijeh proroka u narodu,
kao što æe i među vama biti lažnijeh
uèitelja, koji æe unijeti jeresi pogibli, i
odricaæe se gospodara koji ih iskupi i
dovodiæe sebi naglu pogibao.
2 I mnogi æe poæi za njihovijem
neèistotama kojima æe se huliti na put
istine.
3 I u lakomstvu loviæe vas
izmišljenijem rijeèima. Njihov sud
odavno ne docni, i pogibao njihova ne
drijema.
4 Jer kad Bog ne poštedje anðela koji
sagriješiše, nego ih metnu u okove mraka
paklenoga, i predade da se èuvaju za sud;
5 I prvoga svijeta ne poštedje, nego
saèuvavši samosmoga Noja, propovjed-
nika pravde, navede potop na svijet
bezbožnièki;
6 I gradove Sodom i Gomor sažeže i raz-
vali i osudi, i postavi ugled bezbožnicima
koji bi postali;
7 I izbavi pravednoga Lota, koga
osramotiše bezakonici neèistotom
življenja;
8 Jer kad življaše pravednik među
njima, gledajuæi i slušajuæi bezakona
djela, muèaše od dana do dana pravednu
dušu;

9 Zna Gospod pobožne izbavljati od napasti, a nepravednike muèeæi èuvati za dan sudni;
10 A osobito one koji idu za tjelesnijem željama neèistote, i ne mare za poglavarstvo, i koji su bezobrazni i samovoljni, i ne drkæu huleæi na slavu.
11 Kad anðeli, koji veæu snagu i silu imaju, ne izgovaraju na njih pred Gospodom hulnoga suda;
12 A oni, kao nerazumna životinja, koja je od prirode na to stvorena da se hvata i kolje, hule na ono što ne razumiju, i u pogibli svojoj propašæe
13 Primajuæi platu nepravde. Oni misle da je slast èastiti se svaki dan; oni su sramota i grijeh, koji se hrane svojijem prijevarama, jeduæi s vama;
14 Imaju oèi pune preljuboèinstva i neprestanoga grijeha; prelašæuju neutvrðene duše; imaju srce nauèeno lakomstvu, djeca kletve;
15 Ostavivši pravi put, zaðoše, i idu putem Valaama Vosorova, kome omilje plata nepravedna;
16 Ali bi pokaran za svoje bezakonje: skot nijemi progovorivši glasom èovjeèijim zabrani bezumlje prorokovo.
17 Ovo su bezvodni izvori, i oblaci i magle koje progone vjetrovi, za koje se èuva mrak tamni vavijek.
18 Jer govoreæi ponosite i lažljive rijeèi prelašæuju na neèistote tjelesnijeh želja one koji otskora bježe od onijeh što žive u prijevari.
19 I obeæavaju im slobodu a sami su robovi pogibli; jer koga ko nadvlada onaj mu i robuje.
20 Jer ako odbjegnu od neèistote svijeta poznanjem Gospoda i spasa našega Isusa Hrista, pa se opet zapletu u njih i budu nadvladani, bude im pošljednje gore od prvoga;
21 Jer im bješe bolje da ne poznaše puta pravde, negoli kad poznaše da se vrate natrag od svete zapovijesti koja im je predana.
22 Jer im se dogodi istinita pripovijest: pas se povraæa na svoju bljuvotinu, i: svinja okupavši se, u kaljužu.

3

1 Evo vam, ljubazni, veæ pišem drugu poslanicu u kojima budim napominjanjem vaš èisti razum,
2 Da se opominjete rijeèi koje su naprijed kazali sveti proroci, i zapovijesti svojijeh apostola od Gospoda i spasa.
3 I ovo znajte najprije da æe u pošljednje dane doæi rugaèi koji æe življeti po svojijem željama,
4 I govoriti: gdje je obeæanje dolaska njegova? Jer otkako oci pomriješe sve stoji tako od poèetka stvorenja.
5 Jer navalice neæe da znadu da su nebesa bila otprije i zemlja iz vode i usred vode Božijom rijeèi.
6 Zato tadašnji svijet bi vodom potopljen i pogibe.
7 A sadašnja nebesa i zemlja tom istom rijeèi zadržana su te se èuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonijeh ljudi.
8 Ali ovo jedno da vam ne bude nepoznato, ljubazni, da je jedan dan pred Gospodom kao hiljada godina, i hiljada godina kao jedan dan.
9 Ne docni Gospod s obeæanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neæe da ko pogine, nego svi da doðu u pokajanje.
10 Ali æe doæi dan Gospodnji kao lupež noæu, u koji æe nebesa s hukom proæi, a stihije æe se od vatre raspasti a zemlja i djela što su na njoj izgorjeæe.
11 Kad æe se dakle ovo sve raskopati, kakovijem treba vama biti u svetom življenju i pobožnosti,
12 Èekajuæi i želeæi da bude skorije dolazak Božijega dana, kojega æe se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti?
13 Ali èekamo po obeæanju njegovu novo nebo i novu zemlju, gdje pravda živi.
14 Zato, ljubazni, èekajuæi ovo starajte se da vas on naðe èiste i prave u miru.
15 I trpljenje Gospoda našega držite za spasenje; kao što vam i ljubazni naš brat Pavle po danoj mu premudrosti pisa.

16 Kao što govori o ovome i u svima svojijem poslanicama, u kojima imaju neke
stvari teške razumjeti, koje nenauèeni i
neutvrðeni izvræu, kao i ostala pisma, na
svoju pogibao.
17 A vi dakle, ljubazni, znajuæi naprijed,
èuvajte se da prijevarom bezakonika ne
budete odvedeni s njima, i ne otpadnete
od svoje tvrðe;
18 Nego napredujte u blagodati i u
poznanju Gospoda našega i spasa Isusa
Hrista. Njemu slava i sad i u vjeèna
vremena. Amin.

1. Jovanova Poslanica

1 Što bješe ispoèetka, što èusmo, što
vidjesmo oèima svojima, što razmotrismo
i ruke naše opipaše, o rijeèi života:
2 I život se javi, i vidjesmo, i svjedoèimo,
i javljamo vam život vjeèni, koji bješe u
oca, i javi se nama;
3 Što vidjesmo i èusmo to javljamo
vama da i vi s nama imate zajednicu;
a naša je zajednica s ocem i sa sinom
njegovijem Isusom Hristom.
4 I ovo vam pišemo da radost vaša bude
ispunjena.
5 I ovo je obeæanje koje èusmo od njega
i javljamo vama, da je Bog vidjelo, i tame
u njemu nema nikakve.
6 Ako reèemo da imamo zajednicu s
njim a u tami hodimo, lažemo i ne
tvorimo istine.
7 Ako li u vidjelu hodimo, kao što je on
sam u vidjelu, imamo zajednicu jedan s
drugijem, i krv Isusa Hrista, sina njegova,
oèišæava nas od svakoga grijeha.
8 Ako reèemo da grijeha nemamo, sebe
varamo, i istine nema u nama.
9 Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran
je i pravedan da nam oprosti grijehe naše,
i oèisti nas od svake nepravde.
10 Ako reèemo da ne sagriješismo,
gradimo ga lažom, i rijeè njegova nije u
nama.

2

1 Djeèice moja! ovo vam pišem da ne
griješite; i ako ko sagriješi, imamo zastup-
nika kod oca, Isusa Hrista pravednika,
2 I on oèišæa grijehe naše, i ne samo
naše nego i svega svijeta.
3 I po tom razumijemo da ga poznasmo,
ako zapovijesti njegove držimo.
4 Koji govori: poznajem ga, a zapovijesti
njegovijeh ne drži, laža je, i u njemu istine
nema;
5 A koji drži rijeè njegovu, u njemu
je zaista ljubav Božija savršena; po tom
poznajemo da smo u njemu.
6 Koji govori da u njemu stoji, i taj treba
tako da hodi kao što je on hodio.
7 Ljubazni! ne pišem vam nove zapovi-
jesti, nego zapovijest staru koju imaste
ispoèetka. Zapovijest stara jest rijeè koju
èuste ispoèetka.
8 Opet vam pišem novu zapovijest, koja
je zaista u njemu i u vama; jer tama
prolazi, i vidjelo pravo veæ svijetli.
9 Koji govori da je u vidjelu, a mrzi na
svojega brata, još je u tami.
10 Koji ljubi brata svojega, u vidjelu živi,
i sablazni u njemu nema.
11 A koji mrzi na svojega brata, u tami
je, i u tami hodi, i ne zna kuda ide, jer mu
tama zaslijepi oèi.
12 Pišem vam, djeèice, da vam se
opraštaju grijesi imena njegova radi.
13 Pišem vam, oci, jer poznaste onoga
koji nema poèetka. Pišem vam, mladiæi,
jer nadvladaste neèastivoga. Pišem vam,
djeco, jer poznaste oca.
14 Pisah vam, oci, jer poznaste onoga
koji je od poèetka. Pisah vam, mladiæi,
jer ste jaki, i rijeè Božija u vama stoji, i
nadvladaste neèastivoga.
15 Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu.
Ako ko ljubi svijet, nema ljubavi oèine u
njemu.
16 Jer sve što je na svijetu, tjelesna želja,
i želja oèiju, i ponos života, nije od oca,
nego je od ovoga svijeta.
17 I svijet prolazi i želja njegova; a koji
tvori volju Božiju ostaje dovijeka.
18 Djeco! pošljednje je vrijeme, i kao što
èuste da æe doæi antihrist, i sad mnogi
antihristi postaše; po tom poznajemo da
je pošljednji èas.
19 Od nas iziðoše, ali ne biše od nas: kad
bi bili od nas onda bi ostali s nama; ali da
se jave da nijesu svi od nas.
20 I vi imate pomazanje od svetoga, i
znate sve.
21 Ne pisah vam kao da ne znate istine,
nego što je znate, i znate da nikakva laž
nije od istine.
22 Ko je lažljivac osim onoga koji odrièe
da Isus nije Hristos? Ovo je antihrist, koji
se odrièe oca i sina.
23 Koji se god odrièe sina ni oca nema;
a koji priznaje sina, i oca ima.
24 Vi dakle što èuste ispoèetka u vama
neka stoji; ako u vama ostane što èuste

ispoèetka, i vi æete ostati u sinu i u ocu.
25 I ovo je obeæanje koje nam on
obeæa, život vjeèni.
26 Ovo vam pisah za one koji vas varaju.
27 I vi pomazanje što primiste od njega,
u vama stoji, i ne trebujete da vas ko uèi;
nego kako vas to samo pomazanje uèi u
svemu, i istinito je, i nije laž, i kao što vas
nauèi ostanite u njemu.
28 I sad, djeèice, ostanite u njemu da
imamo slobodu kad se javi, i da se ne
osramotimo pred njim o njegovu dolasku.
29 Ako znate da je pravednik, poznajte
da je svaki koji tvori pravdu od njega
roðen.

3

1 Vidite kakvu nam je ljubav dao otac,
da se djeca Božija nazovemo i budemo;
zato svijet ne poznaje nas, jer njega ne
pozna.
2 Ljubazni! sad smo djeca Božija, i još
se ne pokaza šta æemo biti; nego znamo
da kad se pokaže, biæemo kao i on, jer
æemo ga vidjeti kao što jest.
3 I svaki koji ovaj nad ima na njega, èisti
se, kao i on što je èist.
4 Svaki koji èini grijeh i bezakonje èini:
i grijeh je bezakonje.
5 I znate da se on javi da grijehe naše
uzme; i grijeha u njemu nema.
6 Koji god u njemu stoji ne griješi; koji
god griješi ne vidje ga niti ga pozna.
7 Djeèice! niko da vas ne vara: koji
pravdu tvori pravednik je, kao što je on
pravedan;
8 Koji tvori grijeh od ðavola je, jer ðavo
griješi od poèetka. Zato se javi sin Božij
da raskopa djela ðavolja.
9 Koji je god roðen od Boga ne èini
grijeha, jer njegovo sjeme stoji u njemu,
i ne može griješiti, jer je roðen od Boga.
10 Po tom se poznaju djeca Božija i djeca
ðavolja: koji god ne tvori pravde, nije od
Boga, i koji ne ljubi brata svojega.
11 Jer je ovo zapovijest, koju èuste
ispoèetka, da ljubimo jedan drugoga.
12 Ne kao što Kain bješe od neèastivoga
i zakla brata svojega. I za koji ga uzrok
zakla? Jer djela njegova bijahu zla, a
brata mu pravedna.
13 Ne èudite se, braæo moja, ako svijet
mrzi na vas.
14 Mi znamo da prijeðosmo iz smrti u
život, jer ljubimo braæu; jer ko ne ljubi
brata ostaje u smrti.
15 Svaki koji mrzi na brata svojega
krvnik je ljudski; i znate da nijedan
krvnik ljudski nema u sebi vjeènoga
života.
16 Po tom poznasmo ljubav što on za nas
dušu svoju položi: mi smo dužni polagati
duše za braæu.
17 Koji dakle ima bogatstvo ovoga svi-
jeta, i vidi brata svojega u nevolji i zatvori
srce svoje od njega, kako ljubav Božija
stoji u njemu?
18 Djeèice moja! da se ne ljubimo
rijeèju ni jezikom, nego djelom i istinom.
19 I po tom doznajemo da smo od istine,
i pred njim tješimo srca svoja.
20 Jer ako nam zazire srce naše, Bog je
veæi od srca našega i zna sve.
21 Ljubazni! ako nam srce naše ne
zazre, slobodu imamo pred Bogom;
22 I što god zaištemo, primiæemo od
njega, jer zapovijesti njegove držimo i
èinimo što je njemu ugodno.
23 I ovo je zapovijest njegova da vjeru-
jemo u ime sina njegova Isusa Hrista, i da
ljubimo jedan drugoga kao što nam je dao
zapovijest.
24 I koji drži zapovijesti njegove u njemu
stoji, i on u njemu. I po tom poznajemo da
stoji u nama, po Duhu koga nam je dao.

4

1 Ljubazni! ne vjerujte svakome duhu,
nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer
mnogi lažni proroci iziðoše na svijet.
2 Po ovome poznajte Duha Božijega, i
duha lažnoga; svaki duh koji priznaje da
je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je;
3 A svaki duh koji ne priznaje da je Isus
Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i
ovaj je antihristov, za kojega èuste da æe
doæi, i sad je veæ na svijetu.
4 Vi ste od Boga, djeèice, i nadvladaste
ih, jer je veæi koji je u vama negoli koji je
na svijetu.
5 Oni su od svijeta, zato govore od
svijeta, i svijet ih sluša.

6 Mi smo od Boga; koji poznaje Boga
sluša nas, a koji nije od Boga ne sluša nas.
Po ovom poznajemo duha istine i duha
prijevare.
7 Ljubazni! da ljubimo jedan drugoga;
jer je ljubav od Boga, i svaki koji ima
ljubav od Boga je roðen, i poznaje Boga.
8 A koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer
je Bog ljubav.
9 Po tom se pokaza ljubav Božija k nama
što Bog sina svojega jedinorodnoga posla
na svijet da živimo kroza nj.
10 U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo
ljubav k Bogu, nego da on pokaza ljubav
k nama, i posla sina svojega da oèisti
grijehe naše.
11 Ljubazni! kad je ovako Bog pokazao
ljubav k nama, i mi smo dužni ljubiti
jedan drugoga.
12 Boga niko ne vidje nikad: ako imamo
ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i
ljubav je njegova savršena u nama.
13 Po tom doznajemo da u njemu sto-
jimo, i on u nama, što nam je dao od Duha
svojega.
14 I mi vidjesmo i svjedoèimo da otac
posla sina da se spase svijet.
15 Koji prizna da je Isus sin Božij, Bog u
njemu stoji i on u Bogu.
16 I mi poznasmo i vjerovasmo ljubav
koju Bog ima k nama. Bog je ljubav, i koji
stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu
stoji.
17 Tijem se ljubav u nama savršuje da
imamo slobodu na dan sudni; jer kao što
je on i mi smo na svijetu ovom.
18 U ljubavi nema straha, nego savršena
ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima
muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi.
19 Da imamo mi ljubav k njemu, jer on
najprije pokaza ljubav k nama.
20 Ako ko reèe: ja ljubim Boga, a mrzi
na brata svojega, laža je; jer koji ne ljubi
brata svojega, koga vidi, kako može ljubiti
Boga, koga ne vidi?
21 I ovu zapovijest imamo od njega: koji
ljubi Boga da ljubi i brata svojega.

5

1 Koji god vjeruje da je Isus Hristos, od
Boga je roðen; i koji god ljubi onoga koji je
rodio, ljubi i onoga koji je roðen od njega.
2 Po tom znamo da ljubimo djecu Božiju
kad Boga ljubimo i njegove zapovijesti
držimo.
3 Jer je ovo ljubav Božija da zapovijesti
njegove držimo; i zapovijesti njegove
nijesu teške.
4 Jer svaki koji je roðen od Boga pob-
jeðuje svijet; i vjera je naša ova pobjeda
koja pobijedi svijet.
5 Ko je koji svijet pobjeðuje osim onoga
koji vjeruje da je Isus sin Božij?
6 Ovo je Isus Hristos što doðe vodom
i krvlju i Duhom, ne samo vodom nego
vodom i krvlju; i Duh je koji svjedoèi, jer
je Duh istina.
7 Jer je troje što svjedoèi na nebu: Otac,
Rijeè, i sveti Duh; i ovo je troje jedno.
8 I troje je što svjedoèi na zemlji: duh, i
voda, i krv; i troje je zajedno.
9 Kad primamo svjedoèanstvo
èovjeèije, svjedoèanstvo je Božije veæe;
jer je ovo svjedoèanstvo Božije što
svjedoèi za sina svojega.
10 Koji vjeruje sina Božijega ima svje-
doèanstvo u sebi; koji ne vjeruje Bogu
naèinio ga je lažom, jer ne vjerova sv-
jedoèanstvu koje svjedoèi Bog za sina
svojega.
11 I ovo je svjedoèanstvo da nam je Bog
dao život vjeèni; i ovaj život vjeèni u sinu
je njegovom.
12 Ko ima sina Božijega ima život; ko
nema sina Božijega nema života.
13 Ovo pisah vama koji vjerujete u ime
sina Božijega, da znate da imate život
vjeèni i da vjerujete u ime sina Božijega.
14 I ovo je sloboda koju imamo k njemu
da ako što molimo po volji njegovoj
posluša nas.
15 I kad znamo da nas sluša što god
molimo, znamo da æe nam dati što
ištemo u njega.
16 Ako ko vidi brata svojega gdje griješi
grijeh ne k smrti, neka moli, i daæe mu
život, onima koji griješe ne k smrti. Ima
grijeh k smrti: za taj ne govorim da moli.
17 Svaka je nepravda grijeh; i ima grijeh
ne k smrti.

18 Znamo da nijedan koji je roðen od
Boga, ne griješi, nego koji je roðen od
Boga èuva se, i neèastivi ne dohvata se
do njega.
19 Znamo da smo od Boga i sav svijet
leži u zlu.
20 A znamo da sin Božij doðe, i dao nam
je razum da poznamo Boga istinoga, i da
budemo u istinome sinu njegovom Isusu
Hristu. Ovo je istini Bog i život vjeèni.
21 Djeèice! èuvajte se od neznaboštva.
Amin.

2. Jovanova Poslanica

1 Od starješine izbranoj gospoði i djeci
njezinoj, koju ja ljubim vaistinu, i ne samo
ja nego svi koji poznaše istinu,
2 Za istinu koja u nama stoji i biæe s
nama dovijeka:
3 Da bude s vama blagodat, milost, mir
od Boga oca i od Gospoda Isusa Hrista,
sina oèina, u istini i u ljubavi.
4 Obradovah se vrlo što naðoh neke
od tvoje djece koji hode u istini, kao što
primismo zapovijest od oca.
5 I sad molim te, gospoðo, ne kao da ti
novu zapovijest pišem, nego koju imamo
ispoèetka, da imamo ljubav meðu sobom.
6 I ova je ljubav da živimo po zapovijes-
tima njegovijem. Ova je zapovijest, kao
što èuste ispoèetka, da u njoj živite.
7 Jer mnoge varalice iziðoše na svijet
koji ne priznaju Isusa Hrista da je došao
u tijelu; ovo je varalica i antihrist.
8 Èuvajte se da ne izgubimo što smo
zaradili, nego da primimo platu potpuno.
9 Koji god prestupa i ne stoji u nauci
Hristovoj onaj nema Boga; a koji stoji u
nauci Hristovoj onaj ima i oca i sina.
10 Ako ko dolazi k vama i ove nauke ne
donosi, ne primajte ga u kuæu, i ne pitajte
se s njim;
11 Jer ko se upita s njim, prima dijel u
njegovijem zlijem djelima.
12 Mnogo bih vam imao pisati, ali ne
htjedoh hartijom i mastilom; jer se nadam
da æu doæi k vama i iz usta govoriti, da
radost vaša bude ispunjena.
13 Pozdravljaju te djeca tvoje sestre
izbrane. Amin.

3. Jovanova Poslanica

1 Od starješine Gaju ljubaznome, kojega
ja ljubim vaistinu.
2 Ljubazni! molim se Bogu da ti u
svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao
što je tvojoj duši dobro.
3 Obradovah se vrlo kad doðoše braæa
i posvjedoèiše tvoju istinu, kako ti u istini
živiš.
4 Nemam veæe radosti od ove da èujem
moja djeca u istini da hode.
5 Ljubazni! vjerno radiš što èiniš braæi
i gostima,
6 Koji posvjedoèiše tvoju ljubav pred
crkvom; i dobro æeš uèiniti ako ih
spremiš kao što treba pred Bogom.
7 Jer imena njegova radi iziðoše ne
primivši ništa od neznabožaca.
8 Mi smo dakle dužni primati takove, da
budemo pomagaèi istini.
9 Ja pisah crkvi; ali Diotref, koji želi da
bude najstariji među njima, ne prima nas.
10 Zato, ako doðem, spomenuæu nje-
gova djela koja tvori ružeæi nas zlijem
rijeèima; i nije mu to dosta, nego sam
braæe ne prima, i zabranjuje onima koji
bi htjeli da ih primaju, i izgoni ih iz crkve.
11 Ljubazni! ne ugledaj se na zlo, nego
na dobro: koji dobro èini od Boga je, a
koji zlo èini ne vidje Boga.
12 Dimitriju svjedoèiše svi, i sama istina;
a i mi svjedoèimo; i znate da je svje-
doèanstvo naše istinito.
13 Mnogo imadoh da pišem; ali neæu
mastilom i perom da ti pišem;
14 Nego se nadam da æu te skoro vidjeti,
i iz usta govoriti.
15 Mir ti! pozdravljaju te prijatelji.
Pozdravi prijatelje po imenu. Amin.

Judina Poslanica

1 Od Jude, Isusa Hrista sluge, a brata Jakovljeva, zvanima, koji su osveæeni Bogom ocem i održani Isusom Hristom:
2 Milost i mir i ljubav da vam se umnoži.
3 Ljubazni! starajuæi se jednako da vam pišem za opšte vaše spasenije, bi mi potrebno da vam pišem moleæi da se borite za pravednu vjeru, koja je jedanput dana svetima.
4 Jer se uvukoše neki bezbožni ljudi, koji su davno određeni na ovo osuđenje, i Boga našega blagodat pretvaraju u neèistotu, i jedinoga gospodara Boga i Gospoda našega Isusa Hrista odrièu se.
5 Ali æu vam napomenuti, kad i vi znate ovo jedanput, da Gospod izbavi narod iz zemlje Misirske, potom pogubi one koji ne vjerovaše.
6 I anðele koji ne držaše svojega starješinstva nego ostaviše svoj stan èuva u vjeènijem okovima pod mrakom za sud velikoga dana.
7 Kao što i Sodom i Gomor, i okolni njihovi gradovi, koji su se prokurvali onako kao i oni, i hodili za drugijem mesom, postaviše se za ugled i muèe se u vjeènom ognju:
8 Tako dakle i ovi što sanjajuæi tijelo pogane, a poglavarstva se odrièu, i na slavu hule.
9 A Mihailo Aranðel, kad se prepiraše s ðavolom i govoraše za Mojsijevo tijelo, ne smijaše prokleta suda da izgovori, nego reèe: Gospod neka ti zaprijeti.
10 A ovi hule na ono što ne znadu; a što znadu po prirodi kao nerazumna životinja, u onom se raspadaju.
11 Teško njima! jer putem Kainovijem poðoše i u prijevaru Valaamove plate padoše, i u buni Koreovoj izgiboše.
12 Ovo su oni što pogane vaše milostinje jeduæi s vama bez straha i gojeæi se; oblaci bezvodni, koje vjetrovi prenose; jesenska drveta nerodljiva, koja su dvaput umrla, i iz korijena išèupana;
13 Bijesni valovi morski, koji se pjene svojijem sramotama, zvijezde lažne, kojima se èuva mrak vjeène tame.
14 Ali i za ovake prorokova Enoh, sedmi od Adama, govoreæi: gle, ide Gospod s hiljadama svetijeh anðela svojijeh
15 Da uèini sud svima, i da pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožnost èiniše, i za sve ružne rijeèi njihove koje bezbožni grješnici govoriše na nj.
16 Ovo su nezadovoljni vikaèi, koji po željama svojijem žive, i usta njihova govore ponosite rijeèi, i za dobitak gledaju ko je ko.
17 A vi, ljubazni, opominjite se rijeèi koje naprijed kazaše apostoli Gospoda našega Isusa Hrista,
18 Jer vam kazaše da æe u pošljednje vrijeme postati rugaèi, koji æe hoditi po svojijem željama i bezbožnostima.
19 Ovo su oni što se odvajaju od jedinosti vjere i jesu tjelesni, koji duha nemaju.
20 A vi, ljubazni, naziðujte se svojom svetom vjerom, i molite se Bogu Duhom svetijem.
21 I sami sebe držite u ljubavi Božijoj, èekajuæi milosti Gospoda našega Isusa Hrista za život vjeèni.
22 I tako razlikujuæi jedne milujte,
23 A jedne strahom izbavljajte i iz ognja vadite; a karajte sa strahom, mrzeæi i na haljinu opoganjenu od tijela.
24 A onome koji vas može saèuvati bez grijeha i bez mane, i postaviti prave pred slavom svojom u radosti,
25 Jedinome premudrome Bogu i spasu našemu, kroz Isusa Hrista Gospoda našega, slava i velièanstvo, država i vlast prije sviju vijekova i sad i u sve vijekove. Amin.

Otkrivenje Jovanovo — Apokalipsa

1 Otkrivenje Isusa Hrista, koje dade
njemu Bog, da pokaže slugama svojima
šta æe skoro biti, i pokaza, poslavši po
anðelu svojemu sluzi svojemu Jovanu,
2 Koji svjedoèi rijeè Božiju i svje-
doèanstvo Isusa Hrista, i šta god vidje.
3 Blago onome koji èita i onima koji
slušaju rijeèi proroštva, i drže što je
napisano u njemu; jer je vrijeme blizu.
4 Od Jovana na sedam crkava koje su u
Aziji: blagodat vam i mir od onoga koji
jest, i koji bješe, i koji æe doæi; i od
sedam duhova koji su pred prijestolom
njegovijem;
5 I od Isusa Hrista, koji je svjedok vjerni,
i prvenac iz mrtvijeh, i knez nad carevima
zemaljskima, koji nas ljubi, i umi nas od
grijeha našijeh krvlju svojom;
6 I uèini nas careve i sveštenike Bogu i
ocu svojemu; tome slava i država va vijek
vijeka. Amin.
7 Eno, ide s oblacima, i ugledaæe
ga svako oko, i koji ga probodoše; i
zaplakaæe za njim sva koljena zemaljska.
Da, zaista.
8 Ja sam alfa i omega, poèetak i
svršetak, govori Gospod, koji jest, i koji
bješe, i koji æe doæi, svedržitelj.
9 Ja Jovan, koji sam i brat vaš i drug
u nevolji, i u carstvu i trpljenju Isusa
Hrista, bijah na ostrvu koje se zove Patam,
za rijeè Božiju i za svjedoèanstvo Isusa
Hrista.
10 Bijah u duhu u dan nedjeljni, i
èuh za sobom glas veliki kao trube koje
govoraše: ja sam alfa i omega, prvi i
pošljednji;
11 I: što vidiš napiši u knjigu, i pošlji
crkvama koje su u Aziji: u Efes, i u
Smirnu, i u Pergam, i u Tijatir, i u Sard,
i u Filadelfiju, i u Laodikiju.
12 I obazreh se da vidim glas koji gov-
oraše sa mnom; i obazrevši se vidjeh
sedam svijeænjaka zlatnijeh,
13 I usred sedam svijeænjaka kao sina
èovjeèijega, obuèena u dugaèku haljinu,
i opasana po prsima pojasom zlatnijem.
14 A glava njegova i kosa bijaše bijela
kao bijela vuna, kao snijeg; i oèi njegove
kao plamen ognjeni;
15 I noge njegove kao mjed kad se
rastopi u peæi; i glas njegov kao huka
voda mnogijeh;
16 I držaše u svojoj desnoj ruci sedam
zvijezda, i iz usta njegovijeh izlažaše maè
oštar s obje strane, i lice njegovo bijaše
kao što sunce sija u sili svojoj.
17 I kad ga vidjeh, padoh k nogama
njegovijem kao mrtav, i metnu desnicu
svoju na me govoreæi mi: ne boj se, ja
sam prvi i pošljednji,
18 I živi; i bijah mrtav i evo sam živ va
vijek vijeka, amin. I imam kljuèeve od
pakla i od smrti.
19 Napiši dakle šta si vidio, i šta je, i šta
æe biti potom;
20 Tajna sedam zvijezda koje si vidio
na desnici mojoj, i sedam svijeænjaka
zlatnijeh: sedam zvijezda jesu anðeli
sedam crkava; i sedam svijeænjaka koje
si vidio jesu sedam crkava.

2

1 Anðelu Efeske crkve napiši: tako
govori onaj što drži sedam zvijezda u
desnici svojoj, i što hodi posred sedam
svijeænjaka zlatnijeh:
2 Znam tvoja djela, i trud tvoj, i trpljenje
tvoje, i da ne možeš snositi zlijeh, i
iskušao si one koji govore da su apostoli
a nijesu, i našao si ih lažne;
3 I podnio si mnogo, i trpljenje imaš, i
za ime moje trudio si se, i nijesi sustao.
4 No imam na tebe, što si ljubav svoju
prvu ostavio.
5 Opomeni se dakle otkuda si spao, i
pokaj se, i prva djela èini; ako li ne, doæi
æu ti skoro, i dignuæu svijeænjak tvoj s
mjesta njegova, ako se ne pokaješ.
6 No ovo imaš što mrziš na djela Nikoli-
naca, na koja i ja mrzim.
7 Ko ima uho neka èuje šta govori Duh
crkvama: koji pobijedi daæu mu da jede

od drveta životnoga koje je nasred raja Božijega.
8 I anðelu crkve Smiranske napiši: tako govori prvi i pošljednji, koji bješe mrtav, i evo je živ:
9 Znam tvoja djela, i nevolju i siromaštvo ali si bogat i hule onijeh koji govore da su Jevreji a nijesu, nego zbornica sotonina.
10 Ne boj se ni oda šta što æeš postradati. Gle, ðavo æe neke od vas metati u tamnicu, da se iskušate, i imaæete nevolju do deset dana. Budi vjeran do same smrti, i daæu ti vijenac života.
11 Ko ima uho da èuje neka èuje šta govori Duh crkvama: koji pobijedi neæe mu nauditi druga smrt.
12 I anðelu Pergamske crkve napiši: tako govori onaj što ima maè oštar s obje strane:
13 Znam djela tvoja, i gdje živiš, gdje je prijesto sotonin; i držiš ime moje, i nijesi se odrekao vjere moje i u one dane u koje je Antipa, vjerni svjedok moj, ubijen kod vas, gdje živi sotona.
14 No imam na tebe malo, što imaš tu koji drže nauku Valaama, koji uèaše Valaka da položi sablazan pred sinovima Izrailjevijem, da jedu žrtve idolske, i da se kurvaju.
15 Tako imaš i ti koji drže nauku Nikolinaca, na koju ja mrzim.
16 Pokaj se dakle; ako li ne, doæi æu ti skoro, i vojevaæu s njima maèem usta svojijeh.
17 Ko ima uho da èuje neka èuje šta govori Duh crkvama: koji pobijedi daæu mu da jede od mane sakrivene, i daæu mu kamen bijel, i na kamenu novo ime napisano, kojega niko ne zna osim onoga koji primi.
18 I anðelu Tijatirske crkve napiši: tako govori sin Božij, koji ima oèi svoje kao plamen ognjeni, i noge njegove kao mjed:
19 Znam tvoja djela, i ljubav, i službu, i vjeru, i trpljenje tvoje, i djela tvoja, i da pošljednjijeh ima više od prvijeh;
20 No imam na tebe malo, što dopuštaš ženi Jezaveli, koja govori da je proroèica, da uèi i da vara sluge moje da èine preljubu i da jedu žrtvu idolsku.
21 I dadoh joj vrijeme da se pokaje od kurvarstva svojega, i ne pokaja se.
22 Evo je ja meæem na odar, i one koji èine preljubu s njom u nevolju veliku, ako se ne pokaju od svojijeh djela.
23 I djecu njezinu pobiæu na mjesto; i poznaæe sve crkve da sam ja koji ispitujem srca i bubrege, i daæu vam svakome po djelima vašima:
24 A vama govorim i ostalima koji su u Tijatiru koji nemaju nauke ove, i koji ne poznaju dubina sotoninijeh kao što govore): neæu metnuti na vas drugoga bremena,
25 Osim koje imate, držite dokle doðem.
26 I koji pobijedi i održi djela moja do kraja, daæu mu vlast nad neznabošcima;
27 I pašæe ih s gvozdenom palicom, i oni æe se razdrobiti kao sudovi lonèarski; kao i ja što primih od oca svojega;
28 I daæu mu zvijezdu danicu.
29 Ko ima uho da èuje neka èuje šta govori Duh crkvama.

3

1 I anðelu Sardske crkve napiši: tako govori onaj što ima sedam Duhova Božijih, i sedam zvijezda: znam tvoja djela, da imaš ime da si živ, a mrtav si.
2 Straži, i utvrðuj ostale koji hoæe da pomru; jer ne naðoh tvojijeh djela savršenijeh pred Bogom svojijem.
3 Opominji se dakle, kako si primio i kako si èuo, i drži i pokaj se. Ako li ne uzastražiš, doæi æu na tebe kao lupež, i neæeš èuti u koji æu èas doæi na tebe.
4 Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojijeh haljina, i hodiæe sa mnom u bijelima, jer su dostojni.
5 Koji pobijedi on æe se obuæi u haljine bijele, i neæu izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaæu ime njegovo pred ocem svojijem i pred anðelima njegovima.
6 Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama.
7 I anðelu Filadelfijske crkve napiši: tako govori sveti istiniti, koji ima ključ Davidov, koji otvori i niko ne zatvori, koji zatvori i niko ne otvori.

8 Znam tvoja djela; gle, dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo sile, i držao si moju rijeè, i nijesi se odrekao imena mojega.
9 Evo dajem one iz zbornice sotonine koji govore da su Jevreji a nijesu, nego lažu; evo æu ih uèiniti da doðu i da se poklone pred nogama tvojima, i da poznadu da te ja ljubim.
10 Jer si održao rijeè trpljenja mojega, i ja æu tebe saèuvati od èasa iskušenja, koji æe doæi na sav vasioni svijet da iskuša one koji žive na zemlji.
11 Evo æu doæi brzo: drži što imaš, da niko ne uzme vijenca tvojega.
12 Koji pobijedi uèiniæu ga stub u crkvi Boga svojega, i više neæe iziæi napolje; i napisaæu na njemu ime Boga svojega, i ime novoga Jerusalima, grada Boga mojega, koji silazi s neba od Boga mojega, i ime moje novo.
13 Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama.
14 I anðelu Laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, svjedok vjerni i istiniti, poèetak stvorenja Božijega:
15 Znam tvoja djela da nijesi ni studen ni vruæ. O da si studen ili vruæ!
16 Tako, buduæi mlak, i nijesi ni studen ni vruæ, izbljuvaæu te iz usta svojijeh.
17 Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesreæan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.
18 Svjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obuèeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti oèinjom pomaži oèi svoje da vidiš.
19 Ja koje god ljubim one i karam i pouèavam; postaraj se dakle, i pokaj se.
20 Evo stojim na vratima i kucam: ako ko èuje glas moj i otvori vrata, uæi æu k njemu i veèeraæu s njime, i on sa mnom.
21 Koji pobijedi daæu mu da sjede sa mnom na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s ocem svojijem na prijestolu njegovu.
22 Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama.

4

1 Potom vidjeh: i gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi koji èuh kao trubu gdje govori sa mnom, reèe: popni se amo, i pokazaæu ti šta æe biti za ovijem.
2 I odmah bih u duhu; i gle, prijesto stajaše na nebu, i na prijestolu sjeðaše neko.
3 I onaj što sjeðaše bijaše po viðenju kao kamen jaspis i sard; i oko prijestola bješe duga po viðenju kao smaragd.
4 I oko prijestola bijahu dvadeset i èetiri prijestola; i na prijestolima vidjeh dvadeset i èetiri starješine gdje sjede, obuèene u bijele haljine, i imahu krune zlatne na glavama svojima.
5 I od prijestola izlažahu munje i gromovi i glasovi; i sedam žižaka ognjenijeh gorahu pred prijestolom, koje su sedam duhova Božijih.
6 I pred prijestolom bijaše stakleno more, kao kristal; i nasred prijestola i oko prijestola èetiri životinje, pune oèiju sprijed i sastrag.
7 I prva životinja bješe kao lav, i druga životinja kao tele, i treæa životinja imaše lice kao èovjek, i èetvrta životinja bješe kao orao kad leti.
8 I svaka od èetiri životinje imaše po šest krila naokolo, i unutra puna oèiju, i mira ne imaju dan i noæ govoreæi: svet, svet, svet Gospod Bog svedržitelj, koji bješe, i koji jest, i koji æe doæi.
9 I kad daše životinje slavu i èast i hvalu onome što sjeðaše na prijestolu, što živi va vijek vijeka,
10 Padoše dvadeset i èetiri starješine pred onijem što sjeðaše na prijestolu, i pokloniše se onome što živi va vijek vijeka, i metnuše krune svoje pred prijestolom govoreæi:
11 Dostojan si, Gospode, da primiš slavu i èast i silu; jer si ti sazdao sve, i po volji tvojoj jest i stvoreno je.

5

1 I vidjeh u desnici onoga što sjeðaše na prijestolu knjigu napisanu iznutra i spolja, zapeèaæenu sa sedam peèata.

2 I vidjeh anðela jaka gdje propovijeda
glasom velikijem: ko je dostojan da otvori
knjigu i da razlomi peèate njezine?
3 I niko ne mogaše ni na nebu ni na
zemlji, ni pod zemljom da otvori knjige
ni da zagleda u nju.
4 I ja plakah mnogo što se niko ne nađe
dostojan da otvori i da proèita knjigu, niti
da zagleda u nju.
5 I jedan od starješina reèe mi: ne plaèi,
evo je nadvladao lav, koji je od koljena
Judina, korijen Davidov, da otvori knjigu
i razlomi sedam peèata njezinijeh.
6 I vidjeh, i gle, nasred prijestola i èetiri
životinje, i posred starješina jagnje sta-
jaše kao zaklano, i imaše sedam rogova,
i sedam oèiju, koje su sedam duhova
Božijih poslanijeh po svemu svijetu.
7 I doðe i uze knjigu iz desnice onoga
što sjeðaše na prijestolu.
8 I kad uze knjigu, èetiri životinje i
dvadeset i èetiri starješine padoše pred
jagnjetom, imajuæi svaki gusle, i zlatne
èaše pune tamjana, koje su molitve sveti-
jeh.
9 I pjevahu pjesmu novu govoreæi:
dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš
peèate njezine; jer si se zaklao, i iskupio
si nas Bogu krvlju svojom od svakoga
koljena i jezika i naroda i plemena,
10 I uèinio si nas Bogu našemu careve i
sveštenike, i carovaæemo na zemlji.
11 I vidjeh, i èuh glas anðela mnogijeh
oko prijestola i životinja i starješina, i
bješe broj njihov hiljada hiljada,
12 Govoreæi glasom velikijem: dostojno
je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo
i premudrost i jaèinu i èast i slavu i
blagoslov.
13 I svako stvorenje, što je na nebu, i na
zemlji, i pod zemljom, i što je na moru,
i što je u njima, sve èuh gdje govore:
onome što sjedi na prijestolu, i jagnjetu
blagoslov i èast i slava i država va vijek
vijeka.
14 I èetiri životinje govorahu: amin.
I dvadeset i èetiri starješine padoše i
pokloniše se onome što živi va vijek
vijeka.

6

1 I vidjeh kad otvori jagnje jedan od
sedam peèata, i èuh jednu od èetiri
životinje gdje govori kao glas gromovni:
doði i viði.
2 I vidjeh, i gle, konj bijel, i onaj
što sjeðaše na njemu imadijaše strijelu;
i njemu se dade vijenac, i iziðe pob-
jeðujuæi, i da pobijedi.
3 I kad otvori drugi peèat, èuh drugu
životinju gdje govori: doði i viði.
4 I iziðe drugi konj rið, i onome što
sjeðaše na njemu dade se da uzme mir sa
zemlje, i da ubija jedan drugoga, i dade
mu se maè veliki.
5 I kad otvori treæi peèat, èuh treæu
životinju gdje govori: doði i viði. I vidjeh,
i gle, konj vran, i onaj što sjeðaše na
njemu imaðaše mjerila u ruci svojoj.
6 I èuh glas izmeðu èetiri životinje gdje
govori: oka pšenice za groš, i tri oke
jeèma za groš; a ulja i vina neæe ni biti.
7 I kad otvori èetvrti peèat, èuh glas
èetvrte životinje gdje govori: doði i viði.
8 I vidjeh, i gle, konj blijed, i onome što
sjeðaše na njemu bješe ime smrt, i pakao
iðaše za njim; i njemu se dade oblast na
èetvrtom dijelu zemlje da ubije maèem i
glaðu i smræu i zvjerinjem zemaljskijem.
9 I kad otvori peti peèat, vidjeh pod
oltarom duše pobijenijeh za rijeè Božiju
i za svjedoèanstvo koje imahu.
10 I povikaše glasom velikijem gov-
oreæi: dokle, gospodaru sveti i istiniti! ne
sudiš i ne kaješ krvi naše na onima što
žive na zemlji?
11 I dane biše svakome od njih haljine
bijele, i reèeno im bi da poèinu još malo
vremena, dokle se navrše i drugari nji-
hovi i braæa njihova, koji valja da budu
pobijeni kao i oni.
12 I vidjeh kad otvori šesti peèat, i gle,
zatrese se zemlja vrlo, i sunce posta crno
kao vreæa od kostrijeti, i mjesec posta kao
krv;
13 I zvijezde nebeske padoše na zemlju
kao što smokva odbacuje pupke svoje kad
je veliki vjetar zaljulja.
14 I nebo se izmaèe kao knjiga kad
se savije, i svaka gora i ostrvo s mjesta
svojijeh pokrenuše se.

15 I carevi zemaljski, i boljari, i bogati,
i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki
slobodnjak, sakriše se po peæinama i po
kamenjacima gorskijem;
16 I govoriše gorama i kamenju: padnite
na nas, i sakrijte nas od lica onoga što
sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova.
17 Jer doðe veliki dan gnjeva njegova, i
ko može ostati?

7

1 I potom vidjeh èetiri anðela gdje stoje
na èetiri ugla zemlje, i drže èetiri vjetra
zemaljska, da ne duše vjetar na zemlju, ni
na more, niti na ikako drvo.
2 I vidjeh drugoga anðela gdje se penje
od istoka sunèanoga, koji imaše peèat
Boga živoga; i povika glasom velikijem na
èetiri anðela kojima bješe dano da kvare
zemlju i more, govoreæi:
3 Ne kvarite ni zemlje, ni mora,
ni drveta, dokle zapeèatim sluge Boga
našega na èelima njihovima.
4 I èuh broj zapeèaæenijeh, sto i
èetrdeset i èetiri hiljade zapeèaæenijeh
od sviju koljena sinova Izrailjevijeh;
5 Od koljena Judina dvanaest hil-
jada zapeèaæenijeh; od koljena Ruvi-
mova dvanaest hiljada zapeèaæenijeh;
od koljena Gadova dvanaest hiljada za-
peèaæenijeh;
6 Od koljena Asirova dvanaest hil-
jada zapeèaæenijeh; od koljena Neftal-
imova dvanaest hiljada zapeèaæenijeh;
od koljena Manasijna dvanaest hiljada
zapeèaæenijeh;
7 Od koljena Simeunova dvanaest hil-
jada zapeèaæenijeh; od koljena Levi-
jeva dvanaest hiljada zapeèaæenijeh; od
koljena Isaharova dvanaest hiljada za-
peèaæenijeh;
8 Od koljena Zavulonova dvanaest hil-
jada zapeèaæenijeh; od koljena Josifova
dvanaest hiljada zapeèaæenijeh; od kol-
jena Venijaminova dvanaest hiljada za-
peèaæenijeh.
9 Potom vidjeh, i gle, narod mnogi,
kojega ne može niko izbrojiti, od svakoga
jezika i koljena i naroda i plemena, sta-
jaše pred prijestolom i pred jagnjetom,
obuèen u haljine bijele, i palme u rukama
njihovima.
10 I povikaše glasom velikijem gov-
oreæi: spasenije Bogu našemu, koji sjedi
na prijestolu, i jagnjetu.
11 I svi anðeli stajahu oko prijestola i
starješine i èetiri životinje, i padoše na
lice pred prijestolom, i pokloniše se Bogu,
12 Govoreæi: amin; blagoslov i slava i
premudrost i hvala i èast i sila i jaèina
Bogu našemu va vijek vijeka. Amin.
13 I odgovori jedan od starješina gov-
oreæi mi: ovi obuèeni u bijele haljine ko
su, i otkuda doðoše?
14 I rekoh mu: gospodaru! ti znaš. I
reèe mi: ovo su koji doðoše od nevolje
velike, i opraše haljine svoje i ubijeliše
haljine svoje u krvi jagnjetovoj.
15 Zato su pred prijestolom Božijim, i
služe mu dan i noæ u crkvi njegovoj; i
onaj što sjedi na prijestolu useliæe se u
njih.
16 Više neæe ogladnjeti ni ožednjeti,
i neæe na njih pasti sunce, niti ikakva
vruæina.
17 Jer jagnje, koje je nasred prijestola,
pašæe ih, i uputiæe ih na izvore žive
vode; i Bog æe otrti svaku suzu od oèiju
njihovijeh.

8

1 I kad otvori sedmi peèat, posta tišina
na nebu oko po sahata.
2 I vidjeh sedam anðela koji stajahu
pred Bogom, i dade im se sedam truba.
3 I drugi anðeo doðe, i stade pred
oltarom, i imaše kadionicu zlatnu; i bijaše
mu dano mnogo tamjana da da molit-
vama sviju svetijeh na oltar zlatni pred
prijestolom.
4 I dim od kaðenja u molitvama svetijeh
iziðe od ruke anðelove pred Boga.
5 I uze anðeo kadionicu, i napuni je
ognja s oltara, i baci je na zemlju, i postaše
glasovi i gromovi i sijevanje munja i
tresenje zemlje.
6 I sedam anðela koji imahu sedam
truba, pripraviše se da zatrube.
7 I prvi anðeo zatrubi, i posta grad i
oganj, smiješani s krvlju, i padoše na

zemlju; i treæina drva izgorje, i svaka trava zelena izgorje.
8 I drugi anðeo zatrubi; i kao velika gora ognjem zapaljena pade u more; i treæina mora posta krv.
9 I umrije treæina stvorenja koje živi u moru, i treæina laði propade.
10 I treæi anðeo zatrubi, i pade s neba velika zvijezda, koja goraše kao svijeæa, i pade na treæinu rijeka i na izvore vodene.
11 I ime zvijezdi bješe Pelen; i treæina voda posta pelen, i mnogi ljudi pomriješe od voda, jer bijahu grke.
12 I èetvrti anðeo zatrubi, i udarena bi treæina sunca, i treæina mjeseca, i treæina zvijezda, da pomrèa treæina njihova, i treæina dana da ne svijetli, tako i noæi.
13 I vidjeh, i èuh jednoga anðela gdje leti posred neba i govori glasom velikijem: teško, teško, teško onima koji žive na zemlji od ostalijeh glasova trubnijeh trojice anðela, koji æe trubiti.

9

1 I peti anðeo zatrubi, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju, i dade joj se ključ od studenca bezdana;
2 I otvori studenac bezdana, i iziðe dim iz studenca kao dim velike peæi, i pocrnje sunce i nebo od dima studenèeva;
3 I iz dima iziðoše skakavci na zemlju, i dade im se oblast, kao što i skorpije imaju oblast na zemlji.
4 I reèe im se da ne ude travi zemaljskoj, niti ikakoj zeleni, niti ikaku drvetu, nego samo ljudima koji nemaju peèata Božijega na èelima svojima.
5 I dade im se da ih ne ubijaju, nego da ih muèe pet mjeseci; i muèenje njihovo bijaše kao muèenje skorpijno kad ujede èovjeka;
6 I u te dane tražiæe ljudi smrt, i neæe je naæi; i željeæe da umru, i smrt æe od njih bježati.
7 I skakavci bijahu kao konji spremljeni na boj; i na glavama njihovima kao krune od zlata, i lica njihova kao lica èovjeèija.
8 I imahu kose kao kose ženske, i zubi njihovi bijahu kao u lavova;
9 I imahu oklope kao oklope gvozdene, i glas krila njihovijeh bijaše kao glas kola kad mnogi konji trèe na boj;
10 I imahu repove kao skorpijne, i žalci bijahu na repovima njihovima; i dana im bješe oblast da ude ljudima pet mjeseci.
11 I imahu nad sobom cara anðela bezdana kojemu je ime Jevrejski Avadon, a Grèki Apolion.
12 Jedno zlo proðe, evo idu još dva zla za ovijem.
13 I šesti anðeo zatrubi, i èuh glas jedan od èetiri roglja zlatnoga oltara, koji je pred Bogom,
14 Gdje govori šestome anðelu koji imaše trubu: odriješi èetiri anðela koji su svezani kod rijeke velike Eufrata.
15 I biše odriješena èetiri anðela koji bijahu pripravljeni na sahat, i dan, i mjesec, i godinu, da pobiju treæinu ljudi.
16 I broj vojnika na konjma bijaše dvjesta hiljada hiljada; i èuh broj njihov.
17 I tako vidjeh u utvari konje, i one što sjeðahu na njima, koji imahu oklope ognjene i plavetne i sumporne; i glave konja njihovijeh bijahu kao glave lavova, i iz usta njihovijeh izlažaše oganj i dim i sumpor.
18 I od ova tri zla pogibe treæina ljudi, od ognja i od dima i od sumpora što izlažaše iz usta njihovijeh.
19 Jer sila konja bješe u ustima njihovima, i u repovima njihovima; jer repovi njihovi bivahu kao zmije i imahu glave, i njima iðahu.
20 I ostali ljudi koji ne biše pobijeni zlima ovima, ne pokajaše se od djela ruku svojijeh da se ne poklanjaju ðavolima, ni idolima zlatnima i srebrnima i mjedenima i kamenima i drvenima, koji ni mogu vidjeti, ni èuti, ni hoditi;
21 Niti se pokajaše od ubistva svojijeh, ni od èaranja svojijeh, ni od kurvarstva svojega, ni od kraða svojijeh.

10

1 I vidjeh drugoga anðela jaka gdje silazi s neba, koji bješe obuèen u oblak, i duga bješe na glavi njegovoj, i lice njegovo bješe kao sunce, i noge njegove kao stubovi ognjeni;

2 I imaše u ruci svojoj knjižicu
otvorenu, i metnu nogu svoju desnu na
more, a lijevu na zemlju.
3 I povika glasom velikijem, kao lav kad
rièe; i kad on povika, govoriše sedam
gromova glasove svoje.
4 I kad govoriše sedam gromova glasove
svoje, šæadijah da pišem; i èuh glas s
neba koji mi govori: zapeèati šta govoriše
sedam gromova, i ovo ne piši.
5 I anðeo kojega vidjeh gdje stoji na
moru i na zemlji, podiže ruku svoju k
nebu,
6 I zakle se onijem koji živi va vijek
vijeka, koji sazda nebo i što je na njemu,
i zemlju i što je na njoj, i more i što je u
njemu, da vremena veæ neæe biti;
7 Nego u dane glasa sedmoga anðela,
kad zatrubi, onda æe se svršiti tajna
Božija, kao što javi svojijem slugama
prorocima.
8 I glas koji èuh s neba, opet progovori
sa mnom i reèe: idi i uzmi knjižicu
otvorenu iz ruke onoga anðela što stoji
na moru i na zemlji.
9 I otidoh k anðelu, i rekoh mu: daj mi
knjižicu. I reèe mi: uzmi i izjedi je; i grka
æe biti u trbuhu tvojemu, ali u ustima
biæe ti slatka kao med.
10 I uzeh knjižicu iz ruke anðelove, i
izjedoh je; i bješe u ustima mojima kao
med slatka, a kad je izjedoh, bijaše grka u
trbuhu mojemu.
11 I reèe mi: valja ti opet prorokovati
narodima i plemenima i jezicima i care-
vima mnogima.

11

1 I dade mi se trska kao palica govoreæi:
ustani i izmjeri crkvu Božiju i oltar, i one
što se klanjaju u njoj;
2 A portu što je izvan crkve, izbaci
napolje, niti je mjeri, jer je dana nezn-
abošcima; i grad sveti gaziæe èetrdeset
i dva mjeseca.
3 I daæu dvojici svojijeh svjedoka, i
proricaæe hiljadu i dvjesta i šezdeset
dana obuèeni u vreæe.
4 Ovi su dvije masline i dva žiška što
stoje pred gospodarom zemaljskijem.
5 I ako im ko nepravdu uèini, oganj
izlazi iz usta njihovijeh, i poješæe nepri-
jatelje njihove; i ko htjedbude da im uèini
nažao onaj valja da bude ubijen.
6 I ovi æe imati vlast da zatvore nebo,
da ne padne dažd na zemlju u dane
njihova proricanja; i imaæe vlast nad
vodama da ih pretvaraju u krv, i da
udare zemlju svakom mukom, kad god
htjedbudu.
7 I kad svrše svjedoèanstvo svoje, onda
æe zvijer što izlazi iz bezdana uèiniti s
njima rat, i pobijediæe ih i ubiæe ih.
8 I tjelesa njihova ostaviæe na ulici
grada velikoga, koji se duhovno zove
Sodom i Misir, gdje i Gospod naš razapet
bi.
9 I gledaæe neki od naroda i plemena
i jezika i koljena tjelesa njihova tri dana
i po, i neæe dati da se njihova tjelesa
metnu u grobove.
10 I koji žive na zemlji, obradovaæe se i
razveseliæe se za njih, i slaæe dare jedan
drugome, jer ova dva proroka muèiše one
što žive na zemlji.
11 I poslije tri dana i po duh života od
Boga uðe u njih; i staše oba na nogama
svojima, i strah veliki napade na one koji
ih gledahu.
12 I èuše glas veliki s neba, koji im
govori: iziðite amo. I iziðoše na nebo na
oblacima, i vidješe ih neprijatelji njihovi.
13 I u taj èas zatrese se zemlja vrlo, i
deseti dijel grada pade, i tresenje zemlje
pobi sedam hiljada imena èovjeèijih; i
ostali se uplašiše, i daše slavu Bogu
nebeskome.
14 Zlo drugo proðe; evo zlo treæe ide
brzo.
15 I sedmi anðeo zatrubi i postaše veliki
glasovi na nebesima govoreæi: posta
carstvo svijeta Gospoda našega i Hrista
njegova, i carovaæe va vijek vijeka.
16 I dvadeset i èetiri starješine koje
sjeðahu pred Bogom na prijestolima svo-
jima, padoše na lica svoja i pokloniše se
Bogu
17 Govoreæi: hvalimo te, Gospode Bože
svedržitelju, koji jesi, i bješe, i biæeš, što
si primio silu svoju veliku, i caruješ.
18 I neznabošci se prognjeviše, i doðe

gnjev tvoj i vrijeme mrtvima da se sudi, i da se da plata slugama tvojima, prorocima i svetima, i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima, i da se pogube oni koji zemlju pogubiše.

19 I otvori se crkva Božija na nebu, i pokaza se æivot zavjeta njegova u crkvi njegovoj; i biše sijevanja munja, i glasovi, i gromovi, i tresenje zemlje, i grad veliki.

12

1 I znak veliki pokaza se na nebu: žena obuèena u sunce, i mjesec pod nogama njezinijem, i na glavi njezinoj vijenac od dvanaest zvijezda.

2 I bješe trudna, i vikaše od muke, i muèaše se da rodi.

3 I pokaza se drugi znak na nebu, i gle, velika crvena aždaha, koja imaše sedam glava, i deset rogova; i na glavama njezinijem sedam kruna;

4 I rep njezin odvuèe treæinu zvijezda nebeskijeh, i baci ih na zemlju. I aždaha stajaše pred ženom koja šæaše da se porodi, da joj prožderе dijete kad rodi.

5 I rodi muško, sina, koji æe pasti sve narode s palicom gvozdenom; i dijete njezino bi uzeto k Bogu i prijestolu njegovu.

6 A žena uteèe u pustinju gdje imaše mjesto pripravljeno od Boga, da se onamo hrani hiljadu i dvjesta i šezdeset dana.

7 I posta rat na nebu. Mihailo i anðeli njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anðeli njezini.

8 I ne nadvladaše, i više im se ne nañe mjesta na nebu.

9 I zbaèena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove ðavo i sotona, koji vara sav vasioni svijet, i zbaèena bi na zemlju, i anðeli njezini zbaèeni biše s njom.

10 I èuh glas veliki na nebu koji govori: sad posta spasenije i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista njegova; jer se zbaci opadaè braæe naše, koji ih opadaše pred Bogom našijem dan i noæ.

11 I oni ga pobijediše krvlju jagnjetovom i rijeèju svjedoèanstva svojega, i ne mariše za život svoj do same smrti.

12 Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima. Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer ðavo siðe k vama, i vrlo se rasrdio, znajuæi da vremena malo ima.

13 I kad vidje aždaha da zbaèena bi na zemlju, gonjaše ženu koja rodi muško.

14 I ženi dana biše dva krila orla velikoga da leti u pustinju na svoje mjesto, gdje æe se hraniti vrijeme i vremena i po vremena, sakrivena od lica zmijina.

15 I ispusti zmija za ženom iz usta svojijeh vodu kao rijeku, da je utopi u rijeci.

16 I pomože zemlja ženi, i otvori zemlja usta svoja, i proždrije rijeku koju ispusti zmija iz usta svojijeh.

17 I razgnjevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalijem sjemenom njezinijem, koje drži zapovijesti Božije i ima svjedoèanstvo Isusa Hrista.

13

1 I stadoh na pijesku morskome; i vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njezinijem deset kruna, a na glavama njezinijem imena hulna.

2 I zvijer koju vidjeh bijaše kao ris, i noge joj kao u medvjeda, i usta njezina kao usta lavova, i dade joj zmija silu svoju, i prijestol svoj, i oblast veliku.

3 I vidjeh jednu od glava njezinijeh kao ranjenu na smrt, i rana smrti njezine izlijeèi se. I èudi se sva zemlja iza zvijeri, i pokloniše se zmiji, koja dade oblast zvijeri.

4 I pokloniše se zvijeri govoreæi: ko je kao zvijer? i ko može ratovati s njom?

5 I dana joj biše usta koja govore velike stvari i huljenja, i dana joj bi oblast da èini èetrdeset i dva mjeseca.

6 I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli na ime njegovo, i na kuæu njegovu, i na one koji žive na nebu.

7 I dano joj bi da se bije sa svetima, i da ih pobijedi; i dana joj bi oblast nad svakijem koljenom i narodom i jezikom i plemenom.

8 I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nijesu zapisana u životnoj knjizi jagnjeta, koje je zaklano od postanja svijeta.

9 Ako ko ima uho neka èuje.
10 Ko u ropstvo vodi, biæe u ropstvo odveden; ko nožem ubije valja da on nožem bude ubijen. Ovdje je trpljenje i vjera svetijeh.
11 I vidjeh drugu zvijer gdje izlazi iz zemlje, i imaše dva roga kao u jagnjeta; i govoraše kao aždaha.
12 I svu vlast prve zvijeri èinjaše pred njom; i uèini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zvijeri kojoj se iscijeli rana smrtna.
13 I uèini èudesa velika, i uèini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima.
14 I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da èini pred zvijeri, govoreæi onima što žive na zemlji da naèine ikonu zvijeri koja imade ranu smrtnu i osta živa.
15 I bi joj dano da dade duh ikoni zvijerinoj, da progovori ikona zvijerina, i da uèini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zvijerinoj.
16 I uèini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na èelima njihovima,
17 Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zvijeri, ili broj imena njezina.
18 Ovdje je mudrost. Ko ima um neka izraèuni broj zvijeri: jer je broj èovjekov i broj njezin šest stotina i šezdeset i šest.

14

1 I vidjeh, i gle, jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njim sto i èetrdeset i èetiri hiljade, koji imahu ime oca njegova napisano na èelima svojima.
2 I èuh glas s neba kao glas voda mnogijeh, i kao glas groma velikoga; i èuh glas gudaèa koji guðahu u gusle svoje.
3 I pjevahu kao novu pjesmu pred prijestolom i pred èetiri životinje i pred starješinama; i niko ne mogaše nauèiti pjesme, osim onijeh sto i èetrdeset i èetiri hiljade koji su otkupljeni sa zemlje.
4 Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su djevstvenici, oni idu za jagnjetom kud god ono poðe. Ovi su kupljeni od ljudi prvenci Bogu i jagnjetu.
5 I u njihovijem ustima ne naðe se prijevara, jer su bez mane pred prijestolom Božijim.
6 I vidjeh drugoga anðela gdje leti posred neba, koji imaše vjeèno jevanðelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu.
7 I govoraše velikijem glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer doðe èas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.
8 I drugi anðeo za njim ide govoreæi: pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnijem vinom kurvarstva svojega napoji sve narode.
9 I treæi anðeo za njim ide govoreæi glasom velikijem: ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na èelo svoje ili na ruku svoju,
10 I on æe piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utoèeno u èašu gnjeva njegova, i biæe muèen ognjem i sumporom pred anðelima svetima i pred jagnjetom.
11 I dim muèenja njihova izlaziæe va vijek vijeka; i neæe imati mira dan i noæ koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.
12 Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.
13 I èuh glas s neba gdje mi govori: napiši: blago mrtvima koji umiru u Gospodu otsad. Da, govori Duh, da poèinu od trudova svojijeh; jer djela njihova idu za njima.
14 I vidjeh, i gle, oblak bijel, i na oblaku sjeðaše kao sin èovjeèij, i imaše na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar.
15 I drugi anðeo iziðe iz crkve vièuæi velikijem glasom onome što sjedi na oblaku: zamahni srpom svojijem i žnji, jer doðe vrijeme da se žnje, jer se osuši žito zemaljsko.
16 I onaj što sjeðaše na oblaku baci srp svoj na zemlju, i požnjevena bi zemlja.
17 I drugi anðeo iziðe iz crkve što je na

nebu, i imaše i on kosijer oštar.

18 I drugi anðeo iziðe iz oltara, koji imaše oblast nad ognjem, i povika s velikom vikom onome koji imaše kosijer oštri, govoreæi: zamahni kosijerom svojijem oštrijem, i odreži grožðe vinograda zemaljskoga; jer veæ sazreše puca njegova.

19 I baci anðeo kosijer svoj na zemlju, i obra vinograd zemaljski, i metnu u kacu velikoga gnjeva Božijega.

20 I otoèi se kaca izvan grada, i iziðe krv iz kace tja do uzda konjma hiljadu i šest stotina potrkališta.

15

1 I vidjeh drugi veliki znak na nebu i èudo: sedam anðela koji imahu sedam pošljednjijeh zala, jer se u njima savrši gnjev Božij.

2 I vidjeh kao stakleno more smiješano s ognjem, i one što pobijediše zvijer i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenome i imaju gusle Božije;

3 I pjevahu pjesmu Mojsija sluge Božijega, i pjesmu jagnjetovu, govoreæi: velika su i divna djela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravedni su i istiniti putovi tvoji, care svetijeh.

4 Ko se neæe pobojati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoje? Jer si ti jedan svet; jer æe svi neznabošci doæi i pokloniti se pred tobom; jer se tvoji sudovi javiše.

5 I poslije ovoga vidjeh, i gle, otvori se crkva skinije svjedoèanstva na nebu,

6 I iziðoše sedam anðela iz crkve, koji imahu sedam zala, obuèeni u èiste i bijele haljine od platna, i opasani po prsima pojasima zlatnijem;

7 I jedna od èetiri životinje dade sedmorici anðela sedam èaša zlatnijeh napunjenijeh gnjeva Boga, koji živi va vijek vijeka.

8 I napuni se crkva dima od slave Božije i od sile njegove; i niko ne mogaše doæi u crkvu, dok se ne svrši sedam zala sedmorice anðela.

16

1 I èuh glas veliki iz crkve gdje govori sedmorici anðela: idite, i izlijte sedam èaša gnjeva Božijega na zemlju.

2 I otide prvi anðeo, i izli èašu svoju na zemlju; i postaše rane zle i ljute na ljudima koji imaju žig zvijerin i koji se klanjaju ikoni njezinoj.

3 I drugi anðeo izli èašu svoju u more; i posta krv kao od mrtvaca, i svaka duša živa umrije u moru.

4 I treæi anðeo izli èašu svoju na rijeke i na izvore vodene; i posta krv.

5 I èuh anðela vodenoga gdje govori: pravedan si, Gospode, koji jesi, i koji bješe, i svet, što si ovo sudio;

6 Jer proliše krv svetijeh i proroka, i krv si im dao da piju, jer su zaslužili.

7 I èuh drugoga iz oltara gdje govori: da, Gospode Bože, svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi tvoji.

8 I èetvrti anðeo izli èašu svoju na sunce, i dano mu bi da žeže ljude ognjem.

9 I opališe se ljudi od velike vruæine, i huliše na ime Boga koji ima oblast nad zlima ovima, i ne pokajaše se da mu dadu slavu.

10 I peti anðeo izli èašu svoju na prijesto zvijerin; i carstvo njezino posta tamno, i žvatahu jezike svoje od bola.

11 I huliše na ime Boga nebeskoga od bola i od rana svojijeh, i ne pokajaše se od djela svojijeh.

12 I šesti anðeo izli èašu svoju na veliku rijeku Eufrat; i presahnu voda njezina, da se pripravi put carevima od istoka sunèanoga.

13 I vidjeh iz usta aždahinijeh, i iz usta zvijerinijeh, i iz usta lažnoga proroka, gdje iziðoše tri neèista duha, kao žabe.

14 Jer su ovo duhovi ðavolski koji èine èudesa, i izlaze k carevima svega vasionoga svijeta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga svedržitelja.

15 Evo idem kao lupež; blago onome koji je budan i koji èuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova.

16 I sabra ih na mjesto, koje se Jevrejski zove Armagedon.

17 I sedmi anðeo izli èašu svoju po nebu,
i iziðe glas veliki iz crkve nebeske od
prijestola govoreæi: svrši se.
18 I biše sijevanja munja i gromovi, i
glasovi, i bi veliko tresenje zemlje, kakovo
nikad ne bi otkako su ljudi na zemlji,
toliko tresenje, tako veliko.
19 I grad veliki razdijeli se na tri dijela,
i gradovi neznabožaèki padoše; i Vavilon
veliki spomenu se pred Bogom da mu da
èašu vina ljutoga gnjeva svojega.
20 I sva ostrva pobjegoše, i gore se ne
naðoše,
21 I grad veliki kao glava pade s neba
na ljude; i ljudi huliše na Boga od zla
gradnoga, jer je velika muka njegova vrlo.

17

1 I doðe jedan od sedam anðela koji
imahu sedam èaša, i govori sa mnom gov-
oreæi mi: hodi da ti pokažem sud kurve
velike, koja sjedi na vodama mnogima;
2 S kojom se kurvaše carevi zemaljski,
i koji žive na zemlji opiše se vinom
kurvarstva njezina.
3 I uvede me duh u pusto mjesto; i
vidjeh ženu gdje sjedi na zvijeri crvenoj
koja bješe puna imena hulnijeh i imaše
sedam glava i deset rogova.
4 I žena bješe obuèena u porfiru i
skerlet i nakiæena zlatom i kamenjem
dragijem i biserom, i imaše èašu u ruci
svojoj punu mrzosti i poganštine kur-
varstva svojega;
5 I na èelu njezinu napisano ime: tajna,
Vavilon veliki, mati kurvama i mrzostima
zemaljskima.
6 I vidjeh ženu pijanu od krvi svetijeh i
od krvi svjedoka Isusovijeh; i zaèudih se
èudom velikijem kad je vidjeh.
7 I reèe mi anðeo: šta se èudiš? Ja æu ti
kazati tajnu ove žene, i zvijeri što je nosi
i ima sedam glava i deset rogova.
8 Zvijer, koju si vidio bješe i nije, i iziæi
æe iz bezdana i otiæi æe u propast; i
udiviæe se koji žive na zemlji, kojima
imena napisana nijesu u knjigu života
od postanja svijeta, kad vide zvijer, koja
bješe, i nije, i doæi æe opet.
9 Ovdje je um, koji ima mudrost. Sedam
glava, to su sedam gora na kojima žena
sjedi.
10 I jesu sedam careva. Pet je njih palo,
i jedan jest, a drugi još nije došao; i kad
doðe za malo æe ostati.
11 I zvijer koja bješe i nije, i ona je osmi,
i jest od sedmorice i u propast ide.
12 I deset rogova, koje si vidio, to su
deset careva, koji carstva još ne primiše,
nego æe oblast kao carevi na jedno vri-
jeme primiti sa zvijeri.
13 Ovi jednu volju imaju, i silu i oblast
svoju daæe zvijeri.
14 Ovi æe se pobiti s jagnjetom, i jagnje
æe ih pobijediti, jer je gospodar nad
gospodarima i car nad carevima; i koji su
s njim, jesu pozvani i izbrani i vjerni.
15 I reèe mi: vode, što si vidio, gdje sjedi
kurva, ono su ljudi i narodi, i plemena i
jezici.
16 I deset rogova, što si vidio na zvijeri,
oni æe omrznuti na kurvu, i opustošiæe
je i ogoluzniti, i meso njezino poješæe i
sažeæi æe je ognjem.
17 Jer je Bog dao u srca njihova da uèine
volju njegovu, i da uèine volju jednu, i da
dadu carstvo svoje zvijeri, dok se svrše
rijeèi Božije.
18 I žena, koju si vidio, jest grad ve-
liki, koji ima carstvo nad carevima ze-
maljskima.

18

1 I poslije ovoga vidjeh drugoga anðela
gdje silazi s neba, koji imaše oblast veliku;
i zemlja se zasvijetli od slave njegove.
2 I povika jakijem glasom govoreæi:
pade, pade Vavilon veliki, i posta
stan ðavolima, i tamnica svakome
duhu neèistome, i tamnica sviju ptica
neèistijeh i mrskijeh; jer otrovnijem
vinom kurvarstva svojega napoji sve
narode;
3 I carevi zemaljski s njom se kurvaše,
i trgovci zemaljski obogatiše se od bogat-
stva slasti njezine.
4 I èuh glas drugi s neba koji govori:
iziðite iz nje, narode moj, da se ne
pomiješate u grijehe njezine, i da vam ne
naude zla njezina.

5 Jer grijesi njezini dopriješe tja do
neba, i Bog se opomenu nepravde njezine.
6 Platite joj kao što i ona plati vama, i
podajte joj dvojinom onoliko po djelima
njezinima: kojom èašom zahvati vama
zahvatajte joj po dva puta onoliko.
7 Koliko se proslavi i nasladi toliko joj
podajte muka i žalosti; jer govori u srcu
svojemu: sjedim kao carica, i nijesam
udovica, i žalosti neæu vidjeti.
8 Zato æe u jedan dan doæi zla njezina:
smrt i plaè i glad, i sažeæi æe se ognjem;
jer je jak Gospod Bog koji joj sudi.
9 I zaplakaæe i zajaukati za njom carevi
zemaljski koji se s njom kurvaše i bjes-
niše, kad vide dim gorenja njezina,
10 Izdaleka stojeæi od straha muka
njezinijeh i govoreæi: jaoh! jaoh! grade
veliki Vavilone, grade tvrdi, jer u jedan
èas doðe sud tvoj!
11 I trgovci zemaljski zaplakaæe i za-
jaukati za njom, što njihovijeh tovara
niko više ne kupuje;
12 Tovara zlata i srebra i kamenja dr-
agoga i bisera i uzvoda i porfire i svile
i skerleta, i svakoga mirisnog drveta, i
svakojakijeh sudova od fildiša, i svakojak-
ijeh sudova od najskupljega drveta, mjedi
i gvožða i mermera,
13 I cimeta i tamjana i mira i livana, i
vina i ulja, i nišesteta i pšenice, i goveda
i ovaca, i konja i kola, i tjelesa i duša
èovjeèijih.
14 I voæa želja duše tvoje otidoše od
tebe, i sve što je masno i dobro otide od
tebe, i više ga neæeš naæi.
15 Trgovci koji se ovijem tovarima obo-
gatiše od nje, staæe izdaleka od straha
muèenja njezina, plaèuæi i jauèuæi,
16 I govoreæi: jaoh! jaoh! grade
veliki, obuèeni u svilu i porfiru i skerlet,
i nakiæeni zlatom i kamenjem dragijem i
biserom;
17 Jer u jedan èas pogibe toliko bogat-
stvo! I svi gospodari od laða, i sav narod u
laðama, i laðari, i koji god rade na moru,
stadoše izdaleka,
18 I vikahu, vidjevši dim gorenja njez-
ina, i govorahu: ko je bio kao ovaj grad
veliki?
19 I baciše prah na glave svoje, i
povikaše plaèuæi i ridajuæi, govoreæi:
jaoh! jaoh! grade veliki, u kome se
obogatiše svi koji imaju laðe na moru
od bogatstva njegova, jer u jedan èas
opustje!
20 Veseli se nad njim nebo, i sveti
apostoli i proroci, jer Bog pokaja sud vaš
na njemu.
21 I uze jedan anðeo jak kamen veliki,
kao kamen vodenièni, i baci u more
govoreæi: tako æe sa hukom biti baèen
Vavilon grad veliki, i neæe se više naæi;
22 I glas gudaèa i pjevaèa i sviraèa i
trubaèa neæe se više èuti u tebi; i nikakav
majstor ni od kakva zanata neæe se više
naæi u tebi, i huka kamenja vodenièenoga
neæe se èuti u tebi;
23 I vidjelo žiška neæe se više svijetliti
u tebi, i glas ženika i neveste neæe više
biti èuven u tebi; jer trgovci tvoji bijahu
boljari zemaljski, jer tvojijem èaranjem
prevareni biše svi narodi.
24 I u njemu se naðe krv proroèka i
svetijeh, i sviju koji su pobijeni na zemlji.

19

1 I poslije ovoga èuh glas veliki naroda
mnogoga na nebu gdje govori: aliluja!
spasenije i slava i èast i sila Gospodu
našemu;
2 Jer su istiniti i pravi sudovi njegovi,
što je osudio kurvu veliku, koja pokvari
zemlju kurvarstvom svojijem, i pokajao
krv slugu svojijeh od ruke njezine.
3 I drugom rekoše: aliluja! I dim njezin
izlažaše va vijek vijeka.
4 I padoše dvadeset i èetiri starješine, i
èetiri životinje, i pokloniše se Bogu koji
sjeðaše na prijestolu, govoreæi: amin,
aliluja!
5 I glas iziðe od prijestola koji govori:
hvalite Boga našega sve sluge njegove, i
koji ga se bojite, i mali i veliki.
6 I èuh kao glas naroda mnogoga, i kao
glas voda mnogijeh, i kao glas gromova
jakijeh, koji govore: aliluja! jer caruje
Gospod Bog svedržitelj.
7 Da se radujemo i veselimo, i da damo
slavu njemu; jer doðe svadba jagnjetova,
i žena njegova pripravila se;

8 I dano joj bi da se obuèe u svilu èistu
i bijelu: jer je svila pravda svetijeh.
9 I reèe mi: napiši: blago onima koji su
pozvani na veèeru svadbe jagnjetove. I
reèe mi: ove su rijeèi istinite Božije.
10 I padnuvši pred nogama njegovima
poklonih mu se; i reèe mi: gle, nemoj,
ja sam sluga kao i ti i braæa tvoja koja
imaju svjedoèanstvo Isusovo. Bogu se
pokloni; jer je svjedoèanstvo Isusovo Duh
proroštva.
11 I vidjeh nebo otvoreno, i gle, konj
bijel, i koji sjeðaše na njemu zove se
vjeran i istinit, i sudi po pravdi i vojuje.
12 A oèi su mu kao plamen ognjeni, i na
glavi njegovoj krune mnoge, i imaše ime
napisano, kojega niko ne zna do on sam.
13 I bješe obuèen u haljinu crvenu od
krvi, i ime se njegovo zove: rijeè Božija.
14 I vojske nebeske iðahu za njim na
konjma bijelijem, obuèene u svilu bijelu
i èistu.
15 I iz usta njegovijeh iziðe maè oštar,
da njime pobije neznabošce; i on æe ih
pasti s palicom gvozdenom; i on gazi kacu
vina srdnje i gnjeva Boga svedržitelja.
16 I ima na haljini i na stegnu svome ime
napisano: car nad carevima i gospodar
nad gospodarima.
17 I vidjeh jednoga anðela gdje stoji
na suncu i povika glasom velikijem gov-
oreæi svima pticama koje lete ispod neba:
doðite i skupite se na veliku veèeru
Božiju,
18 Da jedete mesa od careva, i mesa
od vojvoda, i mesa od junaka, i mesa od
konja i od onijeh koji sjede na njima, i
mesa od sviju slobodnjaka i robova, i od
malijeh i od velikijeh.
19 I vidjeh zvijer i careve zemaljske i
vojnike njihove skupljene da se pobiju s
onijem što sjedi na konju i s vojskama
njegovijem.
20 I bi uhvaæena zvijer, i s njom lažni
prorok koji uèini pred njom znake kojima
prevari one koji primiše žig zvijerin i
koji se poklanjaju ikoni njezinoj: živi biše
baèeni oboje u jezero ognjeno, koje gori
sumporom.
21 A ostali pobijeni biše maèem onoga
što sjedi na konju, koji iziðe iz usta
njegovijeh: i sve se ptice nasitiše od mesa
njihova.

20

1 I vidjeh anðela gdje silazi s neba, koji
imaše ključ od bezdana i verige velike u
ruci svojoj.
2 I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je
ðavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina,
3 I u bezdan baci je, i zatvori je, i
zapeèati nad njom, da više ne prelašæuje
naroda, dok se ne navrši hiljada godina; i
potom valja da bude odriješena na malo
vremena.
4 I vidjeh prijestole, i sjeðahu na njima,
i dade im se sud, i duše isjeèenijeh za
svjedoèanstvo Isusovo i za rijeè Božiju,
koji se ne pokloniše zvijeri ni ikoni njezi-
noj, i ne primiše žiga na èelima svojima
i na ruci svojoj; i oživlješe i carovaše s
Hristom hiljadu godina.
5 A ostali mrtvaci ne oživlješe, dokle
se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo
vaskrsenije.
6 Blažen je i svet onaj koji ima dijel
u prvom vaskrseniju; nad njima druga
smrt nema oblasti, nego æe biti sveštenici
Bogu i Hristu, i carovaæe s njim hiljadu
godina.
7 I kad se svrši hiljada godina, pustiæe
se sotona iz tamnice svoje,
8 I iziæi æe da vara narode po sva èetiri
kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi
na boj, kojijeh je broj kao pijesak morski.
9 I iziðoše na širinu zemlje, i opkoliše
oko svetijeh, i grad ljubazni; i siðe oganj
od Boga s neba, i pojede ih.
10 I ðavo koji ih varaše bi baèen u jezero
ognjeno i sumporito, gdje je zvijer i lažni
prorok; i biæe muèeni dan i noæ va vijek
vijeka.
11 I vidjeh veliki bijel prijestol, i onoga
što sjeðaše na njemu, od èijega lica
bježaše nebo i zemlja, i mjesta im se ne
naðe.
12 I vidjeh mrtvace male i velike gdje
stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše;
i druga se knjiga otvori, koja je knjiga
života; i sud primiše mrtvaci kao što je
napisano u knjigama, po djelima svojima.

13 I more dade svoje mrtvace, i smrt
i pakao dadoše svoje mrtvace; i sud
primiše po djelima svojima.
14 I smrt i pakao baèeni biše u jezero
ognjeno. I ovo je druga smrt.
15 I ko se ne nađe napisan u knjizi
života, baèen bi u jezero ognjeno.

21

1 I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer
prvo nebo i prva zemlja proðoše, i mora
više nema.
2 I ja Jovan vidjeh grad sveti, Jerusalim
nov, gdje silazi od Boga s neba, pripravl-
jen kao nevjesta ukrašena mužu svojemu.
3 I èuh glas veliki s neba gdje gov-
ori: evo skinije Božije među ljudima, i
življeæe s njima, i oni æe biti narod
njegov, i sam Bog biæe s njima Bog njihov.
4 I Bog æe otrti svaku suzu od oèiju
njihovijeh, i smrti neæe biti više, ni plaèa,
ni vike, ni bolesti neæe biti više; jer prvo
proðe.
5 I reèe onaj što sjeđaše na prijestolu:
evo sve novo tvorim. I reèe mi: napiši,
jer su ove rijeèi istinite i vjerne.
6 I reèe mi: svrši se. Ja sam alfa i omega,
poèetak i svršetak. Ja æu žednome dati
iz izvora vode žive zabadava.
7 Koji pobijedi, dobiæe sve, i biæu mu
Bog, i on æe biti moj sin.
8 A strašljivima i nevjernima i
poganima i krvnicima, i kurvarima, i
vraèarima, i idolopoklonicima, i svima
lažama, njima je dijel u jezeru što gori
ognjem i sumporom; koje je smrt druga.
9 I doðe k meni jedan od sedam
anđela koji imahu sedam èaša napunjeni-
jeh sedam zala pošljednjijeh, i reèe mi
govoreæi: hodi da ti pokažem nevjestu,
jagnjetovu ženu.
10 I odvede me u duhu na goru veliku
i visoku, i pokaza mi grad veliki, sveti
Jerusalim, gdje silazi s neba od Boga,
11 I imaše slavu Božiju; i svjetlost nje-
gova bijaše kao dragi kamen, kao kamen
jaspis svijetli,
12 I imaše zid veliki i visok, i imaše
dvanaestora vrata, i na vratima dvanaest
anđela, i imena napisana, koja su imena
dvanaest koljena Izrailjevijeh.
13 Od istoka vrata troja, i od sjevera
vrata troja, od juga vrata troja, i od
zapada vrata troja.
14 I zid gradski imaše dvanaest temelja,
i na njima imena dvanaest apostola jagn-
jetovijeh.
15 I onaj što govoraše sa mnom, imaše
trsku zlatnu da izmjeri grad i vrata nje-
gova i zidove njegove.
16 I grad na èetiri ugla stoji, i dužina
je njegova tolika kolika i širina. I
izmjeri grad trskom na dvanaest hiljada
potrkališta: dužina i širina i visina jed-
naka je.
17 I razmjeri zid njegov na sto i
èetrdeset i èetiri lakta, po mjeri
èovjeèijoj, koja je anđelova.
18 I bješe građa zida njegova jaspis, i
grad zlato èisto, kao èisto staklo.
19 I temelji zidova gradskijeh bijahu
ukrašeni svakijem dragijem kamenjem:
prvi temelj bijaše jaspis, drugi sapfir,
treæi halkidon, èetvrti smaragd,
20 Peti sardoniks, šesti sard, sedmi
hrisolit, osmi viril, deveti topaz, deseti
hrisopras, jedanaesti jakint, dvanaesti
ametist.
21 I dvanaest vrata, dvanaest zrna bis-
era: svaka vrata bijahu od jednoga zrna
bisera: i ulice gradske bijahu zlato èisto,
kao staklo presvijetlo.
22 I crkve ne vidjeh u njemu: jer je
njemu crkva Gospod Bog svedržitelj, i
jagnje.
23 I grad ne potrebuje sunca ni mjeseca
da svijetle u njemu; jer ga slava Božija
prosvijetli, i žižak je njegov jagnje.
24 I narodi koji su spaseni hodiæe u vid-
jelu njegovu, i carevi zemaljski donijeæe
slavu i èast svoju u njega.
25 I vrata njegova neæe se zatvorati
danju, jer ondje noæi neæe biti.
26 I donijeæe slavu i èast neznabožaca
u njega.
27 I neæe u njega uæi ništa pogano, i
što èini mrzost i laž, nego samo koji su
napisani u životnoj knjizi jagnjeta.

22

1 I pokaza mi èistu rijeku vode života,

bistru kao kristal, koja izlažaše od prijestola Božijega i jagnjetova.
2 Nasred ulica njegovijeh i s obje strane rijeke drvo života, koje raða dvanaest rodova dajuæi svakoga mjeseca svoj rod; i lišæe od drveta bijaše za iscjeljivanje narodima.
3 I više neæe biti nikakve prokletinje; i prijestol Božij i jagnjetov biæe u njemu; i sluge njegove posluživaæe ga,
4 I gledaæe lice njegovo, i ime njegovo biæe na èelima njihovima.
5 I noæi tamo neæe biti, i neæe potrebovati vidjela od žiška, ni vidjela sunèanoga, jer æe ih obasjavati Gospod Bog; i carovaæe va vijek vijeka.
6 I reèe mi: ovo su rijeèi vjerne i istinite, i Gospod Bog svetijeh proroka posla anðela svojega da pokaže slugama svojima šta æe biti skoro.
7 Evo æu doæi skoro: blago onome koji drži rijeèi proroštva knjige ove.
8 I ja Jovan vidjeh ovo i èuh; i kad èuh i vidjeh, padoh da se poklonim na noge anðela koji mi ovo pokaza.
9 I reèe mi: gle, nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti i braæa tvoja proroci i oni koji drže rijeèi knjige ove. Bogu se pokloni.
10 I reèe mi: ne zapeèaæavaj rijeèi proroštva knjige ove; jer je vrijeme blizu.
11 Ko èini nepravdu, neka èini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još èini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti.
12 I evo æu doæi skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po djelima njegovijem.
13 Ja sam alfa i omega, poèetak i svršetak, prvi i pošljednji.
14 Blago onima koji tvore zapovijesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uðu na vrata u grad.
15 A napolju su psi i vraèari i kurvari i krvnici i idolopoklonici i svaki koji ljubi i èini laž.
16 Ja Isus poslah anðela svojega da vam ovo posvjedoèi u crkvama. Ja sam korijen i rod Davidov, i sjajna zvijezda danica.
17 I Duh i nevjesta govore: doði. I koji èuje neka govori: doði. I ko je žedan neka doðe, i ko hoæe neka uzme vodu života zabadava.
18 Jer svjedoèim svakome koji èuje rijeèi proroštva knjige ove; ako ko dometne ovome, Bog æe nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj;
19 I ako ko oduzme od rijeèi knjige proroštva ovoga, Bog æe oduzeti njegov dijel od knjige života, i od grada svetoga, i od onoga što je napisano u knjizi ovoj.
20 Govori onaj koji svjedoèi ovo: da, doæi æu skoro! Amin. Da, doði, Gospode Isuse.
21 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.